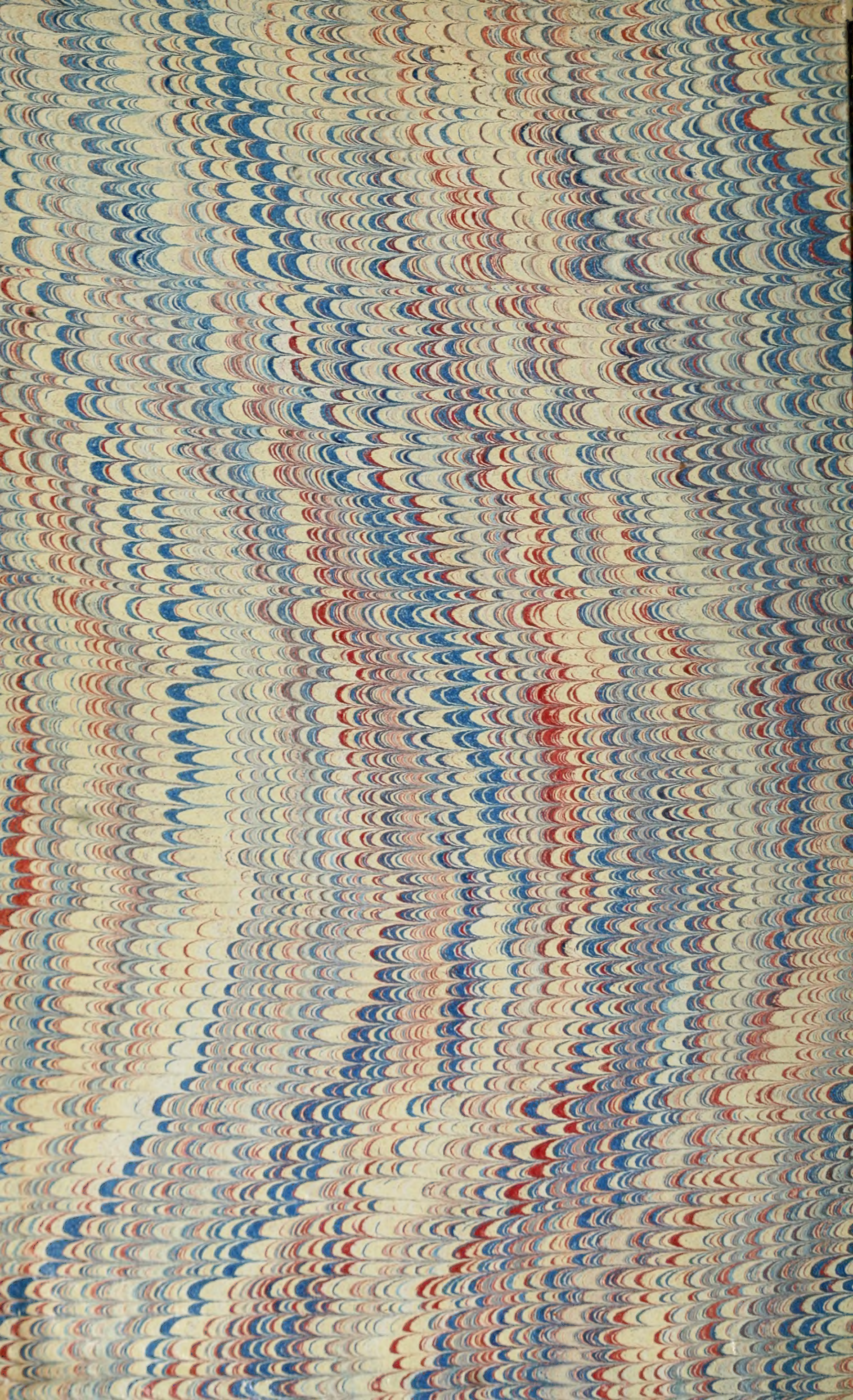

3 1761 05506829 0

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΚΩΜΩΙΔΙΑΙ

VOL. II

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΚΩΜΩΔΙΑΙ

ARISTOPHANIS COMŒDIÆ

CUM SCHOLIIS

ET VARIETATE LECTIONIS

RECENSUIT

IMMANUEL BEKKERUS

PROFESSOR BEROLINENSIS

ACCEDUNT

VERSIO LATINA

DEPERDITARUM COMŒDIARUM FRAGMENTA

INDEX LOCUPLETISSIMUS

NOTÆQUE

BRUNCKII, REISIGII, BECKII, DINDORFII, SCHUTZII, BENTLEII
DOBREII, PORSONI, ELMSLEII, HERMANNI, FISCHERI
HEMSTERHUSII, KUINOELII, HOPFNERI
CONZII, WOLFII, &c. &c.

VOL. II

LONDINI

SUMTIBUS RICARDI PRIESTLEY

MDCCCXXIX

ACHARNENSES.

DRAMATIS PERSONÆ.

Dicæopolis.
Præco.
Amphitheus.
Legati Athenienses.
Pseudartabas.
Theorus.
Chorus Acharnensium.
Uxor Dicæopolidis.
Filia Dicæopolidis.
Cephisopho.
Euripides.
Lamachus.
Megarensis.
Puellæ Filiæ Megarensis.
Sycophanta.
Bœotus.
Nicarchus.
Famulus Lamachi.
Agricola.
Paranymphus.
Nuntii.

[1—28]

Dic. Quam multa sunt, quæ mihi cor momorderunt! Quæ vero me delectarunt, pauca, perpauca, quatuor omnino. At quæ me cruciarunt, tot sunt, quot litus arenas, et quot Gargara segetes habent. Age videam, quid me delectavit, ob quod merito gavisus fuerim. Scio equidem, quanam re visa cor meum maxime exhilaratum fuit, illis nimirum quinque talentis, quæ Cleo evomuit. Quanto ob hanc rem delibutus fui gaudio! et Equites deamo ob istuc factum, quo quidem Græcia juvatur omnis. Sed contra aliud me excruciavit animi, tragicum quiddam, quum, postquam dudum ore hiante exspectassem Æschylum, præco alta voce dixit: *Introduc, o Theognis, tuum chorum.* Quam valde putas id meum cor concussisse? sed ob aliud quiddam aliquando delectatus fui, quum Dexitheus ingressus est vitulo certaturus, fidibusque cantaturus Bœotium. At hoc anno tædio enectus fui, et mihi distorsi collum, quum prodiit Chæris, ut Orthium modum tibia caneret. Verum ex quo in balineis me sordibus purgari curo, nunquam supercilia mea sic momordit lixivium, ut nunc, quum tempore legitimæ concionis matutinæ, deserta est Pnyx hæcce. At illi confabulantur in foro, et sursum deorsum fugitant rubrica tinctum funem. Nec Prytanes veniunt. Sed ubi tandem sero advenerint, tum mirum in modum sese invicem trudent, confestim ingruentes, concurrentes, certantesque de primo subsellio. Pax autem quo pacto fiat, nihil pensi habent: o cives, cives! At ego

semper primus in concionem veniens sedeo: deinde quum hic solus sum, ingemisco, hieto, pandiculor, pedo, dubius hæsito, baculo solum conscribillo, pilos mihi evello, computo, rus spectans, pacis cupidus, urbem exosus, pagum autem meum desiderans, qui mihi nunquam dixit, *Carbones eme*, nec *acetum*, nec *oleum*; nec norat illud *eme*. Sed ipse omnia ferebat, et aberat istud, quod mihi cor dissecat, *eme*. Nunc itaque adveni plane paratus clamare, obloqui, conviciari oratores, si quis aliud quam de pace dicat. Sed eccos jam Prytanes meridie advenientes. Nonne dicebam? hoc illud est, quod autumabam, in prima subsellia se quisque intrudit. PRÆC. Procedite ulterius, procedite, ut intra lustratum sitis locum. AMPH. Jamne aliquis dixit? PRÆC. Quis verba facere vult? AMPH. Ego. PRÆC. Quis tu es? AMPH. Amphitheus. PRÆC. Non homo? AMPH. Non: sed immortalis. Nam Amphitheus erat Cereris et Triptolemi filius; ex illo Celeus nascitur: Celeus autem uxorem duxit Phænaretam aviam meam, ex qua Lycinus natus est, qui me immortalem genuit. Mihi vero soli permiserunt dii inducias pacisci cum Lacedæmoniis. At ego immortalis qui sum, o amici, viaticum non habeo: non enim mihi subministrant Prytanes. PRÆC. Eho lictores— AMPH. O Triptoleme et Celee, mene abripi patiemini? DIC. O Prytanes, injuriam facitis congregato populo, quum hunc virum abduci jubetis, qui volebat nobis inducias facere, et suspendere clypeos. PRÆC. Sede tacitus. DIC. Non faciam, ita me Apollo amet, nisi de pace consultationem mihi proponatis. PRÆC. Prodeant legati, qui ad Regem missi fuerant. DIC. Quem regem? tædium enim me cepit legatorum, et pavonum illorum, stolidarumque jactantiarum. PRÆC. Sile. DIC. Papæ! o Ecbatana! quis hic est habitus insolens? LEG. Misistis nos, Euthymene Archonte, ad Magnum Regem, attributa nobis in singulos dies duarum drachmarum mercede. DIC. Hei mihi drachmarum! LEG. Afflictati autem sumus misere, per Caystrios campos oberrando sub tentoriis, in carpentis molliter cubantes, ærumnis confecti. DIC. Scilicet mecum bene agebatur, quum ad propugnaculum in paleis cubarem. LEG. Excepti autem hospitio cogebamur bibere e vitreis poculis et aureis phialis merum dulce. DIC. O Cranai civitas, num sentis, ut te ludificentur legati? LEG. Barbari enim solos eos esse viros deputant, qui plurimum valent esse et bibere. DIC. At nos eosdem scortatores et cinædos esse deputamus. LEG. Anno autem quarto ad regiam pervenimus: sed Rex abierat ventris exonerandi gratia, abducto secum exercitu, mensesque perpetuos octo cacavit in aureis montibus. DIC. Quanto autem tempore contraxit podicem? LEG. Plenilunio: deinde abiit domum: tum nos hospitio excepit, nobisque anteposuit integros e clibano boves. DIC. Et quis vidit unquam boves in clibano tostos? o jactantiam! LEG. Atque hercle avem triplo majorem Cleonymo adposuit nobis: nomen autem

ei erat *Derisor*. Dic. Propterea ergo tu nos derides, acceptis duabus drachmis. Leg. Et nunc venimus adducentes istum Pseudartabam, qui est Regis oculus. Dic. Utinam, o Legate, tuum ipsius oculum tundendo excutiat corvus! Præc. Prodeat Regis oculus. Dic. O magne Hercules! Per deos obsecro, mi homo, stationemne vides, aut circa promontorium flectens navale observas, adeo timide incedis et caute circumspicis? suffultus mihi videtur oculus tuus loro, ut remus in navi. Leg. Agedum tu eloquere, quæ te Rex misit nuntiaturum Atheniensibus, o Pseudartaba. Pseud. Iartaman exarx' anapissonai satra. Leg. Intellexistisne quid dicat? Dic. Non equidem, ita me Apollo amet. Leg. Ait Regem vobis aurum missurum. Enuntia majore voce et clare aurum. Pseud. Non accipies aurum, cinæde Iaona. Dic. Hei mihi misero! quam clare! Præc. Quid jam dicit? Dic. Rogas? Cinædos esse dicit Iaonas, si exspectant aurum a Barbaris. Leg. Nihil istius dicit; sed auri medimnos commemorat iste. Dic. Quosnam medimnos? tu quidem magnus es jactator. Sed abi: ego autem hunc solus examinabo. Agedum tu dic mihi clare, huic, inquam, homini, ne te tingam tinctura Sardianica; anne aurum nobis mittet Rex Magnus? *(renuit Pseudartabas.)* Temere itaque decipimur a legatis. *(adnuit Pseudartabas.)* Græco utique more isti viri adnuunt. Nunquam quisquam faciet, quin indidem sint ex hac urbe. Et eunuchorum alter iste qui sit, novi: Clisthenes, inquam, est, Sibyrti filius. O qui culum invenisti calidi consili! talemne, o simie, habens barbam, eunuchi ornatu nobis huc venisti? Iste vero quis est? num forte Strato? Præc. Sile, sede. Regis oculum Senatus vocat in Prytaneum. Dic. Nonne hæc ad suspendium aliquem adigant? et tamen hic diutius moror! Istis, si quos hospitio excipere velint, semper patent Prytanei fores. Sed perpetrabo facinus magnum et memorabile. Ubinam est mihi Amphitheus? Amph. Eccum adest. Dic. Tu mihi, sumtis his octo drachmis, inducias paciscere cum Lacedæmoniis soli, et liberis et uxori: vos vero legatos mittite, et auras captate. Præc. Accedat Theorus, qui a Sitalce rediit. Theo. Eccum. Dic. Alius jactator hicce prodire jubetur. Theo. Non multo tempore morati fuissemus in Thracia— Dic. Non hercle, nisi multam mercedem acciperes. Theo. Nisi contecta fuisset omnis Thracia nive, et fluvios constrinxisset gelu sub idem tempus, quando hic Theognis certavit tragœdiis. Interea potavi cum Sitalce; et sane supra modum studiosus erat Atheniensium, vereque amator vester: itaque etiam in parietibus scripsit *Athenienses belli*. Gnatus autem ejus, quem civem adscivimus Atheniensem, cupiebat isicium comedere ex Apaturiis, et patrem oravit, ut patriæ succurreret: at ille juravit libans se opem laturum cum tanto exercitu, ut Athenienses dicant: *Quanta multitudo locustarum advenit!* Dic. Male peream, si quic-

quam istorum, quæ tu hic dixti, credo, præter locustas. Theo. Et nunc illam gentem, quæ bellicosissima habetur inter Thracas, nobis misit. Dic. Istuc quidem jam perspicuum fieri occipit. Præc. Vos Thraces adeste, quos Theorus adduxit. Dic. Quid hoc mali est? Theo. Odomantorum exercitus. Dic. Quorum Odomantorum? Dic mihi, hoc quid erat? quisnam Odomantis mutilavit penem? quis? Theo. Isti, si quis eis mercedem dederit duas drachmas, incursionibus infestabunt omnem Bœotiam. Dic. Hisne recutitis duas drachmas? ingemiscat utique remigum universus populus, sospitator urbis. Hei mihi misero! pereo: ab Odomantis allia mihi populantur. Nonne projicietis allia? Theo. O improbe, cave ne accedas ad istos, qui alliati sunt. Dic. Siccine me injuria affici sinitis, o Prytanes, in patria, idque a barbaris hominibus. Sed interdico, ne concio habeatur Thracibus super mercede. Dico autem vobis ostentum factum esse, et me gutta pluviæ percussit. Præc. Thraces abeant, et adsint post tertium diem: nam Prytanes dimittunt concionem. Dic. Hei mihi misero! quantum alliati perdidi! Verumenimvero ex Lacedæmone adest iste Amphitheus. Salve Amphithee. Amph. Nondum etiam, priusquam currere desiero. Nam fuga me effugere oportet Acharnenses. Dic. Quid rei est? Amph. Tibi ferens inducias huc properabam: sed olfecerunt quidam Acharnenses vetuli, duri senes, iligni, immites, qui olim Marathone pugnarunt, acerni; mox autem uno ore exclamarunt: *O impurissime, inducias fers, quum vites excisæ sint ab hostibus?* simulque lapides colligebant in pallia. Ego autem in pedes me conjeci; illi vero me persecuti sunt vociferantes. Dic. Vociferentur sane illi. Tu vero fersne inducias? Amph. Fero, inquam, tria hæcce specimina. Istæ quidem sunt quinquennales; cape et gusta. Dic. Phui! Amph. Quid est? Dic. Non placent mihi, quia redolent picem et apparatum navium. Amph. Decennales has ergo cape, easque gusta. Dic. Redolent istæ etiam perquam acerbe legatos in urbes abeuntes questum de sociorum mora. Amph. At istæ sunt induciæ tricennales terra marique. Dic. O festivitas! redolent istæ quidem ambrosiam et nectar; nec jubent commeatum parare in tres dies; palamque et aperte dicunt, *I, quo lubet.* Has accipio et libo et bibo, Acharnensibus multum valere jussis: ego vero solutus bello et ærumnis, rus ibo, ibique agam Liberalia. Amph. At ego fugere pergam, ne me corripiant Acharnenses. Chor. Hac omnis sequere, persequere, et sciscitare de homine ex viatoribus omnibus: nam ad rempublicam pertinet comprehendi hunc hominem. Sed mihi indicium facite, si quis novit quonam se gentium convertit iste qui fert inducias. Sem. Effugit, abiit, evanuit. Chor. Hei mihi misero! O ætatem meam senectam! non sane in mea juventute, quum onustus carbonibus Phayllum assequebar currendo, iste ita facile induciarum gerulus a

me tunc agitatus, effugisset, nec tam levi pede se abstulisset. At nunc, quum jam rigent genua mea, et Lacratidæ seni prægravantur crura, effugit. Sem. At persequi eum oportet. Ne etenim unquam nos irrideat, licet senes simus, gloriando se Acharnenses effugisse, qui, o Jupiter et dii, cum hostibus meis inducias pactus est, contra quos a me bellum infestum magis magisque augetur, ob vastata mea prædia: nec remittam, priusquam velut juncus ipsis infixus hæream acutus, molestus, infestans eos classe, ne unquam conculcent meas vites. Chor. Sed conquirere oportet hominem et lapidibus eum obruere, et persequi e loco in locum, donec inveniatur tandem. Nam ego lapidibus eum petendo satiari non possum.

Dic. Ore favete, ore favete. Chor. Silete omnes. Audistisne hunc faventiam imperare? hic ipsus est, quem quærimus. Sed huc omnes concedite: nam, ut videtur, iste homo sacrificaturus prodit. Dic. Ore favete, ore favete. Procede paulo ulterius, tu canistrifera: erectum autem phallum statuat Xanthia. Ux. Depone canistrum, o filia, ut sacra auspicemur. Fil. Mater, huc mihi porrige trullam, ut pulte perfundam placentam hancce. Dic. Ista quidem apparastis bene. O magne Dionyse, adnue, ut qui grato animo hanc pompam tibi duxi, et sacrificavi cum familiaribus, prospere agitem Dionysia ruralia, militia defunctus, utque mihi bene cedant induciæ tricennales. Ux. Age, filia, da operam, ut canistrum bella belle portes, vultu austero, thymbramque tuens. O quam beatus erit, qui te inibit, facietque ut mustelæ non minus videantur visire, quam tu, sub lucis exortum! Progredere, et in turba sedulo cave, ne quis clam tuum arrodat aurum. Dic. Vos, o Xanthia, erectum oportet tenere phallum pone canistriferam: ego vero subsequens Phallicum accinam: tu vero, mulier, specta me de tecto. Procede. Phalle, Bacchi amice, comissationum socie, noctivage, adulter, puerorum amator, sexto te demum adloquor anno, in pagum meum reversus lubenti animo, postquam inducias mihimet pactus sum, ærumnis et præliis et Lamachis defunctus. Multo enim est jucundius, o Phalle, Phalle, si quis inveniens lignatricem venustam, Strymodori ancillam, furantem ligna ex Phelleo, sublimem mediam arripiat, humique prosternat, et ibidem permolat, o Phalle, Phalle. Si nobiscum potaveris, hesterno vino gravis, mane pacis catinum sorbebis: clypeus autem in fumo pendebit. Chor. Iste ipse est, iste. Jace, jace, jace, jace: percute impurum istum. Annon jacies, nonne? Dic. O Hercules! quid hoc est? ollam mihi confringetis. Chor. Quin te lapidibus obruemus, o impurum caput. Dic. Quamobrem, o maxime omnium Acharnensium senes? Chor. Istuc rogas? impudens es et sceleratus, o proditor patriæ, qui quum solus ex nobis inducias pepigeris, tamen audes adspicere me. Dic. Nescitis utique quamobrem pepigerim. Itaque audite. Chor. Tene ut ego audiam? peribis. Obruemus te lapidibus. Dic.

Nequaquam, priusquam audiatis. Sed reprimite vos, o boni. Chor. Non me reprimam; neque tu jam verba feceris: nam odi te Cleone adhuc pejus, quem ego aliquando concidam Equitibus in soleas. Ex te autem longam orationem non audirem, qui amicus factus es Laconibus; sed pœnas de te sumam. Dic. O boni, Laconas missos facite, et audite an recte inducias pepigerim. Chor. At quo modo possis id recte factum dicere, si modo semel pepigisti cum illis, quibus nec ara, nec fides, nec jusjurandum certum manet? Dic. At equidem scio Laconas, quos nimis premimus odio, non esse omnium malorum nobis causam. Chor. Non omnium vero, o nequissime? hæccine audes dicere palam coram nobis? et tamen ego tibi parcam? Dic. Non omnium, inquam, non omnium. Quin ego, quem videtis, ipse varie ostendere possim, eos etiam in nonnullis injuriam pati. Chor. Istud jam verbum acerbum est, et cor meum perturbat, si tu audebis pro hostibus apud nos verba facere. Dic. Et, nisi dixero, quæ justa sunt, ac populo talia videbuntur, super trunco lanionio posita cervice volo verba facere. Chor. Age, o populares, cur parcimus lapidibus, quin hunc concerpamus ut lanam puniceæ vesti faciendæ. Dic. En qualis fuligo iracundiæ rursus in vobis exardescit! non audietis, non audietis me, quæso, o Acharnidæ? Chor. Non sane audiemus. Dic. Indigne ergo mecum agetur. Chor. Dispeream, si audivero. Dic. Nequaquam, o Acharnici. Chor. Scito te jam moriturum. Dic. Faciam ergo quod vos mordeat. Contra enim occidam illos, qui amicorum vestrorum sunt vobis carissimi. Quippe a vobis habeo obsides, quos jugulabo. Chor. Dicite mihi, viri populares, quid minatur hoc verbum Acharnicis? num cujuspiam nostrum, qui adsumus, gnatum tenet intus conclusum? aut quanam fiducia fretus tam audax est? Dic. Jacite, si vultis, lapides: at ego hunc perdam: mox autem cognoscam, ecquem vestrum tangit carbonum cura. Chor. Periimus! cophinus iste meus est popularis. Sed ne faxis, quod instituisti: nequaquam o nequaquam. Dic. Utique hunc occidam: ejula quantumvis; etenim haud auscultabo. Chor. Perdes ergo æqualem istum meum et amicum carbonarium. Dic. Nec vos, quæ dicerem, auscultabatis modo. Chor. At nunc dic, si tibi videtur, vel de Lacedæmoniis ipsis, quodcunque animo tuo collubitum est. Nam istum ego cophinulum haud deseram unquam. Dic. Jamprimum mihi lapides effundite humi. Chor. En tibi humi jacent: tu etiam vicissim depone gladium. Dic. Sed videndum ne in palliis forte supersint absconditi lapides. Chor. Excussi sunt humi. Nonne vides, ut excutitur pallium? sed ne mihi causas finge; verum depone gladium: nam et sinus excutitur hicce, dum saltans in alteram partem convertor. Dic. Debebatis ergo clamorem omnes tollere, simulque lapides excutere: parum autem abfuit quin pessum irent carbones Parnasii, idque prop-

ter imprudentiam suorum popularium: adeoque formidine pressus fuit hic cophinus, ut atri pulveris, ad morem sepiæ, multum mihi cacaverit. Enimvero viris periculosum est tam immiti esse animo, ut statim jaculentur et clamitent, nolintque auscultare æquas conditiones, qualem ego offero, quum volo super trunco lanionio dicere omnia, quæcunque pro Lacedæmoniis dixero: et tamen amo etiam vitam meam ego. Chor. Cur itaque non dicis, foras prolato trunco lanionio, quodcunque tandem, o perdite, dicendum habes tanti momenti? quid enim cogites, audire prorsus aveo. Sed, quemadmodum ipse tibi pœnam decrevisti, huc truncum statue, postque incipe dicere. Dic. En, videte. Iste est truncus lanionius: vir autem qui verba faciet, hic, ego inquam, tantillus. Clypeo me non muniam hercle; ne id putetis. Dicam autem pro Lacedæmoniis, quæ mihi videantur, quamvis multa timeam. Nam et animi agricolarum scio quam valde gestiant, si ipsos et civitatem laudet homo quispiam jactator, qua jure qua injuria. Atque hic tum non advertunt animum se venundari. Senum item novi ingenium, ut nihil spectent, quam calculo ut mordeant. Ipse quoque quid a Cleone sim passus, scio, propter comœdiam præterito anno editam; nam me in Senatum protractum calumniatus est, et falsa in me effutiit crimina, et magno verborum fragore obtudit, et maledictis perfudit, ut minimum abfuerit, quin perirem, fœdatus ejus conviciis. Nunc igitur primum, antequam verba faciam, sinite me amiciri in modum hominis miserrimi. Chor. Quid tam versute et dolose moliris, atque moras nectis? sumas per me licet ab Hieronymo umbrosam aliquam et hirsutam Orci galeam: deinde expande machinationes Sisyphi: nam istud certamen nullam excusationem admittet. Dic. Tempus nunc est ut fortem animum adsumam, et mihi adeundus est Euripides. Puer, puer! Ceph. Quis iste? Dic. Estne intus Euripides? Ceph. Non intus est, intus est, si mentem habes. Dic. Quomodo intus, et rursum non intus? Ceph. Recte, o senex. Animus quidem foris colligens versiculos non intus est: ipse autem intus in sublimi sedens facit tragœdiam. Dic. O terbeate Euripide, qui servum habes tam sapienter respondere doctum! evoca ipsum. Ceph. At fieri hoc nequit. Dic. Attamen. Non enim abierim: sed pultabo januam. Euripide, Euripidisce, ausculta mihi, si unquam auscultasti cuiquam. Dicæopolis vocat te Chollides, ego, inquam. Eur. Sed non est otium. Dic. Sed te huc promoveri jube. Eur. Sed id fieri non potest. Dic. Attamen. Eur. Sed promovebor quidem: verum descendendi non est otium. Dic. Euripide— Eur. Quid vociferaris? Dic. In sublime evectus tragœdias facis, quum idem liceat humi? non temere est, quod claudos fingis. Quid vero? pannos ex tragœdia habes, vestem miserabilem. Non temere est, quod mendicos fingis. Sed per ego te genua obsecro, mi Euripide, da mihi panniculum aliquem

veteris fabulæ; nam me oportet recitare Choro longam orationem, quæ quidem mortem mihi adfert, si dixero male. Eur. Nam quos tibi dem pannos? num illos, in quibus Œneus iste certavit, infelix senex? Dic. Non Œnei erant, sed adhuc miserioris. Eur. Vin' cœci pannosPhœnicis. Dic. Non Phœnicis, non inquam. Sed alius quis erat Phœnice miserior. Eur. Quasnam homo iste tandem laceras petit vestes? num illas mendici Philoctetæ dicis? Dic. Non: sed multo magis mendicioris isto. Eur. Numquid sordidum vis amictum, quem habuit claudus Bellerophontes ille? Dic. Non Bellerophontes, sed et ille quidem erat claudus, mendicus, garrulus, disertus. Eur. Novi hominem: Telephum Mysum dicis. Dic. Telephum inquam: hujus da mihi, obsecro, velamina. Eur. Tu, puer, da ei laceras vestes Telephi: jacent autem supra Thyesteas, mediæ inter Inus pannos. Ceph. En accipe. Dic. O Jupiter, qui omnia perspicis et specularis, adnue ut miserrimum exorner in modum. Euripide, quandoquidem ista indulsisti mihi, da mihi et alia, quæ ad pannos hosce pertinent, Mysium capiti pileolum. Quippe oportet mendicum me adsimulare hodie, esse quidem, qui sum, sed eum non videri; spectatores quidem scire me, qui siem, chorum autem stolidum adstare, ut eum verbulis ludificer. Eur. Dabo: nam prudenti animo subtilia machinaris. Dic. Dii tibi bene faciant; Telepho autem, ut ego cupio. Euge! ut jam plenus vocularum fio! sed opus est mihi etiam baculo, qualem mendici gerunt. Eur. Cape hunc, et abscede a lapideis postibus. Dic. Vides, anime mi, ut repellar ab ædibus, licet adhuc mihi multa supellectile sit opus: nunc igitur fac instes obnixe petendo, mendicando, et flagitando. Euripide, da mihi sportellam lucerna perustam. Eur. Quid tibi, o miser, usus est opere illo plectili? Dic. Usus quidem nullus: id tamen adsumere volo. Eur. Molestum esse te mihi scias, et ab ædibus discede. Dic. Eheu! Dii te perinde, ut matrem tuam olim, felicitent! Eur. Facesse hinc jam. Dic. Nondum, obsecro: sed unum modo da mihi caliculum, præfractum cui labrum siet. Eur. Accipe ista et aufer. Scias vero te molestum esse ædibus. Dic. Nondum scis hercle, quantis me afflictas malis. At, o suavissime Euripide, hoc tantum da mihi, ollulam spongia obturatam. Eur. Tu homo, adimes mihi omnem tragœdiam; cape hanc et abi. Dic. Abeo. Sed quid agam? Etenim unum est adhuc, quo indigeo, quod nisi nactus fuero, perii. Audi, o dulcissime Euripide: istæc si accipiam, abibo, et non accedam amplius: in sportellam da mihi tenuia olerum folia. Eur. Perdes me: en tibi. In nihilum redactæ sunt fabulæ meæ. Dic. Sed nihil amplius petam; verum abibo: etenim molestus sum nimis, non reputans odiosum me fieri regibus. Hei mihi misero! ut perii! oblitus id sum, in quo res omnes meæ sitæ sunt. Euripidisce dulcissime, o carissime,

pessimis exemplis peream, si quid a te petiero amplius, præter unicum, hoc solum, hoc solum. Scandicem da mihi a matre acceptam tua. Eur. Homo contumeliam dicit. Ædium compinge fores. Dic. O anime, sine scandice erit eundum. Num scis quantum certamen mox certaturus sis, dum sustinebis pro Lacedæmoniis dicere? procede nunc, anime mi: isti sunt carceres. Restas? non ibis, licet Euripidem imbiberis? laudo te: age nunc, ærumnosum cor meum, illuc abi: deinde caput illic præbe, et dic quæcunque tibi videbuntur, aude, i, procede, age, cor meum. Chor. Quid facies? quid dices? Scito jam impudentem te esse et ferreum hominem, qui civitati præbens cervices solus omnibus vis contradicere. Sem. Homo iste intrepidus rem aggreditur. Eia age, quandoquidem ipsemet cupis verba facere. Dic. Ne mihi succenseatis, spectatores, si mendicus apud Athenienses dicturus sum de republica in comœdia: nam et comœdia novit quod justum est. Ego autem dicam acerba quidem, sed justa. Non enim nunc me calumniabitur Cleo, quod peregrinis præsentibus civitati convicia dicam. Quippe soli sumus, ludique fiunt in Lenæo: et nondum peregrini adsunt; nec enim tributa veniunt, neque ex urbibus socii: sed soli sumus, nunc et perpurgati, omnique carentes gluma: nam civium glumam advenas vocare soleo. Equidem Lacedæmonios impense odi: atque utinam ipse Neptunus, qui in Tænaro colitur, terræ motu excitato, omnibus subvertat domos: nam et mihi sunt ab illis vites excisæ. Verumenimvero (dicam enim libere, quoniam amici sunt, qui orationi huic intersunt) cur istorum causam in Lacedæmonios conferimus? Nostrum enim quidam, o viri, non civitatem universam dico; memineritis istud, quod non civitatem dico; sed homunciones pessimi et pravæ notæ, infames, adulterini, semicives calumniis vexarunt Megarenses: et si quis melopeponem forte videret, aut lepusculum, aut porcellum, aut allium, aut micam salis, *Megarica hæc sunt*, aiebant, et correpta vendebantur eodem die. Atque hæc quidem levia et vernacula. Sed vero Simætham meretricem profecti Megara adolescentes quidam clam rapiunt ebrii: post illa Megarenses dolore exacerbati duas contra surripiunt meretrices familiares Aspasiæ: et inde occepit bellum erumpere Græcis universis, ex tribus inquam scortis. Hinc Pericles ille Olympius præ iracundia fulminabat, tonabat, conturbabat Græciam, leges ferebat scoliorum ad exemplum scriptas, ut Megarensibus nec in Attica regione, nec in foro, nec in insulis, nec in continenti liceret manere. Tum vero Megarenses, quum jam esurirent sensim, Lacedæmonios orarunt, ut eorum ope decretum immutaretur illud propter scorta factum: at noluimus nos, illis sæpe deprecantibus. Hinc jam strepitus armorum exoriebatur. *Dicet aliquis: Non oportuit. Verum, quid oportuit, dicite.* Si quis Lacedæmoniorum profectus navi, per calumniam Seriphiis ademtum

vendidisset catellum, sedissetisne domi, neglectis Seriphiis? multum certe abest: immo quam citissime deduxissetis naves trecentas, fuissetque urbs plena tumultu militum, clamoribus de triremium eligendis præfectis, strepitu stipendia accipientium, Palladia deaurantium, trudentium se confertim in porticum, ubi admetiuntur frumenta: plena utribus, scalmorum loris, cados ementibus, alliis, olivis, cepis in reticulis, corollis, sardinis, tibicinis, suggillis: navale vero annon plenum fuisset lignis ad fabricandos remos aptis, clavis sonantibus, coriis foramina, per quæ remi exseruntur, munientibus, tibiis, celeusma canentibus, incitamentis et sibilis? scio utique hæc vos facturos fuisse: *Telephum autem non idem putamus facere? vobis itaque mens non inest.* SEM. Siccine vero, o perdite, et impurissime? hæc tu, qui mendicus es, audes in nos dicere, et exprobras, si quis inter nos fuit vitiligator? SEM. Ita me Neptunus amet, quæcunque dicit justa sunt et vera, nihilque mentitur. SEM. Ergone, si justa erant, hunc ea dicere oportebat? sed cum magno malo suo hæc ausus erit dicere. SEM. Eho tu, quo curris? non manebis? nam si percutis hunc virum, ipse mox sublimis rapiere. SEM. Io Lamache, io fulgur emittens oculis, fer opem, ades, o terrificas cristas celeri quatiens motu, iò Lamache, o amice, o tribulis: tum si quis est manipuli ductor, aut dux exercitus, sive oppugnator mœnium, propere succurrat aliquis; nam medius teneor. LAM. Unde clamorem audivi bellicum? ubi auxilio, ubi tumultu facto est opus? quis Gorgonem e theca excitavit meam? SEM. O Lamache heros, cristarum et cohortium—SEM. O Lamache, nonne enim iste homo dudum universæ urbi nostræ maledicit? DIC. O Lamache heros, ignosce, obsecro, si mendicus quum sim, aliquid dixi, et nugas blateravi. LAM. Quid ergo in nos dixti? nonne eloquere? DIC. Haud memini amplius: nam præ metu armorum vertigine laboro. Sed obsecro te, aufer a me terriculamentum clypei tui. LAM. En. DIC. Nunc eum huc colloca supinum. LAM. Jacet. DIC. Cedo mihi nunc pennam de galea. LAM. Eccam tibi pennam. DIC. Tene nunc meum caput, ut vomam. Nauseam enim mihi movent cristæ. LAM. Heus tu, quid cogitas? vin' tibi hac penna vomitum ciere? DIC. Quippini? dic mihi ergo cujusnam sit ista penna. LAM. Alitis est. DIC. Numquid gloriosi cujusdam? LAM. Heu! quam mox peribis! DIC. Nequaquam, o Lamache. Non enim vi res hæc agitur. Si autem viribus polles, quin me verpum facis? nam bene vasatus es. LAM. Hæccine tu, mendice, in ducem exercitus dicis? DIC. Egone mendicus? LAM. Quis ergo es? DIC. Quisnam? civis bonus, non ambitiosus; verum, ex quo bellum durat, militans: tu vero, ex quo bellum durat, mercenarius dux es. LAM. Suffragiis enim me crearunt—DIC. Cuculi tres scilicet. Hæc itaque ego aversatus, inducias pepigi, quod viderem canos quidem viros in acie; juvenes autem, tui similes, fugitantes laborem, quosdam in Thracia, qui tres drachmas

merebant, Tisamenos, Phœnippos, et Hipparchidas nequissimos: alios apud Charetem: alios in Chaonia, Geretes, Theodoros, gloriososque Diomenses: alios in Camarina, in Gela, et in Catagela. Lam. Nam suffragiis erant creati duces. Dic. Quæ autem causa est, cur vos quidem mercedem accipiatis undecunque, istorum autem nemo? Quæso, Marilade, an tu, qui jam canus es, legationem unquam obiisti, nec ne? renuit: et tamen iste modestus est et laboris amans. Quid vero Dracyllus, et Euphorides, aut Prinides? novitne aliquis vestrum Ecbatana, aut Chaonas? negant: sed novit ille de Cœsyræ prosapia et Lamachus, quibus nuper, propter stipem non collatam et æs alienum, amici omnes, ut solent qui vesperi aquam per fenestras effundunt qua pedes abluere, dicebant, *Abscede.* Lam. O plebis licentia! hæceine ergo sunt toleranda? Dic. Non sane, si Lamachus stipendia non mereat. Lam. At ego adversum Peloponnesios omnes bellum semper geram, eosque quavis ratione lacessitos, navibus, terrestribusque copiis, commotos reddam, quantum potero. Dic. Ego vero prædico Lacedæmoniis omnibus et Magarensibus et Bœotiis, ut emant vendantque in foro meo: sed Lamacho non. Chor. Homo iste vincit argumentis, et populum inducit, ut mutata sententia probet inducias: sed accingamus nos ad anapæstos recitandos. Ex quo poëta noster comicis animum adpulit choris, nondum prodiit spectatoribus dicturus scitum lepidumque se esse. Quoniam autem falso insimulatur ab inimicis apud Athenienses præcipites consili, quasi civitatem ludibrio sibi habeat, populumque proscindat conviciis, opus est ut respondeat illis apud Athenienses mutare solitos consilia. Ergo autumat poëta multorum se vobis bonorum auctorem esse, cujus opera factum, ut non amplius tam facile patiamini vobis a peregrinis verba dari, nec adulatoribus delectemini, nec remisse rempublicam administretis. Antehac autem legati ab urbibus missi, si vellent vos circumvenire, primo *violis coronatos* vos appellabant: quod simulac dixerat quispiam, statim propter *coronas* in primoribus natibus sedebatis. Tum si quis vobis subpalpans diceret, *O nitidæ et pingues Athenæ,* is quam vellet rem conficiebat, ob pinguedinem, qua vos, tanquam apuas, perunxerat. Hæc quia fecit poëta, multorum bonorum causa vobis exstitit: tum etiam ostendit sociarum civitatum incolas, ut populari regantur imperio. Itaque jam ex urbibus tributum vobis adferentes venient, videre cupientes poëtam hunc præstantissimum, qui periculum non refugit quominus diceret Atheniensibus quæ justa sunt. Tam late autem ejus audaciæ fama pervagata est, ut et Magnus Rex, legatos explorans Lacedæmoniarum, sciscitatus fuerit ex ipsis primum, utri classe prævalerent: deinde, utris poëta iste multa convicia dicat: hos enim homines inquiebat meliores futuros, et bello longe superaturos, qui ejus uterentur consiliis. Propterea Lacedæmonii vos ad pacem invitant, et

Æginam sibi reddi flagitant, non quod insulam illam tanti faciant, sed ut poëtam hunc e prædiis suis ejiciant. Sed vos neutiquam timeatis, ne quando comœdias docens traducat, et in ludibrium vertat justa consilia: autumat vero se multa bona vos docturum, ut beati fiatis, non suppalpando, non mercedem ostentando fautoribus, non fraudibus aut versutiis fallendo, nec laudibus demulcendo; sed ea ipsa quæ optima erunt docendo. Proinde Cleo machinetur, et quidlibet adversum me struat: nam a meis partibus honestum et justum stabit, nec unquam deprehendar erga rempublicam talis, qualis ille est, timidus et morbosissimus. SEM. Huc ades, Musa, quæ flagrantem ignis habes vim, acuta Acharnica, qualiter e prunis ilignis favilla subsilit, quando torrendi impositi sunt pisciculi, dum alii Thasiam miscent recentem muriam, alii pinsunt farinam; sic veni rapidum carmen, intensum, agreste, tecum ferens, ad me popularem tuum. CHOR. Nos senes vetusti civitatem incusamus: non enim pro dignitate rerum a nobis in præliis navalibus gestarum alimur in senectute; sed acerba perpetimur a vobis: qui, quando nos senes litibus implicaveritis, ab oratoribus adolescentibus nos sinitis haberi ludibrio, quum nihil simus amplius, sed hebetes et detriti, quibus pro Neptuno Tutore est baculus. Stamus autem murmurantes ad lapideum tribunal, nihil videntes præter nebulam Justitiæ circumfusam. At juvenis, qui secum meditatus est causas orare, cito reum ferit rotundis, quæ copulat, verbis; deinde protractum interrogat, tendiculas verborum statuens, Tithonum lacerans, turbans, vexans: at iste præ senectute labia contrahit; deinde multam debens abit: postea singultit et lacrimat, amicisque dicit: *Quo mihi sandapila erat emunda, hoc multatus abeo.* SEM. Hoccine modo æquum est senem perdere, canum hominem, apud Clepsydram, qui multos labores cum sodalibus pertulit, et calidum abstersit virilem sudorem, eumque uberem, qui fortem se præstitit Marathone pro republica? Itane vero, quum vigebamus, hostem Marathone persequendo premimus, et nunc ab hominibus improbis premimur criminibus, et condemnamur demum? Quis Marpsias contra hæc aliquid dicet? CHOR. Quomodo enim æquum est, hominem senio incurvum, qualis est Thucydides, perire, tanquam Scythicæ implicatum solitudini, negotium habentem cum hoc Cephisodemo, loquaci causidico? Quippe miseratus sum, et lacrimas mihi detersi, quum vidi a sagittario vexari senem virum, Thucydidem illum, qui, ita me Ceres amet, quum integer esset ævi, ne Cererem quidem ipsam facile passus fuisset sibi molestam esse: verum primum quidem luctando dejecisset Euathlos decem, clamando autem et vociferando superasset sagittariorum tria millia, tum sagittis confixisset sagittarii ipsius paternos cognatos. Sed quandoquidem nos senes somnum capere non sinitis, decreto publico sciscite causarum cognitiones seorsum fieri, ut adversum senem senex oret edentulusque

causidicus, junioribus autem obponatur cinædus et loquax, et Cliniæ filius. Et judicio quidem malos persequi oportet deinceps: at si quis agatur reus, multam irroget senex seni, juvenis autem juveni.

Dic. Isti sunt limites fori mei. Hic mercari Peloponnesiis licet et Megarensibus, et Bœotiis, ea lege ut mihi vendant, Lamacho autem non. Agoranomos autem, qui foro præsint, constituo tres sorte lectos, quibus lora sunto Lepreatica. Huc neque sycophanta ingreditor, nec alius quicunque Phasianus est homo. Ego autem columnam inscriptam formula, juxta quam inducias pepigi, arcessam, ut eam collocem conspicuam in foro. Meg. Salve forum Atticum, gratum Megarensibus! desiderabam te, ut matrem, ita me Jupiter amet præses amicitiæ. Sed o ærumnosæ puellæ miseri patris, ascendite ad mazam, si modo eam alicubi inveniatis. Audite, quæso, et mihi advertite ventrem: utrumne vendi vultis, an esurire pessime? Puel. Vendi, vendi. Meg. Ipse equidem optimum hoc censeo. Verum quis adeo ineptus sit, qui vos emat, damnum manifestarium? sed est mihi Megarica quædam fabrica. Porcellorum ad speciem vos adornabo, et porcellos me ferre dicam. Induite istas porcellorum ungulas, et date operam, ut videamini ex bona scrofa editæ. Nam, ita me Mercurius amet, si domum redieritis, extrema famis et pessima mala experiemini. Age induite et hæc rostra; deinde in saccum sic irrepite: videte autem, ut grunniatis, et *coï* dicatis, et mittatis vocem porcellorum mysticorum. Ego vero vocabo Dicæopolin. Ubi est Dicæopolis? Vin' porcellos emere? Dic. Quid? homo Megaricus? Meg. Ad mercatum venimus. Dic. Quomodo vos habetis? Meg. Esurimus assidue sedentes ad ignem. Dic. Atqui hercle suave est ad ignem sedere, si adsit tibicen: verum quid aliud agitis nunc? Meg. Rogas? sane quum inde ad mercaturam proficiscebar, Provisores id dabant operam, ut quam citissime et pessime periremus. Dic. Mox ergo liberabimini a malis. Meg. Quippini? Dic. Quid aliud vero Megaris agitur? quanti venit frumentum? Meg. Apud nos eodem honore et pretio est, quo Dii. Dic. An ergo salem affers? Meg. Annon vos salinas tenetis? Dic. Ne quidem allia? Meg. Quæ, malum, allia, quorum vos semper, quum irruptionem in agrum nostrum facitis, tanquam rustici mures, capita paxillo effoditis? Dic. Quid ergo fers? Meg. Equidem porcos sacros. Dic. Pulchre dicis. Ostende. Meg. Utique pulchri sunt. Sustolle, si lubet: hem, quam pinguis iste et pulcher! Dic. Quid hoc rei erat? Meg. Porcus mehercle. Dic. Quid ais tu? cujas est hic porcus? Meg. Megaricus. Annon porcus est? Dic. Mihi quidem non videtur. Meg. Nonne hoc absurdum est? spectate hominis incredulitatem! negat hunc esse porcum. Atqui, si placet, mecum da pignus in salem cum thymo tritum, nisi sit iste porcus Græcorum more. Dic. Porcus est quidem, sed hominis. Meg. Ita, per Dioclem juro, et quidem

mei. Tu vero illos cujus esse putas? vin' grunnientes audire? Dic. Equidem, ita me dii ament. Meg. Mitte ocius vocem, porcelle. Non usus est tibi silentio, perditissime: Mercurium adjuro, domum reportaberis denuo. Puel. Coï, coï. Meg. Estne hic porcus? Dic. Nunc quidem porcus videtur; sed si probe nutriatur quinque annos, cunnus fiet. Meg. Certo scias, matri exæquabitur. Dic. Sed ne quidem sacrificari hic potest. Meg. Quidum? Qua de causa sacrificari non potest? Dic. Caudam non habet. Meg. Juvenculus enim est: sed adultus habebit magnam et crassam et rubram. Sed si alere vis, hic tibi porcus bonus est. Dic. Quam germanus est hujus cunnus alteri! Meg. Est enim ex eadem matre et ex eodem patre. Si vero crassior factus fuerit, et pullulantibus obsitus pilis, aptissimus erit porcus, qui Veneri sacrificetur. Dic. Sed Veneri porcus sacrificari non solet. Meg. Non porcus Veneri? immo solæ deorum omnium: et fit porcorum istorum caro suavissima, cum figitur veru. Dic. Jamne vero sine matre comederent? Meg. Ita sane, per Neptunum juro; quin etiam sine patre. Dic. Quid autem potissimum comedunt? Meg. Quidquid dederis. Ipsus ab illis quære. Dic. Porce, porce. Puel. I. Coï, coï. Dic. Comederesne cicer? Puel. I. Coï, coï, coï. Dic. Quid vero? caricasne? Puel. I. Coï, coï. Dic. Tu vero quid? comederesne eas etiam? Puel. II. Coï, coï. Dic. Quam acute ad caricas clamant! Efferat aliquis huc intus caricas porcellis. Anne etiam comedent? Papæ! quanto vorant cum strepitu, o venerande Hercules! Cujates sunt isti porcelli? nempe ex *Voracia* videntur esse. Sed fieri non potest, ut omnes caricas comederint. Meg. Nisi quia unam earum sustuli hancce. Dic. Edepol lepidæ sunt istæ pecudes. Quanti emerim a te hos porcellos? age. Meg. Alterum quidem alliorum manipulo: alterum vero, si tibi collubuerit, unico salis chœnice. Dic. Emam abs te. Opperire hic. Meg. Hæc quidem prospere cesserunt. Mercuri, lucri dator, adnuc, ut uxorem meam sic vendam, meamque ipsius matrem. Syc. Heus tu, cujas es? Meg. Porculator Megaricus. Syc. Proinde porcellos istos, teque ipsum deferam, tanquam hostiles. Meg. Ecce iterum hoc ipsum redit, unde nobis exortum est principium malorum. Syc. Cum magno tuo malo megaricissabis: nonne dimittes saccum? Meg. Dicæopoli, Dicæopoli, deferor a nescio quo. Dic. Quis est, qui te defert? vos vero, Agoranomi, nonne excludetis quadruplatores foras? Quid, malum, o stolide, quadruplare sine funali? Syc. Annon deferam hostes? Dic. Cum magno tuo malo, nisi aliorsum abeas, ubi calumniam exerceas. Meg. Quale hoc Athenis inest malum! Dic. Bono animo es, Megarice. Age, quo porcellos vendidisti pretio, accipe allia ista et salem; multumque vale. Meg. Sed valere apud nos moris non est. Dic. In meum ergo caput vertat, quia minus opportune dixi. Meg. O por-

celli, facite nunc periculum, an sine patre possitis edere mazam cum sale, si modo quis dederit. Chor. Sane iste homo beatus est: nonne audivisti, quo evadat consilium illud? lucrum faciet ille in foro desidens; et si quis ingressus fuerit Ctesias, aut delator alius, ejulans sedebit: nec alius quisquam clam obsonans tibi damnum dabit, nec affricabit Prepis impudicitiam suam tibi, nec in turba truderis a Cleonymo; verum lænam habens nitidam transibis: nec obviam tibi factus Hyperbolus litibus te implebit: nec in foro ambulans congredietur te Cratinus, semper forficibus cinædice tonsus: nec improbissimus ille Artemo, nimis expeditus arte musica, cui graveolens hircus in alis cubat: neque etiam te ludibrio habebit in foro Pauson ille pessimus, nec Lysistratus, Cholargensium opprobrium, sceleribus, quasi purpura, tinctus, algens et esuriens assidue plus triginta diebus quot mensibus.

Bœot. Testis sit Hercules, ut mihi pessime dolet callus humeri. Depone placide pulegium, Ismenia: vos vero, quotquot adestis Thebani tibicines, osseis tibiis inflate canis culum. Dic. Desine; in malam rem. Non facessent a foribus crabrones? unde advolarunt perditissimi ad januam mihi raucisoni tibicines, pulli Chæridis? Bœot. Me volente sane, hospes, abierint in malam rem, ita mihi faveat Iolaus: nam inde a Thebis pone me flantes, etiam flores pulegii depulerunt humi. Sed, si lubet, eme quidpiam istorum, quæ fero, gallos gallinaceos, aut cicadas. Dic. O salve Bœotule, collicum helluo, quid fers? Bœot. Quidquid omnino boni est apud Bœotos, origanum, pulegium, storeas, ellychnia, anates, graculos, attagenas, phalaridas, regulos, mergos—Dic. Ergo quasi tempestas, quæ aves sternit humi, venisti ad forum. Bœot. Quin etiam fero anseres, lepores, vulpes, talpas, erinaceos, feles, pyctidas, lutras, anguillas Copaicas. Dic. O qui suavissimum piscem fers hominibus, da mihi copiam illas salutandi, si fers anguillas. Bœot. Maxima virginum quinquaginta Copaidum, exi, et huic hospiti gratificare. Dic. O dilectissima et dudum expetita, venisti desiderabilis comicis choris, grata etiam Morycho. Vos famuli efferte foculum mihi huc et flabellum. Spectate, pueri, pulcherrimam anguillam, quæ desiderata, vix demum sexto venit anno: salutate ipsam, o filii: prunas autem vobis præbebo, hujus hospitæ gratia. Sed intro aufer ipsam; nunquam enim ego, ne mortuus quidem, sine te velim esse, si cum betis cocta sis. Bœot. Hujus autem pretium quo pacto mihi solvetur? Dic. Hanc dabis mihi tanquam vectigal fori. Sed siquid vendis ex ceteris istis, dic. Bœot. Equidem omnia. Dic. Cedo, quanti ea æstimas? aut alias hinc merces vis reportare domum. Bœot. Quidquid Athenis est, quod non sit apud Bœotos. Dic. Apuas itaque emes et asportabis, aut fictilia. Bœot. Apuas, inquis, aut fictilia? atqui hæc

sunt illic; sed quod apud nos non est, hic autem affatim. Dic. Equidem scio: asporta igitur quadruplatorem, sicut vas fictile ligatum. Bœot. Ita me Dioscuri ament, scilicet multum lucrifacerem, si abducerem, tanquam simium flagitiis multis plenum. Dic. Sed eccum commode huc venit Nicarchus iste quempiam delaturus. Bœot. Parvæ utique staturæ hic est. Dic. Sed nihil nisi nequitia. Nic. Cujusnam sunt istæ merces? Bœot. Hujus hominis, mei, inquam, ex Thebis: testis sit Jupiter. Nic. Itaque hicce ego ista defero, utpote hostilia. Bœot. Quid, malum, eo te impellit, ut cum avibus bellum pugnamque ineas? Nic. Immo te quoque deferam insuper. Bœot. Quanam in re læsus? Nic. Dicam equidem tibi, istorum gratia qui hic adstant: ab hostibus importas ellychnia. Dic. Itane, quæso, propter ellychnia hominem defers? Nic. Quippe unum eorum facile incenderet navale. Dic. Ellychnium incenderet navale? Nic. Arbitror. Dic. Quo pacto? Nic. Bœotius aliquis id infixum blattæ et incensum immitteret in navale per canalem, observato Boreæ flatu vehementiore, et si corriperet naves ignis semel, extemplo flammis collucerent cunctæ. Dic. O perditissime! itane vero collucerent flammis ob blattam et ellychnium? Nic. Antestor. Dic. Comprime ei os: da mihi sarmenta, ut eum illigem, feratque Bœotus, tanquam vas fictile, ne frangatur inter ferendum. Chor. Illiga bene, vir optime, hospiti mercem hanc, ut ne eam inter portandum frangat. Dic. Id mihi curæ erit, quandoquidem tinnitus ejus arguit garrulum quiddam, et igni ruptum, et diis invisum. Chor. Quidnam vero faciet illo? Dic. Vas erit ad omnia utile: crater malorum, trapetum litium, candelabrum ad reddendæ rationi obnoxios patefaciendos, et calix, in quo negotia mista turbentur. Chor. Sed quomodo quis secure utature jusmodi vase, cujus continuo strepitu tantopere personat domus? Dic. Firmum est, o bone, ut non facile frangatur unquam, si pedibus suspendatur demisso capite. Chor. Jam bene satis colligatus est. Bœot. Equidem constitui manipulos meos colligere. Chor. Itaque, hospes optime, una sustolle hunc etiam prehensum, et ablatum jacito quocunque lubet, aptum ad omnia sycophantam. Dic. Vix colligavi tandem hominem male perditum. Accipe et sustolle hoc fictile vas, o Bœotie. Bœot. Agedum submitte callosum humerum, Ismeniche, et operam da, ut feras istum caute. Dic. Nihil utique boni feres, sed tamen id saltem lucri feceris, hoc ferens onus: beatus eris quadruplatorum gratia. Fam. Lam. Dicæopoli. Dic. Quis est? quid me vocas? Fam. Quia postulat a te Lamachus, ut sibi pro ista drachma turdos impertias aliquot ad Choas: postulat etiam ut sibi tribus drachmis vendas anguillam Copaicam. Dic. Qualis est ille Lamachus, qui anguillam petit? Fam. Ille terribilis, ille laborum patiens, qui

clypeum Gorgone insignitum concutit, motans tres umbrosas cristas. Dic. Non ei mehercle venderem, etiamsi mihi daret illum suum clypeum: sed ad salsamenta cristas suas motans se conferat: si autem tumultuabitur, Agoranomos advocabo. Ego autem adsumtis his, quæ emi, intrabo *sublatus alis turdorum et merularum.* Chor. Vidistis, vidistis, o cives omnes, virum prudentem et sapientissimum, ut ei nunc, postquam inducias pepigit, omnia coëmere liceat, quæ solent a mercatoribus advehi, quorum alia domi sunt utilia, alia comedentem juvant, tepida cœnæ adposita. Simul etiam magnos spiritus sumit, hasque plumas ante ostium projicit, documento futuras opipari victus: bona huic sponte suggeruntur omnia. Martem ego nunquam excipiam domo, neque apud me unquam Harmodium cantabit mecum accumbens, quia vinolentus et contumeliosus homo est, qui ad nos omnibus abundantes bonis comissabundus irruens, omnia nobis intulit mala, evertens, effundens, et cædens etiam, tametsi eum sæpe invitabamus comiter his verbis: *Bibe, accumbe, cape hoc amicitiæ poculum.* At ille multo magis flammam admovebat ridicis, effundebatque nostrum vinum violenter e vitibus. Dic. O Veneris venustæ, et amicarum Gratiarum socia Pax, mene ignorasse, quam pulchra esses facie? Utinam me et te copulet Amor aliquis, coronatus rosis, ut iste pictus! aut forte putas me nimis esse senem? sed si te prehendam, videor mihi adhuc tria tibi applicaturus commoda: primo quidem ducam viticulæ longum sulcum; deinde juxta hunc tenera germina ficuum, et tertio loco vitis palmitem plantabo ille ego senex, et circa prædium omne seram oleas, ut ambo ungamur oleo festis noviluniis. Præc. Audite populi. More patrio congiis potate ad tubæ clangorem: qui autem exhauserit primus, utrem Ctesiphontis accipiet. Dic. O pueri, o mulieres, nonne audivistis? quid agitis? non auscultatis præconi? Elixas facite, torrete, versate in igne, detrahite a verubus carnes leporinas: ocius corollas nectite: cedo vericula, ut figam turdos. Chor. Laudo fortunas tuas, ob eam, qua polles, prudentiam, multoque magis, mi homo, ob præsentes epulas. Dic. Quid ergo dicetis, quando videbitis turdos, ut assabuntur? Chor. Arbitror et hoc te recte dicere. Dic. Sarculo suscita ignem. Chor. Audistine, ut more coquino, sciteque et cœnatorie sibi omnia administrari jubeat? Ag. Hei mihi misero! Dic. Pro Hercules! quis iste? Ag. Homo infortunatus. Dic. Ergo quo occepisti, perge tua via. Ag. O carissime, quandoquidem induciæ tibi soli pactæ sunt, admetire mihi aliquid pacis, saltem in quinquennium. Dic. Quid mali tibi accidit? Ag. Interii amisso boum pari. Dic. Unde? Ag. E Phyla ceperunt Bœotii. Dic. O termiserum! nihilominus tamen læna amiciris candida? Ag. Qui quidem, ita me Jupiter amet, alebant me fimo bovino, quasi omni genere deliciarum. Dic. Quid igitur opus est tibi? Ag. Oculos meos corrupi, boves illos

deflendo. Sed, si tibi curæ est Dercetes Phylasius, Pace unge mihi oculos ocius. Dic. At, o miser, medicinam publice non facio. Ag. Age vero obsecro, unge, si forte boves meos recuperare possim. Dic. Haud potis est: sed abi ploratum ad Pittali discipulos. Ag. Saltem unam guttam Pacis in istum calamum instilla. Dic. Ne tantillum quidem: sed quo vis abi et ejula. Ag. Heu me infelicem amissorum boum! Chor. Homo iste per suas inducias aliquid nactus est dulcedinis: nec videtur quemquam participem facturus. Dic. Perfunde has lactes melle: assa sepias. Chor. Audin' altam ejus vocem? Dic. Torrete anguillas. Chor. Enecabis me vicinosque fame et nidore et clamore, talia vociferans. Dic. Torrete ista, et facitote ut pulchre flavescant. Par. Dicæopolis. Dic. Quis iste? quis iste? Par. Misit tibi carnes has sponsus quis e nuptialibus epulis. Dic. Benigne fecit, quisquis est. Par. Orat autem, ut, carnium istarum gratia, infundas in hunc alabastrum cyathum Pacis unicum, ne militatum abire cogatur, sed domi manens usque futuat assiduo. Dic. Aufer, aufer istas carnes, et ne mihi dederis; nam non infunderem, etsi mille drachmas dares. Sed mulier ista quænam est? Par. Pronuba est, vult sponsæ nomine aliquid tibi dicere soli. Dic. Agedum tu, quid dicis?—Quam ridicula, pro dii immortales, est petitio sponsæ, enixe flagitantis a me, ut sponsi penis domi manere queat. Fer huc mihi inducias ut dem ei soli, quoniam femina est, et indigna, quæ belli adficiatur incommodis. Huc age mulier, ampullam porrige.—Scisne quomodo utendum sit isto? Dic sponsæ, quando militum fiet delectus, noctu hoc inungat sponsi mentulam.—Aufer inducias: cedo trullam, ut vinum infundam in congios. Chor. Sed eccum huc festinat aliquis contracto supercilio, quasi horrendum quiddam nuntiaturus. Nunt. I. O labores, et prælia, et Lamachi! Lam. Quis circum ædes æreis phaleris insignes strepit? Nunt. I. Proficisci te jubent Prætores hodie sumtis celeriter cohortibus et cristis, et aditus regionis custodire, licet ningat. Nam sub ipsum Choum Chytrorumque festum nuntiavit illis aliquis prædones Bœotios incursionem fecisse in agros. Lam. O Prætores quanto plures tanto pejores! Dic. Nonne molesta hæc res est, quum nec festum celebrare mihi licet? o exercitum bellolamachaicum! Lam. Væ misero mihi! tune derides me jam? Dic. Visne pugnare cum Geryone quatuor pennis cristato? Lam. Ah ah! qualem mihi præco nuntium adtulit! Dic. Ah ah! mihi vero qualem adportabit iste, qui huc adcurrit? Nunt. II. Dicæopolis. Dic. Quid est? Nunt. II. Ad cœnam propere abi, et fer tecum cistam cum congio; namque te arcessit Bacchi Sacerdos: sed festina: convivas moraris dudum. Cetera enim omnia parata sunt, tori, mensæ, pulvinaria, stragula, coronæ, unguentum, bellaria; scorta adsunt, amyli, placentæ, liba sesamo sparsa, crusta, saltatrices pulchræ, Harmodi deliciæ.

Sed quam citissime propera. Lam. Me miserum! Dic. Quippe tu magna Gorgone insignisti clypeum tuum. Occludat quis ostium et cœnam paret. Lam. Puer, puer, effer huc mihi sportam. Dic. Puer, puer, effer huc mihi cistam. Lam. Salem thymo intritum fer, puer, et cepas. Dic. Mihi autem pisces: nam cepas fastidio. Lam. Folio involutum fer huc mihi salsamentum vetus. Dic. Et tu mihi, puer, libum in folio: id autem illic assabo. Lam. Fer huc mihi pennas illas de galea. Dic. Mihi vero palumbos fer et turdos. Lam. Pulchra est et candida struthocameli penna. Dic. Pulchra est et flava palumbi caro. Lam. Mi homo, desine armaturam meam deridere. Dic. Mi homo, potin' es, ut ad turdos non respicias? Lam. Thecam mihi effer, in qua triplex recondita est crista. Dic. Et mihi da lancem carne refertam leporina. Lam. Utique crinivoræ tineæ cristas meas corroserunt. Dic. Utique ante cœnam lactes leporinas comedam. Lam. Mi homo, potin' es, quin me alloquaris? Dic. Non te alloquor: sed ego et puer rixamur dudum. Vin' pignus mecum dare, Lamacho judice, utrum locustæ sint suaviores, an turdi. Lam. Vah! ut contumeliosus es! Dic. Locustas judicat multo suaviores. Lam. Puer, puer, hastam deprome et huc effer mihi. Dic. Puer, puer, fartum intestinum deprome et fer huc. Lam. Age, vaginam hastæ detraham; tene, puer, obnitere. Dic. Et tu, puer, istum tene, et obnitere. Lam. Fer, puer, fulcra mei clypei. Dic. Mei etiam fulcra effer, panes e clibano. Lam. Fer huc orbem clypei Gorgonem in tergo habentem. Dic. Et mihi orbem placentæ caseum in tergo habentem. Lam. Annon hic derisus est hominibus multus? Dic. Annon hæc placenta est hominibus dulcis? Lam. Perfunde tu, puer, æreum clypei umbonem oleo. Video in clypeo imaginem senis, qui reus erit timiditatis. Dic. Tu melle placentam perfunde. Hic quoque perspicua est senis imago, plorare jubentis Lamachum Gorgasium. Lam. Fer huc, puer, loricam bellicam. Dic. Loricam et mihi, puer, effer congium. Lam. Hac ego adversum hostes pectus muniam. Dic. Hoc ego adversum compotores pectus muniam. Lam. Stragulis, puer, alliga clypeum: ego autem hanc sportam sumam et ipsemet mihi gestabo. Dic. Cœnam, puer, alliga cistæ: ego autem hanc vestem sumam et abibo. Lam. Clypeum tolle, puer, et ambula. Ningit. Papæ! hiberna hæc negotia. Dic. Tolle cœnam. Convivalia hæc negotia. Chor. Ite jam læti in militiam. Quam dissimiles vias ingredimini! ille quidem bibet coronatus: tu autem algebis et excubias ages. Ille dormiet cum puella formosissima: tu vero penem tibi fricabis. Sem. Antimachum illum Psacadis filium, historicum et poëtam, ut aperte dicam, male perdat Jupiter: qui me infelicem, festo Lenæorum choragus dimisit incœnatum. Quem utinam aliquando videam sepiæ comedendæ cupidum: et illa tosta, in sartagine stridens, cum sale in mensa jacens, in cœnaculum

appellat; deinde quum voluerit ille eam prehendere, canis rapiat et aufugiat. Sem. Præter istud malum, aliud ei nocturnum eveniat: febricitans domum ex equitatione se recipiat: deinde ebrius quis Orestes furore percitus caput ei comminuat: ille autem lapidem in eum jacere volens in tenebris manu prehendat merdam recens cacatam, faciatque impetum tenens illiusmodi lapidem, tum aberrans scopo, feriat Cratinum.

Fam. O servuli, qui estis in ædibus Lamachi, aquam, aquam in ollula calefacite, linteola, ceratum parate, lanam succidam, fasciam ligando malleolo pedis. Vir ille vulneratus est sude, dum transiliret fossam, et malleolus ipsi luxatus est, et caput fregit impingens lapidi; et Gorgonem e clypeo excitavit: quum autem terribilis illa pinna cecidisset ad petras, Lamachus horrendum edidit carmen: *O inclytum lumen, nunc extremum te videns linquo lucem meam.* Tantum elocutus, in canalem lapsus, surgit, et in fugitivos quosdam incidit, prædones persequens et hasta premens. Sed eccum adest ipse: ocius aperi januam. Lam. Attapattata! acerbos dolores et frigus, quibus crucior! Interii miser, hostili percussus lancea. Illud ergo lamentabile et ejulabile mihi esse possit; namque si me videat Dicæopolis vulneratum, illudet mihi, ridebitque meum infortunium. Dic. Attalattata! Papillæ istæ quam duræ sunt, et similes cydoniis malis! date mihi savium, aureæ, et morsiunculas, et collabellate oscula. Nam congium primus exhausi. Lam. O tristis casus meorum malorum! heu, heu, vulnera excruciantia! Dic. Io, io, salve Lamache eques! Lam. Ah me miserum! Dic. Ah me ærumnosum! Lam. Quid tu me blande compellas! Dic. Quid tu me mordes? Lam. Miser ego propter duram in prælio symbolam! Dic. Ergone hoc Choum festo symbolas quis exigebat? Lam. Io io, Pæan, Pæan! Dic. Sed non celebrantur hodie Pæonia. Lam. Prehendite, prehendite meum crus. Papæ! tenete me, o amici. Dic. Vos autem meum penem ambæ medium prehendite, o amicæ. Lam. Vertigine laboro caput percussus lapide, et tenebræ mihi offunduntur. Dic. At ego concumbere volo, quia tentigine rumpor, et in tenebris futuere gestio. Lam. Foras efferte me in domum Pittali pæoniis manibus. Dic. Ad judices me efferte. Ubi est Rex? date mihi utrem. Lam. Infixa est meis ossibus dolorifica lancea. Dic. Videte hunc congium vacuum. Io triumphe! Chor. Io triumphe ergo, quandoquidem tu vocas, o senex! Dic. Et insuper, meraciore infuso, uno spiritu exhausi. Chor. Io triumphe! o generose, i, sumto utre. Dic. Sequimini jam cantantes *Io triumphe.* Chor. Age sequemur tua causa, Io triumphe! cantantes te et utrem.

EQUITES.

DRAMATIS PERSONÆ.

Demosthenes.
Nicias.
Isiciarius *cui nomen* Agoracritus.
Cleo.
Chorus Equitum.
Demus.

[1—37]

Dem. Iattatæax! hem mala! Iattatæ! Qui illum Paphlagonem, recens emtum malum, male dii perdant cum ejus consiliis! Ex quo enim in hanc domum se malis intulit avibus, plagas assidue infligit servis. Nic. Pessime hercle pereat primarius iste Paphlago cum suis calumniis! Dem. Infelix, quomodo te habes? Nic. Male, sicut et tu. Dem. Agedum huc ades, ut lamenta misceamus, Olympi flebiles imitati modos. Nic. Mu mu, mu mu, mu mu, mu mu, mu mu, mu mu. Dem. Quid lamentamur frustra? nonne oportebat nos quærere aliquam salutem nobis, et non flere amplius? Nic. Quænam igitur evenire nobis possit salus? dic tu. Dem. Quin tu dic mihi, ut ne tecum contendam. Nic. Equidem, ita me amabit Apollo, prior non dixerim. Sed dic audacter; deinde dicam etiam tibi. Dem. *Utinam mihi diceres, quæ me dicere oportet!* Nic. Sed mihi non inest confidentia barbara. Quo tandem modo dicam hoc scite, et Euripideo more? Dem. Apage: ne scandicem mihi obtrudas: sed inveni aliquam cantilenam recessus ab hero. Nic. Dic ergo continenter *fugiamus*. Dem. Age, dico *fugiamus*. Nic. Nunc subjunge *trans* isti *fugiamus*. Dem. *Trans*. Nic. Optime. Quasi masturbares, nunc primo sensim dic *fugiamus*: deinde frequenter, subjuncto *trans* Dem. *Fugiamus trans fugiamus transfugiamus*. Nic. Hem, nonne jucundum est? Dem. Sane hercle, ut dicis: sed cuti hoc omen timeo. Nic. Quid ita? Dem. Quia cutis abscedit masturbantibus. Nic. Optimum igitur nobis est pro præsenti rerum statu, ut supplices accidamus ad cujusvis signum dei. Dem. *Signum?* quale signum? Quæso enim, putasne esse deos? Nic. Ego quidem. Dem. Quonam vero edoctus argumento? Nic. Quia diis invisus sum immerito meo. Dem. Facile me adducis in tuam sententiam. Nic. Sed dispiciamus aliam rationem. Dem. Vin' ut rem omnem spectatoribus

enarrem? Nic. Non abs re fuerit: sed unum hoc eos rogemus, manifestum ut nobis vultu faciant, an sermonibus nostris et rebus delectentur. Dem. Jam eloquar. Nobis est herus feris moribus, fabas esitans, cerebrosus, *Demus* Pnycensis, morosus seniculus, surdaster. Iste superiore novilunio emit servum, coriarium Paphlagonem, vaferrimum, calumniatorem pessimum. Ille, perspecto senis ingenio, coriarius Paphlago, canis in modum hero se submittens, blandiri, suppalpari, adulari cœpit, eumque decipere, oblatis præsegminibus coriorum minutis, hæc dicens: *O Deme, i lavatum, ubi prius unam litem dijudicaveris: sume offam, sorbe, jenta, cape triobolum: vin' ut cœnam tibi anteponam?* Deinde abripiens quodcunque nostrum quispiam paraverit, hero illud largitur Paphlago. Nuper etiam quum ei mazam pinsuissem in Pylo Laconicam, vaferrimo nescio quo me modo circumvenit, surreptamque ipsus adposuit hero, quam ego pinsueram. Nos autem abigit, nec sinit ut herum alius colat: sed coriaceum flabellum tenens, cœnanti adstat hero, et rhetoras arcet; canitque oracula: inde senex intentam Sibyllis habet mentem: ille vero ubi eum videt studio jam stupidum, opus adgreditur. Nam familiares aperte falsis criminibus accusat: deinde flagris cædimur nos. Ipse vero Paphlago circumcursitat famulos, petit, turbat, munera captat, hæc dicens: *Videtis, ut Hylas propter me flagris cæditur? nisi me placaveritis, hodie moriemini.* Nos vero illi damus: sin aliter, conculcati a sene octuplum cacamus. Nunc itaque diligenter consideremus, o bone, quamnam viam insistere, et ad quemnam nos convertere debeamus. Nic. Optima fuerit, o bone, via, quam dixi, illa, *fugiamus.* Dem. Sed nihil clam Paphlagone fieri potest: nam ipsemet omnia inspectat. Habet enim crus alterum in Pylo, alterum in concione. Cruribus itaque ejus tanto intervallo divaricatis, culus reapse est in *Hiantia:* manus utraque in *Petilia:* mens vero in *Clepidum* tribu. Nic. Mori itaque optimum erit nobis: sed vide ut moriamur quam maxime viriliter. Dem. Qui, quæso? qui possimus quam maxime viriliter? Nic. Optimum est nobis taurinum potare sanguinem: nam Themistoclis letum maxime expetendum est. Dem. Non hercle sanguinem, sed merum Boni Geni. Forte enim utile quid excogitaverimus. Nic. Ecce vero *merum!* Ergone de potu tibi agitur? qui vero utile quid excogitaverit homo temulentus? Dem. Itane, o stulte, ineptis, aqua te ingurgitans? audesne vinum calumniari, ut acuendæ menti minus idoneum? possisne vero quidpiam vino invenire efficacius? viden'? quum potant homines, tunc ditescunt, negotia peragunt, vincunt lites, beati fiunt, prosunt amicis. Sed effer mihi cito vini congium, mentem ut irrigem, et dicam lepidum quiddam. Nic. Hei mihi! quid nobis facies cum tuo potu? Dem. Bona. Sed affer: ego vero decumbam. Si enim inebriatus fuero, omnia ista conspergam consiliolis, sententiolis, et ratiunculis. Nic. O factum bene, quod

deprehensus non fui, quum vinum intus furarer! Dem. Dic mihi, quid facit Paphlago? Nic. Postquam liguriit publicatos cibos mola conspersos, improbus ille stertit ebrius, in coriis supinus jacens. Dem. Agesis infunde mihi jam vinum largiter. Nic. Cape jam libamen, et liba Bono Genio: trahe, trahe potionem Geni Pramnii. Dem. O Bone Geni, tuum est hoc consilium, non meum. Nic. Dic, obsecro, quid est? Dem. Oracula cito Paphlagonis clam effer domo, dum dormit. Nic. At hæc Geni consilia vereor ne *mali* esse deprehendam. Dem. Agedum ipsemet mihi admovebo congium, ut mentem irrigem, et dicam lepidum quiddam. Nic. Quam valde Paphlago stertit et pedit! Proinde facile clam eo sacrum illud oraculum abstuli, quod ipse maxima custodiebat cura. Dem. O solertissime, cedo illud, ut legam. Tu vero propere vinum infunde. Age videam quidnam hic insit. O vaticinia! da mihi poculum cito. Nic. Eccum. Quid ait oraculum? Dem. Aliud infunde. Nic. Estne in vaticiniis istuc *Aliud infunde?* Dem. O Bacis! Nic. Quid rei est? Dem. Da mihi poculum cito. Nic. Sæpiuscule, opinor, Bacis usus est poculo. Dem. O impure Paphlago, ergone ideo cavebas dudum, formidans istud, quod de te editum est, oraculum? Nic. Quidum? Dem. Hic exstat, quo pacto ipse pereat. Nic. Quonam vero? Dem. Quonam? Oraculum planissime dicit, ut primo exsistat stuparum venditor, qui primus rempublicam tenebit. Nic. Unus jam iste est venditor. Quid posthæc? memora. Dem. Post hunc rursus pecudum alius venditor. Nic. Duo isti jam sunt venditores. Et quid huic accidere oportet? Dem. Ut dominetur, usquedum alius homo sceleratior ipso exoriatur: postea perit. Succedit enim coriorum venditor Paphlago, rapax, clamosus, Cyclobori vocem habens. Nic. Interimendus ergo erat pecudum venditor a coriorum venditore? Dem. Ita hercle. Nic. Væ misero mihi! undenam gentium unus adhuc exsistet venditor? Dem. Adhuc est unus mirificam artem habens. Nic. Dic, obsecro, quis est? Dem. Dicamne? Nic. Sane hercle. Dem. Isiciorum venditor est, qui hunc perdet. Nic. Isiciorum venditor? Insignem vero artem, o Neptune! age, ubi istum inveniemus virum? Dem. Quæramus eum. Nic. Sed eccum ultro accedit ad forum, non sine numine. Dem. O beate isiciorum venditor, ades, ades, carissime, ascende, qui civitati et nobis servator huc prodiisti. Is. Quid est? cur me vocatis? Dem. Huc ades, ut audias, quam sis felix et valde fortunatus. Nic. Agedum deme ipsi abacum, et Dei oraculum ipsum edoce, quomodo se habeat; ego autem ibo et speculabor quid rerum agat Paphlago. Dem. Agesis tu supellectilem hanc primulum humi depone, deinde Tellurem adora et deos. Is. En. Quid est? Dem. O beate et opulente, o qui nunc quidem nullus es, cras autem eris maximus! O Athenarum dux fortunatarum! Is. Quamobrem, o bone, non me sinis abluere istos ventriculos, isiciaque

vendere, sed me ludibrio habes? Dem. Quosnam, stulte, ventriculos? huc adspice. Nempe vides ordines horum populorum. Is. Video. Dem. Istorum omnium tu dux et princeps eris, et fori, et portuum, et concionis: Senatum calcabis: prætores defringes, nervo constringes, in carcerem conjicies: ipsus in Prytaneo scortaberis. Is. Egone? Dem. Tu quidem; et nondum omnia vides. Sed ascende etiam in hunc abacum, et specta insulas omnes circumcirca. Is. Specto. Dem. Quid vero? Emporia et naves onerarias? Is. Equidem. Dem. Qui ergo non sis valde fortunatus? Etiam oculum detorque in Cariam dexterum, alterum autem in Chalcedonem. Is. Scilicet fortunatus ero, si strabo fiam? Dem. Immo hæc omnia per te veneunt. Fies enim, ut oraculum hoc prædicat, vir maximus. Is. Dic mihi, quomodo ego, qui isiciarius sum, vir fiam? Dem. Ob id ipsum enim fies magnus, quia malus es, et unus e foro, itemque audax. Is. Indignum me esse deputo, qui potens adeo fiam. Dem. Hei mihi! quid est quod te indignum autumas? videris mihi præclari quidpiam tibi conscire. Num ex bonis et probis es prognatus? Is. Immo, per deos adjuro, sum ex malis. Dem. O fortunate, quam magnum a natura habes adjumentum rerum gerendarum! Is. Sed, o bone, nec liberalem doctrinam adtigi, præterquam literas, nec eas quidem satis feliciter. Dem. Hoc unicum tibi officit, quod vel male literas scis. Reipublicæ enim administratio non doctum amplius competit in hominem, nec bene moratum, sed in rudem et sceleratum: tu vero noli negligere, quæ tibi dant in vaticiniis dii. Is. Quo modo itaque dicit oraculum? Dem. Bene, ita me dii ament, varieque, et scita ambiguitate contextum est. *Sed quum maxillis prehenderit coriaria aquila unco rostro prædita draconem stupidum, potorem sanguinis, sane tunc Paphlagonum quidem muria alliata peribit: intestinorum autem venditoribus magnam deus largitur gloriam, nisi si maluerint isicia vendere.* Is. Quomodo ergo hæc ad me pertinent? edoce me. Dem. Coriaria quidem aquila est Paphlago iste. Is. Quid vero significat *unco rostro prædita?* Dem. Istuc subindicat curvis eum manibus rapere et ferre. Is. Sed draco quorsum spectat? Dem. Planissimum hoc est. Draco enim est longum quiddam: isicium itidem longum: deinde sanguinis potor et isicium est et draco. Itaque draconem ait coriariam aquilam superare jam posse, si verbis se decipi non sinat. Is. Hæc quidem vaticinia me vocant: sed miror qua ratione aptus sim procurandis populi negotiis. Dem. Res est facillima. Ea, quæ nunc facis, face: turba, implica, ut intestina soles, ita res omnes; populum fac tuum semper, verbulis eum demulcens coquinariis. Cetera tibi sunt in mundo, quibus populum concilies tibi: vox dira, natura malus es, forensis es: habes omnia, quibus usus est ad rempublicam administrandam: oracula conveniunt, et ipsum Pythicum. Sed capiti coronam impone, et liba Coalemo,

et vide, ut strenue obsistas homini isti. Is. Et quis adjutor erit mihi? nam eum et divites metuunt, et plebs formidat paupercula. Dem. At sunt Equites mille, viri boni qui oderunt eum, et opem ferent tibi, et civium quotquot boni sunt et probi, et ex spectatoribus quisquis est cordatus, et ego cum ipsis, eritque adjutor deus. Et cave timeas: ipsius enim non videbis vultum; nam personam effingere, quæ eum referret, nullus præ metu voluit artifex. Attamen plane cognoscetur: nam spectatores sciti sunt. Nic. Væ misero mihi! Paphlago egreditur. Cleo. Næ haud impune, ita me amabunt Consentes dii, feretis, quod in rempublicam conjurastis dudum. Istuc Chalcidicum poculum quid vult sibi? non potest fieri, quin Chalcidenses ad defectionem sollicitetis. Peribitis, moriemini, sceleratissimorum par. Dem. Eho tu, quid fugis? non manebis, o egregie isiciarie? ne prodas negotium. Viri Equites, adeste, tempus est. O Simo, o Panæti, nonne agetis equos ad dextrum cornu? Prope adsunt viri: sed resiste tu quoque, et revertere rursus: apparet pulvis quem excitant, unde cognoscas eos propius imminere. Sed defende, pelle, et in fugam eum verte. Chor. Cæde, cæde veteratorem, et perturbatorem equestrium turmarum, et publicanum, et abyssum malitiæ, et gurgitem rapinarum, et veteratorem, et veteratorem: identidem enim hoc dicam; namque veteratorie ille plus semel singulis diebus agit. Sed verbera, pelle, perturba, age, rue, et exsecrare eum, uti nos facimus, eique instans clama. Cave autem ne effugiat: quippe novit vias, per quas Eucrates fugit ad furfures. Cleo. O senes Heliastæ, cognati trioboli, quos ego pasco, æqua et iniqua clamitans, succurrite: nam ab hominibus conjuratis verberor. Chor. Merito sane tuo, quippe qui communia bona, prius quam sorte distribuantur, devoras, et pertrectas premisque reos, tanquam ficus, spectans ecquis eorum sit crudus, aut maturus, aut nondum maturus: et observas, siquis civium simplex est instar agni, opulentus, a negotiis remotus, et fugitans litium: tum si quem videas otiosum et oscitantem, huc evocatum ex Chersoneso medium prehendis, collum implicas nexu brachii, humerumque retorques, sicque afflictum præcidere soles. Cleo. Vos una in me insurgitis: at, o viri, propter vos vapulo, quia sententiam dicturus eram in Senatu, ut æquum sit in urbe exstare monumentum vestræ fortitudinis. Chor. Quam gloriosus, quam subactus est! Viden' quomodo nobis tanquam senibus subrepit, et nos deludit. Sed si hac ratione vincit, eadem ferietur: si vero huc declinaverit, in crus impinget. Cleo. O cives, o popule, quales mihi beluæ ventrem percutiunt! Chor. Etiam clamitas, qui semper urbem vastas? Is. At ego te isto meo clamore primum fugabo. Chor. At si quidem eum clamore viceris, triumphale canticum tibi accinetur: sin impudentia ipsum superaveris, palma nostra est. Cleo. Hunc hominem defero, aioque eum extulisse triremibus

Peloponnesiorum juscula. Is. At ego hunc, ita me Jupiter amet, quia ventre vacuo currit in Prytaneum, post revertitur inde currens pleno. Dem. Quin etiam, ita me Jupiter amet, effert inde res vetitas, panem et carnem, et piscium frusta, quæ nec Pericli obtigerunt unquam. Cleo. Moriemini jamjam. Is. Triplo plus vociferabor. Cleo. Clamando superabo te. Is. Vociferando superabo te. Cleo. Calumniabor te, ubi prætor eris. Is. Concidam tibi tergum. Cleo. Circumcidam tibi tuas arrogantias. Is. Molitiones tuas præcidam. Cleo. Adspice me oculis non conniventibus. Is. In foro ego etiam educatus fui. Cleo. Differam te, si quid mutis. Is. Stercore te oblinam, si loqueris. Cleo. Ego fateor me esse furem: tu vero negas. Is. Quin, ita me Mercurius Forensis amet, etiam pejero, si ne furantem viderint. Cleo. Alienas igitur artes æmularis: et te deferam apud magistratus, quod non decimatos diis sacros possides ventriculos. Chor. O impure et flagitiose et clamose, audacia tua omnem terram implevit, omnemque concionem et telonia, et tabularia, et tribunalia. O qui omnia, ut cœnum, confundis, et universam urbem nostram perturbasti, qui Athenas nostras obtudisti clamitans, et qui e specula publica vectigalia, ut piscatores e scopulis thynnos, observas! Cleo. Novi unde res ista consuitur dudum. Is. Si tu non nosti rationem suendi coria, nec ego rationem farciendi intestina: qui dolose incidens corium infelicis bovis, vendebas agricolis astute, ut videretur crassum, et prius quam unum diem id gestaverint, duobus palmis majus erat. Dem. Edepol eadem fraude usus est mecum, ita ut valde irrisui fuerim popularibus meis et amicis: nondum enim Pergasis eram, quum jam natarem in calceis. Chor. Annon ergo inde a principio exseruisti impudentiam, quæ unicum præsidium est rhetorum? qua tu fretus mulges peregrinorum opulentiores, ipse facile inter eos princeps: Hippodami vero filius liquitur lacrimis. Sed enim exortus est homo alius multo te impurior, id quod lætor, qui te dejiciet e loco, et, ut ex his satis apparet, te superabit versutia et audacia et præstigiis. Sed, o qui ibi nutritus es, unde prodeunt viri, qui quidem sunt, nunc ostende vanum esse illud verbum, quod jubet *modeste educari.* Is. Atqui audite, qualis iste sit civis. Cleo. Nonne me sines verba facere? Is. Haud sane hercle, quia et ego malus sum. Sed de hoc ipso primum decertabo tecum, quis debeat prior verba facere. Chor. Quod si huic argumento non cesserit, adde etiam, quia sis malis prognatus. Cleo. Non mihi concedes? Is. Non hercle. Cleo. Immo hercle. Is. Non: ita me Neptunus amet. Cleo. Hei mihi! disrumpar. Is. At ego te non sinam. Chor. Sine, sine, per deos obsecro, eum disrumpi. Cleo. Qua fiducia fretus dignum te censes qui mihi contradicas? Is. Quia dicendi peritus et ego sum atque condiendi. Cleo. Ecce vero *dicendi!* Pulchre tu sane, negotium ali-

quod tibi oblatum suscipiens, in frusta discerperes, tractaresque, ut par est. Sed scinne, quid ego tibi evenisse putem? quod plerisque solet. Si forte unam liticulam bene defendisti contra inquilinum advenam quempiam, nocte tota susurrans, et tecum in viis loquens, aquam potans, et speciminis gratia recitans, amicisque molestiam exhibens, propterea te peritum esse dicendi putas, o fatue. Is. At tu quo usus potu effecisti, ut civitas nunc tua solius loquacitate obstupuerit muta? Cleo. Mihine vero opposueris hominum quemquam? qui simul ac thynni frusta calida devoravero, et post ebibero meracioris vini congium, vexabo omnes in Pylo duces. Is. Ego vero bovis omasum et ventrem suillum si deglutivero, deinde jusculum superimbibero illotus, guttur præcidam rhetoribus, et Niciam commotum reddam. Chor. Cetera quidem, quæ dixti, placent mihi: unum autem improbo, quod solus jusculum exsorbebis. Cleo. Sed non turbabis Milesios, devoratis lupis. Is. At bovillis costis devoratis metalla redimam. Cleo. Ego vero in Senatum irruens, vi omnia infima summis paria faciam. Is. Ego vero podicem tuum pro intestino agitabo. Cleo. Ego vero podice impulsum te extrudam cernuum. Chor. At, per Neptunum, trahes me quoque, si quidem hunc traxeris. Cleo. Ut ego te in nervo constringam! Is. Timiditatis reum te agam. Cleo. Corium tuum sellis obducetur. Is. Excoriabo te, et faciam ex te saccum furtorum. Cleo. Distenderis humi paxillis adfixus. Is. Minutalia ex te faciam. Cleo. Palpebras tuas evellam. Is. Ingluviem tuam exscindam. Dem. Atque hercle immisso ei in os paxillo, coquorum more, deinde linguam ejus extrahentes, spectabimus probe, ipso hiante, an ei culus strumas habeat. Chor. Erant ergo igne alia quædam calidiora, et in urbe verbis impudentibus alia impudentiora: et hæc res non est adeo contemnenda. Sed insta et versa, nihil fac modicum: nunc enim medius tenetur. Nam ubi primo congressu molliorem eum feceris, timidum reperies; ego enim novi ejus mores. Is. Attamen iste, qui talis fuerat per omnem vitam, visus est vir fortis esse, quum falcem in alienam immisisset messem: et nunc spicas illas, quas inde adduxit, in nervo constrictas arefacit, et vult vendere. Cleo. Non metuo vos, quamdiu Senatus vivit, et Populi persona sedet stupida. Chor. Vah! ut impudens est ad omnia, nec mutat colorem confidentiæ indicem! Cleo. Nisi te odi, fiam una de pellibus Cratini, et docear accinere Morsimi tragœdiam. Chor. O qui circa omnia et in omnibus munera captans sessitas, ut apis in floribus, utinam facile, ut invenisti, ita ejicias bucceam! tunc demum cantarem, *Bibe, bibe secundis rebus.* Arbitror etiam Juli filium, senem illum puerorum sectatorem præ lætitia Pæanem et Bacchebacchum cantaturum. Cleo. Ita me Bacchus amet, ut impudentia me non superabitis, aut nunquam Jovis Forensis intersim sacris.

Is. Ita me pugni juvent, quos sæpe et multis de causis perpessus sum inde a puero, et plagæ cultellis mihi inflictæ, ut spero me superaturum te in hac re: aut frustra offis nutritus, quibus manus absterguntur, in hanc molem excreverim. Cleo. *Offis*, o scelestissime, ut canis, nutritus fuisti? quomodo ergo qui canis cibum esitas, cum cynocephalo pugnabis? Is. Quin edepol aliæ sunt fraudes, quas puer feci. Nam decipiebam coquos, coram sic dicens: ***Spectate pueri, annon videtis? ver novum adest, hirundo venit.*** Tum illi spectabant: ego vero interea carnis aliquid furabar. Chor. O astutissimum corpus, quam solerter providebas! quasi urticas esitans, ante adventum hirundinum surripiebas. Is. Id quidem plerumque clam eos faciebam: at si quis eorum animadvertisset, abscondens carnem inter femina, per deos furtum abjurabam. Proinde dixit rhetor, qui me id facientem viderat: ***Fieri non potest, quin iste puer olim rempublicam administret.*** Chor. Bene sane conjectavit: atque satis apparet, unde documentum ceperit: quod nimirum furto facto pejerabas, et culus tuus carnem tenebat. Cleo. Audaciam tuam, immo, ut puto, amborum compescam. Nam erumpam vehemens, magnoque incumbam impetu, terram simul et maria perturbans temere. Is. Ego vero, isiciis contractis, committens me ipsum fluctibus secundis, multum plorare te jubebo. Dem. Et ego, si quid fatiscat, sentinam observabo. Cleo. Non tu, ita me Ceres amet, Atheniensium multa talenta impune furatus fueris. Chor. Specta, et pedem veli nonnihil laxa: nam Cæcias iste jam calumnias spirat. Cleo. Te vero certo scio ex Potidæa habere decem talenta. Is. Quid ergo? vin' accepto uno istorum talentum tacere? Chor. Lubens acciperet homo. Sed tu extremos funes laxa. Is. Ventus remittit. Cleo. Lites quatuor tibi intendam centenorum talentum. Is. Tibi autem ego viginti desertæ militiæ, peculatus vero plus quam mille. Cleo. Aio te ex illis ortum esse, qui piaculum in Deam admisere. Is. Avum tuum aio unum fuisse ex satellitibus— Cleo. Quibusnam? memora. Is. Byrsinæ, matris Hippiæ. Cleo. Impostor es. Is. Veterator es. Chor. Verbera ipsum valide. Cleo. Iu! Iu! verberibus me cædunt conjurati. Chor. Verbera ipsum validissime; tunde ejus ventrem tuis istis intestinis et colis, et vide ut castiges hominem. O vastissimum corpus, animique fortissimi, qui servator apparuisti reipublicæ, nobisque civibus, quam probe et versute supplantatum oratione vicisti! utinam te laudare possimus, ita ut gestimus! Cleo. Haud clam me erat, ita me Ceres amet, ista omnia strui: sed sciebam ita compingi et conglutinari. Chor. Hei mihi! Tu vero nihil ex carpentaria fabrica dicis? Is. Haud clam me est quid rerum gerat Argis. Simulat quidem se nobis Argivos conciliare: at privatim illic Lacedæmonios convenit. Atque hæc novi quamobrem conflentur: quippe

propter captivos cuduntur. Chor. Bene sane; tu contra cude, quum ille conglutinat. Is. Atque illinc etiam homines quidam eadem struunt. Neque tu, si vel argentum et aurum dederis, vel etiam amicos ad me supplicatum miseris, me adduces, ut ego hæc Atheniensibus non indicem. Cleo. Equidem illico in Senatum ibo, et vestras conjurationes deferam, et coitiones nocturnas contra rempublicam, et ut conspiretis cum Persarum Rege, et ista, quæ apud Bœotos coagulastis negotia. Is. Quanti ergo venit apud Bœotos caseus? Cleo. Ego te, ita me juvet Hercules, distendam. Chor. Agedum tu, quo sis animo et qua mente præditus, nunc ostende, si quidem olim occultavisti carnem inter femina, ut ipse fateris. Nam celeriter currendum tibi erit in senatum: iste enim eo irruens nos omnes calumniabitur, et clamorem tollet. Is. Jam ibo; sed primumdum ventriculos cultrosque hosce hic statim deponam. Chor. Cape modo hunc adipem, et eo collum tibi inunge, ut elabi possis e calumniis. Is. Recte autumas et ex usu palæstræ. Chor. Tum etiam allia hæc sume et degluti. Is. Quid ita? Chor. Ut fortius, o amice, pugnes pastus allio; et festina ocius. Is. Hoc ago. Chor. Memento jam ut mordeas, prosternas, et cristas rodas, et ut palearibus devoratis huc redeas. Sed abi lætus, et rem ex animi mei sententia gere; et te custodiat Jupiter Forensis, victorque inde rursus venias, sertis conspersus. Vos autem anapæstis nostris animum advertite, qui omnigenam doctrinam experti estis. Si veterum quispiam Comicorum nos adigere voluisset, ut carmina ejus recitaturi in theatrum prodiremus, haud sane facile id a nobis impetrasset: nunc autem dignus est poëta hicce, cujus in gratiam hoc faciamus, quia eosdem nobiscum odit, et quod justum censet, non veretur dicere, fortique animo it obvius turbini et circio. Quod autem vestrum multi ad ipsum accedentes mirentur, ut ait, et rogitent, cur non dudum chorum sibimet ipse poposcerit, ejus rei causam nos jussit verbis edisserere. Ait autem se non dementia adductum, ut cunctaretur, verum quod existimaret artem comicam rem esse omnium difficillimam; nam quum multi jam eam tentarint, paucis eam sui copiam fecisse: præterea quod vestrum ingenium dudum cognosceret, in horas mutabile, veteresque poëtas, simul ac consenescunt, a vobis deseri. Primo quidem non ignorans, quid evenisset Magneti, quum jam canesceret, qui licet multas victorias a choris adversariorum reportarit, omnigenas voces mittens, psaltrias introducens, aves, Lydos, psenas, et batrachio colore faciem oblinens, non perduravit tamen: sed mala in ætate, non enim in juventute, demum ejectus est, senior factus, quod sales eum deseruerant. Deinde Cratini recordatus, qui quondam multa laude fluens, per planos campos impetu ferebatur, et radicibus evulsas vehebat quercus et platanos, suosque funditus adversarios: quin et canere tunc in convivio nihil

licebat, præterquam ista Cratini, *Doro ficubus pedes ornata*, et *Fabri ingeniosorum hymnorum;* adeo ille florebat. Sed nunc quum videatis illum delirare, non miseremini, postquam labant clavi, nec superat chorda, harmoniis fatiscentibus: at senex obambulat despectui habitus, coronamque aridam gerens, ut Connas, siti perit, quem decebat ob victorias illas priores bibere in Prytaneo, et non tanquam delirantem contemni, verum spectare bene unctum, ad ipsum Bacchi signum sedentem. Crates item quas non iras vestras et vexationes pertulit? qui vos modico sumtu pastos dimittebat, ore delicatissimo perquam urbanas sententias pinsens: iste tamen solus duravit, aliquando cadens, aliquando non. Hæc metuens hicce semper cessavit, dicere etiam solitus, *oportere remigem fieri, priusquam aliquis clavum teneat, deinde proræ custodem et speculatorem ventorum, tum demum gubernare sibi navem.* Horum igitur omnium gratia, quia modestus est, nec temere ingressus nugas agit, plausum ipsi excitate multum, et eum undenis remis prosequimini fausta acclamatione Lenæa, ut poëta lætus abeat, re ex sententia gesta, hilari fronte nitens. Sem. Equestris Neptune, cui æripedum equorum strepitus et hinnitus placet, nec non veloces, cærulea rostra habentes, mercenariæ triremes, gloriantiumque curruum agitatione juvenum certamina, quos perdit equorum cura: huc ades in chorum, o tridente aureo conspicue, o delphinorum rex, qui in Sunio adoraris et in Gæresto, nate Saturno, Phormioni amice, Atheniensibusque præ ceteris diis in præsenti. Chor. Laudare volumus majores nostros, qui viros se præstabant dignos hoc solo, et ut eorum facta in peplo pingerentur, qui terrestribus et navalibus prœliis ubique semper victores, huic urbi decus conciliarunt: neque quisquam eorum unquam, hostibus conspectis, eorum numerum curavit; sed animo erant ad pugnandum parato. Quod si forte caderent in humerum in prœlio aliquo, pulverem abstergebant, et deinde negabant se lapsos esse; quin denuo luctabantur. Nec eorum, qui antea ducebant exercitus, ullus victum sibi publice præberi petebat compellans Cleænetum. At nunc nisi prærogativam sedis obtineant et cibum publicum, negant se pugnaturos. Nos vero volumus pro aris et focis gratiis et fortiter pugnare: insuperque nihil petimus, nisi hoc unicum, ut, si quando pax fiat et a bello sit otium, ne nobis invideatis comam alentibus et cutem nitide curantibus. Sem. O præses urbis Pallas, o quæ sanctissimam omnium, belloque et poëtis, opibusque excellentem regis terram, huc ades et adduc tecum illam in exercitibus et prœliis nostram adjutricem Victoriam, choro nostro amicam, quæ nobiscum hostibus adversatur. Hic igitur nunc appareas: oportet enim viris istis quovis pacto tribuere te victoriam nunc etiam, si unquam alias. Chor. Quorum conscii sumus de equis, ea volumus prædicare: digni autem sunt, quibus bene dicatur. Multa

enim bella socia opera gesserunt nobiscum, irruptionibusque et prœliis interfuere. Sed quæ in terra fecerunt, ea non adeo miramur, ut quum in hippagines insiluerunt, fortium virorum more, et coëmerunt pocula militaria, itemque allia et cepas; deinde sumtis remis, uti nos homines, incumbentes vociferabantur: *Hippapæ! quis incumbet remis? Magis capessendum opus. Quid facimus? Nonne ages remum, o Samphora?* Exsilieruntque in Corinthum: deinde juniores fodiebant ungulis cubilia, et stragula quæsitum ibant, edebant autem cancros pro herba Medica, si quis proreperet foras; quid et in profundo eos venabantur. Proinde Theorus dixit sic locutum esse cancrum Corinthium: *Indignum est, o Neptune, si nec in profundo quidem potero, nec in terra, nec in mari effugere Equites.*

Chor. O carissime hominum et strenuissime, quantam mihi absens exhibuisti curam! Nunc itaque postquam salvus rediisti, narra nobis quomodo rem gesseris. Is. Quid aliud, quam victoriam in Senatu me adeptum fuisse? Chor. Nunc ergo par est, ut omnes faustum clamorem tollant. O qui præclara dicis, multo autem præclarioribus factis dicta superas, utinam mihi recenseas omnia perspicue! nam ego mihi videor vel longam viam confecturus, ut auscultem. Proinde, vir optime, dic audacter: nam omnes gratulamur tibi. Is. Equidem operæ pretium est audire res istas. Nam statim a tergo hinc eum sequutus sum: at ille intus tonantem rumpens vocem, Equites increpuit, monstra et portenta loquens, confragosis verbis incessens, et conjuratos memorans. Quæ quum omnia tanquam vero simillima Senatus audivisset, mendaciis ejus tam facile oppletus est, quam atriplex nascitur, et acerbe intuebatur, frontemque corrugabat. Atque ego, quum jam cognossem eum illius verba admittere, et fallaciis decipier, *Agite*, inquam, *Dii præsides ignobilitatis et fraudum et stultitiæ et hominum vafrorum atque scurrilium, tuque, o forum, in quo puer eruditus sum; nunc mihi audaciam, nunc mihi linguam expeditam date et vocem impudentem.* Hæc meditanti mihi a dextra pepedit cinædus quidam, et ego adoravi; deinde podice impetens discussi cancellos, et magno oris hiatu exclamavi: *Viri Senatores, famam bonam adportans, bona renuntiare vobis primum volo: ex quo enim bellum hoc ingruit, nunquam vidi apuas viliores.* Horum autem vultus statim sereni facti sunt: deinde coronam mihi decreverunt ob faustum nuntium. Et ego indicavi eis rem secretam, compendi verba multa faciens, ut apuas emant multas uno obolo, trullas omnes colligerent, quæ apud opifices prostant: illi vero plauserunt, et me ore hiante spectarunt. At ille animadvertens, Paphlago inquam, non ignarus cujusmodi verbis maxime capiatur Senatus, sententiam dixit: *O viri, jam censeo, quia res lætæ renuntiatæ sunt, ut ob bonum nuntium immolentur centum boves Minervæ.* Rursus ad illum inclinavit

Senatus. At ego animadvertens me bubulo fimo vinci, ducentis additis bobus illum superavi: præterea auctor fui, ut Dianæ mille capellæ voverentur, si cras sardinæ centenæ venirent obolo. Rursus ad me conversus de meo ore pependit Senatus. At ille, his auditis, perculsus, nugas cœpit agere: deinde ipsum traxerunt Prytanes et lictores. Ceteri autem stantes de apuis tumultuabantur: ille vero supplex orabat, ut paulisper exspectarent, *dum*, inquiebat, *ea, quæ caduceator Lacedæmone veniens dicturus est, audiveritis; adest enim de pace ineunda verba facturus.* At illi uno omnes ore clamarunt: *Nunc vero de pace? postquam, o fatue, senserunt apuas apud nos viles esse? non opus est nobis pace; sed serpat bellum.* Et cum clamore jusserunt Prytanes Senatum dimittere. Deinde omni ex parte cancellos transilierunt. Ego vero clam cursitans coëmi coriandrum omne et porrum, quantum erat in foro: deinde ad apuas condiendas indigentibus ipsis illa dedi, et gratiis largitus sum. Illi vero supra modum laudabant, et mihi blandiebantur omnes, adeo ut, Senatu universo ad meas partes adducto, adsim, ob unius oboli coriandra viritim data. Chor. Ita prorsus rem gessisti, uti fortunatum decet hominem: invenit autem veterator ille alium præstigiis multo majoribus ornatum, et omnigenis dolis, et verborum illecebris. Sed meditare, ut quam optime perficias reliquam partem certaminis: adjutores autem nos te habere benevolos scis dudum. Is. Sed eccum accedit Paphlago, fluctus vano conatu propellens, et turbans et miscens, non secus ac si me deglutire velit. Vah confidentiam! Cleo. Nisi te disperdam, si quid veterum mihi mendaciorum inest, omnibus exemplis intercidam! Is. Suave mihi est audire tuas minas; rideo fumos tuæ jactantiæ, saltito, mothonem alta voce canto. Cleo. Ita me Ceres amet, nisi te exedam ex hac terra, non amplius vivam! Is. *Nisi me exedas?* Ego vero peream, nisi te ebibam, teque exsorpto disrumpar! Cleo. Disperdam te, per primam sedem juro, quam ob Pylum adeptus sum. Is. Ecce vero *primam sedem!* vah! ut ego te videbo ex prima illa sede ad ultima theatri subsellia relegatum! Cleo. In nervo te constringam, per Cœlum juro. Is. Quam iracundus es! age, quid tibi dem edere? quid tibi velles anteponi, quod lubentissime comederes? an cruminam? Cleo. Evellam tibi unguibus intestina. Is. Præcidam tibi, quasi ungues, cibos quos ex Prytaneo capis. Cleo. Ad populum te traham, ut mihi pœnas des. Is. At ego te traham, et complurium te criminum accusabo. Cleo. At, o improbe, tibi non credit: ego vero ipsum ludificor, quantum volo. Is. Quam valde existimas populum tuum esse! Cleo. Enim scio quibus ferculis capiatur. Is. At, quemadmodum nutrices solent, maligne ipsum cibas. Nam præmandens, pauxillo ei in os indito, ipse triplo plus deglutis. Cleo. Quin hercle, quæ mea est solertia,

populum et amplum et angustum facere queo. Is. Quippini? culus etiam meus hoc scite facit. Cleo. O bone, ne putes te in senatu mihi illudere: ad populum eamus. Is. Nihil impedit: en perge; nobis ne sit quicquam moræ. Cleo. O Deme, huc egredere, per Jovem obtestor, o pater. Is. Egredere sane, Demule carissime. Dem. Quinam sunt qui clamant? nonne abibitis ab ostio? olivæ ramum januæ appensum mihi convulsistis. Cleo. Egredere, ut videas quibus adficior contumeliis. Dem. Quisnam injuriis te lacessit, Paphlago? Cleo. Propter te verberor ab isto et ab his adolescentibus. Dem. Quare? Cleo. Quia te colo et sum amator tuus. Dem. Tu vero quis es scilicet? Is. Rivalis sum hujusce, qui te dudum amo, cupiens tibi bene facere, ut et alii multi boni et probi viri: sed non possumus propter huncce: tu enim similis es pueris illis, qui amatores habent: bonos et probos non admittis; sed te ipsum venditoribus lucernarum, iisque qui coria consuunt, aut secant, aut vendunt, dedis. Cleo. Merito: nam populo bene facio. Is. Dic ergo qua ratione. Cleo. Quia præfectos exercitus ad Pylum circumveniens, quum illuc navigassem, Laconas huc adduxi. Is. Ego vero circuiens ex taberna ollam surripui cum cibo, quem alius coxerat. Cleo. Sed ocius conventum age, mi Deme, ut cognoscas uter nostrum sit tibi benevolentior, et dijudica, ut illum ames. Is. Quæso, inquam, dijudica, modo ne in Pnyce. Dem. Nolim in alio loco considere; sed, ut antea, cives oportet convenire in Pnycem. Is. Væ misero mihi! ut perii! nam senex hicce domi quidem vir est sapientissimus: quum vero in ista rupe sedet, tam hianti ore stupet, quam qui ficus adligans, petiolis fractis hæret. Chor. Nunc funes omnes movere te oportet, et animum præsentem adferre solertemque, et orationem captiosam, ut istis hunc superes. Est enim homo versipellis, quique impedita expedire facile potest. Proinde opera danda tibi est, ut multus et vehemens contra illum prodeas; sed cave tibi, et priusquam ille impetum in te faciat, tu prior delphinas erige, et lembum appelle. Cleo. Deam Minervam præsidem hujus urbis precor, si erga populum Atheniensem sum optime post Lysidem et Cynnam et Salabaccham adfectus, ut, quemadmodum nunc, nihil agendo cibum capiam in Prytaneo: si autem te odi, et non pro te pugno, solum me obponens, peream, et serra dissecer, et discindar in lora jugalia. Is. Et ego, mi Deme, si te non amo et magni facio, coquar dissectus in tenuissima minutalia: atque si his verbis non credis, super hac mensa minutissime radar cum caseo in moreto, et harpagine correptis testiculis trahar in Ceramicum. Cleo. At, o Deme, quomodo exsistere possit civis, qui te magis amet, quam ego? præcipue quum tibi meis consiliis utenti conlocupletaverim ærarium, alios torquendo, alios angendo, ab aliis petendo; non curans privatorum ullum, dum tibi gratificarer. Is. Istud quidem, o Deme, nihil habet præclari: nam

idem præstabo et ego: alienos enim panes rapiens anteponam tibi. Primum autem id te docebo, hunc te non amare, nec tibi esse benevolum, nisi propter id ipsum, quod pruna tua perfruitur. Etenim te, qui cum Persis he hac regione digladiatus es Marathone, et victo hoste effecisti, ut possimus nostras res gestas magnifice crepare, non respicit, tam duriter sedentem super his lapidibus, sicut ego, qui hoc pulvinar consui et tibi fero. Age vero surge, deinde sede molliter, ne atteras podicem illum, qui in prælio ad Salaminem laboravit. Dem. Mi homo, quis es? num aliquis de prosapia Harmodi? Nam revera præclarum est hoc facinus et oppido populare. Cleo. Quam parvis a blandimentis ei benevolus factus es! Is. Nam tu quoque rebus multo levioribus eum inescasti. Cleo. Immo si quisquam visus est unquam, qui magis pugnet pro populo, aut qui te magis amet quam ego, capitis certamen inire volo. Is. Et quomodo tu illum amas, quem quum videas octavum jam annum habitare in doliis et turriculis, ejus non misereris tamen, sed inclusum fumo enecas, et offerente pacem Archeptolemo, eam dissipasti, legatosque abigis ab urbe, pede nates eorum verberans, qui ad inducias invitant. Cleo. Nempe ut Græcis omnibus imperet. Exstat enim in vaticiniis fore, ut ille in Arcadia quinos obolos pro judiciali mercede accipiat, si exspectaverit. Utique alam ego hunc et curabo, atque inveniam qua jure quave injuria, unde triobolum habeat. Is. Non ideo hercle, ut hic imperet Arcadiæ, satagis, sed ut magis rapias, et plura dona captes ab urbibus; populus autem propter belli caliginem tuas sutelas non videat, sed necessitate et inopia, stipendique cupiditate ore hiante te spectet. Quod si aliquando ipse in agrum reversus vixerit in pace, et esu granorum recentis frumenti se recrearit, et olivas convenerit, cognoscet cujusmodi bona ei præcideris propter stipendia. Deinde tibi redibit exacerbatus et ferus, calculum contra te quærens. Quæ quum tu scias, hunc decipis, et somnia tua jactas. Cleo. Annon vero indignum est te hæc in me dicere, et calumniari apud Athenienses et populum, qui præclarius jam multo meritus sum de republica, quam Themistocles, ita me Ceres amet? Is. *O cives Argivi, audite qualia dicat.* Tune Themistocli te æquiparas? qui quum plenam ad labra usque nostram urbem reperisset, eam redundantem fecit: præterea prandenti ei Piræeum insuper pinsuit, et, nihil de pristinis amovens, novos pisces adposuit. At tu studuisti urbem Atheniensium parvam facere, interpositis muris eam dividens, oracula canens, qui te Themistocli æquiparas. Et ille quidem abit in exsilium; tu vero Achilleis placentis vesceris. Cleo. Annon acerbum est, o Deme, hæc me ab isto audire, quia te amo? Dem. Heus tu, quiesce, neve conviciis eum pete. Nam sat longo tempore me clam defraudasti. Is. Impurissimus est, o Demule, et multa nequiter egit, te oscitante, caulesque repetundarum succidens degiutit, et ambabus manibus inferciens, haurit reipublicæ bona. Cleo. Faxo ego ut

non gaudeas; nam te furatum esse tres myriadas convincam. Is. Quid tumultuaris? quid strepitas? qui pessimus es erga populum Atheniensem. Et te ostendam, ita me Ceres amet, aut ne vivam, ex Mitylene plus quam quadraginta minas dono accepisse. Chor. O qui omnibus hominibus maximo emolumento exortus es, beatum te prædico ob dicendi facultatem; si enim ita perrexeris, maximus eris Græcorum, et solus tenebis rempublicam, sociisque imperabis, tridentem gerens, quo magnam pecuniæ vim conficies, quatiens et turbans. Sed ne dimittas hominem, postquam tibi ansam præbuit: facile enim eum vinces, ejusmodi habens latera. Cleo. Nondum, o boni, eo rediit res, ita me Neptunus amet; exstat enim meum quoddam facinus adeo præclarum, ut omnibus meis inimicis os obturare possim, quamdiu aliquid supererit de clypeis in Pylo captis. Is. Subsiste in mentione clypeorum; nam mihi ansam dedisti. Non enim debueras, si populum amas, consulto sinere eos cum amentis dedicarier. Sed est hæc, o Deme, molitio quædam, ut, si tu velis hunc hominem castigare, tibi non liceat. Vides enim, ut sit illi constipata ista caterva coria vendentium juvenum: circa istos habitant venditores mellis et caseorum, qui omnes in unum conspirant. Proinde, si tu frendeas iratus, et exsilium illi mediteris, dereptis noctu istis clypeis currerent ad occupanda granaria nostra. Dem. Væ misero mihi! ergone habent amenta? o sceleste, quam diu me decepisti et fraudasti! Cleo. O bone, ne te sinas a quovis dicente persuaderi, neve putes me ipso unquam te inventurum amicum meliorem: qui solus conjuratos compescui: neque me latet ulla conspiratio in urbe, sed statim vociferari soleo. Is. Quippe idem facis, quod qui piscantur anguillas. Si enim lacus sit sedatus, nihil capiunt: quum autem sursum deorsum cœnum perturbaverint, capiunt. Tu quoque capis, quando civitatem turbas. Unum vero dic mihi hoc: quum tot coria vendas, dedistine unquam huicce de tuo soleam ad calceos, tu, qui te amare eum dicis? Dem. Non sane hercle. Is. Ergone cognoscis eum qualis sit homo? at ego tibi hocce par calceorum emi et do gestandum. Dem. Judico te omnium, quod sciam, optime de populo meritum esse, et benevolentissimum te esse reipublicæ atque digitis pedum. Cleo. Annon ergo acerbum est calceos quidem apud te tantum valere, meorum autem erga te meritorum te oblivisci, qui compescui cinædos, deleto Grytto? Is. Annon ergo acerbum est, te culos quidem inspectare, et cinædos compescere? quamvis omnino ex invidia compescueris eos, ut nulli in posterum oratores existant. Hunc autem istac ætate Demum quum videas carere tunica, nunquam hiberno tempore dignatus es eum veste utrinque manicata: at ego tibi istam do. Dem. Tale quid Themistocles nunquam excogitavit; quamvis solers et illa sit Pyræei munitio, non majus illud videtur inventum, quam hocce tunicæ. Cleo. Væ mise-

ro mihi! qualibus me adulationibus exagitas! Is. Minime: sed id facio, quod poti solent, quum cacaturiunt: nam ut illi soleis alienis, ita ego tuis utor moribus. Cleo. Sed non superabis me palpationibus. Nam ego superinduam ei hanc vestem; tu vero plora, improbe. Dem. Phui! nonne in maximam malam crucem ibis, qui pessime corium oles? Is. Et de industria tibi istam vult induere, ut te suffocaret. Antea etiam tibi insidiatus est: meministin' quum caulis laserpiti vili pretio veniret? Dem. Equidem memini. Is. Data opera iste effecit ut vili veniret, ut ementes ederetis, deinde in Heliæa judices visiendo sese invicem enecarent. Dem. Ita me Neptunus amet, idem mihi stercorarius quidam dixit. Is. Annon tunc tam crebro visientes pudore suffundebamini? Dem. Sane hercle fuit hoc Pyrrhandri commentum. Cleo. Qualibus, o improbe, scurramentis me turbas! Is. Dea enim me jussit vincere te jactantia. Cleo. At non vinces me. Ego enim aio me tibi daturum, o Deme, nihil agenti sorbere catinum mercedis judiciariæ. Is. Ego vero tibi pyxidem et medicamentum do, ut tibiarum ulcera tibi circumungas. Cleo. Ego vero canos tuos legens, juvenem te faciam. Is. Hem, accipe caudam leporinam, ut tibi ocellos circumtergeas. Cleo. Quum te emunxeris, o Deme, in caput meum digitos absterge. Is. Immo in meum, immo in meum. Cleo. Faxo ego, ut triremem instruas tua impensa, ita ut navem veterem habens, in eam tibi sumtuum nullus sit finis, nec fabricationis: comminiscar etiam, ut putre velum accipias. Chor. Homo iste ebullit: seda, seda effervescentem; subducendum aliquid de lignis; despumandum de minis nonnihil isto cochleari. Cleo. Dabis mihi pulchre pœnas, tributis pressus: ego enim operam dabo, ut inter divites censearis. Is. Ego vero minabor quidem nihil; opto autem tibi hæc: ut sartago quidem cum sepiis stet super igne stridens: tu autem rogationem laturus de Milesiis, et lucraturus talentum, si rem confeceris, properes sepiis te ingurgitare, priusquam in concionem eas: deinde, antequam ederis, arcessat te aliquis, et tu talentum accipere volens, vorando suffoceris. Chor. Belle, ita me Jupiter amet, et Apollo, et Ceres. Dem. Et sane videtur mihi cetera etiam esse manifesto bonus civis, qualis nemo ad hoc tempus vir exstitit hominibus istis, quorum complures veneunt obolo. Tu vero, Paphlago, qui te mei amantem esse dicis, me exacerbasti, et nunc redde mihi anulum; nam non amplius opum mearum custos eris. Cleo. Habe tibi. Hoc tamen scias velim, si me non sines procurare rempublicam, nequiorem me ipso alium denuo exoriturum. Dem. Fieri nequit, ut iste sit meus anulus: sane signum aliud videtur esse, nisi forte parum cernunt oculi. Is. Fac sciam quid signi tibi fuerit. Dem. Bubulæ adipis thrium assatum. Is. Non illud est. Dem. Non thrium? quid vero? Is. Mergus hians super petra loquens pro concione. Dem.

Au! miser ego! Is. Quid est? Dem. Aufer hinc procul. Non meum habuit, sed Cleonymi. Hunc autem accipe a me, et penum meam administra. Cleo. Nondum etiam, o here mi, obsecro te, priusquam oracula mea audias. Is. Et mea ergo. Cleo. Sed si huic credas, cœcum te fieri necesse est. Is. Et si huic, verpum te fieri necesse est usque ad pectinem. Cleo. Immo mea oracula dicunt fore, ut imperes universæ terræ, coronatus rosis. Is. Mea vero dicunt, ut purpureo indutus sago acu picto et coronatus in aureo curru persequaris Smicythem et dominum. Cleo. Quin abi et affer illa, ut hic audiat ea. Is. Maxime. Dem. Tu etiam affer tua. Cleo. Ecce eo. Is. Ecce hercle eo: nihil impedit. Chor. Jucundissima lux hujus erit diei præsentibus et adventantibus, si Cleo perierit: quamvis seniores quosdam morosissimos in digmate litium audivi contradicere: *Si iste non evasisset magnus in Republica, non exstitura fuisse duo ista utilia vasa, pistillum et truam.* Sed hoc etiam illius demiror porcinæ eruditionis: pueri enim, qui cum eo ludum frequentarunt, dicunt ad solam Doricam harmoniam fides eum aptare consuevisse, aliam vero noluisse discere; deinde citharistam iratum abduci eum jussisse, cum hoc dicto: *Harmoniam puer iste non potis est addiscere, nisi quæ nomine refert munera.*

Cleo. En, specta; necdum omnia effero. Is. Hei mihi! quam valde cacaturio! necdum omnia effero. Dem. Quænam sunt ista? Cleo. Oracula. Dem. Omniane? Cleo. Miraris? atqui hercle adhuc est mihi una arca plena. Is. Mihi autem cœnaculum et duo conclavia. Dem. Facite sciam cujusnam sint hæc oracula. Cleo. Mea quidem sunt Bacidis. Dem. Tua vero, cujus? Is. Glanidis, qui fuit frater Bacidis natu major. Dem. Nam qua de re sunt? Cleo. De Athenis, de Pylo, de te, de me, de omnibus rebus. Dem. Tua vero, qua de re? Is. De Athenis, de lente, de Lacedæmoniis, de scombris recentibus, de his qui in foro inique metiuntur frumenta, de te, de me: penem iste sibi mordeat. Dem. Facite ergo, ut ea mihi legatis, illud præcipue, quod de me est editum, quo delector, nempe ut *aquila fiam in nubibus.* Cleo. Jam ergo audi et huc adverte mentem. *Percipe, Erechthida, rationem oraculorum, quæ Apollo tibi profatus est e penetrali per tripodas venerandos: servare te jussit sacrum canem, serratos habentem dentes, qui prius latrans, et pro te acerrime vociferans, mercedem tibi acquiret; et nisi hoc fecerit, peribit: multi enim ex odio contra eum crocitant graculi.* Dem. Pol ego haud intelligo, quid hæc sibi velint. Quid enim est Erechtheo cum graculis et cane? Cleo. Ego quidem sum canis ille: nam pro te latro. Tibi vero dixit Apollo, ut canem me serves. Is. Non hoc dicit oraculum: verum canis hicce, ut fores tuas, ita etiam oracula arrodit: mihi enim unum est aliud, quod vere de hoc cane dicit. Dem. Dic ergo: prius autem lapidem capiam, ne me illud de cane

mordeat oraculum. Is. *Animadverte, o Erechthida, canem Cerberum plagiarium qui adulans cauda, et te cœnantem observans, exedet tuum cibum, siquando tu hietans aliorsum spectes. Clam autem noctu ingredietur in culinam, et canina voracitate patinas et insulas delambet.* Dem. Multo melius, ita me Neptunus amet, o Glani dixisti. Cleo. Audi, o bone, tum demum dijudica. *Est mulier, parietque leonem sacris in Athenis, qui pro populo contra multos culices pugnabit, tanquam pro catulis suis stans; quem tu observa, muro exstructo ligneo, et turribus ferreis.* Dem. Scin' quid hæc significent? Is. Haud ego hercle. Cleo. Perspicue Deus tibi dixit, ut me serves. Ego enim tibi sum pro leone. Dem. Et quomodo me inscio factus es Proleo? Is. Unum de industria te non edocet ex hoc vaticinio, quod solum ferreus murus est et lignum, in quo te adservare hunc jussit Loxias. Dem. Quomodo ergo illud dixit Deus? Is. Istum ut constringas jubet in ligno quinque foraminibus pertuso. Dem. Hæc vaticinia nunc impleri mihi videntur. Cleo. Ne credas: invidæ enim cornices crocitant: at tu accipitrem amare memento, qui tibi adduxit vinctos Lacedæmoniorum coracinos. Is. Hoc quidem periculum temere adiit ebrius Paphlago. Cur id, Cecropida imprudens, habes pro egregio facinore? nam mulier etiam facile ferat onus, si vir sublatum id ei imponat: non tamen pugnaverit; nam cacaverit, si pugnaverit. Cleo. Sed istuc animadverte, Pylum, quam tibi dixit, ante Pylum. *Est Pylus ante Pylum*— Dem. Quid istud *Ante Pylum* sibi vult? Is. Ait se solia in balneo occupaturum. Dem. Hodie igitur illotus ero. Is. Ipse enim solia nobis præripuit. Sed istud de classe dicit meum oraculum, ad quod te animum advertere oportet omnino. Dem. Adverto: tu vero lege, nautis meis quomodo stipendium primo dabitur. Is. *Ægida, observa canivulpem, ne te decipiat, clam mordentem, dolosam, astutam, callidam.* Scin' quid hoc sit? Dem. Philostratus est canivulpes. Is. Non hoc dicit: sed quas naves identidem iste petit veloces ad colligendas ab insulanis pecunias, has vetat ei dare Loxias. Dem. At quomodo triremis est *canivulpes?* Is. Quomodo? nempe et triremis est et canis rex velox. Dem. Cur vero *cani* addita est *vulpes!* Is. Vulpeculis adsimulavit milites, quoniam uvas comedunt ruri. Dem. Esto: vulpeculis autem illis stipendium quod detur ubi est? Is. Id ego præbebo quoque in tres dies. Sed hoc adhuc audi oraculum, quo te vitare jussit Apollo Cyllenen, ne te illa decipiat. Dem. Quamnam Cyllenen? Is. Hujus manum finxit Cyllenen esse merito, quia dicere hicce solet, *Injice in cyllen.* Cleo. Perperam autumas. Per Cyllenen enim Phœbus recte innuit manum Diopithis. Sed est mihi de te oraculum alatum, ut *aquila fias et omni terræ imperes.* Is. Mihi autem ut et terræ, et Erythræo mari, utque in Ecbatanis jus dicturus sis lambens conditos cibos. Cleo. At ego insomnium vidi, et mihi videbatur ipsa Dea e cotyla in popu-

lum infundere opes et sanitatem. Is. Ego etiam, ita me Jupiter amet; quippe mihi videbatur ipsa Dea ex arce descendere, eique noctua insidere, deinde majori e calice infundere utriusque in caput, tuum quidem, ambrosiam, hujus autem, muriam alliatam. Dem. Iu, iu! nemo profecto erat Glanide sapientior. Quin memet tibi committo, ut senem me cures, et quasi puerum denuo edoceas. Cleo. Nondum, obsecro te, sed exspecta: nam hordea tibi præbebo et victum quotidie. Dem. Hordeorum mentionem sufferre nequeo. Sæpe deceptus sum a te et a Theophane. Cleo. Immo farinam tibi dabo præparatam. Is. Ego vero parvas mazas jam pistas et pisces tostos: nihil obstabit, quin illico edas. Dem. Properate igitur perficere, quod vultis. Uter enim vestrum mihi plus benefecerit, huic ego tradam habenas Pnycis. Cleo. Curram itaque jam prior. Is. Non tu hercle, sed ego. Chor. O Deme, præclarum utique habes imperium, quandoquidem omnes homines metuunt te, tanquam tyrannum: sed mobilis es, et si quis tibi aduletur, teque decipiat, delectare: tum etiam oratorem semper ore hiante spectas: mens autem tua præsens est absens. Dem. Mens non inest comis vestris, si me haud sapere existimatis. At ego sic desipio ultro. Nam ipsi mihi voluptas est potitare in dies; et unum alere volo furacem præsidem: hunc autem, quando oppletus est, sublatum percutere soleo. Chor. Recte quidem sic feceris, si tibi, ut dicis, prudentia inest in isto more tam multa: si hos data opera, tanquam publicas victimas, alis in Pnyce: deinde siquando tibi desit obsonium, horum aliquem qui pinguis sit, mactas et comedis. Dem. Spectate, an callide istos circumveniam, qui se sapere putant, et me fallere. Quippe ipsos semper observo, eos, quum furantur, me videre dissimulans: deinde quæcunque de meis furati fuerint, cogo eos rursus evomere, camum eis pro specillo in guttur immittens.

Cleo. Abi hinc in maximam malam crucem. Is. Tu quidem, o perdite. Cleo. O Deme. Ego quidem paratus terdudum sedeo, cupiens tibi benefacere. Is. Ego vero decies dudum, et duodecies dudum, et millies dudum, et antea dudum, dudum, dudum. Dem. Ego vero exspectans tricies millies dudum exsecror vos, et antea dudum, dudum, dudum. Is. Scin' ergo quid facias? Dem. Si nesciam, tu id mihi dices. Is. Jube me simul et istum, tanquam a carceribus missos, ex æquo tibi benefacere. Dem. Hoc agere me par est. Abscedite. Is. Ecce. Dem. Currite jam. Cleo. Subverti haud me sinam. Dem. Profecto beatus ero oppido hodie amatorum horum opera, nisi delicias faciam. Cleo. Viden'? ego tibi prior extuli sellam hanc. Is. At non mensam tu: verum ego multo prior extuli. Cleo. Ecce ego fero tibi hanc parvam mazam, ex farre illo pistam, quod ex Pylo adtuli. Is. Ego vero offas panis, quas excavavit ipsa Dea manu eburnea. Dem. Quam magnum ergo digitum habes, o veneranda! Cleo. Ego vero e pisis pultem boni coloris et bonam,

quam tudiculavit Pallas, cujus auspiciis Pylum expugnavi. Is. O Deme, manifesto te respicit Dea: nunc etiam tenet ollam supra te juris plenam. Dem. Putasne hanc urbem habitari potuisse tamdiu, nisi perspicue ollam supra nos tenuisset? Cleo. Hoc frustum piscis dedit tibi Dea fugatrix exercituum. Is. At Virgo patrima carnem in jure elixam, item intestini, et omasi, et ventriculi frustum. Dem. Pulchre gratiam retulit, pepli memor. Cleo. Gorgonis capite et crista insignis Dea te comedere jubet de hac placenta in longum ducta, ut remos ducamus et navigemus commode. Is. Hæc etiam cape. Dem. Et quid istis faciam intestinis? Is. Ea tibi consulto misit Dea, ad statuminandas intrinsecus naves: quippe manifesto respicit classem nostram: cape et poculum duobus vini, tribus aquæ mistum cyathis. Dem. O Jupiter! quam sauve vinum! ut facile fert ternas aquæ partes? Is. Etenim Tritonia eum ternavit. Cleo. Accipe nunc a me pinguis placentæ frustum. Is. A me vero totam placentam hancce. Cleo. Sed leporinam non habebis unde ei des: at ego. Is. Hei mihi! undenam leporinæ mihi copia fiat! mi anime, nunc scurrile quidpiam inveni. Cleo. Viden' hancce, o perdite? Is. Parum id curo. Sed enim isti ad me veniunt. Cleo. Quinam? Is. Legati, qui crumenas habent refertas pecunia. Cleo. Ubi, ubi sunt? Is. Quid hoc ad te? nonne omittes hospites? O Demule, viden' leporinam, quam tibi fero? Cleo. Væ misero mihi! nefarie meam surripuisti. Is. Etenim tu quoque hercle Laconas illos ex Pylo. Dem. Dic, amabo, quo commento eam rapuisti? Is. Commentum quidem est Deæ: furtum vero meum. Cleo. At ego periculo meo leporem venatus sum. Is. Ego vero eum assavi. Dem. Abi: nam non nisi adponenti gratia est. Cleo. Hei mihi! vincar impudentia, perditus. Is. Cur non dijudicas, o Deme, uter nostrum melior vir sit erga te et ventrem? Dem. Quonam ergo documento usus, inter vos sapienter dijudicasse videri queam spectatoribus? Is. Dicam tibi. Vade et cistam meam tacite comprehende, et explora ecquid insit: hujus itidem Paphlagonis. Sic procul dubio recte judicabis. Dem. Age videam, quid ergo inest? Is. Sed vacuam vides, o paterculc; omnia enim tibi adtuli. Dem. Hæc quidem cista populo favet. Is. Accede igitur etiam huc ad cistam Paphlagonis. Jamme vides? Dem. Hei mihi! quantis bonis repleta est! quam magnam in ea placentam recondidit: mihi autem tantillum præcisum dedit. Is. Idem fecit antidhac etiam: ex illis quæ capiebat, pauxillum tibi dabat: ipsus autem sibi majores partes anteponebat. Dem. O impure, itane me decipiebas, furtum faciens? *Ego autem te coronis et donis ornavi.* Cleo. At ego furabar reipublicæ bono. Dem. Depone ocius coronam, ut isti eam imponam. Is. Depone ocius, verbero. Cleo. Minime vero: nam mihi oraculum est Pythicum, declarans a quo solo vinci me necesse sit. Is. Nempe declarans meum nomen, idque per-

quam perspicue. Cleo. Atqui volo documento explorare an congruas cum oraculo: et ex te primum hoc tantum percontabor; quem ludum frequentasti puer? Is. In culinis concinnabar pugnis. Cleo. Quid ais? ut oraculo percellitur animus meus! Esto: quid vero apud palæstræ magistrum didicisti? Is. Furari et furtum abjurare, testesque in oculos intueri. Cleo. *O Phœbe Apollo Lycie, quid tandem me facies?* Quamnam vero artem exercuisti jam adultior? Is. Isicia vendebam. Cleo. Quid præterea? Is. Futuebar. Cleo. Væ mihi infortunato! Jam nullus sum. *Tenuis quædam est spes, quæ nos sustinet.* Et mihi hoc tantum dic, utrum in foro isicia vendebas, an ad portas. Is. Ad portas, ubi salsamenta venum exponuntur. Cleo. Hei mihi! oraculum adimpletum est. Volutate intro huncce infelicem. O corona, vale: invitus equidem te amitto: habebit te alius, fur quidem non pejor, forte tamen fortunatior. Is. Jupiter Græcanice, palma tua est. Chor. O salve victor, et memor esto, te virum evasisse mea opera. Modicum autem hoc a te peto, ut fiam tibi scriba in judiciis, uti nunc Phanus est. Dem. Mihi autem, quodnam sit tuum nomen, eloquere. Is. Agoracritus: nam in foro litigando pastus sum. Dem. Agoracrito igitur memet committo, eique Paphlagonem hunc trado. Ag. Equidem te, o Deme, curabo sedulo, ut fatearis te hominem nullum vidisse meliorem me erga Oscitantium urbem. Sem. Quid pulchrius incipienti opus aut finienti, quam velocium equorum agitatores cantare, nulloque convicio Lysistratum aut Thumantin domo carentem sponte lacessere? Etenim iste, o bone Apollo, esurit, et uberrimas lacrimas fundens supplex tuam Delphis tangit pharetram, quia summa laborat inopia. Chor. Maledicere improbis neutiquam est invidiosum: quin id laudi bonis dabit, qui recte judicat. Quod si autem homo ille, quem par est ex me multa maledicta audire, esset vulgo notus, non facerem mentionem alius amici viri. Nunc itaque Arignotum homo qui ignoret, nemo est, nisi qui nesciat, quid sit album, aut qui sit orthius modus. Huic vero frater est, moribus ei haud germanus, Ariphrades improbus: sed enim sciens prudensque talis est. Est autem non tantum malus, nec enim hoc sensissem, neque pessimus tantum: verum etiam insuper excogitavit quiddam. Linguam enim suam polluit turpibus voluptatibus, in ganeis lambens despuendum illum rorem, et inquinans barbam, et conturbans labra pudendorum, Polymnestea carmina faciens, et consuescens cum Œonicho. Quicunque igitur hominem istum non valde exsecratur, nunquam ex eodem poculo nobiscum bibet. Sem. Sæpe nocturnis cogitationibus occupatus fui, et quæsivi, qua de causa tam improbe comedat Cleonymus. Aiunt enim illum more pecudum vorantem bona divitum hominum vix abire a panario: at illos eum orare, ut sibi æque edendi veniam det: *Age, o præclare, per genua te obsecro, exi et parce mensæ.* Chor. Aiunt convenisse triremes ad

colloquendum inter se, et unam aliquam earum, quæ maxima erat natu, dixisse: *Nonne auditis, o virgines, quæ in urbe fiunt? aiunt quemdam petiisse nostrarum centum ad expeditionem in Chalcedonem, civem improbum, vappam Hyperbolum.* Triremibus autem aiunt id visum esse grave et intolerabile, et quamdam earum dixisse, quæ cum viris nondum consueverat: *Pro Averrunce! meus certe navarchus ille nunquam erit; sed si necesse est, a cossis corrosa et putrefacta hic consenescam; nec Nauphantæ Nausonis filiæ navarchus ille sit, ne sit, inquam, o Dii! si quidem ex picea et lignis sum ego etiam compacta. Si autem Atheniensibus placet illa sententia, videtur mihi optimum nobis esse, si in Thesei aut Eumenidum fanum navigemus, ibique supplices sedeamus. Non enim nobis imperans irridebit urbem: sed naviget seorsum solus in malam rem, si vult, alveos illos, in quibus lucernas vendebat, in mare deducens.*

Ag. Linguis favere oportet et os comprimere, et a testibus citandis abstinere, et fora judicum occludere, quibus ista urbs gaudet, et propter novas prosperitates oportet, ut theatrum Pæanem canat. Chor. O qui auxiliator sacris apparuisti insulis et lumen Athenis, quamnam ferens bonam famam venisti, ob quam plateas repleamus nidore? Ag. Populum vobis decoxi, et pulchrum eum ex turpi feci. Chor. Et ubi nunc est ille, o admirandi auctor commenti? Ag. Antiquas incolit violis coronatas Athenas. Chor. Qui videre eum possimus? quemnam habet ornatum? et qualis factus est? Ag. Qualis antehac fuit, quando cum Aristide et Miltiade cibum una capiebat: jam autem illum videbitis: crepant enim ab eo vestibuli fores. Sed gratulamini Athenis ob antiquam receptam speciem, Athenis, inquam, admirandis, decantatis, in quibus habitat inclytus ille Populus. Chor. O nitidæ, violis coronatæ, præclaræ Athenæ, ostendite nobis monarcham illum Græciæ et hujus soli. Ag. Hic ille est cicadas in capillis gestans, splendens antiqua specie, non calculos redolens, sed pacem, myrrha delibutus. Chor. Salve, o Græcorum Rex: tibi gratulamur: nam bona tibi obtigerunt et civitate digna, et illo in Marathone tropæo. Dem. O hominum carissime, huc accede, Agoracrite. Quantis me decoquendo bonis adfecisti! Ag. Egone? sed, o bone, necdum scis, qualis antehac fueris, neque quid feceris: nam pro deo me haberes. Dem. Quid ergo feci antehac? dic mihi, qualis eram? Ag. Principio quidem, si quando in concione diceret aliquis: *O popule, amator sum tuus, teque colo, et curam tui gero, et consultum tibi solus volo:* his si quis uteretur exordiis, subsiliebas, et jactabas caput ferociter. Dem. Egone? Ag. Deinde ille, te decepto, abibat. Dem. Quid ais? hæccine mihi fecerunt, nec ego id sensi? Ag. Nam aures tuæ hercle diducebantur instar umbellæ, et rursus contrahebantur. Dem. Adeone ineptus ego fui et præ senectute delirans? Ag. Quin etiam, quum duo oratores verba face-

rent, altero dicente *parandam esse classem*, altero autem, *solvendam esse judicibus mercedem;* tunc qui de mercede dicebat, superato illo qui de classe rogationem tulerat, abibat. Heus tu, quid demittis caput? nonne loco manebis? Dem. Pudet me profecto priorum peccatorum. Ag. At culpa non est tua, ne sis sollicitus, sed eorum, qui te sic decepere. Nunc autem, dic mihi; si quis advocatus scurra dicat: *Non est vobis judicibus panis, nisi hanc causam damnaveritis:* huic patrono quid facies? dic mihi. Dem. Sublimem tollam et in Barathrum injiciam, e collo ei suspendens Hyperbolum. Ag. Istuc quidem recte et sapienter jam dicis: sed in ceteris quomodo rempublicam ordinabis? age, dic mihi. Dem. Primo remigibus longarum navium, quum primum in portum appulerint, mercedem integram dabo. Ag. Multis adtritis natibus gratum fecisti. Dem. Deinde catalogo militum inscriptorum civium nullus in alium transcribetur ordinem studiis fautorum: sed sicut initio erat, ita erit inscriptus. Ag. Istuc momordit clypeum Cleonymi. Dem. Nec imberbis ullus in foro concionabitur. Ag. Ubi ergo concionabuntur Clisthenes et Strato? Dem. Adolescentulos illos dico in myropoliis versari solitos, qui sedentes hæc garriunt: *Dexter est Phæax, et solerter eruditus fuit: quippe auditorem oratione quasi constrictum tenet, et quodlibet adsequitur: sententias etiam cudit, et est perspicuus, facileque affectus movet, optime comprimens tumultuantes.* Ag. Nonne tu es pædico istorum locutuleiorum? Dem. Non hercle; sed cogam istos omnes venatum ire, a faciendis decretis abstinentes. Ag. Accipe ergo hac conditione sellam hanc plicatilem, et puerum coleatum, qui eam tibi gestet, et, siquando videbitur, hunc tibi sellam face. Dem. O me beatum, qui pristinum in statum reducor! Ag. Istuc dices demum, quum tricennales inducias tradidero tibi. Adeste ocius vos Induciæ. Dem. O Jupiter supreme, quam venustæ sunt! obsecro per Deos, licetne cum illis rem habere? quomodo illas cepisti, amabo? Ag. Nonne eas Paphlago intus absconderat, ne tu eas caperes? nunc itaque tibi eas do, ut rus abeas, tecum eas abducens. Dem. Paphlagonem autem, qui ista fecit, dic, quo malo mactabis? Ag. Non magno, nec alio ullo, nisi ut artem meam obtineat, et ad portas isicia vendat solus, caninas carnes miscens asininis, ebriusque scortis convicia dicat, et ex balneorum soliis haustam aquam bibat. Dem. Bene excogitasti id, quo dignus est, nimirum ut cum scortis et balneatoribus digladietur maledictis. At te pro his beneficiis in Prytaneum invito, et in sedem, quam obtinebat impurissimus ille: sequere autem sumta viridi hac veste. Et illum educat aliquis ad exercendam suam artem, ut videant ipsum hospites, quos contumeliis solebat adficere. Chor. (*Deest Chori cantiuncula.*)

NUBES.

DRAMATIS PERSONÆ.

STREPSIADES.
PHIDIPPIDES.
FAMULUS *Strepsiadis.*
DISCIPULI *Socratis.*
SOCRATES.
CHORUS NUBIUM.
JUSTUS ORATOR.
INJUSTUS ORATOR.
PASIAS *fœnerator.*
TESTIS *Pasiæ.*
AMYNIAS *fœnerator.*
CHÆREPHON.

[1—40.]

STREPS. Eheu, eheu! O supreme Jupiter, satin' infinita res est noctium? nunquamne dies fiet? Atqui dudum ego audivi gallum. Servi tamen stertunt: at antehac id non ausi fuissent. Pereas itaque, Bellum, multis de causis, tum vero quia nec servos castigare mihi licet. Sed neque bonus iste adolescens expergiscitur tota nocte; verum pedit, quinque lodicibus involutus. Sed, si videtur, stertamus obtecti. At enim non possum dormire miser, qui mordeor a sumtibus, et præsepi, et alieno ære, propter istum gnatum. Ille vero comam alens equitat, et bigas agit, et equos somniat: at ego pereo, quum video Lunam adducere vigesimos dies: nam usuræ procedunt. —Accende, puer, lucernam, et effer tabellas, ut sumtis illis recolam, quot sint quibus debeo, et usuras computem.—Age videam, quid debeo? Duodecim minas Pasiæ. Quamobrem duodecim minas Pasiæ? quonam eas insumsi? Quando coppatiam emi. Hei miser! utinam excussus mihi prius fuisset oculus lapide! PHID. Philo, inique agis: persequere tuum ipsius curriculum. STREPS. Hoc illud est malum, quod me perdidit: nam etiam dormiens rem equestrem animo agitat. PHID. Quot cursibus peragitur curule certamen? STREPS. Me quidem patrem tuum multis tu exagitas cursibus.—At enim quodnam me post Pasiam invasit æs alienum? Tres minæ pro curriculo et rotis Amyniæ. PHID. Abduc equum domum, volutatum prius in pulvere. STREPS. At, o miser, evolvisti me ex meis bonis, siquidem aliis jam obnoxius sum e re judicata, alii autem pro usuris aiunt pignora se capturos. PHID. Quæso, pater, quid ita anxius es, et tota nocte huc illuc te versas? STREPS. Mordet me Demarchus quispiam e stragulis. PHID. Sine me, o bone, aliquantulum dormire. STREPS. Dormi tu ergo: scito tamen æs istuc alienum omne in caput

tuum recasurum.—Heu! utinam pessimis exemplis periisset pronuba illa, quæ me impulit, ut matrem tuam ducerem! Ruri enim agebam vitam suavissimam, squalidam, incomtam, neglectam, redundantem apibus et ovibus et fracibus. Postilla uxorem duxi Megaclis, Megaclis fili, ex sorore neptem, rusticus urbanam, superbam, luxuriosam, Cœsyræ moribus imbutam. Hanc postquam duxeram, cum ea cubabam olens mustum, ficus, lanarum copiam: illa vero unguentum, crocum, collabellata oscula, sumtus, heluationes, Coliadem et Genetyllidem. Non equidem dicam otiosam eam fuisse; sed texebat. Ego autem ei pallium hoc ostendens, eoque utens prætextu, dicere ei solebam: ***Mulier, telam nimis densas.*** Fam. Oleum nobis non inest in lucerna. Streps. Hei mihi! cur enim bibulam istam accendisti mihi lucernam? huc accede, ut plores. Fam. Cur, obsecro, plorem? Streps. Quia e crassis ellychniis unum indidisti.—Post illa, quum nobis jam natus esset filius iste, mihi scilicet et bonæ illi mulieri, inter nos primum de nomine obortum est jurgium ad hunc modum. Illa quidem equum addebat nomini, ***Xanthippum***, aut ***Charippum***, aut ***Callippidem*** eum nuncupans: ego vero avi imponebam ei nomen ***Phidonidem.*** Hactenus quidem processit concertatio: postea tandem convenit inter nos, et dedimus ei nomen ***Phidippidi.*** Hunc autem illa gnatum gremio complexa blande adloquebatur: ***Quando tu grandis factus currum agitabis versus urbem, ut Megacles, croceo amictus pallio!*** Ego autem dicebam: ***Immo quando tu capras duces e Phelleo, ut pater tuus, renone indutus!*** Sed meis dictis nequaquam paruit: verum fortunis meis equinum offudit morbum. Et nunc tota nocte mecum meditatus, viæ unam rationem inveni admirabiliter excellentem; quam si isti persuasero, salvus ero. Verum excitare prius ipsum volo. Quomodo ergo eum quam mollissime expergefaciam? quomodo? Phidippides, Phidippidisce! Phid. Quid est, mi pater? Streps. Osculare me et manum cedo dexteram. Phid. En. Quid est? Streps. Dic mihi, amas me? Phid. Ita, Neptunum hunc testor Equestrem. Streps. Neutiquam mihi, quæso, Equestrem istum memora: hic enim deus est mihi causa malorum. Verum, si me corde revera amas, o gnate, gere morem mihi. Phid. Quid tibi ergo morem vis geram? Streps. Immuta quam ocissime mores tuos, et abi, ut discas, quæ ego jubebo. Phid. Dic jam quid jubeas. Streps. Obtemperabisne aliquantum mihi? Phid. Obtemperabo, ita me Bacchus amet. Streps. Huc ergo converte oculos. Viden' ostiolum hoc et domunculam? Phid. Video: at, quæso, quid est hoc, pater? Streps. Animarum sapientum hæc est schola. Hic habitant viri, qui sermonibus alios ad credendum inducunt, cœlum esse furnum, qui circa nos siet, nos autem esse carbones. Ipsi docent, si quis pecuniam ipsis det, quo pacto quis dicendo vincat et justam et injustam causam. Phid. Quinam vero sunt? Streps. Non callide novi nomen: sunt

viri boni, meditationibus dediti. Phid. Au! miseri illi quidem; novi. Jactatores illos luridos et discalceatos dicis, quorum unus est perditus ille Socrates, itemque Chærephon. Streps. Ah, ah! tace; ne stulte loquere. Verum si qua te tangit cura paterni victus, fi mihi unus horum, et rem equestrem missam face. Phid. Non facerem, ita me Bacchus amet, etiamsi dares mihi Phasianos illos, quos alit Leogoras. Streps. Eja obsecro, hominum mihi carissime, abi et te doceri sine. Phid. Et quid tibi discam? Streps. Aiunt apud eos esse geminos hos sermones: meliorem nempe, quisquis ille sit, et pejorem: istorum sermonum alterum, pejorem inquam, aiunt vincere, etiamsi injustissima dicat. Si itaque disceres mihi injustum illum sermonem, quæcunque nunc propter te debeo, istorum nihil quicquam, ne obolum quidem, cuipiam solverem. Phid. Haud sane tibi obtemperabo: non enim sustinerem adspicere equites, si mihi color vultus corruptus esset. Streps. Non itaque amplius, ita mihi Ceres propitia sit, de meis comedes, neque ipsus, neque jugalis equus, neque samphora; sed exigam te domo in malam rem. Phid. Sed me sine equis esse non patietur avunculus meus Megacles. At domum ingrediar; te vero negligam. Streps. Sed non ego tamen, postquam cecidi, jacebo. Verum, invocatis diis, in scholam ibo, et memet ipse docendum dabo. Quomodo ergo, quum senex sim, et obliviosus, et tardus, sermonum exquisitorum subtilitates addiscam? Eundum est. Quid multum cunctor, et non potius ostium pulto? Puer, heus puer! Disc. Facesse hinc in malam rem. Quis est qui pultavit fores? Streps. Phidonis filius Strepsiades Cicynnensis. Disc. Rusticus utique es, qui inconsiderate januam tam improbe calcitrasti, et cogitationem, quam animo conceperam, mihi excussisti. Streps. Ignosce mihi; procul enim hinc habito ruri. Sed dic mihi, quodnam erat illud, quod tibi ex animo excussi? Disc. Sed fas non est hæc cuiquam dicere, nisi discipulis. Streps. Mihi ergo audacter dicito: ipsus enim venio in scholam discipulus. Disc. Dicam: sed credere debes mysteria hæc esse. Modo interrogabat Chærephontem Socrates, pulex quot suos ipsius saltaret pedes: quum enim momordisset Chærephontis supercilium, in caput Socratis inde saltavit. Streps. Quomodo, quæso, istud metitus est? Disc. Scite admodum. Cera liquefacta, deinde pulice prehenso, immersit pedes ejus in ceram: post, refrigerato pulici adhæserunt calcei Persici, quos ille detraxit, iisque spatium dimetitus est. Streps. O supreme Jupiter, quanta subtilitas mentis! Disc. Quid vero, si aliud Socratis audias inventum? Streps. Quale? obsecro, enarra mihi. Disc. Interrogabat ipsum Chærephon Sphettius, utrum putaret culices ore canere, an vero podice. Streps. Quid, quæso, nam dicebat ille de culice? Disc. Intestinum culicis dicebat esse angustum: per illud autem tenue flatum vi pergere versus podicem: deinde angusto intestino

adjacentem cavum podicem flatus violentia sonare. Streps. Tuba itaque est podex culicum. O ter beatus ob perspectam intestini naturam! Facile hercle reus absolvetur, qui tam bene norit intestinum culicis. Disc. Nuper vero sublimis cogitatio abrepta ei fuit a stellione. Streps. Quomodo? dic mihi. Disc. Dum noctu investigabat ille Lunæ vias et conversiones, sursumque spectabat ore hiante, de tecto concacavit eum stellio. Streps. O lepidum stellionem, qui Socratem concacavit! Disc. Heri autem vesperi cœna nobis non erat. Streps. Hem! quid itaque inveniendo cibo excogitavit? Disc. Insperso in mensam tenui pulvere, veruculum incurvavit, deinde circino sumto, vestem e palæstra surripuit. Streps. Quid ergo Thalem illum miramur? Aperi, aperi propere scholam, et mihi quamprimum ostende Socratem: gestio enim discipulus fieri: sed aperi ostium. O Hercules! unde ego has bestias esse dicam gentium? Disc. Quid mirare? cui videntur esse similes? Streps. Lacedæmoniis illis, qui e Pylo captivi adducti sunt. Sed quid terram intuentur isti? Disc. Quærunt subterranea. Streps. Bulbos ergo quærunt. Ne jam istuc amplius curate: ego enim scio ubi sint magni et pulchri. Quid vero isti faciunt, qui tam cernuos se inflectunt? Disc. Perscrutantur ima Erebi et Tartari. Streps. Quid ergo podex in cœlum spectat? Disc. Seorsum ille astronomiam discit. Sed ingredimini, ne ipsus in nos forte incidat. Streps. Nondum etiam, nondum: sed maneant, ut cum ipsis communicem pauxillum quid rerum mearum. Disc. Sed non possunt sub dio foris commorari nimis longo tempore. Streps. Per deos obsecro, quid hæc sunt? dic mihi. Disc. Hæc quidem astronomia est. Streps. Hoc vero, quid? Disc. Geometria. Streps. Hoc ergo quam ad rem usui est? Disc. Ad dimetiendam terram. Streps. Illamne, quæ sorte distributa fuerit? Disc. Non; verum universam. Streps. Facete dicis: est enim hoc inventum populare et utile. Disc. Hæc autem est terræ descriptio universæ. Viden'? hæ quidem sunt Athenæ. Streps. Quid dicis? minime credo. Quippe judices sedere non video. Disc. Atqui hoc est revera solum Atticum. Streps. Et ubi sunt Cicynnenses, populares mei? Disc. Hic insunt. Eubœa autem, ut vides, hæcce, in longitudinem oppido protensa. Streps. Scio: nam a vobis protensa est et a Pericle. Sed Lacedæmon ubi est? Disc. Ubi sit? hæc est. Streps. Quam prope a nobis! sed opere studete maximo, ut eam a nobis abducatis quam longissime. Disc. Sed mehercle fieri non potest. Streps. Vapulabitis igitur. Age, quis vero est vir iste in carnario? Disc. Ipsus. Streps. Quis ipsus? Disc. Socrates. Streps. O Socrates! I tu, voca mihi eum magna voce. Disc. Tute ipse sane voca: nam mihi otium non est. Streps. O Socrates, o Socratisce. Soc. Quid me vocas, mortalis? Streps. Primum quidem, quid facias, obsecro, dic mihi. Soc. Per aërem

incedo et Solem contemplor. Streps. Itane a crate deos despicis, non vero a terra? siquidem— Soc. Neutiquam enim possem recte indagare res cœlestes, nisi suspenso animo, et permista meditatione cum aëre sibi consimili. Si vero humi stans superna ab inferiore loco spectarem, nunquam possem illa indagare. Enimvero terra vi quadam trahit ad se humorem meditationis. Idem autem contingit nasturtio. Streps. Quid ais? Meditatio trahit humorem in nasturtium? Age vero, mi Socratisce, huc ad me descende, ut me illa doceas, quorum gratia veni. Soc. Quam autem ob rem venisti? Streps. Cupiens addiscere artem dicendi; nam ab usuris, creditoribusque difficillimis agor, feror, bona mea pignori capta diripiuntur. Soc. Quomodo vero non animadvertistiære te alieno obrui? Streps. Perdidit me morbus equestris terribilis voracitatis. Sed doce me alterum tuorum sermonum, illum, inquam, qui nihil reddit. Mercedem vero, quamcunque petieris, præsentaria pecunia me tibi soluturum per deos jurabo. Soc. Per quosnam deos jurabis tu? primum enim dii nobis non sunt in usu. Streps. Per quid ergo juratis? an per ferreos nummos, ut in Byzantio? Soc. Vin' res divinas cognoscere clare et recte, quænam sint? Streps. Volo hercle, si modo ullæ sunt. Soc. Et venire in colloquium cum Nubibus, nostris deabus? Streps. Maxime. Soc. Sede itaque in sacro grabbato. Streps. En, sedeo. Soc. Porro coronam hanc cape. Streps. Quorsum coronam? Eheu, Socrates, cave sis, ne me, sicut Athamantem sacrificetis. Soc. Non fiet: verum qui initiantur, omnia ista nos iis facimus. Streps. Quid, quæso, inde lucri capiam? Soc. In dicendo fies tritus, crepitaculum, pollen: sed quiesce. Streps. Pol me non falles: nam si ad hunc modum conspergar, pollen fiam. Soc. Lingua favere oportet senem, precibusque aures adhibere. O rex, immense Aër, qui terram sublimem tenes, lucideque Æther, venerabilesque divæ, Nubes, quæ tonitrua et fulmina volvitis, surgite et apparete, o dominæ, philosopho sublimes. Streps. Nondum etiam, nondum, priusquam duplicata lacinia caput obtexero, ne compluar. Mene vero infelicem domo egressum fuisse sine galero! Soc. Adeste igitur, o venerandæ Nubes, ut vosmet huic ostendatis, sive in Olympi vertice sacro nivali sedetis; sive Oceani patris in hortis sacram choream instituitis cum Nymphis; sive forte in Nili fluentis aquam aureis gutturniis hauritis; me Mœoticam obtinetis paludem, sive Mimantis nivosam rupem, exaudite, et accipite hoc sacrificium, sacris his gavisæ. Chor. Perennes Nubes, tollamur manifestæ, roscida natura agiles, patre ab Oceano graviter fremente ad celsorum montium vertices arboribus comantes, unde conspicuas longe lateque speculas despectamus, sacramque terram fructuum parentem, et divinorum fluviorum sonitus, et pontum sonantem gravi murmure: nam infatigabilis oculus Ætheris coruscat lucido jubare. Sed decussa caligine imbri-

fera, immortalem revelantes speciem, terram spectemus longe prospiciente oculo. Soc. O maxime venerabiles Nubes, manifesto audistis me vocantem. Sensistine vocem, simulque mugitum tonitrus divini? Streps. Vos equidem veneror, o sanctæ Nubes, vestrisque volo tonitrubus oppedere; adeo iis auditis contremisco et timore perculsus sum: et, sive fas est, sive non est fas, jam volo cacare. Soc. Ne illudas, neu facias, quod perditi isti comici; sed ore fave: magnum enim dearum examen incipit moveri cum cantu. Chor. Virgines imbriferæ eamus, ut pingue solum Palladis, fortium virorum feracem terram Cecropis videamus amabilem, ubi cultus arcanorum sacrorum, ubi mystica domus inter sacras initiationes ostenditur, disque cœlestibus munera, templaque summis educta tectis, et simulacra, et supplicationes beatorum sanctissimæ, coronisque ornata deorum sacrificia, epulæque omni tempore anni: vere autem adventante Bromia festivitas, et suaviter resonantum Chororum incitamenta, et tibiarum gravis cantus. Streps. Per Jovem te obsecro, dic mihi, o Socrates, quænam sunt illæ, quæ vocem istam emiserunt majestate plenam. Num Heroinæ aliquæ sunt? Soc. Minime: verum cœlestes Nubes, magna numina hominibus otiosis, quæ sententias, et dicendi peritiam, et mentem nobis suggerunt, et præstigias, et loquacitatem et fallaciam et perceptionem. Streps. Idcirco igitur audita earum voce, volitat anima mea, jamque de rebus subtilibus disputare gestit, et de fumo garrire, et sententiola sententiolam pungendo alteri orationi contradicere; adeo ut cupiam, si quo pacto liceat, eas aperte videre. Soc. Specta igitur huc ad Parnethem: jam enim eas cerno sensim et placide descendentes. Streps. Age, ubi? ostende. Soc. En, procedunt magno numero, per loca cava et densa seipsas obliquas inferentes. Streps. Quid hoc rei, quod eas non video? Soc. Juxta aditum. Streps. Jam demum vix eas dispicio. Soc. Nunc tamen vides ipsas, nisi gramias in oculis habes instar cucurbitæ. Streps. Hercle equidem. O venerandæ! locum jam omnem tenent. Soc. Has tamen tu deas esse nesciebas, nec eas pro numinibus habebas. Streps. Non hercle: verum nebulam et rorem et fumum eas esse existimabam. Soc. Non enim edepol scis, ut multos istæ alant sophistas, vates Thurinos, medicos, prodigos, poëtas dithyrambicis choris qui flectunt modos, hominesque qui de rebus ætheriis disserentes audientibus fucum faciunt; hos, inquam, omnes alunt otiosos et nihil agentes, quoniam ipsas laudibus celebrant. Streps. Propterea igitur versibus suis crepare solent *humidarum Nubium lucem avertentium celerem impetum, cirrosque centicipitis Typhonis, furentesque procellas, item aërias, udas, aduncis unguibus alites, in aëre natantes, imbresque aquarum rorantum Nubium:* deinde pro his versibus deglutiunt *mugilum magnorum et bonorum frusta carnes avium turdorum.* Soc. Propter has tamen immerito. Streps.

Dic mihi, quæso, undenam eis accidit, si revera Nubes sunt, ut similes sint factæ mulieribus? non enim illæ tales sunt. Soc. Age, quales ergo sunt? Streps. Non satis callide scio: saltem similes videntur lanis expansis; non hercle mulieribus, ne tantillum quidem. Istæ vero nares habent. Soc. Responde nunc mihi quod te interrogabo. Streps. Dic ergo cito quidquid vis. Soc. Vidistin' aliquando, sursum spectans, nubem Centauro similem, aut pardo, aut lupo, aut tauro? Streps. Ego hercle vero: sed quid tum? Soc. Nempe fiunt quidquid lubitum est. Namque si comantem quempiam conspiciant pædiconem ex hirsutis illis, qualis est Xenophantis filius, insaniam ejus irridentes, Centauris se assimulant. Streps. Quid ergo? si depeculatorem ærarii Simonem videant, quid faciunt? Soc. Mores ejus ut arguant, lupi repente fiunt. Streps. Hoc igitur ipsum est, quamobrem Cleonymum heri conspicatæ, qui clypeum abjecit, quia timidissimum eum videbant, cervi factæ sunt. Soc. Et nunc, quod Clisthenem adspexerunt, viden'? eo mulieres factæ sunt. Streps. Salvete itaque, o dominæ, atque jam, si cui alii unquam, et mihi, rupto silentio, mittite altisonam vocem, o præpotentes reginæ. Chor. Salve, o senex annose, sapientum investigator sermonum; tuque subtilissimarum nugarum sacerdos, dic nobis cujus rei indiges. Haud enim facile obtemperemus sophistarum alii cœlestia scrutantium, excepto Prodico: huic quidem doctrinæ et ingeni ergo; tibi vero, quia superbus incedis, hac illac oculos versans, et discalceatus multa mala sustines, nobisque fretus vultum ad gravitatem componis. Streps. O Terra! quæ vox! quam sacra, quam venerabilis, quam prodigiosa! Soc. Enimvero istæ solæ sunt Deæ: cetera omnia sunt nugæ. Streps. Sed agedum, per Terram te obtestor, Jupiter Olympius nonne nobis Deus est? Soc. Quis Jupiter? quæso, ne nugeris: ne quidem est Jupiter. Streps. Quid ais tu? quis pluit ergo? Istuc enim primum omnium mihi demonstra. Soc. Hæ nimirum ipsæ: magnis autem signis hoc te docebo. Age, ubinam tu Jovem sine Nubibus unquam pluere vidisti? Atqui oportebat eum cœlo sereno pluere; has autem peregre abesse. Streps. Recte, ita me Apollo amet, istud hoc tuo argumento adstruxti: atqui antehac revera putabam Jovem per cribrum meiere. Sed quis ille sit, qui tonat, dic; hoc facit me tremere. Soc. Hæ tonant, quum volvuntur. Streps. Quomodo, audacissime? Soc. Ubi multa aqua oppletæ fuerint, et vi ad motum excitatæ, in præceps actæ necessario, plenæ imbris, inde graves in se invicem incidentes, rumpuntur et edunt fragorem. Streps. Sed quisnam est, qui impellit eas, ut ferantur? nonne Jupiter? Soc. Minime: verum ætherius turbo. Streps. Turbo? hoc me latuerat, Jovem nimirum non esse, sed pro eo Turbinem nunc regnare. Sed de tonitrus fragore me nondum docuisti. Soc. Non audivisti me tibi dicere Nubes plenas aqua incidentes in se invicem

fragorem edere propter densitatem? Streps. Age, qua ratione hoc possim credere? Soc. A te ipso, ut te docebo. Nunquamne Panathenæis tibi contigit, ut te implesses jure, posteaque tibi turbaretur venter, isque concussus subito strepitum edere cogeretur? Streps. Ita mehercle: et quidem statim incipit me pessime habere, et turbatur: et jusculum sicut tonitru strepit, et horrendum mugit, sensim primum *pax;* deinde subjungit *papax;* mox demum *papappax;* et quando caco, plane tonat *papapappax,* sicut illæ. Soc. Considera igitur, e tantillo ventre quam vehementer pepederis: aërem autem hunc immensum quomodo non verisimile est magno strepitu tonare? Hinc ergo et nomina ista ΒΡΟΝΤΗ, ΠΟΡΔΗ sunt similia inter se. Streps. Sed fulmen undenam venire possit, igni coruscans? hoc me doce; et torrefacit nos feriens, alios vivos amburit. Hoc enim Jupiter manifesto jaculatur in perjuros. Soc. Et quomodo, o fatue, et Saturni tempora redolens, et fabellis anilibus innutrite, si perjuros ferit, quomodo, inquam, Simonem non combussit, neque Cleonymum, neque Theorum? sunt tamen isti valde perjuri. Sed jaculatur suum ipsius templum, et Sunium promontorium Atticæ, et proceras quercus. Quanam ex causa? non enim quercus utique pejerat. Streps. Nescio: recte tamen autumare mihi videris. At vero quid, quæso, est fulmen? Soc. Quando ventus aridus sursum sublatus in istis inclusus fuerit, intus eas inflat, tanquam vesicam: deinde ubi suamet vi eas rupit, extrorsum fertur concitatus propter densitatem, stridulo impetu se ipsum comburens. Streps. Edepol mihi prorsus idem aliquando evenit Jovialibus. Ventriculum cognatis torrebam, quem incidere omiseram imprudens: ille vero inflabatur: deinde repente medius crepans, in ipsos oculos mihi fartum ejaculatus est, et faciem combussit. Chor. O qui præclaram cupivisti sapientiam a nobis apisci, quam beatus inter Athenienses, ceterosque Græcos eris, si memoria et studium tibi non deest, et ærumnarum patientia inest in corde; nec defatigaris vel stando, vel eundo; neque frigus moleste fers, neque prandere cupis; vino etiam abstines, et gymnasiis, aliisque ineptiis; et istud optimum esse putas, quod quidem scitum virum decet, vincere nimirum factis et consiliis, et lingua pugnando. Streps. Sed de corde duro et præfracto, studioque et cura somnum obturbante; item ventre parco, vitamque discruciante et vel thymbra contento, ne sis sollicitus: nam eo nomine me præbere possim, ut ferrum in me cudant. Soc. Sed hoc etiam confirma, te in posterum nullum habiturum deum, præter eadem ipsa, quæ nos pro diis habemus; nimirum Chaos hoc, et Nubes, et Linguam: hæc tria inquam. Streps. Nec prorsus adloquerer alios, si vel obvius eis fierem: neque sacrificarem, neque libarem, neque thus adolerem. Chor. Nunc itaque dic nobis audacter quidnam tibi faciamus: nam frustra non eris, si nos colas, et admireris, et studeas esse politus. Streps. O dominæ, quod a

vobis peto, id paululum quiddam est omnino; nimirum ut Græcos in facultate dicendi anteire possim centum stadiis. Chor. Immo erit hoc a nobis tibi: ita ut jam ab hoc tempore in sententiis pro concione dicendis nemo tam sæpe vincat quam tu. Streps. Ne mihi contingat de arduis rebus sententias dicere: istuc enim haud cupio: sed tantum pro me ipso lites pervertere, et elabi e manibus creditorum. Chor. Adipisceris igitur quæ optas: non enim ardua cupis. Sed te ipsum trade intrepidus nostris ministris. Streps. Faciam istud, vobis fretus; nam urget me necessitas propter equos illos coppatias, et conjugium, quod me perdidit. Nunc ergo utuntor me prorsus ut lubet; istuc meum corpus ipsis trado, quod verberibus tundant, fame, siti, squalore, algu conficiant, pro utre excorient, modo æs effugiam alienum, et hominibus videar esse audax, loquax, temerarius, procax, scelestus, mendaciorum conglutinator, inventor verborum, tritus in litibus, tabula legum, crepitaculum, vulpes, terebra, subactus, simulator, lubricus, arrogans, cento, impurus, versutus, molestus, impudens. Modo his me nominibus appellet obvius quisque, faciunto isti plane quod lubuerit, et, si volunt, ita me Ceres amet, ex me intestina farciunto, et scholasticis adponunto. Chor. Animus quidem inest huic haud timidus, sed promtus. Scias autem velim, si hæc didiceris a me, famam, quæ cœlum adtingat, inter homines te consecuturum. Streps. Quid mihi eveniet? Chor. Omni tempore mecum beatissimam vitam ages unus omnium. Streps. En unquam potis erit fieri, ut istuc videam? Chor. Ita ut multi ad fores tuas semper sedeant, cupientes te convenire, et tecum colloqui, atque communicare tuæ solertiæ negotia et lites multis talentis æstimatas, de quibus consultabunt tecum. Sed incipe senem docere quidquid constituisti, et incita animum ejus, et ingeni vires explora. Soc. Agedum dic mihi tu ingenium tuum, quale sit; ut illo cognito, machinas posthac novas tibi admoveam. Streps. Quid vero? num me, per Deos obsecro, tanquam murum oppugnare cogitas? Soc. Non: sed pauca quædam interrogare te volo, an memoria polleas. Streps. Ita hercle, gemino modo. Nam si mihi debeatur, præpolleo memoria: sin ipsus debeam, hei misero mihi! prorsus sum obliviosus. Soc. Insitamne habes vim dicendi? Streps. Haud dicendi quidem, sed defraudandi. Soc. Quomodo igitur poteris discere? Streps. Bene: ne sis sollicitus. Soc. Age nunc, da operam, ut quum primum sapientem aliquam quæstionem proposuero de rebus cœlestibus, eam extemplo arripias. Streps. Quid? num canum in morem sapientiam comedam? Soc. Homo iste rusticus est et barbarus. Vereor, o senex, ne plagis indigeas. Age videam, quid facias, si quis te verberet? Streps. Verberor. Deinde ubi me paululum continui, antestor: deinde ubi rursus pauxillum intermisi, in jus voco. Soc. Age nunc depone vestem. Streps. Quæ tibi a me facta est injuria? Soc.

Nulla: sed mos est ut nudi ingrediantur. STREPS. Atqui ego non ingredior res furtivas quæritatum. SOC. Depone: quid nugaris? STREPS. Hoc, quæso, dic mihi: si diligens fuero, et cupide didicero, cuinam tuorum discipulorum ero similis? SOC. Ingenio nihil differes a Chærephonte. STREPS. Hei miser! semimortuus fiam. SOC. Ne multum loquere, sed propera et sequere me hac ocius. STREPS. In manum da mihi placentam mellitam prius: nam timeo huc intro, tanquam in Trophonii antrum, descendens. SOC. Perge: quid sic morare circa ostium? CHOR. Sed abi lætus ob istuc animi robur. Feliciter eveniat huic homini, quod ætate multum provecta, recentioribus ingenium suum rebus imbuit, et sapientiam colit. Spectatores, dicam vobis libere veritatem; per Bacchum juro, cujus alumnus ego sum. Equidem ita vincam et pro sapiente habear, ut, quia vos putabam spectatores elegantes esse, istamque esse præstantissimam mearum comœdiarum, idcirco vobis primum eam volui gustandam offerre, cui insumsi laborem plurimum: deinde abscessi ab hominibus ineptis victus, meo quidem immerito. Ob hæc incuso vos, qui sapientes estis, quorum causa commentatus ista fueram. Sed neque sic tamen mea sponte deseram cordatiores. Ex quo enim hic apud viros, apud quos jucundum est vel verba facere et *Modestus* meus et *Cinædus* non male audivere; egoque (nam virgo adhuc eram, necdum licebat me parere) exposui fœtum, quem alia quædam puella susceptum abstulit; vos autem educastis liberaliter et instituistis: exinde, inquam, satis spectata est mihi vestra fides et benevolentia. Nunc itaque, ut Electra illa, venit hæc Comœdia, quærens an forte incidere possit in spectatores tam sapientes: agnoscet enim, si modo eum conspiciat, fratris cincinnum. Quam vero modestis sit moribus, videte; quæ primum quidem non ingressa est, consutum quiddam habens coriaceum, pendulum, rubrum in summo, crassum, ut pueris risus excitetur; neque irrisit calvos, nec cordacem saltavit: nec senex, qui versus recitat, baculo verberat adstantem, dicta mordacia retundens; neque irrupit in scenam cum facibus, nec *Io, io*, clamat: sed sibimetipsi et versibus fidens advenit. Et ego quidem, qui talis poëta sim, non superbio; neque studeo vos decipere, bis terve eadem introducendo. Verum semper novas formas comminiscor, quas inferam, nihil inter se similes, scitas et lepidas omnes: qui plurima valenti gratia Cleoni ventrem percussi, nec amplius tamen ei insultavi jacenti. Isti autem, ubi semel ansam dedit Hyperbolus, miserum illum assidue conculcant, ejusque matrem. Primum quidem omnium Eupolis *Maricam* protraxit, quum nostros *Equites* in alium habitum male commutasset malus, addita, quæ cordacem saltaret, anu temulenta, quam pridem Phrynichus commentus fuerat, objeceratque marinæ beluæ. Deinde Hermippus rursus Hyperbolum traduxit; et jam omnes alii insectantur Hyperbolum, imagines meas de anguillis imitantes. Cuicunque ergo

ista risum movent, is meis ne capiatur: sin meis inventis et me ipso delectabimini, in futurum tempus recte sapere videbimini. Sem. Cœlo regnantem, diisque imperantem magnum Jovem Choro ut adsit primum invoco: deinde præpotentem tridentis dominum, terræque et salsi maris ferum motorem: et nominatissimum patrem nostrum, Ætherem venerabilem, nutricium omnium: equorumque agitatorem illum, qui prælucidis radiis permeat totum terræ solum, magnus apud deos et apud mortales deus. Chor. O sapientissimi spectatores, huc advertite mentem. Vos enim, a quibus passæ sumus injuriam, palam incusamus. Nam quum præ ceteris diis plurimum commodemus tibi, nobis tamen solis omnium deorum nec sacrificatis, nec libatis, quæ vos conservamus. Si enim absque ullo judicio decernatur expeditio aliqua, tunc aut tonamus, aut stillamus. Namque diis invisum illum coriarium Paphlagonem quum eligeretis ducem exercitus, supercilia contraximus, et indignatæ sumus, tonitrusque erupit cum fulmine: Luna autem solitas deseruit vias, et Sol, ellychnio statim in se contracto, negavit se lucere velle, si Cleo duceret exercitum: nihilominus eum elegistis. Aiunt enim *mala consilia capere hanc civitatem solere; sed quæcunque peccaveritis, illa deos in melius convertere.* Ista vero quo pacto convenient, facile vos docebimus: nempe si Cleonem, voracem illum larum, sordium et furti damnatum, capistraveritis, cervicemque ejus nervo constrinxeritis, id si peccatum fuerit, rursus in pristinum vobis, atque in melius res ea cedet reipublicæ. Sem. Huc ades tu quoque Phœbe rex, Delie, excelsa qui tenes Cynthiæ rupis cacumina; tuque beata, quæ auream Ephesi domum habitas, in qua magnifice te colunt Lydorum puellæ; tuque patria nostra dea, Ægida quæ moderaris, urbis præses Minerva: et qui Parnasiam obtinens petram cum tædis fulges, Delphicas inter Bacchas conspiciendus, commissator Bacchus. Chor. Quum nos huc profectionem moliremur, convenit nos Luna, mandavitque nobis, ut suis verbis plurimam Atheniensibus et sociis diceremus salutem. Hoc primum. Deinde irasci se aiebat: etenim atrocia perpessam esse, ut quæ vobis omnibus commodaret, non verbis, sed re palam. Primum quidem quot mensibus haud drachma minus pro tæda, adeo ut dicant omnes egredientes vesperi: *Ne facem emito, puer, quoniam Lunæ pulchra lux est.* Aliaque beneficia se vobis præstare dicit: vos tamen dierum rationem habere non recte, verum susque deque turbare: adeo ut interminari sibi deos identidem dicat, quando cœna fraudantur, et abeunt domum sacra non adepti, quæ ipsis fieri debuissent juxta statum dierum ordinem: deinde quum diis operari oportet, vos quæstiones de reis habetis et judicia exercetis: contra vero sæpe, nobis diis jejunia agentibus, quando nimirum lugemus aut Memnonem aut Sarpedonem, vos libatis et ridetis. Idcirco hoc anno sorte ducto ad Amphictyonum conventum legato Hyperbolo nos dii coro-

nam ademimus; et merito: sic enim magis sciet, vitæ dies agendos esse secundum Lunæ cursum.

Soc. Per respirationem, per Chaos, per Aërem juro, ut ego non vidi hominem tam rusticum ullum, nec tam stupidum, nec tam ineptum, nec tam obliviosum; qui subtilitates quasdam parvas discens, eas obliviscitur, antequam plene didicerit. At tamen eum foras vocabo huc in lucem. Ubi Strepsiades? exi sumto grabbato. Streps. Sed eum non me sinunt efferre cimices. Soc. Propere depone et adverte animum. Streps. En. Soc. Age, quid vis nunc primum discere, quod antea nunquam didiceris? dic mihi. Utrum de metris, aut de versibus, an vero de rhythmis? Streps. De metris equidem; quia nuper a venditore farinæ defraudatus fui duobus chœnicibus. Soc. Non hoc te rogo; sed quodnam pulcherrimum metrum esse putes; trimetrumne an tetrametrum? Streps. Equidem semisextario nullum præstare puto. Soc. Nihil dicis tu homo. Streps. Certa mecum pignore, ni tetrametrum est semisextarium. Soc. I in malam crucem. Quam rusticus et indocilis es! cito tu de rhythmis aliquid disceres scilicet. Streps. Quid autem mihi proderunt rhythmi ad victum? Soc. Primum quidem ut sis commodus et facetus in convictu; deinde ut intelligas, quinam sit rhythmus secundum enoplium, et quinam secundum dactylum. Streps. Secundum dactylum? at edepol novi. Soc. Dic ergo. Streps. Quis alius, nisi dactylus hic? antehac vero, quum puer essem, iste. Soc. Rudis es et stolidus. Streps. Atqui, o miser, horum nihil discere cupio. Soc. Quid vero? Streps. Illud, illud, inquam, sermonem illum injustissimum. Soc. Sed alia sunt, quæ te prius discere necesse est; quadrupedum quænam sint vere masculina. Streps. At novi equidem, nisi insanio, quid masculinum sit: nempe ΚΡΙΟΣ, ΤΡΑΓΟΣ, ΤΑΥΡΟΣ, ΚΥΩΝ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ. Soc. Viden' quid facias? et femellam vocas ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ, itidem uti et masculum. Streps. Age vero, quomodo? Soc. Quomodo? ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ et ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ. Streps. Verum est quod dicis, ita me Neptunus amet. Sed jam quomodo femellam nuncupem? Soc. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ: alterum autem ΑΛΕΚΤΟΡΑ. Streps. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ inquis? Belle, per Aërem juro: adeo ut pro ista sola doctrina opplebo farina undique tuam ΚΑΡΔΟΠΟΝ. Soc. Ecce autem rursus alterum hoc peccatum. ΚΑΡΔΟΠΟΝ marem vocas, quæ tamen femina est. Streps. Quomodo ego marem ΚΑΡΔΟΠΟΝ voco? Soc. Maxime quidem, sicuti ΚΛΕΩΝΥΜΟΝ. Streps. Qua ratione? dic. Soc. Idem valet tibi ΚΑΡΔΟΠΟΣ et ΚΛΕΩΝΥΜΟΣ. Streps. Sed, o bone, ne quidem erat Cleonymo mactra, verum in rotundo mortario farinam subigebat. At deinceps quomodo appellare decet? Soc. Quomodo? ΚΑΡΔΟΠΗΝ, itidem ut dicis ΣΩΣΤΡΑΤΗΝ. Streps. ΚΑΡΔΟΠΗΝ feminam rectius vocas: istuc autem longe rectissi-

mum esset, si, ut ΚΑΡΔΟΠΗ, diceretur etiam ΚΛΕΩΝΥΜΗ. Soc. Præterea de nominibus hominum discere te necesse est, quænam sint masculina, et quæ feminina. Streps. Sed novi equidem quæ feminina sint. Soc. Dic ergo. Streps. *Lysilla, Philinna, Clitagora, Demetria.* Soc. Masculina vero nomina quæ sunt? Streps. Perquam multa: *Philoxenus, Melesias, Amynias.* Soc. Atqui, o stulte, hæc non sunt masculina. Streps. Non masculina apud vos hæc sunt? Soc. Nequaquam. Nam quomodo vocares, si in Amyniam incideres? Streps. Quomodo vocarem? sic: *Ades, ades, Amynia.* Soc. Viden'? mulierem jam *Amyniam* appellas. Streps. Nonne illum merito, qui militiam detrectat? Sed quid juvat ista discere, quæ omnes scimus? Soc. Nihil quidem hercle. Sed tu decumbens huc— Streps. Quid faciam? Soc. Excogita quidpiam circa negotia tua. Streps. Ne me, quæso, super hoc grabbato jubeas decumbere: sed, si omnino decumbendum est, humi eadem ista sinas me excogitare. Soc. Fieri aliter nequit. Streps. Infelix ego, quas hodie pœnas cimicibus dabo! Soc. Meditare jam et dispice: in omnes partes te ipsum versa, mente arcte constipata. Celeriter, quum in aliquam difficultatem incideris, ad aliud commentum transili; somnus autem dulcis absit ab oculis. Streps. Iattatæ, iattatæ! Soc. Quid tibi accidit? quid male te habet? Streps. Pereo miser: e grabbato prorepentes mordent me cimices, et mihi latus dilaniant, et animam ebibunt, et testiculos evellunt, et culum perfodiunt, et me perdunt. Soc. Ne nunc nimis graviter doleas. Streps. At quomodo? Quum mihi perierint opes, perierit color, perierit anima, perierit calceus, et ad hæc mala etiam pervigil cantans propemodum ipsus perierim. Soc. Heus tu, quid agis? meditarisne? Streps. Egone? meditor, ita me Neptunus amet. Soc. Quid ergo meditatus es? Streps. An cimices aliquid de me sint relicturi. Soc. Peribis pessime. Streps. Sed, o bone, jam perii. Soc. Ne molliter agas, sed caput operi. Inveniendum enim est commentum defraudatorium, et aliqua captio. Streps. Heu! quis itaque in me injiciat e pellibus agninis commentum privativum? Soc. Agedum, videam primo quid agat iste. Eho tu, dormis? Streps. Non equidem hercle. Soc. Habesne aliquid? Streps. Edepol nihil ego. Soc. Nihil prorsus? Streps. Nihil, nisi penem hunc, quem teneo dextra. Soc. Nonne te cooperiens ocius aliquid meditaberis? Streps. Qua de re? hoc enim, quæso, dic mihi, Socrates. Soc. Ipsemet quod primum invenire vis, eloquere. Streps. Plus millies audivisti, quid ego velim: de usuris, inquam, ne illas solvam cuiquam. Soc. Agedum cooperias te, et cohibe apud te cogitationem subtilem: minutatim considera rem, recte dividens eam et contemplans. Streps. Hei miser! Soc. Quiesce, et si forte hæsitaveris in aliquo commento, omitte et ab eo discede: deinde cogitationem rursus commove,

et denuo idem illud pensita. STREPS. O Socratisce carissime! Soc. Quid est, mi senex? STREPS. Habeo commentum ad fraudandas usuras. Soc. Fac illud palam. STREPS. Dic mihi ergo: si mulierem veneficam Thessalam emerem, et noctu deducerem Lunam; deinde conclusam in theca aliqua rotunda, tanquam speculum, asservarem? Soc. Quid, quæso, hoc tibi prodesset? STREPS. Rogas? si non amplius oriretur Luna uspiam, usuras non darem. Soc. Quid ita? STREPS. Quia in singulos menses pecunia datur fœnori. Soc. Bene. Sed aliud rursus tibi proponam callidum quidpiam. Si tibi forte scriberetur dica quinque talentum, quomodo eam obliterares? dic mihi. STREPS. Quomodo? quomodo? nescio: sed quærendum. Soc. Ne jam circa te ipsum coërceas et contineas cogitationem semper; sed laxatam dimitte meditationem in aërem, tanquam scarabæum lino ex pede revinctum. STREPS. Inveni obliterationem dicæ callidissimam, ut ipsus etiam fateberis. Soc. Qualem? STREPS. En unquam apud pharmacopolas lapidem vidisti, pulchrum illum et pellucidum, quo ignem accendunt? Soc. Crystallum dicis? STREPS. Illud, inquam. Soc. Cedo, quid faceres? STREPS. Si hoc sumto, quando scriberet dicam scriba, longius ego stans sic ad Solem literas liquefacerem dicæ mihi scriptæ? Soc. Lepide, ita me Gratiæ ament. STREPS. O! quam lætor, quod quinque talentum dicam obliteravi! Soc. Age nunc celeriter istuc arripe. STREPS. Quidnam? Soc. Quo pacto, in judicium vocatus, actoris petitionem everteres, si eo res recidisset, ut condemnari te oporteret, quia testes non produceres? STREPS. Perquam facile et levi negotio. Soc. Dic ergo. STREPS. Atqui dico: si nimirum prius, dum adhuc una superest lis decidenda, antequam mea introducatur, curriculo abirem, et me suspenderem. Soc. Nihil dicis. STREPS. Immo equidem vere, ita me dii ament. Nam nemo contra me mortuum introduceret litem. Soc. Nugaris; apage: nolim te amplius docere. STREPS. Quid ita, mi Socrates, per deos obsecro? Soc. Sed tu statim oblivisceris quæcunque didiceris. Nam, dic mihi, quid erat, quod primo docebaris? STREPS. Age videam, quid erat primum? primum quid erat? quænam erat illa, in qua nimirum subigimus farinam? hei mihi! quænam erat? Soc. Nonne in malam rem hinc facesses, obliviosissime et stolidissime senex? STREPS. Hei infelix! quid me fiet? nam pereundum mihi erit, quia non didici versute dicere. Sed vos, o Nubes, date mihi bonum aliquod consilium. CHOR. Nos quidem, o senex, istud consilium tibi damus: si tibi forte est gnatus, quem educaveris, illum ut mittas, qui pro te discat. STREPS. At est quidem mihi gnatus præclaræ indolis: verum is discere nonvult. Quid igitur agam? CHOR. Tu vero hoc ei permittis? STREPS. Namque bona est corporis habitudine, et viget, et originem ducit ex mulieribus superbis de prosapia Cœsyræ. Sed eum arcessam; sin noluerit, haud potis ero, quin

eum extrudam domo. Sed tu ingressus opperire me paulisper. Chor. Sentisne, ut per nos solas ex omnibus diis plurima actutum bona potiere. Namque iste paratus est omnia facere, quæcunque jusseris: tu vero hominis attoniti et palam spe elati cognito ingenio, eum attonde, quamplurimum potes. Solent enim fere hujusmodi res cito immutarier.

Streps. Non amplius hic manebis, per Nebulam juro: sed abi, et comede Megaclis columnas. Phid. O miser, quæ te intemperiæ agitant, mi pater? non recte sapis, Jovem Olympium testor. Streps. Ecce autem, ecce, ***Jovem Olympium!*** o stultitia! hunccine ista ætate Jovem putare esse ullum? Phid. At quæso, quid hoc rides? Streps. Quia mecum reputo te puerulum esse, vetustaque et obsoleta ut credas animum inducere. Attamen accede, ut plura scias; et aliquid tibi dicam, quo tu cognito vir eris. Cave autem ne istuc quemquam doceas. Phid. En adsum. Quid est? Streps. Jurasti modo per Jovem. Phid. Equidem, ut dicis. Streps. Vide ergo, quam bonum sit discere. Non est Jupiter, mi Phidippides. Phid. Quis ergo? Streps. Turbo regnat, qui Jovem expulit. Phid. Eho, quid deliras? Streps. Scias hoc ita se habere. Phid. Quis hæc dicit? Streps. Socrates Melius, et Chærephon, qui novit pulicum vestigia. Phid. Tune eo usque insaniæ es progressus, ut hominibus atra bile percitis credas? Streps. Bona verba. Ne male dixeris de viris sapientibus et cordatis, quorum, præ parsimonia, nullus unquam se tonderi aut exungi sivit, neque in balneum ivit lavatum. Tu vero, tanquam si mortuus essem, me bonis eluis. Sed abi quamprimum, et pro me disce. Phid. Quid vero boni ab illis disci potest? Streps. Itane? omnis humana sapientia. Quin cognosces, quam ipse sis rudis et pinguis ingeni: sed præstolare me paulisper hic. Phid. Hei mihi! quid faciam, delirante patre? Vocatumne in jus dementiæ eum arguam, an fabris loculorum indicem ejus insaniam? Streps. Age videam, quemnam putas hunc esse? dic mihi. Phid. ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ. Streps. Bene sane. Hanc vero, quid eam esse dices? Phid. ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ. Streps. Idemne utrumque? ridiculus es. Ne itaque deinceps ita dixeris? sed hanc voca ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ: istum vero ΑΛΕΚΤΟΡΑ. Phid. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ inquis? hæccine tam præclara didicisti, intro ingressus nuper ad impios illos Telluris filios? Streps. Aliaque præterea multa: sed quandocunque aliquid addiscerem, continuo obliviscebar, annis præpeditus. Phid. Ideone etiam vestem perdidisti? Streps. At enim non perdidi: verum studiis impendi. Phid. Calceos vero quo contulisti, o stolide? Streps. Ut Pericles, ad necessarios usus perdidi. Sed age, ambula, eamus: et, modo patri sis obsequens, per me sane pecca. Ego etiam me olim tibi adhucdum sexenni scio obsecutum esse balbutienti, quando obolum illum quem ex Heliæa primum acceperam, ex eo tibi emi plostellum Jovis festo.

Phid. Profecto tibi olim ista molestiam patient. Streps. Bene sane, quod morem geris. Ades, huc ades, o Socrates, egredere; adduco enim tibi gnatum istum meum, cui vel nolenti persuasi. Soc. Enim puer est adhuc rerum imprudens, et corbibus hic pendentibus non adsuetus. Phid. Tu sane adsuetus fies, si pendeas. Streps. Nonne in malam rem ibis? magistro tu convicium dicis? Soc. Ecce autem *si pendeas*, inquit! quam stulte locutus est, et labiis diductis! Quomodo iste unquam disceret, quanam arte judicio absolveretur, aut testes citaret, aut elevaret adversarii dicta, contrariaque persuaderet? atqui hæc pro talento didicit Hyperbolus. Streps. Ne sis sollicitus: doce modo: nam ingeniosus est. Etenim quum adhuc puer tantillus esset, jam intus fingebat domos, et naves sculpebat, et plostella coriacea fabricabat, et ex putamine malorum punicorum ranas faciebat scitissime. Sed tu da operam, ut illos sermones addiscat, meliorem, inquam, quisquis ille sit, et pejorem, qui injusta dicendo meliorem evertit; si minus ambos, saltem injustum illum, quovis pacto. Soc. Ipsemet discet ab ipsis sermonibus. Streps. Ego autem abero. Istuc igitur memineris, ut ad omnia e jure petita argumenta contradicere queat. Chor. *(Deest Chori cantilena.)* Just. Huc procede, et ostende te spectatoribus, licet audax sis. Inj. I quo lubet: nam multo magis apud multitudinem dicendo te perdam. Just. Tu me perdas? quis es? Inj. Sermo. Just. At inferior. Inj. Sed te vincam, qui me potiorem te esse dicis. Just. Quanam arte, quave sapientia? Inj. Commenta nova inveniendo. Just. Ista enim florent propter istos stultos. Inj. Non stultos, verum sapientes. Just. Perdam te pessime. Inj. Quid faciendo? dic. Just. Illa dicendo, quæ justa sunt. Inj. Sed ista evertam contradicendo: nam esse justitiam plane nego. Just. Negas esse? Inj. Cedo, ubi est ergo? Just. Apud deos. Inj. Quomodo, quæso, si justitia est, Jupiter non periit, qui patrem suum in vincula conjecit? Just. Au! istuc sane malum procedit. Nauseam facit; date mihi pelvim. Inj. Decrepitus es et inconcinnus. Just. Cinædus es et impudens. Inj. Mihi rosæ videntur quæ dicis. Just. Et scurra. Inj. Liliis me coronas. Just. Et parricida. Inj. Non animadvertis, ut me auro conspergas. Just. Olim certe non auro, verum plumbo conspergebaris. Inj. At nunc illud est mihi ornamentum. Just. Quanta est tua audacia! Inj. Quanta vero tua ineptia? Just. Propter te frequentare ludum nullus vult adolescens: et agnoscent olim Athenienses, qualia doceas stultos. Inj. Turpiter squalles. Just. Tu autem es dives, tametsi antehac mendicabare, Telephum illum Mysum te esse prædicans, e perula depromtas Pandeleti sententias rodens. Inj. O quantam memoras mihi sapientiam! Just. O quanta est stultitia tua, et civitatis, quæ te alit, corrumpentem mores adolescentum! Inj. Hunc non docebis tu, qui senex es et delirus.

Just. Si modo servari eum oportet, et non loquacitatem solum exercere. Inj. Huc accede, et istum sine insanire. Just. Vapulabis, si manum ei admoveas. Chor. Desinite rixæ et conviciorum: sed ostendite, tu quidem prioris ævi homines qualia docueris; tu vero novam disciplinam; ut audita et dijudicata vestra lite, in ludum alterutrius eat. Just. Facere ista volo. Inj. Ego etiam volo. Chor. Age, quis vestrum dicet prior? Inj. Isti concedam: deinde ex illis, quæ dixerit, ipsum novis verbis et sententiis, quasi sagittis, configam: postremo si hiscere occeperit, totam faciem et oculos, quasi a crabronibus, compunctus sententiis meis, peribit. Chor. Nunc ostendent isti, freti callidis sermonibus, et cogitationibus, et meditationibus sententias procudentibus, uter eorum dicendo sit melior: etenim hic nunc summo in discrimine versantur sapientiæ, de qua meis amicis maximum est certamen. Sed, o qui priores homines moribus bonis decorasti, rumpe vocem, qua delectaris, et indolem tuam ostende. Just. Dicam igitur veterem disciplinam, quomodo comparata fuerit, quum ego justa dicendo florerem, et modestia adhuc moribus recepta esset. Primum quidem decebat nullius pueri mutientis vocem audiri: deinde incedere oportebat in viis modeste euntes ad citharœdum vicanos nudos et confertos, etiamsi ningeret instar farinæ: deinde cantilenam docebat, quam discerent, femina non comprimentes, aut *Palladem invictam vastatricem urbium,* aut *Longe vagantem clamorem,* traditum intendentes a patribus modum. Si vero eorum aliquis scurrile quid inceptaret, fracta mollique voce canens, auctor ipse inventi, et in modis Chios vel Siphnios imitans, quales sunt flexiones illæ vulgo nunc acceptæ, quas Phrynis invexit, tam laboriosæ, is male mulcabatur, multis contusus verberibus, tanquam qui Musas aboleret. In palæstra autem oportebat sedere pueros femore prætenso, ne quid indecori ostenderent extrariis: tum rursus quando surgerent, arenam converrere, et providere, ne impressam aliquam imaginem pubis relinquerent amatoribus. Nullus tunc puer ungebatur infra umbilicum; quapropter in genitalibus ros et lanugo, sicut in malis, florescebat: nec ad amatorem accedebat, voce molliter infracta et modulata, lascivisque oculis alliciens, ipse suus leno: nec sumere licebat cœnanti caput raphani, neque anethum seniorum præripere, nec apium, nec pisces comedere, nec turdos, nec pedem alterum alteri implicare. Inj. Antiqua sane hæc sunt, et Diipoliis coæva, plena cicadis, et Cecida, et Buphoniis. Just. Attamen hæc sunt illa, quibus mea disciplina viros educavit, qui Marathone pugnarunt: tu autem nunc homines doces statim vestibus involvi: adeoque enecor indignatione, quando in Panathenæis, ubi eos saltare oportet, aliquis clypeum peni prætendens negligit Tritogeniam. Proinde, o adolescens, audacter me potiorem sermonem elige; et tunc disces odisse forum, et a balineis abstinere, et erubescere ob turpia,

et, si quis te ideo cavilletur, excandescere, et senioribus accedentibus loco cedere, nec male facere tuis parentibus, nec aliud quicquam turpe admittere, quia Pudoris signum debes effingere: nec ad saltatricem irrumpere, ne istis rebus inhiantem malo petat meretricula, famaque tua deteratur; nec contradicere patri quicquam, nec, Japetum eum vocitando, meminisse malorum illius ætatis, quæ te educavit. Inj. Si huic, o adolescens, de istis credas, ita me Bacchus amet, similis eris Hippocratis filiis, et vulgo te vocabunt bliteum. Just. Immo nitidus et florens in palæstris versaberis; non garries in foro inconditas nugas, quales isti nunc, neque traheris in jus ob rem levem, quæ te tum perdere possit propter calumnias adversariorum: verum in Academiam descendens, sub sacris oleis decurres, redimitus calamo albo, cum modesto æquali tuo aliquo, smilacem redolens et otium, et albam populum folia germinantem, verno tempore gaudens, quando platanus ulmo susurrat. Quod si hæc quæ dico facias, eoque advertas animum, habebis semper pectus pingue, colorem nitidum, humeros magnos, linguam exiguam, nates magnas, penem parvum. Sin illis rebus, quibus isti nunc, studebis, primum quidem habebis colorem pallidum, humeros parvos, pectus tenue, linguam magnam, nates parvas, penem magnum, decretum longum: et persuadebit tibi, ut credas quidquid turpe est, illud esse honestum, quidquid honestum, illud turpe; et ad hæc Antimachi mollitie oppleberis. Chor. O sapientiæ excelsæ et inclytæ cultor, quam suavis orationi tuæ et modestus inest flos! Beati ergo erant, qui tunc vivebant, quum tu adhuc eras, prioris ævi homines. Tu vero, cui molle atque facetum adnuit Musa, contra ista oportet aliquid novi te adferre; nam iste vir multam laudem adeptus est. Solerti autem consilio videtur tibi opus fore adversus eum, si virum illum volueris superare, et non ludibrium debere. Inj. Atqui dudum mihi præfocantur ilia, cupienti omnia ista contrariis sententiis conturbare. Nam ego Pejor quidem Sermo ob id ipsum vocor a scholasticis, quia primus excogitavi, quomodo quis legibus et juri contradicere possit: sed hoc auro contra carum non est, si nimirum suscipias causam debiliorem, et tamen vincas. Sed specta, quomodo confutabo disciplinam hujus, cui confidit; qui negat se passurum te calida lavari. Quo itaque argumento vituperas calida lavacra? Just. Quia pessima sunt, et hominem reddunt ignavum. Inj. Quiesce: nam ecce te medium teneo, ut elabi nequeas. Dic mihi, quemnam ex Jovis filiis fortissimi animi putas fuisse, et labores plurimos exantlasse? Just. Mea quidem sententia nemo potior fuit Hercule. Inj. Ubinam, quæso, vidisti unquam frigidas balineas Herculeas? et quis tamen erat fortior? Just. Hæc sunt illa nimirum, quæ adolescentibus quotidie in ore sunt, et efficiunt ut balneum sit plenum, palæstræ vacuæ. Inj. Vituperas deinde hanc in foro versandi consuetudinem; at ego

laudo. Nam si hoc malum esset, Homerus nunquam fecisset Nestorem oratorem, et ceteros sapientes omnes. Redeo nunc hinc ad linguam, quam iste negat juniores exercere debere; ego vero aio. Tum etiam modestiam colendam esse ait. Quæ duo maxima sunt mala. Nam cui tu unquam propter modestiam vidisti boni quidpiam obtigisse? Dic mihi, et me dictis refelle. Just. Multis: nam Peleus ista de causa accepit a diis machæram. Inj. Machæram? lepido sane lucro auctus, miserrimus ille. At Hyperbolus ex lychnis vendendis talenta accepit perquam multa propter malitiam; non vero, ita me Jupiter amet, non ille machæram. Just. Thetidem etiam, quod modestus esset, duxit Peleus. Inj. Quæ deinde, deserto illo, abiit: non enim erat protervus, nec is, qui dulci ludo perpetem noctem in stragulis duceret: mulier autem gaudet, si probe subagitetur. Sed tu nugator ineptus es. Nam considera, o adolescens, omnia quæ in modestia insunt, quantisque voluptatibus sis cariturus, pueris, mulieribus, cottabis, piscibus, vino, cachinnis. At si istis defraudareris, quid esset, quamobrem vitam amares? sed de istis hactenus. Transeo nunc ad naturæ necessitates. Peccasti, amasti, stuprum fecisti quidpiam, tum deprehensus es; periisti: causam enim orare nescis. At si mecum fueris, indulge genio, salta, ride, nihil putato turpe. Si enim cum aliena uxore rem habens deprehendaris, ipsi marito præfracte dicito te injuriam non fecisse: deinde ad Jovem causam refer, quia et ille amori mulierum succubuit: tu vero mortalis qui sis, quomodo possis esse potentior Jove? Just. Quid vero? si raphanismum et vulsuram patiatur tibi morem gerens, habebitne aliquod argumentum, quo ostendat, se laticulum non esse? Inj. Quid tum, si laticulus sit? quid inde fiet illi mali? Just. Quidnam vero majus isto malum possit illi unquam contingere? Inj. Quid itaque dices, si hac in re te vicero? Just. Tacebo: quid enim aliud agerem? Inj. Agedum dic mihi, patroni causarum ex quorum hominum ordine sunt? Just. E laticulis. Inj. Credo. Quid vero? tragici poëtæ ex quorum ordine sunt? Just. E laticulis. Inj. Recte autumas. Et populi moderatores ex quorum ordine? Just. E laticulis. Inj. Ergone agnoscis tandem te nihil dicere? Etiam inter spectatores utri sint plures, specta. Just. En, specto. Inj. Quid vides ergo? Just. Multo plures mehercle laticulos video. Nam et istum novi ego, et illum, et crinitum huncce. Inj. Quid ergo dices? Just. Vincimur. O cinædi, per deos obsecro, accipite meum pallium; nam ad vos transfugio. Soc. Quid itaque? utrumne vis prehensum istum tuum gnatum abducere, an ut eum doceam dicendi artem? Streps. Doce et castiga, et memento, ut bene mihi exacuas eum: ex altera parte ut ei bucca valeat ad leviores lites; alteram vero buccam ejus exacue, ut valeat ad majora negotia. Soc. Ne sis sollicitus; recipies eum argutatorem probum. Phid. Immo pallidum,

opinor, et miserum. Soc. Ite nunc. Phid. Arbitror autem fore, ut te horum pœniteat. Chor. Judices quid lucrabuntur, si aliqua Chorum hunc juste juverint, volumus vobis enarrare. Nam primum quidem ineunte vere, si volueritis agrum novare, pluemus vobis primis, ceteris posterius: deinde vites, jam natis uvis, custodiemus, ut neque eas siccitas, neque nimia lædat pluvia. Si vero nos Deas contemserit mortalis quispiam, is advertat animum, quantis eum ulciscemur malis, quum e fundo suo nec vinum, nec aliud quicquam percipiet. Nam quando germinaverint oleæ et vites, concidentur, adeo validis eas contundemus fundis. Si vero lateres illum fingere videbimus, pluemus; et tecti ejus tegulas rotunda comminuemus grandine. Tum si quando nuptias aut ipsus, aut cognatus, amicusve quis celebrabit, tota nocte pluemus: ut forsitan malit vel in Ægypto potius fuisse, quam judicasse perperam.

Streps. Quintus, quartus, tertius, postea secundus, deinde, quem ego maxime omnium dierum timeo et horreo et abominor, statim post illum est vetus et novus. Nam unusquisque eorum, quibus debeo, juramentum apud judices præstat, pignoraque deponit, affirmans se funditus me pessumdaturum, tametsi interea ut parcant, æquosque se præbeant, his verbis eos oro: *O bone, velis istud jam non flagitare, illud differre, hoc remittere.* At illi negant se unquam hoc pacto sua recipere posse, et me pipulo differunt, injustum esse hominem dicentes, seque nomen meum delaturos. Nunc itaque deferant: parum enim id curo, siquidem Phidippides artem dicendi bene addidicit. Sed mox scibo, scholæ ostium ubi pultavero. Puer heus, puer, puer. Soc. Strepsiadem salvere jubeo. Streps. Dii te ament. Sed istum farinæ saccum prius accipe. Oportet enim magistrum munere aliquo beare. Et mihi gnatum dic, quem nuper introduxti, an sermonem illum addidicerit. Soc. Addidicit. Streps. Bene sane, o Fraus regina! Soc. Adeoque quamlibet litem facile efficiet, ut vincas. Streps. Etiamne si testes adfuissent, quum fœnore acciperem? Soc. Multo magis, etiamsi mille adfuissent. Streps. Itaque exclamabo alte intensa voce: Io! nummularii, væ vobis: nunc pereatis, et vos ipsi, et sors, et usuræ usurarum; nihil amplius mihi nocebitis. Talis mihi educatur in istis ædibus gnatus, ancipiti lingua micans, propugnator meus, conservator domus, inimicis gravis, profligator paternarum curarum et magnarum molestiarum, quem evoca ocius foras ad me. O gnate, o fili, fili, egredere domo; audi patris tui vocem. Soc. Hic vir ille est. Streps. O amice, o amice. Soc. Accipe eum ad te, et abi. Streps. Io, io, gnate mi, Iu, iu! ut lætor, quum primum colorem tuum intueor: nunc facies indicat te paratum primo ad negandum, deinde ad contradicendum, et istud vernaculum revera in te apparet et viget, nempe: *Quid ais tu?* et *simulare se injuriam accepisse, quum ipsus alteri intulerit, et,*

sat scio, male fecerit. In vultu etiam tuo inest Atticus obtutus. Nunc ergo da operam, ut me serves, quia perdidisti etiam. PHID. Quid ergo formidas? STREPS. Veterem et novum diem. PHID. Estne autem dies aliquis vetus et novus? STREPS. Ad quem se aiunt in jus vocaturos, depositis pignoribus. PHID. Peribunt ergo, qui deposuerint; non enim fieri potest, ut unus dies biduum sit. STREPS. Istucne fieri non possit? PHID. Nam quo pacto? nisi simul eadem mulier et anus sit et puella. STREPS. Atqui lex ita fert. PHID. Non enim, ut reor, legem intelligunt recte, quid sibi velit. STREPS. Quid sibi vult ergo? PHID. Solon ille antiquus erat ingenio populari. STREPS. Hoc quidem nihil facit ad veterem et novum diem. PHID. Ille igitur citationem in duos dies constituit, in veterem et in novum, ut pignora litigantes deponerent novilunio. STREPS. Cur itaque veterem addidit? PHID. Cur, o fatue? ut sistentes se rei uno die prius, sponte se a litibus dissolvant, re composita; sin minus, ut mane ipso novilunio acrius postulentur. STREPS. Cur ergo magistratus non ipso novi luni die pignora accipiunt; sed pridie, veteri et novo die? PHID. Idem enim facere mihi videntur, quod gulosi in conviviis. Ut quam citissime litigantium pignora raperent, idcirco uno die præverterunt. STREPS. Euge, o miseri, quid sedetis stolidi, qui nobis sapientibus ludibrium debetis, quum nihil aliud sitis, quam lapides, numerus, pecudes, amphoræ temere coacervatæ? Quare in me ipsum et gnatum istum ob hanc felicitatem canendæ sunt mihi laudes. *Quam beatus, o Strepsiades, ipsus es, quam sapiens, et qualem filium educas!* mihi nempe dicent amici et populares admirabundi, quando tu perorando vinces in foro causas. Sed introducere te prius volo et convivio excipere. PAS. Ergone quemquam oportet suorum quicquam aliis projicere? nunquam sane. Sed satius erat tunc statim frontem perfricuisse potius, quam molestias cepisse. Siquidem nunc etiam ob meam ipsius pecuniam te traho testem citationis, insuperque ex amico inimicus fiam populari meo. Attamen nunquam dedecorabo patriam, quoad vixero: verum Strepsiadem vocabo in jus— STREPS. Quis homo est? PAS. Ad veterem et novum diem. STREPS. Testor in duos eum dixisse dies. Sed quamobrem me citas? PAS. Propter duodecim minas, quas accepisti, quum emeres equum illum varium. STREPS. Equumne? nonne auditis, quem vos omnes scitis odisse rem equestrem? PAS. Immo hercle vero per Deos adjurabas, te eas redditurum. STREPS. Edepol enim nondum tunc addidicerat mihi Phidippides invictum illum sermonem. PAS. Nunc autem eapropter infitias ire cogitas? STREPS. Quem enim alium fructum caperem ex illa doctrina? PAS. Etiam sustinebis mihi negare per Deos juratus, ubi ego jussero? STREPS. Quosnam Deos? PAS. Jovem, Mercurium, Neptunum. STREPS. Sane hercle. Immo tres obolos lubens perduim, ut mihi

juramentum deferas. Pas. Pereas itaque adhuc propter impudentiam! Streps. Sale si perfricetur hic homo, melius se habeat. Pas. Vah, ut derides! Streps. Sex congios capiet. Pas. Ita me magnus amet Jupiter et Dii, ut tu istuc haud impune dixeris. Streps. Mirifice delector Diis tuis; et Jupiter juratus risum movet doctis. Pas. Næ tu pro his dictis aliquando pœnas dabis. Sed redditurus ne sis, an non, pecuniam, responde, et me dimitte. Streps. Otiose nunc consiste: ego enim actutum tibi respondebo clare. Pas. Quid tibi videtur facturus? Test. Redditurus pecuniam videtur. Streps. Ubi iste est, qui a me repetit argentum? dic, hoc quid est? Pas. Hoc quid sit? ΚΑΡΔΟΠΟΣ. Streps. Ergone repetis argentum, qui tam rudis es? non redderem vel obolum cuiquam, qui ΚΑΡΔΟΠΟΝ vocaverit eam, quæ est ΚΑΡΔΟΠΗ. Pas. Non itaque reddes? Streps. Non, quod ego quidem sciam. Nonne igitur properabis et ocius hinc a foribus te abripies? Pas. Abibo. Scias tamen me pignora apud judices depositurum, aut ne vivam amplius. Streps. Perdes itaque et illa cum duodecim minis: quanquam ego nolim hoc tibi evenire, quia ΚΑΡΔΟΠΗΝ stulte vocasti ΚΑΡΔΟΠΟΝ. Amyn. Io! hei mihi! Streps. Hem! quisnam iste est ejulatus? numquid aliquis Carcini deorum vocem edidit? Amyn. Quid? hoc scire vultis, quis ego sim? sum homo miserrimus. Streps. Abi ergo tuam viam. Amyn. O genium iratum meum! o Fortunam, quæ rotas diffringit curruum meorum! o Pallas, ut me perdidisti! Streps. Quid autem mali tibi fecit Tlepolemus? Amyn. Ne me irrideas, o bone; sed mihi pecuniam jube ut reddat filius, quam accepit, præsertim quum nunc male me habeam. Streps. Quamnam istam pecuniam narras? Amyn. Quam ille fœnore sumsit. Streps. Male itaque revera tibi fuit, ut videtur. Amyn. Namque hercle equos agitans decidi. Streps. Quid itaque deliras, tanquam si ab asino decideris? Amyn. Deliro autem, si pecuniam recipere volo? Streps. Non potest fieri ut tu sis sanus. Amyn. Quidum? Streps. Nam cerebro quasi emoto esse mihi videris. Amyn. At tu, ita me Mercurius amet, videris in jus rapiendus, nisi reddis argentum. Streps. Responde mihi nunc, utrum putas Jovem identidem recentem aquam pluere, aut Solem retrahere ab imo sursum eandem istam aquam. Amyn. Nescio ego utrum fiat, neque mihi curæ est. Streps. Quomodo ergo recipere argentum te æquum est, si nihil nosti de rebus cœlestibus? Amyn. At si penuria obstat quin sortem reddas, redde saltem fœnus. Streps. Fœnus vero quodnam est animal? Amyn. Quid aliud, nisi quod singulis mensibus, singulisque diebus magis magisque augetur argentum, sensim labente tempore? Streps. Recte autumas. Quid itaque? potestne fieri, ut mare auctius esse nunc putes, quam antehac? Amyn. Non

hercle; sed æquale: non enim illud augeri decet. Streps. Quomodo ergo, homo perdite, quum mare nihilo fiat auctius, influentibus fluviis, tu studes argentum tuum auctius facere? nonne te hinc auferes ex ædibus? heus puer, affer mihi stimulum. Amyn. Hujus facti testes appello. Streps. Perge; quid cessas? nonne te movebis, tu Samphora? Amyn. Nonne hæc contumelia est? Streps. Non erumpes? contundam te, sub culum te pungens, funalem equum: fugisne? Eram ergo te moturus loco una cum ipsis rotis tuis et bigis. Chor. Hem! quale est adamare res pravas! Quippe hic senex, qui ejusmodi res adamavit, fraudare hos vult pecunia, quam sumsit fœnore: nec fieri poterit, quin hodie eveniat ei aliquid, quod faciet, ut iste argutator, ob ea quæ patrare cœpit, improvisum aliquod malum accipiat. Nam puto eum actutum inventurum, quod dudum quærebat, nimirum ut filius ei possit docte contrariis sententiis oppugnare jura, adeo ut omnes vincat, cum quibus congressus fuerit, quamlibet prava dicat. Forte autem, forte optabit vel mutum eum esse.

Streps. Io! io! O vicini et cognati et populares, ferte vapulanti auxilium quovis pacto. Hei mihi misero! o caput! o maxilla! sceleste, patrem verberas? Phid. Aio, pater. Streps. Videte confitentem, quod me verberet? Phid. Utique. Streps. O scelerate, et parricida, et parietum perfossor! Phid. Eadem hæc iterum dic mihi, et plura maledicta ingere. Num tu etiam scis me lubenter male audire? Streps. Prostibulum popli. Phid. Consperge me multis rosis. Streps. Patrem verberas? Phid. Immo hercle etiam ostendam jure me id fecisse. Streps. O impurissime, ecquo pacto fieri potest, ut quis jure verberet patrem? Phid. Id equidem demonstrabo, et te vincam dicendo. Streps. Istud tu vinces? Phid. Longe quidem et facile. Elige utrum ex duobus sermonibus me velis perorare. Streps. Quibus sermonibus? Phid. Utrum velis potiorem an inferiorem? Streps. Equidem hercle curassem te doceri, o perdite, juri contradicere, si hoc eras mihi persuasurus, justum et honestum esse, patrem verberari a filiis. Phid. Immo arbitror me tibi ita persuasurum, ut, ubi audiveris, ne ipse sis mihi contradicturus. Streps. Atqui audire volo, quid dicas. Chor. Tuum est, o senex, providere, quo pacto virum hunc vincas: nam iste, si non quapiam fiducia fretus esset, non esset adeo protervus: sed est aliquid, quod eum audacem facit: quippe palam est hominis præfidens sibi animus. Sed unde primum inceperit hæc rixa, oportet dicere Choro; et hoc tibi omnino erit agendum. Streps. Equidem unde primum cœperimus conviciari inter nos, ego dicam. Quum enim jam epulati essemus, ut scitis, primo eum jussi lyram capere, et canere carmen Simonidis, *Aries ut detonsus fuit*: at ille statim dicere, ineptum esse canere ad citharam inter pocula, velut mulierem

hordea molentem. PHID. Annon vero tunc statim oportuit verberari te et conculcari, cantare jubentem, haud secus ac si convivio cicadas acciperes? STREPS. Talia et intus tunc effutiebat, qualia nunc; et Simonidem dicebat malum esse poëtam. Et ego vix quidem, sed tamen continebam me primo: deinde jussi illum, ut sumta saltem myrto quidpiam ex Æschylo mihi recitaret. At ille continuo: *Recte enimvero jubes! namque ego Æschylo primum inter poëtas locum tribuo, strepitus pleno, incomposito, duro, confragoso.* Hic jam quomodo putatis cor meum commotum fuisse? tamen compressa ira dixi ei: *Quin tu saltem recentiorum aliquid recita, quæcunque sunt scita ista et elegantia.* At ille statim cecinit ex Euripide longam orationem, quomodo subagitavit frater, pro Averrunce! sororem uterinam. Ego autem non amplius me continui, sed confestim incesso multis et turpibus conviciis: postea, ut fieri solet, maledicta maledictis cumulavimus: denique iste exsilit, tum tundit, cædit, suffocat, et me perditum it. PHID. Annon merito tuo, qui Euripidem non laudas sapientissimum? STREPS. Illumne sapientissimum? O quem te memorem? sed rursus vapulabo. PHID. Idque mehercle jure. STREPS. Et quo jure? qui te, o impudens, educavi tam sedulo, ut, si quid balbutires, statim omnia persentiscerem quæ velles. Quippe si *Bryn* diceres, ego confestim bibere dabam: si *Mamman* peteres, aderam ferens tibi panem: *Caccan* vix prolocutus eras, et ego te susceptum foras efferebam, atque ante me tenebam. Tu vero nunc angens me clamantem, et vociferantem me cacaturire, non sustinuisti efferre, impurissime, foras me: sed inter suffocandum ibidem cacavi. CHOR. Arbitror utique juniorum corda palpitare exspectatione, quidnam dicturus sit. Si enim iste, qui talia perpetravit, dicendo effecerit, ut hæc credantur jure fieri, cutem seniorum non emeremus, ne quidem cicere. Tuum est, o vibrator et quassator novarum sententiarum, quamdam persuadendi rationem conquirere, ut dicere videaris justa. PHID. Quam suave est rebus novis et scitis imbui, et leges constitutas spernere posse. Ego enim quamdiu rei tantum equestri studui, ne tria quidem verba profari poteram, quin peccarem. At nunc postquam iste ab illis rebus me abduxit ipsemet, et ego adsuevi subtilibus sententiis et orationibus et meditationibus, arbitror fore ut edoceam, fas esse patrem castigare. STREPS. Equita ergo, per Jovem obsecro; nam satius est me quadrigas alere, quam vapulantem pessumdari. PHID. Illuc autem redibo, unde mihi sermonem abrupisti, et primum hoc te interrogabo: me puerum verberastine? STREPS. Ita, inquam, quia bene volebam et tibi prospiciebam. PHID. Dic mihi, quæso, annon et me tibi æquum est bene velle similiter, et te verberare, si quidem bene velle, verberare est? Quomodo enim decet corpus tuum verberum esse immune, meum autem non esse? atqui liber natus sum

ego etiam. Plorant filii; at patri non plorandum esse censes? Streps. Quid ita? Phid. Dices, lege receptum esse, ut puer hoc patiatur? at ego contra dicerem, senes bis pueros esse. Et æquius multo est senes plorare, quam juniores, quanto minus æquum est ipsos peccare. Streps. Sed nusquam gentium lege receptum est, ut pater istud patiatur. Phid. Nonne ergo homo erat, sicut tu et ego, qui primo illam legem tulit, et dicendo persuasit veteribus ut ei parerent? Qui minus, quæso, licet mihi etiam legem novam ferre filiis, ut deinceps patres suos contra verberent? Plagas interim, quascunque accepimus, priusquam lex hæc daretur, missas facimus, et concedimus, ut impune flagris concisi simus ab ipsis. Specta vero sis gallos et alias bestias, quomodo patres suos ulciscantur. Attamen quid differunt a nobis illi, nisi quod decreta non perscribunt? Streps. Quid itaque, quando gallos per omnia imitaris, non stercus itidem comedis, et in pertica dormis? Phid. Non eadem ratio est, o bone; nec sane Socrati ita videretur. Streps. Quare tempera verberare: alioqui te ipsum olim culpabis. Phid. Quidum? Streps. Quia æquum est, ut ego te castigem, et tu filium tuum, si tibi aliquis fuerit natus. Phid. Si vero non fuerit, frustrane ego ploravero, tuque me irriso moriere? Streps. Mihi, o æquales, æquum dicere videtur: et puto istis concedendum esse, quod par est. Nam plorare nos oportet, nisi quod justum est faciamus. Phid. Specta vero aliam adhuc sententiam. Streps. Peribo enim, ni fecerim. Phid. Et forte non ægre feres istuc tibi evenisse, quod modo perpessus es. Streps. Quomodo vero? doce quid inde mihi commodabis. Phid. Matrem etiam, sicut et te, verberabo. Streps. Quid ais? quid ais tu? hoc jam aliud majus malum. Phid. Quid, si pejore illo adhibito sermone evincam dicendo, matrem verberari oportere? Streps. Quid aliud vero? Istuc si feceris, nihil obstabit, quin te ipsum injicias in Barathrum cum Socrate, et sermonem illum pejorem. Per vos, o Nubes, hæc mihi accidere, qui vobis omnes res meas commisi. Chor. Tutemet tibi horum causa es, qui te ipsum convertisti ad mala facinora. Streps. Cur itaque hæc mihi tunc non dicebatis, sed hominem rusticum et senem spe extulistis? Chor. Semper istud factitamus, quotiescunque cognoverimus aliquem fraudes adamare, usquedum ipsum conjiciamus in aliquod malum, ut discat deos revereri. Streps. Eheu! acerba ista sunt, o Nubes, sed justa. Non enim oportebat me pecuniam, quam fœnore acceperam, defraudare. Nunc igitur, mi carissime, veni mecum, ut Chærephontem illum impurum et Socratem perdas, qui me et te deceperunt. Phid. Sed haudquaquam magistros læserim. Streps. Immo reverere Jovem Patrium. Phid. Ecce autem *Jovem Patrium!* quam stultus es! Estne vero Jupiter aliquis? Streps. Est. Phid. Non potest fieri: nam Turbo regnat,

qui Jovem expulit. Streps. Non expulit: sed ego tum arbitrabar Jovem esse turbinem hunc. Hei misero mihi! quum te etiam, qui fictilis es, pro deo habuerim. Phid. Istic tibi ipse desipe et nugare. Streps. Hei mihi ob istam insaniam! quantum desipiebam, quum etiam deos propter Socratem ejicerem! at, o carissime Mercuri, nequaquam mihi succenseas, neque me perdas; sed da veniam mihi, quem garrulitas delirantem concinnaverat: et fias mihi consultor, utrum eos publice reos postulem, an aliud faciam, quod tibi videtur. Recte mones, quod non sinis lites consuere, sed quamprimum jubes incendere domum his argutatoribus. Adesdum, Xanthia, sumta scala egredere, ligonem etiam ferens, deinde ascende supra scholam, et, usquedum in ipsos ruere facias domum, everte tectum, si herum amas. Mihi vero aliquis ferat facem accensam, et faxo ego, ut illorum nonnemo pœnas mihi det hodie, etiamsi valde sint arrogantes. Disc. I. Io, io! Streps. Tuum est, o fax, plurimam flammam mittere. Disc. I. Tu homo, quid facis? Streps. Quid faciam? quid aliud, quam disputo de subtilibus rebus cum trabibus hujus domus? Disc. II. Heu! quis nobis incendit domum? Streps. Ille, cujus vestem cepistis. Disc. II. Perdes nos, perdes. Streps. Hoc enim ipsum etiam volo, nisi ligo fallat spes meas, aut ego forte prius delapsus cervicem fregero. Soc. Eho tu, quid facis, quæso, qui in tecto es? Streps. Per aërem incedo, et Solem contemplor. Soc. Hei mihi misero! suffocabor infelix. Chær. At ego perditus comburar. Streps. Nam qua fiducia freti contumeliosi eratis in deos, et Lunæ sedem speculabamini? pelle, jace, feri multis de causis, maxime vero quum scias eorum in deos impietatem. Chor. Præite foras: Chorus enim nobis satis est actus hodie.

VESPÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

Sosia, } *servi Philocleonis.*
Xanthia, }
Bdelycleo.
Philocleo.
Chorus Senum Vesparum *habitu.*
Pueri.
Canis.
Mulier Panaria.
Vir Quidam Accusator.

[1—43]

Sos. Heus tu, quid facis, infelix Xanthia? Xanth. Custodiam nocturnam dissolvere disco. Sos. Magnum ergo quoddam malum debebas lateribus tuis. Anne etiam scis qualem custodiamus beluam? Xanth. Scio: sed cupio paululum dormire. Sos. Tu vero periclitare; nam et meis oculis jam aliquid dulce offunditur. Xanth. Profecto insanis, aut Corybantum more furere incipis. Sos. Non: sed gravis me quis sopor incessit ex Sabazio. Xanth. Eundem ergo mecum colis Sabazium. Nam et mihi modo quasi hostis quis Medus invasit palpebras, capitis quassator sopor; et sane mirum somnium somniavi modo. Sos. Et ego unum certe, quale nunquam antehac. Sed tu narra prior. Xanth. Visa est aquila devolans in forum, magna oppido, rapere unguibus clypeum æratum, et procul in cœlum auferre: deinde illum clypeum visus est abjecisse Cleonymus. Sos. Nihil ergo a gripho differt Cleonymus. *Qui fit, quæso,* rogabit aliquis inter convivas fabulans, *ut una eademque belua in terra et in cœlo et in mari clypeum abjecerit?* Xanth. Hei mihi! quid ergo mali eveniet mihi, qui tale insomnium vidi? Sos. Ne sis sollicitus: nihil enim erit mali, ita me ament dii. Xanth. Attamen dirum est omen homo abjiciens arma. Tu vero jam tuum narra. Sos. Sed est magni momenti: nam ad totam reipublicæ navem attinet. Xanth. Propera igitur memorare carinam illius rei. Sos. Visus sum circa primum somnum videre concionem sedentum in Pnyce pecudum, baculos habentium et pallia: deinde inter istas pecudes mihi videbatur verba facere balæna omnivora, quæ vocem habebat obesæ suis. Xanth. Au! Sos. Quid est? Xanth. Desine, desine; ne narra. Pessime olet insomnium istud putorem corii. Sos. Deinde impura illa balæna trutinam tenens, bubulum appendebat adipem. Xanth. Hei mihi misero! populum nostrum vult distrahere. Sos. Videbatur autem mihi Theorus prope humi sedere,

coracis habens caput: tum vero Alcibiades mihi dixit ore balbo: *Celnisne? Theolus colacis habet caput.* XANTH. Recte id quidem Alcibiades balbutiit. SOS. Annon monstri hoc simile est, Theorus corvus factus? XANTH. Minime; immo optimum est. SOS. Quomodo? XANTH. Rogas? homo erat: deinde repente factus est corvus. Nonne hinc manifesta conjectura augurere, eum subvolantem a nobis ad corvos iturum? SOS. Ergone duobus obolis non conducam te, qui tam perspicue conjicis somnia? XANTH. Age vero, spectatoribus argumentum eloqui volo, ubi prius pauca hæc eos monuero. Nihil a nobis expectent magnum nimis, nec etiam jocos Megaris furtim conquisitos. Nobis enim nec sunt, qui nuces ex sportula jaciant spectatoribus, servi: nec est Hercules cœna defraudatus, nec iterum Euripides petulanter traducitur; neque etiam, quia Cleo fortunæ favore inclaruit, propterea eundem illum hominem rursus aceto perfundemus. Sed est nobis argumentum non ineptum, quod vestram quidem sapientiam non superat, sed tamen magis est scitum et elegans, quam quævis insulsa comœdia. Nempe herus est nobis, qui in superiore ædium parte dormit, magnus ille in cœnaculo. Iste nobis imperavit, ut suum patrem adservemus, quem intus conclusit, ne foras exeat. Morbo enim pater ejus laborat mirabili, quem nemo facile noverit, neque conjecerit, qui sit, nisi ex nobis audiatis: si minus creditis, ipsi conjecturas facitote. Amynias quidem iste Pronapi filius ait, esse eum amatorem aleæ: sed nihil dicit. SOS. Nihil hercle; sed de se hunc morbum conjectat. XANTH. Haud sane recte. Est tamen *Amator* quidem exordium hujus mali. Iste vero, Sosia, ad Dercylum ait, amatorem eum esse compotationum. SOS. Nequaquam; si quidem iste morbus etiam virorum est bonorum. XANTH. Nicostratus autem Scambonides ait eum amatorem esse sacrificiorum, aut hospitum. SOS. Per canem juro, Nicostrate, non est amator hospitum. Nam cinædus est Philoxenus. XANTH. Frustra nugamini: non enim invenietis. Si autem scire cupitis, jam tacete: declarabo enim nunc morbum heri mei. Quippe amator est Heliææ, ut nemo alius: insanitque hujus rei, judicandi inquam, cupidine, et gemit, si non in primo sedeat judicum subsellio. Noctu autem somni ne tantillum quidem videt: si vero pauxillum connivere cœpit, tamen noctu etiam mens volitat illic circa clepsydram. Et quoniam assuefactus est calculum tenere, tribus compressis digitis expergefactus surgit, quasi thus imponeret acerræ novilunio. Et mehercle, si alicubi videat inscriptum in janua, *Bellus Demus Pyrilampis filius*, ipse ire solet, et juxta scribere: *Bellus Camus Judiciarius.* Gallum autem gallinaceum, qui cecinerat vesperi, dixit, se excitare tarde, quia corruptus esset a reis argento. Statim autem a cœna cum clamore poscit calceos: deinde ubi illuc ante diluculum venit, dormit adnixus et hærens columnæ, instar conchæ. Præ

severitate autem ducta omnibus longa linea, tanquam apis aut bombylius domum ingreditur cum unguibus cera sublitis. Et quia timet ne aliquando eum calculi deficiant, litus habet renovatque semper domi, ut ferendæ sententiæ copiam habeat. Ita æstuat: magis autem monitus, semper magis judicare studet. Hunc itaque custodimus obductis inclusum pessulis, ne exeat. Filius enim ejus morbum graviter fert. Et primum quidem dictis lenibus adlocutus suasit ei, ne gestaret pallium, neve exiret foras: at ille morem non gessit. Deinde illum lavit, et purgavit, quin etiam postea Corybantum sacris piari curavit: ille autem tympanum tenens exsiluit, et judicaturus in forum irruit. Quum autem istis initiis ei nihil profuisset, in Æginam navigavit, ibique prehensum noctu in Æsculapii fano incubare fecit: at ille summo mane apparuit apud cancellos. Exinde non amplius domo exire eum sivimus: ille vero elabebatur per cloacas et foramina: nos autem, quæcunque erant perforata, obturavimus pannis, et obsepivimus: ille vero paxillos infigebat parieti, quibus, ut graculus, innixus, exsiliebat: nos demum totum atrium circumcirca retibus obduximus, illumque sic adservamus. Est autem nomen seni Philocleo, quo sane dignus est, ita me Jupiter amet: filio autem ejus Bdelycleo, quippe qui mores habeat caperofrontipervicos. Bdel. O Xanthia et Sosia, dormitisne? Xanth. Hei mihi! Sos. Quid est? Xanth. Bdelycleo surgit. Bdel. Nonne curret vestrum alter huc ocius? nam pater in culinam est ingressus, rimaturque aliquid, tanquam mus in caverna delitescens: sed specta, ne per foramen alvei elabatur: tu autem januæ incumbe. Sos. Hoc ago, here. Bdel. O Rex Neptune! quid est, quod fumarium ita sonat? Eho, quis es tu? Phil. Fumus equidem exeo. Bdel. Fumus? age videam cujus ligni. Phil. Ficulnei. Bdel. Sane hercle, quod quidem unum omnium fumum facit acerrimum. Sed non intro te referes citissime? ubi est fumarii operculum? regredere. Agedum asserem etiam superimponam. Istic jam aliud quodvis machinare. At ego infelix sum, ut nemo alius, qui Fumo patre natus jam perhibebor. Sos. Tu puer, januam trude: valde preme atque fortiter: ego etiam illuc veniam. Seram diligenter observa et vectem, et vide ne vectis glandem derodat. Phil. Quid facere vultis? non me exire sinitis, impurissimi, judicaturum? Ergo abibit indemnatus Dracontides. Bdel. Istuccine vero tu graviter ferres? Phil. Etenim consulenti mihi olim Delphis oraculum respondit Deus, me tum mortem oppetiturum, quando mihi indemnatus reus abiisset. Bdel. Apollo Averrunce! quale hoc est oraculum! Phil. Age, obsecro, emitte me, ne disrumpar. Bdel. Per Neptunum juro, ut ego te nunquam emittam, Philocleo. Phil. Itaque corrodam mordicus arreptum rete. Bdel. Sed non habes dentes. Phil. Me miserum! quomodo te occidam? quomodo? date mihi gladium ocius

aut tabellam damnatoriam. Bdel. Homo iste magnum aliquod molitur malum. Phil. Non equidem hercle, non, inquam; sed vendere volo asinum una cum clitellis abductum: nam novilunium est. Bdel. Nonne ego etiam, quæso, possem eum vendere? Phil. Non ita ut ego. Bdel. Immo hercle melius; sed educ asinum. Xanth. Qualem prætextum intulit! quam callide, ut eum emittas citius! Bdel. Sed inanem retraxit hamum: mihi enim doli subboluerat. Sed ingressus asellum educere volo, ut ne foras rursus emicet senex.—Aselle, cur fles? anne quod hodie venum ibis? quid ingemiscis, quiane Ulyssem aliquem non vehis? Xanth. Sed mehercle quemdam vehit, huncce subtus pendulum. Bdel. Quemnam? age videam. Xanth. Istum. Bdel. Hoc quid est? quisnam es, quæso, tu homo? Phil. Utis sum mehercle. Bdel. Utis tu? cujas? Phil. Ithacus ex Fugacia. Bdel. At faxo hercle, ut non sine magno tuo malo Utin te esse dixeris. Sursum trahe eum ocius. Impurissimus ille, quorsum subierat! mihi sane videtur simillimus esse pulli subrumi asellæ, qua viator invehit. Phil. Nisi me missum feceritis, pugnabimus. Bdel. Qua de re, quæso, pugnabis nobiscum? Phil. De asini umbra. Bdel. Improbus es, sed rudis et desperatæ audaciæ. Phil. Egone improbus? non hercle. Sed tu non sentis nunc me esse virum optimum: at senties forte, quando comedes sumen, quod adponet tibi senex Heliasticus. Bdel. Trude asinum et te ipsum in domum. Phil. O judices, mei socii, tuque, o Cleo, succurrite. Bdel. Intus vociferare, clausis foribus. Trude tu multos lapides ad ostium, et glandem rursus immitte in vectem, transversumque oppone tignum, cui fulciendo propere advolve magnum mortarium. Sos. Hei mihi misero! unde incidit in me glebula? Xanth. Forte mus desuper eam tibi injecit alicunde. Sos. Mus? non hercle: sed iste serpens heliastes, qui tegulas subiit. Bdel. O me miserum! iste homo passer fit: avolabit. Ubi est rete? ubi? apage, apage, retro apage te. Edepol næ satius esset me Scionem custodire, quam hunc meum patrem. Sos. Agedum, quoniam istum abegimus, nec potis est, ut clam nobis elabatur, cur non obdormiscimus pauxillum? Bdel. Sed, o miselle, venient paulo post sodales judices vocantes hunc meum patrem. Sos. Quid ais? at nondum illuxit. Bdel. Nondum hercle. Tamen solito tardius excitantur hodie, quippe qui a media nocte eum semper arcessunt, lucernas habentes, suavissimaque e veteris Phrynichi Phœnissis cantillantes carmina, quibus eum evocant. Sos. Itaque, si opus erit, jam eos lapidibus impetemus. Bdel. Sed, o miser, si quis irritaverit genus istud senum, simile est illud crabonibus. Extremis enim in lumbis aculeum habent acutissimum, quo pungunt, et vociferando saltitant, et jaculantur, instar scintillarum. Sos. Animo liquido et tranquillo es: nam si ego lapides habeam, multorum judicum examen

dissipabo. Chor. Perge, procede strenue. Cessas, o Comia? at hercle, antea non cessabas; sed tam firmus eras, quam lorum caninum: nunc autem te vincit Charinades eundo. O Strymodore Conthylensis, optime judicum, estne hic forte Euergides, aut Chabes Phlyensis? Adest, quidquid superat, appapæ, papæ, papæax! ex illa juventute, quæ tum florebat, quando in Byzantio contubernales eramus custodes ego et tu; deinde obambulantes noctu panariæ illius surripiebamus ligneum mortarium, quo fisso oleris agrestis nonnihil coquebamus. Sed festinemus, o viri: nam de Lachete nunc judicium fiet. Aiunt autem omnes eum habere alveare plenum pecunia. Itaque heri Cleo, columen nostrum, nos jussit mature adesse, instructos in tres dies ira acerba contra ipsum, ut illius ulciscamur injurias. Eia agite, festinemus, o æquales, antequam illucescat: pergamus, simulque cum lucerna usquequaque dispiciamus, ne quis ex insidiis imprudentes nos opprimat. Puer. Lutum istud, mi pater, pater, cave. Chor. Tu igitur humi festucam sume, et lucernam emunge. Puer. Non. Sed hocce digito mihi videor lucernam probe emuncturus. Chor. Quamobrem, o stulte, digito promoves ellychnium, præsertim in ista olei penuria? non enim te mordet, quando care est emendum. Puer. Edepol, si pergitis pugnis nos commonefacere, exstinctis lucernis nos domum abibimus: tum forte in tenebris hac lucerna carens, lutum turbabis ambulans, tanquam attagen. Chor. Profecto ego alios etiam te majores castigo. Sed istud, quod calco, mihi cœnum videtur. Et mirum ni quatuor ad summum cis dies necesse fuerit Jovem pluere: adeo increvere in lucernis fungi: solet autem quam maxime, si istud fiat, pluere. Expetunt autem fructus, quicunque sunt serotini, pluviam et Boreæ flatum. Quidnam huic sodali nostro judici, qui in hisce habitat ædibus, dicam accidisse, quod non prodit huc ad gregem nostrum? sane antehac non solebat remulco trahi: sed primus nobis præibat cantans Phrynichi carmen; etenim est cantus amans: sed ego censeo, ut hic stantes, o viri, et cantantes eum eliciamus; si forte audiens meam cantilenam præ voluptate prorepat foras. Quid causæ est, quamobrem ante ostium non apparet nobis hic senex, nec responsat? num perdidit calceos, aut digitum pedis in tenebris alicubi impegit, unde malleolus ei intumuit homini seni? et forte etiam inguen ei doleat. Sane multo acerrimus erat omnium nostrum, et solus oratione non flectebatur. Sed si quando aliquis eum supplex rogaret, tum ille capite sic demisso dicebat, *Lapidem coquis.* Forte etiam propter istum hominem, qui nobis heri elapsus est, decipiens nos, et dicens *Se Atheniensium reipublicæ favere, quæque in Samo gererentur, primum se indicasse;* id, inquam, ægre ferens, forte nunc in febre cubat. Nam sic homo est. Sed, o bone, surge, et ne te ipsum edas, neque stomacheris. Etenim adest homo quidam opulentus ex iis, qui Thraciam prodidere,

quem vide ut infames plectasve capite. I præ, puer, progredere. Puer. Gratificaberisne ergo mihi, pater, si quid abs te rogem? Chor. Omnino, mi filiole: sed dic, quid velis me tibi emere boni: arbitror autem te dicturum talos fortasse, mi fili. Puer. Neutiquam hercle, pater dulcissime; sed ficus: plus enim placent. Chor. Non edepol emam, si vel suspendatis vos. Puer. Non edepol ergo amplius te deducam. Chor. Nam ab ista tenui mercede judiciaria oportet tertium me nunc habere panem et ligna et obsonium: tu autem præterea ficus a me petis? Puer. Age vero, mi pater, si noluerit Prætor nunc fieri consessum judicum, unde ememus prandium? habesne spem aliquam bonam nobis, aut *viam Helles sacram?* Chor. Apapæ! heu! Equidem hercle nescio, unde nobis erit cœna. Puer. Cur me ergo peperisti, o infelix mater, ut molestias sufferam in alendo patre? Chor. Inutile ergo, o saccule, te habui decus. Puer. Heu, heu! parati nobis sunt gemitus.

Phil. Amici, dudum tabesco, per foramen vos audiens, vobisque responsare cupiens. Sed canere nequeo. Quid agam? adservor ab istis. Jampridem enim cupio vobiscum ire ad urnas judiciarias, et mali quid facere. Sed, o Jupiter, tona vehementer, et me subito fac fumum, aut Proxeniadem, aut Selli filium, qui mentitur labruscam: ne dubita, o rex, istud mihi gratificari, sortem miseratus meam: aut me fulmine ardenti cinefac ocius: deinde me sublatum flatu impelle in acidam muriam ferventem; aut me in lapidem illum converte, super quo calculos dinumerant. Chor. Quis est ergo, qui te sic cohibet, et occludit fores? Dic; nam amicis dixeris. Phil. Gnatus meus. Sed ne clamate: etenim in anteriore parte ædium dormit: sed submissiore voce loquimini. Chor. At ista faciens, o nugator, quanam a re se prohibiturum te cogitat? quamnam prætendit causam? Phil. Non sinit me, o amici, judicare, nec quidpiam mali facere. Sed me conviviis exhilarare paratus est; ego autem nolo. Chor. Hoccine impurus ille ausus est hiscere, Populi et Cleonis osor, quia nimirum vera dicis de navibus? Phil. Nunquam sane iste homo hoc ausus fuisset dicere, nisi conjurationis esset alicujus particeps. Chor. Sed hæc quum ita sint, tempus est maximum, ut quæras novum aliquod commentum, quod te faciat clam isto viro huc descendere. Phil. Quidnam id esse possit? vos quærite. Nam ego quodlibet faciam, tanta flagro cupiditate per subsellia spatiari cum calculo. Chor. Estne, quæso, foramen aliquod, quod intus possis perfodere, atque elabi pannis tectus, uti callidus ille Ulysses? Phil. Omnia sunt obsepta, nec vel formicæ patet exitus. Sed aliud quidpiam quærere vos oportet: per foramen perrepere non licet. Chor. Meministin' ergo, ut militans olim furatus es verua, iisque depactis in murum ex eo te demisisti, quando Naxus capta fuit? Phil. Novi: sed quid istud? non enim hic status rerum illi similis

est. Quippe juvenis tum eram, et poteram furari, integerque vigoris eram: nec quispiam me custodiebat: sed mihi tuto licebat fugere: nunc autem cum armis satellites ordine dispositi per vias in speculis sunt: eorum autem duo isti ad ostium, tanquam mustelam, quæ carnem furata est, me observant, verua manibus tenentes. Chor. Sed etiamnum exprome aliquam machinationem quamprimum, o mellite; nam Aurora adest. Phil. Optimum itaque erit perrodere rete. Ignoscat autem mihi Dictynna quod retia lædo. Chor. Viri fungeris officium ad salutem tendentis: sed admove tuam maxillam. Phil. Perrosum hoc quidem est: sed nihil quicquam clamate: verum caveamus, ne Bdelycleo persentiscat. Chor. Nihil formides, o amice, nihil: nam ego illum, si mutit, cogam mordere cor suum, et de vita certare; ut sciat non esse calcanda Cereris et Proserpinæ scita. Sed funem aptato ad fenestram, deinde alligatum te ipsum demitte, et concipe animo furorem Diopithis. Phil. Age nunc, si isti sentiant hæc, et me velint reducere atque retrahere intro, quid facietis? dicite jam. Chor. Opem tibi feremus, et omne robur adsciscemus animi, ut nequeant te cohibere: talia nos facinora inceptabimus. Phil. Faciam igitur quod suadetis, vobis fretus; et mementote, si quid mihi acciderit, ut me vestris manibus sublatum et defletum, sub cancellis sepeliatis. Chor. Nihil mali accidet tibi, ne timeas: sed, o bone, demitte te ipsum audacter, invocatis patris diis. Phil. O Lyce domine, heros vicine; tu enim iisdem, quibus ego, delectaris, perpetuis reorum lacrimis et lamentis: huc sane venisti habitatum data opera, ut ista audires, et solus omnium heroum voluisti apud flentem sedere: miserere mei, et me vicinum tuum nunc serva. Sic nunquam ad tuas storeas mingam aut pedam. Bdel. Eho tu surge. Sos. Quid negoti est? Bdel. Quasi vox quædam me circumsonat. Sos. An senex ille aliquorsum prorepit? Bdel. Non hercle: sed fune se vinctum demittit. Sos. O impurissime, quid facis? nunquam descendes. Bdel. Ascende ocius in alteram fenestram, et verbera ramis, si qua ratione retro se convertat, illis cæsus. Phil. Nonne suppetias venietis, quotquot hoc anno litigaturi estis, o Smicythio, et Tisiade, et Chremo, et Pheredipne? Quando autem, nisi nuuc, opitulabimini mihi, antequam magis introrsum trahar? Chor. Dicite mihi, quid cessamus commovere illam bilem, quam solemus, quum quis nostrum crabronum examen excitaverit? nunc, nunc ille iracundiæ nostræ stimulus, quo sontes castigamus, acutus erigitur. Sed, abjectis tunicis, ocius, o pueri, currite et clamate, et Cleoni hæc nuntiate, ipsumque jubete venire, ut contra hominem reipublicæ osorem et pessime periturum, quia sententiam hanc introducit, lites non oportere judicarier. Bdel. O boni, rem ipsam audite et ne clamate. Chor. Pol in cœlum usque tollemus clamorem: nam hunc ego non deseram. Bdel. Annon intolerabilia sunt hæc, et manifeste tyran-

nica? Chor. O cives, et Theore deorum contemtor, et si quis alius assentator nobis præsidet! Xanth. O Hercules! spicula etiam habent. Nonne vides, o here? Bdel. Sane, quibus Philippum Gorgiæ filium judicantes perdiderunt. Chor. Et te rursus perdemus. Sed unusquisque convertere huc, et exserto spiculo hunc pete, constipatus, ordinatus, ira et furore plenus, ut deinceps sciat quale examen irritaverit. Xanth. Atqui hercle hoc jam grave est, si pugnandum erit: nam ego quidem timeo, quum eorum aculeos video. Chor. Sed amitte virum; sin minus, aio te beatas prædicaturum testudines, ob tergi duritiam. Phil. Eia nunc, o sodales judices, crabrones irritabiles, partim in culum ei involate irati; partim oculos circumcirca pungite et digitos. Bdel. O Mida, et tu Phryx, huc succurrite, et tu Masyntia, istumque tenete, neque cuiquam eum dimittite; sin minus, in crassis compedibus jejunia agetis. Nam ego jam sæpius ficulneorum foliorum crepitum audivi. Chor. Nisi hunc dimiseris, spiculum infigetur tibi. Phil. O Cecrops heros, domine noster, in draconem desinens, paterisne me sic a barbaris hominibus opprimi, quos ego docui quatuor mensuras lacrimarum fundere in chœnicem? Chor. Ergone in senectute multa non insunt incommoda scilicet? nunc etiam ambo isti veterem herum vi capiunt, subiguntque, immemores renonum et exomidum, quas iste eis emit, et galerórum, et ut hieme pedes eis fovebat, ne quando frigerent: sed illis non inest in oculis pudor nec reverentia veterum calceorum. Phil. Nonne me nunc quidem dimittes, pessima bestia, nec in memoriam revocans, quando te uvas furantem deprehendi, et adductum ad oleam probe flagris concidi usque ad invidiam? at tu ingrati animi homo eras. Sed dimitte me et tu, et tu, priusquam gnatus meus huc excurrat. Chor. Sed horum mox pœnas nobis dabitis non ita multo post; ut sciatis, qualis sit mos hominum iracundorum et justorum et acerba tuentium. Bdel. Cæde, cæde, o Xanthia, et abige crabrones ab ædidus, Xanth. Atqui hoc ago; sed et tu largo fumo illos preme. Sos. Nonne in malam rem facessetis? non abibitis? percute caudice. Xanth. Et tu imposito in ignem Æschine Selli filio, fac fumum. Eramus ergo vos abacturi tandem. Bdel. Sed mehercle non tam facile illis defunctus fuisses, si forte de carminibus Philoclis comedissent. Chor. Annon ergo hæc manifesta sunt pauperibus, ut clam me imprudente insinuarit se tyrannis? siquidem tu, o improbissime, superbique illius sectator Amyniæ, a legibus nos arces, quas constituit nostra civitas, neque causam ullam prætendens, neque orationem comem, quamobrem solus ipse domineris. Bdel. Possemusne sine pugna et acuto clamore sermones conferre inter nos, et in gratiam redire? Chor. Tecumne conferam sermones, o populi osor, et monarchiæ cupide, et familiaris Brasidæ, qui gestas fimbriam e tæniis, et barbam intonsam alis? Bdel. Edepol næ satius est, ut a patre meo prorsus ab-

scedam, potius quam quotidie conflicter cum tantis malis. Chor. Nec in apio nec in ruta sunt adhuc res istæ: hoc enim inseremus vilissimum verbum: et nunc quidem nihil dolet tibi; sed dolebit, quum orator eadem ista in te ingeret crimina, conjuratosque tuos vocabit. Bdel. Obsecro per deos, estisne vos hinc discessuri? sin aliter, constitutum est mihi vapulare usque et verberare toto die. Chor. Nunquam desistam, donec aliqua pars mei reliqua erit, quando tu ad tyrannidem affectas viam. Bdel. Nempe omnia vos tyrannidem et conjurationem nominatis, sive majus, sive quis minus crimen alicui intentet, cujus ego tyrannidis nomen quinquaginta annis ne semel quidem audiveram. Sed nunc multo vilior est salsamentis, adeo ut illius nomen jam in foro etiam circumferatur. Nam si quis emat orphos, nolit autem membradas, illico dicit ille, quia in proximo vendit membradas: *Iste homo videtur obsonare ad tyrannidem.* Si quis autem porrum petat ad condiendas apuas, olerum venditrix limis intuens dicit illi: *Porrum petis: dic mihi, num paras tyrannidem? an putas tibi Athenas condimenta tributi instar ferre?* Xanth. Me quoque scortum, quum heri meridie ad illud ingressus essem, quia jubebam, ut supinum agitaret equum, iratum interrogavit, *an Hippiæ tyrannidem constituam.* Bdel. Hæc enim istis auditu jucunda: et nunc ego, quia volo, ut pater meus, his relictis moribus, primo mane domo non egrediatur, delationibus et litibus misere vacaturus, sed vitam agat splendidam, uti Morychus, insimulor ista facere ex conjuratione, tyrannidisque studio. Phil. Tuo quidem hercle merito: namque ego vel gallinarum lac nihili faciam præ ista vivendi ratione, a qua me nunc abducere satagis: neque delector raiis, nec anguillis; sed libentius comederem liticulam minutam in patina suffocatam. Bdel. Namque edepol assuevisti ejusmodi rebus delectari. Sed si poteris patienter silere, et cognoveris quæ dicam, arbitror tibi me ostensurum, ut ista omnia te falsum habeant. Phil. Fallor, quando judico? Bdel. Et quidem derideri te non sentis ab hominibus, quos tu tantum non adoras. Quin insciens servitutem servis. Phil. Desine memorare servitutem mihi, qui omnibus impero. Bdel. Haud tu quidem: verum servus es, dum te putas imperare. Nam doce nos, o pater, quid tibi accedit dignitatis, qui tributa Græciæ in rem tuam convertis. Phil. Plurimum vero: voloque his arbitrium permittere. Bdel. Ego etiam. Dimittite nunc eum omnes, et gladium mihi date. Nam si argumentis a te victus fuero, gladio incumbam. At, perii! dic mihi, quid, si non acquieveris arbitrorum sententia? Phil. Nunquam bibam meri mercedem Boni Geni. Chor. Nunc autem te, qui e nostra palæstra es, oportet dicere quid novi, ut videaris— (Bdel. Ferat mihi huc scrinium aliquis ocius. Chor. Sed non prorsus homo nihili videberis esse, si istud tibi jubes dari.) non ita, ut adolescens iste, verba facere. Vides enim quam magnum

tibi instet certamen, in quo omnia in discrimen adducuntur, si, quod absit, iste victor erit. Bdel. Etenim quæcunque dixerit, memoriæ causa summatim notabo. Phil. Quid autem vos dicitis, si iste oratione me superaverit? Chor. Non amplius senum turba utilis foret, nec hilum. Nam irrideremur per vias omnes et thallophori vocaremur, litium putamina. Sed o qui disceptabis de universo imperio nostro, nunc audacter omnium linguæ tuæ virium fac periculum. Phil. Equidem statim ab ipsis caceribus imperium nostrum argumentis ostendam, ut nullo regno sit inferius. Quid enim fortunatum aut beatum magis nunc est judice, aut deliciis magis abundans, aut formidabilius animal, præsertim sene? quem primum quidem prorepentem e lecto observant apud cancellos homines magni et quadricubitales: deinde statim accedens aliquis injicit mihi manum mollem, quæ furta fecit publicæ pecuniæ: supplicesque mihi ad genua accidunt sontes, vocem miserabilem fundentes: *Miserere mei, o pater, obsecro te, si et tu unquam surripuisti aliquid, magistratum gerens, aut in militia contubernalibus obsonans.* Qui nec an viverem sciret, nisi a me jam antea crimine absolutus fuisset. Bdel. Quod de supplicibus dicis, illius hoc esto mihi monumentum. Phil. Deinde ingressus, precibusque oneratus, et ira detersa, intus nihil horum quæ promiserim, facere soleo. Sed audio reos omnigenas voces mittentes, ut absolvantur. Age, quæ non ibi blandimenta potest audire judex? alii deflent paupertatem suam, eaque quibus revera premuntur mala cumulant aliis, donec æquaverit aliquis sua meis. Alii narrant fabulas nobis: alii Æsopi ridiculum quoddam: alii dicteria dicunt, ut ego rideam et iram deponam. Atque si his non moveamur, liberos extemplo protrahit, filias et filios manu ducens: ego autem ausculto: at illi capita simul demittentes balant: deinde per illos pater, tanquam deum, me obsecrat, tremens, ut se noxa liberem: *Quod si delectaris agni voce, filii vocem miserearis. Si vero porcellis delecter*, orat, *ut filiæ voce movear.* Atque tunc nos intensionem iræ nonnihil relaxamus. Annon magnum hoc est imperium et divitiarum irrisio? Bdel. Hoc alterum erit, quod literis mandabo, divitiarum tua irrisio. Et commoda mihi memora quæ habes tu, qui Græciæ imperare te dicis. Phil. Etiam puerorum ætas quum examinatur, nobis licet pubem eorum contemplari; et si Œagrus in judicium veniat, non ante absolvitur, quam nobis ex Nioba orationem recitet, optimam quamque eligens. Si autem tibicen causam vincat, pro latæ sententiæ mercede nobis judicibus e foro egredientibus exodium modum tibia canit capistratus. Et si pater quis moriens filiam, quam unicam relinquat hæredem, testamento det alicui nuptum, nos tabulas et concham sigillo decore impositam longum flere jubemus, et rescindimus, puellamque damus illi, qui precibus nos ad suas partes adduxerit: et ista quum facimus, immunes sumus reddendæ rationis: ceterorum autem

magistratuum nullus. Bdel. Honesta quidem sunt quæ dixti cetera, ob eaque felicem te prædico : at quod rescindis testamentum de unica hærede, injuste facis. Phil. Præterea quum Senatus, itemque populus, in cognitione magni alicujus criminis dubius hæret, decreto facto reos ad judices amandant: deinde Euathlus et magnus ille pulpator clypeique abjector Cleonymus dicunt se non prodituros vos, et pro populari statu pugnaturos. Et apud populum nullius unquam oratoris sententia valuit, nisi dixerit judicum consessus esse dimittendos, quum primum unam litem judicaverint. Ipse autem Cleo, qui clamore omnia domat, solos nos non arrodit; sed observat, manu tenens flabellum, muscasque a nobis abigit. Tu autem patri tuo nihil istorum fecisti unquam. At Theorus, quamvis nequaquam inferior vir sit Euphemo, spongiam habens e pelvi calceos nobis pice illinit. Considera autem a quibus me excludis et arces commodis, quæ tu servitium esse et ministerium te dicebas probaturum. Bdel. Dic usque ad satietatem : nam utique desistes aliquando ab isto præclaro tuo imperio, et videberis *podex loturam pervincens.* Phil. Sed quod jucundissimum est omnium istorum, cujus oblitus fueram; quum domum redeo, mercedem habens, atque ingredientem simul omnes amplectuntur propter argentum; et primo gnata me lavat, et pedes ungit, et me prona deosculatur, atque me *pappam* vocitans, interea triobolum lingua sua mihi ex ore expiscatur: deinde uxorcula mihi subblandiens mazam adfert non multum subactam, postea mihi adsidens me sic invitat: *Comede istud; manduca istud.* His ego delector; nec mihi opus erit, ut ad te respiciam et ad condum promum, quando prandium adponat, maledicens mihi et murmurans, ne mox aliam mihi pinsat offam. Hæc possideo, propugnaculum malorum, munimentumque telis arcendis. Tum si mihi vinum sitienti non infuderis, *asinum* hunc adtuli vino plenum : deinde pandus ipse memet ingurgito: ille autem hians rudit, et contra tuum *turbinem* grande et horrendum pedit. Annon magnum imperium obtineo, nec inferius Jovis regno? qui eadem audio de me dici, quæ Jupiter de se. Nam si nos tumultuemur, quilibet prætereuntium autumat: *Quam vehementer tonat forum judiciale, o supreme Jupiter!* Et quando fulmino, poppysmate me adorant, et cacant præ metu divites vel maxime superbi. Et tu me in primis times ipse, times, inquam, ita me Ceres amet; ego vero peream, si te timeo. Chor. Nunquam tam accurate quemquam audivimus, neque tam prudenter verba facere. Phil. Non: verum ille desertas vineas sperabat se vindemiaturum; probe enim norat me hac arte plurimum valere. Chor. Ut autem omnia persecutus est, et nihil præteriit, adeo ut extollerer quidem auscultans, et jus dicere in Beatorum insulis ipse mihi viderer, dulcedine ejus verborum perfusus. Phil. Ut iste jam pandiculatur, et non est apud se! Efficiam certe, ut tu scuticas præ

oculis habeas hodie. Chor. Oportet autem te omnigenos nectere dolos, ut elabaris: difficile enim iram meam mollire, si quis a me non dicat. Proinde tuum est quærere molam bonam recensque cæsam, si nihil tale dixeris, quod meam iracundiam frendere possiet. Bdel. Difficilis equidem est labor, cui adhibendum acrius majusque ingenium, quam Comicorum sit, morbum sanare civitati ex longo tempore ingenitum. Sed, o pater noster Saturno gnate— Phil. Desine patrem commemorare. Nisi enim cito ostenderis me servire, non est, ut mortem effugias, etiamsi oporteat me extis abstinere. Bdel. Ausculta modo, mi patercule, paulisper exporrecta fronte; atque primo quidem computa levi negotio, non calculis, sed digitis, tributa universa, quæ ab urbibus nobis conferuntur: præterea vectigalia seorsum, et multas illas centesimas, prytanea, metalla, fora, portus, mercedes, sectiones. Istorum redituum summa est circiter bis mille talenta. Hinc jam pone mercedem annuam judicibus, qui sunt sex mille; non enim plures in hac urbe habitatis: cedunt itaque vobis centum et quinquaginta talenta. Phil. Ne quidem decima pars ergo nobis in mercedem cedit. Bdel. Non hercle. Sed quorsum abit reliqua pecunia? Phil. Ad eos qui semper hæc verba in ore habent: *Nunquam prodam Atheniensium colluviem; verum pro Populi libertate pugnabo semper.* Bdel. Tu enim, o pater, ipsos tibi adsciscis dominos, speciosis illis dictis deceptus. Deinde isti quinquagenorum talentum munera ab urbibus extorquent, hujusmodi minis terrorem incutientes: *Aut tributum dabitis, aut ego intonans urbem vestram evertam.* Tu vero contentus es, si imperi tui rejectanea rodas. Socii autem nostri ut senserunt reliquam turbam e phimo sorbere et comedere res nihili, te quidem habent pro Conni calculo: istis autem adferunt munera, salsamentorum orcas, vinum, tapetes, caseum, mel, sesama, pulvinaria, phialas, lænas, coronas, torques, pocula, opes cum sanitate. Quibus autem tu imperas post multos terra marique exantlatos labores, eorum tibi nemo ne caput quidem allii ad condiendos pisciculos dat. Phil. Non hercle: sed ipse tres allii bulbos ab Eucharida qui peteret misi. At odiosus es, istam servitutem omittens, quam mihi demonstraturus eras. Bdel. Nonne vero servitus magna est, quum omnes isti magistratus gerentes, et ipsi, et eorum assentatores, mercedes accipiunt: tu vero, si quis tibi tres obolos det, contentus es, quos ipse remigando et terrestribus prœliis depugnando, et urbes obsidendo quæsieras multo labore? Et præterea, quod me in primis excruciat, alieno jussu ad forum ire cogeris, quando domum tuam ingressus impudicus adolescentulus, Chœreæ filius, sic divaricatis cruribus stans, lascivo et ad mollitiem composito gestu, tibi edicit, ut summo mane et tempestive judicaturus eas, quia quicunque vestrum post datum signum venerit, triobolum non accipiet. Ille vero qui reipublicæ dat operam, pro patrocinio drachmam accipit, eti-

amsi ad concionem serius venerit: deinde alium quemdam eorum, quos in magistratu collegas habet, participem facit, si quis reorum aliquid dederit: atque ita ambo de composito negotium conficere student: deinde, velut quum serra rursum prorsum ducitur, alter trahit, alter remittit: tu vero hietans quæstorem respicis, et quæ gerantur non animadvertis. PHIL. Hæccine mihi faciunt! hei mihi, quid dicis? ut mihi cor profundum moves, facisque ut magis advertam animum, nec scio quomodo me adfectum reddas. BDEL. Specta igitur, ut, quum tibi et universis ditescere in proclivi sit, involutus sis nescio quibus angustiis, ab istis, qui populo se studere simulant semper: qui urbibus plurimis imperans inde a Ponto ad Sardiniam usque, non habes quo fruaris, præter istud quod fers mercedis minimum: idque ex lanæ flocculo instillant identidem tibi paulatim, ad sustentandam vitam, tanquam pultem. Pauperem enim te esse volunt, idque qua gratia velint, dicam tibi; nempe ut cognoscas tuum nutricium, et quum iste te instigabit et tanquam canem immittet in quempiam inimicorum, ferociter tu illis insultes. Si enim vellent victum præbere populo, perfacile id esset. Sunt enim urbes mille, quæ tributum nobis conferunt: harum si unicuique injungeretur, ut viginti viros aleret, viginti millia civium viverent in omnibus deliciis, abundantes carne leporina, coronis omnigenis, colostra et decocto lacte, illisque perfruentes quibus digna est patria nostra, erectumque Marathone tropæum: nunc autem, tanquam olivantes, illum comitamini, qui mercedem distribuit. PHIL. Hei mihi! quid ita quasi torpore manus mea perfunditur, et gladium tenere non possum, sed jam mollesco? BDEL. At si quando ipsi timeant, Eubœam dant vobis, et frumenti promittunt quinquagenos modios se præbituros; nihil autem unquam dederunt, præter quinque modios nuper hordei; et hos vix, peregrinitatis postulatus, accepisti per chœnices singulatim admensos. Ideo inclusum semper ego te habui, alere te cupiens, ne isti irrideant te acerbe. Et nunc certum est præbere tibi quidquid voles; tantum quæstoris lac bibere haud te sinam. CHOR. Utique sapiens erat, qui dixit: *Priusquam amborum orationem audiveris, ne judica.* Nam tu mihi nunc longe vincere videris. Itaque jam ira laxata scipiones abjicio. Sed, o æqualis et sodalis noster, obtempera, orationi obtempera, ne imprudentem te præbe, neque rigidum infractumque. Utinam mihi adfinis aut cognatus fuisset aliquis, qui me talia monuisset! Tibi autem nunc deorum aliquis manifeste præsens adjutor est in hac re, et palam beneficia in te confert, quæ tu quoque præsens accipe. BDEL. Equidem alam ipsum, præbens quæcunque seni conveniant; alicam lingendam, lænam mollem, lodicem, meretricem, quæ penem ei fricet lumbosque. Sed quod tacet, nihilque mutit, id non potest mihi placere. CHOR. Quid sibi agendum sit, ipse nunc secum reputat: jam enim agnoscit, quantum insaniebat modo; criminique sibimet ipse

vertit, quæcunque tu illum hortatus es, se iis obsecutum non fuisse. Nunc igitur forte tuis dictis paret, et sapit, mutatis in posterum moribus, tibique morem gerens. Phil. Hei mihi! Bdel. Heus tu, quid mihi clamas? Phil. Ne mihi quicquam istorum pollicere. Illa amo: illic siem, ubi præco dicit: *Quis suffragium nondum tulit? surgat.* Atque adstem urnis judiciariis, ultimus eorum qui calculum in phimum demittunt. Propera, anima mea. Ubi mea est anima? sine me transire, o caliginosa. Hercules ne sirit, ut nunc ego inter judices sedens Cleonem furti reum deprehendam! Bdel. Per deos obsecro, mi pater, age obtempera mihi. Phil. Quid obtemperem tibi? dic quidquid voles, præter unum. Bdel. Quodnam id est? fac sciam. Phil. Ut a judiciis abstineam: illam enim consuetudinem Orcus adimet mihi prius, quam ego tibi obsequar. Bdel. Tu itaque, quandoquidem istud libenter facis, illuc quidem ne amplius eas; sed hic manens, jus dicito familiaribus. Phil. Qua de re? quid nugaris? Bdel. Eadem fac, quæ illic fiunt. Quia ostium clam aperuerit famula, hanc unica multabis multa, quod quidem illic utique factitabas. Et ista in posterum facies, ut rationi consentaneum est: quum ortus fuerit calor solis mane, judicium exercebis in sole: si vero ningat, aut pluat, ante focum sedens, causas cognosces: et licet meridie surgas, nullus te cancellis excludet Thesmotheta. Phil. Satis hoc mihi placet. Bdel. Præterea si quis causam nimis longa oratione dicat, non exspectabis esuriens, te ipsum crucians simulet oratorem. Phil. Quomodo ergo potero, ut antidhac, causam recte cognoscere, si comedam interim? Bdel. Multo quidem melius: etenim hoc vulgo dicitur, *Judices, mentientibus testibus, vix rem cognovisse ruminando.* Phil. Utique mihi persuades. Sed illud nondum dicis, mercedem unde sim accepturus. Bdel. A me. Phil. Bene est istud, quod seorsum, non cum alio accipiam. Nam turpissime mecum egit nuper Lysistratus ille scurra: quum enim accepisset drachmam mecum, venit in forum piscarium et eam ærea moneta permutavit; deinde mihi imposuit in manum tres squamas mugilis, quas ego in os condidi: nam obolos me rebar accepisse: deinde offensus odore eas exspui, illumque in jus trahere volui. Bdel. Is vero quid ad hæc dixit? Phil. Rogas? Galli me aiebat stomachum habere; *Itaque facile concoques pecuniam,* inquit. Bdel. Vides ergo quantum tibi inde accedet lucri. Phil. Non parum sane. Sed quod facturus es, face. Bdel. Manta modo: ego autem mox adero ista ferens. Phil. Vide sis, ut oracula perficiantur. Audiveram enim fore ut Athenienses aliquando singuli jus dicant in suis ædibus, et in vestibulis ædificet sibi unusquisque forum parvulum oppido, instar Hecatæ sacelli, ubique ante fores. Bdel. En: quid jam dices? nam omnia fero, quæcunque dixi, et multo etiam plura. Etenim matula, et micturius, ista juxta te pendebit prope a paxillo. Phil.

Scitum certe istud, et seni utile omnino invenisti remedium stranguriæ. Bdel. En et ignis, cui lens adposita, sorbere si quid necesse fuerit. Phil. Istud etiam scitum est. Nam si vel febricitem, mercedem tamen accipiam. Istic enim manens lentem sorbebo. Sed cur hunc ad me extulistis gallum? Bdel. Ut, si dormias, dum aliquis causam dicit, iste cantans desuper te excitet. Phil. Unum adhuc desidero: cetera autem placent mihi. Bdel. Quidnam? Phil. Simulacrum Lyci herois si qua ratione efferas. Bdel. Ecce ob oculos adest, et ipsus ille est heros. Phil. O heros domine, quam terribilis es aspectu, qualis Cleonymus nobis videtur! Sos. Ergo nec ipse, tametsi heros est, arma habet. Bdel. Si ocius sederes tu, ocius etiam litem ego citarem. Phil. Cita modo: nam sedeo ego dudum. Bdel. Agedum, quamnam ei primum introducam litem? fecitne quid mali quispiam e familia? Thratta ancilla, quæ adussit nuper ollam— Phil. Eho tu reprime te; nam parum abest, quin me perdideris. Num sine cancellis litem citaturus es, qui inter res sacras primi nobis apparere solent? Bdel. Edepol non adsunt, sed curram, et ipse actutum efferam foras. Quid hoc rei est? Quam multum valet, quibus adsuescas locis! Xanth. Abi in malam rem. Istiusnemodi nos canem alere! Bdel. Quid rei est, sodes? Xanth. Nonne enim Labes iste canis in culinam modo irruens abreptum Siculum caseum comedit? Bdel. Hæc itaque noxa patri prima introducenda est: tu vero ades et accusa. Xanth. Non ego hercle: verum alter canis ait se accusaturum, siquis introducat actionem. Bdel. Agedum adduc eos huc. Xanth. Ita sane facere oportet. Phil. Hocce quid est? Bdel. Suile vimineum Laris. Phil. Itane manu sacrilega ablatum adfers? Bdel. Non: sed a Lare facto initio aliquem conteram. Phil. Sed propera introducere litem: nam ego multam intuor. Bdel. Agedum efferam nunc tabulas et stylos. Phil. Hei mihi! obtundes me enecabisque tempus terendo: mihi sat erat ungue sulcos ducere in tabula. Bdel. En accipe. Phil. Cita nunc. Bdel. Jam in eo sum. Phil. Quis iste est primus? Bdel. Perii! ut piget oblitum me esse urnas judiciarias efferre! Phil. Heus tu, quorsum curris? Bdel. Ad quærendas urnas. Phil. Nequaquam, ego enim istis cotylis usurus eram. Bdel. Optime ergo: omnia enim adsunt nobis, quibus opus est, præter clepsydram. Phil. Hoc vero quid est? annon clepsydra? Bdel. Lepide excogitas hæc instrumenta, et more vernaculo. Sed quamprimum aliquis intus efferat ignem et myrtos et thus, ut vota primum faciamus diis. Chor. Nos etiam in libaminibus et votis verba bona dicemus vobis, quia ex concertatione et jurgio mutuam generose reconciliastis gratiam. Bdel. Linguis nunc primum favete. Chor. O Phœbe Apollo Pythie, hoc negotium, quod machinatur iste ante fores, da ut prospere nobis omnibus cedat, ut ab erroribus liberatis. Io Pæan! Bdel.

O Rex domine, vicine Agyieu vestibuli mei, nova hæc accipe sacra, quæ patris mei in gratiam nunc primum comminiscimur, et mitiga hos ejus nimis austeros et rigidos mores, pro defruto pauxillum mellis iracundiæ ejus admiscens, ut jam deinceps fiat hominibus clemens, et reorum magis misereatur, quam accusatorum, illisque orantibus illacrumet, et deposita asperitate, ab iracundia sua demat urticam. Chor. Nos simul tecum precamur et accinimus tibi, in novo constituto magistratu, propter ea quæ modo dixisti. Benevoli enim sumus tibi, ex quo sensimus te populum amare, ut nemo eorum, qui nunc sunt te juniores. Bdel. Siquis Heliææ judicum foris est, ingreditor: nam quumprimum causidici orare inceperint, non intromittemus amplius. Phil. Quisnam est iste reus? ut condemnabitur! Xanth. ut Acc. Audite nunc accusationis libellum. Dicam subscripsit canis Cydathenæensis Labeti Æxonensi, quod solus contra jus et fas comedit caseum Siculum! pœna esto boia ficulnea. Phil. Immo mors canina, si semel convictus fuerit. Bdel. Equidem Labes reus iste adest. Phil. O impurus ille! quam furaciter etiam intuetur! ut dentes restringens se decepturum me arbitratur! ubi est accusator Cydathenæensis ille canis? Can. Hau, hau. Bdel. Alter iste rursus est Labes, bonus latrare et ollas lingere. Sos. ut Præc. Sile, sede: tu vero ascende et accusa. Phil. Agedum simul et ego hancce infundam et sorbebo. Xanth. ut Acc. Audistis quam dicam scripserim huic, o judices: etenim indignissimum facinus admisit et in me et in navales socios. Nam in angulum se proripiens plurimum caseum desicilissavit, et se implevit in tenebris— Phil. Satis hercle facti manifestus est, siquidem mihi pessimum fœtorem casei ructavit in faciem modo impuratus iste. Xanth. ut Acc. Nec me petentem fecit participem. At vero quis vobis bene facere poterit, nisi quis et mihi cani aliquid projecerit? Phil. Nihil impertivit? Xanth. ut Acc. Ne mihi quidem, qui consors ei sum. Phil. Fervidus enim vir est, nec minus ac lens ista. Bdel. Per deos obsecro, mi pater, ne condemnes, priusquam ambos audiveris. Phil. Sed, o bone, res manifesta est; ipsa enim clamat. Xanth. ut Acc. Ne ergo dimittite eum, utpote qui multo omnium canum lubentissime solus vorat, qui circumnavigans mortarium, urbium exedit crustam. Phil. Nec mihi adeo superest, qui rimas obturem urcei. Xanth. ut Acc. Proinde istum castigate: nunquam enim poterit una domus duos fures alere: ne in vanum frustra latrem ego; sin minus, deinceps non latrabo. Phil. Hui, hui! quantas ejus commemoravit nequitias! furax omnino ille homo est. Nonne et tibi videtur, galle? næ hercle; adnuit ille quidem. Heus tu Thesmotheta! ubi ille est? matulam mihi det. Sos. ut Thesm. Ipse deme: nam ego testes citabo. Labeti testes adsunto; catinus, pistillum, radula, craticula, olla, ceteraque adusta vasa. Sed meiisne tu adhuc, nec

sedes? Phil. Nondum: sed istum arbitror cacaturum hodie. Bdel. Annon desines rigidus esse et difficilis, idque erga reos, semperque eis mordicus inhærebis? Ascende tu, Labes, et crimen purga. Quid taces? eloquere. Phil. Sed iste nihil habere videtur, quod dicat. Bdel. Habet quidem: sed idem ei puto accidisse, quod olim accidit reo Thucydidi: buccas stupore percussus obmutuit subito. Facesse hinc: ego enim causam tuam defendam. Difficile quidem est, o viri, crimine invidioso arcessiti canis patrocinium suscipere: dicam tamen. Bonus enim est et lupos fugat. Phil. Immo fur iste quidem et conjuratus. Bdel. Neutiquam hercle: sed natum quantum est canum optimus est, quique possit præesse magno pecori. Phil. At vero quid prodest, si caseum comedit? Bdel. Nempe pro te pugnat, et custodit januam, ceteraque optimus est: si autem quidpiam surripuit, condona eum; citharam enim pulsare nescit. Phil. Vellem equidem, ut nec literas sciret, ut ne patrato scelere orationem conscripsisset. Bdel. Audi, o bone, meos testes. Ascende tu, radula, et dic alta voce: tu enim tunc quæsturam exercebas: responde clare: nonne comminuisti militibus dividenda quæ acceperas? Ait se comminuisse. Phil. Sed mehercle mentitur. Bdel. O bone, miserere afflictorum. Iste enim Labes et capita piscium edit et spinas: nec unquam in eodem loco manet. Alter vero ille nihil aliud scit quam domum custodire: quippe manens ibi semper, quæcunque quis inferat, eorum partem sibi flagitat: si quis vero non det, mordet eum illico. Phil. Au! quidnam est mali, quo mollesco? malum quoddam evenit mihi, et persuadeor. Bdel. Age, mi pater, obsecro, miserescite ejus, et nolite perdere. Ubi sunt liberi? ascendite, o miseri, et gannitu orate, obsecrate, et lacrimate. Phil. Descende, descende, descende, descende. Bdel. Descendam: et quamvis istud *descende* complures jam deceperit, descendam tamen. Phil. Abi in malam rem. Ut nocet sorbuisse! Ecce enim illacrimavi ego, quod, animo quidem meo, haud fecissem unquam, nisi implessem me lente. Bdel. Nonne ergo absolvetur? Phil. Difficile scitu. Bdel. Age, mi patercule, ad meliora convertere. Hoc sumto calculo, ad posteriorem urnam connivens transili, et eum absolve, o pater. Phil. Minime: nam citharam pulsare nescio. Bdel. Agedum, hac te celeriter circumducam. Phil. Estne hæc prior urna? Bdel. Hæccc. Phil. Huc demissus esto hicce calculus. Bdel. Deceptus est, et absolvit imprudens. Phil. Age effundam calculos humi: nam qua fortuna certavimus? Bdel. Res ipsa videtur ostensura. Absolutus es, o Labes. Pater, pater, quid tibi accidit? Phil. Hei mihi! ubi est aqua? Bdel. Erige, erige te ipsum. Phil. Illud dic mihi: reverane absolutus est? Bdel. Ita hercle. Phil. Nullus ego sum. Bdel. Ne sis sollicitus, o bone; sed surge. Phil. Quomodo ergo id ego mihi conscire potero, hominem reum meo calculo fuisse abso-

lutum? quid me nunc denique fiet? sed, o dii sancti, ignoscite mihi: invitus enim id feci, et non est moris mei. Bdel. Ne feras id ægre; ego enim te, o pater, splendide alam, ducens mecum quocunque, ad cœnam, ad convivium, ad spectacula, ut reliquum vitæ tempus degas jucunde: neque te irridebit Hyperbolus, os tibi sublinens offuciis. Sed ingrediamur. Phil. Id nunc fiat, si videtur. Chor. Sed ite vos læti, quo vultis, celeriter. At, o innumerabiles catervæ, nunc quæ recte dicentur, ne decidant humi in vanum, cavete! nam inscitorum est spectatorum id committere, et non vestrum. Nunc vero advertite animum, o populi, si vera nec fucata loquentem amatis: nam incusare spectatores poëtæ nunc libido est: ait enim vos in se injurios esse, de quibus prior sæpe bene meritus est, partim non aperte, sed clam adjutans alios poëtas, quum Euryclis divinationem et mentem imitatus, in alienos ingressus ventres, comicas multas fudit fabulas: partim vero aperte postea, quum ipsemet ausus est periculum subire, non alienarum, sed suarum ipsius Musarum ora moderans. Quum autem tantis honoribus elatus fuisset, quantis neminem mactavistis unquam, negat credidisse se summum attigisse fastigium, aut tumidos spiritus sumsisse, et palæstras comissabundum circuisse ut tentaret pueros; et si quis amator ad se properaret, indigne ferens perstringi amasium suum, negat se ulli unquam morem gessisse, consilio usus honesto, ne videlicet Musas, quibuscum consuescit, lenas redderet. Et quando primum docere cœpit, negat se homines aggressum fuisse; sed herculeo impetu maxima monstra adortum se ait, quum statim ab initio audacter congressus est cum illa immani rictu horrenda belua, cujus ab oculis terribiles Cynnæ radii micabant, centumque capita assentatorum perditissimorum circumlambebant ei caput: vocem autem habebat gurgitis perniciem enixi, odorem phocæ, illotos Lamiæ coleos, culum cameli. Hujusmodi monstrum quum conspicatus esset, negat se timuisse, et muneribus id placavisse: verum etiamnum pro vobis pugnat, aitque se præter istud monstrum incubos et febres aggressum superiore anno, qui patres strangulabant noctu, et avos suffocabant, et in cubilibus incubantes, quicunque vestrum lites odere, litium contestationes, et citationes, et testimonia illis conglutinabant, ita ut perterriti multi ad Polemarchum se proriperent. Talem malorum depulsorem, hujusce purgatorem regionis, quum inveneritis, tamen anno superiore prodidistis, serentem sententias grata novitate commendabiles, quas, quia non recte intellexeratis, incrementum capere non sivistis: quamvis per Bacchum inter libamina sæpe adjuret, nunquam meliores istis versus comicos quemquam audivisse. Vobis quidem turpe est non statim illorum præstantiam cognovisse: sed poëta nihilo deterior apud sapientes habetur, si postquam adversarios prætervectus est, spem victoriæ confregit. At in posterum, o boni, poëtarum illos, qui studebunt ali-

quid novi dicere et invenire, magis amate et colite, atque eorum sententias servate et recondite in arcas cum pomis. Hæc si facietis, toto anno vobis vestes redolebunt dexteritatem. SEM. O nos olim fortes in choris, fortes in prœliis, ob idque solum viri pugnacissimi! Olim hæc erant, olim: nunc autem perierunt, et cycno jam candidiores efflorescunt hi nobis capilli. Sed ex istis etiam reliquiis oportet robur adsumere juvenile. Ego meum senium præstantius esse puto multorum adolescentum cincinnis et ornatu et impudicitia. CHOR. Si quis vestrum, spectatores, conspecta mea persona, miretur, quum videat medium me gracilem esse factum in modum vespæ, aut quæ mens sit hujus mei aculei, facile hunc ego docebo, si vel indoctus fuerit antea. Nos, quibus aculeatus est podex, Attici sumus, vera et sincera nobilitate soli insignes, indigenæ; fortissimum genus, quodque hanc rempublicam sæpius adjuvit in prœliis; quando venit Barbarus, fumo premens incendiisque vastans universam regionem, cupidine incitatus favos nostros vi eximendi. Nam confestim facta excursione cum hasta et clypeo pugnam ipsis conseruimus, ira proluti acri, vir juxta virum stans, præ iracundia mordens sibi labra: tela volantia cœlumque diemque ex oculis eripiebant: sed tamen in fugam compulimus eos circa vesperam, diis opem ferentibus: noctua enim ante conflictum transvolarat nostrum exercitum. Deinde fugientes insecuti sumus, tanquam thynnos pungentes eos in braccas: illi autem fugiebant, genæque et supercilia ipsis interea pungebantur, ita ut apud Barbaros ubique etiamnum nihil Attico crabrone perhibeatur fortius. SEM. Utique acer tum eram, quippe qui nihil prorsus timerem: et sane delevi perduelles, navigans illuc triremibus. Non enim tunc curabamus, quomodo scite orationem diceremus, vel calumniaremur aliquem: sed laudis illius erat inter nos æmulatio, quis optimus clueret remex. Itaque quum multas ceperimus urbes, virtuti nostræ id maxime debetur, quod huc ferantur tributa, quæ depeculantur juniores. CHOR. Si nos contemplemini diligentius, ad omnia invenietis nos consimiles crabronibus, tum vivendi ratione, tum etiam moribus. Primo enim nullum animal, si irritetur, nobis magis est iracundum, neque truculentius. Deinde et cetera omnia cum crabronibus molimur. Nam per examina collecti, tanquam in diversa alvearia migrantes, partim apud Archontem, partim apud Undecimviros, partim in Odeo jus dicimus: alii etiam juxta mœnia stipati arcte, in terram capite demisso, vix moventes se ipsos, tanquam vermes in cellulis. Ad reliqua etiam vitæ necessaria invenienda ingenio sumus promtissimo. Nam quemlibet pungimus, victumque inde nobis paramus. Sed enim fuci quidam inter nos sedent carentes aculeo, qui exspectantes tributi nostri fructum comedunt otiosi. Hoc autem est molestissimum nobis, si quis non militans aufert mercedem nostram, licet pro salute hujus urbis nec remum, nec hastam, nec pustulam ceperit. Sed rem

in pauca conferam; censeo ut deinceps quicunque civium non habuerit aculeum, is ne triobolum accipiat.

Phil. Nunquam profecto pallium hoc vivus exuam, quod quidem solum mihi in acie saluti fuit, quum vehemens ille Boreas ingruit. Bdel. Nihil boni, ut videtur, cupis evenire tibi. Phil. Haudquaquam enim hercle mihi expedit pretiosam vestem gestare. Nam et nuper, quum me pisciculis opplessem, maculatam vestem fulloni purgandam detuli, cui debitam mercedem triobolum solvi. Bdel. Saltem periculum fiat, quandoquidem mihi te ipsum semel dedidisti, ut tibi benefaciam. Phil. Quid ergo jubes me facere? Bdel. Missum hoc pallium face, et hancce lænam conjice in collum instar pallii. Phil. Ergone filios generare et educare oportet, quum iste me nunc suffocare vult? Bdel. Hem, hanc cape et injice tibi, et ne loquere. Phil. Per deos obsecro, quid hoc mali est? Bdel. Alii vocant Persida, alii Gaunacum. Phil. At ego lodicem esse putabam Thymœtidem. Bdel. Nec mirum id quidem: nam Sardes nunquam adiisti. Alioquin enim nosses; nunc autem ignoras. Phil. Egone? non hercle, non, inquam. Sed mihi quidem videtur persimilis esse Morychi villoso sago. Bdel. Minime: sed Ecbatanis ista texuntur. Phil. An Ecbatanis fiunt tramæ flocci? Bdel. Nequaquam, o bone; sed hoc a Barbaris texitur magno sumtu, siquidem hæc læna facile talentum absorpsit lanæ. Phil. Nonne ergo *Laniperdam* hanc oportebat appellare potius, quam Gaunacum? Bdel. Mane sis, o bone, et consiste, dum indueris. Phil. Hei mihi misero! quantum calorem impurata hæc in me eructavit! Bdel. Nonne amicieris? Phil. Non equidem hercle: sed, o bone, si necesse est, clibanum induite mihi. Bdel. Age sis, ipse ergo te amiciam: tu perge modo. Phil. Porro huc etiam depone fuscinam. Bdel. Quid ita? Phil. Ut me eximas, priusquam liquefiam et diffluam. Bdel. Age nunc exue illos detestabiles calceos, et propere indue Laconicas has baxeas. Phil. Egone ut sustineam induere unquam ab hostibus consuta infesta calceamenta? Bdel. Pedem immitte, o bone, propere, deinde innitere fortiter, in Laconicam. Phil. Injuriam tu quidem mihi facis, qui in hostile solum me cogis deferre pedem. Bdel. Immitte nunc et alterum pedem. Phil. Minime vero istum: nam unus digitorum ejus Laconas odit quam maxime. Bdel. Aliter fieri nequit. Phil. Infelix ego, qui in senectute pernionem non habebo! Bdel. Propera induere: deinde more divitum sic incede cum molli et delicato motu corporis. Phil. En: specta jam habitum meum, et considera cui potissimum ex divitibus sum insessu similis. Bdel. Cuinam? furunculo, cui impositum ex alliis emplastrum. Phil. Et profecto jam mihi libido est clunem motitare. Bdel. Agedum, sciesne graves et præclaros sermones exsequi coram viris doctis et lepidis? Phil. Equidem. Bdel.

Quosnam ergo proferres? Phil. Permultos. Primum quidem ut Lamia capta pepederit. Deinde ut Cardopio matrem suam— Bdel. Ne mihi narra fabulas: sed de rebus humanis sermones perhibe, quales maxime domi solemus. Phil. Jam igitur ego novi eorum, qui maxime sunt domestici, istum: *Olim mus erat et mustela*— Bdel. *O stolide et indocte,* inquit Theogenes stercorario, idque eum objurgans. De muribus et mustelis vis narrare inter viros? Phil. De quibus ergo narrare me oportet? Bdel. De rebus splendidis. Ut sacram legationem obieris una cum Androcle et Clisthene. Phil. At ego nullibi ludos spectavi, nisi in Paro, idque duobus obolis pro mercede solutis. Bdel. Ergo oportet saltem te dicere, ut illico pancratio certaverit Ephudion cum Asconda præclare, senex jam et canus, qui tamen haberet latus robustum, et manus, et ilia, thoracemque firmissimum. Phil. Ohe, desine; nihil dicis. Qui enim pancratio certaret thorace indutus? Bdel. Hunc in modum confabulari solent sapientes. Sed aliud quid dic mihi. Si apud hospites biberes, qualenam velles tuum ipsius memorare facinus fortissimum in juventute patratum? Phil. Illud, illud quidem meorum est fortissimum, quum Ergasionis ridicas furatus sum. Bdel. Enecas: quas tu, malum, narras ridicas? Quin potius? ut aprum olim sectatus fueris aut leporem? vel ut lampadem ferens cucurreris? excogitato facinore aliquo, quod juvenilem audaciam spiret quam maxime. Phil. Ergo equidem novi audacissimum hoc, quum Phayllum cursorem, adhuc catulaster, persecutus sum judicio, et vici duobus calculis ob maledicta accusatum. Bdel. Desine, et huc potius accumbe, ut discas quomodo te in conviviis et conversationibus gerere debeas. Phil. Quomodo ergo accumbam? dic propere. Bdel. Composite et decore. Phil. Siccine me jubes accumbere? Bdel. Nequaquam. Phil. Quomodo ergo? Bdel. Genua extende, et, ut palæstræ peritum decet, flexiles artus molliter defunde in stragulis: deinde lauda ex adpositis æreis vasis quidpiam; lacunar contemplare; aulæ crepitacula mirare. Afferatur aqua manibus. Mensæ ferantur intro. Cœnamus. Jam loti sumus. Libamus— Phil. Per deos obsecro, num epulamur insomnium? Bdel. Tibicina inflavit tibias. Convivæ autem sunt Theorus, Æschines, Phanus, Cleo, hospes alius nescio quis ad caput Acestoris. Tu una cum istis es; proinde vide, ut scolia scite excipias. Phil. Itane? ut nullus Diacriorum. Bdel. Hem, faciam periculum: etenim jam sum ego Cleo. Incino autem prior Harmodium: tu vero excipies. *Nullus unquam vir fuit Atheniensis*— Phil. *Non sane fur versutior.* Bdel. Hoccine tu canis? peribis. Magno enim cum clamore minitabitur se perditurum te, et interemturum, atque ex hac regione expulsurum. Phil. At ego, siquidem minabitur, aliud hercle occinam: *Heus tu, homo! tibi dico, furiose et præpotens, evertes adhuc hanc civitatem? illa autem jam*

labat, mox ruinam datura. Bdel. Quid vero? si Theorus ad pedes tuos accumbens canat, prehensa Cleonis dextra: *Admeti historiam, o amice, doctus, viros bonos ama.* Quid illi referes scolion? Phil. Equidem canore et musice referam ad hunc modum: *Non licet vulpinari, nec ambobus fieri amicum.* Bdel. Post illum Æschines Selli filius excipiet scolion, vir sapiens et musicus, sicque incinet: *Pecunias et opes Clitagoræque et mihi cum Thessalis—* Phil. *Multas sane dissipasti tu atque etiam ego.* Bdel. Ista quidem probe tu calles. Sed jam tempus est, ut cœnaturi eamus ad Philoctemonem. Heus puer Chruse, cœnam compone in cistam nobis, ut aliquantisper inebriemur. Phil. Nequaquam. Noxium est potare: etenim oriuntur ex vino januarum effractiones, verbera, lapidum ictus; deinde quum quis crapulam edormivit, præsenti pecunia multam pendere oportet. Bdel. Non, si apud viros honestos et bonos fueris. Aut enim veniam petunt ab eo quem offenderis; aut ipse fabulam aliquam facetam narras, Æsopicam ridiculam, aut Sybariticam, ex illis quas audieras in convivio: deinde rem in risum deducis, ita ut ille abeat, missum te faciens. Phil. Operæ pretium est igitur, ut fabulas multas addiscam, siquidem hoc pacto pœnas non luam, ubi mali quidpiam patravero. Agesis eamus: nil nobis objiciat moram. Chor. Sæpe mihi visus sum urbanus et lepidus esse, nunquam ineptus et inscitus. Sed multo magis stolidus mihi visus est Amynias Selli filius, de Crobyli prosapia, ille, quem ego aliquando vidi pro pomo et malo punico cœnare cum Leogora: esurit enim sicut et Antipho. Sed enim Pharsalum abiit legatus: deinde ibi solus cum solis Thessalorum Penestis una erat, ipse penesta quum sit non minus ac quivis alius. Sem. O felix Automenes, quam te beatum prædicamus! filios genuisti solertissimos artifices; primum quidem omnibus gratum, virumque maxime catum, illum, inquam, fidibus canere doctissimum, quem venustas comitabatur: alterum histrionem, difficile dictu quam scitum! porro Ariphradem multo ingeniosissimum; quem aliquando jurabat pater nullo magistro usum, sed suopte ingenio per se didicisse lingua patrare, lupanaria intrantem identidem. Sem. Sunt, qui me dixerunt in gratiam rediisse cum Cleone. Quum is me nonnihil turbaret urgens, et me probris proscinderet, demumque quum vapularem, qui foris erant, deridebant me valde vociferantem, spectabantque, non quod illos aliqua mei tangeret cura, sed tantum ut viderent, an aliquando pressus dicterium aliquod emissurus essem. Quod ego quum persentiscerem, subblandiri paululum cœpi. Proinde nunc, aiunt, *Ridica delusit vitem.*

Xanth. O beatas vos testudines ob vestram cutem, et ter beatas, præut est illa laterum meorum cutis! quam bene et provide tergum vestrum testa obtexistis, quæ plagas illæsa tolerat: at ego perii, quum tergum meum baculo inscribitur. Chor. Quid est, o puer?

nam puerum, tametsi est senex, eum vocare par est, qui plagas acceperit. XANTH. Annon ergo ille senex malum erat atrocissimum, et convivarum multo petulantissimus? Etsi adessent Hippylus, Antipho, Lyco, Lysistratus, Theophrastus, Phrynichus, horum tamen ille omnium longe erat injuriosissimus. Quum enim se primum implevit multis deliciis, occepit saltare, tripudiare, pedere, ridere, ut asellus hordeo saturatus, et me verberavit probe, *Puer, Puer*, compellans. Deinde ut ipsum vidit Lysistratus, increpuit eum, hac usus similitudine: *Similis es, o senex, fæci recens ditatæ, et viatori qui aufugit in paleas.* At ille sublato clamore ipsum contra similem esse dixit *locustæ, quæ floccos amisit palli, et Sthenelo supellectile spoliato.* Illi vero plausum excitarunt, excepto Theophrasto solo, qui labra distorquebat, utpote vir scitus et elegans. Tum senex Theophrastum percontari sic infit: *Dic mihi, quare superbis, venustusque et lepidus haberi vis, qui scurriliter divitibus subpalparis semper?* Hujusmodi contumeliis singulos insectabatur, cavillans rustice, prætereaque fabulas narrans ineptissime, nihil ad rem facientes. Deinde postquam inebriatus est, domum venit, verberans omnes, quicunque illi fierent obviam. Et eccum jam titubans accedit; sed facessam hinc, priusquam plagas accipiam. PHIL. Desinite, concedite. Plorabit aliquis eorum, qui pone me sequuntur. Vah! ut vos, nisi facessitis, o improbi, hac teda torrefaciam! BDEL. Profecto tu dabis cras pro istis pœnas nobis omnibus, etsi valde juveniliter audax es. Nam una omnes veniemus, te in jus vocaturi. PHIL. Hui, hui, *vocaturi!* Obsoleta hæc vestra sunt. Num etiam scitis, me ne nomen quidem litium patienter audire? Io, io! ista mihi placent: abjice camos judiciarios. Nonne vero abibitis? ubi est judex Heliasticus? in malam crucem abeat. Ascende huc, aureola melolonthe, fune hoc manu prehenso: firmiter eum tene; sed cave: nam putris est funis ille: attamen fricari gaudet. Vide autem quam te callide subduxerim, convivis jam ore morigeraturam: quamobrem huic peni gratiam refer. Sed non referes, nec opus aggrediere, sat scio: verum decipies et huic peni irridebis cum magno cachinno: nam et aliis multis idem factitasti. At si nunc facilem te benignamque præbeas, ego te, ubi gnatus meus mortuus fuerit, redemtam ex lupanari habebo pro pellice, o cunne mi. Nunc autem meorum ipsius bonorum non sum dominus: sum enim juvenis et magna cura custodior. Adservat enim me filiolus meus, et est morosus, ceteraque scrupulosus et sordidus cumini sector et nasturti scalptor. Proinde mihi timet, ne corrumpar; nam præter me pater ei nullus est. Sed eccum illum, adversum te et me celerem videtur conferre gradum. Sed quamprimum consiste, his tedis sumtis, ut eum juveniliter ludos faciam, haud secus ac ille me olim, antequam initiarer. BDEL. Heus tu, decrepite, et cunnitriba, desideras et videris amare formosam sandapilam. At ita me Apollo amet, ut tu istuc haud inul-

tum feres. PHIL. Quam lubenter comederes ex aceto litem! BDEL. Nonne indignum est mihi illudere te, qui tibicinam convivis clam abduxisti? PHIL. Quamnam tibicinam? quid ita ineptis, tanquam a tumulo delapsus? BDEL. Pol eccam, opinor, ipsam, quæ tibi adstat Dardanis. PHIL. Non: verum in foro teda diis uritur. BDEL. Hæccine teda? PHIL. Teda utique. Nonne vides variegatam? BDEL. Quid vero nigrum hocce est ejus in medio? PHIL. Pix nimirum ex ipsa ardente exsudat. BDEL. Sed iste nonne podex est a tergo? PHIL. Immo tedæ ramus hic eminet. BDEL. Quid ais tu? quis ramus? tu vero nonne huc ibis? PHIL. Ohe, ohe! quid facere cogitas? BDEL. Hanc abducere ademtam tibi, ut qui te putem rancidum senem esse et nil potesse. PHIL. Operam mihi da modo. Etenim ludos Olympicos quum spectarem ego, Ephudion pugnavit cum Asconda egregie, senex jam: deinde pugno feriens prostravit juniorem. Proinde cave, ne suffusis cruore oculis sugillatisque abeas. BDEL. Næ hercle Olympiam probe didicisti. PAN. Age, per deos obsecro, assiste mihi. Iste enim homo est, qui me perdidit, teda pulsando, et excussit hinc panes decem singulos unius oboli, et alios quatuor sarcinæ impositos. BDEL. Viden', quid feceris denuo? etiam lites paratæ sunt nobis propter tuam temulentiam. PHIL. Minime, siquidem hæc component facetæ fabulæ. Quippe scio me huic reconciliatum iri. PAN. Ita me sospitent Ceres et Proserpina, ut tu non impune illuseris Myrtiæ Ancylionis filiæ et Sostratæ, qui sic meas merces perditum iveris. PHIL. Ausculta, mulier; fabulam tibi volo narrare lepidam. PAN. Ne mihi quidem ecastor, o fatue. PHIL. Æsopum a cœna redeuntem vesperi audax et temulenta quædam adlatravit canis. Tum ille dixit: *O canis, canis, utique hercle, si pro mala lingua alicunde triticum emeres, sapere mihi videreris.* PAN. Etiam derides me? In jus te voco, quisquis es, ad Ædiles, ob datum mercibus meis damnum, testem habens Chærephontem istum. PHIL. Quin hercle potius auscultas, si quid tibi dicere videbor? Lasus olim et Simonides carmine certabant: tum dixit Lasus; *Nihil moror.* PAN. Eho, siccine vero? PHIL. At tu, Chærephon, testis adesse mihi videris mulieri buxeæ, Inoni pendenti ad pedes Euripidis. BDEL. Sed eccum alium virum, qui, ut videtur, huc venit te citaturus: viatorem utique secum ducit. ACC. O me infelicem! Postulo te, o senex injuriarum. BDEL. Injuriarum? ne, per deos obsecro, ne cites eum: ego enim pro illo pœnam tibi persolvam, quamcunque statueris, et gratiam insuper habebo. PHIL. Equidem cum ipso in gratiam redibo ultro. Fateor enim eum a me verberatum, et lapidibus impetitum fuisse. Sed accede huc prius: permittisne meo arbitrio, ut quanti injuriam æstimavero, tantum tibi argenti pendam, et amicus deinceps tuus sim, an ipse indicabis, quantum tibi dari velis? ACC. Dic tu modo; nam lites fugito, otiumque sector. PHIL. Syba-

rita quidam de curru deciderat, et grave vulnus acceperat capite; etenim peritus non erat equestris rei: tum quidam ex amicis superveniens dixit ei: *Quam quisque norit artem, in hac se exerceat.* Sic tu quoque curre ad Pittalum. Bdel. Similia hæc etiam sunt reliquis tuis moribus. Acc. Saltem tu memento quem ad modum ille respondit. Phil. Audi, ne fuge. In Sybari mulier olim fregerat echinum— Acc. Hujus etiam dicti testem te esse volo. Phil. Echinus ille vero teste quodam adhibito in jus vocabat mulierem Sybaritidem; tum illa dixit: *Ita me Proserpina amet, si omissa hac contestatione, celeriter fasciam emisses, saperes magis.* Acc. Illude, usquedum Archon litem hanc introduci jubeat. Bdel. Ita me Ceres amet, ut tu non amplius hic manebis: sed sublimem medium ego te arreptum— Phil. Quid agis? Bdel. Quid agam? fero te hinc intro. Sin minus, testes deficient illos tam multos qui te in jus vocaturi sunt. Phil. Æsopum quondam cives Delphici— Bdel. *Nihil moror.* Phil. Furatum esse phialam insimulabant Apollinis: at ille narravit eis, ut olim scarabæus— Bdel. Vah! enecas me cum tuis scarabæis. Chor. Laudo fortunas tuas, o senex. En quo pervenit ex arida illa et aspera vivendi ratione! alia jam pro illis edoctus, utique deliciis mollitieque indulgebit plurimum. Sed forte nolet: nam recedere difficile est ab ingenio, quo semper quis fuit: quamvis multis id accidit, ut aliorum consiliis utentes mutaverint mores. Multam vero laudem, meo sapientumque judicio, reportabit ob suam erga patrem pietatem, et solertiam, Philocleonis gnatus. In nullum enim tam comen incidi, nec ullius mores ita deamavi, nec unquam tam effuse lætatus sum. Quid enim ille adversum patrem dixit, in quo non vicerit, cupiens parentes honestioribus ornare studiis?

Xanth. Res turbidas et intricatas, ita me Bacchus amet, in ædes nostras aliquis deus invexit. Senex enim noster, ut diu multumque potavit, tibiamque audiit, lætitia perfusus, totam noctem saltationes illas antiquas continuat, quibus certavit Thespis in choris, seque ait mox saltando ostensurum, Tragicos, qui nunc sunt, fatuos et insulsos esse. Phil. Quis vestibuli sedet in foribus? Xanth. Hoc malum jam procedit. Phil. Claustra laxentur ista: namque jam initur saltationis exordium— (Xanth. Quin potius forte furoris exordium.) Phil. Quæ latera magna vi torquet. En ut naris mugit, et vertebra sonat! Xanth. Bibe helleborum. Phil. Ferit Phrynichus, ut gallus— (Xanth. Ni caveam, calcibus me feries.) Phil. Vibratis in altum calcibus micans: hiat podex. Xanth. Quo in loco te moveas vide. Phil. Nunc enim in nostris artubus vertitur laxum acetabulum. Bdel. Nihil hercle boni, nil profecto; sed furor hic quidem est. Phil. Age nunc edicam et provocem, qui mecum certent. Si quis tragœdus autumat se scite saltare, huc accedat mecum decertaturus saltatione. Ait quis, an nemo? Bdel. Unus iste solus.

Phil. Quis ille est infelix? Bdel. Filius Carcini medius. Phil. At iste absorbebitur: nam ipsum perimam impactis in numerum pugnis: est enim rhythmi prorsus imperitus. Bdel. Sed, o miser, alius tragœdus Carcinita venit, illius frater. Phil. Edepol ergo obsonatus sum. Bdel. Nihil hercle aliud, quam carcinos: nam accedit alius etiam filiorum Carcini. Phil. Quid hoc rei est, quod adrepit? acetabulumne an araneus? Bdel. Pinnoteres iste est in hac familia, minimus natu, qui tragœdiam facit. Phil. O Carcine, o felix liberorum prole! quanta multitudo decidit orchilorum! Sed in certamen contra eos descendendum est, o miser. Muriam misce istis, si vicero. Chor. Agedum nos omnes paulum concedamus illis, ut libere ante nos turbinis instar versent se ipsos. Sem. Agite, o celeberrimi filii patris marini, saltate juxta arenam et litus maris sterilis, squillarum fratres. Velocem pedem agitate in orbem, et in morem Phrynichi calces quis vibret, ut videntes crura sursum jactata, cum admiratione exclament spectatores. Sem. Versa te ipsum, duc gyros, ventrem tuum feri, jacta crus sublime, turbines fiant. Etenim ipse quoque adserpit pater istorum, regnator maris, lætus filiis suis, tribus saltatoribus bene peculiatis. Sed, si libenter saltatis, educite nos quamprimum foras: hoc enim antehac nemo periclitatus est, saltantem ut dimitteret comicorum chorum.

PAX.

DRAMATIS PERSONÆ.

Famuli Duo Trygæi.	Falcarius.
Trygæus.	Cristarius.
Puellæ *filiæ Trygæi.*	Loricarius.
Mercurius.	Tubicen.
Bellum.	Galearum Faber.
Tumultus.	Hastarius.
Chorus.	Puer Lamachi.
Hierocles.	Puer Cleonymi.

[1—37]

Fam. I. Fer, fer turundam quam citissime scarabæo. Fam. II. Ecce. Fam. I. Da perditissimo illi. Fam. II. Atque utinam tu suaviorem hac nunquam turundam comedas! Fam. I. Da offam aliam ex asinino formatam stercore. Fam. II. Ecce autem rursus. Fam. I. Ubi vero est, quam modo ferebas? annon devoravit eam? Fam. II. Sane hercle. Quin ereptam glomeravit pedibus totamque deglutivit. Fam. I. Sed quam primum tere multas et spissas. Fam. II. Viri sterquilinilegi, ferte mihi opem, per deos obsecro, nisi vultis committere, ut præfocer. Fam. I. Aliam, aliam da pueri cinædi: tritam enim cupere se autumat. Fam. II. Ecce. Unam quidem, o viri, suspicionem a me segregaturus mihi videor. Nemo enim dixerit me inter pinsendum mazam comedere. Fam. I. Phui! fer aliam, et aliam, et aliam; aliasque præterea tere. Fam. II. Haud equidem hercle. Non enim amplius queo sentinam hanc perpeti: ipsam itaque una cum scarabæo sumam et intro auferam. Fam. I. Ita edepol in malam rem, et te ipsum insuper. Fam. II. Vestrum autem, si quis novit, dicat mihi, unde emere possim nasum non perforatum. Nullum enim opus ærumnosius est, quam scarabæo pinsentem cibum præbere. Nam sus aut canis, ita ut cacaveris, facile et celeriter vorat: iste autem præ superbia fastidit, et comedere non dignatur, nisi toto die teram, eique adponam, tanquam mulieri, turundam subactam. Sed an desierit edere, speculabor, forem pauxillum sic aperiens, ne me videat. Incumbe, ne desinas unquam edere, usquedum imprudens disrumparis. En, ut pronus vorat execrabilis ille, tanquam luctator, maxillas contorquens; caput interea manusque quodammodo circumducens, ut ii qui crassos rudentes in naves

onerarias convolvunt. Res immunda et fœtida et vorax est iste scarabæus. Nec cujusnam deorum sit hoc peculium scio: haud sane Veneris mihi videtur esse nec Gratiarum. Fam. I. Cujus ergo est? Fam. II. Haud fieri potest, quin sit hoc signum Jovis Fulgeratoris. Fam. I. Jam igitur spectatorum aliquis dicat, juvenis forsan opinione sua sapiens: *Quid hoc rei est? Quorsum pertinet iste scarabæus?* Deinde ipsi vir Ionicus aliquis adsidens dicat: *Ad Cleonem, ni fallor animi, pertinet hoc; nam ille impudenter merdam comedit.* Sed domum ingressus scarabæo dabo bibere. Fam. II. At ego hujus rei rationem pueris, et adolescentibus, et viris, illisque qui viros ætate superant, edisseram, illisque etiam qui ultra communem virorum sortem, longiorem vitæ capiunt usuram. Herus meus novum insanit in modum, non quo vos, sed alio plane novo. Per totum enim diem cœlum suspiciens hiante ore sic increpat Jovem, aitque: O Jupiter, quid vis facere? depone scopas: ne verre Græciam— Tryg. Eheu! eheu! Fam. II. Silete: nam ejus vocem audire mihi videor. Tryg. O Jupiter, quid demum facere nostro populo cogitas? non animadvertis te urbes nostras exhaurire? Fam. II. Hoc nimirum illud malum est, quod dicebam: nam specimen insaniæ ejus auditis. Quæ autem statim ab initio dixit, quando eum cœpit agitare bilis, audietis. Secum enim hoc in loco ita loquebatur: *Utinam possem recta via ad Jovem pergere!* Deinde tenuibus scalulis fabricatis, eas conscendebat, pedibusque et manibus nitens, in cœlum conabatur scandere, donec præcipiti casu cervices defregit sibi. Postea heri, quum se proruisset, nescio quorsum, foras, domum reversus est cum Ætneo maximo scarabæo, et deinde me ejus equisonem esse coëgit. Atque ipse demulcens eum, tanquam pullum equinum, *O Pegasule mi*, inquit, *generose ales, fac ut me vehens ad Jovem recta voles.* Sed quid agat, spectabo, sic per clathros exserens caput. Hei mihi misero! adeste huc, adeste, o vicini: herus enim meus sublimis tollitur in aërem, scarabæo, tanquam equo, insidens. Tryg. Placidus, placidus, sensim, o scarabæe, ne mihi ferociter nimis incede, statim a principio robore fretus, priusquam sudaveris, et solveris artuum nervos alarum motu vehementi; et ne spira mihi tetrum odorem, obsecro te: sin istuc facturus es, hic potius maneas nostris in ædibus. Fam. II. O here, mi domine, ut deliras! Tryg. Sile, sile. Fam. II. Quorsum, quæso, sublimis volitas temere? Tryg. Græcorum omnium causa volito, audax molitus insolensque facinus. Fam. II. Quid volitas? quid frustra insanis? Tryg. Ore favere decet, et nihil mali omnino mutire, sed bona verba dicere: hominibusque dic ut sileant, atque ut fimeta et cloacas novis lateribus instaurent, podicesque claudant. Fam. II. Nullo pacto a me impetrabis ut sileam, nisi mihi dixeris, quorsum volare cogitas. Tryg. Quorsum, nisi ad Jovem in cœlum? Fam. II. Qua mente?

Tryg. Interrogaturus eum quid de Græcis universis facere constitutum habeat. Fam. II. Si autem id tibi non declararit? Tryg. Scribam ei dicam, ut qui prodat Græciam Persis. Fam. II. Nunquam, ita me Bacchus amet, hoc me vivo facies. Tryg. Fieri aliter nequit. Fam. II. Iu, iu, iu! O puellæ, deserit vos solas pater, in cœlum proficiscens clanculum. Sed orate patrem, o miseræ. Puel. O pater, o pater, ergone vera ædibus nostris fama venit, te cum avibus, me deserentem, ad corvos iturum evanidum? Estne aliquid horum revera? Dic, o pater, si me amas. Tryg. Arbitrari licet, o filiæ; illud autem est certissimum, dolore me premi, quando vos panem petitis, *pappam* me vocitantes, domi autem ne gutta quidem argenti est omnino. Si autem re bene gesta rediero, habebitis mature semper collyram magnam, et cum ea pugnum obsoni loco. Puel. Ecqua tibi erit itineris conficiendi ratio? navis enim te non vehet viam hanc. Tryg. Alatus vehet me pullus: haud navigabo. Puel. Quæ vero mens tua est, qui scarabæo juncto veharis ad deos, o pater? Tryg. In Æsopi fabulis invenitur, ut solus ille omnium volucrum ad deos pervenerit. Puel. Incredibilem memoras fabulam, o pater, pater, ut olens bestia ad deos venerit. Tryg. Venit propter inimicitias quas olim cum aquila gerebat, ut ejus ova in præceps devolveret, sicque eam ulcisceretur. Puel. Quidni ergo aligerum jungebas Pegasum, ut diis videreris magis tragicus. Tryg. At, o misella, duplici commeatu mihi opus fuisset: nunc autem quos ipsus comedero cibos, iisdem hunc alam. Puel. Quid si in profundas ceciderit maris undas, quomodo emergere poterit, volucris quum siet? Tryg. Data opera clavum habeo, quo utar: navis autem mihi erit Naxi fabricatus cantharus. Puel. Quis autem te portus fluctu delatum excipiet? Tryg. Nimirum in Piræeo est Canthari portus. Puel. Illud provide ne impingas, et illinc delabaris; deinde claudus Euripidi argumentum præbeas, et tragœdia fias. Tryg. Mihi quidem hæc curæ erunt: sed valete. Vos vero, quorum gratia istos labores tolero, ne visite, neu cacate cis tres dies. Nam si olfecerit in sublime elatus iste, præcipitem me dabit et spe dejiciet. Sed age, Pegase, lætus incede, aurato freno strepitum excita, micans auribus. Quid agis, quid agis? quo detorques nares ad cloacas? tolle te ipsum audacter a terra, et deinde pernices alas pandens, recta perge ad Jovis aulam a merda nasum abstinens, et a quotidianis cibis omnibus. Heus tu homo, quid facis, tu, inquam, qui cacas in Piræeo ad lupanar? perdes me, perdes: nonne defodies, et super ingeres terræ quam plurimum, summoque in tumulo plantabis serpillum, et unguentum infundes? nam si hinc delapso gravius mihi quid acciderit, mortis meæ pœnas dabit Chiorum civitas, quinque talentis multata propter tuum culum. Hei mihi! ut paveo! nec amplius joco hoc dico. O machinarie, adverte animum ad me: jam torquet se mihi

flatus aliquis circa umbilicum, et, nisi cautionem adhibeas, scarabæo saginam dabo. Sed prope a diis esse me puto, atque jam perspicio Jovis ædem. Ecquis tutelam Jovis januæ gerit? nonne aperietis? MERC. Unde vocis humanæ ad me accidit sonus? O dive Hercules! quid hoc mali est? TRYG. Hippocantharus. MERC. O impure tu et audax et impudens, et impure, et nimium impure, et impurissime, quomodo huc ascendisti, o impurorum impurissime? quodnam est nomen tibi? nonne dices? TRYG. Impurissimus. MERC. Cujas es? dic mihi. TRYG. Impurissimus. MERC. Pater tibi quis est? TRYG. Mihine? impurissimus. MERC. Haud causam dices, per Tellurem juro, quin moriaris illico, nisi profitearis mihi quid tandem sit nominis tibi. TRYG. Trygæus Athmonensis, vinitor probus, non sycophanta, nec litium amans. MERC. Quamobrem vero venisti? TRYG. Ut carnes hasce tibi ferrem. MERC. O miselle, satin' salvus venis? TRYG. O gulose, viden' ut jam tibi non videor esse impurissimus? age nunc voca sis mihi Jovem. MERC. Eheu, eheu, eheu! quod ne tantam quidem emensus viam prope ad deos accessurus es. Absunt enim, ut qui heri emigrarint. TRYG. Quo terrarum? MERC. Perii! *terrarum* ais? TRYG. Quorsum ergo? MERC. Perquam procul, in penitissimum abditissimumque cœli recessum. TRYG. Quomodo ergo tu hic solus es relictus? MERC. Deorum adservo reliqua vascula, ollulas, tabellas et amphorulas. TRYG. Sed quapropter emigrarunt dii? MERC. Quia Græcis irati sunt: ideo quem ipsi antea obtinebant locum, eum Bello incolendum dederunt, eique permiserunt, ut vos tractet plane arbitratu suo. Ipsi autem sursum quam longissime migrarunt, ut ne viderent vos amplius prœliantes, nec supplicantes sibi prorsus sentirent. TRYG. Sed cur nobiscum ita agi voluerunt? dic mihi. MERC. Quia belligerare malebatis, pacem illis sæpe conciliantibus. Atque si quando Lacones essent superiores, ipsorum hæc fere erant verba: *Nunc, ita me Castores ament, Atticus pœnas dabit.* Contra si Athenienses meliuscule rem gessissent, venirentque Lacones de pace agentes, vos illico solebatis dicere: *Officiis nobis os sublinitur, ita me servet Minerva: Per Jovem minime mos eis gerendus est: venient denuo, si Pylum habeamus.* TRYG. Est illa quidem sermonis nostri genuina forma. MERC. Quamobrem nescio an Pacem unquam sitis visuri. TRYG. Quorsum ergo abiit? MERC. Bellum eam injecit in antrum profundum. TRYG. In quodnam? MERC. In istud infimum. Deinde viden' quam multos superingesserit lapides, ut eam nunquam prehendatis? TRYG. Dic mihi, quidnam ergo mali jam nobis parat? MERC. Nescio, nisi unum hoc, eum vesperi mortarium immanis magnitudinis intulisse. TRYG. Quorsum, quæso, isto mortario utetur? MERC. Contundere in eo urbes cogitat. Sed ibo; etenim, ut opinor, exiturus est: tumultuatur utique intus. TRYG. Hei misero mihi!

age effugiam ipsum : namque sensi quasi mortari bellici sonitum ipse etiam. Bel. Io mortales, mortales, mortales ærumnosi, quam valde actutum maxillis dolebitis ! Tryg. O dive Apollo, quanta mortari amplitudo! quantum autem malum est solus belli adspectus ! An iste est ille quem fugimus, ille truculentus, ille durus, ille divaricatis cruribus firmans gradum ? Bel. Io Prasiæ termiseræ, et quinquies, et decies iterum iterumque, ut peribitis hodie ! Tryg. Istud quidem, o viri, nihil adhuc ad nos pertinet : malum enim hocce est Laconicæ. Bel. Io Megara, Megara, ut actutum contereınini, universa in moretum intrita. Tryg. Papæ, papæ ! quam magnos et acerbos Megarensibus injecit fletus ! Bel. Io Sicilia, ut peris tu etiam ! Qualis civitas comminuetur misera ! age infundam et mel hocce Atticum. Tryg. Heus tu, auctor sum tibi, ut alio utaris melle. Quatuor obolis hoc venit : parce Attico. Bel. Puer, puer Tumultus. Tum. Quid me vocas ? Bel. Male plorabis. Stasne otiosus ? nescis enim pugnum istum, ut sit acerbus. Tum. Hei mihi misero ! mi here, num allia indidisti in pugnum ? Bel. Afferesne pistillum curriculo ? Tum. At, o bone, non est nobis : heri huc commigravimus. Bel. Nonne vero ad Athenienses curres petitum cursim ? Tum. Curram equidem hercle ; sin minus, plorabo. Tryg. Agite, quæso, quid faciemus, o miseri homunciones ? videte quam magno versemur in periculo. Quippe si pistillum ferens venerit, isto contundet urbes otiose. Sed, o Bacche, pereat, nec reversus ferat ! Bel. Eho tu. Tum. Quid est ? Bel. Non affers ? Tum. Qui, malum, afferam ? Periit Atheniensibus, vides, pistillum, coriarius, inquam, ille, qui turbabat Græciam. Tryg. Bene sane, o veneranda domina Minerva, factum est, quod periit ille, et quidem opportuno reipublicæ tempore, antequam moretum nobis infunderet. Bel. Non igitur aliud ex Lacedæmone arcessere properabis ? Tum. Hoc ago, here. Bel. Cito ergo redi. Tryg. O viri, quid nobis fiet ? nunc in summo res est discrimine. Sed si quis forte vestrum in Samothracia est initiatus, nunc precari decet, ut qui pistillum arcessit, illius distorqueantur pedes. Tum. Hei mihi misero, hei mihi iterum, iterumque hei mihi ! Bel. Quid est? num non fers nunc etiam ? Tum. Periit enim et Lacedæmoniis pessimum illud pistillum. Bel. Quomodo, scelestc ? Tum. In Thraciam utendum aliis quum dedissent illud, perdiderunt. Tryg. Bene, bene factum, o Dioscuri ! forte bene erit : habete bonum animum, mortales. Bel. Cape rursus hæc vasa, eaque intro aufer : ego vero ingressus pistillum faciam. Tryg. Nunc hoc ipsum Datidis carmen iterare commodum est, quod ille cantabat aliquando masturbans meridie : *Quam lætor, quam delector, quam gaudeor !* Nunc nobis, o Græci, tempus se dat opportunum, ut soluti litibus et præliis extrahamus Pacem omnibus caram, antequam rursus aliud quoddam pistillum impedimento sit. Sed, o agricolæ, et mercatores, et fabri,

et opifices, et inquilini, et hospites, et insulani, huc adeste omnes populi, sumtis quamprimum ligonibus et vectibus et restibus. Nunc enim arripere licet Boni Geni poculum. Chor. Huc accedat quisque strenue ad salutem recta. O Græci, quotquot estis, succurramus, si unquam alias, soluti bellicis aciebus et malis cruentificis. Dies enim illuxit hæc inimica Lamacho. Proinde, si quid est opus facto, dic nobis et impera, quasi architectus aliquis. Non enim potis est ut defatisci hodie mihi videar, priusquam vectibus et machinis in lucem protraxerim illam dearum omnium maximam et vitium amantissimam. Tryg. Nonne silebitis, ne nimium lætabundi hoc negotio Bellum excitetis intus vestris clamoribus. Chor. At nos lætamur, audito isto de extrahenda Pace edicto; longe enim diversum est ab illo, quo toties venire jussi fuimus trium dierum commeatum habentes. Tryg. Cavete nunc formidantes Cerberum illum, ne ira æstuans et vociferans, ut modo, quum hic erat, impedimento nobis sit, quo minus deam extrahamus. Chor. Nemo est, qui eam mihi nunc quovis pacto eripiat, si semel in meas venerit manus. Tryg. Heu! heu! occidetis me, o viri, nisi clamorem remittatis. Foras enim se proripiens omnia hæc conturbabit pedibus. Chor. Misceat sane, et conculcet omnia, et turbet: non enim facile gaudio moderabimur hodie. Tryg. Quid hoc mali est? quid accidit vobis, o viri? Neutiquam, per deos obsecro, corrumpatis saltando pulcherrimum negotium. Chor. Equidem hercle saltare non cogito; verum præ voluptate, me non movente, ipsa crura saltitant. Tryg. Ne amplius etiam: sed desine, desine saltare. Chor. En jam desii. Tryg. Dicis quidem: sed nondum desinis. Chor. Unam hanc choream sine me ducere, et non amplius. Tryg. Hanc unam ergo: at ne præterea saltetis quidquam. Chor. Non saltaremus, si quid tibi prodessemus. Tryg. Sed videte, nondum desiistis. Chor. Istuc modo crus dextrum si jactavero, jam tum mehercle desinam. Tryg. Hoc equidem vobis ita concedo, ut amplius mihi molesti ne sitis. Chor. Sed et sinistrum etiam necesse est ut nonnihil jactem. Quippe lætus sum, et lætitia differor, et pedo, et rideo, magis quam si senectam exuissem, quia clypeum effugi. Tryg. Ne gaudete, quæso, adhuc; nondum enim certo rem scitis. Sed quando prehenderimus ipsam, tunc gaudete, et clamate, et ridete. Quippe tum demum licebit vobis navigare, manere, futuere, dormire, interesse ludis solemnibus, epulari, cottabo ludere, Sybariticis deliciis frui, *Iu! Iu!* exclamare. Chor. Utinam mihi liceat videre hunc diem aliquando. Ærumnas enim toleravi multas, et stramenta, Phormionis peculium. Nec amplius me invenies judicem acerbum et difficilem, nec asperum durumque ingenio, sed mollem me videbis, multoque mitiorem, ubi solutus fuero belli molestiis. Etenim satis longo jam tempore perimus et atterimur, dum vagamur

in Lyceum et ex Lyceo cum hasta et cum clypeo. Sed quo facto tibi maxime gratificemur age eloquere: te enim imperatorem legit nobis benigna quædam fortuna. Tryg. Age jam dispiciam, quorsum istos lapides amoliemur. Merc. O impure et temerarie, quid facere cogitas? Tryg. Nihil mali; sed id quod Cillicon. Merc. Periisti homo infelix. Tryg. Siquidem sortitio fiat: tu enim, qui Mercurius es, sortibus dirigendis quid facturus sis scio. Merc. Periisti, interiisti. Tryg. In quem diem? Merc. Jam statim. Tryg. At nihil adhucdum emi, nec farinam, nec caseum, tanquam periturus. Merc. Atqui jam contritus es. Tryg. Quomodo ergo non sensi me tanta affici voluptate? Merc. Num scis Jovem prædixisse mortem illi, qui hanc effodiens deprehensus fuerit? Tryg. Ergone nunc me mori omnino necesse est? Merc. Scias hoc ita esse. Tryg. Da igitur mutuas mihi tres drachmas in porcellum; oportet enim initiari me, priusquam moriar. Merc. O Jupiter fulminator— Tryg. Per deos obsecro, domine, ne nos indices. Merc. Nolim silere. Tryg. Immo per carnes te rogo, quas tibi ultro adtuli. Merc. At, o miselle, eradicabit me Jupiter, nisi alto clamore hæc palam fecero. Tryg. Noli nunc clamare, obsecro te, Mercuriole. Vos vero dicite mihi, quid accidit vobis? sic statis attoniti? o perditi, ne parcite precibus; sin minus, consilium nostrum clamore denuntiabit ille. Chor. Neutiquam, o domine Mercuri, neutiquam hoc feceris, si quem gratum et acceptum tibi porcellum a me oblatum meministi te comedere, nec meritum illud parvipendas istoc in negotio. Tryg. Non audis, ut adulentur tibi, o Rex domine? Chor. Ne fias iratus ex propitio supplicibus nobis, ut istam nancisci nequeamus: sed gratificare nobis, o humanissime, et munificentissime deorum, si detestaris Pisandri cristas et supercilia: sic te victimis sacris, et supplicationibus magnificis honorabimus, o domine, semper. Tryg. Age, obsecro, miserere supplicis eorum vocis, quoniam majori etiam te quam antehac cultu dignantur. Merc. Furaciores enim nunc sunt quam antehac. Tryg. Atque tibi indicabo rem atrocem et magni momenti, quæ contra deos omnes suscipitur. Merc. Age, sodes, eloquere: forte enim permoveris me. Tryg. Namque Luna et veterator ille Sol vobis insidiantur a longo jam tempore: Barbaris produnt Græciam. Merc. Curnam vero id faciunt? Tryg. Quia hercle nos quidem vobis sacrificamus: istis autem barbari sacrificant. Quocirca, ut par est, vellent vos omnes perire, ut sacra, quæ ceteris diis offerri solent, acciperent ipsi omnia. Merc. Hæc ergo causa est, cur dudum dies imminuerunt clanculum, et orbem arroserunt aurigatione subdola. Tryg. Rem hercle loquere. Proinde, amice Mercuri, adjuva nos alacri animo, et illam una nobiscum extrahe. Atque tibi magna illa Panathenæa celebrabimus, ceterasque omnes deorum ferias, ita ut deinceps in honorem Mercuri agitentur Mysteria, Diipolia,

Adonia: tum ceteræ urbes a malis liberatæ Averruncatori sacrificabunt Mercurio ubique: aliaque præterea multa habebis bona. Primum autem dono tibi phialam hancce do, ut ea libare possis. Merc. Hei, quam misericors semper sum vasorum aureorum gratia! Vestrum deinceps negotium est, o viri: age cum ligonibus ingressi ocius lapides amovete. Chor. Hoc agemus: tu vero nobis, o deorum sapientissime, adsta, et, ut fabrum præfectus, quidquid facto opus sit, impera: ceterum invenies nos ad ministrandum non ignavos. Tryg. Agedum tu ocius porrige phialam, ut opus auspicemur deos precati. Merc. Libatio fit, libatio: ore favete, ore favete. Tryg. Inter libandum precamur, ut præsens dies fiat multorum bonorum Græcis omnibus initium; quique promto animo funes nobiscum contigerit, ille vir ut nunquam sumat clypeum. Chor. Edepol ne clypeum sumam: sed in pace potius degam ætatem, habens amicam et fodicans carbones. Tryg. Quisquis autem bellum præoptat, is nunquam desinat, o dive Bacche, e cubitis suis telorum cuspides eximere. Chor. Tum si quis cupiens ordines ducere, tibi lucis usuram invidet, o diva Pax, in præliis idem ei contingat, quod Cleonymo solet. Tryg. Tum si quis hastarum faber, aut institor clypeorum, ut merces suas melius vendat, bellum cupit, is a prædonibus captus nihil nisi hordeum comedat. Chor. Tum si quis imperator esse volens non adjuverit, aut servus aliquis transfugere ad hostes parans, in rota versetur et flagris cædatur: nobis vero bona eveniant ΙΗ ΠΑΙΩΝ ΙΗ. Tryg. Aufer istud ΠΑΙΕΙΝ et dic tantum ΙΗ. Chor. ΙΗ, ΙΗ ergo, ΙΗ tantum dico. Tryg. Mercurio, Gratiis, Horis, Veneri, Cupidini— Chor. Et Marti. Tryg. Non, non. Chor. Nec saltem Enyalio? Tryg. Non. Chor. Subtendite quisque, et funibus deducite lapidem. Merc. O eia. Chor. Eia magis. Merc. O eia. Chor. Eia adhuc magis. Merc. O eia, o eia. Tryg. Sed pari jugo non trahunt viri. Nonne simul incumbetis? ut turgentes simulato nisu operam frustramini! male plorabitis, vos Bœotii. Merc. Eia ergo. Tryg. Eia o! Chor. Agite vos etiam una trahite. Tryg. Ergone non traho, et ex fune pendeo, et incumbo, et serio rem gero? Merc. Qui fit ergo, ut non procedat opus? Chor. O Lamache, injurius es, qui nobis obstas hic sedens: nihil opus est nobis, o bone, tua Gorgone. Merc. Nec isti traxerunt. Dudum est, quum Argivi nihil aliud curant, quam ut derideant eos, qui conflictantur ærumnis, præsertim quum bifariam mereant stipendia. Tryg. Sed Lacones, o bone, trahunt strenue. Merc. Scinne vero, ut trahant? quotquot eorum ligna tractant, ii soli enixe incumbunt; sed non sinit ærarius faber. Chor. Nec Megarenses quicquam agunt; trahunt tamen, perquam avide diducentes rictum, catulorum instar dum ossa arrodunt, quippe qui fame mehercle pereant. Tryg. Nihil promovemus, o viri: sed uno animo omnes nos denuo adniti oportet. Merc. O eia. Tryg. Eia ma-

gis. Merc. O eia. Tryg. Eia mehercle. Merc. O eia, o eia. Chor. Parum sane promovemus. Tryg. Nonne indignum est alios quidem tendere et trahere, alios vero retrahere? Plagas accipietis vos Argivi. Merc. Eia ergo. Tryg. Eia o! Chor. Quam malevoli sunt quidam inter nos! Tryg. Vos ergo, qui pacis cupiditate flagratis, trahite fortiter. Chor. Sed sunt, qui impediunt. Tryg. Viri Megarenses, nonne malo cruciatu hinc facessetis? odit enim vos Dea, alliorum memor, quibus illam unxistis primi. Vobis etiam Atheniensibus edico, ut desinatis isti adhærere parti, unde nunc trahitis: non enim nisi judiciis exercendis occupati estis. Sed si cupitis illam extrahere, ad mare nonnihil recedite. Chor. Agite, o viri, capessamus jam opus nos soli agricolæ. Merc. Procedit sane negotium multo magis vobis, o viri. Chor. Ait procedere negotium: sed enitere quisquis ades. Tryg. Profecto soli agricolæ opus extrahendo peragunt, et nemo alius. Chor. Age nunc, age quisque. Atqui jam prope est: ne ergo remittamus, sed intendamus fortius: jamjam confectum est negotium. O eia nunc, o eia omnes; o eia eia, o eia eia, o eia eia, o eia omnes. Tryg. O Diva uvarum datrix, qua te compellem oratione? unde sumam verbum decies mille amphorarum capax, quo te salutem? non enim habeo domo. O salve, Opora, et tu etiam o Theoria. O qualis est vultus tibi, o Theoria! o quale et quam suave spiras intimo corde, dulcissimum, quasi vacationem militiæ et unguentum! num ergo similis est odor sportæ militaris? Chor. Abominor inimici hominis infestissimum vas textum vimine: illud enim olet ructum acidum cepæ; hæc autem olet poma, convivium, Dionysia, tibias, tragœdos, Sophoclis carmina, turdos, versiculos Euripidis— Tryg. Plora tu quidem, qui eam falso insimulas: non enim delectatur forensium oratiuncularum artifice. Chor. Hederam, qualum quo mustum percolatur, balantes oves, sinum mulierum ad furnos cursitantium, ancillam temulentam, inversum congium, aliaque multa et bona. Merc. Age adspice nunc, ut inter se confabulantur civitates reconciliatæ, et rident lubenti animo, tametsi sunt omnes mirum in modum suggillatæ, et cucurbitulas cuti inhærentes habent. Tryg. Et horum etiam spectatorum intuere vultus, ut cognoscas singulorum artem. Merc. Hei miser! Istum enim cristarum artificem nonne vides semet vellicantem? ille autem qui ligones factitat obpedit jam huic ensium fabro. Tryg. At falcarius nonne vides ut gaudeat, et hastarum fabrum ut digito infami notet? Merc. Age nunc jube agricolas abire. Tryg. Audite populi: agricolæ abeant, sumtis rusticis instrumentis, in agrum quam citissime, sine hasta et sine gladio, et sine jaculo. Nam omnia jam plena hic sunt pacis antiquæ: sed unusquisque eat ad opus faciendum in agrum cantato Pæane. Chor. O dies optata justis et agricolis, postquam te lubens adspexi, convenire volo vites; atque etiam ficus, quas ego sevi junior, salutare animus est nobis lon-

go post tempore. Tryg. Nunc igitur, o viri, adoremus primo Deam, quæ nobis ademit cristas et Gorgonas: post illa danda opera ut festino gradu abeamus domum, quisque ad suam villam, mercati nonnihil salsamenti melioris in agrum. Merc. O Neptune, quam pulchra adspectu eorum caterva! quam densa et compacta, instar mazæ et cœnæ collatitiæ! Tryg. Namque mehercle si splendens bene instructus sit malleus, et tridentes rastri refulgeant ad solem, eorum ope pulchre conserantur ordines: atque adeo jam cupio ire in agrum, et longo post tempore vertere rastro agellum. Sed, o viri, revocate in memoriam pristinam illam vivendi rationem, quam præstabat ista olim vobis, et caricas constipatas, et ficus, et myrtos, mustumque illud dulce, pratumque violarum illud ad puteum, et olivas, quarum flagramus desiderio, et pro istis hanc nunc Divam salutate. Chor. Salve, salve, o carissima; quam cupidis advenisti nobis tui! domiti enim et victi sumus tui desiderio, te Deam cupientes in agrum remeare. Quippe nobis eras maximum emolumentum, o expetita omnibus, quicunque rusticam terebamus vitam: sola enim nos juvabas. Nam multis fruebamur olim, te vigente, rebus dulcibus, quæ sine sumtu et gratæ accidebant. Quippe rusticis eras recens hordeum fresum et salus. Itaque tibi et vites, et teneræ ficus, ceteræque omnes stirpes adridebunt, te cupide recipientes. Sed ubinam a nobis abfuit istæc multo isto tempore? hoc nos edoce, o deorum benevolentissime. Merc. O sapientissimi agricolæ, mea jam percipite verba, si vultis audire hanc, quomodo perierit. Prima quidem causa fuit Phidias adversa fortuna usus; deinde Pericles metuens ne in partem veniret ejusdem infortuni, quia formidabat indolem vestram, præfractumque ingenium, priusquam aliquid mali pateretur, ipse inflammavit rempublicam: quippe injecta parva scintilla decreti Megarici, excitavit tantum bellum, ut præ fumo omnes Græci lacrimarent, quique illic, quique hic sunt. Ut autem primum semel audivit vitis, crepuit, et cadus percussus iracunde recalcitravit cadum. Non amplius erat quisquam, qui hæc sedaret: ipsa autem Pax disparuit. Tryg. Hæc sane, ita me Apollo amet, ex nemine resciveram, nec quomodo cum ea conjunctus esset Phidias, audiveram. Chor. Nec ego, nisi nunc: propterea ergo formosa erat Pax, utpote genere illi conjuncta: multa sane nobis latent. Merc. Deinde postquam cognorunt civitates, quibus imperabatis, vos esse vobis invicem exasperatos, dentesque restringere, omnia in vos machinabantur tributorum metu, et pecuniarum largitionibus in partes suas adducebant Lacedæmoniorum primores: isti autem, utpote homines sordidi appetentes lucri, exterosque decipere sueti, hac turpiter abjecta, bellum arripuerunt: deinde illorum lucra agricolis erant intertrimento. Nam triremes hinc missæ ad ulciscendas injurias, hominum etiam immerentium ficus comedebant. Chor. Immo merito, quoniam ficum meam exciderunt

illi, quam ego severam et educaveram. Tryg. Ita me Jupiter amet, o bone, merito sane : nam et meam, lapide injecto, sex modiorum capacem cistam frumentariam perdiderunt. Merc. Deinde, ut ex agris convenere in urbem agricolæ, eodem modo se etiam venales haberi, quo urbani, facile animadvertere ; sed quum essent sine uvis, et desiderarent ficus, spectabant oratores : qui quum satis nossent pauperes infirmos esse, et laborare inopia victus, Divam istam sæpius clamoribus suis, tanquam furcillis, abegerunt, quoties illa, regionis hujus amore, sese conspiciendam exhibuit. Ex sociis autem illos quatiebant, qui essent pinguiores et opulentiores, affingentes hujuscemodi causas, *Brasidæ favet*. Tum vos istum falso oppressum crimine, tanquam catuli, lacerabatis. Urbs enim pallida morbo et in metu desidens, quæcunque quis per calumnias parta ei objiceret, lubentissime comedebat. At exteri, quum plagas viderent, quas isti infligebant, auro iis qui hæc faciebant, os obturabant ; ita ut illos quidem facerent divites, Græcia autem desolaretur vobis non animadvertentibus. Caput autem istis rebus erat coriarius. Tryg. Desine, desine, Mercuri domine, horum ne memineris ; sed sine istum hominem esse apud Inferos, ubi est : non enim noster est ille vir amplius, sed tuus. Quæcunque igitur dixeris in illum, licet nequam fuerit, dum vixit, et loquax, et sycophanta, et miscuerit omnia et turbaverit, hæc inquam omnia tuis dehinc exprobrabis. Sed cur sileas, o Diva, dic mihi. Merc. At hujus rei causam non facile animum inducet ut dicat spectatoribus : est enim iis valde irata, ob ea quæ perpessa est. Tryg. Tibi saltem dicat ipsa paulum modo. Merc. Dic mihi, o carissima, quo erga istos sis animo ; age o mulierum clypeis inimicissima.—Esto : audio. Hæccine expostulas ? intelligo.—Audite vos, quamobrem de vobis conqueratur. Ait se ultro venisse post res in Pylo gestas, cistamque adtulisse plenam induciis, sed rejectam fuisse ter in concione. Tryg. Peccavimus in hac re ; sed ignosce : mens enim nostra tunc erat in coriis. Merc. Audisis nunc, quod me modo interrogavit, quisnam malevolus ipsi maxime fuerit hic, et quis amicus, qui prælia ne fierent studuerit ? Tryg. Benevolentissimus quidem multo erat Cleonymus. Merc. Qualis ergo videtur esse in re bellica Cleonymus ? Tryg. Animi fortissimi, nisi quod non est filius cujus ipse ait patris. Nam si quando exeat militatum, statim, quum arma abjiciat, *subjectitius* esse arguitur. Merc. Adhuc nunc audi, quod me modo interrogavit, quis nunc obtineat suggestum in Pnyce ? Tryg. Hyperbolus illum nunc locum tenet. Heus tu, quid facis ? quonam caput tuum circumagis ? Merc. Aversatur populum, indigne ferens, quod malum præsidem sibi adscivit. Tryg. At non amplius utemur eo ; nunc autem quia populus indigebat tutore, nudusque erat, hoc viro interim, tanquam munimento, se præcinxit. Merc. Quærit, qui tandem ista conductura sint reipublicæ. Tryg. Prudentiores fiemus quodammodo, quia lucernarum artifex

est. Antehac quidem palpabamus res gerendas in tenebris; at nunc de omnibus rebus ad lucernam consultabimus. MERC. O! o! qualia jussit me ex te sciscitari! TRYG. Quænam? MERC. Plurima, etiam vetusta illa, quæ reliquit olim: et primo quidem quid rerum agat Sophocles, percontabatur. TRYG. Bene ac beate est illi; et tamen evenit ei mirabile quiddam. MERC. Quid? TRYG. E Sophocle fit Simonides. MERC. Simonides? quomodo? TRYG. Quoniam senex et sordidus lucri causa vel in crate naviget. MERC. Quid vero? estne in vivis adhuc Cratinus ille sapiens? TRYG. Mortuus est, quando Lacones irruptionem fecerunt. MERC. Quid ei accidit? TRYG. Rogas? animi deliquium passus est: quippe dolori temperare non poterat, quum videret dolium vino plenum frangi. Alia etiam quam multa censes contigisse urbi infortunia? quapropter, o domina, nunquam a te divellemur. MERC. Age ergo hac lege accipe Oporam hancce tibi uxorem, deindeque in agris cum illa habitans procrea tibi uvas. TRYG. O carissima, huc ades, et da mihi copiam tui osculandi. Numquid detrimenti capturus tibi videor, o domine Mercuri, si longo post tempore Oporam subagitavero? MERC. Non, si re patrata misturam pulegii biberis. Sed quamprimum hancce Theoriam suscipe, et ad Senatum perduc, cujus quondam erat. TRYG. O beate tu Senatus ob hanc Theoriam! quantum sorbebis jusculi per triduum! quam multa comedes viscera cocta et carnes! sed, o amice Mercuri, vale multum. MERC. Tu quoque vale, mi homo; lætus abi, et memor esto mei. TRYG. O scarabæe, domum, domum avolemus. MERC. Non est hic, o bone. TRYG. Quorsum ergo abiit? MERC. Currum Jovis subiit, et fulmen gerit. TRYG. Unde ergo miser ille istic habebit cibos? MERC. Ganymedis ambrosiam comedet. TRYG. Quomodo ergo descendam ego? MERC. Bono animo es, recte: hac, juxta ipsam Deam. TRYG. Adeste, vos puellæ; sequimini me ocius: nam plurimi vos exspectant cupidi arrecto pene. CHOR. Sed abi lætus: nos autem interea hanc supellectilem comitibus servandam committamus: quippe solent præcipue circa scenas plurimi fures morari occulti, et mala patrare. Sed tu custodi hæc strenue: nos autem spectatoribus dicamus ex instituto nostro quæcunque nobis ratio suadet atque animus. Equidem oportebat ut, si quis comicus poëta in digressione ad spectatores per anapæstos se ipsum laudaret, illum verberarent lictores: sin, o Jovis filia, æquum est, quempiam honore adfici, qui præstantissimus hominum et celeberrimus evaserit in arte comœdias docendi, poëta noster magna se laude dignum esse ait. Primo enim solus omnium effecit, ut quos habet æmulos, ii desierint pannos mendicorum irridere, et cum pediculis belligerare: deinde Hercules illos pinsentes, et famelicos, et fugitivos, et fraudulentos, et se consulto verberibus offerentes, collutulatos expulit primus: servos etiam facessere coëgit, quos sem-

per producebant flentes, idque eapropter, ut conservus ridens alterius plagas sic eum interrogaret; *O miser, quid accidit cuti tuæ? num hystrix invasit tibi in latera cum magno exercitu, tergumque tuum exscidit et vastavit?* Sublatis his ineptiis, odiosisque et ignobilibus nugis, magnam fecit artem vobis, quam ædificavit, et alte quasi turribus eduxit verbis magnificis, et sententiis, dicteriisque haud trivialibus; operam non abutens perstringendis privatis homuncionibus, mulieribusve: sed herculeo quodam impetu maxima monstra aggreditur, transcendens coriorum fœtores tetros et cœni commoti minas. Et primum quidem omnium oppugno ipsam illam serratis dentibus immanem beluam, cujus ab oculis terribiles micabant Cynnæ radii, caput autem ejus circumlambebant centum capita perditissimorum adulatorum; quæ vocem habebat torrentis stragem edentis, odorem phocæ, coleos Lamiæ illotos, culumque cameli. Hujuscemodi viso monstro non extimui, sed pro vobis pugnans et pro insulis, obstiti ei semper. Quapropter nunc vos æquum est reddere gratiam mihi, et memores esse. Etenim antehac, quum rem ex sententia gessissem, non obambulabam palæstras, puerosque solicitabam; sed sumta supellectile statim abibam, in paucis molestus, in plerisque delectabilis, servato in omnibus officio. Proinde fautores me habere decet et viros et pueros: calvos etiam admonemus, ut suo studio nos adjuvent in adipiscenda victoria. Unus enim quisque dicet, me victore, ad mensam et in conviviis: ***Porrige calvo illi, da calvo illi de bellariis aliquid, et ne detrahe quicquam præstantissimo poëtarum, viro qui frontem habet.*** Sem. Musa, tu, bello repudiato, mecum, cum amico tuo, choreas exerce, Deorum celebrans connubia, hominumque convivia, et beatorum epulas: tibi enim hæc in primis curæ sunt. Si autem Carcinus venerit, et tecum oraverit, ut cum filiis suis choreas instituas, ne obtemperes, nec eas adjutrix illis: sed puta omnes esse coturnices domesticos, saltatores brevicervicos, statura nanos, caprinorum stercorum ramenta, machinarum inventores. Etenim dixit eorum pater, illud, quod præter spem sibi obtigerat argumentum fabulæ, a mustela vesperi strangulatum fuisse. Sem. Tales decet Gratiarum pulchricomarum hymnos celebres sapientem poëtam cantare, quando vere novo hirundo sessitans voce perstrepit, et chorum non habet Morsimus, neque Melanthius: cujus acerbissimam vocem garrientis audivi, quum tragicum chorum haberent frater ejus et ipse, ambo Gorgones gulosæ, batidispices, Harpyiæ, anuum fututores, impuri, olentes hircum, piscium pernicies: quos despue screatu magno et largo, diva Musa, et mecum læta festivitatem celebra.

Tryg. Quantæ molis erat pervenire usque ad deos! mihi hercle fesso dolent oppido crura. Parvi utique desuper intuenti mihi videbamini. De cœlo quidem spectanti videmini sane maligni, hinc autem multo maligniores. Fam. Venistin', o here? Tryg. Ut ego audivi ex quodam.

Fam. Qualem expertus es fortunam? Tryg. Dolent mihi crura, magnum iter emenso. Fam. Age dic nunc mihi. Tryg. Quidnam? Fam. Vidistin' alium quempiam hominem in aëre vagantem præter te ipsum? Tryg. Non, nisi forte duas aut tres dithyrambicorum poëtarum animas. Fam. Quid autem faciebant? Tryg. Volitantes colligebant procemia nescio quæ, natantium in aëre virorum nugas. Fam. Non ergo illud esse verum in aëre deprehendisti, quod vulgo dicunt, nos stellas fieri, quando quis nostrum moritur? Tryg. Maxime. Fam. Ecquænam est illic nunc stella? Tryg. Ion Chius, qui olim hic fecit canticum illud *Eoum*, tanta cum approbatione, ut eum statim omnes *Eoum sidus* appellarent. Fam. Quænam ergo sunt illæ discurrentes stellæ, quæ ardentes cursitant? Tryg. Sunt illæ quædam e stellis divitibus, quæ a cœna redeunt laternas habentes, et in laternis ignem. Sed adsume ocius istam et introduc eam, et solium elue, et aquam calefacе, et sterne mihi atque huic genialem lectum: hisque peractis redi huc. Ego autem alteram hancce reddam Senatui interea. Fam. Undenam vero has accepisti? Tryg. Unde? nempe ex cœlis. Fam. Haud ego jam deos faciam trioboli, si lenocinium faciunt, uti nos homines. Tryg. Non quidem ita solent: sunt tamen inter illos quidam, qui ex hoc quæstu sibi victum parant. Fam. Age ergo eamus. Dic mihi, aliquidne huic comedendum dabo? Tryg. Nihil. Nam nolet comedere, nec panem, nec mazam, solita semper apud superos ambrosiam lingere. Fam. Ain' *lingere?* Ergo ei pelvis etiam paranda est. Chor. Sane feliciter senex iste, quantum videre licet, nunc rem gerit. Tryg. Quid ergo, quum sponsum me videbitis nitidum? Chor. Dignus eris, quem omnes beatum prædicent, mi senex, rursus juvenis factus, unguento delibutus. Tryg. Opinor. Quid vero, quando cum illa concumbens papillas prehendam? Chor. Fortunatior videberis, quam Carcini strobili. Tryg. Nonne vero merito? qui scarabæo invectus servavi Græcos, ita ut omnes in agris degentes tuto jam futuant et dormiant. Fam. Lavit puella, et recte se habent circa nates omnia? placenta cocta est; libum sesaminum conficitur; ceteraque parata sunt omnia: sed pene opus est. Tryg. Age ergo reddamus Theoriam hancce Senatui propere. Fam. Quænam est hæc mulier? quid ais? Tryg. Theoria illa est, quam nos aliquando madidi subagitavimus, Brauronem eam deducentes: hoc certo scias, et vix potuit capi. Fam. O here, quantam culus iste quinto quoque anno voluptatem adfert! Tryg. Eia, quis vestrum est justus? quisnam? quis hanc ad se receptam custodiet Senatui? Heus tu, quamnam hic delineationem facis? Fam. Quid, malum, rogas? ad Isthmia tentorium peni meo designo. Tryg. Nondum dicitis vos, quis sit custoditurus? Huc ades tu; deponam enim te in medium adductam. Fam. Iste innuit. Tryg. Quis? Fam. Rogas? Ariphrades, obsecrans ut ad se adducatur. Tryg. Sed, o stulte, succum ejus lam-

bendo hauriet irruens. Agedum tu depone prius hanc supellectilem humi. Senatus, vosque Prytanes, videte hanc Theoriam: spectate quanta bona vobis adferens tradam, ita ut statim possitis sustollentes crura hujus in sublime patrare sacra. Haecce culinam videte quam sit pulchra: propterea etiam fuligine nigra est: istic enim, antequam bellum oriretur, Senatui ollæ stabant olim. Deinde cras statim nobis hanc habentibus certamina licebit instituere pulcherrima, humi luctari, quadrupedum in morem stare, unctisque ritu pancratio certantium strenue ferire, fodicare, simul pugnis et pene. Post autem tertia die cursus equestres instituetis, ubi singulator singulatorem prævertet, currusque super curribus eversi flantes et spirantes mutuis movebuntur succussibus: alii autem jacebunt recutiti aurigæ lapsi circa metam. Sed, o Prytanes, accipite Theoriam. Hem, quam lubenter adsumsit eam iste Prytanis! at non faceres, si quid gratiis introducendum ad Senatum fuisset tibi, sed vidissem te prætendentem vacationem simulque manum accipiendo muneri. Chor. Certe de omnibus bene meretur civis similis tui. Tryg. Quum vindemiabitis, multo magis scietis qualis sim. Chor. Nunc etiam id satis tu quidem ostendis. Servator enim omnibus hominibus es factus. Tryg. Quid ergo dices, quum ebibes musti poculum? Chor. Immo secundum deos tibi semper primas deferemus. Tryg. Optime enim de vobis promeritus sum ille ego Trygæus Athmonensis, qui gravissimis ærumnis liberavi plebeiam turbam, populumque agrestem: quique Hyperbolum repressi. Chor. Age vero, quid deinceps nobis faciendum est? Tryg. Quid aliud, nisi hanc dedicemus adhibitis leguminum ollis? Chor. Ollisne? tanquam querulum Hermulam? Tryg. Quid ergo videtur? vultisne saginato bove? Chor. Bove, inquis? nequaquam, ne suppetias aliquorsum currere oporteat. Tryg. Num ergo porca pingui et magna? Chor. Minime. Tryg. Cur? Chor. Ne fiat porcina Theagenis spurcitia. Tryg. Quanam ergo sodes ex ceteris victimis censes? Chor. Ove. Tryg. Ove? Chor. Ita hercle. Tryg. Sed est Ionicum hoc vocabulum. Chor. De industria, ut, si in concione quis dixerit bellum esse gerendum, tum qui illic sedebunt, præ metu dicant Ionice, *Ovæ!* Tryg. Recte utique dicis. Chor. Et sint cetera lenes: atque ita alii erga alios erimus animo agnino, erga socios autem multo mitiores. Tryg. Age ergo adduc quam citissime ovem: ego interea aram parabo, in qua sacrificabimus. Chor. En ut omnia quæ Deus vult, fortunaque secundat, procedunt ex sententia, aliaque aliis istorum opportuno tempore sese offerunt! Tryg. Hoc utique satis apparet: nam ara, ecce, jam foris est. Chor. Festinate ergo, dum divino jussu impetum cohibet conversa belli aura. Nunc enim Deus palam res in melius refert. Tryg. Canistrum adest, cui mola salsa inest, et corona, et culter: ecce etiam ignem, nec, præter ovem, nobis quicquam moræ est. Chor. Non-

ne ergo omni studio festinabitis? Nam si Chæris vos viderit, invocatus accedet, ut canat tibiis, et certo scio vos ei flanti seque ipsum fatiganti daturos tandem aliquid. TRYG. Agedum tu sume canistrum et gutturnium, atque circumi aram ocius dextrorsum. FAM. Ecce circumivi: aliud jam impera. TRYG. Agedum torrem hunc in aquam immergam: tu concute ocius: tu autem porrige salsæ partem molæ; ipseque fac lustreris, tradita mihi hac face: projice spectatoribus etiam aliquantum frugum. FAM. En. TRYG. Jamne dedisti? FAM. Ita mehercle: nec istorum quotquot sunt spectatorum ullus est, quin habeat hordeum. TRYG. Nonne etiam mulieres acceperunt? FAM. Sed ad vesperam dabunt eis viri. TRYG. Quin precamur? Quis hic adest? ubinam sunt multi et boni? FAM. Age dem istis: multi enim sunt et boni. TRYG. Istosne putasti bonos esse? FAM. Quippini? qui nimirum, quum eos tanta aqua perfuderimus, in eundem istum veniunt et consistunt locum. TRYG. Sed quam primum precemur; precemur jam. O veneranda regina, Dea honoranda, Pax, domina chororum, domina nuptiarum, accipe sacrificium nostrum. CHOR. Accipe, obsecro, o carissima; nec fac itidem, ut solent mulieres adulteræ. Quippe illæ semiadapertis foribus prospectant; et siquis advertat ipsis animum, recedunt; deinde, si abeat, prospectant rursus. Tu nihil horum fac itidem nobis. TRYG. Ne hercle feceris, sed ostende totam te ipsam, ut ingenuam decet, amatoribus nobis, qui tui desiderio tertium jam et decimum maceramur annum. Dissolve pugnas et tumultus, ut Lysimacham te vocemus. Compesce festivas illas nostras suspiciones, quibus adducti nugas garrientes alii alios calumniamur: et tempera nos Græcos denuo amicitiæ succo, et ignoscendi voluntatem mitiorem admisce mentibus nostris. Effice, ut forum nostrum bonis rebus abundet, grandibus alliis, cucumeribus præcocibus, pomis, malis punicis, lænis parvis in usum servorum: et ex Bœotia ut videamus multos, qui ferant anseres, anates, palumbes, trochilos: et Copaïdum anguillarum ut sportæ veniant, utque circa eas conferti nos opsonantes in turba luctemur cum Morycho, Telea, Glauceta, aliisque helluonibus multis; deinde Melanthius ut veniat posterior ad forum, illæ autem venditæ jam sint, et iste ejulet, deinde ex Medea sic lamentetur: *Perii, perii, postquam e manibus exciderunt mihi* anguillæ in betis delitescentes: et homines ut ejus malis gaudeant. Hæc, o veneranda, precantibus nobis da. FAM. Cape cultrum, et scite, ut coquum decet, fac mactes ovem. TRYG. Sed fas non est. FAM. Quamobrem? TRYG. Nimirum Pax non gaudet cæde, nec cruentatur ejus ara; sed intro ablatam victimam macta, femoraque exemta huc effer: et sic ovis præbitori servatur. CHOR. Te ergo foris nunc manentem oportet assulas huc reponere ocius, ceteraque insuper quæ ad rem sacram pertinent. TRYG. Nonne tibi aruspicum ritu videor cremium ponere? CHOR. Quippini? Quid

enim te fugit, quod requiri possit in sapiente viro? aut quid non pervides mente, quod pervidere oporteat illum, cujus probata est solertia, expeditaque animi audacia? Tryg. Assula incensa Stilbidem fumo premit. Mensam etiam adferam; nec opus erit famulo. Chor. Quis non laudaret hujuscemodi virum, qui multa perpessus, servavit sacram urbem? quare nunquam non habebitur admirandus omnibus. Fam. Peracta sunt quæ imperasti. Cape femora hæc et in ignem impone: ego vero ad exta et liba ibo. Tryg. Mihi erunt ista curæ. Sed jam venisse te oportebat. Fam. Ecce adsum: num cessasse tibi videor? Tryg. Assato nunc ista probe: namque eccum accedit aliquis lauro coronatus. Quis homo est tandem? Fam. Quam arrogans videtur! Vates est aliquis. Tryg. Non hercle, sed Hierocles. Fam. Ille ipse nimirum est ex Oreo sortilegus. Quidnam porro dicturus est? Tryg. Satis apparet illum adversaturum paci. Fam. Minime: sed ad nidorem ingressus est. Tryg. Adsimulemus, quasi non videamus eum. Fam. Recte dicis. Hier. Quodnam hoc est sacrificium, et cuinam fit deo? Tryg. Assato tu tacite, et cave ne lumbum adtigas. Hier. Nonne dicetis cuinam deorum sacrificatis? Tryg. Num cauda bene habet? Fam. Bene sane, o diva Pax amica. Hier. Age proseca nunc, et prosicias da. Tryg. Præstat prius assare. Hier. Atqui hæc jam sunt assata. Tryg. Nimis curiosus es, quisquis es. Disseca: ubi mensa? libamentum cedo. Hier. Lingua seorsum præciditur. Tryg. Meminimus. Sed scin' quid facias? Hier. Si dixeris. Tryg. Ne loquere nobiscum quicquam. Nam sanctæ Paci sacra facimus. Hier. O miseri mortales et insipientes— Tryg. In caput tuum vertat. Hier. Qui præ stoliditate Deum voluntatem non intelligentes fœdus iniistis viri cum truculentis simiis— Fam. Ha ha he. Tryg. Quid rides? Fam. Faceti mihi videntur truculenti simii. Hier. Et stupidæ columbæ vulpeculis creditis, quarum dolosa mens, dolosum ingenium. Tryg. Utinam fiat tuus pulmo tam calidus, o jactator, quam sunt hæc exta! Hier. Nisi enim Nymphæ deæ Bacin deceperunt, nec Bacis mortales, nec rursus Nymphæ Bacin ipsum— Tryg. Dii te eradicent, ni bacissare desinis. Hier. Non erat in fatis, ut jam dissolverentur vincula Pacis, sed tunc primum— Tryg. Sale conspergenda hæc sunt. Hier. Nondum enim placet beatis diis, ut a bello desistamus, antequam lupus ovem ineat. Dum blatta fugiendo visiens teterrimum emittet fœtorem, et clamosa canis partus concitata stimulis cœcos gignet, tamdiu nondum oportebat pacem fieri. Tryg. Quid ergo facere nos oportebat? num a bello non desistere? aut sortiri utri ploraturi essemus magis, quum liceret nobis, inito fœdere, Græciæ communiter imperare? Hier. Nunquam efficies, ut cancer incedat recte. Tryg. Nunquam cœnabis posthac in Prytaneo; neque, postquam res peracta est, vaticinia facies deinceps. Hier. Asperum erinaceum nun-

quam reddideris levem. TRYG. Num Atheniensibus verba dare aliquando desines? HIER. Quo enim oraculo jussi victimæ femora adolevistis diis? TRYG. Isto nimirum, quod pulcherrimum fecit Homerus: *Sic illi quidem inimica belli nube depulsa, Pacem amplexi sunt, et eam dedicarunt mactata victima. Sed postquam femora combusta fuere, visceribus pasti libarunt poculis: ego autem dux eram viæ: at sortilego nemo dabat calicem fulgentem.* HIER. Hæc non ad me pertinent: non enim hoc dixit Sibylla. TRYG. At sapiens ille mehercle Homerus perquam scite dixit: *Nec tribules, nec legem, nec Larem habet ille, qui bellum amat intestinum horrendum.* HIER. Vide ne dolo aliquo mentem tuam decipiens miluus exta corripiat. TRYG. (*ad famulum*). Istuc tu cave: nam hoc metuendum est extis oraculum. Infunde vero libamen, et extorum partem huc cedo. HIER. Sed si vobis ita faciendum videtur, ipsemet etiam ego mihi ministrabo. TRYG. Libamen, libamen. HIER. Infunde mihi etiam et extorum partem porrige. TRYG. At nondum hoc placet beatis diis: sed istud potius, ut nos libemus, tu autem abeas. O veneranda Pax, permane nobiscum omni vitæ tempore. HIER. Affer huc mihi linguam. TRYG. Tu vero tuam hinc aufer. HIER. Libamen. TRYG. (*ad famulum*). Hæc etiam cum libamine sume ocius. HIER. Nemone dabit mihi de extis aliquid? TRYG. Non enim possumus nos prius dare, antequam lupus ovem ineat. HIER. Immo per genua te obsecro. TRYG. Frustra, o bone, supplicas: non enim levem reddes asperum erinaceum. Agite, spectatores, adeste, comedite exta nobiscum. HIER. Ego vero quid? TRYG. Sibyllam comede. HIER. Haud sane, per Tellurem adjuro, vos hæc comedetis soli; sed abripiam ea vobis: sunt enim in medio posita. TRYG. Percute, percute, percute istum Bacin. HIER. Antestor. TRYG. Et ego, te nempe esse helluonem et arrogantem hominem; percute ipsum, et baculo cohibe jactatorem illum. FAM. Tu quidem id cura: ego vero victimarum pelles, quas hicce per fraudem accepit, ei detraham. Nonne depones pelles, sacrificule? audistin'? qualis iste corvus ex Oreo venit! nonne avolabis ocius in Elymnium? SEM. Lætor, lætor, quod carere licet casside, et caseo, et cepis. Non enim ex præliis voluptatem capio; sed si apud ignem perpotem cum caris sodalibus, comburens ligna, quæcunque fuerint aridissima, æstivo calore exsiccata, et in carbonibus torrens cicer, fagumque in ignem immittens, et simul Thrattam subagitans, dum uxor lavat. Nihil enim jucundius est, quam si, facta jam semente, deoque eam irrigante, sic fabuletur vicinus aliquis: *Dic mihi sodes, quid facimus interea, o Comarchida? mihi quidem potare placet, dum deus juvat sata. Age, mulier, frige phaselorum tres chænices, triticique nonnihil eis admisce, atque ficus deprome. Vocet Syra Manen ex agro, quandoquidem non licet pam-*

pinare hodie, neque glebas frangere, quum ager sit uvidus: et a me ferat aliquis turdum et fringillas duas. Erat etiam recondita domi colostra, et quatuor frusta carnis leporinæ, nisi quid illorum abripuit mustela vesperi: sane strepebat intus nescio quid et tumultuabatur. Ex illis, inquam, frustis fer nobis tria, puer, et unum da patri: myrtos fructiferos pete ab Æschinada; simulque, eadem est enim via, Charinadem aliquis vocet, ut potet nobiscum, dum bene facit, et incrementum dat deus frugibus. Sem. Quando cicada cantat suavem suam cantilenam, lætor dispiciens Lemnias vites, an jam maturescant: nam fructum præcocem producunt: lætor etiam intuens grossum tumescentem; deinde quum est maturus, comedo, suavitatemque exploro, simulque dico: *Amicæ tempestates!* et nonnihil thymi terens misturam bibo: deinde fio pinguis eo æstatis tempore: his, inquam, lætor magis, quam si intuear diis odiosum centurionem tres cristas habentem, puniceamque chlamydem coloris intensissimi, quam ille tincturæ esse ait *Sardianicæ:* sin forte pugnandum sit ei ista amicto chlamyde, tunc illa tingitur tinctura *Merdianica:* deinde fugit primus, tanquam celer equigallus, cristas concutiens; ego autem sto retia servans. Quando autem domi sunt, intolerabilia faciunt, dum alios inscribunt in catalogum, alios temere delent bis aut ter. Cras quidem profectio est: huic vero cibus non est emtus: nesciebat enim quum domo egrederetur se militiæ adscriptum esse: deinde ad simulacrum Pandionis consistens, nomen suum in catalogo videt, inopsque consili currit flens amare. Ista nobis faciunt agricolis; urbanis vero secus, illi diis hominibusque invisi armorum abjectores: pro quibus pœnas adhuc dabunt mihi, si deus volet: multis enim me læserunt injuriis, qui domi quidem sunt leones, in acie autem vulpes. Tryg. Io! io! Quanta multitudo venit ad nuptiales epulas! Cape hanc galeam, et cristis mensas deterge, siquidem illius nullus est usus amplius: deinde infer placentas et turdos, plurimamque leporinam et panes. Falc. Ubi Trygæus est, ubi? Tryg. Turdos coquo. Falc. O carissime Trygæe, quanta bona in nos contulisti, quum pacem fecisti! nam antidhac nemo emisset falcem vel teruncio: nunc vero eas quinquagenis drachmis vendo: iste autem ternis drachmis cados vendit in agros. Sed, o Trygæe, cum ex falcibus sume, tum ex istis, quidquid voles, gratiis: et istæc accipe. Ex iis enim quæ vendidimus, et unde lucrum fecimus, dona hæcce tibi ferimus ad nuptias. Tryg. Agite ergo, depositis istis apud me, ingredimini ad cœnam ocius: etenim iste armorum institor accedit æger animi. Cris. Hei mihi! Trygæe, quam me funditus perdidisti? Tryg. Quid vero est, infortunate? num tibi forte dolet caput cristis erumpentibus? Cris. Pessum dedisti meum opificium et victum, hujusque, et istius hastarum fabri. Tryg. Quid preti, amabo, solvam tibi pro istis

duabus cristis? Cris. Tu ipse quid das? Tryg. Quid dem rogas? pudet dicere. Tamen quia multo labore implicitæ et adstrictæ sunt, facile pro iis darem tres caricarum chœnices, mensam ut detergam hacce. Cris. Fer igitur intus huc caricas: quippe satius est, o bone, quam nihil accipere. Tryg. Aufer, aufer eas hinc in malam rem: pili eis defluunt, nihili sunt. Cristas has non emerem, ne una quidem carica. Lor. Hac autem lorica decem minis æstimata, commissa fabre, quid faciam miser? Tryg. Hæc quidem nequaquam tibi damno erit: sed da eam mihi eodem pretio, quo tibi constitit: nam ad id apta est, ut quis in eam exoneret alvum— Lor. Desine conviciorum in me et merces meas. Tryg. Hoc modo adpositis tribus lapillis. Annon commode? Lor. Qua vero parte terges nates, homo ineptissime? Tryg. Hac, immissa manu per foramen, quo brachium exseritur, et illac— Lor. Ergo utraque manu? Tryg. Ita hercle, ne furtum fecisse deprehendar obturando navis foramine. Lor. Ergone super vase decem minarum sedens cacabis? Tryg. Equidem hercle, o perdite. Anne vero putas me podicem meum venditurum vel mille drachmis? Lor. Agedum effer argentum. Tryg. Sed, o bone, podicem mihi premit tua lorica; aufer, non emam. Tub. Quid vero ego tandem hac tuba faciam, quam emi olim sexaginta drachmis? Tryg. Plumbum si infundas in hanc cavitatem, deinde si superne virgam infigas longiusculam, fiet tibi pensilis cottabus. Tub. Hei mihi! derides me. Tryg. Sed aliud consilium dabo. Plumbum quidem, ut dixi, infunde: ex hac autem parte funiculis suspensam lancem adde, et plane tibi fiet illud, quo possis ficus in agro servis tuis appendere. Gal. Fab. O implacate dæmon, ut me perdidisti, quando pro his galeis minam olim dedi! et quid jam faciam? quis enim eas emet? Tryg. Abi et vende eas Ægyptiis, sunt enim aptæ ad metiendam syrmæam. Hast. Hei mihi! o galearum faber, quam misera est nostra conditio! Tryg. Huic quidem nihil evenit mali. Gal. Fab. Sed quid est adhuc, ad quod galeis utatur quispiam? Tryg. Si hujusmodi ansas discat quis facere, multo pluris eas vendet, quam nunc. Gal. Fab. Abeamus, o hastarum faber. Tryg. Nequaquam; quia ab hoc ego hastas istas emam. Hast. Quantum ergo das? Tryg. Si bifariam diffindantur singulæ, sumam eas pro ridicis, centenas drachma. Hast. Contumelia hæc est: discedamus hinc, o bone. Tryg. Ita hercle: nam pueri jam exeunt huc invitatorum, micturi, ut quæ cantaturi sunt præmeditentur, ni fallor. Sed, o puer, si quid cantare cogitas, hic propter me adstans prius præludium cantus face. Puer I. Nunc rursus a bellicosis viris exordiamur— Tryg. Desine bellicosos cantare, præsertim, o perditissime, facta jam pace. Male doctus es et execrabilis. Puer I. Illi autem quum jam prope essent concurrentes inter sese, scuta et

clypeos conserebant umbonibus munitos. Tryg. *Clypeos?* nonne desines clypeos memorare nobis? Puer I. Hic virum ejulatus exoriebatur simul et supplicatio. Tryg. *Virum ejulatus,* inquis? plorabis, ita me Bacchus amet, ejulatus canens, eosque umbonibus munitos. Puer I. Sed quid canam tandem? tu enim dic mihi, quibus delecteris. Tryg. Cane, *Sic illi quidem comedebant boum carnes,* et quæ sunt istiusmodi: *Prandium adponebant et quæcunque sunt esu suavissima.* Puer I. Sic illi quidem comedebant boum carnes, sudantumque equorum cervices solvebant jugo, satiati jam bello. Tryg. Esto: bello satiati sunt; deinde comederunt. Ista cane, ista, ut comederint satiati. Puer I. Deinde postquam desiere, pectora munierunt. Tryg. Cupide et lubenter, ut credo. Puer I. E turribus vero sese effuderunt; clamor autem ingens exortus est. Tryg. Pessimis exemplis pereas, o puerule, cum tuis prœliis: nihil enim nisi bella canis. Cujusnam vero filius es? Puer I. Egone? Tryg. Tu ergo hercle. Puer I. Filius Lamachi. Tryg. Hui! mirabar profecto, dum te audiebam, ni tu esses *Bulomachi* hominis et *Clausimachi* alicujus filius. I in malam rem, et hastiferos adiens, iis canta. Ubi mihi Cleonymi est filius? cane, priusquam ingrediaris, aliquid: nam sat scio te pugnas non cantaturum: modesto enim es patre natus. Puer II. Clypeo quidem meo Saïus aliquis superbit, quem ad fruticem reliqui invitus, instrumentum belli labe carens— Tryg. Dic mihi, o pusio, hæccine in patrem tuum canis? Puer II. Vitam autem meam servavi. Tryg. At parentum vitam dedecorasti. Sed ingrediamur: quippe sat certo scio, quæ modo cecinisti de clypeo, horum te nunquam obliturum, qui tali sis patre natus. Vobis autem hic manentibus id jam relinquitur negoti, ut hæc strenue comedatis et consumatis, nec frustra maxillas moveatis. Sed gnaviter incumbite, et raptim mandite utrisque maxillis. Nullus enim, o ærumnosi, alborum dentium usus est, nisi etiam aliquid mandant. Chor. Nobis hæc erunt curæ: bene enim facis et tu, quum nos mones. Tryg. Sed o qui antehac esuriebatis, ingurgitate vos leporinis: non enim quotidie licet incidere in placentas sine custode vagantes: quamobrem vorate, aut mox vos pœnitebit. Ore favere oportet, et sponsam huc foras adducere, tedasque ferre, et gratulari omnem populum, ac fauste acclamare, et omnem supellectilem nunc rursus in agrum portare, postquam saltaverimus, et libaverimus, et Hyperbolum expulerimus; deosque precati fuerimus, ut dent Græcis divitias, et ut magnus hordei proventus nobis sit omnibus pariter, vinique, utque ficus comedamus; et uxores ut nobis pariant, bonaque omnia, quæcunque amisimus, de integro collecta recuperemus, et coruscantis ferri ut cesset usus. Veni, o mulier, in agrum, daque operam, ut mecum bella belle cubes. Hymen o Hymenæe,

Hymen o Hymenææ! Chor. O terbeate, quam merito hæc bona nunc habes! Hymen o Hymenææ, Hymen o Hymenææ! Quid ei faciemus? quid ei faciemus? fruemur ea, fruemur ea. Sed nos, o viri, quibus id mandatum est, sustollamus et feramus sponsum. Hymen o Hymenææ, Hymen o Hymenææ! (***Desunt complures versus.***) Chor. Proinde bene habitabitis, nec molestias sustinebitis, sed ficus colligetis. Hymen o Hymenææ, Hymen o Hymenææ! Ille habet magnam et crassam, hæc vero dulcem ficum. Dices ergo quum comederis, vinumque biberis multum, ***Hymen o Hymenææ, Hymen o Hymenææ!*** (***Desunt versus aliquot.***) Chor. Placentas comedetis.

AVES.

DRAMATIS PERSONÆ.

Euelpides.
Pisthetærus.
Trochilus *famulus Epopis.*
Epops.
Chorus Avium.
Phœnicopterus.
Præcones.
Sacerdos.
Poeta.
Fatidicus.
Meto.
Inspector.
Legislator.
Nuntii.
Iris.
Patricida.
Cinesias.
Sycophanta.
Prometheus.
Neptunus.
Triballus.
Hercules.
Famulus *Pisthetæri.*

[1—32]

Euel. Rectane jubes, qua arbor illa conspicitur? Pisth. Disrumparis! hæc enimvero retro eundum esse crocitat. Euel. Quid, miser, sursum deorsum oberramus? peribimus frustra viam euntes redeuntesque. Pisth. Mene vero miserum cornici obsequutum iter decucurrisse stadiorum plus quam mille! Euel. Mene vero infelicem graculo obsequutum detrivisse ungues digitorum! Pisth. Atqui nec ubi terrarum simus amplius equidem novi. Euel. Hinccine tu patriam invenias alicubi? Pisth. Nunquam hercle: ne Execestides quidem hinc inveniat. Euel. Væ mihi! Pisth. At tu, amice, istam viam ingreditor. Euel. Certe malo nos multavit ille ab aviario foro avium venditor Philocrates atra bile percitus; qui solas hasce inter omnes aves dixit nobis indices futuras esse Terei Epopis, qui ales factus est, vendiditque istum Tharrelidæ graculum obolo; hanc vero tribus: at enim utrisque nihil aliud inest quam morsicare. Et quid tu nunc hiante ore prospectas? Estne locus aliquis, quo per petras nos adhuc duces? non enim hic est ulla via. Pisth. Nec pol hic uspiam est semita. Euel. An neque cornix quicquam de via dicit? Pisth. Non: eadem hercle nunc crocitat atque antea. Euel. Quid ergo de via dicit? Pisth. Quid enim aliud, quam se rodendo abesuram dicit meos digitos? Euel. Nonne vero miserum est, nos, qui cupimus ad corvos ire, et id jam molimur, non tamen invenire posse viam? Nos etenim, o viri, qui huic sermoni interestis, haud consimili morbo laboramus, atque ille est Sacæ. Is enim, quum

civis non sit, vi sese intrudit: nos autem tribu et genere insignes, cives cum civibus, nemine pellente, evolavimus e patria utrisque pedibus; non ipsam quidem illam odio habentes urbem, quasi non magna sit vere et fortunata, omnibusque communis habentiam in ea litibus perdituris. Enimvero cicadæ unum mensem, aut duos, in arborum cantant ramis; at Athenienses semper judiciis affixi cantant omnem vitam. Propterea hanc viam ingredimur, canistrumque ferentes, et ollam, myrrhinasque, erramus, locum investigantes negoti molestiæque vacuum, ubi perpetuam sedem figamus. Iter autem utrisque nobis est ad Tereum Epopem, utpote a quo sciscitari avemus, sicubi talem viderit urbem iis in locis ad quæ pervolavit. Pisth. Heus tu. Euel. Quid est? Pisth. Jamdudum mihi cornix, sursum ut tendamus, quiddam significat. Euel. Hic itidem graculus sursum hians spectat, quasi aliquid mihi monstraret: neque omnino fieri potest, quin hic sint aves. Jam scibimus, ubi sonitum pultando fecerimus. Pisth. Scin' vero quid facias? crure tuo pulta petram. Euel. At tu capite, sis, duplex ut exoriatur sonus. Pisth. Ergo itaque sumto lapide pulta. Euel. Utique, siquidem videtur. Puer, heus puer. Pisth. Quid tu mihi? Epopem evocaturus, *Puer* dicis. Nonne vice *pueri* decebat *Epopoi* inclamare? Euel. Epopoi. Efficiesne ut pultem denuo? Epopoi. Troch. Quinam hi? quis inclamat herum? Euel. Apollo Averrunce, qui rictus! Troch. Væ mihi misero! aucupes isti sunt. Euel. O bone, quid conturbaris? nam cur meliora non loqueris? Troch. Male peribitis. Euel. Atqui homines non sumus. Troch. Quid ergo? Euel. Hypodedios ego sum, avis Lybica. Troch. Nihil dicis. Euel. At enim interroga pedes nostros. Troch. Hicce vero quis est ales? quin dicis? Pisth. Epicechodos equidem Phrasianicus. Euel. At tu, quid tandem animalis es, obsecro? Troch. Ales equidem servus. Euel. Num ab aliquo superatus es gallo? Troch. Minime. Sed quando herus meus in epopem est conversus, tunc fieri me quoque optavit alitem, ut a pedibus me haberet et ministrum. Euel. An igitur avi etiam usus est ministro aliquo? Troch. Hic quidem, opinor, utpote qui antehac homo fuerit olim, nunc quidem comedere cupit apuas Phalericas: ego, sumta trulla, ad apuas curro: nunc autem pultem desiderat; tudicula opus est et olla; tudiculam arcessitum curro. Euel. Trochilus ales iste est. Scin' ergo quid facias, Trochile? herum nobis voca. Troch. Atqui hercle modo obdormivit, postquam comedit myrti baccas, et vermes aliquot. Euel. Attamen illum excita. Troch. Equidem liquide scio illum hoc ægre laturum: vestri tamen gratia illum expergefaciam. Pisth. Male pereas: ita me occidisti metu. Euel. O me infortunatum! etiam graculus mihi evolavit præ metu. Pisth. O tu timidissimum animal, pavens amisisti graculum? Euel. Dic mihi, quæso, nonne tu

prolapsus amisisti coturnicem? Pisth. Non equidem hercle. Euel. Ubi igitur est? Pisth. Avolavit. Euel. Non ergo amisisti, o bone? quam virili es animo! Ep. Aperi silvam, ut exeam tandem. Euel. O Hercules! hoc quid tandem est animalis? quænam hæc est pennarum, quæ triplicis cristæ ratio? Ep. Quinam illi sunt, qui me quærunt? Euel. Consentes Dii . . . . qui te male mulcasse videntur. Ep. Num mihi illuditis, formam videntes alarum? Equidem eram, hospites, antehac homo. Euel. Tibi non irridemus. Ep. Cui ergo? Euel. Rostrum tuum nobis ridiculum videtur. Ep. Talibus ergo Sophocles injuriis adficit in Tragœdiis me Tereum. Euel. Tune itaque Tereus es? utrum ales an pavo? Ep. Ales equidem. Euel. At enim ubi tibi sunt pennæ? Ep. Defluxerunt. Euel. Anne morbo aliquo? Ep. Minime. Sed hieme cunctis alitibus pennæ defluunt; iterumque aliæ enascuntur. Sed dicitote mihi, vos quinam estis? Euel. Nos? mortales sumus. Ep. Cujates gente? Euel. Unde triremes illæ pulchræ sunt. Ep. Num Heliastæ? Euel. Minime. Sed alterius moris, Apeliastæ. Ep. Seriturne ibi illud semen? Euel. Toto in agro si quæras, pauxillum inde feres. Ep. Cujus itaque rei indigentes huc venistis? Euel. Te convenire cupientes. Ep. Qua de re? Euel. Quia primum quidem olim homo fuisti, uti nos: argentumque item debuisti olim, uti nos; idque si non redderes, gaudebas olim, uti nos: deinde vero in avium conversus naturam, et terram circumvolasti et mare; et omnia, quæcunque homo, quæque avis, pernosti. Eo igitur supplices ad te huc venimus, si quam nobis urbem indicare habeas tenellam, cui molliter, ut in villosis stragulis, incubemus. Ep. Itane majorem Athenis urbem quæris? Euel. Non quidem majorem, sed nobis commodiorem. Ep. Palam est aristocratiam te quærere. Euel. Egone? minime. Quin Scelliæ filium abominor. Ep. Qualem ergo lubentissime habitetis urbem? Euel. Ubi summa sint ejusmodi negotia; meas veniens ad fores mane aliquis amicorum hæc mihi talia dicat: *Per Jovem Olympium rogo, ut una mecum sis et tu, tuique liberi, loti tempori: epulas enim nuptiales celebraturus sum: neque aliter omnino feceris: sin minus, ne ad me tunc invisas, quum res fuerint adversæ.* Ep. Edepol næ tu miserabilium rerum cupiditate duceris. Quid vero tu? Pisth. Haud dissimilia et ipsus amo. Ep. Quænam? Pisth. Ubi quis mihi obvius hæc exprobret, tanquam injuria adfectus, pueri formosi pater: *Egregie vero mihi filium, o Stilbonide, quum obviam haberes redeuntem a gymnasio lotum, non osculo tetigisti, non adlocutus es, non illexisti, neque testiculos adtrectasti, quum mihi paternus sis amicus!* Ep. Miser, quanta expetis mala! sed interim est, qualem dicitis, beata civitas propter Erythræum mare. Euel. Hei mihi! nequaquam nobis maritimam urbem memores, ubi apparebit calatorem vehens summo mane Salaminia na-

vis. Græcam vero urbem habesne nobis indicare? Ep. Quidni ad Eleum Lepreum incolendum migratis? Euel. Quia, ita me Dii ament, etsi non viderim, abominor tamen Lepreum, Melanthi causa. Ep. Atqui alii utique sunt Locridis Opuntii, ubi commode potest habitari. Euel. Equidem vero Opuntius ut fiam, auri talentum non meream. At hæc cum avibus qualis est vita? Istuc enim tu nosti accurate. Ep. Non injucunda degere: quippe ubi primum oportet vivere sine marsupio. Euel. Multam sane e vita abstulisti depravationem. Ep. Depascimur autem in hortis alba sesama, myrtique baccas, et papaver, et sisymbria. Euel. Vos igitur vivitis recens nuptorum vitam. Pisth. Heu, heu! profecto magnum video consilium in avium gente, et potentiam, quæ exsistere possit, si mihi obtemperetis. Ep. Quid tibi obtemperemus? Pisth. Quid mihi obtemperetis? Primum quidem ne circumvoletis quoquoversus ore hiante, quia res est istæc indecora. Quod ut argumento tibi ostendam, en illic apud nos si quis de inconstantibus illis, quos volitare dicimus, interroget, *Quænam est hæc avis?* Teleas hæc dicet: *Homo est instabilis, immo avis volitans, vaga, nullum unquam momentum in eodem permanens.* Ep. Ita me Bacchus amet, recte ista carpis. Quid igitur faciamus? Pisth. Condite unam urbem. Ep. Qualem autem condamus aves urbem? Pisth. Itane vero? o sinisterrimum prolocute verbum! despice deorsum. Ep. Enimvero despicio. Pisth. Adspice nunc sursum. Ep. Adspicio. Pisth. Circumage collum. Ep. Næ hercle operæ pretium fecero, si collum distorqueam. Pisth. Vidistine quid? Ep. Nubes equidem et cœlum. Pisth. Nonne hic vero est avium polus? Ep. Polus? quo pacto? Pisth. Ac si quis diceret, *locus*. Quoniam autem illud circumrotatur, et transit per omnia, propterea vocatur *polus*. Illic autem si urbem condideritis, et septo semel circumdederitis, ex illo polo nominabitur urbs: quo facto hominibus imperabitis, uti locustis; ipsos autem deos perimetis fame Melia. Ep. Quidum? Pisth. In medio nimirum situs aër terram hinc disterminat: tum, sicuti nos, si ire velimus Delphos, Bœotos transitum rogamus, similiter quando sacrificabunt homines diis, nisi vectigal vobis pendant dii, per urbem alienam vestrumque Chaos femorum oblatorum nidorem non transmittetis. Ep. Iou, iou! Terram obtestor, decipulas, nebulas et retia, haud ego commentum lepidius audivi unquam, adeo ut lubenter tecum condere cuperem hanc urbem, si idem visum fuerit ceteris avibus. Pisth. Quis igitur eam rem ipsis exponat? Ep. Tute. Ego enim eas, quum barbaræ essent antidhac, edocui humanam vocem, quum longo tempore una fuissem. Pisth. Quo pacto, quæso, ipsas convocaveris? Ep. Facile. Huc enim extemplo ingressus in fruticetum, et excitata deinde mea luscinia, advocabimus eas: illæ vero nostram vocem ubi exaudiverint curriculo adcurrent. Pisth. Alitum o tu carissime, ne igitur consistas; sed obsecro te,

age, quam citissime in fruticetum ingredere, et excita lusciniam. Ep. Age vitæ mihi consors, desine somni, sacrorumque modos effunde hymnorum, quos divino ore flebiliter cantas, meumque tuumque lacrimabilem Ityn complorans tenelli oris liquidis cantibus. Purus procedat per comantes taxos ad Jovis usque sedem sonus, ubi aureo decorus crine Phœbus tuum exaudiens melos, ad tuos elegos responsans, pulsat eburneam citharam, deorumque statuit choros : tum vero ex immortalium ore exit concordans simul divina beatorum acclamatio. (*Tibia canit intus aliquis.*) Pisth. Pro Jupiter ! o delectabilem aviculæ vocem ! ut melle perfudit universum fruticetum ! Euel. Heus tu. Pisth. Quid est? Euel. Quin taces? Pisth. Quid ita? Euel. Epops ad cantandum iterum se comparat. Ep. Epopoi, popopo, popoi, popoi. Io, io, ito, ito, ito, ito, ito huc aliqua sociarum mihi volucrium, quotquot fertiles agrorum tractus depascimini, infinita genera hordeivorarum, seminaque legentium gentes celeriter volantes, mollem emittentes vocem; quæque in sulcatis agris super glebis cacabatis tam exili sono, gaudentes voce. Tio tio tio tio tio tio tio tio. Et quæcunque vestrum per hortos in hederæ ramis vagamini, quæque per montes, et quæ silvestrem depascimini olivam arbutumque; cito advolate ad meam vocem: trioto trioto trioto tobrix. Quæque paludosis in vallibus aculeatos culices devoratis ; et quæ roscida terræ loca incolitis, pratumque amœnum Marathonis ; atque avis picta alas attagen, attagen : quarumque super marinos ponti fluctus gens cum alcedinibus volat : huc adeste res novas audituræ. Omnia enim huc genera congregamus longicollium alitum. Quippe venit argutus quidam senex, novi inventor consili, novarumque rerum auctor. Igitur ite ad conferendos sermones cunctæ huc, huc, huc, huc. Chor. Torotorotorotorotorotinx, ciccabau, ciccabau, torotorotorototililinx. Pisth. Viden' aliquam avem? Euel. Nullam equidem, ita me juvet Apollo ; et tamen inhians in cœlum suspicio. Pisth. Frustra ergo, ut videtur, in fruticetum ingressus Epops sese, tanquam si ovis incubet, abscondit, charadrium imitatus. Phœn. Torotinx, torotinx. Pisth. At, o bone, hæcce jam aliqua venit avis. Euel. Avis quidem hercle. At quænam illa est? anne vero pavo? Pisth. Hic ipse nobis indicabit. Quænam est ista avis? Ep. Hæc non est una illarum familiarium, quas vos videtis continuo ; sed palustris. Pisth. Papæ! pulchra sane et punicea. Ep. Quippini? Siquidem et nomen ipsi sit Phœnicoptero. Euel. Heus tu. Pisth. Quid clamitas? Euel. Alia hæc iterum avis. Pisth. Edepol næ alia, peregrina, ut videtur, alienamque hic sedem habens. Quænam hæc est absurda oracula canens avis monticola? Ep. Nomen huic Medus est. Pisth. Medus? o rex Hercules! Quo demum pacto sine camelo, Medus quum sit, advolavit? Euel. Hæc autem alia cristata avis quænam est? Pisth. Quid tandem istuc portenti est? non itaque tu solus es

Epops, sed et hic alter. Ep. Hic quidem Philoclis est filius ex Epope prognati: ego vero avus ipsi sum paternus; ac si dicas: *Hipponicus Calliæ filius, et ex Hipponico Callias.* Pisth. Callias igitur est hic ales. Ut ipsi plumæ defluunt! Euel. Scilicet, ut qui generosus sit, a sycophantis deplumatur, et femellæ insuper evellunt ipsi pennas. Pisth. O Neptune! eccum alium denuo versicolorem illum alitem. Quo vero nomine censetur iste? Ep. Hic est Catophagas. Pisth. Num vero Catophagas alius est atque Cleonymus? qui autem potis est, ut, Cleonymus quum sit, non abjecerit cristam? At vero quid sibi volunt isti avium apices? an diaulum cursuri venerunt? Euel. Scilicet, ut Cares, o bone, in collium apicibus incolunt, securitatis ergo. Pisth. O Neptune! nonne vides quantum sit congregatum malum avium? Euel. Apollo rex, quæ nubes! Iou, iou! præ volantum multitudine ne introitum quidem licet amplius conspicari. Pisth. Hic perdix est; iste vero, ita me Jupiter amet, attagen; hic autem penelops, et iste alcedo. Euel. Ecquis vero ille est pone alcedonem? Pisth. Quis ille sit? cerylus. Euel. Num igitur cerylus est ales? Pisth. Quippini? an non et Sporgilus? hæc vero noctua est. Euel. Quid ais? quis noctuam Athenas deportavit? Pisth. Pica, turtur, alauda, eleas, hypothymis, columba, nertus, accipiter, palumbus, cuculus, erythropus, ceblepyris, porphyris, strix, urinatrix, ampelis, ossifraga, picus. Euel. Iou, iou, quantum avium! Iou, iou, quantum merularum! ut pipiunt et cursitant perstrepentes! numquid nobis minitantur? væ mihi! utique ora pandunt, atque in me respiciunt et te. Pisth. Id quidem et mihi videtur. Chor. Popopopopopopopopoi. Ubinam est qui me vocavit? quo tandem in loco degit? Ep. Hic jampridem adsum, neque amicos desero. Chor. Tititititimprou. Quem itaque tandem amicum sermonem mihi adferens? Ep. Popularem, tutum, justum, jucundum, conducibilem. Duo enim viri subtilis ingeni huc advenerunt ad me. Chor. Ubi? qua ratione? quid inquis? Ep. Ab hominibus aio advenisse huc duos senes: secum autem habentes veniunt stipitem rei prodigialis. Chor. O tu, qui maximum commisisti flagitium, ex quo equidem natus sum et eductus, quid dicis? Ep. Quod tibi memoro, ne id tibi adhuc terrorem incutiat. Chor. Quid mihi fecisti? Ep. Viros admisi amantes hujus consorti. Chor. Tune istuc fecisti facinus? Ep. Idque etiam fecisse gaudeo. Chor. Et jam nunc ubinam sunt? Ep. Apud nos, si quidem apud vos ego sim. Chor. Hei, hei! proditi sumus, et infanda perpessi. Qui enim amicus erat, et in iisdem pariter nobiscum pascebatur campis apud nos, transgressus est instituta vetera, violavitque sacramenta avium, et in dolum me devocavit, insidiisque exposuit generis impii, quod, ex quo fuit natum, ad gerendas mecum inimicitias increvit. De hoc autem postmodum alite videbimus:

hos vero senes æquum mihi videtur nunc dare pœnas, et dilacerari a nobis. Pisth. Ut igitur periimus! Euel. Causa tu quidem nobis es istorum malorum sola. Quam enim ob rem me inde abduxti? Pisth. Ut me sequereris. Euel. Ut equidem potius maximopere plorem. Pisth. Ea sane in re deliras valde. Euel. Quidum? Pisth. Plorabis scilicet, si semel oculi tibi fuerint excisi. Chor. Io, io, irrue, fac hostilem impetum et letalem, alasque simul ingere, et circumcinge viros hos: nam utrosque plorare oportet, rostroque præbere meo escam. Nullus etenim mons umbrosus, neque nubes ætheria, neque canum est mare, quod excipiat istos me effugientes. Sed ne nunc cunctemur illos vellicare et mordere. Ubinam est ordinum ductor? inducat dextrum cornu. Euel. Hoc ipsum illud est. Quo fugiam infelix? Pisth. At tu, non permanebis? Euel. Utin' ab istis differar? Pisth. At enim quomodo istos te cogitas effugere posse? Euel. Nescio quo pacto. Pisth. At ego profecto tibi dicam, nobis pugnandum esse manentibus, et has capiendas esse ollas. Euel. Quid autem olla nobis proderit? Pisth. Tum quidem noctua nos non invadet. Euel. Quid autem istis aduncos ungues habentibus faciam? Pisth. Vericulum ocius arripe, atque ita erectum tibi prætende. Euel. Oculis vero quidnam? Pisth. Illis acetabulum inde sumtum adpone, aut catinum. Euel. O sapientissime, bene sane illud adinvenisti et imperatorie: tu vero jam Niciam exsuperas machinationibus callidis. Chor. Eleleleu, procede, demitte rostrum; cunctari non decet. Trahe, velle, feri, percute, primamque ollam confringe. Ep. Dicite mihi, quam tandem ob causam, omnium pessimæ beluarum, perdetis, nullam passi injuriam, hos viros, et distrahetis, qui meæ conjugis cognati sunt et tribules. Chor. Quid enim his magis parcemus, quam lupis? aut quos alios puniemur, qui nobis adhuc inimiciores sint? Ep. At si natura quidem sunt inimici, animo tamen amici sunt, atque huc etiam veniunt, ut utile quid vos edoceant. Chor. Quo tandem hi modo utile quid nos edocere queant, aut ostendere, qui avis jam meis exstiterint hostes? Ep. Sed ab inimicis sane multa discunt sapientes. Cautio enim omnia conservat: ab amico autem illam non discas: at hostis cautos esse nos coëgit. Primum enim civitates ab hominibus didicerunt hostibus, non amicis, exstruere alta mœnia, et naves habere longas: istuc autem repertum servat liberos, familiam, rem. Chor. Atqui, uti nobis videtur, sermones primum audire utile est: discat enim quis et ab inimicis sapiens quiddam. Pisth. Hi vero iram remittere videntur: retro parumper cede. Ep. Illud vero justum est; mihique hanc vos gratiam facere decet. Chor. Et sane in nulla alia unquam tibi re contrarii fuimus. Pisth. Magis pacem agunt nobiscum: quapropter ollam et catinos humi depone: et hastam oportet, hoc inquam veru, nos deambulare tenentes intra castra, ad ipsam

ollam, extremam eam respicientes e propinquo. Nequaquam enim nobis fugiendum est. Euel. Vera loqueris: si tamen occubuerimus, ubi terrarum sepeliemur? Pisth. Ceramicus nos excipiet. Ut enim publice condamur, Prætoribus dicemus, nos cum hostibus depugnantes cecidisse ad Orneas. Chor. Recipe te iterum in ordines, eodem unde abieras, animumque depone pronus juxta iram, tanquam gravis armaturæ miles: istosque percontemur, quinam sint, et unde venerint, et quid consili gerant. Hem! Epops, te voco. Ep. Cujus autem rei cupidus audiendæ me vocas? Chor. Quinam hi sunt et unde? Ep. Hospites e sapiente Græcia. Chor. Quænam eos tandem fors induxit, ad aves uti venirent? Ep. Cupido vitæ vestræ atque consuetudinis, tuique, tecumque habitandi, et usque una degendi. Chor. Quid ais? quidnam enimvero dicunt? Ep. Incredibilia et hactenus inaudita. Chor. Videtne commodi aliquid, quod sibi ex hac habitatione contingat, quoque confidat, si nobiscum sit, se hostem superare, aut amicis prodesse posse? Ep. Magnam aliquam prædicat felicitatem, inenarrabilem et incredibilem; hæc omnia scilicet esse tua, quæque hic atque illic sunt, quæque horsum spectant, argumentis adstruit. Chor. Satin' sanus est? Ep. Difficile dictu, quam sit prudens. Chor. Sapitne ei pectus? Ep. Est callidissima vulpes, ipsa astutia, promti consili, subactus, versutus totus. Chor. Dicere ipsum, dicere ad me jube. Auditis enim, quos mihi narras, sermonibus, in spem erigor. Ep. Agite vero vos ambo, omnem illam armaturam sumite rursus, et, quod felix faustumque sit, suspendite in camino intus prope epistatem: tu vero ea, quorum causa hosce convocavi, edissere atque expone. Pisth. Haud equidem hercle, nisi illi mecum tale paciscantur pactum, quale simius ille ensium faber cum sua pepigit uxore, ut neque illi me commordeant, neque testiculis trahant, neque fodicent— Ep. Illumne metuis? intelligis. Nequaquam. Pisth. Non hunc, sed oculos dico. Chor. Spondeo equidem. Pisth. Jurejurando igitur hæc mihi confirma. Chor. Ita istis omnibus vincam judicibus, et his cunctis spectatoribus. Pisth. Eveniet hoc quidem. Chor. Sin fefellero, ut uno tantum judice vincam. Præc. Audite populi: gravis armaturæ nunc quidem milites sumtis armis revertantur domum: nos autem consideremus, quæ sint nobis in tabulis præscribenda. Chor. Subdolum quidem semper et vafrum omni modo natus est homo: at tu tamen eloquere. Fors enim commodum aliquid in medium protuleris, quod mihi excogitaveris, aut potestatem quandam majorem, quæ præterierit me imprudentem: tu autem illud perspicis. In commune, quæso, consule: quodcunque enim mihi bonum conciliaris, illud erit commune. Sed cujuscunque rei causa huc venire animum induxti, confidenter eloquere: neutiquam enim pacta, antequam quid velis acceptum fuerit, violaverimus. Pisth. Edepol næ dicere gestio; dudumque mihi

macerata est una oratio, quam porro subigere nihil vetat. Puer, affer corollam: ad manus aquam ocius quis ministret. Euel. Cœnaturine sumus, aut quid? Pisth. Haud sanequam: sed dicere quæro jampridem magnam aliquam rem et pinguem, quæ istorum emolliat animos. Adeo vestri causa percrucior, qui, quum antea reges essetis— Chor. Nos reges? cujus? Pisth. Vos inquam, omnium quæcunque sunt, mei primum, hujusce, et Jovis ipsius; quippe qui antiquiores prioresque exstitistis Saturno et Titanibus et Terra. Chor. Et Terra? Pisth. Ita hercle. Chor. De istoc, ita me Jupiter amet, nihil inaudiveram. Pisth. Indoctis nimirum es moribus, atque incuriosus, neque Æsopum trivisti, qui dicit alaudam avem ante omnia primum exstitisse, ipsa Terra priorem: deinde morbo patrem ejus fuisse exstinctum, quum Terra nondum esset: illum autem jacuisse insepultum ad quintum usque diem: illam vero consili expertem præ ineluctabili rei difficultate, patrem suum in capite contumulasse. Euel. Pater itaque alaudæ nunc conditus est post mortem in Cephalis. Ep. Nonne itaque, si Terra priores, prioresque diis exstiterint, ad eos, utpote antiquissimos, juste pertinebit regnum? Euel. Ita hercle: quapropter valde in posterum oportet te rostrum alere. Non enim facile Jupiter sceptrum restituet pico. Pisth. De diis sane, eos in homines non habuisse imperium antiquitus, sed illud penes aves fuisse, eosque regnasse, multa sunt indicio. Ac primum quidem, ut inde ordiar, vobis ostendam gallum regno potitum fuisse, Persisque imperasse ante omnes, Dariumque et Megabyzum: quapropter nominatur adhucdum Persicus ales, ex eo imperio. Euel. Ideo videlicet nunc etiam, uti Magnus Rex, graviter incedit, tiaram in capite gerens, solus alitum, rectam. Pisth. Tantum autem potuit, tantaque ejus tum fuit imperi magnitudo et dignitas, ut ad hoc usque tempus, propter potestatem, quam tunc olim obtinuit, quando solummodo diluculo cantaverit, exsiliant omnes ad opus, ærarii, figuli, coriarii, sutores, balnearii, farinæ venditores, clypeorum lyrarumque confectores, et calceis in tenebris indutis ad res suas properent. Euel. Illud quidem ex me quære: lænam enim perdidi miser e Phrygia mollique lana, istius opera. Ad nominalia enim aliquando pueri celebranda vocatus compotabam in urbe, atque jam obdormiebam: priusquam vero desiissent ceteri bibere, gallus iste cecinit: ego autem diluculum esse ratus Alimuntem discessi: et vix processeram extra murum, atque grassator clava mihi dorsum percutit: tum ego procido, jamque opem imploraturus eram; is me interea veste spoliavit. Pisth. Miluus itidem Græcis tunc imperitavit, regnoque potitus est. Ep. Græcis? Pisth. Et primus ille, quum regnum obtineret, docuit in genua procumbere, conspectis miluis. Euel. Ita me Bacchus amet, ego quum forte aliquando miluum vidissem, ad terram me demisi, quumque supinus jacerem hiante ore, obolum deglutivi, vacuumque ære sacculum

domum retuli. Pisth. Ægypti autem totiusque Phœniciæ cuculus erat rex, et quum cuculus cecinisset *coccu*, universi tum Phœnices frumenta et hordeum in arvis demetere solebant. Euel. Non temere ergo istuc proverbio jactatur: *Coccu, recutiti in agros.* Pisth. Tantam autem obtinuerunt imperi potestatem, ut si quis etiam regnaret in Græcorum urbibus Agamemnon aut Menelaus, super sceptris considebat avis, particeps eorum, quæ ille acciperet dona. Euel. Id equidem ignoraveram; atque adeo mirari subibat, siquando in tragœdia prodiret Priamus aliquis avem tenens, quæ erecta in summo sceptro Lysicratem observaret, quibusnam ille muneribus corrumperetur. Pisth. Quod autem omnium maxime mirandum est; Jupiter ille, qui nunc regnat, aquilam avem gerit in capite, ut qui rex sit; ejusque filia, noctuam: Apollo vero, tanquam famulus, accipitrem. Euel. Cererem obtestor, ut istæc recte fabularis. At vero quamnam ob causam ista habent? Pisth. Ut, quum quis sacrificat, ipsisque in manus, ut sacrorum est ritus, exta deponit, ipsæ ante Jovem exta accipiant. Neque tunc hominum ullus per deum quempiam jurabat, sed per aves universi: et adhucdum Lampon per anserem jurat, quum decipit aliquem: tanto opere vos omnes antehac venerabiles et sanctos habuerunt: nunc autem mancipia, fatuos et servulos viles. Jamque adeo vos in templis etiam tanquam furiosos feriunt: nemo non ut vos capiat auceps ponit laqueos, tendiculas, virgas, septa, nebulas, retia, pedicas; deinde vos captos vendunt universos: emtores vero manibus imum vobis ventrem contrectant: neque tantum, quandoquidem ista facere videtur, vos assatos adponunt, sed comminutum radula caseum, oleum, silphium, acetum adjiciunt; istisque simul intritis, jusculum aliud dulce et pingue conficiunt, illudque calidum in vos ipsos effundunt, tanquam si morticinæ carnes essetis. Chor. Longe vero, longe acerbissimam orationem apportasti, mi homo, ut deplorem patrum meorum ignaviam, qui istos a majoribus traditos honores ad meam usque ætatem non propagarint, sed aboleri siverint. Tu vero, deo mihi propitio, et peropportune advenisti mihi servator. Tibi enim commissis pullisque meis et memetipso, secure degam. Sed quid facere expediat, tu nos nunc præsens edoce: nam vivere nos certe indignum est, nisi redipiscamur quovis pacto regnum nostrum. Pisth. Et primum itaque moneo, una ut avium sit urbs: deinde ut omnis aër circum, atque universum hocce intervallum commœniatur magnis lateribus coctilibus, uti Babylon. Ep. O Cebrione et Porphyrio, quam terribilem urbem! Pisth. Porro autem quum illa fuerit excitata, imperium ut a Jove repetatis: si autem negarit, et noluerit, neque extemplo suæ sibi imbecillitatis conscius consenserit, sacrum illi bellum indicatis, deosque vetetis per vestram regionem rigente nervo transire, sicut antea descendebant, Alcumenas, Alopas et Semelas stupraturi: sin adeant, ut mentulam eis anulo

constringatis, ne amplius illas futuant. Ad homines autem alium alitem vos mittere legatum jubeo, ut avibus, utpote regnum adeptis, sacra dehinc faciant, et deinde demum diis: unicuique autem deorum decore adjungant avem aliquam, prout singulæ singulis convenient: Veneri si quis faciat, avi phaleridi triticum offerat: si quis Neptuno pecudem sacrificet, triticum anati consecret: Herculi vero si bovem, gaveæ placentas libet mellitas: si Jovi immolet regi arietem, rex est orchilus ales, cui ante ipsum Jovem decet culicem coleatum mactare. Euel. Perplacet culex ille mactatus: nunc intonet magnus Jovis. Ep. Etenim quo pacto nos homines existimabunt esse deos, non vero graculos? quippe qui volemus, pennasque habeamus. Pisth. Nugaris: nam pol et ipse Mercurius volat, tametsi deus est, alasque gerit; aliique itidem dii permulti: et, ut alios omittam, Victoria volat aureis alis; immo hercle Amor. Quin Iridem Homerus similem esse dixit trepidæ columbæ. Ep. Nonne Jupiter intonabit, nobisque aligerum immittet fulmen? Pisth. Si autem homines præ inscitia vos quidem nihil esse duxerint, illos vero tantum deos, qui sunt in Olympo, tunc oportet passerum seminilegularumque subvolantem nubem, eorum ex agris sublectum semen consumere: tum ipsis Ceres esurientibus triticum distribuat. Euel. At hercle recusabit, ipsamque videbis causas prætendentem. Pisth. Corvi itidem jumentorum, quibus terram arant, pecudumque oculos effodiant, ut experiantur an dii sitis: tum ipsis Apollo, qui medicus est, medeatur: operam enim mercede locat. Euel. Modo hoc ne fiat, antequam par quod habeo buculorum primum vendiderim. Pisth. Te vero si ducant esse deum, te vitam, te Terram, te Saturnum, te Neptunum, omnibus illi rebus bonis affluent. Ep. Vel unum mihi istorum commodorum memora. Pisth. Primum quidem illis vitium florem locustæ non depascentur: nam unica noctuarum et strigum turma eas absumet; deinde non pergent culices et vermiculi ficus exedere: sed enim eos omnes prorsum subleget unus turdorum grex. Ep. Divitias autem unde dabimus eis? illud enim inprimis amant. Pisth. Consulentibus illis aves hæce metallifodinas dabunt ditissimas, et mercaturas lucrosas vati indicabunt; ita ne naviculariorum quidem unus peribit. Ep. Qua ratione non peribit? Pisth. Prædicet semper quædam ex avibus homini auspicium capienti de navigatione: *Nunc ne naviges, hiemabit: nunc naviga, lucrum obtinget.* Euel. Gaulum emo et nauclerus fio, nec apud vos manere velim. Pisth. Thesauros itidem argenti eis indicabunt, quos majores in terra defoderunt: etenim aves hoc sciunt. Proverbio quippe apud omnes fertur: *Nemo thesaurum meum novit, nisi forte quædam avis.* Euel. Gaulum vendo, ligonem emo, hydriasque effodio. Ep. At quo pacto sanitatem ipsis præbebunt, quæ apud deos est? Pisth. Si secundis vivant in rebus, nonne illa est magna sanitas? Istuc pro

certo habeas, hominem qui adversa utatur fortuna, neminem prorsus sanum esse. Ep. At quo tandem modo ad senectam pervenient? Etenim illa quoque est in Olympo: an vero in puerilibus annis mori eos oportet? Pisth. Tantum hercle abest, ut trecentos ipsis addituri sint aves annos. Ep. A quo? Pisth. Rogitas? a se ipsis. Nescin' quinque hominum ætates vivere stridulam cornicem? Euel. Papæ? quanto præstat hos nobis imperare, quam Jovem! Pisth. Quidni multo? Primumdum fana nos iis ædificare non oportebit lapidea, neque portas adstruere deauratis tabulis: verum sub fruticibus et ilicibus habitabunt: venerandis autem avibus templum erit arbor olivæ. Neque Delphos, nec ad Ammonem profecti, illic sacra faciemus: verum inter arbutos et oleastros stantes, hordeaque porrigentes et triticum, precabimur eas extensis manibus, aliquam ut nobis bonorum partem largiantur: atque hæc nobis confestim erunt pauxillum tritici porricientibus. Chor. O senex, qui mihi multo amicissimus ex inimicissimo es factus, nunquam erit, ut ego sponte mea a tua sententia discedam. Namque tua erectus oratione, comminatus sum et adjuravi, si tu mecum pactus concordibus verbis et justis, sine fraude sancteque conceptis, iveris adversus deos mecum consentiens, fore, ut non longo tempore dii deinceps sceptra mea terant. At quæ viribus efficienda erunt, ea nobis mandentur: quæ autem consilio sunt administranda, illa tibi omnia concreduntur. Ep. Atqui mehercle haud dormitandi amplius tempus nobis est, neque cessandi Niciæ more; sed quam ocissime aliquid efficiendum est. Primo autem ingredimini in nidum meum, et ad festucas meas, ad præsentia sarmenta: nobisque nomen edite vestrum. Pisth. Atqui hoc facile est: mihi nomen est Pisthetæro. Ep. Huic autem quodnam? Pisth. Euelpides Thriensis. Ep. Ita valeatis ambo. Pisth. Accipimus omen. Ep. Huc igitur ingredimini. Pisth. Eamus: tu nos introduc. Ep. Age. Pisth. Atat, perii! huc retrorsus gradum flecte. Age sciam dic nobis: quomodo ego et iste vobiscum erimus volantibus, quum volare nequeamus? Ep. Bene vero. Pisth. At tu etiam atque etiam considera: nam in Æsopi fabulis hoc scilicet traditum est vulpem haud bono suo societatem aliquando cum aquila coiisse. Ep. Animo sis defæcato. Est enim radix quædam, qua comesa, eritis alati. Pisth. Hac quidem conditione ingrediamur. Agedum Xanthia, et tu Manodore, tollite stragula. Chor. Heus tu, tibi dico. Ep. Quid me vocas? Chor. Hos quidem tecum duc et lauto excipe prandio: at dulce canentem, et voce Musis æquiparandam lusciniam relinque nobis huc excitam, ut cum ea ludamus. Pisth. O, per Jovem rogo, istuc ipsis obsequere: excita aviculam illam ex arundinibus; huc illam evoca, per deos obtestamur, ut et nos quoque lusciniam contemplemur. Ep. Si quidem vobis ita videatur, sic faciendum est. Procne, egredere, teque ipsam hospitibus ostende. Pisth. O supreme Jupiter!

quam bella avicula, quam tenera, et quam candida! Euel. Scin' vero quam ipsi crura lubens divaricarem? Pisth. Quantum autem habet auri, tanquam virgo! Euel. Equidem, opinor, non me continebo, quin illi feram osculum. Pisth. Sed, o miserrime, rostrum habet e duobus verubus. Euel. At hercle oportet, tanquam ab ovo, eximere ab illius capite corticem, et sic dein eam osculari. Ep. Eamus. Pisth. Duc jam nos faustis ominibus. Chor. O amica, o tenella, o dilectissima avium omnium consors, hymnorum meorum socia luscinia, venisti, venisti, apparuisti, suavem mihi sonum adferens: at o tu, dulce sonante quæ modularis tibia, modis vernis incipe anapæstos. Agite vero homines in tenebris vitam degentes, foliis adsimiles, imbecilli, figmenta luti, umbræ similis et inanis turba, sine pennis brevi ævo functi, ærumnosi mortales, viri somniis pares, advertite mentem nobis immortalibus, sempiternis, ætheriis, seni expertibus, æterna animo versantibus, ut, ubi omnia recte a nobis audiveritis de cœlestibus rebus, naturam avium, ortumque deorum, fluviorum, Erebi atque Chao ubi bene cognoveritis, Prodicum meo nomine plorare jubeatis posthac. Chaos erat et Nox, Erebusque niger in principio et Tartarus amplus: Terra vero non erat, neque aër, nec cœlum. Erebi autem in infinito gremio omnium primum peperit irritum furva Nox ovum, ex quo, temporibus exactis, propullulavit Amor desiderabilis, radians tergo aureis alis, celerrimæ ventorum vertigini similis: ille vero alato caliginosoque mistus Chao in Tartaro ingente edidit nostrum genus, et primum eduxit in lucem. Neque enim deorum genus ante erat, quam omnia commiscuisset amor. Omnibus autem inter se confusis, prodiit Cœlum, et Oceanus, atque Terra, deorumque beatorum genus immortale. Sic itaque nos sumus multo antiquissimi omnium deorum. Nos autem Amore esse prognatos, non pauca sunt indicio: volamus enim et adsumus amantibus. Multos enimvero formosos pueros, qui dejeraverant se nunquam morigeros fore, deflorescente jam prima ætate, nostræ potestatis munere subegerunt amatores; hic quidem coturnice dato, alter porphyrione, alius ansere, et item alius Persica ave. Omnia vero mortalibus contingunt a nobis alitibus, quæ maxima sunt. Primum quidem anni tempora nos designamus, veris, hiemis, autumni: ut serant, quando grus clangens in Libyam migrat: tunc itidem nauclero significat, ut suspenso clavo dormiat: præterea Oresti læenam contexant, ne homines, si alserit, vestibus spoliet. Miluus posthæc apparens aliud anni tempus designat, quum scilicet ovibus vernam tondere lanam tempestivum est. Deinde hirundo, quum læna jam vendenda est, et æstivum aliquod comparandum amiculum. Sumus autem vobis Ammon Delphi, Dodona, Phœbus Apollo. Ab avibus enim primum auspicati, ad omnia dehinc negotia vos confertis, ad mercatum, ad victum quærendum et ad nuptias. *Avis* item nomine censetis quæcunque ad vaticinia et futura discernenda perti-

nent: omen vobis *avis* est; sternutationemque vocatis *avem;* signum, *avem;* vocem, *avem;* famulum, *avem;* asinum, *avem.* Annon itaque manifesto vobis sumus fatidicus Apollo? Nos igitur si pro diis habueritis, uti poteritis pro vatibus Musis, auris, anni tempestatibus, hieme, æstate, moderato æstu: neque aufugientes considebimus sursum superbi in nubibus, quemadmodum Jupiter; sed præsentes largiemur vobismetipsis, liberis atque nepotibus opes cum sanitate conjunctas, felicitatem, vitam, pacem, juventam, risum, choreas, festa convivia, gallinarumque lac; adeo ut satietas vobis suboritura sit præ bonorum copia: ita ditescetis omnes. SEM. Musa silvestris, tio tio tio tio tiotinx, versicolor, quacum ego in saltibus, montiumque verticibus, tio tio tio tio tiotinx, fraxino insidens foliis comanti, tio tio tio tio tiotinx, ex ore meo tenello sacros carminum modos Pani edo, Magnæque deum Matri montanæ, ad quos venerandas ducat choreas, totototototototototototinx; unde, velut apis, Phrynichus immortalium carminum depascebatur fructum, semper proferens suavem cantilenam, tio tio tio tio tiotinx. CHOR. Si quis vestrum, spectatores, cum nobis avibus velit degere, jucunde vitam deinceps ut agat, ad nos veniat. Quæcunque enim hic sunt turpia, legibusque obnoxia, illa apud nos aves omnia sunt honesta. Hic enim si patrem pulsare lege sit indecorum, hoc ipsum apud nos pulchrum est, si quis ad patrem adcurrerit, dixeritque percutiens: *Tolle calcar, si pugnas.* Si quis vero vestrum fugitivus sit literatus, attagen iste apud nos versicolor habebitur. At si quis forte est barbarus e Phrygia æque ac Spintharus, frigilla avis hic erit e Philemonis genere: si vero quispiam servus est e Caria, quemadmodum Execestides, avos sibi procreet apud nos, et invenientur ipsi gentiles. Quod si Pisiæ filius portas prodere infamibus voluerit, perdix fiat, genuinus parentis pullus, siquidem apud nos turpe non sit perdicum more aufugere. SEM. Taliter olores, tio tio tio tio tiotinx, commissis modulantes vocibus, simul alis concussis perstrepentes canere solent Apollinem, tio tio tio tiotinx, in litore insidentes ad Hebrum fluvium, tio tio tio tio tiotinx; perque ætheria nubila transit clamor, omneque ferarum genus stupefactum auscultat, fluctusque componit tranquilla serenitas; totototototototototototinx: totus autem adsonat Olympus, regesque deos capit admiratio: Olympiades vero melos Gratiæ, Musæque lætæ recinunt, tio tio tio tio tiotinx. CHOR. Nihil est melius neque jucundius quam plumis vestirier atque avem esse. Nam, ne longe abeam, si quis e vobis spectatoribus esset alatus, atque esuriens tragœdorum choris ægre impatienterque adsisteret, is evolaret, et domum reversus pranderet, deinde saturatus ad nos iterum revolaret: et si quis e vobis Patroclides forte cacaturiret, non ille pallium contaminaret, sed alio avolaret, et postquam pepedisset, spiritumque recepisset, iterum devolaret. Tum si quis vestrum, quisquis

ille sit, cum aliena rem haberet uxore, videretque maritum mulieris in gradibus senatoriis, iste itidem hinc a vobis, motis alis avolaret, et postquam futuisset, illinc rursus in suam sedem huc se referret. Nonne igitur alatum esse quantivis est preti? Etenim Diitrephes, vimineas qui tantum habet alas, creatus est Tribus præfectus, deinde equitum magister, deinde ex nullius momenti homine magnus evasit et fortunatus: et nunc flavus est et Equigallus.

Pisth. Ista quidem sic se habent: at, ita me Jupiter amet, haud ego rem magis ridiculam vidi unquam. Euel. Quid rides? Pisth. Tuas pennas. Scin' cui alatus maxime sis adsimilis? rudibus lineis anseri depicto. Euel. Tu autem merulæ caput in orbem deplumatæ. Pisth. Istis quidem adsimulati sumus, idque, ut ait Æschylus, ***non alienis, sed nostris ipsorum pennis.*** Ep. Age jam nunc quid faciendum? Pisth. Primum nomen urbi imponendum est, magnum aliquod atque illustre: deinde diis sacra facienda. Euel. Ita mihi quoque videtur. Ep. Age videam, quid nostræ nominis erit urbi? Pisth. Vultisne conspicuo illo et a Lacedæmone sumto Spartæ nomine vocemus ipsam? Euel. Hercules! Spartam nomen ut ego imponam urbi meæ? ne grabato quidem sparteos funiculos, si modo junceos habeam. Pisth. Quod nam igitur illi nomen imponemus? Euel. Istinc desumtum, ex nubibus et sublimibus regionibus, amplum quid valde. Pisth. Vin' Nubicuculiam? Ep. Iu, Iu! Pulchrum revera et magnificum invenisti nomen. Euel. Numquid hæc est illa Nubicuculia, ubi multæ sunt illæ Theagenis opes, et Æschinis omnes? Pisth. Optimum quidem est, ut hanc eam esse dicas, aut campum Phlegræum, ubi terrigenas Gigantas jactabundi dii superarunt. Euel. Splendida prorsus est hæc urbs. Quis vero deus tutelam habebit urbis? cuinam texemus peplum? Pisth. Quidni sinamus Urbanam Minervam præsidem esse urbis? Euel. Qui vero possit urbs bene esse morata, ubi dea femina integram armaturam habet, Clisthenes autem radium textorium? Pisth. Quis autem murum urbis Pelargicum obtinebit? Ep. Ales hinc e nobis origine Persica, qui ubique dicitur acerrimus esse Martis pullus. Euel. O pulle domine! ut idoneus erit ille deus ad incolendas petras! Pisth. Agedum tu vade ad aërem, illisque, qui murum exstruunt, ministeria præstato: cæmenta adporta, lutumque nudus macera, pelvim fer sursum, de scala decide, custodes constitue, ignem absconde semper, cum tintinnabulo circumcursita, atque ibi dormi: præcones mitte, unum ad deos sursum, alterumque desuper ad homines deorsum, indeque rursus ad me. Puel. Tu vero hic remanens, per me licet, plora. Pisth. I, o bone, eo quo te mitto: nihil enim eorum, quæ dixi, sine te geretur. Ego vero, ut sacra peragam novis diis, sacerdotem, qui pompam ducat, vocabo. Heus puer, puer, canistrum afferte et gutturnium. Chor. Sociam operam conjungo,

consentio, adhortor, supplicationes magnificæ et splendidæ ut fiant diis; insuperque ad persolvendas gratias victima quæpiam simul ut immoletur. Eat, eat Pythii carminis clamor in honorem Dei, et concinat Chæris cantilenam. Pisth. Desine tu inflare tibiam. O Hercules! quid illud erat rei? Ita me Jupiter amet, ego multa quum viderim et admiranda, nondum usque adhuc corvum vidi capistratum. Ep. Sacerdos, hoc age, operare diis novis. Sac. Faciam hercle. Sed ubi ille, qui canistrum tenet? Veneramini Vestam avicularem, miluumque Larem, et alites Olympios atque Olympias cunctos et cunctas. Chor. O accipiter, tutela Suni, salve Rex Pelargice. Sac. Cycnumque Pythium et Delium, Latonamque coturnicem ingentem, et Dianam acalanthidem. Pisth. Non amplius Colænis dicatur, sed acalanthis Diana. Sac. Et frigillam Sabaziam, struthumque, Magnam Matrem deum hominumque. Chor. Cybebe domina, struthe, mater Cleocriti, da Nubicuculiensibus sanitatem et salutem, ipsis, sociisque Chiis. Pisth. Chii sane me delectant, ubique adjuncti. Sac. Heroesque et aves, heroumque natos, et porphyrionem, et pelicanum, phlexidemque, tetracem, pavonem, eleam, bascam, elasam, ardeam, falconem, ficedulam et parum. Pisth. Desine; in malam rem; desine clamare. Heu, heu! ad qualem, miserrime, victimam vocas nisos et vulturios? nonne vides vel unum miluum istuc omne abripere posse? aufer te hinc tuasque infulas: ipsus enim hæc sacra solus peragam. Sac. Ergo alterum rursus ad gutturnium tibi me oportet accinere carmen, pium sanctumque, et invocare deos, unum aliquem solummodo, si modo satis habebitis cibi. Has enim, quæ adsunt, victimas nihil aliud esse dicas, quam barbam et cornua. Pisth. Sacra facientes veneremur volucres deos. Poet. Nubicuculiam illam fortunatam celebra, Musa, tuis hymnorum cantibus. Pisth. Quid hoc rei est? undenam? dic mihi, quis es? Poet. Is ego sum, qui mellifluorum carminum fundo cantus, Musarum famulus expeditus, secundum Homerum. Pisth. Ergone servus quum sis, comam alis? Poet. Non ita est: verum omnes sumus nos poëtæ Musarum famuli expediti, secundum Homerum. Pisth. Non temere est ergo, quod lacerum habes amiculum. Sed, o poëta, quis te huc adegit furor? Poet. Carmina confeci in Nibicuculiam vestram, dithyrambosque multos et elegantes, virginaliaque cantica, quæ Simonideis etiam æquiparentur. Pisth. Quando fecisti tu ea, et a quo tempore? Poet. Jamdudum equidem, jamdudum hanc urbem concelebro. Pisth. Nonne ego hoc ipso in articulo nominalia urbis sacra facio, et nomen, tanquam puerulo, nunc primum ei imposui? Poet. Sed est celerrima Musarum fama, qualis equorum micans pernicitas. Tu vero pater, Ætnæ conditor, divinorum honorum cognominis, largire mihi, quodcunque tuo tibi capite adnuens velis propitius dare mihi. Pisth. Istuc nobis malum hominis facesset negotia, nisi defungamur, quidpiam illi dantes.

Heus tu, qui sagum habes et tunicam, illud exue, et da lepido poëtæ. En tibi sagum: prorsus enim mihi frigere videris. Poet. Donum quidem hocce lubens accipit mea Musa: tu vero animo tuo percipe hos Pindari versus— Pisth. Importunus iste a nobis non discedet. Poet. *Nomades enim inter Scythas palatur Straton, qui textilem vestem non possidet; indecorum autem venit sagum sine tunica.* Intellige quid dicam. Pisth. Intelligo, nempe tunicam accipere te velle. Exue tu: poëtæ enim benefacere oportet. Hanc sume et abi. Poet. Abeo, atque hinc digressus carmina hæc in urbem vestram componam. Concelebra, o Apollo aureo sedens in solio, tremulam hanc et frigidam urbem: in campos nive conspersos fertilesque veni: alalan. Pisth. Hercle enimvero istos effugisti frigidos campos, accepta hac tunica. Haud pol ego malum hoc unquam sperassem, ut ille tam cito quicquam inaudiret de urbe nostra. Rursus tu circumi sumto gutturnio. Sac. Favete linguis. Fat. Ne immola hircum. Pisth. Tu vero quis es? Fat. Quis sim? fatidicus. Pisth. Itaque nunc plora. Fat. O bone, res divinas ne contemtui habeas: namque Bacidis exstat vaticinium, quod manifesto respicit ad Nubicuculiam. Pisth. Cur ergo de eo certiorem me non fecisti, antequam ego hanc urbem conderem? Fat. Divinum me impedivit numen. Pisth. Sed nihil obstat, quin ista carmina audiamus. Fat. *At quando incoluerint lupi canæque cornices eodem in loco Corinthum inter et Sicyonem*— Pisth. Quid mihi, quæso, cum Corinthiis est? Fat. Obscure per illud Bacis indicavit aërem. *Primum Pandoræ faciendum est albi velleris ariete: quique meorum primus venerit carminum interpres, illi donanda vestis pura, et calcei novi*— Pisth. Estne istic scriptum, de calceis? Fat. Hem specta, eccum libellum. *Phialaque insuper est danda, et extis ei implenda manus*— Pisth. Etiamne istic scriptum exta esse danda? Fat. Hem specta, eccum libellum. *Siquidem illa, divine juvenis, confeceris, uti præcipio, aquila in nubibus eris; ni vero dederis, neque turtur eris, neque aquila, nec picus.* Pisth. Ista etiam istic insunt scripta? Fat. Hem specta, eccum libellum. Pisth. Neutiquam igitur simile est illud oraculum isti, quod egomet mihi ex Apollinis vaticiniis descripsi: *Quum vero homo invocatus venerit, ineptus ostentator, et sacra facientibus odio erit, extorumque partem sibi flagitabit, tunc demum verberibus ipsi latera contundere oportet*— Fat. Equidem te nugas dicere arbitror. Pisth. Hem specta, eccum libellum. *Nec parce quicquam, nec aquilæ in nubibus, neque si vel Lampon fuerit, magnusve Diopithes.* Fat. Ista etiam istic insunt scripta? Pisth. Hem specta, eccum libellum. Non foras abibis in maximam malam crucem? Fat. Væ mihi misero! Pisth. Non tu hinc te alio proripies oracula enarratum? Met. Ad vos venio— Pisth. Ecce aliud iterum hocce malum. Quam vero ob causam tu

huc ades? quæ consili ratio? quod institutum? cur ad hoc te iter accinxisti? MET. Dimetiri vobis aërem volo, non secus atque terram solent geometræ, et in jugera dirimere. PISTH. Per deos quæso, quis tu homo es? MET. Quis ego sim? Meto, quem novit Græcia omnis et Colonus. PISTH. Dic sodes, quid illud vero rei habes? MET. Regulas aëris. Ut enim verbo dicam, totus aër forma maxime consimilis est furno; ego igitur adposita sursum hac ipsa curva regula, impositoque circino—intelligisne? PISTH. Non sane. MET. Rectam admovebo regulam, dimetiarque, ita ut circulus exsistat tibi quadratus, inque medio forum: eo autem ducant undique viæ rectæ, ad ipsum illud medium, sicut a Sole, qui ipse rotundus est, recti quaquaversum radii refulgent. PISTH. Hem homo Thaletis instar sapiens! Meto— MET. Quid me vis? PISTH. Scin', quam te amem? atque si mihi obsequeris, hinc ocius te amove. MET. Quid enim est periculi? PISTH. Sicuti Lacedæmone peregrini hinc expelluntur, frequentesque per urbem infligi occeperunt plagæ. MET. Num orta est inter vos seditio? PISTH. Non edepol istuc. MET. Sed qui vero? PISTH. Communi consensu male mulcare omnes jactatores visum est. MET. Itaque hercle me hinc subducam. PISTH. Et vero haud scio an celeri fuga verbera sis evitaturus: hæc enim ecce e propinquo tibi impendent. MET. Væ mihi misero! PISTH. Nonne jamdudum id tibi dicebam? non tuo te modulo metieris, atque alio recipies? INS. Ubi sunt hospitum patroni? PISTH. Quis hic Sardanapalus est? INS. Inspector huc venio, fabæ sorte electus, ad Nubicuculiam. PISTH. Inspector? quis vero te huc misit? INS. Improbus libellus Teleæ. PISTH. Quid? Vin' ergo, accepta mercede, carere molestia, atque abire? INS. Perquam lubenter, ita me dii deæque ament. Quippe concioni oportebat me adfuisse domi manentem: sunt enim nonnulla a me in rem Pharnacis confecta. PISTH. Amove te, accepta mercede: est autem ea hæcce. INS. Quid rei est istuc? PISTH. Habita super Pharnace concio. INS. Antestor me verberatum, qui Inspector sum. PISTH. Non te proripies? non auferes judiciarias tuas urnas? nonne hæc sunt intolerabilia? et mittunt jam Inspectores in hanc urbem, antequam sacra diis facta fuerint. LEG. *Si vero Nubicuculiensis Atheniensem læserit*— PISTH. Quid istuc iterum est mali libelli? LEG. Decretorum populi venditor sum, novasque leges ad vos huc venio venditurus. PISTH. Quid autem? LEG. *Utuntor Nubicuculienses iisdem mensuris, ponderibus et legibus, quibus Olophyxii.* PISTH. Tu vero vapulans jam mox illis uteris, quibus Ototyxii. LEG. Heus quid agis? PISTH. Nonne tu hinc tuas leges auferes? acerbas ego tibi hodie leges ostendam. INS. Arcesso Pisthetærum injuriarum in Munychionem mensem. PISTH. Itane vero? etiamnum tu hic stabas? LEG.

Si vero quis expellat magistratus, neque recipiat secundum præscriptum edicti in columna— Pisth. Væ mihi misero! Tune etiam hic eras adhuc? Ins. Disperdam te, et dicam tibi decem millium drachmarum scribo. Pisth. Ego vero tuas urnas comminuam. Ins. Meministin' ut olim publicam columnam vesperi concacasti. Pisth. Ehodum, aliquis illum comprehendat. Heus tu, non manebis? Sac. Hinc nos præpropere digrediamur, hircum intus diis sacrificaturi. Sem. Jam nunc mihi cuncta adspicienti, cunctaque regenti mortales omnes sacra facient votivis precibus. Universam enim terram inspicio, et conservo bene florentes fructus, interimens omnigenum genera animalium, quæ omnia in terra ex calyce progerminantia ore voraci, arboribusque insidentia, fructus depascuntur: itidem conficio, quæ hortos odoratos corrumpunt pessimis modis; reptiliaque et noxia venenato morsu, quantum eorum est, vi alarum mearum internecione pereunt. Chor. Hac maxime die per præconem promulgatur: si quis vestrum Diagoram interficiat Melium, accipiet talentum: itidem si defunctorum tyrannorum quempiam quis occidat, talentum accipiet. Nos igitur etiam ista nunc hic promulgare volumus: si quis vestrum Philocratem occiderit Struthium, talentum accipiet: sin vivum adduxerit, quatuor; quia frigillas colligans, septenos obolo vendit; turdos itidem sufflans palam ostendit, et indigne habet; merulis etiam in nares immittit pennas; similiterque comprehensas columbas habet inclusas, aliasque cogit aves illicere, in reti deligatas. Hæc publicare volumus: et si quid vestrum aves alat conclusas in caveis, edicimus ut dimittatis: quod si morem non gesseritis, vos ab avibus comprehensi invicem apud nos vincti, illices eritis. Sem. O fortunatam volucrium gentem avium, quæ hieme lænis amictæ non sunt: neque rursus calore nos urunt æstus late resplendentes radii: sed florida per prata foliorum in gremiis incolo, quando meridianis solis ardoribus furiata stridula vates argutum resonat melos: hiemem vero transigo cavis in antris, colludens Nymphis monticolis; vernasque depascimur virgineas et candidas myrti baccas, Gratiarumque hortulos. Chor. Judicibus aliquid dicere volumus de victoria, quam si nobis adjudicaverint, iis omnibus bona largiemur, ita ut dona accipiant multo majoris preti, quam illa Paridi data. Primum igitur, cujus rei maxime omnis judex cupidus est, noctuæ nunquam vos destituent Laurioticæ, sed intus inhabitabunt, et in marsupiis vestris nidificabunt, excludentque minutos nummulos. Præterea tanquam in templis habitabitis: ædium enim vestrarum tectis pinnas addemus. Et si forte apti fueritis magistratum, et quid surripere volueritis, celerem vobis in manus accipitrem dabimus. Si vero aliquo ad cœnam eatis, gulas vobis mittemus. Sin victoriam nobis abjudicetis, curate vobis lunulas fabricarier, tan-

quam statuis: nam quicunque vestrum lunulam non habebit, quando candida læna eritis induti, tunc maxime pœnas nobis dabitis, ut ab omnibus avibus concacemini.

Pisth. Pulcherrime, o aves, sacris litavimus. At mirum a mœnibus nullum adhuc adesse nuntium, ex quo cognoscamus, quæ ibi gerantur. Eccum vero ocurrit aliquis Alpheum spirans. Nunt. I. Ubi, ubi est, ubi, ubi, ubi est, ubi, ubi, ubi est, ubi, ubi locorum est Pisthetærus Imperator? Pisth. Adest. Nunt. I. Exædificata tibi sunt mœnia. Pisth. Bene dicis. Nunt. I. Pulcherrimum opus et magnificentissimum, ut in summo muro, etenim tanta est illius latitudo, Proxenides Compasensis et Theagenes sibi occurrentes agitarent currus, quibus equi essent juncti pari magnitudine atque Durius, et facile prætermearent. Pisth. Hercules tuam fidem! Nunt. I. Longitudo autem, egomet enim murum dimensus sum, centum est ulnarum. Pisth. Pro Neptune! quanta longitudo! qui vero illum exstruxerunt talem? Nunt. I. Aves, nemoque præter eas alius, non Ægyptius laterum bajulus, non lapicida nec faber aderat; sed ipsæ suamet industria, adeo ut in admirationem hoc me rapiat. Ex Libya quidem venerunt triginta circiter millia gruum, quæ lapides deglutiverant, quibus fundamenta substernerentur: hos autem creces rostris suis complanabant: aliæ autem lateres adportabant ciconiæ decem mille: aquam autem ferebant e terra ad aërem charadrii, ceteræque aves fluviatiles. Pisth. Lutum vero quinam illis adferebant? Nunt. I. Fulicæ in pelvibus. Pisth. At quo pacto lutum in pelves injiciebant? Nunt. I. Istuc, o bone, inventum est lepidissime. Anseres cruentes pedibus suis, veluti palis, lutum in pelves ingerebant. Pisth. Quid pedes igitur non conficiant? Nunt. I. Atque edepol anates etiam præcinctæ lateres adportabant: sursum autem volabant, tergo impositam trullam gerentes, tanquam pueruli: lutum in ore ferebant hirundines. Pisth. Quorsum igitur mercenarios quis amplius mercede conducat? Age videam: quid enim? ligna quæ ad murum pertinebant, quinam elaborarunt? Nunt. I. Aves erant fabri lignarii callentissimi pelecani, qui rostris dedolaverunt portas: erat autem sonitus ab iis, dum dolarent, excitatus, qualis est in navali. Et omnia nunc ista portis sunt instructa, pessulis occlusa, et undequaque custodiuntur, circumeuntur, tintinnabulo vigiliæ explorantur, ubique excubiæ sunt constitutæ, et nocturnæ faces in turribus. Sed ego hinc digrediens me abluam: tu autem ipse jam nunc cetera perfice. Chor. Heus tu, quid agis? an miraris tanta celeritate murum esse commœnitum? Pisth. Ita equidem hercle: etenim res est admiratione digna. Nam revera hæc mihi falsis commentis similia videntur. Sed quid accidit novi? ecce enim ab excubitoribus nuntius hic ad nos accurrit, bellicum intuens. Nunt. II. Iou, iou, iou, iou, iou, iou! Pisth. Quid hoc negoti est? Nunt. II. Indig-

nissima nobis acciderunt. Illorum enim aliquis qui apud Jovem sunt, deorum jam modo per portas involavit in aërem, clam graculis qui excubias agunt diurnas. Pisth. O quam nefarium et indignum designavit facinus! Quis deorum? Nunt. II. Ignoramus: quod autem alas haberet, hoc tantum scimus. Pisth. Nonne igitur oportebat circuitores extemplo adversus eum mittere? Nunt. II. Atqui misimus triginta mille accipitres, sagittarios equites: discursant quicunque curvos habent ungues, strix, buteo, vulturius, cymindis, aquila: celerrimo motu, alarumque stridoribus æther agitatur, dum deus inquiritur: neque procul abest, sed hic, ni fallor, jam est. Pisth. Ergo fundas capere oportet et arcus. Huc accedat quicunque minister: nemo non sagittas mittat: fundam mihi aliquis det. Chor. Bellum oritur, bellum infandum, inter me et deos. At quilibet custodiat aërem nubibus obductum, quem Erebus genuit; nec ullus deorum clam te hac se penetret: quisque vero intentis oculis circumspectet. Nam prope jam est deus sublimis, agitatarumque alarum sonitus exauditur. Pisth. Heus tu, quo, quo, quo volas? mane quieta, esto immota, hic consiste, sustine cursum. Quæ es? cujas? Jam dicere oportebat, unde tandem venias. Ir. A diis ego quidem Olympiis. Pisth. Nomen autem quodnam tibi est? navis, an petasus? Ir. Iris velox. Pisth. Paralus, an Salaminia? Ir. Hoc autem quid rei est? Pisth. Hanc nonne aliquis comprehendet subvolans buteo bene peculiatus? Ir. Mene comprehendet? quid id tandem est mali? Pisth. Multum plorabis. Ir. Absurda utique hæc res est. Pisth. Per quasnam portas urbem ingressa es, scelestissima. Ir. Nescio ecastor equidem per quasnam portas. Pisth. Audin' eam, ut nos ludos facit? adiistin' ad graculorum præfectos? quid ais? sigillumne habes a ciconiis? Ir. Quid hoc est mali? Pisth. Non accepisti? Ir. Satin' sanus es? Pisth. Neque symbolum ullus tibi avium immisit præfectus, qui tecum fuerit? Ir. Ecastor mihi nullus immisit, o fatue. Pisth. Et tu tamen, quæso, sic tacite transvolas per urbem alienam et aërem? Ir. Qua enim alia via deos volare oportet? Pisth. Illud equidem hercle ignoro: hac quidem certe non. Quin nunc etiam injuria es. At hoccine scis, te unam omnium Iridum summo jure comprehensam fuisse morituram, si quidem ex merito plectereris? Ir. Atqui immortalis sum. Pisth. At sic tamen periisses. Intoleranda enim nobis eveniant, mea sententia, si ceteris quidem imperitemus; vos autem dii petulantes sitis, et non agnoscatis, nobis, utpote potioribus, invicem auscultandum esse. Eloquere vero mihi, quo te alarum remigio agas. Ir. Egone? ad homines a patre devolo, mandatura, Diis Olympiis ut sacrificent, oves bovesque in aris mactent, et compita nidore repleant. Pisth. Quid ais tu? quibus diis? Ir. Quibus? nobis, in cœlo qui sumus, diis. Pisth. Vos scilicet dei estis? Ir.

Et quis vero alius est deus? Pisth. Aves hominibus nunc sunt dii, quibus etiam operari decet, non autem, ita me Jupiter amet, Jovi. Ir. O stulte, stulte, graves ne commove deorum iras, ut ne genus omne tuum ad internecionem Jovis ligone funditus evertat Justitia, fuligo autem Licymnii fulminis tuum corpus ædiumque ambitum in cineres redigat. Pisth. Auscultadum: desine tumidorum verborum inanis strepitus: quiesce. Age, dic mihi, Lydumne quempiam, an Phrygem his dictis perterrefacere te putas? scin' vero, si Jupiter amplius mihi molestus fuerit, me ædes ipsius et domos Amphionis combusturum igniferis aquilis? mittamque porphyriones in cœlum contra eum alites, pardi pelle amictos, numero plus quam sexcentos. Et quidem unus olim Porphyrion negotium ei exhibuit. Tu vero si mihi odio esse pergas, tua primum famulæ crura sustollens, femoraque diducens, ipsam Iridem inibo: ut mireris, quomodo mihi hoc senectæ penis adeo rigeat, ad ternosque valeat compressus. Ir. Dispereas, inepte, cum istis tuis dictis. Pisth. Non tu hinc te proripies? nonne confestim eurax, patax? Ir. Quod si hanc tuam insolentiam pater meus non compescuerit— Pisth. Væ misero mihi! nonne alio avolans fumo et fuligine implebis juniorum aliquem? Chor. Interdiximus ne amplius Jove nati dii per meam transeant urbem, neve quisquam mortalis victimas in templis adolens hac amplius ad deos mittat fumum. Pisth. Metuo sane præconem, qui ad homines abiit, ne nunquam revertatur. Præc. O Pisthetære, o beate, o sapientissime, o celeberrime, o sapientissime, o politissime, o terbeate, o silentium impera. Pisth. Quid vero dicis? Præc. Ista te aurea corona sapientiæ ergo coronant et condecorant omnes populi. Pisth. Accipio. Cur autem tanto me opere honorant populi? Præc. O tu, qui celeberrimam condidisti ætheriam urbem, nescis quanto sis apud homines honore, quotque habeas hujus regionis amatores. Etenim antequam hanc condidisses urbem Laconas imitandi studio tum insaniebant homines omnes, comam alebant, esuriebant, sordebant, Socratem æmulabantur, scipiones Laconicos gestabant: nunc vero vice versa avium amore insaniunt; omniaque præ voluptate faciunt, quæ aves, easque imitantur. Primum quidem omnes e vestigio e lectulo simul provolant mane, sicuti nos ad pascua; deinde simul se conferunt ad libellos, atque ibi depascuntur plebiscita. Tam aperte vero avium insaniunt amore, ut etiam plerisque indita sint avium nomina. *Perdix* enim caupo quidam vocatur claudus; Menippo autem nomen est *Hirundo;* Opuntio *Luscus corvus;* *Alauda* Philocli: *Vulpanser* Theageni; *Ibis* Lycurgo; Chærephonti *Vespertilio;* Syracusio *Pica:* Midias autem illic *Coturnix* nominatur; nam similis est coturnici a pugnace gallo caput ictæ. Omnes autem præ avium amore carmina cantant, in quibus mentio quædam hirundinis est inserta, aut penelopis, aut, si mavis, anseris,

aut columbæ, aut alarum, aut saltem de pennis inest pauxillum quiddam. Ita quidem res illic se habent. Unum autem hoc tibi dico. Huc venient illinc plus quam sexcenti, qui alas sibi expetunt, moresque avium curvis unguibus rapacium: adeoque pennæ tibi pro advenis alicunde parandæ sunt. Pisth. Non igitur hercle cunctandi nobis copia est; sed tuquam primum ito, et corbes atque cophinos omnes imple pennis, easque mihi huc foras Manes efferat: ego autem advenientes quosque excipiam. Chor. Brevi certe tempore populosam hancce urbem hominum aliquis vocaverit. Pisth. Fortuna modo faveat. Chor. Prævalet amor urbis meæ. Pisth. Ocius afferre jubeo. Chor. Quid enim huic non inest urbi, quod commodum non sit immigranti? Sapientia, Amor, immortales Gratiæ, et comis Tranquillitatis placida facies. Pisth. Quam tarde ministras! nonne ocius properabis? Chor. Cito quis adferat calathum cum pennis. Tu vero hunc rursum excita, atque istum in modum verberato: nimis enim tardus est, haud secus atque asinus. Pisth. Manes etenim est ignavus. Chor. Tu vero hasce primum pennas ordine dispone, simul et musicas, et fatidicas, et marinas; deinde operam da, ut unumquemque considerans, iis quæ in singulos conveniant, prudenter alis ornes. Pisth. Non amplius, strigas obtestor, tibi parcam, quum te tam ignavum esse videam et tardum. Pat. Utinam aquila fiam altivolans, ut volem supra sterilis cæruleique undas maris. Pisth. Veridicus fuisse videtur nuntius. Nam nescio quis iste accedit aquilas cantans. Pat. Papæ! nihil est jucundius, quam volare. Capior equidem avium legibus: nam sane earum amore insanio, et volito, et cupio habitare vobiscum, teneorque desiderio vestrarum legum. Pisth. Quarum legum? multæ enim avium sunt leges. Pat. Omnium: præcipue vero, quod pulchrum habetur apud aves patri collum obtorquere, eumque mordere. Pisth. Immo hercle fortem illum omnino existimamus, qui, pullus adhuc quum sit, patrem pulsaverit. Pat. Propterea equidem huc transmigravi, patremque suffocare cupio, omniaque ejus bona habere. Pisth. Sed lex est nobis avibus antiqua in ciconiarum tabulis: Postquam pater ciconia pullos suos alendo fecerit volatiles omnes, oportet pullos patrem vicissim alere. Pat. Edepol operæ pretium fecero huc veniens, si pabulum etiam patri suppeditare me oporteat. Pisth. Nihil est: quandoquidem enim venisti nobis benevolus, alas tibi, tanquam avi orbæ, aptabo. Tibi autem, juvenis, non male præcipiam, sed ipse quæ didici, quum essem puer. Tu enim patrem ne verberato: sed hac in manum sumta ala, istoque calcis aculeo in alteram, existimans galli esse cristam quam habes, excubias age, milita, stipendia merendo victum tibi para: patrem sine vivere. Sed quoniam pugnax es, in Thraciam avola, atque ibi pugna. Pat. Recte, ita mihi Bacchus faveat, consulere mihi videris: tibique sane morem geram. Pisth.

Certe itaque sapies. Cin. Subvolo ad Olympum levibus alis, volatuque vias permeo, modo has, modo illas, carminum— Pisth. Isti negotio opus est tota pennarum sarcina. Cin. Intrepida mente et indefesso corpore novas semper sectans. Pisth. Tiliaceum Cinesiam amplectimur. Quid huc pedem tu claudum in gyrum versas? Cin. Avis fieri volo, arguta luscinia. Pisth. Desine cantillare, quodque dicere habes, edissere. Cin. Alis tua opera instructus cupio in sublime subvolans ex nubibus nova sumere aëris vertigine contorta et caligine obvoluta exordia. Pisth. An itaque ex nubibus quispiam exordia captet? Cin. Immo enimvero illinc pendet ars nostra. Dithyramborum enim qui maxime splendidi sunt, iidem sunt aërii, caliginosi, cœruleum splendentes, et leves, tanquam alis agitati. Tu vero actutum scies, audias modo. Pisth. Haud equidem audiam. Cin. Immo mehercle tu quidem. Omnem namque percurram tibi aërem, simulacra volatilium, ætherem permeantium, avium longicollium. Pisth. Oop! Cin. Utinam subsultans marino cursu una cum ventorum flatibus incedam— Pisth. Hercle equidem tuos flatus et spiritus compescam. Cin. Nunc australi via pergens, nunc autem contra ad Boream appropinquans, importuosum ætheris sulcum secans. Lepida, o senex, et scita excogitasti commenta. Pisth. Nonne etiam tu gaudes, dum pennis agitaris? Cin. Hoccine tu facis poëtæ dithyrambico, quem Tribus certatim sibi semper omnes expetunt? Pisth. Vin' ergo etiam apud nos remanens Leotrophidæ sumtus suppeditanti e Cecropia tribu chorum docere volantum avium? Cin. Ludificas me planissime. Sed id scias velim, me non conquieturum, usque dum volucris factus aërem percurram. Syc. Quænam hæ sunt aves, nihil habentes, versicolores, alas pandens o picta hirundo? Pisth. Malum hocce haud leve excitatum est. Ecce alius iterum huc cantillans accedit. Syc. O quæ alas explicas versicolor iterum iterumque hirundo. Pisth. In vestem suam hoc mihi scolion cantare videtur; apparetque eum non paucis hirundinibus egere. Syc. Quis ille est, qui alis instruit huc advenientes? Pisth. Ipse hic adest: sed quo tibi opus sit, dicendum est. Syc. Alis, alis opus est: ne iterum percontare. Pisth. Num recta Pellenem volare cogitas? Syc. Nequaquam: sed citator sum insulanus, et sycophanta— Pisth. O te artis felicem! Syc. Et litium investigator. Proinde volo sumtis alis pernici volatu circuire urbes omnes, reos ubique citans. Pisth. At vero volando quo callidius reos citare possis? Syc. Non istuc quidem hercle; sed ut ne prædones mihi negotium facessant, cum gruibus illinc revertar rursus, saburræ loco multis deglutitis litibus. Pisth. Enimvero dic mihi, illudne operis obis? Juvenis qui sis, an peregrinos injuste reos agis? Syc. Quid enim agam? nam fodere nescio. Pisth. Sed alia utque negotia sunt honesta, unde victum sibi parare hominem hoc ætatis decebat,

justo potius modo, quam litibus consuendis. Syc. O bone, ne me præceptis, sed alis instruas. Pisth. Nunc quum hæc dico, alas addo tibi. Syc. Et quomodo tu verbis hominem alatum concinnaveris? Pisth. Omnes verbis, tanquam alis, extolluntur. Syc. Omnes? Pisth. Nonne audivisti in tonstrinis patres identidem dicere adolescentulis? *Mirifice gnatum meum adolescentulum Diitrephes sermonibus suis, quasi alis additis, impulit, ut equos agitaret.* Alius vero quispiam dicit filium suum ad scribendas tragœdias alas sumsisse, mentemque ejus circa illam rem volitare. Syc. Ergone sermonibus etiam homines alati fiunt? Pisth. Fiunt, inquam: nam sermonibus sublimis erigitur animus, atque homo extollitur. Ita te etiam erectum volo utili oratione: convertere ad opera honesta. Syc. At ego nolo. Pisth. Quid ergo facies? Syc. Familiæ meæ nolo esse dedecori. Avitum mihi vitæ genus est delatorem agere. Sed tu me alis instrue velocibus et levibus, accipitris, aut strigis, ut, postquam peregrinos citavero, et eorum deinde illic apud magistratus nomina detulero, postea rursum istuc volem. Pisth. Intelligo: sic dicis: ut nimirum condemnetur illic, antequam eo advenerit, peregrinus. Syc. Prorsus intelligis. Pisth. Post is quidem illuc navigat causam dicturus; tu vero interea istuc revolas, rapturus ejus bona. Syc. Rem tenes. A turbine nihil me differre oportet. Pisth. Intelligo turbinem. Atque edepol sunt mihi pulcherrimæ alæ Corcyreæ hujuscemodi. Syc. Væ mihi misero! scuticam habes. Pisth. Alas quidem, quibus ego hodie te instar turbinis faciam circumrotari. Syc. Heu me miserum! Pisth. Non hinc avolabis? non tu hinc ocius in malam rem abibis, perditissime? acerbam jam nunc experieris pervertendi juris malitiam. Nos abeamus collectis alis. Chor. Multa sane et nova et mirabilia volitando cognovimus, et res vidimus, quas nemo facile credat. Enata est enim arbor quædam peregrini admodum et inauditi generis, a corde longiuscule, Cleonymus dicta, nulli quidem rei utilis, at sic tamen timida et magna. Hæc vere semper germinat, et sycophantias edit: at ei hieme rursus clypei, tanquam folia, defluunt. Est itidem locus aliquis apud ipsas tenebras, hinc procul in lucernarum vastitie, ubi cum heroibus homines una prandent et conversantur, præterquam vesperi. Id enim temporis non amplius erat tutum obviam illis fieri. Si quis enim mortalium occurrisset Orestæ heroi noctu, nudabatur vestibus, ab eoque percutiebatur partes corporis quasque nobiliores.

Prom. O me infelicem! caveam modo ne me Jupiter conspiciat. Ubi est Pisthetærus? Pisth. Hem, quid hoc est? Quid, malum, sibi vult hæc capitis obvolutio? Prom. Deorumne hic quempiam pone me vides? Pisth. Nullum equidem hercle. Quis vero tu es? Prom. Quodnam igitur diei tempus est? Pisth. Quodnam? aliquantulum post meridiem. At tu, quis es? Prom. Inclinatne in

vesperam, an præcipitat magis? PISTH. Væ mihi, ut te abominor! PROM. Quid enim facit Jupiter? detergitne, an obducit cœlo nubes? PISTH. Male pereas. PROM. Sic quidem me detegam. PISTH. O care Prometheu! PROM. Desine, desine, ne clamites. PISTH. Quid enim est? PROM. Sile: ne meum nuncupes nomen: quippe perdideris, si me Jupiter hic videat. Sed ut tibi enarrem res supernas, quomodo se habeant, hanc umbellam sume, et supra caput meum sustine, ne me conspiciant dii. PISTH. Ha, ha, he; bene illud excogitasti, et more tuo solerter. Ocius itaque succede, ac deinde audacter loquere. PROM. Itaque jam nunc ausculta. PISTH. Operam tibi do sedulam: fabulare. PROM. Prorsus periit Jupiter. PISTH. Quando periit? PROM. Ex quo vos urbem in aëre condidistis. Hominum enim nemo quicquam amplius sacrificat diis, neque nidor a victimarum femoribus ascendit ad nos ab eo usque tempore. Sed sicut in Thesmophoriis jejunium agimus, sacrorum primitiis carentes. Barbari vero dii esurientes, Illyriorumque more absonum stridentes, clamitant bellum se desuper illaturos Jovi, ni emporia præbeat libera et aperta, ut importentur exta concisa. PISTH. Suntne enimvero alii quidam barbari dii supra vos? PROM. Nonne enim barbari sunt, e quibus Patrius est suus Execestides? PISTH. Nomen vero barbaris istis diis quodnam est? PROM. Quodnam sit? Triballi. PISTH. Intelligo: inde nimirum illud *Dispereas* est natum. PROM. Verissime. Hoc autem unum tibi plane dico, legatos huc esse venturos, de pactis qui agant, a Jove illisque superioribus Triballis: vos vero ne pacta ineatis, ni reddiderit avibus sceptrum denuo Jupiter, et Basileam uxorem tibi matrimonio jungat. PISTH. Quæ est Basilea? PROM. Formosissima virgo, quæ fingit fulmen Jovis, ceteraque omnia, consilia recta, æquas leges, modestiam, navalia, calumniam, Colacretem, triobolarem judicum mercedem. PISTH. Omnem igitur penum administrat. PROM. Ita est: quam si tu a Jove acceperis, cuncta habes. Ista ut tibi declararem huc veni. Nunquam enim non animi in homines propensi sum. PISTH. Et tui vero solius inter deos munere dicos super prunas torremus. PROM. Deos vero, ut nosti, odi omnes male. PISTH. Semper quidem hercle deorum osor fuisti. PROM. Timon purus putus. Sed ut hinc ocius abeam, cedo mihi umbellam, ut si me Jupiter e cœlo conspexerit, sequi videar canistrigeram. PISTH. Sume itidem hanc sellam, eamque cum umbella fer. CHOR. In Sciapodum vero finibus lacus est quidam obscœnus, ubi ab Orco animas evocat Socrates. Eo et Pisander venit, obsecrans ut animam sibi videre liceret, quæ illum etiamnum viventem deseruerat: victimamque secum habebat camelum, agnum aliquem, cujus præciso gutture, retro, ut olim Ulysses, abiit: deinde ascendit ipsi ab Inferis ad sanguinem cameli bibendum Chærephon Vespertilio.

Nept. Urbs Nubicuculiæ, uti vides, hæc est, ad quam legati mittimur. Heus tu, quid agis? adeon' in sinistrum latus rejicis pallium? nonne tu id convertes ad dextram? Quid, miserrime, eodem naturæ vitio laboras, quo Læspodias? O popularis licentia, quo nos tandem cogis, si quidem hunc delegerunt legatum dii! Trib. Quin quiescis? Nept. Male pereas: enimvero te vidi omnium multo barbarissimum deorum. Age vero, Hercules, quid faciemus? Herc. Dudum tibi dixi, illum hominem me velle strangulare, quicunque tandem sit, qui ducto muro deos interclusit. Nept. Sed, o bone, delecti sumus de pace legati. Herc. Tanto magis illum strangulare certum est. Pisth. Radulam det mihi quispiam: adfer laserpitium; caseum quis adportet; suscita carbones. Herc. Virum salvere jubemus nos dii tres. Pisth. Sed rasum inspergo laserpitium. Herc. Cujus autem istæ sunt carnes? Pisth. Aves quædam novarum rerum studio aggressæ populares aves injusta perpetrasse visæ sunt. Herc. Tum tu illas, amabo, laserpitio prius conspergis? Pisth. Salve, Hercules; quid est? Herc. Legati huc missi venimus a diis de bello componendo. Fam. Oleum non inest in ampulla. Pisth. Atqui pingues esse aviculas convenit. Herc. Nobis enim bellum gerere nihil lucri adfert: vosque, si nobis diis essetis amici, pluviam aquam haberetis in paludibus vestris, alcedoniaque ageretis semper. De istis omnibus legati plena potestate instructi venimus. Pisth. Atqui neque unquam antea nos lacessivimus vos bello, et nunc etiam parati sumus vobiscum, si videtur, si quidem aliud etiam, quod justum sit, volueritis facere, pacta inire: conditiones autem hæ sunt. Sceptrum ut nobis avibus denuo Jupiter reddat: atque ita conciliemur. Hac conditione legatos ad prandium voco. Herc. Mihi quidem hæc sufficiunt et suffragor. Nept. Quid, o miserrime, tam stultus es et gulosus? an regno patrem privabis? Pisth. Siccine vero? non enim vos dii plus poteritis, si rebus, quæ infra in terra sunt, præsint aves? Nunc quidem sub nubibus latentes, atque inclinantes sese, pejerant vestrum numen mortales. Aves autem si socios habueritis, quando quis corvum adjuraverit et Jovem, corvus ad perjurum clanculum volando accedet, percussumque oculum ipsi excutiet. Nept. Ita me Neptunus amet, ista perpulchre dicis. Herc. Mihique etiam sic videtur. Pisth. Quid autem tu ais? Trib. *Nabaisatreu.* Pisth. Viden'? et hic ista comprobat. Alterum nunc etiam audite, quantum vobis commodi simus adlaturi. Si quis hominum victimam deorum alicui voverit, deinde is astu eludat, ita inquiens; *faciles sunt dii et moræ patientes:* neque solvat præ avaritia; nos et ista exigemus. Nept. Age, fac sciam, quo pacto? Pisth. Si forte dinumeraverit nummulos hic homo, aut lavans in balneo consideat, miluus devolabit, surreptumque duarum ovium pretium referet deo. Herc. Ut sceptrum illis denuo reddatur, suf-

fragio meo confirmo. NEPT. Interroga nunc Triballum. HERC. Heus tu, Triballe, an plorandum tibi videtur? TRIB. *Saunaca bactaricrousa.* HERC. Nos omnino recte loquutos esse dicit. NEPT. Si quidem hæc vobis utilia videntur, et mihi itidem videntur. HERC. Heus tu, de reddendo sceptro quæ rogas, nobis facere acceptum est. PISTH. Atqui hercle aliud etiam est, cujus mihi in mentem venit. Junonem enim relinquo Jovi: sed Basilea virgo uxor mihi elocanda est. NEPT. Pacem non cupis ex animo. Domum revertamur. PISTH. Parum id mihi curæ est. Coque, jusculum oportet te dulce conficere. HERC. O hominum divinissime Neptune, quo te agis? nosne unam ob mulierem bellum geremus? NEPT. Quid itaque faciamus? HERC. Quid? conveniamus. NEPT. Quid, inepte, non animadvertis te jamdudum circumveniri? tute enim rem tuam perdis. Namque si Jupiter moriatur, tradito hisce imperio, tu pauper eris. Ad te enim omnia devolvuntur bona, quæ Jupiter moriens reliquerit. PISTH. Hei mihi misero, quam tibi callidis dictis os sublinit! huc ad me secede, ut tibi quid dicam. Circumducit te tuus patruus, o stulte: ex bonis enim paternis ne hilum quidem tibi obveniet secundum leges: quippe nothus es; non genuinus. HERC. Egone nothus? quid ais? PISTH. Tu vero hercle, ut qui e peregrina muliere sis natus: aut quonam pacto unicam esse heredem Minervam putes, quæ filia est, si fratres una sint genuini? HERC. Quid autem, si mihi moriens pater reliquerit bona, ut quæ nothis lege permittantur? PISTH. At eum lex non sinit. Ipsus hic Neptunus, qui te nunc incitat, litem tibi primus de paterna hereditate movebit, genuinum se esse fratrem dictitans. Quin etiam recitabo tibi Solonis legem: *Nothus jure propinquitatis hereditatem ne adeat, liberi si sint genuini; sin liberi non sint genuini, ad proximos agnatos hereditas devolvatur.* HERC. Nullum itaque mihi obtigerit jus in paterna bona? PISTH. Ne minimum quidem hercle. Dic autem mihi, an tribulium tabulis jam te pater curavit inscribi? HERC. Nequaquam: illudque jam olim miratus sum. PISTH. Quid sursum hians spectas irato et verbera minante vultu? a nobis autem si stes, ego te constituam regem, gallinarumque tibi lac præbebo. HERC. Jampridem sane justa mihi petere videris de ista virgine, illamque ego tibi concedo. PISTH. Quid tu vero? NEPT. Seorsum atque aliter sentio. PISTH. Omnis nunc res in Triballo posita est. Quid tu ais? TRIB. Pulchram virginem magnamque Reginam avi concedo. HERC. Concedere tu dicis? NEPT. Ita me Jupiter amet, non hic se concedere dicit, nisi tam incondita blatit verba, quam cantillans hirundo. PISTH. Proinde virginem hirundinibus concedendam esse ait. NEPT. Vos nunc ambo litem componite et paciscimini: ego, si quidem ita vobis videatur, silebo. HERC. Nobis, quæ tu rogas, omnia concedere placet. Sed ipse nobiscum ito in cœlum, ut Basileam, cetera-

que omnia ibi accipias. PISTH. Commodum igitur hæ aves concisæ sunt ad nuptiales epulas. HERC. Vultisne vero, ut ego hic remanens interim carnes assem? vos autem ite. NEPT. Tune carnes asses? magnam enimvero voracitatem narras. Non ibis nobiscum? HERC. Molliter sane me curassem. PISTH. At vestem nuptialem huc mihi quis adferat. CHOR. In Pharis vero, apud Clepsydram versuta est Englottogastorum natio, qui lingua metunt, serunt, vindemiant, et ficus legunt: sunt autem genere barbari, Gorgiæ et Philippi: et ab istis Englottogastoribus Philippis mos invaluit, ut ubique regionis Atticæ linguæ seorsum a ceteris extis secetur.

NUNT. O summe felices, magisque quam verbis possit exponi, o ter beatum volucrium avium genus, excipite regem vestrum fortunatis in ædibus. Talis enim accedit, qualis neque illustris adspectu stella fulsit in auro splendente domo; neque Solis clarum radiorum jubar tantum resplenduit. Venit autem ducens secum mulierem inenarrabili pulchritudine, vibrans fulmen, alatum Jovis telum: miræ suavitatis odor ad altissima cœli diffunditur; spectaculum egregium: suffituum vero auræ levi motu adtollunt volumina fumi. Hic vero ipsus est: sed oportet divæ Musæ sacrum, bonaque verba fundens, os aperire. SEM. Recede, discede, abscede, concede, circumvolate fortunatum virum fausto venientem omine. Hem, hem, quanta venustas! quæ pulchritudo! O qui felicissimum huic urbi matrimonium iniisti! magna, magna contigerunt per huncce virum generi avium commoda: sed hymenæis et genialibus excipite carminibus ipsum, sponsamque ejus Basileam. SEM. Junoni olim Olympiæ excelsi solii regem magnum diis Parcæ conjunxerunt tali hymenæo: Hymen, o Hymenæe. Floridus autem Amor aureis alis retro adductas regebat habenas, Jovis pronubus beatæque Junonis: Hymen, o Hymenæe. PISTH. Delector hymnis, delector cantibus: laudo vestrum sermonem. Jam vero nunc age, Jovis ipsius celebrate tonitrua sub terram mugientia, igneaque fulgura, horrendumque et coruscum fulmen. CHOR. O fulguris aureum lumen, o Jovis immortale telum igniferum, o inferna, gravesonantia, et imbrifera simul tonitrua, quibus vir iste nunc terram concutit, omnium per te potitus, et adsidentem sibi Basileam habet Jovis. Hymen, o Hymenæe. PISTH. Sequimini nunc nuptias, o genera omnia aligerum sodalium, ad ædes Jovis et lectum genialem. Porrige, o beata, tuam manum, alisque meis prehensis, mecum salta: tollens autem ego allevabo te. CHOR. Alalæ, Ie Pæan, Tenella præclare victor, o deorum summe!

THESMOPHORIAZUSÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

MNESILOCHUS *Euripidis socer.*
EURIPIDES.
FAMULUS *Agathonis.*
AGATHO.
CHORUS *Agathonis.*
PRÆCO.
CHORUS *Mulierum Thesmophoria celebrantium.*
MULIERES QUÆDAM.
CLISTHENES.
PRYTANIS.
SCYTHA LICTOR.

[1—35]

MNES. O JUPITER! quando tandem hirundo apparebit? perdet me homo, in orbem me circumducens a matutino usque tempore. Licetne vero, priusquam lien mihi excutiatur, percontari te, quo me ducis, o Euripides! EUR. Sed non audire te oportet omnia, quæ statim præsens videbis. MNES. Quid ais? iterum memora. Non oportet me audire? EUR. Non, si quæ statim visurus es. MNES. Neque ergo videre me oportet? EUR. Non, si quæ auditurus es. MNES. Quidnam mihi suades? attamen scite loqueris. Scilicet, ut censes, nec audiendum, nec videndum mihi est. EUR. Utriusque enim horum diversa est natura. Aliud est *non videre*, aliud est *non audire:* hoc scias. MNES. Quomodo aliud? EUR. Ita hæc olim discreta fuerunt. Etenim æther, quum primum secerni cœpit, et animalia in se gignere motu prædita, quo quidem cernere oportet, primum fabricavit oculum, instar Solis rotæ: auditus vero infundibula, aures perforavit. MNES. Propter infundibulum ergo neque audio, neque video. Gaudeo hercle me hæc didicisse. Quantum est cum sapientibus conversari! EUR. Multa talia discere possis a me. MNES. Utinam ergo præter bona ista excogitare queas, quanam ratione adhuc addiscam, non esse claudum cruribus! EUR. Accede huc et adhibe mentem. MNES. Ecce. EUR. Viden' ostiolum hoc? MNES. Sic hercle opinor.. EUR. Tace nunc. MNES. Taceo ostiolum. EUR. Ausculta. MNES. Auscultabo et tacebo ostiolum. EUR. Hic habitat inclytus ille Agatho, tragicus poëta. MNES. Qualis est iste Agatho? EUR. Est quidam Agatho— MNES. Num niger ille et robustus? EUR. Non: sed alius quis. Nunquamne vidisti? MNES. An barbatus ille? EUR. Nunquamne vidisti? MNES. Haud hercle vero, quod quidem sciam. EUR. Atqui præcidisti tu eum:

sed non noveras forsan. Sed procul deliteamus, quia foras egreditur famulus quis ejus, ignem gerens et ramos myrteos: sacrificaturus videtur pro felici carminum elaboratione. Fam. Favete linguis, omnis populus, ore compresso. Versatur enim intra heriles ædes Musarum sacer cœtus cantica modulans. Compescat autem ventos tranquillus æther, fluctusque maris non resonet cœruleus. Mnes. Bombax. Eur. Tace: cur loqueris? Fam. Volucrum genus omne somno quiescat, agrestiumque ferarum per silvas vagantium pedes ne solvantur. Mnes. Bombalobombax. Fam. Nam constituit suaviloquus Agatho, antistes noster— (Mnes. An pædicari? Fam. Quis vocem emisit? Mnes. Tranquillus æther.) Fam. Statumina pangere, dramatis exordia: curvat vero novas testudines versuum: et alios quidem tornat, aliorum conglutinat membra: gnomas effingit: nomina commutat rebus: in modum ceræ versus liquat, et rotundat, et in forma fundit. Mnes. Et clunem agitat. Fam. Quis rusticus septis appropinquat? Mnes. Qui paratus est tibi et poëtæ illi suaviloquo, perforato septo, rotundatum hunc penem et contortum in culi formam fundere. Fam. Mirum, ni, quum juvenis esses, valde fueris protervus, o senex. Eur. O bone, hunc quidem jube valere: tu vero Agathonem huc mihi evoca omni studio. Fam. Non est quod me roges: nam ipse egredietur illico, quippe qui carmina modulari occipit. Hieme enim flectere strophas non est facile, nisi quis foras progrediatur in solem. Mnes. Quid igitur agam? Eur. Opperiredum: nam egreditur. O Jupiter, quid me facere cogitas hodie? Mnes. Per Jovem, percontabor hominem, quid hoc rei sit. Quid gemis? quid gravaris? clam me non decet te habere, qui sis gener meus. Eur. Est malum mihi magnum præparatum. Mnes. Quodnam? Eur. Hodie decernetur, vivatne adhuc, an perierit Euripides. Mnes. Et quomodo? si quidem nunc neque in foris jus dicitur, nec Senatus est consessus, quia tertius est dies, Thesmophoriorum medius. Eur. Hoc ipsum nimirum exitio mihi futurum præsagit mihi animus. Insidias enim struxerunt mihi mulieres, et in Dearum ædem convenerunt hodie, in perniciem meam deliberaturæ. Mnes. Quam ob causam? Eur. Quia in tragœdiis eas traduco, et convicia illis dico. Mnes. Per Neptunum et Jovem merito hoc tibi evenerit. Sed, quum hæc ita comparata sint, quid habes quod contra machineris? Eur. Agathoni poëtæ tragico si persuasero, ut Thesmophoria adeat. Mnes. Quid facturus, quæso? Eur. Ut verba faciat in mulierum concilio, et quæ in rem meam sint pro me dicat. Mnes. Utrum palam, an clam? Eur. Clam, stola muliebri indutus. Mnes. Lepidum hercle inventum, et a tuo more minime alienum. Fallaciarum enim nostra est palma. Eur. Tace. Mnes. Quid rei est? Eur. Egreditur Agatho. Mnes. Et qualis ille est? Eur. Is est, qui nunc advehitur. Mnes. Profecto cæcus sum: non enim video

virum ullum hic præsentem: at Cyrenen video. Eur. Tace; jam enim, ut carmina moduletur, se comparat. Mnes. Formicinas semitas, aut quid aliud flebili voce cantillabit? Ag. Sacram Inferis Deabus accipientes facem, puellæ, cum libera patria, choros agitate, et clamorem tollite. Chor. Cuinam deorum, dic age, festum hoc celebratur? facile enim animum induco deos colere. Ag. Age nunc instrue, Musa, aureo arcu insignem Phœbum, urbis qui condidit mœnia in Simoëntide terra. Chor. Salve, festivissimis canticis celebrate Phœbe: qui musicis in certaminibus sacrorum præmiorum honoribus excellis. Ag. Et nemorosis in montibus degentem virginem laudate, Dianam silvestrem. Chor. Celebrare et beatam prædicare pergo venerandam Latonæ prolem, Dianam integram. Ag. Latonamque, et pulsus Asiaticæ citharæ, a pede nunc discrepantes, nunc ei respondentes rhythmo, ad quos moventur Phrygiæ Gratiæ. Chor. Veneror Latonamque reginam, citharamque matrem hymnorum, probato masculo clamore, per quem fulgor emicat divinis ex oculis, et per nostram subitam vocem: quorum gratia regem Phœbum laudibus orna. Salve Latonæ fili beate. Mnes. Quam dulce melos, o venerandæ Genetyllides, et effeminatum, et blandius lasciviusque quibusvis osculis, ita ut audienti mihi podicem ipsum subierit titillatio! Et te, o adulescens, Æschyli verbis in Lycurgo interrogare volo. Cujas est effeminatus iste? quæ patria? quæ stola? quæ confusio vitæ? Quid barbito rei est cum crocota? quid lyræ cum redimiculo? quid palæstrica ampulla et strophium? quam non conveniunt! quænam est speculi et ensis societas? quisnam vero ipsus es, adulescens? num vir es? at ubi penis? ubi læna? ubi viriles calcei? an vero femina? ubi igitur papillæ? quid ais? quid taces? Sed utique ex cantu conjecturam de te faciam, siquidem ipse non vis dicere. Ag. O senex, senex, invidiæ quidem convicium audivi; sed dolore non affectus sum. Ego autem vestem, pro iis quæ animo meditor, gero. Poëtam enim oportet fabularum, quas facit, argumentis convenientes adsciscere mores. Ac primo quidem muliebres quando quis facit fabulas, muliebrium morum corpus ipsum poëtæ particeps esse oportet. Mnes. Equum igitur agitas, quum Phædram facis. Ag. Viriles autem si quis faciat, virile istud corpori inest ipsi. At quæ natura non habemus, illa demum imitando studemus adsequi. Mnes. Ergo quum Satyros facies, voca me, ut opera mea te adjuvem pone stans arrecto veretro. Ag. Præterea illepidum est poëtam videre, agrestis qui sit et hirsutus. Considera porro Ibycum illum et Anacreontem Teïum, et Alcæum, qui harmoniæ venustatem conciliarunt, mitras gestasse, et molliter, Ionum more, saltasse. Phrynichus quoque, de hoc enim certe audivisti, et ipse pulcher erat, et pulchris induebatur vestibus: idcirco utique et pulchra erant ejus dramata. Necesse

enim quemlibet paria naturæ suæ facere. Mnes. Propterea utique Philocles, qui turpis est, turpia facit: Xenocles autem, qui malus est, mala facit: porro Theognis, qui frigidus est, frigida facit. Ag. Necesse omnino. Quare, quum illud nossem, corpus meum curavi diligenter. Mnes. Quomodo obsecro? Eur. Desine latrare. Namque ego istuc ætatis talis eram, quando incepi fabulas facere. Mnes. Tibi hercle non invideo educationem tuam. Eur. Sed cujus gratia veni, sine me dicere. Mnes. Dic. Eur. Agatho, sapientis est viri, si quis paucis verbis multa scite complecti possit. Ego vero nova calamitate percussus supplex ad te venio. Ag. Quanam re indigens? Eur. Constituerunt mulieres me perdere hodie in festo Thesmophoriorum, quia ipsis male dico. Ag. Quodnam igitur a nobis est auxilium tibi? Eur. Maximum. Nam si inter mulieres, clam eas, sedeas ita ut mulier esse videaris, causamque meam dilucide agas, servabis me. Solus enim condigne pro me dicere queas. Ag. Quidni vero ipse causam tuam dicis præsens? Eur. Dicam tibi. Primum quidem noscor: deinde canus sum, et barbam habeo. Tu vero formoso es vultu, candidus, rasus, muliebri voce, delicatus, specie decora. Ag. Euripides— Eur. Quid est? Ag. Fecistin' aliquando hunc versum? *Jucundum tibi est lucem intueri: patri vero id non jucundum putas?* Eur. Equidem. Ag. Ne igitur speres tuum malum nos subituros esse: nam insaniremus utique. Sed ipse quod tuum est, eo quo par est animo feras. Calamitates enim non dolos struendo ferre nos æquum est, sed patiendo. Mnes. Enimvero tu, impudice, latiorem culum habes, non dicendo, sed patiendo. Eur. Quid vero causæ est cur illuc ire formides? Ag. Pejori exemplo periturus essem, quam tu. Eur. Quidum? Ag. Qui? quia viderer mulierum opera nocturna clepere, et surripere muliebrem Venerem. Mnes. Ecce vero *clepere!* immo hercle pædicari. Sed, ita me Jupiter servet, speciosus est prætextus. Eur. Quid igitur? faciesne quæ te rogo? Ag. Neutiquam hoc credas. Eur. O me infelicissimum! ut periit Euripides! Mnes. O amicissime, o gener, ne tibi desis. Eur. Quanam igitur ratione me expediam? Mnes. Hunc quidem longum flere jube: me vero, ad quodcunque vis, utere. Eur. Age igitur, quoniam tute ipsum tradis mihi, exue hanc vestem. Mnes. Ecce, humi jacet. Sed quid me facere cogitas? Eur. Radere hanc barbam; inferiorum vero partium pilos adurere. Mnes. Fac ergo, si tibi videtur; vel tradere meipsum tibi non debebam unquam. Eur. Agatho, sine novaculis nunquam deprehenderis: unam igitur nobis nunc commoda. Ag. Sume ipse ex hac theca. Eur. Liberalis es. Tu vero sede: infla buccam dextram. Mnes. Hei mihi! Eur. Quid clamitas? paxillum ori tibi indam, ni taceas. Mnes. Attatæ, attatæ! Eur. Heus tu, quo curris? Mnes. Ad Eumenidum fanum: non enim, per Cererem, hic manens secandum

me præbebo. Eur. Nonne ridiculus eris semiraso capite? Mnes. Parum id curo. Eur. Per deos obsecro, nequaquam prodideris me: huc accede. Mnes. O me infelicem! Eur. Immotus sede, et erige caput. Quo te vertis? Mnes. Mu, mu. Eur. Quid mussitas? omnia belle peracta sunt. Mnes. Væ misero mihi! levis ergo militabo. Eur. Animo liquido et tranquillo es: nam formosus videberis omnino. Vin' ipse te spectare? Mnes. Si tibi ita placet, speculum affer. Eur. Viden' teipsum? Mnes. Non mehercle, sed Clisthenem. Eur. Surge, ut pilos tibi aduram; et inclina te. Mnes. Hei mihi misero! porcellus fiam. Eur. Adferat huc aliquis intus facem vel lucernam. Inclina te: caudæ cave nunc extremæ. Mnes. Curabo id hercle. At vero uror. Heu me miserum! aquam, aquam, vicini, priusquam podex suppetias ferat ad flammam restinguendam. Eur. Bono animo es. Mnes. Qui bono animo sim, flamma ambustus? Eur. Sed nihil tibi amplius molestiæ reliquum est: plurimus enim tibi labor exantlatus est. Mnes. Heu, heu, fuliginem! ambusta mihi omnia sunt circa podicem. Eur. Istuc ne cures: illum enim alius quis spongia absterget. Mnes. Utique flebit, si quis podicem meum abluerit. Eur. Agatho, quandoquidem operam tuam mihi invides, at saltem pallam hancce commoda nobis et strophium: non enim dices te istis carere. Ag. Sumite et utimini, lubens concedo. Mnes. Quid igitur sumam? Ag. Crocotam primum sume et indue. Mnes. Per Venerem, suavem spirat odorem mentulæ. Ag. Præcinge illum celeriter. Mnes. Cedo nunc strophium. Eur. Ecce. Mnes. Age nunc indue ornamenta cruribus meis. Eur. Vittis opus est et mitra. Ag. En galericulum, quod ego noctu gesto. Eur. Quin et hercle perquam commodum est. Mnes. Mihine aptum erit? Ag. Immo edepol optime habet. Eur. Cedo encyclum. Ag. Hoc sume e lectulo. Eur. Calceis opus est. Ag. Hos meos sume. Mnes. An apti mihi erunt? Eur. Quidni? num laxos gestare amas? Ag. Tu hoc ipse videas. Sed quandoquidem omnia habes, quorum tibi opus est, intro aliquis quam citissime me vehat. Eur. Vir quidem hic nobis speciem mulieris utique præ se fert. At quum loqueris, fac ut vocis sono mulierem imiteris bene et verisimiliter. Mnes. Id conabor. Eur. Vade igitur. Mnes. Non hercle, nisi juraveris mihi— Eur. Quidnam? Mnes. Te servaturum esse me omnibus modis, si quid mihi accidat mali. Eur. Juro igitur per Ætherem, domicilium Jovis. Mnes. Quid potius quam per Hippocratis contubernium? Eur. Juro igitur per omnes funditus deos. Mnes. Memento igitur hoc: mens juravit, non vero lingua. Hanc jurejurando minime obstringere volo. (*Auditur mulierum acclamatio: mutata scena templum conspicitur.*) Eur. Abi propere celeriter. Nam concionis signum in Thesmophorio apparet: ego vero abibo. Mnes. Huc age Thratta, sequere. O Thratta, vide, ardentibus facibus

quanta ascendat fuligo. Sed, o perpulchræ Thesmophoræ, recipite me bonis avibus, et huc, et hinc rursus domum. O Thratta, cistam de capite depone, et deinde exime placentam, ut eam sumam et libem Deabus. Domina valde honorata, cara Ceres, et Proserpina, da mihi, ut multa sæpe tibi libare queam: sin minus, at nunc, saltem lateam: utque filiæ meæ cunnus virum nanciscatur divitem, quamvis stolidum et insipientem, et ad mutonem adtentam habeat animi mentem. Ubi, ubi sedere potero loco commodo, oratores ut audiam? tu vero, o Thratta, hinc facesse: servis enim non licet concioni interesse.

PRÆC. Favete linguis, favete linguis. Vota facite Thesmophoris, Cereri et Proserpinæ, et Pluto, et Calligeniæ, et juvenum altrici Terræ, et Mercurio, et Gratiis, ut concio hæc et concilium præsens pulcherrime et optime habeatur, multumque prosit urbi Atheniensium, et feliciter nobis ipsis vertat; et ut, quæ præclaris factis et orationibus merebitur quam optime de populo Atheniensium et mulieribus, ea vincat: hæc precamini et vobis ipsis bona. Io Pæan, io Pæan, io Pæan: gaudeamus. CHOR. Hæc fieri optamus, et deorum genus precamur, ut ad has preces appareant læti. Jupiter magni nominis, et aurea lyra decore, Delum qui colis sacram; et tu omnium victrix virgo, cæsia oculos, auream quæ vibras hastam, quæque urbem habitas florentissimam, huc veni: et multi nominis, ferarum interfectrix puella, pulchræ Latonæ germen: tuque marine venerande Neptune, maris rector, relicto piscoso turbinibusque agitato Nerei penetrali; marinæque puellæ et Nymphæ montivagæ. Aurea quoque lyra accinat precibus nostris. Ex voto concionem habeamus, Atheniensium nobiles mulieres. PRÆC. Preces adhibete diis Olympiis, et deabus Olympiis, et Pythiis deis, et Pythiis deabus, et Deliis deis, et Deliis deabus et reliquis diis. Si quis malum aliquod machinatur muliebri populo, vel pacem offert Euripidi, Medisve, unde detrimentum capiant mulieres; vel tyrannidem affectat, vel cum aliis conspirat, ut tyrannum reducat; vel mulieris alicujus, quæ infantem supposuerit, nomen detulit; vel si mulieris alicujus ancilla lenocinium faciens, rem hero in aurem insusurrat, aut si aliquo missa, falsos nuntios adfert; vel si quis mœchus mulierem decipit mendaciis, et non dat quæ promiserit; vel si quæ anus dona dat mœcho; vel si dona accipit ab alio meretrix, amicum suum prodens; et si quis caupo vel caupona, congii vel cotylarum usu receptam mensuram adulterat, ut male pereat ipse et tota familia, imprecamini: vobis autem aliis omnibus ut dii dent multa bona, precamini. CHOR. Junctis precamur precibus, ut rata urbi, rataque populo hæc vota fiant, utque suffragiis omnibus vincant, uti par est, quæ optima suaserint: quæcunque vero decipiunt, violantque jurisjurandi formulas moribus receptas, proprii lucri gratia, et in publicum detrimentum; vel plebiscita et legem quærunt abrogare, novis promulgatis; arcanaque hostibus nostris produnt, vel Medos inducunt

in regionem nostram, ad eam perdendam, impie agunt, injuriaque adficiunt civitatem. Sed tu, imperio qui regis omnia Jupiter, hæc rata facias, ut nobis dii adsint, quamvis mulieres simus. Præc. Audite omnes. Placuerunt hæc Senatui mulierum, Timoclea præside, Lysilla scribæ vicem obeunte, dicente Sostrata; concilium haberi mane, die medio Thesmophoriorum, quo nobis quamplurimum est otii, et consultari primum de Euripide, quid illum pati oporteat: videtur enim injuriam facere nobis omnibus. Quis concionari vult? Mul. I. Ego. Præc. Circumda igitur hanc coronam capiti, priusquam verba facias. Tace, sile, adtento esto animo: exscreat enim jam, quod faciunt oratores: longam orationem habitura videtur. Mul. I. Ecastor nulla ambitione inducta, o mulieres, loquutura surrexi: sed enim jampridem graviter fero misera, quum contumeliis vos lacessi videam ab Euripide, illo olerum venditricis filio, multaque et varia audire opprobria. Quibus enim ille nos conviciis non incessit? ubi nos non calumniatur, sicubi spectatores vel pauci conveniunt, et tragœdi et chori? fallaces nimirum, et virorum amatrices vocans, vinolentas, proditrices, loquaces, nulli rei neque frugi bonæ, magnum viris malum. Quapropter simul ac ingrediuntur domum a theatro revertentes, limis nos intuentur, dispiciuntque protinus, an forte adulter quispiam intus sit occultatus. Facere autem nobis nihil amplius, ut antehac, licet; adeo homo hic mala docuit viros nostros: ut si quæ nectat mulier corollam, amare videatur; et si cui per domum cursitanti vas aliquod excidat, vir rogitet: *Cujusnam in honorem fracta est olla? non alius procul dubio, quam Corinthii hospitis.* Morbo laborat puella aliqua? statim frater dicit: *Color hicce mihi non placet puellæ.* Porro si carens liberis mulier quæpiam sibi partum supponere velit, neque hoc clam facere licet: viri enim jam adsident proxime. Et apud senes, qui puellas antea ducebant, nos calumniatus est, ita ut non sit senex ullus, qui uxorem ducere velit, propter hunc versum: *Imperat enim seni marito uxor.* Diende hic etiam in causa est cur gynæconitides obsignent jam, et pessulis occludant, custodientes nos, et præterea Molossos alant, terriculamenta mœchis, canes. Et hæc quidem ignosci possunt: quæ vero nobis antehac sumere licebat, quum ipsæ e cella penuaria depromeremus, farinam, oleum, vinum, ne ista quidem amplius licet. Ipsi enim jam viri parvas claves gestant, occultas, et maxime malignas, Laconicas nescio quas, tres habentes dentes. Nihilominus antea licebat clam aperire ostium, si faciendum curassemus nobis triobolarem anulum. Nunc autem familiarum illa pernicies, Euripides, viros docuit corrosa vermibus sigilla appensa gestare. Itaque opus esse mihi videtur, ut exitium aliquod huic homini quaqua ratione moliamur, vel toxico, vel alio quovis dolo, ut pereat. Hæc ego palam dico: reliqua vero cum scriba in syngrapham conferam. Chor. Nunquam hac audivi versu-

tiorem feminam, neque majore facundia pollentem: omnia enim dicit recte, omnesque species examinavit, et omnia ponderavit mente: prudenterque et callide argumenta invenit bene excogitata; adeo ut, si diceret juxta illam Xenocles Carcini filius, vobis omnibus videretur ille, ut quidem opinor, plane nihil dicere. MUL. II. Pauca sunt, quæ ut dicerem, ipsa in medium processi. Nam cetera quidem recte hæc accusatione comprehendit; quæ vero ipsa passa sum, ea dicere volo. Mihi enim vir mortuus est in Cypro, liberis quinque relictis parvulis, quos ego ægre alebam corollis nectendis in foro, ubi venduntur myrti. Antea igitur vix ac ne vix quidem vitam meam sustentabam: nunc vero hic tragœdiarum suarum commentis persuasit viris deos non esse, unde fit, ut ne dimidiam quidem partem amplius vendamus. Itaque omnibus suadeo et dico, ut puniatis hunc virum multis de causis. Agrestia enim, o mulieres, nobis facit mala, utpote agrestibus oleribus ipse innutritus. Sed in forum abibo. Viris enim quibusdam oportet, ut coronas nectam locatitias viginti. CHOR. Altera hæc libertas dicendi lepidior adhuc, quam prior, apparuit: adeo facete dixit, non intempestive, prudentia prædita et versuto ingenio: neque dicta ejus intellectu difficilia, sed omnia ad persuadendum accommodata. Oportet autem hujus injuriæ nobis virum illum insignes dare pœnas. MNES. Vos quidem, o mulieres, acriter irasci et vehementer Euripidi, talia audientes opprobria, non mirum est, neque effervescere vobis bilem. Nam et ego ipsa, ita mihi salvi sint liberi, odi virum illum, nisi insanio. Verumtamen oportet, ut nobismet ipsis reddamus rationes: solæ enim sumus, nec metus est, ne foras efferantur nostri sermones. Quid illum accusamus, graviterque ferimus, si duo nobis vel tria flagitia, de quibus rescivit, exprobravit, quum faciamus innumera? Ego enim ipsa primum, ne de alia dicam, conscia mihi sum multorum scelerum: illud vero omnium longe scelestissimum, quod, tres modo dies nupta, dum maritus meus mecum noctu concumbebat, admisi. Erat mihi amicus, qui septuenni mihi vitium obtulerat: hic amore mei captus venit, et januam unguibus leniter scalpsit. Id quod res erat illico cognovi: clam igitur descendo. Vir autem rogat: *Quo descendis?—Quo?* respondi, *tormina me cruciant ventris, o marite, et dolor; qua gratia ad latrinam eo.—Vade igitur,* inquit. Tum ille quidem conterere cedrides, anethum, salviam: ego vero, postquam aqua cardinem conspersi, egressa sum ad mœchum: deinde inclinato corpore juxta aram pro foribus stans, prehensaque adnixa lauro, subagitata fui. Hæc nunquam, animadvertite, dixit Euripides: neque, ut a servis et mulionibus permolimur, si desint alii mœchi, dicit: neque ut, quum maxime noctu ab aliquo subagitatæ fuerimus, mane allia mandimus, ne vir ab excubiis domum rediens, aliquid mali nos fecisse statim suspicetur. Hæc, vides, nunquam dixit. Si vero Phædram conviciis incessit, quid hoc ad nos? Neque

istuc dixit unquam, ut mulier ostendens viro encyclum ad lucem expansum, jubens mirari quam pulchrum esset, obtectum mœchum emiserit: non utique hoc dixit. Aliam vero ego novi mulierem, quæ decem totos dies parturire se dixit, donicum infantem emerit. Vir interea urbem obibat, medicamenta emens accelerando partui. Domum autem adtulit anus in olla infantem, cui, ne vagiret, os favo obturaverat: tum, ut capite innuit anus, mulier illico clamat: *Abi, abi; jam enim, o marite, mihi videor paritura.* Ventrem enim ollæ calcibus ferierat infans: et hic quidem lætus abiit. Illa autem favum ex ore infantis extraxit, qui illico vagire cœpit. Deinde scelesta anus, quæ infantem adtulerat, adcurrit subridens ad virum, et dicit: *Leo, leo tibi natus est, expressa tui imago, et cum cetera omnia, tum etiam mentula tuæ similis, tortuosa, instar nucamenti pinei.* Hæc non perpetramus facinora? hæc utique, per Dianam: deinde vero irascimur Euripidi, a quo non plus audivimus, quam fecimus? Chor. Hoc utique mirum, unde inventa sit res ista, et quænam educaverit regio hanc adeo audacem. Talia enim tam impudenter aperte dicere improbam non rebar inter nos ne ausuram quidem fuisse unquam. Sed omnia nunc evenire queant; et verbum laudo vetus illud: *Sub omni enim lapide dispicere oportet, ne latens forte mordeat orator.* Enimvero impudentibus suopte ingenio mulieribus nihil pejus est ad omnia, præter mulieres. Mul. III. Haud sane, per Aglauron, o mulieres, sapitis: sed vel fascinatæ estis, vel malum aliquod magnum vobis aliud contigit, si hanc sinitis pestem talibus nos omnes injuriis adficere. Quapropter, si quæ est vestrum, quæ hanc ulcisci velit, bene est: sin minus, nos ipsæ et pedisequæ, cinere alicunde sumto, hujus depilabimus cunnum, ut discat mulier quæ sit, mulieribus in posterum non male dicere. Mnes. Ne, quæso, cunnum, o mulieres. Si enim quum esset libera concio, et liceret verba facere omnibus civibus, quæ adsumus, tum dixi quæ noveram ad excusandum Euripidem idonea, an idcirco pœnas me dare vobis æquum est pilorum vulsione? Mul. III. Annon vero te pœnas dare æquum est? quæ sola sustinuisti causam viri defendere, qui nos multis malis adfecit, dum de industria excogitat fabularum argumenta, sicubi femina improba exstitit, Melanippas faciens et Phædras: de Penelope vero nunquam fecit drama, quod femina casta esse videretur. Mnes. Atqui hujus rei causam novi. Etenim ne unam quidem hujus ætatis mulierum dixeris Penelopen: Phædras vero omnes omnino. Mul. III. Audite, o mulieres, quid dixerit improba de nobis omnibus rursus. Mnes. At vero ecastor nondum dixi omnia, quorum conscia sum: sin aliter creditis, vultisne plura dicam? Mul. III. Sed plura non possis. Quæcunque enim noveras, effudisti omnia. Mnes. Non ecastor decies-millesimam partem eorum, quæ facimus: siquidem hoc non dixi, viden'? ut strigilibus sumtis, postea

tanquam per siphonem adtrahimus vinum. Mul. III. Male pereas. Mnes. Nec ut carnes ex Apaturiis lenis dantes, deinde mustelam dicimus— Mul. III. Miseram me! nugaris. Mnes. Nec, ut virum securi mulier percusserit, dixi: neque ut philtris alia virum ad insaniam adegerit: neque ut aliquando sub balneatorio solio defoderit — Mul. III. Pestem oppetas. Mnes. Acharnica suum patrem. Mul. III. Hæccine ferant aures nostræ? Mnes. Neque ut tu, quum ancilla peperisset marem, tibi ipsi eum subposuisti, tuam vero filiolam tradidisti illi. Mul. III. Haud sane, per Deas, tu impune hæc dixeris; sed evellam tibi pilos. Mnes. Nunquam, per Jovem, tu me attinges. Mul. III. At ecce. Mnes. Ecce contra. Mul. III. Accipe pallam meam, Philista. Mnes. Admove manum modo, atque ego te, per Dianam— Mul. III. Quid facies? Mnes. Sesaminam placentam, quam comedisti, hanc faciam ut caces. Chor. Desinite conviciari: nam mulier quædam festinans ad nos adcurrit: quare, antequam nos conveniat, tacete, ut sedate audiamus quæ dictura est. Clis. Caræ mulieres, adfines morum meorum, me quidem amicum esse vobis, satis ostendunt malæ meæ: insano enim mulierum amore teneor, vobisque patrocinor semper: et nunc, quum audierim rem magni momenti ad vos pertinentem, de qua paulo ante in foro sermo erat, venio eam delaturus, nuntiaturusque vobis, ut videatis et caveatis, ne vobis incautis accidat grave malum et magnum. Chor. Quid est, o puer? puerum enim te par est vocare, quoad malas adeo leves habes. Clis. Euripidem aiunt adfinem quemdam suum, senem hominem, huc misisse hodie. Chor. Cui faciendæ rei, aut cujus consili gratia? Clis. Ut quidquid consultaretis, et facere decerneretis, ille esset sermonum vestrorum explorator. Chor. At quomodo fefellit nos mulieribus immixtus vir? Clis. Pilos ipsi adussit et evulsit Euripides, et quod ad reliqua omnia, ut mulierem adornavit. Mnes. Hæccine isti creditis? Quis enim vir adeo stultus sit, ut pilos sibi evelli patiatur? Haud equidem crediderim, o venerandæ Deæ. Clis. Nugas blatis. Non enim venissem nuntiaturus, nisi audivissem hæc ex illis, qui rem certo sciunt. Chor. Rei sane indignæ nuntius ad nos adfertur. Quare, mulieres, non cunctari oportet, sed circumspicere virum, et quærere, ubi clam ingressus inter nos delitescat. Et tu nobiscum eum deprehendere stude, ut gratiam hanc et illam a nobis ineas, o amice. Clis. Age videam. Quænam es prima tu? Mnes. Quo me vertam? Clis. Excutiendæ enim estis. Mnes. Me miserum! Mul. IV. Mene, quæ sim, rogabas? Clis. Ita. Mul. IV. Cleonymi uxor. Clis. Scitisne vos quænam sit hæc femina? Chor. Novimus omnino: sed alias explora. Clis. Hæc vero quænam est, quæ infantem portat? Mul. IV. Nutrix, per Jovem, mea. Mnes. Nullus sum. Clis. Heus tu? quo abis? mane hic. Quid istuc mali? Mnes. Sine mingere me. Clis. Impudens utique es.

Tu igitur rem tuam age: opperior enim hic. Chor. Opperire, quæso, et observa eam diligenter: solam enim illam, o bone, non novimus. Clis. Heus tu, perdiu mingis. Mnes. Nimirum, o miselle, stranguria laboro. Heri enim edi nasturtium. Clis. Quid de nasturtio garris? quin vade huc ad me. Mnes. Quid, quæso, me trahis ægrotantem? Clis. Dic mihi, quisnam est maritus tibi? Mnes. Maritum meum, qui sit, rogitas? nostin' aliquem Cothocidensem? Clis. Aliquem? quemnam? Estne aliquis ille, qui et aliquando— Mnes. Aliquis, filius alicujus. Clis. Nugari mihi videris. Venistin' huc jam antea? Mnes. Ecastor quotannis. Clis. Et quænam est tua contubernalis? Mnes. Quædam. Clis. Heu me miserum! nihil dicis. Mul. V. Amove te. Ego enim examinabo hanc probe e sacris superioris anni: tu vero hinc recede, ne audias, qui vir es. At tu, dic mihi, quid primum nobis sacrorum ostensum fuit? agedum, quid primum erat? Mnes. Quid primum? bibebamus. Mul. V. Quid vero post hoc secundum? Mnes. Propinabamus. Mul. V. Hæc quidem audivisti ex aliquo. Quid vero tertium? Mnes. Scaphium Xenylla petiit: non enim aderat matula. Mul. V. Nihil dicis. Huc veni, huc, Clisthenes: hic est vir, quem autumas. Clis. Quid igitur faciam? Mul. V. Vestes illi exue: nihil enim sani dicit. Mnes. Itane vestes exuetis mihi, novem liberorum matri? Clis. Solve cito strophium, impudentissima. Mul. V. Ut et firma videtur, et robusta! nec edepol mammas, uti nos, habet. Mnes. Nempe sterilis sum, nec unquam prægnans fui. Mul. V. Itane nunc? Paulo ante vero mater eras novem liberorum. Clis. Sta erectus. Quo penem trudis deorsum? Mul. V. Eccum, vide, prominet, et optimi coloris est. Clis. At ubi est? Mul. V. Rursus in anteriorem partem abit. Clis. Utique hic non est. Mul. V. Etenim huc revortitur. Clis. Isthmum aliquem habes, homo: sursumque et deorsum penem trahis retrahisque frequentius quam Corinthii. Mul. V. Nimirum scelestus hic ista nobis convicia dixit Euripidis defendendi gratia. Mnes. Me miserum! in quas memet conjeci molestias! Mul. V. Agedum quid faciemus? Clis. Hunc adservate sedulo, ne fuga hinc elabatur: ego vero ista Prytanibus nuntiabo. Chor. Nos igitur deinceps lampadas jam accendere oportet, succinctasque bene et viriliter, pallisque exutas, quærere, an forte et alius vir clam ingressus sit, et obire Pnycem totam, tentoriaque et vias perlustrare. Sem. Eia igitur primum quidem oportet levem efferre pedem, et dispicere quaquaversum silentio: maxime vero oportet properare: nam cunctandi copia non est amplius: sed quamprimum oportet citissime in orbem currere. Eia age nunc investiga, et scrutare celeriter cuncta, an quis in his locis insidiator alius forte delitescat. Quaquaversum circumfer oculos, et tam ab illa, quam ab hac parte omnia dispice accurate. Si enim non latuerint cœpta ejus impia, non

solum dabit pœnas, sed præterea etiam aliis omnibus erit exemplum injuriæ, injustorumque facinorum, et impiorum morum: dicetque esse deos manifesto: documentoque erit in posterum omnibus hominibus venerari deos, et juste pietatem colentes, legibusque consentanea cogitantes, recte facere. Et nisi hæc faciant, talia illis erunt: eorum si quis deprehensus fuerit in nefario facinore, furore ardens, rabieque insanus, si quid fecerit, omnibus manifesto apparebit feminis et mortalibus, injuste et impie factorum pœnas deum repetere confestim solvendas. CHOR. Sed nobis videntur omnia fere perspecta esse recte: non enim conspicimus ullum alium inter nos latitantem. MUL. VI. Ah, ah! Quo, quo fugis? heus, heus tu, non manebis? miseram me, miseram! et infante rapto ab uberibus meis e conspectu aufugit. MNES. Clama quantumlibet: at hunc nunquam præmansis nutries buccellis, nisi me amittatis: sed hic super femora percussus gladio cruentas venas, sanguine imbuet aram. MUL. VI. O me miseram! annon opem feretis, mulieres, et clamore multo sublato, statuetis de hoc tropæum? sed unico infante me sinetis impune privarier? CHOR. Ah, ah! o venerandæ Parcæ, quodnam video novum rursus prodigium? ut nihil aliud reperire est, quam audaciæ facinora et impudentiæ! quale rursus fecit facinus! quale, amicæ, hoc! MNES. Quomodo vestram effrænatam insolentiam retundam? CHOR. Nonne indigna hæc sunt, et ultra omnem modum? MUL. VI. Indigna utique, quod meum mihi eripuit infantem. CHOR. Quid ergo dicendum est ad hæc? quum talia faciens frontem adeo perfricet. MNES. Necdum sane desii. MUL. VI. Sed non eo redibis, unde venisti: nec facile fuga hinc elapsus dices, quantum ausus scelus evaseris: male vero peribis. MNES. Hoc quidem nunquam fiat; abominor. CHOR. Quis igitur deorum immortalium te adjutum veniat, qui tam impie te geras? MNES. Frustra blateratis: nam ego hanc parvolam nunquam amittam. CHOR. Sed, per Deas, haud impune mox in nos illudes, verbaque dices impia. Nefariis enim factis vicissim, ut par est, hæc tua ulciscemur. Fortasse autem te, conversa ad malum diversi generis, inhibebit fortuna quædam. MUL. VI. Sed his adsumtis mulieribus, oportet te ligna efferre, et comburere improbum istum, igneque ustulare quam citissime. Quæsitum eamus sarmenta, o Mania; nam ego te reddam titionem hodie. MNES. Succende et combure. Tu vero Creticum amiculum exue cito, et mortis tuæ, infans, solam ex mulieribus accusa matrem tuam. Quid hoc rei est? in utrem mutata est puella vino plenum, etiam Persicas habentem. O calidissimæ mulieres, o bibacissimæ, et ex quacunque re excogitantes rationem bibendi: o magnum cauponibus bonum, nobis autem contra malum: malum vero etiam supellectili et subtemini. MUL. VI. Admove multa sarmenta, Mania. MNES. Admoveas licet. Tu vero responde mihi hoc: hunc infantem peperisse te dicis?

Mul. VI. Et decem menses illum in utero gestavi. Mnes. Gestastin' tu? Mul. VI. Ita me sospitet Diana. Mnes. Trium cotylarum, aut quanti capacem? dic mihi. Mul. VI. Quid mihi fecisti? exuisti, impudens, meum infantem vestibus, qui tantillus est. Mnes. Tantillus? Mul. VI. Per ecastor parvus. Mnes. Quot annos vero natus est? tres congios, an quatuor? Mul. VI. Fere tantum, et quantum temporis a proximis Liberalibus effluxit. Sed redde eum. Mnes. Non. Testis mihi sit hic Apollo. Mul. VI. Cremabimus igitur te. Mnes. Cremetis licet: hæc vero jugulabitur illico. Mul. VI. Ne facias, obsecro te: sed me, potius quam hunc, quocunque vis, affice malo. Mnes. Amans liberorum videris esse natura: sed nihilominus hæc jugulabitur. Mul. VI. Hei mihi, filia! `Da mihi alveum, Mania, ut saltem sanguinem filiæ meæ excipiam. Mnes. Subpone eum: gratificabor enim hoc unum tibi. Mul. VI. Male pereas. Quam invidus es et malevolus! Mnes. Pellis hæc sacerdoti cedet. Mul. VI. Quid cedet sacerdoti? Mnes. En accipe. Mul. VII. Miserrima Mica, quis puella te privavit? Quis dilectam et unicam filiolam tibi eripuit? Mul. VI. Improbus hic. Sed quandoquidem ades, custodi ipsum, ut adsumto comite Clisthene, Prytanibus, quæ fecit scelestus ille, indicem. Mnes. Age vero, quænam erit ratio expediendæ salutis? quis conatus, quod commentum? auctor enim hujus negoti, et qui me conjecit in tantas molestias, nondum usquam apparet. Age, quemnam, quem nuntium mittere possim ad eum? At rei expediendæ rationem novi ex Palamede. Ut ille, literis inscriptas palmulas projiciam. Sed non sunt in promptu palmulæ. Undenam misero fieri possit palmularum copia? unde? Quid vero si pro palmulis has statuas literis inscriptas disjecero? melius multo id fuerit. Lignum enim et hæ sunt, et illæ erant lignum. O manus meæ, aggredi oportet rem, quæ viam nobis ad salutem aperit. Agite igitur, tabellarum politarum plagulæ, recipite scalpri sulcos, nuntios meorum malorum. (hei mihi! malum est istuc Rho: nam quem per sulcum vadit?) Ite, festinate per omnes vias, hac, illac: celeritate opus est. Chor. Nos vero ad spectatores conversæ, nosmetipsas laudemus; quamvis nemo non muliebri generi multa convicia dicat, quasi merum simus malum hominibus, et a nobis oriantur omnia, lites, rixæ, seditio, molestus dolor, bellum. Sed quæso vos, si malum sumus, cur ducitis nos uxores, si vere malum sumus? et interdicitis, ne exeamus, et ne quæ nostrum ex fenestra prospiciens deprehendatur? quin tanto labore malum studetis custodire? Quod si egressa fuerit mulier aliquo, neque inveniatis eam domi, insanum in modum insanitis, quos oportebat diis libare et lætari, si revera ex ædibus evaserit vobis malum, nec illud reperiretis domi. Et si forte lusu defatigatæ dormiamus in alienis ædibus, unusquisque malum hoc investigat,

lectos circumiens. Et si e fenestra prospexerimus, studet quilibet malum illud spectare: et si quæ pudore suffusa recesserit, multo magis quisque cupit, ut caput exserens malum rursus se conspiciendum præbeat. Adeo nos manifesto sumus vobis multo meliores: idque ex instituto examine apparere potest. Examinemus, utri deteriores sint: nos enim dicimus vos: vos vero nos. Consideremus igitur, et opponamus singulos singulis, comparantes feminæ et viri nomina singula inter se. Nausimachæ scilicet cedit Charminus: manifesta enim sunt facta: et Cleophon deterior omnino est Salabaccha: cum Aristomache vero, prænobili illa Marathonia, et cum Stratonice nemo vestrum a longo jam tempore, ne conatur quidem certare. Sed Eubulæ aliquis ex superioris anni senatoribus præstat, qui scilicet alteri munus senatorium cessit? At ne ipse quidem hoc dixeris. Sic itaque nos multo meliores viris gloriamur esse. Neque femina, quæ ex publica pecunia quinquagena talenta furari consueverit, bigis urbem invehitur: sed, quum plurimum surripit, sportam tritici viro suffurata, eodem die illam reddit. Sed nos horum multos ostendere possemus ista facientes, et præterea ventri, magis quam nos, deditos, et grassatores, et scurras, et plagiarios. Quin immo patrimonia multo minus quam nos conservare sciunt. Nobis enim salvum usque adhuc liciatorium, scapus textorius, calathisci, umbella: viris autem hisce nostris periit quidem multis scapus ex ædibus, cum ipsa lancea: multi autem alii bellicis in expeditionibus ab humeris abjecerunt clypeum. De multis mulieres nos jure expostulare possemus cum viris: de uno vero præcipue, quod est omnium longe maximum. Oportebat enim, nostrarum si quæ peperisset utilem civitati virum, ordinum ductorem, vel imperatorem, adfici honore aliquo, primamque sedem illi tribui in festo Steniorum et Scirorum, aliisque festis, quæ celebrare solemus. Sin timidum et inutilem virum quædam peperisset femina, vel trierarchum ignavum, vel gubernatorem imperitum, posteriorem eam sedere, capite detonso, illa, quæ fortem virum peperisset. Qui enim par est, o cives, Hyperboli matrem sedere, albis indutam vestibus, et promissa coma, juxta matrem Lamachi, et fœnori locare pecuniam? cui, si fœnori alicui dedisset, et fœnus exigeret, oportebat dare neminem usuras, sed auferre vi pecuniam cum hoc dicto: *Digna scilicet es fœnore, quæ talem peperisti fœtum!*

Mnes. Strabus factus sum, dum expectans oculorum aciem illuc defigo: ille autem nondum apparet. Quid, miror, impedimento esse possit? fieri sane non potest, quin eum frigidi Palamedis pudeat. Qua igitur illum adducere queam fabula? At novi; recentem Helenam imitabor. Omnino enim mihi est muliebris vestitus. Mul. VII. Quid rursus machinaris? aut quid circumspectas? acerbam Helenam videbis mox, nisi modeste te geras, donec Prytanum aliquis veniat. Mnes. ut Helena. Nili hæc sunt pulchris Nymphis de-

cora fluenta, qui pro cœlesti pluvia Ægypti solum candidæ irrigat, nigra syrmæa victitantem populum. Mul. VII. Omnium machinarum peritus es, per Hecaten luciferam. Mnes. Mihi vero patria est quidem haud ignobilis, Sparta: pater autem Tyndareus. Mul. VII. Tibine, o perdite, iste est pater? immo vero Phrynondas. Mnes. Helena autem vocor. Mul. VII. Fis rursus femina, antequam prioris fraudis, qua feminam mentitus es, dederis pœnas? Mnes. Viri autem multi propter me ad Scamandria fluenta occubuerunt. Mul. VII. Utinam tu quoque! Mnes. Et ego equidem hic sum; at miser maritus meus Menelaus nondum advenit. Quid igitur vivo corvorum ignavia? sed aliquid quasi blanditur cordi meo. Ne frustreris, o Jupiter, appropinquantem spem meam. Eur. ut Menelaus. Quis harum munitarum ædium est dominus, qui hospites excipiat in mari fluctibus agitato tempestatem passos et naufragium? Mnes. Protei hæc est domus. Eur. Cujusnam Protei? Mul. VII. O infelicissime, mentitur ecastor. Nam mortuus est Proteas annis abhinc decem. Eur. Ad quam vero terram appulsa est navis nostra? Mnes. Ægyptum. Eur. O me miserum! quo tempestate delati sumus! Mul. VII. Credisne, o stulte, huic male perituro, nuganti nugas? Thesmophorium hoc est. Eur. Ipse vero Proteus, estne domi, an foris? Mul. VII. Certe nausea laboras adhuc, hospes, qui postquam audivisti mortuum esse Proteam, tamen rogitas sitne domi an foris. Eur. Heu; heu! mortuus est. Ubi vero conditus est sepulcro? Mnes. Hoc est ipsius sepulcrum, ad quod sedemus. Mul. VII. Male pereas, et peribis utique, qui audes sepulcrum vocare aram. Eur. Cur vero sedes in hac sepulcrali sede, palla obtecta, hospes? Mnes. Vi cogor nuptiis cum Protei filio inire lecti societatem. Mul. VII. Quid rursus, infelix, decipis peregrinum hunc? Hicce fraudum artifex huc ascendit, hospes, ad mulieres, auri furandi gratia. Mnes. Latra, corpus meum incessens maledictis. Eur. Heus, peregrina, quænam est hæc anus, quæ te conviciis insectatur? Mnes. Hæc est Theonoë, Protei filia. Mul. VII. Non, per Deas: sum Critylla, Antithei filia, domo Gargettia: tu vero es scelestus. Mnes. Quæcunque vis, dic: nunquam enim nubam fratri tuo, deserens Menelaum meum ad Trojam maritum. Eur. Mulier, quid dixti? huc aciem oculorum tuorum converte. Mnes. Intueri te coram me pudet, ob contumeliam quam passæ sunt genæ meæ. Eur. Hoc quid est? Vocem intercludit mihi stupor. O dii, quam faciem video? quænam es mulier? Mnes. At tu quis es? Eadem enim te et me admirationis tenet ratio. Eur. Num Græca es, an indigena mulier? Mnes. Græca. Sed et tuum genus discere cupio. Eur. Helenæ te similem maxime video, mulier. Mnes. Ego vero te Menelao, saltem quod ad olera. Eur. Recte nimirum agnoscis virum miserrimum. Mnes. O sero tandem

veniens tuæ conjugis in amplexus, accipe me, accipe me, marite: circumda collo meo brachia: fac te osculer: abduc me, abduc, abduc, abduc me adsumtam quam citissime. MUL. VII. Plorabit utique, per Deas, quicunque te abduxerit, percussus hac face. EUR. Tu uxorem meam prohibes me, Tyndarei filiam, Spartam abducere? MUL. VII. Hei mihi, quam versutus et tu mihi esse videris, et hujus particeps consiliorum! Haud temere dudum de Ægypto nescio quid garriebatis. Sed hic quidem dabit pœnas: accedit enim Prytanis, et lictor. EUR. Incommodum est hoc: sed clam discedendum mihi est. MNES. At ego quid faciam infelix? EUR. Mane quietus. Non enim te prodam unquam, quoad vixero, nisi destituant innumeri me doli. MUL. VII. Hic quidem funiculus nihil adtraxit. PRYT. Hiccine est improbus ille, quem dixit nobis Clisthenes? heus tu, quid te occultas? Immitte ejus collum in asserem, lictor, et eum adliga: deinde hic locatum custodi, nec quemquam ad eum accedere sine; sed flagellum tenens, cæde, si accesserit aliquis. MUL. VII. Sic edepol recte jubes. Parum enim abfuit, quin modo hunc mihi eriperet veterator nescio quis. MNES. O Prytani, obsecro te per dextram, quam soles cavam porrigere, nummos si quis obtulerit, exiguum quid mihi, quamvis morituro, gratificare? PRYT. Quid tibi gratificer. MNES. Vestibus nudatum me jube ut lictor adliget asseri, ne crocotis et mitris indutus vir senex risum præbeam corvis, dum eos pascam. PRYT. At vero hisce indutum Senatui visum est te ligari, ut prætereuntium quilibet videat manifesto scelestum te esse. MNES. Jappapæax! o crocota, quid mihi fecisti? non est amplius spes ulla salutis. CHOR. Agite nunc ludamus, sicut mos hic est mulieribus, quando veneranda Dearum orgia festis temporibus celebramus, quæ et Pauson jejunio colit, sæpe illas rogans, ut alio post aliud festo talia curæ sint frequenter sibi. Incipe tripudiare, incede leviter pedibus, move te in orbem, manui conjunge manum, secundum rhythmum choreæ quælibet incedat: ingredere velocibus pedibus. Circumspicere quoque, omnem in partem circumferendo oculos, oportet choreæ orbem. Simul et genus cœlestium deorum cane quælibet, et celebra voce, choreas cum omni lætitia agitantes. Si quis autem sperat maledicturam in templo me, quæ sum femina, viris, non recte sentit. Sed oportet, velut rem rursus novam, primum orbicularis choreæ concinnum constituere gressum. Procede pedibus, pulchræ fidicinem lyræ canens deum, et arcigeram Dianam, reginam castam. Salve, o longe jaculans, præbe nobis victoriam. Junonemque nuptiarum præsidem carmine celebremus, ut par est, quæ omnibus in choris ludit, et claves nuptiarum servat. Mercuriumque pastoralem precor, cum Pane et Nymphis dilectis, ut adrideat nobis benigne, nostris gaudens choreis. Extolle itaque alacriter duplicem complosis manibus saltationem. Ludamus, o mulieres, sicut mos

est; jejunemusque omnino. Sed eia in aliam partem rursus te circumage, moto in numerum pede: clara voce modulare omnem cantilenam: dux vero noster sis hic ipse tu, hederifer Bacche domine: ego enim te canticis et saltationibus celebrabo Evium, o Bacche, Bromie et Semelæ gnate, choris gaudens, quique in montibus, Nympharum amabiles inter hymnos Evium, Evium, Evoë cum cantu et choreis iteras: circum vero te resonat Citharonia Echo, densisque frondibus opaci montes et umbrosi, silvæque saxosæ reboant, circumque te hedera foliis pullulans capreolo floret.

Lict. Hic nunc plorabis sub dio. Mnes. O lictor, obsecro te. Lict. Ne me quicquam roges. Mnes. Laxa clavum. Lict. At hoc tibi faciam. Mnes. Væ mihi misero! magis magisque eum infiges. Lict. Magis adhuc, si velis. Mnes. Attatæ, attatæ! male pereas. Lict. Tace, infelix senex. Age, afferam stoream, ut custodiens te recumbam. Mnes. Egregia hæc sunt commoda, quæ ex Euripide percipio. Hem, dii, Jupiter Servator! non periit spes omnis, vir non videtur me proditurus: sed mihi signum occulte dedit Perseus emicans, oportere me fieri Andromedam. Equidem re ipsa vinctus sum. Manifestum est igitur, eum venturum, ut me servet: alioqui enim non prætervolasset. Eur. ut Perseus. Caræ virgines, caræ, utinam accedere possim, et Scytham latere. Audias, o quæ adloqueris eas, quæ sunt in antris, adnue, sine ad uxorem me accedere. Mnes. Immisericors, qui me vinculis constrinxit miserrimum mortalium. Ægre quidem putidam anum effugi, perii tamen: nam custos jamdudum mihi adstat hic Scytha, postquam exitio destinatum, amicisque destitutum suspendit me, corvis pabulum futurum. Viden'? non inter choros, neque æquales puellas, calculorum fiscellam sto habens: sed arctis vinculis constricta, ceto præda Glaucetæ exposita sum. Cum Pæane, non nuptiali, sed qui vinctis conveniat, lugete me, o mulieres, quæ indignis affecta sum malis, infelix; o misera ego, misera! . . . sed a cognatis: sed inter injustas calamitates virum, mei auctorem infortunii, obtestantem, lacrimosum Orci lessum excitantem, heu, heu, heu, heu! qui me rasit primum, qui me crocota induit, et postea ad hoc misit templum, ubi congregatæ mulieres. O fati mei inexorabilis dæmon! o me diris devotum! Quis coram hæc mala intuens meæ non miserebitur calamitatis ingentis? utinam ignifera ætheris stella miserum me prorsus perdat! non enim immortale Solis jubar intueri mihi jucundum est amplius, postquam suspensus fui, doloribus guttur angentibus furiatus, ut celeri itinere ad mortuos descenderem. Eur. ut Echo. Salve, cara filia: patrem autem Cepheum, qui te exposuit, male perdant dii. Mnes. ut Andromeda. Tu vero quænam es, quæ meam miserata es calamitatem? Eur. Echo, verba recinens sono garrulo, quæ superiore anno in hoc eodem loco Euripidi et ipsa adjutrix fui. Sed, o filia, te quidem id facere

oportet, lamentari nimirum miserabiliter. Mnes. Te vero lamentis respondere mihi. Eur. Curæ id mihi erit: sed initium fac dicendi. Mnes. O Nox sacra, quam longum cursum moves, per stelligera convexa bigis invecta ætheris sacri, emetiendo venerando Olympo. Eur. *Olympo.* Mnes. Cur, quæso, ego Andromeda præ omnibus aliis malorum portionem sortita sum? Eur. *Portionem sortita sum.* Mnes. Mortis misera! Eur. *Mortis misera.* Mnes. Enecabis me, anus, garriendo. Eur. *Garriendo.* Mnes. Edepol molesta huc intrasti valde. Eur. *Valde.* Mnes. O bone, sine me solum canere lessum, et gratificaberis mihi: desine. Eur. *Desine.* Mnes. Male pereas! Eur. *Male pereas.* Mnes. Quid hoc mali? Eur. *Quid hoc mali.* Mnes. Nugaris. Eur. *Nugaris.* Mnes. Plora. Eur. *Plora.* Mnes. Ejula. Eur. *Ejula.* Lict. Heus tu, quid garris? Eur. *Heus tu quid garris.* Lict. Prytanes vocabo. Eur. *Prytanes vocabo.* Lict. Quid hoc mali? Eur. *Quid hoc mali.* Lict. Unde hæc vox? Eur. *Unde hæc vox.* Lict. Tune loqueris? Eur. *Tune loqueris.* Lict. Plorabis. Eur. *Plorabis.* Lict. Rides me? Eur. *Rides me.* Mnes. Non ego hercle, sed mulier proxima hæc. Eur. *Proxima hæc.* Lict. Ubi est scelesta? ecce fugit. Quo, quo fugis? Eur. *Quo, quo fugis.* Lict. Nonne prehendes? Eur. *Nonne prehendes.* Lict. Adhuc vero mussitas? Eur. *Adhuc vero mussitas.* Lict. Prehende scelestam. Eur. *Prehende scelestam.* Lict. Loquacem et detestabilem mulierem. Eur. ut Perseus. O dii, quamnam barbaram in terram delati sumus celeri talari? per medium enim ætherem secans viam, pede volo alato Perseus, ad Argos dirigens cursum, et Gorgonis caput ferens. Lict. Quid ais de Gorgone: Scribæ caput, tu Gorgonis esse dicis? Eur. Sic aio. Lict. At ego tibi *Gorgo* dico. Eur. Atat quemnam hunc scopulum video, et virginem deabus similem, tanquam navem in portu, vinclis adnexam? Mnes. O hospes, miserere mei miserrimæ: solve me vinclis. Lict. Tu ne loquere. Audesne sceleste? moriturus, linguax es tamen? Eur. O virgo, miseret me tui, quam sic suspensam video. Lict. Non est virgo, sed scelestus senex, et fur, et versutus. Eur. Ineptis, Scytha: hæc enim est Andromeda, filia Cephei. Lict. Specta penem hunc; num tibi parvus videtur? Eur. Cedo huc mihi manum, ut attingam puellam, age, Scytha. Hominibus enim morbi omnibus sunt: at me puellæ hujus amor invasit. Lict. Æmulum me non habes. Quandoquidem igitur podex huc conversus est, tibi non invideo, quin eum præcidas. Eur. Quidni me sinis solvere eam, Scytha, et ruere in concubitum amplexusque uxoris meæ? Lict. Si tam valde cupis senem pædicari, tabula perforata a tergo culum divide. Eur. Immo solvam vincla. Lict. Flagello igitur te cædam. Eur. Atqui hoc faciam. Lict. Caput igitur tuum ensis abscindet hic. Eur. Heu, heu! quid faciam? ad

quos me convertam sermones? sed eos non admittet barbarum ingenium. Rudes enim et inficetos qui novis aggreditur lepidis commentis, operam is ludos facit. Sed alia quædam huic conveniens fabrica est admovenda. Lict. Improba vulpes, ut conatur decipere me! Mnes. Memento, Perseu, ut me miseram deseris. Lict. Scilicet flagellum adhuc sentire vis. Chor. Palladem choris gaudentem mihi mos est huc vocare in chorum, virginem nuptialis jugi expertem puellam, quæ urbem nostram tenet, solaque manifesto regit imperio, Clavigeraque vocatur. Appare, o tyrannis, ut par est, inimica; populus te vocat mulierum: veni autem cum Pace festis amica. Ceres et Proserpina, venite lætæ, propitiæ, lucum in vestrum, ubi viris non fas est intueri orgia veneranda Dearum: ubi, facibus ardentibus, ostenditis immortalem faciem. Venite, accedite, precamur, o Thesmophoræ admodum venerandæ. Si enim, unquam ante, exauditis precibus nostris, venistis, nunc venite, oramus, huc ad nos.

Eur. Mulieres, si vultis in posterum pacem facere mecum, id nunc licet, ea conditione, ut nullum a me unquam posthac convicium audiatis: hanc vobis pacem offero. Chor. Qua inductus causa hoc demum nobis proponis? Eur. Hic in assere vinctus socer meus est. Eum igitur si recepero, nullum unquam maledictum a me audietis: sin mihi non obtemperaveritis, de iis, quæ domi nunc occulte machinamini, apud viros ex militia reversos vos criminabor. Chor. Nos quod adtinet, scias te nobis rem persuasisse: at barbaro huic eandem ipse persuadeto. Eur. ut Anus. Mei officii est: et tui, o Elaphium, quæ tibi in via dixi, ea ut facere memineris. Primum igitur transi, et subduc vesti sinum: tu vero, Teredon, inflatis tibiis cane Persicam saltationem. Lict. Quid bombus hic sibi volt? comissationem quis excitat mihi? Eur. Opus est, o lictor, ut præludat puella hæc: saltatura enim pergit ad viros quosdam. Lict. Saltet et præludat; non prohibebo ego. Quam agilis et levis est! ut pulex in vellere. Eur. Age, vestem subduc, filia, hanc; sedensque in genibus Scythæ, pedes protende, ut solvam tibi calceos. Lict. Recte, recte; sede, sede, næ, næ, filiola. Hei mihi! quam rotundæ sunt papillæ, instar rapæ! Eur. Tibia cane ocyus. An adhuc Scytham formidas? Lict. Pulchræ hercle sunt nates. (*Nudatus lictoris penis alternis emergit et demergit.*) Eur. Male huic erit, nisi intus manserit. Lict. Attamen pulchra est species arrectæ hujus mentulæ. Eur. Recte est: vestem rursus indue: tempus est nobis jam abeundi. Lict. Annon prius me osculabitur? Eur. Omnino osculare ipsum. Lict. Oh, oh, oh! papæ! quam dulce est os, instar mellis Attici! quare non concumbit mecum? Eur. Vale Lictor: non enim hoc fieri fas est. Lict. Næ, anicula, gratificare hoc mihi. Eur. Dabin' igitur drachmam? Lict. Næ, næ, dabo tibi. Eur. Fer igitur pecuniam. Lict. At nihil habeo: pharetram

saltem hanc sume. Eur. Postea puellam huc reduces. Lict. Sequere, filia: tu vero custodi senem hunc, o anicula. At quodnam est tibi nomen? Eur. Artemisia. Lict. Utique nominis meminero. Artomuxia. Eur. Mercuri, fraudum patrone, ista quidem adhuc recte facis. Tu igitur hinc te proripe cursu, puella illa abducta. Ego vero solvam hunc. Tu autem vide, ut strenue, quum solutus fueris, et celerrime fugias, contendasque ad uxorem et liberos domum. Mnes. Mihi hoc curæ erit, quum primum solutus fuero. Eur. Solvitor. Quod igitur nunc te facere convenit, fuge, priusquam lictor veniens te adsequatur. Mnes. Hoc jam ago. Lict. O anicula, quam venusta est tibi filiola, nec difficilis, sed mitis—Ubinam est anus? hei mihi, ut perii! quonam hinc abiit senex? o anicula, o anus, factum tuum non laudo, anicula, Artamuxia. Decepit me anus. Apage hinc te quam citissime, o pharetra: recte vero *subine* dicitur; per eam enim in me illuditur. Hei mihi! quid faciam? Ubi est anus? Artamuxia. Chor. Percontarisne de anu, quæ pectidas gestabat? Lict. Sic, sic. Vidistin' eam? Chor. Hac abiit et ipsa, et senex quidam eam sequebatur. Lict. Senex crocota indutus? Chor. Aio. Adhuc eos adsequi possis, si insequaris hac. Lict. O scelesta anus! quanam aufugit via? Artamuxia. Chor. Recta, quæ sursum tendit, via insequere. Quo curris? annon retro hac insequeris? contrariam insistis viam. Lict. Infelix ego! at interim currit Artamuxia. Chor. Curre jam. In maximam malam crucem ventus te secundus ferat. Sed lusum est satis nobis: quare tempus est eundi domum unamquamque. Thesmophoræ autem nobis bonam pro his gratiam rependant.

LYSISTRATA.

DRAMATIS PERSONÆ.

Lysistrata.
Calonice.
Myrrhina.
Lampito.
Chorus Senum.
Chorus Mulierum.
Stratyllis.
Provisor.
Mulieres Quædam.
Cinesias.
Puer.
Caduceator Lacedæmoniorum.
Legati Lacedæmoniorum.
Polycharides.
Circumforanei Quidam.
Famulus.
Atheniensis Quidam.

[1—35]

Lys. At si quis in ædem Bacchi vocasset eas, aut Panos, aut Coliadis, aut Genetyllidis, ne transire quidem liceret præ multitudine tympanorum: nunc autem nulla adest hic mulier. Verumtamen hæc vicina mea foras exit. Salve, o Calonice. Cal. Et tu mecastor salve, Lysistrata. Sed quid conturbata es? exporge frontem, carissima: non enim te decent contracta supercilia. Lys. Sed, o Calonice, uritur mihi cor, et valde me piget sexus nostri, quoniam viri existimant nos esse nequam. Cal. Quippe tales pol sumus. Lys. Quumque edictum illis fuerit huc convenire, deliberaturis de re non levi, dormiunt, nec veniunt. Cal. Sed, o carissima, venient. Mulieribus domo prodire non ita facile est. Alia enim marito operam dat: alia famulum excitat: alia puerum in lecto collocat, alia lavat, alia cibo in os indito placat. Lys. Sed erant magis necessaria curanda ipsis. Cal. Quid autem est, mea Lysistrata, cur nos mulieres convocas? Quænam illa res est aut quanta? Lys. Magna. Cal. Num etiam crassa? Lys. Ita me servet Jupiter, crassa. Cal. Qui fit ergo, ut non veniamus? Lys. Nihil tale est: cito enim convenissemus. Sed est quiddam a me quæsitum, multis vigiliis in omnes partes versatum. Cal. Mirabor, ni subtile quid sit versatum istud in omnes partes. Lys. Adeo subtile, ut universæ Græciæ salus sita sit in mulieribus. Cal. In mulieribus? Parum ergo abest, quin nulla sit. Lys. Ita ut arbitrii nostri sit, salvam esse rempublicam, aut nullos superesse, nec Peloponnesios— Cal. Nullos superesse edepol optimum est. Lys. Bœotiosque omnes

perire funditus. Cal. Non omnes, quæso; sed anguillas excipe. Lys. De Athenis autem nil tale ominabor: aliud te suspicari velim. Si vero convenerint huc mulieres ex Bœotia simul et Peloponneso, nosque Atticæ, communiter servabimus Græciam. Cal. Sed quid possent mulieres prudenter agere et præclare? nosne, quæ sedemus pigmentis nitentes, ornamentis excultæ, crocotas gestantes, et Cimbericas rectas, et peribaridas? Lys. Immo enimvero hæc ipsa sunt, a quibus salutem spero; crocotulæ, et unguenta, et peribarides, et anchusa, et pellucidæ tunicæ. Cal. Quo tandem modo? Lys. Ita ut illorum, qui nunc vivunt, virorum contra alium hastam nemo tollat. Cal. Crocotam ergo, ita me Ceres amet et Proserpina, mihi tingendam curabo. Lys. Nec clypeum sumat. Cal. Cimbericam induam. Lys. Nec gladiolum. Cal. Peribaridas emam. Lys. Annon ergo adesse mulieres oportebat? Cal. Quin pol volando venisse oportuit dudum. Lys. Sed, pro dolor! videbis eas esse nimis Atticas, dum omnia faciunt justo tardius. At nec ex maritimis ulla mulier adest, nec ex Salamine. Cal. Sed has scio in celocibus trajecisse matutinas. Lys. Nec, quas sperabam et confidebam ego primas hic adfore, Acharnenses mulieres veniunt. Cal. Attamen Theagenis uxor, tanquam horsum venire cupiens, Hecatæ simulacrum consuluit. Sed ecce accedunt quædam: item aliæ etiam. Hem, hem! undenam sunt? Lys. Ex Anagyro. Cal. Edepol ut dicis. Anagyrus ergo mihi videtur commotus. Myrr. Num tardius advenimus, o Lysistrata? quid ais? cur taces? Lys. Non laudo, Myrrhina, modo advenientem in re tanta. Myrr. Vix enim in tenebris cingulum inveni, sed, si res urget, fare præsentibus nobis. Lys. Immo potius opperiamur paulisper, dum Bœotiæ et Peloponnesiæ mulieres veniant. Myrr. Multo tu rectius dicis: et ecce jam hæc Lampito accedit. Lys. O carissima Lacæna, salve Lampito. Quam formosa videris, o dulcissima! quam pulchro colore, quam vegeto es corpore! vel taurum strangulare possis. Lamp. Næ istuc ecastor credo, siquidem corpus exerceo, et subsultans pede podicem ferio. Lys. Quam bellas habes papillas! Lamp. Tanquam victimam pertractatis me. Lys. Hæc autem adolescentula altera, cujas est? Lamp. Primaria ecastor femina Bœotia venit ad vos. Lys. Pol Bœotia est, pulchrumque habens campum. Cal. Et pol mundum, vulso pulegio. Lys. Quænam vero est illa altera puella? Lamp. Bona quidem ecastor, sed Corinthia. Lys. Bona edepol videtur, ut illic esse solent. Lamp. Jam vero quis congregavit mulierum hunc cœtum? Lys. Ipsa ego. Lamp. Dic igitur nobis, quid velis. Lys. Ita sane, carissima. Myrr. Dic tandem quodnam sit serium illud negotium. Lys. Jam dicam. Sed priusquam dicam, vos hoc interrogabo pauxillum quidpiam. Myrr. Quidquid voles. Lys. Liberorum vestrorum patres nonne desidera-

tis absentes in militia? Sat enim scio unicuique vostrum peregre abesse virum. CAL. Meus quidem vir jam quinque menses, o miser, abest in Thracia observans Eucratem. LYS. Meus vero totos sex menses ad Pylum. LAMP. Meus autem, si quando ab exercitu redeat, mox adnexo sibi clypeo evolat. LYS. Sed nec mœchi relicta est scintilla. Ex quo enim nos prodiderunt Milesii, ne olisbum quidem vidi octo digitos longum, qui nobis esset coriaceum auxilium. Velletisne ergo, si quam ego fabricam invenero, bello mecum finem imponere? MYRR. Per Deas juro me velle, si me oporteat vel encyclum hocce opponere pignori, sumtamque pecuniam hoc ipso die ebibere. CAL. Ego vero mihi videor vel rhombi instar meipsam dissectura, et dimidium mei datura. LAMP. Ego vero vel ad Taygetum ascenderem, si ibi Pacem sim visura. LYS. Dicam ergo; siquidem res celanda non est. Nobis enim, o mulieres, si volumus cogere viros ad colendam pacem, abstinendum est— MYRR. Quo? dic. LYS. Facietisne ergo? MYRR. Faciemus, si vel nos mori oporteat. LYS. Abstinendum igitur nobis est a pene. Quid mihi aversamini? quorsum itis? Vos inquam, cur labra distorquetis, et renuitis? cur color mutatur? cur lacrima fluit? facietisne, an non facietis? aut quid cogitatis? MYRR. Non fecerim, sed bellum serpat. CAL. Nec edepol ego, sed bellum serpat. LYS. Hoccine dicis tu, rhombe? atqui modo aiebas te vel dimidium tui abscissuram. CAL. Aliud, aliud quidquid voles. Vel per ignem, si oporteat, incedere volo. Hoc potius, quam quod de pene dicebas, ad quem nihil est quod compares, o cara Lysistrata. LYS. Tu vero, quid? LAMP. Et ego volo per ignem. LYS. O libidinosum sexum omnem nostrum! non temere est, quod de nobis fiunt Tragœdiæ: nihil enim sumus, nisi *Neptunus et scapha.* Sed, o cara Lacæna (tu enim si fueris sola mecum, perditam rem adhuc restituere poterimus) adsentire mihi. LAMP. Per ecastor difficile est feminas dormire solas sine mentula. Hoc tamen perpeti oportet: nam pacem fieri oportet maxime. LYS. O carissima et sola harum femina. MYRR. Si autem, quod absit, quam maxime abstineamus a quo tu dicis, magisne eapropter fiet pax? LYS. Multo magis, ita me ament Divæ. Si enim domi sederemus pigmentis oblitæ et in amorginis subuculis nudæ incederemus glabro cunno, arrigerent viri, et coire cuperent: nos autem si non accederemus, at nos contineremus, sat scio mox pacem eos facturos. LAMP. Sane Menelaus olim conspectis, ut puto, Helenæ nudis papillis, ensem abjecit. MYRR. Quid vero, o misella, si nos omiserint viri? LYS. Tum istud Pherecratis adhibe, *Canem excoriatum excoriare.* MYRR. Nugæ sunt ista simulacra. Si vero comprehensas in cubiculum vi traxerint nos? LYS. Renitere apprehensis foribus. MYRR. At si verberent? LYS. Tum præbe, sed maligne. Nulla enim his inest voluptas, si per vim fiant. Aliisque modis molestia eos afficere oportet. Nec dubites,

quin ocius defatigentur: nunquam enim ex eo voluptatem vir capiet, ni mulieri simul jucundum sit. MYRR. Si vobis hoc videtur, nobis itidem videtur. LAMP. Et nos quidem nostris viris persuadebimus, ut ubique sine dolo malo pacem colant. Sed Atheniensium colluviem quomodo quis adducere possit, ut ne rursus delicias faciat? LYS. Ne sis sollicita: nos, quod in nobis erit, nostratibus persuadebimus. LAMP. Nequicquam, quamdiu in triremes conferentur studia, et in Divæ æde adservabitur immensa illa pecuniæ vis. LYS. Sed et hoc etiam bene provisum et præcautum est: occupabimus enim arcem hodie. Nam provectioribus ætate mulieribus hoc mandatum est negotium, ut, dum nos hæc constituimus, sub specie sacrificandi occupent arcem. LAMP. Omnino fieri possit: etenim sic bene autumas. LYS. Cur ergo non hæc quamprimum, o Lampito, jurejurando confirmamus, ut irrupta sint? LAMP. Jusjurandum modo concipito, ut juremus. LYS. Recte autumas. Ubi est Scythæna? quo spectas? Pone in conspectu clypeum supinum: et mihi det hostias aliquis. MYRR. Lysistrata, quo sacramento nos adstringes? LYS. Quonam? In clypeum, ut Æschylum aiunt fecisse quondam, ove mactata— MYRR. Ne, quæso, mea Lysistrata, juraveris in clypeum quicquam super pace. LYS. Quodnam erit ergo jusjurandum? MYRR. Si sumtum alicunde album equum immolemus, et super eo juremus. LYS. Quorsum album equum? MYRR. Sed quomodo jurabimus nos? LYS. Edepol tibi dicam, si velis. Collocato supino grandi calice nigro, in eum immolemus Thasii vini urceum, et juremus aquam in calicem nos non infusuras. LAMP. Dii boni, quale juramentum! dicere nequeam quantum illum probem. Intus efferat aliquis foras calicem et urceum. LYS. O carissimæ mulieres, quanta vis fictilium! hoc sumto calice statim quis hilarabitur: eum depone, et hostiam mihi prehende. O Suada domina, et amicitiæ phiala, propitia mulieribus accipe hæc sacra. MYRR. Boni coloris est sanguis et pulchre profluit. LAMP. Quin etiam, ita me Castor amet, suave olet. LYS. Sinite primam me, o mulieres, jurare. MYRR. Non, per Venerem; nisi sortita fueris. LYS. Prehendite omnes calicem, o Lampito, dicatque pro vobis una, quæcunque ego dixero; vos vero in eadem jurabitis et rata habebitis: *Nec adulter, nec vir ullus est*— MYRR. *Nec adulter, nec vir ullus est*. LYS. *Qui ad me accedet rigente nervo.* Dic. MYRR. *Qui ad me accedet rigente nervo.* Papæ! labant genua mea, o Lysistrata. LYS. *Domi casta degam ætatem*— MYRR. *Domi casta degam ætatem.* LYS. *Crocotam gestans et comta*— MYRR. *Crocotam gestans et comta.* LYS. *Ut meus vir quam maxime incendatur*— MYRR. *Ut meus vir quam maxime incendatur.* LYS. *Nec unquam sponte viro meo morem geram*— MYRR. *Nec unquam sponte viro meo morem geram.* LYS. *Si vero me invitam vi cogat*— MYRR. *Si vero me invitam vi cogat.* LYS. *Maligne ei præbebo et motus non addam.* MYRR. *Maligne ei præbebo et motus non addam.*

Lys. *Non tollam calceos sursum ad lacunar.* Myrr. *Non tollam calceos sursum ad lacunar.* Lys. *Non conquiniscam instar leænæ in cultri manubrio.* Myrr. *Non conquiniscam instar leænæ in cultri manubrio.* Lys. *Hæc si rata habeam, liceat mihi hinc bibere.* Myrr. *Hæc si rata habeam, liceat mihi hinc bibere.* Lys. *Si vero transgrediar, aqua impleatur calix.* Myrr. *Si vero transgrediar, aqua impleatur calix.* Lys. Vosne omnes jurejurando hæc firmatis? Cal. Ita, per Jovem. Lys. Age, ego sacrificabo hanc hostiam. Myrr. Partem modo, o cara, ut statim ab initio amicæ inter nos simus. Lamp. Quis ille clamor? Lys. Hoc illud est, quod dicebam. Nam mulieres arcem Deæ jam occuparunt. Sed, o Lampito, tu quidem abi, et res vestras compone: has autem relinque nobis hic obsides. Nos vero cum ceteris, quæ sunt in arce, mulieribus, una occludamus ingressæ ostium repagulis. Myrr. Nonne putatis contra nos suppetias venturos mox viros? Lys. Flocci eos non facio. Non enim tantas minas, nec tantum ignem ferentes venient, ut claustra hæc reserare possint, nisi ea, qua diximus, conditione. Myrr. Nunquam certe, ita me Venus amet. Frustra enim nos mulieres vocaremur invictæ et scelestæ.

Chor. Sen. Perge, Draces; præi pedetentim, etsi dolet tibi humerus, ferenti tantum onus virentis olivæ. Semich. Profecto multa præter spem eveniunt in longa ætate. Vah! quis enim unquam sperasset, o Stymmodore, se auditurum, ut mulieres, quas pavimus domi, malum manifestum, obtinerent sacrum simulacrum, et occuparent arcem meam, pessulisque et claustris vestibulum occluderent? Semich. Sed quam citissime properemus ad arcem ire, o Philurge, ut circumponentes hos caudices ipsis, quotquot hoc facinus instituerunt et aggressæ sunt, pyra una aggesta, incendamus nostris manibus omnes, uno animo: inprimis autem Lyconis uxorem. Non enim, ita mihi Ceres propitia sit, quoad ego vixero, nobis illudent. Nam nec Cleomenes, qui arcem prius occupavit, abivit sine malo suo: sed is, licet Laconicos spiritus gerens, abscessit, armis mihi traditis, exiguam plane et detritam habens lacernam, squalidus, sordidatus, hirsutus, inde a sex annis illotus. Ita oppugnavi ego virum illum tamen, per sedecim ordines disposito exercitu, dormiens ad portas. Harum vero, quæ Euripidi et diis omnibus invisæ sunt, ego non reprimam præsens audaciam tantam? Ne ergo amplius in Tetrapoli meum sit tropæum. Sed enim hoc mihi viæ conficiendum superest, acclive istud spatium, ad arcem, quo propero; et danda opera, ut protelo ducamus hæc ligna sine jumento; nam mihi bajularii vectes humerum comprimunt. Attamen ire oportet, et sufflare ignem, ne forte extinctus imprudentem me deficiat, quum ad finem viæ pervenero. Fu, fu. Dii boni, qui fumus! Quam vehemens, o dive Hercules, adoriens me ex olla, uti rabiosus canis, mordet mihi oculos! Et est Lemnius

ignis iste omnino: non enim alioqui morsu sic læsisset gramias meas. Festina ad arcem et fer opem Divæ: quando enim ei magis quam nunc succurremus? Fu, fu. Dii boni, qui fumus! Istic quidem ignis deum favore vigilat et vivit. Quidni ergo, depositis hic vectibus, viteam facem in ollam immittimus, accendimus, et in januam arietamus? Et nisi, quum eas vocabimus, arcis claustra laxent mulieres, incendere oportet fores, et fumo premere. Deponamus jam onus. Vah! quantus fumus! papæ! Quis e Samiæ expeditionis ducibus nobis opitulabitur, manumque vectibus admovebit? Desierunt tandem illi dorsum meum premere. At tuum est, olla, carbones excitare: fac tædam incensam quamprimum mihi feras. Diva Victoria ades, daque nobis, ut mulierum, quæ arcem tenent, præsentem istam audaciam reprimamus, et tropæum erigamus. CHOR. MUL. Flammam et fumum videor mihi cernere, o mulieres, tanquam ardentis ignis: festinandum est ocius. SEMICH. Vola, vola, Nicodice, priusquam incendantur Calyca et Critylla, flatu undique oppressæ, a legibus durissimis et perditis senibus. SEMICH. At hoc timeo: num tardiore gradu succurro? nam, postquam primo diluculo urnam e fonte ægre implevi, ob turbam et tumultum et strepitum ollarum, inter ancillas stigmatiasque servos pulsata, raptim sublata urna, popularibus meis adustis nunc demum aquam ferens succurro. Audivi enim capulares senes, stipites ferentes, tanquam balneum calefacturos, trium circiter talentum pondere, impetu ad arcem ire, atrocissimis verbis minaciter dicentes, comburendas esse sceleratas mulieres: quas, o Diva, ne videam ego ambustas unquam, sed Græciam et cives nostros earum opera bello et furore liberatos. Eapropter, aurea galea fulgens urbis Præses, tuas sedes occuparunt: teque voco adjutricem, si quis illas vir incenderit, ut feras nobiscum aquam. STRAT. Omitte, oh! quid hoc est, viri improbissimi? Nunquam enim probi, aut pii hoc fecissent viri. CHOR. SEN. Hanc rem inexpectatam cernimus nobis evenire: mulierum examen foris succurrit. CHOR. MUL. Quid nos formidatis? numquid multæ videmur esse? atqui partem nostrum decem-millesimam nondum videtis. CHOR. SEN. O Phædria, hasce garrire tam multa sinemus? nonne oportet aliquem nostrum has verberando baculum frangere? CHOR. MUL. Deponamus jam urnas nos etiam humi, ut ne impedimento mihi sit, si quis manum admoverit. CHOR. SEN. Næ hercle, si quis jam maxillas istarum, tanquam Bupali, bis aut ter tutudisset, vocem non haberent. CHOR. MUL. Atqui en, tundat aliquis: stans ego os præbebo, et nunquam alia canis testiculis te prehendet. CHOR. SEN. Ni taces, verberando te senectutis meæ vires exhauriam. CHOR. MUL. Accede modo, et digito tange Stratyllida. CHOR. SEN. Quid, si contundam eam pugnis? quid mihi facies mali? CHOR. MUL. Mordicus tibi pulmones et intestina extraham. CHOR. SEN.

Non est Euripide poëta sapientior. Nullum enim animal æque impudens est, atque mulieres. Chor. Mul. Tollamus nos aquæ urnam, o Rhodippe. Chor. Sen. Cur tu, o diis invisa, huc venisti cum aqua? Chor. Mul. Tu vero cur cum igne, senex Acheruntice? an ut teipsum combusturus? Chor. Sen. Ego, ut aggesta pyra incendam tuas amicas. Chor. Mul. Ego vero, ut tuam pyram ista restinguam aqua. Chor. Sen. Tu meum ignem restinguas? Chor. Mul. Res ipsa mox indicabit. Chor. Sen. Nescis, an ista lampade mox te ustulem? Chor. Mul. Si forte sordes habes, balneum tibi præbebo. Chor. Sen. Tu mihi balneum, obsoleta? Chor. Mul. Et quidem nuptiale. Chor. Sen. Audistin' ejus audaciam? Chor. Mul. Enimvero libera sum. Chor. Sen. Reprimam ego tibi hunc clamorem. Chor. Mul. Sed non amplius judex in Heliæa sedebis. Chor. Sen. Incende comas ejus. Chor. Mul. Tuæ sunt partes, o Acheloë. Chor. Sen. Væ misero mihi! Chor. Mul. Num calida erat? Chor. Sen. Quid calida? nonne desines? quid facis? Chor. Mul. Irrigo te, ut regermines. Chor. Sen. Sed aridus jam sum et tremulus. Chor. Mul. Itaque, quum ignem habeas, teipsum tepefacies. Prov. Satin' emicuit mulierum luxuria, et tympanorum pulsatio, et frequentes Bacchationes, et illa in ædium tectis Adonia celebrantium lamenta, quæ ego, quum essem in concione, audiebam? Demostratus enim, dignus ille hercle qui male pereat, dicebat navigandum esse in Siciliam: mulier autem tripudians, *hei, hei, Adoni,* inquit. Porro Demostratus dicebat milites gravis armaturæ esse conscribendos e Zacyntho: mulier autem in tecto temulenta, *Plangite Adonin*, ait. Contra omni studio enitebatur diis invisus ille et scelestus Cholozyges. Tales earum sunt obscenæ cantilenæ. Chor. Sen. Quid, si audias harum insolentiam? quæ tum aliis contumeliis nos adfecerunt, tum etiam effusis urnis nos lavarunt, ita ut vestes nobis quatiendæ sint, tanquam si imminxissemus. Prov. Merito sane, ita me Neptunus amet marinus. Quum enim nos adjutores simus nequitiæ mulierum, easque luxuriam doceamus, hujusmodi nascuntur ab illis consilia. Qui talia dicimus in officinis opificum: *O aurifex, monili, quod fabricaveras uxori meæ, dum ea vesperi saltabat, glans excidit ex foramine; mihi quidem navigandum est in Salaminem: tu autem, si vacat, quovis pacto circa vesperam veni, et ei glandem inferas.* Porro alius quispiam hæc ad sutorem dicit, juvenem, et qui penem habet haudquaquam puerilem: *O sutor, uxoris meæ pedis digitulum premit corrigia, utpote tenellum: hanc itaque tu meridie veniens, laxa, ut latior fiat.* Talia ex istis evenire solent, siquidem ego, qui Provisor sum, quum nunc, scriptis remigibus, pecunia opus sit, portis excludor a mulieribus. Sed nihil proderit ad hunc modum stetisse: cedo vectes, ut illarum contumeliam retundam. Quid obstupescis, miser? Tu etiam, quo respicis, qui nihil præter cauponam spectas, nonne admotis ad portas vectibus eas istinc

revellitis ? hinc ego etiam simul vellam. Lys. Ne revellite : ultro enim ipsa exeo. Quid vectibus est opus ? non enim tam vectibus opus est, quam sana mente. Prov. Siccine vero impurissima ? ubi est Sagittarius ? comprehende istam, et manus ei post tergum liga. Lys. Per Dianam juro, primorem mihi si manum admoverit scelus, flebit. Prov. Heus tu, pavesne ? nonne corripies mediam, tuque cum isto una, et properabitis ligare ? Strat. Per Pandroson juro, si huic tantum manum injicies, mox cacabis calcatus. Prov. Ecce vero *cacabis !* Ubi est alius sagittarius ? Hanc primam constringe, quia occepit loqui. Lys. Per Luciferam Dianam juro, si hanc digito attigeris, cyathum mox petes. Prov. Quid hoc est ? ubi sagittarius ? hanc retine. Faxo ego, ut desinatis huc exire. Strat. Per Tauricam Dianam juro, si ad hanc accesseris, evellam tibi capillos cum largo tuo fletu. Prov. Heu me miserum ! deseruit me sagittarius, sed mulieribus cedere prorsus nos dedecet. Quin instructa acie obviam eis eamus, o Scythæ. Lys. Edepol ergo experiemini et apud nos intus esse quatuor cohortes pugnacium mulierum armis instructarum. Prov. Retorquete manus earum, o Scythæ. Lys. O sociæ mulieres, procurrite foras : o quæ in foro semina, ova et olera venditis : o cauponæ, quæ allia et panes venditis, nonne trahetis, nonne ferietis, nonne propulsabitis, nonne conviciabimini, nonne impudenter agetis ? desinite, recedite, spolia ne detrahite. Prov. Hei mihi ! quam male res successit meis sagittariis ! Lys. Sed quidnam arbitrabaris ? an ancillas aggredi te putasti ? aut mulieribus bilem inesse non existimas ? Prov. Immo hercle perquam multam, si prope sit caupo. Chor. Sen. O qui multa incassum verba effudisti, Provisor hujus urbis, cur cum hisce bestiis verbis velitationi te committis ? nescis quali balneo istæ nos modo laverint indutos vestibus, idque sine lixivio ? Chor. Mul. Sed, o bone, non oportet aliis temere admovere manum : sin hoc feceris, omnino tibi tumebunt oculi. Modeste enim ego, tanquam virgo, sedere volo, nemini hic molestiam adferens, ne festucam quidem loco movens, dum ne quis me premat et irritet tanquam crabrones. Chor. Sen. O Jupiter ! quid faciemus istis bestiis ? hæc enim sunt intolerabilia. Sed inquirendum tibi mecum est in hoc malum, quid volentes Cranaam occupaverint, curque petricosam inaccessam arcem, sacrum templum. Sed interroga et ne crede, et adhibe omnia argumenta. Turpe enim nobis inexploratam rem ejusmodi sinere nostra negligentia. Prov. Equidem hercle hoc primum cupio ex ipsis quærere : quid volentes arcem nostram repagulis occlusistis ? Lys. Ut pecuniam salvam præstaremus, nec propter eam bellaretis. Prov. Propter pecuniam ergo bellamus ? Lys. Quin cetera omnia turbata sunt. Pisander enim, et qui magistratus ambiunt, ut habeant quod depeculentur, semper aliquas turbas concitare solent. Jam vero faciant quidquid libuerit : nam ex ista pecunia nihil amplius deproment. Prov. Quid facies ergo ? Lys.

Rogas? Nos eam dispensabimus. Prov. Vosne pecuniam dispensabitis? Lys. Quid mirum tibi videtur? nonne utique domi penum omnem vobis dispensamus? Prov. Sed non eadem res est. Lys. Quomodo non eadem? Prov. Hinc bellum gerendum est. Lys. At primum nihil opus est belligerare. Prov. Quonam ergo alio modo servabimur? Lys. Nos servabimus vos. Prov. Vosne? Lys. Nos vero. Prov. Indignum hoc quidem. Lys. Servaberis tamen, etiamsi nolis. Prov. Rem atrocem dicis. Lys. Stomacharis: attamen hoc tibi faciendum est. Prov. Per Cererem, iniquum est. Lys. Habenda salus est, o bone. Prov. Et si non opus mihi sit ea? Lys. Eapropter multo magis. Prov. Sed vobis unde in mentem venit, ut bellum et pacem curaretis? Lys. Id vobis dicemus. Prov. Dic igitur ocius, ne plores. Lys. Ausculta jam, et conator manus comprimere. Prov. Sed non possum: mihi enim præ iracundia difficile est eas cohibere. Lys. Ergo multo magis plorabis. Prov. Istuc quidem, o vetula, tuo capiti crocitaveris: tu vero mihi quæ ad rem sint dicito. Lys. Hoc agam. Superiore quidem bello et tempore tulimus patienter modestia nostra vos viros, quidquid ageretis; non enim sinebatis nos mutire, postea non placebatis nobis: sed sentiebamus satis quid ageretis: domique sæpe audivimus vos magnis de rebus mala consilia cepisse. Deinde interno dolore ægræ cum risu interrogabamus vos: *Quid vobis hodie in concione constitutum est columnæ inscribere de pace?* Tum vir, *Quid hoc ad te,* aiebat, *nonne tacebis?* Et ego tacebam. Mul. Quæd. At ego nunquam tacuissem. Prov. At plorasses, nisi tacuisses. Lys. Ego vero domi tacebam. Audito forte alio quo deteriori consilio vestro, quærere solebamus: *Mi vir, qui fit, ut hæc tam stulte agatis?* At ille statim limis me intuens dicebat: *Nisi subtemen neveris, dolebit tibi caput diu: bellum autem curabunt viri.* Prov. Recte quidem ille hercle dicebat. Lys. Quonam modo *recte*, o perdite, si nobis nec submonere vos licuit, prava consilia agitantes? sed quum jam vos audiremus per compita palam dicentes: *Non est vir in urbe, non hercle quisquam est alius;* posthæc statim Græciam servare communiter visum est mulieribus congregatis: cur enim fuisset diutius expectandum? Si igitur nobis meliora suadentibus vicissim volueritis auscultare et vicissim tacere, ut nos tunc, fieri possit, ut vos restituamus. Prov. Vosne nos restituatis? sane acerbum dictu et intolerabile. Lys. Tace. Prov. Tuone jussu, o scelesta, taceam ego? idque præsertim quum flammeo caput obtectum habeas? emori me malim. Lys. Sed si istuc solum tibi est impedimento, flammeum hocce a me acceptum circumpone capiti tuo, deinde tace. Hunc etiam sume calathum, et succinctus lanam carpe, fabas esitans: *bellum autem curabunt mulieres.* Chor. Mul. Recedite, o mulieres, ab urnis, ut et nos vicissim amicis nostris opitulemur. Ego enim

nunquam defetiscar saltando, neque lassitudo molesta capiet genua mea: voloque adire omne periculum cum istis, virtutis causa, quibus inest ingenium, inest gratia, inest audacia, inest et sapientia, inest addicta reipublicæ virtus cum prudentia conjuncta. Sed o fortissimarum aviarum, et tactu urentium matercularum progenies, ite animo ardenti et ne mitescite: nam adhuc secundo vento curritis. Lys. Sed si Cupido ille dulcis, et Cypria Venus, amorem vobis in sinum et in femina inspiraverit; deinde vero si viris tentiginem jucundam ingeneraverit, ut quasi baculos penes erigant, spero fore aliquando, ut *Lysimachæ* a Græcis vocitemur. Prov. Quodnam ob facinus? Lys. Si effecerimus, ut desinant cum armis in foro versari et insanire. Mul. Quæd. Maxime, ita me Paphia Venus amet. Lys. Nunc enim et qua ollæ, et qua venduntur olera, obambulant per forum cum armis, quasi Corybantes. Prov. Ita hercle: sic enim fortes decet. Lys. Profecto res est ridicula, si quis clypeum Gorgonis capite insignitum tenens, emat coracinos. Mul. Quæd. Vidi equidem ecastor comatum quemdam equitum tribunum, qui equo insidens in æreum pileum injiciebat ovum a vetula sumtum. Thrax vero alius peltam quatiens et jaculum, uti Tereus, terrefaciebat caricarum venditricem, et ficus maturas deglutiebat. Prov. Quomodo igitur poteritis vos turbatas res multas sedare, et dissolvere in regionibus? Lys. Perfacile. Prov. Quomodo? ostende. Lys. Sicuti fila, quum nobis sunt turbata, sic prehendimus, et subducimus fusis hac et illac; ita et bellum istud dissolvemus, si quis sinat, diducentes id per legationes hac et illac. Prov. Ex lana ergo et filis et fusis res periculosas, o fatuæ, vos putatis sedaturas? Lys. Et vos, si vobis aliquid inesset sanæ mentis, ex nostro lanificio sumto exemplo rempublicam administraretis. Prov. Quidum? fac videam. Lys. Primum quidem oportebat vos, tanquam lanam in balneo, eluentes sordes, homines nequam præcipites ex urbe virgis expellere, et tribulos seligere; et istos qui inter se cohærent, et sese trudunt magistratus affectantes, distrahere, eorumque capita defloccare: deinde omnes in calathum carminare communem benevolentiam, immiscendo et inquilinos, et si quis hospes aut amicus sit vobis; et si quis debeat ærario, hos quoque immiscendo. Quin etiam urbes, quas deducti ex hac terra coloni tenent, scire vos oportebat veluti glomeres quosdam nobis jacere, seorsum singulas: deinde ab istis omnibus sumere oportebat filum, hucque adducere, et omnia in unum cogere, deinde facere glomerem magnum, et ex eo texere Populo lænam. Prov. Nonne indignum est hæc istas lanæ instar purgare et glomerare, quæ belli minime participes sunt? Lys. Atqui, o sceleratissime, plusquam duplum id ferimus, quæ primum quidem peperimus filios, et armatos emisimus. Prov. Tace: noli meminisse malorum. Lys. Deinde, quando oportet nos oblectari,

et flore ætatis frui, solæ cubamus ob militiam. At quod nostra intersit mittite: discrucior vero propter virgines in thalamis consenescentes. Prov. Non ergo et viri senescunt? Lys. Edepol longe diversum est quod dicis. Vir enim peregre adveniens, etiamsi canus sit, cito puellam ducit virginem: mulieris autem brevis est opportunitas, quam nisi apprehendat, nemo vult eam ducere: sedet autem omnia captans. Prov. Sed quicunque senex penem adhuc arrigere valet— Lys. Tu ergo cur non moreris? morti tempestivus es. Sandapilam emes: utique mellitam tibi placentam pinsam. Sume hanc corollam et cinge caput. Mul. I. Et istas vittas accipe a me. Mul. II. Et hanc cape coronam. Lys. Quid tibi deest? quid desideras? Vade in navem; te Charon vocat: in mora es, quominus in altum provehatur. Prov. Nonne acerbum est hoc me pati? sed mehercle certum est ad collegas ire cum isto ornatu, et meipsum iis ostendere. Lys. Num expostulas, quod te non collocavimus? sed post tertium diem a nobis venient tibi summo mane tridualia parata. Chor. Sen. Non amplius decet dormire, quicunque est liber; sed accingamus nos, viri, ad hoc negotium. Jam enim hæc res plura et majora olere facinora mihi videtur: et præcipue odoror Hippiæ tyrannidem; metuoque valde, ne Lacones aliqui viri huc convenerint in Clisthenis domum, et has diis invisas mulieres dolo incitent, ut occupent opes nostras, et mercedem, unde ego victitabam. Indignum enim est ab istis admoneri cives, easque, mulieres quum sint, loqui de æreo clypeo, et insuper nobiscum agere de pace cum Laconibus, quibus non plus inest fidei, quam hianti lupo. Sed, o viri, hæc illæ texuerunt ad tyrannidem occupandam. At enim nunquam mihi dominabuntur, siquidem cavebo, et *gestabo gladium deinceps in myrti ramo*, et in foro stabo armatus prope Aristogitonem. Hoc modo autem stabo juxta ipsum: ipse enim mihi auctor est, ut hujus diis invisæ vetulæ percutiam maxillam. Chor. Mul. At vos domum ingressos ne mater ipsa agnoverit. Sed, o carissimæ vetulæ, primum hæc humi deponamus. Nos enim, o cives, orationem exordimur civitati utilem; atque adeo merito: nam illa in deliciis splendide educavit me. Septem annos nata statim arcana in Minervæ pompa gestavi: deinde molitrix fui: tum decennis, Dianæ dominæ, fluenti crocota amicta, Brauroniis consecrata fui: demum adulta virgo canistrum gestavi, habens caricarum catenam. Numquid ego debeo civitati suadere utilia? licet autem femina nata sim, absit invidia, si meliora præsentibus adferam: nam symbolæ etiam ego particeps sum, quippe quæ viros in commune adfero: vobis autem miseris senibus nulla hujus pars est. Nam symbolam avorum, quæ dicitur, collatam ex Medorum spoliis, quum consumseritis, non vicissim adfertis tributa: sed insuper etiam periculum est, ne a vobis perdamur. Num ergo mutire licet vobis? Si autem

molestus mihi eris, crudo hoc cothurno buccam tibi percutiam. Chor. Sen. Annon hæc contumelia est magna? quin et incrementum res captura mihi videtur magis. Sed obviam ire oportet huic malo, quicunque coleatus est vir. Sed exomidem exuamus. Nam vir debet olere statim virum, nec decet vestibus involutum esse. Sed agite lupipedes, quicunque ad Lipsydrium convenimus, quum adhuc essemus: nunc oportet, nunc adsumere rursus juvenile robur, et extollere totum corpus, et decutere senium hocce. Si enim quis nostrum hisce vel exiguam ansam dederit, nihil remittent illæ ab adsiduo labore; verum et naves fabricabunt, et adhuc conabuntur navalibus præliis decertare, et contra nos navigare, ut Artemisia: sin ad equitandum se convertant, deleo dehinc equites nostros ex catalogo. Nam equo maxime gaudet, eique firmiter invehit mulier; nec currente facile deciderit: specta sis Amazonas, quas Micon pinxit in equis pugnantes cum viris. Sed istarum omnium in numellam indere hoc collum oportet. Chor. Mul. Ecastor, si me irritassis, suem meam laxabo jam, et faxo hodie, ut vellicatus populares tuos inclames. Sed et nos, o mulieres, ocius exuamur, ut oleamus feminas pertinaciter iratas. Nunc ad me veniat aliquis, ut ne amplius comedat allia neque fabas nigras. Nam si dixeris tantum male, sum enim valde irata, *aquilæ parienti scarabæus tibi ero obstetrix.* Mul. Quæd. Vos enim nihili faciam, si mihi vivat Lampito, et Thebana amica nobilis Ismenia. Non enim potis eris, nec si septies decreta facias, qui odio es, o perdite, omnibus et vicinis. Nam et heri, quum Hecatæ festum ludicrum instituerem, liberis meis amicam arcessivi ex vicinia, puellam bonam et amabilem, Bœotiam anguillam: illi autem negarunt se missuros propter tua decreta. Nec unquam hujuscemodi decreta facere desinetis, priusquam vos aliquis crure arreptos in præceps dejiciat.

Chor. Mul. Dux facinoris hujus et consili, cur mihi tristis exivisti ex ædibus? Lys. Malarum feminarum facta et muliebris animus anxiam me reddunt, et sursum deorsum agunt. Chor. Mul. Quid ais? quid ais? Lys. Vera, vera. Chor. Mul. Quid mali est? dic nobis, quæ amicæ tuæ sumus. Lys. Sed turpe est dicere, et difficile reticere. Chor. Mul. Ne me celes, quid nobis evenerit male. Lys. Prurimus libidine, ut brevissime dicam. Chor. Mul. Io Jupiter! Lys. Quid Jovem inclamas? hæc sane ita habent. Equidem eas abstinere non amplius possum a viris: aufugiunt enim. Primam quidem deprehendi foramen repurgantem, ubi Panos est sacellum: aliam e trochlea sese devolventem: aliam vero transfugium parantem: porro unam passeri insidentem, jam volare cogitantem deorsum in domum Orsilochi, crinibus prehensam heri retraxi: omnesque prætextus extundunt domum abeundi. Jam quædam earum venit. Heus tu, quorsum curris. Mul. I. Domum

ire volo: domi enim mihi est lana Milesia, quam tineæ rodunt. Lys. Quæ tineæ? nonne ibis retro? Mul. I. Sed cito revortar, per Divas juro, dummodo in lecto extendero— Lys. Ne extende, neque abeas usquam. Mul. I. Sed lanamne perire sinam? Lys. Ita, si necesse sit. Mul. II. Me miseram, me miseram, ob amorgidem, quam reliqui domi non decorticatam! Lys. En alia, ad amorgin non decorticatam quæ egreditur. Redi huc. Mul. II. At per Luciferam juro, me actutum inde huc redituram, ubi eam decorticavero. Lys. Noli decorticare: nam si tu istuc inceptaveris, itidem alia mulier facere volet. Mul. III. O diva Lucina, retine partum, donec in locum profanum ivero. Lys. Quid nugaris ita? Mul. III. Jamjam pariam. Lys. Atqui heri non eras prægnans. Mul. III. Verum hodie. Sed domum me obstetricem, o Lysistrata, dimitte quam primum. Lys. Quam fabulam narras? quid habes hic duri? Mul. III. Masculum infantem. Lys. Non tu ecastor. Profecto ahenum habere quoddam videris cavum. Sciam modo. O ridicula! sacram galeam habes, et prægnantem te esse dicis! Mul. III. Et edepol prægnans sum. Lys. Cur ergo hanc habebas? Mul. III. Ut, si me occupasset partus adhuc in arce, parerem in galeam istam ingressa, ut columbæ. Lys. Quid dicis? cur manifestæ rei verba prætendis? non lustricum galeæ diem hic expectabis? Mul. IV. At non possum amplius ne quidem dormire in arce, ex quo serpentem illum æditaum vidi. Mul. V. Ego vero misera pereo insomnia ob continuum cacabantium noctuarum clangorem. Lys. O scelestæ, mittite ficta ista portenta. Fortassis viros desideratis. Nos vero nonne putas illis desiderio esse? sat scio, molestas transigunt noctes. Sed, o bonæ, sustinete fortiter, et durate paululum adhuc. Nobis enim editum est oraculo, superiores nos futuras, si seditionem inter nos non fecerimus. Sic autem habet oraculum. Chor. Mul. Dic nobis quid dicat. Lys. Tacete jam. *Sed quando hirundines trepidæ in unum locum convenerint epopas fugientes, abstinebuntque a mentulis, tum finis erit malorum, et summa faciet ima Jupiter altifremens.* Chor. Mul. Supra jacebimus nos? Lys. *Sin dissidium fecerint, et avolarint e sacro templo hirundines, jam non videbitur avis ulla esse lascivior.* Chor. Mul. Perspicuum edepol oraculum: o Cœlites! ne jam despondeamus animum lassitudine, sed ingrediamur. Etenim turpe erit, o carissimæ, si oraculo defuerimus. Chor. Sen. Fabulam volo narrare quandam vobis, quam olim ipse puer audivi: sic autem habet. Erat adolescens quidam Melanion, qui fugiens nuptias abiit in deserta, et in montibus habitabat: deinde lepores venabatur, texens retia, et canem unum habebat. Nec amplius rediit domum, propter odium: adeo mulieres abominatus est ille. Nos vero non minus quam Melanion, qui sumus casti. Sen. Quid. Volo te osculari, vetula. Mul. Quæd. Non ergo

cepam comedes. Sen. Et sublato crure te calce ferire. Mul. Silvam multam geris. Sen. Nam et Myronides erat hispidus illa parte, nigroque podice, timendus hostibus omnibus: sic etiam Phormio. Chor. Mul. Et ego volo fabulam quandam vobis narrare Melanioni respondentem. Timon quidam erat implacabilis, inaccessis spinis circumseptus faciem, Furiarum propago. Iste inquam Timon fugit propter odium, multa mala imprecatus improbis viris. Sic ille rursus vestrum oderat malos viros semper: mulierum autem erat amantissimus. Mul. Quæd. Visne buccam tibi percutiam? Sen. Quid. Haudquaquam timeo. Mul. Sed crure feriam. Sen. Cunnum ostendes. Mul. Sed tamen non videbis, licet vetula sim, eum crinitum, at deglabratum lucernæ flammula.

Lys. Io, io mulieres, venite huc ad me celeriter. Mul. I. Quid est? dic mihi, quis est iste clamor? Lys. Virum, virum video accedere furibundum, Veneris percitum orgiis. Mul. II. O diva, Cypri, et Cytherorum, et Paphi regina, perge recta via, quam instituisti. Mul. I. Ubi est, quisquis est? Lys. Apud Cereris. Mul. I. Ecastor næ est aliquis. Nam quis esse possit? Lys. Videte. Novitne aliqua vestrum? Myrr. Pol equidem novi: et est meus vir Cinesias. Lys. Tuum sit munus torrere et versare illum, et decipere amando et non amando, et omnia præbere, præter illa, quorum conscius est calix. Myrr. Ne sollicita sis: faciam ista ego. Lys. Quin et ego hic manens una tecum decipiam et uram istum. Vos autem abite. Cin. Hei mihi misero! quanta discrucior convulsione et tentigine, non secus ac si in rota torquear! Lys. Quis est iste, qui stat cis custodes? Cin. Ego. Lys. Vir? Cin. Vir utique. Lys. Nonne ergo hinc facesses? Cin. Tu vero quænam es, quæ me ejicis? Lys. Diurna speculatrix. Cin. Per deos ergo obsecro, evoca mihi Myrrhinam. Lys. Ecce vero! egone ut Myrrhinam tibi vocem? Tu autem, quis es? Cin. Vir illius, Pæonides Cinesias. Lys. O salve carissime: non enim obscurum apud nos est tuum nomen, nec ignobile; semper enim te in ore habet uxor tua, et si ovum aut malum sumat, *Cinesiæ sit hoc,* inquit. Cin. Dii vostram fidem! Lys. Ita est, per Venerem juro. Tum si de viris incidat sermo aliquis, statim dicere solet uxor tua, *cetera omnia nugas esse præ Cinesia.* Cin. Agedum voca ipsam. Lys. Quid? dabisne aliquid mihi? Cin. Equidem hercle illico si velis. Habeo autem istud: quod itaque habeo, do tibi. Lys. Descendam igitur, et vocabo eam tibi. Cin. Quam citissime ergo. Nam prorsus ingrata mihi vita est, ex quo exivit illa domo: atque intrare tædet: desolata mihi videntur omnia: neque unquam quicquam me juvat quod edo: nam riget mihi nervus. Myrr. Amo equidem, amo illum: sed non vult a me amari. Proinde ne me ad hunc vocaveris. Cin. O dulcissima Myrrhinula, cur istæc agis? descende huc. Myrr.

Non ecastor ego illuc descendam. Cin. Ne quidem me vocante, Myrrhina? Myrr. Nihil enim mei indigens me vocas. Cin. Egone nihil indigens? immo perditus. Myrr. Abeo. Cin. Noli, quæso: sed saltem puerulo ausculta. Heus tu, nonne vocas matrem? Puer. Mater, mater, mater. Cin. Heus tu, quid agis? nonne te miseret pueruli sextum jam diem illoti et mamma carentis? Myrr. Utique miseret me: sed negligens est ei pater. Cin. Descende, insana, pueruli gratia. Myrr. Hem! quale est peperisse! descendendum; quid enim agam? Cin. Mihi quidem junior illa videtur facta esse multo, et amabilius intueri: et quod se difficilem præbet, meique fastidit, illud ipsum nimirum est, quod me enecat desiderio. Myrr. O dulcissime filiole mali patris, age deosculabor te dulcissimum matri tuæ. Cin. Cur, o improba, hæc facis, aliisque obsequeris mulieribus? Et me molestia, teque ipsam tædio adficis. Myrr. Potin' es ut abstineas manum? Cin. Quæ nobis autem domi sunt communia bona, perditum is. Myrr. Parvi pendo illa. Cin. An parvi pendis, quod tramam differunt gallinæ? Myrr. Ita ecastor. Cin. Veneris orgia non celebrasti tanto tempore. Nonne redibis? Myrr. Haud pol ego, nisi pacem faciatis inter vos, et desinatis belligerare. Cin. Ergo, si tibi ita placet, id etiam faciemus. Myrr. Ergo, si tibi ita placet, domum redibo: nunc autem quin redeam sacramento teneor. Cin. Saltem aliquantisper mecum decumbe. Myrr. Non sane: etsi non possim negare te a me amari. Cin. Amas? cur ergo non decumbis, o Myrrhina? Myrr. O ridende, num præsente puerulo? Cin. Non hercle. Sed tu, o Manes, fer eum domum. Ecce puerulus jam tibi hinc amotus: tu vero non decumbes? Myrr. Sed, o perdite, ubi fieri id potest? Cin. Ad Panos sacellum percommode. Myrr. At quomodo in arcem casta redire potero? Cin. Facillume, in Clepsydra si laveris. Myrr. Scilicet, o perdite, jurata pejerabo? Cin. In caput meum vertat. De jurejurando ne sis sollicita. Myrr. Agedum feram lectulum nobis. Cin. Nequaquam: sufficit nobis humi cubare. Myrr. Ita me Apollo juvet, ut ego te, quamvis turgentem libidine, non reclinaverim humi. Cin. Amat me valde, satis apparet, uxor. Myrr. En, decumbe properans, et ego exuo vestes. At, perii! teges efferenda est. Cin. Quæ, malum, teges? haud mihi quidem. Myrr. Ita mihi Diana propitia sit: turpe est enim super loris cubare. Cin. Sine deosculer te. Myrr. En. Cin. Papæ! revertere huc ergo quam celerrime. Myrr. En teges. Decumbe: jam exuo vestes. Sed, perii! cervical non habes. Cin. At nihil opus est mihi. Myrr. At ecastor mihi. Cin. Profecto penis hicce uti Hercules hospitio excipitur. Myrr. Surge, subsulta. Cin. Jam omnia habeo. Myrr. Itane omnia? Cin. Agedum o aurea. Myrr. Jam strophium solvo: tu vero memento, ne, quam dedisti de pace

ineunda, fidem fallas. Cin. Peream hercle prius. Myrr. Sed lodicem non habes. Cin. Nec hercle opus est: sed futuere volo. Myrr. Ne sis sollicitus, et istud facies: cito enim redeo. Cin. Stragulis perdet me hæc femina. Myrr. Erigere. Cin. At iste jamdudum erectus est. Myrr. Vin' ut te inungam? Cin. Ne hoc Apollo sirit. Myrr. Per Venerem, velis nolis, inungere. Cin. Utinam, o supreme Jupiter, effusum fuisset istuc unguentum! Myrr. Porrige manum, sume et inungere. Cin. Istuc hercle unguentum minime est suave, nisi terendo bonum sit; nec concubitum olet. Myrr. Me miseram! Rhodium unguentum extuli. Cin. Bonum est: hoc mitte, o fatua. Myrr. Nugaris. Cin. Qui illum dii omnes perduint, qui primus coxit unguentum! Myrr. Cape hoc alabastrum. Cin. Sed aliud habeo. At tu, o perdita, decumbe, et ne fer mihi quicquam. Myrr. Istuc agam, ita me Diana amabit. Calceos igitur exuo. Sed, o carissime, vide, ut decernas aliquid de pace facienda. Cin. Consulam—Perdidit me et adtrivit mulier tum aliis omnibus, tum quod me excoriatum relinquens abiit. Hei mihi! quid faciam? quem futuam, postquam spe excidi potiundæ pulcherrimæ? quomodo hancce educabo? ubi Cynalopex? loca mihi mercede nutricem. Chor. Sen. In maxumis malis, o infelix, et animi angore cruciaris; et me tui miseret. Heu! heu! Quinam renes possint durare? quis animus? qui colei? quis lumbus? quis penis intentus, nec mane permolens aliquam? Cin. O Jupiter! quam diræ convulsiones! Chor. Sen. Ita de te merita est execrabilis et scelesta illa. Cin. Immo hercle cara et dulcissima. Chor. Sen. Quid, malum, *dulcissima*? Scelerata, scelerata utique. O Jupiter, o utinam ipsam, velut acervos acerum, magno venti turbine contortam et rotatam auferas, deinde dimittas; illa autem rursus feratur in terram: deinde repente in mentulam incidat et infigatur!

Cad. Ubi Athenarum est Senatus, aut ubi sunt Magistratus? Volo aliquid novi dicere. Prov. Tu vero quis es? utrum homo, an Conissalus? Cad. Caduceator ego sum, o stulte: testor deos geminos: veni Sparta, pacis conciliandæ gratia. Prov. Ergone advenisti hastam sub axilla gerens? Cad. Non ego hercle. Prov. Quo te versas? quidve prætendis sagum? an dolent tibi inguina ex itinere? Cad. Ineptus mecastor est hic homo. Prov. Sed arrigis, impurissime. Cad. Non ego hercle: noli nugari. Prov. At quid est hoc tibi? Cad. Scytala Laconica. Prov. Sit modo hæc scytala Laconica: sed mihi, tanquam scienti, dic verum; quomodo sese res vestræ habent Lacedæmone? Cad. Erecta est universa Lacedæmon, et socii omnes arrigunt: Pellena opus est. Prov. Undenam istud malum in vos ingruit? num a Panos ira? Cad. Non. Principium quidem sola Lampito: deinde ceteræ simul Spartanæ mulieres uno consensu viros a cunnis abegerunt. Prov.

Quomodo ergo habetis? Cad. Ærumnis conficimur: nam per urbem incurvi ambulamus, tanquam lucernas gestantes: mulieres autem ne tangi quidem sibi cunnum a nobis patiuntur, priusquam omnes unanimi consilio pacem faciamus cum Græcia. Prov. In hanc rem undique conjurarunt mulieres: nunc demum intelligo. Sed quamprimum renuntia, ut de pace legatos plena cum potestate huc mittant: ego vero Senatui dicam, ut alios hinc lectos mittant legatos, ostendens hunc penem. Cad. Volabo: nam optime prorsus autumas. Chor. Sen. Nulla est bestia muliere inexpugnabilior, nec ignis, nec ulla pardalis tam impudens. Chor. Mul. Hæc vero ita esse intelligis, et bellum geris, dic mihi, quum tibi nunc, o improbe, liceat certam me habere amicam? Chor. Sen. Equidem mulieres odisse non desinam. Chor. Mul. Sed quando voles, desines: nunc autem non patiar te nudum sic esse: video enim, quam sis ridiculus. Verum accedam, et tibi hanc exomidem induam. Chor. Sen. Istuc quidem hercle non perperam facitis: verum præ iracundia illam modo exui. Chor. Mul. Primo quidem vir videris: deinde non es ridiculus: et nisi mihi molestus fuisses, ego tibi hanc bestiolam, quæ oculo tuo nunc insidet, prehensam exemissem. Chor. Sen. Hoc nimirum erat, quod me cruciabat, mordaculus ille. Erue id: et ubi detraxeris, ostende mihi. Nam dudum hercle oculum mihi morsicat. Chor. Mul. Sed faciam id, etsi homo sis morosus. O Jupiter! ingens utique aspectu culex inest tibi. Nonne vides? annon iste culex est Tricorysius? Chor. Sen. Edepol me beasti. Nam dudum me fodiebat, quasi puteum faceret: itaque, postquam exemtus est, fluit mihi lacrima largiter. Chor. Mul. Sed detergam ego te, etsi valde sis malus; et osculabor. Chor. Sen. Ne osculeris. Chor. Mul. Velis nolis, tamen. Chor. Sen. Male pereatis, ut estis ingenio ad blandiendum composito! et est vetus illud verbum vere et non perperam dictum: *Neque cum perniciosissimis, neque sine perniciosissimis.* Chor. Mul. Sed nunc tecum paciscor, me deinceps nec facturam amplius vobis, nec passuram a vobis quicquam mali: sed jam cœtu facto incipiamus una canticum. Ita nos, o viri comparamus, ut nulli civium ne minimum quidem male dicamus: sed contra potius omnia bona et dicamus et faciamus: etenim sufficiunt præsentia hæc mala. Sed profiteatur quicunque vir aut femina pecunia eget, et accipere vult minas duas aut tres: nam plurimum est intus, nosque habemus cruminas: et si aliquando Pax exoriatur, quicunque nunc mutuabitur, is quæ a nobis acceperit nunquam reddet. Convivio autem excepturæ sumus hospites quosdam Carystios, viros bonos et fortes: et est nonnihil pultis: et porcellus erat mihi, quem mactavi: sicque carnes habebitis teneras et bonas. Venite ergo in domum meam hodie: tempori autem oportet hoc facere lotos vos ipsos et

liberos vestros; deinde intro ire, nec quemquam interrogare: sed recta ingredi, tanquam in domos vestras, strenue. Fortassis autem janua erit clausa. Chor. Sen. Sed e Sparta isti legati, trahentes barbas, adveniunt, quasi paxillum, cui porcelli adligantur, circa femora habentes.

Chor. Sen. Primum quidem, o Lacones, salvete: deinde dicite nobis quo in statu huc veneritis. Leg. Cur vobis rem multis verbis narremus? cernere licet, quo in statu venerimus. Chor. Sen. Papæ! huic malo intenduntur nervi perquam vehementer; gliscitque fervor pejorem in modum. Leg. Res verbis adumbrari nequit: quid verbis opus est? sed veniat quis, et quo tandem pacto voluerit, pacem nobis constituat. Chor. Sen. Atqui et istos conspicor indigenas, tanquam luctatores pueros, a ventre rejicientes vestes, ita ut athleticum quid hic morbus videatur. Pol. Quis indicet nobis Lysistratam, ubi sit? nam viri adsumus et nos hujuscemodi. Chor. Sen. Et alter hic morbus alteri congruit. Numquid mane tentigo vos capit? Pol. Immo perimus, dum hoc experimur. Quare, nisi pacem quis inter nos ocius conciliet, fieri non poterit, quin Clisthenem futuamus. Chor. Sen. Si sapitis, vestes sumetis, ut ne quis eorum, qui Hermas truncant, vos videat. Pol. Recte, ita me Jupiter amet, autumas. Leg. Ita me Castores, recte omnino. Agedum amiciamur. Pol. Salvete, o Lacones: turpe est, quod nobis accidit. Leg. O Polycharida, male utique nobis fuisset, si vidissent isti viri mentulas nostras erectas. Pol. Agite, Lacones, aperte profitendum est: quare huc advenistis? Leg. De pace legati. Pol. Recte dicitis; et nos ob eam rem. Quidni ergo vocamus Lysistratam, quæ sola nos conciliare possit? Leg. Ita edepol, et, si vultis, Lysistratum. Chor. Sen. Sed nihil opus est, ut videtur, a vobis eam evocarier: ipsa enim, re audita, egreditur. Pol. Salve mulier omnium fortissima: nunc te decet esse formidabilem, probam, simplicem, gravem, mitem, callidam. Nam primarii Græciæ viri, tuis illecebris capti, tibi permiserunt, et communi consilio commiserunt querelas suas. Lys. Sed non difficile negotium est, si quis subantes eos offendat, et mutuo masculæ Veneris usu abstinentes. Sed mox scibo. Ubi est Pax? adduc primum Laconas prehensos manu, sed non dura, nec superba, neque, ut viri nostri solebant, invenuste; sed, ut mulieres decet, familiariter omnino. Si tibi quis manum non dederit, mentula prehensum duc. Age tu etiam Athenienses duc istos, qua concedent parte prehensos. Vos Lacones, state huc prope me: vos autem istinc, et verba mea percipite. Mulier quidem sum: mens tamen inest mihi: et primum quidem a natura mihi inditum fuit, ut recte sentirem: tum, præceptis multis e patre meo et senioribus auditis, erudita sum non male. Volo

autem vos communi argumento increpare, idque merito: qui, licet eadem aqua lustrali aras conspergatis, tanquam cognati, Olympiæ, Pylis, Delphis, (Quot alia memorarem loca, si vellem esse prolixior?) quum non desint barbari hostes, tamen infestis exercitibus Græcos et eorum urbes pessundatis. Communis quidem ista oratio hactenus mihi finitur. Pol. At ego tentigine pereo. Lys. Deinde vos Lacones, nam ad vos me convertam, nonne scitis, ut olim huc veniens Periclides Laco, Atheniensibus supplex, ad aras sedit, pallidus, in purpureo amictu, auxiliares copias petens? nam tunc vos urgebat Messena, et una Neptunus terram quatiens. At Cimon cum quatuor millibus armatis profectus universam servavit Lacedæmonem. His ab Atheniensibus acceptis beneficiis, vastatis terram, cujus talia sunt in vos merita. Pol. Injurii sunt isti hercle, o Lysistrata. Leg. Injurii sumus: sed vix dici potest, quam pulcher sit hujus culus. Lys. At putasne me vos Athenienses absoluturam culpa? nonne meministis, ut vicissim Lacones, quando servilibus tunicis induti eratis, venientes armati, multos occiderunt Thessalos, multosque Hippiæ amicos et socios, soli suppetias vobis ferentes illo die, et restituta vobis libertate, pro servili tunica populum vestrum pallio amicierunt denuo? Leg. Nondum vidi mulierem præstantiorem. Pol. At ego cunnum nunquam pulchriorem. Lys. Cur ergo, quum tam multa et præclara merita vestra exstent, pugnatis, et non desistitis a malitia? cur non reconciliamini? age, quid obstat? Leg. Nos quidem volumus, si quis nobis encyclum istud reddere velit. Lys. Quodnam, o bone? Leg. Pylum, ut dudum eam flagitamus et captamus. Pol. Illud quidem vobis nunquam eveniet, per Neptunum juro. Lys. Concedite illis, o boni. Pol. Postea quamnam movebimus? Lys. Aliud reposcite pro isto castellum. Pol. Perii! date igitur nobis hunc Echinuntem primo, et Maliensem sinum pone adjacentem, et Megarica Crura. Leg. Non edepol omnia, o insane. Lys. Sinite, ne contende de Cruribus. Pol. Jam exuta veste nudus arare volo. Leg. At pol ego stercus convehere quamprimum. Lys. Ubi pax vobis reconciliata fuerit, istuc facietis. Sed si de pace vobis constat sententia, deliberate, et socios adeuntes rem cum iis communicate. Pol. Nam quos, o bona, socios? arrigimus. Annon idem nostris sociis videbitur, omnibus futuendum esse? Leg. Sic edepol meis. Pol. Immo hercle Carystiis. Lys. Recte dicitis. Nunc curate ut puri sitis, ut nos mulieres in arce convivio vos excipiamus de illis quæ in cistis habemus. Jusjurandum et fidem illic invicem date, deinde uxore sua accepta, vestrum unusquisque abibit. Pol. Sed eamus quam citissime. Leg. Duc quo tu vis. Pol. Ita hercle, quam celerrime. Chor. Mul. Stragulas vestes et lænas, et xystidas, et aurea vasa, quidquid est mihi, sine invidia volo omnibus præbere, ut ferant suis liberis, si

quando alicujus filia canistrum in sacris gestet. Omnibus vobis dico, ut sumatis nunc de meis opibus e domo mea, et nihil tam bene obsignatum esse, quin ceram revellatis, et quæ intus condita sunt auferatis. Sed qui omnia circumspexerit, nihil videbit, nisi quis vestrum acutius cernit, quam ego. Si vero alicui cibus deest, quo vernas et parvulam sobolem numerosam pascat, licet a me sumere contritas fruges: at est panis unius chœnicis, aspectu valde magnus. Quisquis igitur vult pauperum, eat in domum meam saccos habens et peras, accepturus fruges: Manes autem servus meus eis indet. Verumtamen ad januam meam ne quis accedat, prædico: sed caveat canem. Circ. Aperi januam. Fam. Nonne vis loco cedere? Vos, quid sedetis? Num vultis, ut ego lampade hac vos comburam? molesta est hæc statio. Circ. Non recedam. Fam. Sed si omnino id faciendum est, ut vobis gratificemur, durabimus. Circ. Et nos tecum una durabimus. Fam. Nonne abitis? Male erit vestris capillis et flebitis largiter. Non abitis, ut Lacones ex ædibus quiete abeant rerum omnium saturi? Ath. Quid. Nunquam equidem vidi tale convivium. Faceti utique erant Lacones: nos autem in vino convivæ sapientissimi. Chor. Sen. Recte autumas, quia sobrii insanimus. Quod si Athenienses me audient, madidi semper obibimus legationes ubicunque. Nunc enim si quando Lacedæmonem venimus sicci, statim circumspicimus, ecquid turbare possimus. Itaque quid dicant, non audimus: quæ vero non dicunt, hæc suspicamur perperam: et nuntiamus non eadem de iisdem rebus. At nunc omnia placuerunt, ut si quis cantaret Telamonis, quum cantare debuisset scolion Clitagoræ, tamen laudaremus, et insuper pejeraremus. Fam. Sed isti rursus huc conveniunt. Nonne facessitis, verberones? Circ. Ita hercle: jam enim intus egrediuntur convivæ. Leg. O Polycharida, cape tibias, ut ego tripudiem et canam lepide in Athenienses et nos simul. Pol. Quin tu cape tibias, per deos obsecro: nam nihil me magis oblectat, quam si vos saltantes conspicer. Leg. Excita, o Mnemosyne, juvenes hosce, et meam Musam, quæ nostra et Atheniensium præclara facta novit: quando hi quidem ad Artemisium, diis similes, impetum fecerunt in naves hostiles, et Medos vicerunt. Nos vero Leonidas ducebat, tanquam apros, exacuentes dentem: plurima autem circa ora spuma efflorescebat, plurimaque simul defluebat cruribus. Erant enim viri Persæ numero non pauciores, quam arena. Silvarum potens Diana venatrix, huc ades, virgo diva, ad fœdus nostrum ut concordiam nostram diu tuearis, utque jam deinceps amicitia permaneat facilis, inito fœdere: et astutiam vulpinam missam faciamus: o huc ades, o venatrix virgo. Lys. Agite nunc rebus bene peractis ceteris, abducite istas, o Lacones; has autem, vos: vir apud mulierem, et mulier stet apud virum. Et deinde ob felicem rerum successum, choreis in deorum

honorem ductis, caveamus deinceps rursus peccare. Chor. Athen. Adduc chorum, adduc etiam Gratias: præterea Dianam advoca; advoca etiam geminum Dianæ, chori ducem, Pæanem benignum: advoca Nysium, cui cum Mænadibus oculi sunt flagrantes: Jovemque igni coruscum, et conjugem venerandam advoca beatam: deinde vero deos, quibus testibus utemur non obliviosis circa magnanimam pacem, quam fecit diva Cypris. Alalæ io Pæan, tollite vos sublimes, io! tanquam victoria potiti, io! Euœ, euœ; Euæ, euæ. Lacon, tu jam profer cantilenam novam post novam. Chor. Lac. Taygetum amabilem relinquens, rursus veni Musa Lacæna, venerandum nobis celebrans Amyclarum deum, et Chalciœcam Minervam, Tyndaridasque fortes, qui ad Eurotam ludunt. Eia naviter ingredere, o eia, leviter quatiens, ut Spartem celebremus, cui deorum chori sunt curæ, et pedum strepitus: puellæ vero propter Eurotam, ut pulli equini, subsultant, crebro pedum pulsu festinantes, comasque quassant, tanquam Bacchæ thyrsis ludentes. Præit autem Ledæ filia casta, dux chori pulchra. Sed age manu fluxos capillos implica vittæ, et pedibus salta, salta ut cerva: plausum simul fac choreis utilem, et divarum fortissimam Chalciœcam celebra, bellatricem.

PLUTUS.

DRAMATIS PERSONÆ.

CARIO *famulus.*	VIR JUSTUS.
CHREMYLUS *herus.*	SYCOPHANTA.
PLUTUS.	ANUS.
CHORUS RUSTICORUM.	ADOLESCENS.
BLEPSIDEMUS *amicus Chremyli.*	MERCURIUS.
PAUPERTAS.	SACERDOS JOVIS.
MULIER *uxor Chremyli.*	

[1—39]

CAR. O JUPITER Diique, quam molesta res est servum esse desipientis domini! Si enim optima quæque servus dixerit, secus autem facere hero videatur, servo evenire aliquid mali necesse est. Nam qui natura corporis sui dominus est, eum in illud jus habere non sinit Fortuna, sed illum qui id emerit. Atque hæc quidem ita se habent. Sed Loxiam, qui vaticinatur e tripode aureo, accuso hac justa accusatione, quod, medicus quum sit et vates, ut aiunt, sapiens, atra bili percitum dimisit herum meum; qui pone sequitur hominem cœcum, contra faciens atque eum conveniebat facere. Nam nos, qui videmus, cœcos ducimus: iste autem sequitur, ac me insuper sequi cogit, nihil prorsus mihi respondens. Quapropter non potest fieri ut taceam, nisi dixeris, cur hunc sequamur tandem, here; sed facessam tibi negotium: non enim me verberabis, qui coronam habeo. CHREM. Immo hercle, detracta prius corona, si mihi molestus eris, ut magis dolorem sentias. CAR. Nugæ! non enim quiescam, priusquam dicas mihi, quis tandem sit iste. Animo namque prorsus benevolo hoc sciscitor. CHREM. At te non celabo: meorum enim vernarum fidelissimum te duco et occultissimum. Ego, qui vir sum pius et justus, iniqua utebar fortuna, et pauper eram. CAR. Novi equidem. CHREM. Alii autem ditescebant sacrilegi, causidici, et sycophantæ, et scelesti. CAR. Credo. CHREM. Scitatum igitur profectus sum ad deum, meam quidem hominis miseri rem familiarem fere jam existimans exhaustam esse: de filio autem, qui mihi unicus est, interrogaturus, an eum oporteat mutatis moribus fieri improbum, injustum, omnis honestatis expertem, utpote qui vitæ id putarem conducere. CAR. Quid ergo Phœbus profatus est e sertis?

Chrem. Audies. Clare namque Deus dixit mihi hocce: *cui occurrerem primum egressus, ab eo me jussit non amplius discedere, eique persuadere, ut me sequatur domum.* Car. Cui ergo primo occurristi? Chrem. Huic. Car. Itane non intelligis mentem dei, hominum ineptissime, quæ tibi dicit clarissime, filium tuum ut educes vernaculo more? Chrem. Quonam argumento istuc judicas? Car. Nimirum vel cœcus cognoscere sibi hoc videatur, *valde esse conducibile nihil boni conari hoc tempore.* Chrem. Non potest fieri ut oraculum illo vergat, sed ad majus aliud quidpiam. Quod si nobis dixerit iste, quinam sit, et qua gratia, et cujus rei indigens venerit nobiscum huc, intelligeremus quænam sit mens oraculi nostri. Car. Agedum tutemet te indica, quinam sis, priusquam faciam quæ deinceps consecutura sunt. Dicere oportet quam citissime. Plut. Equidem ejulare te jubeo. Car. Intelligis quem se dicat esse? Chrem. Tibi hoc dicit, non mihi. Nam rustice et duriter eum interrogas. At tu, si tibi placent hominis candidi mores, dic mihi. Plut. Plorare equidem tibi dico. Car. Amplectere virum et omen oblatum a Deo. Chrem. Haud impune, ita mihi Ceres propitia sit, id feres amplius. Car. Nisi enim declares qui sis, male te malum perdam. Plut. O boni, discedite a me. Chrem. Haudquaquam. Car. Equidem optimum est quod dico, here: perdam hominem hunc pessime. Statuam enim eum in loco aliquo prærupto; post ibi relicto homine abibo, ut inde delapsus cervices frangat. Chrem. Tolle vero sublimem ocius. Plut. Nequaquam. Chrem. Dicesne igitur? Plut. Sed si audiatis me, qui sim, sat scio, aliquid mali facietis mihi, nec me dimittetis. Chrem. Nos quidem hercle, si modo velis ipse. Plut. Amittite nunc me primum. Chrem. Ecce amittimus. Plut. Audite jam. Necesse est enim, ut videtur, me dicere, quæ celare constitueram. Ego enim sum Plutus. Chrem. O impurissime hominum omnium! itane vero tacebas, Plutus quum esses? Car. Tu Plutus, tam ærumnoso statu? Chrem. O Phœbe Apollo, et dii et dæmones et Jupiter! Quid ais? illene revera es tu? Plut. Ille inquam. Chrem. Is ipsusne es? Plut. Ipsissimus. Chrem. Unde igitur, dic mihi, squalidus incedis? Plut. E Patroclis domo venio, qui non lavit postquam natus est. Chrem. Cœcitatem autem hanc dic mihi, undenam te affligtet? Plut. Jupiter ita me male habuit, hominibus invidens. Ego enim quum essem adhuc adolescentulus, minatus eram, me ad justos et sapientes et modestos solos iturum: ille autem me fecit cœcum, ut ne dignoscerem illorum quemquam: adeo ille probis invidet. Chrem. Atqui a probis honore adficitur solis et a justis. Plut. Adsentior tibi. Chrem. Age, quid ergo? si rursus cerneres, ut antehac, fugitaresne tum malos? Plut. Ita aio. Chrem. Iresne vero ad bonos? Plut. Maxime quidem: multo enim eos non vidi tempore. Chrem.

Et nihil mirum sane: nec enim ego, qui cerno. Plut. Dimittite nunc me. Jam enim me et mea omnia cognoscitis. Chrem. Non hercle: sed multo magis te retinebimus. Plut. Nonne dicebam fore ut molestias exhiberetis mihi? Chrem. At tu sine, quæso, ut hoc tibi persuadeam, et ne deseras me. Non enim invenies me ipso, etiamsi quæras, hominem melius moratum. Non inquam, Jovem testor: nec enim est alius, præterquam ego. Plut. Hæc dicunt omnes: quando autem me adepti sunt revera, et evaserunt divites, plane supra modum fiunt mali. Chrem. Ita quidem obtinet: sunt tamen non omnes mali. Plut. Non hercle omnes modo, sed ad unum omnes simul. Car. Flebis largiter. Chrem. At tu ut scias, quanta, si apud nos maneas, eventura sint bona, adverte animum, ut intelligas. Arbitror enim, modo deus adnuat, me ista te liberaturum cœcitate, restituto tibi visu. Plut. Minime istuc feceris; nolo enim rursus visum recipere. Chrem. Quid ais? Car. Homo iste ingenio natus est ad miseriam. Plut. Jupiter enim, sat scio, quum primum stulta horum facta animadvertet, penitus me perdet. Chrem. Nunc vero nonne hoc facit, qui te passim offendentem errare sinit? Plut. Nescio: at ego illum formido maxime. Chrem. Itane? o timidissime omnium deorum! Putasne vero fore Jovis tyrannidem et fulmina trioboli, si visum recipias tu vel in modicum tempus? Plut. Vah! ne dixeris ista, miser. Chrem. Quiesce: ego enim ostendam te Jove multo plus posse. Plut. Mene tu? Chrem. Per cœlum juro. Et primum quidem per quemnam imperat Jupiter Diis? Car. Per argentum: plurimum enim est ei. Chrem. Age, quis itaque est, qui hoc ei præbet? Car. Hicce. Chrem. Per quem vero sacrificant illi? nonne per hunc? Car. Et quidem hercle precantur palam, ut ditescant. Chrem. Nonne igitur hicce causa est, et facile finem imponat, si velit, his rebus? Plut. Quid ita? Chrem. Quia haud quisquam hominum sacrificaret amplius nec bovem, nec libum, nec aliud quicquam, te nolente. Plut. Quomodo? Chrem. Quomodo? nullo modo fiet, ut emat scilicet, nisi tu præsens ipse des argentum: itaque Jovis potentiam, si tibi molestus fuerit, tolles solus. Plut. Quid autumas? Per me sacrificant ei? Chrem. Aio ego. Atque hercle si quid est præclarum et pulchrum, aut venustum hominibus, id per te fit: omnia enim divitiis parent. Car. Sane equidem propter pauxillum argenti servus sum factus, quod non æque essem dives. Chrem. Et meretriculas aiunt Corinthias, siquando eas pauper quispiam adtentaverit, ne animum quidem advertere; si vero dives, clunem eas extemplo illi obvertere. Car. Quin et pueros aiunt idem istuc factitare, non amatorum, sed pecuniæ gratia. Chrem. Non probos vero, sed meritorios, quoniam non flagitant pecuniam probi. Car. Quid ergo? Chrem. Alius equum generosum, alius canes venaticos. Car. Namque dum

pudet eos forte pecuniam petere, verbo involvunt malitiam. Chrem. Artes item omnes propter te et commenta quævis callida inter homines sunt inventa. Alius enim eorum corium secat in sutrina sedens. Car. Alius ferrum cudit, alius fabricatur e ligno. Chrem. Alius aurum fundit, quod a te accepit. Car. Alius edepol obvios in viis expilat, alius parietes perfodit. Chrem. Alius fullonicam exercet. Car. Alius lavat pelles. Chrem. Alius coria macerat: alius vendit cepas. Car. Alius deprehensus in adulterio propter te vulsuram patitur. Plut. Hei me miserum! hæc me dudum latuerant. Car. Magnus vero Rex nonne propter hunc superbit? Chrem. Concio nonne propter hunc agitur? Car. Quid? triremes nonne tu imples? dic mihi. Chrem. Conductum vero in Corintho exercitum nonne hic alit? Car. Pamphilus nonne propter hunc plorabit? Chrem. Nonne Belonopoles una cum Pamphilo? Car. Nonne Agyrrius propter hunc pedit? Chrem. Nonne Philepsius tui causa fabulas narrat? Car. Nonne propter te auxilia sunt Ægyptiis? Chrem. Nonne propter te Philonidem amat Laïs? Car. Timothei autem turris— Chrem. Ea quidem te obruat. Nonne omnia negotia propter te geruntur? solus enim omnino tu es omnium causa et malorum et bonorum: hoc probe scias ita esse. Car. Itaque et in bellis superiores identidem sunt, super quibus iste sessitaverit solus. Plut. Egone tanta possum solus efficere? Chrem. Et istis hercle multo plura. Ideo nec plenus tui quisquam est factus unquam. Nam aliarum rerum est omnium satietas: amoris. Car. Panum. Chrem. Musicæ. Car. Bellariorum. Chrem. Honoris. Car. Placentarum. Chrem. Virtutis. Car. Ficuum. Chrem. Ambitionis. Car. Pultis. Chrem. Imperi. Car. Lentis. Chrem. Tui autem plenus nemo unquam fuit. Sed si quis talenta lucratus fuerit tredecim, multo magis cupit sedecim lucrarier: quæ si confecerit, quadraginta vult, aut sibi vitalem vitam esse negat. Plut. Recte quidem mihi videmini dicere omnino: sed de uno tantum solicitus sum. Chrem. Qua de re? memora. Plut. Quo pacto ego potentiæ hujus, quam vos dicitis habere me, compos fiam. Chrem. Enimvero hercle haud temerarium est, quod dicant omnes, rem plenam timoris esse divitias. Plut. Minime vero: sed me calumniatus est parietum perfossor quispiam. Quum enim aliquando irrepsisset in domum, nihil potuit illinc auferre, occlusis omnibus repertis: tum providentiam meam nominavit *timiditatem*. Chrem. Ne jam tibi curæ sit quicquam: nam si eris promto et parato animo ad res agendas, faxo, ut cernas acutius Lynceo. Plut. Quomodo igitur poteris hoc efficere, mortalis quum sis? Chrem. Spem aliquam bonam foveo ex illis, quæ mihi dixit Phœbus ipse, Pythicam quatiens laurum. Plut. Ergone ille etiam horum est conscius? Chrem. Ita inquam. Plut. Videte— Chrem. Liquido es et

tranquillo animo, o bone: ego enim, scias hoc velim, tametsi me necesse sit mortem oppetere, ipse hæc efficiam. Car. Et, si voles, ego etiam. Chrem. Multi autem erunt et alii nobis adjutores, quibus, utpote justis viris, non est unde vitam sustentent. Plut. Papæ! miseros utique prædicas nobis adjutores. Chrem. Non; si modo ditescant denuo. Sed tu curriculo curre. Car. Quid faciam? dic. Chrem. Socios nostros agricolas arcesse (forte autem invenies in agris eos cum ærumnis conflictantes) ut quilibet huc veniens, æqualem nobiscum accipiat hujus Pluti partem. Car. Jam eo; sed carnis hoc frustum aliquis e domo capiat, et intro ferat. Chrem. Mihi erit curæ: sed perge currere. Tu vero, Plute, deorum omnium præstantissime, intro mecum huc ingredere: domus enim hæc est, quam te divitiis oportet hodie implere, qua jure qua injuria. Plut. At ægre admodum fero, deos testor, quod mihi identidem in domum alienam ingrediendum sit. Quippe nihil inde boni mihi obtigit unquam. Si enim ad parcum forte ingressus fuero, continuo me defodit in ima terra: tum si quis accedat probus homo et amicus rogatum, ut sibi commodet pauxillum pecuniæ, negat se vero vidisse me unquam. Sin ad insanum et prodigum hominem intravero, scortis et aleis objectus, nudus domo excido, eis brevissimum tempus. Chrem. Non enim in hominem moderatum incidisti unquam, qualis fere sum ego semper; nam et parsimonia delector, ut nemo alius; et rursus, siquando usus veniat, sumtibus. Sed ingrediamur: nam volo ut te videat uxor mea, et gnatus unicus, quem ego post te amo maxime. Plut. Credo. Chrem. Cur enim tibi quispiam veritatem non dicat? Car. O qui sæpe jam cum hero meo commune allium edistis, amici viri et populares, laborisque amantes, ite, properate, festinate: nam tempus non est cunctandi, sed est in ipso articulo, quo oportet vos opem ferre. Chor. Nonne vides nos jamdudum properantes alacriter, ut par est viros imbecillos et jam senes? at tu forte æquum censes me currere, priusquam istuc dicas mihi, qua gratia herus tuus arcessiverit nos. Car. Nonne jamdudum tibi dico? ipse vero non audis. Herus etenim meus dicit vos jucunde omnes victuros, frigida ista et dura vivendi ratione solutos. Chor. Quænam vero res est illa, aut unde, quam ille narrat? Car. Advenit huc habens secum senem quemdam, o miseri, squalidum, incurvum, ærumnosum, rugosum, calvum, edentulum, et hercle etiam arbitror verpum eum esse. Chor. O qui aureum nuntium adportas, quid ais? iteradum ista mihi: significas enim eum cum acervo pecuniarum advenire. Car. Immo cum acervo senilium malorum. Chor. Num putas, si nos deluseris, id te impune laturum, me præsertim baculum habente? Car. Prorsusne vero hominem ingenio me putatis adeo versuto esse, nec unquam arbitramini me sani quicquam dicere? Chor. Quam severus est perditissimus ille! at tibiæ tuæ

clamant, *Iu, iu*, chœnices et compedes desiderantes. CAR. Quum jam sorte ducta litera jus in loculo dicturus sis, quid ire cessas? Charon vero tibi symbolum dat. CHOR. Disrumparis! ut molestus es et ingenio versipelli, qui deludis nos, et nondum dicere sustinuisti, cujus rei causa nos herus tuus vocaverit huc; qui multis laboribus exerciti, quamvis non esset otium, strenue huc advenimus, per multas alliorum radices transeuntes. CAR. Sed non celabo amplius: venit enim, o amici, Plutum adducens herus: qui vos divites faciet. CHOR. An revera divitibus esse nobis licet omnibus? CAR. Ita hercle: et quidem Midas faciet, si aures asininas sumatis. CHOR. Ut lætor, ut delector, ut cupio tripudiare præ gaudio! siquidem tu hæc re ipsa vera prædicas. CAR. At ego volo, *threttanelo*, Cyclopem imitans, et hoc modo pedibus impellens, vos agere. Sed eia filioli clamitantes, et cum balatu edentes oviculararum caprarumque olentium carmina, sequimini, arrectisque veretris, instar hircorum lascivite. CHOR. Nos autem conabimur, *threttanelo*, Cyclopem te, ubi balantes invenerimus sordibus inquinatum, peram habentem et olera agrestia, vino gravem, ducentem oviculas, temere alicubi somno oppressum, excœcare, sumta ingenti et præusta sude. CAR. At ego Circam illam, quæ medicamina miscet, quæ sodalibus Philonidis aliquando Corinthi persuasit, ut tanquam porci subactam merdam comederent, quam ipsa subegerat illis, imitabor omnibus modis: vos autem præ gaudio grunnientes, sequimini matrem porcelli. CHOR. Nos itaque te Circam, miscentem medicamina, et offuciis sublinentem atque contaminantem socios, comprehendentes, præ gaudio Laërtis filium imitantes, a testiculis suspendemus; stercoreque tibi oblinemus, tanquam hirco, nares: tu vero, ut Aristyllus, ore hiante lambens, dices: *Sequimini matrem porcelli.* CAR. Sed ohe! omissis jam cavillationibus, ad aliud cantici genus convertimini: ego autem domum ingressus, clam hero meo, volo sumere nonnihil panis et carnis; atque ubi manducavero, sic postea opus obire. CHOR. (*Deest cantiuncula Chori.*)

CHREM. Si salvos vos esse jubeam, o populares, ea jam antiqua est et obsoleta compellatio: itaque amanter vos complector, quod venistis promte et contente, nec socorditer. Facite autem ut etiam in ceteris rebus mihi adjutores adsitis, simulque veri hujus dei servatores. CHOR. Confide: namque videbor tibi prorsus martium quiddam intueri. Esset enim absurdum, si propter tres quidem obolos identidem in concione alii alios trudimus et impellimus, ipsum autem Plutum paterer a quoquam mihi eripi. CHREM. Atqui video etiam Blepsidemum huncce accedentem. Satis apparet ex incessu ejus et festinatione, eum aliquid harum rerum inaudivisse. BLEP. Quid hoc rei sit? unde et quomodo Chremylus divus factus sit repente? non credo. Tametsi mehercle sermones multi ferebantur hominum in

tonstrinis desidentium, eum repente factum esse divitem. Est autem cum hoc ipsum mirandum, tum quod, prospera utens fortuna, amicos arcessit. Non sane facit hoc pro recepto hic more. Chrem. Sed nihil celando, ita me dii ament, dicam, o Blepsideme. Melius quam heri nobiscum nunc agitur: adeoque participem te fieri bonorum, nihil prohibet; es enim unus ex amicis. Blep. Verene es factus, uti prædicant, dives? Chrem. Fiam equidem actutum, si deus volet: inest, inest enim periculum quidpiam in hoc negotio. Blep. Quale? Chrem. Rogas? Blep. Dic cito, quod dicere vis. Chrem. Ut, si rem istam ex sententia geramus, simus perpetuo fortunati: sin aliquid fuerit offensum, ut funditus pereamus. Blep. Mala merce mihi videris onustus; nec mihi istuc placet. Nam subito sic ditari nimis, et rursus in metu esse, hominis est qui nihil boni patravit. Chrem. Quemadmodum nihil boni? Blep. Si nimirum quidpiam furatus inde venis, aut argentum aut aurum ab Apolline, et nunc forte facti te pœnitet. Chrem. Pro averrunce Apollo! haud equidem hercle. Blep. Desine nugari, o bone; novi enim clare. Chrem. Noli tu quicquam tale de me suspicari. Blep. Heu! quam nihil omnino sani est apud quemquam! verum omnes ad unum serviunt lucro. Chrem. Per Cererem haud sana mente mihi esse videris. Blep. Quam multum recessit a pristinis moribus! Chrem. Mi homo, te certe atra bilis agitat. Blep. At neque vultu est satis composito et quieto; sed et is indicio est eum aliquid mali perpetrasse. Chrem. Tu quidem quid blateres, novi: nempe, quasi ego quidpiam furatus fuerim, cupis particeps fieri. Blep. Particeps fieri cupio? cujusnam? Chrem. At non ita se res hæc habet: sed aliter longe. Blep. Num vi aliquid, non furto, abstulisti? Chrem. Larvæ te ac intemperiæ agitant. Blep. At vero nec cuiquam damnum fecisti? Chrem. Non certe ego. Blep. O Hercules! age, quonam igitur quis se vertat? nam verum non vis fateri. Chrem. Accusas enim, prius quam rem cognoveris. Blep. O amice, hoc tibi negotium exiguo admodum sumtu volo expedire, priusquam audiant ista cives, os oratorum nummis obturans. Chrem. Et quidem hercle, ut mihi videris, tribus hanc in rem impensis minis, familiariter mihi duodecim imputares. Blep. Video nonneminem qui ad tribunal sedebit, et supplex olivæ ramum protendet, cum liberis et uxore; qui prorsus non differet quicquam ab Heraclidis Pamphili. Chrem. Apage istæc, insane: solos enim probos, et lepidos, et modestos mox divites reddam. Blep. Quid ais? adeone multa furatus es? Chrem. Vah! tu istis commemorandis malis me perdes. Blep. Tu quidem te ipsum, ut mihi videris. Chrem. Non equidem; quoniam Plutum, o stulte, habeo. Blep. Tu Plutum? Quemnam? Chrem. Ipsum deum. Blep. Et ubinam est? Chrem. Intus. Blep. Ubi? Chrem. Apud me. Blep. Apud te? Chrem.

Omnino. Blep. Nonne in malam rem abibis? Plutus apud te? Chrem. Ita inquam, per deos adjuro. Blep. Verane dicis? Chrem. Aio. Blep. Per Vestam obsecro. Chrem. Testor Neptunum. Blep. Marinumne dicis? Chrem. Si alius est quispiam Neptunus, alium etiam illum. Blep. Itane ad nos amicos tuos non transmittes eum? Chrem. Res nondum in eo est. Blep. Quid ais? non in eo, ut nos participes facias? Chrem. Non hercle: oportet enim prius— Blep. Quid? Chrem. Curare nos ut videat— Blep. Quisnam videat? effare. Chrem. Plutus, ut antehac, quovis tandem pacto. Blep. Estne enim revera cœcus? Chrem. Ita: cœlum testor. Blep. Non temere ergo factum, quod ad me nunquam venerit. Chrem. At jam porro veniet, si dii voluerint. Blep. Annon medicum oportuit introducere aliquem? Chrem. Quis vero medicus est nunc in urbe? Nam et merces nihili est, et ars. Blep. Videamus tamen. Chrem. At nullus est. Blep. Neque mihi videtur. Chrem. Non hercle. Verum, quod dudum meditabar ego, optimum est, si illum in Æsculapi fano incubare faciamus. Blep. Multo quidem certe, ita me dii ament. Ne igitur cunctare; sed da operam, ut perficias aliquid. Chrem. Atqui jam vado. Blep. Festina igitur. Chrem. Hoc ipsum facio. Paup. O qui facinus audax et impium et nefarium facere sustinetis, homunculi miseri! quo? quo? quid fugitis? nonne resistetis! Blep. Hercules, te invoco. Paup. Ego enim vos perdam malos male: facinus enim audetis non tolerabile, sed quale nemo alius unquam est ausus neque deus, neque homo: adeoque periistis. Chrem. Tu vero, quænam es? pallida namque mihi videris esse. Blep. Fortasse Erynnis est ex tragœdia: et quidem furibundum quid et tragicum intuetur. Chrem. At vero faces non habet. Blep. Plorabit igitur. Paup. Quam vero putatis me esse? Chrem. Cauponam, aut ovorum venditricem: non enim tanto clamore nos adorta esses, nulla provocata injuria. Paup. Itane? annon vero gravissima perpetrastis, qui me cogitatis ex omnibus locis ejicere? Chrem. Nonne superest tibi Barathrum? sed quænam sis, quidni statim dicis? Paup. Quæ efficiam hodie, ut detis pœnas, pro eo quod me quæritis hinc penitus exstirpare. Blep. Numquid est caupona ista ex vicinia, quæ iniqua cotylarum suarum mensura semper me fraudatur? Paup. Equidem Paupertas ego sum, quæ vobiscum habito a multis annis. Blep. (*aufugiens, audito Paupertatis nomine*) O Rex Apollo, diique, quo quis fugiat? Chrem. Heus tu, quid agis? o timidissimum animal! nonne manebis? Blep. Minime omnium. Chrem. Non manebis? sed viri duo feminam fugimus unam? Blep. Paupertas enim est, o miser, qua nusquam ulla nata est belua pestilentior. Chrem. Sta, obsecro, sta. Blep. Non ego certe. Chrem. Atqui, tibi dico, scelus multo pessimum omnium scelerum admittimus, si

deum solum relinquentes aliquorsum fugerimus, hujusce metu, neque depugnaverimus. Blep. Quibus armis, aut qua potentia freti? Quam enim loricam, quem clypeum impurissima hæc pignori non opponit? Chrem. Bono animo es: scio enim deum illum solum facile hanc profligaturum. Paup. Etiamne vos mutire audetis, o piacula, quum manifeste in flagitio pessimo deprehensi sitis? Chrem. Tu vero, perditissima, quid conviciis incessis nos, ne tantillum quidem injuriæ passa? Paup. Nullane, quæso, putatis vos me injuria adficere, qui Plutum facere conamini oculatum denuo? Chrem. Quid vero? injuriine in te sumus, si universis hominibus bona præbemus? Paup. At quid vos boni excogitare possitis? Chrem. Quid? Primumdum si te ejiciamus e Græcia. Paup. Si me ejiciatis? et quonam putatis vos malo majore mactaturos homines? Chrem. Quonam? si nimirum hujus incepti obliviscamur. Paup. Atqui primum ipsa volo vobis de hac re rationem reddere. Et si ostendero solam me vobis omnium esse bonorum causam, meoque beneficio vos vivere, recte est: sin minus, facite jam quodcunque vobis videbitur. Chrem. Hoccine tu audes, impurissima, dicere? Paup. Patere modo te doceri: nam perquam facile arbitror me ostensuram, te tota via errare, si justos te ais ditaturum. Chrem. O fustes et nervi, nonne opem feretis? Paup. Ne quiritare, neve exclama, priusquam rem intelligas. Blep. Ecquis vero possit non exclamare *Iu, iu*, talia audiens? Paup. Qui mente est integra. Chrem. Quam ergo multam tibi irrogabo, si causa cecideris? Paup. Quæcunque tibi videbitur. Chrem. Recte autumas. Paup. Idem enim, si vincamini, vobis patiundum erit. Blep. Putasne sufficere mortes viginti? Chrem. Huic quidem: at nobis duæ sufficient solæ. Paup. Effugere non poteritis, quin hoc patiamini: aut quid possit habere aliquis, quod mihi jure opponat? Chor. Sed jam oportet vos argutum quidpiam proferre, quo vincatis hancce, adlatis rationibus ei contradicentes: nihil vero molliter et remisse agatis. Chrem. Ego me arbitror cognovisse, istuc omnibus ex æquo esse in promtu, nimirum justum esse, ut bonis hominibus bene sit; malis autem et impiis, contra. Hoc quum nos cuperemus, vix tandem invenimus, quo id effectum daremus, consilium pulchrum et generosum, et per omnia utile. Si enim Plutus nunc cernat, neque cæcus obambulet, ad bonos homines ibit, et eos non deseret: malos autem et impios fugitabit: atque sic deinde efficiet, ut omnes fiant boni et divites, rerumque divinarum observantes. Atqui quod hominibus melius sit istoc ipso, quis invenire possit? Blep. Nemo. Ego tibi hujus rei testis ero: ne hanc interroges. Chrem. Ut enim nunc humana vita comparata est, quis non putabit insaniam esse, vel potius furorem? Plurimi enim hominum, licet sint mali, opibus abundant, quas injuste collegerunt: plurimi autem, quamvis probi admodum,

inopia et fame laborant, et tecum maxime ætatis partem degunt. Aio itaque, si Plutus cernat aliquando, esse aliam, quæ his rebus finem imponat, viam, quam si ingrediatur ille, majora bona hominibus præbeat. PAUP. At o qui omnium facillime hominum adducti estis, ut insaniretis, duo vetuli, in delirando et allucinando socii, si hoc fiat quod vos cupitis, nego id vobis profuturum esse. Si enim Plutus de integro cernat, distribuatque æqualiter sese, nec artem ullam, nec scientiam quisquam hominum colet. Ambabus autem istis sublatis, quis volet ferrum cudere, aut naves compingere, aut vestes consuere, aut rotas facere, aut coria secare, aut lateres coquere, aut vestimenta polire, aut coria macerare, aut, aratris proscisso terræ solo, Cereris fruges metere, si otiosis esse licebit vobis, ista omnia negligentibus? CHREM. Nugaris. Nam ista omnia nobis, quæcunque modo enumerasti, famuli perficient. PAUP. Unde igitur habebis famulos? CHREM. Ememus scilicet pecunia. PAUP. At primo quis erit, qui vendat, quando pecuniam et ille habebit? CHREM. Lucri cupidus mercator quispiam e Thessalia veniens, a plurimis plagiariis. PAUP. At primo nec plagiarius erit ullus, juxta illam nempe quam dicis rationem. Quis enim dives volet istuc faciens discrimen adire vitæ? itaque ipse arare coactus et fodere et alia opera facere, multo ærumnosius teres ætatem, quam nunc. CHREM. In caput tuum vertat! PAUP. Præterea non poteris aut in sponda dormire; non enim erit; aut in tapetibus; quis enim texere volet, cui aurum suppetat? neque unguentis inungere poteritis sponsam, quando eam ducetis domum, nec eam ornare sumtuosis vestibus ostro perfusis et acu pictis. Atqui ditescere quid juvat istis omnibus egentes? apud me autem ea omnia in promtu sunt, quibus indigetis. Ego enim tanquam domina adsideo, cogens opificem, ut propter egestatem et penuriam quærat, unde victum habeat. CHREM. Tunc vero præbere quicquam boni possis, præter pustulas e balneo, et puerulorum esurientium anicularumque turbas, numerumque pediculorum et culicum et pulicum, nec dico quantum præ multitudine? qui molesto circa caput stridore expergefaciunt, canentes, *Esuries, sed surge.* Præterea ut habeant pro veste pannos, pro lecto stramentum e juncis, culicibus plenum, quod dormientes excitat: et stoream ut habeant pro tapete putridam, pro pulvino lapidem prægrandem sub capite: et ut pro pane comedant malvæ germina: pro pulte folia exilium raphanorum: utque habeant pro scamno fracti urcei operculum: pro mactra dolioli latus, idque etiam rimosum. Numquid multorum bonorum te omnibus hominibus ostendo esse causam? PAUP. Tu quidem meam vitam non memorasti: illam autem mendicorum exagitasti. CHREM. Atqui mendicitatis paupertatem dicimus esse sororem. PAUP. Vos quidem, qui etiam Thrasybulo Dionysium similem esse dicitis. Verum mea vita nihil tale experta est; nihil

hercle, neque experietur. Mendici enim vita, quam tu dicis, est, vivere nihil habentem: pauperis autem, vivere parce, laboribus addictum; nihil quidem ei superesse, verum etiam nihil deesse. Chrem. Pro Ceres! quam beatæ memoriæ vitam ejus narras! si parcendo et laborando tantum non relinquat, unde sepeliri possit. Paup. Deridere incipis et cavillari, posthabitis seriis; ignorans me homines meliores reddere, quam Plutus, et ingenio et specie. Nunc apud hunc podagrosi, ventriosi, et crassi suras, pinguesque sunt supra modum: apud me autem tenues et graciles, hostibusque formidabiles. Chrem. Forsan enim a fame hanc ipsis gracilitatem præstas. Paup. De temperantia jam disseram vobis, et demonstrabo mecum esse modestiam, Pluti autem esse, injurias inferre. Chrem. Sane itaque furari modestum est, et parietes perfodere. Blep. Ita hercle: si quidem latere hæc facientem oportet, quidni modestum est? Paup. Adspice modo oratores in urbibus, ut se, quamdiu sunt pauperes, populo et reipublicæ justos præstant, at e publicis pecuniis ditati, mox injusti fiunt, et insidiantur plebi, popularisque status fiunt hostes. Chrem. At non mentiris horum quicquam, licet valde sis maledica. Verumtamen nihilominus plorabis, ne propterea superbias, quoniam studes nobis persuadere meliorem esse paupertatem divitiis. Paup. Tu vero refutare me nondum potes in ista re, sed nugaris, et frustra strepis. Chrem. Qui fit ergo, ut te omnes fugitent? Paup. Quia meliores eos reddo. Contemplari licet hoc maxime in pueris: etenim illi patres fugitant, qui bene cupiunt ipsis: adeo difficile est dignoscere id quod justum est. Chrem. Dices itaque Jovem non satis dignoscere quod sit optimum: nam et ille divitias habet. Blep. Hanc autem ad nos ablegat. Paup. At o qui mentem lippientem habetis Saturniis gramiis, Jupiter inops est utique; idque jam clare te docebo. Si enim dives esset, quomodo instituens ipse Olympiacum certamen, ubi Græcos universos quinto quoque anno congregat, proclamaret victores athletas, coronatos oleastri ramo? atqui auro potius oportebat, si esset dives. Chrem. Hoc ipso ergo ostendit ille, se magni facere divitias. Dum enim parcit et nihil earum volt erogari, dumque rebus nihili victores coronat, divitias sibi servat. Paup. Rem ei multo turpiorem, quam est inopia, studes adfingere, si, dives quum sit, adeo est sordidus et lucri cupidus. Chrem. Sed te Jupiter perdat oleastro prius redimitam. Paup. Vosne mihi ausos contradicere, quasi non omnia vobis bona eveniant propter paupertatem! Chrem. Ex Hecata hoc quærere licet, an ditescere, an vero esurire sit melius. Dicit enim eos, qui abundant opibus, cœnam sibi singulis mensibus adpositum venire, eam vero pauperes homines rapere, priusquam adposita sit. Sed perieris, et ne mutias quicquam amplius. Non enim persuadebis, tametsi persuadeas. Paup. *O cives Argivi, audite qualia dicat.* Chrem. Pausonem invoca

commensalem tuum. Paup. Quid agam misera? Chrem. In maximam malam crucem abi ocius a nobis. Paup. Quorsum autem eam? Chrem. In nervum ito: ne cessa, sed propera. Paup. Atqui vos me aliquando huc arcessetis. Chrem. Tum redibis: nunc vero te aufer. Melius est enim ut ego ditescam: tuo autem capiti male sit. Blep. Equidem hercle volo dives factus convivari cum liberis meis et uxore; et lotus atque nitidus procedens e balneo, opificibus et Paupertati oppedere. Chrem. Nobis quidem abiit perdita ista: ego vero et tu Deum quam citissime ducamus in Æsculapi fanum, ut illic incubet. Blep. Ne vero cessemus, ne rursus aliquis accedens impedimento sit, quo minus faciamus, quod ad rem pertineat. Chrem. Heus Cario famule, stragula efferre oportet, ipsumque deum ducere, ut moris est, ceteraque simul, quæ intus parata sunt. Chor. (*Deest Chori canticum.*)

Car. O qui sæpe Theseis tenuiter epulati estis, senes, pane admodum modico, quam nunc estis fortunati, quam beata est sors vestra, ceterique omnes, qui probis estis moribus! Chor. Quid est, optime tuorum sodalium? videris enim advenire nuntius alicujus boni. Car. Herus meus factus est fortunatissimus, vel potius ipse Plutus: nam ex cœco factus est oculatissimus, habetque nitentes pupillas, Æsculapio usus medico propitio. Chor. Nuntias mihi quod gaudeam, nuntias mihi quod exclamem. Car. Licet jam lætari, velitis nolitis. Chor. Alta voce laudabo optimi patris filium, et ingens illud mortalibus jubar, Æsculapium. Mul. Quisnam iste clamor est? nuntiabitne aliquid boni? hoc enim cupiens ego dudum intus desideo, hunc opperiens. Car. Cito, cito affer vinum, hera, ut et ipsa bibas: lubens enim oppido hoc facis. Nam omnia bona uno quasi fasce comprehensa tibi fero. Mul. Ubi ergo sunt? Car. Ex illis quæ dicam cognosces illico. Mul. Age igitur expedi quidquid dicis tandem. Car. Ausculta igitur: nam ego rem omnem a calce usque in caput tibi demensam dabo. Mul. Ne quæso in caput mihi. Car. Annon bona ea, quæ modo evenerunt? Mul. Non res ipsas inquam. Car. Etenim quum extemplo pervenimus ad Deum, virum ducentes tunc quidem miserrimum, at nunc felicem ac beatum, si quisquam alius, primum quidem ipsum ad mare deduximus, deinde abluimus. Mul. Edepol næ ille beatus erat: homo senex, frigido lotus mari. Car. Deinde ad delubrum Dei concessimus. Postquam autem in ara placentæ et liba consecrata fuere flamma Vulcani, reclinavimus Plutum, uti par erat: nostrum autem unusquisque torum sibi consarcinavit. Mul. Aderantne alii etiam, opem Dei desiderantes? Car. Unus quidem Neoclides, qui cœcus quidem est, at furando facile videntes superat; aliique multi omnis generis morbis impliciti. Postquam autem lucernis exstinctis nos jussit dormire Dei minister, edixitque, ut, si quis sonitum sentiret, taceret, omnes placide decubuimus.

Ego autem dormire non poteram, sed me pultis olla quædam percellebat, posita non procul a capite aniculæ cujusdam, ad quam misere cupiebam adrepere. Deinde suspiciens video sacerdotem liba rapere et caricas de sacra mensa. Postilla circumibat aras omnes ordine, sicubi aliquod panificium esset relictum: deinde hæc sacro ritu condebat in sacculum aliquem. Ego autem existimans jam omnino fas esse talia facere, ad ollam illam pultis erigor. Mul. Scelestissime hominum! non verebaris Deum? Car. Immo equidem hercle, ne prius ad ollam accederet cum suis corollis: nam sacerdos ejus mihi documento fuerat. Anicula vero, quum jam strepitum meum sentiret, manu ollam subtrahere conata est: ego autem, sibilo edito, mordicus eam adripui, non secus ac si pareas anguis fuissem: illa vero extemplo manum retraxit, jacuitque quiete, stragulis involuta, præ metu visiens acerbius mustela. At ego tunc bonam partem pultis absorbui: post impletus requievi. Mul. Deus vero ad vos non accederat? Car. Nondum. Posthæc etiam ridiculum quiddam feci: nam accedente ipso vehementer admodum pepedi: nam venter meus inflatus erat. Mul. Mirum ni illi nauseam moveris. Car. Minime: verum Iaso quædam, quæ ipsum sequebatur, erubuit: et Panacea sese avertit, naribus compressis: nam thus ego non pedo. Mul. Ipse autem Deus? Car. Ne id quidem hercle curavit. Mul. Utique inurbanum hunc deum esse dicis. Car. Neutiquam hercle: sed merdivorum. Mul. Hem scelus! Car. Post illa me ipse etiam extemplo cooperui timens: ille autem ivit circum circa, morbos inspiciens omnes recte admodum atque ordine: deinde puer ei lapideum mortariolum adposuit, et pistillum, et capsulam. Mul. Lapideam? Car. Non hercle inquam, non ipsam capsulam. Mul. At vero quo modo videbas, o tervenefice, qui te coopertum fuisse dicis? Car. Per palliolum: pol enim foramina habebat non pauca. Primo itaque Neoclidi medicamentum ad illinendum cœpit terere, injectis alliorum Teniorum tribus capitibus: deinde contudit illa in mortario, admiscens gummi et scillam: his deinde aceto perfusis Sphettio, oblevit ei palpebras extrorsum versas, ut cruciaretur magis. At ille vociferans atque clamans fugit exiliens: ipse autem Deus ridens dixit: *Hic jam sede perlitus, ut mea opera desinas interesse concioni, possisque eam ejurare.* Mul. Quam amans reipublicæ est ille Deus et sapiens! Car. Posthinc Pluto adsedit; et primo quidem caput attrectavit: deinde puro sudario sumto, palpebras circumabstersit: Panacea vero obvelavit ei caput purpureo involucro, et faciem totam: deinde Deus sibilavit, atque prosiluerunt illico e delubro serpentes duo immani magnitudine. Mul. Dii boni! Car. Isti autem tacite purpureum involucrum subeuntes, palpebras circumlambebant, ut mihi quidem videbatur; et priusquam tu heminas vini decem ebiberes, Plutus, hera mea, surrexit

videns. Ego autem plausi præ gaudio, herumque excitavi. At deus statim se abscondit ipsique serpentes in delubrum. Qui autem juxta ipsum cubabant, quantopere existimas? Plutum amplexi sunt, et tota nocte vigilarunt, usquedum illuxit. Ego autem laudabam deum maximopere, quod cito Plutum fecisset videntem, Neoclidem vero magis fecisset cœcum. Mul. Quantam habes potentiam, o rex domine! Sed dic mihi, ubi est Plutus? Car. Venit. Verum circa eum erat immensa hominum turba. Qui enim prius justi fuerant, victumque habuerant modicum, ipsum amplexabantur, salutabantque omnes gaudio perfusi: quicunque autem fuerant divites, opesque multas habuerant, et victum sibi injusta ratione acquisiverant, supercilia contrahebant, vultumque præ se ferebant tetricum. Illi autem pone sequebantur, sertis redimiti, ridentes, bona verba dicentes: personabat autem calceus senum, in numerum compositis gressibus euntium. Sed eia omnes pariter uno ordines saltate, tripudiate, choreas ducite: nemo enim vobis domum ingressis nuntiabit, farinam non inesse in sacco. Mul. Equitem, ita mihi Hecate propitia sit, volo coronare te, ob lætum nuntium, panum clibanitiorum serie, qui talia nuntiaveris. Car. Ne ergo cunctare amplius: jam enim viri adsunt prope ostium. Mul. Age vero domum ingressa, afferam bellaria, tanquam in recens emtos oculos effundenda. Car. Ego autem obviam procedere illis volo. Chor. *(Deest Chori cantiuncula.)* Plut. Et quidem primum saluto Solem, deinde almæ Palladis inclytum solum, universamque Cecropis regionem, quæ me excepit. Pudet autem me miseriæ meæ. Mene cum istiusmodi hominibus inscium convixisse! illos autem, qui digni erant meo consortio, fugitavi, omnium rerum ignarus, ego miser. Quam male utrumque feci! sed omnibus in contrarium conversis, ostendam deinceps cunctis hominibus, quam invitus me ipsum improbis tradiderim. Chrem. Facesse in malam rem. Quam molesti sunt amici, qui statim apparent protinus, quum quis prospera utitur fortuna! Etenim fodicant, et tibias fricant, declarantes unusquisque benevolentiam quamdam. Nam quis me non salutavit? quænam me in foro non circumdedit senilis turba? Mul. Carissime vir, et tu et tu salvete. Age nunc, moris enim est, bellaria ista sumam et te iis perfundam. Plut. Nequaquam. Me enim primum, postquam visum recepi, domum ingrediente, nihil efferre decet, sed potius inferre. Mul. Itane non accipies bellaria hæc? Plut. Intus quidem apud focum, uti mos est. Præterea irrisionem sic quoque vitabimus. Non enim decet poëtam caricas et bellaria spectatoribus projicere, et istis eos ad risum compellere. Mul. Recte prorsus autumas. Nam ecce Dexinicus iste jam surrexit, tanquam arrepturus caricas. Chor. *(Deest canticum Chori.)*

Car. Quam suave est, o viri, rem feliciter gerere, præsertim si nihil domo extuleris. Nobis enim bonorum acervus in domum irruit,

sine ullo cujusvis intertrimento. Panarium quidem plenum est alba farina: amphoræ autem vino rubro fragranti: argento et auro omnia nobis vasa efferta sunt, adeo ut mirari subeat: puteus oleo plenus: ampullæ unguentis refertæ; cœnaculum caricis. Acetabula omnia, et patellæ, et ollæ æreæ jam sunt: scutellas vero putidas, piscarias illas, argenteas jam videre est: muscipula autem nobis repente facta est eburnea. At nos famuli ludimus par impar stateribus aureis: nates autem detergimus, non lapillis amplius, sed alliis, præ luxuria, semper. Et nunc herus quidem meus immolat suem et hircum et arietem coronatus: me autem exire compulit fumus; nec enim poteram intus manere: nam palpebras mihi mordebat. JUST. Sequere me, puer, ut ad Deum eamus. CHREM. Eia quis iste est, qui huc accedit? JUST. Homo prius quidem miser, nunc autem fortunatus. CHREM. Apparet e numero bonorum te esse. JUST. Maxime. CHREM. Quid itaque vis tibi? JUST. Ad deum istum venio: nam is mihi magnorum bonorum auctor est. Ego enim quum facultates satis amplas a patre mihi relictas accepissem, subveniebam inopibus amicis, existimans hoc in vita esse utile. CHREM. Mirum, ni te cito defecerit pecunia. JUST. Omnino. CHREM. Itaque postea miser eras? JUST. Omnino. Et ego quidem arbitrabar, quibus antea benefecissem indigentibus, eos me habiturum amicos vere firmos, siquando egerem: illi autem me aversabantur, et me videre se dissimulabant. CHREM. Etiam deridebant te, sat scio. JUST. Omnino. Squalor enim meæ supellectilis me perdidit. CHREM. Sed jam non amplius. JUST. Eapropter ad deum merito huc veni, ut eum adorem. CHREM. Sed quid detritum pallium facit ad deum, quod fert puer hic, qui te comitatur? dic mihi. JUST. Et hoc dedicaturus ad deum venio. CHREM. Num in hoc pallio initiatus es majoribus mysteriis? JUST. Non: verum in eo alsi annos tredecim. CHREM. Calcei vero? JUST. Et isti una hibernum frigus tolerarunt. CHREM. Ergo istos etiam dedicandos adtulisti? JUST. Ita hercle. CHREM. Lepida sane dona deo ferens venis. SYC. Hei infortunatus ego! quam penitus perii miser! o terque quaterque infortunatus et quinquies, et duodecies, et decies-millies. Iu, iu! ita multiplici obrutus sum infortunio. CHREM. Apollo averrunce et dii servatores! quid est quod huic homini evenit mali? SYC. Annon vero intoleranda mihi nunc evenerunt mala? qui amisi omnia, quæ domi habebam, per deum hunc, qui futurus est cœcus de integro, si modo jura non deficiant. JUST. Ego propemodum rem cognoscere me arbitror: accedit enim aliquis oppressus calamitate: videtur autem esse homo pravæ notæ. CHREM. Ita hercle. Recte ergo ei fit, quod perit. SYC. Ubi, ubi est iste, qui solus nos omnes opulentos extemplo se facturum pollicitus fuerat, si modo visum rursus reciperet? at ille multo potius perdidit nonnullos. CHREM. Et quemnam sic male adfecit? SYC.

Me ipsum. Chrem. Num unus ex improbis eras et parietum perfossoribus? Syc. Nihil hercle sani vobis ambobus inest: nec fieri potest, quin meam habeatis pecuniam. Car. Pro magna Ceres! quam se ferocem intulit hic sycophanta! apparet eum fame urgeri. Syc. Tu quidem mox cito ad forum ibis: ibi enim tormentis cogeris in rota confiteri tua scelera. Car. At tu ejula. Just. Ita me Jupiter Servator amet, ut magni faciendus est Græcis omnibus Deus ille, quod sycophantas perditurus est malos male. Syc. Hei miser ego! Num tu etiam hujus furti particeps, me derides? nam alioqui unde accepisti vestimentum hocce? heri autem te vidi detrito amictum pallio. Just. Nihil te moror: gesto enim emtum drachma ab Eudamo anulum huncce. Chrem. Sed nullum reperias contra sycophantæ morsum. Syc. Quid est, nisi hoc insignis contumelia est? irridetis; at quid hic agatis, nondum dixistis. Etenim nulli bono hic estis. Chrem. Non tuo hercle: scias hoc velim. Syc. De meo enim edepol cœnabitis. Chrem. Ut hoc verum est, ita tu cum tuo teste disrumparis, nullo cibo repletus. Syc. Negatis? intus est, o impurissimi, magna vis piscium in frusta concisorum, et carnium assarum. Uhu, uhu, uhu, uhu, uhu, uhu. Chrem. Odorarisne aliquid, scelus? Just. Frigus fortasse, quia tam detrito amictus est pallio. Syc. Hæccine toleranda sunt, o Jupiter diique ceteri! mene ab istis sic ludibrio haberi! heu, quam crucior, quod vir bonus et patriæ amans hæc mala suffero! Chrem. Tune patriæ amans et vir bonus? Syc. Ut nemo alius. Chrem. Atqui responde mihi quod te interrogabo. Syc. Quidnam? Chrem. Esne agricola? Syc. Tu me adeo insanire putas? Chrem. Sed mercator? Syc. Sane eum me esse simulo, siquando usus venit. Chrem. Quid ergo? num artem aliquam addidicisti? Syc. Non hercle. Chrem. Quomodo igitur victitabas, aut unde, quum nihil ageres? Syc. Publica negotia procuro et privata omnia. Chrem. Tune? qua impulsus causa? Syc. Sic lubet. Chrem. Quomodo igitur tu sis vir bonus, o parietum perfossor, si in iis, quæ nihil ad te adtinent, odium tibi concilias? Syc. Itane vero ad me non adtinet de mea mihi patria me bene mereri pro meis viribus, o fatue? Chrem. Bene mereri de patria estne aliena curare? Syc. Est sane legibus succurrere, quæ positæ fuerint, et non permittere, si quis peccet. Chrem. Annon vero data opera civitas judices constituit, qui his præsint? Syc. At quis nomina defert? Chrem. Qui vult. Syc. Atqui is ego sum: proinde in me recidunt civitatis negotia. Chrem. Improbum igitur hercle præsidem habet. At nonne malles tranquillitate perfruens in otio vivere? Syc. At tu pecudis vitam commemoras, si nullum erit studium, in quo ætatem teras. Chrem. Nec meliora te doceri sineres? Syc. Non, si mihi dares Plutum ipsum et Batti silphium. Chrem. Depone ocius vestem. Car. Heus tu, tibi dicit. Chrem.

Deinde calceos exue. Car. Omnia hæc tibi dicit. Syc. Quin age, accedat aliquis vestrum huc ad me, si quis vult. Car. Atqui is sum ego. Syc. Hei miser! interdiu vestibus spolior. Car. Tu enim vis, aliena negotia curans, cibum habere. Syc. *(ad testem)* Viden' tu quæ facit? horum te testem voco. Chrem. Sed in pedes se conjecit, quem adduxti testem. Syc. Væ mihi! solus ab istis circumclusus sum. Car. Nunc clamitas? Syc. Væ iterum mihi! Car. Da tu mihi detritum istud pallium, quo amiciam sycophantam huncce. Just. Minime vero: nam Pluto consecratum est dudum. Car. Ubinam ergo melius dedicabitur, quam si homini nequam et parietum perfossori injiciatur. At Plutum ornari decoris vestimentis par est. Just. Calceis autem istis quid faciemus? dic mihi. Car. Et istos actutum ad frontem, tanquam ad oleastrum, clavis adfigam huic. Syc. Abibo: nam sentio me multo inferiorem esse vobis. Si vero socium mihi adscivero quempiam, tametsi ficulneum, potens iste Deus ut mihi pœnas det, faxo hodie; quandoquidem solus et unus tollit manifesto popularem statum, re nec in senatu, nec apud populum deliberata. Just. Tu vero, quoniam armatura mea instructus incedis, age in balneum curre: deinde ibi primam stationem obtinens te calefacias: nam et eandem ego olim tenui. Chrem. Sed balneator protrahet eum foras prehensum testiculis: nam, ubi eum viderit, animadvertet ipsum esse ex sequioris notæ hominibus. At nos ingrediamur, ut adores Deum. Chor. *(Deest Chori canticum.)*

An. Anne optimi senes, ad domum novi istius Dei vere pervenimus, aut tota via aberravimus? Chor. At scito ad ipsum te pervenisse ostium, adolescentula: nam lepide sciscitaris. An. Age ergo, familiarium quempiam evocabo foras. Chrem. Ne faxis: ego enim ipse egressus sum. Sed quamobrem maxime veneris, dicere te par est. An. Perpetior gravia et nefaria, o amice: nam ex quo Deus iste cœpit videre, haud vitalem reddidit vitam mihi. Chrem. Quid vero est? num tu etiam sycophantria inter mulieres eras? An. Haud ecastor ego. Chrem. Aut literam non sortita es, quæ tibi jus daret gratiis bibendi? An. Irrides: ego vero perii. Ita uror misera. Chrem. Annon itaque properabis dicere, quid te tam male urat? An. Ausculta. Erat mihi adolescentulus, quem amabam, pauper quidem, sed venusto vultu, et pulcher et probus. Nam si qua re mihi forte opus esset, omnia faciebat mihi decenter et scite; ego vero vicissim in iisdem omnibus operam ei dabam. Chrem. Quid autem erat, quod a te peteret maxime? An. Non multa: etenim me impendio reverebatur. Sed viginti drachmas petebat quandoque ad vestem emendam: octo autem ad calceos: et tunicam sororibus emere me jubebat, matrique pallam, frumentique petebat modios quatuor. Chrem. Haud multa sane, ita me Apollo amet, ista sunt, quæ commemorasti: sed apparet illum te reveritum esse. An. Et hæc quidem non ex

avaritia petere se a me dicebat, verum amicitiæ gratia, ut meam gestans vestem, mei recordaretur. Chrem. Hominem narras supra modum tui amantem. An. Sed nunc scelestus non eodem amplius erga me est animo: verum prorsus est immutatus. Quum enim placentam istam, ceteraque ei bellaria, quæ huic lanci imposita sunt, misissem, et prædixissem me ad vesperam venturam— Chrem. Quid fecit? dic mihi. An. Placentulam istam nobis insuper remisit, ea lege, ut ne amplius illuc venirem, addito etiam hoc dicterio: *Olim fuere fortes Milesii.* Chrem. Apparet moribus fuisse non improbis: deinde dives factus, non amplius capitur lenticula: antehac autem præ inopia omnia devorabat. An. Atqui antehac quotidie, ita me amet Ceres et Proserpina, ad ostium meum accedebat semper. Chrem. Efferendi causa? An. Non ecastor, sed tantum vocis meæ audiendi cupidus. Chrem. Quin immo accipiendi gratia. An. Tum pol, siquando tristem me esse sentiret, *anaticulam* me et *palumbulam* blande vocabat. Chrem. Deinde forte nummos petebat ad calceos. An. Majoribus autem Eleusiniis quia vectam me carpento forte quis adspexisset, ob id toto die vapulavi: tanta æmulatio incesserat illum adolescentulum. Chrem. Nam lubenter, uti videtur, comedebat solus. An. Quin et manus me perpulchras habere solebat dicere. Chrem. Quum scilicet porrigerent viginti drachmas. An. Cutemque meam suave dicebat olere. Chrem. Merito hercle, siquando nimirum Thasium infunderes. An. Adspectumque me habere mollem et pulchrum. Chrem. Non inficetus erat homo, sed sciebat vetulæ subantis viatica comedere. An. Hæc itaque Deus iste, o amice, non recte facit, qui profitetur se injuria lacessitis præsto futurum semper. Chrem. Quid igitur faciat, dic; et effectum dabitur. An. Ecastor æquum est cogere eum, qui a me beneficia acceperit, ut mihi vicissim benefaciat: aut indignus est qui ne minimo quidem fruatur bono. Chrem. Nonne igitur singulis tibi noctibus referebat gratias? An. At dicebat se vivam me nunquam deserturum. Chrem. Recte quidem: at nunc non amplius vivere te putat. An. Præ mœrore enim contabui, o amicissime. Chrem. Non: sed putrefacta es, ut mihi videris. An. Itaque profecto per anulum me transire feceris. Chrem. Si quidem is anulus sit cribri circulus. An. Sed eccum, ipsus hic advenit adolescentulus, de quo dudum conqueror. Videtur comissatum ire. Chrem. Apparet. Coronam etenim gestans et facem incedit. Ad. Salvere jubeo. An. Quid ait? Ad. Amica vetus, celeriter sane incanuisti, cœlum testor. An. Misera ego, quanta contumelia adficior! Chrem. A multo tempore, te non videtur vidisse. An. Quanto tempore, miser, qui heri apud me fuerit? Chrem. Ergo contra ei evenit, atque aliis plerisque: ebrius enim, ut apparet, acutius cernit. An. Minime: sed semper incompositis fuit moribus. Ad.

O rex maris Neptune, et dii seniles, quantum rugarum in facie habet! An. Ah, ah! facem mihi ne admove. Chrem. Recte sane autumat. Si enim ipsam vel unica scintilla attigerit, tanquam vetustum oleæ ramum eam comburet. Ad. Vin' aliquantisper mecum ludere? An. Ubinam, miser? Ad. Istic, sumtis nucibus. An. Quemnam ludum? Ad. Quot habes dentes? Chrem. At cognoscam ego etiam: habet enim tres fortasse, aut quatuor. Ad. Solve: nam unicum tantum molarem habet. An. Homo miserrime! non mihi videris esse sanæ mentis, qui coram tot viris me conviciis perfundis. Ad. Equidem tibi prodesset, si quis te calida perfunderet. Chrem. Non sane, quia nunc mangonice sese habet: sin abluatur ista cerussa, videbis manifesto faciei rugas. An. Quum sis homo senex, deliras, uti video. Ad. Fortasse attentat te, et papillas contrectat tuas, existimans hæc se clam me facere. An. Non meas quidem, non inquam, sceleste, ita me Venus amet. Chrem. Non sane, ita mihi Hecate propitia sit: nam utique insanirem. Verum tamen, o adolescens, non sinam adolescentulam ut odio habeas istam. Ad. Ego vero eam efflictim amo. Chrem. Atqui te accusat. Ad. Qua de re accusat? Chrem. Ait te petulantem esse et dicere, *Olim fortes fuisse Milesios.* Ad. Ego de hac tecum non contendam. Chrem. Quid ita? Ad. Reverentia ætatis tuæ: nam nunquam alteri concessissem ut istuc faceret. Nunc vero lætus abi adsumta adolescentula. Chrem. Novi mentem tuam, novi: non amplius forte vis esse cum illa. An. Quis autem est permissurus? Ad. Non sollicitarem sane anum subagitatam inde a tredecies mille annis. Chrem. At tamen quoniam vinum non dedignatus es bibere, etiam fæx tibi exhaurienda erit. Ad. Sed hæc fæx est nimis vetus et putris. Chrem. Ergo colum istis omnibus medebitur. Ad. Sed abi intro: Deo enim volo ingressus dedicare coronas hasce, quas habeo. An. Ego vero ei etiam aliquid dicere volo. Ad. At ego jam non intrabo. Chrem. Bono animo es: nihil formida: non enim tibi vim inferet. Ad. Recte omnino mones: nam satis multo tempore eam sublevi. An. I præ: ego autem pone te ingrediar. Chrem. Quam pertinaciter, o supreme Jupiter, hæc anicula, velut ostreum, adolescenti adhærescit! Chor. *(Deest Chori canticum.)*

Car. Quis est, qui pultat fores? quid hoc est? nemo, ut videtur, pultat: sed nimirum ostiolum sic temere sonitu edito gemit. Merc. Tibi, tibi inquam dico, Cario, resiste. Car. Eho, dic mihi, tune fores pultabas tam improbe? Merc. Non hercle, sed jam pultaturus eram: deinde occupasti aperire. Sed curriculo curre et evoca huc herum, deinde uxorem ejus et liberos, deinde et famulos, deinde canem, deinde te ipsum, deinde porcum. Car. Dic mihi, quid est? Merc. Jupiter, o miserrime, vult in eodem vos commistos catino universos in Barathrum injicere. Car. Istiusmodi rerum

nuntio lingua exciditur. Sed cur tandem hæc facere cogitat nobis? Merc. Quia facinus gravissimum patrastis. Ex quo enim denuo cœpit videre Plutus, nemo nec thus, nec laurum, nec libum, nec victimam, nec aliud quicquam nobis diis sacrificat. Car. Non hercle; neque sacrificabit. Male enim nostri curam gerebatis tunc. Merc. De ceteris quidem diis minus anxie laboro: at ego perii et interii. Car. Recte sapis. Merc. Antea enim apud cauponas mane statim habebam omnis generis lautitias, offam vino subactam, mel, caricas, quæcunque par est Mercurium edere: nunc autem esuriens, sursum porrectis pedibus, requiesco. Car. Nonne vero merito, ut qui damno cauponas mactabas subinde, quum tamen istius modi bona ab illis haberes? Merc. Heu miser ego! heu placentam quarto cujusvis mensis die pistam! Car. *Absentem desideras et frustra vocas.* Merc. Eheu pernam, quam ego comedebam! Car. Uni tu pernæ innixus hic sub dio salta. Merc. Et intestina calida, quæ ego comedebam! Car. Intestinorum tormina te videntur vexare. Merc. Eheu calicem æquali portione vini et aquæ temperatum! Car. Hoc insuper epoto, quamprimum hinc facesse. Merc. Numquid me amicum tuum ope tua juvares? Car. Si ejusmodi re tibi opus est, in qua tibi prodesse possim. Merc. Si mihi panem bene pistum præbens, comedere dares, et magnum frustum carnis victimarum earum, quibus intus sacrificatis. Car. At illa efferri nefas est. Merc. Atqui quando aliquod vasculum heri tui surripiebas, semper ego faciebam, ut latere posses. Car. Ea quidem conditione, ut ipse particeps fieres, o parietum perfossor: nam obvenire tibi solebat grandis placenta bene pista. Merc. Quam deinde solus comedere solebas. Car. Non enim partem æquam plagarum mecum accipiebas, siquando deprehenderer flagitio aliquo commisso. Merc. Ne memineris veterum malorum, si Phylen occupasti. Sed, per deos obsecro, contubernalem me recipite. Car. Itane, diis relictis, hic manebis? Merc. Vestra enim conditio est melior multo. Car. Quid vero? num transfugere tibi lepidum videtur? Merc. *Patria enim est omnis regio ubi homini bene est.* Car. Quem, quæso, usum nobis præstabis, si hic fueris? Merc. Januæ vertendæ me præsidem facitote. Car. Vertendæ? atqui nihil opus est versutiis. Merc. At negotiationum. Car. At nunc ditescimus. Quid ergo Mercurium Cauponarium alere nobis opus est? Merc. Itaque doli artificem. Car. Doli? minime. Non enim opus est jam dolo, sed simplicibus moribus. Merc. At viæ ducem. Car. Sed Deus jam videt: adeoque duce non amplius indigebimus. Merc. Itaque certaminum præses ero: et quid adhuc dices? Pluto enim convenientissimum est instituere certamina musica et gymnica. Car. Quam bonum est cognomina multa habere! iste enim hac ratione invenit sibi victum. Non temere omnes judices omni sæpe studio conten-

dunt, ut multis tribunalium literis inscribantur. MERC. Itaque hac conditione ingrediar. CAR. Et quidem elue ipse ad puteum accedens exta victimarum, ut statim officiosum te mihi probes. SAC. Quis possit mihi certo indicare, ubi sit Chremylus? CHREM. Quid est, vir optime? SAC. Quid, nisi male? Ex quo enim Plutus iste cœpit videre, pereo fame: nam quod comedam, non habeo, tametsi sum sacerdos Jovis Servatoris. CHREM. Quænam vero, amabo, causa est hujus rei? SAC. Nemo dignatur amplius sacrificare. CHREM. Quam ob rem? SAC. Quia omnes sunt divites. At tunc, quum nihil habebant, mercator salvus reversus domum mactabat victimam aliquam: alius item quispiam, quod judicio absolutus fuisset: alius vero litabat, et invitabat sacerdotem: nunc nemo sacrificat prorsus quicquam, neque in fanum intrat, nisi cacatum plus quam decies milleni. CAR. Nonne ergo ex his, quæ tibi rite obveniunt, sumis? SAC. Igitur ipse etiam mihi videor, Jove Servatore deserto, hic mansurus. CHREM. Bono animo es: nam Deo volente, bene erit. Jupiter enim Servator hic adest, sponte adveniens. SAC. Omnia bona itaque nuntias. CHREM. Dedicabimus ergo actutum, manta modo, Plutum in eo loco, ubi antehac erat, ærarium Deæ perpetuo custodiens. Sed efferat aliquis huc faces incensas, ut tu eas gestans præcedas ante Deum. SAC. Omnino quidem hæc fieri oportet. CHREM. Plutum aliquis evocet foras. AN. Ego vero quid faciam? CHREM. Ollas, quibus Deum dedicabimus, cape, et in capite fer modeste, siquidem venisti varia veste induta. AN. At illa, quorum causa veneram? CHREM. Omnia confient. Veniet enim ad te adolescentulus ad vesperam. AN. At tu quidem si pro illo spondeas venturum eum ad me, ita ecastor portabo ollas. CAR. Profecto ollis istis contra atque aliis evenit; nam ceteris quidem ollis anus in summo est: huic autem nunc anui in superficie sunt ollæ. CHOR. Haud amplius itaque decet nos cunctari, sed recedere retrorsum: nos enim cantantes oportet istos a tergo sequi.

RANÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

Xanthia *servus.*	Æacus.
Bacchus.	Ancilla *Proserpinæ.*
Hercules.	Cauponæ.
Mortuus.	Euripides.
Charon.	Æschylus.
Chorus Ranarum.	Pluto.
Chorus Initiatorum.	

[1—33]

Xanth. Dicamne aliquid ex usitatis istis, o here, super quibus semper rident spectatores? Bacch. Ita hercle, quidquid vis, præter illud *Premor.* Hoc vero cave dixeris: jam enim plane satietas me cepit. Xanth. Neque aliud quiddam lepidum? Bacch. Modo ne dixeris: *Quam afflictor!* Xanth. Quid? numnam illud oppido ridiculum dicam? Bacch. Immo hercle audacter. Illud tantum vide ne dicas. Xanth. Quodnam? Bacch. Ut cacaturias, jactans lignum bajulatorium de humero in humerum. Xanth. Neque ut, tantum onus ferens, nisi aliquis id demat mihi, pedam? Bacch. Nequaquam, obsecro, nisi quum vomiturus ero. Xanth. Quid ergo opus erat, ut hanc sarcinam ferrem, si nihil eorum fecêro, quæ Phrynichus facere solet, et Lycis, et Amipsias, sarcinas bajulantes identidem inducentes in comœdiis. Bacch. Ne faxis: nam ego si spectator sedeam, et istorum commentorum quoddam videam, plus quam anno senior factus abeo. Xanth. O miserrimum igitur humerum huncce, si afflictatur quidem, at ridiculum tamen nihil proferet! Bacch. Annon hæc insolentia est et mera mollitia, quando ego, qui Bacchus sum et Stamnii filius, pedes incedo et delassor, hunc autem vehi facio, ut ærumnarum sit expers, et onus non ferat? Xanth. Annon ergo fero ego? Bacch. Quomodo fers, qui veheris? Xanth. Hæc ferens. Bacch. Quomodo? Xanth. Ægre admodum. Bacch. Atqui nonne quod tu fers, onus hoc fert asinus? Xanth. Non sane, quod ego habeo et fero: non, ita me servet Jupiter. Bacch. At quomodo fers, qui profecto ipse ab alio fereris? Xanth. Nescio: sed humerus tamen hicce premitur. Bacch. Tu ergo, quandoquidem asinum te juvare negas, invicem sublatum asinum ferto. Xanth. Hei mihi misero! Nam cur ego prælio

navali non interfui? tum certe plorare te longum jussissem. Bacch. Descende, sceleste: namque ad januam nunc accedam hancce, quo me primum divertere oportebat. Puer, puer, heus puer. Herc. Quis januam pultavit? quam centaurice insultavit, quisquis est! Dic mihi, hoc quid erat? Bacch. Heus puer. Xanth. Quid est? Bacch. Non animadvertisti? Xanth. Quidnam? Bacch. Quam vehementer me timuerit. Xanth. Ita, per Jovem, ne insanires. Herc. Nequeo, per Cererem, risu me admoderarier, etsi labra præmordeo: sed tamen rideo. Bacch. O bone, accede: tui enim alicujus rei indigeo. Herc. Sed non possum dispellere risum, quando pellem leoninam crocotæ injectam video. Quæ mens istorum est? quid convenere cothurnus et clava? ubi gentium peregrinatus es? Bacch. Clisthenem inscendi. Herc. Et decertasti prælio navali? Bacch. Et quidem naves depressimus hostiles duodecim, ni fallor, aut tredecim. Herc. Vosne? Bacch. Per Apollinem juro. Herc. Tum ego expergefactus fui. Bacch. Porro legenti mihi in nave apud me ipsum Andromedam, derepente desiderium cor percussit, quam putas vehementer? Herc. Desiderium? quantum? Bacch. Parvum, instar Molonis. Herc. An feminæ? Bacch. Non sane. Herc. Ergo pueri? Bacch. Nequaquam. Herc. Ergo viri? Bacch. Attatæ! Herc. Concubuisti cum Clisthene? Bacch. Ne me irrideas, frater. Enimvero male habeo: tale me discruciat desiderium. Herc. Quale, o fratercule? Bacch. Declarare nequeo: attamen per imaginem tibi indicabo. En unquam derepente concupivisti pultem? Herc. Pultem? papæ! millies in mea vita. Bacch. Num rem ipsam perspicue edoceo? an aliud quid dicam? Herc. De pulte quidem nihil amplius dixeris: nam satis intelligo. Bacch. Tale igitur me dilaniat desiderium Euripidis, idque mortui. Et nemo mihi hominum persuaserit, quin eam ad illum. Herc. Num ad Inferos deorsum? Bacch. Immo edepol si quid adhuc est inferius. Herc. Cujus rei indigens? Bacch. Opus est mihi bono poëta: tales enim nulli sunt amplius: et qui vivunt, mali sunt. Herc. Quid? annon Iophon vivit? Bacch. Hoc tamen, et solum adhuc superest bonum; si saltem bonum hoc est etiam: non enim satis scio quomodo id quoque comparatum sit. Herc. Nonne ergo Sophoclem, qui prior est Euripide, sursum es ducturus, si omnino inde aliquem educere debes? Bacch. Non, priusquam Iophontem seorsum sumtum exploravero, quid solus sine Sophocle facere valeat. Præterea Euripides, homo versutus, vel conaretur una huc aufugere: alter autem tam illic, quam hic, facilis est. Herc. Agatho vero ubi est? Bacch. Reliquit me et abiit, bonus poëta et amicis desiderabilis. Herc. Quo terrarum miser ille? Bacch. Ad Beatorum epulas. Herc. Xenocles vero? Bacch. Pereat utique. Herc. Pythangelus autem? Xanth. De me vero nulla mentio, cui tam valde premitur humerus. Herc. Annon alii

hic sunt adolescentuli, qui tragœdias faciunt, plus quam decies mille? Euripide plus quam stadio loquaciores? Bacch. Rejiculi hi sunt racemuli, loquaculi, hirundinum musea, contaminatores artis, qui, si modo chorum acceperint, et semel tantum in Tragœdiam minxerint, viribus exhausti protinus evanescunt. Fecundum vero poëtam non amplius invenias, quæras licet, qui verbum generosum sonet. Herc. Quomodo fecundum? Bacch. Ita fecundum, ut proferat audacem aliquam dictionem hujuscemodi, *Æthera Jovis ædiculam*, aut *Temporis pedem*, aut, *Mentem quidem noluisse per sacra jurare, sed linguam pejerasse seorsum a mente.* Herc. Ergone tibi hæc placent? Bacch. Plus utique quam insano modo. Herc. Profecto inepta sunt, vel te judice. Bacch. Ne tu meum habites animum: nam habes domum. Herc. Atqui omnino pessima videntur esse. Bacch. Cœnare me doceas. Xanth. De me autem nulla mentio. Bacch. Quin audi, qua gratia te imitatus cum hoc ornatu venerim: nempe ut mihi hospites tuos enarres, si mihi opus sit illis, quibus tunc usus es, quum ad Cerberum proficiscereris. Hos indica mihi, et portus, et ubi panis venalis, lupanaria, mansiones, diversoria, fontes, vias, urbes, cœnacula, cauponas, ubi cimices paucissimi. Xanth. De me autem nulla mentio. Herc. Tune etiam audebis ire, miserrime? Bacch. Nihil amplius contradicas: sed de viis doce, qui citissime ad Inferos perveniamus; unamque monstra, quæ neque calida, neque nimis frigida sit. Herc. Agedum, quamnam earum tibi primam dicam? quam? una quidem est a scabello et reste, si teipsum suspendas. Bacch. Desine: suffocatoriam dicis. Herc. Sed est via compendiosa et trita, illa per mortarium. Bacch. Num cicutam dicis? Herc. Maxime. Bacch. Frigidam quidem illam et algidam; statim enim tibias conglaciat. Herc. Vin' celerem et declivem tibi dicam? Bacch. Ita edepol, præcipue quum non sim nimis expeditus viator. Herc. Perrepta igitur in Ceramicum. Bacch. Quid tum? Herc. Ubi turrim illam excelsam inscenderis— Bacch. Quid faciam? Herc. Lampadem, dum mittetur, illinc specta: deinde quando jubebunt spectatores eam mitti, tunc et tu teipsum mitte. Bacch. Quorsum? Herc. Deorsum. Bacch. Sed perderem cerebri membranas duas. Nolim hanc viam ire. Herc. Quid igitur? Bacch. Illam, quam tu ivisti tunc. Herc. Sed longa est navigatio. Primo enim venies ad paludem maximam et profundissimam. Bacch. Deinde illam quomodo transmittam? Herc. In navicula tantilla senex quidam navita te transvehet, mercede accepta, duobus obolis. Bacch. Hui! quantum ubique pollent duo illi oboli! quomodo pervenerunt illuc etiam? Herc. Theseus eos perduxit. Posthæc angues et belluas videbis innumeras, horrendas. Bacch. Ne me terrefacias, neu pavorem incutias: non enim me deterrebis. Herc. Deinde cœnum spissum, et stercus supernatans semper; in illo

autem jacentes, sicubi quispiam aut hospitem injuria adfecit aliquando, aut puero, quem subagitabat, pecuniam surripuit, aut matrem permoluit, aut patri malam percussit, aut pejeravit, aut orationem aliquam Morsimi transcripsit. Bacch. Edepol oportebat his addi, si quis Pyrricham Cinesiæ didicit. Herc. Exinde circumfundetur tibi flatus quis tibiarum, lumenque videbis pulcherrimum, sicut hic, et myrteta, et beatos cœtus virorum et feminarum, crebrosque manuum plausus. Bacch. Isti vero quinam sunt? Herc. Initiati— Xanth. Ergo equidem hercle asinus sum vehens mysteria: sed ista non feram amplius. Herc. Qui tibi indicabunt omnia, quibus opus tibi fuerit. Illi enim proxime in ipsa via ad ostium Plutonis habitant. Sed multum vale, o frater. Bacch. Ita faxit Jupiter! et tu quoque valeto. At tu stragula rursus suscipe. Xanth. Priusquam deposuerim etiam? Bacch. Et quidem cito admodum. Xanth. Haudquaquam, obsecro te: sed conduc aliquem mercede ex illis qui efferuntur, cui decretum sit hoc iter. Bacch. Si vero neminem invenero? Xanth. Tunc me ducito. Bacch. Recte autumas. Etenim efferunt quidam huncce mortuum. Heus tu: tibi quidem dico, tibi, qui mortuus es. Vin' tu, homo, minutam supellectilem ad Inferos ferre? Mort. Quanta est? Bacch. Ista. Mort. Pendesne mercedem duas drachmas? Bacch. Non hercle, sed minus. Mort. Vos, vespillones, pergite. Bacch. Exspecta, o bone, si possim tecum mercede pacisci. Mort. Nisi duas drachmas deposueris, ne loquaris. Bacch. Accipe novem obolos. Mort. Reviviscam potius. Xanth. Quam superbus est execrabilis iste! annon plorabit? Ego ibo. Bacch. Probus es et generosus. Pergamus ad navem. Char. Oop! appelle cymbam ad litus. Xanth. Hoc quid est? Bacch. Hæc pol palus ipsa est, quam nobis dicebat; et navem conspicor. Xanth. Ita me Neptunus amet, atque iste Charon est. Bacch. Salve Charon, salve Charon, salve Charon. Char. Quis in requiem e miseriis et molestiis, quis in oblivionis campos, aut ad asini vellera, aut ad Cerberios, aut ad corvos, aut ad Tænarum? Bacch. Ego. Char. Cito inscende. Bacch. Quorsum appellere tibi videtur? num revera ad corvos? Char. Ita hercle, vel tui gratia. Inscende modo. Bacch. Puer, huc ades. Char. Servum non veho, nisi prælio navali una decertavit de carnibus. Xanth. Non hercle potui, quia tum mihi forte dolebant oculi. Char. Itaque paludem curriculo circumcurres. Xanth. Ubi ergo opperiar? Char. Apud Auæni lapidem, juxta mansiones. Bacch. Intelligin'? Xanth. Omnino intelligo. Hei misero mihi! cuinam occurri primum domo egressus? Char. Sede ad remum. Si quis præterea navigaturus est, festinet. Heus tu, quid facis? Bacch. Quid faciam? quid aliud, quam sedeo ad remum, ubi ipse jusseras? Char. Nonne ergo huc sedebis, ventriose? Bacch. En. Char. Nonne projicies

manus, atque extendes? Bacch. En. Char. Ne nugas agas; sed obnixus remum age strenue. Bacch. At quomodo potero, imperitus quum sim et insuetus maris atque navigationis, agere remum? Char. Facillime: audies enim cantus pulcherrimos, ubi semel remo incubueris. Bacch. Quorumnam? Char. Ranarum, cycnorum, admirandos. Bacch. Celeusma cane. Char. Oop op! Oop op! Chor. Brekekekex coax coax. Brekekekex coax coax. Palustris fontium soboles, tibiarum cantu permistum clamorem edamus, sonoram meam cantilenam, coax, coax, qua Nyseum Jovis filium Bacchum in Limnis cantavimus, quando ebria, in festo sacro Chytrorum, hominum turba ad meum lucum comissatum venit. Brekekekex coax coax. Bacch. Ego vero dolere incipio podicem, *coax, coax.* Chor. Brekekekex coax coax. Bacch. Vos autem nihil id scilicet curatis. Chor. Brekekekex coax coax. Bacch. Sed pereatis una cum vestro *coax*. Nihil enim aliud estis quam *coax*. Chor. Equidem merito, o male curiose. Me enim amarunt et Musæ lyra scite canentes, et cornipes Pan, qui ludit vocalibus calamis: in deliciis etiam me habet citharœdus Apollo, propter arundinem, quam lyræ idoneam alo sub aqua in paludibus. Brekekekex coax coax. Bacch. Ego vero pustulas habeo, et culus mihi dudum sudat; atque mox propendens dicet, *Brekekekex coax coax*. Sed, o cantus amans gens, desinite. Chor. Immo magis canemus, si unquam serenis in diebus saltavimus per cyperum et phleon, gaudentes carminibus, quæ inter natandum cantantur: aut si Jovis ad fugiendum imbrem, celerem choream profundis sub aquis agitantes cantavimus cum bullarum ruptarum crepitu, Brekekekex coax coax. Bacch. Hoc vobis eximo. Chor. Indigna ergo patiemur, si nobis silendum sit. Bacch. Immo ego indigniora, si remum agendo disrumpar. Chor. Brekekekex coax coax. Bacch. Ploretis: non enim id curo. Chor. At nos clamabimus, quantum fauces nostræ capiunt, toto die, Brekekekex coax coax. Bacch. Isto quidem non vincetis. Chor. Neque tu nos certe. Bacch. At nec vos tamen me unquam. Vociferabor enim, si opus sit, vel toto die, usque dum istuc vestrum superem *coax*. Chor. Brekekekex coax coax. Bacch. Scilicet aliquando vestrum inhibiturus eram *coax*. Char. Ohe desine, desine. Remo appelle navem ad litus. Egredere, solve naulum. Bacch. En, accipe duos obolos.

Bacch. Xanthia! ubi Xanthia? eho Xanthia! Xanth. Au. Bacch. Accede huc. Xanth. Salvus sis, here. Bacch. Quid istic est? Xanth. Tenebræ et cœnum. Bacch. Vidistin' ergo alicubi parricidas illic, et perjuros, quos dicebat ille nobis? Xanth. Tu vero non vidisti? Bacch. Immo, ita me Neptunus amet, nunc etiam video. Age vero, quid faciamus? Xanth. Optimum nobis erit progredi: nam iste locus est, ubi beluas illas horrendas esse

dicebat ille. Bacch. Quam valde plorabit! præstigias faciebat, ut ego timerem, ex æmulatione, quia me bellicosum esse scit. Nihil enim adeo arrogans est, ut Hercules. Ego vero optem in discrimen quodpiam incidere, et occasionem nancisci edendi facinoris, quod dignum sit isto itinere. Xanth. Atqui hercle sentio strepitum aliquem. Bacch. Ubi, ubi est? Xanth. Pone. Bacch. Pone igitur eas. Xanth. Sed est ante nos. Bacch. Præcede igitur. Xanth. Atqui hercle video beluam magnam. Bacch. Qualis est? Xanth. Horrenda. Porro in omnes species se vertit: modo fit bos, modo mulus, modo mulier pulcherrima. Bacch. Ubi est? age, accedam ad eam. Xanth. Sed non amplius est mulier, at vero nunc canis. Bacch. Ergo Empusa est. Xanth. Sane igni coruscat tota facie. Bacch. Et crus æreum habet? Xanth. Ita edepol, et stercoreum alterum. Certo hoc scias. Bacch. Quo me ergo convertam? Xanth. Quo vero ego? Bacch. O sacerdos, serva me, ut sim compotor tuus. Xanth. Peribimus, o rex Hercules. Bacch. Ne me appelles, homo, obsecro, neu nomen meum edas. Xanth. O Bacche igitur. Bacch. Istuc multo minus altero dixeris. Xanth. Perge qua is: huc ades, o here. Bacch. Quid vero est? Xanth. Bono animo es; optime nobiscum agitur. Licet enim nobis dicere, ut Hegelochus: *Namque post fluctus rursus mustelam video.* Disparuit Empusa. Bacch. Jura. Xanth. Per Jovem juro. Bacch. Et iterum jura. Xanth. Per Jovem ergo. Bacch. Jura, inquam. Xanth. Per Jovem inquam. Bacch. Hei misero mihi! ut expallueram viso spectro! At iste exterritus plus quam ego expalluit. Hei mihi! undenam mala ista mihi accidere? quem deorum dicam me perditum ire? *Æthera, Jovis ædiculam*, an *Temporis pedem? (Tibia canit intus aliquis.)* Xanth. Heus tu. Bacch. Quid est? Xanth. Non audivisti? Bacch. Quidnam? Xanth. Tibiarum sonum. Bacch. Ita sane, et quidem tædarum me adflavit aura quædam oppido mystica. Sed tacite ex insidiis auscultemus. Chor. Iacche, o Iacche! Iacche, o Iacche. Xanth. Hoc illud est, here; ludunt alicubi hic Initiati, quos nobis narrabat ille: nam Iacchum cantant, ut Diagoras. Bacch. Et mihi ita videntur. Quapropter silentium agere optimum est, ut rem perspicue cognoscamus. Chor. Iacche, o qui sanctissimas sedes hic incolis, Iacche, o Iacche, veni ad sacros sodales, choros in hoc prato ducturus, pullulantem multis fructibus circa caput tuum quatiens myrti coronam, audacique saltans pede liberam illam et jocosam, cui plurimæ insunt veneres, tuum decus, puram, sanctis mystis solemnem choream. Xanth. O veneranda et sanctissima Cereris filia, quam suavis odor porcinæ carnis me adflavit! Bacch. Non igitur quiescere poteris, si aliquid intestini hic esse persentiscas? Chor. Excita flammeas lampadas, quas advenis in manibus quatiens, o Iacche, lucifer nocturnorum orgiorum stella: ignibus refulget pra-

tum: genu palpitat senum; excutiunt mœrores, longævæque ætatis veteres annos, sacrorum tuorum honorum participes ut fiant. Tu vero, qui lampade luces, procedens educ in floridum et palustre solum saltatricem pubem, o beate. SEM. Lingua favere oportet, et loco cedere choris nostris, quicunque expers est horum sermonum, aut mentem non habet puram, aut germanarum orgia Musarum nec vidit adhuc, nec saltavit, nec Cratini taurivori Bacchicæ linguæ mysteriis est initiatus, aut scurrilibus versibus delectatur intempestivum risum moventibus, aut inimicam seditionem non compescit, nec facilis est civibus; sed excitat eos et inflammat, proprii lucri cupidus: aut vexatæ calamitatibus civitatis præses, muneribus corrumpitur: aut castellum prodit, aut naves; aut res vetitas mittit ex Ægina, Thorycion alter, vicesimarum exactor perditissimus, coria, et lintea, et picem mittens Epidaurum; aut alicui persuadet, ut hostibus pecuniam det fabricandis navibus; aut concacat Hecatæ imagines, dum choris dithyrambicis succinit: aut si quis rhetor mercedem poëtarum adrodit, quia traductus fuit in patriis Bacchi sacris. Istis edico, iterum iterumque edico, ut loco cedant mysticis choris. Vos vero excitate cantum, et pervigilia nostra, huic festo convenientia. SEM. Procede nunc quisque strenue in floridos sinus Infernorum pratorum, tripudians, salibus et dicteriis sannisque ludens. Satis enim in peragendis his sacris emicuit studium nostrum. Sed incede et vide, ut Servatricem divam egregie extollas, voce eam celebrans, quæ regionem se conservaturam profitetur semper, etiamsi Thorycion nolit. SEM. Age nunc alio genere hymnorum frugiferam reginam, Cererem deam, ornantes, divinis cantibus celebrate. SEM. Ceres, purorum orgiorum regina, ades nobis, et conserva tuum chorum; daque ut ego tuto omni tempore ludere et saltare possim, multaque ridicula dicere, et multa seria; et quando condigne tuo festo luserim et riserim, ut victor coroner. SEM. Eia age, nunc etiam cantibus huc voca festivum illum deum, sodalem hujus choreæ. SEM. Iacche sancte, carminis hoc festo cantari soliti suavissimi inventor, huc ades, et nos comitare ad deam, et ostende quam longam viam sine labore conficias. SEM. Iacche saltationis amans, prosequere me: tu enim discidisti ad risum usque et ad vilitatem hoc sandalium et istos pannos, et id excogitasti, ut impune ludere et saltare nobis liceat. SEM. Iacche saltationis amans, prosequere me. Etenim limis adspectans, puellæ modo vidi, et quidem admodum formosæ, colludentis, e tunica leviter scissa promicantem papillam. Iacche saltationis amans, prosequere me. XANTH. Ego vero lubens soleo comitari, et cum ipsa ludens saltare volo. BACCH. Et ego insuper. CHOR. Vultisne ergo ut simul ludos faciamus Archedemum, qui septuennis nondum habebat phratoras: nunc autem dux populi est apud supernos manes, et principatum nequitiæ illic obtinet? Clisthenem autem audio in sepulcris podicem velli-

care suum, et pilantem lacerare genas: et plangere pronus, et plorare, et inclamare solet Sebinum, qui Anaphlystius est. Quin et Calliam aiunt, istum Hippobini filium, cunni leonina indutum decertare prælio navali. Bacch. Possetisne nobis indicare, Pluto ubinam hic habeat? peregrini enim sumus, et modo huc advenimus. Chor. Ne longius abeas, neque iterum me interroges: sed scito ad ipsum ostium te pervenisse. Bacch. Tolle rursus, puer, stragula. Xanth. Quid hoc erat aliud, quam *Jovis Corinthus* in stragulis? Sem. Ducite nunc sacram choream Divæ, per nemus floriferum ludentes, qui participes estis pii festi: ego vero cum virginibus ibo et mulieribus, ubi Dearum est pervigilium, facem sacram portaturus. Sem. Eamus in rosis referta florida prata, nostro more pulcherrimis choreis ludentes, quas beatæ Horæ quotannis reducunt. Nobis enim solis Sol et lux jucunda est, qui sumus initiati, piosque nos gessimus et erga peregrinos et erga cives.

Bacch. Agedum quomodo januam pultabo? quomodo? Quonam hic modo pultant incolæ? Xanth. Ne tempus teras, sed aggredere januam, ut ornatu, sic etiam animo Herculem referens. Bacch. Heus puer. Æac. Quis iste? Bacch. Hercules ille fortis. Æac. O execrande, et impudens, et audax, et impure, et perimpure, et impurissime, qui canem nostrum Cerberum protractum abegisti obtorto collo, et fuga te cum eo proripuisti, quem ego custodiebam. Sed nunc medius teneris: talia te Stygis atra petra et Acherontius scopulus sanguine manans adservant, et Cocyti circumcursantes canes, Echidnaque centiceps, quæ viscera tua discerpet: pulmonesque tuos corripiet Tartesia muræna: renes vero tuos cruentatos una cum ipsis intestinis distrahent Gorgones Tithrasiæ, quas citato cursu arcessam ego. Xanth. Heus tu, quid fecisti? Bacch. Cacavi. Opem implora dei. Xanth. O ridicule, nonne cito surges, priusquam te videat alienus quispiam. Bacch. Sed linquor animo: verum fer ad cor meum spongiam. Xanth. En, accipe. Bacch. Admove. Xanth. Ubi est? Dii boni! hic habes cor? Bacch. Nam præ metu in inferiorem ventrem delapsum est. Xanth. O timidissime deorum tu atque hominum. Bacch. Ego? quomodo timidus essem, qui spongiam a te petii? nemo sane alius hoc fecisset. Xanth. Quid vero? Bacch. Jacuisset olfaciens, si timidus esset: ego autem surrexi, et ad hæc abstersi nates. Xanth. Fortia sane facta, o Neptune! Bacch. Ita hercle, opinor. At tu nonne formidasti strepitum verborum et minas? Xanth. Flocci non feci, ita me Jupiter amet. Bacch. Agedum, quandoquidem animosus et fortis es, tu fias ego, clava hac sumta et leonina pelle, si quidem nullo timore quatiuntur viscera tua: ego vero in partem ero tibi bajulus. Xanth. Cedo ea celeriter; mos enim gerendus est: et intuere Herculem Xanthiam, an timidus futurus sim, et tui similem habiturus

animum. Bacch. Non pol mei similis eris, sed revera ille Melitensis verbero. Agedum stragula ista tollam. Anc. O carissime, venistin' Hercules? huc ingredere. Nam Diva, ut audivit te advenisse, statim pinsuit panes, coxit leguminum fresorum ollas, pultis duas aut tres; bovem assavit integrum, placentas torruit, collabos: sed ingredere. Xanth. Bene vocas: gratia est. Anc. Ita me Apollo amet, ut ego te nunquam sinam abire; quandoquidem et carnes avium elixavit, et bellaria frixit, et vinum miscuit suavissimum. Sed ingredere mecum. Xanth. Perbenigne. Bacch. Nugas agis: non enim te amittam. Anc. Namque et tibicina tibi una est intus pulcherrima, et saltatrices duæ aut tres. Xanth. Quid memoras? saltatrices? Anc. Pubescentes, et recens vulsæ. Sed ingredere: nam coquus jam pisces erat detracturus foco, et mensa intro ferebatur. Xanth. Agedum dic primo tibicinis illis, quæ intus sunt, me ipsum jam ingredi. Tu, puer, sequere me hac et fer stragula. Bacch. Heus tu, siste gradum. Nequaquam, opinor, pro re seria habes, quod te joculo feci Herculem: nec ultro nugeris, Xanthia; sed sublata rursus hæc fer stragula. Xanth. Quid est? non cogitas, ut puto, mihi adimere, quæ ipse dedisti. Bacch. Non sane cogito, sed jam istuc facio. Depone pellem. Xanth. Testes horum ego deos voco, iisque ultionem committo. Bacch. Quos deos? annon vero ineptum et stultum est, te sperare, ut Alcumenæ filius sis, qui servus es et mortalis? Xanth. Bene sane. Habe hæc. Forte enim aliquando mei indigebis, si deus volet. Chor. Hoc viri est cordati et sapientis, quique multum circumnavigaverit, convertere seipsum semper ad illud latus navis, quod bono statu est, potius quam, instar pictæ imaginis, stare, eodem retento habitu. At convertere se ad molliorem sortem, sciti est hominis, et plane Theramenis. Bacch. Annon vero ridiculum esset, si Xanthia quidem servus, in Milesiis stragulis prostratus, subagitans saltatricem, matulam me sibi ferre juberet: ego vero hunc intuens mentulam mihi fricarem; iste vero, utpote homo vafer, hoc animadverteret, et impacto pugno anteriores mihi dentes e maxilla excuteret? Caup. I. Plathana, Plathana huc ades. Hic ille est scelestus, qui in cauponam ingressus aliquando, sedecim panes nobis comedit. Caup. II. Sane ecastor ille ipse est. Xanth. Malum imminet nonnemini. Caup. I. Et carnium insuper elixarum frusta viginti, semiobolaria singula. Xanth. Pœnas dabit nonnemo. Caup. I. Et multa illa alia. Bacch. Mulier, nugas agis, nec scis quid dicas. Caup. I. Ergone sperabas, quod cothurnos haberes, me non te amplius agnituram? Caup. II. Quid vero? multa illa salsamenta nondum dixi, neque ecastor caseum illum recentem, misera ego, quem una cum ipsis fiscellis devoravit: deinde quum pecuniam ab ipso exigerem, intuitus est me torve, et mugiit. Xanth. Hujus omnino facta hæc sunt; ita solet ubique. Caup. II. Et gladium

strinxit furibundo similis. Xanth. Ita hercle, o misera. Caup. II. Nos autem pavidæ metu in superiorem contignationem illico nos proripuimus: at ille impetu aufugit, sumtis etiam storeis. Xanth. Et hoc hujus factum est. Sed aliquid vobis faciendum erat. Caup. I. Agedum voca mihi huc Cleonem, patronum meum. Caup. II. Tu vero mihi, si modo inveneris, Hyperbolum, ut istum funditus perdamus. Caup. I. O faucem improbam! quam libenter tibi lapide dentes molares effringerem, quibus contrivisti meum peculium! Caup. II. Ego vero in Barathrum velim te injectum. Caup. I. Ego vero, sumta falce, guttur tibi vellem exscindere, quo panes succineritios deglutisti. Sed Cleonem arcessam, qui eum hodie in jus vocabit, et hæc ejus facta extricabit. Bacch. Pessime peream, nisi Xanthiam deamo. Xanth. Novi, novi mentem tuam, desine loqui. Nolim Hercules fieri. Bacch. Minime gentium hoc dixeris, mi Xanthisce. Xanth. Et quomodo Alcumenæ filius fieri possem ego, qui simul servus et mortalis sum? Bacch. Scio, scio te iratum esse, idque non injuria. Etiam si me verberares, tecum non expostularem. Immo si in posterum unquam tibi hæc ornamenta ademero, radicitus et ego et uxor liberique pessimis exemplis pereamus, ut Archedemus lippus. Xanth. Accipio jusjurandum, et hac conditione ornatum adsumo. Chor. Nunc tuum est officium, postquam ornatum hunc rursus accepisti, quem habebas prius, juvenilem animum ostendere usque, et rursus torvum tueri, dei memorem illius, cujus præ te fers speciem. Quod si stulte rem gerere deprehenderis, et aliquid commiseris, quod mollem et ignavum arguat, denuo tollere te stragula necesse erit. Xanth. Bene monetis, o amici: sed et ipsus eadem jam mecum cogito. Istum quidem, si boni evenerit quidpiam, hæc adimere rursus conaturum mihi sat scio: sed tamen ego præbebo me fortem et animosum, et acerbe, velut origanum, tuentem. Ita faciundum erit, ut videtur: nam audio jam crepitum januæ. Æac. Constringite ocius hunc canifurem, ut pœnas det: properate. Bacch. Imminet nonnemini malum. Xanth. Nonne in malam rem ibitis? ne accedite. Æac. Eia etiam pugnare incipis? Tu Dityla, et tu Sceblia, tuque Pardoca, accedite huc et depugnate cum isto. Bacch. Nonne ergo res indigna est? istumne alios verberare, qui furari aliena ipse solet? Xanth. Infinitum quantum. Æac. Indignum quidem et intolerandum, fateor. Xanth. Atqui per Jovem juro; si unquam veni huc, emori volo, aut si quicquam tuorum furatus sum, quod vel unius pili facias. Et ecce incipiam facinus generosum: accipe hunc servum, et tormentis ex eo rem quære, atque, si me injurium deprehenderis, abduc me et occidito. Æac. Quomodo ergo quæram? Xanth. Omnibus modis: in scala eum ligans, suspendens, flagellis cædens, excorians, torquens, quin naribus acetum infundens, lateres imponens: cetera omnia fac: tantum ne porris verberes eum, nec

alliis novis. ÆAC. Æqua prædicas: tum si verberibus mutilavero tibi servum, præsentarium a me petito argentum. XANTH. Non utique ego: sed ita hunc abductum torque. ÆAC. Immo in hoc ipso loco, ut coram in os tibi dicat. Tu depone sarcinas ocius, ac vide ut nihil hic dicas mendaci. BACCH. Edico ut me nemo torqueat, qui sum immortalis: sin, tua culpa tibi evenire putato, quidquid evenerit mali. ÆAC. Quid ais? BACCH. Aio me immortalem esse, Bacchum, Jovis filium: hunc autem esse servum. ÆAC. Hæccine audis? XANTH. Profecto audio; et multo magis est flagris cædendus. Si enim deus est, non sentiet. BACCH. Quidni igitur, siquidem et tu ais deum te esse, tu quoque pariter mecum plagas accipis? XANTH. Justa est hæc oratio. Utrum autem nostrum videris priorem plorare, aut rationem aliquam habere verberum, hunc tu pro deo ne habeas. ÆAC. Procul dubio tu generosus es homo: nam non refugis id quod justum est. Exuite jam vestes. XANTH. Quomodo igitur quæstionem exercebis, ut par est? ÆAC. Facile. Alternis plagas accipietis. XANTH. Recte autumas. Ecce, specta an me videas commoveri. ÆAC. Jam percussi te. XANTH. Minime hercle. ÆAC. Nec mihi videris sensisse. Sed ad hunc ibo et percutiam eum. BACCH. Quando tandem? ÆAC. Atqui jam percussi. BACCH. Quomodo ergo non sternutavi? ÆAC. Nescio: hunc rursus tentabo. XANTH. Nonne igitur properabis? Iattatæ! ÆAC. Quid sibi volt hoc *iattatæ?* num doluit? XANTH. Non hercle. Sed cogitabam, quando Diomenses Herculis festum celebrant. ÆAC. Hominem religiosum! huc rursus eundum. BACCH. Hei, hei! ÆAC. Quid est. BACCH. Equites video. ÆAC. Quid itaque fles? BACCH. Cepas olfacio. ÆAC. Itane verbera nihili facis? BACCH. Nihil curo. ÆAC. Eundum igitur est ad hunc rursus. XANTH. Hei mihi! ÆAC. Quid est? XANTH. Spinam hanc mihi exime. ÆAC. Quid hoc rei est? huc rursus eundum. BACCH. *Apollo, qui forte nunc Delum aut Delphos incolis*— XANTH. Indoluit. Nonne vidisti? BACCH. Haud ego quidem: nam iambi Hipponactis reminiscebar. XANTH. Namque nihil efficis: sed ilia cæde. ÆAC. Nihil profecto efficio. Sed jam præbe ventrem. BACCH. *Neptune*— XANTH. Indoluit nonnemo. BACCH. *Qui Ægei promontoria tenes, aut cærulei regnas maris in fundo*— ÆAC. Neutiquam, ita me Ceres amet, cognoscere possum, uter vestrum sit deus. Sed ingredimini: nam herus ipse vos cognoscet, et Proserpina, quum sint dii ipsi etiam. BACCH. Recte autumas. Vellem autem hoc te prius fecisse, antequam plagas acciperem. CHOR. Ad sacros choros ades, Musa, et veni, ut delecteris carmine meo, visura numerosam populorum multitudinem, ubi sapientiæ innumeræ sedent, ambitiosiores Cleophonte, cujus in labris garrulis acerbe fremit Thracia hirundo, super barbaro folio sessitans: cantat autem lugubre lusciniæ carmen, ut sit peritu-

rus, etiamsi pares fuerint calculi. Sem. Æquum est ut sacer chorus quod in rem est civitatis moneat et doceat. Primum itaque videtur nobis exæquandos esse cives cum civibus, et metus adimendos: tum si quis aliquid peccaverit, deceptus Phrynichi artificiis, aio oportere facultatem esse illis, qui tunc lapsi sunt, causa dicta, diluendi priora peccata. Præterea neminem in civitate aio oportere ab honoribus excludi. Etenim turpe est illos, qui semel interfuerunt prælio navali, et Platæenses statim fieri, et dominos pro servis. Equidem nec istud negare possim recte se habere; verum laudo: hæc enim sola sapienter fecistis. Præterea æquum est vos illis, qui vobiscum sæpe jam, ut et parentes eorum, interfuerunt præliis navalibus, quique genere vobis propinqui sunt, unam hanc noxam remittere, idque petentibus. Sed, o sapientissimi, ira nonnihil laxata, demus operam, ut omnes homines nobis quasi cognatos faciamus, et ut omnibus adipisci honores et esse civibus liceat, qui una decertarint prælio navali. Si autem in concedenda civitate tumidos et superbos nos gesserimus, præsertim quum in ulnis fluctuum jactemur, in posterum non recte sapere videbimur. Chor. Quod si ego callidus sum dispicere vitam hominis et mores, qui plorabit aliquando, non diu immorabitur vel simius ille, qui nunc molestus est, pusillus Cligenes, balneator ille pessimus omnium quotquot tractant cinerem ex falso nitro et creta mixtum. Hoc autem quum sciat, non erit pacatus, ne forte spolietur vestibus ebrius, sine ligno incedens. Sem. Sæpe animadvertimus civitati nostræ evenire idem circa bonos et probos cives, quod ei evenit circa veteres nummos et novos. Nam et illis, quamvis non sint adulterini, sed optimi omnium, ut constat, nummorum, et soli probe cusi, et tinnitu probati ubique, tam apud Græcos, quam apud barbaros, non utimur omnino: sed malis his æneis nuper cusis, notæ pessimæ. Et cives illos, quos scimus esse ingenuos et modestos, virosque justos, bonos item et probos, et educatos in palæstris et choris et musica, indignissimis contumeliis adficimus: istis autem æreis et peregrinis, et Pyrrhiis, malis et malo genere prognatis, ad omnia utimur, licet postremi venerint; quibus civitas antehac ne pro piacularibus quidem facile usa fuisset. Sed nunc saltem, o stolidi, mutatis moribus, utimini rursus bonis viris: nam hoc, si bene vobis cesserit, laudem merebitur: sin aliquid fuerit offensum, saltem ex honorato ligno pati videbimini, si quid patiamini.

Æac. Egregius vero, ita me Jupiter Servator amet, est vir tuus herus. Xanth. Quomodo non egregius, qui potare et futuere tantum scit? Æac. Illud vero annon mirum, quod te non verberaverit, mendaci palam convictum, qui servus herum te diceres? Xanth. Plorasset utique. Æac. Istuc quidem servile illico fecisti, quod ego lubenter facio. Xanth. Lubenter, obsecro? Æac. Immo Epopta esse mihi videor, quando clam hero maledico. Xanth. Quid vero, quando, acceptis pla-

gis multis, foras abeundo mussitas? ÆAC. Tunc etiam voluptate adficior. XANTH. Quid autem, quando curiosus es? ÆAC. Adeo hercle, ut nihil sciam dulcius. XANTH. Pro germane Jupiter! etiamne sermones captans, quando heri colloquuntur? ÆAC. Immo plus quam insano modo. XANTH. Quid demum, quando extraneis sermones illos prodis? ÆAC. Egone? Pol ego, quando hoc facio, semen emittere mihi videor. XANTH. O Phœbe Apollo! injice mihi dextram, et da te osculandum, ipseque me osculare, atque dic mihi, per Jovem obsecro, qui nobis est converbero, quis iste est tumultus intus et clamor et concertatio? ÆAC. Æschyli et Euripidis. XANTH. Vah! ÆAC. Motus enim, motus ingens exortus est inter mortuos, et magna omnino seditio. XANTH. Quanam ex re? ÆAC. Lex quædam hic statuta est, ut ex artibus majoribus et elegantioribus ille, qui est præstantissimus sui generis artificum, in Prytaneo cibum capiat, sedemque proxime a Plutone habeat,— XANTH. Intelligo. ÆAC. Usquedum veniat in ea arte sapientior ipso alius quispiam: tunc autem loco cedere oportet. XANTH. Cur autem hoc turbavit Æschylum? ÆAC. Tenebat ille tragicum solium, ut qui esset præstantissimus in ista arte. XANTH. Nunc vero quis? ÆAC. Euripides quum primum huc descendit, edidit specimen artis grassatoribus, et crumenisecis, et parricidis, et parietum perfossoribus, quorum hominum aqud Inferos vilissima est annona: illi autem audientes contrarias disputationes, et flexuras, et strophas, summopere insanierunt ejus amore, et sapientissimum judicarunt: deinde fiducia elatus capessit solium, ubi Æschylus sedebat. XANTH. Et lapidibus non fuit impetitus? ÆAC. Non hercle: sed multitudo clamabat judicio decernendum esse, uter artis peritia excelleret. XANTH. Scilicet sceleratorum illorum? ÆAC. Et pol altissimo clamore. XANTH. Æschylo vero non adsistebant adjutores alii quipiam? ÆAC. Bonorum exiguus est numerus, ut hic etiam. XANTH. Quid ergo Pluto facere cogitat? ÆAC. Certamen quamprimum committere, comparationemque et probationem instituere eorum in arte peritiæ. XANTH. Sed qui factum, ut sibi non Sophocles vindicaret solium? ÆAC. Haudquaquam ille hercle. Sed quum primum huc advenit, osculatus est Æschylum, et injecit ei dextram, et sponte cessit, nullam de solio controversiam movens. Nunc autem sedet, ut ait Clidemides, observator certaminis: et si Æschylus vicerit, continebit se in suo loco: sin minus, de artis peritia decertaturum se dixit cum Euripide. XANTH. Quid ergo fiet? ÆAC. Edepol non ita multo post, et quidem hoc ipso in loco, horrendum illud certamen exorietur. Etenim in trutina perpendetur ars musica. XANTH. Quid? tragœdiamne ad libram appendent? ÆAC. Et regulas efferent et normas versuum, et quadrata compactilia formabunt instar laterum, et diametros et cuneos. Nam Euripides tragœ-

dias se examinaturum ait, singulis seorsum sumtis versibus. Xanth. Mirum ni graviter ista ferat Æschylus. Æac. Ideo torvum intuebatur, capite in terram demisso. Xanth. Quis vero judex erit? Æac. Hoc difficile erat: nam sapientum virorum magnam deprehenderunt penuriam. Neque enim Æschylo cum Atheniensibus conveniebat,— Xanth. Multos forte inter eos esse putabat perfossores parietum. Æac. Præterea nihil nisi meras nugas eos consebat in dignoscendis ingeniis poëtarum. Rem deinde commiserunt hero tuo, quia peritus artis erat. Sed ingrediamur. Nam quum majori studio quidpiam agunt heri nostri, parata nobis sunt verbera. Chor. Mirabor, ni vir grandiloquus horrendam iram in præcordiis foveat, quando celerem loquacitatem animadvertet dentes exacuentis adversarii: tum demum præ furore acerrimo oculos distorquebit. Existent autem verborum alte cristatorum galeatæ et veloces concertationes, scindularumque subtilium audaces rotationes, et ramenta operum, refutante altero viro artificis ingeniosi verba sesquipedalia. Tum iste erigens comantis cervicis hirsutam setam, horribile supercilium contrahens, rugiens, emittet verba compaginata, tanquam tabulas, ea revellens, giganteo spiritu. Hinc jam dicendi magistra, versuum examinatrix, lubrica lingua volubilis invidiosos concutiens frenos, concidens adversarii verba, minutatim refellet pulmonum plurimum laborem.

Eur. Nolim a solio desistere, ne adhorteris: nam isto me potiorem esse aio in arte nostra. Bacch. Æschyle, quid taces? non enim te fugiunt hæc dicta. Eur. Cum gravitate aliquamdiu stabit tacitus primo, id quod identidem in tragœdiis factitabat præstigiator ille. Bacch. O bone, ne nimis magna loquere. Eur. Ego hunc novi, et dudum perspexi, hominem feros fingentem mores, contumaci præditum, effreni, impotenti, et bipatenti ore, sine ullo modo loquentem, turgida verba cumulatim fundentem. Æsch. Itane, o fili rusticæ divæ? tu in me hæc dicis, o blateramentorum collector, et mendicorum fictor, et pannorum consutor? at faxo ut cum magno tuo malo dixeris. Bacch. Desine, Æschyle, neve excandescas iracundia. Æsch. Minime vero, priusquam ostendero perspicue, qualis homo sit iste claudorum fictor, qui nunc adeo ferox est. Bacch. Nigram, pueri, nigram pecudem efferte: nam turbo erumpere conatur. Æsch. O qui Creticas colligis monodias, nuptiasque nefarias infers in artem! Bacch. Reprime te, o valde honorande Æschyle: tu vero, o ærumnose Euripide, si sapis, a grandinibus remove te ocius, ne grandiori verbo tempora tibi feriens præ iracundia, excutiat Telephum. At tu, Æschyle, non iracunde, sed leniter argue et arguitor. Conviciari autem non decet viros poëtas, tanquam mulieres quæ panem vendunt: tu vero statim vociferaris eodem strepitu, quo ilex incensus. Eur. Equidem paratus sum, et non refugio, mordere, aut morderi prior, si huic

videtur, in versibus, in melicis, in tragœdiæ nervis, et mehercle in Peleo, et Æolo, et Meleagro, immo etiam in ipso Telepho. Bacch. Tu vero quid cogitas facere? dic Æschyle. Æsch. Voluissem quidem hic non contendere: nam ex æquo nobis non est certamen. Bacch. Quid ita? Æsch. Quia mea poësis mecum non interiit: quæ autem fecit ille, cum eo interiere, ita ut quæ dicat habiturus sit. Tamen, quoniam tibi videtur, mos tibi gerendus est. Bacch. Agedum thus aliquis huc et ignem mihi det, ut, antequam hi argutentur, preces concipiam, ut certamen istuc quam scitissime decidam. Vos vero Musis carmen aliquod accinite. Chor. Jovis o novem filiæ virgines, castæ Musæ, quæ subtiles in disserendo adspicitis solertes mentes virorum sententias procudentium, siquando in arenam cum suis acute excogitatis descendant versutisque artibus luctatoriis, contradicendo inter se certaturi; adeste inspecturæ vim duorum facundissimorum orum: præbete autem verba, et subtilem scobem versuum. Nunc enim magnum illud sapientiæ certamen incipit. Bacch. Precamini jam vos etiam aliquid, priusquam versus recitetis. Æsch. O Ceres, quæ meam mentem aluisti, effice me dignum tuis mysteriis. Bacch. Tu etiam sume thus et in ignem inde. Eur. Recte. Sunt enim alii dii, quos ego invoco. Bacch. Peculiaresne quipiam tibi, et novæ notæ? Eur. Admodum. Bacch. Age ergo, invoca peculiares tuos deos. Eur. Æther, meum pabulum, et linguæ volubilitas, et intelligentia, et nares olfactoriæ, adnuite ut recte redarguam dicta, quæ carpere aggrediar. Chor. Et nos quidem avemus ex viris sapientibus audire sermones aliquos concinne modulatos, doctoque adesse certamini. Etenim lingua eorum efferari cœpit, animusque haud ignavus ambobus est, nec pigra mens. Par est igitur ut speremus alterum quidem aliquid urbani et limati dicturum: alterum autem convellentem illud, grandibus verbis irruendo dissipaturum multas verborum tricas. Bacch. Sed ocius oportet orationes incipere, ita tamen ut dicatis urbana, et nec imagines, nec qualia possit alius dicere. Eur. Equidem de me ipso, qualis poëta sim dicam postremo loco: primo autem ostendam hunc fuisse jactatorem et impostorem, quibusque rebus spectatores deceperit, quos fatuos acceperat, apud Phrynichum educatos. Primo enim unum quemlibet sedere faciebat obvelatum, Achillem forte, aut Niobam, faciem ejus non ostendens, prætextum tragœdiæ, nec tantillum mutientes. Bacch. Non hercle quicquam. Eur. Chorus autem protrudere solebat series carminum continuas quatuor: at illi silebant. Bacch. Ego vero gaudebam hoc silentio, et me illud delectabat non minus, quam si qui hodie loquantur. Eur. Stolidus enim eras: scias hoc velim. Bacch. Et mihimetipsi videor. Cur autem hoc faciebat ille? Eur. Nempe ex ostentatione, ut spectator sederet exspectans, quando Nioba loqueretur tandem:

interea ipsum drama procedebat. Bacch. Hominem improbum! quam turpiter ergo ab eo deceptus sum! quid pandicularis et impatiens es? Eur. Quia eum convinco. Deinde, ubi ad hunc modum nugatus fuisset, dimidia jam dramatis parte acta, verba quædam grandia duodecim eloquebatur, superciliosa et cristata, horrenda veluti terriculamenta, ignota spectatoribus. Æsch. Hei misero mihi! Bacch. Tace. Eur. Perspicuum autem nihil dicebat. Bacch. Ne frende dentibus. Eur. Sed aut Scamandros, aut fossas, aut clypeorum insignia,ære ductas grypho-aquilas, et verba grandia prærupta, quæ conjectura adsequi non erat facile. Bacch. Ita hercle: nam ego aliquando longo tempore noctis vigilavi quærens mecum, quinam sit ales flavus ille equo-gallus. Æsch. Insigne est, o perquam rustice, quod navibus adpingi solet. Bacch. At ego Eryxin putabam esse Philoxeni filium. Eur. Ergone in tragœdiis oportebat et gallos fingere? Æsch. Tu vero, diis invise, quæ fecisti, cedo, qualia sunt? Eur. Non edepol equigallos feci, nec capricervos, ut tu, cujusmodi in aulæis Persicis pingi solent. Sed quum primum artem a te accepi turgentem inani fastu, et verbis molestis, primulum eam statim attenuavi, et ei pondus detraxi, substitutis versiculis et deambulationibus, et betis minutis, additoque nugamentorum succo e libris expresso et percolato: deinde eam nutrivi monodiis: admisto Cephisophonte. Tum non garriebam quidlibet temere, neque quæcunque se offerrent miscebam: sed qui prodibat in scenam, statim is mihi primo genus edisserebat fabulæ. Bacch. Nam istud hercle tibi magis decorum erat, quam tuum ipsius dicier. Eur. Deinde a primis inde versibus nullam personam otiosam sivi: sed loquebatur mihi et mulier, et nihil minus servus, atque herus, item virgo et anus. Æsch. Ergone non eras morte dignus his ausis? Eur. Non hercle. Nam populare est istuc meum factum. Bacch. Istud quidem, o bone, omitte; non enim ea de re pulchra tibi disputatio. Eur. Deinde istos artem dicendi docui. Æsch. Fateor equidem. Sed antequam doceres, utinam medius fuisses disruptus! Eur. Et subtilium regularum usum, verborumque flexus, animadvertere, videre, intelligere, versare dolos, amare, machinari astutias, suspicari, comminisci quidlibet. Æsch. Non equidem nego. Eur. Res domesticas introducens, quibus utimur et adsuevimus; unde etiam facile reprehensus fuissem: nam isti harum rerum gnari reprehendissent artem meam. Non autem fastuosum strepitum edidi, spectatores ab intelligendo abducens; neque eos perterrefaciebam, Cycnos inducens et Memnonas, equos agitantes phaleris et tintinnabulis ornatos. Dignosces autem utriusque, hujus, et meos discipulos. Hujus enim sunt Phormisius, Megænetusque ille servus, tubis, hastis, barbis horridi, amarulento risu Sinidem referentes: mei autem sunt Clitophon,

et Theramenes ille scitus. Bacch. Theramenes? vir sane callidus et acris ad omnia, qui si in malum aliquod incidat, et prope adstet, elabi solet, non Chium, sed Cium se professus. Eur. Talem equidem prudentiam istis induxi hominibus, ratiocinatione indita arti tragicæ, et consideratione, ut jam intelligant omnia, et perspiciant; et cum alia, tum rem familiarem administrent melius, quam antehac, et speculentur singula, sic dicentes: *Quomodo istuc se habet? Ubi illud est? Quis hoc sumsit?* Bacch. Ita edepol. Proinde jam Atheniensium quilibet, ut intravit domum, inclamat servos, sciscitaturque: *Ubi est olla? Quis caput comedit mænæ? Catinus proximo anno emtus interiit mihi. Ubi allium illud hesternum? Quis adrosit olivam?* Antea vero stolidi ore hiante, ut Mammacuthi quidam et Melitidæ, sedebant. Chor. *Hæc quidem adspicis, inclyte Achilles.* Tu vero, age, quid ad hæc dices? hoc tantum vide, ne te abripiat iracundia, et extra oleas ferat: nam acerba in te dixit. Sed, o generose, cave ne iracunde contradicas; verum contractis velis, extrema eorum ora ventum accipe: deinde magis magisque navem guberna, et observa quando ventum lenem et placidum nactus fueris. Sed, o qui primus Græcorum alte exstruxisti magnifica verba, et exornasti tragicas nugas, audacter emitte rivum. Æsch. Irascor equidem ob hunc congressum, et fervent mihi bile viscera, quod mihi contra hunc disputandum erit: ne tamen dicat ad incitas me redactum, age, responde mihi, cujus rei gratia admirari oportet poëtam? Eur. Dexteritatis et disciplinæ, quia homines efficimus meliores in civitatibus. Æsch. Hoc igitur si tu non fecisti, verum ex bonis et generosis eos improbissimos reddidisti, quo supplicio dices te dignum esse? Bacch. Morte. Ne hunc interroga. Æsch. Specta igitur quales eos a me primum acceperit; an fortes et quadricubitales, nec detrectantes munia publica, nec circumforaneos, nec versutos, ut nunc sunt, neque præstigiatores; verum spirantes hastam et lanceas et galeas cum albis cristis, et cassidas et ocreas, et animos septemplicem clypeum gestantis Ajacis. Bacch. Sane procedit hoc malum: enecabit me galeas usque commemorans. Eur. Tu vero quanam ratione eos tam fortes esse docuisti? Bacch. Dic Æschyle, neque adeo sævi ferociter te jactans. Æsch. Tragœdiam faciens Marte refertam. Bacch. Quamnam? Æsch. *Septem ad Thebas*, quam nemo spectavit, quin cuperet bellator fieri. Bacch. Atqui male hoc abs te factum est: nam Thebanos audaciores reddidisti ad movendum bellum: ideoque vapula. Æsch. At vobis licebat bellicis rebus operam dare; sed eo non vos convertistis. Deinde edita tragœdia *Persis*, itidem eos docui cupidos esse vincendi hostes perpetuo, adornavique opus pulcherrimum. Bacch. Utique gavisus sum, auditis quæ nuntiabantur de Dario mortuo, quumque statim Chorus, manibus sic complosis exclamaret, *Iu, iu.* Æsch. Hæc

nempe tractare decet poëtas. Namque considera inde ab initio quam utiles fuerint præstantiores illi poëtæ. Orpheus enim initiationes docuit, et a cædibus abstinere: Musæus autem remedia morborum et vaticinia: Hesiodus vero agriculturam, fructuum tempora et sementis: at ille divinus Homerus unde gloriam et decus adeptus est, nisi ex eo quod utilia docuerat, acies ordinare, virtutes bellicas, armis viros instruere? Bacch. Attamen Pantaclem edocere non potuit ineptissimum illum: nuper enim quum pompam duceret, impositam capiti suo galeam primum subligavit, deinde cristam ei adligare tandem cogitavit. Æsch. Sed alios edocuit multos et fortes, quorum unus est Lamachus heros. Ab hoc autem Homero exempla expressit mens mea, et multas virtutes effinxit Patroclorum, Teucrorum, Thymoleontum, quibus excitarem unumquemque civem, ut se his adæquaret, siquando tubæ signum audiret. At hercle Phædras non faciebam impudicas nec Sthenebœas: nec scio an in ullam unquam feminam amantem versus fecerim. Eur. Non hercle: nam nihil Veneris tibi inerat. Æsch. Nec opto ut insit: tibi autem tuisque plurima Venus semper insideat, ut et te ipsum pessumdedit. Bacch. Ita est per Jovem: nam quæ alienarum mulierum commentus es flagitia, iisdem impetitus pœnas luisti. Eur. Et quid civitati nocent, o infortune, meæ Sthenebœæ? Æsch. Quia ingenuas feminas ingenuorum virorum uxores adduxti, ut cicutam biberent, quod puderet eas propter tuos Bellerophontas. Eur. An vero historiam de Phædra composui aliter ac exstabat? Æsch. Immo hercle, ut exstabat. Sed, quod malum est, oportet poëtam celare, et non producere, nec in scenam edere. Nam uti puerulos magister docet, ita adultos poëtæ. Omnino autem decet nos utilia memorare. Eur. Si ergo tu Lycabetos memores nobis et Parnasorum altitudines, hoccine est utilia docere? quem oportebat humano more loqui. Æsch. Sed, o perdite, necesse est magnarum sententiarum et cogitationum similia etiam verba producere. Alias par est etiam semideos grandioribus verbis uti: nam et vestibus multo splendidioribus utuntur quam nos. Quæ quum ego pulchre instituissem, tu fœdasti. Eur. Quo facto? Æsch. Primo quum reges pannis induisti, ut miserabiles hominibus viderentur esse. Eur. Ergone in hac re nocui? quo facto? Æsch. Idcirco jam nemo dives vult triremem instruere suo sumtu: verum pannis sese involvens unusquisque flet, et pauperem se esse ait. Bacch. Et quidem, ita me Ceres amet, subtus habens tunicam e molli lana textam: qui vero hæc dicens fefellerit, eum in foro piscatorio emergere videas. Æsch. Deinde loquacitatem excolere et argutias docuisti, quæ res et palæstras evacuavit, et culos contrivit adolescentulorum nugas garrientium, et nautis persuasit, ut refragarentur magistris. At tum, quando ego vivebam, nihil aliud sciebant, quam offam poscere et *Rhyppapæ* clamare.

Bacch. Ita hercle, et oppedere etiam in os inferiori remigi, et concacare commensalem, et nave egressi veste aliquem spoliare: nunc autem obloquuntur, et non amplius agunt remos, et huc illuc navigant. Æsch. Quorum vero scelerum non est auctor? nonne lenas ostendit iste, et parientes in fanis mulieres, et concubitu fratrum mistas, et quæ dicant, *vitam non esse vitam?* Hinc etiam civitas nostra scribis impleta est, et scurris, qui, simiarum more, populum fraudibus decipiunt semper: lampadem vero nemo scit ferre jam amplius exercitationis neglectu. Bacch. Nemo hercle: ita ut risu pene emortuus sim in Panathenæis, quum tardus quidam homo curreret incurvus, albus, obesus, longo intervallo relictus, et misere se torquens: deinde Ceramicenses in portis stantes percutiebant ei ventrem, latera, ilia, nates: ille vero percussus palmis, subinde pedendo, extincta lampade, currebat. Chor. Magnum negotium, vehemens concertatio, grave bellum instat. Itaque operosum erit discernere, ubi alter contenderit valide, alter vero refutare possit et obniti scite. Sed nolite in eodem consistere: sunt enim viæ et aliæ multæ argutiarum. Quicquid igitur habetis ad disceptandum, hoc dicite, percurrite, et revelate tam vetera quam recentia; et audete aliquid subtile et scitum atque argutum eloqui. Si vero id veremini, ne inscitia quadam laborent spectatores, ita ut, si quæ subtilia dicatis, intelligere nequeant, ne timete: quoniam hoc non amplius ita se habet. Nam exercitati sunt, et librum quisque habens discit sapientiam: præterea ingenio maxime pollent, quod nunc ipsis acutius etiam est. Nihil itaque timete, sed omnia percurrite, spectatorum, utpote sapientum, gratia. Eur. Igitur ad ipsos prologos me tibi convertam, ut, quod primum est in tragœdia, primo examinem sciti illius poëtæ: erat enim obscurus in rebus enuntiandis. Bacch. Et quemnam illius prologum examinabis? Eur. Multos admodum. Primum recita mihi illum ex Orestea. Bacch. Silete jam omnes. Recita Æschyle. Æsch. *Mercuri Terrestris, qui paterna inspectas imperia, servator mihi sis et adjutor roganti: venio enim in hanc terram et revertor*— Bacch. Estne in istis quidpiam quod carpere velis? Eur. Plus quam duodecim. Bacch. At vero omnia ista non sunt plura, quam tres versus. Eur. Sed unusquisque eorum habet viginti peccata. Bacch. Æschyle, auctor tibi sum ut taceas: sin minus, præter hos tres iambos, reus eris plurium. Æsch. Egone ut coram hoc taceam? Bacch. Si me audis. Eur. Quippe initio statim peccavit immane quantum. Viden' ut nugaris? Bacch. Nil curo. Æsch. Quomodo dicis me peccasse? Eur. Repete denuo. Æsch. *Mercuri Terrestris, qui paterna inspectas imperia*— Eur. Annon Orestes hoc dicit in tumulo patris mortui? Æsch. Haud aliter dico. Eur. Anne ergo Mercurium inspectasse dicit, ut pater interierit suus per vim manu muliebri, clandestinis dolis?

Æsch. Non illum inquam Dolosum, sed Eriunium Mercurium vocavit *Terrestrem,* quod et addito declaravit verbo, quia *paternum* istud munus obtinet. Eur. Majus adhuc, quam volebam, peccatum commisisti. Si enim quod *Terrestris* sit, *paternum* hoc habet munus— Bacch. Hoc pacto esset inde a patre tumulorum suffossor. Æsch. Bacche, non uteris vino fragrante. Bacch. Recita ei alium: tu vero vitium observa. Æsch. *Servator mihi sis et adjutor roganti* : *venio enim in terram hanc et revertor*— Eur. Bis idem nobis dixit sapiens Æschylus. Bacch. Quomodo bis? Eur. Considera orationem: ego autem tibi declarabo. *Venio enim in terram hanc,* inquit, *et revertor.* Idem est autem *venio* quod *revertor.* Bacch. Ita hercle, tanquam si quis vicino suo dicat: *Commoda mihi mactram, aut, si vis, magidem.* Æsch. Non utique istud, o garrule homo, idem est: sed versus est omnium optimus. Bacch. Quomodo ergo? doce me qua ratione istuc dicas. Æsch. *Venire* quidem *in terram* cuicunque licet, qui patriæ particeps est: hic enim calamitatis expers venit. At exsul et *venit* et *revertitur.* Bacch. Bene, ita me Apollo amet. Quid tu dicis, Euripide? Eur. Nego Orestem domum *reversum fuisse:* clam enim venit, non impetrata venia ab iis, penes quos imperium erat. Bacch. Bene, ita me Mercurius amet. At quod dicis non intelligo. Eur. Recita igitur alium. Bacch. Age tu recita, Æschyle, ocius: Tu vero ad vitium respice. Æsch. *Tumuli in vertice hæc renuntio patri, ut audiat et auscultet.* Eur. Idem alterum rursus dicit. Nam *audire* et *auscultare* idem est planissime. Bacch. Mortuis enim loquebatur, o improbe, quibus ne ter quidem dicentes sufficimus. Æsch. Tu vero quemnam ad modum faciebas prologos? Eur. Edisseram: et si alicubi bis idem dixero, aut si farturam videris inesse, quæ nihil ad rem pertineat, me despue. Bacch. Agedum fare: non enim meæ sunt loquendi partes, sed auscultandi, quam recte se habeant tuorum prologorum versus. Eur. *Erat Œdipus ab initio beatus homo*— Æsch. Non hercle, non inquam: sed ipsa natura miser, utpote quem, prius quam satus esset, Apollo prædixit patrem suum occisurum, et prius quam natus esset. Quomodo is *erat ab initio beatus homo?* Eur. *Deinde factus est miserrimus mortalium.* Æsch. Non hercle, non inquam: nam non desiit idem esse qui ante. Quo enim pacto? quando ipsum recens jam editum hiberno tempore in testa exposuerunt, ne educatus patris fieret interfector: deinde cum magno suo malo pervenit ad Polybum tumentibus pedibus: postea vetulam juvenis ipse duxit uxorem, et ad hæc suam ipsius matrem: denique se ipsum excœcavit. Bacch. Beatus fuisset, si cum Erasinide etiam classis præfectus fuisset. Eur. Deliras: ego vero prologos recte facio. Æsch. At jam hercle non vellicabo versuum singula verba: sed, diis propitiis, a lecythulo prologos tuos disperdam. Eur. A lecythulo tu meos?

ÆSCH. Unico tantum. Nam sic facis versus, ut tuis iambis adaptari possint omnia, et pellicula, et lecythulus, et culeolus. Id autem ostendam illico. EUR. Ecce vero! tu id ostendes? ÆSCH. Aio. BACCH. Recitare jam oportet. EUR. *Ægyptus, ut fama maxime pervulgata est, cum filiis quinquaginta navi Argos appellens*— ÆSCH. Lecythulum deperdidit. EUR. Quid rei erat hic lecythulus? non plorabit? BACCH. Recita ei alium prologum, ut rursus cognoscat. EUR. *Bacchus, qui thyrsis et hinnulorum pellibus instructus inter tædas super Parnasum saltat choreas agens*— ÆSCH. Lecythulum deperdidit. BACCH. Heu! rursus percussi sumus a lecytho. EUR. Sed non amplius molestus erit. Nam ad istum prologum non poterit applicare lecythum. *Beatus haud est ullus ab omni parte: vel enim summo natus genere opibus caret, vel ignobilis*— ÆSCH. Lecythulum deperdidit. BACCH. Euripide. EUR. Quid est? BACCH. Vela tibi submittenda sunt, ut mihi videtur: nam lecythulus iste validum emittet ventum. EUR. Nihil moror, ita me Ceres amet: nunc enim ei excutietur ille. BACCH. Age recita alium, et cave a lecytho. EUR. *Cadmus, relicta quondam urbe Sidonia, Agenori filius*— ÆSCH. Lecythulum deperdidit. BACCH. O bone, lecythum eme, ne nobis corrumpat prologos. EUR. Quid ita? Egone ab hoc emam? BACCH. Si me audis. EUR. Minime vero. Nam multos prologos potero dicere, ubi iste non poterit aptare lecythum. *Pisam profectus Tantalo natus Pelops velocibus equis*— ÆSCH. Lecythulum deperdidit. BACCH. Viden'? rursus aptavit lecythum. Sed, o bone, adhuc nunc vende eum quovis pacto: emes enim obolo pulchrum omnino et bonum. EUR. Nondum hercle: sunt enim adhuc multi mihi. *Œneus aliquando ex arvis*— ÆSCH. Lecythulum deperdidit. EUR. Sine recitem prius totum versum. *Œneus aliquando ex arvis copiosa collecta segete, e primitiis sacra faciens*— ÆSCH. Lecythulum deperdidit. BACCH. Inter ipsa sacra? Ecquis illum ei abstulit? EUR. Mitte istum, o bone: ad hunc enim dicat. *Jupiter, ut ab ipsa Veritate dicitur*— BACCH. Perdet te: dicet enim: *Lecythulum deperdidit.* Quippe lecythulus iste prologis tuis, tanquam ficus oculis, adhæret. Sed, obsecro per deos, ad cantica ejus te converte. EUR. Equidem possum demonstrare, ipsum esse malum canticorum auctorem, atque eadem subinde repetere. CHOR. Quid tandem fiet? nam ego sane solicitus cogito, quamnam reprehensionem conferet in virum, qui multo plurima jam et pulcherrima carmina fecit, præ omnibus istis qui nunc sunt poëtæ. Miror sane, quomodo reprehensurus hunc sit Baccheum regem: et ei timeo. EUR. Admiranda scilicet carmina! res ipsa mox indicabit. Nam in unum omnia ejus carmina concidam. BACCH. Et isti ego, sumtis calculis, computabo. *(Tibicen diaulium accinit.)* EUR. *Achilles Phthiota, cur, audita hominum cæde, non festinas in auxilium, laboris remedium? Mercurium ge-*

neris auctorem honoramus, paludis adcolæ. Non festinas in auxilium, laboris remedium? Bacch. Duo isti jam sunt *labores* tibi, Æschyle. Eur. *Inclutissime Achæorum, Atrei multis imperans gnate, percipe hæc: non festinas in auxilium, laboris remedium?* Bacch. Tertius, Æschyle, tibi *labor* iste. Eur. *Favete linguis. Melissarum præsides jam in eo sunt, ut Dianæ domum aperiant. Non festinas in auxilium, laboris remedium? Penes me est jus invocandi justum imperium sanctorum virorum. Non festinas in auxilium, laboris remedium?* Bacch. O Jupiter Rex! res *laborum* quanta illa est! Equidem in balneum ire volo: præ *laboribus* enim renes mihi intumuere. Eur. Ne, quæso, prius quam et aliud audieris statarium canticum, e citharœdicis modis concinnatum. Bacch. Age expedi, et *laborem* ne adde. Eur. *Quomodo Achivorum geminum imperium, Hellenicæ pubis, Phlattothrattophlattothrat, Sphingem tristificam, rectorem canem, mittit Phlattothrattophlattothrat, cum hasta et manu vindice impetuosus ales, Phlattothrattophlattothrat, incidere faciens in audaces canes aëra pervagantes Phlattothrattophlattothrat, quod ad Ajacem inclinat: Phlattothrattophlattothrat.* Bacch. Quid rei est istud *Phlattothrat?* Estne ex Marathone? aut unde collegisti restionis carmina? Æsch. At ego ex bono in aliud bonum traduxi hæc, ne idem cum Phrynicho Musarum sacrum pratum viderer carpere. Sed hic quæ canit, ea sumit ab omnibus meretriculis, scoliis Meliti, Caricis tibiarum modis, lessis, choricis cantilenis; quod et illico palam fiet. Ferat huc aliquis lyram. Sed quid lyra ad istum? ubi est muliercula testulis crepitantibus ludens? adesdum Euripidis Musa, ad quam cantare ista decet carmina. Bacch. Nunquamne hæc Musa Lesbias imitata est? non? Æsch. *Alcedones, quæ apud perennes maris fluctus cantillatis, tingentes humidis alarum guttis corpus, rore humectatæ: et vos, quæ sub tectis in angulis habitantes araneæ e e e e evolvitis digitis extenta jugo fila, pectinis arguti curas; ubi tibiarum amans delphin exsultabat proris cæruleis, oracula et stadia: florentis vitis lætitiam, uvæ capreolum curas solventem. Circumda mihi brachia, nate. Viden' hunc pedem?* Bacch. Video. Æsch. *Quid vero? an hunc vides?* Bacch. Video, inquam. Æsch. Hujuscemodi quum tu facias, audes mea carmina reprehendere, qui duodecim figuras Cyrenæ imitaris modulando? hæc quidem sunt tua carmina: volo autem adhuc monœdiarum tuarum percurrere rationem. *O Noctis atra caligo, quodnam mihi triste insomnium mittis e tenebris, Orci ministrum, animam inanimem habentem, nigræ Noctis filium, horribili specie, pulla veste indutum, truculenta tuentem, magnos ungues habentem? sed mihi, o famulæ, lucernam accendite, et in urceis e fluviis rorem adferte, et aquam calefacite, ut divinum insomnium lustrem. Io marine dive! hoc illud est. Io contubernales, ista prodigia spectate. Rapto meo gallo*

evasit Glyca. Nymphæ montigenæ! O Mania comprehende eam. At ego misera tum forte intenta eram operi meo, fusum oppletum lino e e e e evolvens manibus, glomerem faciens, ut primo mane in forum ferrem et venderem. At ille subvolabat in ætherem levissimo alarum motu, mihique dolores reliquit; lacrimasque oculis fundebam misera. Sed, o Cretenses, Idæ filii, sumtis sagittis, succurrite, cruraque leviter movete, et cingite domum. Simulque Dictynna virgo, Diana formosa, canes habens secum, perlustret domum quaquaversum. Tu vero Jove nata Hecata geminam protendens facem velocissimis manibus, præluceas mihi in domum Glycæ, ut ingressa detegam furtum. Bacch. Missa jam facite carmina. Æsch. Et mihi satis. Nam ad stateram volo hunc ducere, quæ sola ostendet utriusque nostrum poësin, qualis sit: explorabit enim pondera verborum. Bacch. Adeste huc, siquidem hoc etiam mihi faciundum est, ut poëtarum artem ad libram tanquam caseum vendam. Chor. Industrii sunt sapientes. Nam istuc aliud est monstrum novum, mirabilitatis plenum, cujusmodi quis alius excogitasset? Edepol ego, si quis id mihi dixisset quispiam e vulgo, ne credidissem unquam, sed putassem eum nugas agere. Bacch. Agite jam, accedite ad lances. Eur. En adsum. Bacch. Easque prehendentes versum uterque recitet, nec dimittatis, prius quam ego vobis coccyzavero. Eur. Prehendimus. Bacch. Versum jam recitate ad stateram. Eur. *Utinam Argoa nunquam pervolasset navis.* Æsch. *Sperchie fluvie, et boum pascua.* Bacch. Cucu. Dimittite. Multo sane inferius vergit hujusce versus. Eur. Quamobrem? Bacch. Quia imposuit fluvium, illorum more, qui lanas vendunt, madefaciens versum, tanquam lanam: tu vero versum alatum imposuisti. Eur. Sed alium quempiam recitet contraque appendat. Bacch. Prehendite igitur rursus. Eur. En prehendo. Bacch. Recita. Eur. *Non est Suadæ templum aliud quam oratio.* Æsch. *Sola enim ex diis Mors dona non appetit.* Bacch. Dimittite, dimittite: hujus versus rursus vergit deorsum: Mortem enim indidit gravissimum malorum omnium. Eur. At ego Suadam, versum egregium plane. Bacch. Sed Suada res levis est, et mente caret. At tu alium quære ex illis, qui sunt majoris ponderis, qui tibi lancem impellat deorsum, robustum quempiam et magnum. Eur. Age ergo ubi est mihi talis? ubi esse dicam? Bacch. *Jecit Achilles duo puncta et quatuor.* Recitate: nam hæc ultima est appensio. Eur. *Instar ferri grave dextra comprendit lignum.* Æsch. *Super curru currus, super cadavere cadaver.* Bacch. Circumvenit te nunc etiam. Eur. Quidum? Bacch. Duos currus indidit et cadavera duo, ita ut ne centum quidem Ægyptii pondus tollerent. Æsch. Nec mecum amplius singulis versibus certet: sed in stateram ipsemet, liberi, uxor, Cephisopho, ingressus sedeat, adsumtis etiam libris: ego vero duos tantum meorum versuum recitabo.

Bacch. Sapientes sunt isti viri, equidem a judicio abstinebo: nam neutrum illorum volo mihi infensum reddere. Alterum enim sapientem judico, altero delector. Plut. Nihil igitur eorum efficies, quorum causa venisti. Bacch. Si vero sententiam pronuntiavero, quid tum? Plut. Altero adsumto abibis, utrumlibet prætuleris, ne frustra huc veneris. Bacch. Dii te ament. Agite vos auscultate mihi: ego poëtam huc veni quæsitum. Eur. Qua gratia? Bacch. Ut sospitata civitas choros instituat. Uter itaque vestrum civitati suaserit quidpiam utile, hunc abducere constitui. Primum ergo de Alcibiade qualem fovetis utrique sententiam? civitas enim male habet. Eur. Quid autem de illo sentit? Bacch. Quid sentiat? et desiderat eum, et odit, et cupit habere. Sed quid sentiatis de illo, dicite. Eur. Odi civem, qui ad juvandam patriam tardus est, ad lædendam vero, promtissimus, quique se ex difficultatibus celeriter expedit, civitati autem prospicere nequit. Bacch. Euge, o Neptune, tu vero quam habes sententiam? Æsch. Non oportet leonis catulum in urbe educare: si vero aliquis educatus fuerit, moribus ejus obsecundandum. Bacch. Nescio, ita me Jupiter amet, utram in partem sententiam feram: alter enim sapienter dixit: alter perspicue. Sed adhuc unam uterque sententiam dicite, ecquam rationem habetis servandæ civitatis. Eur. Si quis pro alis Cleocrito applicet Cinesiam, et auræ utrumque tollant super maris æquor. Bacch. Ridiculum quidem videretur. Sed quid sibi volt hoc commentum? Eur. In prælio navali acetabula manibus tenentes, acetum inspergerent oculis hostium. Sed aliud quid novi et dicere volo. Bacch. Dic. Eur. Si illa, quæ nunc infida sunt, pro fidis habeamus: et illa, quæ fida sunt, pro infidis. Bacch. Quomodo? non intelligo. Rudius aliquanto dic et planius. Eur. Si civibus, quibus nunc fidimus, illis diffidamus: et quibus non utimur, istis utamur, forte sospitaremur. Si enim nunc illorum opera infelices sumus, quomodo contraria istis agentes, salvi non essemus? Bacch. Bene sane, o Palamedes! o ingenium lepidissimum! num ipsus hæc invenisti, an Cephisopho? Eur. Ego solus: sed acetabula Cephisopho. Bacch. Quid autem dicis tu? Æsch. Civitatem primumdum dic mihi, qualibus viris utatur. Num probis? Bacch. Qui? odit eos pessime. Æsch. Malis autem delectatur? Bacch. Non sane illa quidem: sed necessitate coacta iis utitur. Æsch. Quomodo ergo aliquis ejusmodi urbem servaverit, cui nec laneum, nec pelliceum stragulum convenit. Bacch. Quæso reperi aliquid, si forte e malis emergere denuo possit. Æsch. Illic dicam: hic autem nolo. Bacch. Minime. Sed hinc mitte sursum bona. Æsch. Quando terram hostium putaverint suam esse; suam vero, hostium: et quæstum esse naves, inopiam vero esse quæstum. Bacch. Bene quidem: sed judex hæc deglutit solus. Plut. Fer sententiam. Bacch. Hoc

erit judicium vestrum. Eligam enim eum quem cupit animus meus. Eur. Memor itaque deorum, per quos abducturus me jurasti domum, elige amicos tuos. Bacch. *Lingua juravit:* Æschylum vero eligam. Eur. Quid fecisti, impurissime hominum? Bacch. Egone? Judicavi vicisse Æschylum. Nam quidni? Eur. Adhucne me adspicis, in quem turpissimum admisisti flagitium? Bacch. Quid turpe, si spectatoribus non ita videtur? Eur. Improbe, patierisne ut mortuus maneam? Bacch. Quis scit an *vivere* sit *mori*, *spirare* vero *cœnare;* et *dormire*, *vellus?* Plut. Itote ergo intro, Bacche. Bacch. Quam ob rem? Plut. Ut hospitali epulo vos excipiam, priusquam abeatis. Bacch. Recte hercle autumas: hæc enim res mihi molesta non est. Chor. Beatus vir est, qui perfectam habet sapientiam: quod multis ex argumentis discere est. Etenim iste, quia sapere visus est, rursus redibit domum, bono civium, et bono suorum cognatorum et amicorum, quia perspicax et prudens est. Pulchrum itaque est, non Socrati adsidentem garrire, abjecta arte musica, omissisque iis, quæ præcipua sunt artis tragicæ. Sermonibus autem tetricis et subtilitatibus nugarum immorari otiosum, desipientis est hominis.

Plut. Agedum, Æschyle, lætus abi, et serva urbem nostram præceptis utilibus, et castiga stultos: sunt autem multi. Atque istuc trade Cleophonti, et hoc quæstoribus illis, Murmeci simul et Nicomacho; hoc autem Archenomo: et dic ipsis ut cito ad me huc veniant, et ne cunctentur. Ni vero cito venerint, ego, ita me amet Apollo, fodicabo ipsos, et quadrupedes constrictos, una cum Adimanto Leucolophi filio, mox huc demittam. Æsch. Faciam hæc: tu autem solium meum da Sophocli custodiendum et servandum, si forte aliquando huc redeam. Nam hunc mihi secundum esse judico in sapientia. Memineris vero, ut vafer ille homo et falsiloquus et scurra nunquam in sede mea vel invitus sedeat. Plut. Prælucete igitur vos huic lucernis sacris, simulque prosequimini, suis ipsum canticis et carminibus celebrantes. Chor. Principio felix iter abeunti poëtæ et in lucem properanti date, Dii inferi: deinde civitati magnorum bonorum bonas excogitationes. Nam magnis malis et acerbo armorum conflictu liberaremur hoc pacto. Pugnet autem Cleopho, et alius quicunque istorum voluerit, in patrio suo solo.

ECCLESIAZUSÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

Praxagora.
Mulieres Quædam.
Chorus Mulierum.
Blepyrus *maritus Praxagoræ.*
Vir Quidam.
Chremes.
Vir I. *bona in medium depositurus.*
Vir II. *non depositurus.*
Vetulæ III.
Puella.
Adolescens.
Ancilla.
Herus.

[1—39]

Prax. O lucidum jubar lychni fictilis, conspicuis in locis perquam commode suspensum, (namque tuam originem fortunasque exponemus, o lychne; nempe rota ductus impulsu figuli, singulis in naribus splendidos Solis honores habes.) da motu tuo condicta flammæ signa. Tibi quippe uni aperimus consilia nostra; atque adeo merito, siquidem in cubiculis nostris dum varias rei Venereæ schemas experimur, tu nobis ades, neque quisquam ex ædibus abigit oculum tuum, crissantium corporum inspectorem. Solus autem, o lychne, in arcanos usque feminum recessus luces, deustulans pullulantes pilos: tum etiam nobis cellas frugibus et Lyæo latice refertas furtim reserantibus ades. Ac in hisce omnibus adjutor quum sis, nihil tamen vicinis enuntias. Quamobrem conscius eris præsentium consiliorum, quæcunque Sciris decreverunt mulieres amicæ meæ. Sed nulla earum adest, quas venisse oportuit: et tamen jamjam lucescet hoc: actutum habebitur concio, et sedes nobis capiendæ sunt, ut olim Sphyromachus dixit, si satis meministis: *Oportet mulieres inter viros sedentes latere.* Quidnam autem sit? an nondum consuerunt barbas, quas ut haberent constitutum fuerat? an vero vestes virorum subducere eis difficile fuerit? Atat advenientem lucernam prospicio. Age, mihi retro huc concedendum est, ne forte qui horsum venit, vir aliquis siet. Mul. I. Nunc eundi tempus est: præco enim modo prodeuntibus nobis domo altera vice cantavit. Prax. At ego vos opperiens noctem perpetem vigilavi. Verum age, hanc vicinam e proximo evocem, leniter scalpens januam. Cauto enim opus est, ne quid vir ejus persentiscat. Mul. II. Audivi sane, dum mihi induco calceos, scalptionem digitorum tuorum, quippe quæ non dormiebam; siquidem vir, o mea tu (Salaminius autem est quicum nupta sum ego) tota

me nocte usque et usque agitavit in stragulis. Itaque adeo illius vestem nunc demum capere potui. Mul. I. Atat video prodeuntem Clinaretam, et Sostratam, et una cum iis vicinam hanc Philænetam. Prax. Ecquid festinabitis vos? Sancte enim dejeravit Glyce, quæ nostrum postrema venerit, eam tribus vini congiis et cicerum chœnice multatum iri. Mul. I. En, Smicythionis non vides Melistichen in virilibus calceis festinantem? Ea quidem sola mihi videtur a viro exisse otiose. Mul. II. Quid? nonne vides cauponis uxorem Geusistratam dextra lampadem tenentem, unaque Philodoreti et Chæretadæ sponsam? Prax. Sed et alias bene multas video horsum tendentes, mulierum quæ sunt in urbe excellentissimas quasque. Mul. III. Ego quidem, o dilecta, diu multumque fui sollicita, donec e domo furtim elabi potuerim. Vir enim meus totam noctem misere tussiit, trichiis here in cœna offertus. Prax. Sedete igitur, ut vos, quando huc omnes convenisse video, de iis interrogem, quæ in Sciris decreta sunt, quo sciam ea feceritis nec ne. Mul. IV. Ego sane: nam primum omnium alas habeo hirsutiores fruticeto, itidem ut convenerat. Tum vero, si quando vir meus ad forum se conferret, totum corpus perungebam, et sic stans in sole toto die excoquebar. Mul. V. Ego quoque: novaculam enim domo ejeci extemplo, tota ut pilosa fierem, neque quicquam mihi cum muliere simile esset. Prax. Habetis vero barbas, quibuscum ut conveniremus, nobis omnibus edictum fuerat? Mul. IV. Ego quidem, per Hecaten, pulchram hancce habeo. Mul. V. Ego itidem unam, Epicratis barba non paulo pulchriorem. Prax. Vos autem quid autumatis? Mul. IV. Habere se autumant: dictis enim adnuunt. Prax. Et quidem cetera vobis, ut video, factitata sunt: Laconicos enim calceos habetis et scipiones, vestesque viriles, prout a nobis præceptum fuerat. Mul. VI. Ego quidem hunc Lamiæ dormientis baculum domo etiam mecum extuli. Mul. I. Hic sane unus ex iis baculis est, quorum pressus pondere pedit Lamias. Aptus esset, per Jovem Servatorem, hic homo, si Panoptæ renonem indueret, carnificem quibus vellet modis ludificari. Prax. Dicite, quæso, dum adhuc astra in cœlo apparent, qui tandem ea, quæ posthæc agenda sunt, faciemus? conventus enim, ad quem nos accinximus, statim ab Aurora inchoabitur. Mul. I. Sane Ecastor: itaque capere te sedem oportet ex adverso tribunalis, in quo Prytanes sedent. Mul. VII. Hæc quidem mecum adtuli, ut congregata concione carminare possim. Prax. *Congregata?* misera. Mul. VII. Ita sane, per Dianam. Qui enim minus bene rhetores audiam, si carminem! nudi autem mihi sunt pueri domi. Prax. Ecce vero carminantem? quam quidem nullum corporis membrum oportebat ostendere spectatoribus. Res vero bella et nimis jocosa nobis accideret, si frequenti in populi cœtu transcendens subsellia nostrum quæpiam, rejecta veste eugium ostenderet. Sin priores sederimus,

collectis vestibus, latebimus. Quum vero barbas demiserimus, quas illic ori nostro circumligabimus, quis, amabo, nos videns non reputaverit viros? Agyrrius enim Pronomi barbam habens, cunctos fefellit: atque prius mulier erat: nunc autem, ut vides, summum in republica locum tenet. Quocirca, per diem crastinum obsecro, tam magnum audeamus facinus, si qua ratione urbis administrationem capere possimus, quo boni quidpiam in eam conferamus. Nunc enim nec velis nec remis ratem provehimus. Mul. VII. At quæso tandem, quonam fiet modo, ut mulierum conventus concionari possit? Prax. Sane vero nihil facilius. Quippe vulgo dictitant, eos ex adolescentibus, qui plurimum subiguntur, dicendi peritissimos esse: id autem nobis per fortem fortunam suppetit. Mul. VII. Nescio ego. Periculosa autem res est inexperientia. Prax. Inde est quod huc data opera convenimus, ut ante meditemur quæ nobis illic dicenda erunt: age autem, nonne ocius barbam tibi circumligabis, tuque et ceteræ omnes, quæ in dicendo exercitæ sunt? Mul. VIII. Quænam autem, o stulta, nostrum loqui nescit? Prax. Age igitur, barbam tu tibi præliga, citoque vir fias. Ego autem, positis in medio coronis, barbam et ipsa mihi circumligabo, sicut vos facietis, si forte quid dicere mihi videbitur necesse. Mul. II. Age o dulcissima Praxagora, aspice sodes, quam ridicula res videatur. Prax. Qui autem ridicula? Mul. II. Veluti si sepiis assatis barbam quis circumligaret. Prax. Heus lustrator, mustelam circumfer: prodi in medium. Ariphrades, linguam comprime, transi et sedem cape. Quænam concionari vult? Mul. VIII. Ego. Prax. Impone igitur capiti coronam, quod faustum et felix sit. Mul. VIII. Ecce. Prax. Verba facito. Mul. VIII. Itane antequam biberim dicam? Prax. Ecce vero *biberim!* Mul. VIII. Quid igitur, o inepta, opus fuerat coronam sumere? Prax. Apage te hinc. Talia fortasse nobis fecisses et illic. Mul. VIII. Sed enim nonne et viri in concione bibunt? Prax. En iterum *bibunt!* Mul. VIII. Sane, per Dianam, et quidem meracius. Unde et decreta quæcunque faciunt, inspicientibus et attente considerantibus insana videntur et dementia, velut ebriorum hominum commenta. Quin etiam, per Jovem, libant: sin minus, cujus rei gratia ita diis supplicarent, vinum nisi adesset? præterea conviciantur inter sese, quasi bene appoti; temulentosque, qui se gerant indecore, efferunt e cœtu lictores. Prax. Abi, abi sis et sede: mulier enim nihili es. Mul. VIII. Ecastor næ mihi satius erat barbam non sumere: siti enim, opinor, nunc miseræ mihi dissilient viscera. Prax. Estne vestrum alia quæ velit dicere? Mul. IX. Ego. Prax. Age ergo coronare: res quippe nunc agitur: daque operam ut viriliter et probe dicas, baculo decore innixa. Mul. IX. *Profecto optassem quempiam eorum, qui dicendo assueti sunt, ea dicere, quæ optima sint, ut sederem otiosus: at nunc*

ne unam cauponam sivero, quantum quidem mea sententia valuerit, in diversorio suo lacus aquæ facere. Mihi quidem non placet, per Cererem et Proserpinam— PRAX. *Per Cererem et Proserpinam?* O misera, ubinam tibi mens est? MUL. IX. Quid vero est? Nondum enim a te petii bibere. PRAX. Non sane: sed, quum vir sis, per Cererem et Proserpinam jurasti: quanquam cetera lepidissime locuta es. MUL. IX. O per Apollinem! PRAX. Desine, quæso: frustra enim concioni interfuerim, nihilque promoverim, nisi mos loquendi accurate observatus fuerit. MUL. IX. Cedo coronam: nam rursus concionabor. Videor enim mihi satis apte quippiam meditata. *Mihi enim, o mulieres, quæ hic sedetis*— PRAX. *Mulieres* rursus, o misella tu, compellas, quæ viros compellare debes. MUL. IX. Erroris causa est Epigonus iste. Quippe eo respiciens, coram mulieribus dicere me putabam. PRAX. Facesse hinc tu quoque, et posthac sede: ego enim ipsa, ut videor, sumta hac corona, vestrum omnium causa concionabor, deos primum precata, ut, quæ constituimus, ad felicem exitum perducam. *Æque ad me adtinet hujus regionis cura, atque ad vos. Doleo autem et fero iniquo animo omnia urbis nostræ incommoda: quippe illam video præfectis utentem perpetuo malis: eorumque si quispiam vel diem unum bonus sit, totos decem dies malus est. Alii fortassis commiseris rempublicam? plura etiam mala faciet. Difficile autem viros morosos monere; vos, inquam, o cives, qui reformidatis eos, qui vos amare volunt: iis autem, qui amare nolunt, supplicatis perpetuo. Fuit tempus, quum conciliis nullo modo uteremur, sed Agyrrium pravum hominem censebamus: nunc autem, quum iis utamur, alius quidem accipiens pecuniam, id mirum in modum laudat; qui vero non accipit, eos morte dignos deputat, qui in conciliis mercedem ferunt.* MUL. I. Per Venerem, hæc belle dicis. PRAX. Misera, *Venerem* nominasti. Lepida vero et jocosa nobis faceres, in concione si id diceres. MUL. I. At non dicerem. PRAX. Ne igitur nunc assuesce dicere. *Præterea confœderationem hanc quum considerabamus, deque ea deliberabamus, vulgo dictitabant perituram civitatem, si minus illa fieret: postquam inita est, indigne ferre cœperunt: rhetorum autem ille, qui eam suaserat, extemplo fugiens abiit. Naves in mare deduci, satis placet inopi: divitibus autem et agricolis non placet. Corinthiis succensetis: illi autem tibi, o popelle, boni et commodi sunt: iis itidem commodus esto. Argeus rudis est, Hieronymus autem sapiens. Salus leviter caput exseruit, at illam respuitis, ne Thrasybulum ipsum advocantes.* MUL. I. Eugepæ, quam prudens vir! PRAX. Nunc, ut decet, laudasti. *Vos enim, o popule, horum omnium causa estis, qui pecuniam publicam in mercedem vestram fertis. Privatim singuli spectatis, quod quisque lucrabitur; commune autem, quemadmodum Æsimus, volvitur. Atqui si mihi auscultaveritis, adhuc servabimini. Mulie-*

ribus enim aio oportere vos urbem nostram tradere: etenim illis domi procuratricibus et dispensatricibus utimur. Mul. II. Bene, bene, per Jovem, bene. Perge, o bone. Prax. *Ut autem melius quam nos moratæ sunt, ego docebo. Primum enim cunctæ lavant lanas aqua calida pro more veteri: neque temere novi quid tentantes ipsas videas. Atheniensium vero civitas, si hoc bene teneret, nonne servaretur, nisi quid aliud novi curiose frustraque actitaret? Sedentes illæ frigunt obsonia, sicut et prius: capite ferunt, sicut et prius: Thesmophoria agunt, sicut et prius: viros suos male habent, sicut et prius: adulteros domi habent, sicut et prius: et ut illis dent, obsonantes fallunt, sicut et prius: vinum meracum amant, sicut et prius: subagitatæ gaudent, sicut et prius. His igitur, o viri, urbem tradentes, non est, quod frustra argutemur; neque rogitemus, quid illæ acturæ sint: sed omnimodo sinamus illas imperare, hoc unum considerantes, quod videlicet matres quum sint, milites servare cupiunt. Dein cibaria quisnam melius submittat, quam quæ peperit? ad parandas divitias solertissimum est muliebre ingenium; et mulier si imperet, haud unquam facile decipiatur: quippe illæ decipere assuetæ sunt. Cetera quidem omittam: in his autem si mihi fidem habueritis, felices vitam omnem degetis.* Mul. I. Bene, o jucundissima Praxagora, et ingeniose. Unde quæso hæc, o bona, didicisti tam callide? Prax. Fugarum tempore cum viro habitavi in Pnyce: tum sæpius ibi audiens rhetorum conciones, et ipsa concionari didici. Mul. I. Non temere igitur, o bona, dicendi perita es et sapiens; et te ducem mulieres abhinc eligimus, si hæc, quæ cogitas, facies. Verum si Cephalus irruens convicietur tibi, quo modo ei in concione contradices? Prax. Eum dicam delirare. Mul. I. At hoc norunt omnes. Prax. Sed et atra bile percitum esse. Mul. I. Hoc itidem sciunt omnes. Prax. Præterea et acetabula male fingere, rempublicam autem bene et pulchre. Mul. I. Quid si Neoclides lippus probra tibi ingerat? Prax. Huic ego dicam, ut in canis culum inspiciat. Mul. I. Quid, si te pulsent? Prax. Ego contra movebor, utpote quæ non imperita sim plurimarum pulsationum. Mul. I. Hoc unum a nobis provisum non est: si te lictores trahant, quid tandem facies? Prax. Subnixis sic alis reluctabor: neque enim media prehendar. Mul. I. Nos autem, si te sublimem rapiant, amittere jubebimus. Mul. II. Hæc quidem nobis pulchre cogitata sunt: illud vero non prævidimus, quonam modo manus tollere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tollere adsuetæ sumus. Prax. Res ista difficilis est: tamen extendendæ manus ab humero nudantibus alterum brachium. Nunc autem agite, vestes succingite, induamini citissime Laconicos calceos, quemadmodum virum videtis, quum in concionem, aut foras singulis diebus iturus est. Tum vero, quum ea se bene habuerint, barbas vobis adligate. Quum vero bene

compositæ illas scite aptaveritis vobis, tunc etiam virorum pallia, quæ subduxistis, ceteris superinjicite, et baculis innixæ, incedite, canticum aliquid senile canentes, more rusticorum incitatæ. Mul. II. Bene autumas: nos autem præeamus illis. Nam et alias puto ex agris in Pnycem venturas exadvorsum mulieres. Prax. Verum festinate. Quippe mos est, ut qui usque a mane in Pnyce non adfuerunt, abeant ne minimum quidem lucri referentes. Chor. Progrediendi tempus est, o viri; id enim nos memores dicere perpetuo oportet, ne forte nobis excidat: neque enim mediocre periculum nobis adsit, si deprehendamur aggressæ tale facinus in tenebris. Sem. Eamus in concionem, o viri; nam interminatus est Thesmotheta ei, qui non primo mane, offusis etiamnum tenebris super terram, venerit pulvere conspersus præ festinatione, acerba tuens, alliata muria contentus, ei inquam, non daturum se tres obolos. Sed, o Charitimida, tuque Smicythe, et Drace, sequere festinabunde, operam dans, ut nihil aberres ab iis, quæ te illic effecta dare necesse est. Ceterum symbolo accepto prope invicem sedeamus, ut ea decernamus omnia, quæ amicarum nostrarum in rem bene conducant. At vero quid loquor? *amicorum* enim dicere debueram. Sem. Vide autem ut propellamus istos, qui ex Astu veniunt; qui quidem antehac, quum unicum obolum acciperent ad concionem venientes, sedebant confabulantes: nunc autem præ turba molesti sunt. At enim quum Archon erat generosus ille Myronides, nemo ausus fuisset e reipublicæ administratione mercedem ferre: sed veniebat unusquisque in sacculo habens potum simul panemque et duas cepas, tresque olivas circiter. Nunc autem triobolum accipere postulant, quum aliquid publicæ rei faciunt, quasi viles operarii, qui lutum ferunt.

Blep. Quid hoc rei est? Quonam mihi uxor evanuit? nam circa Auroram dies est; illa autem non apparet. At ego jaceo jamdiu cacaturiens, soleas quæritans in tenebris et pallium: postquam autem illud manibus studiose tentando non potui invenire, jam vero januam aderat pultans Copræus, hoc ego uxoris meæ amiculum capio, ejusque Persicas induo. Sed ubinam locus est secretus? ubinam commode cacaverim? at sane noctu ubicunque cacare vacat: neque enim me quisquam nunc cacantem viderit. Hei misero mihi, quod, senex quum essem, duxerim uxorem! quot ego verberibus plecti dignus sum! Neutiquam enim boni quidpiam actura exiit. Verum utut hæc sunt, interim cacandum est tamen. Vir Quid. Quis illic est? nonne Blepyrus vicinus? Per Jovem ille ipsus est. Dic mihi, quid sibi vult hoc rubrum quo contegeris? an te Cinesias alicunde concacavit? Blep. Minime: sed cum uxoris meæ crocotula, quam illa induere solet, domo exii. Vir. Pallium vero tuum ubinam est? Blep. Dicere nequeo; in stragulis enim diu quæsitum non reperi. Vir. Quid postea? tu non uxori imperasti ut diceret? Blep. Non

per Jovem: quippe intus non est: sed clam me evasit domo. Quamobrem metuo ne quid mali designet. Vir. Per Neptunum, eadem tibi prorsus eveniunt, quæ mihi. Uxor etenim mea disparuit, sumto pallio, quod ego ferre soleo. Neque hoc me modo male habet: sed et calceos ipsos abstulit: nullibi enim eos reperire potui. Blep. Per Bacchum, nec ego meas Laconicas: sed sicut eram cacaturiens, pedibus in cothurnos immissis huc festinavi, ut ne cacarem in læna, quippe quæ recens lota et nitida est. Vir. Quid, quæso, illud sit? num ad prandium eam amicarum quæpiam vocavit? Blep. Mea quidem sententia: non enim malis morata est moribus, quod quidem sciam. Vir. At tu funem cacas. Mihi vero tempus est abeundi in concionem, si modo cepero pallium, quod mihi unicum est. Blep. Ego itidem, ubi cacavero: nunc autem pirum quoddam silvestre occludens mihi podicem retinet cibos. Vir. Num pirum illud est, quod Laconicis dixit Thrasybulus? Blep. Per Bacchum, tenaciter mihi adhærescit. At enim quid agam? nec enim solum me angit hoc præsens malum: sed quando edero, quonam mihi abibit dehinc stercus? Nunc enim hic, quicunque tandem ille sit Achradusius vir, ostium obseravit. Quis igitur medicum mihi arcessat, et quem? quis eorum, qui clunibus operam dant, artis est peritissimus? hanc sane callet Amynon, at fortasse negabit. Antisthenem quispiam huc evocet omni modo: hic enim homo, ut facile conjicias, si ingemiscentem audias, novit quid sibi velit culus cacaturiens. O veneranda Lucina, ne me siris disrumpi obserato podice, ut ne fiam lasanum comicum. Chrem. Heus tu, quid facis? num cacas? Blep. Egone? non equidem hercle amplius; sed resurgo. Chrem. Quid vero uxoris tuæ amiculum induisti? Blep. Quippe illud temere in tenebris intus cepi. At unde agis te, quæso? Chrem. E concione. Blep. Jamne dimissa est? Chrem. Ita hercle, et quidem diluculo. Et pro Jupiter! plurimum risum præbuit rubrica, quam undique sparserant. Blep. Proinde triobolum accepisti. Chrem. Utinam vero! sed tardior veni; unde hercle me piget pudetque, quum præter inanem saccum nihil reportem domum. Blep. Quæ vero fuit causa? Chrem. Plurima hominum turba, quanta nunquam venit simul in Pnycem. Et sane quum illos intueremur, cunctos pro sutoribus coriariis habuimus. Quippe mirum in modum alba videbatur illa multitudo, quæ concionem replebat. Itaque non accepi triobolum, neque plurimi alii. Blep. Nec igitur ego acciperem, si nunc irem? Chrem. Quidnam? non pol, etiamsi eo profectus fuisses, quum secunda vice cecinit gallus. Blep. Væ misero mihi! *Antiloche, me viventem lugeas, magis quam triobolum: nullus enim sum ego.* Verum quæ res fuit, cur tanta turba mature adeo convenerit? Chrem. Quid aliud, quam quod Prytanibus visum est de salute reipublicæ sententias rogare? Tum statim primus Neoclides lip-

pus prodiit: dein populus exclamat, quam putas valide? *Nonne indignum est audere hunc concionari, quum præsertim de salute reipublicæ agatur, qui sibi palpebrarum pilos non potuerit salvare?* Ille autem reclamans et circumspectans ait: *Quid enim me facere oportuit?* BLEP. *Allia simul terentem cum silphio, Laconicumque miscentem tithymallum, tibi inungere vesperi supercilia,* ei dixissem ego, si adfuissem. CHREM. Post hunc Euæon, ille ingeniosissimus, processit nudus, ut quidem plerisque videbatur: ipse enim negabat se pallium habere. Deinde orationem habuit maxime popularem. *Videtis quidem,* inquit, *me ipsum quoque salutis egentem quatuor staterum: nihilominus dicam, quomodo rempublicam et cives servetis. Si enim indigentibus lænas præbeant fullones, statim incipiente bruma, laterum dolor neminem nostrum capiat unquam. Quibuscunque autem lectus non est, nec stragulæ vestes, eant illi apprime loti dormitum apud pellionum aliquem: is vero januam si claudat hiemis tempore, tribus scorteis penulis multetur.* BLEP. Per Bacchum, satis commoda. Si et hæc adjecisset, nemo, opinor, contra decrevisset; ut farinæ venditores scilicet indigentibus tres chœnices in cœnam præberent omnibus: sin minus, plurimum plorarent; ut id fructus et commodi plebs a Nausicyde ferat. CHREM. Posthæc autem formosus juvenis quidam, candido vultu, prosiluit, Niciæ similis, ut concionem haberet, et occepit dicere: *Oportere rempublicam mulieribus mandari.* Tum tumultuari cœpit sutoria multitudo et clamare, *bene ipsum et apte dicere:* at ii, qui ex agris venerant, reclamarunt. BLEP. Mentem enim habebant, per Jovem. CHREM. Verum inferiores erant numero: ille autem magis magisque vociferabatur, de mulieribus quidem bona plurima dicens, de te vero mala plurima. BLEP. Quid autem dixit? CHREM. Primumdum dixit te versipellem et fraudulentum. BLEP. Et te? CHREM. Ne adhuc me istud roges. Dein furem. BLEP. Me solum? CHREM. Immo hercle et sycophantam. BLEP. Me solum? CHREM. Immo hercle vero horuncce omnem multitudinem. BLEP. Hoc quidem quis infitias iverit? CHREM. At feminam dicebat rem esse sapientia plenam, et parandis divitiis aptam: nec illas arcana ex Thesmophoriis identidem efferre: te vero et me ex curia, quidquid Senatus decresset, efferre dicebat. BLEP. Et sane, per Mercurium, id mentitus non est. CHREM. Deinde mutuas inter se dare vestes, aurum, argentum, pocula, idque solas solis, non coram testibus, et ea omnia reddere, neque invicem fraudare; quod nostrum plurimos facere prædicabat. BLEP. Sane, per Neptunum, et quidem coram testibus. CHREM. Tum mulieres neminem criminari, aut in jus vocare, neque popularem statum evertere. Sed multa et bona aliaque quam plurima de mulieribus bene dicebat. BLEP. Quid tandem decretum est? CHREM. Committi rempublicam illis: id enim unum videri quod in urbe

nostra nondum factum sit. Blep. Ac decretum est? Chrem. Ita dico. Blep. Eaque omnia illis committuntur, quæ viris antehac curæ erant? Chrem. Ita se hæc habent. Blep. Neque ego amplius in foro jus dicam, sed uxor? Chrem. Neque tu, quos habes liberos, ales in posterum, sed uxor. Blep. Neque suspirare diluculo amplius opus erit mihi? Chrem. Non, per Jovem; sed mulieribus ea curæ sunt: tu autem securus sine gemitu pedens domi manebis. Blep. Hoc unum timendum est nobis æqualibus, ne scilicet illæ, ubi reipublicæ habenas susceperint, tum nos vi cogant— Chrem. Nam quam rem? Blep. Subagitare ipsas. Chrem. Si vero non possumus? Blep. Prandium non dabunt. Chrem. Tu vero istuc hercle age, ut prandeas et futuas simul. Blep. Nihil tam odiosum est, quam invitum aliquid facere. Chrem. Verum si reipublicæ istud conducit, id viros omnes facere oportet. Nam et quoddam seniorum dictum circumfertur, nempe: *Quæcunque stulta et fatua decreverimus, ea omnia nobis in melius converti.* Atque utinam ita contingat, et convertantur quidem, o veneranda Pallas et dii ceteri. Verum abeo: tu autem vale. Blep. Et tu, o Chreme. Chor. Incede, progredere: an est quisquam virorum, qui nos sequatur? converte te et adspice: custodi te caute, multi enim sunt hic fraudulenti et versipelles, ne quis a tergo habitum nostrum observet. Sed pedibus quam pote plurimum sonans incede. Nobis enim dedecus afferat omnibus ea res, si a viris deprensa fuerit. Quamobrem succinge te, circumquaque observans, et illuc, et huc ad dextram, ne hæc res infortunio nobis sit. Sed festinemus: namque prope illum jam sumus locum, unde in concionem perreximus, quum eo ivimus. Quin conspicitur jam domus, ex qua est dux illa, egregium commenta facinus, quod comprobarunt cives. Itaque non est, ut amplius cunctemur opperientes, barbasque mento aptatas habentes, ne quis forte nos videat, et medium in agmen nostrum involet. Sed age huc in umbra accedens ad parietem, limis respiciens, rursus habitum muta, et compone te ad eundem modum, quo antea culta eras: et ne cuncteris: quippe jam ducem nostrum omnium e concione venientem videmus. Sed festina omnis, et tædeat te barbam amplius habere, præsertim quum illæ adveniant vestem solitam jam pridem indutæ. Prax. Hæ nobis res, o mulieres, prospere cesserunt, de quibus deliberavimus. Sed quam citissime antequam nos vir quispiam videat, projicite penulas: facessat hinc virilis calceus, Laconicorum laxate colligata lora, baculos dimittite. Ac tu quidem istas mulieres compone: ego vero volo intro subrepens, priusquam vir me videat, pallium ejus reponere eo, unde sumsi, ut et alia, quæ domo extuli. Chor. Omnia quæ dixti, jam composita sunt: tuum autem est deinceps docere, quidnam agentes conducibile tibi videbimur recte auscultare. Nunquam enim cum ulla muliere, quæ te peritior acriorque esset, scio me congressam

fuisse. Prax. Opperimini nunc, ut ejus imperi, quod mihi modo mandatum est, vobis consiliariis utar; si quidem illic in medio tumultu et rebus asperis fortissimas vos experta sum. Chor. *(Deest Chori canticum.)*

Blep. Heus tu, unde venis, Praxagora? Prax. Quid tua, o bone, interest? Blep. Quid mea intersit? quam inepte hoc rogas! Prax. Saltem de mœcho aliquo non mihi narrabis. Blep. Non de uno forte. Prax. Atqui istud tibi explorare licet. Blep. Quo modo? Prax. Si capite unguentum redoleo. Blep. Quid vero? non subagitatur etiam mulier absque unguento? Prax. Non ecastor ego. Blep. Cur igitur et quonam abiisti diluculo, subducto mihi pallio? Prax. Mulier quædam socia et amica nocte me arcessivit parturiens. Blep. Itane non poteras, priusquam eo ires, rem mihi dicere? Prax. Mulieri præsto esse oportebat, cui tam prope instabat partus. Blep. Saltem mihi dixisses. Sed subest hic aliquid mali. Prax. Non, per Cererem et Proserpinam. Sed sicut tum eram, abii. Rogabat enim ea, quæ me arcessebat, ut quam citissime possem, ad sese irem. Blep. Itane vero non oportebat te vestimenta tua sumere? sed postquam me meis exueras, injecto mihi tuo amiculo, abiisti, relinquens me tanquam mortuum, nisi quod non coronasti me, neque lecythum adposuisti. Prax. Frigus enim erat; ego autem gracilis et paulo infirmior; ideoque ut calefierem, ista indui: te vero in calore jacentem et stragulis reliqui, mi vir. Blep. Laconicæ autem meæ tecum abierunt, et baculus meus simul. Prax. Ut pallium tuerer, meos cum tuis calceos mutavi, te imitans, et pedibus sonans, et lapides feriens baculo. Blep. Scin' igitur amisisse te tritici sextarium, quem ego accepissem, si concioni interfuissem? Prax. Ne sollicitus sis: nam marem peperit puerum. Blep. Concio? Prax. Non ecastor: sed mulier illa ad quam ivi. Verum, amabo, habitane est concio? Blep. Ita hercle. Non memineras me tibi heri dixisse? Prax. At enim nunc reminiscor. Blep. Nec igitur quæ illic decreta sunt nosti? Prax. Pol horum nihil novi. Blep. Sede igitur sepias esitans. Vobis enim rempublicam mandatam esse dicunt. Prax. Quid ut faciamus? texamus? Blep. Non hercle; sed ut administretis. Prax. Quænam? Blep. Res omnes, quæ ad civitatem adtinent. Prax. Per Venerem, beata erit civitas in posterum. Blep. Quamobrem? Prax. Multis de causis. Non enim audacibus viris licebit turpia in eam et indigna patrare deinceps, neque ullo modo testimonium falsum dicere, neque criminari. Blep. Neutiquam, per deos obsecro, istuc feceris, neque mihi victum meum auferas. Chor. O mi homo, sinito uxorem dicere. Prax. Non despoliatorem esse, non invidere vicinis; neminem nudum, neminem pauperem esse, non conviciari, non pignora a debitoribus auferre. Chor. Per Neptunum, magna pollicetur, nisi mentiatur. Prax.

At id ego effectum dabo, ita ut vera dixisse mihi tute sis testis, et hic ipse nihil contradicere possit. Chor. Nunc demum illud est, quum te prudentem animum et philosophicam cogitationem excitare oportet, scientem mulieribus amicis succurrere. Ad communem enim felicitatem adhibenda tibi est linguæ solertia, quæ civilem populum adornet infinitis prosperitatibus vitæ, et demonstret, quid occasio possit. Indiget quippe sapienti quopiam commento respublica nostra. At perfice modo res, quæ nec factæ unquam, neque commemoratæ fuerint antea. Oderunt enim nostri homines, si vetera sæpius spectent. Sed non cunctandum: quin potius commentationes ejus rei aggrediendæ sunt. Nam cito quidpiam agere, valde gratiosum est apud spectatores. Prax. Atqui commoda me suasuram esse confido spectatoribus, si mavelint novi quidpiam sequi, quam moribus antiquis adhærere. Hoc est quod maxime formido. Blep. De novarum quidem rerum studio ne metuas: has enim sectari, nobis pro alio quovis imperio est, ut et veterum rituum negligentes esse. Prax. Ne igitur quispiam vestrum mihi contradicat, neque me prius interpellet, quam commentationem meam noverit, et me audierit loquentem. Quippe dicam omnes oportere omnibus uti communiter, omniumque rerum participes esse, et ex iisdem bonis vivere; non autem hunc divitem, illum vero miserum esse; neque hunc magnum agrum colere, illi vero ne satis quidem terræ esse sepeliendo cadaveri; neque servis hunc compluribus uti, illum autem ne pedisequum quidem habere. Sed unum omnibus communem victum faciam, eumque similem. Blep. Quomodo igitur omnibus communis erit? Prax. Comedes stercus prior me. Blep. Et stercoris etiam participes erimus? Prax. Non ecastor mea hæc est sententia: sed me interpellasti. Hocce enim dictura eram: nempe agros primo faciam omnibus communes, et pecunias, et alia quæ uniuscujusque sunt. Dein ex illis omnibus, factis communibus, vos omnes alemus, dispensantes et parcentes, et animum adtendentes. Blep. At quomodo qui agros non possidet, pecuniam vero et Daricos, opes scilicet occultas— Prax. Hæc in medium deponet, et qui non deposuerit, pejerabit. Blep. Quippe et pejerando quæsivit. Prax. Sed ei prorsus non conducet. Blep. Quamobrem? Prax. Nemo enim quicquam paupertatis causa faciet: quippe omnes omnia habebunt, panes, salsamenta, placentas, lænas, vinum, corollas, cicer. Quocirca quid lucri esset non deponenti omnia in commune? tu, si quid excogites, fac palam. Blep. Nonne et nunc ii plurimum furantur, quibus hæc omnia suppetunt? Prax. Antea quidem, o amice, quum prioribus legibus utebamur: nunc autem, erit enim ex communi victus omnibus, quidnam emolumenti erit non deponenti? Blep. Si puellam conspicatus, eam cupiat, velitque clam molere, habebit quod det, ex his bonis sumens: communium autem participa-

bit, cum ea dormiens. Prax. At enim ei licebit gratiis una dormire. Namque faciam, ut illæ communes cum viris cubent, et cuilibet volenti liberos pariant. Blep. Quomodo autem, si omnes iverint ad formosissimam illarum, et postulabunt eam subagitare? Prax. Fædiores et simæ juxta lepidiores sedebunt: tum si quis harum aliquam cupiet, deformem prius inibit. Blep. At quomodo nos seniculos, si cum turpioribus simus, non ante nos deficiet penis, quam eo perveniatur, quo nobis eundum dicis? Prax. Non pugnas ciebunt formosæ. Blep. Qua de re? Prax. Bono animo es, ne formida, non pugnabunt. Blep. Qua de re, inquam? Prax. Ut vobiscum congrediantur. Et tibi quidem posita hæc lex est: quæ autem ad nos pertinet solerter excogitata est. Quippe ita cautum et consultum est, ne cujus feminæ foramen vacuum sit. Blep. Viri autem quid facient? nam fugient illæ viros deformes, et ad formosos se conferent. Prax. At fœdæ observabunt formosos, quum abibunt a cœna: itidem deformes illi observabunt in foro et aliis locis publicis: neque licebit feminis cum formosis viris cubare, priusquam deformibus et pumilis copiam sui fecerint. Blep. Nunc igitur Lysicratis nasus æque ac formosi juvenes superbiet. Prax. Sane, ita me Apollo amet. Hoc quidem decretum oppido populare est, et mera irrisio superborum, eorumque qui anulos gerunt, quum embas eis dicet: *Heus tu, seniori cede, et coram opperire dum ego, peracta re, tibi secundas partes exigendas dabo.* Blep. Quomodo igitur, nobis sic viventibus, unusquisque liberos suos dignoscere potis erit? Prax. Quid opus est? Quippe suos patres existimabunt eos omnes esse qui ætate provectiores erunt. Blep. Itaque bene et naviter in posterum senem omnem præfocabunt præ ignorantia, quandoquidem et nunc patrem cognoscentes, strangulant tamen. Quid? quum ignotus erit parens, quomodo non tunc eum male concacabunt? Prax. Sed qui forte illic aderit, non permittet. Olim quidem non erat eis cura patrum alienorum, quicunque illos verberaret: at nunc si quis seniorem percussum audierit, timens ne parentem ipsum suum is pulset, talia facientibus adversabitur. Blep. Hæc quidem omnia non insulse dicis: verum si Epicurus accedens, aut Leucolophas patrem me vocitet, id mihi grave sit audire. Prax. At aliud longe est istoc gravius. Blep. Quidnam? Prax. Si te Aristyllus osculetur, te suum patrem esse dictitans. Blep. Fleret sane et ejularet. Prax. At tu oleres calamintham. Verum ille natus est, antequam decretum hoc fieret: quamobrem frustra metuas, ne te osculetur. Blep. Id sane graviter ferrem. Terram autem quis colet? Prax. Servi. Tibi autem curæ erit, quum jam decempedalis erit umbra solarii, uncte et laute ire ad cœnam. Blep. De vestibus autem, quæ ratio earum parandarum erit? id enim ex te sciscitari lubet. Prax. Quæ quidem vobis nunc sunt, iis utemini: in posterum autem vobis alias

texemus. Blep. Unum adhuc a te quæsitum volo. Si quis multam alicui debeat, a magistratibus damnatus, undenam hanc solvet? non enim æquum est e publica pecunia. Prax. Sed enim primo ne lites quidem erunt. Blep. Hoc vero quam multos homines pessumdabit! Prax. Hoc quoque ego decretum feci. Nam cujus rei causa, o miser, lites essent? Blep. Plurimarum sane, per Apollinem: primum enim hujusce; si quis aliquid cuipiam debens neget. Prax. At fœnori qui pecuniam daret, unde eam sumeret, rebus omnibus in commune depositis? manifestarius fur esset scilicet. Blep. Per Cererem, bene doces. Hoc igitur dicito mihi: qui alios verberabunt, unde injurias persolvent, quum bene appoti obvios male mulcaverint? de hoc enim ambigere te arbitror. Prax. A maza, quam ipsus edit: hanc enim quum quis ei ademerit, non facile deinceps injuriam faciet, sic ventre multatus. Blep. Nec etiam fur erit ullus? Prax. Qui enim furabitur, qui omnium sit particeps? Blep. Neque obvios nocte spoliabunt? Prax. Non pol, si domi dormias; nequidem si foris, ut antea. Victus enim omnibus suppetet. Si quis autem alium spoliare velit, is ultro vestimenta sua dabit: quid enim ei opus esset repugnare? quippe meliora prioribus illis ex communi accipiet. Blep. Neque etiam alea ludent homines? Prax. Nam cujus lucri gratia id quis faceret? Blep. Quam vero vitæ rationem institues? Prax. Communem omnibus. Urbem enim me facturam dico instar unius habitationis, omnia in unum committendo, ita ut alter in alterius ædes facile ingrediatur. Blep. Cœnam autem ubi adpones? Prax. Fora Judicialia et porticus virorum cœnacula faciam. Blep. Tribunal autem ad quid utile erit? Prax. Super illud imponam crateras et aquales: et stantes in eo pueri bellica laude clarorum virorum fortia canent facta, timidorumque, si qui fuerint, probra, ut pudore suffusi a cœna abstineant. Blep. Per Apollinem, rem festivam narras. Vascula autem, in quæ sortes conjiciuntur, ubinam repones? Prax. In foro ea ponam; tum stans juxta statuam Harmodii sorte omnes ducam, donec sortitus gaudens abeat, sciens in qua litera cœnaturus sit: et præco eos proclamabit, qui ex litera *Beta* erunt, ut in porticum Basilicam sequantur cœnaturi; eos autem qui ex *Theta* erunt, in eam, quæ inde denominatur; eos vero, qui ex *Kappa* erunt, in porticum ut eant, ubi frumentum venale. Blep. Frumento ut se ingurgitent? Prax. Non ecastor: sed ut ibi cœnent. Blep. Cui autem litera educta non fuerit, secundum quam cœnet, eos omnes expellent? Prax. At id apud nos non erit: quippe omnia omnibus copiosa præbebimus, ita ut unusquisque cum corolla facem sumens e convivio abeat ebrius: porro mulieres in biviis occursantes iis, qui a cœna redibunt, hæc dicent: *Huc ad nos deflecte: hic apud nos formosa puella est. Apud me quoque*, alia inquiet, desuper ex cœnaculo, *et quidem pulcherrima et candidissima: prius tamen oportet te*

mecum quam cum ea cubare. Formosos autem et adolescentulos secutæ deformiores talia dicent: *Heus tu, quo curris? prorsus nihil ages, quum illuc veneris: nam lege sancitum est, ut lepidas simi et turpes priores futuant, vos autem interea folia bifera fici capientes in vestibulis masturbemini.* Age nunc dicito mihi, placentne hæc vobis? Blep. Admodum. Prax. Itaque in forum mihi eundum est, ut accipiam bona in commune deponenda, adsumta præconissa quapiam maxime vocali. Hæc enim me facere necesse est, quæ dux reipublicæ electa fui: opus est præterea, ut convivales cœtus constituam, ut celebretis primum hodie convivium. Blep. Jam enim convivabimur? Prax. Ita dico. Tum vero meretrices coërcere volo omnes, earumque quæstui finem imponere. Blep. Quamobrem? Prax. Manifesta res est: ut decerpamus ipsæ florem adolescentulorum. Nec famulas ornatas oportet ingenuarum Venerem intercipere, sed cum servulis tantum cubare catonacam gestantibus, iisque ut placeant cunnum sibi vellere. Blep. Age ergo, tecum ibo comes juxta latus, ut obviorum convertam in me oculos, et mihi dicant: *Nonne suspicitis hunc Præfectæ nostræ maritum?* Chor. *(Deest canticum Chori.)*

Vir I. Ego quidem ut in forum supellectilia feram parabo, et substantiam omnem recensebo. Heus tu, cinachyra, huc bella belle prodi foras, rerum mearum prima, ut bene trita canistrigeræ vicem obeas, tu quæ multos jam meos saccos evertisti. Ubinam est sellifera? olla huc exi: sane hercle nigra es: nec posses nigrior esse, tametsi pigmentum coxisses, quo Lysicrates canos tingit. Sta juxta ipsam; huc ades, o ornatrix: huc hydriam feras, hydriaphore: tu autem huc prodi, o citharistria, quæ me sæpius excitasti, ut in concionem irem, nocte intempesta, modum orthrium canens. Prodeat quispiam alveolum capiens; favos effer, oleaginos ramos huc prope statue, effer itidem duos tripodas et ampullam: ollulas jam, aliaque viliora vasa omittite. Vir II. Egone mea ut deponam? utique hercle infelix essem, et exigua mente præditus. Nunquam id faciam, ita me Neptunus amabit; sed ejusmodi decreta primum examinabo sæpius, et attente considerabo. Neque enim meum sudorem, et quod ægre comparsi miser, nullius emolumenti causa sic imprudenter amittam, priusquam didicerim, qui se res omnis habeat. Eho tu, quid sibi hæc supellectilia volunt? num aliam in domum migras, qui hæc omnia extulisti, aut pignori ea oppositurus fers? Vir I. Minime. Vir II. Cur igitur ordine sic stant omnia illa? an præconi Hieroni pompam ducitis? Vir I. Minime hercle; sed ea reipublicæ delaturus sum in forum, secundum sancitas leges. Vir II. Delaturus es? Vir I. Omnino. Vir II. Infelix igitur es, per Jovem Servatorem. Vir I. Quomodo? Vir II. Quomodo? facile dictu est. Vir I. Quid? nonne legibus parere oportet? Vir II. Quibus, o miser? Vir I.

Iis quæ sancitæ sunt. VIR II. Quæ sancitæ sunt? o quam insanus es! VIR I. Insanus? VIR II. Quidni enim? immo hercle omnino omnium es stultissimus. VIR I. Quia facio, quod decretum est? Atqui virum probum maxime omnium ea exsequi oportet, quæ publica auctoritate mandata sunt. VIR II. Virum stolidum scilicet. VIR I. Tu vero deponere tua in commune non paras? VIR II. Id ego cavebo, priusquam viderim, quid consili capiat populus. VIR I. Quid enim aliud, quam parati omnes sunt ferre bona sua? VIR II. At id si vidissem, tum demum crederem. VIR I. Enimvero id per vias prædicant. VIR II. Prædicabunt scilicet. VIR I. Et sublatis in humerum sarcinis se deferre dicunt. VIR II. Dicent scilicet. VIR I. Enecas me, omnibus his fidem nullam habens. VIR II. Fidem nullam habebunt scilicet. VIR I. Jupiter te male perdat. VIR II. Male perdent scilicet. Putas civem aliquem sua delaturum, qui saltem vel pauxillum mentis habeat? neque enim e more nostro istuc est: sed nos capere tantum oportet, ita me Jupiter amet. Quippe ita et dii solent: id autem ex illorum manibus nosces: simulacra etenim, quum fundimus preces, ut bona nobis largiantur, stant manu supina porrecta, non quasi quicquam datura, sed ut aliquid accipiant. VIR I. O perditissime, sinito me quod facto est opus facere: hæc enim colliganda mihi sunt. Quo abiit lorum? VIR II. Quid enim? revera hæc feres? VIR I. Sane hercle; adeoque jam duos hos tripodas una simul colligo. VIR II. O quæ dementia! non opperiri te, quid alii facturi sint, ac tum demum— VIR I. Quid tum demum facere? VIR II. Adhuc opperiri, postilla vero cunctari etiamnum. VIR I. Quamobrem tandem? VIR II. Si terræ motus creber fiat, aut mali quis ignis ominis emicet, aut mustela transiliat, desinant profecto omnes bona sua in forum deferre, o stupide. VIR I. Lepide hercle mecum ageretur, si, dum opperirer, interim non haberem ubi istæc deponerem. VIR II. At enim potius timeas, ut alicunde capere possis. Sed habeto bonum animum, depones, etiamsi ad ultimum mensis diem veneris. VIR I. Quidum? VIR II. Ego nostros homines novi, qui in decernendo præproperi sunt, ac rursum negant facturos se, quæ decreta fuerint. VIR I. Sua comportabunt, o amice. VIR II. Si vero non ferant, quid tum? VIR I. Securus esto, ferent. VIR II. Si vero non ferant, quid tum? VIR I. Cum ipsis pugnabimus. VIR II. Si vero superiores erunt, quid tum? VIR I. Abibo, supellectilibus relictis. VIR II. Si vero ea divendant, quid tum? VIR I. Disrumparis. VIR II. Si vero disrumpar, quid tum? VIR I. Bene facies. VIR II. Tu vero ferre etiamnum cupies? VIR I. Ego sane: namque vicinos meos video sua comportantes. VIR II. Nimirum Antisthenes sua deferet? Multo sane lepidius ei videretur plus quam triginta dies prius cacare. VIR I. Plora. VIR II. Antimachus autem chori magister quid in

commune deferet plus, quam Callias? Profecto hic homo rem suam perdet. Vir I. Molesta loqueris. Vir II. Quid molesta? quasi non videam quotidie ejusmodi decreta fieri. Non illud meministi, quod de sale factum est? Vir I. Memini quidem. Vir II. Et alterum, quando scivimus de æreis illis nummis? meministine? Vir I. Immo damno mihi fuit recens illa cusa moneta. Nam, venditis uvis, abivi plenam habens æreis drachmis maxillam: dein in forum ad emendam farinam profectus sum: ibi quum sacculum jam ei recipiendæ sustinerem, proclamavit præco: *Neminem accipere debere æreos nummos in posterum; argento enim utimur.* Vir II. Quid? Nonne nuper omnes dejerabamus, quingenta mox reipublicæ talenta fore ex tributo quadragesimæ, quam excogitarat Euripides? ibique continuo nullus non Euripidem laudibus evehebat. At postquam attentius considerantibus res ipsa visa est, quod dici solet, *Jovis Corinthus*, neque ad necessaria suffecit, denuo nullus non Euripidi convicia dicebat. Vir I. At res, o bone, non in eodem sunt statu. Nam tunc nos viri rempublicam administrabamus; nunc autem mulieres. Vir II. Quæ ne me commeiant, ita me Neptunus amet, cavebo sedulo. Vir I. Nescio quid nugeris. Cape tibi lignum bajulatorium, puer. Præc. O cives omnes adeste; nunc enim ita res est: venite, festinate recta ad Præfectam nostram, ut vobis sortes ducentibus Fortuna sigillatim indicet, ubinam cœnaturi sitis, quia mensæ oneratæ et refertæ sunt bonis omnibus, et paratæ sunt, lectulique lodicibus et tapetibus aggesti sunt: crateras miscent unguentariæ mulieres, eosque ordine statuunt: piscium tomi assantur, leporinæ carnes verubus figuntur, placentæ pinsuntur, corollæ plectuntur, bellaria friguntur: juvenculæ ollas fresæ fabæ coquunt: Smœus autem inter illas, equestri indutus pallio, mulierum patinas detergit; senex vero venit cum molli læna et delicatis calceis, una cum aliquo adolescentulo cachinnans; et pallium ibi projectum temere jacet. Proinde venite, quandoquidem is qui mazam fert jam stat exspectans: agite ergo, maxillas diducite. Vir II. Utique ergo ibo: quid enim hic moror? quandoquidem ita reipublicæ visum est. Vir I. Et quo ibis tu, qui bona non deposuisti? Vir. II. Ad cœnam. Vir I. Non sane, si mulieribus illis cor inest, priusquam bona adferas. Vir II. At enim adferam. Vir I. Quando? Vir II. Officium meum, o amice, moræ non erit. Vir I. Quidum? Vir II. Quippe dico alios etiam me posteriores adlaturos. Vir I. Ibis interim tu cœnaturus tamen? Vir II. Quid enim agam? quippe decet sapientes reipublicæ pro virili opitulari. Vir I. Si autem te impediant, quid tum? Vir II. Contra ibo demisso capite. Vir I. Si autem te verberent, quid tum? Vir II. Eas in jus vocabo. Vir I. Si autem te irrideant, quid tum? Vir II. Ad fores stans— Vir I. Quid facies, cedo? Vir II. Cibos rapiam ex inferentium manibus. Vir I.

Abi igitur illuc posterior. At tu, o Simo, tuque o Parmeno, tollite hanc meam omnem substantiam. Vir II. Age sis una cum iis ferendo operam tibi præstabo. Vir I. Tu? haudquaquam. Vereor enim, ne, apud Præfectam nostram postquam deposuero mea, ea tibi vindices. Vir II. Ergo hercle fabrica mihi opus est aliqua, ut quæ mea sunt mihi habeam, eorum autem, quæ in commune pinsuntur, particeps quoquo modo fiam. Recte mihi videtur: eundum est strenue, ut cœnem, neque cunctandum est. Chor. *(Deest canticum Chori.)*

An. I. Quid tandem viri non veniunt? jamdudum tempus est. Ego autem fuco oblita sto et crocotam induta, otiosa, cantillans apud me canticum, ludibunda, ut quempiam illorum prætereuntem complectar. O Musæ, in os meum descendite, molliculam cantiunculam ad Ionicos modos commentæ. Puel. Nunc quidem prior me e fenestra prospexisti, o putrida. Nempe rebaris, me non præsente, desertas vineas te vindemiaturam, et cantando quempiam allecturam. Ego autem, si id facies, contra canam. Etsi enim spectatoribus tritum id nimis et fastidiosum quandoque est, tamen jucundi aliquid habet et comici. An. I. Huncce adloquere, et cum eo abscede hinc: tu vero amicellule tibicen, tibiis sumtis, dignum te ac me canticum accine. Si quis lepide sibi vult esse, is apud me dormiat. Neque enim noviciis puellis inest solertia, sed iis solis quæ maturiores sunt: neque ulla magis contenta esse velit, quam ego amico, quicum rem habuerim, sed ad alium quempiam illico avolet. Puel. Ne puellis invideas: quippe voluptas inest delicatis earum cruribus, et efflorescit in illarum papillis: tu vero, o anus, collocata es et uncta, Orci delicium. An. I. Excidat tibi foramen, et sellam amittas, quum voles subagitarier, et in lecto serpentem reperias, et ad te attrahas, volens osculari. Puel. Eheu, eheu! quid agam? non venit mihi taurus: sola autem hic relinquor. Nam mater mea alio abiit; et si quid superest, pro nihilo habeo. Sed, o nutrix, precor, arcesse huc Orthagoram, ita tua ætate fruaris, tibi supplico. An. I. Jam, o misella, more Ionico pruris: videris autem et *Labda* secundum Lesbios. Sed meas mihi nunquam præripies delicias: meam autem horam nec frustra abire facies, nec adeo intercipies. Puel. Canta quantumvis, et prospice e fenestra, velut mustela: nemo enim ad te prius ingredietur, quam ad me. An. I. Anne ut efferaris? Puel. Mirum quod siet, o marcida. An. I. Minime vero. Puel. Quid enim dicat subans anus? An. I. Non tibi molestum erit meum senium. Puel. Quid igitur? an magis anchusa, et tua cerussa? An. I. Quid mecum loqueris? Puel. Quid vero per fenestram prospicis? An. I. Ego? canto apud me Epigeni meo amico. Puel. Tibi enim amicus sit quispiam præter Gerem? An. I. Ipsus tibi ostendet: actutum enim ad me veniet: sed eccum adest. Puel. Tui quidem, o pernicies, nihil egens.

An. I. Ita me Jupiter amet, ut mei eget, o pestifera! Puel. Id statim ipsus ostendet: nam ego hinc recedo. An. I. Et ego pariter, ut noris me multo magis sapere. Ad. Utinam liceret cum puella dormire, et nihil ante subagitare resimum et anile: neque enim istuc tolerabile est viro libero. An. II. Itaque, per Jovem, magno tuo malo futues: neque enim sub Charixena hæc aguntur. Secundum legem æquum est ista fieri, siquidem in populari statu vivimus. Sed secedam, et aucupabo eum, quid tandem faciet. Ad. Utinam, o dii, formosam illam solam deprehendam, ad quam appotus venio, jampridem desiderans. Puel. Decepi scelestam illam aniculam: quippe abiit, putans videlicet me intus mansuram. An. I. Verumenimvero hic ipsus est, cujus modo meminimus. Huc quidem veni, huc ades, quod mihi amicum est: huc ad me accede, et tota nocte mecum concumbe. Quippe me mirum in modum amor tuorum capillorum agitat: insana autem me incessit cupido, quæ me vellicat. Concede, quæso, Amor, et facito ut iste in lectum meum veniat. Ad. Huc tandem, o huc ad me descendens ostium hoc aperi: sin minus, fusus hic jacebo mortuus. O amicula, in tuo sinu volo lascivire cum tuis natibus. Venus, quid me hujus desiderio in furorem agis? Concede, quæso, Amor, et facito ut ista in lectum meum veniat. Hactenus quidem pro mea necessitate satis dictum fuit: tu vero mihi, o mea voluptas, oro te, aperi ostium, et amplectere me. Quippe propter te labores perpetior. O ludicrum meum aureolum, Veneris germen, Musæ apicula, Gratiarum alumna, Mollitiei facies, aperi, amplectere me; quippe propter te labores perpetior. An. I. Heus tu, quid pultas ostium? mene quæritas? Ad. Haudquaquam. An. I. Ostium tamen pultabas. Ad. Emoriar igitur. An. I. Cujusnam vero rei indigens huc venisti cum face? Ad. Anaphlystium hominem quemdam quærens. An. I. Quemnam? Ad. Qui te ipsam subagitet, quem forte etiam exspectas. An. I. Ita sane, per Venerem, velis nolis. Ad. At quæ supra sexaginta annos sunt, eas nunc non inducimus, sed in aliud rejicimus tempus: quippe eas, quæ intra viginti annos sunt, judicamus. An. I. Ista quidem in priori reipublicæ statu obtinebant, o dulcissime; nunc autem lege decretum est uti nos primum inducamur. Ad. A volente quidem, juxta legem latrunculorum ludo præscriptam. An. I. At enim non cœnas juxta legem latrunculorum ludo præscriptam. Ad. Nescio quid dicas. Hæc mihi pultanda est. An. I. Quum videlicet prius meam pultaveris januam. Ad. Sed nunc pollinarium cribrum non petimus. An. II. Scio ego me abs te amari: nunc autem stupes, quod me foris reperisti: verum admove mihi os. Ad. At enim, o misella, amatorem tuum formido. An. II. Quemnam? Ad. Pictorem illum scitissimum. An. II. Ille autem quisnam est? Ad. Qui mortuis ampullas pingit:

quamobrem abi intro, ne te pro foribus conspicetur. An. II. Novi quid velis. Ad. Etenim hercle ego te quoque novi. An. II. At Venerem obtestor, cui sorte obtigi, haud te amittam. Ad. Deliras, o anicula. An. II. Nugaris tu: ego enim te ad lectum meum ducam. Ad. Quid, quæso, opus sit uncos extrahendis cadis emere, quum, hujuscemodi vetulam demittendo, liceat e puteis cados educere? An. II. Ne cavilleris me, o miser; sed huc domum sequere. Ad. At enim mihi necesse non est, nisi quingentesimam annorum tuorum reipublicæ solvisti. An. II. Per Venerem nihilominus obsequere: nam mirifice gaudeo, ubi cum tuis æqualibus dormio. Ad. Ego vero mirifice gravor, siquando cum tuis æqualibus mihi dormiendum sit; neque ad id faciendum unquam adduci potero. An. II. Sed, per Jovem, hoc te coget. Ad. Hoc autem, quid est? An. II. Decretum, juxta quod tibi ad me veniendum est. Ad. Recita ipsum, quodnam tandem est. An. II. En tibi recito: *Censuerunt mulieres, si vir juvenis puellam habere cupiat, eam non ante subagitare, quam aniculam prius permoluerit: sin nolit hanc prius permolere, at expetat juvenculam, liceat provectioribus ætate mulieribus juvenem illum trahere impune, mentula prehensum.* Ad. Hei mihi! *Procrustes* hodie fiam. An. II. Nostris scilicet legibus parendum est. Ad. Quid si me eripiat ex popularibus aut ex amicis veniens quispiam? An. II. At rei, quæ supra medimnum sit, nulli nunc viro competit auctoritas. Ad. Ejuratio vero nulla est? An. II. Non enim tergiversatione opus est. Ad. At enim mercatorem me esse causabor. An. II. At enim plorabis. Ad. Quid igitur oportet facere? An. II. Hac ad me sequi. Ad. Et hæc mihi faciendi necessitas est? An. II. Et Diomedea quidem. Ad. Substerne igitur primum aliquantulum origani, amputatosque palmites quatuor suppone, et vittis caput cinge, et adpone ampullas, et lustralis aquæ urceum pro foribus statue. An. II. Immo etiam coronam adhuc emes mihi. Ad. Ita, per Jovem; si modo consumtis cereis forte superes: arbitror enim te, statim atque intro ingressa fueris, morituram. Puel. Quo hunc trahis tu? An. II. Eum, qui meus est, domum induco. Puel. At non sapienter id facis: non enim ætatem habet, ut tecum dormiat, qui tantilla ætate est: quandoquidem mater ei potius, quam uxor esses. Proinde si legem hanc constituatis, totum orbem Œdipis replebitis. An. II. O tervenefica, præ invidia hunc sermonem commentata venis. At ego te ulciscar. Ad. Per Jovem Servatorem, gratum mihi fecisti, o mel meum, hanc anum a me amovens. Quare pro his meritis ad vesperum gratiam tibi magnam et crassam referam. An. I. Heus, heus tu, quonam huncce trahis, contra legem, qua cautum est scilicet, ut is prius mecum dormiat? Ad. Væ mihi misero! undenam emersisti, o perdita? nam hoc quidem malum illo altero perniciosius. An. I.

Huc ambula. Ad. Haudquaquam, obsecro, patiare ab istac me trahi. An. I. At non ego te traho, verum lex ipsa. Ad. Non me tu quidem trahis, sed Empusa, cui saniosis pustulis totum corpus tumet. An. I. Hac, o mollicelle, sequere propere, et ne obloquitor. Ad. Age ergo, sinito saltem ire me cacatum, ut animum interea recipiam; sin minus, hic tu me actutum præ metu rubrum quid facientem videbis. An. I. Bono animo es; ambula, intus cacabis. Ad. Quin metuo, ne plus etiam, quam volo. Sed sponsores tibi duos dabo idoneos. An. I. Nullos volo. An. III. Heus, heus, quo tu cum ista ambulas? Ad. Non ambulo, sed trahor. Verum, quæcunque sis, Dii tibi multa bona dederint, quæ me male haberi haud pateris. At at, o Hercules, o Panes, o Corybantes, o Castores, quanto hoc malum illo altero etiam perniciosius est! at quid hoc tandem, obsecro, negoti est? an cerussæ plena simia, vel anuis spectrum huc ex Orco reversum? An. III. Ne me irrideas; sed hac sequere. An. I. Hac quidem ad me. An. III. Nunquam enim te amittam. An. I. Neque ipsa quoque. Ad. Distrahetis me, o male perituræ. An. III. Certe enim ex lege oportuit te mihi morigerari. An. I. Minime, si quæ alia deformior anus intervenerit. Ad. At vero si a vobis, o vetulæ, absumtus fuero, qui tandem postea ad formosam illam accedam? An. III. Tu quidem ipse dispicias: interim tibi hoc faciundum, quod volo. Ad. Utra vero vestrarum subagitata defungar? An. I. Nescis? huc veni. Ad. Hæc igitur me dimittat. An. III. Immo huc ad me veni. Ad. Sane quidem, si me ista dimittat. An. I. At ecastor ego te haud dimisero. An. III. Neque pol ego. Ad. Molestæ vero portitores essetis. An. I. Quid ita? Ad. Quia vectores hinc illinc trahentes deartuaretis. An. I. Huc tacitus veni. An. III. Non, per Jovem, sed ad me. Ad. Plane res est secundum Cannoni decretum: videlicet diremtum me futuere oportet. Sed qui tandem fieri poterit, ut ambas, quasi remos duos, agitem? An. I. Facile istuc, si ollam bulborum comederis. Ad. Væ misero mihi! propius jam ad ostium trahor. An. III. Sed nihil promovebis: una enim tecum intro me conjiciam. Ad. Ne faxis, per deos: uno enim malo premi melius est quam duobus. An. III. Per Hecaten, velis nolis, a te non divellar. Ad. O me ter miserum, siquidem diem integrum et noctem integram putrida anus subigenda est: tum postquam hac defunctus fuero, denuo Phryne altera repetenda erit, quæ ampullam ad maxillas habet. Annon igitur ego infelix sum? certe iratis diis natus, per Jovem Servatorem, et infortunatus, qui cum hujusmodi belluis natabo. Tamen mementote, si quid mihi acciderit, sæpius coacto ab hisce impuratis scortis intro navigare, sepelire me in ipso aditus ostio; superstitemque, cui immortuus fuero, illam in summo tumulo, postquam eam fervida pice obleveritis, pedesque

ejus plumbo malleolis circumfuso muniveritis, superimponere loco ampullæ. Chor. *(Deest Chori cantilena.)* Fam. Felicem vero Atticum populum; me quoque non minus felicem; heram vero meam longe omnium felicissimam! Vos quoque felices estis, quæ juxta fores nostras adestis, vicinique omnes et populares nostri: felix cum illis ego quoque ancilla, quæ caput perunxi unguentis, pro Jupiter! ut bonis! sed ista omnia longe longeque superant amphorulæ vino Thasio plenæ: hujus enim odor in capite diutius remanet: illa autem marcescentia cito evanescunt. Proinde multo, at quam multo, o dii! meliores sunt amphorulæ. Infunde ergo merum, tota nocte lætiorem me reddet, vinum illud eligens, quod maxime odoratum sit. Sed, o mulieres, dicite mihi herum meum, maritum dominæ meæ, ubi sit. Chor. Istic si maneas, nobis videris eum repertura. Fam. Sane vero; nam eccum ad cœnam venit. O here, o fortunate, et terbeate. Her. Egone? Fam. Sane ecastor tu quidem, ut nemo alius. Te enim quis alius existat magis beatior, qui, quum plures triginta millibus civium in urbe sint, solus tamen ex illis impransus es. Chor. Prorsus felicem hominem narras. Fam. Quo tandem? quo abis? Her. Ad cœnam. Fam. Sane, per Venerem, longe omnium postremus. Tamen jussit me hera ut te adsumerem, et una tecum has puellas ducerem. Vini autem Chii copia magna relicta est, et multæ aliæ res bonæ. Itaque ne cessetis. Tum si quis spectatorum nobis favet, et judicum si quis non aliud, quam jus, respicit, veniat nobiscum: nam iis omnia præbebimus. Itaque quod dico, liberaliter dices omnibus, et cave quemquam omiseris; sed passim voca senes, adolescentes, pueros; nam ipsis cœna parata est omnino omnibus, si nempe quisque domum suam abierit. Chor. Ipsa autem jam ad cœnam festinabo, hanc facem pulchre et decore manu gestans. At tu, quæso, quid ita cunctare, neque tecum ducis has puellas? Dum autem ipse descendas, ego canticum accinam aliquod cœnaturis aptum. Nunc judices aliquid monere volo, ut qui inter illos sapientes sunt, de me judicent, eorum memores, quæ sapienter dicta a me audierunt: tum ut qui lubenter rident, ii de me judicent, memores quam festive et ridicule multa protulerim. Itaque, ni fallor, fere omnes de me ferre sententiam jubeo. Neque nobis obsit, quod ductis sortibus primi prodierimus; sed eos horum omnium memores condecet, servata jurisjurandi fide, de Choris semper ex merito judicare, neque improbarum meretricum morem imitari, quæ semper postrema tantum benefacta in memoria habent. O, o, nunc tempus est, amicæ mulieres, si rem agere volumus, subsultim ad cœnam ire: Cretico igitur rhythmo move tu pedes. Sem. Hoc quoque facio. Chor. Et has quoque leves agili crure ad rhythmum moveri. Nam mox adponentur ostrea, salsamenta, cartilaginosi pisces, mustelli, reliquiæ

calvariarum cum acri intrito, laserpitium cum melle interfuso, turdi, merulæ, columbæ, gallinaceorum tosta capitula, cincli, liviæ, leporinæ carnes cum intinctu defruti, cum alis. Tu itaque, his auditis, propere et celeriter patellam sume et ovum, dein festina, ut cœnes. Sem. Sed jam vorant alii. Chor. In altum tollimini crure agili, euæ: cœnabimus, parta victoria lætæ, euœ, euæ.

ARISTOPHANIS

DEPERDITARUM COMŒDIARUM

FRAGMENTA.

CATALOGUS

DEPERDITARUM COMŒDIARUM

ARISTOPHANIS.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ. Athen. Poll. Platonius de differentia comœdiarum, qui testatur hanc fabulam mediæ comœdiæ formam, et nulla *χορικὰ μέλη* habuisse. Per filium suum Ararotem docuit et hoc drama et ΚΩΚΑΛΟΝ Aristophanes, ut notatur in argum. ***Pluti.*** Allegatur etiam in scholiis ad *Pacem* 740. Suidæ in *ἀγοράσαι*, et ab Hephæstione in Enchir. Acta post ***Plutum***, adeoque post Olymp. xcvii.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ Β. Athen. lib. ix. p. 372.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ. Hephæst. Harpocr. Poll. Suid. Athen. Apostolius, Erotianus in *λεβηρίδες*. Etymol. M. Ælianus H. A. xii. 9. Schol. ad ***Nubes, Ranas, Pacem.*** Hoc drama per Philonidem docuit, ut legitur in argum. ***Avium.***

ΑΝΑΓΥΡΟΣ. Vide Pollucem vii. 164. et qui ibi laudatur, Casaubonum: Athen. Suid. Etymol. M. Schol. ad *Aves.*

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ. Erotianus in *Ἄμβην.* Schol. ad ***Vespas*** 1020.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ. Suidas et Apostolius in *Σαμίων ὁ δῆμος*, quorum locis adde Meursium Attic. Lect. iii. 21. Laudant et Aristoteles Rhet. iii. 2. Stephanus Bysant. Poll. Athen. Harpocr. Ammonius in *χολάδες*: Hesych. Etymol. M. Zenobius proverb. *ἀνθ' Ἑρμίωνος*, Suidas in *σίμος*: auctor vitæ Aristophanis: Schol. ad *Aves* et *Acharnenses* et in argum. ***Pacis.*** Vide et Casaubonum ad Athen. iii. 10.

ΒΟΗΘΟΙ. Priscianus lib. xvii.

ΓΕΩΡΓΟΙ. Plutarchus in Nicia, quem hoc dramate perstrinxerat. Hephæst. Priscianus libro xviii. Etymol. M. Athen. Poll. Harpocr. Stobæus, et Zenobius in proverb. *αὐτῷ μελητέον.* Schol. Comici et Theocriti.

ΓΗΡΑΣ. Priscianus lib. xviii. Etymol. M. in *μορμολυκεῖον*: Suidas in *στλεγγὶς*, schol. ad ***Equites.*** Athen. Poll. Harpocr. Phrynichus in *Διονύσειον*: Schol. Nicandri Theriac. Laërtius.

ΓΗΡΥΤΑΔΗΣ. Erotianus in *γαργαλισμοῦ* et *ἐκλαπήσεται.* Hesych. Athen. Poll. Harpocr. Etymol. M. Schol. ad ***Vespas.*** Schol. ad Sophoclis ***Electram.***

ΓΛΑΥΚΟΣ. Pollux iii. 43.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ. Suid. Athen. Poll. Hesych. Phrynichus in *κάκκαβον.* Erotianus in *ἀνεκάς*: Clemens Strom. vi. p. 628. ubi ait Platonem Comicum et Aristophanem ***Dædalo*** sua invicem suffurari.

ΔΑΙΤΑΛΕΙΣ. Athen. Poll. Harpocr. Etymol. M. Phrynichus et Thomas Mag. in *ἀκεστής*: Galenus in proœmio Lex. Hippocr. Suidas.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ. Pollux tum alibi, tum vii. 199. ad quem locum vide. Athen. Suidas in *Κλειταγόρα.* Schol. ad ***Plutum*** et ***Pacem:*** Etymol. M. in *ἀταλαίπωρον.*

ΔΗΛΙΑ. Athen. lib. ix. p. 373.

* ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ. Pollux x. 33. ubi mendose scriptum ΔΙΟΝΑΥΑΓΟΣ. Non minus incertus est Dramatis auctor quam titulus.

ΔΡΑΜΑΤΑ. Videndus Casaubonus ad Athen. vii. 14. ubi suspicatur quatuor Comœdias, de quarum auctore Aristophane an Archippo (vide Anonymum in Comici vita scholiis præfixa) Criticis non constabat, *Nioben*, *Centaurum*, ***Insulas***, et ***Poësin***, ab aliquo in unum corpus conjectas, et titulum ΔΡΑΜΑΤΑ ei inscriptum fuisse; at enim non de ***Centauro***, sed de *Ναυαγῷ* dubitant veteres Critici. Apud Hesych. in *βύσσαι* male *ἐν ἀράμασι* pro *ἐν δράμασι.*

ΕΙΡΗΝΗ Β. Jam Eratosthenis ætate non exstabat, qui dubius hæret, an Aristophanes *Pacem*, quæ etiamnum habetur, bis docuerit, an binas hoc titulo conscripserit, ut innuit Crates Grammaticus apud auctorem argumenti *Pacis*.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ. Eustathius in Odysseam p. 1720. l. 25.

ΗΡΩΕΣ. Laërtius viii. 34. Athen. Poll. Suid. Schol. ad *Aves*: Stephanus Bys. in Ἄργος. Etymol. M. in πίνω.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ seu ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΣΑΣΑΙ, ut secundas *Thesmophoriazusas* Aristophanis inscribit Demetrius Trœzenius apud Athen. lib. i. Suidas in λακωνίζω et λύκος ἔχανεν. Clemens Pædag. iii. 12. Pollux vii. 95.

* ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ. Poll. Hesych. Athen. Suidas in πρόδικον. Vide et supra in ΔΡΑΜΑΤΑ. Solet enim allegari Aristophanes ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ.

ΚΙΘΑΡΩιΔΟΣ. Hesych. in στείλεαν.

ΚΩΚΑΛΟΣ. Erotianus in φῶδες, Athen. Hesych. Poll. Harpocr. Zenobius in proverb. χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος: Macrobius v. 18. Acta est hæc Comœdia post *Plutum*, adeoque post Olymp. xcvii. et post decretum, ne quis nomine tenus in theatro perstringeretur. Vide Scriptorem vitæ Aristophanis, et quæ supra in ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ. Porro Philemonem in Ὑποβολιμαίῳ suo hoc Comici drama æmulatum notat Clemens Stromat. vi. p. 628. Gellio xix. 13. laudatur hæc fabula, ubi pro Κώκαλος male in libris scriptum ΑΚΛΑΗΣ vel ΑΚΑΛΕΣ.

ΛΗΜΝΙΑΙ. Ammonius in τύραννον, Harpocr. Athen. Poll. Etymol. M. Suid. Hesych. in δορυαλλός.

* ΝΑΥΑΓΟΣ. Idem forte quod ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΝΕΦΕΛΑΙ, sive *Nubes* priores, actæ Archonte Isarcho, Olymp. lxxxix. 1. in Lenæorum festo. Vide Argum. *Nubium*, quæ exstant.

* ΝΗΣΟΙ. Etymol. M. Poll. Schol. Euripidis: Stobæus, Suid. Hesych. Ab aliis relata est ad auctorem Archippum. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΝΙΚΑΙ. Schol. ad *Lysistratum*, et ex eo Suidas in σιμός. Sed suspicione non vacat hic titulus.

* ΝΙΟΒΗ. Ab aliis tributa Archippo. Poll. Schol. Euripidis ad Phœniss. ubi allegatur Ἀριστοφάνης ἐν δράματι Νιόβης. Forte legendum ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῃ. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΟΛΚΑΔΕΣ. Schol. Comici, Hesych. Suid. Harpocr. Stephanus Bys. Galenus i. de aliment. facult. tom. iv. p. 316.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ. Schol. ad *Plutum* et *Vespas*: Athen. Harpocr. Poll. Thomas Mag. in σημεῖον.

ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ. Schol. ad *Aves*, ubi male Περιαγγεῖ legitur pro Περιαλγεῖ.

ΠΛΟΥΤΟΣ Α.

* ΠΟΑΣΤΡΙΑΙ. Schol. ad *Aves*. Vide Casaub. ad Athen. iii. 27. sed errore illius, qui Scholia descripsit, verum auctoris nomen excidisse videtur, qui fuit Phrynichus. Vide Poll. vii. 23. et x. 159.

* ΠΟΙΗΣΙΣ. Ab aliis tributa Archippo. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΠΟΛΥΕΙΔΟΣ. Etymol. M. Poll. Suid. Stob. Apostolius.

ΠΡΟΑΓΩΝ. Athen. Poll. Suid. in σταθερόν.

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ. Athen. lib. v. p. 161.

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ. Athen. Harpocr. Hesych. in τριτοστάτης, ad quem locum vide eruditum interpretem; Poll. Etymol. M. Schol. ad *Equites*. Alii hoc drama Platoni Comico adscripsere. Vide Athen. p. 628. E.

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ. Schol. ad *Nubes* 360. *Ranas* 295. et alibi; Athen. Suid. Poll. Harpocr. Etymol. M. Apud Suidam in ἅλις ἀφύης male olim Ἀνταγωνισταῖς legebatur pro Ταγηνισταῖς, quod e Mss. reposuit Kusterus. Eadem medela sanandus Pollux vii. 168. ubi Ἀγωνισταῖς in Ταγηνισταῖς mutandum, et auctor Etymol. M. in αἰδοιέστατος, ubi pro Πλατανισταῖς idem nomen reponendum.

ΤΕΛΜΙΣΣΕΙΣ. Hesych. in πύλαι, ubi videndus interpres; Poll. Athen. Etymol. M. Aristid. Orat. i. sacra tom. i. p. 486. Stephanus Bys.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ. Athen. Harpocr. Poll. Hesych. Suidas in τῶν τριῶν κακῶν ἕν. Constantinus Porphyrog. c. 23. de administrando Imperio.

ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ. Athen. lib. xi. p. 472.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ. Athen. Poll. Suid. in ἀκαλήφη.

ΩΡΑΙ. Hesych. Athen. Poll. Schol. ad *Aves*. Ammonius in διέφθαρται, ubi pro Ὧραι male Κόραι legitur.

Superior Catalogus ex eo concinnatus est, quem Jo. Alb. Fabricius Bibliothecæ Græcæ inseruit tom. i. p. 675. Multa passim accuratius exhibemus, suppressis Dramatum titulis compluribus, quæ sive alios quam Comicum nostrum auctores habuere, sive nunquam exstitere, quibusque comminiscendis occasionem dedere veterum Scriptorum loca aut depravata, aut male intellecta. Sunt autem Dramatum tituli, quos amovimus isti :

Ἀγήρως. E Polluce vii. 164. ubi hodie recte legitur ἐν Ἀναγύρῳ.

Ἀγωνισταί. E Polluce vii. 168. Vide Catalogum in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Ἀκλαής. E Gellio. Vide Catal. in ΚΩΚΑΛΟΣ.

Ἄμετροι et Τετράμετροι. E Zenobii Proverbiorum collectione in Ἀκεσίας ἰάσατο, ubi non definitur utrum laudatus auctor Aristophanes Comicus sit, nec ne. Illum etiamsi intellexisset excerptor, non tamen ἐν Τετραμέτροις accipiendum esset pro Dramatis titulo.

Ἀνταγωνισταί. Vide Catal. in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Ἀσκληπιός. E perperam intellecto, et ridiculum in modum converso Pollucis loco ii. 59.

Γηρόγαρδος, Γηρίλορδος, γηρόλορδος, sunt voces nihili. Drama unde χρῆσιν profert Ælianus H. A. xii. 9. est ΓΗΡΑΣ, quod e Medic. Cod. scriptura acute et erudite conjecit novissimus Æliani Editor.

Γόητες. Auctorem habuit Aristomenem, non Aristophanem. Citatur a multis. Vide Fabricium in notitia Comicorum deperditorum.

Διόνυσος. Ejusdem est Aristomenis.

Ἡνίοχος. E prava in Polluce scriptura x. 119. ubi hodie recte legitur ἢ Νιόβη.

Κιθαριστής. Est Antiphanis, cui etiam tributa in Athenæo p. 681. C. licet ex hoc ipso Aristophani in indice adsignetur. Sæpius ob scripturæ compendia confusa adfinia nomina Aristomenes, Antiphanes, Aristophanes.

Κόραι. Hoc titulo fabulam scripsisse Aristophanem Valckenario ad Ammonium videtur. Ego potiorem sententiam eorum esse existimo, qui titulum illum ex Ὧραι depravatum censent.

Κότυλος. Restitutus ad Codd. fidem Pollucis locus olim corruptissimus x. 85. titulum hunc e dramatum Aristophanis catalogo amandavit.

Ὄβριμος. Est Antiphanis, cujus nomen e Codd. repositum in Pollucis emendata editione x. 22.

Πελασγοί, Πελάσειοι, Περιαγγεύς. Nihil aliud sunt quam sordes librariorum.

Πλατανισταί. Vide Catal. in ΤΗΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Πόλεις. Est Philyllii, cui diserte tribuitur ab Athenæo p. 104. in fine, et a Polluce sæpius.

Σέριφοι. Est Cratini ; nec, ubi laudatur hæc fabula in Schol. ad *Vespas* 74. Aristophani tributa est.

Σκηναί. Non est dramatis titulus, nisi decurtatus. Integer est Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι.

Σκύθαι ἢ Ταῦροι. Est Antiphanis, cui tribuitur a Polluce, tam lib. x. 168. quam vii. 59.

Φιάλαι. Putida in Harpocratione menda v. Ξυστὶς, jamdudum sublata. *Nubium* respexit v. 70.

ARISTOPHANIS

DEPERDITARUM FABULARUM

FRAGMENTA.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ.

I. Καὶ μὴν, τὸ δεῖν', ἀκροκώλιά γε σοι τέτταρα
ἥψησα τακερά.

Athen. p. 95. F.

Apud Athenæum pro γε male est δέ. In ceteris, quæ optime habent, nihil immutavi. Casaubonus, non perspecta venustate interjectionis τὸ δεῖνα, versum hunc pervertebat, reponens: καὶ μὴν ἐς τὸ δεῖπνον ἀκροκώλιά σοι τέτταρα ἥψησα τακερά.

II. Εἶτα πῶς δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα ἴσως διὰ νυκτὸς, ὡς ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι εἶπεν, οὕτως λέγων, οἱονεὶ δι' ὅλης νυκτός.

Athen. p. 276. C. In his ex Aristophane deprompta sunt saltem ista διὰ νυκτὸς, quibus interpretationem Grammaticus subjungit, δι' ὅλης νυκτός. Comicum autem reliquisse suspicor

εἶτα πῶς
δειπνήσομεν διὰ νυκτός;

Sciat autem lector in Regio Athenæi codice εἶτα πῶς scriptum esse; non, ut vulgo, εἶ πῶς.

III. Ἀριστοφάνης Αἰολοσίκωνι δευτέρῳ·

τῶν δὲ γηθύων
ῥίζας ἐχούσας σκοροδομίμητον φύσιν.

Athen. p. 372. A. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam i. 6.

IV. Ἀλλ' ἄνυσον· οὐ μέλλειν ἐχρῆν. ὡς ἀγοράσω
ἀπαξάπανθ', ὁπόσα κελεύεις, ὦ γύναι.

Suid. in ἀγοράσαι. Jo. Toup. ibidem.

V. Κοιτὼν ἁπάσαις εἷς, πύελος δὲ μί' ἀρκέσει.

Pollux i. 79.

VI. ὅπερ ἦν λοιπὸν μόνον
ἐν τῇ γνάθῳ διώβολόν μοι γίγνεται.

Idem ix. 63. emendatus a Jo. Toup. ad Suidam i. 7.

VII. Ἐν μέντοι τῷ Αἰολοσίκωνι τὸ μὴ ἔχειν κέρματα ΑΚΕΡΜΑΤΙΑΝ ὠνόμασεν.

Idem ix. 89.

VIII. Ἐν δὲ τῷ Λυσίου πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς τὰς κλεῖδας εὑρήκαμεν· παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Αἰολοσίκωνι καὶ ΚΛΕΙΔΙΟΝ.

Idem x. 23.

IX. Ἡ δὲ ὀπὴ εἴρηται ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνους·

καὶ δι' ὀπῆς, κἀπὶ τέγους.

Pollux x. 25.

X. Δοίδυξ, θυεία, τυρόκνηστις, ἐσχάρα.

Idem x. 104.

XI. Κἀγὼ διαστίλβονθ' ὁρῶ μὲν, ὥσπερ ἐν

καινῷ λυχνούχῳ, πάντα τῆς ἐξωμίδος.

Idem x. 116. emendatus a Jo. Toup. ubi supra. Ipsa Viri eruditissimi verba lectori ob oculos ponam: "Nescierunt interpretes quid sit διαστίλβειν τῆς ἐξω-" μίδος: quod miror. Græca ita sunt vertenda: *Et video quidem omnia per "exomidem, ut in nova laterna, pellucentia.* Verba sunt nebulonis de muliercula, " quæ, quod venale habebat, lubenter ostendebat."

XII. Ὅταν δ' εἴπῃ ἐν τῷ Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνης ΛΥΟΙΝ ΛΥΧΝΙΔΙΟΙΝ, δῆλον, ὅτι λυχνία εἴρηκεν, ἀλλ' οὐ λύχνους μικρούς.

Idem x. 118.

XIII. Οὐκ ἐτὸς, ὦ γυναῖκες,

πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς

φλῶσιν ἑκάστοτ' ἄνδρες.

δεινὰ γὰρ ἔργα δρῶσαι

λαμβανόμεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

Hephæstion in Enchiridio, de metro choriambico.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ.

I. Ὅστις φακῆν ἥδιστον ὄψων λοιδορεῖς.

Athen. p. 158. C.

II. Ὀσφὺν δ' ἐξ ἄκρων διακίγκλισον, ἠΰτε κίγκλου,

ἀνδρὸς πρεσβύτου· τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπαοιδήν.

Ælianus H. A. xii. 9.

Vide Hesychium et interpretes in διακίγκλισον. Postrema verba licet nemini vitii suspecta fuerint, nec prorsus ineptum sensum fundant, *efficit hoc bonam incantationem*; nullus tamen dubito, quin depravata sint, scripseritque Comicus, τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπαμοιβήν. *Bonam rependit gratiam.* Quippe senex, cui multum diuque agitati lumbi fuerint, ad opus venereum tandem paratior factus, præstitam a muliercula operam pulchro remuneratur munere.

III. Γύναι, τί τὸ ψοφῆσαν ἔστ';—ἡ 'λεκτρυὼν

τὴν κύλικα καταβέβληκεν.—οἰμώξουσά γε.

Schol. ad *Nubes* 663.

IV. Πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων;

Idem ad *Ranas* 246. et ex eo Suidas in φλέων, ubi perverse legitur:

V. ἀφ' οὗ

κωμῳδικὸν ἔγνων μορμολυκεῖον.

Idem ad *Pacem* 473.

VI. Τὸ δὲ ἐπεγείρειν τὸ αἰδοῖον ταῖν χεροῖν, ΑΝΑΦΛΑ̣Ν, καὶ ΑΝΑΚΛΑ̣Ν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ λέγει.

Pollux ii. 176.

VII. Ἔπειτ' ἔρειξεν, ἐπιβαλοῦσ' ὅμου πείσας.

Idem vii. 181. quæ ad metri et sensus ductum sic constituenda:

ἔπειτ' ἔρειξεν, ἐπιβαλοῦσ' ὁμοῦ

πίσους.

VIII. Καὶ σπυρίδα δὲ ὀψωνιοδόκον, πλεκτὴν σχοίνου, ἐν Ἀμφιαράῳ Ἀριστοφάνης ἔφη.

Pollux x. 92.

IX. κνέφαλον ἅμα
καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν.

Idem x. 40.

X. καὶ τοὺς μὲν ὄφεις, οὓς ἐπιπέμπεις,
ἐν κίστῃ που κατασήμηναι, καὶ παῦσαι φαρμακοπωλῶν.

Idem x. 180.

XI. Ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω.

Suidas in του.

XII. Ὦ μιαρὲ, καὶ Φρυνῶνδα, καὶ πονηρὲ σύ.

Suidas in Φρυνώνδας.

XIII. Νόσῳ βιασθεὶς, ἢ φίλων ἀχηνίᾳ.

Idem in ἀχηνία, ἀπορία.

XIV. Λαμπρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω.

Harpocration in Λαμπρεῖς.

XV. ΡΟΠΤΡΟΝ—τὸν τῆς θύρας κρίκον λέγει, ὡς καὶ ἄλλοι, Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ.
Idem in ῥόπτρον.

XVI. Οἶδα μὲν, ἀρχαῖόν τ' ἰδὼν
οὐχὶ λέληθ' ἐμαυτόν.

Hephæstion in Enchiridio de metro choriambico.

XVII. ΗΝΤΕΒΟΛΗΣΕ, παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιαράῳ, δύο κλίσεις ὑπέστη. Auctor Etymol. M. in ἀντιβολῶ p. 112.

XVIII. ΛΕΒΗΡΙΔΕΣ. ὑμενώδη ἀποσύρματα, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὄφεων λεγόμενον γῆρας, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ.
Erotianus Lexic. Hippocr.

XIX. Ἰασώ. παρὰ τὸ ἰᾶσθαι. φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης, καὶ Ἀμφιαράου θυγατέρα εἶναι Ἰασώ. *Hesychius.* Comici versum ipsum, quo respexit Grammaticus, profert Scholiastes ad *Plutum* 701. emendatus et illustratus ab Hemsterhusio, cui extra dubium positum videtur, versum illum ex ipsa *Amphiarao* fabula decerptum esse. προσῆκε τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ Ἰασὼ παρὰ τὴν ἴασιν ὠνομασμένη. ἀλλὰ καὶ θυγατέρα τοῦ Ἀμφιαράου αὐτὴν εἶπεν ἐν ἐκείνοις·
ἀλλ', ὦ θύγατερ, ἔλεξά τοι σοι πρευμενής.

ΑΝΑΓΥΡΟΣ.

I. πρὸς θεῶν ἐρᾷς
τέττιγα φαγεῖν καὶ κερκώπην,
θηρευσαμένη καλάμῳ λεπτῷ;

Athen. p. 133. B.

II. οὐχ ἑψητῶν λοπάς ἐστιν.

Idem p. 301. A.

III. Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' ὀψαρίοις ἑκάστοτε.

Idem p. 385. F. παραμυθεῖ est 2. pers. Attica pro παραμυθῇ. Apud Dipnosophistam legitur παραμύθημ'.

IV. πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥοᾶς.

Idem p. 650. E. Vide infra in ΓΕΩΡΓΟΙ. xv.

V. Ὅτι δὲ τῶν Θετταλικῶν ἵππων τινὲς ἐκαλοῦντο βουκέφαλοι, δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ·
Μὴ κλαῖ'· ἐγώ σοι βουκέφαλον ὠνήσομαι.
καὶ πάλιν —
ψῆχει ἠρέμα
τὸν βουκέφαλον καὶ κοππατίαν.

Auctor Etymol. M. in βουκέφαλος.

VI. Ὡς δ' ὀρθοπλὴξ πέφυκε, καὶ δυσγάργαλις.

Suidas in ὀρθοπλὴξ ἵππος, ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων.

VII. Καὶ ξυννένοφε, καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ.

Idem in ξυννένοφεν.

VIII. Ὅρμου παρόντος, τὴν ἀτραπὸν κατεῤῥύην.

Idem in ὁδοῦ παρούσης.

IX. Ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι, καὶ τοὺς σπόγγους ἐᾷν.

Idem in παραλοῦμαι.

Ad quem ita Kusterus: *Est versus trochaïcus, sed cui deest syllaba.* At fallitur. Inserta enim syllaba brevi post χρὴ, quod procul dubio volebat ille, in quinta sede nihilominus esset spondæus, quod metri lex non patitur. Rescribendum itaque:

Ἀλλὰ παραλοῦσθαί τε πάντας, χρή τε τοὺς σπόγγους ἐᾷν.

Huc forte respicit Eustathius ad Odyss. p. 1604. l. 18.

X. ΑΜΦΙΑΝΑΚΤΙΖΕΙΝ—ἐν Ἀναγύρῳ.

Suidas in voce.

XI. Ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.

Idem in ἁπλήγιος. Observa mediam in χλανίδος semper corripi. Itaque, ut constet metrum, legendum:

χλανίδος δὲ ποιῶν ἐκ τῆς ἐμῆς
ἀπληγίδας τρεῖς.

Lenior adhibenda erat medicina:

ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς γε χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδης ποιῶν.

Tetrameter est trochaicus omnibus numeris absolutus.

XII. ΑΡΓΕΙΟΙ ΦΩΡΕΣ. ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ.

Suidas in voce.

XIII. Καὶ μὴν χθὲς γὰρ ἦν Πέρδιξ χωλός.

Schol. ad *Aves* 1292. Sic ultimo pede mancum senarium habebis:

Καὶ μὴν γὰρ ἐχθὲς χωλὸς ἦν Πέρδιξ—

XIV. ΑΝΑΧΥΡΩΤΟΝ δὲ τὸν πηλὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ λέγει.

Pollux vii. 164.

XV. Ἐν τῷ στόματι τριημιωβόλιον ἔχων.

Idem ix. 64.

XVI. Τοῦτ' αὐτὸ πράττω διωβόλῳ. καὶ σύμβολον
ὑπὸ τῷ 'πικλίντρῳ; μῶν τις αὔτ' ἀνείλετο;

Idem x. 72. Ad quem locum operæ pretium erit legisse Hemsterhusii notas.

Exstant hi versus apud Pollucem ix. 72. Corrige typothetæ errorem, aliumque librariorum. Oportet enim διωβόλου, genitivus pretii. *Id ipsum facio dioboli pretio.* Antipater in Epigr. vi.

δραχμῆς Εὐρώπην τὴν Ἀτθίδα, μήτε φοβηθεὶς
μηδένα, μήτ' ἄλλως ἀντιλέγουσαν ἔχε.

XVII. Καὶ γὰρ τὸν ΠΝΙΓΕΑ ἐπὶ ἵππου Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ λέγει.

Idem x. 54.

XVIII. Τὴν δὲ ΨΗΚΤΡΑΝ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ εἴρηκεν.

Idem x. 55.

XIX. ΣΤΟΜΙΑ δὲ ΠΡΙΟΝΩΤΑ ἔφη ἐν Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης.

Idem x. 56.

XX. Καὶ ΣΚΑΦΗΝ εἶπεν ἐν τῷ Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης.

Idem x. 76. additis Comici verbis, sed ita depravatis, ut nihil sani ex iis elicere queamus. Vide Hemsterhusii notam.

XXI. Τὸ ὑπόθημα τοῦ ὅλμου, ΥΦΟΛΜΙΟΝ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ λέγει.
Pollux x. 114.

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ.

Ἀριστοφάνης δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν Αὐτολύκῳ φησὶν ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας· Ἀσέβιον ὁ μοχθηρὸς ἔτριβες πόσῳ πολλῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας. Τουτέστι τὰ περὶ τοὺς ἄμβωνας χείλη.

Erotianus in Lex. Hippocr. v. ἄμβην. Quorum partem etiam profert Galenus Comment. in I. Hippocr. περὶ ἄρθρων. p. 581.

Τοιαύτη δέ ἐστιν ἡ ὀφρὺς, οἵη κατὰ τῶν λοπάδων πέρας τὸ ἄνω γίνεται πρὸς τὴν ἐντὸς ἐστραμμένην κοιλότητα. καί τις τῶν Κωμικῶν ἐπεῖπεν ἐπισκώπτων, τινὰ δὲ τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιέχειν.

Lacera hujus fragmenti verba non facile in numeros redigas. Probabile est a Grammatico scribi debuisse : *ὦ μοχθηρὲ σὺ, ἔτριβες; πόσῳ μᾶλλον τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιέλειξας;*

ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ.

I. *Ἔστι δὲ ὑποκορισμὸς, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀγαθόν· ὥσπερ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης σκώπτει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις, ἀντὶ μὲν χρυσίου, χρυσιδάριον· ἀντὶ δ' ἱματίου, ἱματιδάριον· ἀντὶ δὲ λοιδορίας, λοιδορημάτιον· καὶ νοσημάτιον.*
Aristoteles de Rhetor. lib. iii. cap. 2. extremo.

II. *Ἀνέχασκον εἷς ἕκαστος ἐμφερέστατα*
ὀπτωμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων.
Athen. p. 86. extrema.

III. *Κἀν τοῖς Βαβυλωνίοις οὖν τοῖς Ἀριστοφάνους ἀκουσώμεθα ποτήριον ὀξύβαφον, ὅταν ὁ Διόνυσος λέγῃ περὶ τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν, ὡς αὐτὸν ᾔτουν ἐπὶ τὴν δίκην ἀπελθόντα ὀξυβάφω δύο. οὐ γὰρ ἄλλο τι ἡγητέον εἶναι, ἢ ὅτι ἐκπώματα ᾔτουν.*
Idem p. 494. D.

IV. ΚΟΤΥΛΟΣ. *Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.*
Idem p. 478. C. Vide infra xi.

V. *Οἳ δῶρ' αἰτοῦντες ἀρχὴν πολέμου πορίσειεν μετὰ Πεισάνδρου.*
Schol. ad *Aves* 1555. Decerpta hæc sunt e tetrametris anapæsticis, et sic ordinanda :

αἰτοῦντες δῶρ', ἀρχὴν πολέμου πορίσειεν
μετὰ Πεισάνδρου.

Eodem respexit Schol. ad *Lysistr.* 491.

VI. *Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.*
Schol. ad *Lysistr.* 282. et Suidas in ἀσπιδηφόροι.

VII. *Μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμὸν καὶ πλατύ.*
Idem ibid. 288. et Suidas in σιμός.

VIII. *Τοὺς δὲ ἀεὶ ῥιγοῦντας, οἱ παλαιοὶ ῥιγοσιβίους ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρίγους. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις* ΔΥΣΡΙΓΟΣ *εἴρηκε.*
Pollux iv. 186.

IX. ΝΑΥΛΟΧΙΟΝ. *Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.*
Idem x. 28.

X. *Εἰς ἄχυρα καὶ χνοῦν.*
Idem x. 38.

XI. *δεῖ διακοσίων δραχμῶν.—*
πόθεν οὖν γένοιτ' ἄν;—τὸν κότυλον τοῦτον φέρε.

Pollux x. 85. Mallem legi γένοιτ' ἄν.

XII. ΠΟΔΑ ΒΑΛΑΝΤΙΟΥ. Ἀριστοφάνης ἐκ Βαβυλωνίοις εἴρηκεν.

Idem x. 152.

XIII. Πόσους ἔχει στρωτῆρας ἀνδρῶν οὑτοσί;

καὶ αὖ πάλιν·

ὡς οὐ καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε.

Idem x. 173. Ad priorem versum respicit Harpocr. in στρωτήρ.

XIV. Ῥοθιάζειν δὲ, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

κατάγου ῥοθιάζων.

καὶ πάλιν·

ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζει σώφρονι κόσμῳ.

Suidas in ῥοθιάζουσιν.

XV. Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν, ὡς πολυγράμματος.

Hesych. in Σαμίων, ubi vide interpretem.

Huic fabulæ nomen fuit a servis Babyloniis molitoribus, qui inducebantur ora notis compuncti. Vide Sam. Petiti Miscellan. i. 3. Hos quum Bacchus, cujus præcipuæ erant partes, videret, vel quivis alius, exclamabat: *Samiorumne video populum? quam multis notis compuncti sunt!* salse adludens ad Periclis crudelitatem erga Samios, quos sex ante annis prælio vicerat, quorumque captivos inustis notis signaverat. Rem narrat Plutarchus in Periclis vita, p. 367. ubi versum hunc profert et illustrat, quem ridicule vertit interpres: *Samii periti literis quam plurimum.*

XVI. ΕΣ ΤΟΝ ΛΙΜΕΝΑ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. παρὰ τὴν παροιμίαν, Ἀττικὸς ἐς λιμένα· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι συντόνως ἤλαυνον καταπλέοντες, διὰ τὸ θεωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς.

Hesych. in voce.

XVII. ΙΣΤΡΙΑΝΑ. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν φησὶν, ἐπεὶ ἐστιγμένοι εἰσὶν—

Idem in voce, apud quem reliqua vide.

XVIII. Εὖ γ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.

Harpocr. in ἐπιβάτης. Scripturam per υ confirmant lexicographi omnes in ἐπίγυον. Grammaticus qui hanc χρῆσιν profert, quædam omisit. Apud Comicum forte sic dispositæ erant voces:

Εὖ γ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης—
ὡς ἐπίγυον ἐξοίσων.

XIX. Ἀνήρ τις ἡμῖν ἐστιν ἐγκινούμενος.

Auctor Etymol. M. in ἐγκινούμενος.

XX. Ἡ βοϊδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν.

Ammonius in χολάδες.

XXI. ΑΝΘ' ΕΡΜΙΩΝΟΣ. εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἱκέτας. μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.

Zenobius Proverb. ii. 22.

XXII. Ἐννεύει με φεύγειν οἴκαδε. Nos quoque similiter: *annuit me fugere domum.*

Priscianus lib. xviii. fol. 231. verso Editionis Aldinæ, anni 1527. in 8.

XXIII. Καὶ λακωνίζω, καὶ λακωνιστής. λέγεται καὶ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΑΖΩ, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

Stephanus Bys. in Λακεδαίμων.

ΒΟΗΘΟΙ.

I. Præpositiones est quum abundant, est quum deficiunt; est quum aliæ pro aliis ponuntur, tam apud Græcos, quam apud nos. Abundant—Aristophanes, Βοηθοῖς.

Εὖ γὰρ εἰσπράττειν σε βούλομαι πόσα ἔτη ὅπως μετ' ἐμοῦ ξυνῇς.

Priscianus lib. xvii. fol. 202. verso Editionis Aldinæ. At in Editione Heliæ Putschii legitur: ευ γὰρ ευ πράττειν σε βούλομαι. πῶς λέγεις; ὅπως μετ' ἐμοῦ ξυνεσῃ. quæ sic melius digeri possunt:

Εὖ γάρ σε πράττειν βούλομαι.—τόδε πῶς λέγεις;—
ὅπως; μετ' ἐμοῦ ξυνέσει.

Abundat præpositio μετὰ, quum simplicius dici possit ἐμοὶ ξυνέσῃ.

Laudatur a veteri Scholiasta ad Acharn. 3. Aristomenis Fabula Βοηθοὶ, unde mutilus versus profertur, quem integrum citat Macrobius Saturn. v. 40. Aristomeni itidem tributum, sed in dramatis titulo mendose exscriptus: *Aristomenes* ἐν Μύθοις.

ἔνδον γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἀνδρῶν γάργαρα.

Scripseritne Comicus uterque fabulam eodem titulo? non opinor. E solo Prisciano tribuitur Aristophani, quod in librariorum errorem conferendum est, ad literarum compendia non satis advertentium, unde sæpe contigit, ut nomina illa Ἀριστοφάνης, Ἀριστομένης confunderentur. Vide Pollucis interpretem ad vii. 211. Ex eodem errore tributa fuerat Comico nostro alia fabula ΓΟΗΤΕΣ, quam Aristomenis esse constat. Prisciano ipsi p. 1202. citatur *Aristomenes* Βοηθοῖς.

αὐτοὶ γὰρ ἤδη τοὺς Πρυτάνεις προσήλθομεν.

Eximatur itaque fabula hæc ΒΟΗΘΟΙ e catalogo dramatum Aristophanis.

II. Ὁτιὴ λέγεις με, pro εἰς ἐμέ. Aristophanes Βοηθοῖς·

Μισῶ σε ὁτιὴ λέγεις μὲ τὰ αἰσχρά.

Huic simile est illud Terentii in *Andria:* Quid me fiat? pro *in me fiat.* Idem lib. xviii. p. 1194. Edit. Putschii. Quærenti διὰ τί με μισεῖς; respondebat apud Comicum aliquis:

Ὁτιὴ λέγεις με ταἰσχρά.

ΓΕΩΡΓΟΙ.

I. Ἐθέλω γεωργεῖν.—εἶτα τίς σε κωλύει;—
ὑμεῖς· ἐπεὶ δίδωμι χιλίας δραχμὰς,
ἐάν με τῶν ἀρχῶν ἀφῆτε.—δεχόμεθα.
δισχίλιαι γάρ εἰσι σὺν ταῖς Νικίου.

Plutarchus in Nicia p. 215. Edit. Londinensis.

II. Εἰρήνη βαθύπλουτε, καὶ ζευγάριον βοϊκὸν,
εἰ γὰρ ἐμοὶ παυσαμένῳ τοῦ πολέμου γένοιτο
σκάψαι τ', ἀποκλάσαι τε, καὶ λουσαμένῳ διελκύσαι
τῆς τρυγὸς, ἄρτον λιπαρὸν, καὶ ῥάφανον φέροντι.

Stobæus in Floril. tit. de *Pace*, edit. Grotii p. 209. Diversam a vulgata lectionem in 3. versu amplexus sum, quam exhibet Ms. codex.

III. Ὅτου δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει;—
τὸν μολγὸν ἐμοῦ λέγοντος οὐκ ἀκήκοας;

Schol. ad *Equites* 959. Ita hos senarios emendavi, qui vulgo perquam depravati leguntur.

IV. συκᾶς φυτεύω, πάντα πλὴν Λακωνικῆς.
τοῦτο γὰρ τὸ σῦκον ἐχθρόν ἐστι καὶ τυραννικόν.
οὐ γὰρ ἦν ἂν μικρὸν, εἰ μὴ μισόδημον ἦν σφόδρα.

Athen. p. 75. A.

V. Εἶτ' ἄρτον ὀπτῶν τυγχάνει τις ὀβελίαν.

Idem p. 111. B. ubi male ἀρτῶν ὀβελιᾶν. Emendationem nostram confirmat scriptus cod. e Bibl. Regia.

VI. Ὥσπερ κυλικείου τοὐθόνιον προπέπταται.

Idem p. 160. E.

VII. Γλιχόμενος, καρτερῶν, ἢ ἐπιθυμῶν. Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς·

Τί δῆτα τούτων τῶν κακῶν, ὦ παῖ, γλίχει;

Auctor Etymol. M. p. 234. l. 35.

VIII. Ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττική,
χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός.

Hephæstion in Enchiridio, de metro pæonico; ubi duobus his versibus tertius subjungitur, qui non est ex *Agricolis*, sed *Vesparum* 1273.

IX. Ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν.

Idem ibidem.

X. Αὐτῷ μελητέον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον.

Zenobius in Proverb. ii. 27.

XI. ΚΩΔΙΑ. τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς·
Ἀγαθήν γε κωδίαν.

Harpocr. in voce.

XII. ΠΟΡΝΕΥΤΡΙΑΝ δὲ ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης τὴν πόρνην εἶπε.

Pollux vii. 201.

XIII. Ἐξ ἄστεως νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν, ὡς πάλαι δι' ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκῷ ἐλλουσάμενον κολάζειν.

Idem ix. 69. Misere corruptum et mutilum hoc fragmentum, quod parum feliciter tentavit Kühnius. Initium sic digerendum erat:

ἐξ ἄστεως
νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν, ὡς ἐκεῖ πάλαι—

XIV. ὁ ΤΡΑΠΕΖΟΦΟΡΟΣ, ἐπὶ τοῦ τὴν τράπεζαν φέροντος, ᾗ ἐπῇσαν τοῖς ἄρχουσιν αἱ μυῤῥίναι.

Idem x. 69.

XV. Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ περὶ γεωργικῶν, φωκίδας φησὶν εἶδος ἀπίων εἶναι, ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων. τῶν γὰρ ἀπυρήνων Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει, καὶ ἐν Ἀναγύρῳ·

πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥοᾶς.

Athen. p. 650. E.

XVI. ΕΛΑΙΖΕΙΝ. τὰς ἐλαίας ἐργάζεσθαι. Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης.

Auctor Etymol. M. p. 326. l. 20.

XVII. Ἀριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν ΜΕΤΟΡΧΙΟΝ ἐκάλεσεν ἐν τοῖς Γεωργοῖς.

Idem in ὄρχατος. Quæ repetit Schol. ad Theocr. i. 48. nisi quod μέτορχμιον male habet. Vox μετόρχιον occurrit etiam apud Comicum *Pace* 568.

XVIII. Εἴ γε Κιλικίας αἷμα ἐξολοίμην, φαίη λέγων.

Priscianus lib. xviii. p. 1212. Edit. Putschii.

XIX. ΣΗΡΑΓΓΙΟΝ. χωρίον τι τοῦ Πειραιέως οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς.

ΓΗΡΑΣ.

I. ΚΡΙΒΑΝΙΤΗΣ. τούτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ. ποιεῖ δὲ λέγουσαν ἀρτόπωλιν, διηρπασμένων αὐτῆς τῶν ἄρτων ὑπὸ τῶν τὸ γῆρας ἀποβαλόντων.

Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;—θερμοὺς, ὦ τέκνον.—
ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς.—κριβανίτας δὲ πάνυ
λευκούς.

Athen. p. 109. F.

De hujus fabulæ argumento videndus Casaubonus ad Athenæum p. 209. Primum fragmentum male constitutum esse tam metrum, quam sententia arguit. Interloquuntur mulier panes vendens ἀρτοπῶλις, et recoctus senex. Illa, cujus mercimonium diripiebatur, quam injuriam expostularet, diceretque panes sibi periisse illius generis, quos θερμοὺς appellabant, qui in secundis mensis apponebantur, senex respondebat: *Num vero deliras? in furno coctos dic, eosque non ad-*

modum candidos. Secundus versus totus est senis: male eum duabus personis diviseram. Sic legendum est:

Γ. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; Α. θερμοὺς, ὦ τέκνον.
Γ. ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς; κριβανίτας γ', οὐ πάνυ
λευκούς.

II. Ὦ πρεσβῦτα, πότερα φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς
ἑταίρας, ἢ τὰς ὑποπαρθένους ἁλμάδας,
ὡς ἐλάας στιφράς;

Athen. p. 133. A. Forte scribendum τὰς δρυπέπεις. Vide Pierson ad Mœrin p. 121.

III. Ταῖς πολιόχρωσι βεμβράσι τεθραμμένη.

Idem p. 287. D. Piscis nomen scribitur etiam per μ, ut in *Vespis* 493.

IV. Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα.

Schol. ad *Equites* 577. et Suidas in στλεγγίς.

V. Ὀφθαλμιάσας πέρυσιν, εἶτ' ἔσχον κακῶς,
ἔπειθ' ὑπαλειφόμενος παρ' ἰατρῷ.

Pollux iv. 180.

VI. Ὀξωτὰ, σιλφιωτὰ, βόλβος, τεύτλιον,
περίκομμα, θρῖον, ἐγκέφαλος, ὀρίγανον.

Idem vi. 69. Eo respexit Diogen. Laërt. iv. 18. addito insuper versu qui ex eadem fabula depromptus esse videtur:

καταπυγοσύνη ταὐτά 'στι πρὸς κρέας μέγα.

VII. Ἐπὶ τοῦ περιδρόμου στᾶσα τῆς ξυνοικίας.

Idem vii. 125. et ix. 39.

VIII. ΚΛΗΡΩΤΗΡΙΟΝ. εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου ἔοικεν εἰρῆσθαι τοὔνομα ἐν τῷ Γήρᾳ Ἀριστοφάνους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου ἂν ἐναρμόσειεν.

Idem x. 61.

IX. ἐφ' ὑδρίαν δανείζειν, πεντέχουν, ἢ μείζονα.

Idem x. 74. Tetrameter trochaicus, cui deest primus pes.

X. κοπίδι τῶν μαγειρικῶν.

Idem x. 104.

XI. πτωχικοῦ βακτηρίου.

Idem x. 173.

XII. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ, γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην, παράγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἡ καὶ ἐρεθίζουσα φησὶ πρὸς αὐτόν.

ἀποπλευστέον
ἐπὶ νυμφίον ἐστὶν, ᾧ γαμοῦμαι τήμερον.

Schol. Nicandri ad Theriac. 295. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam iii. 62. A veteri scriptura ἀπέπλεις τεὸν, quam minime recedit istud ἀποπλευστέον sagaciter excogitatum. Sed nescio an bene hoc verbo utatur muliercula curru vecta. Mallem sane ἀποσπευστέον, vel ἐμοὶ σπευστέον.

Jo. Toupii, viri eruditissimi et admirandi acuminis, emendationem in controversiam non vocassem, si ipsum Nicandri Scholiastem consuluissem; sed tum non erat ad manum. Ad Poëtæ versum in Theriacis 295. in serpentis hæmorrhoi descriptione,

μέσσου ὕγ' ἐκ νώτου βαιὸν πλόον αἰὲν ὀκέλλει.

Scholiastes hæc adnotat: βαιὸν δὲ πλόον, νῦν τὴν ὁδὸν τὴν πεζὴν, τὴν πορείαν. οὕτω γὰρ καὶ Ἀντίμαχος εἶπε,

τοῖσι δ' ἀν' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισιν.

ὡς δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ, γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην, παράγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἡ καὶ ἐρεθίζουσα φησὶ πρὸς αὐτόν.

ἀποπλευστέον
ἐπὶ νυμφίον ἐστὶν, ᾧ γαμοῦμαι τήμερον.

Vides Aristophanis χρῆσιν idcirco adductam, ut ostenderetur πλεῖν *navigare*,

πλόον *navigationem*, de pedestri etiam itinere a poëtis adhiberi. Itaque de veritate hujus lectionis non ambigendum est.

XIII. Τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στὶ τὸ Διονύσιον,
ὅπου τὰ μορμολυκεῖα προσκρεμάννυται;

Phrynichus in Διονύσιον. Eo respexit etiam auctor Etymol. M. in μορμολυκεῖον.

XIV. Attici ὀλίγας ἡμέρας pro ἐν ὀλίγαις ἡμέραις. Aristophanes Γήρᾳ. Σὺ δ' οὐχ ἡγῇ μ' οὖν δὴ ὀλίγας ἡμέρας.

Priscianus lib. xviii. p. 1191. Edit. Putschii.

XV. Ὅτι δὲ τὸ ΣΚΑΦΙΟΝ εἶδος κουρᾶς, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ.

Harpocr. in σκαφίον.

XVI. ΤΗΤΕΣ, ἀντὶ τοῦ, τούτῳ τῷ ἔτει—Ἀριστοφάνης Γήρᾳ.

Idem in voce. Occurrit hoc adverbium *Nub.* 624. *Acharn.* 15. *Vesp.* 400.

XVII. Λορδοῦ κιγκλιοβάταν ῥυθμόν.

Ælianus H. A. ix. 9.

ΓΗΡΥΤΑΔΗΣ.

I. ἀκροκώλια
ἄρτοι, κάραβοι.

Athenæus p. 95. F.

II. Θεράπευε, καὶ χόρταζε τῶν μονῳδιῶν.

Idem p. 99. F.

III. Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
λιπὼν, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια.

Idem p. 112. F. emendatus a Jo. Toup. ad Suidam i. 6. et iv. 132. Citantur etiam hi versus ex *Æolosicone.*

IV. Πτισάνην διδάσκεις αὐτὸν ἕψειν ἢ φακῆν;

Idem p. 158. C.

V. Ψωμοκόλακος δὲ μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ, οὕτως·
Ψίθυρός τε καλοῦ, καὶ κόλαξ, καὶ Σαννυρίων.
ποῖ φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες;

Idem p. 261. F.

VI. Ἆρ' ἔνδον ἀνδρῶν κεστρέων ἀποικία;
ὡς μὲν γάρ εἰσι νηστίδες γιγνώσκεται.

Idem p. 307. F.

VII. Ἐν τοῖσι συνδείπνοις ἐπαινῶν Αἰσχύλον.

Idem p. 365. B.

VIII. Ἦν δὲ τὸ πρᾶγμ' ἑορτὴ, περιέφερε δ' ἐν κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς· ἐνέχει τε σφόδρα κυανοβενθῆ. Τὸ βάθος παρίστησιν ὁ Κωμικὸς τοῦ ποτηρίου.

Idem p. 487. B. et Pollux x. 75. Nemini facile visum fuit Comici verba in numeros redigere.

IX. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Γηρυτάδῃ λεπτοὺς τούσδε καταλέγει, οὓς καὶ πρέσβεις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φησὶν εἰς Ἅδου πέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖ ποιητὰς, λέγων οὑτωσί·
Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
ἔτλη κατελθεῖν;—ἕνα γ' ἀφ' ἑκάστης τῆς τέχνης
εἱλόμεθα κοινῇ γενομένης ἐκκλησίας,
οὓς ᾔσμεν ὄντας ᾁδοφοίτας, καὶ θαμὰ
ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας.—εἰσὶ γάρ τινες
ἄνδρες παρ' ὑμῖν ᾁδοφοῖται;—νὴ Δία·
μάλιστα δ' οἵπερ Θρᾳκοφοῖται. πάντ' ἔχεις.—
καὶ τίνες ἂν εἶεν;—πρῶτα μὲν Σαννυρίων
ἀπὸ τῶν τρυγῳδῶν· ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν,

Μέλιτος· ἀπὸ δὲ τῶν κυκλίων, Κινησίας.—

εἶθ' ἑξῆς φησίν·

ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθ' ἄρα.
τούτους γὰρ, ἢν πολλὸς ξυνέλθῃ, ξυλλαβὼν
ὁ τῆς διαροίας ποταμὸς ἐξοιχήσεται.

Athen. p. 551. B. confer Jo. Toup. ad Suidam iii. 288. et Bentleium in Phalarid. Dissertat. de Origine Tragœdiæ p. 167. versionis Latinæ. In antepenult. v. male vulgo legitur ὠχεῖσθ' ἄρα. Tempus præsens requirit sententia, ut *Equit.* 1244.

λεπτή τις ἐλπίς ἐσθ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.

X. ΚΑΤΑΠΛΑΣΜΑ. ἐν Γηρυτάδῃ.

Poll. iv. 181. περὶ ἰατρικῶν ἐργαλείων.

XI. Τότε μέν σου κατεκοττάβιζον, νυνὶ δὲ κατεμοῦσι· τάχα δ' εὖ οἶδα ὅτι καὶ καταχέσονται.

Idem vi. 111.

XII. ΣΥΝΤΕΧΝΟΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ.

Idem vii. 7.

XIII. ΟΙΚΟΔΟΜΟΣ. Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ εἴρηκε τοὺς οἰκοδόμους.

Idem vii. 117.

XIV. Τὰ δὲ ΚΑΡΠΕΙΑ ἐν τῷ Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνης εἶπε.

Idem vii. 149.

XV. Πόλος τοῦτ' ἐστίν. ἑκασταπόστην ἥλιος
τέτραπται;

Idem ix. 46.

Misere depravatum est hoc fragmentum. ἑκασταπόστην vox est nihili et plane barbara. Si præter integritatem metri nihil esset quod desideraretur, proclive erat pro τοῦτ' reponere τόδ'. Videndus Salmasius in Plin. Exercit. p. 446. ubi emendat:

πόλος
τοῦτ' ἐστὶν ἑκαστάτω δὲ, ποστὴν ἥλιος
τέτραπται;

XVI. Τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἤσθιον.

Idem x. 59.

XVII. Ἄλλος δ' εἰσέφερε πλεκτῷ κανισκίῳ ἄρτων περίλοιπα θρύμματα.

Idem vii. 176. et x. 91. Kühnius ita versus distinxit:

Ἄλλος δὲ πλεκτῷ εἰσέφερε κανισκίῳ
ἄρτων περίλοιπα θρύμματα.

Hiatus in primo versu Aristophanem minime redolet. Grammatici Poëtarum χρήσεις excerpentes, brevitatis causa ea omittebant, quibus non confirmabatur id quod adstruere volebant. Inde fit ut plurima Poëtarum fragmenta a Grammaticis servata numeris suis restitui nullo modo possint.

XVIII. ΑΣΚΟΘΥΛΑΚΟΣ. ἐν Ἀριστοφάνους Γηρυτάδῃ.

Idem x. 160.

XIX. Ἐν δὲ τῷ Γηρυτάδῃ ὁ Ἀριστοφάνης λέγει ΦΟΡΜΩ ΣΧΟΙΝΙΝΩ.

Idem x. 169.

XX. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ ΠΕΡΙΘΕΤΟΝ.

Idem x. 170. Confer *Lysistr.* 258. ubi κεφαλὴ περίθετος.

XXI. Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα,
εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος, ἢ ξηροὺς ἅλας;

Schol. ad *Vespas* 1303.

XXII. ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΥ. γάργαλος, καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμὸς, ἀπὸ τῶν πασχητιουσῶν γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ.

Erotianus in voce.

XXIII. ΕΚΛΑΠΗΣΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφήσεται, καὶ ἐκγεννηθήσεται· ὡς καὶ Ἀριστο-

φάνης ἐν Γηρυτάδῃ φησί· Φῆμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπῆναι. Ἅπαξ εἴρηται, καὶ παρ' ἡμῶν ἐξήγηται μόνων.

Idem in voce. Comici verba trochaicum tetrametrum effecisse videntur, cujus in fine vox ipsa erat a Grammatico proposita. Vide an tibi satisfaciat hæc conjectura:

Φημὶ γοῦν ἐγώ· βροτοὺς ἅπαντας ἐκλαπήσεται.

Futurum medium, cui passivam significationem tribuisse videtur Grammaticus, ego active accipio.

XXIV. Χαριεντίζεις, καὶ καταπαίζεις ἡμῶν, καὶ βωμολοχεύει.

Harpocr. in βωμολοχεύεσθαι, et auctor Etymol. M. in χαριεντιζόμενοι.

XXV. ΕΡΜΑΣ, ὕφαλος πέτρα. ἐν Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνους.

Harpocr. in voce.

XXVI. ᾖσαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου.—ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο.

Auctor Etymol. M. in ᾖειν. p. 420.

XXVII. ΑΥΤΟΙ ΘΥΟΜΕΝ. ἀντὶ τοῦ, αὐτοὶ πίνομεν.

Hesych. in voce.

XXVIII. ΣΚΟΜΒΡΟΣ. Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ.

Athenæus p. 321. A.

XXIX. ὦ δύσθεον μίσημα.

Electræ verba sunt apud Sophoclem v. 289. ad quæ Scholiastes: καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῴδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ.

ΓΛΑΥΚΟΣ.

Καλύψας καλύμματος τριβωνίῳ διεπαρθένευσα.

Pollux iii. 43. ubi recte docti Viri emendant καλύμματι τριβωνίου. Sed in Comici versibus probabile est sic ordinata fuisse verba:

τριβωνίου καλύμματι
διεπαρθένευσα.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

I. Ὁ μηχανοποιὸς, ὁπότε βούλει τὸν τροχὸν
ἐᾷν ἀνεκὰς, λέγε· Χαῖρε, φέγγος ἡλίου.

Erotianus in ἀνεκάς. Trimetri sunt iambici, ut nemo non videt, quod tamen Coddæo illi, qui *Augiæ stabulum* se repurgasse gloriabatur, non suboluerat. At ille revera *Augiæ stabulum* repurgandum reliquit.

II. ΠΟΛΥΠΟΥΣ.—τὴν δὲ αἰτιατικὴν πολύπουν φασὶν, ὡς καὶ Ἀλκίνουν, καὶ Οἰδίπουν—τὸ δὲ πόλυπον λέγειν, Αἰολικόν. Ἀττικοὶ δὲ πολύπουν λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ.

Ταῦτ' ἔχοντα, πουλύπουν, καὶ σηπίας.

καὶ πάλιν,

τὸν πουλύπουν
μοι ἔθηκε.

πάλιν·

Πληγαὶ λέγονται πουλύπου πιλουμένου.

Athen. p. 316. A. Probare vult Dipnosophista Atticos dixisse πολύπους et πολύπουν: non πόλυπος et πόλυπον. Sed ubi metri ratio primam produci flagitaret, Comicis etiam licuit πουλύπους dicere, quod multis exemplis ex eodem Athenæi capite confirmatur, licet in plerisque simplicem vocalem pro diphthongo exhibeant

impressi libri. Alcæi versum e *Sororibus vitiatis* emendavit Toupius ad Suidam v. 4. Ameipsiæ versus e *Lurcone* sic legendus videtur:

Πολλῶν μὲν, ὡς ἔοικε, δεῖ μοι πουλύπων.

Diphili tetrameter trochaichus e *Mercatore* sic legendus:

Πουλύπους ἔχων ἁπάσας ὀλομελεῖς τὰς πλεκτάνας.

Prima χρῆσις e Nostro prolata, est pars tetrametri trochaici; posteriores duæ sunt e senariis iambicis.

III. Πάσαις γυναιξὶν ἐξ ἑνός γέ του τρόπου,
ὥσπερ παροψὶς μοιχὸς ἐσκευασμένος.

Athen. p. 367. D.

IV. Θεόπομπος δ' ἐν Εἰρήνῃ ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυόνα—καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ·

Ὠὸν μέγιστον τέτοκεν ὡς ἀλεκτρυών.

καὶ πάλιν·

Πολλαὶ δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων
ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις
βίᾳ.

Idem p. 374. C. Confer supra *Amphiarai* iii. Suidas in ὑπηνέμια eandem adhibet χρῆσιν duobus integris senariis inclusam:

Ἐνίοτε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ
ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις.

Quam veram esse lectionem censet Jo. Toupius ad Suidam iii. 260. Sed ἐνίοτε et πολλάκις simul stare non possunt; nec mihi bene reddi videtur πολλάκις per *multa*. Aliam itaque rationem inii. In fine primi senarii desunt voces aliquot, quæ, salva sententia, omitti potuerunt: metro suadente, δὲ inserui.

V. ΚΟΓΧΥΛΙΑΣ ΛΙΘΟΣ. ἐν Ἀριστοφάνους Δαιδάλῳ.

Pollux vii. 100.

VI. ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΙΝ. Ἀριστοφάνης ἔφη ἐν Δαιδάλῳ.

Idem vii. 117. Occurrit etiam hoc verbum, sed tropice adhibitum in *Pace* 305.

VII. περὶ τοῦ γὰρ ὁ ὄλεμος
νῦν ἐστιν ὑμῖν;—περὶ ὄνου σκιᾶς.

Suidas in ὄνου σκιά. Confer *Vespas* 191.

VIII. Εὐρύβατος, πονηρός — καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ, ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοντα, καὶ πλουτοῦντα, καὶ πανουργοῦντα,

Εἰ δή τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία.

Suidas in Εὐρύβατος.

IX. ΔΟΡΥΦΟΝΟΝ, τὸν δολοφονοῦντα. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ.

Hesych. in voce.

X. Vide in ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ. I.

ΔΑΙΤΑΛΕΙΣ.

I. ΔΑΙΤΑΛΕΥΣ, ὁ εὐωχητής· ἀφ' οὗ δρᾶμα Ἀριστοφάνους ὠνόμασται Δαιταλεῖς. Auctor Etymol. M. in voce. Attico more scribendum Δαιταλῆς.

Cum auctore Etymol. M. sentit Orion Thebanus de significatione hujus nominis. En notam ex illius Etymologico, quam mecum communicavit familiaris meus eruditus LARCHERUS. Δαιταλεύς. δαὶς δαιτὸς δαιτεύς. καί· μέλανος μελανεύς· λέοντος λεοντεύς. καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ, δαιτεὺς δαιταλεύς. καὶ Δαιταλεῖς, δρᾶμα Ἀριστοφάνους. Ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες καὶ ἀναστάντες, χοροὶ ἐγένοντο. Sintne postrema ista verba ex ipso dramate excerpta, an ad argumentum pertineant, in medio relinquam.

II. Τὸ πρῶτον δρᾶμα γράψας ὁ ποιητὴς ἐξέθηκε τοὺς Δαιταλεῖς, ἐν ᾧ σῶφρον μειράκιον εἰσάγει, καὶ ἕτερον ἄχρηστον. εὐδοκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τούτῳ τῷ δράματι. Schol. ad *Nubes* 529.

III. Νομίζω δή σοι τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν, τὰ ἐκ τῶν ΔΕΤΑΛΕΩΝ, ὧδέ πως ἔχοντα. "Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὅμηρε γλώττῃ τίνι καλοῦσι κόρυκα." προβάλλει γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ΕΚ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΩΝ ΔΕΤΑΛΕΩΝ πρεσβύτης τῷ ἀκολάστῳ υἱεῖ, πρῶτον μὲν, τὰ κόρυκα τί ποτ' ἐστὶν ἐξηγήσασθαι· μετὰ δὲ τοῦτο, "Τί καλοῦσιν ἀμενηνὰ κάρηνα." κᾀκεῖνος μέντοι ἀντιπροβάλλει τὸν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξωσι γλωττὸν εἰς δίκας διαφέρουσας ὡδί πως. "Ὁ μὲν οὖν σὸς, ἐμὸς δὲ οὗτος ἀδελφὸς φρασάτω, τί καλοῦσιν ἰδοῦσί τε." ἐφεξῆς προβάλλει "Τί ποτε ἐστὶ τὸ εὖ ποιεῖν;"—δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀριστοφάνης ἐν ταυτῷ δράματι διὰ τῶνδε. "Ἅλις, ὀρέλη, καὶ μῦρον, καὶ ταινίαι." εἶτα ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων. "Ἤδου σωρέλη. τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου." πάλιν δὲ αὐτοῦ τοῦ ἀκολάστου υἱέως εἰπόντος· "Ἡμῶν ἴσως οὐ καταπληγήσῃ τῷ χρόνῳ." καὶ τοῦθ' υἱοῦ ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων ἐρεῖ· "Τὸ καταπληγήσῃ τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων." εἶτ' αὖθις ἐκείνου φάντος· "Ἀποβήσεταί σοι ταῦτα ποῖ τὰ ῥήματα;" πάλιν ὁ πρεσβύτης καὶ τοῦτο σκώπτει· "Παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο ἀποβήσεται." καὶ μέν γε καὶ ὁ υἱὸς οὐδέπω παυόμενος οὐδὲ αἰδούμενος τὸν γέροντα, φησί· "Τί ὑποτεκμαίρῃ καὶ κακοὺς ἄνδρας λέγοις καλοκᾀγαθεῖον ἀσκοῦντας;" εἶτα ὁ πρεσβύτης· "Οἶμαι, ὦ Θρασύμαχε, τὶς τούτων τῶν ξυνηγόρων τερύεται."

Galenus in Prooemio libelli qui inscribitur τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις. Multa in his depravata, quorum ad emendationem, quum subitaria opera et admodum festinans fragmenta hæc recolligam et disponam, pauca sunt, quæ in præsens conferre valeam. Legendum: ἀντιπροβάλλει τῶν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωττῶν εἰς δίκας διαφερούσας τινὰς ὡδί πως.

Ὁ μὲν οὖν σὸς υἱὸς, ἐμὸς δ' ἀδελφὸς οὑτοσὶ
φρασάτω, τί καλοῦσιν—

Quid pro ἰδοῦσί τε reponi debeat, in mentem non venit. Postea Aristophanis duo versus sic legendi:

Ἅλις σορέλλῃ καὶ μύρον, καὶ ταινίαι.

Verba sunt adolescentis, cui respondet senex:

Ἰδοὺ σορέλλῃ· τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου.

Vide Hesych. in σορέλλη. In duobus sequentibus senariis scribendum καταπλαγήσει. Mox

Παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τἀποβήσεται.

id est τοῦτο τὸ ἀποβήσεται. Quæ sequuntur facile numeris suis restituuntur, sed eorum sententiam, quæ partim ab iis, quæ suppressa sunt, pendet, non ita proclive est assequi.

Τί δ' ὑποτεκμαίροι' ἂν σὺ, καὶ κακοὺς λέγοις
ἄνδρας καλοκᾀγαθεῖον ἀσκοῦντας;
Οἴμ', ὦ Θρασύμαχε, τοῦτο τῶν ξυνηγόρων
τίς γηρύεται;

Ceterum mendosa est apud Galenum scriptura Δεταλέων: et si genuina sunt ista, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Δαιταλέων, aliter accipi debent, quam a Casaubono ad Athen. iii. 32. intellecta fuere. Nullus enim adhucdum innotuit Atticæ Pagus, cui nomen Δαιταλεῖς. Aliunde noti sunt Δαιδαλίδαι, a quibus fabulæ titulum inscriptum fuisse conjecit Nunnesius ad Phrynichum in ἀκεστής. Sed conjectura illa jamdudum explosa fuit. Δαιταλεῖς sunt *convivæ*, *epulones*, quorum unus, *homo plebeius*, ἀνὴρ ἐκ τοῦ δήμου, cum duobus suis filiis, moribus et indole diversis, colloquebatur.

"Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὅμηρε γλώττῃ τίνι καλοῦσι κόρυκα." Eundem Comici locum innuit Pollux ii. 109. sed immutata verba proferens. ἀλλὰ τὰς ποιητικὰς φωνὰς, γλώττας ἐκάλουν, ὡς Ἀριστοφάνης· Πρὸς ταῦτα λέξον Ὁμήρου γλῶττα τί

καλεῖται κόρυμβος. Saniora hæc sunt quidem, non ita tamen, ut ad numeros revocari queant.

IV. Οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτονὶ
πλύνων ἅπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά.

Athen. p. 119. C.

V. ΧΟΝΔΡΟΝ δὲ εἴρηκε τὸ ῥόφημα Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν οὕτως·
Ἡ χόνδρον ἑψῶν, εἶτα μυῖαν ἐμβαλὼν
ἐδίδου ῥοφεῖν ἄν.

Idem p. 127. C.

VI. Vide infra in ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ. I.

VII. Τοῦ ΤΡΙΓΩΝΟΥ, μουσικοῦ ὀργάνου, μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι.

Idem p. 183. E.

VIII. Ὅστις δ' αὐτὴν αὐλοῖς καὶ λύραις κατατέτριμμαι χρώμενος, εἶτά με σκάπτειν κελεύεις;

Idem p. 184. F. Luxatum metrum male insertis voculis δ' αὐτὴν, quarum posterior sensum etiam turbat; et omissa alia quavis particula. Sic χρῆσιν constituo:
Ὅστις αὐλοῖς καὶ λύραις νῦν κατατέτριμμαι χρώμενος,
εἶτά με σκάπτειν κελεύεις;

IX. Καὶ λεῖος, ὥσπερ ἔγχελυς.

Idem p. 299. B.

X. Καὶ δελφακίων ἁπαλῶν κωλαὶ, καὶ χναυμάτια πτερόεντα.

Idem p. 368. E.

XI. Ἀπόλωλα· τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι.

Idem p. 400. A.

XII. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτα ἐμοῦ πέμποντος· ἀλλὰ μᾶλλον πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς Συρακουσίων τράπεζαν, Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας, καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν κυλίκων μέθυ ἡδέως καὶ φίλως.

Idem p. 527. C. et 486. F. E chorico cantico hæc desumta sunt, sed hiulca et corrupta.

XIII. ἐγὼ δέ σοι
πέμψω πλακοῦντ' ἐς ἑσπέραν χαρίσιον.

Idem p. 646. B. Suidas in ἀνάστατοι et in χαρίσιον, ad quem locum confer Jo. Toup. iii. 306. e conjectura reposui ἐγὼ δέ σοι. Vulgo legitur δὲ νῷν.

XIV. ἔγνωκ' ἐγὼ δὲ χάλκιον.
τοῦτ' ἐστὶ κοττάβειον ἱστάναι καὶ μυῤῥίνας.

Idem p. 667. F.

XV. Φέρ' ἴδω, τί σοι δῶ τῶν μύρων; ψάγδαν φιλεῖς;

Idem p. 690. E.

XVI. Ἆσον δή μοι σκολιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου κᾀνακρέοντος.

Idem p. 693. l. ult. κᾀνακρεόντος, Attica crasi, ut Thesmoph. 161.

XVII. Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα, καὶ τὰ τείχη.

Suidas in ἀναλίσκειν.

XVIII. Τὸν Ἐρεχθέα μοι, καὶ τὸν Αἰγέα κάλει.

Idem in Αἰγέα.

XIX. ΡΑΓΔΑΙΟΣ, σφοδρὸς, βίαιος. ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους.

Idem in ῥαγδαίους.

XX. Ἔσειον, ᾔτουν χρήματ', ἠπείλουν, πάλιν
ἐσυκοφάντουν.

Idem in σεῖσαι, τὸ συκοφαντῆσαι. Eodem significatu occurrit hoc verbum *Pace* 639.

XXI. Οὐδ' ἔστιν αὔτε στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος.

Schol. ad *Equites* 577. et Suidas in στλεγγίς.

XXII. Ταχὺ νῦν πέτου, καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.

Suidas in τροπίας οἶνος, emendatus e Photii Lexico inedito Vide. Jo. Toup. ad Suidam iii. 228. ubi legendum existimat τάχυνον, πέτου. Sed non adtendit Vir longe eruditissimus huic lectioni obstare mediæ in τάχυνον syllabæ modulum. In Suidæ editione principe excusum ταχύ νυν.

XXIII. Λυροποιὸς, λυροποιΐα—Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι καὶ ΛΥΡΩΝΙΑΝ που λέγει. Pollux vii. 153.

XXIV. Ἐψυχρολουτρήσαμεν. Idem vii. 168.

XXV. Εἰ μὴ δικῶν τε γύργαθος, ψηφισμάτων τε θωμός.

Idem vii. 176. et x. 158. Θωμὸν e Comici Babyloniis enotavit Mœris in voce, p. 190.

XXVI. Οὐδ' ἀργύριόν ἐστιν κεκερματισμένον.

Idem ix. 88.

XXVII. ΚΑΙΝΑΡΙΟΝ. ἐν Δαιταλεῦσιν. Idem x. 32.

XXVIII. Οὔκ· ἀλλὰ ταυτά γ' ἐπίχυσις τοῦ χαλκίου.

Idem x. 92. et 109.

XXIX. τῆς μυρηρᾶς ληκύθου
πρὶν κατελάσαι τὴν σπαθίδα, γεύσασθαι μύρου.

Idem x. 120. et 119. ἄγγη μυρηρά. Ad quem locum vide Hemsterhusii notam. Confer eundem Poll. vii. 177.

XXX. ΘΥΛΑΚΙΣΚΟΝ. ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνης.

Idem x. 172.

XXXI. Ἐν ἁλιπέδῳ. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν.

Harpocr. in ἁλίπεδον.

XXXII. Ἣν μὴ μεταλάβῃ τοὐπίπεμπτον, κλαέτω.

Idem in ἐπίπεμπτον.

XXXIII. Αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι ΚΙΓΚΛΙΔΕΣ ἐκαλοῦντο. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν·

Ὁ δ' Ἡλιαστὴς εἷρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα.

Idem in κιγκλίς. Occurrit hoc nomen *Vesp.* 124. 773. ***Equit.*** 641.

XXXIV. βάψας τὴν κώπην εὐθὺς ἔπλευσα
πρὸς Ναυτοδίκας, οἳ τῆς ξενίας ἐδίκαζον.

Idem in Ναυτοδίκαι, emendatus e Suida in βάψας.

XXXV. Ἔστι μὲν ΗΠΗΣΑΣΘΑΙ ἅπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι, παίζοντι τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας.

καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι.

Phrynichus in ἀκεστής. Thomas Mag. in eadem voce.

XXXVI. Ὦ προνοία καὶ ἀναιδεία. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν.

Eustathius ad Odyss. η'. p. 1579. l. 30.

XXXVII. Τί δαί; κυνίδιον σὺ λεπρὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ
εἰς τὰς τριόδους;

Schol. Theocriti ii. 12. emendatus partim a Jo. Toupio. σὺ omnino inseri debuit, quia in λεπρὸν prior syllaba corripitur, ut et prima in ἐπρίω.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

I. Ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ στρωματόδεσμα,
διαμασχαλίσας αὑτὸν σχελίσιν, καὶ φύσκαις, καὶ ῥαφανῖσι.

Athen. p. 57. A.

II. Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ὑποξίζοντα ἄρτον ΚΥΛΛΑΣΤΙΝ καλοῦσι, μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι·

Καὶ τὸν κύλλαστιν φθέγγου καὶ τὸν πετόσιριν.

Idem p. 114. C.

III. Καὶ ταῦτ' ἔχοντα σηπίας καὶ πουλύπους.

Athen. p. 323. C. Male vulgo πολύπους. Vide supra in ΔΑΙΔΑΛΟΣ. ii.

IV. τραπόμενον εἰς τοὔψον λαβεῖν
ὀσμύλια, καὶ μαινίδια, καὶ σηπίδια.

Pollux ii. 76. ubi Aristophanes nude citatur, sine Dramatis nomine, quod ex Athenæo p. 324. B. notum. ὀσμύλια est neutrum plurale, et diminutivum formatum ab ὀσμύλη. Vide Hesychii interpretes ad hanc vocem. Male apud Pollucem editum ὀσμυλίδια, quam formam metri lex non admittit.

V. λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν
ὑμῶν ξυναρπάσειεν.

Athen. p. 400. A. In Reg. Cod. scriptum ξυναρπάσειεν ὑμῶν. Quare voces illas transposuerim statim videt qui metri non prorsus est imperitus.

VI. Ἤδη παροινεῖς εἰς ἐμὲ πρὶν δεδειπνάναι.

Idem p. 422. F. Male vulgo et contra linguæ indolem εἰς omissum. Præpositionem, sine qua versus stare non potest, absorbuit præcedens syllaba.

VII. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαναΐσι καὶ ποιητὴν φησὶν αὐτὸν εἶναι ἐν τούτοις·
Μήθ' ἅρμα εἶναι ἐγκριδοπώλην.

Idem p. 645. E. quæ prorsus corrupta sunt. Eo respexit Pollux vii. 199.

VIII. οὐδεὶς βεβαλάνωκε τὴν θύραν.

Pollux x. 26. Finis est tetrametri trochaici.

IX. Τῶν χειρῶν ἔργα μνοῦς ἐστίν.

Idem x. 39.

X. Προσωπὶς, καὶ, ὡς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης, ΠΡΟΣΩΠΙΔΙΟΝ.

Idem x. 127.

XI. Κακῶν τοσούτων ξυνελέγη μοι σώρακος.

Idem x. 130.

XII. Μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς Ἑρκείου χύτρας,
παρ' αἷς ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτέ.

Schol. ad *Plutum* 1199. et ad *Pacem* 922. et ex eo Suidas, apud quem in χύτραις ἱδρυτέον legitur posteriori versu μεθ' ὧν ὁ βωμός.

XIII. Κλειταγόρα, ποιήτρια Λακωνική, ἧς μέμνηται Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι.

Idem ad *Lysistr.* 1239. et ex eo Suidas.

XIV. ΑΡΓΥΡΙΟΝ δὲ τὸ λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοφάνης Δαναΐσι.

Suidas in ἀργύρειος σταυρός.

XV. Ἀταλαιπώρως, ῥαθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν·
Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο.

Suidas et Etymol. M. in ἀταλαίπωρον.

XVI. Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας ἐχίνου κεφαλὴν κατορύττειν.

Suidas in αὔλειος.

XVII. Λυγκεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι φησὶν, υἱὸς Αἰγύπτου.

Schol. ad *Plutum* 210. et ex eo Suidas in Λυγκέως ὀξυωπέστερον βλέπεις. Sed ὁμωνύμους heroas confuderunt Grammatici, cujus erroris suspicio in Comicum cadere nequit.

XVIII. Ἀλλ' εἴσιθ', ὡς τὸ πρᾶγμα λέξαι βούλομαι
τουτί· προσόζειν γὰρ κακοῦ του μοι δοκεῖ.

Suidas in τοῦ.

ΔΗΛΙΑ.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ὄρνεις ἐπῆσαν ταῖς κολοκύνταις καὶ ἄλλοις κνιστοῖς λαχάνοις· οὕτω δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Δηλίᾳ τὰ σύγκοπτα λάχανα·

Κνιστὰ, ἢ στέμφυλα.
Athen. p. 373. A.

ΔΙΣ ΝΑΥΑΓΟΣ.

Καλεῖται δὲ τὸ κλινίδιον, καὶ ΚΛΙΝΤΗΡΙΟΝ, ὡς ἐν Δὶς ναυαγῷ Ἀριστοφάνης.
ὦ πονηρὲ σὺ,
τί μ' ἐξορίζεις, ὡσπερεὶ κλιντήριον;
Pollux x. 33. emendatus a Jo. Toupio in Præfatione Curarum novissimarum in Suidam.

ΔΡΑΜΑΤΑ.

I. Ἀριστοφάνης Δράμασιν ἢ Νιόβῃ·
Οὐδὲν, μὰ Δί', ἐρῶ λοπάδος ἑψητῶν.
Athen. p. 301. B.

II. ΠΕΤΑΧΝΟΝ, ποτήριον ἐκπέταλον. Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι·
πάντες δ' ἔνδον πεταχνοῦνται.
Idem p. 496. A. Posterius est comma tetrametri anapæstici. Confer Hesych. in πέτακνον, et in proxime antecedenti glossa.

III. Τὴν δ' ΑΠΟΚΙΝΟΝ καλουμένην ὄρχησιν, ἧς μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Κενταύρῳ—
Idem p. 629. C.

IV. Τῶν δὲ περὶ ἀρτοποιΐαν ἀθρόα ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ· πτίσσω, βράττω, μάττω, δεύω, πέττω, καταλῶ.
Pollux vii. 24. Locum proposui, ut scribendum eum esse censeo.

V. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν μὲν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·
Ἐν κωμήτισι καπήλοις τ' ἐπίχαρτον.
Idem ix. 36.

VI. Καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·
Λίθος δεκατάλαντος.
Idem ix. 53.

VII. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ εἴρηκεν·
Ἐκκρουσαμένους τοὺς πύνδακας.
Idem x. 79.

VIII. Οἱ ἀνάβασμοι τῆς κλίμακος, ΚΛΙΜΑΚΤΗΡΕΣ, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ. Idem x. 171.

IX. Οὗ μέντοι οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους ἔπλαττον, ΠΛΙΝΘΕΙΟΝ καλεῖ τόπον ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῃ Ἀριστοφάνης.
Idem x. 185.

X. Τοῖς δὲ σκεύεσιν εἰ βούλοιτό τις προσαριθμεῖν καὶ ΚΑΔΟΝ ΠΙΤΤΙΝΟΝ, ἔξεστιν, Ἀριστοφάνους ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ εἰπόντος·
Ἀλλ' εἰς κάδον λαβών τιν' οὔρει πίττινον.
Idem ibidem.

XI. Ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῃ·
ἀλλ', ὥσπερ λύχνος,
ὁμοιότατ' ἐκάθευδ', ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου.
Idem x. 119.

Apud Pollucem scriptum ὁμοιότατα κάθευδ', quod manu levissima emendandum erat, mutato solum accentu, ὁμοιότατα καθεῦδ'—Vide not. ad Thesm. 479.

XII. ΚΑΤΤΥΣ, δερμάτιον ἐντιθέμενον τῇ σμινύῃ, ὅταν ὁ στέλεχος ἀραιὸς ᾖ. καὶ ἔστι τοὔνομα ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῃ. Idem x. 166.

XIII. Ἐγὼ γὰρ, εἴτι σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω δίκην
δοῦναι πρόδικον ἑνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν.

Suidas in πρόδικον, emendatus a Jo. Toupio v. 118.

XIV. Μεῖον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν υἱῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια ὄϊς ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου, Μεῖον, Μεῖον. ὅτι δὲ ἵσταντο, Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι (male vulgo Δράματι) δεδήλωκε. τοῦτο δὲ κέκληται Κουρεῖον, ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο· Μεῖον δὲ, διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἧττον εἰσάγουσιν ἀπεδέδοκτο, καθάπερ αὐτός φησιν Ἀριστοφάνης.

Ἀλλ' εὔχομαι 'γωγ' ἑλκύσαι σε τὸν σταθμὸν,
ἵνα μή με προσπράττωσι γραῦν οἱ φράτορες.

Schol. ad *Ranas* 810. ubi male legitur in fine prioris senarii τὸν σφυγμὸν, quod admodum ineptum est.

XV. ΒΥΡΣΑΝ, τὴν πόλιν Ἀθηνῶν Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι παίζων ἔφη. Hesych. in voce.

XVI. ΚΥΛΛΟΥ ΠΗΡΑ. ζητοῦσι διὰ τί τὸ πορνεῖον, Κύλλου πήραν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·

Τὸ δὲ πορνεῖον Κύλλου πήρα.

ἔστι γὰρ χωρίον Ἀθήνησιν ἐπηρεφὲς, καὶ κρήνη. ἀντὶ δὲ τοῦ πέραν, πήραν ἔφη. Idem in voce.

XVII. Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ·

χωρεῖ δ' ἄκλητος ἀεὶ δειπνήσων· οὐ γὰρ ἄκανθαι.

Idem in οὐ γὰρ ἄκανθαι. Tetrameter est anapæsticus, cui deficit pes primus.

ΕΙΡΗΝΗ Β.

ΦΙΤΥ, ὃ δηλοῖ φυτὸν, ἢ φύτευμα, ὡς Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ.

Πόθεν τὸ φίτυ; τί τὸ γένος; τίς ἡ σπορά;

Eustath. ad Iliad. p. 129. l. 261. Hic versus in *Pace* quæ exstat non legitur, qua in fabula occurrit nomen φίτυ v. 1165.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ.

Ἐν μέντοι τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν τοῦ Γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους φέρεται, ὅτι ἀπίχθυες, κατά τινας, οἱ μὴ ἐσθίοντες ἰχθῦς. καὶ φέρει ἐκεῖνος χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους ταύτην·

Τοὐνθένδ' ἀπίχθυς βαρβάρους οἰκεῖν δοκῶ.

Eustathius ad Odysseæ μ'. p. 1720. l. 25.

ΗΡΩΕΣ.

I. Οὐκ ἠγόρευον; οὗτος ἔστ' οὐκ Ἀργόλας,
μὰ τὸν Δί', οὐδ' Ἕλλην, ὅσον ἐμοὶ φαίνεται.

Stephanus Bys. in Ἄργος, ubi depravati leguntur hi versus, quorum cuivis facilis erat emendatio.

II. Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν,
τὸν ἔνδοθεν, καὶ βύσμα, καὶ γευστήριον,
κἄπειτα μισθοῦ σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

Suidas in ἀμφορεαφόρους: et Pollux x. 75. vi. 99.

III. Ἀριστοφάνης δὲ, τῶν ἡρώων φησὶν εἶναι τὰ πίπτοντα, λέγων ἐν τοῖς Ἥρωσι·

Μὴ γεύεσθ' ἅττ' ἂν καταπέσῃ τῆς τραπέζας ἐκτός.

Diogen. Laërt. in Pythagora viii. 34.

IV. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ἥρωσι ΧΕΡΝΙΒΙΟΝ εἴρηκε.

Athen. p. 409. C.

V. ΠΥΕΛΙΔΑ, τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγιδοφυλάκιον. Ἀριστοφάνης Ἥρωσιν.

Harpocration in voce.

VI. Πῶς πίομαι;

Ἀριστοφάνης ἐν Ἥρωσι. Auctor Etymol. M. in πίνω.

VII. Ἐμπόλῳ Διοσκούρῳ.

Pollux vii. 15.

VIII. Ἀνδραποδώνης.

Idem vii. 16.

IX. Ἀρτοποιΐα.

Idem vii. 21.

X. Ὁ μισθὸς, κόμιστρον. Ἀριστοφάνης δ' ἐν τοῖς Ἥρωσι δοκεῖ τὸ κόμιστρον κατὰ τὸ νῦν ἔθος εἰρηκέναι ΦΟΡΑΝ, ὅταν εἴπῃ·

ὀβολῶν δ' ἴσως
τεττάρων καὶ τῆς φορᾶς.

Idem vii. 133.

XI. Τὸ ὕδωρ τοῦ λουτροῦ, λουτρίον, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἥρωσι·

Μήτ' ἀπόνιπτρον θύραζ' ἐκχεῖται, μηδὲ λουτρίον.

Idem vii. 167. Confer Hesychii interpretem ad λούτριον.

XII. Τὸ σκεῦος, ᾧ τοὺς πόδας ἐναπονιπτόμεθα, καλεῖται ποδανιπτήρ· τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ, νίπτρον, ἢ λουτρίον, ἢ ΠΟΔΑΝΙΠΤΡΟΝ, ὡς ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης λέγει.

Pollux x. 78.

XIII. Τὸν γὰρ ἧλον, καὶ ΗΛΙΣΚΟΝ ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης κέκληκε.

Idem x. 61.

XIV. Πανσικάπη, ἣν καὶ ΚΑΡΔΟΠΕΙΟΝ ὠνόμαζον, ὡς ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης·

Ἡ καρδοπείῳ περιπαγῇ τὸν αὐχένα.

Idem x. 112.

XV. Ἴθι δὴ, λαβὼν τὸν ῥόμβον, ἀνακωδώνισον.

Idem x. 173.

XVI. ——κἀπὸ τῆς Διϊτρεφοῦς τραπέζης.

Schol. ad Av. 799. Finis est tetrametri iambici.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ.

I. Ὅτι Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριαζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει. ἐν ταύτῃ ὁ Κωμικὸς μέμνηται Πεπαρηθίου οἴνου·

Οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον,
οὐ Χῖον, οὐδὲ Θάσιον, οὐ Πεπαρήθιον,
οὐδ' ἄλλον, ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἔμβολον.

Athenæus p. 29. A. Eo respexit Hesychius in ἔμβολον.

II. Ἰχθὺς ἐώνηταί τις, ἢ σηπίδιον,
ἢ τῶν πλατειῶν τις καρίδων, ἢ πουλύπους;
ἢ νῆστις ὀπτᾶτ', ἢ γαλεὸς, ἢ τευθίδες;—
μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'.—οὐ βατίς;—οὐδὲ φήμ' ἐγώ.—
οὐδὲ χόριον, οὐδὲ πυὸς, οὐδ' ἧπαρ κάπρου,

οὐδὲ σχαδόνες, οὐδ' ἠτριαῖον δέλφακος,
οὐδ' ἐγχέλειον, οὐδὲ κάραβον μέγαν
γυναιξὶ κοπιώσαισιν ἐπεκουρήσατε;

Athen. p. 104. E. et 324. B. Ad versum hujus fragmenti 6. respexit auctor Etymol. M. in ἦτρον.

III. Ὅτι δὲ διαβόητον ἦν τὸ τοῦ Κράτητος ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΟΝ ΤΑΡΙΧΟΣ, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις διὰ τούτων·

Ἡ μέγα τι βρῶμ' ἐστὶν ἡ τρυγῳδοποιομουσική,
ἣν Κράτης γε τάριχος ἐλεφάντινον λαμπρὸν ἐνόμισεν
ἀπόνως παραβεβλημένον, ἄλλα τε
τοιαῦθ' ἕτερα μυρί' ἐκιχλίζετο.

Idem p. 117. C. In 2. v. cod. Reg. habet ἣν Κράτητι τε τάριχος, unde novam lectionem concinnavi, ἣν Κράτης γε τάριχος: et in fine ἐνόμισεν dedi, pro vulgato ἐνόμιζεν, quod respuit metri trochaici lex. In ἐλεφάντινον penultimam producit, quam alibi corripit, Poëta.

ἐλεφάντινος, *eburneus*, sive ad animal pertinens, penultimam corripit. Vide Pl. 815. Eq. 1169. Elephantinum salsamentum Cratetem, et post eum Aristophanem appellasse credo, quod ex urbe Ægypti Elephantine adportaretur, aut cujus conficiendi ratio primum illic inventa fuisset, unde nomen ei inditum. Gentile est Ἐλεφαντῖνος penultima longa. Eadem observari potest prosodia in Cratetis χρήσει, eodem loco ab Athenæo prolata, cujus initium numeris integrum est:

σκυτίνῃ ποτ' ἐν χύτρᾳ
τάριχος Ἐλεφαντῖνον ἧψε ποντιάς—

Postrema autem verba, quæ hic aliorum exemplo tanquam Aristophanis protuli, sintne revera illius, an Athenæi, mihi non liquet.

IV. Καὶ τῶν πτισσουσῶν ᾠδή τις, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

Athen. p. 619. A.

V. Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἷον ἔπνευσεν ὁ μιαρὸς
φάσκωλος εὐθὺς λυόμενός μοι τοῦ μύρου,
καὶ βακκάριδος.

Idem p. 690. D. Eo respexerunt Pollux, cujus hæc sunt verba x. 137. ἵνα δὲ ἀποτίθενται αἱ ἐσθῆτες—καὶ φάσκωλοι, ὡς ἐν Θεσμοφοριαζούσαις: et Erotianus in Βάκχαρις.

φάσκωλος. Nomen Latini retinent. Vide Gesneri Thesaurum in *Pasceolus*.

VI. Ἦν δὲ καὶ κνισμὸς, καὶ ΟΚΛΑΣΜΑ. οὕτω γὰρ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ σύντονον.

Pollux iv. 100. περὶ εἰδῶν ὀρχήσεως. In Thesmophoriazusis quæ exstant, saltationis Persicæ mentio fit v. 1175. sed ibi nomen ὄκλασμα non reperitur. Est igitur e posteriori fabula desumtum.

VII. Ἄντικρυς δὲ τὸ νῦν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν στηθόδεσμον εὕροις ἂν ὀνομαζόμενον ΑΠΟΔΕΣΜΟΝ, ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους·

Τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου,
καὶ τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία.

Pollux vii. 66. Male vulgo legitur παραλύσασαν, reclamante metro. Nec melius in fine 2. v. ἐνῆν τιτθίδια. Articulum hic omnino requirit linguæ ratio. Confer fragm. seq. versum 14.

VIII. Πάνυ γοῦν ἐπιψόγως πάντα τὸν γυναικεῖον καταλεγόμενος κόσμον Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὑποδείκνυσιν. παραθήσομαι δὲ αὐτὰς τοῦ Κωμικοῦ τὰς λέξεις διελεγχούσας ἀκριβῶς τὸ φορτικὸν ὑμῶν τῆς ἀπειραγαθίας.

Ξύρον, κατόπτρον, ψαλίδα, κηρωτὴν, λίτρον,
προκόμιον, ὀχθοίβους, μίτρας, ἀναδήματα,
ἄγχουσαν, ὄλεθρον τὸν βαθὺν, ψιμύθιον,

μύρον, κίσηριν, στρόφιον, ὀπισθοσφενδόνην,
κάλυμμα, φῦκος, περιδέραι', ὑπογράμματα,
τρυφοκαλάσιριν, ἐλλέβορον, κεκρύφαλον.
ζῶσμ', ἀμπέχονον, τόρπημα, παρυφὲς, ξυστίδα,
χιτῶνα, βάραθρον, ἔγκυκλον, κομμώτριον·
τὰ μέγιστα δ' οὐκ εἴρηκα τούτων.—εἶτα τί;—
ἕτερά γ', ὅσ' οὐδεὶς μνημονεύσειέν ποτ' ἄν.
διόπας, διάλιθον, πλάστρα, μαλάκιον, βότρυν,
χλιδῶνα, περόνας, ἀμφιδέας, ὅρμους, πέδας,
σφραγῖδας, ἁλύσεις, δακτυλίους, καταπλάσματα,
πομφόλυγας, ἀποδέσμους, ὀλίσβους, σάρδια,
ὑποδερίδας, ἑλικτῆρας. ἀλλ' οὐδ' ἂν λέγων
ἀνύσαιμ'—

Clemens Alex. p. 245. editionis Potteri; Pollux vii. 95. Salmasius in Plinianis Exercit. p. 808. Ad 12. hujus fragm. v. respexit Harpocr. in ἀμφιδέαι: ad 11. Hesych. in βοτρυίδια, seu, ut male apud eum legitur, βοτροιδία: ad 14. Mœris in πομφόλυγας.

In primo hujus fragmenti versu male scriptum νίτρον. Vide not. ad Ran. 712.

IX. Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα.

Pollux ix. 36. Confer Etymol. M. in Ἀμφίων.

X. τὸ χαλκίον θερμαίνεται.

Idem ix. 69.

XI. Σακίον, ἐν οἷσπερ τἀργύριον ταμιεύεται.

Idem x. 152. Fallitur Jungermannus dicens non constiturum versiculum nisi scribatur uno κ σακίον. Utravis scriptura eligatur, perinde stabit versus: sed codicum lectio præferenda erat. σάκος, unico κ, occurrit *Lysistr.* 1211. *Acharn.* 822. Nec necesse est legere ἐν ᾧπερ. Præcedebat aliud adfinis significationis substantivum, ad quod, ut et ad σακίον, refertur plurale οἷσπερ.

XII. Ὅσ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων,
κόμαισι περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις.

Scholiastes ad *Plutum* 159. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam iii. 38.

XIII. ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει
ἥκειν φέροντας φασὶ τοὺς Πυλαγόρας,
καὶ τὸν Ἱερομνήμονα.

Idem ad *Nubes* 623. Eo respexit Harpocration in Πύλαι.

XIV. Διὰ τοῦτο τοὔπος, Οὐ δύναμαι σκεύη φέρειν.
καὶ
τὸν ὦμον θλίβομαι.

Idem ad *Ranas* 3.

XV. Ἅμα δ' ἠπίαλος πυρετοῦ πρόδρομος.

Idem ad *Vespas* 1033.

XVI. Οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε
εἶπέν μ' ὁ κῆρυξ· Οὗτος ἀλφάνει.

Suidas in ἀλφάνει, εὑρίσκει.

XVII. ΛΑΚΩΝΙΖΕΙΝ, παιδικοῖς χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις Β.

Idem in λακωνίζω.

XVIII. ΛΥΚΟΣ ΕΧΑΝΕΝ. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις Β.

Idem in voce.

XIX. Φασκώλιον, ἱματίων φορεῖον. ΦΑΣΚΩΛΟΝ δὲ πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς—Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.

Harpocration in φασκώλιον. Respicit forte ad eos versus, qui supra fragm. v.

XX. ΒΑΡΒΟΣ· μύστρον. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

Hesych. in voce.

XXI. ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ. *χιτὼν πλατύσημος—ἔνιοι δὲ λινοῦν καὶ ποδήρη χιτώνιον ἰσχνόν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.*
Hesych. in voce. Non aliud est forte *καλάσιρις*, ac *τρυφοκαλάσιρις*, quod nomen reperitur supra in fragm. viii.

XXII. *Μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρύχους,*
μήτε Χάριτας βοᾷν ἐς χορὸν Ὀλυμπίας.
ἐνθάδε γάρ εἰσιν, ὥς φησιν ὁ διδάσκαλος.
Hephæstion in Enchiridio, de metro pæonico, ubi pro *προτέραις* Θ. legendum *δευτέραις.* Vide Hemsterhusium ad Pollucem p. 1336.

ΚΙΘΑΡΩιΔΟΣ.

ΣΤΕΙΛΕΑΝ, *τὴν μακρὰν ῥάφανον. Ἀριστοφάνης ἐν Κιθαρῳδῷ.*
Hesych. in voce.

ΚΩΚΑΛΟΣ.

I. *Τὸν μέντοι Κώκαλον, τὸν ποιηθέντα Ἀραρότι τῷ Ἀριστοφάνους υἱεῖ, Φιλήμων ὁ Κωμικὸς ὑπάλλαξας ἐν Ὑποβολιμαίῳ ἐκωμῴδησεν.*
Clemens Alex. p. 752. emendatus ab Is. Casaubono, cujus nota legenda.

II. *Ἀλλ' ἔστιν, ὦ πάτερ, κομιδῇ μεσημβρία,*
ὁπηνίκα τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεών.
Athen. p. 156. C. Male vulgo et profligato metro legitur in posteriori versu *ἡνίκα καὶ τοὺς—*

III. ΚΟΤΥΛΗ. *Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ·*
Ἄλλαι ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὸν κεραμευομέναις κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδὲν ἄκοσμον, ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου.
Idem p. 478. D. quæ partim ita recte emendavit et numeris suis restituisse sibi visus est Jo. Toupius ad Suidam iii. 72.
ἄλλαι
ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὸν κεράμειον
κοτύλαισιν μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδένα κόσμον.
Quæ sequuntur, vel Scholiastæ vel Athenæi verba esse Toupio placet, quod mihi non admodum probabile est: nec in scabritie ultimi tetrametri Aristophaneam facilitatem agnosco.

IV. *Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τέγος οὐ μόνον οἱ νῦν* ΚΕΡΑΜΟΝ *ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἂν ἐοίκοι καλεῖν, εἰπὼν ἐν Κωκάλῳ·*
Κοφίνους δὲ λίθων ἐκέλευον ἡμᾶς ἐπὶ τὸν κέραμον.
Pollux vii. 162. Quæ sic in anapæstos digessit Kühnius:
κοφίνους δὲ λίθων
ἐκέλευες ἱμᾶν ἐπὶ τὸν κέραμον.
Sed, si bene memini, verbum *ἱμᾶν* apud Comicum primam semper producit, quæ ut observetur prosodia, legendum *ἐκέλευ' ἱμᾶν.* Si vero rite corripi potest, mallem *ἐκέλευ' ἀνίμᾶν*, quod ad corruptam scripturam propius accedit.

V. *ἐκδότω δέ τις*
καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο.
Suidas in *ὧδε*, ubi male *ψηφολόγον*, cujus in locum *ψηφολογεῖον* a Photio in Lexico inedito subministratum, reponendum esse vidit Kusterus. Sed quas

paratas habebat opes, iis nesciit uti. Vide enim quam bellum inde versum ille excudit:

Ἐκδότω τις ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο.

In quarta sede istius trochaici, ut rebatur, tetrametri, pes est amphibrachys, cui in hoc metro nullus est locus.

VI. ΠΩΜΑΛΑ. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς—Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ·

Ἦ λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν;—πώμαλα.
οὐκ εἶπον οὐδὲν οὐδενί.

Harpocration in voce, emendatus a Jo. Toupio ad Suidam iii. 71. Confer Suidam in eadem voce.

VII. ΦΩΔΕΣ—τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσωσι, στρογγύλα ἐπιφλογίσματα.—καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ φησί·

Παρέσο κατέτριβεν ἱμάτια. κᾆπειτα πῶς
φῶδας τοσαύτας εἶχε τὸν χειμώναυλον;

Erotianus in voce. Hæc corruptissima esse facilius est decernere, quam emendare.

VIII. ἤμουν ἄγριον βάρος.
ἔτειρε γάρτοι μ' οἶνος οὐ μιγεὶς πόμα
Ἀχελώῳ.

Macrobius Saturn. v. 18. Hujus etiam *χρήσεως* initium medelam flagitat.

IX. ΧΡΥΣΟΣ Ο ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΣ. Μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. εἴρηται δὲ, παρόσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται.
Zenobius Proverb. vi. 47.

X. ΙΠΝΟΣ.—Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ καὶ τὸν κοπρῶνα οὕτως εἶπεν.
Hesychius in voce. Confer Pollucem v. 91.

ΛΗΜΝΙΑΙ.

I. Οὐκ ἔγχελυν Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου ὑπογάστριον.

Athenæus p. 299. B. et 302. D. quæ sic in numeros redigi possunt:

οὐκ ἔγχελυν
Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχ ὑπογάστριον
θύννου.

Sed aliter in Poëtæ versibus fuisse puto.

II. Οὐ κρανίον λάβρακος, οὐχὶ κάραβον πρίασθαι.
Idem p. 311. D.

III. Λῆμνος κυάμους τρέφουσα τακεροὺς καὶ καλούς.
Idem p. 366. D.

IV. ΝΑΥΦΥΛΑΞ. Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις.
Pollux vii. 139.

V. Καὶ ὁ μὲν πρὸ ὥρας πεπαινόμενος καρπὸς, ΠΡΩΙΜΟΣ ἐν Λημνίαις Ἀριστοφάνης, καὶ πρώϊα δὲ καρπία ὁ αὐτὸς εἴρηκε.
Idem vii. 152. *πρῷμος* occurrit *Vespis* 264. *πρῷος*, *Pace* 1164.

VI. Τὰ δὲ φυτευτήρια τῶν σύκων, ΣΥΚΙΔΑΣ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Λημνίαις.
Idem ibidem.

VII. Ἀλλ' ἀρτίως κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην
ἐν τῇ πυέλῳ.
Idem vii. 166.

VIII. Τὸ δὲ ῥῆμα, τὸ πενταλιθίζειν, ἔστιν ἐν τοῖς Ἑρμίππου Θεοῖς· τὸ δὲ ὄνομα, ΠΕΝΤΑΛΙΘΑ, ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Λημνίαις·

Πενταλίθοισί θ' ὁμοῦ λεκάνης παραθραύσμασι.

Idem ix. 126.

IX. —μόχλωσον τὴν θύραν.

Pollux x. 25.

X. Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσ' ἐγάργαιρ' ἑστία.

Schol. ad *Acharn.* 3. et ex eo Suidas in ψαμμοκοσιογάργαρα, emendati a Jo. Toupio in Suidam v. 148.

XI. Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους.

Suidas in ἀπεχρήσατο, ἀπέκτεινε. Pollux ix. 153.

XII. Ω ΝΥΝ ΘΕΡΜΟΙ ΒΩΜΟΙ. ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου σπουδῆς τυγχανόντων. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Λημνίαις·

Τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν
θερμὸς ἔσθ' ὁ βωμός.

Suidas in voce.

XIII. Λέγουσι δέ ποτε καὶ ΧΡΗΣΘΑΙ, ἀντὶ τοῦ δεῖ.—Ἀριστοφάνης Λημνίαις·

Ἡ καρδία τε τις. ἀλλὰ πῶς χρῆσθαι ποιεῖν;

Idem in χρή.

XIV. Ἐνταῦθ' ἐτυράννευέν ποθ' Ὑψιπύλης πατὴρ
Θόας, βράδιστος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν.

Ammonius in τύραννον, ubi in priori versu librarius voculam ποθ' omisit, et in posteriori male βραδύτερος pro βράδιστος scripsit.

XV. Ὅτι δὲ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι, ΑΡΚΤΟΙ καλοῦνται.—Ἀριστοφάνης Λημνίαις καὶ Λυσιστράτῃ.

Harpocr. in ἀρκτεῦσαι. Respicit ad *Lysistr.* 645.

XVI. ΜΕΤΑΥΛΟΣ ἐστιν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Ἀριστοφάνης Λημνίαις.

Idem in voce.

XVII. ΔΟΡΙΑΛΛΟΣ. λέγεται καὶ ΔΟΡΙΛΛΟΣ. Ἀριστοφάνης·

Αἱ γυναῖκες τὸν Δορίαλλον φράγνυνται.

Ἔστι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Etymol. M. in voce p. 283. l. 45. omisso dramatis titulo, quem ex Hesychio *Lemnias* esse novimus. En illius verba: ΔΟΡΥΑΛΛΟΣ. τὸ τῶν γυναικῶν μόριον—οὗ μέμνηται ἐν Λημνίαις. Apud Suidam ΔΟΡΙΛΛΟΣ. Et veram eam esse hujus nominis scripturam credo, qua in opinione me confirmat ipsa Aristophanis χρῆσις, quæ pars est tetrametri trochaici:

Αἱ γυναῖκες τὸν δόριλλον ἄρτι φράγνυνται.

quod inserui, ἄρτι a Grammatico omitti potuit, aut librarii culpa excidere.

ΝΕΦΕΛΑΙΑ.

I. Εὐριπίδης δ' ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
τὰς περιλαλήτους οὗτός ἐστι τὰς σοφάς.

Diogen. Laërt. in Socrate ii. 18. ad quem locum ita Menagius: Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Δευτέραις *scilicet: hæc enim in Nebulis prioribus non comparent.* Oscitanter ista scribebat vir ingeniosus et valde eruditus. Sunt enim hi versus e *Nebulis prioribus,* quæ non exstant. Eundem errorem erravit Coddæus, quod magis miror: non quod illum Menagio doctiorem vel diligentiorem fuisse credam; sed quia id, quod aliunde notissimum est, *posteriores* eas esse *Nubes,* quas habemus, *priores* vero intercidisse, ex Athenæo discere poterat, qui diserte ait ἐν δευτέραις Νεφέλαις esse duas χρήσεις, quas profert p. 299. B. et 345. F. quæque in nostris *Nubibus* leguntur v. 559. et 983. quas tamen ille inter deperditi dramatis fragmenta retulit.

II. ΠΗΝΙΟΝ. ζῶον ὅμοιον κώνωπι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Κείσεσθον ὥσπερ πηνίω βινουμένω.

Suidas in voce.

ΝΗΣΟΙ.

I. Ὦ μῶρε, μῶρε, ταῦτα πάντ' ἐν τῇδ' ἔνι.
οἰκεῖν μὲν ἐν ἀγρῷ τοῦτον, ἐν τῷ γηδίῳ,
ἀπαλλαγέντα τῶν κατ' ἀγορὰν πραγμάτων,
κεκτημένον ζευγάριον οἰκεῖον βοοῖν,
ἔπειτ' ἀκούειν προβατίων βληχωμένων,
τρυγός τε φωνὴν εἰς λεκάνην ὠθουμένης,
ὄψῳ τε χρῆσθαι, σπινιδίοις τε, καὶ κίχλαις,
καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια
τριταῖα, πολυτίμητα, βεβασανισμένα
ἐπ' ἰχθυοπώλου χειρὶ παρανομωτάτῃ.

Stobæus titulo de *Pace*, editionis Grotii p. 213.

In hujus fragmenti v. 7. inepte scriptum πηνιδίοις. Pollux vi. 52. κίχλαι, κόσσυφοι, σπινίδια, ἀλεκτρυόνες, &c. His versibus apud Stobæum subjuncti sunt Comici nostri duo versus e Pace, 520. 1. quorum alter melius illic legitur, numeris concinnioribus:

πόθεν λάβοιμ' ἂν ῥῆμα μυριάμφορον;

σπίνος, cujus diminutivum est σπινίδιον, nomen est aviculæ, quod occurrit Av. 1079. Pace 1149. Gallis appellatur *pinson*.

II. τί σὺ λέγεις; εἰσὶν δέ που
αἰδὶ κατ' αὐτήν, ἣν βλέπεις, τὴν εἴσοδον.

Schol. ad *Aves* 297.

III. Ἔοικε δὲ Παναίτιον κωμῳδεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις·

Καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον.

ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγει. πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργον. Idem ibid. 440. et ex eo Suidas in διαθήκην διαθώμεθα.

IV. ΕΞΕΧ' Ω ΦΙΛ' ΗΛΙΕ. κωλάριόν τι παροιμιῶδες ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον, ὅταν ἐπινέφῃ ψύχους ὄντος. Ἀριστοφάνης Νήσοις.

λέξεις ἄρα,
ὥσπερ τὰ παιδί', Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε.

Suidas in ἐξέχειν τὸν ἥλιον. Vide quam facile erat Poëtæ verba in versus digerere.

V. Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα βαδίζει.

Idem in ξυννένοφεν. Confer Eustathium ad Hom. p. 881. l. 42.

VI. Μνημονεύει τῶν ΘΛΑΣΤΩΝ ἐλαιῶν Ἀριστοφάνης·

Θλαστὰς ποιεῖν ἐλάας—

πάλιν,

Οὐ ταὐτόν ἐστιν ἁλμάδες καὶ στέμφυλα.

καὶ μετ' ὀλίγα·

Θλαστὰς γὰρ εἶναι κρεῖττον ἐστὶν ἁλμάδας.

Athenæus p. 56. B. absque dramatis titulo. Sed ex *Insulis* ista esse desumta scimus ex Polluce, cujus hæc verba sunt vi. 45. Θλαστὰς ἐλαίας ἐν Νήσοις ἂν εὕροις Ἀριστοφάνους.

VII. Ὡς δ' ἐπὶ τῶν κερμάτων οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ ἥκιστα τῷ ἑνικῷ ἐχρῶντο, οὕτως δ' ἐπὶ τῷ ἀργυρίῳ, τῷ πληθυντικῷ. Τ' ΑΡΓΥΡΙΑ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου σπανίως ἄν τις εὕροι παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δ' εὗρον ἐν ταῖς Νήσοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπτεύεται τὸ δρᾶμα, ὡς Ἀριστοφάνους οὐ γνήσιον. Poll. ix. 89. Quod et profert vii. 104. absque suspicione circa dramatis auctorem. Ἀργύριον, τὸ νόμισμα. εἴρηται δὲ καὶ ΑΡΓΥΡΙΑ ἐν Ἀριστοφάνους Νήσοις.

VIII. Θράνοι, θρανία, ΘΡΑΝΙΔΙΑ ἐν Νήσοις Ἀριστοφάνους.
Idem x. 47.

IX. ΕΛΥΜΟΣ. σπέρματι, ὃ ἑψῶντες οἱ Λάκωνες ἤσθιον. Ἀριστοφάνης Νήσοις. Auctor Etymol. M. in voce.

X. ΕΝΔΗΜΟΣ, ὁ μὴ ἀποδημῶν· ΕΠΙΔΗΜΟΣ δὲ, ὁ ἐπιδημῶν ξένος. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νήσοις·

ἀλλ' οὐ τυγχάνει
ἐπίδημος ὤν.

λέγεται δὲ περὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτι οὐκ ἐπιδημεῖ Ἰσθμοῖ. κυρίως εἰρημένον. οὐχ οὕτω γὰρ Ἴσθμιος ὁ θεὸς, ὡς διαπαντὸς ἐκεῖ διατρίβειν. Idem in voce.

XI. Θύρσος. αὐλητὴς ἦν, γυναῖκα ἔχων ἑταῖραν. ΘΥΡΣΟΥ ΚΥΝΗ. Ἀριστοφάνης ἐν Νήσοις, οὐ τοῦ αὐλητοῦ μνημονεύων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φύλλα εἰπεῖν καὶ κλάδους. Hesych. in voce.

ΝΙΚΑΙ.

Τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν ἀεί.

Schol. ad *Lysistr.* 288. et ex eo Suidas in σιμός.

ΟΛΚΑΔΕΣ.

I. Δαρδάπτοντα, μιστύλλοντα, διαλείχοντά μου τὴν κάτω σπατάγγην.

Athen. p. 91. C. In Dramatum catalogo nescio quo casu omissum fuit Athenæi nomen, quod juxta Fabricianum exemplar primo loco poni debuit.

II. Καὶ κολλύραν τοῖσι περῶσιν, διὰ τοὺν Μαραθῶνι τρόπαιον.

Idem p. 111. A. ubi triplex menda metrum corrupit. Tetrameter est anapæsticus. κολλύρα species est panis cujus occurrit mentio apud Comicum *Pace* 123.

III. Μνημονεύει δὲ τῶν ΜΥΛΛΩΝ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσι·

Σκόμβροι, κόλιαι, λέβιοι, μύλλοι, σαπέρδαι, θυννίδες.

Idem p. 118. D.

IV. Ὦ κακοδαίμων, ὅστις ἐν ἅλμῃ πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη.

Idem p. 329. B. ubi male κακόδαιμον legitur.

V. Ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσει τήμερα;

Schol. ad *Nubes* 699. male descriptus a Suida in Τήμερος.

VI. Παῖδες ἀγένειοι, Στράτων—

Idem ad *Acharn.* 122.

VII. Ἔστι τις πονηρὸς ὑμῖν τοξότης ξυνήγορος,
ὥσπερ Εὔαθλος παρ' ἡμῖν τοῖς νέοις.

Suidas in Εὐάθλους δέκα, quæ hausit ex integrioribus scholiis ad *Acharn.* 710. et *Aves* 590.

VIII. Ἦα, δισυλλάβως, τὸ ἐπορευόμην.—Ἀριστοφάνης Ὀλκάσι·

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, οἷπερ ᾖ', ἐπὶ ξύλα.

Idem in voce.

IX. Τὰ πρυμνήσια, ΕΠΙΓΥΑ ἔλεγον. κέχρηνται τῷ ὀνόματι καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ, Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν.

Harpocr. in ἐπίγυον. Confer supra in *Babyloniis* xviii.

X. Τὸ δραχμῆς ἄξιον, ΔΡΑΧΜΙΑΙΟΝ, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Ὀλκάσιν.

Pollux ix. 60.

XI. Ἐν δὲ τοῖς ἀγγείοις τάττοιτο ἂν καὶ ἃς εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν ΥΡΧΑΣ ΟΙΝΟΥ.

Idem x. 73. Occurrit nomen ὕρχαι *Vesp.* 676.

Hujus loci meminisse debebam in nota ad Vespas 676. quem ad versum Pollux respexisse non videtur, siquidem ὕρχας οἴνου diserte ex Holcadibus citat.

XII. ΜΑΖΟΝΟΜΕΙΑ. Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν Ὁλκάσι.
Pollux x. 84.

XIII. Καὶ ΣΚΑΦΙΔΑ δὲ τὴν σκάφην. ταύτην (ἤγουν τὴν κάρδοπον) ἐν Ὁλκάσι λέγει, συντάξας οὕτω·

Σκαφίδας, μάκτρας—

Idem x. 102.

XIV. Λόγχαι δ' ἐκαυλίζοντο καὶ ξυστὴ κάμαξ.
Idem x. 144.

XV. ΚΩΡΥΚΙΔΑ. ἐν ταῖς Ὁλκάσιν Ἀριστοφάνους.
Idem x. 172. Vide Fragm. incert. cxxxiv.

XVI. Φαίης δ' ἂν κατ' Ἀριστοφάνην λέγοντα ἐν Ὁλκάσι καὶ ΠΑΤΤΑΛΟΥΣ ΕΓΚΡΟΥΕΙΝ, καὶ ΣΚΥΤΑΛΟΝ ΥΠΟΣΙΔΗΡΟΝ, καὶ ΣΜΙΝΥΔΑΣ, καὶ ΑΓΚΑΛΙΔΑΣ.
Idem x. 173.

XVII. Ἐκ δὲ τοῦ οἴκου, καὶ οἰκίσκος παρ' Ἀριστοφάνει, περδικοτροφεῖον, οἷον·

Τί δὲ τὸν ὀρνίθειον οἰκίσκον φέρεις;

Eustath. ad Odyss. A. p. 1423. l. 4. Initium est tetrametri trochaici. Desumtam autem esse ex Holcadibus, hanc χρῆσιν ostendit Hemsterhusius ad Pollucem x. 159. En Grammatici verba: Καὶ οἰκίσκον δὲ ὀρνίθειον (sic ex Eustathio et ad metri legem scribendum; male vulgo ὀρνίθιον) καὶ οἰκίσκον περδικικὸν Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν ἔφη. Si τί δαὶ legeris, integer erit senarius; nec tamen eo minus necesse erit ὀρνίθειον retinere.

XVIII. Ἀράκους, πυροὺς, πτισάνην, χόνδρον, ζειὰς, αἴρας, σεμίδαλιν. Galenus περὶ τροφῶν δυνάμεως, tom. iv. p. 316. in fine. Tetrameter est anapæsticus, unde liquet male apud Galenum πτισσάνην legi.

XIX. ΑΠΕΣΦΑΚΕΛΙΣΕΝ. ἐσάπη. οἱ δὲ ἰατροὶ, τὴν ἐκ τῆς σήψεως μελανίαν, σφάκελον λέγουσι, ἢ ἀντὶ τοῦ παρεσπάσθη. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν. ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν.
Hesychius in voce. Eodem respexit Suidas in ἀπεσφακέλισεν, ubi Comicum laudat omisso Dramatis titulo: ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη.

XX. Φάσις, πόλις—τὸ ἐθνικὸν φασιανός. Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσι.
Stephanus Bys. in voce.

XXI. Ἀδαξῆσαι, τὸ κνῆσαι. οὐκ ἐν τῷ ο ὀδαξῆσαι. καὶ ΑΔΑΧΕΙΝ, τὸ κνηθεῖν· Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα ἐκλέγει τ' ἀεί.
Ἀριστοφάνης. Suidas in ἀδαξῆσαι. Confer Hesychii Interpretem in ἀχώρατον, et Etymol. M. in ἀχῶρα p. 182. ubi additæ voces istæ ἐκ τοῦ γενείου. Pro ἐκλέγει Poëtam scripsisse arbitror ἐκλεπίζει, et sic χρῆσιν hanc in versus digeri posse:

Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ κἀκλεπίζει τοὺς ἀχῶρας αἰεὶ
ἐκ τοῦ γενείου.

XXII. Ἐρανιστής. κυρίως ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων, καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν, εἰσφέρων. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν·

πρώην ἐρανιστὰς ἑστιῶν ἤψησ' ἔτνος.

Lexicon Ms. Bibliothecæ Regiæ MDCLXIX. e quo notam hanc excerpsit, mihique familiariter submisit vir optimus et perquam eruditus LARCHERUS. Male in cod. scriptum ἐσθίων ἔψησα. ἑστιᾶν τινα, *convivio excipere aliquem:* Lys. 1058. Nub. 1213. 1360. ἑστιᾶν κόρακας, *pascere corvos:* Thesm. 942.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ.

I. Ἦν γὰρ ἕνα ἄνδρα ἄδικον συνδιώκῃς, ἀντιμαρτυροῦσι δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπισίτιοι. Athenæus p. 247. A.

II. Κεφαλάς τ' ἀρνῶν, κωλᾶς ἐρίφων.
Idem p. 368. E.

III. Ἀττάγας, ἥδιστον ἑψεῖν ἐν ἐπινικίοις κρέας.
Idem p. 387. F.

IV. ΧΑΛΚΩΜΑΤΑ φαίης ἂν ἐν μέρει τῶν σκευῶν—εἰπόντος Ἀριστοφάνους ἐν Πελαργοῖς·
Χαλκώματα, προσκεφάλαια.
Pollux x. 174. Idem vii. 105. Χαλκώματα δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Πελαργοῖς καὶ Σφηξὶν εἴρηκε. Respicit *Vesparum* versum 1214.

V. Ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον, ΟΙΚΙΣΚΟΝ. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς.
Harpocration in Οἰκίσκῳ. Confer supra *Holcadum* xvii.

VI. Περὶ Πατροκλέους ἐν Πελαργοῖς εἴρηται· Ὅς τις ἕνεκεν τῆς φειδωλίας οὐδένα προσίεσθαι εἶα, φυλακῆς ἕνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλισχροῦ βίου. Schol. ad *Plutum* 84.

VII. Περὶ Νεοκλείδου ἐν Πελαργοῖς εἴρηται, ὅτι Ῥήτωρ καὶ συκοφάντης.
Idem ibid. 665.

VIII. Ὁ μὲν ᾖδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυῤῥίνην·
ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἁρμοδίου μέλος.
Idem ad *Vespas* 1231.

Insignis fatuus fuit Desid. Erasmus, quem doctas agentem nugas vide in Adagiorum opere, alioquin haud illaudato, Chil. ii. cent. vi. 21. in proverbio *Canere ad Myrtum.* Non minus ineptiunt veteres Critici cum alibi, tum in scholiorum loco, unde prolatum fuit hoc fragmentum, et ad *Nub.* 1364. Ista longe melius intellexit P. Burmannus, cujus doctam et elegantem præfationem serius, quam oportuerat, legi. Monet ibi peritissimus ille Græcarum venustatum judex Μυῤῥίνην *scribendum cum litera majori; nomen enim esse celebris apud Græcos meretricis.* Estque certo in isto *Pelargorum* loco ejusdem illius meretricis Comicum meminisse. Nam in scholiis ad *Pluti* v. 149. ubi recensentur nobiles aliquot Corinthiæ meretrices, pro mendoso Πυῤῥίνη, verum nomen restituit Hemsterhusius Μυῤῥίνη. Ergo ubicunque occurrit convivantium mentio πρὸς μυῤῥίνην canentium, intelligendum est eos meretricem illam accubuisse, et illi cantilenam cantasse. Si mihi prius innotuisset egregia illa observatio, Bergleri correxissem versionem in *Nubium* loco modo citato:

ἔπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν, ἀλλὰ μυῤῥίνην λαβόντα
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τι μοι.

Ad eum locum Scholiastes: οἵ τε γὰρ ᾄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινος παραδόσεως κλῶνα δάφνης ἢ μυῤῥίνης λαβόντες ᾄδουσιν. Sunt ibi meretricum nomina Δάφνη et Μυῤῥίνη. Per κλῶνα autem intelligere possis, quod Philocleo in *Vespis* 1377. appellat ὄζον τῆς δᾳδὸς ἐξέχοντα.

IX. ἀπεσημηνάμην
τὰς τῶν κακούργων οἰκίας.
Thomas M. in σημεῖον.

X. ΒΑΛΑΝΕΥΣ, παρὰ Πλάτωνι, καὶ Ἀριστοφάνῃ ἐν Πελαργοῖς. Mœris in voce. Probabilis est Piersoni conjectura, auctorem scripsisse Βαλανίς.

ΠΛΟΥΤΟΣ Α.

Τῶν λαμπαδηφόρων τε πλείστων αἰτίαν
τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν.

Schol. ad *Ranas* 1125.

ΠΟΛΥΕΙΔΟΣ.

I. Ἰδοὺ δίδωμι τήνδ' ἐγὼ γυναῖκά σοι
φαιδράν· ἐπὶ πῦρ δὲ πῦρ ἔοιχ' ἥξειν ἄγων.

Stobæus Tit. lxvi. Floril. Grotii p. 281.

II. Ἑλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις;

Pollux ix. 31.

III. ΠΡΟΣΕΜΦΕΡΗΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Πολυείδῳ.

Idem x. 130.

IV. ΑΝΑΡΙΣΤΟΣ. μᾶλλον δὲ ΑΝΑΡΙΣΤΗΤΟΣ. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ·
διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀναρίστητος ὢν
τρέχω.

Suidas in voce.

V. ΕΡΗΜΟΝ ΕΜΒΛΕΠΕΙΝ. ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ.

Idem in voce, Etymol. M. in ἔρημος, Zenob. Proverb. ix. 9.

VI. ΘΗΣΕΙΟΘΡΙΨ. ὁ ἐν τῷ Θησείῳ διατρίψας. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ.

Etymol. M. in voce.

VII. Οὐκ ἀπήρκει, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπέχρη. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ.

Mœris p. 286.

ΠΡΟΑΓΩΝ.

I. Κάμνοντα δ' αὐτὸν τοῦ θέρους ἰδών ποτε,
ἔτρωγ' ἵνα κάμνοι σῦκα τῆς μεσημβρίας.

Athenæus p. 80. A.

II. Ἐγευσάμην χορδῆς ὁ δύστηνος, τέκνον.
πῶς εἰσίδω ῥύγχος περικεκαυμένον;

Idem p. 95. D.

III. Τί οὐκ ἐκέλευσας παραφέρειν τὰ ποτήρια;

Idem p. 380. D.

IV. Ὥρα βαδίζειν μοι 'στὶ πρὸς τὸν δεσπότην,
ἤδη γὰρ αὐτοὺς οἴομαι δεδειπνάναι.

Idem p. 422. F.

V. Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας κοτύλης δεούσας εἴκοσι ἀπολογίζεται.

Idem p. 478. F. Pro οἴκαδε, quod olim editum erat, Casaubonus εἴκοσι reposuit. Utrum sententiæ magis aptum sit, non facile est discernere: at metra non constant. Scribendum:

ὁ δ' ἀλφίτων τρεῖς χοίνικας
κοτύλης δεούσας πριάμενος, ἀπολογίζεται
εἴκοσι.

Partem hujus χρήσεως profert Eustathius ad Iliad. p. 1282. l. 52.

VI. Οἴμοι τάλας, τί μου στρέφει τὴν γαστέρα;
βάλλ' ἐς κόρακας· πόθεν ἂν λάσανα γένοιτό μοι;

Pollux x. 44.

VII. Σταθερὰ δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης.

Suidas in *σταθερόν*.

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ.

Τί, πρὸς θεῶν, οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ,
τοὺς Πυθαγοριστὰς γενομένους, οὕτως ῥυπᾶν
ἑκόντας, ἢ φορεῖν τρίβωνας ἡδέως;
οὐκ ἔστι τούτων οὐδὲν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ·
ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, οὐκ ἔχοντες οὐδὲ ἓν,
τῆς εὐτελείας πρόφασιν εὑρόντες καλὴν,
ὅρους ἔπηξαν τοῖς πένησι χρησίμους.
ἐπεὶ παράθες αὐτοῖσιν ἰχθῦς ἢ κρέας,
κᾂν μὴ κατεσθίωσι καὶ τοὺς δακτύλους,
ἐθέλω κρέμασθαι δεκάκις.

Athenæus p. 161. F. In secundo versu lectionem Regii cod. repræsentavi.

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ.

I. Τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις ΚΑΚΚΑΒΗΝ εἴρηκεν οὕτως·

Τὴν κακκάβην γὰρ κάε τοῦ διδασκάλου.

κᾀν Δαιταλεῦσιν·

κᾆγειν ἐκεῖθεν κακκάβην.

Athen. p. 169. C. In Reg. cod. scriptum *Σκηνὰς κ.* non, ut vulgo perperam, *Σκηναῖς*. Vide Casaubonum iv. 20. Præterea ejusd. cod. scriptura *γὰρ κάστου διδασκάλου*, propius ad emendatam lectionem accedit, quam e Polluce x. 106. dedi, quo lectorem remitto. Pollux vero apud Comicum non *χύτραν*, sed *λοπάδα* significare ait *τὴν κακκάβην*. Ad posteriorem *χρῆσιν* forte respexit Phrynichus in hac nota: *κάκκαβον. διὰ τοῦ η κακκάβην λέγε. τὸ γὰρ διὰ τοῦ ο ἀμαθές. καὶ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ* (legendum videtur *ἐν Δαιταλεῦσι*) *χρῆται διὰ τοῦ η.* Confer Mœrin in hac voce et Ælium Dionysium apud Eustathium a Piersono laudatum.

II. Ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἴκαδε.

Idem p. 286. l. ult. et auctor Etymol. M, in *βῶξ*.

III. Ὥστ' εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ δρῶσιν οὐθέν· ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται.

Idem p. 628. E. quæ facili opera sic in versus digeruntur:

Ὥστ' εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν. ἀλλὰ νῦν
οὐδέν γε δρῶσ'· ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην
ἑστῶτες ὠρύοντ'.

IV. Καὶ τῶν πλατυλόγχων διβολίαν ἀκοντίων.

Pollux vii. 157. et x. 144.

V. Τὴν πόρδαλιν καλοῦσι τὴν κασαλβάδα.

Idem vii. 202.

VI. ὥσπερ ἐν Καλλιππίδῃ
ἐπὶ τοῦ κορήματος καθέζομαι χαμαί.

Pollux x. 29. Sed manifestum est legi debere ὡσπερεὶ Καλλιππίδης, vel ὥσπερ ἐν Καλλιππίδου. At præplacet prius.

VII. τὴν λήκυθον
τὴν ἑπτακότυλον, τὴν χυτραίαν, τὴν καλὴν,
ἣν ἐφερόμην, ἵν' ἔχοιμι συνθεατρίαν.

Idem x. 67.

VIII. Ὥσπερ κόσκινον αἰρόπινον τέτρηται.

Idem x. 114.

IX. Τοῖχον μοχλίσκῳ σαλεύειν.

Idem x. 147.

X. Τὴν δὲ πήραν ΠΗΡΙΔΙΟΝ εἴποις ἂν, ὡς ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις Ἀριστοφάνης.

Idem x. 172.

XI. Ἀλλὰ συσπᾶσθαι δεῖ τὰς κοχώνας.

Schol. ad *Equites* 422.

XII. Ὅτι δὲ ἠνεχυρίαζον οἱ Δήμαρχοι, δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.

Harpocr. in Δήμαρχος.

XIII. οὐδ' ὡς
ἀντέλεγες τούτῳ τῷ δειπνίῳ· οὐ γὰρ ἄκανθαι.

Heysch. in οὐ γὰρ ἄκανθαι. Confer Suidam in eadem voce.

XIV. ΤΡΙΤΟΣΤΑΤΗΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.

Hesychius in voce.

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

I. Ἅλις ἀφύης μοι. παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων. ἀλλὰ φέρετ' ἀπόβασιν, ἡπάτιον, ἢ καπριδίου νέου κόλλοπά τινα· εἰ δὲ μὴ, πλευρὸν, ἢ γλῶτταν, ἢ σπλῆνα, ἢ νῆστιν, ἢ δέλφακος ὀπωρινῆς ἠτριαίαν φέρετε δεῦρο μετὰ κολλάβων χλιαρῶν.

Athenæus p. 96. C. 107. F. 110. F. 374. F. Cod. Regius dedit ἢ νῆστιν, quod verum est. Eo respexerunt auctor Etymol. M. in ἦτρον, qui veram lectionem ἠτριαίαν servavit: Schol. ad *Acharn.* 640. *Equites* 642. descriptus a Suida in ἅλις, in ἀφύα, in θωπεύει, et in παρατέταμαι.

II. Λαμβάνετε κόλλαβον ἕκαστος.

Athenæus p. 110. F.

III. ΟΨΩΝΗΝ δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς διὰ τούτων·
Ὡς οὐκ ὀψώνης διατρίβειν ἡμῶν τὸ ἄριστον ἔοικε.

Idem p. 171. A.

IV. Μηδὲ τὰ μικρὰ τὰ Φαληρικὰ τάδ' ἀφυίδια.

Idem p. 285. E.

V. Φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ,
παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον.

Idem p. 410. B.

VI. Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν;
καὶ
Τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ καπανικώτερα.

Idem p. 418. D. Quæ apud Dipnosophistam sequuntur, ipsius sunt, vocem καπανικώτερα explicantis, non Comici, cui inepte tributa ab interprete.

VII. ΗΡΙΣΤΑΜΕΝ εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem p. 422. F.

VIII. Τί οὖν ποιῶμεν ; χλανίδ' ἐχρῆν λευκὴν λαβεῖν·
εἶτ' Ἰσθμιακὰ λαβόντες, ὥσπερ οἱ χοροὶ,
ᾄδωμεν εἰς τὸν δεσπότην ἐγκώμιον.

Athenæus p. 677. C.

IX. Τὸ δὲ εὐκαρπεῖν, ἐν Ταγηνισταῖς Ἀριστοφάνης εἶπε ΚΑΡΠΕΥΕΙΝ.

Pollux vii. 149.

X. ΠΑΡΑΛΟΥΤΑΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem vii. 168.

XI. Βάθρα, ΒΑΘΡΑΔΙΑ, ὡς ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem x. 47.

XII. ΚΥΛΙΧΝΑΣ δὲ ἀγγεῖον ὀψοφόρον ἐν Ταγηνισταῖς δόξειεν ἂν Ἀριστοφάνης λέγειν, εἰπών·

Τὸ δ' ἔτνος γ' ἐν ταῖς κυλίχναις τουτὶ θερμὸν, καὶ τοῦτο παφλάζον.

Male scriptum ἔτνος ἐν—τουτὶ, versu duobus claudicante pedibus. In primo pede tribrachys erat. τοῦτο, quod metri lex flagitat, est etiam in veteri Pollucis codice.

Idem x. 88.

XIII. Ἐν δὲ Ταγηνισταῖς ὠνόμασταί τι ΜΕΛΙΤΗΡΙΟΝ ΑΓΓΟΣ.

Idem x. 93.

XIV. Καὶ μὴν ἐσχάραν εἴποις ἂν τὸ ἀνθράκιον τοῦτο, καὶ ἐσχάριον, Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν Ταγηνισταῖς ΕΣΧΑΡΙΑ.

Idem x. 101.

XV. ΜΥΡΙΔΙΟΝ εἴρηκε τὸ μύρον Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.

Idem x. 119.

XVI. Ὁ δὲ λύων κύστιν ὑείαν, κἀξαίρων τοὺς Δαρεικούς.

Idem x. 151.

XVII. Νεβρίδα, καὶ λίθους πωρίνους, καὶ κηρύκιον.

Idem x. 173.

XVIII. Τὸν ἄνδρα τοῦτον βιβλίον διέφθορεν,
ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις.

Schol. ad *Nubes* 360. et ex eo Suidas in Πρόδικος. Sic autem legendi sunt isti versus, quos emendando magis adhuc corrupit Kusterus, in βιβλίον et in ἀδολεσχῶν primam corripiens, quæ in utraque voce longa est. Vide *Aves* 1288. *Nubes* 1480. 1485. sed minimam ille sui studii partem rei metricæ impenderat, etiamsi Aristophanis editorem non deceat cum Strepsiade quærere,

Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα ;

XIX. Ἔνιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ τὴν Ἐμπουσάν φασιν εἶναι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς·

Χθονίας Ἑκάτης πεῖρα σοφῶν ἐξελιξομένη.

εἶτα ἐπιφέρει·

Τί καλεῖς τὴν Ἔμπουσαν ;

Idem ad *Ranas* 295.

XX. ΑΠΑΣΚΑΡΙΖΕΙΝ. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς·

Ἀπασκαρίζειν, ὡσπερεὶ πέρκην χαμαί.

Suidas in voce.

XXI. Ἀλλὰ στεφάνωσαι. καὶ γὰρ ἡλικίαν ἔχεις
ἀποχρῶσαν ἤδη.

Idem in ἀποχρώντως.

XXII. πάντα θεῖ κᾀλαύνεται.

Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Idem in παραιξοροῦσιν, suppletus et illustratus a Jo. Toupio, Emendationum tom. iii. p. 11. Mich. Apostolius Proverb. xv. 60. Integrum autem e Comici *Tagenistis* versum quo respexerunt isti Grammatici exstare arbitror in Scholiis ad *Concionantes* 109. descriptis a Suida in θεῖ.

Ὧ δ' ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κἀλαύνεται.

XXIII. Οὐ μὴν ὅγε σὸς ἀδελφὸς οὖ ἀπελάγχανεν.

Harpocr. in ἀπολαχεῖν.

XXIV. ΚΥΠΑΣΣΙΣ. Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς.

Idem in voce.

XXV. Ἵν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς ἁρπαγιστάτου.

Etymol. M. in αἰδοιεστάτος.

XXVI. ΚΩΝΗΣΑΙ, κυρίως τὸ κέραμον πισσῶσαι. κωνᾶν γὰρ τὸ στρέφειν. καὶ τοὺς βέμβικας, κώνους λέγουσι. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ταγηνισταῖς τὸ περιενεγκεῖν, κωνῆσαι λέγει.

Etymol. M. in voce.

XXVII. Ἀμφιδέξιον Εὐριπίδης εἴρηκε σίδηρον, τὸν ἑκατέρωθεν μὲν τέμνοντα· περιδέξιον δὲ τὸν Ἀστεροπαῖον Ὅμηρος, τὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁμοίως χρώμενον, ὡς εἰ καὶ ἀμφοτεροδέξιον εἰρήκει. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, ΑΜΦΑΡΙΣΤΕΡΟΝ Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐν Ταγηνισταῖς ἄνθρωπον ἀμφοτέρωθεν ἀρίστερον.

Galenus Comment. v. in Hippocratis Aphorismos p. 322.

ΤΕΛΜΙΣΣΕΙΣ.

I. ΤΕΛΜΙΣΣΟΣ, πόλις Καρίας· ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας.—ὁ πολίτης Τελμισσεύς· καὶ δρᾶμα Ἀριστοφάνους, Τελμισσεῖς. λέγεται δὲ τετρασυλλάβως Τελεμισσεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ·

Ὡς ἄν τις ἂν οὖν ὅ τι ποιήσας, ὡς Τελεμισσῆς—

καὶ πάλιν

Φέρε δὴ τοίνυν, ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ, τί ποιεῖν χρή μ', ὦ Τελεμισσῆς. ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τάττεται, σπανιαίτατα δὲ σπονδεῖος.

Stephanus Byzant. in voce. In Comici versibus formam Atticam, cujus fuit observantissimus, Τελεμισσῆς, restitui: aliasque scripturæ mendas elui. Præterea observandum in dramatibus quæ supersunt non unicum reperiri tetrametrum anapæsticum, in quo syllaba catalectica spondæo subjecta sit.

II. μελανοπτερύγων κορακίνων.

Athenæus p. 308. F.

III. Μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ, καὶ μύρον, εὕρημα Μεγάλλου. Hesych. in Μετάλλειον μύρον, ubi Aristophanem laudat, omisso dramatis titulo. E Telmissensibus versum hunc desumtum esse ex Athenæo novimus, qui sic legendus p. 690. F. ὡς καὶ τὸ Μεγαλλεῖον. ὠνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου· οἱ δ' Ἀθηναῖόν φασιν εἶναι τὸν Μέγαλλον. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισσεῦσι. Adeat lector Hesychii interpretes, quorum inter notas locus concedi non debuerat ineptæ Heinsii conjecturæ, qui non vidit numeris suis omnibus absolutum esse hunc versum. Pro optimo tetrametro anapæstico nescio quos ille versus effinxit, in quibus nec pes nec caput. Confer Etymol. M. in Μετάλλειον.

IV. Καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

Pollux x. 80. quo respicit etiam vi. 83.

V. Ἀριστοφάνης δ' ἔοικε διαιρεῖν τινας ἀπύρους καὶ ἐμπύρους πινακίσκους, ὡς ὅταν φῇ ἐν Τελμισσεῦσι·

Πινακίσκον ἄπυρον ἰχθυηρόν.

Idem x. 82.

VI. Οἴνου τε Χίου στάμνον ἥκειν καὶ μύρον.

Idem x. 72.

VII. ΠΥΛΑΙ. Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν, ἀπὸ τῶν θυτῶν λέγει. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος, καὶ τὰς φλέβας.

Hesych. in voce.

VIII. Σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ σιπύα. ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κωμικοῖς—Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν.

Harpocration in *σιπύα*. Occurrit hoc nomen *Pluto* 806. *Equitibus* 1296.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ.

I. Τριφάλης, Τριφάλητος. ὄνομα κύριον παρὰ Ἀριστοφάνει.

Suidas in voce. Confer eruditissimum Toupium in addendis ad Theocritum 409.

II. ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους
δέδοικα τὰ τρία ταῦτα.

Idem in *τῶν τριῶν*, ubi contra metri legem *ταυτὶ*, nisi sic transponantur voces: *ταυτὶ τὰ τρία δέδοικα.*

III. Ἔπειθ' ὅσοι παρῆσαν, ἐπίσημοι ξένοι
ἐπηκολούθουν, κἠντιβόλουν προσκείμενοι
ὅπως ἄγων τὸν παῖδα πωλήσοι 's Χίον,
ἕτερος δ' ὅπως ἐς Κλαζομένας, ἕτερος δ' ὅπως
εἰς Ἔφεσον, οἱ δ' ἐς Ἄβυδον· ἦν δὲ πάνθ' ὁδῷ
ἐκεῖνα.

Athenæus p. 525. A. emendatus a Jo. Toupio loco supra laudato. Non tamen ille Casaubono melius, quid sub *πωλήσεις* lateret, indagavit; certissime reponimus *πωλήσοι 's Χίον.* Pars est narrationis factæ alicui, qui rei narratæ non interfuerat: proinde tertia persona requiritur.

IV. Ἐν δὲ τῷ Τριφάλητι Ἀριστοφάνης καὶ ΑΡΓΥΡΙΔΙΟΝ εἴρηκεν·
Ἤτουν τι τὰς γυναῖκας ἀργυρίδιον.

Pollux ix. 90. Diminutivum illud occurrit in *Lysistr.* 1051. et in *Pluto* 147. 240.

V. Οὗ δὲ ἔγκεινται αἱ ἀλάβαστοι, ταῦτα τὰ σκεύη ἀλαβαστοθήκας τῶν ἄλλων λεγόντων, Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΘΗΚΑΣ ἔφη·
Ἀλαβαστροθήκας τρεῖς ἔχουσαν ἐκ μιᾶς.

Idem x. 121.

VI. Ἔπειτ' ἐπὶ τοὔψον ἧκε, τὴν σπυρίδα λαβὼν,
καὶ θυλακίσκον, καὶ τὸ μέγα βαλάντιον.

Idem x. 151.

VII. Καὶ ΚΥΡΒΑΣΙΑΝ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι εἴρηκε·
Καὶ τὴν κυνῆν ἔχειν με κυρβασίαν ἐρεῖς.

Idem x. 162. ubi male editum *καὶ τὴν κοινήν*. Huic lectioni quam metri lex omnino respuit, patrocinantur quidem codices, sed corrupti; sensumque in ea frustra quærit Hemsterhusius. Certissima est Casauboni et Salmasii emendatio *κυνῆν*. Græca autem sic vertenda: *et galerum hunc, quem gesto, dices me cyrbasiam habere:* vel, *et impositum capiti meo galerum, cyrbasiam appellabis.* Planus et perspicuus sensus.

VIII. ΙΛΑΩΝ. ἥρως, Ποσειδῶνος υἱὸς, ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι ΙΛΛΟΝΑΣ ἔφη ΤΟΥΣ ΦΑΛΗΤΑΣ, μεταφέρων, ὡς ὑπερβάλλοντας τῷ μεγέθει· ὡς εἰ ἔλεγε Τιτυοὺς, ἤ τινας τοιούτους. Hesychius in voce.

IX. ΕΡΜΗΣ ΤΡΙΚΕΦΑΛΟΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι.

Hesychius in voce.

X. Μανθάνοντες τοὺς Ἴβηρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλαι.

καὶ

Τοὺς Ἴβηρας οὓς χορηγεῖς μοι βοηθῆσαι δρόμῳ.

Constant. Porphyrog. de *Adm. Imp.* cap. xxiii.

XI. Τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Τριφάλητι, τοῦ τε Βορείου, καὶ τοῦ Νοτίου, καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τούτων ἐλέγετο τὸ Νότιον. Harpocration in διὰ μέσου τεῖχος.

ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Τοιγαροῦν ἐμοὶ μὲν ἀρτίως ὁ δεσπότης
δι' ἀρετὴν τῶν θηρικλείων εὐκύκλατον ἀσπίδα,
ὑπεραφρίζουσαν, τρυφῶσαν, ἴσον ἴσῳ κεκραμένην,
προσφέρων ἔδωκεν, οἶμαι, χρηστότητος οὕνεκα,
εἶτ' ἐλευθέραν ἀφῆκεν βαπτίσας ἐρρωμένως.

Athenæus p. 472. C.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

I. Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων ἶφυα φῦναι,—
καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

Athenæus p. 62. D. 90. A. Suidas in ἀκαλήφη.

Male digesti sunt hi anapæsti, in quibus nihil omnino deest. Sunt e dimetris, et quidem, ut videtur systematis clausula :

εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων
ἶφυα φῦναι,
καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

E Suida petenda erat vera hujus χρήσεως scriptura, unde emendandus est Athenæus, apud quem utroque in loco ejiciendæ glossematicæ voces εἶθ' ἑξῆς, et in posteriore scribendum : ἔτι τε Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις οὕτως ἔχει· Εἰκὸς δήπου—ut supra. In sensu hujus fragmenti exponendo egregie nugatur Burmannus præfationis p. 30. ubi insuper suæ in metris peritiæ specimen prodit, versus sic disponendo :

τὸ πρῶτον πάντων ἶφυα φῦναι,
εἶθ' ἑξῆς τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

Male fecit, quod non addiderit cujusnam metri essent isti versus.

II. Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω,
Ἄρης κατέσκηψ', οἵ γε μονομάχου πάλης
ἀγῶνα νῦν ἱστᾶσιν.

Athenæus p. 154. E. ubi vulgatur ἐς Οἰδίπου ΔΕΤΤΑΙ ΔΕ absque ullo sensu. *Felicissime*, TT *tantum in* Π *mutatis, restituit Adr. Heringa*, laudatus a Valckenario ad Euripidis *Phœnissas* p. 461.

III. Ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις ΘΕΑΤΡΟΠΩΛΗΣ, ὁ θέαν ἀπομισθῶν. Pollux vii. 199.

IV. Ὅτῳ δὲ τὰ σκεύη ἐκομίζετο, ΣΚΕΥΟΦΟΡΙΟΝ μὲν τοῦτο Ἀριστοφάνης καλεῖ τὸ ξύλον—ἀλλὰ μὲν καὶ ΑΝΑΦΟΡΟΝ εἴη ἂν τοῦτο εἰρημένον ἐν Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις·

καὶ τὸν ἱμάντα μου
ἔχουσι, καὶ τἀνάφορον.

Idem x. 17. hac voce usus est Comicus *Ranis* 8. *Concion.* 833.

V. Ἀριστοφάνους δ' ἐν ταῖς Φοινίσσαις εἰπόντος·

Στίλβη θ' ἣ κατὰ νύκτα μοι φλογάνας ἐρανίζεις ἐπὶ τῷ λυχνίῳ.

οὐκ ἀφανὲς ὅτι καὶ ἡ στίλβη, λύχνου τι εἶδος.
Pollux x. 119.

VI. ΓΑΛΕΑΓΡΑ. Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι.
Idem x. 155.

ΩΡΑΙ.

I. Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικύους, βότρυς, ὀπώραν, στεφάνους ἴων, κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα· ὡὑτὸς δ' ἀνὴρ πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας, ἐλάας, πύον, χόρια, χελιδόνα, τέττιγας, ἐμβρύεια· ὑρισσοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων· ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν· ὥστ' οὐκέτ' οὐδεὶς οἶδ' ὁπηνίκ' ἐστὶν τοῦ 'νιαυτοῦ.—Μέγιστον ἀγαθὸν, εἴπερ ἐστὶ δι' ἐνιαυτοῦ, ὅτου τις ἐπιθυμεῖ, λαβεῖν.—Κακὸν οὖν μέγιστον· εἰ μὴ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἐπεθύμουν, οὐδ' ἂν ἐδαπανῶντο.—Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὀλίγον χρόνον φήσας ἀφειλόμην ἄν· κἄγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶν ταῦτα, πλὴν Ἀθηναίων. τούτοις ὑπάρχει ταῦτ' ἐπειδὴ τοὺς θεοὺς σέβουσιν.—Ἀπέλαυσαν ἄρα σέβοντες ὑμᾶς, ὡς σὺ φῄς. τίη τί Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποίηκας ἀντ' Ἀθηνῶν;

Athenæus p. 372. B. Vide Casaubonum p. 644. Χρῆσιν hanc ad numeros revocare ne quidem periclitatus est, qua in re profecto operam lusisset. Locus est enim mutilus et interpolatus. Versus olim fuerunt iambici tetrametri, e quibus isti facile agnoscuntur:

Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικύους, βότρυς, ὀπώραν,
στεφάνους ἴων, κονιορτὸν ἐκτυφλοῦνθ'· ὁ δ' αὐτὸς ἀνὴρ
πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας
ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦτ', ὀλίγον χρόνον φυσῶν, ἀφειλόμην ἄν.
κἄγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶ ταῦτα, πλὴν Ἀθηνῶν.
τούτοις ὑπάρχει ταῦτ', ἐπειδὴ τοὺς θεοὺς σέβουσιν.
ἀπέλαυσαν ἄρα σέβοντες ὑμᾶς, ὡς σὺ φῄς. τίη τί
Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποίηκας ἀντ' Ἀθηνῶν;

Istuc respexit Athenæus p. 653. F. Ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηνεκεῖς ἦσαν αἱ ὀπῶραι πᾶσαι, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις.

II. ἡμῖν
κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν,
ἐκεῖ δ', ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν, μένειν.

Pollux vii. 13. ubi editum εἴ μοι κράτιστον. Casaubonus, loco supra citato, legit εἰ μή: Kühnio placebat ἦ μήν. Tres illæ lectiones perinde falsæ sunt. Dederat Poëta ἡμῖν, quod manifesto ostendit ultimus versus, in quo scripti et olim impressi libri habent ἕως ἂν εὕρωμεν πρᾶσιν. Textum corrupit, non restituit Kühnius, e futili conjectura supponens εὕρω. Facilis et prompta erat medela, binis vocibus sedes suas commutare jussis.

III. ΧΟΙΡΟΠΩΛΑΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις.
Idem vii. 187.

IV. ΑΣΚΟΠΗΡΑ. ἐν ταῖς Ὥραις Ἀριστοφάνους.
Idem x. 160.

V. Φρυγῶν θεὸς ὁ Διόνυσος· καὶ ἐν Ὥραις,

Τὸν Φρύγα, τὸν αὐλητῆρα, τὸν Σαβάζιον.

Scholiastes ad Aves 874.

VI. ΑΡΑΣ ΙΕΡΟΝ. Ἀριστοφάνης Ὥραις.
Hesychius in voce.

VII. ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις, τριώβολόν φησιν εἶναι. οὐ μέντοι ἕστηκεν. ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο.
Idem in voce. Judicialis illius mercedis mentio apud Comicum *Vespis* 684. 690. Confer Scholiastem ad *Ranas* 140.

VIII. Ἀριστοφάνης Ὥραις καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε· ΖΕΥΓΟΣ ΤΡΙΔΟΥΛΟΝ.
Idem in ζεῦγος τριπάρθενον.

IX. διέφθορας
τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Ammonius in διέφθαρται, ubi citatur Ἀριστοφάνης Κόραις. Confer Eustathium ad Iliad. p. 191.

EX INCERTIS COMŒDIIS

FRAGMENTA.

I. Ὁ Πραμνεῖος οἶνος οὔτε γλυκύς ἐστιν, οὔτε παχὺς, ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς, καὶ δύναμιν ἔχων διαφέρουσαν· οἷῳ Ἀριστοφάνης οὐχ ἥδεσθαι Ἀθηναίους φησὶ, λέγων· Τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἥδεσται σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν, οὔτε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν· ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ, καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ.

Athenæus p. 30. C. Facile Comici verba in senarios redigas:

Σκληροῖς ὁ δῆμος οὔτε ποιηταῖς ἥδεται
ἀστεμφέσιν τε· κοὐ γὰρ οἴνοις Πραμνίοις
συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν·
ἀνθοσμίᾳ δὲ πέπονι, νεκταροσταγεῖ.

E cujusdam Dramatis Parabasi χρῆσιν hanc desumtam esse ratus forte Hugo Grotius eam in tetrametros digerere sic aggressus est:

Τῶν Ἀθηναίων ὁ δῆμος οὔτε σκληροῖς ἥδεται
οὔτ' ἀστεμφέσιν ποιηταῖς, οὔτε σκληροῖς Πραμνίοις
οἰνίοις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν,
ἀλλὰ τῷ ἀνθοσμίᾳ, καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ.

Qui sane versus pessimi sunt. Secundus incipit a spondæo, qui ejusdem et primi quintam sedem occupat. A sensu loci alienissimum est ὑποκοριστικὸν οἰνίοις. Hiatus quartum deturpat, nec habent quo referantur epitheta duo πέπονι et νεκταροσταγεῖ.

II. Ὅστις ἐν ἡδυόσμοις στρώμασι παννυχίζων, τὴν δέσποιναν ἐρείδεις.

Idem p. 48. C. et Eustath. p. 1570. l. 5.

III. Τράπεζαν ἡμῖν φέρε
τρεῖς πόδας ἔχουσαν· τέσσαρας δὲ μὴ 'χέτω.—
καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

Athen. p. 49. C. Confer Eustathium ad Hom. p. 867. l. 23. 1398. l. 17.

IV. Ἐκφέρετε πεύκας κατ' Ἀγαθῶνα φωσφόρους.

Idem p. 701. B.

V. Πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται.

Harpocration et Etymol. M. in ἄττα. Vide quæ notamus ad *Aves* 1514.

VI. Κυρίως μὲν ΚΕΛΕΟΝΤΕΣ εἰσὶν οἱ ἱστόποδες, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει δῆλον τῷ κωμικῷ.

Harpocration in voce.

VII. ΚΡΑΣΤΙΣ ἐστὶν ἡ πόα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Confer Etymol. M. in eadem voce.

VIII. Τοὺς δὲ ἐπὶ τοῖς ἀγάλμασι χειροτέχνας, οὐκ ἀγαλματοποιοὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ ΘΕΟΠΛΑΣΤΑΣ εἴποις ἂν, ὡς Ἀριστοφάνης.
Pollux i. 13.

IX. Λέγοιτο δ' ἂν ταχεῖα ναῦς—καὶ ΔΡΟΜΑΔΕΣ ΟΛΚΑΔΕΣ, ὡς Ἀριστοφάνης.
Idem i. 83. Ex *Holcadibus* petitum videtur.

X. ΑΝΘΡΩΠΙΖΕΤΑΙ φησὶν Ἀριστοφάνης.
Idem ii. 5.

XI. Τὸ δὲ κύημα, καὶ ΚΥΟΣ Ἀριστοφάνης κέκληκεν·
ἤ τις κύουσ' ἐφάνη κύος τοσουτονί.
Idem ii. 6.

XII. ΓΕΡΟΝΤΕΙΑΙ ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΙ. παρὰ Ἀριστοφάνει.
Idem ii. 13.

XIII. Παρθένος, ὡραία γάμου. Ἀριστοφάνης δὲ ΚΥΑΜΙΖΕΙΝ τὰς ἀκμαζούσας ἔφη·
Ἄλλαι δὲ κυαμίζουσιν αὐτῶν—
ἤγουν
Πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι σχεδόν.
Idem ii. 18.

XIV. Ἀριστοφάνης δὲ ΝΕΑΝΙΕΥΕΣΘΑΙ τὸ τολμᾶν ἔφη—ἀνδρίζεσθαι δὲ, εἶπεν ΑΝΔΡΟΥΣΘΑΙ.
Idem ii. 20.

XV. Λούσησθε, καὶ κτενίσησθε πρὸς τὸν ἥλιον.
Idem ii. 34.

XVI. Καλεῖται δὲ ἡ κεφαλὴ—παρὰ Ἀριστοφάνει ΣΚΑΦΙΟΝ·
Ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον, πληγεὶς ξύλῳ.
Idem ii. 39. ubi perperam omissus articulus τό. Media in καταγῇς longa est, et prima in σκάφιον brevis. Eodem significatu occurrit hoc nomen *Thesmoph.* 838. *Av.* 806.

XVII. Τὸ δὲ ὑπὸ μέθης καρηβαρεῖν, ΚΑΡΗΒΑΡΙΑΝ Ἀριστοφάνης.
Idem ii. 41.

XVIII. ΕΤΕΡΕΓΚΕΦΑΛΑΝ. Ἀριστοφάνης, τὸ παραφρονεῖν.
Idem ii. 42.

XIX. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΒΛΕΠΟΣ ἐκάλεσε, καὶ ΒΛΕΠΗΣΙΝ.
Idem ii. 56. Occurrit βλέπος *Nub.* 1176. sed alio significatu. Suidas: ΒΛΕΠΟΣ, ἀντὶ τοῦ βλέμμα. οὕτως Ἀριστοφάνης.

XX. ΚΑΧΥΠΟΠΤΟΣ, ὡς Ἀριστοφάνης.
Idem ii. 57. In *Ran.* 958. habemus κάχ' ὑποτοπεῖσθαι, quæ voces in unam vulgo coaluere.

XXI. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΓΛΩΤΤΟΝ, τὸν εἰπεῖν ἀδύνατον.
Idem ii. 108.

XXII. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΤΩΝ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ εἶπεν.
Idem ii. 150.

XXIII. ΝΩΤΟΠΛΗΓΑ, τὸν μαστιγίαν Ἀριστοφάνης ἐκάλεσε.
Idem ii. 180. Hac voce ante Aristophanem usus fuerat Pherecrates, e cujus fabula *Crapatallis* versum hunc profert Suidas:
Καὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχέως διακονεῖν.

XXIV. Ἡ μέντοι κωμῳδία ἢ τὴν ἀλετρίδα ΜΥΛΑΚΡΙΔΑ καλεῖ, ἢ ζῷόν τι ἐν τῷ μύλωνι γινόμενον, ὡς Ἀριστοφάνης λέγει·
Ἵνα ξυνῶσιν ᾧπερ ἥδεσθον βίῳ,
σκώληκας ἐσθίοντε, καὶ μυλακρίδας.
Idem ii. 189. Confer vii. 19.

XXV. Τὰ δὲ ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα, πταίσματα· Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΕΠΙΠΤΑΙΣΜΑΤΑ αὐτὰ καλεῖ.
Idem ii. 199.

XXVI. ΑΝΟΗΣΙΑ. Ἀριστοφάνης.
Pollux ii. 228.

XXVII. Ὡς οὐχ ἕτερον ἄνδρα σάρκινον.
Idem ii. 233.

XXVIII. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΓΥΝΟΝ, τὸν ἀγύνην.
Idem iii. 48.

XXIX. Ἀθλοθεσία, ἤ, ὡς Ἀριστοφάνης, ΑΘΛΟΘΕΤΙΑ.
Idem iii. 140.

XXX. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΗΣ εἴρηκε.
Idem iii. 146.

XXXI. ΠΥΞΙΔΙΟΝ, παρ' Ἀριστοφάνει.
Idem iv. 18. Confer x. 60.

XXXII. Λυρίζειν, κιθαρίζειν, ψάλλειν. καὶ, ὡς Ἀριστοφάνης, ΒΑΡΒΙΤΙΖΕΙΝ.
Idem iv. 63.

XXXIII. ΚΑΛΑΜΙΝΗΝ ΣΥΡΙΓΓΑ εἴρηκεν Ἀριστοφάνης.
Idem iv. 67.

XXXIV. ΠΡΟΣΧΟΡΟΝ δὲ, καὶ ΣΥΓΧΟΡΕΥΤΡΙΑΝ εἴρηκε τὴν χορεύουσαν Ἀριστοφάνης.
Idem iv. 106.

XXXV. Πολλαχόθεν, πανταχόθεν, πάντοθεν. Ἀριστοφάνης δὲ ἔφη καὶ ΠΛΕΙΣΤΑΧΟΘΕΝ.
Idem iv. 163.

XXXVI. Ἔστι δὲ τὸ ΑΚΡΑΤΙΣΑΣΘΑΙ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει.

Τί τὸ κακόν; ἀλλ' ἢ κοκκύμηλ' ἠκρατίσω;

Idem vi. 24.

XXXVII. Μῆλα τῶν Ἑσπερίδων, μῆλα τῶν ὡραίων, ΚΥΔΩΝΙΑ μῆλα, ὡς Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 47. Papillis tributum hoc epitheton *Acharn.* 1199.

XXXVIII. Τὸν σαπέρδην ἀποτίλαι χρὴ, καὶ καταπλῦναι, καὶ κατεκπλῦναι, καὶ διαπλῦναι.
Idem vi. 49.

XXXIX. Χορδαὶ, φύσκαι, πάσται, ζωμοὶ, χόλικες.
Idem vi. 56.

XL. Ἀριστοφάνης δὲ τῶν ΠΟΛΦΩΝ μνημονεύει.

Πολφοὺς δ' οὐχ ἧψον ὁμοῦ βολβοῖς.

Idem vi. 62.

XLI. Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος, ἢ λεπτοὺς ἅλας.
Idem vi. 65.

XLII. Τὰ δὲ ἐπιδορπίσματα Ἀριστοφάνης μὲν ΕΠΙΦΟΡΗΜΑΤΑ καλεῖ.
Idem vi. 79.

XLIII. Ὀξυγλυκίαν τ' ἄρα κοκκιεῖς ῥοάν—

Τουτὶ δὲ τὸ ἰαμβεῖον Ἀριστοφάνης, οὐκ ἴδιον ὂν, εἴρηκεν, ἀλλ' ὡς Αἰσχύλου.
Idem vi. 80.

XLIV. Ἀριστοφάνης ΛΕΚΑΝΙΣΚΗΝ.
Idem vi. 86. Qui deinde in Onomastico sequitur a Salmasio et Jungermanno male acceptus senarius, est in *Acharn.* 1110.

XLV. Μέμνηται δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ΚΡΕΩΣΤΑΘΜΗΣ.
Idem vi. 96.

XLVI. Τὸ Ὁμηρικὸν, Ἀμείλικτος. σκληρότερον γὰρ ὁ Ἀστεμφής. καὶ εὐτελέστερος, ὁ Ἡροδότου Ἀκρομανής. καὶ κωμικώτερον, ὁ Ἀριστοφάνους ΘΥΜΑΓΡΟΙΚΟΣ.
Idem vi. 125.

XLVII. ΣΥΝΘΕΑΤΡΙΑΝ δὲ, καὶ ΣΥΛΛΗΣΤΡΙΑΝ, καὶ ΣΥΓΚΟΙΤΟΝ Ἀριστοφάνης εἶπεν.
Idem vi. 158. Συνθεάτριαν exstat supra in Σκηνὰς κατ. vii.

XLVIII. ΗΜΙΦΩΣΩΝΙΟΝ, Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 161.

XLIX. ΠΑΓΚΥΦΟΣ ΕΛΑΙΑ, Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 163.

L. ΤΡΙΚΛΥΣΤΟΣ, Ἀριστοφάνης.
Pollux vi. 165.

LI. Ἀριστοφάνης δὲ, ΦΙΛΟΚΗΔΗ ΛΟΓΟΝ.
Idem vi. 167.

LII. Τοὺς μέντοι μὴ ἀκριβεῖς τεχνίτας, ΦΑΥΛΟΥΡΓΟΥΣ κατὰ Ἀριστοφάνην λέγε.
Idem vii. 7.

LIII. ΑΡΤΟΣΤΡΟΦΕΙΝ Ἀριστοφάνης λέγει.
Idem vii. 22.

LIV. Τὴν χύτραν ἐν ᾗ τὰ κρεάδι' ἧψεν ἐζωμευμένα.
Idem vii. 26. Tetrameter est trochaicus. Mendose vulgo editum ἕψεις. Pollucis interpres senarios sibi habeat, in quos χρῆσιν hanc digessit.

LV. ΕΞΑΙΝΕ ΤΩΝ ΕΡΙΩΝ. Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem vii. 30.

LVI. ΣΤΗΜΟΝΑ ΕΞΕΣΜΕΝΟΝ, τὸν ἰσχνὸν καὶ λεῖον Ἀριστοφάνης λέγει.
Idem vii. 32.

LVII. Τὸν δὲ ΧΟΡΤΑΙΟΝ (χιτῶνα) τοὺς προπώλας φορεῖν, ὡς ἀγοραῖον, Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem vii. 60.

LVIII. ἀνήσω κροκύδα μαστιγουμένην.
Idem vii. 64.

LIX. Τὸ μὲν γυναικεῖον ζώνιον—καὶ ΣΤΡΟΦΙΟΝ ὠνόμαζον, ὡς Ἀριστοφάνης·
ἀλλὰ τὸ στρόφιον λυθὲν,
τὰ καρυά μου 'ξέπιπτεν.
Idem vii. 67. Vide *Lys.* 931. *Thesm.* 139. 255. 638.

LX. Τοὺς δὲ μεταλλέας ΘΥΛΑΚΟΦΟΡΟΥΣ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem vii. 100.

LXI. Πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἔθος ἦν γέλοιά τινα καταρτᾶν, ἢ ἐπιπλάττειν, ἐπὶ φθόνου ἀποτροπῇ. ἐκαλεῖτο δὲ ΒΑΣΚΑΝΙΑ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἔφη·
Πλὴν εἰ πρίαιτο βασκανίου τις δεόμενος,
ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως.
Idem vii. 108. ubi transpositis vocibus metrum luxatum.

LXII. ΝΕΙΝ ΕΞ ΥΠΤΙΑΣ, μάθημα κολυμβητῶν, Ἀριστοφάνης εἶπε.
Idem vii. 138.

LXIII. Ναῦται. οἷς προσήκει καὶ αἱ παρ' Ἀριστοφάνει ΝΑΥΤΡΙΑΙ.
Idem vii. 139.

LXIV. ΒΩΛΟΚΟΠΕΙΝ Ἀριστοφάνης εἴρηκε.
Idem vii. 141.

LXV. Τὴν δὲ σμινύην, ΣΜΙΝΥΔΙΟΝ Ἀριστοφάνης καλεῖ.
Idem vii. 148.

LXVI. Ἀριστοφάνης δὲ γυναῖκα ΘΕΡΙΣΤΡΙΑΝ, καὶ ΦΡΥΓΑΝΙΣΤΡΙΑΝ.
Idem vii. 150.

LXVII. λεπρᾶν
κεράμιον ὀξηρόν.
ἀντὶ τοῦ μυδᾶν, Ἀριστοφάνης λέγει. Idem vii. 162.

LXVIII. ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΝ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem vii. 177. In *Concion.* mentio fit mulierum μυροπωλίδων, v. 841.

LXIX. ΒΟΗΛΑΤΕΙΝ, καὶ ΟΝΗΛΑΤΕΙΝ Ἀριστοφάνης εἶπεν.
Idem vii. 187.

LXX. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝΑΥΤΑΙ. Ἀριστοφάνης.
Idem vii. 190.

LXXI. Κιρνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, κοτυλίζετε τοῖσι πένησιν.
Idem vii. 195.

LXXII. ΛΙΒΑΝΩΤΟΠΩΛΕΙΝ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Pollux vii. 196.

LXXIII. ΒΙΒΛΙΔΑΡΙΟΝ, παρ' Ἀριστοφάνει.
Idem vii. 210.

LXXIV. Ἀλλ' ὁ μὲν μεγάλης πόλεως πολίτης, μεγαλοπολίτης ἂν λέγοιτο· ὁ δὲ μικρᾶς, μικροπολίτης. ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνει εἴρηται τὸ ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ.
Idem ix. 25. Recte H. Stephanus Thes. T. iii. col. 474. nomini μικροπολίτης auctorem Aristophanem adsignat: exstat enim *Equit.* 817.

LXXV. Διστάζειν. ἐπὶ τούτου δὲ ἴσως καὶ τὸ ΕΙΚΟΒΟΛΕΙΝ, Ἀριστοφάνους εἰπόντος·

Εἰκοβολοῦντες καὶ πλάττοντες.

Idem ix. 154.

LXXVI. Εὐπετῶς, καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάνει ΕΥΚΟΠΩΣ.
Idem ix. 162.

LXXVII. Βαλανεὺς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυταίναις.
Idem x. 63. Nomen ἀρύταινα occurrit *Equit.* 1091.

LXXVIII. ΚΑΛΑΜΙΝΟΥΣ ΑΥΛΟΥΣ Ἀριστοφάνης ἔφη.
Idem x. 153.

LXXIX. Ἀριστοφάνης δὲ χρησμόν τινα παίζει·

Μή μοι Ἀθηναίους αἰνοῖτ' ἄν· μολγοὶ ἔσονται.

Idem x. 187. Confer Schol. ad *Equit.* 959. unde χρῆσιν inter fragmenta *Agricolarum* protulimus, ad quod drama hic versus etiam pertinere videtur.

αἰνοῖτ' ἄν. Sic in Polluce scriptum oportuisse, miror non animadvertisse interpretem, qui e conjectura reposuit αἰνεῖτ' ἄν, pro αἰνεῖτε. Ceterum quæ Pollux de significatione nominis μολγὸς habet, aut nullam, aut valde exiguam lucem fœnerantur Equitum loco, v. 963. quem ipse nescio an aliis melius interpretatus fuerim. Dubium non est, quin ad quædam illis temporibus nota oracula adludat Comicus. Sed fuerintne in eis voces μολγὸς et ψωλὸς, et quo sensu accipiendæ venerint, vix est ut hodie decerni possit.

LXXX. Ἔστι δὲ ΑΓΚΥΡΑ καὶ σκεῦος ἀγρευτικὸν σύκων. Ἀριστοφάνης.
Suidas in ἀγκύρισμα, emendatus ex Hesychio in ἄγκυρα.

LXXXI. ΑΝΑΣΗΚΩΣΑΙ. ἀνταποδοῦναι, ἢ ἀναλαβεῖν, ὥσπερ οἱ ἱστάντες. οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι ἢ πλεονάζοντι. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Suidas in voce.

LXXXII. Ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι,
πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων, κἀπὸ κιναβευμάτων.

Idem in ἀπ' ἀκροφυσίων. Versus sunt pæonici.

LXXXIII. ΑΠΕΣΚΟΤΩΜΕΝΑ. ἐσκιαγραφημένα, κεχρωσμένα—οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in voce.

LXXXIV. ΑΥΑΙΝΕΤΑΙ. ξηραίνεται. Ἀριστοφάνης·

Ἐνταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαυαίνεται.

καὶ ἑτέρωθι·

ὥστ' ἔγωγ' ηὑαινόμην
θεώμενος.

LXXXV. ΑΦΑΙΡΕΙΝ ΚΡΟΚΙΔΑΣ. ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας. Ἀριστοφάνης·

Εἴ τις κολακεύει παρὼν, καὶ τὰς κροκίδας ἀφαιρῶν.

Idem in voce.

LXXXVI. ΤΥΦΛΟΤΕΡΟΣ ΛΕΒΗΡΙΔΟΣ. Ἀριστοφάνης.
Zenobius Proverb. ii. 95. Suidas in γυμνότερος Ἰαλέμου. Confer *Amphiarai* fragm. ultimum. Ad unum eundemque Comici locum pertinent forte diversorum Grammaticorum notæ, et proinde ad *Amphiaraum* fragmentum hocce referri possit.

LXXXVII. Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρον.

'Αριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.

Suidas in voce. Nomen ποδάνιπτρον exstat supra in Heroibus, p. 247.

LXXXVIII. Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι, ΚΑΤΑΧΥΤΡΙΣΑΙ, ὡς Ἀριστοφάνης. Suidas et Etymol. M. in ἐγχυτρίστριαι.

LXXXIX. Ἀπόμακτρα σκυτάλων ἐσκιοτροφημένα.

Suidas in ἐσκιοτροφημένα, ubi nugas agit Kusterus. In σκύταλον, quam vocem hic obscœno sensu adhibuit, primam aliis in locis corripit Comicus. *Concion.* 78.

Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων, ὧν πέρδεται.

Corripitur etiam in σκυτάλη. Vide *Lysistr.* 991, 992. Quoad sensum autem hujus fragmenti, ut a librariis perversum fuit, sane nihil certi definiri potest: vide tamen quid sub hac corruptela latere possit. Conjicio,

ἐσκιατραφημέναι·
σκυτάλων ἀπομάκτριαι.

XC. ΕΥΘΕΤΗΣΑΙ. κοσμῆσαι, συνθεῖναι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Forte addendum τὰς τρίχας, ut apud Pollucem ii. 31.

XCI. ΛΟΓΑΡΙΑ. οἱ λόγοι· Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Confer Pollucem ii. 122.

XCII. ΜΕΤΡΕΙΤΩ, παρασχέτω. Ἀριστοφάνης·

πυροὺς πεινῶσι μετρείτω.

Idem in voce.

XCIII. ΜΗΛΩΣΑΙ. τὸ καθεῖναί τι εἰς βάθος. καὶ τὴν φάρυγγα μηλῶσαι, τὸ διαχρῖσαι τῷ δακτύλῳ. καὶ Ἀριστοφάνης·

Τὸν φάρυγγα μηλώσας, δύο δραχμὰς ἕξει μόνας.

Idem in voce.

XCIV. ΝΥΚΤΙΛΟΧΟΙ, λῃσταί. καὶ νυκτὶ περιπλανὴς, παρὰ Ἀριστοφάνει.

Idem in voce.

XCV. ΟΝΥΧΙΖΕΤΑΙ, ἀκριβολογεῖται. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Idem in voce.

XCVI. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο συλλαβεῖν ὑπίσχομαι.

Idem in πρόσισχε.

XCVII. ΣΧΕΔΙΟΝ. ἐκ τοῦ ἑτοίμου. καὶ Ἀριστοφάνης·

ταῦτα δὲ
σχεδίοις ἔοικε.

Idem in voce.

XCVIII. ΑΛΕΙΣΟΝ. λέγεται ἀρσενικῶς. οἷον· Γίνωσκε τὸν ἄλεισον καὶ τὰ γράμματα.

Auctor Etymol. M. in voce. Comici versus sic forte olim legebatur:

Γίγνωσκ' ἄλεισον τόνδε καὶ τὰ γράμματα.

XCIX. ΑΝΑΖΥΓΩΣΑΙ, τὸ θύρας ἀναπετάσαι. Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Confer Pollucem x. 26.

C. Κατ' οἶκον ἐστρώφατο μισητός.

Idem in βάβαξ.

CI. ΒΕΛΕΚΟΙ. ὄσπρια. Καὶ τῶν βελέκων. Ἀριστοφάνης.

Idem in voce.

CII. ΒΡΟΤΑΧΟΣ. τὸν βάτραχον Ἴωνες, καὶ Ἀριστοφάνης.

Idem in voce.

CIII. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου, ΓΕΙΣΑ εἶπε.

Idem in γεισίποδες.

CIV. ΓΛΥΣΣΩΝ, ὁ γλυκύτερος παρὰ Ἀριστοφάνει—Γλύσσονα σῦκα.

Idem in voce.

CV. ΔΙΑΣΑΥΛΟΥΜΕΝΟΣ, ἁβρυνόμενος, καὶ διαθρυπτόμενος. Ἀριστοφάνης·

Ὁρῶ γὰρ ὡς ὄμφακα διασαυλούμενον.

Idem in voce. Aristophanis χρῆσις perperam vulgo subjicitur explicationi præcedentis vocis.

CVI. Καταντιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπτωκότες—
Ἐκβαίνετον τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασι.

Auctor Etymol. M. in διώκετον.

Nemini auctor fuerim, ut ex hoc loco auctoritatem arcessat composito verbo καταντιβολεῖν, cujus exemplum ubi exstaret ignorabat Henr. Stephanus. Ex Etymologico enotatum fuit a veteris Lexici auctore, sed mendosa in Comici χρήσει scriptura decepto. Oportuit κᾆτ' ἀντιβολεῖτον. Frequens menda, quam sæpius observavi in notis.

CVII. Καὶ τῶν πρὸς εἵλην ἰχθύων ὠπτημένων.

Idem in εἵλη.

CVIII. Ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων.

Idem in ἴκτινα.

CIX. ΚΟΛΛΟΠΕΣ—ἐλέγετο δὲ καὶ τὸ νωτιαῖον δέρμα, διὰ τὸ τὴν κόλλαν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι. ὅθεν Ἀριστοφάνης τὴν σκληρότητα Αἰσχύλου ἐνδεικνύμενος ἔφη· Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι.

Idem in voce. Sed luxatum metrum, quod sic constare potest:

Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι προσεικέναι.

Ut melius constet metrum, legendum:

οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι προσεοικέναι.

Nam ἐοικέναι apud Comicum occurrit, ubi altera forma Atticis adamata εἰκέναι, metro reluctatur. Vide not. ad Nub. 185. At in senariis rarissime, si modo unquam, vocalis brevis vi tenuis et liquidæ producitur. Nec in exemplum trahi debet senarius in superiori fragmento, de quo alibi agam. In Etymologico, quod centies contigisse observavi, verbum simplex pro composito a festinante librario scriptum fuit.

CX. ΚΡΟΑΙΝΩ, τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ. Ἀριστοφάνης, τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτᾷν καὶ κροτεῖν.

Idem in voce.

CXI. Ποῖ κῆχος;—εὐθὺς Σικελίας.

Idem in ποῖ κῆχος. Confer Hesych. in voce.

CXII. ΤΑΡΡΩΜΑ, τὴν κωπηλασίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Idem in ταῤῥοί.

CXIII. ΤΕΤΡΑΧΙΖΕΙΝ, οἷον ἐπὶ τετάρτῳ μέρει τι ποιεῖν. Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Confer Hesychium.

CXIV. ΥΠΟΖΥΓΙΩΔΕΣ ΠΡΑΓΜΑ. Ἀριστοφάνης.

Idem et Suidas in ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος.

CXV. ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ, ἐστιβισμένη. Ἀριστοφάνης.

Idem in ὑπόγραμμα. Confer Hesych. in ὑπογράμματα.

CXVI. ΥΠΟΞΥΛΟΣ, ὁ κίβδηλος, ὡς ὑπόχαλκος. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Confer Pollucem iii. 56.

CXVII. ΦΑΥΣΙΓΓΕΣ, οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις σπῖλοι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Idem in φαύστιγγες, ut perperam excusa hæc vox. Confer Piersonum ad Mœrin p. 397.

CXVIII. ΧΕΙΡΟΝΙΠΤΡΟΝ, τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ. Ἀριστοφάνης.

Idem in voce. Usum hujus nominis confirmat ex Eupolide Pollux vi. 92. et x. 90.

CXIX. Ἀριστοφάνης περὶ τοῦ Εὐριπίδου φησί·

Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ.

Plutarchus de *audiendis Poëtis* p. 30. D.

CXX. Δύναται γὰρ ἴσον τῷ δρᾷν τὸ νοεῖν.

Clemens Alex. p. 749.

CXXI. Βέβαιον ἕξεις τὸν βίον δίκαιος ὤν,
χωρίς τε θορύβου καὶ φόβου ζήσεις καλῶς.

Idem p. 751.

CXXII. Αἰσχρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Clemens Alex. p. 745.

CXXIII. Πολλαὶ γὰρ, φασὶν, εἰσὶ συνήθειαι. καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακεδαιμονίων. καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιά· ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν. καὶ οὐχ ἡ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, ἡ αὐτὴ δὲ τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων. παρ᾽ ὃ καὶ ὁ κωμικὸς λέγει Ἀριστοφάνης·

Διάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως,
οὔτ᾽ ἀστείαν ὑποθηλυτέραν,
οὔτ᾽ ἀνελεύθερον ὑπαγροικοτέραν.

Sextus Empiricus adversus Grammaticos p. 264.

CXXIV. Ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι.

Eustathius ad Homerum p. 73.

CXXV. Ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ ΣΤΡΟΥΘΙΖΕΙΝ, τὸ εὐτελῶς πως ᾄδειν, δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικός.

Idem p. 228. et 1411. l. 15.

CXXVI. Φέρει δὲ καὶ ἀπὸ χρήσεως τοῦ Κωμικοῦ τὸ ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ ΤΡΙΠΡΑΤΟΣ, καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος.

Idem p. 725. l. 32. Confer Etymol. M. et Hesychium in παλίμβολος.

CXXVII. Τὸ δὲ ΣΩΣ εὕρηται, φασὶ, καὶ θηλυκῶς. Ἀριστοφάνης·

Οὕτω παρ᾽ ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη.

λέγουσι δὲ καὶ ΣΑ, τὰ σῶα, οἱ παλαιοὶ, παρ᾽ οἷς καὶ ΣΑ, ἡ σώα. Ἀριστοφάνης·

Ἡ μάζα γὰρ σᾶ, καὶ τὰ κρέα, χᾦ κάραβος.

Idem p. 959. l. 41.

CXXVIII. Ὅτι Χάριτος ἐρᾷν ὁ Ὕπνος λέγεται.—ἄλλοι δὲ αἰνίττεσθαί φασι τὸ συμβαῖνον ὡς ἐπὶ πολὺ περὶ τοὺς τυχόντας χαρίτων. κατὰ γὰρ τὸν Κωμικὸν, παρά τισιν

Ἅμα τετέλεσται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.

ἢ καὶ οὕτως,

Ἅμ᾽ ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.

Idem p. 982. l. 43.

CXXIX. Ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ἌΘΡΟΥΣ. οἷον· Ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγὸς, ἤγουν σὺν ὅλῳ τῷ στρατεύματι. καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἑστῶτας, ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους.

Idem p. 1387. l. 4. Confer Mœridis interpretes p. 19.

CXXX. Πόθεν δ᾽ ἐγώ σοι συγγενὴς, ὦ φαρμακέ;

Idem p. 1415. l. penult.

CXXXI. Δικαστήριον ἱστοροῦσιν Ἀθήνησιν ἐπώνυμον τῆς Παλλάδος. Ἀριστοφάνης·

Ἄκων κτενῶ σε, τέκνον.

ὁ δ᾽ ὑπεκρίνατο·

Ἐπὶ Παλλαδίῳ, παρ᾽ ᾧ, πάτερ, δώσεις δίκην.

Idem p. 1419. l. 52.

CXXXII. Ὅτι τὸ ἀντίον ηὔδα, ταυτόν ἐστι τῷ ἀντικρὺ καὶ ἄντην πρὸς ἅπερ ἤκουσέ τις ἐκ τοῦ προλαλήσαντος. καὶ ἔστι πως ὅμοιον τῷ ΥΠΑΝΤΑΞ, οὗ μέμνηται Αἴλιος Διονύσιος, λέγων, ὡς δηλοῖ τὸ ἐξεναντίας, φέρων εἰς χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους τὸ,

Ἔφευγε, κἀγὼ τῆς ὑπαντὰξ εἰχόμην.

Idem p. 1442. l. 2.

CXXXIII. Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες. ταύτῃ γάρ φασι θύονται· ἣν καὶ κυνοπρόσωπον διαπλάττονται. Ἀριστοφάνης·

καὶ κύων ἀκράχολος
Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

Idem p. 1467. l. 35.

CXXXIV. Κώρυκον, τὸν θύλακον λέγει—οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ ΚΩΡΥΚΙΔΑ τὸ τοιοῦτον σκεῦος καλοῦσι, παράγοντες καὶ Ἀριστοφάνους χρῆσιν ταύτην·

Σπυρὶς οὐ μικρὰ, καὶ κωρυκὶς ἣ τοὺς μάττοντας ἐγείρει.

Eustathius ad Homerum, p. 1534. l. 47. Confer *Holcadum* fragm. xv. qua ex fabula hæc χρῆσις desumta videtur.]

Comici versus ab Eustathio prolatus tetrameter est anapæsticus, qui mea aut typothetæ culpa claudicat, vocula omissa. Repone, ut apud Eustathium legitur:

σπυρὶς οὐ μικρὰ, καὶ κωρυκὶς, ἣ καὶ τοὺς μάττοντας ἐγείρει.

CXXXV. Εἰ δὲ τοῦ ἄρκτου ὑπεξαιρεθέντος τοῦ τ, οὐ γέγονε σημασίας ἐναλλαγὴ, οὐ μὴν οὐδὲ γελοιασμὸς, ἀλλ' ὁ Κωμικὸς τὸ κ ἐξελὼν, γέλωτα ἐκίνησεν, εἰπὼν οὕτω·

ψελλόν ἐστι, καὶ καλεῖ
τὴν ἄρκτον, ἄρτον· τὴν δὲ Τυρὼ, τροφαλλίδα·
τὸ δ' ἄστυ, σῦκα.

Eustathius ad Homerum p. 1535. l. 20.

CXXXVI. ΣΤΙΓΩΝ, καὶ ΠΕΔΩΝ, δοῦλος ὁ στιγματίας καὶ πεδήτης, παρὰ Ἀριστοφάνει. μετ' ὀλίγα λέγει ὅτι τριπέδων, ὁ τρίδουλος.

Idem p. 1542. l. 48. ubi depravata est scriptura, quam emendavimus. Vide Hesychii interpretem ad στιγὼν, a quo docemur hac voce usum fuisse Comicum in *Babyloniis*.

CXXXVII. Τὴν δὲ ἐκ ξύλων τετμημένων σύνθεσιν τοῦ, εἴτε φανοῦ, εἴτε λύχνου, δηλοῖ, φασι, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ·

τῶν ἀκοντίων
συνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνείῳ χρώμεθα.

Idem p. 1571. l. 17. ubi posthabita metri ratione legitur λυχνίῳ.

CXXXVIII. Καὶ τὸ ἐπικοκκάζειν ὕβρει, ἢ, κατά τινας, ἐπιμηκάζειν· ὅθεν παρ' Ἀριστοφάνει τὸ, ΑΟΙΔΟΣ ΕΠΙΚΟΚΚΑΣΤΡΙΑ.

Idem p. 1761. l. 26.

CXXXIX. εἶτα δὴ
σύ γ' εἰς πόλιν ἄξεις τήνδε τὴν ὀνώνιδα;

ὄνομα βοτάνης ἡ ΟΝΩΝΙΣ, δι' ἧς ἐπ' ἀλογίᾳ ἴσως ὁ Κωμικός τινα σκώπτει καὶ ῥαθυμίᾳ.

Idem p. 1788. l. 21.

CXL. Ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ὀξυτόνως καὶ συνεσταλμένως ΟΑΙ ἱματίων. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ Κωμικοῦ, τὸ,

Ὅτε τὰς ὀὰς ἐποιήσατο.

CXLI. Ὤμην δ' ἔγωγε Κυκλοβόρον κατιέναι.

Schol. ad Eq. 137. ubi perperam ἐγὼ pro ἔγωγε, turpiter in duobus pedibus claudicante versu.

CXLII. Καὶ σύ γε κυρηβιοπῶλα Εὔκρατες στύπαξ.

Idem ibid. 254. ubi male σὺ pro σύγε, labante versu.

CXLIII. Κενέβρεια. τὰ νεκριμαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· Οὐκ ἔσθ' ὁ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. καὶ ἡ ἀγορὰ δὲ, ὅπου πωλεῖται τὰ τοιαῦτα, κενέβρεια καλεῖται.

Erotianus in Lexico Hippocrat. Aristophanis fragmenti pars latet in scholiis ad Av. 538. Sic autem cum Adr. Heringa Observatt. cap. 24. legi potest.

οὐκ ἔσθω κενέβρει'· ὁπόταν δὲ θύῃς τι, κάλει με.

Pars est tetrametri anapæstici.

CXLIV. Ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον.

Eustathius p. 1166. l. 52.

CXLV. Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον.

ἀντὶ τοῦ προερῶ. *Præibo verba jurisjurandi.* Ammonius in ὑπάγειν, emendatus a Valckenario Animadv. p. 218.

Kusterus ad *Acharnensium* v. 554. observavit vocem *νίγλαροι* occurrere in fragmento Aristophanis apud Plutarchum *de Musica* p. 1142. sed fallitur ille, aut ego. Qui tanquam Aristophanis laudantur ibi versus, illius non sunt, sed Pherecratis, superioribusque hujus poëtæ adhærerent, ni librariorum culpa, qui partem illam Plutarchi operum miris modis corruperunt, locus esset luxatus. Eum totum proponam, sicque ne illis quidem versibus Aristophani falso adscriptis carebit hæc nostra farrago.

Τὸ παλαιὸν συμβεβήκει τοὺς αὐλητὰς παρὰ τῶν ποιητῶν λαμβάνειν τοὺς μισθοὺς, πρωταγωνιζούσης δηλονότι τῆς ποιήσεως, τῶν δ' αὐλητῶν ὑπηρετούντων τοῖς διδασκάλοις. ὕστερον δὲ καὶ τοῦτο διεφθάρη, ὡς καὶ Φερεκράτην τὸν Κωμικὸν εἰσαγαγεῖν τὴν Μουσικὴν ἐν γυναικείῳ σχήματι, ὅλην κατῃκισμένην τὸ σῶμα· ποιεῖ δὲ τὴν Δικαιοσύνην διαπυνθανομένην τὴν αἰτίαν τῆς λώβης, καὶ τὴν Μουσικὴν λέγουσαν.

Λέξω μὲν οὐκ ἄκουσα. σοί τε γὰρ κλύειν,
ἐμοί τε λέξαι θυμὸς ἡδονὴν ἔχει.
ἐμοὶ γὰρ ἦρξε τῶν κακῶν Μελανιππίδης
ἐν τοῖσι πρώτοις, ὃς λαβὼν ἀνῆκέ με,
χαλαρωτέραν τ' ἐποίησε χορδαῖς δώδεκα.
ἀλλ' οὖν ὅμως οὗτος μὲν ἦν ἀποχρῶν ἀνὴρ
ἔμοιγε πρὸς τὰ νῦν κακά—
Κινησίας γὰρ ὁ κατάρατος Ἀττικὸς,
ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς.
ἀπολώλεκέ μ' οὕτως, ὥστε τῆς ποιήσεως
τῶν διθυράμβων, καθάπερ ἐν ταῖς ἀσπίσιν,
ἀριστέρ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιά.
ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. ὠμὸς οὕτως ἦν ὅμως.
Φρῦνις δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλών τινα,
κάμπτων με καὶ στρέφων, ὅλην διέφθορεν,
ἐν πέντε χορδαῖς δώδεχ' ἁρμονίας ἔχων.
ἀλλ' οὖν ἔμοιγε χ' οὗτος ἦν ἀποχρῶν ἀνήρ.
εἰ γάρ τι κἀξήμαρτεν, αὖθις ἀνέλαβεν.
ὁ δὲ Τιμόθεός μ', ὦ φιλτάτη, κατορώρυχε,
καὶ διακέκναικ' αἴσχιστα. ΔΙ. ποῖος οὑτοσὶ
Τιμόθεός ἐστι; ΜΟΥ. Μιλήσιός τις πυῤῥίας.
κακά μοι παρέσχεν. οὗτος ἅπαντας, οὓς λέγω,
παρελήλυθεν, ἄγων ἐκτραπέλους μυρμηκιάς.
κᾂν ἐντύχοι που μοι βαδιζούσῃ μόνῃ,
ἀπέλυσε, κἀνέλυσε χορδαῖς δώδεκα·
ἐξαρμονίους ὑπερβολαίους τε ἀνοσίους
καὶ νιγλάρους, ὥσπερ τε τὰς ῥαφάνους ὅλην
κάμπτων με κατεμέστωσε.

ἡ δὲ Μουσικὴ λέγει ταῦτα. καὶ Ἀριστοφάνης ὁ Κωμικὸς μνημονεύει Φιλοξένου, καί φησιν ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη εἰσηνέγκατο. καὶ ἄλλοι δὲ κωμῳδοποιοὶ ἔδειξαν τὴν ἀτοπίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκερματικότων.

Horum versuum tres ultimi sunt ii, quos Comico nostro adscripsere librarii. Nimis quam manifestum est depravatos eos esse. Quænam possit eorum esse constructio, non video, nisi ad hunc modum legantur:

ἐξαρμονίοις, ὑπερβολαίοις, ἀνοσίοις
με νιγλάροις, ὥσπερ γε τὰς ῥαφάνους ὅλην
κάμπτων, κατεμέστωσε.

Præterea Pherecratis versum 13. sic personis dividendum et legendum esse opinor:

ΔΙ. *ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις ὠμὸν οὕτως.* ΜΟΥ. *ἦν γ' ὅμως.*

Vel sic forte melius:

ΔΙ. *ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις.* ΜΟΥ. *τλητὸς οὗτος ἦν ὅμως.*

At contrario modo Aristarcho falso adscribitur, quod ex Aristophane enotatum servavit Hesychius :

ΕΠΙ ΦΑΛΗΝΙΟΥ. *Τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ Φαληνίου γεγενῆσθαι, σκώπτων παρὰ τὸν φάλητα. ἐπ᾽ ἀναισχυντίᾳ γὰρ ὁ φάλης.*

Quam multos pepererit errores mos librariorum e festinatione nomina propria literarum compendiis exarantium, nemini non notum. In plerisque Comici nostri fabulis politici argumenti, offerri se debuit occasio Alcibiadis perstringendi ; estque iste in eum jocus salsus et facetus, soccum redolens, non Grammatici stylum.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Nihil apud veteres Grammaticos enotatum ex Aristophanis Dramate, cui titulus fuit ΠΟΙΗΣΙΣ, quod tamen a Prisciano citatum reperio, cum *χρήσει* ex eo prolata. Multum in eo loco differt H. Putschii editio ab Aldina, qua uti soleo, et in qua nihil horum comparet : in posteriori autem hæc leguntur p. 1198. Attici *παρά σε* pro *παρά σοι*, quomodo et nos, *apud te.* Aristophanes ΠΟΙΗΧΕΙ· (scr. ΠΟΙΗΣΕΙ.) *Γυναῖκα δὲ ζητοῦντες, ἕνα δ᾽ οἶκον, νυνὶ ἐᾷς, ἵνα εἶ παρά σε.*

Sunt hæc corruptissima, quæ ideo tantum profero, ut qualicunque auctoritate hæc fabula Aristophani adseratur.

SCHOLIA GRÆCA

IN

ARISTOPHANEM.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΧΑΡΝΕΑΣ.

[Numerus inter ( ) versum in ed. Kuster. indicat]

Η ΕΙΣΘΕΣΙΣ τοῦ δράματος ἄρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου καὶ ἑξῆς ἐκ προσώπων ἀμοιβαίων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι σα', ὧν τελευταῖος "ἐγὼ δὲ φεύξομαί γε τοὺς Ἀχαρνέας." ὁ μέντοι μγ' κομμάτιον ἀπ' ἐλάσσονος καὶ ρκα' πενθημιμερής. ὁ δὲ ξ' ἑφθημιμερής. ἐξαιρείσθωσαν καὶ αἱ παρεπιγραφαί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων κορωνίς.

1. ΟΣΑ ΔΗ ΔΕΔΗΓΜΑΙ] θαυμαστικὸν τὸ ὅσα, ἀντὶ τοῦ πολλά. ὁ δὲ δὴ συμπαραπληρωματικὸς αὔξησιν δηλοῖ. ἐχρήσατο δὲ αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ προοιμίῳ· "κίνησις γὰρ αὕτη δὴ μεγίστη." δύναται δὲ λείπειν ἡ κατὰ πρόθεσις, ἵν' ᾖ κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν· ὃ καὶ βέλτιον, ὅτι μεταφέρει ἀπὸ τοῦ βίου ἐπὶ τὴν καρδίαν· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν κατὰ τὸν ἐμαυτοῦ θυμὸν, κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν φησί. δέδηγμαι δὲ ἀντὶ τοῦ ἠνίαμαι, λελύπημαι. καὶ Ὅμηρος "δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος." καὶ θυμοδακὴς μῦθος. ΑΛΛΩΣ. καλῶς ἔφη δέδηγμαι τὴν καρδίαν, παρόσον περὶ τὴν καρδίαν συνίσταται τὰ τοῦ θυμοῦ καὶ τὰ τῆς ἡδονῆς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ Ὀδυσσεὺς θυμούμενος κατὰ τῶν μνηστήρων, "στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ· τέτλαθι δὴ κραδίη," φάσκων. *ΔΕΔΗΓΜΑΙ ΤΗΝ] κατὰ τήν. *Gl. Victor.*

3. ΨΑΜΜΟΚΟΣΙΟΓΑΡΓΑΡΑ] οἷον πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα. τὸ γὰρ ψαμμοκόσια καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ πλήθους ἐτίθετο. παρὰ μὲν Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει οὕτως "ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμοκοσίους." παρὰ τὸ ἑξακοσίους ἢ ἑπτακοσίους, ἀπὸ τῆς ψάμμου ἀριθμητικῶς γεγενημένον. καὶ τὰ γάργαρα δὲ ἐπὶ πλήθους ἐτίθετο, ὡς ἐν Λίμναις "ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσα γάργαιρ' ἑστία." καὶ παρὰ Ἀριστομένει ἐν Βοηθοῖς "ἔνδον γὰρ ἡμῖν γάργαρα," καὶ παρὰ Σώφρονι "ἅδε οἰκία τῶν ἀργυρωμάτων γάργαιρε," καὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ "χρημάτων τε γάργαρα." θέλουσι δέ τινες καὶ τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ "κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσι" τὴν πολλὴν κίνησιν τῶν ποδῶν σημαίνειν, οἷον γάργαιρε, καὶ τὸν καρκίνον δὲ οὕτως ὀνομάζεσθαι διὰ τὸ πλῆθος τῶν ποδῶν. ΑΛΛΩΣ. ἀπὸ δύο λέξεων τὸ σύνθετον ἐγένετο δηλουσῶν πολλά. σύγκειται γὰρ ἀπό τε τῆς ψάμμου καὶ τῶν γαργάρων· ὁ γὰρ Πύθιος νεανιεύεται τῆς ψάμμου τὸν ἀριθμὸν εἰδέναι αὐχῶν. ἐν οἷς λέγει "οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν καὶ μέτρα θαλάσσης." καὶ Εὔπολις ἐπεσημήνατο τὴν λέξιν εἰπὼν "ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμοκοσίους." δύναται γὰρ ἐγκεῖσθαι τῇ λέξει τὰ κόσια, ἥτις ἐστὶ κατάληξις τοῦ μετὰ τὸν ἑκατὸν ἀριθμοῦ μέχρι τῶν χιλίων, ὃς πλήθους ἐστὶ πολλοῦ σημαντικός, οἷον διακόσια, τριακόσια καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ γάργαρα καὶ αὐτὸ ἐπὶ πλήθους λαμβάνεται διὰ τὴν συγγένειαν τὴν πρὸς τὸ κ. εἴρηται δὲ ἀντὶ τοῦ ἄφατα καὶ ἀναρίθμητα. τὸ δὲ κάρκαιρε παρὰ τῷ ποιητῇ ἐστί, "κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσι." μέμνηται δὲ καὶ Κρατῖνος· "ἀρίστων ἀνδρῶν πᾶσα γαργαίρει πόλις," οἷον πλήθει.

4. ΧΑΙΡΗΔΟΝΟΣ] ἀντὶ τοῦ χαρᾶς. τῷ τόνῳ δὲ ὡς ἀλγηδόνος. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλγήσω μέλλοντος ἀλγηδὼν ἀλγηδόνος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ χαιρήσω χαιρηδὼν χαιρηδόνος.

5. ΤΟ ΚΕΑΡ] σαφῶς Ἀριστοφάνης τὴν καρδίαν εἶπε κέαρ. ἄνω γὰρ εἰπὼν "ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν" νῦν φησὶν ἐφ' ᾧ τὸ κέαρ εὐφράνθην.

6. ΤΟΙΣ ΠΕΝΤΕ ΤΑΛΑΝΤΟΙΣ] ἀπλήστως ἀλλότρια καταφαγὼν ἐξήμεσεν αὐτά, ἀντὶ τοῦ κλέψας καὶ καταπιὼν ἀπέδωκεν. ἐζημιώθη γὰρ ὁ Κλέων πέντε τάλαντα διὰ τὸ ὑβρίζειν τοὺς ἱππέας. παρὰ τῶν νησιωτῶν γὰρ ἔλαβε πέντε τάλαντα ὁ Κλέων, ἵνα κουφίσαι πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς. αἰσθόμενοι δὲ οἱ ἱππεῖς ἀντέλεγον καὶ ἀπῄτησαν αὐτόν. μέμνηται Θεόπομπος.

7. ΕΓΑΝΩΘΗΝ] ἀντὶ τοῦ ἐχάρην, ἐφαιδρύνθην, ἀπὸ τοῦ γάνυμαι. Ὅμηρος "γάνυται δὲ φρένα ποιμήν." ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λαμπρυνομένων χαλκωμάτων.

8. ΑΞΙΟΝ ΓΑΡ ΕΛΛΑΔΙ] τοῦτο παρῳδία καλεῖται, ὅταν ἐκ τραγῳδίας μετενεχθῇ. ἔστι δὲ τὸ ἡμιστίχιον ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου, ἔχον οὕτω "κακῶς ὄλοιτ' ἄν· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι." εἰς τὸ δρᾶμα οὖν τῶν ἱππέων ἀποτείνεται· διὰ

τούτου γὰρ φαίνεται καταδικασθεὶς ὁ Κλέων τάλαντα ε'. ἄξιον οὖν φησιν Ἑλλάδος τὸ καταδικασθῆναί τὸν Κλέωνα.

9. ΤΡΑΓΩιΔΙΚΟΝ] ἀντὶ τοῦ ἐμπαθές, ἐπείπερ καὶ ἡ τραγῳδία ἐμπαθῶν πραγμάτων ἀπαγγελτική. ἢ ἐπεὶ περὶ τραγῳδιῶν μέλλει λέγειν.

10. ΚΕΧΗΝΗ] ἡ συναίρεσις τοῦ κεχήνη Ἀττική· τὸ γὰρ ε καὶ α εἰς η συναιροῦσιν. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. συναλοιφὴ ἀντὶ τοῦ κεχήνεα. ἔστι δὲ τὸ κεχήνη Ἰακόν· οἱ γὰρ Ἴωνες ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου ἄρχονται. οἱ δὲ σφόδρα προσέχοντές τινι κεχήνασι. δύναται δὲ εἶναι κατὰ μεταφορὰν τῶν ὀρνίθων τῶν ἔτι νεοττῶν, προσδεχομένων τὴν τροφὴν καὶ ἔτι κεχηνότων. οἷον τροφή μοι ἦν τῶν Αἰσχύλου τραγῳδιῶν ἀκοῦσαι.

ΤΟΝ ΑΙΣΧΥΛΟΝ] ἀντὶ τοῦ Αἰσχύλου τραγῳδίας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἔχοντες τὰ Αἰσχύλου Αἰσχύλον λέγομεν ἔχειν. οὐ γὰρ ἔζη κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον· ἐτελεύτησε γὰρ ἐπὶ ἄρχοντος Καλλίου τοῦ μετὰ Μνησίθεον, τούτοις πρότερον ἐνιαυτόν. τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρὰ Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ καὶ μετὰ θάνατον ἐδιδάσκετο.

11. ΑΝΕΙΠ'] ἀνηγόρευσεν. ὁ κῆρυξ δὲ δηλονότι. Θέογνις δὲ οὗτος τραγῳδίας ποιητὴς πάνυ ψυχρός, ἐκ τῶν τριάκοντα, ὃς καὶ Χίων ἐλέγετο.

12. ΕΣΕΙΣΕ] ἄσειστον οὖσαν φύσει μᾶλλον ἐπέσεισε. κέχρηται δὲ τῇ ὑπερβολῇ τῇ ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ Θουκυδίδης τὸ ὄνομα φράζων.

13. ΕΠΙ ΜΟΣΧΩι] ἀντὶ τοῦ μετὰ τὸν Μόσχον· ἦν δὲ οὗτος φαῦλος κιθαρῳδός, πολλὰ ἀπνευστὶ ᾄδων. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ὁ Μόσχος κιθαρῳδὸς Ἀκραγαντῖνος. τινὲς οὕτως, ὅτι ὁ νικήσας ἆθλον ἐλάμβανε μόσχον. τὸ δὲ Βοιώτιον μέλος οὕτω καλούμενον, ὅπερ εὗρε Τέρπανδρος, ὥσπερ καὶ τὸ Φρύγιον. ὁ δὲ Δεξίθεος ἄριστος κιθαρῳδὸς καὶ Πυθιονίκης. οἱ δὲ ψυχρὸν αὐτὸν εἶναί φασιν.

15. ΤΗΤΕΣ] ἐπὶ ἔτος, ὅπερ οἱ Δωριεῖς τῆδες λέγουσιν. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἔτος. οἱ Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ δ λέγουσι τῆδες.

16. ΠΑΡΕΚΥΨΕ] καλῶς τὸ παρέκυψεν. ὅσον δὲ τὸ κυψάνει κιθαρῳδὸς καὶ αὐλητὴς φαῦλος. ὁ δὲ ὄρθιος αὐλητικὸς νόμος, οὕτω καλούμενος διὰ τὸ εἶναι εὔτονος καὶ ἀνάτασιν ἔχειν, ὡς δηλοῖ καὶ Ὅμηρος· "ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε ὄρθι'· Ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ."

17. ΡΥΠΤΟΜΑΙ] ἀντὶ τοῦ σμήχομαι, τουτέστι ζῶ, μεταφορικῶς· τῷ γὰρ ζῶντι ἕπεται τὸ ῥύπτεσθαι. ῥύμματα γὰρ τὰ σμήγματα. καὶ Ὅμηρος "ῥύμματα πάντα κάθηρεν." ῥύπτεσθαι οὖν τὸ σμᾶσθαι, παρεμπτώσει τοῦ τ, τὸ ῥύπον ἀφαιρεῖσθαι. ὁ δὲ ῥύπος κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ χ· ῥύπος γὰρ ὁ τῷ χρωτὶ ὑπὼν σπίλος.

18. ΥΠΟ ΚΟΝΙΑΣ] παρ' ὑπόνοιαν. δέον γὰρ εἰπεῖν ὑπὸ λύπης τὴν καρδίαν, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ ἔφη, ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς εἶπεν, ὅτι καὶ οἱ κονίαν ἤτοι ἄσβεστον ὀσμώμενοι δάκνονται τὴν ὀφρῦν. ΑΛΛΩΣ. ὑπερβατόν· "ἀλλ' οὐδεπώποτ' ἐξότου 'γὼ ῥύπτομαι, οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς."

19. ΚΥΡΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ] ἐν ᾗ ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα. εἰσὶ δὲ νόμιμοι ἐκκλησίαι αἱ λεγόμεναι τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἀθήνησιν, ἡ πρώτη καὶ ἡ δεκάτη καὶ ἡ τριακάς. εἰσὶ δὲ καὶ πρόσκλητοι ἐναγόμεναι κατά τινα ἐπείγοντα πράγματα. αἱ μὲν οὖν νόμιμοι καὶ ὡρισμέναι ἐκκλησίαι κύριαι λέγονται, ὡς ἔφαμεν, αἱ δὲ πρὸς τὰ κατεπείγοντα συναγόμεναι σύγκλητοι.

20. Η ΠΝΥΞ] ἡ ἐκκλησία, παρὰ τὴν τῶν λίθων πυκνότητα, ἢ ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι τοὺς ἄνδρας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς αὐτὸς ἐν Σφηξὶν "ἔδοξέ μοι παραποιῶν τὴν ὥραν ἐν τῇ πυκνί."

21. ΕΝ ΑΓΟΡΑι] διάφορα δηλοῖ ἡ λέξις, νῦν μὲν τὴν ἐκκλησίαν, ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητής, καὶ τὸν τόπον ἔνθα πιπράσκεται τὰ ὤνια, καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια σημαίνει.

22. ΤΟ ΣΧΟΙΝΙΟΝ] ὑπὲρ τοῦ ἐξ ἀνάγκης αὐτοὺς εἰς τὰς ἐκκλησίας συνιέναι τοῦτο ἐμηχανῶντο καὶ πολλὰ ἄλλα. ἀνεπετάννυσαν γὰρ τὰ γέῤῥα καὶ ἀπέκλειον τὰς ὁδοὺς τὰς μὴ φερούσας εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ ὤνια ἀνῄρουν ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὅπως μὴ περὶ ταῦτα διατρίβοιεν· ἔτι μὴν καὶ μεμιλτωμένῳ σχοινίῳ περιβάλλοντες αὐτοὺς συνήλαυνον εἰς τὰς ἐκκλησίας. τοῦτο δὲ ἐποίουν ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδῦναι· ὅσοι γὰρ ἐχρίοντο ζημίαν ἐξέτινον. ΑΛΛΩΣ. ἐπεὶ ὀκνηρῶς εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς συνόδους, εἰώθασιν ὑπηρέται δύο μεμιλτωμένον (τουτέστι μίλτῳ ἤτοι βάμματι κοκκίνῳ) σχοινίον ἐκτείνοντες διὰ τῆς ἀγορᾶς διώκειν τὸν ὄχλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὥς φησι Πλάτων ὁ κωμικός. ὅσοι δὲ ἐχρίοντο ἐξέτινον ζημίαν.

23. ΑΩΡΙΑΝ] ἀντὶ τοῦ ἀωρίᾳ καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ἐπὶ τοιούτῳ. ὁ δὲ νοῦς, ἀκαίρως καὶ παρὰ τὸν δέοντα καιρόν· ἄωρα γὰρ τὰ παρὰ καιρὸν τρυγώμενα.

24. ΩΣΤΙΟΥΝΤΑΙ] διωθήσονται, ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ ὠστίζω. ὁ δὲ λόγος ὡς πρός τινά ἐστι λεγόμενος, ὡς καὶ Ὅμηρος "φαίης κἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας" καὶ "ἔνθ' οὐκ ἂν ὑβρίζοντα ἴδοις."

25. ΠΕΡΙ ΠΡΩΤΟΥ ΞΥΛΟΥ] *περὶ τῆς προεδρίας, ὡς ξυλίνων οὐσῶν τῶν καθεδρῶν. ὅτι δὲ ἐκ λίθων, πανταχόθεν δῆλον, ὅταν λέγῃ, " ἐπὶ τῆς πέτρας κάθηνται."*

26. ΑΘΡΟΟΙ] *ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. προπαροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα καὶ δασύνειν τὴν πρώτην συλλαβὴν* Ἀττικῶς. ΚΑΤΑΡΡΕΟΝΤΕΣ *δὲ ἀντὶ τοῦ ἀθρόως ἐπερχόμενοι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων. καὶ* Ὅμηρος *" τὰ δ' ἐπέρρεεν ἔθνεα πεζῶν."*

29. ΝΟΣΤΩΝ] *ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ ἐρχόμενος καὶ ἐπανερχόμενος.*

30. ΚΕΧΗΝΑ] *πάλιν τὸ κέχηνα ἐν ἴσῳ τῷ προσδέχομαι· ἢ δέομαι τῆς εἰρήνης, ὥσπερ οἱ νεοσσοὶ κεχήνασι δεόμενοι τῆς τροφῆς. τὸ δὲ* ΣΚΟΡΔΙΝΩΜΑΙ *ἀντὶ τοῦ κλῶμαι καὶ σπασμῷ συνέχομαι. οἱ γὰρ ἀπὸ πληθωρίας σκορόδων ἐμοῦντες διὰ τὴν δριμύτητα μᾶλλον σπῶνται. τὸ δὲ ἐμεῖν καὶ τὸ ὁπωσοῦν κενοῦσθαι σκορδινᾶσθαί φασιν ἐπὶ τῶν κυνῶν τῶν ἐξ ὕπνου ἀνισταμένων, ὅταν τὰ μέλη καὶ ὅλους αὑτοὺς διατείνωσι. σκορδινᾶσθαι οὖν ἐστὶ τὸ ἀνακλᾶσθαι μετὰ χάσμης. γίνεται οὖν ἀπὸ ἀλογίας τὸ τοιοῦτον.*

31. ΓΡΑΦΩ, ΠΑΡΑΤΙΛΛΟΜΑΙ] *γράφω μὲν καταγράφω ἢ ζωγραφῶ ἐπὶ τῆς γῆς ξύων τῷ δακτύλῳ ἤ τινι τοιούτῳ παιδιᾶς τινός. παρατίλλομαι δέ, τὰς ἐκ τῶν μυκτήρων τίλλω τρίχας ἢ τῶν μασχαλῶν. ταῦτα δὲ πάντα ποιοῦσιν οἱ προσδεχόμενοί μέν τι, τὸν δὲ χρόνον δαπανῶντες εἰς ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν, μὴ τυγχάνοντες τοῦ προσδοκουμένου λογισμοῦ. ὅτε γὰρ αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν τίθενται ἀλύοντες, καὶ ἐπὶ γῆς διαγράφουσιν.*

32. ΑΠΟΒΛΕΠΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΡΟΝ] *οἱ γὰρ πολιορκούμενοι καὶ πολεμούμενοι ἀεὶ ἐπὶ τὸν ἀγρὸν ἀποβλέπουσιν, ἐπιθυμοῦντες ἐν αὐτῷ εἶναι.*

33. ΣΤΥΓΩΝ ΜΕΝ ΑΣΤΥ] *ὁ στίχος ἐκ τραγῳδίας.*

34. ΑΝΘΡΑΚΑΣ ΠΡΙΩ] *τοῦτο* Ἀχαρνέων *ἴδιον τὸ λέγειν πρίασο πρίω, ἵστασο ἵστω. ἦν γὰρ ὁ* Δικαιόπολις Ἀχαρνεύς, *οὗτοι δὲ πολυάνθρακες καὶ οὐ δεόμενοι παρ' ἄλλων πρίασθαι.*

35. ΟΥΔ' ΗιΔΕΙ ΠΡΙΩ] *οὐδὲ ἐγίνωσκε τὸ πρίω ῥῆμα· οὐ γὰρ ἐδεῖτο ἀγοράσαι ἔχων οἴκοι.*

37. ΑΤΕΧΝΩΣ] *ἀσφαλῶς.* Schol. Rav.

38. ΥΠΟΚΡΟΥΕΙΝ] *ἀντιφθέγγεσθαι, ἀντιλέγειν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. τὸ δὲ ὑποκρούειν ἐπὶ τῶν θορυβούντων λέγεται, ὅπερ ἡμεῖς φαμὲν ἐκκρούειν καὶ κωλύειν. τὸ δὲ λοιδορεῖν, ἄμφω ῥητέον, καὶ λοιδορεῖν καὶ λοιδορεῖσθαι.*

40. ΟΥΤΟΙΙ] *δεικτικῶς.* ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΙ *δὲ, οὐκ ὀρθρίσαντες.*

42. ΩΣΤΙΖΕΤΑΙ] *θλίβεται.* Gl. Victor.

44. ΩΣ ΑΝ ΕΝΤΟΣ ΗΤΕ] *εἰώθασιν οἱ* Ἀθηναῖοι *σφάζειν δέλφακα καὶ ῥαίνειν τὰς καθέδρας τῷ αἵματι αὐτοῦ εἰς τιμὴν τῆς* Δήμητρος, *ἐπειδὴ τοὺς καρποὺς αὐτῆς βλάπτει.* ΑΛΛΩΣ. *ὅτι καθαίρονται οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ χοίρου σχαζομένου. καὶ ὁ ῥήτωρ φησίν " ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ καὶ ὁ κῆρυξ τὰς πατρίους εὔξηται, τότε δὴ κελεύει δημηγορεῖν." τὸ δὲ θυόμενον χοιρίδιον ἐπὶ καθάρσει τῶν τόπων κάθαρμα ἐκαλεῖτο, ὁ δὲ περικαθαίρων καθαρτής.* Αἰσχίνης *δὲ ἐν τῷ κατὰ* Τιμάρχου *καθάρσιον καλεῖ.*

47. Ο ΓΑΡ ΑΜΦΙΘΕΟΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΗΝ] *ἱερεὺς* Δήμητρος *καὶ* Τριπτολέμου *ὁ* Ἀμφίθεος. *πέπαικται κωμικῶς ταῦτα.* Κελεοῦ *γὰρ καὶ* Τριπτολέμου. *ταῦτα δὲ λέγει ἐν παιδιᾷ, σκώπτων τὸν* Εὐριπίδην, *ἀεὶ ἡδέως ἀπαγγέλλοντα τὰ γένη ἐν ἄλλοις τε καὶ κατ' ἀρχὰς τῆς ἐν* Ταύροις Ἰφιγενείας· " Πέλοψ *ὁ* Ταντάλειος *εἰς* Πῖσαν *μολὼν θοαῖσιν ἵπποις* Οἰνομάου *γαμεῖ κόρην, ἐξ ἧς* Ἀτρεὺς *ἔβλαστεν·* Ἀτρέως *δὲ παῖς* Μενέλαος Ἀγαμέμνων *τε. τοῦ δ' ἔφυν ἐγώ." τοῦ δὲ* Κελεοῦ *μέμνηται* Βακχυλίδης *διὰ τῶν* Ὕμνων. ΑΛΛΩΣ. *τὸν πρόπαππον αὐτοῦ λέγει, ὃς* Ἀμφίθεος *ὁμωνύμως ἐκαλεῖτο.*

49. ΤΗΘΗΝ] *τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμας, καὶ τηθελὰς τὰς μαμμοθρέπτους.*

52. ΣΠΟΝΔΑΣ ΠΟΙΕΙΣΘΑΙ] *οὗτος γὰρ ὁ σκοπὸς τοῦ δράματος, ὥστε σπονδὰς ποιεῖσθαι πρὸς* Λακεδαιμονίους.

53. ΕΦΟΔΙ' ΟΥΚ ΕΧΩ] *ὅτι ἐκ τοῦ πολέμου πένης εἰμὶ καὶ ἐφόδια οὐκ ἔχω.*

ΔΙΟ ΕΙΡΗΝΗΣ] *ἐπιθυμῶ.* Victor.

54. ΟΙ ΤΟΞΟΤΑΙ] *τοῦτό φησιν εἷς τῶν πρυτάνεων, κελεύων ἐκβαλεῖν τὸν* Ἀμφίθεον *ὡς ὑβριστήν.* ΑΛΛΩΣ. *τοῦτο ἐκ τῶν πρυτάνεών τίς φησι, κελεύων ἀπελαύνειν τὸν* Ἀμφίθεον. *εἰσὶ δὲ οἱ τοξόται δημόσιοι ὑπηρέται, φύλακες τοῦ ἄστεος, τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, οἵτινες πρότερον μὲν ᾤκουν τὴν ἀγορὰν μέσην σκηνοποιησάμενοι, ὕστερον δὲ μετέβησαν εἰς* Ἄρειον *πάγον. ἐκαλοῦντο οὗτοι καὶ* Σκύθαι *καὶ* Πευσίνιοι, Πευσῖνός *τινος τῶν πάλαι πολιτευομένων συντάξαντος τὰ περὶ αὐτούς.*

55. Ω ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΕ] *τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἐπικούρους ὥσπερ καὶ συμμάχους ἐπικαλεῖται.* ΑΠΑΓΟΝΤΕΣ *δὲ, ἀπωθοῦντες, ἀπελαύνοντες.*

58. ΚΡΕΜΑΣΑΙ] *ἐν γὰρ τῇ εἰρήνῃ κρέμανται αἱ ἀσπίδες.*

60. ΠΡΥΤΑΝΕΥΣΗΤΕ] *ἀντὶ τοῦ χρη-*

κατίσητε, πράξητε· πάντα γὰρ ὑπὸ τῶν πρυτάνεων διεπράττετο. ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει καὶ Δημοσθένης.

61. ΒΑΣΙΛΕΩΣ] οὕτως ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατ' ἐξοχήν. οὕτως δὲ καὶ ἄλλους ἔλεγον, προστιθέντες τῶν ἀρχομένων τὰ ὀνόματα, οἷον βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, βασιλεὺς Μακεδόνων. διαφορὰ δέ ἐστι βασιλέως καὶ τυράννου· βασιλεὺς μὲν γὰρ ἐκ προγόνων κατὰ διαδοχὴν ἔχει τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥητοῖς λαβὼν γέρασι, τύραννος δὲ τὸ ἄρχειν βιαίως σφετερίζεται. χρῶνται δὲ ἀδιαφόρως ἔνιοι τοῖς ὀνόμασι. Ἱέρωνα μὲν βασιλέα Πίνδαρος καλεῖ, τὸν Συρακουσίων τύραννον· Εὔπολις δὲ ἐν Δήμοις εἰσάγει τὸν Πεισίστρατον βασιλέα. ἀλλὰ καὶ τοὺς βασιλεῖς πολλάκις τυράννους λέγουσι. πρέσβεις δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ τὸν Μόρυχον ἐμπλησθέντες τρυφῆς.

63. ΤΟΙΣ ΤΑΩΣΙ] τοῖς κόλποις τοῖς πεποικιλμένοις, ἐπεὶ ὁ ταὼς ποικίλος. ἢ ὅτι πορφύρας ἔχουσι καὶ τιάρας, ὡς αὐτός φησι· τιάραι δέ εἰσι περικεφαλαῖαι Περσικαὶ ταῶνος πτερὰ ἔχουσαι. ἢ ὅτι ἥκοντες ἀπὸ Περσίδος ταὼς ἔχοντες ἐληλύθασιν.

64. Ω 'ΚΒΑΤΑΝΑ] ἐξίασι γὰρ οἱ πρέσβεις κεκαλλωπισμένοι ὡς ἀπὸ Ἐκβατάνων, ἥτις ἐστὶ Περσικὴ πόλις.

66. ΜΙΣΘΟΝ ΦΕΡΟΝΤΑΣ] διὰ τούτων παρίστησι τὴν τῶν Ἀθηναίων μαλακίαν, ἄλλως ἀναλισκόντων τοὺς χρόνους ἕνεκα κέρδους. πρὸ ιβ' ἐτῶν ἦρχεν ὁ Εὐθυμένης Ἀθήνησι. καθάπερ γὰρ τῶν πρεσβευτῶν ὡς ἐπίτηδες χρονοτριβούντων ἐν ταῖς πρεσβείαις ὑπὲρ τοῦ πλείονα μισθὸν λαμβάνειν.

67. ΕΥΘΥΜΕΝΟΥΣ] οὗτος ὁ ἄρχων, ἐφ' οὗ κατελύθη τὸ ψήφισμα τοῦ μὴ κωμῳδεῖν, γραφὲν ἐπὶ Μορυχίδου, καὶ ἴσχυσεν ἐκεῖνόν τε τὸν ἐνιαυτὸν καὶ δύο τοὺς ἑξῆς ἐπὶ Γλαυκίνου τε καὶ Θεοδώρου, μεθ' οὓς ἐπ' Εὐθυμένους κατελύθη.

68. ΚΑΥΣΤΡΙΩΝ] Καΰστριος ποταμὸς τῆς Λυδίας περὶ Μίλητον, πλησίον Λυδίας, παρ' ᾧ καὶ ὁ Ἄσιος λειμών. ἔνθα καὶ χῆνές εἰσι διαιτώμενοι. καὶ Ὅμηρος "χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα." γενικὴ δέ ἐστι τὸ Ἀσίω.

*ΤΡΥΧΕΙΝ] φθείρειν, τήκειν, καταπονεῖν, κακοποιεῖν. *Gl. Victor.*

69. ΕΣΚΗΝΗΜΕΝΟΙ] κέκλιται τὸ ῥῆμα ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς τρίτης, ἦν ἂν διὰ τοῦ ω, ὡς κεχρυσωμένοι.

71. ΕΣΩΖΟΜΗΝ] ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀπήντησεν ἀγανακτῶν. εἰ γὰρ ὑμεῖς ἀπώλλυσθε οὕτω διάγοντες, ἐσωζόμην ἄρα ἐγὼ πολιορκούμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων, κατακείμενος καὶ καθεύδων ἐν τῷ τείχει ἐπὶ φρυγάνων καὶ καλάμης καὶ συρφετῶν. τὸ οὖν ἐσωζόμην ἐν εἰρωνείᾳ λέγει.

72. ΕΠΑΛΞΙΝ] προμαχῶνα τῶν τειχῶν. ΦΟΡΥΤΩι] φορυτὸς φρύγανα, ἄχυρα, καὶ ἀπὸ γῆς αἰρόμενος ὑπὸ ἀνέμου χόρτος. *Gl. Victor.*

73. ΞΕΝΙΖΟΜΕΝΟΙ] προτρεπόμενοι εἰς τὰ ξένα βρώματα τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν.

75. Ω ΚΡΑΝΑΑ ΠΟΛΙΣ] τοῦτο τέτραπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν· καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει. λέγει δὲ κραναὰς τὰς Ἀθήνας ἤτοι τὰς τραχείας (λεπτόγεως γὰρ ἡ Ἀττική) ἢ ἀπὸ Κραναοῦ τινός, ὃς ἦν τῶν αὐτοχθόνων εἷς.

77. ΑΝΔΡΕΣ] ἄνδρας νῦν ἀντὶ τοῦ ἀνδρείους καὶ γεννάδας.

78. ΚΑΤΑΦΑΓΕΙΝ] ἐμφαντικῶς ἡ κατά ὥσπερ καὶ τὸ ἐμφαγεῖν. ΛΑΙΚΑΣΤΑΣ δὲ τοὺς πόρνους· καὶ ἀλλαχοῦ "κάμπτει δὲ νέας ἁψῖδας ἐπῶν, γογγυλίζει καὶ λαικάζει." καὶ λαικάστρια ἡ πόρνη.

81. ΑΠΟΠΑΤΟΝ] ἀπόπατος λέγεται τῆς ἐκδεδιῃτημένης τροφῆς ἡ ἄφοδος, παρὰ τὸ ἐκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ· πάτος γὰρ ἡ κοινὴ ὁδός, καὶ Ὅμηρος "πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων." ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐπὶ πόλεμον ᾤχετο, ἔφη εἰς ἀπόπατον ᾤχετο.

82. ΕΠΙ ΧΡΥΣΩΝ ΟΡΩΝ] παρόσον ἱστόρηται ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ὑπὸ χρυσῆν πλάτανον καθεζόμενος, ἔπαιξεν εἰπὼν ἐπὶ χρυσῶν ὄρων· ὄρος δὲ ἡ ἀμίς. ἢ διὰ τὰ ἐν Περσίδι χρυσοῦ μέταλλα. ΑΛΛΩΣ. δύο ταῦτα ἐδήλωσε διὰ τοῦ εἰπεῖν ἐπὶ χρυσῶν ὄρων, τά τε οὐροδόχα ἀγγεῖα, ἅ φασιν ἀμίδας, καὶ τὰ τῆς Περσίδος ὅρια, ἐν οἷς φασὶ γίγνεσθαι τὸν χρυσόν. ὅθεν ἱστοροῦσι τὸν Ξέρξην ὑπὸ χρυσῆν πλάτανον καθεύδειν, ὅτε κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐστράτευσεν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν πόσου χρόνου συνήγαγε τὸν στρατὸν, τὸν πρωκτὸν εἶπε.

83. ΞΥΝΗΓΑΓΕΝ] συνήρμοσεν. *Gl. Victor.*

84. ΤΗι ΠΑΝΣΕΛΗΝΩι] οἱ γὰρ Ἕλληνες πάντα ἔπραττον πρὸς τὴν σελήνην ἀποβλέποντες, καὶ μάλιστα οἱ Λακεδαιμόνιοι. Δάτιδος γοῦν καὶ Ἀντιφέρνους τῶν στρατηγῶν τοῦ Περσῶν βασιλέως εἰς Μαραθῶνα ἐμβεβληκότων περιέμενον τὴν πανσέληνον ἐπὶ τῷ τότε ἐξελθεῖν ἐπὶ τὸν πόλεμον. πρὶν οὖν ἐκείνους παραγενέσθαι κατώρθωσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον. παίζει οὖν πρὸς τὸ τοιοῦτον ἔθος.

86. ΕΚ ΚΡΙΒΑΝΟΥ] οὐδετέρως λέγεται τὸ κρίβανον, ὡς μαρτυρεῖ Φερεκράτης "τουτὶ τί ἐστιν; ὡς ἂν ἑκάστῳ τὸ κρίβανον." οὕτω δὲ λέγεται οἱονεὶ κρίβαυνον, ἐν ᾧ αἱ κριθαὶ ὀπτῶνται· βαύνους δὲ

ἔλεγον τὰς καμίνους. Ἀῤῥιανός "οἱ δὲ ξένια ἔφερον θύννους ἐν κριβάνοισιν ὀπτούς." καὶ κριβανίτης ἄρτος ὁ ἐν κριβάνῳ ὠπτημένος. τὴν δὲ τῶν ἄρτων ἐν κριβάνῳ ὄπτησιν Ἄννος Αἰγύπτιος ἐπενόησεν· ὅθεν καὶ παροιμία "Ἄννος κρίβανον," ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐφευρηκότων.

ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΙΔΕ ΠΩΠΟΤΕ] λείπει τὸ οὐδείς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ "τίς ἂν τάδε γηθήσειεν ἰδών;" προσυπακουστέον γὰρ τὸ οὐδείς.

88. ΤΡΙΠΛΑΣΙΟΝ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ] ὅτι ὡς μέγα ἔχων σῶμα καὶ δειλὸς διεβάλλετο ὁ Κλεώνυμος. ἑτέρωθι δὲ καὶ ἀδδηφάγος εἴρηται. νῦν δὲ καὶ φενακιστὴν αὐτὸν καλεῖ χαριεντιζόμενος.

90. ΤΑΥΤ'] ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα. ΦΕΡΩΝ δὲ, τουτέστι λαμβάνων, κομιζόμενος.

91. ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΝ] γελοίως ἔπαιξε. παίζει δὲ ὡς τοιούτων ὄντων ὀνομάτων παρὰ Πέρσαις, Ἀρταβάζου καὶ Ἀρταξέρξου. καὶ τὸ Ψευδαρτάβαν ἐποίησε παρὰ τὴν ἀρτάβην τὸ μέτρον. Περσικὸν δὲ καὶ Αἰγύπτιον τὸ ὄνομα.

92. ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΦΘΑΛΜΟΝ] τὸν μέγα δυνάμενον παρὰ βασιλεῖ. οὕτω δὲ ἐκάλουν τοὺς σατράπας, δι' ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπισκοπεῖ, ὡς βασιλέως ὦτα οἱ ὠτακουσταὶ, δι' ὧν ἀκούει τὰ πραττόμενα ἑκάστῳ πανταχοῦ· οἷς ὡς συνάρχοις χρῆται, ὡς Ἀριστοτέλης Πολιτικῶν γ' κατὰ λέξιν οὕτω φησίν· "ἄτοπον δ' ἴσως ἂν εἶναι δόξειεν, εἰ βέλτιον ἴδοι τις δυοῖν ὄμμασι καὶ δυσὶν ἀκοαῖς κρίνων, καὶ πράττων δυσὶ ποσὶ καὶ χερσὶν, ἢ πολλοὶ πολλοῖς, ἐπεὶ καὶ νῦν ὀφθαλμοὺς πολλοὺς οἱ μόναρχοι ποιοῦσιν αὑτῶν καὶ ὦτα καὶ χεῖρας καὶ πόδας. τοὺς γὰρ τῇ ἀρχῇ καὶ αὐτοῖς φίλους ποιοῦνται συνάρχους."

93. ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΕΩΣ] προπαροξυτόνως ὡς μάντεως, ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ πρέσβις. οἱ δὲ παροξυτόνως ὡς χαλκέως, ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ πρεσβεύς. οἵτινες ἁμαρτάνουσιν· οὐ γὰρ ἔστιν ὁ πρεσβεύς.

94. Ο ΒΑΣΙΛΕΩΣ] οὕτως ἐκάλουν οἱ κήρυκες ἐξ ὀνόματος.

95. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ] ἐξεπίτηδες μέγαν ὀφθαλμὸν ἐσκεύασται ἔχων ὁ πρεσβευτής. ΝΑΥΦΡΑΚΤΟΝ δὲ ἤτοι ναύσταθμον. ὥσπερ περιβλέποντος ἐν κύκλῳ τοῦ πρεσβευτοῦ καὶ ἀξιωματικῶς εἰσιόντος. τινὲς δὲ ναύφρακτον τὴν ἐν ναυσὶ στρατιάν· οἷον οὖν στρατιὰν βλέπεις ὅλην. ἐπειδὴ μεγάλοι ταῖς τριήρεσιν ὀφθαλμοὶ γίνονται, δι' ὧν τὰς κώπας ἐμβάλλοντες ἐκωπηλάτουν. ἐφράττοντο δὲ καὶ δερματίνοις τροποῖς πρὸς τὸ μὴ τρίβεσθαι τὰ σανιδώματα. ΑΛΛΩΣ. ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναύφρακτος καλεῖται. σκώπτων οὖν αὐτὸν διὰ τὸ σοβαρῶς καὶ μόλις προσιέναι ταῦτά φησι, πότερον ἐν ὀφθαλμοῖς τὸ ναυτικὸν ἔχων οὕτω βαδίζεις, ἢ ναῦν ἀκρωτήριον κάμπτουσαν; ἐπειδὴ δεδοικότες οἱ ἐμπλέοντες, ὅταν ὦσι πλησίον τῆς γῆς, ἠρέμα καὶ ἐπιστημόνως ἰθύνουσι, μὴ προσπταίσωσι τῇ γῇ. ἐσκευασμένος δὲ ἦν ὁ Πέρσης δέρμα ἔχων καθειμένον εἰς τόπον τοῦ τε πώγωνος καὶ τοῦ στόματος, ὡς ἂν προσωπεῖον. ΑΛΛΩΣ. ἔξεισι τερατώδης τις γελοίως ἐσκευασμένος καὶ ὀφθαλμὸν ἔχων ἕνα ἐπὶ παντὸς τοῦ προσώπου.

96. ΠΕΡΙ ΑΚΡΑΝ ΚΑΜΠΤΩΝ] τηνικαῦτα γὰρ μάλιστα εἰώθασι προορᾷν καὶ φυλάττειν τὴν ναῦν, ὁπόταν ἄκραν τινὰ κάμπτωσι. νεώριον οὖν, φησί, περιβλέπεις, ἐν ᾧ νεωλκήσεις. ΟΙΚΟΝ δὲ ΝΕΩΣ, ὃ καλοῦσιν ἀγκῶνα. ἢ μᾶλλον ὑποκρύφους τόπους διὰ τὸν ἄνεμον, ἔνθα ὑπὸ σκέπην εἰσίν.

97. ΑΣΚΩΜ' ΕΧΕΙΣ] ὡς τοῦ δέρματος ἐξηρτημένου τοῦ μύστακος αὐτοῦ καὶ τῆς ῥινὸς, καὶ οὕτως γελοίως ἐσκευασμένου. ἄσκωμα δὲ ὁ ἱμὰς ὁ συνέχων τὴν κώπην πρὸς τῷ σκαλμῷ. ΑΛΛΩΣ. ὁ τῆς κώπης ὀφθαλμὸς ἔχει τὸ ἄσκωμα. κώπης δὲ ὀφθαλμὸς τὸ τρῆμα.

100. ΑΠΙΣΣΟΝΑΣΑΤΡΑ] παίζει ὡς τῇ Περσικῇ διαλέκτῳ χρώμενος.

101. ΞΥΝΗΚΑΘ'] ἐνοήσατε. *Gl. Victor.*

102. ΠΕΜΨΕΙΝ ΒΑΣΙΛΕΑ] τοῦτό φησιν ὁ κῆρυξ ἢ οἱ πρέσβεις.

104. ΧΥΣΟΧΑΥΝΟΠΡΩΚΤΟΙ] ἀντὶ τοῦ ἔκλυτοι. ΙΑΟΝΑΥ δὲ ἀντὶ τοῦ Ἀθῆναι· Ἴωνες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου. ὡς βάρβαρος δὲ τὸ αὖ ἔφη, Δωρικὸν ἀντὶ ἑλληνιζομένου.

106. ΤΟΥΣ ΙΑΟΝΑΣ] ὅτι πάντας τοὺς Ἕλληνας Ἰάονας οἱ βάρβαροι ἐκάλουν προείρηται. καὶ Ὅμηρος "Ἰάονας ἑλκεχίτωνας." τὸ δὲ ΑΥ ἀντὶ τοῦ οὐ βαρβαρίζων ἔφη.

108. ΑΧΑΝΑΣ] ἀχάνη μέτρον ἐστὶ Περσικόν, ὥσπερ ἡ ἀρτάβη παρ' Αἰγυπτίοις. ἐχώρει δὲ μεδίμνους Ἀττικοὺς με', ὡς μαρτυρεῖ Ἀριστοτέλης. ἄλλοι δέ φασιν ὅτι κίστη ἐστὶν, εἰς ἣν κατετίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ τὰς θεωρίας στελλόμενοι.

111. ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΝΙ] ἀντὶ τοῦ πρὸς ἐμαυτόν· Ἀττικὸν δὲ τὸ τοιοῦτο σχῆμα. ὡς μὴ συνιέντος δὲ αὐτοῦ δείκνυσι τῷ δακτύλῳ, ἐμοὶ λέγων καὶ τουτονί.

112. ΣΑΡΔΙΑΝΙΚΟΝ] ἀντὶ τοῦ ἐρυθρόν, φοινικοῦν. Σαρδὼ γὰρ νῆσός ἐστι τῶν ἑπτὰ, σταδίους ἑξήκοντα Κύρνου διέχουσα· ἐν ταύτῃ δὲ γίνονται πορφύραι διάφοροι καὶ ὀξύταται. ἢ ὅτι εἰς τὴν Σαρδὼ τῆς Λυδίας πυῤῥὰ βάμματα γίνεται. βούλεται οὖν δηλοῦν ὅτι εἰ μὴ εἴποις τἀληθές, μαστίζων σε ἐρυθρὸν ποιήσω τοῖς αἵμασι. τὸ δὲ ΑΝΑΝΕΥΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙ-

ΝΕΥΕΙ παρεπιγραφή, ὑπὲρ τοῦ σαφὲς γενέσθαι ὅτι ἀρνούμενος μὲν ἀνένευσεν, ὁμολογῶν δὲ κατένευσεν.

114. ΑΛΛΩΣ] ἠλιθίως καὶ ματαίως. καὶ Ὅμηρος "Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς." οἱ δὲ Ἀττικοὶ εἰώθασι προστιθέναι τὴν τήν, λέγοντες τὴν ἄλλως.

115. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ Γ' ΕΠΕΝΕΥΣΑΝ] τοῦτο εἶπεν ὡς διαφέροντος καὶ τοῦ νεύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ. ἐπένευσε δὲ μετὰ τὸ περιάγειν τὴν κεφαλήν. χρὴ μέντοι εἰδέναι ὅτι ἕνα καλέσας μικρῷ πρότερον, νῦν ὡς περὶ δυεῖν τὸν λόγον ποιεῖται, δῆλον ὅτι δι' ἑνὸς τοῦ ἐνδοξοτέρου τοὺς δύο καλεῖ. ΑΥΤΟΘΕΝ δὲ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, ἐντεῦθεν.

118. Τὸ ΕΓΩιΔΑ ἀντὶ τοῦ ἐγὼ οἶδα. οὗτος δὲ ὁ Κλεισθένης ἀεὶ τὸ γένειον ἐξυρᾶτο πρὸς τὸ ἀεὶ φαίνεσθαι νέος. διὰ τοῦτο εὐνούχῳ αὐτὸν εἰκάζει.

119. Ω ΘΕΡΜΟΒΟΥΛΟΝ] παρῳδίᾳ χρῆται. ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ Εὐριπίδου "ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον." οὗτος οὖν σκώπτων Εὐριπίδην προσέθηκε πρωκτὸν παρὰ προσδοκίαν.

120. ΤΟΙΟΝΔ' Ω ΠΙΘΗΚΕ] καὶ τοῦτο παρῴδηκεν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ἐπῶν· "τοιάνδε δ' ὦ πίθηκε τὴν πυγὴν ἔχων."

122. ΣΤΡΑΤΩΝ] καὶ οὗτος κωμῳδεῖται ὡς λωβώμενος τὸ γένειον καὶ λειαίνων τὸ σῶμα, ὡς Κλεισθένης· ὥς φησιν αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσι "παῖδες ἀγένειοι Στράτων."

125. ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ] ὥστε ἐκεῖ εἶναι τοὺς πρέσβεις παρὰ Ἀθηναίοις.

ΑΓΧΟΝΗ] ἡ διαφορὰ τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ τόνῳ. ὀξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους, βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος.

127. παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων ΟΥΔΕΠΟΤ' ΙΣΧΕΙ Η ΘΥΡΑ. μέμνηται καὶ Εὔπολις ἐν Φίλοις "νὴ τὸν Ποσειδῶ, οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα," καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ "τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται ἦ ῥα φιλοξενίης ἔσχ' ἐς γῆν τέγος ἀκλῄϊστον." καὶ Πίνδαρος "ἔνθ' ἄρα πεπταμέναιν ξείνων ἕνεκεν ταῖν θύραιν." λέγει δὲ περὶ τῶν πρυτάνεων, διότι αὐτὸν μὲν ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατευόμενον καὶ πονοῦντα οὐ δέχονται, τοὺς δὲ πρέσβεις ξένους ὄντας καὶ ξενίζουσιν ἐν αὐτῷ. ἴσχει δὲ ἀντὶ τοῦ κωλύει ἢ ἀποκλείει. ΑΛΛΩΣ. οὐδέποτε ἐκώλυσεν ἢ ἀπέκλεισεν. ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν πρυτάνεων, καθὸ ἐπὶ ξενίαν καλοῦσι τοὺς ἀφικνουμένους.

132. ΤΗι ΠΛΑΤΙΔΙ] τῇ γυναικί, παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην.

133. ΠΡΕΣΒΕΥΕΣΘΕ] ἀντὶ τοῦ πρέσβεις πέμπετε. τὸ δὲ ΚΕΧΗΝΑΤΕ, ἐξαπατᾶσθε καὶ ἔννεοί ἐστε.

134. ΠΡΟΣΙΤΩ ΘΕΩΡΟΣ] οὗτος ἐπὶ κολακείᾳ κωμῳδεῖται. ὁ κῆρυξ καλεῖ ἄλλον πρεσβευτὴν ἐλθόντα παρὰ Σιτάλκους τοῦ Θρακῶν βασιλέως, πρὸς ὃν ἦσαν ἀποστείλαντες αὐτὸν Ἀθηναῖοι. οὕτως δὲ ἐκαλεῖτο Θέωρος. μέμνηται δὲ αὐτοῦ ποτὲ μὲν ὡς ἐπιόρκου, ὡς ἐν Νεφέλαις (φησὶ γάρ "εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν οὐδὲ Κλεώνυμον οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ' εἴσ' ἐπίορκοι"), ποτὲ δὲ ὡς κόλακος, ὡς ἐν τοῖς Σφηξίν. ΕΙΣΚΗΡΥΤΤΕΤΑΙ δὲ ἀντὶ τοῦ καλεῖται ὑπὸ τοῦ κήρυκος.

137. ΟΥΚ ΑΝ Γ' ΕΙ ΜΙΣΘΟΝ ΓΕ ΜΗ 'ΦΕΡΕΣ] τοῦτο διὰ μέσου ὁ Δικαιόπολις. οὐκ ἂν ἔτριψας τὸν χρόνον, εἰ μὴ πολὺν μισθὸν ἐλάμβανες. τὸ γὰρ ἔφερες ἀντὶ τοῦ ἐλάμβανες, ἐβάσταζες.

140. οὗτος ὁ ΘΕΟΓΝΙΣ τραγῳδίας ποιητὴς ψυχρός. κωμῳδῶν οὖν αὐτὸν παρίστησιν ἡμῖν τὴν πολλὴν χιόνα, διὰ τὴν τούτου περὶ τὰ ποιήματα ψυχρότητα. τὸν ψυχρὸν οὖν τῷ ψυχρῷ παρέβαλεν. πάνυ δὲ χαριέντως ἔσκωψε.

142. Τὸ ΦΙΛΑΘΗΝΑΙΟΣ προπαροξύνειν δεῖ, ἐπεὶ τὰ εἰς ος λήγοντα προπερισπώμενα ἁπλᾶ ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον, οἷον δῆμος Ἀριστόδημος, πῶλος ἐχέπωλος (καὶ Ὅμηρος "Θαλυσιάδην ἐχέπωλον"), κνεφαῖος ἀκροκνέφαιος, ὀμφαῖος πανόμφαιος, ἀρχαῖος φιλάρχαιος. οὕτω καὶ φιλαθήναιος.

144. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΧΟΙΣ] ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις, οὕτως "ὁ δεῖνα καλός." καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ "ἀλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φέροιτε γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν." καὶ ἐν τοῖς Σφηξίν "ἰὼν παρέγραψε κῆμος καλός." καὶ Λιβάνιος "φιλοῦσι γὰρ οἱ σφόδρα περί τι ἐρωτικῶς ἔχοντες ἡδέως συνεῖναι καὶ τοῖς ὀνόμασι."

145. Ο Δ' ΥΙΟΣ] τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπέμποντα. ἐλέγετο δὲ οὗτος Τήρης. ἔνιοι δέ φασιν ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει. Σύμμαχος Ἀθηναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθησι καὶ τὸ ὄνομα λέγων οὕτως· "καὶ Σάδωκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον."

146. ΗΡΑ ΦΑΓΕΙΝ] χαριέντως, ὡς ἐξαπατωμένων τῶν Ἀθηναίων. λέγει δὲ νῦν περὶ Ἀπατουρίων, ἑορτῆς ἐπισήμου δημοτελοῦς, ἀγομένης παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ τὸν Πυανεψιῶνα μῆνα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. καλοῦσι δὲ τὴν μὲν πρώτην δόρπειαν, ἐπειδὴ φράτορες ὀψίας συνελθόντες εὐωχοῦντο, τὴν δὲ δευτέραν ἀνάρρυσιν, ἀπὸ τοῦ θύειν (ἔθυον δὲ Διὶ φρατρίῳ καὶ Ἀθηνᾷ), τὴν δὲ τρίτην κουρεῶτιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας· ἐν ᾗ ἐγράφη ἐν τῇ

πολιτείᾳ ὁ υἱὸς Σιτάλκους. ἡ δὲ αἰτία, πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὃ ἦν χωρίον ἐν μεθορίοις. Ξάνθιος δὲ Βοιωτὸς προεκαλέσατο τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. οὐ δεξαμένου δὲ Μέλανθος ἐπιδημῶν, Μεσήνιος τὸ γένος ἀπὸ Περικλυμένου τοῦ Νηλέως, ὑπέστη ἐνὶ τῇ βασιλείᾳ. μονομαχούντων δὲ ἐφάνη τῷ Μελάνθῳ τις ὄπισθεν τοῦ Ξανθίου, τραγῆν (τουτέστιν αἰγίδα μέλαιναν) ἐνημμένος. ἔφη οὖν ἀδικεῖν αὐτὸν δεύτερον ἥκοντα. ὁ δὲ ἐπεστράφη. ὁ δὲ παίσας ἀποκτείνει αὐτόν. ἐκ δὲ τούτου ἥ τε ἑορτὴ Ἀπατούρια, καὶ Διονύσου μελαναίγιδος ἐδωμήσαντο. οἱ δέ φασιν ὅτι τῶν πατέρων ὁμοῦ συνερχομένων διὰ τὰς τῶν παίδων ἐγγραφὰς οἷον ὁμοπατόρια λέγεσθαι τὴν ἑορτήν· ὁποίῳ τρόπῳ λέγομεν ἄλοχον τὴν ὁμόλεκτρον καὶ ἄκοιτιν τὴν ὁμόκοιτον, οὕτω καὶ Ὁμοπατόρια Ἀπατόρια.

150. ΟΣΟΝ ΤΟ ΧΡΗΜΑ] ὡς πολλῶν ὄντων παρνόπων ἐν τῇ Ἀττικῇ. βούλεται δὲ πολὺ πλῆθος σημᾶναι. εἶδος δὲ ἀκρίδων οἱ πάρνοπες. εἰσὶ δὲ οὗτοι ἀττέλαβοι· Ἀττικοὶ πάρνοπες.

154. (153.) ΤΟΥΤΟ ΜΕΝ Γ' ΗΔΗ ΣΑΦΕΣ] τοῦτο ψεύδεται, ὡς ἀσθενῶν ἢ ὀλίγων ὄντων.

156. (155.) ΟΔΟΜΑΝΤΩΝ] ἔθνος Θρᾳκικόν. φασὶ δὲ αὐτοὺς Ἰουδαίους εἶναι.

158. (157.) ΑΠΟΤΕΘΡΑΚΕΝ] ἀνέτιλε, κυρίως δὲ ἀπεφύλλισε συκᾶς· θρῖα γὰρ τὰ φύλλα τῆς συκῆς. ἐλειαίνοντο δὲ καὶ ἀπετίλλοντο οἱ Θρᾷκες τὰ αἰδοῖα, καὶ ἀποσεσυρμένα εἶχον αὐτά.

160. (159.) ΚΑΤΑΠΕΛΤΑΣΟΝΤΑΙ] κατακοντίσουσι, καταπολεμήσουσι· καταπέλτης γὰρ εἶδος μηχανῆς, ἀφ' ἧς ἀκόντια καὶ ἄλλα τινὰ πέμπουσιν. ἢ καταδραμοῦνται· πέλτη γὰρ ἀσπὶς μικρὰ μὴ ἔχουσα ἱμᾶντα. ἐχθροὶ δὲ ἦσαν καὶ οἱ Βοιωτοὶ τοῖς Ἀθηναίοις.

162. (161.) Ο ΘΡΑΝΙΤΗΣ ΛΕΩΣ] ἀντὶ τοῦ ὁ ναυτικός. ἐκ μέρους δὲ τὸ πᾶν εἶπε· τῶν γὰρ ἐρεττόντων οἱ μὲν ἄνω ἐρέττοντες θρανῖται λέγονται, οἱ δὲ μέσοι ζευγῖται, οἱ δὲ κάτω θαλάμιοι. ὁ δὲ λόγος, εἰ οἱ Ὀδόμαντες τοσαῦτα λαμβάνουσι, πᾶν τὸ παρ' ἡμῶν ναυτικὸν πλῆθος ἀγανακτήσει, πολλὰ μὲν ἐν ταῖς τριήρεσι καμόντες, ὀλίγα δὲ λαμβάνοντες.

163. (162.) ΟΙΜΟΙ ΤΑΛΑΣ] δεῖ νοεῖν ὅτι ἐκ τῶν ἀγρῶν ἔρχεται ὁ Δικαιόπολις ἔχων φορτίον σκορόδων, καὶ ἠπηρεάζετο ὑπὸ τῶν ξένων, ὡς ἐκείνων λιμωττόντων καὶ ἁρπαζόντων τὰ σκόροδα. τοῦτο δὲ εἶπε πορθούμενος, παρόσον καὶ οἱ πορθούμενοι ἀπόλλυνται. ἀρέσκονται δὲ τοῖς σκορόδοις οἱ Θρᾷκες· θερμὰ γὰρ τὰ σκόροδα φυσικῶς, οἱ δὲ Θρᾷκες ψυχρὰν χώραν νέμονται.

166. (165.) ΟΥ ΚΑΤΑΒΑΛΕΙΤΕ ΟΥ ΜΗ ΠΡΟΣΕΙ] ὁ Θεωρὸς δὲ ἐπιπλήττει τοῖς βαρβάροις ἁρπάζουσι τὰ σκόροδα. καὶ τῷ Δικαιοπόλιδι ὁμοίως ἐπιπλήττει ἐρεθίζοντι αὐτούς.

ΕΣΚΟΡΟΔΙΣΜΕΝΟΙΣ] ἀντὶ τοῦ σφοδροῖς οὖσι καὶ πικροῖς γενομένοις μετειληφόσι τῶν σκορόδων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλεκτρυόνων· τούτοις γὰρ ὅτε μέλλουσι μάχεσθαι, σκόροδα δίδοται ἐσθίειν, ἵνα θερμανθέντες ὀξύτεροι γένωνται, ὡς καὶ ἐν Ἱππεῦσί φησιν "ἵν' ἄμεινον ὦ τὰν ἐσκοροδισμένος μάχῃ."

171. (170.) ΔΙΟΣΗΜΙ' ΕΣΤΙ] παρεφυλάττοντο γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὰς διοσημίας, καὶ διέλυον τὰς ἐκκλησίας διοσημίας γενομένης, ἢ ἄλλο τι μέλλοντες ἀνύειν. διοσημία δέ ἐστιν ὁ παρὰ καιρὸν χειμών.

ΡΑΝΙΣ] σταλαγμὸς, σταγών. *Gl. Victor.*

172. (171.) ΕΙΣ ΕΝΝΗΝ] οἷον εἰς τρίτην· "μὴ δ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφι." τινὲς δὲ εἰς τριακάδα. διαλυθείσης δὲ τῆς ἐκκλησίας συνήγοντο πάλιν βουλευόμενοι περὶ τῶν αὐτῶν. Ἀττικοὶ δὲ καλοῦσιν ἔννην καὶ τὴν παλαιάν. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος "τὰς ἔννας ἀρχὰς ταῖς νέαις ὑπεξιέναι."

174. (173.) ΜΥΤΤΩΤΟΝ] ἀντὶ τοῦ σκόροδα, ἐξ ὧν ὁ μυττωτὸς γίνεται. κατασκευάζεται δὲ ἀπὸ τυροῦ καὶ σκορόδου καὶ ᾠοῦ. ἀπὸ τοῦ παντὸς οὖν κατασκευάσματος τὸ μέρος ἐδήλωσε, τουτέστι τὰ σκόροδα.

176. (175.) ΜΗΠΩΓΕ] γελοίου χάριν εἶπε πρὸς τὸ χαίρειν τὸ μήπωγε.

179. (178.) ΩΣΦΡΟΝΤΟ] ἀντὶ τοῦ ᾔσθοντο εἶπε τὸ ὤσφροντο, ὅτι δι' οἴνου εἰσὶν αἱ σπονδαί, ὡς ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα δῆλον. δι' ὀσφρήσεως δὲ ἡ αἴσθησις τῆς ἀναφορᾶς τοῦ οἴνου.

180. (179.) ΣΤΙΠΤΟΙ] ἀντὶ τοῦ πυκνοί. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἐσθήτων, αἵτινες ὑφανθεῖσαι εἰς πυκνότητα συνάπτονται. ἢ ἀντὶ τοῦ στερεοὶ καὶ πεπιλημένοι, ἀπὸ τοῦ στείβειν, ὅ ἐστι πατεῖν.

ΠΡΙΝΙΝΟΙ] στερεοὶ καὶ σκληροί· ἰσχυρὸν γὰρ τὸ τῆς πρίνου ξύλον. καὶ Ἡσίοδος "πρίνου δὲ γύην," καὶ πάλιν "πρίνινον, ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν." ΑΤΕΡΑΜΟΝΕΣ δὲ σκληροί, μὴ τειρόμενοι, ἀνένδοτοι. κυρίως δὲ τὰ μὴ ἑψόμενα τῶν ὀσπρίων ἀτεράμονα λέγεται, οἷον οὐχ ἁπαλά. *ΑΤΕΡΑΜΟΝΕΣ] ἀκαμπεῖς. *Gl. Victor.*

181. (180.) ΣΦΕΝΔΑΜΝΙΝΟΙ] ἰσχυ-

ροί. τοιοῦτον γὰρ τὸ τῆς σφενδάμνου ξύλον. ἀντὶ τοῦ σφενδονῆται. ΑΛΛΩΣ. τὸ σφενδάμνινοι ταὐτόν ἐστι τῷ πρίνινοι· σφένδαμνος γὰρ εἶδος ἰσχυροῦ ξύλου. ἔστι δὲ καὶ εἶδος καννάβεως ἡ σφένδαμνος· ἡ γὰρ σφενδόνη ἀπὸ καννάβεως γίνεται.

183. (182.) ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΩΝ ΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ] οἱ γὰρ Πελοποννήσιοι εἰσβάλλοντες εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔτεμνον τὴν γῆν τῶν Ἀχαρνέων.

184. (183.) ΤΩΝ ΛΙΘΩΝ] Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ, ἐς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο λίθους.

187. (186.) ΓΕΥΜΑΤΑ] ἔπαιξε παρὰ τὰς σπονδάς, ἐπεὶ οἴνῳ γίνονται αἱ δι' ὅρκων συνθῆκαι. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἀνάγνωθι εἶπεν ΓΕΥΣΑΙ.

190. (189.) ΟΖΟΥΣΙ ΠΙΤΤΗΣ] κοινὸν ἐπὶ οἴνου καὶ νεὼς τὸ πίσσης ὄζειν· ἔστι γὰρ πισσίζων οἶνος. ὁ δὲ λόγος, ὄζουσιν αἱ σπονδαὶ αὗται κατασκευῆς τριήρων διὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον αὐτῶν. εἰς τὰς πόλεις δὲ τὰς τῶν συμμάχων.

193. (192.) ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ] ἀντὶ τοῦ ἀπωλείας καὶ συντριβῆς. ἢ ἀντὶ τοῦ μόναι πρεσβεῖαι ἔσονται περὶ τῶν συμμάχων, ὥστε μένειν αὐτοὺς καὶ μὴ μεθίστασθαι ἀλλὰ συμμαχεῖν τῇ πόλει.

ΟΞΥΤΑΤΟΝ] ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τραπέντος οἴνου εἰς ὄξος. καὶ τῶν οἴνων τὸ ὀξύτατον.

195. (194.) Ω ΔΙΟΝΥΣΙΑ] θαυμάζων ταῦτα λέγει. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἀξίων. προσδοκῶν εἰρήνης οὔσης τὴν τῶν Διονυσίων πανήγυριν ἔσεσθαι. ἀντὶ τοῦ ἥδισται, ἄξιαι τῶν Διονυσίων. Διονύσια δὲ ἑορτὴ Διονύσου, ἣν ἦγον Ναυπάκτιοι.

197. (196.) ΗΜΕΡΩΝ ΤΡΙΩΝ] εἴ ποτε γὰρ ἔξοδος ἐπὶ στρατὸν ἐγένετο, εἰώθεσαν οἱ στρατηγοὶ προλέγειν τοῖς στρατιώταις ὥστε τριῶν ἡμερῶν παρασκευάζεσθαι σιτία. σκώπτει οὖν τοῦτο τὸ στρατηγικὸν παράγγελμα ὡς ἀηδὲς καὶ βαρὺ τοῖς εἰρήνης ἐπιθυμοῦσι.

198. (197.) ΤΩι ΣΤΟΜΑΤΙ] ὡς γυναῖκας εἰδωλοποιεῖ τὰς σπονδάς· στόμα γοῦν αὐταῖς προστίθησιν. ἢ ἐν τῷ ἡμετέρῳ στόματι, γευσαμένων ἡμῶν, μόνον οὐχὶ φωνὴν ἀφιᾶσιν. ΑΛΛΩΣ. λέγουσι, φησίν, αἱ σπονδαὶ "ἄπιθι ὅπου θέλεις." εἰκότως· ἐν γὰρ πολέμῳ διὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν πολεμίων καὶ τὰς πολιορκίας οὐκ ἔστιν ἀπελθεῖν ὅπου τις βούλεται.

200. (199.) ΧΑΙΡΕΙΝ ΚΕΛΕΥΩΝ] κατ' εὐφημισμόν. τὸ χαίρειν κελεύων τὸν Ἀμφίθεον οἴονταί τινες, ἵνα γραφῇ τὸ κελεύω χωρὶς τοῦ ν̄, τὸ δὲ ἑξῆς "ἐγὼ δὲ πολέμου" τὸν Δικαιόπολιν.

202. (201.) ΤΑ ΚΑΤ' ΑΓΡΟΥΣ] τὰ Λήναια λεγόμενα. ἔνθεν τὰ Λήναια καὶ ὁ ἐπιλήναιος ἀγὼν τελεῖται τῷ Διονύσῳ. Λήναιον γάρ ἐστιν ἐν ἀγροῖς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, διὰ τὸ πλεκτοὺς ἐνταῦθα γεγονέναι, ἢ διὰ τὸ πρῶτον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ληνὸν τεθῆναι. Μένανδρος τραγῳδὸς, ἦν ἀγὼν, Διονύσια.

204. (203.) ΤΗιΔΕ ΠΑΣ ΕΠΟΥ] ἐντεῦθεν παρῳδία γίνεται τοῦ χοροῦ, ὃν συμπληροῦσιν οἱ Ἀχαρνεῖς. παράγονται δὲ συντόνως μετὰ σπουδῆς διώκοντες τὸν Ἀμφίθεον, σπονδὰς ποιησάμενον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. γέγραπται δὲ τὸ μέτρον τροχαϊκὸν, πρόσφορον τῇ τῶν διωκόντων γερόντων σπουδῇ. ταῦτα δὲ ποιεῖν εἰώθασιν οἱ τῶν δραμάτων ποιηταὶ κωμικοὶ καὶ τραγικοὶ, ἐπειδὰν δρομαίως εἰσάγωσι τοὺς χορούς, ἵνα ὁ λόγος συντρέχῃ τῷ δράματι. τὸ δὲ ΤΗιΔΕ τοπικόν ἐστιν ἐπίρρημα, καὶ κεῖται ἐν ἴσῳ τῷ ἐνταῦθα. καὶ ἔχει παρὰ τοῦ ποιητοῦ· "τῇ ἴμεν ᾗ κεν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἡγεμονεύεις." σημαίνει δέ ποτε καὶ ῥῆμα προστακτικόν· "Κύκλωψ, τῆ πίε οἶνον." ἐχρήσατο δὲ τῷ πληθυντικῷ ὁ Σώφρων εἰπών "τῆτέ τοι κορῶναί εἰσιν." ΑΛΛΩΣ. κορωνίς. εἰσέρχεται γὰρ ὁ χορὸς διώκων τὸν Ἀμφίθεον, καὶ ἔστι μεταβολικὸν μέλος ἐκ δύο μονάδων μονοστροφικῶν, ὧν ἡ μὲν πρώτη ιδ' κώλων ἔχει τὰς περιόδους· ὧν δ' μὲν ἐν ἐκθέσει εἰσὶ τροχαϊκαὶ καὶ καταληκτικαὶ τετράμετροι. εἶτα ἐν ἐκθέσει κῶλα παιωνικὰ ἕνδεκα κρητικοῖς ἐπιμεμιγμένα, καὶ τὸ ς' καὶ τὸ ὄγδοον καὶ δέκατον δίρρυθμα, τὰ δ' ἄλλα τρίρρυθμα.

ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ] ἀντὶ τοῦ περὶ τοῦ ἀνδρός. ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ "ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα."

206. (205.) ΞΥΛΛΑΒΕΙΝ] διττή ἐστιν ἡ χρῆσις τοῦ συλλαβεῖν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· πρὸς γὰρ διάφορον πτῶσιν διάφορος καὶ ἡ διάνοια. εἰ μὲν γὰρ πρὸς αἰτιατικὴν ἡ σύνταξις ᾖ, ἔχθραν καὶ δυσμένειαν παρίστησι τοῦ συλλαμβάνοντος, κακουργίαν δὲ τοῦ συλλαμβανομένου, ὥσπερ καὶ νῦν· καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου "οὐχὶ συλληψόμεθα." ἐὰν δὲ πρὸς δοτικήν, σημαίνει φιλίαν καὶ συμμαχίαν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν ταῖς Παραινέσεσιν "ὁρῶ δὲ καὶ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν," ἴσον τῷ συναγωνιζομένην· ἐπάγει γοῦν "καὶ τὸν παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμενον." καὶ Δημοσθένης ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν.

207. (206.) ΟΠΟΙ ΤΕΤΡΑΠΤΑΙ ΓΗΣ] ἀστεία καὶ καθαρὰ εἰς ὑπερβολὴν ἡ σύνταξις, τὸ μὴ λέγειν οὐκ εἰς ποίαν γῆς πέφευγεν, ἀλλὰ ποῦ γῆς. δόξαν γὰρ πεπαιδευμένου καρπώσαιτο ἄν τις εἰπών.

208. (209.) ΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΩΝ ΕΜΩΝ] οὐκ ἀπόβλητον οὐδὲ τοῦτό μοι δοκεῖ. σφόδρα γὰρ Ἀττικὴ ἡ φράσις. λείπει

γὰρ τὸ ἕνεκα. τὸ κατ' ἔλλειψιν οὖν ῥηθὲν κοινὸν αὐτῷ πεποίηκε. λέγοις ἂν καὶ σὺ παραπλησίως· οἴμοι τῆς τύχης, μακάριος τῆς ἐμῆς παιδείας.

209. (210.) ΟΥΚ ΑΝ ΕΠ' ΕΜΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ] ὁ μὲν χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἀνδρῶν κδ', ἔστι δὲ νῦν γεροντικός. πάνυ δὲ ἐμμελῶς καὶ μετὰ πάσης ἀρετῆς ἐμιμήσατο γερόντων τρόπους καὶ λόγους, τρόπους μὲν ἐκ τῆς ἀκροχολίας, λόγους δὲ ἐκ τῆς τῶν πεζῶν ἔργων περιλήψεως. τοιοῦτος ἡμῖν καὶ ὁ Νέστωρ δοκεῖ λέγων "ἡβῷμ', ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ" καὶ πάλιν "εἴθ' ὣς ἡβώοιμι· τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ." ὁ μὲν οὖν Ὅμηρος ἡρωϊκὸς ὢν ἡρωϊκῶν πράξεων μέμνηται, Ἀριστοφάνης δὲ ὡς μετρίοις ἀνδράσι καὶ βαναύσοις περιέθηκεν ἄνθρακας καὶ φορτία βασταζόμενα.

210. (213.) ὁ ΦΑΥΛΛΟΣ ἄριστος δρομεὺς Ὀλυμπιονίκης, ὁπλιτοδρόμος περιώνυμος, ὃν ἐκάλουν ὁδόμετρον. ἦν δὲ καὶ πένταθλος. ἐφ' οὗ καὶ ἐπίγραμμα τοιόνδε· "πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φάϋλλος, δίσκευσεν δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολειπομένων." ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος ἀθλητὴς ὀγδόην Ὀλυμπιάδα νικήσας, καὶ τρίτος λωποδύτης.

(214.) ΦΑΥΛΩΣ] ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς, μετὰ ῥαστώνης, δηλοῦται δὲ ἐκ τῆς λέξεως καὶ τὸ ἁπλοῦν καὶ τὸ κακόν. τὸ δὲ ἑξῆς, οὐκ ἂν ὧδε φαύλως.

212. (217.) ΑΠΕΠΛΙΞΑΤΟ] ἀπεσείσατο, ἀπέφυγεν· πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα, καὶ πλίγματα τὰ πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὶξ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. καὶ Ὅμηρος "αἶδ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσιν." ἔλεγον δὲ πλὶξ καὶ τὸ ἀπὸ τῆς χειρὸς εἰς τὸν λιχανὸν δάκτυλον διάστημα, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀστοῦν.

213. (218.) ΣΤΕΡΡΟΝ] σκληρόν. ἀντὶ τοῦ γεγηρακὸς καὶ αὖον, ὥσπερ κατὰ ἀντίθεσιν ἐπὶ τῶν ἀκμαζόντων χλωρόν. Θεόκριτος "ποιηταὶ δὲ λόγων χλωρῶν" ἀντὶ τοῦ ἀκμαίων, νέων. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν καλάμων, οἳ ὄντες μὲν χλωροὶ ἁπαλοί εἰσι, ξηραινόμενοι δὲ ξηροὶ καὶ σκληροὶ γίνονται. εὐφήμως οὖν εἶπε στεῤῥὸν ἀντὶ τοῦ ξηρόν.

214. (219.) ΛΑΚΡΑΤΙΔΗΣ ἀρχαῖος ἄρχων Ἀθήνησιν, ὡς καὶ Φιλόχορος. ἦρξε δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου, ἐφ' οὗ πλείστη χιὼν ἐγένετο καὶ ἀπέπηξε πάντα, ὡς μὴ δύνασθαί τινα προϊέναι· διόπερ τὰ ψυχρὰ πάντα Λακρατίδου ἐκάλουν. δηλοῦνται δὲ καὶ νῦν τῷ ψυχρῷ καὶ γεροντικῷ. λέγει οὖν ὅτι διὰ τὸ γῆρας οὐχ οἷός τέ εἰμι θᾶττον βαδίζειν.

218. (227.) ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΧΩΡΙΩΝ] κἀνταῦθα λείπει τὸ ἕνεκα.

219. (228.) ΣΧΟΙΝΟΣ] εἶδος φυτοῦ κατὰ τὸ ἄκρον ὀξέος καὶ πληκτικοῦ, προσεοικότος βελόνῃ. παρατηρεῖν δὲ δεῖ ὅτι ἀρσενικῶς λέγουσι τὸν σχοῖνον. ὁ δὲ λόγος, πρὶν αὐτοὺς τρώσω ὡς σχοῖνος ὀξὺς καὶ ὀδυνηρός.

220. (230.) ΕΠΙΚΩΠΟΣ] ἀντὶ τοῦ διὰ νεὼς καὶ ναυτικὸς ὢν ἐπίω αὐτοῖς. ναυτικοὶ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ προσέχοντες τῷ ναυτικῷ. ἡ δὲ ὁμώνυμος λέξις ἐστὶ καὶ παρ' Ὁμήρῳ· "οὐ γάρ μοι νέες εἰσὶν ἐπήρετμοι." ἐπίκωπος οὖν ἤτοι (ὅπερ ἔφην) ναυτικὸς ἢ ξιφήρης· κώπη γὰρ τοῦ ξίφους ἡ λαβὴ, ἡ κόπτειν δυναμένη, ἤγουν κωπήεις.

221. (231.) ΙΝΑ ΜΗΠΟΤΕ ΠΑΤΩΣΙΝ) εἰώθασι γὰρ σκόλοπάς τινας ἐγκρύπτειν ἐν ταῖς ἀμπέλοις, ἵνα μηδεὶς ἐξ ἐπιδρομῆς καὶ εὐχερῶς κακουργῇ. ἐπειδὴ οὖν προεῖπε "σκόλοψ καὶ σχοῖνος αὐτοῖς ἄτ' ἐμπαγῶ," εἰκότως ἐπήνεγκε τοῦτο, ἵνα μηκέτι πατῶσι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.

222. (233.) Οἱ Παλληνεῖς δῆμός ἐστι τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα Πεισιστράτῳ βουλομένῳ τυραννεῖν καὶ Ἀθηναίοις ἀμυνομένοις αὐτὸν πόλεμος συνέστη. συγκέκοπται δὲ ἡ λέξις· τὸ γὰρ ὁλόκληρόν ἐστι Παλληνωίαδε. ὑπήλλακται δὲ ἡ κυριότης τῆς διανοίας· δέον γὰρ εἰπεῖν ζητεῖν τὸν ἄνδρα καὶ βλέπειν Παλληνικὸν, τουτέστι γενναῖον, εἶπε Παλλήναδε. ὃ δὲ εἰπεῖν βούλεται, τοῦτό ἐστιν· ὁμοίως διακεῖσθαι καὶ τραχέως ἔχειν πρὸς τὸν σπεισάμενον Λακεδαιμονίοις, ὡς πάλαι πρὸς Πεισίστρατον τὸν τύραννον, ἡνίκα συνεστήσαμεν ἐν Παλλήνῃ τὴν μάχην. μέμνηται δὲ τούτου καὶ Ἀνδροτίων καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. ΑΛΛΩΣ. Παλλήνη δῆμος τῆς Ἀττικῆς. νῦν δὲ διὰ τοῦ β γραπτέον κατὰ συγγένειαν τοῦ β εἰς τὸ π. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλειν λίθοις· θέλει γὰρ εἰπεῖν ὅτι δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα καὶ λιθολευστεῖν αὐτόν.

224. (235.) ΕΜΠΛΕΙΜΗΝ] κορεσθείην. εὐκτικῆς ἐγκλίσεως τετύχηκε τὸ ἐμπλείμην. ἔστι γὰρ ἐμπιπλῶ, ὃ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν κέκλιται, ἀφ' οὗ παράγωγον τὸ ἐμπίπλημι. ἀπὸ τούτου γίνεται τὸ "πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου." τὸ δὲ ἑτέρᾳ παραγωγῇ, ἀφ' οὗ τὸ πλήθω, ὡς ἀπὸ τοῦ νῶ νήθω. ἀπὸ δὴ τοῦ πλῶ πλείμην, ὡς ἀπὸ τοῦ βλῶ βλείμην, οὗ τὸ δεύτερον "εἴπερ γάρ κε βλεῖο."

225. (236.) ΕΥΦΗΜΕΙΤΕ] τοῦτο ὁ Δικαιόπολις μέλλων ποιεῖν θυσίαν φησί· τοῦτο γὰρ ἦν ἔθος.

226. (237.) ΣΙΓΑ ΠΑΣ] ἐπ' αὐτῷ τούτῳ δυσχεραίνουσι καὶ διάκεινται χαλεπῶς, ὅτι οὐ μόνον εἰρήνην ἐποίησεν ἀλλὰ καὶ θυσίας ἐπιτελεῖ.

227. (238.) ΟΥΤΟΣ ΑΥΤΟΣ ΕΣΤΙΝ

ΟΝ ΖΗΤΟΥΜΕΝ] τὸ δὶς τὸν αὐτὸν λόγον ἐπιφθέγξασθαι παρίστησιν ἐκ μετατροπῆς ἀλήθειαν βεβαιούμενος.

ΑΛΛΑ ΔΕΥΡΟ ΠΑΣ] πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι βούλονται, ἵνα μὴ προϊδόμενος ὁ σπονδοφόρος φύγῃ, ἀλλὰ δυνηθῶσιν αὐτὸν χειρώσασθαι. τοιαῦται ἦσαν καὶ αἱ Ὀδυσσέως πρὸς Διομήδη παρακελεύσεις· "ἀλλ' ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἕλοιμεν."

230. (241.) ΠΡΟΙΘ' ΩΣ ΤΟ ΠΡΟΣΘΕΝ] κατὰ τὴν τῶν Διονυσίων ἑορτὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις αἱ εὐγενεῖς παρθένοι ἐκανηφόρουν. ἦν δὲ ἐκ χρυσοῦ πεποιημένα τὰ κανᾶ, ἐφ' ὧν τὰς ἀπαρχὰς ἁπάντων ἐτίθεσαν. διπλῆ δὲ μετὰ κορωνίδος, ὅτι εἰσίασιν οἱ ὑποκριταὶ, καὶ εἰσὶν ἰαμβεῖα.

231. (242.) ΦΑΛΛΟΣ ξύλον ἐπίμηκες, ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον αἰδοῖον ἐξηρτημένον. ἵστατο δὲ ὁ φαλλὸς τῷ Διονύσῳ κατά τι μυστήριον. περὶ δὲ αὐτοῦ τοῦ φαλλοῦ τοιαῦτα λέγεται. Πήγασος ἐκ τῶν Ἐλευθήρων (Ἐλευθῆραι δὲ πόλις εἰσὶ Βοιωτίας) λαβὼν τοῦ Διονύσου τὰ ἀγάλματα ἧκεν εἰς τὴν Ἀττικήν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ οὐκ ἐδέξαντο μετὰ τιμῆς τὸν θεόν. ἀλλ' οὐκ ἀμισθί γε αὐτοῖς ταῦτα βουλευσαμένοις ἀπέβη· μηνίσαντος γὰρ τοῦ θεοῦ νόσος κατέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν. ὡς δὲ ἀπεῖπον πρὸς τὴν νόσον κρείττω γενομένην πάσης μαγγανείας καὶ τέχνης, ἀπεστάλησαν θεωροὶ μετὰ σπουδῆς, οἳ δὴ ἐπανελθόντες ἔφασαν ἴασιν εἶναι μόνην ταύτην, εἰ διὰ πάσης τιμῆς ἄγοιεν τὸν θεόν. πεισθέντες οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι φαλλοὺς ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ κατεσκεύασαν καὶ τούτοις ἐγέραιρον τὸν θεὸν, ὑπόμνημα ποιούμενοι τοῦ πάθους, ἴσως δὲ καὶ ὅτι παίδων γενέσεως αἴτιος ὁ θεός· ἡδονὴν γὰρ καὶ ἀφροδίσια μέθη ἐξανίστησι. τοιγαροῦν καὶ ὁ Λάϊος ἐκδοὺς ἑαυτὸν μέθῃ, εἴς τε βακχεῖον πεσών, ἐφύτευσε παῖδα. φαλλὸς δὲ τὸ πέος. παίζει δὲ πρὸς τὸν οἰκέτην· Ξανθίας γὰρ οἰκετικὸν ὄνομα. κέχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ἐν Βατράχοις· "ὁ Ξανθίας, ποῦ Ξανθίας." εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας.

233. (244.) ΤΗΝ ΕΤΝΗΡΥΣΙΝ] τὴν ζωμάρυστρον. ἐν ᾗ τὸ ἔτνος ἀρύονται. καθάριον δὲ εἰς ὑπερβολὴν τὸ ὄνομα· ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἀστεῖον καὶ πεπαιδευμένῳ ἁρμόζον, μηδὲ τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν σκευῶν τῆς καθημερινῆς χρείας ἀγνοεῖν τὰ ὀνόματα. ἐτνήρυσιν οὖν ἐκάλεσε παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἀρύεσθαι τὸ ἔτνος. λέγομεν δὲ ἐτνήρυσιν πᾶν τὸ ταράσσον. ἔτνος δὲ ἔλεγον τὴν ἀθάραν καὶ τὸ πίσινον ἀφέψημα, ὡς καὶ ἐν Βατράχοις "ἤδη πότ' ἐπεθύμησας ἔτνους."

234. (245.) ΕΛΑΤΗΡ ἐστι πλακουντῶδες πέμμα πλατύ· ἔνθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία, παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος. ἐλατῆρος οὖν τοῦ πέμματος. ἔστι δὲ ἄρτος πλατύς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐτίθεσαν καὶ προσῆγον τῷ βωμῷ. ἐλατὴρ δὲ πᾶν τὸ πλατύ. εἰσὶ δὲ καὶ λαγαρώδεις παρὰ τὸ λαγαρόν, καὶ πελανοὶ παρ' Εὐριπίδῃ.

242. (253.) ΘΥΜΒΡΟΦΑΓΟΝ] ἤτοι ἀγροικικὸν καὶ ἐλευθέριον, παρόσον οἱ ἐν ἀγρῷ διατρίβοντες ἀφελέστεροι καὶ ἐπιεικέστεροι, τὸ δὲ θύμβρον ἐν ἀγρῷ γίνεται. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἄγριον φυτόν. ἢ πικρὸν καὶ δριμὺ κατὰ τῶν ἐχθρῶν· δριμὺ γὰρ τὸ φυτόν. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ δριμὺ καὶ ἱλαρόν. τινὲς δὲ τῷ θύμῳ παραπλήσιον. ἢ ἁπαλόν, ἡδύ. κωμικῶς δὲ ἔπαιξεν.

243. (254.) ΓΑΛΑΣ] ἀντὶ τοῦ παῖδας δριμυτάτους. τοῦτο δὲ σχῆμα καλεῖται παρὰ προσδοκίαν· ἔδει γὰρ φάναι, ἐκποιήσεται παῖδας νεανίας.

ΟΠΥΣΕΙ] γαμήσει. *Gl. Victor.*

244. (255.) ΕΠΕΙΔΑΝ ΟΡΘΡΟΣ Ηι] παρόσον ἐν τῷ ὄρθρῳ δοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι συνεχῶς βδέειν, διὰ τὸ τότε τὰς πέψεις γίνεσθαι.

245. (256.) ΠΡΟΒΑΙΝΕ] ὡς ἐπὶ ὄχλου πομπευόντων αὐτῶν λέγει. ΦΥΛΑΤΤΕΣΘΑΙ δὲ ἀντὶ τοῦ παρατηρεῖν, φυλάττειν.

247. (258.) ΟΡΘΟΣ ΕΚΤΕΟΣ] ὑμῖν δ' ἐστὶν ὁ φαλλὸς κατασχετέος, βαστακτέος ἑπομένοις τῇ κανηφόρῳ. ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ κακέμφατόν ἐστιν ὁ φαλλὸς, τὸ πρὸς μίμησιν τοῦ αἰδοίου. καὶ τοῦτο δὲ παίζει κωμικῶς λέγων, τὸν φαλλὸν ὀρθὸν κατέχειν ὄπισθεν τῆς παρθένου.

249. (260.) ΤΟ ΦΑΛΛΙΚΟΝ] ᾄσματα λέγονται φαλλικὰ τὰ ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενα μέλη. ἔστι δὲ εἰς Διόνυσον ἢ εἰς ἄλλον καρπόν.

251. (262.) ΦΑΛΗΣ ΕΤΑΙΡΕ] διπλῆ καὶ μέλος, οὗ ἡγεῖται περίοδος. ἡ περικοπὴ κώλων ιζʹ τοῦ ὑποκριτοῦ, ἧς πρῶτα μέν εἰσιν ηʹ. ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα μὲν βʹ, τὸ δὲ γʹ καταληκτικόν. τὰ δὲ ἄλλα εʹ καταληκτικά. περισπωμένως δὲ τὸ Φαλῆς ἀναγνωστέον ὡς Ἑρμῆς. οὕτως δὲ Ἀττικοί· παρὰ Δωριεῦσι δὲ βαρυτόνως, "ὁ δ' αὖ Φάλης κατακυπτάζει·" οὕτω Σώφρων ἐχρήσατο. ὥσπερ δὲ Ὅμηρος ἥρμοσε κατάπληξιν τῇ φυγῇ καὶ ἑταίραν αὐτῆς ἔφησεν εἶναι, "θεσπεσίη ἔχε φύζα" εἰπὼν "φόβου κρυόεντος ἑταίρη," οὕτω καὶ ὁ κωμικὸς ἐκεῖθεν λαβὼν τὰς ἀφορμὰς Διονύσῳ τὸν φαλλὸν ἑταῖρον εἶναι φησίν· ἀκόλουθα γὰρ Διονυσιακῷ ποτῷ τὰ ἀφροδίσια. μαρτυρεῖ δὲ ἡμῖν καὶ Εὐριπίδης· "ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς εἴς τε βακχεῖον πεσών."

252. (263.) ΝΥΚΤΟΠΕΡΙΠΛΑΝΗΤΕ]

οἰκείας ἐντίθησι φωνὰς ψυχῇ ἀνειμένῃ καὶ ἤδη μεθυούσῃ. ἡδίστην δὲ τὴν σύνθεσιν τὴν τοῦ νυκτοπεριπλάνητε ἡ περὶ πρόθεσις εἰργάσατο.

253. (264.) ΜΟΙΧΕ] διὰ τὸ τοὺς μεθύοντας γίνεσθαι περὶ τὰ ἀφροδίσια. δεῖ δὲ νοεῖν ὅτι ταῦτα οὐχ ὡς ἐν βλασφημίᾳ λέγεται τὸ ΜΟΙΧΕ καὶ ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΑ, ἀλλὰ πρὸς διάχυσιν καὶ ἱλαρότητα τοῦ φαλλοῦ, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ πρὸς διάθεσιν ψυχῆς "Ἆρες Ἄρες βροτολοιγέ."

254. (265.) ΕΚΤΩι Σ' ΕΤΕΙ] ἕκτον γὰρ ἦν λοιπὸν ἔτος, ἀφ' οὗ ὁ πόλεμος Ἀθηναίοις πρὸς Πελοποννησίους συνέστη. ΔΗΜΟΝ δὲ ἔφη τὴν κώμην, οὐχ ὡς παρ' Ὁμήρῳ "δῆμον Ἐρεχθῆος."

258. (269.) ὁ ΛΑΜΑΧΟΣ οὗτος Ἀθηναίων στρατηγός, υἱὸς Ξενοφάνους, ὃν ὅτε εἰς Σικελίαν ἔπλεον οἱ Ἀθηναῖοι ἐχειροτόνησαν. ἦν δὲ μετὰ Ἀλκιβιάδου καὶ Νικίου, ὡς ἱστορεῖ Θουκυδίδης ϛ'. ἦν δὲ φιλοπόλεμος οὗτος.

260. (271.) ΩΡΙΚΗΝ] ἀντὶ τοῦ ὡραίαν καὶ ἀκμαίαν· ὥρα γὰρ ἡ ἀκμή, καὶ ὡραῖόν φασιν οἱ τραγικοὶ τὸ ἀκμαῖον. κοινὰ δὲ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα. ὡρικὸν δὲ μειράκιον καὶ κόρη, ὡς ἐν Δαιταλεῦσιν αὐτός. ἡ δὲ λέξις ἀπόδεκτος.

261. (272.) ΘΡΑιΤΤΑΝ] ἤτοι κοινῶς δούλην, ἢ οὕτως καλουμένην, τὴν ἐκ Θρᾴκης, ὡς τὴν ἀπὸ Φρυγίας καὶ Παφλαγονίας. ΦΕΛΛΕΙΣ δὲ ἔλεγον Ἀττικοὶ τοὺς πετρώδεις τόπους, οἵτινες κάτωθεν μέν εἰσι πετρώδεις, ἐπιπολῆς δὲ ὀλίγην ἔχουσι γῆν. μέμνηται καὶ ἐν Νεφέλαις τοῦ Φελλέως. οἱ δέ, ὅτι ὄρος Φελλεὺς οὕτω καλούμενον.

262. (273.) ΜΕΣΗΝ ΛΑΒΟΝΤ'] ἐν εἰσθέσει κῶλα τρία ἰσάριθμα, ὧν τὰ δύο ἰαμβικὰ δίμετρα, τὸ δὲ ἓν μονόμετρον.

263. (274.) ΚΑΤΑΓΙΓΑΡΤΙΣΑΙ] ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν γεωργικῶν γιγάρτων βαλεῖν καὶ διαμηρίσαι· γεωργικῶς δὲ παίζει. ἢ ὅτι τὸ ῥῆμα πρόσκαιρον, ἵνα ἀπὸ τῶν γιγάρτων τὸ μόριον ᾖ πεπλασμένον· οὐ γὰρ πάντως συνουσιάσαι δηλοῖ τὸ καταγιγαρτίσαι. γίγαρτα δὲ τὰ ἐντὸς τῆς σταφυλῆς ὀσπριώδη. ἢ ἀντὶ τοῦ συνουσιάσαι· γίγαρτον γὰρ τὸ αἰδοῖον. ἢ καταθλῖψαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν γιγάρτων.

265. (276.) ΕΚ ΚΡΑΙΠΑΛΗΣ] ἡ ἐξ ἑωθινοῦ μέθη κραιπάλη καλεῖται. ἢ ἀπὸ χθιζῆς οἰνοποσίας.

267. (278.) ΕΝ ΤΩι ΦΕΨΑΛΩι] ἐν τῷ καπήλῳ. φέψαλοι γάρ εἰσιν οἱ σπινθῆρες, ὡς Καλλίας δηλοῖ· "ἀλλ' οὐδὲ μοιχῷ καταλέλειπται φεψάλυξ." καὶ παρὰ Ἀρχιλόχῳ δὲ κεῖται "πυρὸς δὲ ἦν αὐτῷ φεψάλυξ." διὰ δὲ τὸ μὴ δεῖσθαι ἀσπίδος εἰρήνης γενομένης, ἔφη ἐν φεψάλῳ κρεμήσεται ἡ ἀσπὶς, παρὰ τὸ Ἡσιόδειον "ἔνθα κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο." καὶ τί δεῖ περὶ ἀσπίδος καὶ πηδαλίου λέγειν, ὅπου γε καὶ περὶ ἀχρήστων βουλευμάτων ταύτην ἐξήνεγκε τὴν γνώμην ὁ ποιητὴς εἰπὼν "ἐν πυρὶ δὲ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν." περὶ δὲ ὅπλων ἐπιμελείας ἀξιουμένων τοὐναντίον ἔθηκεν· "ἐκ καπνοῦ κατέθηκ', ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει."

272. (283.) ΗΡΑΚΛΕΙΣ] βαλλόμενος λίθοις ὑπὸ τοῦ χοροῦ ὁ Δικαιόπολις ὡς ἀλεξίκακον τὸν Ἡρακλέα καλεῖ. πάνυ δὲ κινεῖ γέλωτα τῆς μὲν κεφαλῆς αὐτοῦ ἀφροντιστῶν, τῆς δὲ χύτρας προνοούμενος, ἐν ᾗ τὸ ἔτνος ἦν. τῷ δὲ συντριβείῃ καὶ Μένανδρος κέχρηται ἐν Λευκαδίᾳ καὶ ἐν Ἀσπίδι· "ἔχων τὴν ἀσπίδα ἔκειτο συντετριμμένην." σχετλιαστικὴ δὲ καὶ ἡ τοῦ Ἡράκλεις φωνή. οὗτος γὰρ ὁ θεὸς εἰς ἐπικουρίαν ἐκαλεῖτο ὡς ἀλεξίκακος τοῖς δεινὰ πάσχουσιν.

ΗΡΑΚΛΕΙΣ] διπλῆ, εἶτα ἕπεται δυὰς μονοστροφικὴ ἀμοιβαία τὰς περιόδους ἔχουσα δεκακώλους ἐκ στίχων δύο τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν, καὶ κώλων η', ὧν τοὺς μὲν στίχους ὁ ὑποκριτὴς λέγει, τὰ δὲ κῶλα ὁ χορός. πρῶτος τοίνυν ἐστὶν ἐν ἐκθέσει κατὰ τὸ ἴσον τοῖς χορικοῖς, ἃ ποιεῖ δοχμὸν συζυγίαν καὶ παίωνας τρεῖς καὶ διαίρεσιν. τῷ δὲ δικώλῳ τούτῳ τὸ μὲν πρῶτον ἐστίν "ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα." τὸ δὲ τῆς δευτέρας "οὗτοι ἴσοι χαμαί." ἕπεται δὲ τοῖς δυσὶ κώλοις στίχος τροχαῖος ὅδε, ἀντὶ ποίας αἰτίας. καὶ ἐν εἰσθέσει τὰ λοιπὰ κῶλα ϛ' παιωνικὰ δίρρυθμα.

273. (284.) Ω ΜΙΑΡΑ ΚΕΦΑΛΗ] ἐκ τοῦ ἡγεμονικοῦ μέρους τοῦ σώματος δηλοῖ τὸν ἄνδρα, παραπλησίως Ὁμήρῳ, "τοίην γὰρ κεφαλήν." καὶ παρὰ Δημοσθένει "ταῦτ' ἔλεγες, μιαρὰ κεφαλή."

279. (294.) ΧΩΣΟΜΕΝ ΤΟΙΣ ΛΙΘΟΙΣ] τοιοῦτο καὶ τὸ Ὁμηρικόν "λάϊνον ἕσσο χιτῶνα·" ἐν ἤθει γὰρ αὐτὸ μετεποίησεν. Ἀλέξανδρος μὲν οὖν ἄξιος τῶν λίθων, Λακεδαιμονίας ἐρασθεὶς γυναικὸς ἐπὶ συμφορᾷ τῆς πατρίδος· οὗτος δὲ εἰρήνης ἐρᾷ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίδος.

280. (295.) ΜΗΔΑΜΩΣ ΠΡΙΝ Γ' ΑΚΟΥΣΗΤΕ] μεγαλοφρόνως καὶ γενναίως οὐ παραιτεῖται τὸν θάνατον, ἀλλὰ πρῶτον εἰπεῖν ἀξιοῖ, καὶ τότε ἀποθανεῖν, ἐὰν ᾖ δίκαιον.

281. (296.) ΟΥΚ ΑΝΑΣΧΗΣΟΜΑΙ] ὅτι τινὲς τὸ ἀνασχήσομαι ὡς ἔκφυλον νομίζουσιν. ἐχρήσατο δὲ αὐτῷ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. οὐ δὴ οὖν μόνον ἀνέξομαι.

283. (299) ΙΠΠΕΥΣΙ ΠΟΤΕ] ἐνταῦθα πάλιν περιττεύει τὸ ποτὲ διὰ τὴν μετροποιίαν, καὶ ἔτι πρὸς τὴν ἐξήγησιν. οὐ ποτὲ τέμνει τὸν Κλέωνα Ἀριστοφάνης, ἀλλ' ἀεί. ὡς οὖν ἄνω τὸ νῦν περιττεύει,

οὕτως ἐνταῦθα τὸ ποτέ. ἔστι γὰρ τοῦ αὐτοῦ μέτρου τὸ κῶλον. ΚΑΤΤΥΜΑΤΑ δὲ ἐστὶ δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρά, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται. οἰκεία δὲ ἡ ἀπειλὴ κατὰ τοῦ Κλέωνος· βυρσοδέψης γὰρ οὗτος. ὅτι δὲ τοῖς ἱππεῦσιν ἦν τις ἔχθρα πρὸς Κλέωνα, διὰ τῆς ἀρχῆς δεδήλωκε· "καὶ φιλῶ τοὺς ἱππέας διὰ τοῦτο τοὖργον."

284. (302.) ΣΟΥ Δ' ΕΓΩ — ΜΑΚΡΟΥΣ] ἕπεται τῇ δυάδι δίστιχον, ὃ τοῖς μέλεσιν ἐξ ἔθους ὑπάγουσιν, ὅπερ ἐστὶ τετράμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικόν. οὐ λέγουσι δὲ ὅτι τοὺς μὲν μακροὺς οὐκ ἀκούσομαι, ἀκούσομαι δὲ τοὺς διὰ συντομίας λεγομένους, ἀλλ' ὅτι πάντες οἱ λόγοι μακροὶ πεφύκασι κρινόμενοι πρὸς πρᾶξιν, εἰ πέπρακται.

287. (305.) ΤΩΝ Δ' ΕΜΩΝ ΣΠΟΝΔΩΝ] λείπει ἡ περί. οὐ βούλεται γὰρ αὐτοὺς τῶν Λακεδαιμονίων μνημονεύειν, διὰ τὸ ἐνθυμουμένους τὰ ὑπ' αὐτῶν γεγενημένα ὀργίλως καθίστασθαι.

289. (307.) ΟΥΤΕ ΠΙΣΤΙΣ ΟΥΘ' ΟΡΚΟΣ] ἐπὶ ἀπιστίᾳ γὰρ διεβάλλοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀνδρομάχῃ "Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια." τρία δὲ ἐγκλήματα παραβασίας προσέθηκεν αὐτοῖς. αἱ γὰρ συνθῆκαι διὰ τριῶν τελοῦνται, λόγων, ἔργων, χειρῶν, λόγων μὲν οἷον δι' ὅρκων, ἔργων δὲ διὰ τῶν ἐν βωμοῖς θυσιῶν, χειρῶν δὲ, ἐπειδὴ αἱ πίστεις διὰ τῶν δεξιῶν γίνονται. καὶ Ὅμηρος "δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν."

294. (312.) ΟΥΧ ΑΠΑΝΤΩΝ, ΟΥΧ ΑΠΑΝΤΩΝ] πάνυ δεινῶς καὶ τεθαῤῥηκότως ἐχρήσατο τῇ ἐπαναλήψει, καὶ οὐ κατέπτηξεν οὐδὲ ηὐλαβήθη ἐν τοσούτοις ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν εἰπὼν, ὅτι οὐ μόνον οὐκ ἠδίκησαν κατὰ πάντα, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἀδικηθεῖσι ταχθεῖεν ἄν.

296. (314.) ΤΑΡΑΞΙΚΑΡΔΙΟΝ] αὐξήσει κέχρηται εἰπὼν ταραξικάρδιον. ἔστι γὰρ δεινὸν, ὃ μὴ οὕτως ἐστὶ δεινὸν ὡς δάκνειν καὶ ταράττειν τὴν καρδίαν. ὅπερ δὲ τῇ καρδίᾳ ταραχὴν ἐμποιήσειεν ἄν, τοῦτο ἀναμφιβόλως δεινότατον νομίζοιτο ἄν.

298. (316.) ΚΑΝ ΓΕ ΜΗ ΛΕΓΩ ΔΙΚΑΙΑ] τοῦτο δεινὸν καὶ προσκρουστικὸν, ἐπειδὴ οἱ στρατηγοῦντες καὶ δημαγωγοῦντες κωλυταὶ τῆς εἰρήνης ἐγίνοντο.

299. (317.) ΥΠΕΡ ΕΠΙΞΗΝΟΥ] ἐπίξηνος καλεῖται ὁ μαγειρικὸς κορμός, ἀφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσιν.

301. (319.) ΜΗ ΟΥ ΚΑΤΑΞΑΙΝΕΙΝ] μὴ οὐχὶ λίθοις αὐτὸν αἱμάσσειν, ὥστε φοινικοῦν αὐτῷ ποιῆσαι τὸ σῶμα. τὸ δὲ καταξαίνειν ὡς ἐπὶ ἐρίων ἔθηκε· διὸ καὶ φοινικίδα εἶπεν ὡς ἐπὶ ἱματίου. Ἀριστοτέλης δέ φησιν ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ χρῆσθαι Λακεδαιμονίους φοινικίδι πρὸς τοὺς πολέμους, τοῦτο μὲν ὅτι τὸ τῆς χρόας ἀνδρικόν, τοῦτο δὲ ὅτι τὸ τοῦ χρώματος αἱματῶδες τῆς τοῦ αἵματος ῥύσεως ἐθίζει καταφρονεῖν. τὸ οὖν ἐν φοινικίδι ἀντὶ τοῦ ἐν τάξει πολεμίων, ἀπὸ τοῦ φορήματος δηλώσειεν ἂν εἰκότως. ἐπεὶ τὸ φοινιχθῆναι αἱμαχθῆναι, δίκην φοινικοβαφοῦς ἐνδύματος. καὶ τὸ ξαίνω ῥῆμα καὶ παρὰ Δημοσθένει κεῖται ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου περὶ τῆς παραπρεσβείας· "εἰπούσης τι καὶ δακρυσάσης ἐκείνης, περιῤῥήξας τὸν χιτῶνα ὁ οἰκέτης ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς."

ΚΑΤΑΞΑΙΝΕΙΝ] ξαίνει, διαξέει, νήθει, σωρεύει, ἐργάζεται ἔρια, καὶ δέῤῥειν ἱμάντι. *Gl. Victor.*

302. (320.) ΘΥΜΑΛΩΨ] ὁ διακεκαυμένος ἀναβάτης, ὁ ἀπολελειμμένος τῆς θρύψεως ἄνθραξ ὁ ἡμίκαυτος, ξύλον καέν, σπινθήρ, ἢ διακεκαυμένος ἄνθραξ. χαριέντως δὲ εἶπεν, ἐπεὶ ἀνθρακεῖς εἰσὶν οἱ Ἀχαρνεῖς· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν οἵως ἐξεκαύθητε, θυμάλωψ ἐπέζεσεν.

ΘΥΜΑΛΩΨ] ἡ λιγνυώδης τοῦ πυρὸς ἀναφορά. τινὲς δὲ ξύλον κεκαυμένον, δαλόν. *Gl. Victor.*

303. (321.) ΑΧΑΡΝΗΙΔΑΙ] τὴν Ὁμηρικὴν παράφρασιν πολιτικῶς μιμεῖται, "ὦ υἷες Ἀχαιῶν," ἐν μιᾷ λέξει προεισενεγκάμενος τὸ ὄνομα ὅλον, ὦ Ἀχαρνέων παῖδες.

307. (325.) ΑΝΤΑΠΟΚΤΕΝΩ] ταῦτα λέγει τινὸς τῶν Ἀχαρνέων ἁρπάσας κόφινον γερόντων, ἐν ᾧ τοὺς ἄνθρακας φέρουσιν, ὃν βούλεται ξίφει διαχρήσασθαι. σκώπτει δὲ τοὺς Ἀχαρνέας ὡς ἀνθρακοκαύστας.

308. (326.) ΟΜΗΡΟΥΣ] ὅμηρα ἐκάλουν τὰ ἐπὶ συνθήκαις διδόμενα ἐνέχυρα.

311. (329.) ΕΝΔΟΝ ΕΙΡΞΑΣ] ἀποκλείσας. δασέως δὲ εἵρξας Ἀττικοί. τὸ μέντοι παρ' Ὁμήρῳ "ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ" ψιλῶς. τὸ δὲ ἕρξας δασέως ἀναγινώσκομεν, ὅταν τὸ πράξας δηλοῖ· "ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἕρξασ' ἀπεβήσατο δῖα θεάων." τὸ δὲ ἐπὶ τῆς εἱρκτῆς δασέως Ἀττικοί.

312. (331.) ΤΟΥΤΟΝΙ, ΔΙΑΦΘ.] ψίαθον ἀνθράκων προενήνοχεν, ὅν φησι παῖδα εἶναι τῶν Ἀχαρνέων πάνυ κωμικώτατα. τὰ δὲ μεγάλα πάθη ὑποπαίζει τῆς τραγῳδίας, ἐπεὶ καὶ ὁ Τήλεφος κατὰ τὸν τραγῳδοποιὸν Αἰσχύλον, ἵνα τύχῃ παρὰ τοῖς Ἕλλησι σωτηρίας, τὸν Ὀρέστην εἶχε συλλαβών. παραπλήσιον δέ τι καὶ ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις ἐποίησεν· ὁ γὰρ Εὐριπίδου κηδεστὴς Μνησίλοχος ἐπιβουλευόμενος παρὰ τῶν γυναικῶν, ἀσκὸν ἁρπάσας παρά τινος γυναικὸς ὡς ἂν παιδίον ἀποκτεῖναι βούλεται. τὸ δὲ ΕΙΣΟΜΑΙ ἀντὶ τοῦ γνώσομαι, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ "εἴσομαι αἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης."

314. (332.) Ο ΛΑΡΚΟΣ] *πλέγμα τι κοφινῶδες ἢ ψιαθῶδες, ἐν ᾧ φέρουσι τοὺς ἄνθρακας.*

315. (333.) ΜΗΔΑΜΩΣ Ω] *τοῦτο ἀποσιώπησις καλεῖται. ἔχεις καὶ παρὰ Δημοσθένει τὸ ὅμοιον· "ἀλλ' ὦ τί ἄν σέ τις προσειπὼν ὀρθῶς προσείποι."*

317. (335.) ΤΟΝ ΗΛΙΚΑ] *ἤτοι τὸν λάρκον, ἢ ἐμὲ τὸν τοῦ αὐτοῦ ἥλικα, διὰ τῆς τοῦ λάρκου σφαγῆς. διπλαῖ δὲ δύο, ἢ ὅτι ἡ ἑτέρα ἕπεται δυὰς, ἡ ἀντιστρέφουσα τῇ ἀποδεδομένῃ, ἧς ἡ ἀρχὴ "ὡς ἀποκτενῶ κέκραχθε." τέλος δὲ τῆς πρώτης "οὐ προδώσω ποτέ." τῆς δὲ δευτέρας "τῇ στροφῇ γίνεται."*

319. (337.) ΑΛΛΑ ΝΥΝ ΛΕΓ'] *ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ λέγειν μόνον ἵνα ἀφῇ τὸν λάρκον.*

320. (338.) ΤΩι ΤΡΟΠΩι ΣΟΥ'ΣΤΙΝ] *ἀντὶ τοῦ εἰπὲ καὶ ὅτῳ τρόπῳ ὁ Λακεδαιμόνιός ἐστί σοι φίλος. ἢ οὕτως· εἰπὲ τί σου τῷ τρόπῳ φίλον ἐστὶ περὶ Λακεδαιμονίων. τὸ δὲ ἑνικὸν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ προηνέγκατο, ἀντὶ τοῦ περὶ Λακεδαιμονίων. τὸ ὅμοιον καὶ παρὰ τῷ ῥήτορι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φιλιππικῶν· "ἀλλὰ μὴν τόν γε Παίωνα καὶ Ἰλλυριόν."*

322. (340.) ΕΞΕΡΑΣΑΤΕ] *ἀντὶ τοῦ ἐκκενώσατε, ἐκβάλετε, ἀποῤῥίψατε. πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ἔρας, τουτέστι τῆς γῆς.*

323. (341.) ΟΥΤΟΙΙ ΣΟΙ ΧΑΜΑΙ] *κωμῳδεῖ καὶ διασύρει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς καὶ ταχέως θυμουμένους καὶ ταχέως παυομένους.*

326. (344.) ΤΟ ΒΕΛΟΣ] *σημειωτέον ὅτι ἐπὶ ξίφους τὸ βέλος τέθεικε. καὶ Ὅμηρος πᾶν τὸ βαλλόμενον.*

324. (342.) ΕΓΚΑΘΗΝΤΑΙ] *ἐγκεκρυμμένοι εἰσίν· οἱ γὰρ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται.*

325. (343.) ΕΚΣΕΣΕΙΣΤΑΙ] *ἢ ὁ κόλπος ἢ ὁ τρίβων.*

327. (345.) ΩΣ ΟΔΕ ΓΕ ΣΕΙΣΤΟΣ] *χορεύουσιν ἅμα καὶ κόρδακα ἐνδείκνυνται. τὸ λεγόμενον οὕτως ἐπὶ τῆς κωμικῆς ὀρχήσεως. ἀναστρεφόμενοι δὲ ἀποτινάσσουσι τοὺς χιτῶνας, καὶ ἀποδεικνύντες ὡς μηδένα τῶν λίθων ἀποκεκρυμμένον ἔχουσι. λέγεται δὲ στροφὴ τῶν κώλων τὸ σύστημα. γράφεται καὶ στρόφιγγι.*

328. (346.) ΕΜΕΛΛΕΤ' ΑΡΑ] *ἠθικώτατα καὶ ἥδιστα πρὸς τοὺς ἐν τῷ λάρκῳ ἄνθρακας διαλέγεται, λέγων ὅτι ἐμέλλετε μετὰ βοῆς ἀνασείειν, ὡς τῆς τοῦ λάρκου ῥήξεως μετὰ βοῆς μελλούσης γίνεσθαι.* ΕΜΕΛΛΕΤ' ΑΡΑ ΠΑΝΤΕΣ, *ὑφ' ὃ διπλῆ, καὶ ἐν εἰσθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ ιά.*

329. (347.) ΠΑΡΝΑΣΣΙΟΙ] *ἀντὶ τοῦ μεγάλοι· Πάρνης γὰρ ὄρος τῆς Ἀττικῆς χορηγίαν ἔχον πολλῶν ξύλων. ἔπαιξεν οὖν Παρνασσίους εἰπὼν, ὡς ἀπὸ τόπου Παρνασσοῦ τὴν λέξιν παραγαγὼν, ἵνα ὑποδηλώσῃ τοὺς ἱερούς· ὁ γὰρ Παρνασσὸς ὄρος Φωκίας ἐστὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου. Παρνάσσιοι ἀντὶ τοῦ μεγάλοι· τὸν γὰρ Παρνασσὸν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐτίθεσαν. οἱ δὲ τοὺς ἀπὸ Πάρνηθος τοῦ ὄρους τῆς Ἀττικῆς ἄνθρακας.*

331. (349.) ΤΗΣ ΜΑΡΙΛΗΣ] *ἡ ἐξ ἀνθράκων τέφρα μαρίλη λέγεται. μαρίλης οὖν, ἀντὶ τοῦ τῆς ἀπὸ τῶν ἀνθράκων σποδιᾶς, ἐπαφῆκεν ὁ λάρκος ὑπὸ ἀγωνίας, ὥσπερ ἡ σηπία τὸ μέλαν. θηρώμεναι γὰρ αἱ σηπίαι ἐπαφιᾶσιν ἐκ τοῦ προσόντος αὐταῖς μέλανος, ταράττειν βουλόμεναι τὸν παρ' αὐταῖς τόπον, ἵνα μὴ καταφανεῖς ὦσι τοῖς θηρῶσιν.*

333. (351.) ΟΜΦΑΚΙΑΝ] *ἀντὶ τοῦ ὠμὸν, σκληρόν, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὀμφάκων. οὕτως δὲ αἱ σταφυλαὶ δριμεῖαι οὖσαι καὶ οὔπω πέπειροι· ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου πέπανον τὸ ἥμερον καὶ ἡδύ. θηλυκῶς δὲ καὶ τοὺς ὄμφακας λέγουσιν. ἔχεις παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἐν δράματι Ἑορταῖς "καὶ τὰς ὀφρῦς σχάσασθε καὶ τὰς ὄμφακας."*

335. (353.) ΙΣΟΝ ΙΣΩι] *ἀντὶ τοῦ δίκαιον καὶ ἐξ ἴσου, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κιρναμένου οἴνου πρὸς ὕδωρ ἴσον. λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν τε καὶ ἀκοῦσαι.*

336. (354.) ΕΜΟΥ ΘΕΛΟΝΤΟΣ] *τὸ ἑξῆς οὕτως· ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν πάντα, ὅσ' ἂν λέγω ὑπὲρ Λακεδαιμονίων.*

339. (357.) ΤΙ ΟΥΝ ΛΕΓΕΙΣ] *διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον τοῦ χορικοῦ πεντάκωλον δοχμίαν· ὧν διπλῶν μὲν τῶν δύο πρῶτον, ἁπλῶν δὲ τριῶν τὸ λοιπόν.* ΑΛΛΩΣ. *εἴσθεσις χοροῦ προῳδικὴ στροφῆς λόγον ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον τὴν "τί ταῦτα στρέφεις." καὶ ἔστιν ἐκ κώλων παιωνικῶν ἓξ, ἐπιμεμιγμένων κρητικοῖς καὶ βακχείοις· ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ βακχείων. τὸ δεύτερον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ κρητικῶν. τὸ τρίτον δίμετρον καταληκτικὸν ἤτοι ἐφθημιμερές. τὸ τέταρτον ἡμιόλιον ἤτοι δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ πέμπτον δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ βακχείου. τὸ ἕκτον ἡμιόλιον ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι β' ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς ιθ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα.*

342. (363.) *τὸ* ΗιΠΕΡ *ἀντὶ τοῦ ὥσπερ, καθάπερ.*

344. (365.) ΙΔΟΥ ΘΕΑΣΘΕ] *ἀφ' ἑαυτοῦ ταῦτα ὁ Δικαιόπολις λέγει. διὰ δὲ τῶν λελεγμένων ὁ κωμικὸς ἡμᾶς παιδεύει ὡς χρὴ τοὺς λέγοντας οὐκ ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῶν σκωμμάτων σκοπεῖν, ἀλλ' ἐπ' ἐκεῖνα ἀφ' ὧν λέγειν ἔμελλον. τὸ δὲ* ΤΥΝ-

ΝΟΥΤΟΣΙ δεικνὺς τὸν δάκτυλον τὸν μικρὸν λέγει.

346. (367.) ΟΥΚ ΕΝΑΣΠΙΔΩΣΟΜΑΙ] ἀντὶ τοῦ οὐ καθοπλίσομαι, οὐκ ἀσπίδι περιβαλοῦμαι σεμνυνόμενος, ἢ σκευασθήσομαι, ἐπειδὴ βραχύς εἰμι. βούλεται δὲ εἰπεῖν ὅτι οὐ παρασκευάσομαι ἐπὶ πολύ.

351. (372.) ΑΝΗΡ ΑΛΑΖΩΝ] διαβάλλει τοὺς ῥήτορας.

352. (373.) ΑΠΕΜΠΟΛΩΜΕΝΟΙ] πιπρασκόμενοι διὰ τῆς κολακείας. τοῦτο δέ φησι διὰ τὸ εὐχερῶς πείθεσθαι τοῖς ῥήτορσι τοὺς Ἀθηναίους ἀπατῶσιν αὐτούς.

353. (374.) ΤΩΝ Τ' ΑΥ ΓΕΡΟΝΤΩΝ] τῆς τε γερόντων φιλοδικίας καὶ τῆς περὶ τὸ καταγινώσκειν ἑτοιμότητος ὅλον.

354. (375.) ΨΗΦΩι ΔΑΚΕΙΝ] οἷον καταδικάζειν. πανταχοῦ ὡς φιλοδίκους καὶ πρὸς τὸ καταδικάζειν ἑτοίμους τοὺς Ἀθηναίους κωμῳδεῖ.

355. (376.) ΑΥΤΟΣ Τ' ΕΜΑΥΤΟΝ] ὡς ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ ὁ λόγος οὗτος.

356. (377.) ΤΗΝ ΠΕΡΥΣΙ ΚΩΜΩιΔΙΑΝ] τοὺς Βαβυλωνίους. τούτους γὰρ πρὸ τῶν Ἀχαρνέων Ἀριστοφάνης ἐδίδαξεν, ἐν οἷς πολλοὺς κακῶς εἶπεν. ἐκωμῴδησε γὰρ τάς τε κληρωτὰς καὶ χειροτονητὰς ἀρχὰς καὶ Κλέωνα παρόντων τῶν ξένων· εἶπε γὰρ δρᾶμα τοὺς Βαβυλωνίους τῇ τῶν Διονυσίων ἑορτῇ, ἥτις ἐν τῷ ἔαρι ἐπιτελεῖται, ἐν ᾧ ἔφερον τοὺς φόρους οἱ σύμμαχοι. καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς ὁ Κλέων ἐγράψατο αὐτὸν ἀδικίας εἰς τοὺς πολίτας, ὡς εἰς ὕβριν τοῦ δήμου ταῦτα πεποιηκότα. καὶ ξενίας δὲ αὐτὸν ἐγράψατο καὶ εἰς ἀγῶνα ἐνέβαλεν. τὰ δὲ Λήναια ἐν τῷ μετοπώρῳ ἤγετο, ἐν οἷς οὐ παρῆσαν οἱ ξένοι, ὅτε τὸ δρᾶμα τοῦτο οἱ Ἀχαρνεῖς ἐδιδάσκετο.

359. (380.) ΚΑΚΥΚΛΟΒΟΡΕΙ] ἐνταῦθα κατέμιξε τὴν κωμῳδιακὴν χάριν καὶ τὰ δικαστικὰ ῥήματα. τὸ μὲν γὰρ διαβάλλειν καὶ λέγειν ψευδῆ καὶ πλύνειν εἴποι τις ἂν περὶ τὰ δικαστήρια ταῦτα λέγειν δεῖν, τὸ δὲ κυκλοβορεῖν καὶ καταγλωττίζειν χαριεντίσματά ἐστι κωμῳδίας. Κυκλόβορος δὲ ποταμὸς ἐν Ἀθήναις χείμαῤῥος, ἄγαν ἠχῶν, ὡς ἐν τοῖς εἰς τοὺς Ἱππεῖς εἴρηται.

362. (383.) ΕΝΣΚΕΥΑΣΑΣΘΑΙ ΜΕ] ἀντὶ τοῦ πτωχικὴν ἀναλαβεῖν ἐσθῆτα, ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐλεεινότατον καὶ ἀθλιώτατον εἶναί με δοκεῖν. τὰ γὰρ σεμνὰ τῶν σχημάτων καὶ φθόνον ἐπάγει.

363. (384.) ΣΤΡΕΦΕΙ] ἀντὶ τοῦ τεχνάζῃ, μεταβάλλῃ, καὶ μετὰ τέχνης καὶ ποικιλίας προσέρχῃ.

364. (387.) οὗτος ὁ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ μεμῶν ἐστὶ ποιητὴς καὶ τραγῳδοποιὸς ἀνώμαλος καὶ ἀνοικονόμητος διὰ τὸ ἄγαν ἐμπαθεῖς γράφειν ὑποθέσεις καὶ φοβεροῖς προσωπείοις χρῆσθαι. ἐδόκει δὲ κροτεῖσθαι. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς πάνυ κομῶν· διόπερ ΑΙΔΟΣ ΚΥΝΗΝ ἔφη αὐτὸν, παίξας κωμικῶς τὸν κουριῶντα.

365. (389.) Ἄϊδος κυνῆ παροιμία πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς διά τινων μηχανημάτων. τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Ἅιδου κυνῆ, ᾗ Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γοργόνα ἐδειροτόμησεν. *Gl. Victor.*

366. (390.) ΣΙΣΥΦΟΥ] δριμύν τινα καὶ πανοῦργον παραδεδώκασιν οἱ ποιηταὶ τὸν Σίσυφον, διὰ μιᾶς λέξεως παρ' Ὁμήρου δεδιδαγμένοι· "Σίσυφος, ὃς κέρδιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν."

367. ΣΚΗΨΙΝ] ἤγουν πρόφασιν. *Gl. Victor.*

369. (393.) ΚΑΙ ΜΟΙ ΒΑΔΙΣΤΕ' ΕΣΤΙΝ] μεταβολὴ γέγονεν ὡς ἐπὶ τὴν οἰκίαν Εὐριπίδου. βαδιστέα δὲ ἀντὶ τοῦ βαδιστέον. τὰ δὲ τοιαῦτα σχηματίζουσι καὶ πληθυντικῶς λεγόμενα. καὶ ἐν Πλούτῳ "συνεκποτέα ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα" ἀντὶ τοῦ συνεκποτέον, καὶ Θουκυδίδης "πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι."

370. (394.) ΤΙΣ ΟΥΤΟΣ] τοῦ Δικαιοπόλιδος κρούσαντος τὴν θύραν Κηφισοφῶν ὑπακούει.

371. (395.) ΟΥΚ ΕΝΔΟΝ] οἰκείως ἐξομοιοῖ τὸν οἰκέτην τῷ δεσπότῃ. τὸ δὲ ΕΙ ΓΝΩΜΗΝ ΕΧΕΙΣ ἀντὶ τοῦ εἰ φρόνιμος εἶ καὶ συνετός.

373. (397.) Ο ΝΟΥΣ ΜΕΝ ΕΞΩ ΞΥΛΛΕΓΩΝ] σκώπτει πάλιν τὸν Εὐριπίδην διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις εἶναι συλλογιστικόν, καὶ οὗ ἂν λέγῃ τὸ ἐναντίον πάλιν κατασκευάζοντα, οἷον "ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος." οἷον, αὐτὸς μὲν ἔνδον ἐστίν, ὁ δὲ νοῦς αὐτοῦ συλλογίζεται τῶν ἔξω τι καὶ μετεωρίζεται. παρατηρητέον δὲ ὅτι ὁ Εὐριπίδης ἐνταῦθα νοεῖται τὸ αὐτός. ἐπύλλια δὲ ἰαμβεῖα. ΑΛΛΩΣ. Ὁμηρικῶς. ὁ γὰρ ποιητὴς διώρισε τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα, εἰπὼν "πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν ἡρώων, αὐτοὺς δ' ἑλλώρια τεῦχε κύνεσσιν." οὕτω καὶ ὁ Ἀριστοφάνης· εἶπε γὰρ Ο ΝΟΥΣ ΜΕΝ ΕΞΩ, ΑΥΤΟΣ ΔΕ ΕΝΔΟΝ. τὸ δὲ ΑΝΑΒΑΔΗΝ, ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος· κακοσχόλως δὲ εἶπε. ΤΡΥΓΩιΔΙΑΝ δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ κωμῳδίαν διὰ τὸ τοῖς νικῶσι κωμικοῖς τρύγα δίδοσθαι, τουτέστι νέον οἶνον.

375. (399.) Ω ΤΡΙΣΜΑΚΑΡΙΕ] θαυμάζων τὸν Κηφισοφῶντα ὁ Δικαιόπολις ἐφ' οἷς εἶπε τοῦτό φησι. καὶ Ὅμηρος "τρισμάκαρες Δαναοί."

376. (400.) ΟΘ' Ο ΔΟΥΛΟΣ ΟΥΤΟΣΙ] διὰ τοῦ δοκοῦντος ἐπαίνου διαβάλλει τὸν Εὐριπίδην, ὅτι δεινοὺς εἰσάγει τοὺς δούλους ἐν ταῖς τραγῳδίαις.

379. (403.) ΕΥΡΙΠΙΔΙΟΝ] *ἐρωτικὰς μιμεῖται φωνάς· οἱ γὰρ ἐρῶντες εἰώθασι τοὺς ἐρωμένους ἐρωτικῶς δι' ὑποκοριστικῶν καλεῖν.*

381. (405.) ΧΟΛΛΙΔΗΣ] *δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. ἢ παίζει διὰ τὸ χωλοὺς εἰσάγειν.*

382. (406.) ΟΥ ΣΧΟΛΗ] *ἐν ἐκθέσει μονόμετρον ἰαμβικὸν, μεθ' ὃ ἐκθέσεις εἰς στίχους ἰαμβικοὺς ἀκαταλήκτους τριμέτρους.*

383. (407.) ΑΛΛ' ΕΚΚΥΚΛΗΘΗΤΙ] *εἰ μὴ σχολὴν ἔχεις κατελθεῖν, ἀλλ' ἐκκυκλήθητι, τουτέστι συστράφητι. ἐκκύκλημα δὲ λέγεται μηχάνημα ξύλινον τροχοὺς ἔχον, ὅπερ περιστρεφόμενον τὰ δοκοῦντα ἔνδον ὡς ἐν οἰκίᾳ διαπράττεσθαι καὶ τοῖς ἔξω ἐδείκνυε, λέγω δὴ τοῖς θεαταῖς. βούλεται δὲ εἰπεῖν ὅτι κἂν φανερὸς γενοῦ. διὸ ἐπήνεγκεν "ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι, καταβαίνειν δ' οὐ σχολή."*

385. (409.) ΑΝΑΒΑΔΗΝ ΠΟΙΕΙΣ] *φαίνεται γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετέωρος. τὸ δὲ* ΑΝΑΒΑΔΗΝ *ἀντὶ τοῦ ἄνω τοὺς πόδας ἔχων.*

ΛΕΛΑΚΑΣ] *ἀντὶ τοῦ κέκραγας· λακεῖν γάρ ἐστι τὸ φωνεῖν. καὶ ὁ ποιητὴς "λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς," "λάκε δ' ὀστέα," καὶ "δεινὸν λελακυῖα." τραγικὴ δ' ἡ λέξις.*

386. ΕΞΟΝ] *δυνατοῦ ὄντος. Gl. Victor.*

387. (411.) ΤΑ ΡΑΚΙΑ] *οὕτως αὐτὸν ἐσκευοποίησεν ἐν ῥακίοις καθεζόμενον καὶ ποιοῦντα τὰς τραγῳδίας. κωμῳδεῖ οὖν αὐτὸν ὡς πτωχοὺς καὶ ταπεινοὺς εἰσάγοντα τοὺς ἥρωας.*

390. (414.) ΠΑΛΑΙΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ] *Τηλέφου. ἀμφίβολον δὲ τὸ παλαιὸν πῶς ἔφη. δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸ πολλοῦ χρόνου, ὡς παρ' Ὁμήρῳ "ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊος ἐσσί·" παλαιὸν δὲ καὶ τὸ διερρυηκός, ὡς τὸ "πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ ἠμὲν νέαι ἠδὲ παλαιαί."*

391. (415.) ΜΑΚΡΑΝ] *τὸ* ΜΑΚΡΑΝ *οὐκ ἀργῶς αὐτῷ λέλεκται, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς προλόγους μακρολογοῦντας εἰσάγει Εὐριπίδης, πρὸς αὐτὸν ὁ λόγος ἀποτείνεται.*

393. (417.) ΟΙΝΕΥΣ] *γέγραπται τῷ Εὐριπίδῃ δρᾶμα Οἰνεύς. μετὰ δὲ τὸν θάνατον Τυδέως καὶ ἐπιστράτευσιν Διομήδους κατὰ Θηβαίων ἀφῃρέθη τὴν βασιλείαν Οἰνεὺς ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων, καὶ περιῄει ταπεινός, ἄχρις οὗ ἐπανελθὼν Διομήδης Ἄγριον μὲν ἀνεῖλε, τὴν βασιλείαν δὲ Οἰνεῖ παρέδωκε.* ΤΡΥΧΗ *δὲ τὰ ῥάκη τραγικῶς.*

396. (420.) ΦΟΙΝΙΚΟΣ] *Φοίνικα λέγει τὸν Ἀμύντορος,* ΛΑΚΙΔΑΣ *δὲ τὰ διερρωγότα ἱμάτια.*

ΛΑΚΙΔΑΣ] *λακὶς, ῥαχὰς, ἐμβολὴ, ῥαφὴ, τραῦμα, σχίσμα. Gl. Victor.*

399. (423.) ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ] *εἰσήγαγε γὰρ τὸν Φιλοκτήτην ἐν τῇ Λήμνῳ πενόμενον.*

400. (424.) ΠΤΩΧΙΣΤΕΡΟΥ] *συνήθως αὐτὸ παρεσχημάτισεν· ὡς γὰρ λαλίστερον καὶ ψευδίστερον, οὕτω καὶ πτωχίστερον.*

401. (425.) ΤΑ ΔΥΣΠΙΝΗ] *τὰ ἐρρυπωμένα, τὰ ῥυπαρά· πῖνος γὰρ ὁ ῥύπος. εἰσήγαγε γὰρ καὶ τοῦτον καταβληθέντα ἐκ Πηγάσου καὶ ἐρρυπωμένα ἱμάτια ἔχοντα.* ΟΥΤΟΣΙ *δ' εἶπεν· ἔκειτο γὰρ πλησίον καὶ τοῦ Βελλεροφόντου. ἐπίτηδες δὲ ταῦτα ἐποίησεν, ἵνα διέλθῃ πάντας ὅσους ἐποίησε πτωχοὺς ῥάκια ἐνδεδυμένους.*

404. (428.) ΠΡΟΣΑΙΤΩΝ] *οὐκ εἶπεν αἰτῶν, ἀλλὰ προσαιτῶν· οὕτως γὰρ λέγεται.*

408. (432.) ΤΩΝ ΘΥΕΣΤΕΙΩΝ ΡΑΚΩΝ] *ἤτοι τὰ τῶν Κρησσῶν ἢ αὐτοῦ τοῦ Θυέστου.*

410. (434.) Ω ΖΕΥ ΔΙΟΠΤΑ] *ταῦτά φησιν, ἐπεὶ πολύτρητα ἦν τὰ ῥάκια, δι' ὧν ἦν πάντα ἐπισκοπῆσαι.*

411. (435.) ΕΝΣΚΕΥΑΣΑΣΘΑΙ ΜΕ] *λείπει τὸ ποίησον. διασύρει δὲ ὅτι οὐκ ἐχρῆν ταῦτα ἐπὶ σκηνῆν λέγειν.*

414. (438.) ΤΟ ΠΙΛΙΔΙΟΝ] *πρὸς τοὺς νῦν ὑποκριτάς, ὅτι χωρὶς πίλου εἰσάγουσι τὸν Τήλεφον. τὸ δὲ τοῦ Τηλέφου πιλίδιον τὸ νῦν καμελαύκιον καλούμενον.*

415. (439.) ΔΕΙ ΓΑΡ—ΔΕ ΜΗ] *οἱ δύο στίχοι οὗτοι ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.*

416. (440.) ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ ΔΕ ΜΗ] *τουτέστι μὴ ἀλλάξαι τὴν φύσιν ἀλλὰ τὴν μορφήν.*

417. (441.) ΤΟΥΣ ΜΕΝ ΘΕΑΤΑΣ] *ἵν' εἴπῃ τῶν μὲν θεατῶν τὸ εὐπαίδευτον, τῶν δὲ χορευτῶν τὴν ἀμουσίαν.*

418. (442.) ΤΟΥΣ Δ' ΑΥ ΧΟΡΕΥΤΑΣ] *καὶ διὰ τούτων τὸν Εὐριπίδην διασύρει. οὗτος γὰρ εἰσάγει τοὺς χοροὺς οὐ τὰ ἀκόλουθα φθεγγομένους τῇ ὑποθέσει, ἀλλ' ἱστορίας τινὰς ἀπαγγέλλοντας, ὡς ἐν ταῖς Φοινίσσαις, οὔτε ἐμπαθῶς ἀντιλαμβανομένους τῶν ἀδικηθέντων, ἀλλὰ μεταξὺ ἀντιπίπτοντας.*

419. (443.) ΣΚΙΜΑΛΙΣΩ] *ἐξουθενίσω ἢ χλευάσω. τῷ μικρῷ δακτυλίῳ ὡς τῶν γυναικείων πυγῶν ἅψομαι. εἴρηται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν Εἰρήνῃ. ἐλέγετο δὲ σκιμαλίζειν τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθων ἀποπειρᾶσθαι εἰ ᾠοτοκοῦσιν.*

421. (445.) ΕΥΔΑΙΜΟΝΟΙΗΣ] *παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου· "καλῶς ἔχοιμι· Τηλέφῳ δ' ἁγὼ φρονῶ.*

427. (451.) ΓΛΙΣΧΡΟΣ] *ἀντὶ τοῦ ταπεινὸς κόλαξ.* ΠΡΟΣΑΙΤΩΝ *δὲ ἀντὶ τοῦ πολλὰ αἰτῶν, τοῦ δὲ λιπαρεῖν τὸ ι ἐκτεί-*

νεται· ἔστι γὰρ τὸ λίαν παρεῖναί τισι.

ΛΙΠΑΡΩΝ] παρακαλῶν. *Gl. Victor.*

428. (452.) ΔΙΑΚΕΚΑΥΜΕΝΟΝ ΛΥΧΝΩι] ὅτι οἱ πρεσβῦται διὰ τὸ μόλις βαδίζειν ἐν σπυρίδι κρύπτουσι τὸν λύχνον ὥστε σάζειν τὸ πῦρ.

429. (453.) ΠΛΕΚΟΥΣ] τοῦ σπυριδίου, τοῦ πλέγματος. καὶ τοῦτο δὲ παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου "τί δ' ὦ τάλας σὺ τῷδε πείθεσθαι μέλλεις."

430. (454.) ΒΟΥΛΟΜΑΙ Δ' ΟΜΩΣ ΛΑΒΕΙΝ] μιμεῖται τὸν Εὐριπίδου χαρακτῆρα τῷ λόγῳ.

433. (456.) ΩΣΠΕΡ Η ΜΗΤΗΡ] σκώπτει αὐτὸν ὡς λαχανόπωλιν ἔχοντα μητέρα τὴν Κλειτώ. ΚΥΛΙΣΚΙΟΝ δὲ ποτήριον· γράφεται δὲ κυλίκειον. ΑΠΟΚΕΚΡΟΥΣΜΕΝΟΝ δὲ ἀποκεκλασμένον.

437. (460.) ΟΥΠΩ ΜΑ ΔΙ'] οἷον οὐκ οἶδα ὅπως βαρὺς εἶ ἐν τοῖς δράμασι καὶ ἀποκναίεις τοὺς θεατάς.

ΟΙ' ΑΥΤΟΣ ΕΡΓΑΖΕΙ ΚΑΚΑ] ἐργάσῃ κακῶς αὐτὸς σαυτὸν, χαριζόμενός μοι ταῦτα δι' ὧν σε κακῶς λέγω. ἢ λείπει τὸ μὴ δούς.

439. (462.) ΧΥΤΡΙΔΙΟΝ] ἢ ὅτι χύτραν φέρουσιν, ἐν ᾗ σπόγγος πεπληρωμένος μέλιτος, καὶ τιθέασιν ἐν τῷ στόματι τῶν παιδίων, ὅπως σιωπήσωσι ζητοῦντες τροφὴν, ἢ ὅτι οἱ πένητες τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνοῦσι τοῖς σπόγγοις. ἢ τετρημένον ἁπανταχοῦ ὥσπερ οἱ σπόγγοι. καὶ τοῦτο δὲ ὑπερβολὴ πενίας, τὸ κεχρῆσθαι τοῖς τετρημένοις. μιμεῖται δὲ Τήλεφον. ΒΕΒΥΣΜΕΝΟΝ δὲ κεκλεισμένον.

ΒΕΒΥΣΜΕΝΟΝ] βυπτεῖν, βαπτίζειν· βυννεῖν, τὸ ἐν στόματι κατέχειν τι. *Gl. Victor.*

440. (463.) ΤΗΝ ΤΡΑΓΩιΔΙΑΝ] οἷον τὰ σκεύη τῆς τραγῳδίας. ΤΑΥΤΗΝΙ δὲ ἤγουν τὴν χύτραν.

445. (468.) ΦΥΛΛΕΙΑ] τὰ ἀπολεπίσματα τῶν λαχάνων. ΙΣΧΝΑ δὲ οἷον εὐτελῆ καὶ μεμαραμμένα τῶν λαχάνων φύλλα· τοιαῦτα γὰρ οἱ πτωχοὶ ἐσθίουσι. καὶ ἐν Πλούτῳ "ἀντὶ δὲ μάζης φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων." καλεῖται δὲ φυλλεῖα καὶ τὰ τῆς θριδακίνης φύλλα. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν.

448. (471.) ΟΧΛΗΡΟΣ, ΟΥ ΔΟΚΩΝ ΜΕΝ ΚΟΙΡΑΝΟΥΣ) τοῦτο πεπαρῴδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό.

454. (477.) ΣΚΑΝΔΙΚΑ ΜΟΙ ΔΟΣ] καὶ ἐν τοῖς Ἱππεῦσι δεδήλωται ὅτι ἡ μήτηρ Εὐριπίδου πωλεῖν ἐλέγετο σκάνδικας. θηλυκῶς δὲ ἡ σκάνδιξ ἐλέγετο. ἔστι δὲ λάχανον ἄγριον εὐτελές.

455. (478.) ΠΗΚΤΑ ΔΩΜΑΤΩΝ] τὰς θύρας. Ὅμηρος "θύρας πυκινῶς ἀραρυίας." ΑΛΛΩΣ. πρὸς τὰς ἔμπροσθεν τῶν θυρῶν ἱσταμένας κιγκλίδας, πηκτὰς τὰς θύρας εἶπε, διὰ τὸ δι' ὅλου ἀσφαλίζειν καὶ ἀποκλείειν τὰς ὄψεις, καὶ μὴ ὁρᾶν τινὰ δύνασθαι τἄνδον, ὥσπερ ἀπὸ τῶν κιγκλίδων.

459. (482.) ΓΡΑΜΜΗ Δ' ΑΥΤΗΙ] ἀρχὴ, ἀφετηρία, ἡ λεγομένη βαλβίς. ἐκ μεταφορᾶς τῶν δρομέων.

460. (483.) ΕΣΤΗΚΑΣ] ἐπὶ συννοίᾳ μένεις καὶ οὐκ εἶ, ὥσπερ Εὐριπίδην ὅλον μετασχηματισάμενος καὶ ἀναλαβὼν ἐν σεαυτῷ. ΕΚΕΙ δὲ εἰς τὸ ἐπίξηνον.

463. (486.) ΕΙΠΟΥΣ' ΑΥΤ' ΑΝ ΑΥΤΗι ΣΟΙ] εἴ τι δοκεῖ σοι αὐτῇ ὦ καρδία εἰπέ, παρασχοῦσα κεφαλὴν εἰς τὸ ἐπίξηνον.

465. (488.) ΤΙ ΔΡΑΣΕΙΣ] διπλῆ καὶ τριὰς μεσῳδική, ἧς αἱ μὲν ἑκατέρωθέν εἰσι δίκωλοι διπλῶν δοχμίων, ἡ δὲ μέση δίστιχος ἰαμβικὴ δίμετρος ἀκατάληκτος.

466. (490.) ΣΙΔΗΡΟΥΣ ΑΝΗΡ] στεῤῥὸς ἀνὴρ καὶ ἀτέραμνος.

468. (492.) ΕΙΣ] λείπει τὸ ὢν, ἵν' ᾖ εἷς ὤν.

471. (496.) ΜΗ ΜΟΙ ΦΘΟΝΗΣΗΤ' ΑΝΔΡΕΣ] ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου· "μή μοι φθονήσητ' ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι, εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσι λέγειν."

473. (498.) ΤΡΥΓΩιΔΙΑΝ] κωμῳδίαν, ἤτοι διὰ τὸ τρύγα ἔπαθλον λαμβάνειν, τουτέστι νέον οἶνον, ἢ διὰ τὸ μὴ ὄντων προσωπείων τὴν ἀρχὴν τρυγὶ χρίεσθαι τὰς ὄψεις.

476. (501.) ΟΥ ΓΑΡ ΜΕ ΚΑΙ ΝΥΝ] ὡς ἐκ τοῦ ποιητοῦ τοῦτο. προείρηται δὲ τὰ περὶ τούτου.

477. (502.) ΞΕΝΩΝ ΠΑΡΟΝΤΩΝ] διὰ τὸ ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις πολλῶν παρόντων ξένων εἰρηκέναι κατὰ πολλῶν τὸν Ἀριστοφάνην. διὸ καὶ κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Κλέωνος.

478. (503.) ΑΥΤΟΙ ΓΑΡ ΕΣΜΕΝ] οἷον μόνοι Ἀθηναῖοι χωρὶς τῶν συμμάχων καὶ ξένων. χειμῶνος γὰρ λοιπὸν ὄντος εἰς τὰ Λήναια καθῆκε τὸ δρᾶμα. εἰς δὲ τὰ Διονύσια ἐτέτακτο Ἀθήναζε κομίζειν τὰς πόλεις τοὺς φόρους, ὡς Εὔπολίς φησιν ἐν Πόλεσιν.

Ὁ τῶν Διονυσίων ἀγὼν ἐτελεῖτο δὶς τοῦ ἔτους, τὸ μὲν πρῶτον ἔαρος ἐν ἄστει, ὅτε οἱ φόροι Ἀθήνησιν ἐφέροντο, τὸ δεύτερον ἐν ἀγροῖς, ὁ ἐπὶ Ληναίῳ λεγόμενος, ὅτε ξένοι οὐ παρῆσαν Ἀθήνησι· χειμὼν γὰρ λοιπὸν ἦν.

481. (506.) ΠΕΡΙΕΠΤΙΣΜΕΝΟΙ] οἷον ξένων ἀπηλλαγμένοι καὶ καθαροὶ ἀστοί. κυρίως πτίσσειν ἐστὶ τὸ κριθὰς ἢ ἄλλο τι λεπίζειν καὶ καθαροποιεῖν, ἔνθεν καὶ πτισάνη.

484. (509.) ΟΥΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι ΘΕΟΣ] ὁ αὐτῶν τῶν Λακεδαιμονίων. Ταίναρον

γάρ ἐστι τῆς Λακωνικῆς ἀκρωτήριον, ἐν ᾧ στόμιον ἦν κατάγον εἰς Ἅιδου. ἐνταῦθα δὲ ἦν καὶ Ποσειδῶνος ἱερὸν Ἀσφαλείου. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ τοὺς Εἵλωτας οἰκέτας καθεσθέντας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ταιναρίου οὐδὲν δείσαντες ἀνεῖλον Λακεδαιμόνιοι, καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκουν ἐναγεῖς εἶναι.

491. (516.) ΠΑΡΑΚΕΚΟΜΜΕΝΑ] μηδὲν ἐντελὲς ἔχοντα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀδοκίμων νομισμάτων, ἅπερ παράτυπα λέγεται καὶ παρακεκομμένα. καὶ νῦν δὲ εἰώθασι λέγειν παραχαράκτας τοὺς παρακόπτοντας. ὅθεν καὶ παρὰ Ἀθηναίοις παράσημος ῥήτωρ.

493. (518.) ΜΕΓΑΡΕΩΝ ΤΑ ΧΛΑΝΙΣΚΙΑ] οἱονεὶ ἐξετίνασσον αὐτοὺς παραγενόμενοι. ἢ τοιοῦτό τι λέγει· ἐσυκοφάντουν οὐ μόνον Μεγαρέας ἀλλὰ καὶ τὰ χλανίσκια αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν, τὴν οὐσίαν. ἢ περιφραστικῶς τοὺς Μεγαρέας.

494. (519.) ΣΙΚΥΟΝ] ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ σίκυος. καὶ ἀλλαχοῦ "σικύους ἐνταῦθά πη φυομένους οὐδενὶ κόσμῳ περιιόντες κατήσθιον." καὶ ἐν ἐπιγράμματι "καὶ σίκυον χνοάοντα τὸν ἐν φύλλοις πεδοκοίτην," τουτέστι πέπονα.

495. (520.) ΧΟΝΔΡΟΥΣ ΑΛΟΣ] οὕτως οἱ Ἀττικοί. πολλοὶ δὲ ἦσαν παρὰ Μεγαρεῦσιν ἅλες.

496. (521.) ΤΑΥΤ' ΗΝ ΜΕΓΑΡΙΚΑ] ταῦτα λέγοντες εἶναι Μεγαρικὰ πάντα διήρπαζον. ὑπὸ τῶν συκοφαντούντων καὶ τοῦ σμικρολόγου.

498. (523.) ΣΙΜΑΙΘΑΝ] οἱ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων Μεγαρικὴν γυναῖκα ἥρπασαν Σιμαίθαν. Δωρικώτερον δὲ εἶπε Σιμαίθαν. ταύτης δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης ἠράσθη, ὃς καὶ δοκεῖ ἀναπεπεικέναι τινὰς ἡρπακέναι τὴν πόρνην.

499. (524.) ΜΕΘΥΣΟΚΟΤΤΑΒΟΙ] λάταξ χαλκῇ φιάλῃ, ἣν μεταξὺ τοῦ δείπνου ἐτίθεσαν οἴνου πεπληρωμένην· εἶτα εἰς σμικρὰ ποτήρια ἐμβαλόντες ταύτην ἔρριπτον εἰς τὸ ψόφον ἐκτελέσαι, ὃς ἐκαλεῖτο κότταβος. ἐπῃνεῖτο δὲ ὁ μείζονα ψόφον ποιῶν.

500. (525.) ΠΕΦΥΣΙΓΓΩΜΕΝΟΙ] φύσιγξ λέγεται τὸ ἐκτὸς λέπισμα τῶν σκορόδων, ἡ φυσίττη· ἔπαιξεν οὖν τοῦτο εἰς Μεγαρέας, ὅτι πολλὰ σκόροδα ἔχουσιν. ἢ πεπλησμένοι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὸν ἄνεμον δεχομένων ἀσκῶν ἢ φυσῶν. ἢ ἐκκεκαυμένοι, οἰδοῦντες.

501. (526.) ΑΣΠΑΣΙΑΣ ΠΟΡΝΑ ΔΥΟ] τῇ μιᾷ τούτων ἐχρήσατο ὁ Περικλῆς· δι' ἣν ὀργισθεὶς ἔγραψε τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, ἀπαγορεύων δέχεσθαι αὐτοὺς εἰς τὰς Ἀθήνας. ὅθεν ἐκεῖνοι εἰργόμενοι τῶν Ἀθηνῶν προσέφυγον τοῖς Λακεδαιμονίοις. ἡ δὲ Ἀσπασία Περικλέους ἦν σοφίστρια καὶ διδάσκαλος λόγων ῥητορικῶν· ὕστερον δὲ καὶ γαμετὴ γέγονε.

502. (527.) ΚΑΝΤΕΥΘΕΝ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ] ἐνταῦθα εἰς τὸν Περικλέα βούλεται ἀγαγεῖν τὴν αἰτίαν τοῦ πολέμου, ὡς οὐκ εὐπρεπῆ αὐτῷ προσάπτων πρόφασιν.

503. ΛΑΙΚΑΣΤΡΙΩΝ] πορνῶν. *Gl. Victor.*

504. (529.) ΠΕΡΙΚΛΕΗΣ ΟΥΛΥΜΠΙΟΣ] πρῶτος Ὀλύμπιος. ὅτι ὁ Ζεὺς Ὀλύμπιος καλεῖται, ἐπήγαγε τὸ ἤστραπτεν, ἐβρόντα. Εὔπολις Δήμοις· "κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν. ὁπότε παρέλθοι, ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ δρομεῖς, ἐκκαίδεκα ποδῶν ᾕρει λέγων τοὺς ῥήτορας· ταχὺς λέγειν μέν, πρὸς δέ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν. οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις.

506. (531.) ΕΤΙΘΕΙ ΝΟΜΟΥΣ] μιμούμενος τὸν τῶν σκολιῶν ποιητήν. Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος μελοποιὸς τοιοῦτον ἔγραψε σκολιὸν κατὰ τοῦ πλούτου, οὗ ἡ ἀρχή· "ὤφελες, ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι, ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν κ' Ἀχέροντα. διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά." τούτοις ἔοικε καὶ τὰ ὑπὸ Περικλέους εἰσηγηθέντα, ἐπεὶ ὁ Περικλῆς γράφων τὸ ψήφισμα εἶπε Μεγαρέας μήτε ἀγορᾶς μήτε θαλάττης μήτ' ἠπείρου μετέχειν. ἐπεὶ οὖν ὅμοια τοῖς Τιμοκρέοντος ἔγραψε, διὰ τοῦτο εἶπεν "ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους." ἐνεκάλεσε δὲ ὁ Περικλῆς τοῖς Μεγαρεῦσιν ὅτι τὴν ἱερὰν γῆν τὴν ὀργάδα ἐγεώργησαν.

509. (534.) ΟΤΕ ΔΗ 'ΠΕΙΝΩΝ] ἀντὶ τοῦ ἐλίμωττον, ὑπὸ λιμοῦ διεφθείροντο. ΒΑΔΗΝ δὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ βραχὺ αὐξανομένου τοῦ λιμοῦ καὶ ἐπίδοσιν λαμβάνοντος.

514. (539.) ΕΡΕΙ ΤΙΣ, ΟΥ ΧΡΗΝ] καὶ τοῦτο ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου. ἐρεῖ τις ὅτι οὐκ ἐχρῆν πόλεμον κινῆσαι τοὺς Λακεδαιμονίους. τί οὖν ἐχρῆν αὐτοὺς ποιεῖν, εἴπατε.

515. (540.) ΦΕΡ' ΕΙ ΚΑΙ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ] ὡς συγγυμνάζων τὸ πρᾶγμά φησιν, εἴ τις τῶν Λακεδαιμονίων πλεύσας εἰς Σέριφον καὶ τὸ τυχὸν αὐτοὺς ἀδικήσας καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν τοῦτο ἀπέδοτο, εἶτα ἐκεῖνοι κατέφυγον πρὸς ἡμᾶς δεόμενοι βοηθείας, ἤγετε ἄρα ἡσυχίαν; λέγει ὅτι οὐδαμῶς, ἀλλὰ κατὰ τάχος ἐβοηθεῖτε ἄν. τοῦτ' αὐτὸ καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐποίησαν ἀδικούντων ὑμῶν Μεγαρέας. πικρῶς δὲ οὐκ εἶπεν, εἴ τις συκοφαντήσας

ἀπέδοτο ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων λαβών (τοῦτο γὰρ οὐδὲν μέγα αὐτόν τινα καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον ἀδικούμενον ἀμύνασθαι), ἀλλά φησιν ὅτι τῆς Σερίφου, τῆς εὐτελεστάτης νήσου τῶν Ἀθηναίων· καὶ οὐχὶ εἰ ἔλαβέ τι ἄξιον λόγου κτῆμα, ἀλλὰ κυνίδιον, ἠνέσχεσθε ἄν.

516. (541.) ΦΗΝΑΣ] συκοφαντήσας, φενακίσας. ἡ δὲ Σέριφος νῆσός ἐστιν εὐτελεστάτη πρὸς τῇ Θρᾴκῃ.

517. (542.) ΠΟΛΛΟΥ ΓΕ ΔΕΙ] ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅλως. καὶ τοῦτο ἐκ Τηλέφου.

520. (545.) ΘΟΡΥΒΟΥ] τοῦ θορύβου τῶν πραττόντων, τῶν βοώντων περὶ τοῦ δεῖν τριηράρχους εἶναι.

521. (546.) ΜΙΣΘΟΥ ΔΙΔΟΜΕΝΟΥ] μισθοῦ μὲν τοῦ διδομένου τοῖς ἐμβαίνουσιν εἰς τὰς ναῦς. ΠΑΛΛΑΔΙΑ δὲ ἐν ταῖς πρώραις τῶν τριήρων ἦν ἀγάλματά τινα ξύλινα τῆς Ἀθηνᾶς καθιδρυμένα, ὧν ἐπεμελοῦντο μέλλοντες πλεῖν.

522. (547.) ΣΤΟΑΣ] τῆς λεγομένης ἀλφιτοπώλιδος, ἣν ᾠκοδόμησε Περικλῆς, ὅπου καὶ σῖτος ἀπέκειτο τῆς πόλεως. ἦν δὲ περὶ τὸν Πειραιᾶ. ΣΤΕΝΑΧΟΥΣΗΣ δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν συναγομένων ἐπισιτισμῶν.

523. (548.) ΤΡΟΠΩΤΗΡΩΝ] τῶν ἱμάντων τῶν συνδεόντων τὸν πάτταλον, λέγω δὲ τὸν σκαλμὸν, τὴν κώπην. Ὅμηρος "τροποῖς ἐν δερματίνοισι," τουτέστι τοῖς τροπωτῆρσιν.

524. (549.) ΣΚΟΡΟΔΩΝ, ΕΛΑΩΝ] οἱ γὰρ ἐπὶ πόλεμον ἐξιόντες ταῦτα ὠνοῦντο καὶ ἐν λίνοις ἔβαλλον.

525. (550.) ΣΤΕΦΑΝΩΝ, ΤΡΙΧΙΔΩΝ] ταῦτα μὲν πάντα ὡς εὐωχουμένων τῶν μελλόντων ἐμβαίνειν εἰς τὰς ναῦς. ΤΡΙΧΙΔΕΣ δὲ εἶδος ἰχθύων, καὶ ἴσως οὓς ἡμεῖς καλοῦμεν θρίσας, ἐπεὶ θριξὶν ὅμοια ἔχουσιν ὀστᾶ.

ΥΠΩΠΙΩΝ] τῶν τύλων τῶν γινομένων ἐν ταῖς χερσὶν ἀπὸ τῆς τοῦ σιδήρου ἐργασίας. λέγεται δὲ καὶ ὑπώπια καὶ τὰ ἀφ' οἱασδηποτοῦν πληγῆς τραύματα.

526. (551.) ΚΩΠΕΩΝ ΠΛΑΤΟΥΜΕΝΩΝ] τῶν εἰς κώπην ξύλων ἐπιτηδείων καὶ κώπας ἁρμοζόντων, ἵνα ἴδωσιν εἰ ἐντρέχουσι τοῖς τρήμασι.

527. (552.) ΤΥΛΩΝ] τῶν ξυλίνων ἥλων. ἔστι δὲ τύλος νενεκρωμένη σὰρξ, ἀποσκίρωμα τῶν γονάτων. ΘΑΛΑΜΙΩΝ δὲ τῶν ναυτῶν.

528. (533.) ΚΕΛΕΥΣΤΩΝ] κελευστὴς τριήραρχος, πρωρεύς. *Gl. Victor.*

ὁ ΝΙΓΛΑΡΟΣ τρῆμά ἐστι καὶ μέλος μουσικὸν παρακελευστικόν.

529. (554.) ΤΟΝ ΔΕ ΤΗΛΕΦΟΝ] καὶ ταῦτα ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.

531. (556.) ΑΛΗΘΕΣ Ω ̓ΠΙΤΡΙΠΤΕ] ἐνταῦθα διαιρεῖται ὁ χορὸς εἰς δύο μέρη, καὶ τὸ μὲν ὀργίζεται ἐφ' οἷς λέγει ὁ Δικαιόπολις, τὸ δὲ καὶ ἀποδέχεται. ἐν εἰσθέσει δὲ ἰαμβικὴν τὴν ΑΛΗΘΕΣ Ω ̓ΠΙΤΡΙΠΤΕ.

533. (558.) ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ] καὶ εἰ ἔτυχέ τις ἡμῶν συκοφάντης ὤν, τοῦτον ἔσκωψας καὶ ἀπεκρούσω. τοῦτο οὖν μετὰ ἠθικῆς ἐρωτήσεως, οἷον καὶ τὸ Ὁμηρικόν "ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο."

536. (561.) ΕΙΤ' ΕΙ ΔΙΚΑΙΑ] κατ' ἐρώτησιν ὁ λόγος· εἰ καὶ δίκαια φησίν, ἐχρῆν τοῦτον αὐτὰ εἰπεῖν; ΑΡΘΗΣΕΙ δὲ καταληφθήσῃ.

539. ΑΡΘΗΣΕΙ] ἀρθῆναι ἀπολέσθαι ἢ ἀπολέσαι. *Gl. Victor.*

538. ΘΕΝΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ τύψεις. *Gl. Victor.*

540. (565.) ΙΩ ΛΑΜΑΧ' ΙΩ] ὑφ' ἓν διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον ὀκτάκωλον, ἧς τὰ μὲν ἄλλα ἐστὶ δόχμια, ἁπλοῦν δὲ τὸ τέταρτον, διπλοῦν δὲ τὸ ἕκτον· τὸ δὲ πέμπτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ΓΟΡΓΟΛΟΦΑ δὲ φοβερώτατε.

545. (570.) ΕΧΟΜΑΙ ΜΕΣΟΣ] ἀντὶ τοῦ ἥττημαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν τὰ μέσα ληφθέντων καὶ μὴ ἐχόντων εὐκόλως ἐκφυγεῖν τοὺς ἀντιπαλαίοντας.

547. ΚΥΔΟΙΜΟΝ] κυδοιμὸς πόλεμος, θόρυβος, ταραχή. *Gl. Victor.*

548. (573.) ΓΟΡΓΟΝ'] ὡς τοῦ Λαμάχου ἔχοντος ἐντετυπωμένην ἐν τῇ ἀσπίδι Γοργόνα.

ΕΚ ΤΟΥ ΣΑΓΜΑΤΟΣ] ἐκ τῆς θήκης τοῦ ὅπλου, ὃ καλεῖται σάγμα. σάγη γὰρ τὸ ὅπλον, καὶ πανσαγία ἡ πανοπλία. ἀντὶ οὖν τοῦ τὴν ἀσπίδα. ἐν δὲ τῇ ἀσπίδι ἐτετύπωτο ἡ Γοργών.

551. ΚΑΚΟΡΡΟΘΕΙ] κακῶς ἀγορεύει. *Gl. Victor.*

553. (579.) ΚΑΣΤΩΜΥΛΑΜΗΝ] ἐφλυάρησα, περισσόν τι τοῦ δέοντος ἐλάλησα. ἢ πανούργως ἐφθεγξάμην.

556. (581.) ΙΛΙΓΓΙΩ] σκοτοδινῶ, ὑπὸ τῆς γαστρὸς συνέχομαι. τοῦτο δὲ καὶ Συρακόσιοι εἴλεον λέγουσιν. ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἴλιγγον. φασὶ δ' ὅτι τὸ μὲν ῥῆμα διφθογγογραφεῖται, τὸ δ' ὄνομα διὰ τοῦ ἰῶτα ἴλιγγος.

557. (582.) ΤΗΝ ΜΟΡΜΟΝΑ] ἀντὶ τοῦ τὰ φοβερά· φοβερὰ γὰρ ὑπῆρχεν ἡ Μορμώ. ἐνταῦθα δὲ Μορμόνος ὡς τρυγόνος, ἀλλαχοῦ δὲ Μορμοῦς ὡς Σαπφοῦς.

559. (584.) ΠΤΕΡΟΝ αἰτεῖ, ἵνα ἐξεμέσῃ· εἰώθασι γὰρ οἱ δυσεμεῖς πτερῷ χρῆσθαι.

561. (586.) ΒΔΕΛΥΤΤΟΜΑΙ] ἀλληγορικῶς ἀπὸ τῶν ἐξεμούντων διὰ τὰς χολάς. οὗτος δὲ ἐπὶ τοὺς λόφους.

564. (589.) ΚΟΜΠΟΛΑΚΥΘΟΥ] ματαιοκόμπου καὶ κομπώδους ἐν τῷ καυχᾶσθαι. παρεποίησε δὲ καὶ παρέπλασεν ὀνόματα ὄρνιθος, διὰ τὸ κομπαστὴν εἶναι τὸν Λάμαχον. ΑΛΛΩΣ. ἀπὸ τοῦ λακεῖν ἐν παραγώγῳ γέγονε τὸ ληκύθιον. ληκυθίζειν γὰρ τὸ μεῖζον βοᾶν καὶ ψοφεῖν. ἦχον γὰρ ἀποτελεῖ καὶ ἡ λήκυθος, ἐπεὶ καὶ αὕτη πεφύσηται· πάντα γὰρ τὰ πεφυσημένα κόμπον ποιεῖ. ἀπὸ οὖν τοῦ κόμπου καὶ τῆς ληκύθου ὄνομα συνέθηκεν.

565. (590.) ΟΙΜ' ΩΣ ΤΕΘΝΗΣΕΙ] τὸ τέλειόν ἐστιν οἶμαι. Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ σ φασὶ τεθνήσει.

570. (595.) ΣΠΟΥΔΑΡΧΙΔΗΣ] σπουδάζων περὶ ἀρχῆς. Αἰολέων δὲ ἴδιον τὰ ἐπίθετα πατρωνυμικῷ τύπῳ φράζειν.

571. (596.) ΣΤΡΑΤΩΝΙΔΗΣ] ἀντὶ τοῦ στρατευόμενος, στρατιώτης.

572. (597.) ΜΙΣΘΑΡΧΙΔΗΣ] μισθὸν λαμβάνων. ἢ ὅτι τοὺς τῶν στρατιωτῶν μισθοὺς ἤσθιεν.

573. (598.) ΚΟΚΚΥΓΕΣ] ἀντὶ τοῦ ἄτακτοι καὶ ἀπαίδευτοι· καὶ γὰρ ὁ κόκκυξ τὸ ζῶον ἄμουσόν τι φθέγγεται.

578. (603.) ΤΙΣΑΜΕΝΟΦΑΙΝΙΠΠΟΥΣ] ὁ Τισαμενὸς ὡς ξένος καὶ μαστιγίας κωμῳδεῖται, ὁ δὲ Φαίνιππος ὡς ὑώδης καὶ ἡταιρηκώς. ὁ δὲ Χάρης ἐπὶ ἀμαθίᾳ διεβάλλετο.

ΠΑΝΟΥΡΓΙΠΠΑΡΧΙΔΑΣ] τούτους κωμῳδεῖ ὡς πανούργους, τόν τε Τισαμενὸν καὶ τὸν Φαίνιππον καὶ Ἱππαρχίδην, καὶ Γέρητα τὸν φαλακρὸν, καὶ Θεόδωρον τὸν Διομέα τὸν δῆμον ὄντα, ὃς ὠνόμασται οὕτως ἀπό τινος Διόμου.

579. (604.) ΧΑΟΝΕΣ μὲν ἔθνος ἠπειρωτικόν, πέπαικται δὲ παρὰ τὸ ἐν Ἱππεῦσιν "ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσιν," ἐπειδὴ καὶ εἰς μαλακίαν διεβάλλετο Γέρης καὶ Θεόδωρος, καὶ ὅτι ἐκ δούλων.

581. (606.) Καμάρινα καὶ Γέλα πόλις Σικελίας. ἐποίησε δὲ τὸ Καταγέλα ἀπὸ τοῦ καταγελᾶν αὐτῶν τοὺς στρατηγούς.

583. (608.) ΑΜΗΓΕΠΟΥ] ἁπανταχοῦ, ὅπως ἂν τύχῃ, καθ' οἱονδήποτε τρόπον.

584. (609.) Ω ΜΑΡΙΛΑΔΗ] ἀπὸ τῆς μαρίλης, ὅτι τὸ ἀμαυρὸν πῦρ δηλοῖ. τουτέστιν ὦ γέρον Ἀχαρνικέ.

585. (610.) ΕΝΗ] οὕτως ἐν τοῖς ἀκριβεστάτοις ἔνη, ἵνα λέγῃ ἐκ πολλοῦ. Ἀττικοὶ δὲ τὸ ἔνη περιττὸν ἐτίθεσαν, ὡς τὸ ἔχων, ληρεῖς ἔχων. οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὸ δύω, ἵνα ἐρωτῶν λέγῃ ἓν ἢ δύω.

587. (612.) ΠΡΙΝΙΔΗΣ] ἀπὸ τοῦ πρίνου ἔπλασεν ὄνομα, ἐπειδὴ οἱ Ἀχαρνεῖς ἀνθρακεῖς, ἡ δὲ πρῖνος ἐπιτήδειον ξύλον εἰς ἄνθρακας.

589. (614.) Ο ΚΟΙΣΥΡΑΣ] ὁ Μεγακλῆς. Κοισύρα δὲ ἐγένετο Ἀθήνησιν εὐγενὴς γυνὴ καὶ πλουσία, μήτηρ τοῦ Μεγακλέους, ὃς καταβεβρωκὼς τὴν οὐσίαν καὶ ὕστερον πεπλουτηκὼς ἐκ τοῦ τὰ κοινὰ πράσσειν λέγεται.

590. (615.) ΥΠΕΡ ΕΡΑΝΟΥ] ἔθος εἶχον τέλεσμά τι εἰς τὸ κοινὸν διδόναι, ὅπερ οἱ μὴ διδόντες καὶ ἄτιμοι ἐνομίζοντο καὶ μετὰ βίας ἀπῃτοῦντο. παρὰ προσδοκίαν δὲ ἐπήγαγε τὸ ΧΡΕΩΝ.

591. ΑΠΟΝΙΠΤΡΟΝ] ἀπόνιμμα. *Gl. Victor.*

592. (617.) ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΞΙΣΤΩ] εἰώθεσαν, εἴ ποτε ἐκχέοιτο ἀπόνιπτρα ἐκ τῶν θυρίδων, ἵνα μή τις βραχῇ τῶν παριόντων, ἐξίστω λέγειν. παίζει οὖν πρὸς τὸ ἐξίστω ὄνομα, ὁμώνυμον ὂν τῷ ἐκχώρησον. τοῦτο δὲ λέγει διασύρων Μεγακλέα καὶ Λάμαχον ὡς πρότερον μὲν πένητας ὄντας, εἶτα ἐξαίφνης πλουτήσαντας ἀπὸ τῆς πόλεως, ὅτι αὐτοῖς οἱ φίλοι χθὲς καὶ πρώην συνεβούλευον καταχρέοις οὖσιν ὑπό τε ἐράνων καὶ ὀφλημάτων ἐξίστασθαι τῆς οὐσίας, ὡς μὴ δυναμένοις ἀποδοῦναι. ἢ τοῖς δανείζουσι παρῄνουν οἱ φίλοι ἐξίστασθαι τοῦ δανείζειν τοῖς τοιούτοις ὀφείλουσιν ἐράνους καὶ χρέα. οὐ νῦν οὖν διαβάλλει ὡς πένητας, ἀλλ' ὡς ποτὲ πένητας.

600. (625.) ΑΓΟΡΑΖΕΙΝ] τὸ ἀγοράζειν οὐκ ἴσον τέθεικε τοῦ ὠνεῖσθαι, ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. λείπει δὲ τὸ ἰόντας.

601. (626.) ΑΝΗΡ ΝΙΚΑι] ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν ὁ χορὸς λέγει τὴν τελείαν παράβασιν. τῆς δὲ παραβάσεως τὸ μὲν κομμάτιόν ἐστι στίχων δύο ἀναπαίστων τετραμέτρων καταληκτικῶν. αὕτη δὲ ἡ παράβασις ἐξ ὁμοίων στίχων λβ΄.

602. (627.) ΑΠΟΔΥΝΤΕΣ] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀποδυομένων ἀθλητῶν, οἳ ἀποδύονται τὴν ἔξωθεν στολήν, ἵνα εὐτόνως χορεύωσι καὶ εὐστροφώτεροι ὦσι πρὸς τὰ παλαίσματα.

604. (629.) ΟΥΠΩ ΠΑΡΕΒΗ] ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ παραβάσει οὔπω εἶπε.

605. (630.) ΤΑΧΥΒΟΥΛΟΙΣ] ταχέως μεταβαλλομένοις, προπετέσιν, ἀπερισκέπτοις. κωμῳδοῦνται δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ὡς τοιοῦτοι, καὶ ὅτι ταχέως μετανοοῦσιν ἐν οἷς βουλεύονται.

609. (634.) ΞΕΝΙΚΟΙΣΙ ΛΟΓΟΙΣ] ἀντὶ τοῦ ἀλλοτρίοις καὶ μὴ προσήκουσιν, ὅτι ἀνοίκειον Ἕλλησι τὸ ἐξαπατᾶσθαι. ἢ ξενικοῖς τοῖς ἀπὸ τῶν ξένων πρέσβεων λεγομένοις.

610. (635.) ΧΑΥΝΟΠΟΛΙΤΑΣ] κεχαυνωμένους περὶ τὴν πολιτείαν ἢ τὴν πόλιν.

612. (637.) ΙΟΣΤΕΦΑΝΟΥΣ] παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου Διθυράμβων "αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι." διασύρει δὲ ἄλλως ὅτι οἱ προδόται τούτοις χρῶνται τοῖς λόγοις.

613. (638.) ΕΠ' ΑΚΡΩΝ ΤΩΝ ΠΥΓΙ-

ΔΙΩΝ] παρὰ τὴν παροιμίαν, ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων. οἱ γὰρ ἡδέως τι ἀκούοντες δοκοῦσιν ἐπάνω τῶν πυγῶν καθέζεσθαι. ΑΛΛΩΣ. παρὰ τὴν παροιμίαν, ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων, ἔπαιξεν οὗτος ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων εἰπών. καὶ Σοφοκλῆς "εἴ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο, ὑψήλ' ἐκόμπεις κἀπ' ἄκρων ᾠδοιπόρεις." εἰώθασι γὰρ οἱ ἀλαζόνες ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, καὶ οἱ ἐπαίνων εἰς ἑαυτοὺς γινομένων ἀκούοντες τὴν πυγὴν τῆς καθέδρας ἐξαίρειν.

614. (639.) ΥΠΟΘΩΠΕΥΣΑΣ] κολακεύσας. παρὰ τὸ λιπαρὰς Ἀθήνας τὸ λιπαρὰς ἀφύας.

615. (640.) ΕΥΡΕ ΤΟ ΠΑΝ ΑΝ] ἀντὶ τοῦ πᾶν πρᾶγμα κατορθοῖ.

ΑΦΥΩΝ ΤΙΜΗΝ] καὶ ἑνικῶς λέγεται, ὡς ἐν Ταγηνισταῖς "ἅλις ἀφύης μοι, παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων."

617. (642.) ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΥΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΠΟΛΕΣΙΝ] ἀντὶ τοῦ τὴν ἡμῶν αὐτῶν πολιτείαν ἐπιδείξας ταῖς συμμάχοις πόλεσι, τουτέστι διδάξας τοὺς συμμάχους ὡς χρὴ δημοκρατεῖσθαι, εὔνους ὑμῖν αὐτοὺς ἐποίησεν. ΑΛΛΩΣ. ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τοὺς ἡμετέρους δείξας δήμους ὅτι δημοκρατοῦνται, καὶ ἄνευ τυραννίδος ἀλλήλοις πειθόμενοι.

622. (647.) ΒΑΣΙΛΕΥΣ] ὁ μέγας Περσῶν.

ΒΑΣΑΝΙΖΩΝ] ἀκριβῶς ἐξετάζων.

623. (648.) ΠΟΤΕΡΟΙ ΤΑΙΣ ΝΑΥΣΙ] ποῖοι αὐτοὶ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ ναυμαχίᾳ κρατοῦσιν. ἔθος δὲ τοῖς βασιλεῦσι τὰ τοιαῦτα περιεργάζεσθαι.

624. (649.) ΠΟΤΕΡΟΥΣ ΕΙΠΟΙ ΠΟΛΛΑ] ἀντὶ τοῦ περὶ τούτου τοῦ ποιητοῦ ἠρώτα, τίνας κωμῳδεῖ καὶ διαβάλλει. ἔφασκε γὰρ ὁ τῶν πρέσβεων βασιλεὺς ὅτι οὓς ἂν οὗτος ὁ ποιητής (τουτέστιν ὁ Ἀριστοφάνης) σκώψῃ, τούτους σωφρονίζεσθαι καὶ γίνεσθαι βελτίους. τοῦτο δὲ χαριεντιζόμενος ψευδῶς λέγει.

625. (650.) ΤΟΥΤΟΥΣ] τοὺς Ἀθηναίους δηλονότι ἐρωτῶν ὁ βασιλεύς. ταῦτα δὲ λέγει περὶ αὐτοῦ.

627. (652.) ΔΙΑ ΤΟΥΘ'] διὰ τὸ ἔχειν ὑμᾶς τὸν Ἀριστοφάνην ποιητὴν ἄριστον.

628. (653.) ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΕΝ ΕΚΕΙΝΗΣ] τῆς νήσου ἐν ᾗ τὰ χωρία Ἀριστοφάνους, λέγω δὴ τῆς Αἰγίνης.

629. (654.) ΑΦΕΛΩΝΤΑΙ] ἐγγὺς αὐτῶν λάβωσιν. ἐντεῦθέν τινες νομίζουσιν ἐν Αἰγίνῃ τὰς κωμῳδίας ποιεῖν τὸν Ἀριστοφάνην, διὰ τὸ ἐπενηνοχέναι αὐτόν "ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται" τὴν Αἴγιναν, οὐχ ὑμᾶς. ταῖς ἀληθείαις εἰς ἣν τῶν ἐν τῇ νήσῳ κληρουχησάντων· οὐδὲν δὲ ἐκώλυε καὶ ἑτέρωθι συγγράφειν, εἰ ὑπὸ Λακεδαιμονίους ἡ νῆσος ἐγεγόνει. ΑΛΛΩΣ. οὐδεὶς ἱστόρηκεν ὡς ἐν Αἰγίνῃ κέκτηταί τι Ἀριστοφάνης, ἀλλ' ἔοικε ταῦτα περὶ Καλλιστράτου λέγεσθαι, ὃς κεκληρούχηκεν ἐν Αἰγίνῃ μετὰ τὴν ἀνάστασιν Αἰγινητῶν ὑπὸ Ἀθηναίων.

632. (657.) ΟΥ ΘΩΠΕΥΩΝ] οὐ κολακεύων, οὐκ ἀπατῶν.

ΟΥΘ' ΥΠΟΤΕΙΝΩΝ] φαίνων, ὑπισχνούμενος, ὑποφαίνων· οὐδέ τι μισθὸν διδοὺς, ἵν' αὐτὸν ἐπαινέσωσιν.

633. (658.) ΟΥΤΕ ΚΑΤΑΡΔΩΝ] καταχέων ὑποσχέσεις. ΑΛΛΩΣ. οὐ καταβρέχων ὑμᾶς τοῖς ἐπαίνοις ὡς φυτά.

634. (659.) ΠΡΟΣ ΤΑΥΤΑ ΚΛΕΩΝ] διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς τὸ καλούμενον πνῖγος καὶ τὸ μακρὸν, καὶ αὐτὸ ἀναπαιστικὸν, ὥσπερ καὶ ἡ κατακλεὶς, ἐκ διμέτρου μὲν ἑνὸς τοῦ τελευταίου καταληκτικοῦ, ἀκαταλήκτων δὲ ἕξ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς παραβάσεως παράγραφος. ὁμοίως δὲ καὶ τῷ τοῦ πνίγους.

640. (665.) ΔΕΥΡΟ ΜΟΥΣΑ] διπλῆ καὶ ἐπιῤῥηματικὴ συζυγία, ἧς αἱ μὲν μελικαί εἰσι κώλων ια' παιωνικῶν, ὧν τὰ μὲν πρῶτα γ' τρίῤῥυθμα, τὸ δὲ δ' δίῤῥυθμον. εἶτα ἐν εἰσθέσει τετράῤῥυθμα δύο. καὶ ἐν ἐκθέσει τρία μὲν δίῤῥυθμα, ἓν δὲ τρίῤῥυθμον.

ΦΛΕΓΥΡΑ] φέγγουσα, λάμπουσα, ἢ θερμὴ διὰ τοὺς ἄνθρακας.

641. (667.) ΠΡΙΝΙΝΩΝ] ἀντὶ τοῦ ἀγροίκων, στερεῶν· ἡ γὰρ πρῖνος ξύλον στερεόν.

ΦΕΨΑΛΟΣ] φέψαλος καὶ φεψάλυξ σπινθὴρ ὁ ἀναφερόμενος ἐκ τῶν καιομένων ξύλων. *Gl. Victor.*

641. (669.) ΟΥΡΙΑι ΡΙΠΙΔΙ] τῇ τοῦ ἀνέμου φορᾷ. λέγει δὲ τὸ πρὸς κίνησιν πνεύματος ἐπιτήδειον, ὃ ἡμεῖς ῥιπίδιον καλοῦμεν.

ΡΙΠΙΣ πλέγμα, παρ' Ἡροδότῳ. *Gl. Victor.*

642. (670.) ΕΠΑΝΘΡΑΚΙΔΕΣ] λεπτοὶ ἰχθύες ὀπτοί. πάντα δὲ τὰ ἐπὶ ἀνθράκων ὀπτώμενα ἀνθρακίδας ἐκάλουν.

643. (671.) ΘΑΣΙΑΝ] οἱ μέν φασι λείπειν τὸ λάγηνον, ἐπεὶ καταχρίονται πίσσῃ τὸ πῶμα, οὐ πιθανῶς· οὐδέποτε γὰρ Θάσιος οἶνος ηὐδοκίμει παρὰ Ἀθηναίοις. οἱ δέ, ὅτι Θάσιαί τινες ῥαφανῖδες λέγονται. λέγει δὲ τὴν ἠρτυμένην καὶ βρασσομένην. οἱ δὲ Θάσιόν φασι βάμμα λέγεσθαι ἐκ τῶν ἀπὸ πυρὸς ἰχθύων. ἰδίως Θασίαν ἐκάλουν. κρατήσει δὲ εἰς τὴν Θασίαν ἅλμην. οἱ δὲ τὴν λεγομένην θερμοπότιδα. Θασίας ζωμὸν ἅλμης, εἰς ὃν ἀπέβαπτον τὰ ἠνθρακωμένα τῶν ἰχθύων.

ΛΙΠΑΡΑΜΠΥΚΑ] φιάλην Θασίου οἴνου πεπληρωμένην, ἄμπυξ δὲ λέγεται τὸ περιέχον. νῦν οὖν τὸ πῶμα τοῦ ἀγγείου λέγει. καὶ λιπαρὸν μὲν διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ οἴνου,

ἄμπυκα δὲ παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον καταχρηστικῶς.

645. (674.) ΑΓΡΟΙΚΟΤΟΝΟΝ] πρόθυμοι γὰρ οἱ ἄγροικοι εἰς πᾶσαν πρᾶξιν καὶ εὔτονοι. ΕΙΣ ΓΡΑΦΑΣ δὲ, εἰς δικαστήρια, εἰς κατηγορίας.

651. (681.) ΚΩΦΟΥΣ] ἀφώνους. Ὅμηρος "κύματι κωφῷ."

ΠΑΡΕΞΗΥΛΗΜΕΝΟΥΣ] ἐκ μεταφορᾶς τῶν παλαιῶν αὐλῶν καὶ ἀχρείων. κυρίως γὰρ παρεξηυλῆσθαι λέγομεν αὐλοὺς τοὺς τὰς γλωσσίδας διεῤῥηγμένους.

652. (682.) ΑΣΦΑΛΕΙΟΣ ΕΣΤΙΝ] ἀσφάλειος Ποσειδῶν παρὰ Ἀθηναίοις τιμᾶται. παρὰ τὸ καὶ αὐτὸν τριαίνῃ χρῆσθαι καὶ τοὺς γέροντας τῇ βακτηρίᾳ τοῦτο ἔφη. παρὰ δὲ τὸ παντὶ ποσὶ τὸ Ποσειδῶν πεποίηκε. τιμᾶται δὲ Ποσειδῶν ἀσφάλειος παρ' αὐτοῖς, ἵνα ἀσφαλῶς πλέωσι.

653. (683.) ΤΟΝΘΟΡΥΖΟΝΤΕΣ] λάθρᾳ φθεγγόμενοι, ὑπότρομοι, τὰ χείλη κινοῦντες. ΛΙΘΩι δὲ τῷ βήματι τῷ ἐν τῇ πνυκὶ δικαστηρίῳ.

ΤΩι ΛΙΘΩι] τῇ πνυκί. *Gl. Victor.*

654. (684.) ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΤΗΝ ΗΛΥΓΗΝ] οἱ γέροντες ἡμεῖς δηλονότι οὐδὲν ὁρῶντες ἐν τῷ δικαστηρίῳ εἰ μὴ τὴν σκιὰν τῆς δίκης· ἠλύγη γὰρ τὸ σκότος καὶ ἠλυγισμένον τὸ ἐσκοτισμένον. βαρύνεται δέ· παρὰ τὴν λύγην γάρ. πλεονάζει τὸ η. παρὰ προσδοκίαν δὲ εἶπε ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ, δέον εἰπεῖν ἀνθρώπων.

655. (685.) ΣΠΟΥΔΑΣΑΣ] εἰς τὸ βλάψαι τὸν γέροντα.

656. (686.) ΠΑΙΕΙΝ λέγουσι τὸ πᾶν ὁτιοῦν συντόμως ποιεῖν. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΙΣ δὲ πιθανοῖς καὶ πανούργοις. τὸ δὲ ΕΣ ΤΑΧΟΣ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς διδασκαλείοις παίδων, ἐφ' ὧν οὕτως ἐλέγετο, ἐς τάχος γράφει, ἐς κάλλος.

657. (687.) ΣΚΑΝΔΑΛΗΘΡ' ΙΣΤΑΣ] διχῶς ἀναγινώσκεται, ὑφ' ἕν, ἵν' ᾖ σκανδαληθριστάς, ἢ ἀπόστροφος ἐν τῷ ρ, ἵν' ᾖ σκανδάληθρα ἱστάς. καὶ ἡ μὲν λέξις πεποίηται παρὰ τὰ πέτευρα τῶν παγίδων, ἀπὸ τοῦ σκάζοντα συμπίπτειν καὶ κρατεῖν τὸ ἐμπεσόν. ὁ δὲ νοῦς, ἀνελκύσας ἀπὸ τοῦ βήματος συνηγόρους ἑαυτῷ καὶ θηρευτὰς τῶν λόγων ἐρωτᾷ ἡμᾶς. ΑΛΛΩΣ. σκανδάληθρα λέγεται τὰ ἐν ταῖς παγίσιν ἐπικαμπῆ ξύλα, εἰς ἃ ἐρείδει, ὅπερ Ἀρχίλοχος λέγει ῥόπτρον. ἐνταῦθα οὖν λέγει ἐρείσματα λόγων καὶ βάρη. τὸ δὲ ὑπερβατὸν οὕτως, κατ' ἀνελκύσας σκανδαληθριστὰς ἐρωτᾷ ἡμᾶς.

658. (688.) ΤΙΘΩΝΟΝ] ὑπεράγαν γεγηρακότα, ἀπὸ Τιθωνοῦ τοῦ πάνυ γηράσαντος καὶ μεταβληθέντος εἰς τέττιγα.

659. (689.) ΜΑΣΤΑΡΥΖΕΙ] συνέλκει καὶ συνάγει τὰ χείλη, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιτθίων παίδων, ἃ τὸν μαστὸν ἕλκοντα τῷ στόματι συνάγει τὰ χείλη.

660. (690.) ΛΥΖΕΙ] ἐὰν διὰ τοῦ ζ, ὀλολύζει, ἐὰν δὲ χωρὶς τοῦ ζ, ἀλύει, τουτέστιν ἀδημονεῖ. ΛΥΖΕΙ, ποιὰν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχεται.

661. ΟΦΛΩΝ] χρεωστῶν. ΑΠΕΡΧΟΜΑΙ] ἐπὶ γερόντων ἐν δίκαις ἀναστρεφομένων. *Gl. Victor.*

662. (693.) ΚΛΕΨΥΔΡΑΝ] ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἡ κλεψύδρα ἀγγεῖόν ἐστιν ἔχον μικροτάτην ὀπὴν περὶ τὸν πυθμένα, ὅπερ ἐν τῷ δικαστηρίῳ μεστὸν ὕδατος ἐτίθετο, πρὸς ὃ ἔλεγον οἱ ῥήτορες.

663. ΑΠΟΜΟΡΞΑΜΕΝΟΝ] ἀποπαυσάμενον. *Gl. Victor.*

664. (697.) ΜΑΡΑΘΩΝΙ] λείπει ἡ ἐν, οἷον ἐν Μαραθῶνι.

665. (698.) ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΜΕΝ ΟΤ' ΗΜΕΝ] περιεγένοντο γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι Περσῶν, ὅτ' ἐμαχέσαντο πρὸς αὐτοὺς ἐν Μαραθῶνι.

666. (699.) ΥΠ' ΑΝΔΡΩΝ] τῶν νέων ῥητόρων. ΔΙΩΚΟΜΕΘΑ δὲ κατηγορούμεθα.

667. (701.) ΠΡΟΣΑΛΙΣΚΟΜΕΘΑ] ἀντὶ τοῦ πρὸς τούτοις καταδικαζόμεθα καὶ ζημιούμεθα.

667. (702.) οὗτος ὁ ΜΑΡΨΙΑΣ φιλόνεικος καὶ φλύαρος καὶ θορυβώδης ῥήτωρ κωμῳδεῖται.

668. (703.) ΤΩι ΓΑΡ ΕΙΚΟΣ] πῶς δίκαιόν ἐστιν ἄνδρα γεγηρακότα, ἀντιπολιτευσάμενον Περικλεῖ, ἀπολείπεσθαι συμπλακέντα ἀγριότητι. τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ Σκυθῶν ἐρημία. λέγει δὲ ἀγριότητα. οὗτος δὲ ὁ Θουκυδίδης Μελησίου παῖς ἦν. γεγόνασι δὲ δ', ὁ ἱστορικὸς, ὁ Γαργήττιος, ὁ Θετταλὸς, ὁ Μελησίου υἱός.

ΚΥΦΟΝ] κεκυρτωμένον. *Gl. Victor.*

669. (705.) ΣΚΥΘΩΝ ΕΡΗΜΙΑι] ἐπεὶ θηριώδεις αἱ ἐρημίαι τῶν Σκυθῶν. ἀντὶ τοῦ ὀλέθρῳ καὶ κακοῖς συμπλακέντα. τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι οἱ Σκύθαι ἄοικοι ὄντες καὶ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν φερόμενοι αἴτιοι ἑαυτοῖς ὀλέθρου γίνονται. ἔστι δὲ παροιμία ἡ Σκυθῶν ἐρημία. τουτέστιν ἔρημον ὄντα.

ΕΡΗΜΙΑι] ἀγριότητι. *Gl. Victor.*

670. (704.) ΚΗΦΙΣΟΔΗΜΩι] οὗτος θρασὺς καὶ δεινὸς πρὸς τὰς δίκας. Ἀθηναῖος δὲ καὶ οὗτος.

671. (706.) ΚΑΠΕΜΟΡΞΑΜΗΝ] ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος· παρέπεται γὰρ τοῦτο τοῖς δακρύουσιν.

672. (707.) ΤΟΞΟΤΟΥ] ἀντὶ τοῦ ὑπηρέτου δημοσίου, ἐπόπτου καλουμένου.

673. (708.) ΟΣ] ὅστις πρεσβύτης ὑπὸ τοῦ τοξότου βλαπτόμενος οὐδὲ τῆς Δήμητρος ἠνέσχετο, ἡνίκα ἦν νέος. Ἀχαιὰν δὲ τὴν Δήμητρα ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ κτύπου

τῶν κυμβάλων καὶ τυμπάνων τοῦ γενομένου κατὰ ζήτησιν τῆς Κόρης, ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου ὃν παρεῖχον ἐν τοῖς περὶ τὴν γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν, ἢ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν θυγατέρα ἄχους. ὁ δὲ νοῦς, ἡνίκα ἦν Θουκυδίδης, οὐχ ὅπως τοξότην ἠνέσχετο ἂν καταβοᾶν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲ τὴν Ἀχαιὰν αὐτήν.

675. (710.) ΕΥΑΘΛΟΥΣ ΔΕΚΑ] οὗτος ὁ Εὔαθλος ῥήτωρ πονηρός. Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν "ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης συνήγορος ὥσπερ παρ' ἡμῖν τοῖς νέοις." ἦν δὲ καὶ εὐρύπρωκτος καὶ λάλος. εἴη δ' ἂν καὶ ἀγεννής. διὸ καὶ τοξότην αὐτὸν καλεῖ, οἷον ὑπηρέτην· διεβάλλετο γὰρ ἡ τοξεία ὡς εὐτελής, καὶ Σοφοκλῆς "ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν." ἀλλ' ἔνδοξον ταύτην δεῖξαι βουλόμενός φησιν "οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην." ΑΥΤΟΥ δὲ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, τοῦ Εὐάθλου.

679. (714.) ΟΠΩΣ ΑΝ Ηι ΤΩι ΓΕΡΟΝΤΙ] ἵνα παντελῶς οἱ νέοι τῶν γερόντων κεχωρισμένοι ὦσιν. ΝΩΔΟΣ δὲ ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας ὑπὸ γήρως.

681. (716.) ΧΩ ΚΛΕΙΝΙΟΥ] Ἀλκιβιάδην τὸν Κλεινίου ὡς καταπύγωνα κωμῳδοῦσιν.

682. (717.) ΚΑΞΕΛΑΥΝΕΙΝ ΧΡΗ] κἂν ἐξελαύνειν δέῃ κἂν φυγῇ ζημιοῦν, ὑπὸ τοῦ γέροντος τοῦτο πάσχειν τὸν γέροντα.

684. (719.) ΟΡΟΙ ΜΕΝ ΑΓΟΡΑΣ] κορωνὶς, ὅτι ἐπεισίασι· καὶ εἰσὶ στίχοι ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι ιϛʹ.

685. (720.) ΑΓΟΡΑΖΕΙΝ] ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἀττικῶς. ὅθεν καὶ ἡ Κόριννά ἐστι τοῦ Πινδάρου Ἀττικωτέρα, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει. ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΥΣ δὲ οὓς νῦν λογιστὰς καλοῦμεν.

689. (724.) ΕΚ ΛΕΠΡΩΝ] οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὅ ἐστι τύπτειν, οἱ δὲ ἀπὸ Λεπρίου πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, ἧς μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις· "Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάτισται." οἱ δὲ ἐκ λεπρῶν βοῶν· φασὶ γὰρ τὰ τῶν λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι. οἱ δὲ, ὅτι Μεγαρεῖς λεπροὶ τὸ σῶμα, πρὸς οὓς σπένδεται. ἄμεινον δὲ λέγειν ὅτι τόπος ἔξω τοῦ ἄστεος καλούμενος, ἔνθα τὰ βυρσεῖα ἦν· οὗ καὶ ἐν Ὄρνισι μέμνηται· "τί δ' οὐ τὸν Ἠλεῖον Λεπρὸν οἰκίζετε." ΙΜΑΝΤΑΣ δὲ λώρους, φραγγέλια· τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγέλαις ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς.

691. (726.) ΦΑΣΙΑΝΟΣ] ἀντὶ τοῦ συκοφάντης, παρὰ τὴν φάσιν, ὅ ἐστι φαίνειν. ἔστι καὶ πόλις τῆς Σκυθίας Φᾶσις, ὁμώνυμος τῷ ποταμῷ.

694. (729.) ΑΓΟΡΑ Ν 'ΑΘΑΝΑΙΣ] ἔρχεται Μεγαρεύς τις. οἰκεία δὲ πάνυ ἡ ἔννοια καὶ οἴκτου μεστή. πεινῶν γὰρ ἥκει, καὶ τὰς θυγατέρας πωλεῖ διὰ τὸν λιμὸν, εἰς χοίρους αὐτὰς μετασχηματίσας.

695. (730.) ΕΠΟΘΟΥΝ ΤΥ ΝΑΙ ΤΟΝ ΦΙΛΙΟΝ] νὴ τὸν φίλιον Δία, ἐπόθουν σε ὥσπερ μητέρα.

697. (732.) ΑΜΒΑΤΕ] ἀνάβητε. ἐμφαντικῶς δὲ τὸν λιμὸν ἐδήλωσεν εἰπὼν "ἐμβᾶτε πρὸς τὴν μᾶζαν." οἱ Μεγαρεῖς δὲ τρέπουσι τὸ ζ εἰς δύο δδ.

698. (733.) ΤΑΝ ΓΑΣΤΕΡΑ] παρὰ προσδοκίαν· δέον γὰρ εἰπεῖν προσέχετε ἡμῖν τὸν νοῦν, ἔφη τὴν γαστέρα, ἐπειδὴ ἐπείνων. ταῦτα δὲ λέγει ὁ Μεγαρεὺς πρὸς τὰς ἑαυτοῦ θυγατέρας, ἃς ἤγαγεν ἐπὶ τὸ πωλῆσαι διὰ τὸν λιμόν. μικρὰ δὲ ἡ ἔννοια τῷ ποιητῇ.

701. (736.) ΕΓΩΝΓΑ ΚΑΥΤΟΣ ΦΑΜΙ] καὶ ἐγὼ αὐτὸς τοῦτο σύμφημι.

702. (737.) ΦΑΝΕΡΑΝ ΖΑΜΙΑΝ] ἐπεὶ κόραι ἦσαν καὶ οὐ χοῖροι. ἡ τούτων δὲ φροντὶς καὶ δαπάνη πολλή ἐστιν.

703. (738.) ΜΕΓΑΡΙΚΑ ΤΙΣ ΜΗΧΑΝΑ] ἀντὶ τοῦ πονηρά, πανοῦργος μηχανή. διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες.

704. (739.) ΧΟΙΡΟΥΣ] τοὺς παρ' ἡμῖν νῦν λεγομένους δέλφακας, λέγω δὴ τοὺς μικροὺς σῦς, οὓς οἱ ἀρχαῖοι χοίρους ἐκάλουν. Ὅμηρος "ἔσθιε νῦν ὦ ξεῖνε, τά τε δμώεσσι πάρεστι, χοίρε'· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν." ἐκάλουν δὲ τοὺς μεγάλους χοίρους δέλφακας. ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς φησὶ "νεαρὰ γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένα ἕξει μεγάλα."

705. (740.) ΤΑΣ ΟΠΛΑΣ] οὐ μόνον Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῶν χοίρων τὰς ὁπλὰς εἴρηκεν, ἀλλὰ καὶ Σιμωνίδης ὁμοίως ἐπὶ χοίρου "ὁπλὰς ἐκίνει τῶν ὀπισθίων ποδῶν," καὶ Ἡσίοδος ἐπὶ βοῶν "μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλήν." καὶ τὸ ἐναντίον ἐπὶ τοῦ ἵππου "νύσσοντες χηλῇσιν."

706. (744.) ΑΓΑΘΑΣ ΥΟΣ] ὗν ἐπὶ θηλείας, σῦν δὲ ἐπὶ ἄῤῥενος. κέχρηνται δὲ καὶ ἐπὶ ἄῤῥενος.

707. (742.) ΕΙΠΕΡ ΙΞΕΤ' ΟΙΚΑΔΕΣ] ἐκ δευτέρου εἰς τὸν οἶκον ἀφίξεσθε, τῆς πρώτης πειραθήσεσθε λιμοῦ. Δωριεῖς δὲ θῆλυ λέγουσι τὴν λιμόν. τὰ πρῶτα δὲ ἤγουν τὰς ἄκρας.

709. (744.) τὰ ΡΥΓΧΙΑ κυρίως ἔφη· ἐπὶ γὰρ χοίρου λέγεται ῥύγχος. ἄμεινον δὲ ἀντὶ τοῦ γράφειν ταδί, τὰ δή· δωρίζει γάρ. ΓΡΥΛΛΙΞΕΙΤΕ δέ, δίκην χοίρων βοήσετε. ΚΟΙ δὲ ποιὰ τῶν δελφακίων φωνή.

712. (747.) ΧΟΙΡΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΚΩΝ] ὅτι ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δήμητρος χοῖρος θύεται. ἀνάκειται δὲ τὸ ζῷον τῇ θεῷ.

ἕκαστος δὲ τῶν θυομένων ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἔθυεν. ταῦτα δὲ καλεῖται μυστήρια.

713. ΚΑΡΥΞΩ] ἤγουν κηρύσσω. *Gl. Victor.*

715. (750.) ΑΓΟΡΑΣΟΝΤΕΣ ΗΚΟΜΕΣ] ἐν ἀγορᾷ διατρίψοντες ἤλθομεν, ἢ ὠνησόμενοί τι ἢ πωλήσοντες.

716. (751.) ΔΙΑΠΕΙΝΑΜΕΣ] πίνομεν, ὤφειλεν εἰπεῖν, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενοι (χειμῶνος γὰρ οἱ πότοι πρὸς τὸ πῦρ γίνονται)· ὁ δὲ πεινῶμεν εἶπε διὰ τὸν λιμόν. ἢ ἐσχάτως πεινῶμεν, ὥστε καὶ τὰ ἱμάτια ἀποδόμενοι καθεζόμεθα πρὸς τῷ πυρὶ διὰ τὸ ψύχος. ἢ διαπύρως καὶ ἐκτόπως πεινῶμεν, ὃ καὶ βέλτιον.

717. (752.) ΑΛΛ' ΗΔΥ ΤΟΙ ΝΗ ΤΟΝ ΔΙ', ΗΝ ΑΥΛΟΣ ΠΑΡΗι] ὡς ἐπὶ τῶν πινόντων, τὸν αὐλόν. ὅτι τὸ πῦρ εὐωχίας σημαντικόν, ὥστε ἡδὺ ἦν καθῆσθαι μετὰ αὐλῶν.

721. (756.) ΑΠΟΛΟΙΜΕΘΑ] καὶ τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν πικρῶς ἐπήγαγε τὸ ἀπολλοίμεθα· ἔδει γὰρ εἰπεῖν ὅτι ὅπως σωθῶμεν.

722. (757.) ΑΥΤΙΚ' ΑΡ' ΑΠΑΛΛΑΞΕΣΘΕ] πρὸς τὸ ῥηθὲν παρὰ τοῦ Μεγαρέως ἀπήντησεν ὁ Δικαιόπολις ἀστείως. εἰ γὰρ ἀπώλλυσθε, φησί, ἀπηλλάττεσθε ἂν πραγμάτων. ΣΑΜΑΝ δὲ ἀντὶ τοῦ τί μήν· τί γὰρ ἄλλο καταλείπεται ἢ τοῦτο.

724. (759.) ΑιΠΕΡ ΤΟΙ ΘΕΟΙ] ἀντὶ τοῦ ὥσπερ οἱ θεοὶ πολυτίμητοί εἰσι καὶ τίμιοι, οὕτω καὶ ὁ σῖτος πολλῆς τιμῆς ἐστί. παίζει οὖν.

725. (760.) ΑΛΑΣ ΟΥΝ ΦΕΡΕΙΣ] ἐν Νισαίᾳ τῆς Μεγαρίδος ἅλες πήγνυνται, ἦν δὲ ὁ τόπος ὑπήκοος τῶν Ἀθηναίων.

ΥΜΕΣ ΑΥΤΩΝ ΑΡΧΕΤΕ] διὰ τὸ θαλασσοκρατεῖν τοὺς Ἀθηναίους ἔφη "ὑμεῖς αὐτῶν ἄρχετε."

727. (762.) ΕΣΒΑΛΕΙΤΕ] ἐσβαλεῖν ἐστὶ τὸ τινὰς ἐν ἀγρῷ εἰσελθόντας ἐκκόψαι πάντα τὰ ἐν αὐτῷ. λέγει οὖν ὁ Μεγαρικὸς ὅτι ποῖα σκόροδα, ἅτινα ὑμεῖς ἐπελθόντες τοῖς χωρίοις τῆς Μεγαρίδος καθάπερ γηΐνοι μύες ἐκκόπτετε. ἀπὸ δὲ τῶν σκορόδων ἐσήμανε καὶ τὰ ἄλλα πάντα. τούτων δὲ ἐμνήσθη ὡς μηδὲ τῶν οὕτως εὐτελῶν φειδομένων τῶν Ἀθηναίων.

728. (763.) ΠΑΣΣΑΚΙ] ὑποκοριστικῶς τῷ πασσάλῳ. ΑΓΛΙΘΑΣ δὲ τὰς κεφαλὰς τῶν σκορόδων. φησὶν οὖν ὅτι ὥσπερ ἀρουραῖοι μύες ὀρύσσετε τῷ πασσάλῳ τὰς ἀγλῖθας.

729. (764.) ΜΥΣΤΙΚΑΣ] διὰ τὸ ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δήμητρος θύεσθαι χοίρους.

731. (766.) ΑΝΤΕΙΝΟΝ, ΑΙ ΛΗιΣ] ἀνάτεινον, εἰ βούλει, καὶ κρεμάσας ἐπίσκεψαι πόσου βάρους εἰσίν. εἰώθασι δ' οἱ τὰς ὄρνεις ὠνούμενοι ἀνατείνειν ταύτας καὶ τὸ βάρος αὐτῶν σκοπεῖν, καὶ οὕτω καταλαμβάνειν εἶναι παχείας. ἀπὸ τούτων οὖν καὶ ἐπὶ τῶν χοίρων τοῦτο ποιῆσαι παρακελεύεται.

732. (767.) ΤΟΥΤΙ ΤΙ ΗΝ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ] ὁ Ἀττικὸς κρεμάσας τὴν παῖδα ὁρᾷ τὸ αἰδοῖον αὐτῆς, καὶ ἐρωτᾷ περὶ αὐτοῦ, ὅ τι ποτέ ἐστιν. οὐ γὰρ ἦν ὅμοιον τῷ αἰδοίῳ τοῦ χοίρου.

734. (769.) ΑΔΕ] τὸ αἰδοῖον δείκνυσι τῆς παιδός.

735. (770.) ΘΑΣΘΕ ΤΟΥΔΕ ΤΑΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ] ὁ Μεγαρεὺς "θεᾶσθε" φησί "τοῦ Δικαιοπόλιδος τὰς ἀπιστίας."

736. (771.) ΑΛΛΑ ΜΑΝ ΑΙ ΛΗιΣ] ἀλλὰ μὴν ἐὰν θέλῃς. τὸ δὲ ΠΕΡΙΔΟΥ ΜΟΙ, Ὅμηρος· "δεῦρό γε νῦν τρίποδος περιδώμεθα."

737. (772.) ΠΕΡΙ ΘΥΜΙΤΙΔΑΝ ΑΛΩΝ] εἰ βούλει, φησί, ποιησώμεθα συνθήκας περὶ θυμιτιδῶν ἁλῶν, οἷον μετὰ θύμου τετριμμένων. καὶ ἑτέρωθι "ἅλας θυμίτας δοὺς ἐμοὶ καὶ κρόμμυα."

737. (773.) ΑΙ ΜΗ 'ΣΤΙΝ ΟΥΤΟΣ ΧΟΙΡΟΣ] τοῦτό φησιν, ἐπεὶ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον χοῖρον ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες. διὰ τοῦτο γοῦν ὁ Ἀττικὸς ἐπιφέρει ΑΛΛ' ΕΣΤΙΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

739. (774.) ΔΙΟΚΛΗΣ ἥρως ἐτιμᾶτο παρὰ Μεγαρεῦσιν, ᾧ καὶ ἀγῶνα τελοῦσι τὰ Διόκλεια. οὗ καὶ Θεόκριτος μέμνηται· "Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα ξεῖνον τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα." ὃν δὲ ἐπὶ τῷ Διοκλεῖ ἔθηκεν ἀγῶνα Ἀλκάθους ὁ Πέλοπος, ἐπιτελοῦσιν οἱ Μεγαρεῖς.

743. (778.) ΟΥ ΧΡΗΣΘΑ ΣΙΓΑΣ] λεληθότως πρὸς τὰ χοιρίδια λέγει "οὐ χρῆσθα σιγᾶς."

744. (770.) ΠΑΛΙΝ ΤΥ Γ' ΑΠΟΙΣΩ] ἐὰν σιωπήσητε, ἀποφέρω πάλιν ὑμᾶς οἴκαδε λιμώξοντας.

745. (780.) ΚΟΙ ΚΟΙ] αἱ παῖδες μιμοῦνται τὴν χοίρων φωνήν, κοΐ κοΐ λέγουσαι.

746. (781.) ΝΥΝ ΓΕ ΧΟΙΡΟΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ] νῦν σαφῶς σημαίνει ὅτι χοῖρος τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον λέγεται. ἔτι δὲ καὶ κύσθος. ΠΟΤΤΑΝ ΜΗΤΕΡΑ δὲ πρὸς τὸ τῆς μητρὸς αἰδοῖον.

749. (784.) ΘΥΣΙΜΟΣ] διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν γυναῖκα τοῦτο ἔφη.

750. (785.) ΚΕΡΚΟΝ ΟΥΚ ΕΧΕΙ] τὰ γὰρ κόλουρα ἐν ταῖς ἱερουργίαις οὐ θύεται, καὶ καθόλου, ὅπερ ἂν ᾖ μὴ τέλεον καὶ ὑγιές, οὐ θύεται τοῖς θεοῖς.

751. (786.) ΝΕΑ] τὸ νέα ἀντὶ τοῦ ἡβῶσα. καὶ αὐξομένη ἕξει παχεῖαν καὶ μεγάλην οὐράν· τοὺς γὰρ μείζονας λοιπὸν χοίρους δέλφακας ἐκάλουν. ἅμα δὲ καὶ

ὡς ἐπὶ κόρης παίζει, ὅτι ἕξει μεγάλην οὐρὰν τὴν τοῦ ἀνδρὸς πόσθην. αἰνίττεται δὲ εἰς τὸ κακέμφατον.

754. (789.) ΩΣ ΞΥΓΓΕΝΗΣ Ο ΚΥΣΘΟΣ] τῇ ἑτέρᾳ φησὶ κόρῃ ὅμοιός ἐστι, διὰ τὸ ἀδελφὰς εἶναι αὐτάς.

756. (791.) ΑΝΑΧΝΟΑΝΘΗι] ἀντὶ τοῦ δασυνθῇ· χνοῦς γὰρ ἡ πρώτη θρὶξ καὶ λεπτή. τουτέστιν, ἐὰν ἀκμάσῃ καὶ ἡβήσῃ.

757. (792.) ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ ΕΣΤΙ ΧΟΙΡΟΣ] κοινὴ ἡ ἔννοια ἐπί τε τοῦ ζώου τοῦ χοίρου καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου τῆς κόρης. πάνυ δὲ μετὰ χάριτος ἔφη, ἅμα μὲν πρὸς θυσίαν, ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὴν συνουσίαν. τυθῆναι δὲ αὐτὴν λέγει τῇ Ἀφροδίτῃ τὸ φθαρῆναι αὐτήν.

758. (793.) ΑΛΛ' ΟΥΧΙ ΧΟΙΡΟΣ] πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων οὐ θύουσι χοίρους τῇ Ἀφροδίτῃ, ὡς βδελυττομένῃ διὰ τὸν Ἄδωνιν αὐτόν.

759. (794.) ΜΟΝΑι ΓΕ ΔΑΙΜΟΝΩΝ] αὐτῇ μόνῃ μάλιστα ὁ χοῖρος θύεται, ὡς πρὸς τὸ αἰδοῖον.

761. (796.) ΤΟΝ ΟΔΕΛΟΝ] Βοιωτοὶ τὸν ὀβελὸν ὀδελὸν λέγουσι.

763. ΤΟΝ ΠΟΤΕΙΔΑΝ] ἀντὶ τοῦ τὸν Ποσειδῶ. *Gl. Victor.*

764. (799.) ΠΑΝΘ' Α ΔΙΔΩΣ] ἅτινα ἂν παραβάλῃς αὐταῖς, ἐσθίουσιν.

766. (801.) ΕΡΕΒΙΝΘΟΥΣ] ἔπαιξε πρὸς τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, ἐπεὶ καὶ ἐρέβινθον αὐτὸ καλοῦσι.

767. (802.) ΤΙ ΔΑΙ ΦΙΒΑΛΕΩΣ] τόπος Μεγαρίδος, ἄλλοι Ἀττικῆς· ἀμφιβάλλεται γάρ. γένος δὲ συκῆς ἡ φίβαλις ἐπιτήδειον εἰς ξηρασίαν ἰσχάδων, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ἰσχνάσθαι ἰσχὰς καλεῖται. καὶ τοὺς ἰσχνοὺς τῶν ἀνθρώπων φιβάλεις καλοῦσιν. ὁ δὲ τόνος φιβάλεως προπαροξυτόνως, ὡς κυρώνεως, πελέκεως.

772. (807.) ΟΙΟΝ ΡΟΘΙΑΖΟΥΣ'] ἀθρόον καὶ μετὰ κτύπου φωνῆς ὁρμῶσι καὶ ἐσθίουσι. θαυμαστικῶς δὲ οἷον μετὰ ῥόθου καὶ ψόφου ἐσθίουσιν.

773. (808.) ΤΡΑΓΑΣΑΙΑ] ἀπὸ τοῦ τρώγειν ἔπαιξεν, ἅμα δὲ καὶ ὡς ἀπὸ πόλεως.

775. (810.) ΤΑΝ ΔΕ ΜΙΑΝ ΑΝΕΙΛΟΜΗΝ] τῶν ἰσχάδων δηλονότι μίαν ἔλαβον.

776. (811.) ΑΣΤΕΙΩ ΓΕ ΤΩ ΒΟΣΚΗΜΑΤΕ] ἀνθηρὰ καὶ καλὰ τὰ βοσκήματα. ἐπὶ χοίρων δὲ καλεῖται τὸ βόσκημα. Ξενοφῶν δὲ ἐν ἑβδόμῳ τῆς Παιδείας καὶ ἐπὶ ἵππων τέθεικε τὴν λέξιν.

778. (813.) ΣΚΟΡΟΔΩΝ ΤΡΟΠΑΛΛΙΔΟΣ] διαβάλλει τοὺς Μεγαρέας ὅτι εἰς τοσοῦτον ἦλθον πενίας ὥστε τὰ τέκνα πωλεῖν δεσμοῦ σκορόδων καὶ χοίνικος ἁλῶν. τροπαλλὶς δὲ ἡ δέσμη τῶν σκορόδων. ἀστείως δὲ ὁ Μεγαρεὺς ἅμα καὶ περιπαθῶς ταῦτα παρὰ τοῦ Δικαιοπόλιδος ζητεῖ, ἃ πρότερον οἱ Μεγαρεῖς ἄλλοις παρεῖχον.

780. ΣΟΙ] παρέλκεται. *Gl. Victor.*

781. (816.) ῞ΕΡΜ'] τὸ πλῆρες Ἑρμᾶ. λείπει δὲ τὸ γένοιτο. ΕΜΠΟΛΑΙΕ δὲ ἐμπορικέ, πραγματευτικέ. ὁ Μεγαρικὸς δὲ πάνυ καλῶς ἐμφαίνει τὸν πολὺν λιμόν· ὡς εὐτυχῶς γὰρ πωλήσας τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ καλῶς, εὔχεται πάλιν οὕτως ἀποδόσθαι καὶ τὴν μητέρα. ἐμφαίνει δὲ τὸν μέγαν λιμόν.

784. (819.) ΦΑΝΩ] ἀποδείξω. ἔστι δὲ φάσις ὄνομα δίκης οὕτω καλουμένης.

786. (821.) ΟΘΕΝΠΕΡ] ἐκ τοῦ συκοφαντεῖν δηλονότι.

787. (822.) ΜΕΓΑΡΙΕΙΣ] ἐπειδὴ τῇ Μεγαρέων ἐχρῆτο φωνῇ. ἀντὶ τοῦ λιμώξεις, ἢ εἰς Μέγαρα ἀπελεύσῃ, ἢ τὰ Μεγαρέων φρονήσεις, ἢ τῇ Μεγαρέων διαλέκτῳ χρήσῃ.

ΤΟΝ ΣΑΚΚΟΝ] σάκος νῦν δι' ἑνὸς κ, ἀνωτέρω δὲ διὰ δύο.

788. (823.) ΦΑΝΤΑΣΟΜΑΙ] ἀντὶ τοῦ συκοφαντοῦμαι. καλεῖ δὲ τὸν Δικαιόπολιν πρὸς τὸ συμμαχῆσαι αὐτῷ.

791. (826.) ΦΑΙΝΕΙΣ] πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν παίζει.

792. ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΟΥΣ] τοὺς περὶ τὸν Μεγαρέα. *Gl. Victor.*

793. (828.) ΕΙ ΜΗ 'ΤΕΡΩΣΕ] εἰ μὴ ἀλλαχοῦ ἀπελθὼν ἑτέρους συκοφαντήσεις.

794. (829.) ΤΟ ΚΑΚΟΝ] τὸ τῶν συκοφαντῶν. διαβάλλει οὖν τοὺς Ἀθηναίους ὡς πολλοὺς συκοφάντας ἔχοντας.

797. (832.) ΟΥΚ ΕΠΙΧΩΡΙΟΝ] τὸ χαίρειν διὰ τὰ κατέχοντα ἡμᾶς κακά.

798. (833.) ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗΣ] ὅτι προπετῶς ἐφθεγξάμην τὸ χαίρειν, εἰς κεφαλήν μου τραπείη. λείπει δὲ τὸ ἕνεκα, ἕνεκα τῆς πολυπραγμοσύνης. ὁ δὲ λόγος, ἀλλὰ τὸ χαίρειν ἔλθοι εἰς τὴν κεφαλήν μου, ὅτι πολυπραγμονῶ εἰπών σοι χαίρειν. οὕτως δὲ ἔλεγον οἱ Ἀττικοί, εἰ κατηγόρουν τινός, "εἰς κεφαλὴν τρέποιτο." τοῦτο δὲ ἐπὶ κακῶν λέγοντες. ἐπειδὴ δὲ ὁ Μεγαρεὺς λέγει οὐκ εἶναι αὐτοῖς ἐπιχώριον τὸ χαίρειν, φησὶν ὁ Ἀττικός, διὰ τὴν πολυπραγμοσύνην εἰς τὴν ἐμὴν κεφαλὴν τρέποιτο τὸ χαίρειν, ἀντὶ τοῦ, ὅτι πολυπράγμων εἰμὶ εἰπών σοι μὴ βουλομένῳ τὸ χαίρειν, γένοιτο τοῦτο εἰς τὴν ἐμὴν κεφαλὴν τραπῆναι. ἀστείως δὲ πάνυ. ΚΑΝΝΙΣ δὲ ἀντὶ τοῦ καὶ χωρίς.

800. (835.) ΠΑΙΕΙΝ ΕΦ' ΑΛΙ ΤΑΝ ΜΑΖΑΝ] ἐσθίειν μετὰ τῶν ἁλῶν τὸν ἄρτον διὰ τὸ ἀπορεῖν προσφαγίου.

801. (836.) ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΙ] ἐξελθόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ μένοντος τοῦ χο-

ροῦ, μονοστροφικὸν περίοδον ἑξάκωλον δ'. ὧν ἡγοῦνται στίχοι ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ δύο, μεθ' οὓς κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς τριῶν περιόδων. καὶ αἱ μὲν πρῶται παραγράφῳ, ἡ δὲ τελευταία κορωνίδι σημειοῦται.

802. ΚΑΡΠΩΣΕΤΑΙ] μόνος τοὺς καρποὺς ἐξοίσεται.

803. (838.) ἐν τῇ 'γορᾷ καθήμενος] ἔν τισιν εὑρέθη ΕΝ Τ' ΑΓΟΡΑι ΚΑΘΗΜΕΝΟΣ.

804. (839.) ΚΤΗΣΙΑΣ] οὗτος ὡς συκοφάντης διαβάλλεται.

807. (842.) ΥΠΟΨΩΝΩΝ] παρακλέπτων· ὅτι ὀψώνια κακουργῶν βλάψει, διότι αὐτὸς μόνος συναλλάττει τὰς ἀγοράς. ΑΛΛΩΣ. προστιθεὶς τῇ ὀψωνίᾳ. εἰσὶ γὰρ πολλοὶ διὰ μικρᾶς προσθήκης ὠνούμενοι. ΠΗΜΑΝΕΙΤΑΙ δὲ βλάψει, λυπήσει ὦ Δικαιόπολι.

808. (843.) ΕΞΟΜΟΡΞΕΤΑΙ] ἐναποψήσεται, ἐναπομάξει. ὡς καταπύγων δὲ κωμῳδεῖται ὁ Πρέπις. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνέξῃ τῆς κιναιδείας Πρέπιδος.

809. (844.) ΟΥΔ' ΩΣΤΙΕΙ ΚΛΕΩΝΥΜΩι] ὠθήσεις. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ πιεσθήσῃ ὑπὸ Κλεωνύμου, ἀναγκάζοντός σε κινεῖν. οὗτος δὲ ὁ Κλεώνυμος ὡς ἀδηφάγος καὶ ῥίψασπις κωμῳδεῖται.

811. (846.) ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ] τοῦτον ὡς φιλόνεικον διαβάλλει συνεχῶς Ἀριστοφάνης. ἦν δὲ στρατηγὸς Ἀθηναίων. ΦΑΝΗΝ δὲ λαμπράν. ΔΙΕΙ δὲ διελεύσῃ.

814. (849.) ΚΡΑΤΙΝΟΣ] οὗτος μελῶν ποιητής. κωμῳδεῖται δὲ ἐπὶ μοιχείᾳ καὶ ὡς ἀσέμνως κειρόμενος. ΜΟΙΧΟΣ δὲ εἶδος καὶ ὄνομα κουρᾶς ἀπρεποῦς κιναιδώδους.

815. (850.) Ο ΠΕΡΙΠΟΝΗΡΟΣ] ὡσεὶ ἔλεγεν ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, ἀπὸ τῆς παροιμίας, ἧς μέμνηται καὶ Ἀνακρέων, ταχθείσης ἐπὶ καλοῦ καὶ ἁρπαζομένου πρὸς πάντων παιδός. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἔφη τὸ Ἀρτέμων· οὐ γὰρ τοῦτον ἀλλὰ τὸν Κρατῖνον βούλεται δηλώσειν. συνεχρόνισε δὲ τῷ δικαίῳ Ἀριστείδῃ οὗτος ὁ Ἀρτέμων, ὃς ἦν ἄριστος μηχανητής. διὰ δὲ τὸ χωλὸν αὐτὸν εἶναι, ὅπου ἂν κατειλήφει πόλεμος καὶ χρεία μηχανῆς ἦν ἐπὶ τὸ τεῖχος καταβληθῆναι ἢ τὸ τοιοῦτον, μετεπέμποντο αὐτὸν φερόμενον. ἀπὸ τούτου οὖν ἡ παροιμία. καὶ πάντες οἱ σοφοὶ περιφόρητοι καλοῦνται.

816. (851.) Ο ΤΑΧΥΣ ΑΓΑΝ ΤΗΝ ΜΟΥΣΙΚΗΝ] ὡς ἐπὶ τροχοῦ ποιοῦντος αὐτοῦ ποιήματα. ἦν δὲ καὶ μελοποιός.

817. (852.) ΟΖΩΝ] ὡς δυσώδη διαβάλλει αὐτόν. ΤΡΑΓΑΣΑΙΟΥ δὲ διὰ τὴν τῶν τράγων δυσωδίαν εἶπε.

820. (855.) ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ] ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο. ἐν ἐνίοις δὲ καὶ πένης ὁ αὐτὸς καὶ κυβευτής. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ χηναλώπηξ.

ΧΟΛΑΡΓΕΩΝ] δῆμος Ἀττικῆς οἱ Χολαργεῖς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

821. (856.) Ο ΠΕΡΙΑΛΟΥΡΓΟΣ] ὁ κακοῖς βεβαμμένος, ἢ ὁ βαθὺς τοῖς κακοῖς. μετενήνεκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς βαφῆς τῆς πορφυρᾶς τῆς θαλάσσης, ὅτι ἐκ βάθους τὸ ὄστρακον εὑρίσκεται. ἁλουργὴς ἐσθὴς ἡ πορφυρᾶ.

823. (858.) ΠΛΕΙΝ Η ΤΡΙΑΚΟΝΘ' ΗΜΕΡΑΣ] ἀντὶ τοῦ τριάκοντα ἡμέρας. ὁ γὰρ μὴν τριάκοντα ἡμέραις πληροῦται.

825. (860.) ΕΚΑΜΟΝ ΓΑ ΤΑΝ ΤΥΛΑΝ] κορωνίς· εἰσίασι γὰρ οἱ ὑποκριταὶ, καὶ εἰσὶν ἴαμβοι ξέ. ΑΛΛΩΣ. ἔρχεταί τις ἀνὴρ Θηβαῖος καμὼν τὸν ὦμον ἐν τῷ βαστάζειν τὸ φορτίον ὃ ἔφερε, καὶ φησίν ΙΤΤΩ ΗΡΑΚΛΗΣ ἀντὶ τοῦ ἴστω, "ἔκαμον τὸν ὦμον βαστάζων." τύλον δὲ ἀρσενικῶς ἔλεγον τὸν ὦμον τὸν τετυλωμένον καὶ πεπιλημένον καὶ τετριμμένον ἐκ τῆς σαρκὸς, ὁποῖον πολλάκις ἐπὶ τοῦ ὤμου γίνεται τοῖς ἀχθοφόροις ἐκ τοῦ βαστάζειν τι συνεχῶς. καὶ Τηλεκλείδης "τραχήλου τύλαν" εἶπεν.

826. (861.) ΓΛΑΧΩΝΑ] τὴν ὀρίγανον. κλίνεται καὶ γληχὼ ὡς Σαπφὼ, καὶ βληχώ.

827. (862.) ΑΥΛΗΤΑΙ ΠΑΡΑ] ἀντὶ τοῦ πάρεστε. ἐσπούδαζον δὲ οἱ Θηβαῖοι περὶ τὸν αὐλόν.

828. (863.) ΤΟΙΣ ΟΣΤΙΝΟΙΣ] λείπει τὸ αὐλοῖς. ὀστίνοις δὲ ἔφη, ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ἀπὸ τῶν ἐλαφείων ὀστῶν κατεσκεύαζον τοὺς αὐλούς. τὸ δὲ ΠΡΩΚΤΟΝ ΚΥΝΟΣ κομμάτιόν ἐστιν ἀπὸ παροιμίας, ἣν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔλεγον, "ἐς πρωκτὸν κυνὸς βλέπε." μέμνηται ἐν Ἐκκλησιαζούσαις· "τούτῳ μὲν εἶπον, ἐς πρωκτὸν κυνὸς βλέπε."

829. (864.) ΟΙ ΣΦΗΚΕΣ] ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν τοὺς αὐλητὰς ὡς οἱ σφῆκες. μετὰ τοῦ Θηβαίου δὲ αὐληταὶ πολλοὶ ἦλθον εἰς τὰς θύρας τοῦ Δικαιοπόλιδος.

831. (866.) ΧΑΙΡΙΔΕΙΣ] τὰ τοῦ Χαίριδος πεπαιδευμένοι ἢ μελετῶντες. Χαῖρις δὲ αὐλητὴς Θηβαῖος ἄμουσος, οὗ μέμνηται ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος, "ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον." Ἀττικὴ δὲ ἡ συνήθεια, τὸ οὕτω λέγειν ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς καὶ ἀπὸ τοῦ περιστερᾶς περιστεριδεῖς.

ΒΟΜΒΑΥΛΙΟΙ] αὐληταί. τὸ δὲ βομβύλιος ἐν προσθέσει τοῦ α ἔφη βομβαύλιος, παίζων παρὰ τὸν αὐλόν. βομβύλιος δὲ εἶδος μελίσσης, καὶ εἴρηται παρὰ τὸ βομβεῖν.

832. (867.) ἸΟΛΑΟΣ ἥρως οὕτω τιμώμενος παρὰ Θηβαίοις. τὸ δὲ ἑξῆς, ὀπι-

σθέν μου, φησὶ, φυσῶντες τῷ πνεύματι αὐτῶν τὰ ἄνθη τῆς γλήχωνος ἀπέβαλον. ἐβάσταζε γὰρ φορτίον τῆς γλήχωνος. τὸ δὲ ΕΠΙΧΑΡΙΤΩΣ ἀντὶ τοῦ κεχαριτωμένως καὶ κεχαρισμένως ἡμῖν ἀπόλοιντ' ἄν.

836. (871.) ΤΕΤΡΑΠΤΕΡΥΛΛΙΔΩΝ] τῶν ἀκρίδων, παρὰ τὸ δ' ἔχειν πτερά. ΟΡΤΑΛΙΧΩΝ δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων κατὰ τὴν τῶν Βοιωτῶν διάλεκτον.

837. (872.) ΚΟΛΛΙΚΟΦΑΓΕ] κόλλιξ εἶδος ἄρτου περιφεροῦς. ΟΡΙΓΑΝΟΝ δὲ θηλυκῶς Ἀττικοί.

839. (874.) ΓΛΑΧΩ] ἡ γλαχὼ τῆς γληχοῦς. Ἀττικοὶ δὲ βληχώ φασιν.

ΨΙΑΘΩΣ] ψίαθος ἡ χαμεύνη καὶ τὸ φυτὸν ἐξ οὗ πλέκεται ψίαθος. *Gl. Victor.*

840. (875.) ΦΑΛΑΡΙΔΑΣ] οἱ μὲν γένος ὀρνίθων, οἱ δὲ τὰς ἐν τῇ Φαληρίδι γενομένας.

842. (877.) ΟΡΝΙΘΙΑΣ] οὕτως ὁ σφοδρὸς χειμών, ἐν ᾧ καὶ τὰ ὄρνεα διαφθείρεται. οὕτω δὲ καὶ ἄνεμος ὀρνιθίας, ὃς ὑπὲρ τὴν γῆν τὰ ὄρνεα στορέννυσιν ὑπὸ τῆς τοῦ ψύχους πνοῆς. ὁ δὲ Σύμμαχος χειμῶνα ὀρνιθίαν ἀποδίδωσι διὰ τὸ χειμῶνος ταῦτα τὰ ὄρνεα ἐπιφαίνεσθαι, ὡς παρὰ Ἀράτῳ.

844. (879.) ΣΚΑΛΟΠΑΣ] μύας τινάς, οὓς φαμεν σπάλακας.

845. (880.) ΙΚΤΙΔΑΣ] εἶδος ζώου, ὡς οἱ κάστορες. ἢ ἔνυδρον. ἔστι δὲ ἰχθυοφάγον.

ΚΩΠΑΙΔΑΣ] λίμνη ἐν Βοιωτίᾳ Κωπαΐς, ἐν ᾗ ἐγχέλεις πλεῖσται. ἔστι δὲ καὶ πόλις ὁμώνυμος.

847. (882.) ΔΟΣ ΜΟΙ ΠΡΟΣΕΙΠΕΙΝ] ὁ Δικαιόπολις ἀκούσας τὰ περὶ τῆς ἐγχέλεως, πρὸς τὸν βοιωτὸν λέγει ἄσμενος ὅτι ὦ τερπνὸν καὶ καλὸν ἡμῖν τέμαχος κομίσας τὴν ἔγχελυν, δός μοι αὐτὴν προσειπεῖν.

848. (883.) ΠΡΕΣΒΕΙΡΑΝ] ὁ στίχος ἀπὸ δράματος Αἰσχύλου Ὅπλων κρίσεως οὕτως ἐπιγεγραμμένου, ἐν ᾧ ἐπικαλεῖται τὰς Νηρεΐδας τις ἐξελθούσας κρῖναι, πρὸς τὴν Θέτιν λέγων "δέσποινα πεντήκοντα Νηρεΐδων χορόν."

849. (884.) ΚΗΠΙΧΑΡΙΤΤΑ] ἀντὶ τοῦ ἐπιχαρίτως ἔκβηθι τῷ ξένῳ.

850. (885.) Ω ΦΙΛΤΑΤΗ] ὁ Δικαιόπολις εἰληφὼς τὴν ἔγχελυν, λέγει αὐτὴν ἀσμένως ὁρᾶν.

852. (887.) ὁ ΜΟΡΥΧΟΣ ἐπὶ ὀψοφαγίᾳ κωμῳδεῖται. ἦν δὲ καὶ τῶν ἡδέως βιούντων. τραγῳδίας δὲ ποιητὴς οὗτος.

853. (888.) ΕΣΧΑΡΑΝ τὴν νῦν καλουμένην ἄρουλαν, ῥιπίδα δὲ τὸν φυσητῆρα.

854. (889.) Ἀττικῶς ΕΓΧΕΛΥΝ, Βοιωτοὶ ἔγχελιν. ΣΚΕΨΑΣΘΕ δὲ ἀντὶ τοῦ θεάσασθε, προσέχετε.

857. (892.) ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΧΑΡΙΝ] διὰ τὸ ἐπιξενίζεσθαι. παίζων δὲ ἔφη.

859. (894.) ΕΝΤΕΤΕΥΤΛΑΝΩΜΕΝΗΣ] ἀντὶ τοῦ μετὰ τεύτλων ἑψηθείσης. μετὰ τεύτλων γὰρ ἤσθιον τὰς ἐγχέλεις· λέγονται γὰρ τεύτλοις συνεψόμενοι ἥδισται εἶναι. καὶ ἀλλαχοῦ φησὶ "τὰς ἐν τεύτλοις λοχευομένας."

860. (895.) ΕΜΟΙ ΔΕ ΤΙΜΑ] ἐμοὶ δὲ τὸ τίμημα αὐτῆς ποῦ ἐστίν.

861. (896.) ΑΓΟΡΑΣ ΤΕΛΟΣ] ἔθος ἦν τὸ παλαιὸν, ὡς καὶ μέχρι τοῦ νῦν, τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ πιπράσκοντας τέλος διδόναι τοῖς λογισταῖς. λέγει οὖν ὁ Δικαιόπολις ὅτι τέλος λαμβάνω ταύτην ὑπὲρ ὧν ἐπώλησας.

862. (898.) ΙΩΓΑ] ἀντὶ τοῦ ἐγώ.

863. (899.) ΚΕΙΣ' ΑΞΕΙΣ ΙΩΝ] γράφεται καὶ ΙΩ ἀντὶ τοῦ ἐγὼ, καὶ δύο στιγμαὶ ἐν τῷ ἄξεις, εἶτα τὸ ἰώ.

864. (900.) ΟΤΙ Γ' ΕΣΤ' ΑΘΑΝΑΙΣ] ταῦτα, φησίν, ὠνήσομαι παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ἃ τοῖς Βοιωτοῖς οὐκ εἰσίν.

866. (902.) ΕΝΤ' ΕΚΕΙ] καὶ ἀφύαι καὶ κέραμοί εἰσιν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ.

868. (904.) ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΝ ΕΞΑΓΕ] διαβάλλει πάλιν τοὺς Ἀθηναίους ὡς πολλοὺς ἔχοντας συκοφάντας.

869. ΤΩ ΣΙΩ] τοὺς θεούς. *Gl. Victor.*

870. (906.) ΛΑΒΟΙΜΙ ΜΕΝ Τ' ΑΝ ΚΕΡΔΟΣ] εἰληφὼς τὸν συκοφάντην πεπληρωμένον ἁμαρτίας, καὶ πωλήσας ἅτε πίθηκον, εὑρήσω πολὺ κέρδος. ταῦτα δὲ εἰρωνευόμενος λέγει.

871. (907.) ΑΠΕΡ ΠΙΘΑΚΟΝ] ὥσπερ πίθηκον, ἁμαρτίας καὶ ἀδικίας πεπληρωμένον.

872. (908.) ὁ ΝΙΚΑΡΧΟΣ κωμῳδεῖται ὡς συκοφάντης. ΦΑΝΩΝ δὲ ἀντὶ τοῦ κατηγορήσων.

875. (914.) ΘΕΙΒΑΘΕΝ, ΙΤΤΩ ΔΕΥΣ] ἐκ τῆς Θήβης, ἴστω ὁ Ζεύς.

920. ΚΑΚΟΝ ΠΑΘΩΝ] ἠδικημένος. *Gl. Victor.*

877. (913.) ΟΡΝΑΠΕΤΙΟΙΣΙΝ] ἀντὶ τοῦ ὀρνέοις. ὡς ἐπὶ ἐθνῶν δὲ λέγει. διὰ τί ὀρνέοις πόλεμον ποιεῖς, ὡσεὶ ἔλεγε Βοιωτοῖς ἢ ἁπλῶς ἄλλοις.

879. (915.) ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΣΤΩΤΩΝ ΧΑΡΙΝ] οἷον οὐκ εἰς σὴν χάριν, ἀλλὰ τῶν παρόντων, ὡς φιλόπολις. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ἰδίως, φησί, φράσω διὰ τοὺς παρεστῶτας.

880. (916.) ΘΡΥΑΛΛΙΔΑΣ] διὰ τὰ ἐλλύχνια. ὡς ἀποῤῥήτου δὲ ὄντος τούτου δεινοῦ, εἰσφέρειν θρυαλλίδας εἰς τὰς Ἀθήνας.

884. (920.) ΕΣ ΤΙΦΗΝ] οἱ Ἀθηναῖοι τίφην καλοῦσι τὴν καλουμένην σίλφην. ἔστι δὲ ζῶον κανθαρῶδες. λέγει δὲ ὅτι ἐκ

ταύτης δήσας τις τὴν θρυαλλίδα ἡμμένην εἰσπέμπει εἰς τὰ νεώρια, ἐπιτηρήσας βορέαν πνέοντα, καὶ οὕτω καύσει τὰς ναῦς. νεώριον δὲ καλεῖται ὁ τόπος ὁ περιέχων τὰ πλοῖα, ἡνίκα ἂν ἑλκυσθῶσιν. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ἐμβαλὼν, ἐνδήσας τὴν θρυαλλίδα εἰς τὴν σίλφην.

886. (922.) ΔΙ' ΥΔΡΟΡΡΟΑΣ] διὰ στενοῦ τόπου. ὑδροῤῥόα καλεῖται τὸ μέρος τῆς στεφανίδος, δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται.

887. (923.) ΚΕΙΠΕΡ ΛΑΒΟΙΤΟ] ἐὰν ἅψηται, φησί, μόνον, εὐθὺς καίονται.

888. (924.) ΣΕΛΑΓΟΙΝΤ' ΑΝ] αἱ ναῦς δηλονότι. ταῦτα δὲ λέγει ἐπιπληττόμενος ὁ Δικαιόπολις τὸν συκοφάντην. ταῦτα δὲ εἰπὼν τύπτει εὐθὺς τὸν Νίκαρχον.

890. (926.) ΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ] ὁ Νίκαρχος τυπτόμενος ὑπὸ τοῦ Δικαιοπόλιδος τοῦτο λέγει.

891. (927.) ΦΟΡΥΤΟΝ] φρύγανον, σχοινίον, δέσμην χόρτου συρφετώδους. ἢ φρυγανώδη ἀκαθαρσίαν, ὡς τὸ "σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἀείρας." διὰ τοῦ ο μικροῦ. ἢ ψιαθῶδες πλέγμα, ἐν ᾧ τοὺς στάχυας ἐμβάλλουσιν. ἢ τὴν ἐκ φρυγάνων στρωμνήν.

892. (928.) ΩΣΠΕΡ ΚΕΡΑΜΟΝ] οἱ γὰρ καλῶς δεσμούμενοι κέραμοι δυσχερῶς καὶ μόλις κλῶνται.

893. (929.) ΕΝΔΗΣΟΝ Ω ΛΩΣΤΕ] διπλῆ καὶ μετάβασις εἰς μονοστροφικὴν δυάδα, διστιχεῖς ἔχουσαν τὰς περιόδους.

894. (930.) ΤΗΝ ΕΜΠΟΛΗΝ] ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τῆς πραγματείας κέρδος.

897. (932.) ΠΥΡΟΡΡΑΓΗΣ κέραμος ὁ ἐν πυρὶ ῥηγνύμενος. ὁ δὲ κέραμος πυροῤῥαγὴς γενόμενος σαθρὸν ἠχεῖ.

901. (935.) ΤΡΙΠΤΗΡ ΔΙΚΩΝ] δέον εἰπεῖν ἁλῶν, ὁ δὲ εἶπε δικῶν, διὰ τὸ ἐπιτρίβειν αὐτὸν τὰ πάντα δικάζοντα καὶ συκοφαντοῦντα.

902. (936.) ΦΑΙΝΕΙΝ] καὶ ἐπὶ τοῦ συκοφαντεῖν τὸ φαίνειν νοεῖται, καὶ ἐπὶ τοῦ ποιεῖν φῶς. διὰ τοῦτο καὶ λυχνοῦχον ἐπήγαγεν, ὃν λέγομεν φανὸν ἢ λαμπτῆρα.

904. (938.) ΠΩΣ Δ' ΑΝ ΠΕΠΟΙΘΟΙΗ] διὰ τὸ κράζειν καὶ βοᾶν τὸν συκοφάντην λέγει ὁ χορὸς ὅτι πῶς ἂν θαῤῥοίη τοιούτῳ ἀγγείῳ ἄνθρωπός τίς ποτε, τοιοῦτον ἦχον ποιοῦντι; παρόσον καὶ οἱ ἄνθρωποι παραιτοῦνται ἐπὶ τοιούτων κεράμων ἀναγκαῖόν τι βαλεῖν, φοβούμενοι τὸ σαθρὸν αὐτῶν. ΑΛΛΩΣ. τῷ συκοφάντῃ λέγει πῶς ἂν θαῤῥοίη τις, διὰ τὸ καὶ αὐτὸν κράζοντα μέγαν ἦχον ποιεῖν.

909. (944.) ΚΑΤΩΚΑΡΑ] κατὰ κορυφήν. οὕτως δὲ οἱ Ἀττικοὶ ὑφ' ἓν λέγουσι.

910. (945.) ΗΔΗ ΚΑΛΩΣ ΕΧΕΙ ΣΟΙ] ἤδη καλῶς ἐδεσμεύσατε. διπλῆ καὶ ἕπεται ὁμοία ἐκ τῶν ἐφθημιμερῶν τῇ πρώτῃ.

911. (946.) ΘΕΡΙΔΔΕΙΝ] θερίζειν, καταβάλλειν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν θεριζόντων, ὅτι τὰ δράγματα τιθέασιν, ἢ διότι πολλοὶ ἐθέριζον διὰ τὸν πόλεμον. τινὲς δέ φασι τὸν Δικαιόπολιν εἰρηκέναι, μέλλοντα λαβεῖν τὰ τοῦ Βοιωτοῦ φορτία.

912. (947.) ΑΛΛ' Ω ΞΕΝΩΝ ΒΕΛΤΙΣΤΕ] διπλῆ καὶ ἄλλη περίοδος τοῦ χοροῦ, ἰαμβικὴ καὶ αὕτη, ἐκ τριῶν μὲν διμέτρων ἀκαταλήκτων καὶ τετάρτου καταληκτικοῦ. ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑ δὲ ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΝ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν σωρόν.

916. (951.) ΜΟΛΙΣ Γ' ΕΝΕΔΗΣΑ] ὁ Δικαιόπολις λέγει, τὸν συκοφάντην. διπλῆ δὲ καὶ εἴσθεσις εἰς ἰάμβους δύο.

918. (953.) ΤΑΝ ΤΥΛΑΝ] τὸν τύλον τὸν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν γεγενημένον. ΑΛΛΩΣ. τὴν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν ἐν τῷ τραχήλῳ γινομένην τοῦ τραχήλου σκληρότητα, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχθοφόρων ζώων. ὃν δὲ εἶπεν ἄνω Ἰσμηνίαν, νῦν Ἰσμήνιχον ὁ Θηβαῖος καλεῖ.

919. (954.) ΕΥΛΑΒΟΥΜΕΝΟΣ] ἐπεὶ οἱ βαστάζοντες κεράμους εὐλαβῶς πάνυ καὶ προσεχόντως βαστάζουσι.

923. (958.) ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙ] ἔρχεται Λαμάχου ἄγγελος, λέγων τῷ Δικαιοπόλιδι ὅτι ἔπεμψε Λάμαχος σὺν τρισὶ δραχμαῖς καὶ ἑτέρᾳ μιᾷ, ὅπως εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Χοῶν δῷς μοι τῆς μὲν μιᾶς δραχμῆς κίχλας, τῶν δὲ γ' ἐγχέλυν.

925. (960.) ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΧΟΑΣ] εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Χοῶν. ἐπετελεῖτο δὲ Πυανεψιῶνος ὀγδόῃ, οἱ δὲ Ἀνθεστηριῶνος δεκάτῃ. φησὶ δὲ Ἀπυλλόδωρος Ἀνθεστήρια καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονύσῳ ἀγομένην, κατὰ μέρος δὲ Πιθοιγίαν, Χόας, Χύτραν. καὶ αὖθις ὅτι Ὀρέστης μετὰ τὸν φόνον εἰς Ἀθήνας ἀφικόμενος (ἦν δὲ ἑορτὴ Διονύσου Ληναίου), ὡς μὴ γένοιτο σφίσιν ὁμόσπονδος ἀπεκτονὼς τὴν μητέρα, ἐμηχανήσατο τοιόνδε τι Πανδίων. χοᾶ οἴνου τῶν δαιτυμόνων ἑκάστῳ παραστήσας, ἐξ αὐτοῦ πίνειν ἐκέλευσε μηδὲν ὑπομιγνύντας ἀλλήλοις, ὡς μήτε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κρατῆρος πίοι Ὀρέστης, μήτε ἐκεῖνος ἄχθοιτο καθ' αὑτὸν πίνων μόνος. καὶ ἀπ' ἐκείνου Ἀθηναίοις ἑορτὴ ἐνομίσθη οἱ Χόες. τοῦτο δ' ἡμῖν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν εἴρηται. τὸ δὲ χοᾶς ὅτε ἐπὶ μέτρων τίθεται, περισπᾶται, ὡς τὸ ἓξ χοᾶς χωρήσεται, καὶ αὖθις "τὴν ὑστάτην ἤκουσαν οἴνου τρεῖς χοᾶς ἡμῖν ἀποτίσειν κἀρεβίνθων χοίνικα." μέτρον δέ ἐστιν Ἀττικόν, χωροῦν κοτύλας ὀκτώ. καὶ ἀλλαχοῦ Ἀριστοφάνης "ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ βάδιζε τὴν κίστιν λαβών." οἱ γὰρ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον στεφάνους καὶ μύρα καὶ τραγήματα καὶ ἄλλα τινὰ τοι-

αὖτα παρετίθεσαν, οἱ δὲ καλούμενοι ἔφερον ἑψήματα καὶ κίστιν καὶ χοᾶ. Ὅμηρος περὶ τῆς κίστεώς φησι· "μήτηρ δ' ἐν κίστει ἐτίθει μενοεικέα δαῖτα, ὄψα τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες." χοὰς δὲ ὡς τιμάς, ἐκχύσεις, ἐναγίσματα ἐπὶ νεκροῖς, ἢ σπονδάς. ἐκπίπτει δὲ χρησμὸς, δεῖν χοὰς τοῖς τεθνεῶσιν ἐπάγειν ἀνὰ πᾶν ἔτος καὶ ἑορτὴν χοὰς ἄγειν. λέγονται καὶ θυσίαι νεκρῶν. Σοφοκλῆς· "πρῶτον μὲν ἱερὰς ἐξ ἀειῤῥύτου χοὰς κρήνης ἐνέγκοι δι' ὁσίων χειρῶν θιγών· ὅταν δὲ χεῦμα τοῦτ' ἀκήρατον λάβῃς, κρατῆρές εἰσιν ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη.

927. (962.) Ο ΠΟΙΟΣ ΟΥΤΟΣ] διασύρει τὸν Λάμαχον ὡσανεὶ ἄσημον ὄντα. ΤΑΛΑΥΡΙΝΟΣ δὲ ὑπομονητικὸς, καρτερικὸς ἐν τῇ μάχῃ.

929. (964.) ΚΑΤΑΣΚΙΟΙΣ ΛΟΦΟΙΣ] δυναμένοις σκιάν τινι ποιῆσαι. ἀντὶ τοῦ ἐπιμήκεις, μεγάλους.* ΚΡΑΔΑΙΝΩΝ δὲ σείων, παρὰ τὴν κράδην, ὃ τῆς συκῆς φύλλον δηλοῖ. ὅθεν τὸ κραδᾶν καὶ κραδαίνειν κυρίως τὸ τὰ τῆς συκῆς φύλλα σείειν καὶ πάλλειν. *Juni.*

930. (965.) οὐκ ἂν μὰ Δί' οὐ δοίην] ἐπὶ ὀψαρίου μόνον λέγεται τὸ τέμαχος, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων τόμος, οἷον τυροῦ.

931. (966.) ΑΛΛ' ΕΠΙ ΤΑΡΙΧΗ] ταρίχη ἐσθίων ὁπλιζέσθω· τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς πολέμοις ἤσθιον. δέον δὲ εἰπεῖν ἐπὶ ταρίχη ἀνιστάτω, ἔφη ἐπὶ ταρίχη τοὺς λόφους κραδαινέτω, διαπαίζων αὐτόν.

932. (967.) ΑΝ Δ' ΑΠΟΛΙΓΑΙΝΗ] ἐὰν δὲ θορυβῇ ἢ ὀξέως βοᾷ, παρὰ τὸ λίγα, καλέσω κατ' αὐτοῦ τοὺς ἀγορανόμους. λέγει δὲ τοὺς ἱμᾶντας, οὓς ἀγορανόμους ἤδη κατέστησεν ἄνω.

934. (969.) ΥΠΑΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ] ἀντὶ τοῦ μετὰ πτερύγων καὶ κιχλῶν καὶ κοψίχων. ὁ δὲ τρόπος ποιητικός. μιμεῖται δὲ τὸ μέλος.

935. (970.) ΕΙΔΕΣ Ω] ὑφ' ὃ κορωνὶς, ὑποχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν. καὶ ἔστι συζυγία κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὴς, φαντασίαν παρέχουσα ἐπιῤῥήματος, ὅτι τὰς στιχικὰς περιόδους οὐκ ἔχει ἐκ τοῦ αὐτοῦ στίχου. ἀλλ' οὐδ' εἰσὶ παρεισβατικαὶ πρὸς τὸ θέατρον, αἱ μὲν προηγητικαὶ, καὶ αὐτοῖς περίοδοί εἰσιν ἑπτὰ, κῶλα παιωνικὰ ἐκ μονομέτρου καὶ τετραμέτρου δὶς κἀκ τριῶν μέτρων. ΔΙΕΜΠΟΛΑιΝ δὲ τὸ πρὸς πραγματείαν ἐπιτήδεια ἀγοράζειν.

938. (973.) ΩΝ ΤΑ ΜΕΝ ΕΝ ΟΙΚΙΑ] τῶν ὀρνέων τὰ μὲν χρήσιμα καὶ ἀνθηρὰ κατὰ τοὺς οἴκους τρέφομεν, τὰ δὲ μὴ ἀνθηρὰ ἐσθίομεν. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ τῶν ὀρνέων τὰ μὲν ἐάσει νέμεσθαι ἐν τῇ οἰκίᾳ, τὰ δὲ νέμεται. ἔπαιξε δὲ εἰπὼν παρὰ προσδοκίαν τὰ χλιαρά.

939. ΧΛΙΑΡΑ] ἔνθερμα. *Gl. Victor.*

941. (976.) ΠΟΛΕΜΟΝ] ἐσωματοποίησε τὸν πόλεμον·- διὸ ἔφη, οὐχ ὑποδέξομαι αὐτὸν ὡσανεὶ ἄνθρωπόν τινα. αἱ δὲ ἀκολουθητικαὶ περίοδοι εἰσὶ δεκάκωλοι ἐξ ἐννέα παιωνικῶν τετραμέτρων, καὶ ἑνὸς τετραμέτρυυ τροχαϊκοῦ καταληκτικοῦ.

942. (977.) ΤΟΝ ΑΡΜΟΔΙΟΝ ΑιΣΕΤΑΙ] ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ᾖδόν τι μέλος Ἁρμοδίου καλούμενον, οὗ ἡ ἀρχή "φίλτατε Ἁρμόδιε, οὔτι που τέθνηκας." ᾖδον δὲ αὐτὸ εἰς Ἁρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα, ὡς καθῃρηκότας τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν τυραννίδα. ἐπέθεντο δ' αὐτοῖς τιμωρίας χάριν, ἀλλ' οὐχ ὑπεροχῆς, ὡς Ἀριστοτέλης Πολιτικῶν έ, διὰ τὸ προπηλακίσαι μὲν τὴν Ἁρμοδίου ἀδελφὴν, ἐπηρεάσαι δ' Ἁρμόδιον· ὁ γὰρ Ἁρμόδιος διὰ τὴν ἀδελφήν, ὁ δ' Ἀριστογείτων διὰ τὸν Ἁρμόδιον. ἦν δὲ καὶ ἕτερα μέλη, τὸ μὲν Ἀδμήτου λεγόμενον, τὸ δὲ Λάμπωνος, ὁ δὲ λόγος, οὐδέποτε παρ' ἐμοὶ ἑστιαθήσεται ὁ πόλεμος. ΠΑΡΟΙΝΙΟΣ δὲ μέθυσος καὶ ὑβριστὴς, δηλονότι ὁ πόλεμος.

944. (979.) ΕΠΙ ΠΑΝΤ' ΑΓΑΘ' ΕΧΟΝΤΑΣ] ἐφ' ἡμᾶς τοὺς γεωργούς. ΕΠΙΚΩΜΑΣΑΣ ἀντὶ τοῦ μετὰ φθορᾶς εἰσπεσών.

946. (984.) ΠΡΟΣΕΤΙ ΠΟΛΛΑ] ἐν τῷ πίνειν πολλὰ ἐμοῦ προκαλουμένου αὐτὸν καὶ λέγοντος "πῖνε καὶ ἀνάκεισο ἥσυχος·" καὶ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον τὰ πράγματα συνέτριψε καὶ ἠφάνιζε τὰς χάρακας καὶ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων. ΦΙΛΟΤΗΣΙΑΝ δὲ ἔλεγον τὴν φιάλην τὴν διδομένην ἐν τοῖς συμποσίοις.

948. (983.) ΧΑΡΑΚΑΣ] τοὺς πεπηγότας καλάμους ἐν τοῖς ἀμπέλοις ἔκαιεν, ἤγουν τὰς ἀμπέλους ἀπὸ μέρους.

949. (984.) ΕΞΕΧΕΙ Θ' ΥΜΩΝ ΒΙΑι] ὡς ἐπὶ πολέμου. ἔδει δὲ ἐκ τῶν πίθων εἰπεῖν, οὐκ ἐκ τῶν ἀμπέλων.

950. (985.) ΤΑ Δ' ΕΠΙ ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ] πρὸς τὰ ἄνω ἀπέδωκε περὶ τοῦ Δικαιοπόλιδος· τὰ γὰρ διὰ μέσου περὶ τοῦ πολέμου εἴρηται. ὁ δὲ λόγος, Δικαιόπολις σπουδάζει περὶ τὸ δεῖπνον.

951. (986.) ΔΕΙΓΜΑ] τὰ πτερά. οἷον τῆς παρ' αὐτῷ ἔνδον τρυφῆς σημεῖον πρόκειται τῶν θυρῶν αὐτοῦ τὰ τῶν ὀρνίθων πτερά.

952. (987.) Ω ΚΥΠΡΙΔΙ] ἀντὶ τοῦ ὦ εἰρήνη. καλῶς δὲ εἰρήνη τῇ Ἀφροδίτῃ καὶ ταῖς Χάρισι φίλη, ὅτι οἱ γάμοι καὶ αἱ ἑορταὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰρήνης ἄγονται, καὶ ὅτι ἡδίστη καὶ ἐπίχαρίς ἐστιν.

954. (989.) ΩΣ ΚΑΛΟΝ ΕΧΟΥΣΑ] σωματοποιεῖ τὴν εἰρήνην, καὶ κάλλος αὐτῇ περιτίθησι, καὶ ἔρωτα αὐτῆς ἔχειν βούλεται.

ΕΛΑΝΘΑΝΕΣ] ἐμὲ δηλονότι ὦ εἰρήνη.

956. (991.) ΩΣΠΕΡ Ο ΓΕΓΡΑΜΜΕ-

ΝΟΣ] Ζεῦξις ὁ ζωγράφος ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης ἐν ταῖς Ἀθήναις ἔγραψε τὸν Ἔρωτα ὡραιότατον, ἐστεμμένον ῥόδοις. ὁ δὲ νοῦς ὑπερβατοῦ· ἐλάνθανές με οὕτως εὐειδὴς οὖσα ὡς ὁ γεγραμμένος Ἔρως. ΑΝΘΕΜΩΝ ἀντὶ τοῦ ῥόδων.

957. (992.) Η ΠΑΝΤ ΓΕΡΟΝΤΙΟΝ] εἰ καὶ γέροντά με δοκεῖς ὁρᾷν, ὅμως λαβών σε ἰσχύσω συγγενέσθαι σοι τρὶς καὶ πολλάκις. παίζει δὲ ἑξῆς.

959. (994.) ΑΜΠΕΛΙΔΟΣ ΟΡΧΟΝ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν σχῆμα συνουσίας τοῦτο ἔφη ὡς γεωργός. παρὰ δὲ τὸν ὄρχατον φυτεῦσαι μοσχεύματα σύκων· οὕτως δὲ καλοῦνται αἱ νέαι συκαῖ. μοσχίδια δὲ τὰ νέα βλαστήματα, καὶ ἡ ἁπαλὴ καὶ νέα λύγος μόσχος· Ὅμηρος "μόσχοισι λύγοισιν." ΟΡΧΟΝ δὲ οἷον ὄρχατον. κωμικῶς ὡς φιλογέωργος ἀλληγορεῖ ὡς ἐπὶ συνουσίας. ἐμφαντικῶς κατὰ γεωργίαν τὸ ΜΑΚΡΟΝ. ὄρχος δὲ καὶ ὄρχατος στίχος ἀμπέλων ἢ ἑτέρων φυτῶν, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι δι' αὐτῶν τὰς τάξεις τῶν φυτῶν.

961. (996.) ΗΜΕΡΙΣ ἡ ἄμπελος, ὥς φησιν Ὅμηρος "ἡμερὶς ἡβώωσα." εἴρηται δὲ διὰ τὸ ἡμερῶσαι τὸ τῶν ἀνθρώπων φῦλον.

966. (1001.) ΑΣΚΟΝ ΚΤΗΣΙΦΩΝΤΟΣ] ὡς παχὺς καὶ προγάστωρ ὁ Κτησιφῶν κωμῳδεῖται. ἐτίθετο δὲ ἀσκὸς πεφυσημένος ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ, ἐφ' οὗ ἔδει τοὺς πίνοντας πρὸς ἀγῶνα ἑστάναι, καὶ τὸν πρῶτον πιόντα ὡς νικήσαντα λαμβάνειν ἀσκόν. ἔπινον δὲ μέτρον τι οἷον χοᾶ.

968. (1003.) ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΟΣ] καλοῦντος εἰς τὴν τῶν Χοῶν ἑορτὴν πάντας, ἐκάλουν δὲ οἱ κήρυκες σάλπιγγας βαστάζοντες καὶ ἐσήμαινον.

969. (1004.) ΑΝΑΒΡΑΤΤΕΤΕ] ἀναστρέψατε τὰ ὀπτώμενα κρέα, καὶ ὀπτηθέντα ἐξέλκετε.

971. ΑΝΑΠΕΙΡΩ] πήξω, κεντήσω. *Gl. Victor.*

972. (1007.) ΖΗΛΩ ΣΕ ΤΗΣ ΕΥΒΟΥΛΙΑΣ] θαυμάζω τὴν εὐβουλίαν σου ὦ Δικαιόπολι. διπλῆ δὲ καὶ περίοδος ἑπτάκωλος ἀμοιβαία, ἧς τὸ πρῶτον ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ δύο, καὶ ἐν εἰσθέσει κῶλα δ'. καὶ ἐν εἰσθέσει κῶλον ἓν ὅμοιον τῷ πρώτῳ καὶ πέντε ἐν παρεκθέσει ἰαμβικὰ ἑφθημιμερῆ. ἐξ ὧν ἀμφοτέρων γίνονται στίχοι ὅμοιοι τοῖς δύο ἕξ. ἐν εἰσθέσει δὲ κῶλον ὅμοιον τῷ πρώτῳ. ἑπτὰ στίχοι ὁμοίως ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί.

978. ΥΠΟΣΚΑΛΕΥΕ] ἀνάστρεφε, κίνει. *Gl. Victor.*

982. (1017.) ΟΙΜΟΙ ΤΑΛΑΣ] ἔρχεται ἀνὴρ Ἀθηναῖος, γεωργός, ἀπολέσας αὑτοῦ τὰς βόας, ληφθείσας ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν, δεόμενος τοῦ Δικαιοπόλιδος λαβεῖν τῆς εἰρήνης πρὸς πέντε ἔτη.

983. (1018.) ΚΑΤΑ ΣΕΑΥΤΟΝ ΝΥΝ ΤΡΕΠΟΥ] ἀντὶ τοῦ ἐν σεαυτῷ ἔχε τὴν κακοδαιμονίαν, μὴ ἐπιμίγνυσο ἡμῖν κακοδαιμονῶν.

984. (1019.) ΣΠΟΝΔΑΙ ΓΑΡ ΕΙΣΙ ΜΟΙ ΜΟΝΩι] ἐπεὶ αὐτὸς ἐσπείσατο μόνος εἰρήνην πρὸς Λακεδαιμονίους.

985. (1020.) ΚΑΝ ΠΕΝΤ' ΕΤΗ] ἀντὶ τοῦ εἰς πέντε ἔτη. τὸ δὲ ΜΕΤΡΗΣΟΝ οἷον δάνεισον· καὶ Ἡσίοδος "εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι," καὶ Θεόπομπος Καπήλισιν "ἢ μετάδος, ἢ μέτρησον, ἢ τιμὴν λάβε."

987. (1022.) ΑΠΟ ΦΥΛΗΣ] ὄνομα δήμου. καὶ Μένανδρος Δυσκόλῳ "νομίζετ' εἶναι τὸν τόπον Φυλήν."

988. (1023.) ΛΕΥΚΟΝ ΑΜΠΕΧΗι] ἀντὶ τοῦ λευχειμονεῖς· οἱ γὰρ Φυλάσιοι λευκὰ ἐφόρουν. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΜΕΝΤΟΙ] καὶ οὗτοι, φησίν, ἦσαν, οἵπερ με ἔτρεφον καὶ ἐποίουν τρυφᾷν βόες.

990. (1025.) ΒΟΛΙΤΟΙΣ] βόλιτον οἱ Ἀττικοὶ οὕτως ἔλεγον χωρὶς τοῦ β, ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν πάσῃ τρυφῇ, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς. βολίτοις δέ, ὅτι περὶ βοῶν ὁ λόγος αὐτῷ. ΑΛΛΩΣ. δέον εἰπεῖν ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, βολίτοις εἶπε παρ' ὑπόνοιαν παίζων. ἢ ἐπειδὴ διὰ τῆς κόπρου τὰ σπέρματα θάλλειν ποιοῦσιν οἱ γεωργοὶ καὶ καρπὸν πλεῖστον ποιεῖν, ἐξ οὗ τρέφονται, τοῦτο εἴρηκε.

991. (1026.) ΑΠΟΛΩΛΑ ΤΩΦΘΑΛΜΩ] ἀπώλεσα τοὺς ὀφθαλμούς μου, κλαίων καὶ ὀδυρόμενος τοὺς βόας.

993. (1028.) ΥΠΑΛΕΙΨΟΝ] ἀντὶ τοῦ ἔγχρισον τοὺς ὀφθαλμούς μου ταχέως.

994. (1029.) ΟΥ ΔΗΜΟΣΙΕΥΩΝ ΤΥΓΧΑΝΩ] δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ καὶ δημόσιοι προῖκα ἐθεράπευον. φησὶν οὖν καὶ οὗτος ὅτι οὐ τῶν δημοσιευθέντων ἰατρῶν τυγχάνω. οἷον οὐ κοινῇ ἐσπεισάμην, τουτέστι σὺν τῇ πόλει, ἰδίᾳ δὲ καὶ ἐμαυτῷ μόνῳ.

995. (1030.) ΙΘ' ΑΝΤΙΒΟΛΩ] ἱκετεύω· δός μοι τῆς εἰρήνης, ὅπως ἀπολάβω τοὺς βόας.

996. (1031.) ΠΡΟΣ ΠΙΤΤΑΛΟΥ] ὁ Πίτταλος οὗτος ἰατρὸς παρὰ Ἀθηναίοις. λείπει δὲ τοὺς μαθητάς. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶπεν ὑπάλειψον τοὺς ὀφθαλμούς, ὡσεὶ ἔλεγεν ἄπελθε, ἐγχρίου παρὰ Πιττάλου.

998. (1033.) ΤΟΝ ΚΑΛΑΜΙΣΚΟΝ] τὸν χαλκοῦν ἢ τὸν ἀργυροῦν, οἵους ἔχουσιν οἱ ἰατροί.

999. (1034.) ΣΤΡΙΒΙΛΙΚΙΓΞ] ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ῥανίδα. στρίβος δὲ καλεῖται ἡ λεπτὴ καὶ ὀξεῖα βοή, λίκιγξ δὲ ἡ ἐλαχίστη βοὴ τοῦ ὀρνέου. λέγει δὲ ὅτι οὐδὲ

ἐλάχιστόν σοι μέρος μεταδίδωμι. ΤΟΙΝ ΓΕΩΡΓΟΙΝ δὲ τοῖν τὴν γῆν ἐργαζομένοιν.

1001. (1036.) ΑΝΗΡ ΑΝΕΥΡΗΚΕ] διπλαῖ· αὕτη γάρ ἐστιν ἡ περίοδος ὁμοίως τῇ ἀνωτέρᾳ ἑπτάκωλος ἀντιστρέφουσα.

1003. (1038.) ΜΕΤΑΔΩΣΕΙΝ] τῶν σπονδῶν δηλονότι. ΣΤΑΘΕΥΕ δὲ ὄπτα.

1006. (1041.) ΟΡΘΙΑΣΜΑΤΩΝ) ἀνατάσεως ῥημάτων. τῶν μετὰ βοῆς κόμπων, ἢ τῶν μελῶν, παρόσον ὄρθιος νόμος κιθαρῳδικός.

1007. (1042.) ΤΑ'ΓΧΕΛΕΙΑ] ἢ λείπει τὰ κρέα, ἵν' ᾖ τὰ ἐγχέλεια κρέα, ἢ λέγει τὰς ἐγχέλεις. ΛΑΣΚΩΝ δὲ φωνῶν, βοῶν.

1011. (1046.) ΞΑΝΘΙΖΕΤΕ] οἷον τῷ μέλιτι χρίετε, ἢ πυῤῥὰ τῇ ὀπτήσει ποιεῖτε. ἡ δὲ καλῶς ἔχουσα ὄπτησις τῶν κρεῶν ἐστὶν, ὅταν πυῤῥὰ ᾖ.

1012. (1047.) ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙ] ἔρχεται ἀνήρ τις παράνυμφος βαστάζων κρέα τῷ Δικαιοπόλιδι παρά τινος νυμφίου, καὶ αἰτεῖ αὐτὸν λαβεῖν ἐν βησίῳ μικρὸν τῆς εἰρήνης, ὅπως μὴ ἐξέρχοιτο εἰς πόλεμον ὁ νυμφίος, ἀλλὰ μένοι τερπόμενος σὺν τῇ γυναικὶ αὐτοῦ.

1015. (1050.) ΕΓΧΕΑΙ] ἐπιχεῖν, ἐπιβαλεῖν. ΤΩΝ ΚΡΕΩΝ δὲ ὧν ἔπεμψέ σοι. ΕΣ ΤΟΝ ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΝ δὲ, εἰς τὴν μυροθήκην. ἔστι δὲ λήκυθος ἡ ὦτα μὴ ἔχουσα, ἧς οὐκ ἔστι λαβέσθαι.

1017. (1052.) ΕΙΡΗΝΗΣ ΕΝΑ] ὡσεὶ ἔλεγε κοχλιάριον ἕν.

1019. (1054.) ΩΣ ΟΥΚ ΑΝ ΕΓΧΕΑΙΜΙ] παραιτεῖται ὁ Δικαιόπολις μεταδοῦναι τῆς εἰρήνης.

1020. (1055.) Η ΝΥΜΦΕΥΤΡΙΑ] ἔρχεται νυμφεύτρια δεομένη Δικαιοπόλιδος, καὶ λέγουσα ὅτι ἔπεμψέ μέ τις νύμφη δεηθῆναί σου πρὸς τὸ λαβεῖν τῆς εἰρήνης, ὅπως ἀλείφῃ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ μὴ ἐξέρχοιτο εἰς πόλεμον. κωφὸν δὲ εἰσάγει τὸ πρόσωπον τῆς νυμφευτρίας.

1022. (1057.) ΦΕΡΕ ΔΗ ΤΙ ΣΥ ΛΕΓΕΙΣ] παραθεὶς τὸ οὖς ἤκουσεν ὁ Δικαιόπολις τῆς νυμφευτρίας.

ΩΣ ΓΕΛΟΙΟΝ] κράζων καὶ ἀστευόμενος ὁ Δικαιόπολις ἐφ' οἷς ἤκουσε παρὰ τῆς νυμφευτρίας λέγει τὸ "ὡς γελοῖον ὦ θεοὶ τὸ δέημα τῆς νύμφης." τὸ δὲ δέημα αὐτῆς ἦν μικρὸν τῆς εἰρήνης λαβεῖν, ὅπως ἀλείφοι ταύτῃ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τὰς νύκτας καὶ μὴ ἐς πόλεμον ἐξέρχοιτο.

1024. (1059.) ΤΟ ΠΕΟΣ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὴν οἰκίαν εἶπε τὸ πέος.

1027. (1062.) ΥΠΕΧ' ΩΔΕ ΔΕΥΡΟ] πρόφερε τὸ ἀλάβαστρον, φησίν, ἐξ οὗ ἀλείφονται οἱ δειπνοῦντες, τὴν τοῦ μύρου λήκυθον. ΟΙΣΘ' ΩΣ Π. Τ.] κατ' ἐρώτησιν τοῦτο ἀναγνωστέον. τὸ δὲ ἑξῆς ὡς συμβουλεύοντος καὶ ὑποτιθεμένου πῶς αὐτῷ δεῖ χρήσασθαι.

1029. (1064.) ΤΟΥΤΩΙ] τῷ ἀλείμματι. λέγει δὲ τῇ εἰρήνῃ. τὸ δὲ ΚΑΤΑΛΕΓΩΣΙΝ ἀντὶ τοῦ κατατάττωσιν.

1031. (1066.) ΟΙΝΗΡΥΣΙΝ] τὴν τοῦ οἴνου κοτύλην, ᾗ ἀρύονται.

1033. (1068.) ΤΑΣ ΟΦΡΥΣ ΑΝΕΣΠΑΚΩΣ] ἐσκυθρωπακώς.

1035. (1070.) ΙΩ ΠΟΝΟΙ ΤΕ] ἔρχεταί τις εἰς πόλεμον καλῶν τὸν Λάμαχον.

1036. (1071.) ΑΜΦΙΧΑΛΚΟΦΑΛΑΡΑ] ἀντὶ τοῦ πολύχαλκα. τραγικώτερον δὲ λέγει διὰ τὸ μεγαλοῤῥῆμον τοῦ Λαμάχου.

1038. (1073.) ΛΟΧΟΥΣ] ἔνιοι μὲν τὸ ἐξ ἀνδρῶν ὀκτὼ σύστημα, οἱ δὲ τὸ ἐξ ἀνδρῶν δώδεκα, οἱ δὲ τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀνδρῶν πλῆθος, ὃ καὶ τέλειόν φασι καὶ σύμμετρον. καὶ λοχαγὸς προστάτης καὶ ἡγεμὼν ὁ αὐτός ἐστι, πρῶτος καὶ ἄριστος τοῦ λόχου. παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις ὑπῆρχον τέσσαρες λόχοι, οἷς ἐκέχρητο ὁ βασιλεὺς, ὡς ἀλλαχοῦ Ἀριστοφάνης· "γνώσεσθ' ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσὶ λόχοι τέσσαρες μαχίμων ἀνδρῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων." καὶ καταλοχίσαι τὸ εἰς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ. ΛΟΦΟΥΣ δὲ περικεφαλαίας· λόφος γὰρ καὶ τὸ περικεφαλαίας ἄκρον καὶ γῆς ἀνάστημα.

1039. (1074.) ΤΑΣ ΕΙΣΒΟΛΑΣ] τὰς εἰσόδους τῶν πολεμίων στρατῶν. ΝΙΦΟΜΕΝΟΝ δὲ ὡς χιόνος οὔσης.

1040. (1075.) ΧΥΤΡΟΥΣ] Θεόπομπος τοὺς διασωθέντας ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ἑψῆσαί φησι χύτρας πανσπερμίας, ὅθεν οὕτω κληθῆναι τὴν ἑορτὴν, καὶ θύειν τοῖς χουσὶν Ἑρμῇ χθονίῳ· τῆς δὲ χύτρας οὐδένα γεύσασθαι. τοῦτο δὲ ποιῆσαι τοὺς περισωθέντας ἱλασκομένους τὸν Ἑρμῆν καὶ περὶ τῶν ἀποθανόντων. ἤγετο δὲ ἡ ἑορτὴ Ἀνθεστηριῶνος τρίτῃ ἐπὶ δέκα, ὡς Φιλόχορος. ΑΛΛΩΣ. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἄγονται οἵ τε Χύτροι καὶ οἱ Χόες ἐν Ἀθήναις τῷ Διονύσῳ καὶ Ἑρμῇ. οὕτω Δίδυμος.

1041. (1076.) ΕΜΒΑΛΕΙΝ ΒΟΙΩΤΙΟΥΣ] πολέμιοι γὰρ ἦσαν οἱ Βοιωτοί. ἐν τοῖς ἄνω οὖν ὁ Δερκέτης ἔφη ὅτι Βοιωτοί τινες ἀφείλοντό μου τὸ ζεῦγος τῶν βοῶν.

1043. (1078.) ΟΥ ΔΕΙΝΑ ΜΗ 'ΞΕΙΝΑΙ ΜΕ] ὁ Δικαιόπολις "οὐ δεινόν" φησί "μὴ ἐξουσίαν ἔχειν με ἑορτάσαι," ἴσως διὰ τὸν τῶν στρατιωτῶν θόρυβον.

1044. (1079.) ΠΟΛΕΜΟΛΑΜΑΧΑΙΚΟΝ] ἔμφασιν ἔχει, ὡσεὶ ἔφη ξενικὸν ἢ Κορινθιακόν.

1045. (1080.) ΚΑΤΑΓΕΛΑιΣ] διὰ τὸ εἰπεῖν πολεμολαμαχαϊκόν.

1046. (1081.) ΓΗΡΥΟΝΗι] ἀντὶ τοῦ τετρακεφάλῳ. αἰνίττεται δὲ εἰς τὴν Λαμάχου περικεφαλαίαν, τρεῖς λόφους ἔχουσαν ἀπὸ τῶν περικειμένων αὐτῇ πτίλων. ὃ δὲ θέλει εἰπεῖν, τοῦτό ἐστι· βούλει πρὸς

δυσκαταγώνιστόν τινα μάχεσθαι; ὁ γὰρ Γηρυόνης, οὗ ἐμνήσθη, τρικέφαλος ἦν καὶ πολὺν ἀγῶνα παρέσχε τῷ Ἡρακλεῖ. δείκνυσι δὲ αὐτῷ τι τῶν τετραπτερυλλίδων ἅμα τοῦτο λέγων. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Γηρυόνῃ τρισωμάτῳ, τετραπτίλῳ εἶπεν.

1047. (1082.) ΑΙ ΑΙ] *τούτων τινὲς τὸ μὲν πρῶτον διὰ τῆς αι διφθόγγου, θρηνητικὸν γὰρ, τὸ δὲ δεύτερον ψιλόν, θαυμαστικὸν γάρ.*

1048. ΟΙΑΝ ΑΓΓΕΛΙΑΝ] *τὸν πόλεμον δηλονότι.*

1049. (1083.) ΑΙ ΑΙ, ΤΙΝΑ Δ' ΑΥ ΜΗ ΠΡΟΣΤΡΕΧΕΙ] *ἔρχεται ἄγγελος καλῶν τὸν Δικαιόπολιν εἰς δεῖπνον, καὶ φησί.*

1051. (1085.) ΒΑΔΙΖΕ ΤΗΝ ΚΙΣΤΙΝ] *τότε γὰρ οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον στεφάνους καὶ μύρα καὶ τραγήματα καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρετίθεσαν, οἱ δὲ καλούμενοι ἔφερον ἐψήματα.* ΚΙΣΤΙΝ *δὲ τὴν ὀψοθήκην. Ὅμηρος "μήτηρ δ' ἐν κίστει ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδήν, ὄψα τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες." χοᾶ δὲ ἐπεφέροντο οἱ καλούμενοι, ἵνα μὴ κοινωνῶσιν ἄλλου ποτηρίου, διὰ τὴν ἐπὶ Ὀρέστῃ γενομένην αἰτίαν.*

1053. (1087.) ΕΓΚΟΝΕΙ] *ἀντὶ τοῦ σπεῦδε· μέλλοντας γὰρ αὐτοὺς δειπνεῖν ἐπέχεις.*

1057. (1091.) ΣΗΣΑΜΟΥΝΤΕΣ] *ἄλλο σησαμοῦς καὶ ἄλλο σησάμη. σησαμοῦς μὲν εἶδος πλακοῦντος, σησάμη δὲ ἣν ἡμεῖς καλοῦμεν σησαμίδα.* ΙΤΡΙΑ *δὲ καὶ πυρώδη πλάσματα.*

1058. (1092.) ΟΡΧΗΣΤΡΙΔΕΣ] *ὑπερβατόν ἐστιν· ὀρχηστρίδες πάρεισι καλαὶ, καὶ τὰ φίλτατα τοῦ Ἁρμοδίου, τουτέστι τὰ εἰς Ἁρμόδιον σκολιὰ ᾄσματα· ὅπερ ἀνωτέρω ἔφη "Ἁρμοδίου μέλος ᾄσεται."*

1060. (1094.) ΕΠΕΓΡΑΦΟΥ ΤΗΝ ΓΟΡΓΟΝΑ] *ὅτι ἐζωγράφουν ἐν τῇ ἀσπίδι μεγάλην Γοργόνα.*

1062. (1096.) ΤΟΝ ΓΥΛΙΟΝ] *γυλιὸς σπυριδῶδες πλέγμα, ἐν ᾧ τὰς τροφὰς ἔχοντες οἱ στρατιῶται ἐβάδιζον ἐπὶ πόλεμον.*

1064. ΘΥΜΙΤΑΣ] *ἐκ θυμῶν κατασκευασθέντας. Gl. Victor.*

1066. (1100.) ΘΡΙΟΝ ΤΑΡΙΧΟΥΣ] *ἐπεὶ ἐπὶ φύλλων τὰ τεμάχη βαλλόμενα βαστάζονται.* ΣΑΠΡΟΥ *δὲ ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ μὴ νέου. σκεύασμα δέ τι παρὰ Ἀθηναίοις τὸ θρῖον, ὅπερ λαμβάνει ὕειον στέαρ ἢ ἐρίφειον καὶ σεμίδαλιν καὶ γάλα, καὶ οὕτως εἰς φύλλα συκῆς ἐμβαλλόμενον ἥδιστον ἀποτελεῖ βρῶμα. οὕτω Δίδυμος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἄλλη τις σκευασία θρῖον, ἐγκέφαλος μετὰ γάρου καὶ τυροῦ κατασκευαζόμενος, καὶ ἑλιττόμενος ἐν φύλλῳ συκῆς καὶ ὀπτώμενος.*

1074. (1108.) ΤΟ ΛΟΦΙΟΝ] *ἐὰν μὲν ὑποκοριστικὸν, δηλοῖ ἐλάττονα τῶν τριῶν λόφων. ἐὰν δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου, προπερισπᾶται καὶ δηλοῖ τὴν θήκην.*

1075. (1109.) ΛΕΚΑΝΙΟΝ] *κρατῆρα πεπληρωμένον τῶν λαγῴων κρεῶν. λεκάνια δὲ καὶ λεκανίδας τὰ μείζονα τῶν ὀξυβάφων καὶ ἐκπέταλα.*

1076. (1110.) ΤΡΙΧΟΒΡΩΤΕΣ] *σῆτες. θρὶψ σκώληξ κατεσθίων τὰς τρίχας. καὶ προπερισπωμένως δὲ λέγεται τριχοβρῶτες.*

1077. (1111.) *κυρίως μὲν* ΜΙΜΑΡΚΙΣ *ἡ λαγῴα χορδὴ ἐκ τῶν ἐντέρων· χρῶνται δὲ καὶ ἐπὶ χοίρου.* ΑΛΛΩΣ. *μίμαρκις σκευασία τις τῆς κοιλίας ἢ τῶν ἐντέρων. οἱ δὲ τὴν ἐκ τοῦ λαγῴου αἵματος καὶ τῶν ἐντοσθίων σκευαζομένην καρύκην.*

1078. (1112.) ΑΝΘΡΩΠΕ ΒΟΥΛΕΙ] *κατ' ἐρώτησιν. δηλοῖ δὲ τὸ ἐν ἔχθρᾳ εἶναι.*

1080. (1114.) ΚΑΠΙΤΡΕΨΑΙ ΛΑΜΑΧΩι] *ἐπιτρέψαι ὥστε κρῖναι. καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπιτροπεῖ "ἐπιτρεπτέον τινί ἐστι περὶ τούτων." ταῦτα δὲ διαλέγεται πρὸς τὸν οἰκέτην διασύρων καὶ παίζων τὸν Λάμαχον.*

1081. (1115.) ΠΟΤΕΡΟΝ ΑΚΡΙΔΕΣ] *διασύρει τὸν Λάμαχον ὡς ἀκρίδας ἐσθίοντα, ἢ ὅτι πρότερον εὐτελεῖ ἐχρῆτο τῇ διαίτῃ.*

1083. (1117.) ΚΑΘΕΛΩΝ ΜΟΙ ΤΟ ΔΟΡΥ] *παρατηρητέον ὅπως ὁ μὲν φιλοπόλεμος ὢν πάντα τὰ εἰς πόλεμον ζητεῖ, ὁ δὲ ἀντιστρόφως τὰ εἰς εἰρήνην.*

1084. (1118.) ΧΟΡΔΗ *καλεῖται τὸ παχὺ ἔντερον τοῦ προβάτου.*

1085. (1119.) ΤΟΥΛΥΤΡΟΝ] *τὴν θήκην. τὸ ἐντελὲς τὸ ἔλυτρον.*

1086. (1120.) ΤΟΥΔ' ΑΝΤΕΧΟΥ] *τοὐβελίσκου, ὥστε τὰ ἐμπεπαρμένα κρέα ἢ τὴν χορδὴν μὴ ἑλκύσαι.*

1087. (1121.) ΤΟΥΣ ΚΙΛΛΙΒΑΝΤΑΣ] *τρισκελῆ τινὰ σκευάσματα, ἐφ' ὧν ἐπιτιθέασι τὰς ἀσπίδας, ἐπειδὰν κάμωσι πολεμοῦντες.*

1088. (1122.) ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΜΗΣ ΤΟΥΣ ΚΡΙΒΑΝΙΤΑΣ] *λείπει γαστρός, ἵν' ᾖ, καὶ τῆς ἐμῆς γαστρὸς τὴν ἀνάπαυσιν ἔκφερε τοὺς κριβανίτας ἄρτους. ἔπαιξε δὲ χαριέντως, ὅτι καὶ οὗτοι περιφερεῖς ὡς αἱ ἀσπίδες.*

1089. (1123.) *περιφραστικῶς τὴν ἀσπίδα.* ΓΟΡΓΟΝΩΤΟΝ *δὲ τὴν ἔχουσαν Γοργόνα.*

1093. (1127.) ΚΑΤΑΧΕΙ ΣΥ ΠΑΙ] *εἰς τὸν ὀμφαλὸν τῆς ἀσπίδος, ἵνα γένηται λαμπροτέρα. ὁ Λάμαχος δέ ἐστι παρακελευόμενος ἐπὶ τὸ μέρος τὸ χαλκοῦν τῆς ἀσπίδος ἔλαιον καταχυθῆναι, ἵνα στίλβῃ. εἰσὶ γάρ τινες οἳ ἐν ἐλαίῳ ὁρῶντες μαντεύονται. οὕτως ὁ Σύμμαχος. σμήχει οὖν τὴν ἀσπίδα, καταχέων τὸ ἔλαιον ἐπὶ τῆς*

χαλκῆς πτυχός· εἶτα ὡς φαιδρυνθείσης αὐτῆς ἐνοπτριζόμενος πρὸς αὐτὸν λέγει "ὁρῶ ἐν αὐτῇ γέροντα ὑπὸ δειλίας φεύγοντα," οἷον μὴ δυνάμενον ὁρᾶν τὴν ἀσπίδα διὰ τὴν ἔλλαμψιν. Ὅμηρος "ὗσσε δ' ἄμερδε." ταῦτα δὲ ὡς μαντευόμενος λέγει.

1098. (1132.) ΕΞΑΙΡΕ ΠΑΙ ΘΩΡΑΚΑ] *πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν ἔπαιξε. θωρήξασθαι γάρ ἐστι τὸ καθοπλισθῆναι, ἀλλὰ καὶ τὸ πίνειν καὶ μεθύειν οὕτω καλοῦσιν, ἐπειδὴ θώραξ καὶ τὸ στῆθος. διὰ τὸ θερμαίνειν οὖν τὸ στῆθος θωρήσσειν λέγουσιν τὸ μεθύειν, καὶ θώρακας τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἀνακρέων· ἔστι δὲ Ἀττική. ἔξελε οὖν, φησί, κἀμοὶ τὸν χοᾶ, ὃν καλεῖ θώρακα, ὥστε θωρακισθῆναι, τουτέστι τὸν θώρακα πληρῶσαι.*

1103. (1137.) ΚΙΣΤΙΔΟΣ] *καὶ κίστη καὶ κίστις λέγεται. καὶ διελθὼν τοῦτο τὸ δρᾶμα γνώσῃ.*

1106. (1140.) ΝΙΦΕΙ ΒΑΒΑΙΑΞ] *οἱ γὰρ ἐπὶ πόλεμον ἐξιόντες ἐπετήρουν τὰς διοσημείας.*

1108. (1142.) ΙΤΕ ΔΗ ΧΑΙΡΟΝΤΕΣ] *κορωνὶς καὶ εἴσθεσις εἰς μέλος τοῦ χοροῦ προῳδικὸν, περιόδων τριῶν, ὧν ἐστὶ πρώτη ἀναπαιστικὴ τριὰς τρισκαιδεκάμετρος ὀκτάκωλος. τέλος δὲ αὐτῆς "ἀνατριβομένῳ τε τὸ δεῖνα," τουτέστι τὸ αἰδοῖον κατ' εὐφημισμόν.*

1115. (1149.) ΑΝΤΙΜΑΧΟΝ] *τὸν συγγραφέα. ψακὰς δὲ οὗτος ἐκαλεῖτο, ἐπειδὴ προσέρραινε τοὺς συνομιλοῦντας διαλεγόμενος. ἦν δέ τις Ὀλυμπιακὸς καλούμενος Ψακὰς διὰ τοῦτο. ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα πεποιηκέναι μὴ δεῖν κωμῳδεῖν ἐξ ὀνόματος. καὶ ἐπὶ τούτῳ πολλοὶ τῶν ποιητῶν οὐ προσῆλθον ληψόμενοι τὸν χορὸν, καὶ δῆλον ὅτι πολλοὶ τῶν χορευτῶν ἐπείνων. ἐχορήγει δὲ ὁ Ἀντίμαχος τότε, ὅτε εἰσήνεγκε τὸ ψήφισμα. οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι ποιητὴς ὢν καλὸς χορηγῶν ποτὲ μικρολόγως τοῖς χορευταῖς ἐχρήσατο.*

1119. (1154.) ΑΠΕΛΥΣΕΝ ΑΔΕΙΠΝΟΝ] *ἀπέκλεισε δείπνων, ἀντὶ τοῦ ἀπεστέρησε τοὺς μισθούς, οὐδέν μοι ἐχορήγησε.*

1120. ΤΕΥΘΙΔΟΣ] *τευθὶς πέμμα πλακουντῶδες καὶ εἶδος ἰχθύος θαλασσίου. Gl. Victor.*

1122. (1157.) ΣΙΖΟΥΣΑ] *ἀντὶ τοῦ ζέουσα, ὡς ἐπὶ τηγανιζομένης, οἷον ἦχον ἀποτελοῦσα· καὶ Ὅμηρος "ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμός."* ΠΑΡΑΛΟΣ *δὲ ἀντὶ τοῦ παραθαλασσία. ἢ ἡ παρὰ τοὺς ἅλας κειμένη. ἐπεὶ δὲ καὶ ἱερὰ ναῦς τῶν Ἀθηναίων Πάραλος καλεῖται, ἐπήνεγκε τὸ* ΟΚΕΛΛΟΙ, *ὅ ἐστι προσορμίζοι, ὡς ἐπὶ νεώς.*

1128. (1163.) ΗΠΙΑΛΩΝ] *ἀντὶ τοῦ ῥιγοπυρέτῳ περιπεσών· ἠπίαλος γὰρ κυρίως ὁ μετὰ ῥίγους πυρετός. ἠπιαλῶν δὲ εἶπε καὶ βαδίζων ἀντὶ τοῦ ἠπιαλοῦντος καὶ βαδίζοντος.* ΙΠΠΑΣΙΑΣ *δὲ ἀντὶ τοῦ ἱππικῆς, ὡς ὄντος αὐτοῦ ἱππέως. καὶ γὰρ ἕως ἑσπέρας διατρίβουσιν ἐν τῇ δοκιμασίᾳ οἱ ἵπποι.*

1130. (1166.) ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ] *ἀντὶ τοῦ τὴν κεφαλὴν Ἀττικῶς. ὁ δὲ* ΟΡΕΣΤΗΣ *οὗτος προσποιούμενος μωρίαν τοὺς παριόντας ἀπέδυεν· ἦν γὰρ λωποδύτης. ἢ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν ἀντὶ τοῦ ὁ μαινόμενος.* ΠΕΛΕΘΟΝ *δὲ βῶλον.*

1136. (1172.) ΒΑΛΟΙ ΚΡΑΤΙΝΟΝ] *παρ' ὑπόνοιαν λέγει, οὐ τὸν ποιητήν, ἀλλά τινα ἀλαζόνα καὶ θρασὺν καὶ μαινόμενον καὶ μέθυσον. βάλοι οὖν, φησί, τοῦτον, ἵνα πλείοσι κακοῖς περιπέσῃ τυπτόμενος ὑπ' αὐτοῦ.*

1137. (1173.) Ω ΔΜΩΕΣ] *κορωνίς· εἰσέρχεται γὰρ ὁ ὑποκριτής. καὶ ἔστιν ἰαμβεῖα τρίμετρα καταληκτικὰ ις´.*

1139. (1175.) ΟΘΟΝΙΑ] *τὰ λεγόμενα παρὰ ἰατροῖς λυχνώματα.*

1140. (1176.) ΛΑΜΠΑΔΙΟΝ] *οἱ μὲν τὸ λεπτὸν ἐρίδιον, οἱ δὲ ἐπιδέσμου εἶδος, οἱ δὲ τὸν νάρθηκα τῶν ἰατρῶν, τὸν ναρθηκίζοντα τὸ σφυρόν, οἱ δὲ τὰ ἔμματα.* ΟΙΣΥΠΗΡΑ *δὲ, ῥύπου πεπληρωμένα.* ΛΑΜΠΑΔΙΟΝ *δὲ καταδέσμου εἶδος.* ΠΕΡΙ ΤΟ ΣΦΥΡΟΝ *δὲ περὶ τὸ ὀστοῦν τὸ κάτωθεν τοῦ γόνυος.* ΧΑΡΑΞ *δέ ἐστι ξύλον ἐν ᾧ τὰς ἀμπέλους δεσμοῦσιν, ὥστε ἵστασθαι καὶ μὴ πίπτειν εἰς τὴν γῆν.*

1142. (1178.) ΠΑΛΙΝΟΡΟΝ ΕΞΕΚΟΚΚΙΣΕΝ] *ἐκτραπὲν τῆς ἁρμονίας ἤχησεν.*

1144. (1180.) ΚΑΙ ΓΟΡΓΟΝ' ΕΞΗΓΕΙΡΕ] *παρ' ὑπόνοιαν. θέλων γὰρ εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδύλην ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος, ἔφη Γοργόνα ἐξήγειρεν, ὡσεὶ ἔλεγεν οἴδημα ἀνέστησεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.*

1145. (1181.) ΠΤΙΛΟΝ ΔΕ ΤΟ ΜΕΓΑ] *ἔπαιξε πλάσας ὄνομα ὄρνιθος· διὰ τὸ κομπηρὸν τοῦ Λαμάχου. γράφεται δὲ οὕτως· πτίλου δὲ τοῦ μεγάλου πεσόντος ἐς τὰς πέτρας, δεινὸν μέλος ἐξηύδα ὁ Λάμαχος. ἢ πεσὼν πρὸς ταῖς πέτραις ἐθρήνει τὸ μέγα πτίλον.* ΑΛΛΩΣ. *πτίλον μέγα λέγει τὴν περικεφαλαίαν αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ πτεροῦ· οὐ γὰρ τὸ πτερὸν πεσὸν εἰς πέτραν ἤχησεν, ἀλλὰ τὸ κράνος ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον.* ΥΔΡΟΡΡΟΑΝ *δὲ ὕφαλον πέτραν, ἢ τὸ μέρος τῆς στεφανίδος, δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται. ἢ ὁ στενὸς τόπος. λέγεται δὲ καὶ ὑδρόρροια, ὡς τὸ "οἱ δὲ εἰς τὰς ὑδρορρόας συνωθοῦντες αὐτοὺς διὰ τούτων ἐσώζοντο εἰς τὰς ναῦς."*

1151. ΚΑΤΑΣΠΕΡΧΩΝ] *σπέρχειν σπεύδειν, χαλεπαίνειν, θυμοῦσθαι, ἀπειλεῖν. ταράσσεσθαι. Gl. Victor.*

1153. (1189.) ΑΤΤΑΠΑΤΤΑ] *θρηνῶν παρατραγῳδεῖ.* ΚΑΤΕΓΧΑΝΟΙ *δὲ καταγελάσοι. παρατηρητέον δὲ ὅτι ἀντιτίθησιν αὖθις ὁ μὲν τὰ ἐκ τοῦ πολέμου δεινὰ, ἅπερ ἔπαθεν, ὁ δὲ ἅπερ ἔχει ἐν εἰρήνῃ χαρμόσυνα.*

1161. ΚΥΔΩΝΙΑ] *ὡσεὶ ἔλεγε μῆλα, ὅτι παρὰ τὰ ἄλλα σκληρότερά εἰσιν. Gl. Victor.*

1162. (1199.) Ω ΧΡΥΣΙΩ] *πρὸς τὰς δύο πόρνας λέγει.*

1163. (1200.) ΤΟ ΠΕΡΙΠΕΤΑΣΤΟΝ ΚΑΠΙΜΑΝΔΑΛΩΤΟΝ] *εἴδη φιλημάτων ἐρωτικῶν, ἐν ᾧ δεῖ τὴν γλῶτταν τῶν καταφιλούντων λείχειν.* ΑΛΛΩΣ. ΜΑΝΔΑΛΩΤΟΝ, *εἶδος φιλήματος ποικίλον καὶ ἡδὺ, θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον.*

1169. (1206.) ΤΙ ΜΕ ΣΥ ΚΥΝΕΙΣ] *ἔνιοι ἓν βούλονται εἶναι, ἵνα ᾖ ὁ Λάμαχος λέγων πρὸς τὸν Δικαιόπολιν τὸ τί με σὺ κυνεῖς, τί με σὺ δάκνεις· ἵνα ᾖ τὸ κινεῖν ἀντὶ τοῦ σαίνειν, ὡσεὶ ἔλεγε, τί μου καταπαίζεις καὶ λυπεῖς με Δικαιόπολι.*

1170. (1207.) ΤΑΛΑΣ ΕΓΩ] *διπλῆ περίοδος δεκάκωλος, ἧς τὸ πρῶτον ὅμοιον τῷ πρὸ αὐτοῦ, δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν ἐν εἰσθέσει, τὸ τέταρτον ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὸν ἡμιόλιον, τὸ πέμπτον ἰαμβικὸς στίχος.*

1171. (1209.) ΣΥΜΒΟΛΑΣ] *ἐπεὶ ὁ Λάμαχος εἶπε* ΞΥΜΒΟΛΗΣ ΒΑΡΕΙΑΣ, *ἐπήνεγκεν ὁ Δικαιόπολις* ΣΥΜΒΟΛΑΣ, *παίζων πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τὸ ἐπὶ τὸ δεῖπνον λεγόμενον. λέγεται γὰρ συμβολὴ καὶ ἐπὶ δείπνου τοῦ ἐκ κοινοῦ ἐπιτελουμένου· οὓς ἐράνους Ὅμηρός φησιν· "εἰλαπίνη ἠὲ γάμος, ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν."*

1173. (1211.) ΑΛΛ' ΟΥΧΙ ΝΥΝΙ ΤΗΜΕΡΟΝ] *οὐκ ἔστι σοι σήμερον ἡμέρα παιωνία καὶ ὑγιεινή. ἕκαστον δὲ ὧν ὁ Λάμαχος λέγει, τρέπει οὗτος εἰς παιδιάν. Παιᾶνά φησιν ἐπικαλῇ, ὥσπερ οὐκ εἰδὼς ὅτι σήμερον οὐκ ἔστι Παιώνια. ἔστι δὲ ἑορτὴ Ἀθήνησιν, Ἀπόλλωνι ἴσως ἀνακειμένη. καὶ παιώνιον ἰατρεῖον, θεραπευτήριον ἢ σωτήριον φάρμακον· καὶ παιωνίοις τισὶ φαρμάκοις σωτηρίοις, ἰατρευτικοῖς, θεραπευτικοῖς. καὶ παρακατιὼν ἐρεῖ* ΠΑΙΩΝΙΑΙΣΙ ΧΕΡΣΙ.

1174. (1212.) ΛΑΒΕΣΘΕ ΜΟΥ ΛΑΒΕΣΘΕ] *διπλῆ καὶ δυάδες τρεῖς, δικώλους ἔχουσαι τὰς περιόδους, ἐξ ἰάμβου τριμέτρου ἀκαταλήκτου ἐκκειμένου. τῆς μὲν οὖν πρώτης δυάδος τὸ πρῶτον παιωνικὸν δίρρυθμον, τὸ προσλάβεσθ' ὦ φίλαι.*

1181. ΠΑΙΩΝΙΑΙΣΙ] *ταῖς ὑγιειναῖς, ταῖς θεραπευτικαῖς. Gl. Victor.*

1182. (1222.) ΠΟΥ ΕΣΤΙΝ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ] *δηλοῖ ὡς ἄρα τὴν ἐπιμέλειαν ὁ βασιλεὺς εἶχε τῆς ἁμίλλης τοῦ χοὸς, καὶ τὸ ἆθλον ἐδίδου τῷ νικήσαντι, τὸν ἀσκόν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀρχή τις ἐστίν. ἦν δὲ καὶ τῶν μυστηρίων ἐπιμελητὴς τῶν πομπῶν, καὶ τῶν θυσιῶν δὲ ἦρχεν.*

1183. ΑΠΟΔΟΤΕ ΜΟΙ ΤΟΝ ΑΣΚΟΝ] *ὡς νικήσας τὸν ἆθλον αἰτεῖ τὸν ἀσκόν. Schol. Victor.*

1184. (1224.) ΟΔΥΡΤΑ] *κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ σ Ὀδύρσα, τουτέστι Θρᾳκική. ἢ ἀπὸ τοῦ ὀδύρεσθαι, τουτέστι θρῆνον ἐμποιοῦσα καὶ ὀδυρμόν.*

1186. (1226.) Ω ΠΡΕΣΒΥ] *ἑαυτὸν γὰρ ὑπετίθετο πρέσβυν, πρὸς τὴν γυναῖκα διαλεγόμενος ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος.*

1187. (1227.) ΑΜΥΣΤΙΝ] *τὴν ἀθρόαν πόσιν οὕτως ἔλεγον. ἔστι δὲ εἶδος ποτηρίου φιλώδους.* ΑΛΛΩΣ. *οἷον ὁμοῦ καὶ ἀθρόως ἔπινον. ἢ παρὰ τὸ ἀπνευστὶ ἐκπιεῖν, ἢ παρὰ τὸ μὴ μύειν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ποτηρίου.*

1188. (1228.) ΤΗΝΕΛΛΑ] *μίμημα ἐπιφθέγματος αὐλοῦ τὸ τήνελλα. Ἀρχίλοχος· τήνελλα καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεις, αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχμητὰ δύω.*

ἐν εἰσθέσει ἴαμβοι δίμετροι ἀκατάληκτοι. Gl. Victor.

1190. (1230.) ΣΗΝ ΧΑΡΙΝ] *λείπει ἡ εἰς πρόθεσις, ἵν' ᾖ εἰς σὴν χάριν.*

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΙΠΠΕΙΣ.

Ἡ ΕΙΣΘΕΣΙΣ τοῦ παρόντος δράματος εὐθὺς ἐξ ἀμοιβαίων προσώπων ἄρχεται. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἑκατὸν ἐννενήκοντα τρεῖς, ὧν τελευταῖος "καὶ ποικίλως πως καὶ σοφῶς ᾐνιγμένος." μεθ' οὓς καθ' ὑποβολὴν ἐπικοί, τουτέστι δακτυλικοὶ ἑξάμετροι πέντε. ἑξῆς δὲ πάλιν ἐν εἰσθέσει ἰαμβικοὶ ὅμοιοι μ'. ἐν ἐκθέσει δὲ τούτων στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ πέντε, ὧν τελευταῖος "ἀλλ' ἀμύνου καὶ δίωκε καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ." ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ τελευταίου στίχου κορωνίς.

1. ΙΑΤΤΑΤΑΙΑΞ] σχετλιασμὸν δηλοῖ αὐτό τε τοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς. ἔοικε δὲ ὁ προλογίζων εἶναι Δημοσθένης ὁ προκαμὼν ἐν Πύλῳ, διὰ τοῦτο. ΑΛΛΩΣ. σχετλιαστικὸν τὸ ῥῆμα. παρεπιγραφὴ δὲ λέγεται τὰ τοιαῦτα. ἀλλὰ καὶ γίνεται τοῖς σχήμασιν. ἔστι δὲ εἷς τῶν προειρημένων δῆθεν οἰκετῶν ἀποδυρόμενος τὸν ἕτερον.

2. ΠΑΦΛΑΓΟΝΑ] τὸν Κλέωνα ὡς δημοτικὸν οἰκέτην. Παφλαγόνα δὲ οὐ τῷ γένει, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπάφλαζεν ἐν ἐκκλησίᾳ. ΝΕΩΝΗΤΟΝ δὲ τὸν νεωστὶ καταξιωθέντα τῆς ἀρχῆς. Παφλαγόνα δὲ τὸν Κλέωνα διὰ τὸ τῆς φωνῆς ἀπηχὲς ἀπὸ τοῦ παφλάζειν ὠνόμασεν. ἔφην γὰρ ὅτι ξένος ὢν ἐπολιτεύσατο. ὀνειδίζει οὖν αὐτὸν ὡς ξένον καὶ βάρβαρον.

ΤΟΝ ΝΕΩΝΗΤΟΝ] τὸν νεωστὶ ἠγορασμένον, ἐπεὶ μὴ ἐκ γένους ἦν Ἀθηναῖος, ἀλλὰ νεωστὶ προσεληλυθὼς τῇ πολιτείᾳ. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων ὅτι καὶ τῶν Ἀθηναίων καθάπτεται, ὅτι δέον αὐτοὺς πιστεύειν τοῖς γνησίοις καὶ πολλὰ τὴν πόλιν εὐεργετηκόσιν, οἱ δὲ μᾶλλον ἐτίμων τὸν Κλέωνα. πεφύκαμεν γὰρ καὶ τῶν οἰκετῶν μᾶλλον πιστεύειν τοῖς οἴκοι γεννηθεῖσι καὶ τραφεῖσιν ἢ οὓς ἂν κτησώμεθα πριάμενοι. ΑΛΛΩΣ. ὅτι νεωστὶ τῇ δημαγωγίᾳ προσῆλθε. τὸ δὲ ἑξῆς, κακὸν κακῶς ἀπολέσειαν οἱ θεοὶ τὸν Παφλαγόνα τὸν νεώνητον.

3. ΑΥΤΑΙΣΙ ΒΟΥΛΑΙΣ] Ἀττικὸν τὸ σχῆμα καὶ ἡ σύνταξις τοῦ λόγου, ὡς εἰ λέγοιμεν αὐτοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς ἵπποις. λείπει δὲ ἡ σύν πρόθεσις.

4. ΕΙΣΗΡΡΗΣΕΝ] ἀντὶ τοῦ εἰσῆλθεν, εἰσεπήδησεν. ὡς βίᾳ καὶ ἀναιδῶς τῇ πολιτείᾳ προσελθόντος· Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. ἐν ἐνίοις δὲ ἀντιγράφοις εἰσέφρησε γράφεται, δηλούσης τῆς λέξεως τὸ ἐπεπήδησεν, ἔτι δὲ καὶ τὸ μετὰ φθορᾶς εἰσελθεῖν.

5. ΠΛΗΓΑΙΣ] ὕβρεις καὶ κακὰ πράγματα κατασκευάζει καὶ μηχανάς. *Rav.*

6. ΠΡΩΤΟΣ ΠΑΦΛΑΓΟΝΩΝ] ὡς πάντων μὲν ὄντων πονηρῶν, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ Κλέωνος.

7. ΑΥΤΑΙΣΙ ΔΙΑΒΟΛΑΙΣ] ὅμοιον καὶ τοῦτο τὸ σχῆμα τῷ ΑΥΤΑΙΣΙ ΒΟΥΛΑΙΣ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ διαβάλλων Κλέων τοὺς ἄλλους στρατηγοὺς καὶ προσκρούων τῷ δήμῳ εἰς ἑαυτὸν βλέπειν τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησε.

8. ΠΡΟΣΕΛΘ'] πλησίασον, ἐγγὺς ἐλθέ. *Rav.*

9. ΞΥΝΑΥΛΙΑΝ] ξυναυλία καλεῖται ὅταν δύο αὐληταὶ τὸ αὐτὸ λέγωσιν. ὁ δὲ Ὄλυμπος μουσικὸς ἦν, Μαρσύου μαθητής. ἔγραψε δὲ αὐλητικοὺς καὶ θρηνητικοὺς νόμους. ΑΛΛΩΣ. ξυναυλία λέγεται ὅταν κιθάρα καὶ αὐλὸς συμφωνῇ. ΝΟΜΟΙ δὲ καλοῦνται οἱ εἰς θεοὺς ὕμνοι. Ὄλυμπος δὲ μαθητὴς γέγονε Μαρσύου περὶ τὴν αὐλητικὴν ἄριστος, καὶ αὐτὸς δυστυχήσας διὰ μουσικήν. καθάπερ οὖν Ὄλυμπος εὗρε τὸ συναλγεῖν, καὶ ἡμεῖς ὅμοια καὶ ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς φωνῆς ὀδυρώμεθα. μιμησώμεθα οὖν τὴν συναυλίαν Ὀλύμπου.

10. ΜΥ ΜΥ] τοῦτο ὁμοφωνοῦσιν ἀμφότεροι μύζοντες. τοῦτο δὲ ὡς θρηνητικόν. ἔστι δὲ ἴαμβος ἔχων τὸ μὲν πρῶτον βραχὺ, τὸ δὲ δεύτερον μακρόν.

11. ΤΙ ΚΙΝΥΡΟΜΕΘΑ] τί δακρύομεν καὶ ὀδυρόμεθα εἰς κενὸν καὶ ἀνωφελές; *ΚΙΝΥΡΟΜΕΘ'] δακρύομεν, θρηνοῦμεν, ὀδυρόμεθα. *Gl. Victor.*

ΟΥΚ ΕΧΡΗΝ ΖΗΤΕΙΝ ΤΙΝΑ] ἡμεῖς δὲ ἀπαλλαγέντες τῶν δακρύων βουλευσόμεθα τίνα τρόπον ἀπαλλαγησόμεθα τῶν τοῦ Κλέωνος κακῶν. αὐτὸς γὰρ μέλλει τὴν τοῦ ἀποδρᾶναι γνώμην εἰσηγεῖσθαι. ΖΗΤΕΙΝ δὲ πολυπραγμονεῖν καὶ σκοπεῖν.

13. ΤΙΣ ΟΥΝ ΓΕΝΟΙΤ' ΑΝ ΛΕΓΕ ΣΥ] τίς οὖν ἀφορμὴ γένοιτο λέγε σύ. πρὸς τὴν ἐπερώτησιν τοῦ ἑτέρου ὁ ἕτερος πάλιν ἀπεκρίνατο. ἑκάτερος δὲ εὐλαβῶς ἔχει τοῦ εἰπεῖν, διὰ τὸ φοβεῖσθαι δῆθεν τὸν Κλέωνα, καθ' οὗ συντάττουσι τὴν ἐπιβουλήν. φιλονεικοῦσιν οὖν τίς πρῶτος εἴπῃ.

ΣΥ ΜΕΝ ΟΥΝ ΛΕΓΕ] ἀντὶ τοῦ σὺ

εἰπέ, ἵνα εἰπόντος σου μὴ μαχήσωμαί σοι μηδὲ ἀντιλέξω. ἢ οὕτως· σὺ λέγε, ἵνα μὴ εἴπω πρῶτος, καὶ φθονῶν ἀντείπῃς, κἀγώ σοι μάχωμαι.

16. Α'ΜΕ ΧΡΗ ΛΕΓΕΙΝ] ἅτινά με χρή, φησίν, εἰπεῖν, εἴθε περὶ τούτων ἤκουσα παρὰ σοῦ λεχθέντων. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ φυβεῖσθαι λέγειν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐν Ἱππολύτῳ Εὐριπίδου ὑπὸ τῆς Φαίδρας πρὸς τὴν τροφὸν εἰρημένον οὕτως ἀποκρινομένην· "οὐ μάντις εἰμὶ τἀφανῆ γνῶναι σαφῶς."

17. ΤΟ ΘΡΕΤΤΕ] ἀντὶ τοῦ τὸ θαρσαλέον. οὐδὲ τὸ τυχὸν ἔχων φησὶ περὶ τούτων εἰπεῖν. θρέττε δὲ βαρβαριστὶ ἀντὶ τοῦ θαῤῥεῖν, παρὰ τὸ θαρσὺ καὶ ἀνδρεῖον. οὐ κἔστιν οὖν εἰπεῖν ὃ σὺ διανοῇ. ἠρνήσατο δέ, ἵνα εἰς ἀνάγκην τὸν ἕτερον καταστήσῃ πρὸς τὸ συνθέσθαι τι καὶ συμβουλεῦσαι. οὐ θαῤῥῶ, φησίν, εἰπεῖν οὐδὲ τὸ τυχόν. βαρβαρίζει δὲ ὡς δοῦλος.

18. ΚΟΜΨΕΥΡΙΠΙΔΙΚΩΣ] ἀντὶ τοῦ εὐριπιδικῶς καὶ δεινῶς, οἷον πανούργως. κομψοὶ δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγοντο οἱ πανοῦργοι. φησὶν οὖν, πῶς ἄν τις εἴποι περιεσταλμένως καὶ λεληθότως, οἱονεὶ μὴ φανερῶς.

19. ΜΗ ΔΙΑΣΚΑΝΔΙΚΙΣΗιΣ] διευριπιδίσῃς· ἡ γὰρ μήτηρ Εὐριπίδου σκάνδικας ἐπίπρασκεν, ὅ ἐστιν ἄγρια λάχανα. ΑΛΛΩΣ. μὴ ἀποδειλιάσῃς, μὴ μεταμελήσῃς. σκώπτει δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν· σκάνδιξ γὰρ εἶδος λαχάνου.

20. ΑΠΟΚΙΝΟΝ] φυγήν, ἀποχώρησιν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως φορτικῆς. οἱ δὲ μέλος. καὶ ὁ βαυκισμός.

21. ΜΟΛΩΜΕΝ] τινὲς τὸ μόλωμεν προπερισπῶσι. προσποιεῖται δὲ ὑποτίθεσθαι φεύγειν αὐτὸν, καὶ λέγειν "αὐτομολήσωμεν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους," αὐτὸς παραιτούμενος λέγεν. αὐτομολῆσαι δέ ἐστι τὸ προδοῦναι τοὺς ἰδίους καὶ ἀπελθεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους ἐπὶ συμμαχίᾳ.

22. ΕΞΟΠΙΣΘΕ] κατόπιν. τουτέστι, πρότασσε τὸ μόλωμεν τοῦ αὐτό, εἶτα πάλιν τοῦ μόλωμεν τὸ αὐτό. βούλεται δὲ λέγειν αὐτομολήσωμεν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους· αἰνιγματωδῶς δὲ μετὰ δισταγμοῦ λέγει, ποιῶν ἐκεῖνον συνάπτειν τὰς λοιπὰς αὐτῷ συλλαβάς. τὸ δὲ ΦΑΘΙ ἀπὸ τοῦ φημὶ φήσω, ἔφην, φὰς φάντος, φάθι. ὅπερ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ὀξύνει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς βαρύνει· παραλόγως γὰρ ὀξύνεσθαι.

24. ΔΕΦΟΜΕΝΟΣ] ἀντὶ τοῦ ἀποδέρων τὸ αἰδοῖον. οἱ γὰρ ἁπτόμενοι τῶν αἰδοίων οὐχ ὡς ἤρξαντο, ἀλλὰ σπουδαιότερον κινοῦσιν ἐκπυρούμενοι τῇ συνεχείᾳ τῆς κινήσεως πρὸς τῇ τῆς γονῆς ἐκκρίσει. τοῦτο οὖν λέγει, ὅτι πρῶτον κατὰ μικρὸν, εἶτα συνεχῶς λέγε.

26. ΑΥΤΟ ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟΜΟΛΩΜΕΝ] ὡς ἐπιλαμβανόμενος αὐτοῦ τοῦτο λέγει. αὐτομολεῖν δὲ τὸ πρὸς τοὺς πολεμίους ἀπελθεῖν.

27. ΗΝ] ἰδού, ἐρωτηματικόν. λέγει δὲ, οὐκ ἔστιν ἡδὺ τὸ αὐτομόλωμεν; ἔθος δὲ ἦν καὶ τὸ παρὰ τοὺς πολεμίους φεύγειν, εἰ πάσχοιέν τι κακὸν ὑπὸ τοῦ δεσπότου. τὸ δὲ φεύγειν αὐτομολεῖν λέγουσιν Ἀθηναῖοι. ΑΛΛΩΣ. ὁ τὴν γνώμην λέγων ἐφίστησι τῷ λόγῳ αἰσθανόμενος τοῦ ῥήματος, ὡς ἐξηπατημένος καὶ παρακεκρουσμένος εἰπεῖν τὸ αὐτομολήσωμεν. ΑΛΛΩΣ. μὴ οὐ καλόν. οὐ πρὸς ἡδονὴν ἀποδοκιμάσω σου τὴν συμβουλήν. ΤΟΝ ΟΙΩΝΟΝ δὲ τὸ σημεῖον.

29. ΟΤΙΗ ΤΟ ΔΕΡΜΑ] ὅτι ὥσπερ τῶν δεφομένων τὸ δέρμα ἀπέρχεται, οὕτω καὶ τῶν αὐτομολούντων.

τῶν ἀποδερομένων τὸ αἰδοῖον ὑποχωρεῖ ὄπισθεν. μή πως οὖν καὶ ἡμᾶς νοήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι φεύγοντας κρατήσωσι καὶ ἀποδέρωσι.

31. ΒΡΕΤΑΣ] ἄγαλμα θεῶν. ΠΡΟΣΠΕΣΕΙΝ δὲ ἱκέτας καθίσαι. ἢ γὰρ φυγεῖν πρὸς βρέτας, πρὸς ἱερόν, πρὸς τέμενος, ἢ πρὸς ἕδος, ἢ πρὸς ἄγαλμα θεῶν. βρέτας δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ βροτῷ ἐοικέναι αὐτό.

32. ΒΡΕΤΕΤΤΑΣ] ἐν παρολκῇ, παίζων. οὐ μόνον δὲ τῇ γλώττῃ προσέπαιξε τῇ παρονομασίᾳ τοῦ βρέτας. ἀλλὰ καί φησιν ὅτι εἰ μὴ ἦσαν θεοί, οὐκ ἂν ἤμην θεοῖς ἐχθρός.

ΕΤΕΟΝ ΗΓΕΙ ΓΑΡ ΘΕΟΥΣ] ἀληθῶς οὕτω πεπίστευκας καὶ ὑπολαμβάνεις εἶναι θεούς; ΤΕΚΜΗΡΙΩι δὲ παραδείγματι, μαρτυρίῳ. ΠΡΟΣΒΙΒΑΖΕΙΣ δὲ πείθεις, παραινεῖς, ἢ στοχάζῃ.

35. ΑΛΛ' ΕΤΕΡΑ ΠΟΙ] ἀλλ' ἑτέρῳ τρόπῳ δεῖ σκέψασθαι. γράφεται δὲ καὶ πῇ. ἔστι δὲ περιττόν. *ἀλλ' ἑτέρᾳ) δοῦλος ἑτέρᾳ ἀλλαχῇ ἕτερόν τι. *Rav.*

37. ΠΑΡΑΙΤΗΣΩΜΕΘΑ] περιττὴ ἡ παρά· ἔστι γὰρ αἰτησώμεθα. παρακαλέσωμεν. πλεονάζουσι γὰρ καὶ ἐλλείπουσι ταῖς προθέσεσι Ἀττικοί.

38. ΕΠΙΔΗΛΟΝ ΗΜΙΝ] δεικνύειν, φησίν, ἡμῖν διὰ τῶν προσώπων εἰ χαίρουσι τοῖς λεγομένοις. ἐκ γὰρ τοῦ προσώπου δηλοῦται ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσις.

39. ΕΠΕΣΙ] τοῖς ποιήμασιν, ἢ τοῖς λεγομένοις, ἢ τοῖς ἰάμβοις· πᾶν γὰρ μέτρον ἔπος καλοῦσι. ΠΡΑΓΜΑΣΙ δὲ τοῖς ποιήμασι τοῖς λεγομένοις.

40. ΝΩιΝ ΓΑΡ ΕΣΤΙ ΔΕΣΠΟΤΗΣ] ὥσπερ τινὰ οἰκίαν κατασκευάζει τὴν πόλιν, δεσπότην δέ φησι τὸν δῆμον, οἰκέτας δὲ τοὺς προχειριζομένους ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρετεῖν αὐτῷ ἐν τῇ τῶν κοινῶν ἐπιμελείᾳ· ὑπηρέται γάρ τινες εἶναι δοκοῦσι τοῦ δήμου οἱ ἄρχοντες οἱ τῶν κοινῶν προϊστάμενοι.

41. ΑΓΡΟΙΚΟΣ ΟΡΓΗΝ] δύναται ἡ ὀργὴ νῦν ἑκάτερον δηλοῦν, καὶ κυρίως κεῖσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ τρόπου. ἄγριος καὶ σκληρὸς, καὶ ἀνήμερος καὶ τραχὺς, ἢ ἀφελὴς, ἀκράχολος δὲ, ἤγουν εἰς ὀργὴν πρόχειρος. * εἰς ὀργὴν εὔκολος. *Rav.*

ΚΥΑΜΟΤΡΩΞ] δικαστικὸς, κυάμους ἐσθίων· κυάμοις δὲ ἐχρῶντο οἱ δικασταὶ διὰ τὸ μὴ καθεύδειν, ἢ ἀντὶ ψήφων. ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ σ κυαμοτρὼς, ὁ κυάμοις δικάζων, ὁ τιτρώσκων· τούτοις γὰρ ἐχρῶντο ἀντὶ ψήφων. ΑΛΛΩΣ. τρεφόμενος ἀπὸ τῶν κυάμων, ἐπεὶ ἀντὶ ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο ἐν ταῖς χειροτονίαις τῶν ἀρχόντων καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. ὡς οὖν τῶν ψηφιζομένων ἀργύριον λαμβανόντων καὶ χειροτονούντων τοὺς διδόντας πλέον, οὕτως ὠνόμασε τὸν δῆμον τὸν ἀπὸ τῶν κυάμων τρεφόμενον.

42. ΠΥΚΝΙΤΗΣ] τόπος Ἀθήνησιν ἔνθα ἔστιν ὅτε ἐκκλησίαζον οἱ Ἀθηναῖοι. ΠΝΥΞ γὰρ τόπος ἐν Ἀθήναις ἔνθα ἡ ἐκκλησία συνεκροτεῖτο. τὸν δῆμον δὲ ὥσπερ πολίτην τῆς πνυκὸς εἶπε. πνὺξ δὲ λέγεται παρὰ τὸ πυκνοῦσθαι ἐκεῖ τοὺς βουλευτάς, ἢ ἀπὸ τοῦ πεπυκνῶσθαι ταῖς καθέδραις. ΔΥΣΚΟΛΟΝ δὲ δυστράπελον. * ΠΥΚΝΙΤΗΣ] πνὺξ τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον. ΓΕΡΟΝΤΙΟΝ] αἰνίττεται ὅτι πρωτόγονοι οἱ Ἀθηναῖοι. *Rav.*

ΔΥΣΚΟΛΟΝ ΓΕΡΟΝΤΙΟΝ] δυστράπελον πρεσβύτερον. αἰνίττεται δὲ διὰ τούτου ὁ ποιητὴς τὴν ἱστορίαν, ὅτι πρῶτοί τε καὶ αὐτόχθονες οἱ Ἀθηναῖοι. ΥΠΟΚΩΦΟΝ δὲ, ὅτι οὐ πᾶσιν ἐπείθετο, ἀλλὰ προσεποιεῖτο μὴ ἀκούειν.

43. ΤΗι ΠΡΟΤΕΡΑι ΝΟΥΜΗΝΙΑι] τῃ παρελθούσῃ. τουτέστι νεωστί, ἵνα δείξῃ τὸν Κλέωνα οὐ πάλαι τῆς πολιτείας τετυχηκότα. ἐν δὲ ταῖς νουμηνίαις οἱ δοῦλοι ἐπωλοῦντο καὶ οἱ στρατηγοὶ ἐχειροτονοῦντο.

44. ΒΥΡΣΟΔΕΨΗΝ ΠΑΦΛΑΓΟΝΑ] ἐπειδὴ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Κλεώνυμος ἐργαστήριον εἶχε δούλων βυρσοδεψῶν. βυρσέα. συμβαίνει δὲ τούτους ἐκ τοῦ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα καὶ πλείοσιν ἐὰν ἡμέραις αὐτὰ εἰς τὸ φάρμακον, ἵνα διαλάβοιεν, ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ τε ὕδατος καὶ τῶν δερμάτων μολυνομένους ἄχαρι ὀδωδέναι. ἄλλως τε καὶ τὴν εὐτέλειαν δείκνυσι τοῦ Κλέωνος, ἀφ' οἵας τύχης ὁρμώμενος ἐπρώτευσε τῶν Ἀθηναίων.

46. ΚΑΤΑΓΝΟΥΣ] θεωρήσας· περιττὴ ἡ κατά. οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθών. διενηνοχέναι δέ φασι τὸ καταγνῶναι καὶ ἐπιγνῶναι ταύτῃ, ὅτι τὸ μὲν καταγνῶναι ἰδίως ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ λέγουσιν οἱ παλαιοί, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ γνωρίσαι. γνῶναι δὲ χωρὶς τῆς κατὰ προθέσεως τὸ μαθεῖν. καταγνοὺς οὖν οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος.

47. Ο ΒΥΡΣΟΠΑΦΛΑΓΩΝ] συνέμιξε τὸ γένος καὶ τὴν τέχνην, ἵνα τὸ πλέον ὀνειδίσῃ, προσθήκης ἑκατέρου γενομένου θατέρου.

ΥΠΟΠΕΣΩΝ] ὑποδραμὼν, ὑπελθών. *Gl. Victor.*

48. ΗιΚΑΛΛΕΝ] αἰκάλλειν ἐστὶ τὸ τὸν κύνα τοῖς ὠσὶ καὶ τῇ οὐρᾷ σαίνειν τοὺς ἠθάδας. ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλεκτρυόνων· κάλλαια γὰρ καλεῖται τούτων τὰ γένεια. πολλαὶ δὲ αἱ λέξεις, ἀλλὰ τὸ σημαινόμενον ἕν· ἐκολάκευε γάρ.

49. ΚΟΣΚΥΛΜΑΤΙΟΙΣ] τοῖς περικεκομμένοις καὶ ἀποῤῥιφεῖσι δέρμασι. βούλεται δὲ λέγειν λογαρίοις αἱμύλοις. τὸ δὲ πᾶν αὐτῷ νόημα, ὅτι λόγοις ἐξηπάτα τὸν δῆμον δοκοῦσι μὲν ὠφέλειάν τινα ἔχειν, βλάπτουσι δὲ τὰ μέγιστα. ΑΛΛΩΣ. κοσκύλματα καλοῦνται τὰ περιττὰ τὰ περιτεμνόμενα ἀπὸ τῶν καττυματίων. καττυματίοις οὖν λέγει, εὐτελέσι ῥήμασιν ἢ πράγμασιν.

50. ΕΚΔΙΚΑΣΑΣ ΜΙΑΝ] δικάσας. ὡσεὶ ἔλεγε γυμνασθείς. τοιαῦτα δὲ εἰώθασι τοῖς τρυφῶσιν οἱ κόλακες λέγειν. τοῦτο, φησί, κολακεύων ἔλεγε τὸν δῆμον. λείπει δὲ ἡμέραν, ἵν' ᾖ μίαν ἡμέραν ἐάσας ἀδίκαστον.

51. ΕΝΘΟΥ] ἐπὶ ψωμοῦ καὶ τοῦ ἀκόλου οὕτω λεκτέον, καὶ ὅλως τοῦ φαγεῖν.

ΕΝΤΡΑΓΕ] οὕτω τὸ ἀκρατίζειν. καὶ Μένανδρος "ἀλλ' ἐῶν ἐντραγεῖν." ὁ γὰρ οἰκέτης ἐστὶ, βαρύτερον τὴν πρὸς τοὺς δοκοῦντας εἶναι ποιούμενος τρυφὴν, παρονειδίζων ὅτι τοσαῦτα ἀποστέλλεται οὐκ ἐπὶ δεῖπνον ἀλλ' ἀκρατισμόν. * ΕΝΘΟΥ] φάγε. ΡΟΦΗΣΟΝ] πίε. *Gl. Victor.*

ΕΧΕ ΤΡΙΩΒΟΛΟΝ] τὸν δικαστικὸν μισθὸν, ἐπεὶ τριώβολον ἐλάμβανον. * ὡς τοσούτου ὄντος τοῦ δικαστικοῦ νῦν καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ. οὐχ ὁμοίως δὲ οὐδὲ τὸ αὐτὸ διώριστο, ἀλλὰ κατὰ διαφόρους καιροὺς διάφορος ἦν καὶ ὁ μισθός. *Rav.*

55. ΜΑΖΑΝ ΜΕΜΑΧΟΤΟΣ] τὰ πεφυρμένα ἄλευρα μαλάξαντος καὶ ἀρτοποιήσαντος. ὡς ἐπὶ τροφῆς δὲ τὸ κατόρθωμα τὸ ἐν Πύλῳ εἶπεν. ΑΛΛΩΣ. τοῦτο ἀφ' ἱστορίας τέθεικεν, ἧς μέμνηται καὶ Θουκυδίδης. ἔχει δὲ οὕτως. Δημοσθένης στρατηγὸς Ἀθηναίων, ἀποσταλεὶς εἰς Σικελίαν διὰ τὸν αὐτόθι πόλεμον, παραπλέων τὴν Πύλον καὶ τὴν Σφακτηρίαν δυνάμει προλαβὼν τριακοσίους εἴληφεν αἰχμαλώτους, καὶ ἐδήλωσεν Ἀθηναίοις, τί βούλονται περὶ τούτων γενέσθαι. ἄλλων δὲ ἄλλα λεγόντων Κλέων ἀναστὰς ἐπηγγείλατο ἡμερῶν ἀριθμὸν προσθεὶς, εἴσω ἐκείνων ἄξειν αὐτοὺς, ὡς γέλωτα πολὺν κατ' αὐτοῦ γενέσθαι. ἀγαγὼν δὲ αὐτοὺς,

ὡς ἰδίαν πρᾶξιν κατορθώσας ἐπεσεμνύνετο. ΑΛΛΩΣ. ἐν τῇ Πύλῳ. τόπος δὲ οὗτος τῆς Λακωνικῆς στενὸς, διείργων καὶ ἀποχωρίζων τὰς ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας καὶ Λακεδαιμονίας εἰσβολάς· ἔνθα καὶ Λεωνίδας πρότερον τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἅμα καὶ Σπαρτιατῶν ἀντέστη Ξέρξῃ τῷ τῶν Περσῶν βασιλεῖ, καὶ πολλοὺς τῶν Περσῶν ἀποκτείνας ἀριστεύων ἐτελεύτησε, κυκλωθεὶς ἐκ προδοσίας, Ἐπιάλτου τινὸς δείξαντος τοῖς Πέρσαις διὰ τῶν ὀρῶν ὁδόν. ἐνταῦθα οὖν ὁ Δημοσθένης ἀπόβασιν ποιησάμενος σὺν ὀλίγοις ἐξετείχισε τὸ χωρίον καὶ κατέστησε φρούριον. βοηθησάντων δὲ τῶν Λακεδαιμονίων διὰ τάχους Βρασίδου στρατηγοῦντος, αὐτός τε ὁ Βρασίδας ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα, καὶ πολλοὶ τῶν Λακεδαιμονίων ἀπέθανον ἐν τῇ μάχῃ. ἔνιοι δὲ κατέφυγον καταπονούμενοι εἰς τὴν κατ' ἀντικρὺ νησῖδα τὴν Σφακτηρίαν. καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης μετεπέμψατο ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἂν πλείονι δυνάμει χρησάμενος τοὺς ἄνδρας ἐκπολιορκοίη. ὁ γοῦν Κλέων γνοὺς ὅτι ὑπὸ τῆς ἀνάγκης καὶ λιμοῦ καὶ δίψους οὐχ οἷοί τε ἔσονται πλείοσιν ἀντέχειν ἡμέραις, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἤγγελλον οἱ ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου ἀφικνούμενοι, παρελθὼν εἰς τὸν δῆμον, εἰ λάβοι δύναμιν, ὡς αἰτεῖ Δημοσθένης, ἐπηγγείλατο ἐντὸς κʹ ἡμερῶν παραστήσειν τοὺς πολιορκουμένους. καὶ οὕτως διαπλεύσας καὶ τοὺς Λακεδαίμονας λαβὼν ἔδοξεν αὐτοῖς κατορθοῦν τὸ τοῦ Δημοσθένους ὁ Κλέων. ἐπειράθη γὰρ ὑφαρπάσαι τὸ τέλος τῶν ἐκείνου πόνων.

56. ΠΑΝΟΥΡΓΟΤΑΤΑ] λίαν πανοῦργος. ΠΕΡΙΔΡΑΜΩΝ, ΥΦΑΡΠΑΣΑΣ] ἀπατήσας, περιελθών. *Gl. Victor.*

57. ΜΕΜΑΓΜΕΝΗΝ] παρεσκευασμένην καὶ ἐν ἑτοίμῳ γενομένην.

59. ΒΥΡΣΙΝΗΝ] ῥυτῆρα, ἱμάντα. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ βυρσοδέψην εἶναι τὸν Κλέωνα, ἐναλλαγὴν στοιχείου ἐργασάμενος· ἔδει γὰρ εἰπεῖν μυῤῥίνην ἔχων ἀποσοβεῖ τὰς μυίας. ταύτῃ γὰρ ἐστεφανοῦντο οἱ στρατηγοί. βυρσίνην, εἶπεν, ἔχων ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας, ὡς πρὸς βυρσοδέψην.

61. ΕΙΘ' Ο ΓΕΡΩΝ ΣΙΒΥΛΛΙΑι] περὶ τὸν χρόνον τοῦτον ταραχώδη ὄντα εἰκότως πολλὰ τοιαῦτα γίνεσθαι. ΓΕΡΩΝ δὲ ὁ δεσπότης, ἤγουν ὁ δῆμος. ΣΙΒΥΛΛΙΑι δὲ χρησμῶν ἐρᾷ καὶ ἐπιθυμεῖ. ἢ παραληρεῖ. ἐπειδὴ ἡ Σίβυλλα μακρόβιος. ἢ τοῖς χρησμοῖς ἥδεται, ἢ ἀπατᾶται. μαντικῶς ἔχει, χρησμοὺς φαντάζεται· χρησμολόγος γὰρ Ἐρυθραία ἦν ἡ Σίβυλλα. ἢ μέγα φρονεῖ καὶ ἐπαίρεται.

62. ΜΕΜΑΚΚΟΑΚΟΤΑ] τὰ Μακκοῦς φρονοῦντα, ἀνοηταίνοντα· Μακκὼ γὰρ καὶ Λαμὼ ἐγένοντο ἐνεαὶ, τουτέστι βαρέως νοοῦσαι. ἢ παραφρονοῦντα, ληροῦντα. γέγονε παρὰ τὸ μάταια κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν. ὅθεν θυοσκόος, παρὰ τὸ θύω καὶ κοῶ, ὃ σημαίνει τὸ νοῶ.

63. ΑΝΤΙΚΡΥΣ] προδήλως, ὁμολογουμένως. ηὔξησε δὲ τὴν ἀναίδειαν διὰ τοῦ φανερῶς καταψεύδεσθαι. ΑΛΛΩΣ. φανερῶς· δεῖγμα γὰρ τῆς ἀναισχυντίας τὸ φανερῶς ψεύδεσθαι.

66. ΔΩΡΟΔΟΚΕΙ] δῶρα λαμβάνει καὶ διασείει. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ διδόντος.

67. ΎΛΑΝ] ὄνομα οἰκέτου πέπλακεν. *Gl. Victor.*

68. ΑΝΑΠΕΙΣΕΤΕ] ἀντὶ τοῦ ἀναπείσετε χρήμασι. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δωροδοκούμενον καὶ προδιδόντα τὴν πόλιν. ΑΛΛΩΣ. εἰ μὴ πιστὸν ποιήσετε. τουτέστιν εἰ μὴ μισθόν τινά μοι δῶτε.

69. ΠΑΤΟΥΜΕΝΟΙ] ὑβριζόμενοι, πιεζόμενοι. *Gl. Victor.*

70. ΟΚΤΑΠΛΑΣΙΟΝ] πολλῷ πλείονα, ἵν' ᾖ τὸ νοούμενον, ὅτι μικροῖς λήμμασιν ἀποδίδονται τῆς πόλεως τὰ πράγματα, ἀφ' ὧν ὠφέλεια μείζων ἠδύνατο γίνεσθαι τῇ πόλει.

ΧΕΖΟΜΕΝ] ζημιούμεθα. *Gl. Victor.*

71. ΑΝΥΣΑΝΤΕΣ] ταχύναντες. *Gl. Victor.*

72. ΝΩι] ἡμᾶς. ΤΡΕΠΤΕΟΝ] ἄξιον τραπέσθαι, πορευτέον. *Gl. Victor.*

73. ΚΡΑΤΙΣΤ' ΕΚΕΙΝΗΝ] ἄμεινον ἐπὶ τὸ αὐτομολήσωμεν. τουτέστι χωρῆσαι πρὸς τοὺς ἐναντίους.

74. ΟΥΧ ΟΙΟΝ] οὐ δυνατόν. *Gl. Victor.*

78. ΧΑΟΣΙ] Θρᾴκης ἔθνος οἱ Χαόνες. παρέλαβε δὲ τὸ ὄνομα, ἵνα τὸ κεχηνέναι δηλώσῃ. Χαόνες δὲ δῆμος τῶν Θεσπρωτῶν. ἢ βάρβαρον ἔθνος. ΑΛΛΩΣ. οἱ μὲν τῆς Ἠπείρου, οἱ δὲ τῆς Θρᾴκης τοὺς Χαόνας. ἅμα δὲ τοὺς εὐρυπρώκτους διασύρει, διὰ τὸ χαίνειν τὸν πρωκτόν.

ΑΥΤΟΧΡΗΜ'] σχεδὸν εἰπεῖν, ἢ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὁμοῖον παντελῶς. *Gl. Victor.*

79. ΕΝ ΑΙΤΩΛΟΙΣ] ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τὸ πρᾶγμα λέγει. οὐκ ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀλλ' ἐν τῷ αἰτεῖν. τὸ δ' ΕΝ ΚΛΩΠΙΔΩΝ ἐναλλαγὴ πάλιν στοιχείου, τοῦ ρ εἰς τὸ λ· Κρωπίδαι γὰρ δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. ἔπαιξεν οὖν παρὰ τὸ κλέπτειν.

83. ΑΙΜΑ ΤΑΥΡΕΙΟΝ] δηλητήριον λέγεται τοῦ ταύρου αἷμα πινόμενον. *Gl. Victor.*

84. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ὁ καταναυμαχήσας ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ τοὺς βαρβάρους, εἶθ' ὕστερον φυγαδευθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων ἐπὶ προδοσίας αἰτίᾳ ψευδεῖ, καταφυγὼν πρὸς Ἀρταξέρξην τὸν Ξέρξου παῖδα, καὶ τιμηθεὶς τὰ μέγιστα παρ' αὐτῷ, ὡς καὶ τρεῖς πόλεις εἰς ὄψον καὶ ἄρτον λαβεῖν, Μαγνησίαν, Μυοῦντα, Λάμψακον,

ἐπηγγείλατο αὐτῷ καταδουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα, δύναμιν εἰ λάβοι. παραγενόμενος δὲ ἅμα τῷ στρατηγῷ εἰς Μαγνησίαν, καὶ καταγνοὺς ἑαυτοῦ, εἰ οἱ δι' αὐτὸν σωθέντες Ἕλληνες εἶτα δουλεύσουσι βαρβάροις, προφάσει χρησάμενος ὡς θυσίαν ἐπιτελέσαι βούλοιτο καὶ ἱερουργῆσαι τῇ Λευκόφρυϊ Ἀρτέμιδι καλουμένῃ, ταύρῳ ὑποθεὶς τὴν φιάλην καὶ ὑποδεξάμενος τὸ αἷμα καὶ χανδὸν πιὼν ἐτελεύτησεν εὐθέως. οἱ δέ φασιν ὅτι συνειδὼς ὁ Θεμιστοκλῆς ὅτι οὐχ οἷός τε ἦν διαπράξασθαι τῷ βασιλεῖ ἅπερ ἐπηγγείλατο, οὕτως ἐπὶ τὴν τοῦ θανάτου αἵρεσιν παρεγένετο. τοῦτον γοῦν τὸν τρόπον βέλτιον εἶναί φασι καὶ αὐτοὺς ἀποθανεῖν, κατὰ ζῆλον τοῦ Θεμιστοκλέους. διαβάλλει δὲ τοὺς Ἀθηναίους ὡς κακοὺς περὶ τοὺς εὐεργέτας. ΑΛΛΩΣ. μετὰ τὴν Ξέρξου φυγὴν Λακεδαιμόνιοι προδοσίας κρίνουσι καὶ φονεύουσι Παυσανίαν τὸν ἴδιον βασιλέα, Κλεομβρότου καὶ Ἀλκαθέας υἱόν. εἰκότως δὲ διακείμενοι πρὸς Θεμιστοκλέα διὰ τὸν τειχισμὸν τῆς Ἀττικῆς μεταστέλλονται αὐτὸν εἰς κρίσιν, φάσκοντες Παυσανίαν ὡμολογηκέναι καὶ αὐτὸν κοινωνεῖν ἐν τῇ προδοσίᾳ. Ἀθηναίων δὲ βουλομένων ἀποστέλλειν αὐτὸν φυγὼν ἧκε πρὸς Ἀρταξέρξην, καὶ Μηδικὴν φωνὴν μαθὼν ἐδίδαξεν αὐτὸν πῶς ἔσωσε τὸν πατέρα Ξέρξην μὴ συγχωρήσας τοῖς Ἕλλησι διαλῦσαι τὰ ἐπὶ Σηστοῦ καὶ Ἀβύδου διαζεύγματα. ἐφ' οἷς εὐχαριστήσας ὁ βασιλεὺς δωρεῖται αὐτῷ τρεῖς πόλεις, Μαγνησίαν εἰς σῖτον, Λάμψακον εἰς οἶνον, Μυοῦντα εἰς ὄψα, ὡς δὲ Κλεάνθης, καὶ Περκώτην εἰς στρωμνὴν καὶ Παλαίσκηψιν εἰς στολήν. στρατὸν δὲ λαβὼν αὐτοῦ ἐπὶ πορθήσει τῆς Ἑλλάδος, περὶ τὴν Ἰωνίαν ἐν Μαγνησίᾳ γενόμενος, θύων, ὡς εἴρηται ἄνω, τελευτᾷ, καὶ μετὰ θάνατον τὸν μισοβάρβαρον ἐνδεικνύμενος τρόπον. λοιμωξάντων δὲ Ἀθηναίων ὁ θεὸς εἶπε μετάγειν τὰ ὀστέα Θεμιστοκλέους. Μαγνήτων δὲ μὴ συγχωρούντων, ᾐτήσαντο ἐπὶ λ' ἡμέραις ἐναγίσαι τῷ τάφῳ, καὶ περισκηνώσαντες τὸ χωρίον, λάθρᾳ κομίζουσιν ἀνορύξαντες τὰ ὀστᾶ. Σύμμαχος δέ φησι ψεύδεσθαι τὸ περὶ Θεμιστοκλέους· οὔτε γὰρ Ἡρόδοτος οὔτε Θουκυδίδης ἱστορεῖ. ἔστι γοῦν ἀπὸ Σοφοκλέους· "ἐμοὶ δὲ λῷστον αἷμα ταύρου γ' ἐκπιεῖν, καὶ μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας." τινὲς δέ φασιν ὅτι Σοφοκλῆς περὶ Θεμιστοκλέους τοῦτό φησι. ψεύδονται δέ· οὐ γάρ ἐστι πιθανόν.

85. ΑΓΑΘΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ] αἰρομένης τῆς τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον περιεφέρετο, καὶ ἐκαλεῖτο ἡ κρᾶσις ἀγαθοῦ δαίμονος. ΑΛΛΩΣ. τὸ πρῶτον ποτήριον ἀγαθοῦ δαίμονος ἔπινον. εὐφημεῖ δὲ τὸν Διόνυσον ὡς πάτριον θεὸν, ἐπειδὴ καὶ ἐν τῇ Διονύσου ἑορτῇ, τουτέστι τοῖς Διονυσίοις, ἠγωνίζοντο οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί.

86. ΧΡΗΣΤΟΝ] ἀγαθὸν, συμφέρον. Gl. Victor.

87. ΠΕΡΙ ΠΟΤΟΥ ΓΟΥΝ ΕΣΤΙ ΣΟΙ] οὐκ ἐν τούτῳ, φησὶ, νῦν ἡμῖν τὰ πράγματα. Gl. Victor.

89. ΑΛΗΘΕΣ] προπαροξυτόνως ἀναγνωστέον· αὕτη γὰρ χρῆσις τῶν Ἀττικῶν, ὅτε σημαίνει τὸ ὄντως. ὅτε δὲ ὀξύνεται, τὸ ὄνομα.

ΚΡΟΥΝΟΧΥΤΡΟΛΗΡΑΙΟΝ] ἀντὶ τοῦ φλύαρος εἶ. κρουνὸς τὸ χύδην καὶ ἀκρίτως καὶ ἀθρόως ῥέον, λῆρον δὲ τὸ μάταιον. συνέθηκεν οὖν ἐκ τοῦ κρουνοῦ καὶ ληρεῖν καὶ τῆς χύτρας, ἀναισθήτου οὔσης, ἵνα τὸ ὅλον δηλώσῃ τὸν ἀναίσθητον καὶ ἀνόητον καὶ περιττολόγον.

91. ΟΙΝΟΥ ΓΑΡ ΕΥΡΟΙΣ ΑΝ ΤΙ] Ὁμηρικὸν τὸ νόημα· "ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει." Ἡρόδοτος δὲ τοὺς Πέρσας τοῦτον τὸν τρόπον βασιλεύεσθαί φησιν. εἰ μὲν οὖν εἰσηγήσαντό τινες νήφοντες, βουλεύεσθαί τι περὶ τούτων ἐν μέθῃ καὶ κυροῦν, νήφοντας δὲ ἐπικυροῦν. φησὶν οὖν Ἡρόδοτος μέλλοντας τοὺς Πέρσας βουλεύεσθαι μεθύειν.

92. ΟΡΑΙΣ ΟΤΑΝ ΠΙΝΩΣΙΝ] ὅρα τὸν Ἀριστοφάνην· ἀρχόμενον γὰρ σκώμματος μεθύσκεσθαι, ἵνα μὴ νήφων δειλιάσῃ κωμῳδεῖν μεγάλους ἄνδρας.

93. ΠΛΟΥΤΟΥΣΙ] μεθύοντες ταῦτα ἐπαγγέλλονται. ΔΙΑΠΡΑΤΤΟΥΣΙ] εὐτυχοῦσι. Gl. Victor.

95. ΧΟΑ] χοῦς μέτρον Ἀττικὸν χωροῦν κοτύλας ή. ἔστι δὲ καὶ ἑορτὴ Ἀθήνησι. κέκληται δὲ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Ὀρέστης διὰ τὴν τῆς μητρὸς ἀναίρεσιν ἧκεν εἰς Ἀθήνας παρὰ τὸν Πανδίονα συγγενῆ καθεστηκότα, ὃς ἔτυχε τότε βασιλεύων τῶν Ἀθηναίων, καὶ αὐτὸν κατέλαβεν εὐωχίαν τινὰ δημοτελῆ ποιοῦντα. ὁ τοίνυν Πανδίων παραπέμψασθαι τὸν Ὀρέστην αἰδούμενος, κοινωνῆσαι δὲ ποτοῦ καὶ τραπέζης ἀσεβὲς ἡγησάμενος, μὴ καθαρθέντος αὐτοῦ τῶν φόνων, ὡς ἂν μὴ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κρατῆρος πίνοιεν, ἑκάστῳ τῶν κεκλημένων παρέθηκε χοῦν.

ΑΡΔΩ] ἄρδειν ποτίζειν. Gl. Victor.

99. ΚΑΤΑΠΑΣΩ] πληρώσω. *γεμίσω. Gl. Victor.

100. ΝΟΙΔΙΩΝ] λεπτῶν καὶ μεμερισμένων· οὐ γὰρ ὑποκορισμῷ εἴρηκεν. ΑΛΛΩΣ. διανοημάτων. παρήγαγεν ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ τοῦ οἱ νοῖ τὸ νοΐδιον ὑποκοριστικόν. τινὲς δὲ ὀνειδισμῶν καὶ λοιδοριῶν ἀπὸ τοῦ οἴνου καὶ τῆς μέθης, κακῶς.

103. ΕΠΙΠΑΣΤΑ] τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλευρα. ἔτνος δὲ, ἣν ἀθάραν ἔλεγον, καὶ τὸ πίσινον ἕψημα. τὰ δὲ ἄλ-

φῖτα δημοσίᾳ πιπράσκεται. ἔθος δὲ εἶχον ποιεῖν πλακοῦντας ἢ ἄρτους καὶ ἐπιπάσσειν τινὰ καρυκεύματα [ἤγουν ἀρτύματα *Gl. Victor.*] ἁλμυρά· καὶ διὰ τοῦτο ἔφη τὰ ἐπίπαστα.

ΔΗΜΙΟΠΡΑΘ'] τὰ δημοσίᾳ πιπρασκόμενα, ἐκ δημεύσεως καὶ τῶν δημευομένων διὰ Κλέωνα οὐσιῶν. ἢ δημόπρατα ἔμιξεν ὡς ἐκ δημοσίου πράγματα αὐτοῦ κλέψαντος. ΑΛΛΩΣ. τὰ τὸν δῆμον ἐξωνούμενα. τῷ γὰρ λέγειν τῷ δήμῳ κεχαρισμένα, ὠνεῖτο τοῖς τοιούτοις λόγοις τὴν παρ' αὐτοῦ εὔνοιαν.

104. ΡΕΓΚΕΙ] διὰ τοῦ κ. συμβαίνει δὲ μάλιστα τοῦτο πάσχειν τοὺς μεθύοντας ἢ τοὺς ὑπτίως ἀνακειμένους, ὥσπερ καὶ αὐτὸς ἐδήλωσεν ἐν ταῖς ἑξῆς λέξεσιν, εἰπὼν "ἐν ταῖς βύρσαις ὕπτιος." ῥέγκει οὖν ἀντὶ τοῦ ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖ τῇ ῥινί.

105. ΕΓΚΑΝΑΞΟΝ] ἔγχεε, ἐγκένωσον. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀθρόως πινόντων. οἱ δὲ ἐπὶ θορύβου τάττουσι τοῦτο παρὰ τὴν καναχήν. ἤγουν μετὰ ψόφου ἔγχεον.

107. ΤΟΥ ΠΡΑΜΝΙΟΥ] τοῦ προσηνοῦς. ἤτοι ἀπὸ τῆς Πραμνίας ἀμπέλου, ἢ ἀπὸ τοῦ πραΰνειν τὸ μένος. ἢ διὰ τὸ πολυχρόνιον παραμένειν. ἢ ἐν Πραμνίᾳ πέτρᾳ γινομένου, ἢ πρὸς τὴν Θρᾴκην. δέον δὲ εἰπεῖν τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ ἀγαθοῦ, εἶπε Πραμνίου, ἐπειδὴ ὁ Πράμνιος οἶνος πολυτίμητός ἐστιν. ἢ παρὰ τὸ ἐμμένειν καὶ μὴ ἑστάναι τὸν πίνοντα.

108. Ω ΔΑΙΜΟΝ] ὡς ἐμπνευσθεὶς καὶ πεπωκὼς τοῦτό φησι.

112. ΔΕΔΟΙΧ' ΟΠΩΣ] δέδοικα, φησί, μὴ διὰ τὸν δαίμονα τὸν ἀγαθὸν τύχω τοῦ κακοῦ δαίμονος.

113. ΦΕΡΕ ΝΥΝ] μόνος γενόμενος καὶ μηκέτι κωλυόμενος ὑφ' ἑτέρου ἀδεέστερον πίνει, ἕως ἐκεῖνος ἐκφέρει τοὺς χρησμούς.

114. ΑΡΔΩ] ποτίσω. τὴν δὲ τροπὴν ἔλαβεν ἀπὸ τῶν φυτῶν.

115. ΠΕΡΔΕΤΑΙ] ὁμοιοκατάληκτον εἶπε τῷ ῥέγκεται· οὐ γάρ ἐστι δόκιμον οὕτω λέγειν. ΑΝΥΣΑΣ δὲ διαπραξάμενος, σπουδάσας.

116. ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΧΡΗΣΜΟΝ] δύο χρησμῶν δοθέντων τῷ Κλέωνι, ὡς φυλάσσοντος δὲ τοῦτον μάλιστα ὑπὲρ τοῦ μὴ ἔκπυστον αὐτὸν γενέσθαι. τοῦτο οὖν λέγει ὡς καὶ ἄλλους αὐτοῦ ἔχοντος.

119. ΙΔΩ] καταμάθω, κατανοήσω καὶ ἐπισκέψωμαι, πότε γέγραπται ἢ τί ποτε ὁ χρησμὸς λέγει. ΑΥΤΟΘΙ δὲ, τουτέστιν ἐν τῷ βιβλίῳ ἢ ἐν τῷ χρησμῷ.

120. ΛΟΓΙΑ] μαντεύματα. θαυμάζει δὲ τὸν χρησμὸν ἀναγνούς. ΙΔΟΥ δὲ ἀντὶ τοῦ λάμβανε, κράτει.

123. Ω ΒΑΚΙ] τρεῖς Βάκιδες ἐγένοντο. οὗτος μὲν Ἀττικὸς καὶ μάντις, ὁ δὲ Λοκρὸς, ὁ δὲ Βοιωτός.

124. ΠΟΛΛΩι Γ' Ο ΒΑΚΙΣ ΕΧΡΗΤΟ] ἀντὶ τοῦ πολλὰ ἔπινεν.

126. ΟΡΡΩΔΩΝ] φοβούμενος, εὐλαβούμενος, ἀπὸ τοῦ τὸν ὄῤῥον τὸν δειλὸν ἰδίειν. [φοβούμενος, εὐλαβούμενος, ἐπειδὴ συμβαίνει τοῖς φοβουμένοις τὸν ὄῤῥον (τουτέστιν τὸν πρωκτὸν) ἱδροῦν. *Rav.*] τὸ ἑξῆς, ταῦτ' ὀῤῥωδῶν ἐφυλάττου πάλαι τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμόν. ΑΝΤΙΚΡΥΣ δὲ φανερῶς, διαῤῥήδην.

129. ΣΤΥΠΠΕΙΟΠΩΛΗΣ] ὁ τὰ στυππεῖα πωλῶν, τουτέστι καννάβινα, λινᾶ. δηλοῖ δὲ τὸν Εὐκράτη καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ πολιτείαν. ὃς στύππαξ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ στυππιοπώλης εἶναι, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις. ΕΞΕΙ δὲ ἀντὶ τοῦ καθέξει, διοικήσει καὶ διαχειρίσει.

131. ΠΩΛΗΣ] παρὰ τὸ τέλος τοῦ ὀνόματος παίζει.

132. ΠΡΟΒΑΤΟΠΩΛΗΣ] τὸν Καλλίαν λέγει καὶ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ. τινὲς δὲ ὅτι Λυσικλέα λέγει, ὃς προβατοπώλης ἐλέγετο.

133. ΔΥΩ ΤΩΔΕ ΠΩΛΑ] ἔπαιξε τοῖς ὀνόμασι· παρὰ γὰρ τὸ ἀποδίδοσθαι καὶ πωλεῖν τοὺς πολιτευομένους τὰ τῆς πόλεως πράγματα. ΚΡΑΤΕΙΝ δὲ ἄρχειν καὶ διέπειν τὰ πολιτικά. δέον δὲ εἰπεῖν στρατηγὸς ΠΑΦΛΑΓΩΝ εἶπε.

137. ΚΥΚΛΟΒΟΡΟΣ] ποταμὸς τῶν Ἀθηναίων, οὐκ ἀεὶ οὐδὲ διὰ παντὸς ῥέων, ἀλλὰ χειμάῤῥους. φησὶν οὖν, τραχεῖαν φωνὴν ἔχων καθάπερ ὁ ποταμὸς ἐπειδὰν ῥέῃ. ἢ ἀπὸ τοῦ τρεφομένου ἐκ τοῦ κύκλου. ὁ δὲ κύκλος Ἀθήνησίν ἐστι καθάπερ μάκελλος, ἐκ τῆς κατασκευῆς τὴν προσηγορίαν λαβών, ἔνθα δὴ πιπράσκεται χωρὶς κρεῶν τὰ ἄλλα ὤνια, ἐξαιρέτως δὲ οἱ ἰχθύες. οὕτω τὸν Κλέωνα δυνάμενον μέγα καὶ φοβερὸν ὄντα χρηματίζεσθαι παρὰ τῶν πιπρασκόντων, ἵνα μὴ περιεργάζοιτο αὐτούς. καὶ ἴσως Ὁμηρικώτερον ὠνόμασεν· ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος δημοβόρον φησὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, λέγων "δημοβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις." ΑΛΛΩΣ. ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς χειμάῤῥους ὁ Κυκλοβόρος, ὑπὸ Ἀθηναίων χωσθείς. τὴν κακοφωνίαν οὖν τοῦ Κλέωνος εἴκασε τῷ ἤχῳ τοῦ ποταμοῦ. καὶ ἀλλαχοῦ "ᾤμην δ' ἐγὼ τὸν Κυκλοβόρον κατιέναι." ἔνιοι δὲ, τόπος κυκλοτερὴς ἐν ᾧ τὰ ὤνια ἐπωλοῦντο, ἃ ἐσφετερίζετο ὁ Κλέων.

140. ΠΟΘΕΝ ΑΝ ΟΥΝ ΕΤΙ ΓΕΝΟΙΤΟ] ἔχων ἐν τῷ τέλει τὸ ὄνομα τὸ πώλης. διαβάλλει δὲ τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἀγοραίους καὶ βαναύσους καθιστάντας τοὺς δημαγωγούς.

141. ΥΠΕΡΦΥΑ] ὑπερβάλλουσαν, θαυμαστὴν καὶ λαμπράν. ἐξαίρει δὲ νῦν αὐτοῦ τὴν τέχνην, ἵνα μᾶλλον ὀνειδίσῃ φανείσης αὐτοῦ τῆς τέχνης λίαν εὐτελοῦς. ΕΞΟ-

ΛΩΝ δὲ, ἐκβαλεῖν μέλλων τῆς πολιτείας τὸν Κλέωνα. ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΝ δὲ τὸν Ἀγοράκριτον λέγει οὕτως αὐτῷ πεπλασμένον κατὰ κωμικὴν παιδιάν.

142. ΑΝΤΙΒΟΛΩ] παρακαλῶ, γονυπετῶ. *Rav.*

147. ΚΑΤΑ ΘΕΙΟΝ] ἐπὶ τῶν ἐξαίφνης γινομένων, τουτέστιν εὐκαίρως ἐπιφαινομένων, κατὰ θεῖον ἔλεγον. ἐπεὶ καὶ ὁ ἀλλαντοπώλης αἰφνίδιον βουλομένοις, μὴ προσδοκήσασι δὲ ἐπεφάνη αὐτοῖς. ΑΛΛΩΣ. κατὰ θεοῦ πρόνοιαν. τοὺς δὲ ἐξαίφνης φαινομένους οὕτως ἔλεγον κατὰ θεῖον ὦφθαι, ὅ ἐστι κατὰ πρόνοιαν θεοῦ.

149. ΑΝΑΒΑΙΝΕ ΣΩΤΗΡ ΤΗι ΠΟΛΕΙ] ἵνα, φησὶν, ἐκ τῆς παρόδου ἐπὶ τὸ λόγιον ἀναβῇ. [λόγιον ὁ τῆς σκηνῆς τόπος, ἐν ᾧ οἱ ὑποκριταὶ λέγουσιν. *Gl. Victor.*] διὰ τί οὖν ἐκ τῆς παρόδου; τοῦτο γὰρ οὐκ ἀναγκαῖον. λεκτέον οὖν ὅτι ἀναβαίνειν ἐλέγετο τὸ ἐπὶ τὸ λόγιον εἰσιέναι. ὃ καὶ πρόσκειται. λέγεται γὰρ καταβαίνειν τὸ ἀπαλλάττεσθαι ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἔθους. τοῦτον δὲ οἱ μὲν Κλεώνυμον, οἱ δὲ Ὑπέρβολον, οἱ δὲ φασὶν Εὔβουλον εἶναι. ὡς ἐν θυμέλῃ δὲ τὸ ἀνάβαινε.

150. ΤΙ ΜΕ ΚΑΛΕΙΤΕ] ὁ Ἀγοράκριτος, τουτέστιν ὁ ἀλλαντοπώλης, ταῦτα λέγει. εἰσάγεται δὲ εἰς τὸ θέατρον γελοίου χάριν ἔντερα καὶ κοιλίας καὶ μαγειρικὴν τράπεζαν φέρων.

152. ΤΟΥΛΕΟΝ] τὸ τραπέζιον ἐν ᾧ ἦσαν οἱ ἀλλᾶντες. ἐλεοὶ γὰρ λέγονται αἱ μαγειρικαὶ τράπεζαι. καὶ Ὅμηρος "ἐν ἐλεοῖσιν ἔθηκεν." *τὸ ἐλεὸν καὶ ὁ ἐλεός· ἐνταῦθα δὲ οὐδετέρως. *Gl. Victor.*

154. ΠΡΟΣΚΕΨΟΜΑΙ] περιεργάσομαι, φησίν, εἰσελθὼν, καὶ κατανοήσω τί ποιεῖ ὁ Παφλαγών.

155. ΤΑ ΣΚΕΥΗ] τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἔφερε τοὺς ἀλλᾶντας. *ἀλλὰς εἶδος ἐντέρου κατεσκευασμένου, καὶ ἀλλαντοπώλης ὁ ἐντεροπράτης. *Gl. Victor.*

157. ΙΔΟΥ] πεποίηκεν ὃ προσέταξε. παρεπιγραφὴ δὲ καλεῖται τοιαῦτα πάντα. ἀμοιβαῖα δέ ἐστι ταῦτα τοῦ ἀλλαντοπώλου καὶ ἑνὸς τῶν οἰκετῶν.

159. ΤΑΓΕ] ἀρχηγὲ, ἡγεμών. καὶ Ὅμηρος· "παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων."

160. ΤΑΣ ΚΟΙΛΙΑΣ] Ὅμηρος διὰ παντὸς γαστέρας καλεῖ, οὐ κοιλίας.

161. ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΓΕΛΑιΣ] ἀλλὰ χλευάζεις με καὶ γέλωτα τίθεσαι. ὅσον δὲ ἀπιστοῦντα ποιεῖ, τοσοῦτον δείκνυσιν αὐτὸν τῆς πολιτείας ἀνάξιον, οὐ τὸν ἀλλαντοπώλην διαβάλλειν βουλόμενος, ἀλλ' ὁμοῦ καὶ τῶν Ἀθηναίων καθαπτόμενος, οἳ τοιούτων ἀνέχονται πολιτῶν, καὶ διαβάλλων τὸν Κλέωνα, ὅτι αὐτός τε ἐκεῖνος ἦν εὐτελὴς καὶ ὑπὸ τοιούτου τῆς πολιτείας ἐκβληθήσεται.

163. ΤΑΣ ΣΤΙΧΑΣ] τὸ πλῆθος, τὰς τάξεις. τὸ θέατρον δὲ αὐτῷ δεικνὺς ταῦτά φησιν.

164. ΑΡΧΕΛΑΣ] ἄρχων τοῦ λαοῦ, ἡγεμών, ἔξαρχος, δημαγωγός. ἔπαιξε δὲ τῷ ὀνόματι· φησὶ γὰρ ἄρξεις τοῦ λαοῦ.

165. ΠΥΚΝΟΣ] τῆς ἐκκλησίας. μετάθεσίς ἐστι τῶν στοιχείων. εἰ γὰρ πνύξ ἐστι, ἔδει πνυκός· νῦν δὲ πυκνός.

166. ΠΑΤΗΣΕΙΣ] διαπαλαίσεις, καταπονήσεις. ἢ ἀντὶ τοῦ καταφρονήσεις τοῦ βουλευτηρίου.

ΚΛΑΣΤΑΣΕΙΣ] οἱ μὲν κλονήσεις καὶ διασείσεις, οἱ δὲ κραυγάσεις. βέλτιον δὲ κλάσεις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τεμνομένων κλημάτων. ΑΛΛΩΣ. ἐκ ῥιζῶν ἀνατρέψεις. ἔνθεν κλαστήριον τὸ δρέπανον, ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις.

167. Πρυτανεῖον οἰκίσκος παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἔνθα σιτοῦνται δημοσίᾳ οἱ τῆς τοιαύτης τιμῆς παρ' αὐτοῖς τυχόντες. περισπούδαστον δὲ ἦν τῆς τοιαύτης δωρεᾶς τυχεῖν· ἐπὶ γὰρ μεγάλοις κατορθώμασι τὴν τοιαύτην ἀπεδίδουν χάριν.

ΛΑΙΚΑΣΕΙΣ] δέον εἰπεῖν σιτήσεις ἢ ἐν Πρυτανείῳ ἀριστήσεις. παρ' ὑπόνοιαν οὖν εἶπεν ὡς ἐν κωμῳδίᾳ, ἀντὶ τοῦ πορνεύσεις· ὅθεν καὶ λαικάστρια ἡ πόρνη.

170. ΕΝ ΚΥΚΛΩι] ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος καὶ αὐτὸς ὠνόμασε, βουλόμενος δηλῶσαι τὰς κυκλάδας νήσους κύκλῳ κειμένας. φησὶν οὖν, περίβλεπε· καὶ γὰρ τούτων ἄρξεις. ΟΛΚΑΔΑΣ δὲ τὰς ναῦς ἀπὸ τοῦ ἕλκειν.

174. ΚΑΡΧΗΔΟΝΑ] παίζει πρὸς τὸ ἐνταῦθα κἀκεῖσε ὅρα. ἡ μὲν γὰρ Καρία πρὸς ἕω, ἡ δὲ πρὸς δύσιν ἡ Καρχηδὼν, ἡ λεγομένη Καρταγένα. λέγει δὲ τὴν δύσιν. ΔΙΑΣΤΡΑΦΗΣΟΜΑΙ δὲ στρεβλωθήσομαι τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπεὶ εἶπε στράφητι.

175. ΔΙΑΣΤΡΑΦΗΣΟΜΑΙ] πρὸς δὲ τὸ μὴ διαστρέφεσθαι τὰ μέλη χρῶνται καὶ νῦν ἔνια τῶν ἐθνῶν ὀργάνοις τισὶ μηχανικοῖς, ἃ τὸ σῶμα ποιεῖ τούτων ἀστραβές. *Gl. Victor.*

176. ΠΕΡΝΑΤΑΙ] πιπράσκεται. δέον εἰπεῖν διοικεῖται, ὁ δὲ εἶπε πέρναται πικρῶς, τουτέστι πιπράσκεται.

ΠΕΡΝΑΤΑΙ] πιπράσκεται, ἔνθεν καὶ πόρνη ἡ πωλοῦσα τὴν μίξιν. *Gl. Victor.*

181. ΚΑΞ ΑΓΟΡΑΣ ΕΙ] πάλιν διὰ τούτου δεικνύναι βούλεται ὅτι ὑπὸ τῶν πονηροτάτων διοικεῖται τὰ τῶν Ἀθηναίων πράγματα, καὶ ὅτι μάλιστα εὐδοκιμοῦσιν οἱ τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς ὥσπερ καὶ ὁ Κλέων.

182. ΟΥΚ ΑΞΙΩ] οὐχ ὑπολαμβάνω, οὐκ ἄξιον κρίνω.

187. ΟΙΟΝ ΠΕΠΟΝΘΑΣ ΑΓΑΘΟΝ] ὑπάρχεις. οἷον πλεονέκτημα ἔχεις. γράφεται καὶ ὅσον.

188. ΜΟΥΣΙΚΗΝ] *ὅτι μουσικὴν τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν φησί.* ΓΡΑΜΜΑΤΑ *δὲ τὰ πρῶτα στοιχεῖα. δεῖ δὲ τοὺς διερχομένους* [*τοὺς ἀναγινώσκοντας Gl. Victor.*] *διὰ γραμμάτων παιδεύεσθαι· ἡ γὰρ παιδεία τοὺς ἀτόπους ἐκτρέπει λογισμούς.*

189. ΠΛΗΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ] *οἱ γὰρ ἀξιώματος ἀντιποιούμενοι τὴν ἐγκύκλιον μάλιστα ἐπαιδεύοντο παιδείαν. ἡ δὲ ἐγκύκλιος παιδεία διὰ πάσης χωρεῖ καὶ παιδεύσεως καὶ ῥυθμοῦ παντὸς καὶ κινήματος. ταύτην παιδευθῆναι τὸν Θηβαῖον Ἐπαμινώνδαν καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας.*

ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΜΕΝΤΟΙ ΚΑΚΑ ΚΑΚΩΣ] *παροιμιῶδες, ἐπεὶ καὶ κακὰ κακῶς. διὰ τὴν συγγένειαν δὲ τὸ κακὰ κακῶς οὐ καλῶς, ἀλλὰ κακῶς ἐπίστασθαι.*

190. ΤΟΥΤΙ ΣΕ ΜΟΝΟΝ ΕΒΛΑΨΕΝ] *ἢ γὰρ ἂν ἀμείνων ἦσθα μηδὲ τὴν ἀρχὴν πειραθεὶς τῶν γραμμάτων. ὅτι τὸ σύνολον, φησίν, ἐπίστασαι γράμματα, τοῦτό σοι πρὸς τὴν πολιτείαν ἐστὶν ἀνωφελές. ἀποτείνεται δὲ πρὸς τοὺς πολιτευομένους πάλιν διὰ τούτων. ἢ ὡς ἀμαθῶν ὄντων καὶ τυχόντων ἀνθρώπων τῶν πολιτευομένων, καὶ διὰ τοῦτο ῥᾳδίως χωρούντων ἐπὶ τὴν ἀδικίαν, ὡς τῆς παιδείας ἱκανῶς καθιστώσης ἀποδιῶξαι καὶ ἀπελάσαι τῆς ψυχῆς τοὺς πονηροὺς λογισμούς.*

191. Η ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ] *ἡ τῶν δημαγωγῶν ἀρχή, φησίν, οὐκέτι τοῖς σοφοῖς οὐδὲ τοῖς ἀξιολόγοις ἐγχειρίζεται.*

193. ΜΗ ΠΑΡΗΙΣ] *μὴ ὑπερίδῃς, μὴ ἀπώσῃ μηδὲ παραπέμψῃ τοιοῦτον καιρὸν παραπεπτωκότα.*

196. ΗΙΝΙΓΜΕΝΟΣ] *μετὰ αἰνίγματος λελεγμένος, οὐκ αὐτόθεν φανερὸν ἔχων τὸν νοῦν. τοῦτο δὲ παρόσον οἱ χρησμοὶ λοξῶς ἐκφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.* ΑΛΛΩΣ. *μετὰ αἰνίγματος, ἄλλα μὲν λέγων ἄλλα δὲ δηλῶν.*

197. ΑΛΛ' ΟΠΟΤΑΝ] *αὕτη ἀρχή ἐστι τοῦ χρησμοῦ. ὁρᾷς ὅτι ἐμπεπληγμένος τοῖς λόγοις· ἀσάφειαν γὰρ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ἐργάζεται.*

ΒΥΡΣΑΙΕΤΟΣ] *τὸν Κλέωνα λέγει· πολλάκις γὰρ προειρήκαμεν ὅτι διαβάλλει τὸν Κλέωνα. συνέθηκε δὲ τὴν λέξιν ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ αἰετοῦ, ἅμα δὲ ὡς βυρσοδέψην κωμῳδῶν τὸν Κλέωνα καὶ ὡς κλέπτην καὶ ἅρπαγα τῶν κοινῶν· ἁρπακτικὸν γάρ ἐστι τὸ ζῶον ὁ ἀετός. τὸ δὲ* ΑΓΚΥΛΟΧΕΙΛΗΣ *ἐπίθετον τοῦ ἀετοῦ, ὁ ἐπικαμπεῖς τὰς χηλὰς ἔχων, ἐπὶ δὲ Κλέωνος, τὰς χεῖρας ἀγκύλας ἔχων πρὸς τὸ κλέπτειν καὶ ἁρπάζειν. διὰ τοῦτο ἀετῷ αὐτὸν ἀπείκασε.*

198. ΓΑΜΦΗΛΗΣΙ] *σιαγόσι.* ΔΡΑΚΟΝΤΑ *τὸν ἀλλᾶντα.* ΚΟΑΛΕΜΟΝ *τὸν κολούοντα καὶ παύοντα τὰ κακά, ὅτι καὶ αὐτὸς ἤμελλε παύσειν τὸν Κλέωνα.*

ΚΟΑΛΕΜΟΝ] *τὸν Ἀγοράκριτον οὕτως εἶπεν. ἔγκειται δὲ τῇ λέξει τό τε ἠλεὸν* [*ἠλεὸς ὁ μωροποιός, ἄφρων, ἠλίθιος Gl. Victor.*] *καὶ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν. τὸν οὖν ἀνόητα καὶ μάτην κοοῦντα κοάλεμον εἶπεν.*

ΚΟΑΛΕΜΟΝ ΑΙΜΑΤΟΠΩΤΗΝ] *κοάλεμος ὁ ματαιόφρων· κοεῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι· καὶ ὁ ἠλίθιος καὶ ὁ ἀνόητος. ἔγκειται τῇ λέξει τὸ ἠλέματον, ἤγουν τὸ μάταιον, καὶ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν. κοάλεμοι παρ' Ἀριστοφάνει οἷον ἠλέματα νοοῦντες. Victor.*

ΑΙΜΑΤΟΠΩΤΗΝ] *καὶ τοῦτο οἰκείως ἐπὶ τοῦ δράκοντος, αἱματοποτεῖ γὰρ τὸ ζῶον, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου· τὰ γὰρ ἔντερα καὶ τοὺς ἀλλᾶντας μετὰ αἵματος καὶ πιμελῆς ἢ ἀλφίτων φυρῶσιν. αἱματοπώτην οὖν τὸν αἷμα καταναλίσκοντα καὶ ὥσπερ ἐκροφοῦντα.*

199. ΣΚΟΡΟΔΑΛΜΗ] *ἡ πικρία τοῦ σκορόδου καὶ τῆς ἅλμης, τὸ μετὰ τῆς ἅλμης τρίμμα τῶν σκορόδων. οἷον ἡ δριμύτης. εἶπε δὲ Παφλαγόνων διὰ τὸν Κλέωνα, ἐπειδὴ Παφλαγὼν ἦν.*

200. ΟΠΑΖΕΙ] *δίδωσι, παρέχει. Gl. Victor.*

203. ΒΥΡΣΑΙΕΤΟΣ] *ἀμφιβόλως ἐξήνεκται κατὰ τὴν φράσιν. δύο δὲ αἴτια εἰς ταὐτὸ παραλαμβανόμενα ἀμφιβολίαν ἐργάζονται. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν βύρσαν καὶ τὸ ἁρπάζειν.*

208. ΑΙΜΑΤΟΠΩΤΗΣ] *παρόσον εἰώθασι τοὺς ἀλλᾶντας μετὰ αἵματος φυρᾶν.*

210. ΑΙΚΕ ΜΗ ΘΑΛΦΘΗΙ] *καταθαλφθῇ, καταπλαγῇ ταῖς λοιδορίαις, τουτέστιν ἐὰν μὴ εἴξῃ μηδὲ παραχωρήσῃ λοιδορούμενος.* ΑΛΛΩΣ. *ἀπάτῃ ἀπατηθῇ καταπτήξας τὰς λοιδορίας Κλέωνος.* ΑΙΚΑΛΛΕΙ *δὲ θωπεύει. γράφεται καλεῖ με, ἀντὶ τοῦ κινεῖ, προτρέπεται.* ΕΠΙΤΡΟΠΕΥΕΙΝ *δὲ ἄρχειν, διοικεῖν.* ΦΑΥΛΟΤΑΤΟΝ *δὲ εὐτελές, βραχύ, ἁπλοῦν.* ῥᾴδιον. Gl. Victor.*

214. ΤΑΡΑΤΤΕ] *παρῳδίας τρόπον· παρῴδησε γὰρ τὸν ἴαμβον ἐξ Ἡρακλειδῶν Εὐριπίδου. μεταφορικῶς δὲ τοῖς ὀνόμασι χρῆται ἐπὶ τῆς πολιτείας, καὶ τῇ τοῦ ἀλλαντοπώλου τέχνῃ. τάραττε, φησί, καὶ συμφύρα τὰ πράγματα.*

ΧΟΡΔΕΥΕ] *τὰ ἔντερα τῶν τετραπόδων χορδὰς καλοῦσι. καὶ τοῦτο οὖν ἀπὸ τῆς τέχνης τοῦ ἀλλαντοπώλου εἴρηκεν· ὥσπερ γάρ, φησί, γεμίζεις καὶ πληροῖς τὰ ἔντερα πάντα τοῦ φύρματος, οὑτωσὶ χόρδευε καὶ τὰ πολιτικά.* ΑΛΛΩΣ. *παρὰ τὸ χορδεύειν· χορδὴ γάρ ἐστι τὸ λεπτὸν ἔντερον, ὃ εἰώθασι πλέκειν οἱ μάγειροι. διαβάλλει δὲ πάλιν τοὺς στρατηγοὺς τα-*

ῥάττοντας καὶ χορδεύοντας, τουτέστιν εἰς πλοκὰς ἐμβάλλοντας τὴν πόλιν.

216. ΥΠΟΓΛΥΚΑΙΝΩΝ] ἡδύσμασι χρώμενος καὶ ἀρτύμασι, λόγοις κολακευτικοῖς καὶ γλυκέσι.

219. ΕΧΕΙΣ ΑΠΑΝΤΑ] σύμφωνά σοι ἔχεις, καὶ ἁρμόζεις εἰς ἅπαντα. πάλιν δὲ ἐνταῦθα αὐτῶν καθάπτεται τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν πολιτευομένων, ὡς τοῖς μὲν τοιούτοις ἐγχειριζόντων τὰ δημόσια, τῶν δὲ πολιτευομένων οὕτω πεφυκότων.

220. ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΣΙ] συμπράττουσιν. Gl. Victor.

221. ΤΩ ΚΟΑΛΕΜΩι] ἀντὶ τοῦ ἀνοίᾳ. ἀναπλάττει δὲ αὐτὴν ὡς δαίμονα. τοῦτο δὲ παρῴδησεν ἐκ τῆς τραγῳδίας. ἀνέπλασε δέ τινα δαίμονα ἀπὸ τῶν προειρημένων κωμικῶς. τουτέστιν ἀπατητικῷ καὶ ἀνοήτῳ δαίμονι. ἢ τῷ κωλύοντι τὸν ἄνεμον καὶ παύοντι δαίμονι. ἢ τῷ ἀλλαντοπώλῃ.

222. ΧΩΠΩΣ] σκόπησον. ΑΜΥΝΕΙ] καταγωνιεῖ. Gl. Victor.

224. ΒΔΥΛΛΕΙ] καταπέπληγε, βδελύττεται, τουτέστι μισεῖ.* βδύλλειν δεδιέναι, τρέμειν ἢ βδεῖν. Gl. Victor.

225. ΙΠΠΗιΣ] οἱ ἱππεῖς ἐπέθοντο αὐτῷ, ἐπεὶ ὅτε ἦν εἷς αὐτῶν, κακῶς αὐτοὺς διέθηκεν. ἱππεῖς οὖν τάγμα ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἀφ' ὧν ὁ χορὸς σύγκειται τῷ δράματι. ὅθεν καὶ τὴν ἐπιγραφὴν πεποίηται.

226. ΜΙΣΟΥΝΤΕΣ ΑΥΤΟΝ] Θεόπομπος ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν φησὶν ὅτι ἱππεῖς ἐμίσουν αὐτόν. προπηλακισθεὶς γὰρ ὑπ' αὐτῶν καὶ παροξυνθεὶς ἐπετέθη τῇ πολιτείᾳ, καὶ διετέλεσεν εἰς αὐτοὺς κακὰ μηχανώμενος. κατηγόρησε γὰρ αὐτῶν ὡς λειποστρατούντων. διὰ τοῦτο οὖν ἐμνήσθη Ἀριστοφάνης.

228. ΔΕΞΙΟΣ] ἀγαθὸς, εὔνους ἡμῖν, ἀπεχθόμενος περὶ τὴν τοῦ Κλέωνος πονηρίαν.

229. ΞΥΛΛΗΨΕΤΑΙ] συμμαχήσει. Gl. Victor.

230. ΕΞΕΙΚΑΣΜΕΝΟΣ] πεπλασμένος πρὸς ὁμοιότητα. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς κωμικοῖς ὅμοια τὰ προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς κωμῳδουμένοις, ἵνα φανεροὶ ὦσιν ὑπ' αὐτῶν, καὶ περιτιθέναι τοῖς ὑποκριταῖς. ΑΛΛΩΣ. οὐκ εἶχεν αὐτοῦ προσωπεῖον διὰ τὸ δεδοικέναι τοὺς σκευοποιοὺς καὶ μὴ θέλειν μήτε πλάττειν μήτε σχηματίζειν τὴν ὄψιν τοῦ Κλέωνος. λέγει οὖν ὅτι μηδενὸς ὑποστάντος αὐτὸν ὑποκρίνεσθαι αὐτὸς ὁ Ἀριστοφάνης μιλτώσας ἑαυτὸν ὑπεκρίνατο, ἢ τῇ τρυγίᾳ χρίσας ἑαυτόν.* ΕΞΕΙΚΑΣΜΕΝΟΣ] ὁμοιωθείς. Gl. Victor.

235. ΜΑ ΤΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑ ΘΕΟΥΣ] τοῦτο ὁ Κλέων λέγει ἰδὼν ὁμιλοῦντας, καὶ μὴ εἰδὼς περὶ τοῦ ὁμιλοῦσι, συνωμότας καλεῖ. πικρῶς οὖν κατὰ τοῦ Κλέωνος ἐκφέρονται, ὡς τοιαῦτα αὐτοῦ συκοφαντοῦντος ἀπὸ μικρῶν καὶ εὐτελῶν προφάσεων. ΧΑΙΡΗΣΕΤΟΝ δὲ χαίροντες ἀπαλλαχθήσεσθον.

236. ΞΥΝΩΜΝΥΤΟΝ] ξυνωμοσίαν ἐποιήσατε, τουτέστιν ὅρκους καὶ πίστεις ἀλλήλοις δεδώκατε, ἵνα ὁμοφωνήσητε κατὰ τοῦ δήμου.

237. ΤΟ ΧΑΛΚΙΔΙΚΟΝ ΠΟΤΗΡΙΟΝ] ἔγνω μὲν ὅτι ὁ θεράπων ἔπινε καὶ εἶχεν ἐπὶ χεῖρας τὸ ποτήριον. ἰδὼν οὖν ὁ Κλέων, προφάσει καὶ τούτῳ κέχρηται τῆς συκοφαντίας, καὶ τὸ ποτήριον εὐθύνει ὡς Χαλκιδικόν. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν ὡς ἐπὶ τοῖς τυχοῦσι μεγάλα μεμφόμενον. οἱ δὲ Χαλκιδεῖς εἰσὶ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας ἄποικοι Ἀθηναίων, εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ Θρᾴκης οἱ Χαλκιδεῖς, ἄποικοι ὄντες ἀπὸ τῆς Εὐβοίας. πολλὰ δὲ ἦν τότε χωρία τῆς Θρᾴκης ὑπακούοντα τοῖς Ἀθηναίοις. περὶ ὧν νῦν λέγει. καὶ γὰρ ἐπὶ Θρᾴκης Χαλκιδεῖς ἦσαν ὑπήκοοι τῶν Ἀθηναίων. φησὶν οὖν ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο Χαλκιδικόν ἐστι, καὶ πόθεν ὑμεῖς αὐτὸ ἔχετε, εἰ μὴ δῶρον ὑμῖν ἐδόθη, ἵνα ἀποστῶσιν; ἔλαβε δὲ τὴν πρόφασιν εὔκαιρον τοῦ ὀνόματος τῶν Χαλκιδέων, διὰ τὸ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀποστῆναι αὐτοὺς τῶν Ἀθηναίων. ἀπέστησαν δὲ ἀπὸ Ἀθηναίων Χαλκιδεῖς ἐπὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος.

238. ΧΑΛΚΙΔΕΑΣ ΑΦΙΣΤΑΤΟΝ] πόλις Εὐβοίας, ἄποικοι Ἀθηναίων. ἐχρῶντο δὲ τοῖς ὀστρακίνοις εἰς τὰ συμπόσια. ὡς ἀεὶ οὖν τοῦ Κλέωνος δι' ἐλάχιστόν τι κατηγοροῦντος. χωρίζετε οὖν, φησί, Χαλκιδέας ἀπὸ τῆς τῶν Ἀθηναίων συμμαχίας.

240. Ω ΓΕΝΝΑΔΑ] τοῦτο ὁ θεράπων πρὸς τὸν Ἀγοράκριτον. ἔν τισι δὲ οἱ δύο στίχοι οὐκ ἔγκεινται.

242. ΑΝΔΡΕΣ ΙΠΠΕΙΣ] ὡς συκοφαντούμενοι ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν τοὺς ἱππέας. ἵππαρχοι δὲ ὁ Σίμων καὶ ὁ Παναίτιος.

243. ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΕΞΙΟΝ ΚΕΡΑΣ] ὡς ἐπὶ τάξεώς φησιν. ὁ δὲ Παναίτιος ὡς μέγας τῶν ἱππέων κωμῳδεῖται. τινὲς δὲ τὸ μὲν ΑΝΔΡΕΣ ΙΠΠΕΙΣ τὸν ἀλλαντοπώλην λέγειν, ἄλλοι δὲ τὸ ΑΝΔΡΕΣ ΕΓΓΥΣ τὸν θεράποντα.

244. ΚΑΠΑΝΑΣΤΡΕΦΟΥ] ὡς τοῦ ἀλλαντοπώλου πεφευγότος εἶπεν ἀναστρέφου.

245. ΟΜΟΥ] τὸ ὁμοῦ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, ὡς καὶ ἐν Εἰρήνῃ "καὶ μὴν ὁμοῦστιν ἥδε."

247. ΠΑΙΕ ΠΑΙΕ] ἐντεῦθεν ἡ πάροδος γίνεται τοῦ χοροῦ ἀπὸ τῶν ἱππέων συμπληρουμένου, οἵτινες ἐπικαλουμένου ἀκούσαντες τοῦ θεράποντος εὐθέως ἀφι-

κνοῦνται βοηθήσοντες αὐτῷ. ΤΑΡΑΞΙΠΠΟΣΤΡΑΤΟΝ δὲ καλοῦσι τὸν Κλέωνα, τουτέστι τὸν ταράξαντα τὸ πλῆθος τὸ ἱππικόν. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα δόξωσιν εἰκότως αὐτῷ χαλεπαίνειν καὶ αὐτοὶ, καὶ πολεμεῖν· ἢ ἵνα τὸν Κλέωνα δείξῃ διὰ πάντων λυμαινόμενον τὴν πόλιν, διαφθείροντα μὲν τὸ ἱππικὸν, σφετεριζόμενον δὲ τοὺς φόρους. εἴσθεσις δὲ τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας ἑτέρων εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ λζ, ὧν τελευταῖος "καὶ τέμαχος οὗ Περικλῆς οὐκ ἠξιώθη πώποτε." ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

248. ΚΑΙ ΤΕΛΩΝΗΣ] διεβέβλητο τὸ τοῦ τελώνου ὄνομα, ὡς καὶ τοῦ Κλέωνος ὄντος τελώνου καὶ ὑπὲρ τὸ τέλος τελωνοῦντος. ΦΑΡΑΓΞ δὲ τὸ ἀπόσχισμα τῆς γῆς, ὃ τὸ παρεμπίπτον ὕδωρ πίνει. τοῦτο δὲ καὶ εἰς τὸ κακόφωνον αὐτοῦ. ΧΑΡΥΒΔΙΝ δὲ ΑΡΠΑΓΗΣ ὡς πᾶν ὁτιοῦν ἁρπάζοντα.

ΦΑΡΑΓΓΑ] τὸ τῆς γῆς βάραθρον, ὃ, ἐὰν εἰς αὐτὸ ὕδωρ ἐμπέσῃ, ἀφανὲς ποιεῖ· εἰς ἄδηλον γὰρ τὸ ὕδωρ καταναλίσκεται. τοῦτο δὲ διὰ τὸ κακόφωνον τοῦ Κλέωνος καὶ τὸ κράζειν ὡς ἐπὶ τῶν πετρῶν τὰ κύματα.

252. ΚΑΠΙΚΕΙΜΕΝΟΣ] ἀντὶ τοῦ τύπτων αὐτόν. διὰ δὲ Κλέωνα τοῦτο πάλιν λέγει, ἐπειδὴ κεκράκτης ἦν.

253. ΟΙΔΕ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ] ἐπίσταται, φησί, τὰς καταδύσεις Εὐκράτους τὰς ἐπὶ τὰ κυρήβια. ΚΥΡΗΒΙΑ δέ εἰσι τὰ πίτυρα καὶ ἄχυρα τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν. μυλῶνας δὲ ἔχων ὁ Εὐκράτης εἰκότως εἶχε καὶ κυρήβια. ἐκωμῴδησεν οὖν εὐκαίρως αὐτὸν ὡς μυλωνάρην, καὶ ὡς πρὸ αὐτοῦ πολιτευσάμενον καὶ πεφευγότα. τινὲς δὲ, ὅτι ἦν μύλων ἀρχή.

254. ΚΥΡΗΒΙΩΝ] ἔνθα αἱ κάγχρυς φρύγονται. κάγχρυς δέ εἰσιν αἱ λελεπισμέναι κριθαί, ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη. σκώπτει δὲ καὶ τὸν Εὐκράτην ὡς τοιαύτην τέχνην ἔχοντα. ἐν ἄλλοις γοῦν φανερωτέρως φησὶ "καὶ σὺ κυρηβιοπῶλα Εὔκρατες στύπαξ."

255. Ω ΓΕΡΟΝΤΕΣ ΗΛΙΑΣΤΑΙ] τοῦτο ὁ Κλέων λέγει καὶ αὐτὸς ἐπικαλούμενος τοὺς δικαστὰς εἰς βοήθειαν. ἡλιαία γὰρ μέγιστον δικαστήριον Ἀθήνησιν. οἱ δὲ δικασταὶ ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν ἐτρέφοντο; τριώβολον λαμβάνοντες μισθὸν δικαστικὸν μετὰ τὸ κρῖναι. ὡς δημαγωγὸς οὖν ἐπικαλεῖται οὓς ἔτρεφε [ΦΡΑΤΟΡΑΣ ἤγουν συγγενεῖς Victor.] ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ δὲ εἶπε ΤΡΙΩΒΟΛΟΥ, οἷον προσῳκειωμένοι καὶ προσπεφυκότες τῷ τριωβόλῳ· καὶ γὰρ τοὺς συγγενεῖς φράτορας καλοῦσιν. εἰσὶ δὲ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας μετέχοντες, οἷον πατριᾶς τινός. ὁ γοῦν Ὅμηρος αὐτὴν πάτραν λέγει· "ἠμὲν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη." καὶ κατὰ ἀναφορὰν πάτρη καλεῖται. μεταπέπτωκε δὲ τὰ στοιχεῖα, καθάπερ ἐπὶ τοῦδε· ὁ φάτριος Ζεὺς καὶ ὁ πάτριος. τὸ δὲ τριώβολον ἡμίδραχμόν ἐστιν. Ἡλιαῖον δὲ καλεῖται διὰ τὸ ὑπαίθριον αὐτὸ εἶναι καὶ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καθέζεσθαι τοὺς συνελθόντας δικαστάς.

256. ΒΟΣΚΩ] πικρῶς ὡς θρέμμασιν αὐτοῖς κέχρηται ἀλόγοις· βόσκειν γὰρ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τίθεται. τὸ δὲ ΔΙΚΑΙΑ ΚΑΔΙΚΑ, οἷον ἐκ δικαίου.

257. ΞΥΝΩΜΟΤΩΝ] ξυνωμοσίαν πεποιημένων, τουτέστι πίστεις δι' ὅρκων διδόντων αὐτοῖς καὶ συνθήκας κατ' ἐμοῦ πεποιηκότων. ΑΛΛΩΣ. προδοτῶν τοῦ δήμου. τῶν συνομνύντων ἐπὶ τῇ καθαιρέσει τοῦ δήμου.

258. ΠΡΙΝ ΛΑΧΕΙΝ] πρὶν χειροτονηθῆναι, πρὶν κληρωθῆναι. πρὸ διανομῆς, φησίν, ἁρπάζεις. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δείπνοις ἁρπαζόντων πρὸ διανομῆς.

259. ΚΑΠΟΣΥΚΑΖΕΙΣ] συκοφαντεῖς. ἐχρήσατο δὲ τῷ ὀνόματι, ἀφ' οὗ καὶ συκοφάντης κέκληται. τὸ γὰρ παλαιὸν τίμια παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ σῦκα ἦν, καὶ εἴ τις διεβλήθη κλέπτων, ἐκολάζετο. φαίνειν δὲ ἔλεγον τὸ κατηγορεῖν. ΑΛΛΩΣ. συκάζειν τὸ ἀποθλίβειν τὰ σῦκα, ἢ ὠμὰ ἢ πέπειρα. καλῶς οὖν ἐπήνεγκε τὸ ἀποπιέζων, ἐπεὶ ἀποθλίβει τοὺς συκοφαντουμένους καὶ πιέζει δωροδοκῶν.

ΣΚΟΠΩΝ] διαλογιζόμενος, καὶ ὁρῶν, καὶ πολυπραγμονῶν. ΩΜΟΣ δὲ σκληρὸς, δυσκαταμάχητος. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν πένης ἢ πλούσιος, ἐπέμεινε τῇ μεταφορᾷ ὡς ἐπὶ σύκων. τὸ δὲ πέπων ἀντὶ τοῦ ἁπαλὸς, ῥᾳδίως διασεισθῆναι δυνάμενος. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τοῦ συκάζειν τούτοις τοῖς ὀνόμασι κέχρηται. ὠμὰ δὲ τὰ μηδέπω ὡριμακότα. ὥσπερ οὖν ἐπὶ τῶν καρπῶν ἐκ μὲν τῶν πεπανθέντων ἔστι δρέψασθαι καὶ φαγεῖν, ἐκ δὲ τῶν ἀώρων καὶ ὠμῶν οὐκέτι, οὕτως, φησί, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ Κλέων διελογίζετο καὶ διέκρινε τίς ἐπιτήδειος διασεισθῆναι, καὶ τίς σκληρὸς καὶ δυσκαταμάχητος. ΥΠΕΥΘΥΝΟΥΣ δὲ τοὺς μηδέπω λογισμὸν παρεχομένους μηδὲ εὐθύνας τῆς ἀρχῆς ἧς ἐπιστεύθησαν.

261. ΑΠΡΑΓΜΟΝΑ] ἐπιεικῆ καὶ μέτριον τοὺς τρόπους, οὐ φιλοπράγμονα.

262. ΧΕΡΡΟΝΗΣΟΣ τῆς Θρᾴκης χωρίον καὶ πόλις ὑποτελὴς τῶν Ἀθηναίων, εὔφορος εἰς πυροῦ γεωργίαν, ὅθεν καὶ ἐσιταγώγουν οἱ Ἀθηναῖοι. ὡς ἰδιοπραγμόνων δὲ καὶ ἰδιωτῶν ὄντων τῶν Χεῤῥονησιωτῶν καὶ διασείεσθαι δυναμένων ῥᾳδίως, μάλιστα δὲ τοῦ Κλέωνος ἐπηρεάζοντος αὐτούς, τοῦτο ἐμνήσθη. ὅθεν ὡς ἐπὶ ἀγροίκων καὶ τῷ ΚΑΤΑΓΑΓΩΝ ἐχρήσατο ση-

μαντικῶς, ὥσπερ ἀπ' ἀγροῦ τινὸς μετακαλουμένων καὶ κατιόντων εἰς πόλιν. ΑΛΛΩΣ. *ὡς καταγαγόντος αὐτοὺς συμμάχους εἰς Ἀθήνας, καὶ συκοφαντοῦντος καὶ ἀργυριζομένου.*

ΑΓΚΥΡΙΣΑΣ] *ὑποσκελίσας, κατάξας, μετακαλεσάμενος· οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβών, ὅπερ ἐστὶν ἀκοντίου εἶδος. ἢ καταπαλαίσας· παλαιστρικὰ γάρ εἰσι ταῦτα, καὶ τὸ διαβαλὼν καὶ τὸ ἀγκυρίσας. καὶ ἀγκύρισμα εἶδος παλαίσματος, καὶ σκεῦος ἀγρευτικὸν σύκων.*

263. ΕΝΕΚΟΛΑΒΗΣΑΣ] *ἄκολος, ψωμὸς, ὅθεν τὸ ἐνεκολάβησας ἀντὶ τοῦ καταπέπωκας. τὸ δὲ ὅλον, καταπαλαίσας αὐτὸν ἐμπεριελθὼν καὶ διασείσας ἀργυρίζεται. τὴν βίαν δὲ ᾗ ἐκέχρητο κατὰ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τῆς πάλης ἐδήλωσε.*

264. ΚΑΙ ΣΚΟΠΕΙΣ ΓΕ] *διακρίνεις καὶ ἀναζητεῖς. ὁ δὲ νοῦς αὐτῷ πᾶς τοῦτο λέγειν βούλεται, ὅτι οὐ τῷ προειρημένῳ ἐπηρεάζει τρόπῳ, ἀλλ' εἴ τις καὶ τοιοῦτό τι ποιεῖ, ἀναζητεῖ καὶ διακρίνει τίς ἐστι τῶν πολιτῶν ἀμνοκῶν, οἷον προβατώδης, τουτέστι μωρὸς καὶ εὐήθης· τὰ γὰρ πρόβατα ἐπὶ εὐηθείᾳ διαβάλλεται.*

265. ΚΑΙ ΤΡΕΜΩΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ] *εὐλαβούμενος καταστῆναι εἰς πράγματα. πολλοὶ γὰρ οὐ διὰ δειλίαν ἀλλ' ἦθος καὶ τρόπων ἐπιείκειαν αἱροῦνται ζημιωθῆναι μᾶλλον ἢ χωρῆσαι διὰ δίκης. καὶ τοὺς τοιούτους ἐπιλεγόμενος, φησίν, ὁ Κλέων καταστῆσαι*[1] *εἰς φόβον τοῦ παρέξειν πράγματα, ἐπηρεάζει ῥᾳδίως.*

269. ΑΛΑΖΩΝ] ΑΛΑΖΩΝ *ὁ μείζονα τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας κομπάζων καὶ φρονῶν.* ΜΑΣΘΛΗΣ *δὲ κυρίως ἱμὰς μεμαλαγμένος καὶ ἁπαλὸς καὶ τρυφερός. καλῶς οὖν ἐπὶ τοῦ Κλέωνος τῷ ὀνόματι κέχρηται, ὁμοῦ καὶ τὸ τοῦ τρόπου ὕπουλον καὶ τὸ λαγαρὸν αὐτοῦ δεικνὺς, καὶ σκώπτων ὡς βυρσέα, ἀφ' ὧν οἱ ἱμάντες γίγνονται κατεργασθέντες τοιοῦτοι. μάσθλης οὖν ὁ μεμαλαγμένος ἐν πονηρίᾳ.*

ΟΙ' ΥΠΕΡΧΕΤΑΙ] *ὡς ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων, καὶ κολακεύει, καὶ καταπραΰνει ἀπάγων τὴν ὀργὴν ἅπασαν τὴν πρὸς αὐτούς.*

270. ΩΣΠΕΡΕΙ ΓΕΡΟΝΤΑΣ] *ὥσπερ, φησί, τοὺς γέροντας δικαστὰς ἐκπανουργῆσαι, οὕτως καὶ ἡμᾶς ἐπιχειρεῖ ἀπατᾶν. Χόβαλα γὰρ καλοῦσι τὰ πανουργήματα.*

ΕΚΚΟΒΑΛΙΚΕΥΕΤΑΙ] *ἀπατᾷ, παραλογίζεται, ληστεύει· κόβαλοι γὰρ οἱ λησταί. τοὺς αὐτοὺς καὶ κορυνηφόρους καλοῦσιν. [κορύνη ῥόπαλόν ἐστιν. Gl. Victor.] οἱ δὲ, κόβαλον τὴν μετὰ ἀπάτης παιδιάν.*

271. ΤΑΥΤΗι ΓΕ] *τῇ πανουργίᾳ λέγει. ὅτε ἐν τῇ πανουργίᾳ νικήσει, αὐτῇ τῇ πανουργίᾳ πεισθήσεται.* ΑΛΛΩΣ. *τὰς χεῖρας δείκνυσιν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων. διό φησι καὶ τὸ κυρηβάσει.*

272. ΚΥΡΗΒΑΣΕΙ] *κυρηβασία λέγεται ἡ διὰ τῶν κεράτων μάχη, ἥπερ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις γίνεται. τοῦτο οὖν δηλοῖ, ὅτι ἢ μάχεται ἢ πλήξει. κυρηβάσεις γὰρ λέγονται αἱ πλήξεις τῶν τράγων· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ταῖς κεφαλαῖς διαμάχονται.* ΑΛΛΩΣ. *πρὸς τὸ σκέλος μάχεται, ἢ διαπεσεῖται.* ΓΑΣΤΡΙΖΟΜΑΙ *δὲ εἶπεν ὡς πληγεὶς τῷ σκέλει. εἰς τὴν γαστέρα τύπτομαι. παρεπιγραφὴ δέ· συγκέκυφε γὰρ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων τύπτεται.* ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙΣ *δὲ δουλοῖς.* ΤΡΕΨΟΜΑΙ *δὲ εἰς φυγὴν τρέψω, πλεῖόν σου βοῶν νικήσω, ὑπερβαλοῦμαι.*

276. ΤΗΝΕΛΛΟΣ] *ἁρμονία λύρας. ἐὰν τοίνυν ὑπερακοντίσῃς αὐτόν, μουσικώτατος εἶ.* ΑΛΛΩΣ. *νικηφόρος. τήνελλος δὲ κρουμάτιον ἐπινίκιον.*

277. ΗΝ Δ' ΑΝΑΙΔΕΙΑι] *κἂν ἡττηθῇς, φησίν, ὑπ' αὐτοῦ τῇ βοῇ, περιγένῃ δὲ ἐν ἀναιδείᾳ, οὐδὲν ἧττον ἡμετέρα ἡ νίκη.* ΠΥΡΑΜΟΥΣ *δὲ εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος ἐφθοῦ καὶ πυρῶν πεφρυγμένων, ὡς καὶ ἡ σησαμοῦς τὸ διὰ σησάμων. ταῦτα δὲ ἐτίθεσαν ἆθλα τοῖς διαγρυπνηταῖς. εἰώθασι δὲ ἐν τοῖς συμποσίοις ἁμιλλᾶσθαι περὶ ἀγρυπνίας, καὶ ὁ διαγρυπνήσας μέχρι τῆς ἕω ἐλάμβανε τὸν πυραμοῦντα.*

278. ΔΕΙΚΝΥΜΙ] *ἐνδείκνυμι καὶ φαίνω. ἐνδεικνύναι δὲ ἔλεγον τὸ καταγγέλλειν τινὰ κακουργοῦντα περὶ τὰ κοινά.*

279. ΖΩΜΕΥΜΑΤΑ] *τὰ τῶν νεῶν χρειώδη. λέγεται δὲ ξύλα καὶ κηρὸς καὶ πίσσα.* ΑΛΛΩΣ. *τὰ λεγόμενα ὑποζώματα· εἰσὶ δὲ ξύλα τῶν νεῶν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὑποζώματα, εἶπεν ὡς πρὸς μάγειρον παίζων ζωμεύματα, ὡς ἀρτύσεως ἔμπειρον καὶ ζωμευμάτων. ἀπείρητο δὲ ἀπὸ Ἀθηναίων ἐξάγειν ξύλα καὶ πίτταν. εἶχον δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι τριήρεις. *ζωμεύματα σχοινία κατὰ μέσον τὴν ναῦν δεσμευόμενα. Gl. Victor.*

281. ΕΚΘΕΙ ΠΛΕΑι] *ἔξεισι καὶ πορεύεται μεστῇ καὶ γεμούσῃ, τουτέστιν ἔξεισιν ἐκ τῆς πολιτείας γενόμενος πλούσιος.* ΕΙΣΔΡΑΜΩΝ *δὲ ἀντὶ τοῦ εἰσελθὼν τῇ πολιτείᾳ. ἐμφαντικῇ δὲ λέξει κέχρηται, ἵνα δείξῃ αὐτὸν ἐμπεπηδηκότα βιαίως καὶ ἀναισχύντως τῇ πολιτείᾳ. Πρυτανεῖον δὲ τόπος Ἀθήνῃσιν οὗ τὰς δημοσίας σιτήσεις ἐποιοῦντο. τιμὴ δὲ οὐκ ἐλαχίστη τοῖς δημοσίᾳ σιτουμένοις ἦν. ταῦτα δ' εἶπεν ὅτι πένης ὢν ἐκ τῶν κοινῶν πεπλούτηκε, καὶ ὅτι ἀναξίως ἔχει τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως.*

[1] *καταστήσας Victor.*

282. ΕΞΑΓΑΓΩΝ ΓΕ ΤΑΠΟΡΡΗΤΑ] ἐπειδὴ ὁ Κλέων εἶπεν ἀπόῤῥητα, καὶ αὐτὸς εἶπε κρέας καὶ ἄρτον. λέγει οὖν ὅτι ἀναξίως ἔτυχεν ὁ Κλέων, οὗ Περικλῆς οὐκ ἔτυχε τῶν Ἀθηναίων μὴ πασχόντων, καίτοι [1] ὑπὸ μεγαλοφροσύνης τοῦ ἀνδρὸς παραιτησαμένου, ἢ ὅτι ἐξοστρακισθεὶς οὐκ ἔτυχε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, ἢ ὅτι διὰ τοῦτο εἶπε κρέας καὶ ἄρτον, ἐπειδὴ οὐκ ἐξῆν τὰ θυόμενα Δημήτερι καὶ Περσεφόνῃ ἔξω ἀφίειν. ὡς γοῦν αὐτὰ ἐκφέροντος κατηγορεῖ.

283. ΚΑΙ ΤΕΜΑΧΟΣ] ἰχθῦν. ἰδίως δὲ τεμαχίτας ἰχθῦς τοὺς μεγάλους καὶ κατακοπτομένους. * ΟΥΚ ΗΞΙΩΘΗ] διὰ τὸ ἄγος. *Gl. Victor.*

284. ΑΠΟΘΑΝΕΙΣΘΟΝ] διπλῆ καὶ εἴσθεσις περιοδικὴ κώλων ιθ', ὧν τὰ μὲν ιέ ἀμοιβαῖα τῶν ὑποκριτῶν δίμετρα, τὰ δὲ τέσσαρα ἐναλλὰξ ἀκατάληκτα. καὶ μήποτε εἰσὶ δίστιχα τετράμετρα καταληκτικά. ΑΥΤΙΚΑ δὲ ΜΑΛΑ, εὐθύς, παραχρῆμα· Ἀττικὴ δὲ ἡ σύνταξις. ΚΕΚΡΑΞΟΜΑΙ δὲ τῷ κεκραγμῷ περιέσομαι, ἀντὶ τοῦ νικήσω.

289. ΚΥΝΟΚΟΠΗΣΩ ΣΟΥ] τυπτήσω σε καθάπερ κύνα. τοῦτο δὲ ὡς μάγειρος λέγει· ἔστι γὰρ κύων ἰχθὺς ποιός. ἅμα δὲ καὶ κυνείῳ σε δέρματι παίσω· ἔστι γὰρ τραχύτατον.

290. ΠΕΡΙΕΛΩ Σ' ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ] οἷον ἀποδύσω σε καὶ παύσω τῶν ἀλαζονευμάτων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. παύσω καὶ περικόψω τῆς ἀλαζονείας. περιελάσω, νικήσω.

291. ΥΠΟΤΕΜΟΥΜΑΙ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ ΣΟΥ] οὐκ ἐῶ σε προλέγειν, προλήψομαι, νικήσω, τοῦτο ὡς πρὸς βυρσοδέψην· ὑποτέμνεται γὰρ τὰ δέρματα, ἵνα παχέα φαίνηται. διαφέρει γὰρ τὸ τέμνειν τοῦ ὑποτέμνειν. ὅταν γὰρ ὑποτέμνῃ, παχύτερον φαίνεται, ἀσθενέστερον δέ ἐστι. τέμνειν δὲ τὸ ὀρθὴν ποιεῖσθαι τὴν τομήν. τὸ γὰρ ἀνώμαλον τῆς τομῆς παχύτητος δόξαν ἐργάζεται.

292. ΑΣΚΑΡΔΑΜΥΚΤΟΣ] μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν γὰρ τὸ σκαίρειν [2] καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ὃ καὶ ἰλλωπεῖν λέγεται ἢ ἰλλωπίζειν. ἀσκαρδαμυκτεῖν δέ, προστεθέντος τοῦ ā, τὸ ἀτενὲς βλέπειν τὸν ἥλιον. φησὶν οὖν ὅτι ἀτενὲς εἰς ἐμὲ βλέψον, ὡς ἐν τούτῳ καταπληξόμενος τὸν ἀλλαντοπώλην.

294. ΔΙΑΦΟΡΗΣΩ Σ'] ἔπαιξε παρὰ τὸ διαφορεῖν. καλῶς δὲ ὡς ἐπὶ μαγείρου καὶ ἀλλαντοποιοῦ κέχρηται. ΑΛΛΩΣ. διασπάσω, διολέσω, σχίσω, ἐκφορήσω. ἄλλως τε καὶ οὐκ ἀρχήστως τῇ λέξει ἐπὶ μαγείρου καὶ ἀλλαντοπώλου· οὗτοι γὰρ τὰ ἔγκατα [3] πλύνοντες ἐξ ἀνάγκης τῆς ἀπ' αὐτῶν πληροῦνται κόπρου. παρατηρητέον δὲ ὅτι ἐν πᾶσιν ἀμείβεσθαι τοῖς ἴσοις πειρᾶται τὸν Κλέωνα. *γρύζειν, φθέγγεσθαι, λέγειν. *Gl. Victor.*

295. ΚΟΠΡΟΦΟΡΗΣΩ] κόπρου σε πληρώσω. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ διαφορήσω σε· οἱ μάγειροι γὰρ τὰ ἔγκατα πλύνοντες ἀναγκαίως πληροῦνται κόπρου. ΑΛΛΩΣ. τὴν κόπρον ἐκφορήσω τύπτων σε. ἢ ὡς βυρσοδέψην, ὅτι κόπρῳ τὰς βύρσας ἐθεράπευεν.

296. ΟΜΟΛΟΓΩ ΚΛΕΠΤΕΙΝ] τοῦτο ἐν ὑπονοίᾳ λέγει. ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, σώφρων εἰμὶ καὶ πεπαιδευμένος. ὁ δὲ αὐχεῖ ἐπὶ τῷ κλέπτειν· ἃ κλέπτω, ὀμνύω μὴ κεκλοφέναι, ὅ ἐστιν ὑπερβολὴ ἐπιορκίας.

297. ΝΗ ΤΟΝ ΕΡΜΗΝ ΤΟΝ ΑΓΟΡΑΙΟΝ] περισπωμένως ἐπὶ τοῦ θεοῦ. ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ἵδρυται Ἑρμοῦ ἀγοραίου ἄγαλμα. πλεονεκτεῖν δὲ αὐτὸν πειρᾶται μὴ μόνον κλέπτων, ἀλλὰ καὶ διαῤῥήδην ἐπιορκῶν. οἷον ἐμά ἐστι ταῦτα τὰ ἐπιχειρήματα. ἀμφότεροι δὲ ἁμιλλῶνται τίς ἐστιν αὐτῶν χείρων.

298. ΚΑΠΙΟΡΚΩ ΓΕ ΒΛΕΠΟΝΤΩΝ] οἷον ὁρώντων ὅτι κλέπτω ὀμνύω ὅτι οὐκ ἔκλεψα. τοῦτο δὲ προστέθεικεν ὁ Ἀγοράκριτος, ὅτι πλεονεκτεῖ ἐκεῖνον, καὶ μᾶλλον πονηρὸς εἶναι δοκεῖ, εἰ οὐ κλέπτει μόνον ἀλλὰ καὶ φανερῶς ἐπιορκεῖ.

299. ΣΟΦΙΖΕΙ] τεχνάζῃ· σοφίας γὰρ ἔλεγον τὰς τέχνας. τὰ ἀλλότρια λέγεις, φησίν· ἐμά ἐστι ταῦτα τὰ ἐπιχειρήματα. ὡς εἰ ἔλεγε, τὰ ἐμὰ τοίνυν κλέπτεις. ΦΑΝΩ δὲ φανίσω, κατηγορήσω.

301. ΑΔΕΚΑΤΕΥΤΟΥΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ] μὴ δεδωκότα ἀπ' αὐτῶν τὴν δεκάτην μοῖραν τοῖς θεοῖς. ἔθος δὲ εἶχον τὰς δεκάτας τῶν θυομένων τοῖς πρυτάνεσιν οἱ μάγειροι διδόναι. δέον δὲ εἰπεῖν ἀδεκάτευτον ἔχοντα οὐσίαν, ὁ δὲ ἀντὶ οὐσίας κοιλίας ἐπήνεγκεν ὡς ἀλλαντοπώλῃ.

303. Ω ΜΙΑΡΕ ΚΑΙ ΒΔΕΛΥΡΕ] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδική, διὰ τὸ τίθεσθαι μετὰ τὴν διπλῆν, ἐκ κώλων παιωνικῶν ἐπιμεμιγμένων κρητικοῖς καὶ βακχείοις, ἐννέα, ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται δίῤῥυθμον, τὸ δεύτερον τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς κρητικοῦ, τοῦ δὲ δευτέρου βακχείου. τὰ ἑξῆς τέσσαρα ὅμοια τῷ πρώτῳ ἐκ κρητικῶν, τὰ δὲ τούτων ἑξῆς τρία ὅμοια, τοῦ δευτέρου ποδὸς κρητικοῦ. ἐν ἐκθέσει δὲ

[1] An παρασχόντων ἤτοι?

[2] σκαίρειν] ἅλλεσθαι, πηδᾶν, σκιρτᾶν. *Gl. Victor.*

[3] τὰ ἔγκατα] ἔντερα, σπλάγχνα. *Gl. Victor.*

στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ἑξῆς δὲ ἐν εἰσθέσει σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀμοιβαῖον ἐκ στίχων ὁμοίων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

307. ΚΑΙ ΤΕΛΗ ΚΑΙ ΓΡΑΦΑΙ] τὰ τελώνια καὶ ἀρχαί. τελώνης γὰρ ἦν, καὶ ἐμίσθου τὰ τέλη, τουτέστι τὰ τάγματα.

309. ΒΟΡΒΟΡΟΤΑΡΑΞΙ] ταραχωδέστατε. ταράττων ἡμῶν τὴν πόλιν ὡς βόρβορον. θορύβου πληρώσας τὴν πόλιν καὶ βορβόρου.

311. ΑΝΑΤΕΤΥΡΒΑΚΩΣ] ἀναταράξας· τυρβάσαι δὲ κυρίως λέγεται τὸ πηλὸν ταράξαι.

312. ΕΚΚΕΚΩΦΗΚΑΣ] βοῆς ἐπλήρωσας τὰς ἀκοάς.

313. ΚΑΠΟ ΤΩΝ ΠΕΤΡΩΝ ΑΝΩΘΕΝ] ἐπειδὴ οἱ θυννοσκόποι ἐπὶ ὕψους ἱστάμενοι τὴν κατασκοπὴν τῶν εἰσιόντων θύννων εἰς τὰ δίκτυα ποιοῦνται, φησὶν ὅτι καθάπερ τοὺς θυννοσκόπους εἰσιόντες εἰς τὸ δίκτυον οὐ λανθάνουσιν οἱ θύννοι, οὕτως οὐ λανθάνουσι τὸν Κλέωνα τῆς πόλεως ἐπιβαίνοντες οἱ τοὺς φόρους φέροντες. προαρπάζει οὖν, δέον τὴν πόλιν τὰ ἑαυτῆς λαμβάνειν. ὀνειδίζει οὖν αὐτῷ ὅτι τὰ δημόσια νοσφίζεται χρήματα, ἅμα δὲ καὶ εἰς ὀψοφαγίαν διαβάλλει. ἀπὸ μεταφορᾶς δὲ τῶν ἁλιέων τοῦτο εἶπε τῶν ἀγρευόντων τοὺς θύννους.

314. ΚΑΤΤΥΕΤΑΙ] συντίθεται καὶ ῥάπτει κατ' ἐμοῦ. ἀστείως δὲ τῇ λέξει κέχρηται ὡς βυρσοδέψης ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων.

315. ΧΟΡΔΕΥΜΑΤΑ] ἑξῆς καὶ οὗτος ὡς μάγειρος ἀπεκρίνατο. χορδεύματα καὶ χορδαὶ καλοῦνται τὰ ἔντερα.

316. ΜΟΧΘΗΡΟΥ ΒΟΟΣ] θανασίμου ἢ ἀσθενοῦς. ἰσχνοῦ καὶ λεπτοβύρσου. καὶ τοῦτο δὲ ὡς βυρσέα σκώπτει.

317. ΤΟΙΣ ΑΓΡΟΙΚΟΙΣΙ ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ] εἰς ὑποδήματα τοῖς αὐτοῖς, καὶ ὡς τὰς βύρσας τέμνων. ΚΑΤΤΥΜΑΤΑ δὲ τὰ ἄκρα δέρματα καὶ εἰς μικρὰ τετμημένα, ἃ προστίθεται τοῖς σανδαλίοις· τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς πρὸς σκυτέα.

318. ΔΥΟΙΝ ΔΟΧΜΑΙΝ] παίζων καὶ αὐτὸς, παλαιστὰς ἐξετείνετο· δοχμὴ γὰρ ἡ παλαιστή. ΑΛΛΩΣ. δύο παλαιστάς· ἐκτεινόμενα γὰρ τὰ ἰσχνὰ τῶν δερμάτων εἰς πλάτος αὔξεται.

319. ΚΑΜΕ ΤΟΥΤ' ΕΔΡΑΣΕ] τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡμᾶς ἐξηπάτηκεν, ὥστε καταγελάστους γενέσθαι.

320. ΤΟΙΣ ΔΗΜΟΤΑΙΣΙ] διαβολὴ τῶν Ἀθηναίων, εἰ καὶ δοῦλος παρ' αὐτοῖς ὁ δῆμος ἀπαγγέλλεται.

321. ΠΕΡΓΑΣΗΙΣΙΝ] ὄνομα δήμου.

ΕΝΕΟΝ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΜΒΑΣΙΝ] ἐκολύμβων, ἐνηχόμην ἐν τοῖς ὑποδήμασιν· ἐμβάδες δὲ ἐῤῥήθησαν ἀπὸ τοῦ ἐμβαίνειν αὐτοῖς. ἐκτεινομένων γὰρ καὶ πλατυνομένων εὐχερῶς τῶν δερμάτων ἐκολύμβων ἐν αὐτοῖς, ἐκ τοῦ μηκέτι ἡρμοσμένα τοῖς ποσὶ τῶν φορούντων αὐτὰ εἶναι.

322. ΑΡΑ ΔΗΤ' ΟΥΧ ΑΠ' ΑΡΧΗΣ] ὁ λόγος πρὸς τὸν ἀλλαντοπώλην. κορωνὶς δὲ καὶ εἴσθεσις χοροῦ προῳδικὴ, διὰ τὸ ἀεὶ προτίθεσθαι τῆς διπλῆς, ἐκ κώλων καὶ στίχων πολυσχηματίστων δώδεκα, ὧν τὰ πρῶτα τρία παιωνικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, ἃ καλεῖται κρητικὰ δίῤῥυθμα, τὸ δὲ δ' τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται Εὐριπίδειον ἢ ληκύθιον. τὰ δὲ έ ς' θ' ί τετράμετρα καταληκτικά, τὰ δὲ ζ' η' δακτυλικὰ τετράμετρα, τὰ δὲ τελευταῖα δύο ἰαμβικὰ τετράμετρα καταληκτικὰ, ὅμοια τοῖς ἑξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

324. (325.) ΠΡΟΣΤΑΤΕΙ] προέστηκε. καθάπτεται τῶν ῥητόρων ὡς ἀναιδῶν.

326. ΗΙ ΣΥ] τοῦτο πρὸς τὸν Κλέωνα. ΑΜΕΛΓΕΙΣ δὲ λαμβάνεις τὰ αὐτῶν πράγματα. τοῦτο δὲ παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν εἴρηται.

ΤΟΥΣ ΚΑΡΠΙΜΟΥΣ] τοὺς εὐπόρους τῶν ξένων διασείεις τοὺς πλουσίους καὶ εὐποροῦντας. ΑΜΕΛΓΕΙΣ δὲ ἀποδρέπῃ, ἀπανθίζεις, τρυγᾷς καὶ καρπίζῃ. ἰδίως δὲ ἀμέλγειν λέγεται τὸ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν τοὺς κάρπους ἀποσπᾷν, ὅπερ οἱ κλέπται ποιοῦσιν.

327. Ο Δ' ἹΠΠΟΔΑΜΟΥ] οὗτος ἐν Πειραιεῖ κατῴκει, καὶ οἰκίαν εἶχεν, ἥνπερ ἀνῆκε[1] δημοσίαν εἶναι. καὶ πρῶτος αὐτὸς τὸν Πειραιᾶ κατὰ τὰ Μηδικὰ συνήγαγεν. ἦν δὲ Ἀθηναίοις τίμιος. πικρῶς οὖν λέγει, ὅτι σὺ μὲν ἀνάξιος ὢν σφετερίζῃ, καὶ ἀπὸ πάντων κερδαίνεις, ὁ δὲ εὐνούστατος ὢν τῇ πόλει καταλείβεται τοῖς δάκρυσιν ἀναξίως ὁρῶν σε τὰ τῆς πόλεως καρπούμενον. λυπεῖται, φησίν, ὁ Ἀρχεπτόλεμος. οὗτος γὰρ πολλὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν. καὶ οἱ μὲν αὐτόν φασι Θούριον, οἱ δὲ Μιλήσιον. Κλέωνος δὲ ἐχθρὸς ἦν. λείπει δὲ ὁ ὀφθαλμός. ΑΛΛΩΣ. Ἱππόδαμος μόνος λείβεται καὶ ἡττᾶται. διεβάλλετο γὰρ ἐπὶ πολυφαγίᾳ ὁ Ἱππόδαμος. ὡς οὖν τοῦ Κλέωνος ὄντος γαστριμάργου, παρευδοκιμουμένου δὲ ὑπὸ Ἱπποδάμου, κέχρηται τῇ συγκρίσει χρησιμώτατα· ὁμοῦ γὰρ καὶ τὸν Ἱππόδαμον καὶ τὸν Κλέωνα διαβάλλει.

328. ΑΝΗΡ ΕΤΕΡΟΣ] ὁ ἀλλαντοπώλης. * ΕΦΑΝΗ] εὑρέθη, καταφανὴς ἐγένετο. *Gl. Victor.*

330. ΟΣ ΣΕ ΠΑΥΣΕΙ] καταπαύσει σε, παρευδοκιμήσει. πάρεστιν ἐγγὺς οὗτος

[1] ἀνῆκε] ἤγουν εἴασεν, ἀπέλυσεν. *Gl. Victor.*

καὶ πλησίον καὶ οὐκ εἰς μακράν. ΑΛΛΩΣ. *ὑπερβαλεῖ σε, παραδραμεῖται, νικήσει σε. καὶ Ὅμηρος "ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι οὐδέ με πείσεις."*

332. (331.) ΚΟΒΑΛΙΚΕΥΜΑΣΙ] *τῷ κολακεύειν καὶ πρὸς χάριν δημηγορεῖν, ἐπεὶ καὶ ὁ Κλέων ἐδόκει παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εὐδοκιμεῖν διὰ τὸ πρὸς ἡδονὴν καὶ χάριν δημηγορεῖν. καὶ ὅλως δι' ὧν φησὶ παρευδοκιμήσειν τοῦτον, τὸν Παφλαγόνα, διὰ τούτων διαβάλλει τὸν Κλέωνα, δεικνὺς ὅτι τὰ τοιαῦτα πάντα πρόσεστιν αὐτῷ, δι' ὧν ἤρθη μέγας.*

333. (332.) ΤΡΑΦΕΙΣ] *τοιαύτης ἀνατροφῆς μετασχὼν, τουτέστι πονηρᾶς καὶ κακῆς. ὅθεν οἱ ἀνατραφέντες ἄνδρες οἱ ἔξαρχοι καὶ πρωτεύοντες, οἱ ἀνδρεῖοι, Ὁμηρικῶς.*

334. (333.) ΤΟ ΣΩΦΡΟΝΩΣ ΤΡΑΦΗΝΑΙ] *τὸ ἐπιεικῶς καὶ εὐγενῶς ἀνατραφῆναι. τὸν ἀλλαντοπώλην δὲ βουλόμενος διαβάλλειν, δείκνυσιν αὐτὸν πονηρῶν ἠθῶν. ἀλλὰ λεληθότως δι' ὧν περὶ τούτου λέγει ὀνειδίζει τοὺς ἄλλους πολίτας ὡς ἀπὸ τῶν τοιούτων ὁρμωμένους ἐπιτηδευμάτων καὶ εὐδοκιμοῦντας.* * ΩΣ ΟΥΔΕΝ ΛΕΓΕΙ] *οὐδενός ἐστιν ἄξιον, οὐδὲν πλέον λέγει. Gl. Victor.*

335. (334.) ΚΑΙ ΜΗΝ ΑΚΟΥΣΑΘ' ΟΙΟΣ] *εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν λβʹ, ὧν τελευταῖος, "νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἀμὲ γὰρ ἥνπερ γε τοῦτον ἕλκης." ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. ἑξῆς δὲ τούτων ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ιέ, πλὴν τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου ὄντος καὶ τοῦ τελευταίου διμέτρου καταληκτικοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.*

336. (335.) ΟΥΚ ΑΥ Μ' ΕΑΣΕΙΣ] *οὐκ ἐπιτρέψεις, οὐ συγχωρήσεις μοι. ὁ δὲ Κλέων ἐστὶν ὁ λέγων πρὸς τὸν ἀλλαντοπώλην. ἐπιστομίζειν γὰρ αὐτὸν ἐκεῖνος βουλόμενος λέγει.*

340. (339.) ΟΥ ΠΑΡΗΣΩ] *οὐ παραχωρήσω. πρὸς δὲ τὸ οὐκ ἐάσεις, οὐ παρήσω, εἰπεῖν πρῶτον δηλονότι. ἀμφιβόλως δὲ εἶπε. λέγων γὰρ "οὐκ ἂν πρώτῳ λέγειν ἐπιτρέψαιμί σοι" ἔδοξεν εὐφημότερον ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ὑπ' ἐκείνου ῥηθὲν διαῤῥαγήσομαι. διόπερ ἑξῆς ὁ χορὸς ἀπεκρίνατο "πάρες πρὸς τῶν θεῶν διαῤῥαγῆναι."*

341. (340.) ΠΑΡΕΣ] *τοῦ Κλέωνος εἰπόντος διαῤῥαγήσομαι, καὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου εἰρηκότος οὐ παρήσω, ὁ χορὸς πρὸς τὸ εἰρημένον φησὶν ὅτι πάρες αὐτῷ διαῤῥαγῆναι.*

342. (341.) ΤΩι ΚΑΙ ΠΕΠΟΙΘΩΣ] *τίνι τεθαῤῥηκὼς ἀξιοῖς φιλονικεῖν ἐμοὶ καὶ διαλέγεσθαι;*

343. (342.) ΟΤΙΗ ΛΕΓΕΙΝ ΟΙΟΣ Τ' ΕΓΩ] *κἀγὼ δυνατός εἰμι καὶ ἱκανὸς εἰπεῖν.*

ΚΑΡΥΚΚΟΠΟΙΕΙΝ] *κοσμεῖν ποικιλίᾳ τινὶ ῥημάτων τὸν λόγον. πλαγίως δὲ τῇ λέξει ὡς μάγειρος ἐχρήσατο· καρυκεύματα γὰρ καὶ ἡδύσματά εἰσι τὰ ἀρτύματα, καὶ καρύκκη κοιλία, ἣν νῦν μονθυλευτὴν καλοῦσιν.*

344. (343.) ΙΔΟΥ ΛΕΓΕΙΝ] *χλευάζει αὐτὸν ὅτι δύναμαι λέγειν λέγοντα. τῇ δὲ τοῦ σχήματος ἐμφάσει τὸν διασυρμὸν ἔδειξεν. φησὶ γὰρ, ἀφόρητόν ἐστιν εἰ καὶ σὺ ῥήτωρ εἶ.*

345. (344.) ΩΜΟΣΠΑΡΑΚΤΟΝ] *ἀστείως καὶ οὕτως ὡς πρὸς μάγειρον. ὁ δὲ νοῦς αὐτῷ τοῦτο βούλεται· εἰ πρᾶγμα, φησί, σκολιὸν προσπέσοι, οὐκ ἄν ποτε κατορθώσεις οὐδὲ διανύσεις. ὠμοσπάρακτον δὲ, δυνάμενον σπαράξαι τὸν λέγοντα.* ΑΛΛΩΣ. *ἀδιάθετον καταλαβὼν καὶ ὠμόν. ὡς πρὸς μάγειρον δὲ τὸ ὠμοσπάρακτον.* ΧΡΗΣΤΩΣ *δὲ ἀντὶ τοῦ καλῶς, ὠφελίμως, συμφερόντως. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ καὶ τῷ ἀστεϊσμῷ ὡς πρὸς μάγειρον· χρηστὸν γὰρ ἔδεσμα λέγομεν τὸ εὖ ἠρτυμένον.*

346. (345.) ΑΛΛ' ΟΙΣΘ' ΟΠΕΡ ΠΕΠΟΝΘΑΣ] *ἀλλὰ γινώσκω ὃ πέπονθας. ἢ οἶδα τὸ ἐπᾶράν σε. ἀλλά μοι δοκῶ συνειδέναι τὴν αἰτίαν δι' ἣν εἰς τοσοῦτον θράσος προελήλυθας.*

347. (346.) ΚΑΤΑ ΞΕΝΟΥ] *οἱ γὰρ κατὰ ξένου λέγοντες εὐκόλως λέγουσιν, ὡς κατὰ ξένων καὶ οὐ πολιτῶν δημηγοροῦντες.*

348. (347.) ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΘΡΥΛΩΝ] *οἱ γὰρ μὴ ἔμπειροι τοῦ συνηγορεῖν, ἐὰν διδαχθῶσιν ἀπὸ πράγματος, μὴ ἔχοντες ἀπὸ φύσεως τὸ λέγειν, ἀσκοῦνται καὶ ἰδίως διάγουσι καὶ γρηγοροῦσι διὰ τῆς νυκτὸς καὶ ὕδωρ πίνουσιν.*

349. (348.) ΥΔΩΡ ΤΕ ΠΙΝΩΝ] *τουτέστι ταλαιπωρῶν καὶ μετὰ πολλῶν καμάτων καὶ πόνων συντάσσων τὸν λόγον. δεικνύναι δὲ διὰ τούτων πάντων βούλεται τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ τῶν λόγων καὶ τὴν ἀπορίαν.* ΑΛΛΩΣ. *ἀγρυπνῶν καὶ φροντίζων καὶ τῶν νυκτῶν μελετῶν καὶ σκεπτόμενος τὴν δίκην, τουτέστι ταλαιπωρῶν καὶ μετὰ πολλοῦ καμάτου συντάσσων τὴν δίκην.*

ΚΑΠΙΔΕΙΚΝΥΣ] *τουτέστι καταδήλους τοὺς λανθάνοντας ξένους ποιῶν.*

ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ Τ' ΑΝΙΩΝ] *λυπῶν φίλους. πρὸς γὰρ φίλους καὶ γνωρίμους δημότας, ὅτι τοὺς μὲν φίλους ἱκανός ἐστι βλάπτειν καὶ κακοποιεῖν, πρὸς δὲ τοὺς ἀλλοτρίους καὶ ξένους ἐξασθενεῖ.*

350. (349.) ΤΗΣ ΑΝΟΙΑΣ] *τῆς μωρίας, τῆς ἠλιθιότητος. καὶ ἐξηπάτησας, φησί, διότι κατὰ μετοίκου ποτὲ ξενίας ἀπηνέγκου γραφὴν, καὶ ἐλπίζεις διὰ τοῦτο δύνασθαι καὶ δημηγορεῖν. μετοίκους δὲ*

ἐκάλουν τοὺς ἀφ' ἑτέρας πόλεως μεταβαίνοντας εἰς ἑτέραν καὶ οἰκοῦντας.

352. (351.) ΚΑΤΕΓΛΩΤΤΙΣΜΕΝΗΝ] πλήρη γενομένην τῶν σῶν λόγων, ἀπατωμένην, ταραττομένην, καταλελαλημένην τῷ σοὶ μόνῳ προσέχειν τὸν νοῦν. σύνηθες δὲ τοῦτο λέγουσι, μὴ ἔχον λόγον καὶ παρὰ ἀρχαίοις καὶ νεωτέροις.

353. (352.) ΑΝΤΕΘΗΚΑΣ] ἔστησας ἐξ ἐναντίας καὶ ἀντετάξω.

355. (354.) ΚΑΣΑΛΒΑΣΩ] λοιδορήσω. ἔστι δὲ ὄνομα ἑταίρας. νῦν δὲ εἴρηκεν ἐκ τοῦ Διαγόρα, λοιδορηθείην. πρὸς δὲ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, κασαλβάσω ὁ στρατηγὸς ἀντέθηκεν, καὶ Νικίαν ταράξω. Νικίας δὲ στρατηγὸς Ἀθηναίων. ΑΛΛΩΣ. σαλβάδες ἑταῖραί εἰσιν, αἳ ἀεὶ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων ἑστῶσαι ἐπὶ μισθῷ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις. κασαλβάδες δὲ εἴρηνται ἀφ' οὗ ποιοῦσι· καλοῦσι μὲν γὰρ οὐκ ἔχουσαι τοὺς ἐραστὰς, σοβοῦσι δὲ τοὺς ὄντας, ἵνα ἄλλους λάβωσιν. ἐπεὶ οὖν ἰταμῶς καὶ ἀναιδῶς καὶ ὁ Κλέων ἀλλοτρίοις ἐπεπήδησεν εἰκῇ, καὶ τῆς ἐπὶ τοῖς κατορθώμασι δόξης αὐτοὺς ἀφείλετο, καὶ αἱ ἑταῖραι δὲ ἀναίσχυντοι καὶ ἀναιδεῖς, ἐπεὶ ἐπιπηδῶσι τοῖς ἐρασταῖς, εἰκότως ὁ ποιητὴς τῇ λέξει ταύτῃ κέχρηται.

356. (355.) ΗΝΥΣΤΡΟΝ] τὰ μηρυκάζοντα τῶν ζώων τρεῖς κοιλίας ἔχει, κεκρύφαλον, ἤνυστρον, ἐχῖνον. μηρυκάζει δὲ, ὅταν μὴ τροφῆς παρακειμένης ἀναπεμπάζῃ τὴν ἐν τῇ κοιλίᾳ τροφὴν καὶ κινῆται τὸ στόμα, ὥσπερ αἲξ καὶ πρόβατον καὶ κάμηλος. εἰκότως δὲ ὡς μάγειρος τούτοις ἠμείψατο τὸν Κλέωνα.

357. (356.) ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΣΑΣ] ἐκροφήσας, καταπιών. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀθρόως καὶ ἀπλήστως ἐκροφούντων.

ΑΝΑΠΟΝΙΠΤΟΣ] μὴ νιψάμενος μηδὲ πλύνας τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀκάθαρτος, ἵνα τὸ ῥυπαρὸν αὐτοῦ μᾶλλον ἐνδείξῃ τῶν τρόπων. παρατηρητέον δὲ ὅτι τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι φιλονεικεῖ τὸν Κλέωνα, τῷ μὲν οὖν θύννῳ ἤνυστρον καὶ κοιλίαν ἀντιτιθεὶς, τῷ δὲ θερμῷ τὸ ἀναπόνιπτος, τῷ δὲ οἴνῳ τὸν ζωμόν.

358. (357.) ΛΑΡΥΓΓΙΩ] καταβοήσομαι, φησί, τῶν ἄλλων ῥητόρων, ἢ τὴν φάρυγγα ἐκτεμῶ, τουτέστι κατασιγάσω τοὺς ῥήτορας· τμηθείσης γὰρ τῆς φάρυγγος οὐχ οἷόν τε τὴν φωνὴν προΐεσθαι. παρατηρητέον δὲ ὅτι ὥσπερ ὁ Κλέων ἐπήνεγκε "κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς," καὶ οὗτος ἐχρήσατο τῷ λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας.

ΚΑΙ ΝΙΚΙΑΝ ΤΑΡΑΞΩ] φοβήσω. δυσώνητος δὲ ὁ Νικίας. ἐμφαίνει δὲ ὅτι καὶ αὐτὸς τῶν εὐδοκιμούντων ἦν στρατηγὸς καὶ ὁ υἱὸς Στράτιππος. ἐμνημόνευσε δὲ τοῦ Νικίου Δημοσθένης. ἦν δὲ Νικηράτου παῖς.

361. (360.) ΛΑΒΡΑΚΑΣ] λάβραξ εἶδος ἰχθύος. ἀφ' οὗ ποιεῖται τὴν προσηγορίαν. κέχηνέ τε γὰρ αὐτοῦ τὸ στόμα καὶ ἀθρόως καὶ λάβρως τὸ δέλεαρ καταπίνει, ὅθεν καὶ εὐχερῶς ἁλίσκεται. ἐπεὶ οὖν ὁ μὲν Κλέων ἔφησε θύννους θερμοὺς καταπιεῖν, ὁ δὲ ἀλλαντοπώλης ἀπὸ τῆς αὐτῆς τέχνης ὁρμώμενος τὸ ἤνυστρον καὶ τὴν κοιλίαν καὶ τὸν ζωμὸν ἀντέθηκεν, ὁ χορὸς μέμφεται ὡς οὐκ εἰκὸς ἀμειψαμένου τοῦ ἀλλαντοπώλου τὸν Κλέωνα, λέγων ὡς ἐχρῆν αὐτὸν ἀντιτεθεικέναι τῷ θύννῳ λάβρακα· ἰδιωτέρα γὰρ αὕτη πρὸς τὸν θύννον τοῦ ἠνύστρου καὶ ὧν αὐτὸς εἶπεν ἀπάντησις ἂν ἦν. ΑΛΛΩΣ. βέλτιόν φησιν εἶναι λάβρακας καταφαγόντα τοὺς Μιλησίους κλονεῖν, ἀλλὰ μὴ Νικίαν ταράσσειν, ὅπερ ἠπείλησεν ὁ ἀλλαντοπώλης. ἐν Μιλήτῳ δὲ τῆς Ἀσίας μέγιστοι οἱ λάβρακες διὰ τὴν ἐπεισρέουσαν λίμνην εἰς τὴν θάλασσαν· χαίροντες γὰρ οἱ ἰχθύες τῷ γλυκεῖ ὕδατι εἰς τὴν λίμνην ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνατρέχουσι, καὶ οὕτως πληθύνουσι παρὰ τοῖς Μιλησίοις. Μιλησίους δὲ εἶπεν ὡς τοῦ Κλέωνος τοὺς Μιλησίους ταράσσοντος καὶ ἐπηρεάζοντος.

362. (361.) ΣΧΕΛΙΔΑΣ] βοὸς πλευρά. ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικὰ, ὡς Αἰσχύλος.

ΩΝΗΣΟΜΑΙ ΜΕΤΑΛΛΑ] ἀργυρίου καὶ χρυσίου, ὥστε προσόδους ἔχειν τὴν πόλιν. ἦν δὲ μέταλλα Ἀθήνησιν ἐν Λαυρίῳ.

363. (362.) ΚΥΚΗΣΩ] συνταράξω ἐπεισπεσών. τὸ βίαιον δὲ αὐτοῦ διὰ τῆς λέξεως ἐδήλωσεν.

364. (363.) ΦΥΣΚΗ ἔντερόν ἐστι παχύ, εἰς ὃ ἐμβάλλεται ἄλευρα καὶ κρέα, καὶ μάσσουσιν· ἐξ οὗ γίνεται ὁ ἀλλᾶς. ὡς ἀλλαντοπώλης δὲ τῆς φύσκης ἐμνημόνευσε.

365. (364.) ΚΥΒΔΑ] κύπτοντα. διὰ δὲ τοῦ σχήματος τὴν αἰσχύνην δείκνυσιν ἑαυτοῦ.

366. (365.) ΚΑΜΕ ΓΑΡ] καὶ ἐμὲ τὸν θεράποντα ἕλκε, ἐὰν τὸν ἀλλαντοπώλην ἕλκῃς. ΑΛΛΩΣ. ὁ χορός ἐστιν ὁ λέγων. χρησίμως δὲ κέχρηται τῇ συνδρομῇ. μὴ τοῦτον μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τὸν αὐτὸν ἐξάγοις τρόπον.

367. (366.) ΟΙΟΝ] μόνον, ἵνα ᾖ λέγων, τῶν μὲν ἄλλων σου συνωμοτῶν καίπερ ἀδικούμενος ὑπ' αὐτῶν φείσομαι, σὲ δὲ μόνον δήσω τῷ ξύλῳ. εἶδος δὲ δεσμωτηρίου τὸ ξύλον, ἣν ποδοκάκην λέγουσι καὶ ποδοστράβην. ΔΙΩΞΟΜΑΙ δὲ κατηγορήσω σου δειλίας, ἀγῶνα ἐνστήσομαι κατὰ σοῦ.

369. (368.) ΘΡΑΝΕΥΣΕΤΑΙ] ἐκταθήσεται· θράνος γὰρ ὑποπόδιον, ὅπου τὰ δέρματα ἐκτείνεται. πάλιν δὲ ὡς βυρσοπώλης τοῦτο λέγει. ΑΛΛΩΣ. ξαίνειν ἔλεγον τὸ τύπτειν καὶ ξαίνεσθαι τὸ πάσχειν. φησὶν οὖν, ἡ βύρσα σου τυπτομένη

διαφθαρήσεται. ἰδίως δὲ ὡς βυρσεὺς τῇ ἀπειλῇ ταύτῃ κέχρηται· καὶ γὰρ τὰς βύρσας ξύλοις τύπτειν εἰώθασιν, ἵνα ἁπαλαὶ ὦσιν. ἔνιοι δὲ, ἵνα διαλάβοιεν εὐχερῶς τοῦ φαρμάκου.

370. (369.) ΔΕΡΩ ΣΕ ΘΥΛΑΚΟΝ] ἐκδερῶ σε· τὸ γὰρ ἐκδέρειν μᾶλλον τῶν μαγείρων τέχνη. ἐκδερῶ σέ, φησίν, ἀπὸ τοῦ σώματός σου ὥστε θύλακον ποιῆσαι εἰς ὑποδοχὴν κλέμματος.

371. (370.) ΔΙΑΠΑΤΤΑΛΕΥΘΗΣΕΙ] ἐκταθήσῃ χαμαί· τὰς γὰρ βύρσας ἐκτείνοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ συνάγοιντο καὶ συστέλλοιντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, κατὰ ἄκρα παττάλοις κατακρούοντες ἐκτείνουσιν. ΑΛΛΩΣ. χαμαὶ ἐπὶ τῶν παττάλων ἐξέδερον τὰ δέρματα.

372. (371.) ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ] τὰ ἐκ τῶν μαγείρων περιαιρούμενα τῶν κρεῶν. ὃ δὲ βούλεται λέγειν, τοιοῦτόν ἐστι· κατὰ μέρος σου κόψω τὸ σῶμα. ὡς μάγειρος δὲ λέγει.

373. (372.) ΤΑΣ ΒΛΕΦΑΡΙΔΑΣ] παρεπιγραφὴ τὸ σχῆμα. ἐπὶ γὰρ τὰς ὄψεις τοῦ ἀλλαντοπώλου ἐπιβαλὼν τὰς χεῖρας ἐκτίλλει. τῶν γὰρ βυρσέων ἐστὶν ἔργον τῶν δερμάτων ἀπομαδίζειν τὰς τρίχας. ἢ ὅτι πρὸς τὸ ῥάπτειν τριχῶν δέονται.

374. (373.) ΤΟΝ ΠΡΗΓΟΡΕΩΝΑ] τὸν λεγόμενον γαργαρεῶνα. παρατηρητέον δὲ ἐν πᾶσι τοῖς ἀντιθετικοῖς ὅτι ἀπὸ τῆς αὐτοῦ τέχνης ἑκάτερος αὐτῶν τοῖς ὀνόμασι χρῆται καὶ ταῖς λέξεσιν. ὥσπερ γὰρ τῶν βυρσέων τὸ καθαίρειν καὶ μαδίζειν [1] τῶν δερμάτων τὰς τρίχας, οὕτω καὶ τῶν μαγείρων τὸ τέμνειν καὶ σφάζειν εἰς τὸν λαιμὸν τὰ θρέμματα. κυρίως δὲ ἡ τῶν ὀρνέων φάρυγξ, ἐν ᾗ ἀγείρεται ἡ τροφή.

376. (375.) ΜΑΓΕΙΡΙΚΩΣ] εἰώθασι γὰρ οἱ μάγειροι πασσάλοις τὰ τῶν χοίρων ἀνοίγοντες στόματα κατανοεῖν εἰ χαλαζῶσι. χάλαζα δὲ πάθος τῶν χοίρων. ΑΛΛΩΣ. οἱ μάγειροι μετὰ τὸ ἀποσφάξαι τὰ θρέμματα εἰώθασι κρεμᾶν αὐτὰ ἐκ τοῦ παττάλου καὶ οὕτως ἐκδέρειν. συνάγειν δὲ εἴωθε τὰ θρέμματα τὸ στόμα. κατὰ ταῦτα οὖν φησί, χρὴ πάτταλον ἐμβαλεῖν εἰς τὸ στόμα καὶ διανοῖξαι πρὸς τὸ ἐξεῖραι τὴν γλῶτταν. ΕΞΕΙΡΑΝΤΕΣ δὲ αὐτὴν, ἑλκύσαντες, ἀνασπάσαντες.

379. (378.) ΣΚΕΨΟΜΕΣΘΑ] ἐπιγνωσόμεθα. ΑΝΔΡΙΚΩΣ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνεπικωλύτως, ἅτε τῆς γλώττης προεξῃρημένης καὶ μὴ ἐμποδιζούσης τὴν θέαν.

381. (380.) ΧΑΛΑΖΑι] ἤτοι εἰ χαλαρός ἐστι, καὶ εἰ χαλαζᾷ ἐκεῖ. νόσημα δὲ τοῦτο τῶν θρεμμάτων, ὅπερ ζώντων μὲν λανθάνει, ἀποθανόντων δὲ καὶ τεμνομένων φανερὸν γίνεται. ταῖς σαρξὶ δὲ αὐτῶν ἀναμέμικται καὶ ἐμπέφυκεν ἡ χάλαζα.

382. (381.) ΗΝ ΑΡΑ ΠΥΡΟΣ] διπλῆ καὶ ἐν ἐπεισθέσει περίοδος τοῦ χοροῦ παιωνικὴ ἑπτάκωλος, ἔχουσα τρίρρυθμα πρῶτον, δεύτερον, τὰ δὲ λοιπὰ δίρρυθμα. ΑΛΛΩΣ. κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ προῳδικὴ ἐκ κώλων παιωνικῶν ἐπιμεμιγμένων κρητικοῖς ἑπτά, ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν, τὸ δεύτερον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ κρητικῶν ἤτοι ἀμφιμάκρων, τὸ τρίτον ὅμοιον τῷ πρώτῳ ἐκ κρητικῶν, τὸ τέταρτον ὅμοιον, τὸ πέμπτον ὅμοιον τῷ δευτέρῳ ἐκ παίωνος καὶ κρητικοῦ, ὡς καὶ τὰ ἑξῆς δύο. ἐν ἐκθύσει δὲ στίχοι δύο τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ἑξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ὁμοίων ἕξ· τὰ ἑξῆς τρία κῶλα τοῦ χοροῦ τροχαϊκά, ὧν τὰ μὲν δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ μὲν κατὰ τὴν τετάρτην τὸ δὲ κατὰ τὴν τρίτην ἴαμβον ἔχοντα, τὸ δὲ τρίτον καταληκτικὸν ἐφθημιμερές. οἱ ἑξῆς τούτων δύο στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. τῶν δὲ ἑξῆς τοῦ χοροῦ έ κώλων τὰ μὲν ά β΄ δακτυλικὰ τετράμετρα, τὰ δὲ γ΄ έ τροχαϊκὰ τετράμετρα καταληκτικά, τὸ δὲ τέταρτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ έ ὅμοιον ἐκ διτροχαίου διιάμβου. ἑξῆς δὲ τούτων ἐν ἐκθέσει στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς. ΑΛΛΩΣ. ἀπὸ ἐνδόξου σύγκρισιν ὑπειλήφαμεν σφόδρα. τί γὰρ γένοιτο πυρὸς ἐκπυρώτερον καὶ σφοδρότερον, ὅπου γε τὴν Κλέωνος ἀναίδειάν τις ἂν ὑπερηκόντισε ναυτικῶν. μὴ διὰ τὴν τοῦ ἡττηθέντος ἐπιείκειαν, ἀλλὰ δι' ὑπερβάλλουσαν ἑαυτοῦ πονηρίαν τὴν νίκην ἀποφέρεσθαι δοκεῖ. ὅσον δὲ τὴν νίκην θαυμάζει τοῦ νενικηκότος, τοσοῦτον τοῦ ἡττηθέντος θαυμάζει τὴν ἀνδρείαν. οὐ γὰρ τὸν ἀλλαντοπώλην τοσοῦτον ὅσον τὸν Κλέωνα πονηρὸν ὄντα βούλεται δεῖξαι. *ΗΝ] ἀντὶ τοῦ ἔστιν. *Gl. Victor.*

384. ΟΥΚ ΑΡ' ΗΝ ΦΛΑΥΡΟΝ] οἷον οὐ φαῦλον, οὐκ ἄχρηστον, οὐδὲ πονηρόν ἐστι τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἀνόητον. εὐφραίνεται γὰρ ἐπεὶ παρευδοκιμούμενον ὁρᾷ τὸν Κλέωνα ὁ χορός.

385. ΑΛΛ' ΕΠΙΘΙ] ἐπίμενε δὲ καὶ ἐπίκεισο καὶ μὴ ἀνῇς. ταῦτα δὲ τῷ ἀλλαντοπώλῃ φησὶν ὁ χορὸς, ἡδόμενος ὅτι πρόσκειται τῷ Κλέωνι ἡττημένῳ.

ΣΤΡΟΒΕΙ] στροβεὺς ἐργαλεῖον κναφικόν. φησὶν οὖν, περίαγε αὐτὸν καὶ στρέφε· τοῦτο γὰρ καὶ τοῦ ἐργαλείου τὸ ἔργον.

386. ΜΗΔΕΝ ΟΛΙΓΟΝ ΠΟΕΙ] γρά-

[1] μαδίζειν] μαδίσαι τὸ τὰς τρίχας ἀποβαλεῖν· μάδος τὸ ψίλωθρον. *Gl. Victor.*

φεται μηδὲν ἔλαττον ποίει. φησὶν οὖν, πάντα μεγάλα κατ' αὐτοῦ ποίει καὶ μηδὲν εὐτελές.

387. ΝΥΝ ΓΑΡ ΕΧΕΤΑΙ ΜΕΣΟΣ] νῦν γὰρ τὸ κατ' αὐτοῦ μῖσος αὔξεται. καταπεπάλαισται, φησίν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων τῶν τοὺς ἀντιπάλους μεσολαμβανόντων. καὶ ἐκ τοῦ κρείττονος γενομένου.

388. ΩΣ ΑΝ ΝΥΝΙ ΜΑΛΑΞΗιΣ] ἐὰν ἐν τῇ ἀρχῇ καταγωνίσῃ καὶ ἀσθενῆ ποιήσῃς.

391. ΑΛΛΟΤΡΙΟΝ ΑΜΩΝ ΘΕΡΟΣ] τουτέστι τοὺς ἀλλοτρίους καμάτους καὶ πόνους οὗτος γεωργῶν καὶ καρπούμενος. αἰνίττεται δὲ πρὸς τὴν Πύλον, καὶ ὅτι μετὰ τοὺς κινδύνους καὶ τὰς πολλὰς ταλαιπωρίας ἃς ὑπέμεινε Δημοσθένης πολιορκῶν τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ, μηδὲν ὁ Κλέων πονήσας, ἀλλ' ὕστερον ἐφ' ἕτοιμα ἐλθών, τὴν νίκην τὴν ἐκείνου παρελόμενος αὐτὸς ἐπεγράφη τῷ κατορθώματι. ὡς εἴ τις ἀγνώμων ἀνὴρ ἐπ' αὐτῷ ἀμητῷ τῆς ἅλω ἐκβαλὼν τὸν σπείραντα γεωργὸν καὶ προπεπονηκότα τοὺς καρποὺς ἀξιοῖ κομίζεσθαι.

392. ΝΥΝ ΔΕ ΤΟΥΣ ΣΤΑΧΥΣ] ἑξῆς ἀπὸ τοῦ ἀμητοῦ ὠνόμασε τοὺς στάχυς, ἀντὶ τῶν αἰχμαλώτων οὓς ζῶντας ἄξειν Λακεδαιμονίων κατεπαγγειλάμενος ὁ Κλέων τοῖς Ἀθηναίοις ἐμπροθέσμως ἤγαγεν. φησὶν οὖν, τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, οὓς δήσας ἤγαγεν, ἀφεῖναι νῦν καὶ ἀπολῦσαι διανοεῖται.

393. ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ] πωλῆσαι, τουτέστι λύτρα παρ' αὐτῶν λαβεῖν.

395. ΜΑΚΚΟΑι] ἀνοηταίνει. ἐν ἔθει ἐστίν. ἔφαμεν δὲ ὅτι ἡ Μακκὼ ἐνεὰ ἦν.

398. (399.) ΚΡΑΤΙΝΟΥ ΚΩΔΙΟΝ] κῴδιόν ἐστι τὸ ἅμα τοῖς ἐρίοις δέρμα σκευαζόμενον. ὡς ἐνουρητὴν δὲ καὶ μέθυσον διαβάλλει τὸν Κρατῖνον. ὁ δὲ Κρατῖνος καὶ αὐτὸς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητής, πρεσβύτερος Ἀριστοφάνους, τῶν ἄγαν εὐδοκίμων. γενοίμην οὖν φησὶν εἰς τὴν οἰκίαν Κρατίνου κῴδιον, ὥστε μου κατουρεῖν ἐκεῖνον, εἰ μή σε μισῶ. ὅπερ μοι δοκεῖ παροξυνθεὶς ἐκεῖνος, καίτοι τοῦ ἀγωνίζεσθαι ἀποστὰς καὶ συγγράφειν, πάλιν γράφει δρᾶμα τὴν Πυτίνην, εἰς αὐτόν τε καὶ μέθην, οἰκονομίᾳ τε κεχρημένον τοιαύτῃ. τὴν κωμῳδίαν ὁ Κρατῖνος ἐπλάσατο αὐτοῦ εἶναι γυναῖκα, καὶ ἀφίστασθαι τοῦ συνοικεσίου τοῦ σὺν αὐτῷ θέλειν, καὶ κακώσεως αὐτῷ δίκην λαγχάνειν, φίλους δὲ περιτυχόντας τοῦ Κρατίνου δεῖσθαι μηδὲν προπετὲς ποιῆσαι καὶ τῆς ἔχθρας ἀνερωτᾶν τὴν αἰτίαν. τὴν δὲ μέμφεσθαι αὐτῷ ὅτι μὴ κωμῳδοῖ ἢ μηκέτι σχολάζοι τῇ μέθῃ. μηδὲν δὲ χεῖρον πολυμαθίας ἕνεκεν αὐτὰ τὰ ἐπιτήδεια τῶν ἰάμβων ἐκλέξαντα θεῖναι ταῦτα· "ἀλλ' ἐπαναστρέψαι βούλομαι εἰς τὸν λόγον πρότερον, ἐκεῖνος πρὸς ἑτέραν γυναῖκα ἔχων τὸν νοῦν, κακὰς εἴποι πρὸς ἑτέραν, ἀλλ' ἅμα μὲν τὸ γῆρας, ἅμα δέ μοι δοκεῖ οὐδέποτ' αὐτοῦ πρότερον, καὶ τὰ ἑξῆς. ΑΛΛΩΣ. κωμῳδίας ποιητὴς πολὺν οἶνον πίνων ὡς καὶ ἐνουρεῖν. γενοίμην, φησίν, ἐν τοῦ Κρατίνου κῴδιον, ἵνα κατασήπωμαι ἐνουροῦντος αὐτοῦ.

399. (400.) ΜΟΡΣΙΜΟΣ] Φιλοκλέους τοῦ ποιητοῦ υἱός, τραγῳδίας ποιητὴς ψυχρός. ἔστι δὲ καὶ ἰατρός. ὡς δὲ μοχθηρῶν ὄντων αὐτοῦ τῶν ποιημάτων ἐν ἀρᾶς ἔθηκε μέρει.

400. (401.) Ω ΠΕΡΙ ΠΑΝΤ' ΕΠΙ ΠΑΣΙΝ] ὦ ἐπὶ πάσῃ προδοσίᾳ ἐξεταζόμενε καὶ κακίᾳ. μεταφορικῶς δὲ εἴληφε τὸ νόημα ἀπὸ τῶν μελισσῶν. ὃ γὰρ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ὥσπερ αἱ μέλισσαι, φησί, πᾶν ἄνθος δρέπονται, οὕτω καὶ σὲ τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων οὐδὲν λανθάνει, ὥστε μὴ οὐκ ἀποδόσθαι αὐτὸ καὶ προδοῦναι.

*401. ΙΖΩΝ] ἐφιπτάμενος ἐπὶ πάσῃ δωροδοκίᾳ. *Gl. Victor.*

402. (403.) ΕΙΘΕ ΦΑΥΛΩΣ] εἴθε ἐκ τοῦ ῥᾴστου καὶ οὕτως εὐχερῶς. ἐπεὶ μηδὲ ἐλπίσας εἰς τοῦτο δόξης προελθεῖν ὁ Κλέων ἔδοξεν εὐδοκιμεῖν ἐκ τῶν περὶ Πύλον κατορθωμάτων.

ΩΣΠΕΡ ΕΥΡΕΣ] ὥσπερ ἐπέτυχες. ἐναργεῖ δὲ τῇ λέξει τῇ εὗρες κέχρηται· τὸ μὲν γὰρ καμάτῳ καὶ πόνῳ περιγενέσθαι τινὸς τῆς τοῦ κάμνοντος γνώμης καὶ προαιρέσεως ἔλεγχον ἔχει, τὸ δὲ εὑρεῖν ἁπλῶς τῆς παρασχούσης τύχης, οὐ τῆς αὐτοῦ τοῦ εὑρόντος γνώμης τὸ ἔργον. ὡς οὐκ ἐκ προνοίας τοῦ Κλέωνος κατορθώσαντος ἃ διεπράξατο, ἀλλ' ἁπλῶς εὑρόντος εὕρημα.

ΤΗΝ ΕΝΘΕΣΙΝ] τὴν ἐν πρυτανείῳ δοθεῖσαν αὐτῷ. ἔνθεσις γὰρ ὁ ἄκολος, ὁ ψωμός.

403. (404.) ΑιΣΑΙΜΙ] τότε γάρ, φησίν, ἐπᾴσαιμί σοι τὸ Σιμωνίδου μέλος "πῖνε πῖνε ἐν ταῖς συμφοραῖς." ἐκ τῶν Σιμωνίδου δὲ τοῦτο τεθρίππων. τὸ δὲ ΣΥΜΦΟΡΑΙΣ ἐπ' ἐσθλοῖς· τῶν μέσων γὰρ ἡ συμφορά.

405. ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ] ὡς παιδεραστὴς οὗτος ὁ πρεσβύτης διαβάλλεται. οὐκ ἀργῶς δὲ τὴν ἡλικίαν ἐνταῦθα προσέθηκεν· διαβολὴν γὰρ ἐπὶ τοῖς νεωτέροις ἔχοντος τοῦ πράγματος, μείζονα τὴν αἰσχύνην ἐποίησεν ἐπ' αὐτῷ, ᾧπερ γέροντι ὄντι ἀσελγαίνειν καὶ τὰ τοιαῦτα ὑβρίζειν πρόσεστι. ΠΑΙΔΟΠΙΠΗΝ δὲ τὸν παράγοντα καὶ παρακρουόμενον καὶ ἀναπείθοντα τὰ μειράκια. τοῦ-

τον δὲ ὁ Κρατῖνος πυῤῥοπίπην λέγει, τουτέστι τὸν φύλακα τοῦ σίτου, ὡς εἰς τὸ πρυτανεῖον παρέχοντα ἄρτους.

406. ΒΑΚΧΕΒΑΚΧΟΝ ΑιΣΑΙ] εὐφημῆσαι τὸν Διόνυσον καὶ ἀνυμνῆσαι. Βάκχον δὲ οὐ τὸν Διόνυσον ἐκάλουν μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τελοῦντας τὰ ὄργια βάκχους ἐκάλουν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοὺς κλάδους οὓς οἱ μύσται φέρουσι. μέμνηται δὲ Ξενοφάντης ἐν Σιλλοῖς οὕτως· "ἑστᾶσι δ' ἐλάται πυκινὸν περὶ δῶμα." ἔστι δὲ καὶ στεφάνης εἶδος, ὡς Νίκανδρος ἐν τῷ περὶ τῶν γλωσσῶν ἱστορεῖ. φησὶ γὰρ οὕτως· βάκχοισι κεφαλὰς περιανθέσιν ἐστέψαντο. τὸ δὲ παιῶνα δὴ γράφεται παιηωνίσαι. ἢ ἠσθέντ' ἰὴ παιὼν ᾆσαι. τοῦτο μέντοι ὁ στίχος οὐκ ἀπαιτεῖ.

407. ΟΥΤΟΙ Μ'] διπλῆ καὶ στίχοι ὅμοιοι τοῖς ἄνω λβ', ὧν τελευταῖος "ἀνὴρ ἂν ἡδέως λάβοι τούς τε θρίους παρίει." ἐφ' ᾧ διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. ΥΠΕΡΒΑΛΕΙΣΘΕ δὲ νικήσετε, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων.

408. ΑΓΟΡΑΙΟΥ] ἀγοραῖος Ζεὺς ἵδρυται ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

409. ΕΓΩΓΕ ΝΗ ΤΟΥΣ ΚΟΝΔΥΛΟΥΣ] ὁ ἀλλαντοπώλης ἐστὶν ὁ λέγων. ἀποτείνεται δὲ πρὸς τὸν Κλέωνα καὶ φησὶν ὅτι οὐχ ὥσπερ ἐκεῖνος τὴν δόξαν ῥᾳδίως εὗρε, τὸν αὐτὸν καὶ αὐτὸς εὐδοκίμησε τρόπον, ἀλλὰ πολλὰ ποιήσας καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑποστὰς καὶ κατορθώσεις τε πολέμων πλείονας, αἰνιττόμενος τὰ περὶ Ἀκαρνᾶνας καὶ Αἰτωλίαν, καθ' ὧν εὐδοκίμησε στρατηγῆσαι φθάσας. ΑΛΛΩΣ. ἀποτείνεται πρὸς τὸν Κλέωνα ὁ ἀλλαντοπώλης, ὅτι ἐκεῖνος μὲν εὐκόλως ἐστρατήγησεν, αὐτὸς δὲ πολλὰ κακοπαθήσας καὶ τυπτηθεὶς ἐν τῷ μαγειρίῳ.

412. ΑΠΟ ΜΑΓΔΑΛΙΑΣ] ἀπὸ εὐτελοῦς τροφῆς ὁρμώμενος· μαγδαλιὰ γὰρ τὰ τῶν ἀλφίτων ἀποβλήμια. ΑΛΛΩΣ. ἡ τῶν κυνῶν τροφή, ἥτις ἦν σταὶς καὶ λίπος. οὕτως καὶ ὁ ποιητὴς εἶπεν "αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ." μετὰ γὰρ τὸ δεῖπνον τὸ σταὶς ἀπεψῶντο καὶ τὸ λίπος, καὶ τοῖς κυσὶν ἐπέῤῥιπτον. ΑΛΛΩΣ. τὸ σταὶς ὃ ἀπομάττονται οἱ μάγειροι, ὅπερ ἐκάλουν χειρόμακτρον, ὃ μετὰ τὴν ἐργασίαν ἐπεῤῥίπτουν τοῖς κυσίν.

414. ΚΥΝΟΚΕΦΑΛΩι] ἑαυτὸν ὁ Κλέων λέγει κυνοκέφαλον, δεινὸν καὶ ἀναίσχυντον, ὁποῖος ἦν ὁ παρ' Ἡσιόδῳ Γηρυονεύς· "Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικέφαλον Γηρυονῆα." ΑΛΛΩΣ. τῷ κυνὸς κεφαλὴν ἔχοντι, τουτέστιν ἐμοὶ τῷ Κλέωνι. ἀφ' ἧς δὲ προείρηκε τροφῆς, κυνοκέφαλον αὐτὸν εἶπεν, οἷον ἰταμὸν καὶ ἀναιδῆ καὶ ἁρπακτικόν, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῶον τοιοῦτον. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· πῶς οἷόν τε, φησίν, εἰ κυνὸς τροφὴν ἐσθίων τῷ ὁμογενεῖ καὶ ὁμοτρόπῳ μάχεσθαι διανοῇ· λέγει δὲ κυνί, οἷον πονηρῷ καὶ βιαίῳ. ΚΟΒΑΛΑ δὲ σοφίσματα, πανουργεύματα, κλέμματα· καὶ κοβαλεία ἡ προσποίητος μετὰ ἀπάτης παιδιά, καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃ χρώμενος. ἔοικε δὲ συνώνυμον τῷ βωμολόχῳ. Φιλόχορος δευτέρῳ Ἀτθίδος· "οὐ γάρ, ὥς ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον νομιστέον τὸν Διόνυσον." Ἀριστοτέλης δὲ ἐν δευτέρῳ ζώων ἱστορίας τὸν ὦτόν φησι κόβαλον καὶ μιμητὴν ὄντα ἀντορχούμενον ἁλίσκεσθαι.

417. ΝΕΑ ΧΕΛΙΔΩΝ] παροιμιῶδες. ὁλόκληρος δέ ἐστι παροιμία τὸ λεγόμενον, ἔστιν ἔαρος ἀρχή. δοκεῖ γάρ πως ἅμα τῷ ἔαρι φαίνεσθαι χελιδών.

418. ΕΒΛΕΠΟΝ] ἑώρων. ὑπὸ τῆς περιεργίας ἐξαγόμενα τὰ παιδία τῇ θέᾳ τὸν νοῦν προσεῖχον, πότε χελιδὼν παραπτήσεται, κἀκείνων περὶ τοῦτο ἐπτοημένων ῥᾷστον αὐτὸς εἶχε τὸ κλέπτειν.

419. Ω ΔΕΞΙΩΤΑΤΟΝ ΚΡΕΑΣ] ὦ κάλλιστον καὶ σοφώτατον κρέας διὰ τὸ κἀκεῖνον κεκλοφέναι καὶ ὥσπερ δεξιᾷ χειρὶ ὑφηρῆσθαι. ἀντὶ τοῦ ὦ σοφώτατε ἄνθρωπε.

420. ΑΚΑΛΗΦΑΣ] βοτάνης εἶδος, αἳ παρὰ τοῖς πολλοῖς κνίδαι καλοῦνται. ἐμνημόνευσε δὲ τῶν ἀκαληφῶν διὰ τὴν δριμύτητα τοῦ ἀλλαντοπώλου καὶ τὴν ἀγχίνοιαν, ὅτι κλοπῆς ἐξεῦρε τρόπον· δριμεῖα γὰρ ἡ βοτάνη, καὶ τοὺς θιγόντας κνᾶσθαι ποιεῖ. εἶπε δὲ πρὸ χελιδόνων, ἐπεὶ μετὰ τὴν χελιδόνα ἄβρωτοι αἱ κνίδαι. ΑΛΛΩΣ. ἀκαλήφη εἶδος μυίας, ὡς Ἀριστοτέλης. ἐν τῷ χειμῶνι δὲ ἐδώδιμοί εἰσιν, ἐν δὲ τῷ θέρει ἀπόλλυνται. ΑΛΛΩΣ. λάχανόν ἐστιν ἄγριον. καλεῖται δὲ καὶ θαλασσία ἀκαλήφη, ἡ προσελθοῦσα τῷ χρωτὶ κνησμὸν ποιεῖ. ἐοίκασι δὲ τῇ ὥρᾳ τῇ πρὸ τοῦ ἔαρος χρῆσθαι. ΑΛΛΩΣ. ἀκαλήφη κνίδη, καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ κογχύλιόν τι. Φερεκράτης Αὐτομόλοις "νὴ τὴν Δήμητρ' ἀνιαρὸν ἦν τὸ κακῶς ᾄδοντος ἀκούειν· βουλοίμην γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι." τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριστοτέλης ἀκαλήφας ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ζώων, καὶ Θεόφραστος ἐν ἑβδόμῳ φυτικῶν.

422. ΚΟΧΩΝΗ τόπος ὑπὸ τὸ αἰδοῖον καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῆς κοτύλης καὶ τῶν ἰσχίων. μέμνηται δὲ τῆς κοχώνης καὶ ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις· "ἀλλὰ συσπᾶσθαι δεῖ τὰς κοχώνας." αἱ αὐταὶ δὲ καὶ πύγαια καὶ προχῶναι παρ' Ἀρχίππῳ καλοῦνται. οὐδετέρως δὲ ἔφη τὰ κόχωνα.

424. ΕΠΙΤΡΟΠΕΥΣΕΙ] προηγήσει, προστατήσει. οὐκ ἀργῶς δὲ ἐπὶ ἔνδοξον πρόσωπον τὴν τοιαύτην ἀνήγαγε κρίσιν, οὐ γὰρ ἰδίως φησί τινα εἰρηκέναι, ἀλλὰ ῥήτορα καὶ προϊδεῖν καὶ συνιέναι πλέον τῶν ἄλλων δυνάμενον. διὰ δὲ τούτων

λεληθότως φησὶν ὅτι καὶ οἱ στρατηγοὶ ἐπίορκοι.

425. ΕΥ ΤΕ ΞΥΝΕΒΑΛΕΝ] ἀπ' αὐτῶν τῶν πραττομένων φανερὸν ἦν τὸ ἀποβησόμενον.

426. ΟΤΙΗ 'ΠΙΟΡΚΕΙΣ] πάλιν κἀνταῦθα τῶν πολιτευομένων καθάπτεται ὡς ἐξ ἐπιορκίας καὶ κλοπῆς συνεστηκότων καὶ τοιούτων ἐθῶν. διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἀλλαντοπώλην διαπρέπειν ἐν τῇ πολιτείᾳ ὁ ῥήτωρ ἔφησεν.

Ο ΠΡΩΚΤΟΣ ΕΙΧΕΝ] ἤτοι τὴν μοχθηρίαν αὐτοῦ καὶ ῥυπαρίαν κἀν τούτῳ δείκνυσι τῷ τρόπῳ, καὶ ὅτι κατέκρυπτε κλέπτων ἐν τῷ πρωκτῷ κρέα, καὶ ταῦτα πάλιν αὐτὸς ἤσθιεν. ἢ διαβάλλειν εἰς ἀσέλγειαν αὐτὸν θέλει, ὡς δὴ παρ' ἡλικίαν τὰ τῶν γυναικῶν παθόντα.

428. ΚΑΘΙΕΙΣ] παρεσκευασμένος. καθιεῖν δὲ κυρίως τὸ χαλᾶν τὰ τῶν νεῶν ἱστία. ταῦτα δὲ προσφόρως εἴρηκεν ὁ Κλέων· ἦν γὰρ σφοδρὸς ἐν τοῖς λόγοις. καθιεὶς οὖν ἀντὶ τοῦ καθειμένως πνέων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀνέμων.

429. ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΑΛΑΤΤΑΝ] πάλιν ἐπὶ σοὶ μηχανησάμενος καὶ πάντα κινήσας ἐπιβουλῆς τρόπον. δι' ὧν δὲ ἀπειλεῖ ἀδύνατα καὶ μείζονα, δι' αὐτῶν δηλοῖ τὴν σπουδὴν τῆς ἐπιβουλῆς τῆς κατ' αὐτοῦ. ΕΙΚΗι δὲ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, μάτην· τουτέστιν ἐπ' οὐδενὶ ἀναγκαίῳ καὶ σπουδαίῳ πράγματι, φανερὰν καὶ ἐν τούτῳ ποιῶν τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν, ἣν κατὰ τῆς πόλεως εὐτυχεῖ, εἰ ἐπ' αὐτοῦ καθέστηκε τὸν δῆμον κινεῖν καὶ παροξύνειν καθ' ὧν βούλεται, καὶ ταῦτα ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἢ λόγῳ.

430. ΕΓΩ ΔΕ ΣΥΣΤΕΙΛΑΣ] καὶ τοῦτο παρεπιγραφή· ὃ γὰρ εἶπε, καὶ ποιεῖ. τουτέστιν ὃ κατέθετο τῶν ἀλλάντων φθάσας ἐπιών, τοῦτο πάλιν ἀναιρόμενος τῆς θυμέλης ἐξάγει.

431. ΚΑΤΑ ΚΥΜ'] ἀπὸ τῶν ἀφιέντων ἑαυτοὺς κατὰ κῦμα φέρεσθαι.

ΚΛΑιΕΙΝ ΣΕ ΜΑΚΡΑ ΚΕΛΕΥΩΝ] τὸ μὲν εἶδος ἀρχαῖον Ἀττικὸν τῆς συνθέσεως, ὡς μακρὰ χαίρειν σοι λέγω καὶ οἰμώζειν μακρά. τὸ δὲ λεγόμενον πρόδηλον. φησὶ γάρ, ἧττόν σου φροντίσας τῶν ἀπειλῶν ἀπελεύσομαι ἢ καταλείψω σε ἐνταῦθα κλαίειν, ἵνα δόξῃ καὶ φιλονεικεῖν καὶ διαλοιδορεῖσθαι πρὸς αὐτόν. εἰώθασι γὰρ οἱ βελτίονες καὶ τῶν λοιδοριῶν ὑπερφρονεῖν τῶν ἡττόνων.

432. ΤΗΝ ΑΝΤΛΙΑΝ] ἑξῆς καὶ οὗτος τῆς ἀντλίας ἐμνημόνευσεν, ἵνα καὶ αὐτὸς ἴδιον ἀπὸ τῆς θαλάσσης δοκῇ ἀστεΐζεσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ ἀλλαντοπώλης. ἀντλία δὲ λέγεται τόπος τις τοῦ πλοίου εἰς ὃν τὸ ὕδωρ σωρεύεται εἰς τὴν ναῦν. καὶ ἀλλαχοῦ "οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας." ἀντὶ τοῦ ἀντέχειν καὶ ὑπεργίνεσθαι τοῦ πράγματος. λέγει δὲ ὅτι φυλάξω, ἐάν τις τῆς ἀντλίας εἰσδέχεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἱστάμενον καὶ χρονίζον τὸ ὕδωρ κάκιστον ὄζωδεν. τί ποτε οὖν βούλεται τῷ ποιητῇ ζητητέον τὸ ἀπειλεῖν τούτῳ παραφυλάξειν τὴν ἀντλίαν, πλὴν εἰ μὴ τοὺς προειπόντας ὡς καὶ αὐτοὺς ψυχρολογήσαντας σκώπτειν θέλει, διὰ τοῦτο ἀδύνατα εἴρηκεν. οὔτε γὰρ ἦν τῷ Κλέωνι δυνατὸν ἀνθρώπῳ γε ὄντι κινῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν, οὔτε τῷ ἀλλαντοπώλῃ ῥίψαι καὶ διασκευάσαι κατὰ κυμάτων ἑαυτόν. καὶ τοῦτο ἀνόητον καὶ περιττόν, ὁ ἐπὶ τῇ ἀντλίᾳ τῆς φρουρᾶς πόνος. ΑΛΛΩΣ. περὶ τοῦ ῥηθέντος παρὰ τοῦ Κλέωνος λόγου, ὅτι συνταράξει τὴν θάλασσαν, καὶ οὗτος ἀπήντησεν εἰπών.

433. ΚΑΤΑΠΡΟΙΞΗι] οὐ προῖκά μου καταφρονήσεις. τουτέστι δωρέαν μου ἐγχανῇ, καταγελάσεις μου χωρὶς ζημίας· προῖκα γὰρ ἔλεγον τὴν ζημίαν. καὶ ἀλλαχοῦ "οὔτοι μὰ τὼ θεὼ σὺ καταπροΐξει λέγουσα ταυτί." ἡ πρό δὲ ἀντὶ τῆς παρά. προϊκνεῖσθαι. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἴξεσθαι, ὅ ἐστι δωρεάν τινα λαβεῖν. Ἡρόδοτος "οὐ γὰρ δὴ ἐμέ γε ὧδε λωβησόμενος καταπροΐξεται." Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν ἐπιμερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσσω φησί. καὶ Ἀρχίλοχος "προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι."

434. ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣ ΠΑΡΙΕΙ] μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν πλεόντων ἐχρήσατο. ἐπειδὰν γὰρ πλείων ἄνεμος ἐμπέσῃ τοῖς πλέουσι, συστέλλουσι καὶ παραιροῦσι τῶν ἱστίων τὰ πολλά, ἢ τὸ μὲν ἓν μέρος τοῦ ἱστίου, τὸ δὲ ἕτερον ἀναστέλλεται. οἷον ἂν μὴ χρεία ᾖ καὶ ὁ καιρὸς ἀπαιτῇ. πόδας δὲ καλοῦσιν οἱ ναῦται τοὺς παρ' ἑκάτερα τὰ μέρη κάλως ἐκδεδεμένους τῆς ὀθόνης. φησὶν οὖν, ἀσφαλέστερον λοιπὸν διαλέγου καὶ πράττε, τουτέστι μὴ πολλῇ χρῶ ἀθυρογλωττίᾳ, ἀλλὰ πεφεισμένως διαλέγου τῷ Κλέωνι. παρωξύνετο γὰρ σφόδρα.

435. ΚΑΚΙΑΣ ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΣ] ἐπειδὴ ψευδῆ κατηγορεῖν ἐτόλμησεν ὁ Κλέων αὐτοῦ, φήσας αὐτὸν σφετερίσασθαι τῆς πόλεως τάλαντα πολλά, καὶ οὐκ ἄν ποτε συγχωρήσειν προῖκα τῷ αὐτῷ, διὰ τοῦτο τοίνυν φησὶν αὐτὸν καὶ συκοφαντίας πνεῖν, ὃ χρὴ στοχάζεσθαι τὸν ἀλλαντοπώλην. ἑξῆς δὲ ἀπὸ τῶν ἀνέμων τῷ πνεῖν καὶ συκοφαντίας κέχρηται. ΑΛΛΩΣ. ὄνομα ἀνέμου ὁ καικίας· τὸν δὲ αὐτὸν καὶ νότον καλοῦσί τινες. ἀκολούθως δὲ εἶπε διὰ τὸ προειρηκέναι τοῦ ποδός. ἅμα δὲ πρὸς τὴν συκοφαντίαν καὶ κακίαν αὐτοῦ τὰ ὀνόματα πλάττει. οὗτος δέ, ὅτε πνεῖ, τὰ νέφη εἰς ἑαυτὸν ἕλκει, ὡς τὸ "κακὰ ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκων ὡς ὁ καικίας νέφος."

436. ΠΟΤΙΔΑΙΑΣ] ἔπαιξε τῷ ὀνό-

ματι, ἵνα ἀκολούθως ἀπὸ τῆς θαλάττης καὶ τῶν ἀνέμων ἀποκρίνεσθαι καὶ αὐτὸς δοκῇ. ἡ δὲ Ποτίδαια πόλις ἐστὶ πρὸς τῷ Ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης κατῳκισμένη, Κορινθίων μὲν ἄποικος, Ἀθηναίων δὲ σύμμαχος, καὶ φόρους ἐτέλει· ἣν ἀποστᾶσαν πολιορκήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι πολιορκίᾳ μακρᾷ, ὡς καὶ σφῶν αὐτῶν γενέσθαι καταναγκάσαι, παρέλαβον, καὶ ἐξανδραποδίσαντες τὴν πόλιν. ἀπὸ ταύτης φησὶ τῆς πόλεως κεκλοφέναι ί τάλαντα τὸν Κλέωνα, καὶ τούτῳ φιλονεικῶν αὐτὸν ἀμείβεσθαι τοῖς ἴσοις, ἐπεὶ πρότερος ἐκεῖνος ἔφησεν αὐτὸν σφετερίσασθαι τῆς πόλεως τάλαντα πολλά.

ΔΕΚΑ ΤΑΛΑΝΤΑ] χρησίμως μετὰ τὸν τόπον καὶ τὸν ἀριθμὸν εἶπεν, ἵνα ὁ λόγος αὐτῷ πίστεως ἔχεσθαι δοκῇ, καὶ μὴ μάτην, ἀλλ᾽ ὡς περὶ τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λελέχθαι χάριν. πίστεως γὰρ παράδειγμα τὸν κατηγοροῦντα μὴ ψιλοῖς χρῆσθαι ῥήμασιν, ἀλλὰ καὶ ἀριθμὸν προβάλλεσθαι καὶ τόπον.

437. ΒΟΥΛΕΙ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ] δεῖ νοῆσαι τὸν Κλέωνα ἐπὶ τῇ ἐλπίδι καὶ τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ταλάντου πεισθέντα ἐνδοῦναι. πρὸς ὃ φησὶν ὁ ἕτερος "τὸ πνεῦμα ἔλαττον γίνεται."

438. ΘΡΙΟΥΣ] οἱ ἔσχατοι κάλοι, οὓς ἐκφόρους καλοῦσιν οἱ ναῦται, οὕς, ὅταν ἐνδιδῷ τὸ πνεῦμα, πρώτους ἐκ πρώρας χαλῶσι. καὶ οὗτος οὖν ἀκολούθως τοῦτο εἶπε, διὰ τὸ προάγον "τοῦ ποδὸς παρίει." φησὶν οὖν ὁ Κλέων, πάντων ἂν ὑπερίδοι ἕνεκεν λήμματος.

439. ΤΟ ΠΝΕΥΜ' ΕΛΑΤΤΟΝ ΓΙΝΕΤΑΙ] ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ἰαμβικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων, πλὴν τοῦ δευτέρου τριμέτρου καὶ τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου καὶ τοῦ τελευταίου ἐφθημιμεροῦς ὄντος. ἑξῆς δὲ τούτων τετράμετροι τέσσαρες καταληκτικοί, ἐν ἐπῳδοῦ τάξει κείμενοι. μεθ' οὓς τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν ἐκθέσεως δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, τοῦ δὲ συστήματος κορωνίς. ΑΛΛΩΣ. ΤΟ ΠΝΕΥΜ' ΕΛΑΤΤΟΝ ΓΙΝΕΤΑΙ] ἐπέμεινε τῇ τροπῇ τῶν ὀνομάτων. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι ἐπιεικέστερος ἔσται καὶ πρᾳότερος. λοιπὸν γὰρ ἐπειδὴ φθάσας εἶπεν κακίας καὶ συκοφαντίας αὐτὸν πνεῖν, διὰ τοῦτο πάλιν οἰκείως ἔλαττον ἔφησεν αὐτοῦ γίγνεσθαι τὸ πνεῦμα.

440. ΦΕΥΞΕΙ ΓΡΑΦΑΣ] διώκειν καὶ φεύγειν ἔλεγον ἐπὶ τῶν κατηγόρων καὶ τῶν ἀπολογουμένων· ἐδίωκον μὲν γὰρ οἱ κατήγοροι, ἔφευγον δὲ οἱ κατηγορούμενοι. φησὶν οὖν ὅτι κατηγορηθήσῃ δίκας δέκα.

443. ΤΩΝ ΑΛΙΤΗΡΙΩΝ] τῶν μετεχόντων τοῦ Κυλωνείου ἄγους, ὅπερ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν δοκεῖ γενέσθαι ἀσέβημα, ἐπειδήπερ οἱ συγκατακλεισθέντες τῷ Κύλωνι ἐν τῇ ἀκροπόλει εἰς τὴν κρίσιν κατέβησαν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἐκ τοῦ ἕδους τῆς θεοῦ ἐξάψαντες τὴν ἱκετηρίαν, ἧς διαῤῥυείσης λίθοις αὐτοὺς ἔβαλλον οἱ Ἀθηναῖοι. ἀλιτηρίων δὲ ἀντὶ τοῦ ἐναγῶν.

ΑΛΙΤΗΡΙΩΝ] τῶν ἁμαρτησάντων εἰς Ἀθηνᾶν. Κύλων γὰρ Ἀθηναῖος ἀνήρ, Μεγαρίδα γυναῖκα γήμας Θεαγένους γυναῖκα, θέλων τυραννεῖν ἔλαβε χρησμὸν τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τοῦ Διὸς ἐπιθέσθαι τῇ πόλει. ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ ἐπιθέμενος, νομίζων ταύτην εἶναι μεγάλην ἑορτήν, δύναμιν λαβὼν παρὰ Θεαγένους, μὴ γνοὺς ὅτι τὰ Διάσια ἦν ἡ μεγάλη ἑορτή, ἐπελθὼν τῇ ἀκροπόλει ἁλίσκεται. ἐλήφθη δὲ συλῶν τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς. καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Κύλων φεύγει, τοὺς δὲ ἄλλους φονεύουσι, τινὰς δὲ καὶ ἱκέτας ἐκ τῶν βωμῶν ἀποσπάσαντες ἀπέκτειναν. τοὺς οὖν ἁμαρτάνοντας εἰς τοὺς ἱκέτας ἀλιτηρίους ἔφασκον· οὓς καὶ ἐξέβαλον τῆς πόλεως ὅτι ἐκ τῶν ἀρχαίων νόμων παρέβησαν τοὺς ἱκέτας φονεύσαντες. ΑΛΛΩΣ. Κύλων τὴν ἀκρόπολιν κατέλαβεν ἐπὶ τυραννίδι, καὶ ἐλήφθη ποτὲ συλῶν τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ὑπὸ Ἀθηναίων ἐκλείσθη. καὶ οὕτως ἐκεῖνος εὑρὼν καιρὸν φυγῇ ἐχρήσατο, καὶ οἱ φίλοι ἔφυγον εἰς τοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν, οὓς οὗτοι ἀποσπάσαντες ἀπέκτειναν, ὅθεν ἀλιτήριοι ἐκλήθησαν. ἐκλήθησαν δ᾽ ἐντεῦθεν οἱ ἀλιτήριοι. λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα διήρπαζον· ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων, ἀπὸ τῆς σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. ἔστι δὲ καὶ παραγώγως ἀπὸ τοῦ ἀλιτραίνειν, ὅ ἐστιν ἁμαρτάνειν. λαμβάνεται δὲ τὸ ἀλιτηρίων καὶ ἀντὶ τοῦ ἀστοχησάντων καὶ ἀποτυχόντων.

447. ΤΩΝ ΒΥΡΣΙΝΗΣ] ἔπαιξε παρὰ τὸ βυρσοδέψην εἶναι τὸν Κλέωνα, καὶ παρὰ τὸ τυράννου ὄνομα τοῦ Ἱππίου, εἰ καὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἱππίου περιεργότερον ἐχρήσατο. δῆλον μὲν γὰρ καὶ ἐκ τῶν προειρημένων, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἀπὸ τούτων, ὅτι μὴ αὐτὸς ὁ Ἱππίας κατέστησε τὴν τυραννίδα, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πατρὸς ἅμα τοῖς ἀδελφοῖς παρέλαβε, τοῦ Πεισιστράτου. οὐ πάντως ἂν ἐμνημόνευσεν, εἰ μὴ χρησιμώτερον τὸ ὄνομα τοῦ Ἱππίου πρὸς τὸ συνάψαι τῇ Βυρσίνῃ κατεφαίνετο. οὐκ ἄδηλόν ἐστι διαβάλλοντος τοῦ Κλέωνος αὐτὸν ὡς τῶν ἀλιτηρίων γεγονέναι, τῶν ἐπιβουλευσάντων τῇ πόλει καὶ τοῖς τυράννοις συναραμένων. ΑΛΛΩΣ. Πει-

σιστράτου γυνὴ γέγονεν ἡ Μυῤῥίνη, Ἱππίου καὶ Ἱππάρχου μήτηρ. Βυρσίνην οὖν εἶπεν ἀντὶ τοῦ Μυῤῥίνην. ὡς βυρσοπώλην πάλιν κωμῳδεῖ τὸν Κλέωνα. ταύτην ὁ Πεισίστρατος ὁπότε κατήγαγεν εἰς Ἀθήνας, ἔφασκεν Ἀθηναίαν εἶναι βουλόμενος τυραννεῖν.

448. ΚΟΒΑΛΟΣ ΕΙ] προειρήκαμεν ὅτι τοὺς μετὰ ξύλου λῃστὰς οὕτως ἐκάλουν οἱ παλαιοί.

449. ΙΟΥ] τοῦτο παρεπιγραφή· τυπτόμενον γὰρ ὑποκρίνεται.

450. ΞΥΝΩΜΟΤΑΙ] οἱ ἀνταράται, οἱ προδόται, οἱ τὰ αὐτὰ κατ' ἐμοῦ συνθέμενοι φρονεῖν.

451. ΠΑΙ' ΑΥΤΟΝ] ἰστέον ὅτι ὁ χορὸς ταῦτα τῷ ἀλλαντοπώλῃ παρακελεύεται. ἀστείως δὲ διὰ τὴν ἐκείνου τέχνην εἴς τε τὰ ἔντερα καὶ τὸν κόλον αὐτὸν τύπτειν κελεύει· μάλιστα γὰρ ἡ τῶν ἀλλαντοπωλῶν ἐκ τούτων συνέστηκε τέχνη.

454. ΚΟΛΑι ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ] κολούσεις καὶ παύσεις καὶ ταπεινώσεις. ἀπὸ δὲ τοῦ κόλου καὶ ἐντέρων τὴν λέξιν ἐποίησεν. ἴσως δὲ καὶ αὐτὸν τύπτουσιν.

455. ΓΕΝΝΙΚΩΤΑΤΟΝ] ἰσχυρότατον. παίζων ΚΡΕΑΣ αὐτὸν λέγει, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἰσχυρῶν κρεῶν, ἃ οὐ κατεργάζεται πυρί.

457. ΕΥ] ἐπιτηδείως αὐτὸν καὶ ὑπούλως διὰ τῶν λόγων ἐνίκησας τῶν σῶν.

460. ΑΛΛ' ΗΠΙΣΤΑΜΗΝ] ὑψηλὸς ὢν καὶ μεγαλόφωνος ὁ Κλέων πολυτρόποις λόγοις κέχρηται.

461. ΓΟΜΦΟΥΜΕΝΑ] σφηνούμενα· γόμφοι γὰρ οἱ σφῆνες οἱ συνείροντες τὰς σανίδας καὶ συναρμονιῶντες καὶ συνέχοντες.

462. ΕΞ ΑΜΑΞΟΥΡΓΟΥ] ἁμαξουργοὺς Ἀττικοὶ τοὺς ἀγριοπηγούς. εἶδος δὲ ἀγριοπηγοὶ τεκτόνων, οἳ τὰς ἁμάξας τεκταίνουσι καὶ πάντων τῶν ἀγρίων ξύλων εἰσὶν ἐργάται. ἐπειδὴ δὲ ὁ Κλέων τεκτονικοῖς ὀνόμασι πᾶσιν ἐχρήσατο, τεκταινόμενα εἰπὼν καὶ γομφούμενα, ὁ δὲ ἀλλαντοπώλης οὐκ ἀπὸ τεκτονικῆς ἀπαντᾷ, ὁ χορὸς ὥσπερ δέδοικε μὴ ἧττον ἀπενέγκηται τοῦ Κλέωνος, καὶ ἀσχάλλει καὶ δυσφορεῖ, ὅτι οὐδὲν ἀντέθηκε τοιοῦτον ῥῆμα.

463. ΟΥΚΟΥΝ Μ' ΕΝ ΑΡΓΕΙ] παρὰ τὸν πόλεμον τὸν Πελοποννησιακόν, καίτοι πρότερον ἐχθροὶ ὄντες τοῖς Ἀργείοις οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἀπέχθειαν, ἔδοξαν αὐτοῖς γενέσθαι φίλοι. φησὶν οὖν ὅτι Κλέων ἐπὶ βλάβῃ τῆς πόλεως τὴν Ἀργείων φιλίαν προξενῶν, οὐ λανθάνει με σπείσασθαι πρὸς τοὺς Ἀργείους πείθων τὴν πόλιν, παῤῥησίαν εἰς τὸ συγγενέσθαι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἑαυτῷ περιποιούμενος.

466. ΣΥΜΦΥΣΩΜΕΝΑ] κατασκευαζόμενα. ἐπὶ τίνι συμπνέουσι καὶ ὁμοφωνοῦσιν ὅ τε Κλέων καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, φησὶν αὐτὸς οὐκ ἀγνοεῖν. ἐπεὶ δὲ ὁ Κλέων τεκτονικοῖς τισὶν ὀνόμασιν ἐχρήσατο, πάλιν οὗτος χρῆται χαλκευτικοῖς. ΦΥΣΩΜΕΝΑ δὲ εἶπε διὰ τὰς φύσας τὰς χαλκευτικάς. τὸ δὲ ΧΑΛΚΕΥΕΤΑΙ ὡς πρὸς τὰς φύσας εἶπεν· ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ τεκταίνεται. πάντα δέ, φησί, πράττεται τῷ Κλέωνι, ὅπως οἱ ἄνδρες τῶν δεσμῶν ἐκφύγοιεν.

467. ΤΟΙΣ ΔΕΔΕΜΕΝΟΙΣ] τουτέστι τοῖς τριακοσίοις τῶν Λακεδαιμονίων, οὓς ἀπὸ Πύλου καὶ Σφακτηρίας ἤγαγεν, οὓς εἶπεν ἀποδεδόσθαι βούλεσθαι τὸν Κλέωνα.

468. ΕΥ Γ' ΕΥ ΓΕ] ὑπερεπαινεῖ πάλιν ὁ χορὸς ἐνταῦθα τὸν ἀλλαντοπώλην, ὅτι ἀντὶ τῶν τεκτονικῶν ῥημάτων αὐτὸς χαλκευτικὰ φθέγγεται.

469. ΞΥΓΚΡΟΤΟΥΣΙ] συνέχουσι καὶ συμπράττουσι καὶ οὐδένα καιρὸν παραλείπουσι τοῦ πείθειν τὸν Κλέωνα τοῖς δεδεμένοις δοῦναι σωτηρίας ἀφορμήν. ΑΛΛΩΣ. ἐπέμεινε τῇ μεταφορᾷ τῇ ἀπὸ τῶν χαλκέων ἀντὶ τοῦ συμπράττουσιν.

472. ΟΥΚ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ ΦΡΑΣΩ] ἡ σύνταξις Ἀττική. λέγει δὲ ὅτι εὐθὺς καὶ παραχρῆμα.

474. ΤΑΣ ΞΥΝΩΜΟΣΙΑΣ] τὰς ἐπὶ καθαιρέσει τοῦ δήμου ἐν ὅρκοις συνόδους.

475. ΤΑΣ ΞΥΝΟΔΟΥΣ ΤΑΣ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΣ] ὅτι νυκτὸς οὔσης κατὰ τῆς πόλεως ἐβουλεύεσθε.

476. ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙ ΞΥΝΟΜΝΥΤΕ] φθάσας ὁ ἀλλαντοπώλης διέβαλεν αὐτὸν ἐπὶ βλάβῃ τῆς πόλεως Ἀργείοις καὶ Λακεδαιμονίοις ξυνιέναι. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κλέων ὡς τῷ τῶν Περσῶν βασιλεῖ προδιδόντας αὐτοὺς τὰ τῆς πόλεως αἰτιᾶται πράγματα.

ΞΥΝΟΜΝΥΤΕ] συμπράττετε καὶ κοινολογεῖσθε. καλῶς δὲ τῆς διαβολῆς οὐκ ἀφίσταται τῆς δι' αὐτῶν, ξυνωμότας αὐτοὺς τῷ Περσῶν βασιλεῖ λέγων γεγονέναι, ἵνα ὥσπερ ἔθος δείξῃ τοῦτο καὶ βεβαιώσῃ ὅτι καὶ μετὰ τούτου ξυνωμοσίαν πεποίηνται.

477. ΣΥΝΤΥΡΟΥΜΕΝΑ] συμπηγνύμενα. καὶ ὅτι παρὰ Βοιωτοῖς πολὺς τυρός.

478. Ο ΤΥΡΟΣ ΕΝ ΒΟΙΩΤΟΙΣ] ἔπαιξε τοῦτο πρὸς τὸ συντυρούμενα πρὸς τὴν μεταφοράν. τὸ δ' ὅλον πρὸς τοὺς ῥήτορας ὡς τὸ πλῆθος καταπλησσομένους ταῖς αὐτῶν ἀκυρολογίαις.

479. ΠΑΡΑΣΤΟΡΩ] ἐκτενῶ. ἅμα δὲ καὶ ἀπὸ τῶν βυρσῶν. ἀκολούθως δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἐμνήσθη, ἐπειδὴ Θηβαίων ἴδιος ὁ θεὸς οὗτος εἶναι λέγεται, τῆς δὲ Βοιωτίας αἱ Θῆβαι πόλις.

480. ΑΓΕ ΔΗ ΣΥ] τὸ μὲν Κλέωνος τῆς θυμέλης ἐπεξῆλθε πρόσωπον, τὴν

βουλὴν δῆθεν κινῆσαι κατ' αὐτῶν· οἱ δὲ περὶ τὸν Νικίαν τῷ ἀλλαντοπώλῃ παρακελεύονται γενναίως ἀντιστῆναι πρὸς αὐτόν. νῦν γάρ, φησίν, ἀντιστὰς πρὸς τὸν Κλέωνα ἔργῳ δείξεις, ἐάν σοι γενναῖον ἢ πανοῦργον ἐν τῷ πρώτῳ πέπρακται βίῳ.

483. ΘΕΥΣΕΙ ΓΑΡ ΑιΞΑΣ] *δραμῇ ὁρμήσας, ἐπεισελθών. καὶ Ὅμηρος "ἔμελλε θεύσεσθαι."* ΑιΞΑΣ *δὲ ἀντὶ τοῦ ἀΐξας, εἰσελθών.*

485. ΚΡΑΓΟΝ ΚΕΚΡΑΞΕΤΑΙ] *Ἀρίσταρχος ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ κραυγαστικῶς, καὶ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἀττικῇ προσῳδίᾳ.*

488. ΕΧΕ ΝΥΝ ΑΛΕΙΨΟΝ] *στέαρ διδοῦσιν αὐτῷ ἀλείφεσθαι, ἵνα εὐχερῶς ὀλισθαίνειν δύνηται καὶ δύσληπτος ᾖ τῷ ἀνταγωνιστῇ. οὐκ ἀργῶς δὲ τὸ λῖπος παραλαμβάνουσι διὰ τὸ ἀλλαντοποιὸν αὐτὸν εἶναι· εἰώθασι γὰρ αὐτοὶ τὰ λίπη κατατέμνοντες βάλλειν εἰς τὸ φύραμα, καὶ οὕτω πληροῦν τοὺς βούλους.*

489. ΤΑΣ ΔΙΑΒΟΛΑΣ] *δέον εἰπεῖν τὰς λαβὰς ὡς ἐπὶ πάλης, τὰς δια βολὰς εἶπεν, αἷς ἔμελλε διαβάλλειν ὁ Κλέων.*

490. ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΙΚΩΣ] *ἐπειδὴ ἀνέτριψεν αὐτὸν τῷ λίπει, παιδοτρίβην καλεῖ.* ΑΛΛΩΣ. *ἀντὶ τοῦ ἀλειπτικῶς· παιδοτρίβαι γὰρ καλοῦνται οἱ ἀλεῖπται καὶ κηρωματισταί.*

491. ΕΠΕΓΚΑΨΟΝ] *κάψον, ἐπίφαγε ταδί. καὶ τοῦτο παρεπιγραφή· σκόροδον γὰρ αὐτῷ προσφέρει. ὅ φησι δεῖν αὐτὸν ἐπιφαγεῖν.*

492. ΕΣΚΟΡΟΔΙΣΜΕΝΟΣ ΜΑΧΗι] *μετήνεγκεν ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων· ὅταν γὰρ εἰς μάχην συμβάλλωσιν αὐτούς, σκόροδα διδόασιν αὐτοῖς, ἵνα δριμύτεροι ὦσιν ἐν τῇ μάχῃ.* ΑΛΛΩΣ. *κατάφαγε τὰ σκόροδα, ἵνα ὀξύτερος γενόμενος καὶ σκορόδοις τραφεὶς γένῃ ὡς οἱ ἀλεκτρυόνες.* ΚΑΛΛΑΙΑ *δὲ τοὺς πώγωνας τῶν ἀλεκτρυόνων.*

495. ΗΞΕΙΣ ΠΑΛΙΝ] *λεληθότως σκώπτει τὸν Κλέωνα δι' ὧν ἐκείνῳ παρακελεύεσθαι δοκεῖ. μάλιστα γὰρ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εὐδοκίμησεν ἐκεῖνος τοὺς ἄλλους διαβάλλων τῶν δημαγωγῶν, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ ποιήματος λέγων περὶ αὐτοῦ ἔφησε "κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων αὐταῖσι διαβολαῖς."*

496. ΑΛΛ' ΙΘΙ ΧΑΙΡΩΝ] *κορωνίς· εἰσελθόντων γὰρ τῶν ὑποκριτῶν, εἶτα καταληφθεὶς ὁ χορὸς λέγει περίοδον ἀναπαίστους ή. τὴν μὲν προπεμπτικὴν τοῦ ἑτέρου τῶν ὑποκριτῶν οὖσαν δεκάμετρον πεντάκωλον, ὑφ' ὃ διπλῆ κατὰ τὴν δευτερεύουσαν, κομμάτιον. ἄρχεται γὰρ τῆς καλουμένης τελείας παραβάσεως. ἑπτάμετρα δέ εἰσι. τὸ δὲ κομμάτιον τετράμετρον.* ΑΛΛΩΣ. *τοῦτο διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι ἔοικεν εἶναι ἔκθεσις τῆς διπλῆς. διὸ καὶ τὸ παρατέλευτον ἔχει κῶλον, ὅπερ ἔθος ἐν τῇ ἐκθέσει τίθεσθαι. διὰ δὲ τὸ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως, κομμάτιον χοροῦ ὀνομάζεσθαι, ὡς εἴρηται. ἔθος γάρ ἐστι προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως. κομμάτιόν ἐστιν ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν θ', πλὴν τοῦ παρατελεύτου, ὅπερ μονόμετρον, καὶ τοῦ έ καὶ τελευταίου, ἅπερ ἐφθημιμερῆ, διμέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Ἰολάου.*

498. ΖΕΥΣ ΑΓΟΡΑΙΟΣ] *ὡς Ζεὺς ξένιος ἢ μειλίχιος ἢ φίλιος, οὕτως ἀγοραῖος. οἰκείως δὲ νῦν διὰ τὸν ἀλλαντοπώλην ἀγοραῖον εἶπεν.*

500. ΚΑΤΑΠΑΣΤΟΣ] *κατάμεστος, πλήρης, πεποικιλμένος.*

501. ΥΜΕΙΣ Δ' ΗΜΙΝ] *ἐντεῦθεν παράβασις γίνεται, καὶ ἔστι τοῦτο τὸ καλούμενον κομμάτιον. μεθ' ὃ οἱ ἀνάπαιστοι, ἔπειτα τὸ μακρὸν, μετὰ ταῦτα στροφὴ, ἔπειτα τὸ ἐπίρρημα, ἑξῆς δὲ ἡ ἀντιστροφὴ καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ ἀντεπίρρημα.* ΠΑΝΤΟΙΑΣ *δὲ παντοδαπῆς, ποικίλης. μεμουσωμένοι ἀκροαταί, καὶ πάσης παιδεύσεως καὶ μέτρου ἀκροασάμενοι.*

505. (504.) ΕΙ ΜΕΝ ΤΙΣ ΑΝΗΡ] *ἀναπαιστικὴ διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς αὐτὴν τὴν παράβασιν ἀναπαιστικοὶ στίχοι καταληκτικοὶ τετράμετροι μά, ὧν τελευταῖος "αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις." ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλα ἀναπαιστικὰ τέτταρα, ὧν τὰ μὲν δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τρίτον μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται, τὸ δὲ τέταρτον δίμετρον καταληκτικόν. ὑφ' ὃ παράγραφος. ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ χοροῦ παρὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τὸν λόγον ποιούμενος.*

506. (505.) ΕΠΗ ΛΕΞΟΝΤΑΣ] *ὅτι καὶ τὰ ἄλλα μέτρα ἔπη λέγονται.*

ΠΑΡΑΒΗΝΑΙ] *τῇ παραβάσει χρήσασθαι. λέγεται δὲ παράβασις ἤτοι ἐπειδὴ ἀπῆκται τῆς ἄλλης ὑποθέσεως, ἢ ἐπειδὴ παραβαίνει ὁ χορὸς τὸν τόπον. ἑστᾶσι μὲν γὰρ κατὰ στίχον πρὸς τὴν ὀρχήστραν ἀποβλέποντες. ὅταν δὲ παραβῶσιν, ἐφεξῆς ἑστῶτες καὶ πρὸς τοὺς θεατὰς βλέποντες τὸν λόγον ποιοῦνται.*

507. (506.) ΟΥΚ ΑΝ ΦΑΥΛΩΣ] *οὐκ ἂν εὐχερῶς, οὐδὲ ἄνευ καμάτου καὶ πόνου.*

ΑΞΙΟΣ ΕΣΘ' Ο ΠΟΙΗΤΗΣ] *λέγει ὅτι ἄξιός ἐσθ' ὁ ποιητὴς καὶ τῆς παρὰ τῶν θεωμένων εὐνοίας, ὅτι τὴν πρὸς Κλέωνα ἔχθραν ἐπανείλετο καὶ τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς ἡγεῖται οὓς ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι.*

509. (508.) ΤΟΝ ΤΥΦΩ] *ὁ Τυφὼς γῆς μέν ἐστιν υἱός, ἴσχυσε δὲ τοσοῦτον ὡς μὴ ἀνθρώποις μόνοις δοκεῖν φοβερὸς εἶναι*

ἀλλὰ καὶ τοῖς θεοῖς, καὶ εἰς ἀλόγων ζώων ἰδέας μετέβαλον τὰς μορφὰς διὰ τὸν ἐκείνου φόβον.

ΤΗΝ ΕΡΙΩΛΗΝ] Τυφῶς ἀνέμου συστροφὴ ἢ πυρός. τὸν Κλέωνα δὲ λέγει. ἐριώλη δὲ ἀναθυμιάσεως συστροφὴ, πρὶν ἐμπυρωθῆναι τὸν ἀέρα. καὶ ἡ μεγάλη δὲ πνοὴ οὕτως. ἔμπαλιν δὲ εἰπὼν ηὔξησεν ἂν μᾶλλον καὶ δεξιώτερον εἶπεν. ἡ γὰρ ἐριώλη πνοὴ σφοδρά, ἀλλ' ὅ γε Τυφῶς μεῖζόν τι πνεῦμα καὶ κακοποιόν. ἔδει οὖν εἰπεῖν πρῶτον ἐριώλην, εἶτα Τυφῶ, καὶ εἶχεν ἂν μείζω τὴν ἔμφασιν.

513. (512.) ΔΙΑΤΡΙΒΕΙΝ] τὸ ὑπερτίθεσθαι καὶ μέλλειν αὐτούς.

515. (514.) ΠΕΙΡΑΣΑΝΤΩΝ] μετελθόντων, ἐπιτηδευσάντων. ἀπὸ τοῦ πειρᾶν ἐσχημάτισε. πειρᾶν δὲ τὸ προσβάλλειν τῇ γυναικὶ περὶ ἀφροδίτης. τροπῇ οὖν κέχρηται ὡς ἐπὶ γυναικός· διὸ καὶ τὸ χαρίσασθαι ἐπήνεγκε. σημείωσαι οὖν σπανίως ἐπιτυχεῖν τινὰς καὶ ὀλίγους κατορθῶσαι παντάπασιν.

516. (515.) ΕΠΕΤΕΙΟΥΣ] ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλοῦ καταγινώσκων τὸν ἡμέτερον τρόπον. ἀπὸ τῶν οἰωνῶν δὲ μετήνεγκε τῶν μὴ μονίμων ὄντων ἀλλὰ φερομένων τῇ πτήσει. τουτέστιν εὐμεταβλήτους, ὀλιγώρους, μὴ διαμένοντας ἐν τοῖς αὐτοῖς, ἀλλ' ἀψικόρους.

517. (516.) ΤΟΥΣ ΠΡΟΤΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ] οἷον τοῖς νέοις χαίροντας ἀεὶ τῶν ποιητῶν καὶ μὴ τοῖς ἀρχαίοις καὶ εἰς τὴν θυμέλην παριοῦσι πρῶτον.

ΠΡΟΔΙΔΟΝΤΑΣ] ἐπὶ γήραος οὐδῷ καταλείποντας. Μάγνης δὲ ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητής.

519. (518.) ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΑΛΩΝ] κατὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν. φησὶ δὲ ὅτι εὐδοκιμῶν ὁ Μάγνης πολλὰς νίκας ἀπηνέγκατο κατὰ τῶν δι' ἐναντίας. ΙΕΙΣ δὲ ἀφιεὶς παρεχόμενος.

520. (519.) ΨΑΛΛΩΝ] τοὺς βαρβίτιδας τάσσουσιν οἱ λόγοι. τοὺς βαρβιτιστὰς ἂν λέγοι· δρᾶμα δέ ἐστι τοῦ Μάγνητος. ἡ δὲ βάρβιτος εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ. ΠΤΕΡΥΓΙΖΩΝ δὲ, ὅτι καὶ Ὄρνιθας ἐποίησε δρᾶμα. ἔγραψε δὲ καὶ Λυδοὺς καὶ Ψῆνας καὶ Βατράχους. ἔστι δὲ χρώματος εἶδος τὸ βατράχειον· ἀπὸ τούτου καὶ βατραχὶς ἱμάτιον. ἐχρίοντο δὲ τῷ βατραχίῳ τὰ πρόσωπα, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα. τὸ πτερυγίζειν δὲ εἶπεν ὡς πρὸς τοὺς ψῆνας ἀναφέρων.

524. (523.) ΟΣ ΠΟΛΛΩι ΡΕΥΣΑΣ] οἱ γὰρ λάβρως ποταμοὶ ῥέοντες καὶ αὐτῆς τῆς γῆς παρασύρουσι μέρος, δι' ἧς ῥέουσι. τουτέστιν εὐδοκιμήσας πολλάκις. καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς "τότε τοίνυν τυφῶνος πολλοῦ ῥέοντος καθ' ὑμῶν." δοκεῖ δέ μοι Ἀριστοφάνης ἀφ' ὧν εἶπε Κρατῖνος περὶ αὑτοῦ μεγαληγορῶν, ἀπὸ τούτων καὶ οὗτος τὴν τροπὴν εἰληφέναι. ὁ γὰρ Κρατῖνος οὕτω πως ἑαυτὸν ἐπήνεσεν ἐν τῇ Πυτίνῃ· "ἄναξ Ἄπολλον τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων· καναχῶσι πηγαί· δωδεκάκρουνον στόμα· Ἰλισσὸς ἐν φάρυγγι. τί ἂν εἴποιμί σοι; εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν." ἤτοι οὖν χάριν τούτων καὶ Ἀριστοφάνης περὶ τοῦ Κρατίνου ταῦτα λέγει, ἢ τὸ ῥεύσας εἶπε σκώπτων πρὸς τὸ ἐνουρεῖν τὸν Κρατῖνον.

525. (524.) ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΛΩΝ ΠΕΔΙΩΝ] ἀντὶ τοῦ διὰ τῆς φράσεως. ἔνιοι δὲ διὰ τῶν ἀφύων γράφουσι. πρὸς πάντα δὲ αὐτὸς ἐσπούδασεν ἀντιτιθέναι τὰ ὑπὸ Κρατίνου εἰρημένα· ἐπεὶ κἀκεῖνος ποταμῷ παρέβαλεν ἑαυτὸν ἀθρόως ῥέοντι, ἠχεῖν τε φήσας τὰς πηγάς· ὅπερ λάβρως ῥέοντος ὕδατός ἐστιν ἔργον, ἦχον ἀποτελεῖν καὶ ψόφον καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς εἴπομεν. διὰ τοῦτο καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ ποταμοῦ ἐχρήσατο τῇ τροπῇ. ΑΛΛΩΣ. τὸ ἐπὶ τῆς φράσεως ἄκομψον καὶ ἁπλοῦν τοῦ Κρατίνου ἀλληγορεῖσθαί φασι τὸ ἀφελές. κεῖται δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ ὑγιὲς καὶ ὁλόκληρον. ἢ τὸ μέγα καὶ ἀνεπικώλυτον ἢ ἀφελῶς, ἁπλῶς, οἷον τὰ ἐπιστόλια ἀφελῶς γράφειν. καὶ ἀφελὴς γυνὴ ἡ ἀπόνηρος καὶ δοσίπυγος, ὡς τὸ "μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίην." δύναται δὲ καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἁπλῶν, οἷον ἁπλῆς φράσεως. ΣΤΑΣΕΙΣ δὲ τὰ ἀναχώσματα τῶν ποταμῶν.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΤΑΣΕΩΣ ΠΑΡΑΣΥΡΩΝ] ὡς διὰ τὸ γῆρας καὶ τὴν πολυποσίαν σκάζοντος καὶ τρέμοντος τοῦ Κρατίνου τὴν βάσιν. ΕΦΟΡΕΙ δὲ, κατέβαλλε τοὺς ἀνταγωνιζομένους πρὸς αὐτὸν ὑψηλοὺς ὄντας. τοὺς ἐχθροὺς δὲ τοὺς περὶ τὸν Καλλίαν αἰνίττεται.

526. (525.) ΠΡΟΘΕΛΥΜΝΟΥΣ] προρρίζους· εἰώθασι γὰρ οἱ ποταμοὶ τὰ ἐπὶ ταῖς ὄχθαις ὄντα δένδρα, ἐπειδὰν καταναλώσωσι παρασύροντες καὶ παρατέμνοντες τὴν γῆν, τὰς ῥίζας τέμνειν. ὡς τοῦ Κρατίνου παμψηφεὶ νικῶντος τοὺς ἀνταγωνιστάς.

527. (526.) ΑιΣΑΙ Δ' ΟΥΚ ΗΝ] πάλιν ὡς μέθυσον αὐτὸν διαβάλλει τὸν Κρατῖνον. οὐκ ἦν γὰρ ἑτέραν, φησίν, ἐν τοῖς συμποσίοις ᾠδὴν ποιήσασθαί τινα, προκαταλαμβάνοντος αὐτὰ τοῦ Κρατίνου.

ΔΩΡΟΙ ΣΥΚΟΠΕΔΙΛΕ] Κρατίνου μέλους ἀρχή. σκώπτων δέ τινα ἐκεῖνος δωροδόκον καὶ συκοφάντην τοῦτο εἶπεν.

528. (527.) ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΕΥΠΑΛΑΜΩΝ] τέκτονες πάντες οἱ τεχνῖται. καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τῶν Εὐμενίδων Κρατίνου. ΕΥΠΑΛΑΜΩΝ δὲ εὖ διακεχειρισμένων ἢ συντεταγμένων.

529. (528.) ΠΑΡΑΛΗΡΟΥΝΤΑ] διαποροῦντα καὶ ἀσχημονοῦντα. ταῦτα ἀκούσας ὁ Κρατῖνος ἔγραψε τὴν Πυτίνην, δεικνὺς ὅτι οὐκ ἐλήρησεν ἐν οἷς κακῶς λέγει τὸν Ἀριστοφάνην ὡς τὰ Εὐπόλιδος λέγοντα.

530. (529.) ΤΩΝ ΗΛΕΚΤΡΩΝ] ἰδίως τὰ ταῖς κλίναις ἐπιβαλλόμενα οὕτως ἐκάλουν ἤλεκτρα. μεταφορᾷ οὖν κέχρηται ἀπὸ τῶν κλινῶν· αἱ γὰρ ἀρχαῖαι κλῖναι τοὺς πόδας εἶχον ἠσφαλισμένους ἄνθραξι καὶ ἠλέκτροις, ὥσπερ νῦν ἀργύρῳ ἢ καττιτέρῳ. διόπερ βαρυτόνως ἀναγνωστέον ἀπὸ τοῦ αἱ ἤλεκτροι τῶν ἠλέκτρων.

ΤΟΥ ΤΟΝΟΥ] ἀκολούθως μετὰ τὴν κλίνην ἐμνημόνευσε τοῦ τόνου· τόνος γὰρ τὰ τῶν κραββάτων σχοινία. τροπικῶς δὲ δηλοῖ τὴν τῆς φωνῆς τάσιν.

531. (530.) ΤΩΝ Θ' ΑΡΜΟΝΙΩΝ] ἁρμονίας λέγει τὰ συμπησσόμενα τῶν κρουμάτων μέρη. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ· καὶ γὰρ ἁρμονίαν λέγομεν τὴν τῶν ποιημάτων σύνθεσιν.

ΔΙΑΧΑΣΚΟΥΣΩΝ] κεχηνυιῶν, διεσκορπισμένων καὶ μὴ ἐχουσῶν εὐέπειαν.

532. (531.) ὁ ΚΟΝΝΑΣ αὐλητὴς ἦν καὶ μέθυσος, ὃς εἰς συμπόσια παρῄει συνεχῶς ἐστεμμένος. οὗτος Ὀλυμπιονίκης γενόμενος καὶ πολλάκις στεφανωθεὶς πενιχρὸς ἦν μηδὲν ἔχων ἀλλ' ἢ τὸν κότινον. ἐφ' οὗ Κρατῖνος εἶπεν "ἔσθιε καὶ σῇ γαστρὶ δίδου χάριν, ὄφρα σε λιμὸς ἐχθαίρῃ, Κοννᾶς δὲ πολυστέφανος νικήσει." λέγει δὲ αὐτὸν τοσαῦτα νικήσαντα μηδέπω τετιμῆσθαι. ἡ δὲ παροιμία "στέφανον μὲν ἔχων, δίψει δ' ἀπολωλώς," καὶ πάλιν "Δελφὸς ἀνὴρ, στέφανον μὲν ἔχων, δίψει δ' ἀπολωλώς." πρὸς τὸν Κρατῖνον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι μέθυσός ἐστιν.

533. (532.) ΕΝ ΤΩι ΠΡΥΤΑΝΕΙΩι] ἔχεται καὶ τοῦτο τῆς ἐννοίας τῆς προκειμένης· σιτεῖσθαι γὰρ ἔλεγον ἐν τῷ πρυτανείῳ, οὐχὶ πίνειν. ΠΑΡΑ ΤΩι ΔΙΟΝΥΣΩι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ.

535. (534.) ΟΙΑΣ ΔΕ ΚΡΑΤΗΣ ΟΡΓΑΣ] οὗτος κωμῳδίας ἦν ποιητής, ὃς πρῶτος ὑπεκρίνατο Κρατίνου, καὶ αὐτὸς ποιητὴς ὕστερον ἐγένετο, καὶ ἐξωνεῖτο τοὺς θεατὰς καὶ τὴν τούτων εὔνοιαν. ΑΛΛΩΣ. τραγικὸς ποιητής, ὀλιγόστιχα ποιήματα γράψας. ΣΤΥΦΕΛΙΣΜΟΥΣ δὲ ὀργὰς, λοιδορίας, ὕβρεις, μέμψεις. καὶ ἐν Μυθικοῖς ὅτι "στυφελῶν ἀπὸ πετρῶν ὀστρακόεντα νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κεάσθη."

536. (535.) ΑΠΟ ΣΜΙΚΡΑΣ ΔΑΠΑΝΗΣ] σμικρὰ ἐποίει καὶ ἔτερπε τοὺς ἀκροατὰς, γράφων ἡδέα. ΑΡΙΣΤΙΖΩΝ δὲ τρέφων, ἄριστον κατασκευάζων.

537. (536.) ΑΠΟ ΚΡΑΜΒΟΤΑΤΟΥ] ἡδυτάτου, ξηροτάτου. ἔπαιξε δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ λαχάνου ἐπινοίας. αὐτοσχέδιος γὰρ ἦν περὶ τὰ δράματα. ἢ διὰ τὸ καπυρόν. ΑΛΛΩΣ. ἀπὸ τοῦ χρηστοτάτου. ἔπαιξε δὲ τῷ κραμβοτάτῳ, ἀπὸ τοῦ λαχάνου κράμβης οὕτω καλουμένης. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς κοράμβλη διὰ τὸ τὰς κόρας βλάπτειν. φασὶ γὰρ αὐτὴν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Λυκούργου. ἡνίκα γὰρ ὁ Διόνυσος τοῦτον εὐλαβηθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ἔδυ, ὑπὸ τῆς ἀμπέλου δεσμευθέντα δάκρυον ἐπαφεικέναι, κἀκ τοῦ δακρύου τὴν κράμβην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντιπαθῶς ἔχειν ἀλλήλων τὴν κράμβην καὶ τὴν ἄμπελον. πιστοῦνται δὲ τὸν μῦθον τοῦτον γεωργῶν παῖδες. εἰ γάρ τις, φασί, τὴν ῥίζαν αὐτῆς ἐξάψαι ἐν ἀμπέλῳ, οὐκ ἂν αὕτη καρπὸν ἐνέγκοι. ὅθεν καὶ πρώτη ἐν συμποσίῳ δίδοται, καὶ οἱ Αἰγύπτιοι πρὸ τῶν ἄλλων ἐδεσμάτων ἐφθὰς κράμβας ἤσθιον διὰ τὸ μὴ μεθύσκεσθαι οἴνῳ. βέλτιον δὲ κράμβη λέγοιτ' ἂν ἡ τῷ κάρῳ ἀντιβαίνουσα. χαριέντως δὲ ὁ ποιητὴς ἀντὶ τοῦ χρηστοτάτου κραμβοτάτου ἔφησεν, ἵνα τὸ ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης καὶ τὸ ἀριστίζων ἀκόλουθον τῷ ἑξῆς λέγειν δοκῇ. ΜΑΤΤΩΝ δὲ σκεπτόμενος, κατασκευάζων, ἐφευρίσκων. ΑΝΤΗΡΚΕΙ δὲ ἀντεῖχε.

538. (537.) ΤΟΤΕ ΜΕΝ ΠΙΠΤΩΝ, ΤΟΤΕ Δ' ΟΥΧΙ] οἷον, ἀνὰ μέρος εὐδοκιμῶν, ἔσθ' ὅτε δὲ ἡττώμενος. τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς οὐκ ἀεὶ εὐδοκιμοῦντος.

540. (539.) ΕΡΕΤΗΝ ΧΡΗΝΑΙ] κωπηλάτην μὴ ἐπιχειρεῖν φησὶ κυβερνᾶν, εἰ μὴ ἐν πείρᾳ γένηται τοιαύτῃ. ΑΛΛΩΣ. μὴ πρὶν ἐθέλειν κυβερνᾶν. οὐ γὰρ οἷόν τε κυβερνᾶν, μὴ πρότερον ἐν πολλῇ πείρᾳ γενόμενον ἀποδημίας καὶ τῶν ναυτικῶν, καὶ τοὺς ἀνέμους προϊδεῖν τίνες μέλλουσι πνεῖν καὶ προγνῶναι, εἶθ' οὕτως κυβερνᾶν. ἐντεῦθεν δέ τινι τῶν τῆς παρ' ἡμῖν θρησκείας ἱεροφαντῶν δαιμονίως μετερρύθμισται τὸ "ἐπαινῶ τὸν νηΐτην νόμον, ὃς τὴν κώπην πρότερον ἐγχειρίσας τῷ νῦν κυβερνήτῃ καὶ πιστεύσας τὰ ἔμπροσθεν, αὖθις ἐπὶ τῶν οἰάκων καθίζει μετὰ τὴν πολλὴν τυφθεῖσαν θάλασσαν καὶ τὴν τῶν ἀνέμων διάσκεψιν."

543. (542.) ΣΩΦΡΟΝΙΚΩΣ] μετὰ λογισμοῦ καὶ σκέψεως, καὶ οὐκ ἀνοήτως, οὐδὲ ἐκ τοῦ προχείρου.

544. (543.) ΑΙΡΕΣΘ' ΑΥΤΩι ΠΟΛΥ ΤΟ ΡΟΘΙΟΝ] ῥόθιον τὸ κῦμα ἀπὸ τοῦ ταχέως ῥεῖν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων μετήνεγκεν, ὅταν συνεχῶς ὑπὸ πολλῶν ἐρετῶν ἐπὶ πλέον προέρχεται ἡ ναῦς εἰς τὸ πρόσθεν. ἀξιοῖ οὖν τὸν νῦν ἔπαινον μέχρι πολλοῦ παραπέμψαι.

ΕΝΔΕΚΑ ΚΩΠΑΙΣ] κέλευσμα ναυτικὸν λέγεται ἐφ' ἕνδεκα κωπηλασίαις ἐκτεινομένη. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ. ΑΛΛΩΣ. ἐπαράτην παραδέχεσθαι ἐφ' ἕνδεκα

κώπαις ἑξῆς ἀπὸ τῶν ναυτικῶν. τουτέστιν ἀπὸ τοῦ κυβερνᾷν καὶ τοῦ ῥόθου τὸ ἐφ' ἕνδεκα κώπαις ἐπήγαγεν. ἢ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι τῶν ναυτικῶν ἐπιστήμονες ἦσαν.

545. (544.) ΛΗΝΑΙΤΗΝ] *ἑορτὴ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Λήναια. ἔστι δὲ εἰς Διόνυσον. ἐν ᾗ μέχρι νῦν ἀγωνίζονται ποιηταὶ συγγράφοντές τινα ᾄσματα τοῦ γελασθῆναι χάριν. ὅπερ ὁ Δημοσθένης εἶπεν ἐξ ἀμάξης· ἐπὶ ἀμαξῶν γὰρ οἱ ᾄδοντες καθήμενοι λέγουσι καὶ ᾄδουσι τὰ ποιήματα.*

548. (547.) ΦΑΙΔΡΟΣ ΛΑΜΠΟΝΤΙ ΜΕΤΩΠΩι] *ἱλαρὸς, φαιδρὸς τὸ μέτωπον. ἢ διὰ τὸ φαλακρὸν εἶναι τὸν Ἀριστοφάνην.*

549. (548.) ΙΠΠΙ' ΑΝΑΞ ΠΟΣΕΙΔΟΝ] *οὐκ ἀργῶς τῷ Ποσειδῶνι νῦν ἐπίθετον ἔθηκε τοῦτο, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἱππέων. ἀποσεμνύνειν οὖν βουλόμενος ἐπιτήδευμα τὸ αὐτοῦ, οὕτω τὸν Ποσειδῶ προσεῖπε, τουτέστιν ἱππικέ.* ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. *διπλῆ. εἶτα ἐπάγεται ἐπιῤῥηματικὴ συζυγία, ἧς μέλη καὶ περίοδοι εἰσὶ ιδʹ κώλων, ὧν τὰ μὲν ὀκτὼ χοριαμβικὰ ἰαμβικὴν ἔχοντα ἐπιμεμιγμένην ἀκατάληκτον καὶ καταληκτικὴν ὡς ἐν τῷ έ καὶ ή, τῶν δ' ἑξῆς ἀντισπαστικῶν τὰ μὲν θʹ καὶ ί τρίμετρα καταληκτικά, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα Γλυκώνεια ἐκ διτροχαίου καὶ ἰάμβου, πλὴν τοῦ τελευταίου ἐφθημιμεροῦς, ὃ καλεῖται φερεκράτειον. ὑφ' ὃ παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν. τοῖς αὐτοῖς δὲ καὶ ἡ ἀντιστροφὴ σύγκειται. ἐφ' ἧς τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.*

550. (549.) ΧΑΛΚΟΚΡΟΤΩΝ] *χαλκοπόδων, τουτέστι τὰς ὁπλὰς ἰσχυρὰς ἐχόντων. συμβαίνει γὰρ ἠχεῖν τὴν γῆν καὶ κτυπεῖν ἐπικρουομένην τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων.*

552. (551.) ΚΥΑΝΕΜΒΟΛΟΙ] *ἤτοι αἱ τοὺς ἐμβόλους ἔχουσαι κυανῷ βεβαμμένους, ὡς μιλτοπάρῃοι αἱ μεμιλτωμέναι. ἢ αἱ τέμνουσαι τὴν θάλασσαν· κυανὸν γὰρ τὸ ταύτης ὕδωρ.* *ΚΥΑΝΕΜΒΟΛΟΙ] *ἔμβολος Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. τὸ αἰδοῖον· ἀῤῥενικῶς δέ φασι τὸν τῆς νεὼς ἔμβολον, τὸ χάλκωμα τὸ περιτιθέμενον κατὰ τὴν πρώραν καὶ ἔμβολον τοῦ θεοῦ. Gl. Victor.*

553. (552.) ΜΙΣΘΟΦΟΡΟΙ] *αἱ τοὺς ἐπὶ μισθῷ στρατευομένους ἄγουσαι.*

554. (553.) ΛΑΜΠΡΥΝΟΜΕΝΩΝ] *ἀντὶ τοῦ καυχωμένων καὶ νικώντων ἐν τοῖς ἅρμασι.*

556. (555.) ΒΑΡΥΔΑΙΜΟΝΟΥΝΤΩΝ] *ὅτι ἄθλιοι ἦσαν οἱ ἱπποτροφοῦντες καταναλίσκοντες αὐτῶν τὴν οὐσίαν.*

557. (556.) Ω ΧΡΥΣΟΤΡΙΑΙΝΑ] *περιφραστικῶς, τῆς θαλάττης βασιλεῦ.* ΣΟΥΝΙΑΡΑΤΕ *δὲ, ᾧ ἐν τῷ Σουνίῳ ἀρῶνται καὶ εὔχονται. Σούνιον δὲ ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.*

559. (558.) ΓΕΡΑΙΣΤΙΕ] *Γεραιστὸς ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, τῇ μὲν Κρημνίτην ἔχων, τῇ δὲ Λέχαιον. ἱερὰ δέ εἰσι τοῦ Ποσειδῶνος, ἔνθα ὁ Εὔριπος.*

560. (559.) ΦΟΡΜΙΩΝΙ ΤΕ ΦΙΛΤΑΤΕ] *προσφιλέστατε τῷ Φορμίωνι. τὸν μῦθον δὲ αἰνίττεται, ὅτι καὶ ὁ Ποσειδῶν τῶν Ἀθηναίων ἀντεποιήσατο καὶ τῇ Ἀθηνᾷ ἤρισε. στρατηγὸς δὲ Ἀθηναίων ναυτικώτατος ὁ Φορμίων, καὶ πολλάκις εὐτυχήσας ἐν ναυμαχίαις καὶ ἐν τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους μάχῃ κατορθώσας νζʹ ναῦς διέφθειρεν.*

561. (560.) ΕΚ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΤΕ ΘΕΩΝ] *ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν σὺ μόνος δεῦρο ἐλθὲ Ἀθηναίοις πρὸς τὸ παρεστός, τουτέστι πρὸς τὰ παρόντα καὶ ἐνεστῶτα πράγματα. ἐπεὶ νεωστὶ Ἀθηναῖοι Φορμίωνος στρατηγοῦντος περὶ ναυμαχίαν ἠνδραγάθησαν.*

563. (562.) ΕΥΛΟΓΗΣΑΙ ΒΟΥΛΟΜΕΘΑ] *τὸ ἐπίῤῥημα στίχων ἐστὶ ιϛʹ τετραμέτρων τροχαϊκῶν ἀκαταλήκτων, ὃ φιλεῖ Ἀρίσταρχος. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἀντεπίῤῥημα. διπλῇ δ' ἄμφω περατοῦνται. ἀλλὰ τὸ μὲν τῇ ἔσω διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν, τὸ δὲ τῇ ἔξω.* ΕΥΛΟΓΗΣΑΙ *δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι, ἐγκωμιάσαι.*

564. (563.) ΤΟΥ ΠΕΠΛΟΥ] *ἰδίᾳ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις πέπλος τὸ ἄρμενον τῆς Παναθηναϊκῆς νεὼς, ἣν οἱ Ἀθηναῖοι κατασκευάζουσι διὰ τετραετηρίδος· ἧς καὶ τὴν πομπὴν ἀπὸ τοῦ Κεραμικοῦ ποιοῦσι μέχρι τοῦ Ἐλευσινίου. πέπλου δὲ καλοῦσι τὸ ἄρμενον διὰ τὸ ἀραιὸν αὐτὸ εἶναι.* ΑΛΛΩΣ. ΤΟΥ ΠΕΠΛΟΥ] *οὗ ἐγέγραπτο Ἐγκέλαδος, ὃν ἀνεῖλεν ἡ Ἀθηνᾶ· ἦν δὲ εἷς τῶν Γιγάντων. ἐπεσκευάζετο οὖν ὁ πέπλος καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, καὶ ἐπομπεύετο ἐν τοῖς Παναθηναίοις.* ΑΛΛΩΣ. *νικήσαντες πέπλον ἐποίησαν τῇ Ἀθηνᾷ καὶ ἐνέθεντο τὰς ἀριστείας ἐν αὐτῷ. Εὐριπίδης Ἑκάβῃ· "ἢ Παλλάδος ἐν πόλει τᾶς καλλιδίφρου Ἀθαναίας ἐν κροκέῳ πέπλῳ ζεύξομαι ἅρματι πώλους."*

565. (564.) ΝΑΥΦΡΑΚΤΩι ΣΤΡΑΤΩι] *τῷ συμπεφραγμένῳ ναυτικῷ.*

568. (567.) ΗΡΙΘΜΗΣΕΝ] *ἀπεδειλίασεν, μεθ' ἡσυχίας ἦγεν.*

ΑΜΥΝΙΑΣ] *ἕτοιμος πρὸς τὸ ἀμῦναι, ὡς ἐπὶ τῶν ἐν πάλῃ ἀγωνιζομένων.*

569. (568.) ΠΕΣΟΙΕΝ] *ἡττηθεῖεν, ἧττον ἔχοντες ἀπέλθοιεν.* ΑΛΛΩΣ. *εἶδος παλαίσματος, ὅ τινες ψευδόπτωμα καλοῦσιν. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ· καὶ γὰρ τῶν παλαιόντων οἱ εἰς τὸν ὦμον πεσόντες ἐξα-*

ναστάντες εἰώθασιν ἀποψᾶν τὴν κόνιν, ἵνα μὴ ἴχνος ἔχοιεν μηδὲ ἔλεγχον τοῦ πτώματος. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι οἱ πρόγονοι, εἰ καὶ ἡττηθεῖεν ἐν μάχῃ, πάλιν αὐτοὶ τὴν ἧτταν ἀνεκαλοῦντο ταχέως, καὶ τοῖς νενικηκόσιν ἡττηθεῖσιν ἐκ δευτέρου πλέον τῆς προτέρας νίκης οὐδὲν ἦν.

570. (569.) ΑΠΕΨΗΣΑΝΤ' ΑΝ] ἀπεμάξαντο ὡς οἱ παλαίοντες, ἵνα μηδὲν ἴχνος ἔχοιεν πτώματος. ΔΙΕΠΑΛΑΙΟΝ δὲ ἀνεπάλαιον, ἀνεμάχοντο.

572. (571.) ΣΙΤΗΣΙΝ] λέγει τὴν ἐν πρυτανείῳ τράπεζαν. τουτέστι δημοσίᾳ τρέφεσθαι οὐδεὶς ἂν τῶν παλαιῶν ἠξίωσεν, ὡς τῶν κατ' αὐτὸν στρατηγῶν τοῦτο ποιούντων, καὶ ὡς ἐπὶ μισθῷ ὑφισταμένων κατορθῶσαί τι τῇ πόλει. ΑΛΛΩΣ. στρατηγῶν Ἀθηναίων τῶν πρότερον οὐδεὶς πρὸ τοῦ πολέμου σίτησιν ᾔτησεν, ἂν μὴ ὁ δῆμος χαρίζηται. νῦν δὲ ἐὰν μὴ τιμῶνται προεδρίᾳ καὶ σιτίοις, ἀγανακτοῦσιν. ἔσκωψε δέ· οὐ γὰρ εἶπε σίτησιν. ἐὰν μὴ γένωνται πρόεδροι καὶ τιμῆς ἀξιωθῶσιν, οὐ μαχέσεσθαί φασι.

ΚΛΕΑΙΝΕΤΟΝ] οὗτος ὁ Κλεαίνετος φαίνεται κατεδηδοκὼς τὴν οὐσίαν καὶ ἡδυπαθήσας. οἱ δὲ, ὅτι οὗτος ἔγραψε ψήφισμα μὴ δεῖν δοθῆναι τοῖς στρατηγοῖς σίτησιν. σπανίως δὲ μέμνηται τοῦ Κλεαινέτου, καὶ σχεδὸν ἐνταῦθα μόνον. στοχάζονται οὖν τινὲς ὅτι οὗτος ἂν εἴη ὁ τὴν σίτησιν περιποιήσας τῷ Κλέωνι.

573. (572.) ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ] τιμῆς καὶ οὗτος τρόπος. ἐξῆν δὲ τοῖς τῆς τιμῆς ταύτης τυχοῦσι καὶ ἐν βουλευτηρίῳ καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν θεάτροις καὶ ἐν ἄλλῳ παντὶ συλλόγῳ τοὺς προλαμβάνοντας, οἵτινες ἦσαν, ἐξεγείραντας αὐτοὺς εἰς τὸν ἐκείνων τόπον καθίσαι. πεποίηται δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ τὴν πρώτην αὐτοὺς ἕδραν ἔχειν. ΑΛΛΩΣ. ἐὰν μὴ πρότερόν, φησί, τοιούτου τύχωσί τινος, ἀπειλοῦσι μὴ μάχεσθαι, διὰ τούτων καθαπτόμενος ὁμοῦ τε καὶ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν στρατηγῶν, τῶν μὲν Ἀθηναίων ὡς ἀναξίοις διαδιδόντων τὰς τιμὰς καὶ τὰς δωρεὰς, εἰ πρίν τι δρᾶσαι τὴν πόλιν ἀγαθὸν ταῦτα διδόασιν αὐτοῖς, τῶν δὲ στρατηγῶν ὡς τιμωμένων πρὶν τῶν κατορθωμάτων, καὶ τῶν ἤδη τιμῆς τινὸς τετυχηκότων τὴν δόξαν ἀφαιρουμένων, εἰ φαίνοιντο δωρεὰν λαβόντες οὐκ ἐπ' ἀνδραγαθήμασι.

ΤΑ ΣΙΤΙΑ] οἱ ἐπὶ στρατείαν ἐξιόντες χρόνου τινὸς ἐπήγοντο σιτία. οὗτοι δέ, φησίν, οἱ νῦν, ἐὰν μὴ προεδρίας τινὸς τιμῆς ἀξιωθῶσιν, οὐκ ἐξίασιν ἐπὶ πόλεμον. σιτία γοῦν εἶπε τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν.

578. (577.) ΚΟΜΩΣΙ] τρυφῶσι, πλουτοῦσι· τὸ γὰρ κομᾶν ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. ἄλλως τε καὶ ταῖς θριξὶ κομᾶν εἰς τιμὴν συγκεχώρηται αὐτοῖς.

ΑΠΕΣΤΛΕΓΓΙΣΜΕΝΟΙΣ] κεκαρμένοις. Κινέας γὰρ καὶ Φρῦνος εἰσηγήσαντο μεταστῆναι τοὺς νέους, νόμον γράψαντες μηκέτι ἁβροδιαίτους εἶναι, ὃν τρόπον τὸ πάλαι, μηδὲ κομᾶν. ἢ ἀπεξεσμένοις καὶ ἐπανήκουσιν ἀπὸ ἀλείμματος. Ἀππίων δὲ ἀκούει στλεγγίδας τὰς σταγόνας τοῦ ἐλαίου. ἀπεστλεγγισμένοις ἀντὶ τοῦ ἐγκεκαθαρμένοις, ματτομένοις· στλεγγὶς γὰρ ἡ ξύστρα, καὶ στλεγγιζόμενος ἀποξυόμενος. καὶ ἀλλαχοῦ Γήρᾳ· "εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα." Δαιταλεῦσιν "οὐδὲ γὰρ αὐτὴ στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος." καλεῖται στλεγγὶς καὶ χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν. ἡ δὲ στλεγγὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι· οὐ γὰρ πρὸς τὸ περιξύεσθαι ἄν τις αὐτῇ χρήσαιτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι. ἀπεστλεγγισμένοις οὖν ἀπεξεσμένοις, ἢ ἔλαιον ἀληλιμμένοις.

579. (578.) Ω ΠΟΛΙΟΥΧΕ] ἡ τὴν πόλιν κατειληφυῖα καὶ περιέχουσα. ἐπεὶ καὶ ἦρχε τῆς πόλεως· ἔφορος γὰρ αὐτῆς ἡ θεός. καὶ τὴν ἐπὶ τοῖς πολέμοις ἀρετὴν διὰ τούτων ἐδήλωσεν αὐτῆς. ὁ δὲ νοῦς, ὦ τῆς ἁπασῶν ὑπερφερούσης καὶ ὑπερβαλλούσης χώρας μεδέουσα καὶ βασιλεύουσα ἐν δυνάμει καὶ ποιηταῖς. ἐπικαλεῖται δὲ τὴν θεὸν μετὰ τὴν νίκην εὐμενῆ παραστῆναι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. ὁμοῦ δὲ καὶ τὴν ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν τῆς πόλεως καὶ τὴν ἐπὶ τοῖς πολέμοις ἀρετὴν διὰ τούτων ἐδήλωσε. ΞΥΝΕΡΓΟΝ δὲ συμπράκτορα, σύμμαχον.

587. (586.) Η ΧΟΡΙΚΩΝ ΕΣΤΙΝ ΕΤΑΙΡΑ] ἡ τοῖς χοροῖς ἐστὶ προσφιλὴς καὶ συνήθης. οἱ γὰρ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ καὶ τραγικοὶ χοροὺς ἵστασαν, οἳ τὰ χορικὰ ὑπεκρίνοντο καὶ ᾖδον μέλη. συνειστήκει δὲ ὁ χορὸς ὁ μὲν κωμικὸς ἐξ ἀνδρῶν ἤδη καὶ γυναικῶν, ὁμοῦ δὲ καὶ ἐκ παίδων, κδ', ὡς καὶ οὗτος ἀπηρίθμησεν ἐν Ὄρνισιν, ἄρρενας μὲν ὄρνις ιβ', θηλείας δὲ τοσαύτας, ὁ δὲ τραγικὸς ιέ, ὡς Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἡμιχόρια ἵσταντο ἤτοι ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. ἐν δὲ τοῖς τοιούτοις χοροῖς, εἰ μὲν ἐξ ἀνδρῶν εἴη καὶ γυναικῶν ὁ χορὸς, ἐπλεονέκτει τὸ τῶν ἀνδρῶν μέρος καὶ ἦσαν ιγ', αἱ δὲ γυναῖκες ια'· εἰ δὲ παίδων εἴη καὶ γυναικῶν, αἱ μὲν γυναῖκες ιγ' ἦσαν, οἱ δὲ παῖδες ιά. εἰ δὲ πρεσβυτῶν καὶ νέων, τοὺς πρεσβύτας πλεονεκτεῖν δεῖν φασίν. ΑΛΛΩΣ. χορικῶν τῶν κωμικῶν καὶ τραγικῶν. ἢ γὰρ ἐνίκων ἢ ἡττῶντο οἱ ἀγωνιζόμενοι.

588. (587.) ΤΟΙΣ Τ' ΕΧΘΡΟΙΣΙ] τοῖς ἀντιπάλοις, τοῖς ἀνταγωνισταῖς. ΣΤΑΣΙΑΖΕΙ δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸς φιλονεικίαν διαφέρεται.

593. (592.) Α ΞΥΝΙΣΜΕΝ] ὅτι καὶ

αὐτοὶ παρακολουθήσαντες γινώσκομεν. ἐπεὶ δὲ ἀλλότρια τῆς ἵππων φύσεως μέλλει περὶ αὐτῶν λέγειν, ἵνα θεραπεύσῃ τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀπίθανον, ἅπερ αὐτοῖς συνέγνω, ταῦτά φησι περὶ αὐτῶν ἐρεῖν.

ΤΟΙΣΙΝ ΙΠΠΟΙΣ] ἵνα μὴ εἴπῃ τοῖς ἱππεῦσι καὶ δόξῃ χαρίζεσθαι τῷ χορῷ, ἀλλ' ἵνα διὰ τῶν ἵππων ἐπαινέσῃ αὐτούς.

595. (594.) ΕΣΒΟΛΑΣ] τὰς ἐπὶ τὴν τῶν πολεμίων χώραν ἐκάλουν εἰσβολάς. ΙΠΠΑΓΩΓΟΥΣ δὲ τὰς ἵππους καὶ ἄνδρας ἀγούσας ναῦς.

598. (597.) ΚΩΘΩΝΑΣ] εἴδη ποτηρίων ἃ ἐλάμβανον οἱ στρατιῶται. τοὺς ἱππεῖς δὲ ἐπαινεῖν βουλόμενος ταῦτά φησιν· ἄλογον γὰρ καὶ ἀλόγοις ζώοις λογισμὸν περιτιθέναι. τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἐπαινεῖ, ἐπεὶ ἠπειρῶται ὄντες ἀντεποιήσαντο τῆς θαλάττης καὶ οὐκ ἀπέτυχον τῆς προσδοκίας. διὰ δὲ τοῦ σκορόδου καὶ κρομμύου τὴν εὐτέλειαν δείκνυσι τῶν τε ναυτικῶν καὶ στρατιωτικῶν σιτίων. ὅτι εὐτελῆ οἱ στρατιῶται ἔφερον. ΑΛΛΩΣ. κώθων εἶδος ἐκπώματος ὀστρακίνου, ἢ εἶδος ποτηρίου Λακωνικοῦ καὶ στρατηγικοῦ. ἐπειδὴ μεριστὸν ὕδωρ ἐλάμβανον οἱ ναῦται, κώθωνας εἶχον. Ἀππιανός "ἔφερε δὲ δᾷδα συγκεκομμένην καὶ θεῖον ἐν κώθωσι. καὶ κωθωνίσαι τὸ μεθύσαι, ὡς τὸ "ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνιζόμενος ἀφ' ἡμέρας."

600. (599.) ΤΙΣ ΕΜΒΑΛΕΙ] ἰδίως τὸ κροῦσαι ναυσὶν ἐμβαλεῖν λέγουσι. φησὶν οὖν, τίς ὁ τολμήσας τοῖς ἱππόταις ἐξ ἐναντίας στῆναι; κυρίως οὖν τὸ ἐμβαλεῖν τὸ ταῖς κώπαις κροῦσαι, νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ τοῖς ἵπποις συμβαλεῖν. τὸ δὲ ΙΠΠΑΠΑΙ ἔπαιξε παρὰ τὸ ῥυππαπαὶ εἰρηκὼς ὡς ἐπὶ ἵππων. ἔστι δὲ τὸ ῥυππαπαὶ ἐπιφώνημα ναυτικόν. ἢ ψόφου ἐστὶ μίμημα ἀποτελουμένου. ΑΝΕΒΡΥΑΞΑΝ δὲ ἀνεθορύβησαν, ἀνέκραγον. ΟΥΚ ΕΛΑιΣ δὲ οὐκ ἐρέττεις, οὐ κωπηλατεῖς.

601. (600.) Ω ΣΑΜΦΟΡΑ] ἰδίως καλοῦνται σαμφόραι ἵπποι ἐγκεχαραγμένοι τὸ σ σημεῖον· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ σ σὰμ λέγουσιν.

602. (601.) ΕΞΕΠΗΔΩΝ] κυρίως τὸ ἐξεπήδων ἐπὶ ἵππων. φησὶ δὲ, ἐξώρμων. ἐναργεῖ δὲ λέξει κέχρηται, δεικνὺς αὐτῶν τὴν προθυμίαν. ΠΑΓΟΥΡΟΥΣ δὲ τοὺς παρ' ἡμῖν καράβους.

603. ΜΕΤΗιΕΣΑΝ] μετήρχοντο, ἐδίωκον. *Gl. Victor.*

604. (603.) ΠΟΑΣ ΜΗΔΙΚΗΣ] τοῦ παρ' ἡμῖν χόρτου. λέγεται δὲ πόα Μηδικὴ ἀρίστη καὶ καλλίστη καὶ ἐπιτηδειοτάτη ἵπποις. ἡ αὐτὴ δὲ τρίφυλλος λέγεται. ὅτι Μῆδοι ἐχθροὶ Ἀθηναίων καὶ ἡ τῶν Μήδων χώρα ἔφυδρος οὖσα χόρτον πολὺν ἐκφέρει. ἑκάστη δὲ βοτάνη πόα λέγεται. ἡ δὲ σμήχουσα πόα λέγεται παρὰ Δημοσθένει καὶ Λυσίᾳ. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ λόχου Μηδικοῦ. ἐδόκει γὰρ ἡ Μηδικὴ χώρα πεδιάς τε οὖσα καὶ κάθυγρος εὔφορος εἶναι εἰς τὰς τῶν κτηνῶν τροφάς. ἐπεὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἔθος ἦν Μήδων κρατεῖν.

605. (604.) ΕΙ ΤΙΣ ΕΞΕΡΠΟΙ] εἴ τις προκύψειε μόνον. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ πλέον τι περὶ τῶν Ἀθηναίων φιλοτιμούμενος. οὐ γὰρ τοὺς προϊόντας, φησί, διέφθειρον συλλαμβάνοντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὄντας τοῖς βυθοῖς. ταῦτα δὲ πάντα πρὸς τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν ἀποτεινόμενος τὴν περὶ τὰ ναυτικά.

606. (605.) ΘΕΩΡΟΣ] ὁ ποιητὴς Θέωρος ἔφη εἰπεῖν τινὰ καρκίνον Κορίνθιον ταῦτα. ἀποδέχεται δὲ αὐτοὺς πίνοντας ἕνεκα τοῦ νικῆσαι μόνον. ὁ Θέωρος ἔγραψε καρκίνον λέγοντα πρὸς τὸν Ποσειδῶ καὶ ἀποδυσπετοῦντα. προσκρούει εἴς τινα Καρκίνον. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τοὺς ἱππέας καὶ οὐχ ἱππεῖς. ὡς μοιχὸς δὲ κωμῳδεῖται ὁ Θέωρος καὶ ἰχθυοφάγος καὶ πονηρός. περὶ Κόρινθον οὖν διέτριβεν, ἴσως διὰ τὰς ἐκεῖ πόρνας. ἦν δὲ καὶ κόλαξ. ταῦτα οὖν λέγει ἴσως κολακεύων τοὺς ἱππέας.

*ΕΦΘΗ] ἔφθασε, προέλαβεν, ἀπὸ τοῦ φθῶ, φθῆμι. *Gl. Victor.*

607. (606.) ΔΕΙΝΑ Γ' Ω ΠΟΣΕΙΔΟΝ] δοκοῦσι καὶ οἱ Κορίνθιοι μάλιστα σέβεσθαι Ποσειδῶνα διὰ τὸν Ἰσθμόν. ὅθεν καὶ γυμνικὸν ἀγῶνα τὰ Ἴσθμια ἐπιτελοῦσι τῷ τε Παλαίμονι καὶ τῷ Ποσειδῶνι. ΑΛΛΩΣ. ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐστράτευσαν ἐπὶ Κόρινθον, καὶ περὶ Κεγχρέας ἐνίκησαν Νικίου στρατηγοῦντος τοῦ Νικηράτου, σὺν ἱππεῦσι σ' καὶ ὁπλίταις καὶ ναυσί.

608. (607.) ΜΗΤ' ΕΝ ΓΗι ΜΗΤ' ΕΝ ΘΑΛΑΤΤΗι] ὡς τῶν Ἀθηναίων οὐ κατὰ θάλατταν μόνον ἀλλὰ καὶ κατὰ γῆν ἐν τοῖς πολέμοις κρατούντων.

609. (608.) Ω ΦΙΛΤΑΤ' ΑΝΔΡΩΝ] ἔτι τοῦ χοροῦ ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ε', τοῦ ὑποκριτοῦ προερχομένου. ΑΛΛΩΣ. Ω ΦΙΛΤΑΤΕ] ὁ χορὸς πρὸς τὸν ἀλλαντοπώλην ἥκοντα ἀπὸ τῆς βουλῆς καὶ καταγωνισάμενον Κλέωνα.

610. (609.) ΦΡΟΝΤΙΔΑ] ἀγωνίαν καὶ μερίμναν καὶ φόβον. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· εἰς δέος κατέστησας ἡμᾶς μὴ παρευδοκιμηθῇς πρὸς τοῦ Κλέωνος.

613. (612.) ΝΙΚΟΒΟΥΛΟΣ] ἐγώ, φησί, τὴν νίκην ἀπηνεγκάμην. ἀστείως δὲ κέχρηται τῷ συνθέτῳ, καὶ τὰ ὀνόματα συνέπλεξεν ἄμφω. ἐν τῇ βουλῇ γὰρ τὴν φιλονεικίαν ἐποιήσατο προσκαλεσαμένου τοῦ Κλέωνος, καὶ οἱ βουλευταὶ τὴν νίκην προέκριναν αὐτῷ.

615. (613.) Ω ΚΑΛΑ ΛΕΓΩΝ] διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον τοῦ χοροῦ προῳδικὴ στροφῆς λόγον ἔχουσα· ἔχει γὰρ καὶ

ἀντιστροφὴν τὸ πάντα δὴ πέπραγας, ὁμοίαν καθ' ἕκαστον ἑαυτῇ. ἔστι δὲ ὀκτάκωλος. ἧς τὸ ά τροχαϊκὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, μᾶλλον δὲ τετράμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ ς' ποδὸς τριβράχεος· τὸ δεύτερον ἐν εἰσθέσει παιωνικὸν τετράῤῥυθμον ἢ τετράμετρον καθαρὸν καταληκτικόν. τὰ δὲ λοιπὰ ἐν εἰσθέσει. τὸ γ' παιωνικὸν διῤῥυθμον ἤτοι δίμετρον καταληκτικὸν ἀντὶ παίωνος Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἔχον· τὸ δ' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές. τὸ πέμπτον παιωνικὸν διῤῥυθμον ἀκατάληκτον ἐκ κρητικῶν· τὸ ς' τροχαϊκὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ζ' ὅμοιον, καὶ τὸ ή τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι ἔξω νενευκυῖαι. ΕΠΟΛΟΛΥΞΑΙ δὲ εὔξασθαι καὶ εὐφημῆσαι,

614. (615.) ΕΙΘ' ΕΠΕΛΘΟΙΣ] εἴθε ἐθελήσαις μοι διελθεῖν καὶ διηγήσασθαι πάντα τὰ πραχθέντα σοι καὶ γεγενημένα.

619. (618.) ΚΑΝ ΜΑΚΡΑΝ ΟΔΟΝ] καὶ ἀποδημίαν στείλασθαί μοι δοκῶ, ὥστε μαθεῖν τὰ πεπραγμένα. θέλω, φησὶ, καὶ μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν, ἵνα μάθω πῶς ἐνίκησας τὸν Κλέωνα.

620. (619.) ΩΣ ΑΠΑΝΤΕΣ ΗΔΟΜΕΣΘΑ ΣΟΙ] ὡς ἐπὶ τῇ σῇ εὐφραινόμεθα νίκῃ καὶ χαίρομεν. λείπει δὲ ἡ ἐπί, ἵν' ῇ ἐπὶ σοί, ἢ ἡ σύν, ἵνα ῇ συνηδόμεθά σοι.

622. (621.) ΚΑΙ ΜΗΝ] ἡ περιοδικὴ αὕτη καὶ μονοστροφικὴ εἴσθεσις τοῦ ὑποκριτοῦ διηγηματική ἐστιν, ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων νθ', ὧν τελευταῖος "ὀβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβὼν ἐλήλυθα." ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ΚΑΤΟΠΙΝ δὲ ὄπισθεν ἢ μετ' αὐτοῦ ἐπορευόμην. τὸ δὲ ΕΛΑΣΙΒΡΟΝΤΑ παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου. ΑΝΑΡΡΗΓΝΥΣ δὲ ἀποσπῶν, μετὰ σφοδρότητος λέγων, τουτέστι πλάττων καὶ κατασκευάζων καὶ συντιθείς. ἔχεται δὲ καὶ τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐμφάσεως μείζονος. ΑΛΛΩΣ. ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα. τουτέστι μεγαληγορῶν καὶ ὑπερόγκοις χρώμενος ῥήμασι, γέμουσι ψόφων. ἤτοι δὲ τὴν φωνὴν σκώπτει τοῦ Κλέωνος ὅτι ταχέως ἐφθέγγετο, ἢ ὡς ταχεῖαν πρὸς τὴν ἀπειλὴν, ἣν ἠπείλησεν ὁ Κλέων εἰπὼν συνταράξειν τήν τε γῆν καὶ τὴν θάλασσαν ἐπ' αὐτῷ· τό τε γὰρ τὴν γῆν κινεῖν καὶ σαλεύειν καὶ τοὺς τῆς θαλάττης βυθοὺς ἔργον τοῦ Διὸς, ὡς καὶ τὸ βροντᾶν. προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον ἐλασίβροντα.

625. (624.) ΤΕΡΑΤΕΥΟΜΕΝΟΣ] ψευδόμενος καὶ μηδὲν ἀληθὲς μηδὲ ὑγιὲς λέγων.

ΗΡΕΙΔΕ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΙΠΠΕΩΝ] ἤφιε καὶ ἔπεμπε κατὰ τῶν ἱππέων. ἔφαμεν δὲ ὅτι συνέστηκεν ὁ χορὸς ἐκ τῶν ἱππέων. εἰς τρία γὰρ μέρη τὸ παλαιὸν τῶν Ἀθηναίων διῄρητο ὁ δῆμος, εἰς τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καλουμένους, οὓς διὰ τὸ γεωργεῖν τοσαῦτα μέτρα οὕτως ὠνόμαζον, καὶ τοὺς ἱππέας καὶ τοὺς θῆτας. οἱ μὲν οὖν πεντακοσιομέδιμνοι ἦσαν εὔποροι, οἱ δὲ ἱππεῖς ἧττον μὲν πεντακοσιομεδίμνων, μέχρι δὲ τῶν τ' ἐγεώργουν μέτρων. ἱππεῖς δὲ αὐτοὺς ὠνόμαζον διὰ τὸ δύνασθαι, εἴ ποτε αὐτοῖς χρεία γένηται ἵππων, ἕκαστος αὐτῶν τρέφειν. ἦσαν δὲ τὸ μὲν πρότερον χ' τὸν ἀριθμόν. οὗτοι δὲ μετὰ ταῦτα τῆς πόλεως πληθυνθείσης ἐγένοντο διακόσιοι πρὸς τοῖς χιλίοις. ὅθεν καὶ τὰς θυσίας, ἃς αὐτοὶ πέμποιεν ἐν ταῖς πομπαῖς, ἐκάλουν ἱππάδας. ἐξῆν δὲ αὐτοῖς καὶ κομᾶν. ἡ δὲ τρίτη τάξις ἦσαν οἱ θῆτες παρ' αὐτοῖς, οἷς οὐδὲ ἄρχειν ἐφεῖτο, ἀλλ' ἢ δικάζειν καὶ ἐκκλησιάζειν μόνον, ἵν' ἔκ τε τοῦ δικαστικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ τρέφοιντο.

626. (625.) ΚΡΗΜΝΟΥΣ ΕΡΕΙΔΩΝ] ἐπιπέμπων καὶ ἀκοντίζων. τουτέστιν ἐγκλήματα ὑπέρογκα καὶ διαβολὰς χαλεπωτάτας ῥίπτων καὶ λογοποιῶν κατὰ τῶν ἱππέων. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐλασίβροντα καὶ τοῦτο εἴληφε τὸ ῥῆμα ἐχόμενον τοῦ ὄγκου τοῦ προειρημένου. κρημνοὶ δέ εἰσι τὰ μέρη τὰ ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀποσπώμενα. καὶ τὴν ὄχθην δὲ κρημνὸν λέγουσιν, ἐπειδὴ πάντα τὰ ὑψηλὰ κρημνοί.

627. (626.) ΠΙΘΑΝΩΤΑΤΑ] ἐγγὺς πίστεως καὶ ἀληθείας ἐχόμενα πλάττει, ἐπιφέρων αὐτοῖς ἐγκλήματα.

628. (627.) ΨΕΥΔΑΤΡΑΦΑΞΥΟΣ] πλήρης ψευσμάτων. ἀτράφαξις δὲ εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μέγεθος αὔξεται. ἐπεὶ οὖν ὁ Κλέων ψευδῆ κατὰ τῶν ἱππέων κατηγόρησε καὶ ἡ βουλὴ πείθεσθαι ἐδόκει, ψευδατραφάξυος εἶπε πλέαν τὴν βουλὴν γεγονέναι, διαβάλλων μὲν ὡς ψεύστην τὸν Κλέωνα, τῆς δὲ βουλῆς καθαπτόμενος ὡς τοῖς ψευδομένοις καὶ διαβάλλουσι πειθομένης εὐχερῶς καὶ ῥαδίως, ὥσπερ καὶ τὸ λάχανον αὔξεται.

629. (628.) ΚΑΒΛΕΨΕ ΝΑΠΥ] καὶ ἀνέβλεψε δριμὺ καὶ ὀργίλον. ἀπὸ τῆς ψευδατραφάξυος, ἐξ ἧς εἶπε τὸ νᾶπυ· λαχάνου γὰρ καὶ τοῦτο εἶδος. ἔστι δὲ δριμὺ τὴν φύσιν. ἀφ' οὗ σπέρματος τὸ νῦν λεγόμενον σίνηπι γίνεται. νᾶπυ γὰρ τὸ σίνηπι λέγεται.

ΜΕΤΩΠ' ΑΝΕΣΠΑΣΕ] συνέστειλε τὰς ὀφρῦς. καὶ τοῦτο δὲ δεῖγμα ὀργῆς.

631. (630.) ΦΕΝΑΚΙΣΜΟΙΣΙΝ] ἀπατήμασι· φενάκη γάρ ἐστιν ἡ προσθετὴ κόμη.

632. (631.) ΣΚΙΤΑΛΟΙ] ὠνοματοποίησε δαίμονάς τινας ἀναπλάσας ἀναιδεῖς. οὐκ ὄντας γὰρ θεοὺς ἐπὶ χλεύῃ ἀσυνέτως προφέρεται τὰ ὀνόματα λέγων ὡς θεῶν. ΑΛΛΩΣ. οἷον προτρεπόμενος καὶ ἐπιθαρσύνων αὐτὸν εἰς ἀναίδειαν καὶ εὐ-

τολμίαν ἀνέπλασε θεοὺς ἐπὶ χλεύῃ, οἷς ηὔξατο ἀρξάμενος τοῦ λέγειν. Σκίταλοι μὲν οὖν οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί· ἦν γὰρ Σκίτων κναφεύς τις καὶ εὐτελὴς ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. ΒΕΡΕΣΧΕΘΟΙ δὲ οἱ ἀνόητοι· πέπλασται δὲ ἡ λέξις. ΚΟΑΛΕΜΟΙ δὲ οἱ ἀνόητα κοοῦντες καὶ νοοῦντες. ΜΟΘΩΝ δὲ ὁ εὐτελής· μόθωνας γὰρ ἐκάλουν οἱ Λάκωνες τοὺς παρεπομένους τοῖς ἐλευθέροις. ἔστι δὲ καὶ γένος ὀρχήσεως. ΑΛΛΩΣ. πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν οὐκ ὄντας θεοὺς ἐπὶ χλεύῃ προφέρεται. ὥσπερ δὲ παραστάτας ἀνθρώπων πονηρῶν καὶ παρέδρους τούτους ἐπεκαλεῖτο θεούς· οὐδεὶς δὲ αὐτῶν ἡρμήνευσε τὰ ὀνόματα.

ΗΝ Δ' ΕΓΩ] ἔφην δ' ἐγώ. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις καὶ ἡ σύνταξις. μάλιστα δὲ αὐτῇ συνεχῶς κέχρηται καὶ κατακόρως ὁ Πλάτων. καὶ ἦ δ' ὅς ἀντὶ τοῦ ἔφη ἐκεῖνος.

634. (633.) ΑΓΟΡΑ Τ' ΕΝ Ηι ΠΑΙΣ ΩΝ] τά τε ἄλλα, φησί, παρεκελευόμην, καὶ τῆς ἀνατροφῆς ἀνεμιμνησκόμην, ὅτι ἐν τῇ ἀγορᾷ τραφείην, καὶ τὰ ἐκ παιδὸς ἐπεκαλούμην ἐπιτηδεύματα συλλαβέσθαι μοι εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς Κλέωνα.

636. (635.) ΦΡΟΝΤΙΖΟΝΤΙ] εὐχομένῳ καὶ μεριμνῶντι.

637. (636.) ΑΠΕΠΑΡΔΕΝ] οὕτως Ἀττικοὶ τὸ πορδὴν ἀφεῖναι. παρείληφε δὲ τοῦτο γέλωτος χάριν. ΚΑΤΑΠΥΓΩΝ δὲ εὐρύπρωκτος.

638. (637.) ΠΡΟΣΕΚΥΣΑ] προσεκύνησα ὥσπερ σημείου τινὸς δοθέντος. ἰστέον μέντοι ὅτι γέλωτος χάριν προσείληφε ταῦτα.

639. (638.) ΤΗΝ ΚΙΓΚΛΙΔ'] τὴν θύραν, τὴν κάγκελον τοῦ δικαστηρίου. ἰδίως δὲ τὰς διπλᾶς θύρας οὕτω κλητέον, ἃς τινες δικλίδας φασίν. ἢ κιγκλὶς ἰδίως ἡ τρύπη, δι' ἧς ἡ κιγκλὶς πέμπεται. ΕΞΑΡΑΞΑ δὲ ἀνέωξα. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· θαρσήσας, φησί, τῷ δοθέντι σημείῳ, διάρας τὸ στόμα καὶ τὴν ἀγωνίαν ἀποβαλών, ὥσπερ τὸ στόμ' ἀνοίξας ἀνέκραγον. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΑΣΘΑΙ δὲ εὐαγγέλια λέγειν, Ἀττικῶς. ΠΟΛΕΜΟΣ δὲ ὁ Πελοποννησιακὸς δηλονότι. ΚΑΤΕΡΡΑΓΗ δὲ ἀντὶ τοῦ συνέπεσεν.

643. (642.) ΑΦΥΑΣ] εἶδος λεπτῶν ἰχθύων ἄγαν, αἷς ὁ πηλὸς γένεσίς ἐστι πάνυ ἰλυώδης· ὅταν συστῇ καὶ γένηται μέλας, φύσει τινὶ ἀποῤῥήτῳ εἰς ζῶα μεταβάλλεται πάμπολλα. οὐδὲν δὲ δέονται τροφῆς· ἀπόχρη γε μὴν ἀλλήλας περιλιχμήσασθαι. ἄγρα δὲ αὐτῶν εἵματα λεπτά· εἰς δὲ ἄλλων ἰχθύων θήραν ἥκιστον. συμβαίνει δὲ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἕψεσθαι· ὅθεν καὶ παροιμία "ἀφύα ἐς πῦρ" ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων. ἑνικῶς δὲ οὗτος ἐν Ταγηνισταῖς εἶπεν ἀφύη, ἐν ἄλλοις δ' ἀεὶ πληθυντικῶς τὰς ἀφύας. λέγεται δὲ καὶ ἀφρὸς διὰ τὴν λευκότητα. ἔστι δὲ ἡ παρὰ πολλῶν λεγομένη ἔγγραυλις. καὶ ἀφύων τιμὴ τὸ ἔλαιον, ἐπεὶ ἐν αὐτῷ ἕψονται. καὶ ἀφύας Φαληρικὰς τὰς μεγάλας· Φαληρεὺς δὲ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ἔστι δὲ γένη πλείονα, ἡ μὲν ἀφρῖτις λεγομένη, ἥτις οὐ γίνεται ἀπὸ γόνου ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος τῇ θαλάσσῃ ἀφροῦ καὶ πηλοῦ ἰλυώδους, ὡς ἀνωτέρω ἐῤῥέθη. ἑτέρα δέ ἐστιν ἡ λεγομένη κωβῖτις, ἣ γίνεται ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ φερομένων κωβιῶν, ἐξ αὐτῆς δὲ ἕτεραι, αἳ ἐγκρασίχολοι καλοῦνται. καὶ ἄλλη, ἥτις ἐστὶ γένος μαινίδων, καὶ ἄλλη ἐκ τῆς μεμβράδος, καὶ ἄλλη ἐκ τῶν μικρῶν κεστρέων. ἔστι δὲ προηγουμένη ἡ ἀφρῖτις. σφόδρα δὲ καὶ μέχρι νῦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις σπουδάζεται.

ΑΞΙΩΤΕΡΑΣ] εὐωνοτέρας τῆς ἀξίας τιμῆς. ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον.

644. (643.) ΔΙΕΓΑΛΗΝΙΣΕΝ] προσηνῆ καὶ πρᾶα καὶ ἥμερα ἐγένοντο. τουτέστιν ἐκ τῆς ὀργῆς μετέβαλε καὶ μετηλλάγη. ἀπὸ δὲ τῶν ἀφύων κυρίως τῷ διεγαλήνισεν ἐχρήσατο, ὅτι ἐμπείρως οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον τῆς ναυτικῆς. σκώπτει δὲ αὐτοὺς ὡς μικροῖς δελεαζομένους λήμμασιν.

645. (644.) ΕΣΤΕΦΑΝΟΥΝ Μ' ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ] τοὺς γὰρ εὐαγγελιζομένους τι ἀγαθὸν στεφάνοις ἐτίμων.

646. (645.) ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ] τὸ ἐν μυστηρίῳ λεγόμενον. οἷον τὸ κεκρυμμένον καὶ ἄγνωστον αὐτοῖς ὑποθέμενος, ἵν' ἔχοιεν καὶ ποῦ ἀγοράσαιεν.

648. (647.) ΤΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ] τῶν σκευοποιῶν, τῶν κεραμέων. δημιουργοὺς δὲ ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν καλουμένας ὑπονυμφίδας, τουτέστι τὰς παρεστώσας τῇ νύμφῃ γυναῖκας· ὅθεν ἐστὶ καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός. κοινῶς δὲ ἔλεγον δημιουργοὺς τοὺς τὰ δημόσια ἐργαζομένους. ποτὲ δὲ καὶ τοὺς ἀρχιτέκτονας, ὡς ἐν Εἰρήνῃ. καὶ δημιουργικῶς ἀντὶ τοῦ τεκτονικῶς. ΤΡΥΒΛΙΑ δὲ τὰ ὀξύβαφα.

649. (648.) ΑΝΕΚΡΟΤΗΣΑΝ] ἥσθησάν τε καὶ ἐκρότησαν· δείγματα δὲ χαρᾶς. ΕΚΕΧΗΝΕΣΑΝ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔβλεπον, ἢ ἐμοὶ προσεῖχον. ΥΠΟΝΟΗΣΑΣ δὲ ὑποπτεύσας, ἢ κατανοήσας τότε καὶ προϊδών.

653. (652.) ΕΠΙ ΣΥΜΦΟΡΑΙΣ ΑΓΑΘΑΙΣ] ἐπὶ ἀγαθοῖς πράγμασι. μέσον δὲ ὄνομα ἡ συμφορά· δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν ἐκ τῆς προσθήκης τοῦ ἐπιφερομένου, ὥσπερ οὖν καὶ νῦν προσθεὶς ΕΠ' ΑΓΑΘΑΙΣΙΝ οὐκ ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ πονηροῦ νοεῖσθαι.

656. (655.) ΤΟΙΣ ΒΟΛΙΤΟΙΣ ΗΤΤΗΜΕΝΟΣ] ταῖς τῶν βοῶν ἐπαγγελίαις ὅτε ἔγνων ἡττηθείς. βολίτοις δὲ τοῖς σπελέ-

θοις· βόλιτοι γὰρ οἱ σπέλεθοι τῶν βοῶν. ΑΛΛΩΣ. τοῖς βοϊδίοις. ἡ τοῦ βοὸς κοιλία βόλιτον ἔχει. λέγει δὲ φαύλοις εἴδεσιν ἐν αὐτοῖς ἡττώμενος. Ἀττικοὶ δὲ οὕτω λέγουσι χωρὶς τοῦ β, ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον λέγομεν. βολίτοις δέ, ὅτι περὶ βοῶν ὁ λόγος. καὶ παροιμία "βολίτου δίκην" πρὸς τοὺς ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπέχοντας· ὁ γὰρ Σόλωνος νόμος καὶ τοὺς βόλιτον ὑφελομένους κολάζει. ΥΠΕΡΗΚΟΝΤΙΣΑ δὲ ἐνίκησα, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῖς ἀκοντίοις νικώντων.

658. (657.) ΤΗι Δ' ΑΓΡΟΤΕΡΑι] τῇ Ἀρτέμιδι· ἰδίως γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι σέβουσι καὶ τιμῶσι τὴν Ἀγροτέραν Ἄρτεμιν. ΑΛΛΩΣ. ἐξ ἱστορίας. Καλλίμαχος ὁ πολέμαρχος λέγεται εὔξασθαι τῇ Ἀρτέμιδι τοσαύτας βοῦς θῦσαι, ὅσους ἂν φονεύσῃ βαρβάρους ἐν Μαραθῶνι. ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἐφονεύθησαν, μὴ δυνάμενος τοσαύτας βοῦς θῦσαι ἔθυσε χιμαίρας. ΠΑΡΗιΝΕΣΑ δὲ συνεβούλευσα, εἰσηγησάμην Ἀθηναίοις.

660. (659.) ΑΙ ΤΡΙΧΙΔΕΣ] εἶδος ἰχθύων, ἃς θρίσας καλοῦμεν. καὶ ἀλλαχοῦ "ἔβηττε τὴν νύχθ' ὅλην τριχίδων πεπλησμένος."

661. (660.) ΕΚΑΡΑΔΟΚΗΣΕΝ] ἀντὶ τοῦ ἀπέβλεψεν. ἢ ἐμοὶ προσέθεντο τὴν κεφαλὴν μετεωρίσαντες. παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν "καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει." ΕΦΛΗΝΑΦΑ δὲ ἐφλυάρει, ἐξηυτέλιζε.

663. (662.) ΚΑιΘ' ΕΙΛΚΟΝ ΑΥΤΟΝ] εἶτα εἷλκον αὐτὸν καὶ ἐξώθουν τῆς βουλῆς.

ΟΙ ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ] οἱ προεστῶτες τῆς σιτήσεως, καὶ τοῦ δήμου ἄρχοντες. ὑπηρέται.

666. (665.) ΙΝ' ΑΥΘ' Ο ΚΗΡΥΞ] ταῦτα εἰς τὴν ἀπάτην τοῦ Κλέωνος τὴν εἰς τὸν δῆμον. ἐξ ἱστορίας δὲ τοῦτο· Λακεδαιμονίους γὰρ περὶ εἰρήνης πρεσβευομένους οὐκ ἐδέξαντο Κλέωνος κωλύσαντος.

668. (667.) ΕΞ ΕΝΟΣ ΣΤΟΜΑΤΟΣ] ὁμοθυμαδὸν καὶ μιᾷ φωνῇ.

669. (668.) Ω ΜΕΛΕ] πρόσφθεγμα Ἀττικόν, ἀντὶ τοῦ ὦ κάκιστε, ἢ κακοδαιμονέστατε, ἢ οἰκτρότατε. παρέλκει δὲ τὸ ὦ μέλε. ΑΞΙΑΣ δὲ εὐώνους.

671. (670.) Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΡΡΕΤΩ] γράφεται ἐρρέτω, τουτέστι χαιρέτω, ὅ ἐστιν οὐδεμίαν φροντίδα τοῦ πολέμου ποιοῦμεν.

673. (672.) ΥΠΕΡΕΠΗΔΩΝ] καὶ εὐθὺς ὑπερήλλοντο. καὶ ὑπερεπήδων, τουτέστι δρομαῖοι ὑπήγοντο. διὰ δὲ τῆς σπουδῆς τὴν λιχνείαν ἐνδείκνυσιν αὐτῶν.

ΤΟΥΣ ΔΡΥΦΑΚΤΟΥΣ] τὰ νῦν ταυλώματα καλούμενα· τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. ἢ τὰ κάγκελα, δρύφακτός τις ὤν· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πᾶν δένδρον δρῦν ἐκάλουν, ὥσπερ καὶ ἀκρόδρυα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. τουτέστιν ὁ ἐκ δρυῶν φραγμός.

675. (674.) ΓΗΤΕΙΑ] εἶδος λαχάνου ἀγρίου, παρεοικὸς τοῖς λευκοῖς πράσοις. καὶ τοῦτο ἥδυσμα ὡς τὸ ἀμπελόπρασον.

676. (675.) ΕΔΙΔΟΥΝ ΗΔΥΣΜΑΤΑ] ἀρτύματα, φησίν, αὐτοῖς ἐχαριζόμην. οἰκείως δὲ ὡς μάγειρος ἐδίδουν τὰ ἀρτύματα.

678. (677.) ΥΠΕΡΕΠΗιΝΟΥΝ] γράφεται καὶ ὑπερεπλήσσοντό με, καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἐθαύμαζον τὴν ἐμήν. διασύρει δὲ αὐτοὺς ὡς μικροθαυμάστους καὶ ταχέως ἀπατωμένους ὀλίγῳ λήμματι.

ΥΠΕΡΕΠΥΠΠΑΖΟΝ] πύππαξ ἐπεφώνουν, ὃ ἡμεῖς ποππύζειν λέγομεν.

680. (679.) ΑΝΑΛΑΒΩΝ] συναρπάσας, κουφίσας, μετεωρίσας, τουτέστιν εἰς ἐμαυτὸν τῇ εὐνοίᾳ πείσας ῥέπειν. ἱκανῶς δὲ ἐκωμῴδησε τοὺς Ἀθηναίους. ΚΟΡΙΑΝΝΑ δὲ εἶδος βοτάνης, τὸν νῦν κολίανδρον.

682. (681.) Ο ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ] ὁ Κλέων τὸν ἀλλαντοπώλην. ΚΕΚΑΣΜΕΝΟΝ δὲ κεκοσμημένον. ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ δὲ πολλοῖς καὶ διαφόροις. ΑΙΜΥΛΙΟΙΣ δὲ τοῖς προσηνέσι καὶ ἐπαγωγοῖς ἢ ἀπατητικοῖς.

688. ΚΑΙ ΜΗΝ Ο ΠΑΦΛΑΓΩΝ] διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους ξέ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

689. ΚΟΛΟΚΥΜΑ] τὸ κολοβὸν κῦμα, ὅπερ τυφλὸν διὰ τὸ μὴ καχλάζειν λέγουσιν. ἢ τὸ κυλῖον καὶ ἐπιφέρον. ὑψηλὸν κῦμα καὶ μέγα, ἀπὸ τοῦ κορυφοῦσθαι κυλιόμενον. τοῦτο δὲ ὡς πρὸς ἄνεμον. ΑΛΛΩΣ. ὅπερ τινες κωφὸν καλοῦσι, τὸ μὴ ἐπηχοῦν μηδὲ καχλάζον. πρὸς τὴν προειρημένην δὲ ἀπειλὴν ὑπὸ τοῦ Κλέωνος, ὅτι τὴν γῆν ταράξει καὶ τὴν θάλατταν, ἀποτείνεται διασύρων αὐτόν, ὅτι μηδὲν ἔπραξεν ὧν προηπείλησεν, ἀλλ' ἧττον ἔχων ἀπῆλθε τοῦ Ἀγορακρίτου.

690. ΩΣ ΔΗ ΚΑΤΑΠΙΟΜΕΝΟΣ ΜΕ] ὡς ἐπικαλύψων με τῷ κύματι αἰσχρῶς με μέλλων καταπιεῖν.

ΜΟΡΜΩ ΤΟΥ ΘΡΑΣΟΥΣ] τὸ μορμολύκειον, ἣν λέγουσι Λάμιαν. μορμολύκεια δὲ ἔλεγον τὰ φοβερά. λείπει δὲ τὸ ὡς, ὡς μορμώ. ἢ ἐπιρρηματικῶς ἐξενήνεκται, ὡς εἰ ἔλεγε φεῦ τοῦ θράσους.

691. ΕΙ ΜΗ Σ' ΑΠΟΛΕΣΑΙΜΙ] οἷον διαμαρτήσαιμί, φησι, τῆς ἐλπίδος, εἴ σε μὴ ἀπολέσαιμι, εἴ τι τῶν ἐμῶν ὑποκρίναιο ψευσμάτων. ἐπειδὴ ψευδόμενος καὶ ἀνθυπισχνούμενος ἔδοξεν αὐτὸν ὁ ἀλλαντοπώλης παρευδοκιμεῖν. ΑΛΛΩΣ. εἴ τι τῶν ἐνόντων μοι ψευδῶν σώζεται, εἰ μὴ ἀπολώλεκα τὸ ψεύδεσθαι. διαμάρτοιμι καὶ διαπέσοιμι πανταχοῦ, εἰ μή σε ἐξ ἀνθρώπων ποιήσαιμι. διαπέσοιμι, οἷον μηκέτι

εἴην συκοφάντης. *ΠΑΝΤΑΧΗι] ὅλως. Gl. C.

693. ΗΣΘΗΝ ΑΠΕΙΛΑΙΣ] εὐφράνθην σου ταῖς ἀπειλαῖς. τουτέστι καταφρονῶ σου τῶν ἀπειλῶν καὶ παρ' οὐδὲν αὐτὰς τίθεμαι.

ΨΟΛΟΚΟΜΠΙΑΙΣ] αἰθαλοκομπίαις, μεγαλοδοξίαις, ψευδολογίαις, μεγαληγορίαις, καπνοῖς. ἀπὸ δὲ τῶν προειρημένων ἔπαιξεν, ἀπὸ τοῦ βροντᾶν καὶ ταράττειν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ κρημνοὺς ἐρείδειν, ἃ μόνου τοῦ Διός εἰσιν ἔργα. ἐκ τῶν τοιούτων οὖν ἡ προσηγορία διὰ τὸ κεραυνῷ χρῆσθαι δοκεῖν· τῶν γὰρ κεραυνῶν οἱ μὲν καταιβάται, οἱ δὲ ψολόεντες, οἱ δὲ ἀργῆτες καλοῦνται, ὡς Ὅμηρος ὠνόμασεν.

694. ΑΠΕΠΥΔΑΡΙΣΑ] πυδαρίζειν ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι. ἤτοι ποδαρίζειν καὶ πυδαρίζειν, ὡς ὄνομα καὶ ὄνυμα Αἰολικῶς, ἢ πυγαρίζειν παρὰ τὴν πυγὴν, καὶ τροπῇ πυδαρίζειν, ὡς γνόφος καὶ δνόφος. δηλοῖ δὲ τὸ λακτίζειν, ὡς τὸ "ἀπεπυδάρισα μόθωνα, περιεκόκκυσα," παρὰ τοὺς πόδας.

ΜΟΘΩΝΑ] τὸν εἰρωνικὸν καὶ δόλιον καὶ πανουργίᾳ προσφερόμενον τινί. ΑΛΛΩΣ. μόθων φορτικὸν ὀρχήσεως εἶδος. ἔλεγον δὲ τοὺς φορτικοὺς μόθωνας.

ΠΕΡΙΕΚΟΚΚΥΣΑ] περιεκορδάκισα. ἔστι δὲ εἶδος ὀρχήσεως. τινὲς δὲ τὸ μὲν ΑΠΕΠΥΔΑΡΙΣΑ ἀπέπαρδον, ἄλλοι δὲ ἀπεσκίρτησα καὶ ὠρχησάμην, τὸ δὲ ΠΕΡΙΕΚΟΚΚΥΣΑ περιερόγχασα καὶ ὑπερεῖδον καὶ κατεφρόνησα.

695. ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑ] πάτριος τῶν Ἀθηναίων ἡ Δημήτηρ διὰ τὸ ξενισθῆναι παρὰ Κελεῷ, καὶ στῆναι τῆς πλάνης εὑροῦσαν τὴν κόρην ἐκ τῶν ὑποθηκῶν τῶν ἐκείνου, καὶ τῆς φιλοφροσύνης καὶ τῆς ξενίας ἀμοιβὴν ἀποδοῦναι τὰς ἡμέρους αὐτῷ τροφὰς καὶ ἅρμα δρακόντων, ἐφ' ᾧτε ἐπὶ πᾶσαν διασπεῖραι τὴν οἰκουμένην.

ΕΚΦΑΓΩ] ἐὰν μή σε καταναλώσω καὶ ἐκβάλω ἐκ ταύτης τῆς γῆς καὶ διώξω. τὸ δὲ ἐκφάγω εἶπε διὰ τὸν τῆς Δήμητρος ὅρκον.

697. ΕΚΠΙΩ] ἑξῆς πρὸς τὸ ὑπ' ἐκείνου ῥηθὲν ἀποκρίνεται, τῷ ἐκφαγεῖν ἀντιτιθεὶς τὸ ἐκπιεῖν. ὡς γὰρ ἡ Δημήτηρ τὰς τροφὰς, οὕτως καὶ Διόνυσος Ἰκαρίῳ φιλοξενίας ἔδωκε δῶρον, ὅτι φιλοφρόνως αὐτὸν ὑπεδέξατο τὴν ὕβριν φεύγοντα τοῦ Πενθέως.

698. ΚΑΠΕΚΡΟΦΗΣΑΣ] πλέον τι προσέθηκεν ὑπερβολῇ τῆς ἀπειλῆς, τῷ ἐκπίω ἐπενεγκὼν τὸ ἐκροφήσας.

700. ΟΙΟΝ ΟΨΟΜΑΙ Σ' ΕΓΩ] ἀντὶ τοῦ οἵως. Ὅμηρος "οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται" ἀντὶ τοῦ οἵως. ὁ δὲ νοῦς, οἷον ὄψομαί σε ἀπὸ τῆς τιμῆς ἄτιμον γενόμενον. ἀπειλεῖ δὲ αὐτῷ ὡς ἀφαιρησόμενος αὐτὸν τὴν προεδρίαν. τοῦτο δὲ ὡς ἀεὶ τοῦ Κλέωνος θρυλλοῦντος τὰ περὶ Πύλον καὶ Σφακτηρίαν καὶ τοὺς αἰχμαλώτους.

704. ΕΠΙ ΤΩι ΦΑΓΟΙΣ ΑΝ ΗΔΙΣΤΑ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐπ' ἰχθύσι φάγοις ἄν, οἷον μετὰ ἰχθύων. ἢ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐπὶ τραπεζίῳ, πικρῶς εἶπεν ἐπὶ βαλλαντίῳ. ἵνα διαβάλῃ ὡς κλέπτην καὶ τῶν δημοσίων ἅρπαγα. ΕΝ ΤΩι ΞΥΛΩι δὲ ἐν τῇ ποδοκάκῃ, ὡς εἴρηται.

705. ΕΞΑΡΠΑΣΟΜΑΙ] ἐξοίσω. διασπαράξω τοῖς ὄνυξιν. ἀπὸ τοῦ χρησμοῦ δὲ ἔπαιξε· βυρσαίετον γὰρ ἐκεῖ προσεῖπε τὸν Κλέωνα, ὁ δὲ ἀετὸς τοῖς ὄνυξίν ἐστιν ἄλκιμος.

706. ΑΠΟΝΥΧΙΩ] πάλιν ὡς πρὸς τὸ μαγειρεῖον ἀπέσκωψε. διασπαράξας γάρ, φησίν, ἐξελῶ σου τὰ ἔντερα.

ΤΑ 'Ν ΠΡΥΤΑΝΕΙΩι ΣΙΤΙΑ] ἀφαιρήσομαί σου, φησί, τὴν σίτησιν. ἀποφράξω, ἀποκλείσω. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀνυχιζομένων.

707. ΕΛΞΩ ΣΕ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ] ἡττήθη γὰρ ἐν τῇ Βουλῇ. παρεπιγραφὴ δέ· ποιεῖ γὰρ ὅπερ εἴρηκεν καὶ ἅμα τῷ λόγῳ εἵλκεν αὐτόν.

708. ΔΙΑΒΑΛΩ] ἔφαμεν πολλάκις ὅτι τῷ διαβάλλειν μάλιστα ἴσχυεν ὁ Κλέων. εἰπὼν δὲ ὅτι σοῦ πλείονα διαβαλῶ, τὸ κἀκεῖνον, εἰ καὶ ἧττον, ὅμως γοῦν διαβάλλειν ἐνεδείξατο.

710. ΚΑΤΑΓΕΛΩ Γ' ΟΣΟΝ ΘΕΛΩ] πᾶσαν ἔχω τοῦ πείθειν ἐξουσίαν, καὶ ὥσπερ ἐντρυφῶ τῷ δήμῳ.

711. ΣΕΑΥΤΟΥ ΝΕΝΟΜΙΚΑΣ] οἰκείως ἔχειν πρὸς σὲ ὑπολαμβάνεις.

712. ΟΙΣ ΨΩΜΙΖΕΤΑΙ] οἷς ἀπατᾶται, οἷς χαίρει. τὸ δὲ ψωμίζεσθαι ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων λέγεται, ἃ ὑπόκειται τῇ τῶν διδόντων ἐξουσίᾳ.

713. ΑΙ ΤΙΤΘΑΙ] τίτθας καλοῦμεν τὰς τιτθίοις καὶ τῷ γάλακτι τρεφούσας τὰ παιδία. ἐγγύθεν οὖν ἀπὸ τοῦ ψωμίζειν ἀπεκρίνατο λέγων ὅτι κατὰ τὰς τίτθας καὶ σὺ τὸν δῆμον κακῶς τρέφεις. τίτθας οὖν τὰς τροφούς, τὰς μάμμας, ὡς τὸ "ὅσα δὲ ἀργίᾳ μεμάρανται καὶ ῥαθυμίᾳ διέφθαρται μειράκια, ταῖς τίτθαις ἀπομύττειν καὶ ταῖς γυναιξὶ λούειν ἀποπέμψατε, καὶ θρυπτόμενα παρὰ ταύταις στωμύλλεσθαι καὶ λαλεῖν περὶ κρόκης καὶ στημόνων ἐάσωμεν."

714. ΜΑΣΩΜΕΝΟΣ] ἐσθίων ἢ διαμασώμενος. ἐπέμεινε δὲ τῇ ὁμοιώσει τὴν ῥᾳδιουργίαν ἐπεξηγούμενος τῶν τροφῶν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. αὗται γὰρ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πάσας τὰς τροφὰς δι' ὁλοκλήρου τὰ παιδία ἐσθίειν, λαμβάνουσαι καὶ διαμασώμεναι οὕτω μετὰ τὸ κατεργάσασθαι τὰ ἐδέσματα ἐξαιμοῦσαι τοῦ

ἰδίου στόματος ἐντιθέασι τοῖς τῶν παιδίων. εἶτα συμβαίνει τὰς ἀγνώμονας ὀλίγα μὲν διδόναι τοῖς παιδίοις, αὐτὰς δὲ κατεσθίειν τὰ πλείονα. κατὰ τὰς τίτθας οὖν, φησίν, ὁ Κλέων ὀλίγα τῷ δήμῳ χαριζόμενος, αὐτὸς πλείω κερδαίνει καὶ λαμβάνει.

ΚΑΤΕΣΠΑΚΑΣ] ἰδίως ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν κατασπᾶν λέγουσι καὶ ἐφέλκειν τὸ γάλα. τῷ ὀνόματι οὖν ἀπὸ τῶν προειρημένων ἐχρήσατο. λέγει οὖν ὅτι τὸ πλεῖον κερδαίνεις αὐτοὺς καὶ κατεσθίεις. ΕΥΡΥΝ δὲ ΚΑΙ ΣΤΕΝΟΝ, πλούσιον καὶ πένητα.

718. ΣΟΦΙΖΕΤΑΙ] τεχνάζεται, ποιεῖ. τουτέστι ποτὲ μὲν πλατύνεται ποτὲ δὲ συστέλλεται. ἰστέον δὲ ὅτι γελοίου χάριν παρέλαβε τοῦτο. ἐπὶ δὲ τῷ καθυβρίσαι τινὲς τιθέασι δύο διπλᾶς.

720. ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ] εἰς τὸ βουλευτήριον. ἔδοξε γὰρ αὐτὸν παρευδοκιμεῖν ἐν τῇ βουλῇ· οὐ καταφρονήσεις οὖν μου, φησίν, ἐπὶ τῶν δημοτῶν ὥσπερ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ.

721. ΜΗΔΕΝ ΗΜΑΣ ΙΣΧΕΤΩ] μηδὲν ἡμᾶς ἐπισχέτω, μηδὲν ἐμπόδιον ἔστω.

722. Ω ΔΗΜΕ ΔΕΥΡ' ΕΞΕΛΘΕ] ὁ Κλέων ἐστὶν ὁ λέγων. διὰ δὲ τῆς οἰκειότητος τῶν ὀνομάτων τὸν δῆμον κολακεύει, καὶ προσεταιρίζεται τὸ πάτερ προσφωνῶν αὐτόν, ἵνα κἀκεῖνος ὡς περὶ παιδὸς φρονῇ. εἶτα ὁ ἀλλαντοπώλης "ἔξελθε δῆτα ὦ δημίδιον φίλτατον" καὶ αὐτὸς ἀντικολακεύων φησί.

726. (725.) ΤΗΝ ΕΙΡΕΣΙΩΝΗΝ] κλάδος ἐλαίας ἐρίοις περιπεπλεγμένοις ἀναδεδεμένος. ἐξήρτηντο δὲ αὐτοῦ ὡραῖα πάντα ἀκρόδρυα. πρὸ δὲ τῶν θυρῶν ἱστᾶσιν αὐτὴν εἰσέτι καὶ νῦν. ποιοῦσι δὲ τοῦτο κατὰ παλαιόν τι χρηστήριον. οἱ μὲν γάρ φασιν ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ ὅτι καὶ λοιμοῦ τὴν πᾶσαν κατασχόντος οἰκουμένην, χρωμένων τίνα ἂν τρόπον παύσαιτο τὸ δεινόν, τὴν λύσιν ταύτην ὁ Πύθιος ἐμαντεύσατο, εἰ προηρόσιον ὑπὲρ ἁπάντων Ἀθηναίων θύσειαν. θυσάντων οὖν τῶν Ἀθηναίων τὸ δεινὸν ἐπαύσατο, καὶ οὕτως ὥσπερ χαριστήριον οἱ πανταχόθεν τοῖς Ἀθηναίοις ἐξέπεμπον τῶν καρπῶν ἁπάντων τὰς ἀπαρχάς. ὅτε δὴ καὶ Ἄβαρίν φασι τὸν Ὑπερβόρειον ἐλθόντα θεωρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀπόλλωνι θητεῦσαι, καὶ οὕτως συγγράψαι τοὺς χρησμοὺς τοὺς νῦν προσαγορευομένους Ἀβάριδος. τινὲς δὲ τὸν Θησέα φασί, καθ' ὃν καιρὸν εἰς Κρήτην ἔπλει, προσχόντα Δήλῳ διὰ χειμῶνα εὔξασθαι τῷ Ἀπόλλωνι καταστέψεσθαι κλάδοις ἐλαίας, ὅταν σωθῇ τὸν Μινώταυρον ἀποκτείνας, καὶ θυσιάσειν. καὶ τὴν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψαντα ἑψῆσαι χύτραν ἀθάρης καὶ ἔτνους, καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι.
Arist. Schol.

διὸ καὶ Πυανέψια δοκεῖ λέγεσθαι οἷον κυαμέψια· τὸ γὰρ πρότερον τοὺς κυάμους πυάνους ἐκάλουν. ἦγον δὲ ἔσθ' ὅτε ἐπὶ τῇ ἀποτροπῇ λοιμῶν. ᾖδον δὲ παῖδες. ὅθεν εἰσέτι καὶ νῦν, ἐπειδὰν ἀνιστῶσι τὸν κλάδον, λέγουσι ταῦτα· "εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους, καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀνεψήσασθαι, καὶ κύλικ' εὔζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃ." μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν ἔξω τῶν ἀγρῶν τιθέασι παρ' αὐτὰς τὰς θύρας. Κράτης δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνῃσι θυσιῶν, ἀφορίας ποτὲ κατασχούσας τὴν πόλιν, θαλλόν φησι καταστέψαντας ἐρίοις ἱκετηρίαν ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι. ΑΛΛΩΣ. Πυανεψίοις καὶ Θαργηλίοις Ἡλίῳ καὶ Ὥραις ἑορτάζουσιν Ἀθηναῖοι, φέρουσι δὲ οἱ παῖδες τούς τε θαλλοὺς ἐρίοις περιειλημένους, ὅθεν εἰρεσιῶναι λέγονται, καὶ τούτους πρὸ τῶν θυρῶν κρεμῶσιν. ἐξήρτηντο δὲ τῶν θαλλῶν αἱ ὧραι. τὸ δὲ ΚΑΤΕΣΠΑΡΑΞΑΤΕ εἶπεν, ἐπειδὴ ἀλλήλους ὤθουν.

730. ΣΥ Δ' ΕΙ ΤΙΣ] τῷ ἀλλαντοπώλῃ λέγει.

733. ΑΛΛ' ΟΥΧ ΟΙΟΙ Τ' ΕΣΜΕΝ] ἀλλ' οὐ δυνάμεθα προσιέναι οὐδ' εὖ ποιεῖν, κωλυόμενοι, φησίν, ὑπὸ τοῦ Κλέωνος.

736. ΛΥΧΝΟΠΩΛΗΙΣΙΝ] δι' Ὑπέρβολον· καὶ αὐτὸς γὰρ δημαγωγὸς ἦν λυχνοποιὸς ὤν. ΝΕΥΡΟΡΡΑΦΟΙΣ δέ φησι διὰ τὸν προβατοπώλην Λυσικλέα.

737. ΣΚΥΤΟΤΟΜΟΙΣ] Κλέωνι καὶ Λυσικλεῖ. ὀνειδίζει δὲ πάλιν Κλέωνι, ἀφ' οἵας τέχνης ἄγει καὶ φέρει τὴν πόλιν.

ΔΙΔΩΣ] παρέχεις ἢ πιστεύεις σεαυτόν.

739. ΥΠΟΔΡΑΜΩΝ ΤΩΝ ΕΚ ΠΥΛΟΥ] καταδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς. ὅτι συνεχῶς μέμνηται τοῦ ἐν Πύλῳ κατορθώματος. ΑΛΛΩΣ. ὑφαρπάσας διὰ τὴν νίκην τὴν ἐν Πύλῳ. ἐν σχήματι δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ στρατηγούς. * ΥΠΕΚΔΡΑΜΩΝ] πάνυ δραμών. *Gl. C.*

741. ΑΠ' ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ] ἵνα μηδὲ ἐν τούτοις ἀπολείπεσθαι δοκῇ τοῦ Κλέωνος ὁ ἀλλαντοπώλης, ἔδοξέ πως ὅμοιον ἐξευρηκέναι πρᾶγμα τοῖς ἐκείνῳ πεπραγμένοις. οὐ γὰρ Κλέων, φησί, μόνος ἀλλοτρίαν νίκην ὑφήρπασεν, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐκ τῆς πόλεως μέσης ἔκ τινος ἐργαστηρίου, φησί, χύτραν ὑφειλόμην, ἄλλου κατασκευάσαντος ἑαυτῷ τροφήν, ὡς κἀκεῖνος τὸ ἀλλότριον κατόρθωμα ἴδιον ἐποιήσατο.

745. ΔΙΑΚΡΙΝΟΝ] σύγκρινον, ἢ ἀντεξέτασον πότερός σοι μᾶλλον εὔνους.

746. ΜΗ 'Ν ΤΗι ΠΝΥΚΙ] ὡς ἂν ἐν τῇ συνόδῳ ἀνόητα δρῶντος τοῦ δήμου. ἡ δὲ πνὺξ τόπος ἐστὶν ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν ἐκκλησίαζον.

748. ΑΛΛ' ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΘ' ΕΧΡΗΝ

ΠΑΡΕΙΝΑΙ] *εἰς τὴν αὔριον χρὴ παρεῖναι ἅπαντας καὶ συνελθεῖν. γέροντα δὲ πάλιν εἶπεν ὅτι ἀρχαῖος ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος.* ΔΕΞΙΩΤΑΤΟΣ *δὲ φιλανθρωπότατος, προσηνέστατος, ἀγαθός.* ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ *δὲ τῆς Πνυκός· ὀρεινὴ γὰρ ἦν, ὡς ἔοικεν.*

752. ΕΜΠΟΔΙΖΩΝ ΙΣΧΑΔΑΣ] *σῦκα. ὥσπερ, φησίν, οἱ τὰς ἰσχάδας ἐσθίοντες ἀνεμποδίστως καὶ λάβρως αὐτὰς ἐσθίουσι, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δῆμος, ἐπειδὰν ἐν τῇ Πνυκὶ καθεσθῇ, κατακρίνει καὶ δημεύει. καὶ ὥσπερ οἱ τὰς ἰσχάδας ἐσθίοντες οὐκ ἂν μεταδοῖεν εὐχερῶς τινί, οὕτως οὐδὲ ὁ δῆμος ἐκεῖσε δικάζων οὐκ ἂν φιλανθρωπεύσαιτο ῥᾳδίως.* ΑΛΛΩΣ. *ἐπειδὴ εἴωθε τὰ παιδία παίζοντα ἀναβάλλειν τὰς ἰσχάδας καὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν δέχεσθαι. Ἀρίσταρχος τὸ ἐμποδίζων ἀντὶ τοῦ μασώμενος ἢ ἐμφορούμενος. ἔνιοι δὲ ἀπὸ τοῦ σῦκα λαμβάνοντα χάσκειν. οἱ δὲ παιδιάν τινα.* ΑΛΛΩΣ. *Σύμμαχος οὕτως· ἀπὸ τῶν μελισσῶν ἡ μεταφορά. εἰώθασι γὰρ οἱ μελισσουργοὶ ἰσχάδας συγκεκομμένας ῥίπτειν ταῖς μελίσσαις, ἐπὰν διὰ κρύος ἢ χειμῶνα ἐξιέναι κατοκνῶσιν ἐκ τῶν σίμβλων, ἵνα ἔνδοθεν ἐσθίωσι. κεχήνασι δὲ οἱ μασώμενοι. Ἀρίσταρχος δέ, ὅτι μασώμενοι τὰς ἰσχάδας ταῖς μελίτταις τρίβουσιν ἃ τοῖς παισὶ τρίβουσιν.* ΑΛΛΩΣ. *ἐπειδὴ οἱ παῖδες παρατιθέντες ταῖς συκαῖς βρόχον εἰώθασιν ἐσθίειν ἐπιθυμοῦντες τῶν σύκων, εἶτα ὑπὸ τοῦ πάνυ γλίχεσθαι κεχήνασιν. ἢ οὕτως, ὅτι εἴωθε τὰ παιδία παίζοντα ἄνω ῥίπτειν τὰς ἰσχάδας ἢ τὰς τῶν βοτρύων ῥᾶγας, καὶ τῷ στόματι αὐτὰς κατιούσας δέχεσθαι χαίνοντα. ἢ ὅτι τὰ ἐπὶ ταῖς συκαῖς σῦκα διὰ καλάμων ἀποσπῶντα, κεχηνότα ταῦτα ὑποδέχεται τῷ στόματι.*

753. ΝΥΝ ΔΕΙ ΣΕ] *κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα κεῖσθαι, μεσῳδικὴ δὲ διὰ τὸ ἑξῆς εἰσάγεσθαι ἑτέραν διπλῆν ἐκ στίχων πέντε. ὧν οἱ μὲν τρεῖς ἀσυνάρτητοι ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου τοῦ καλουμένου Ἀνακρεοντείου καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ τοῦ καλουμένου Ἀρχιλοχίου. καλεῖται δὲ ταῦτα ἀσυνάρτητα Εὐριπίδεια· εἰσὶ γὰρ ὅμοια τῷ Εὐριπίδου, "ἑῷος ἡνίχ' ἱππότης ἐξέλαμψεν ἀστήρ." οἱ δὲ ἑξῆς δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. εἶτα ἐν ἐκθέσει ἐστὶ τὸ ἔθιμον, διπλῆ ἀνάπαιστος τετράμετρος καταληκτική. ὑφ' ὃ παράγραφος διπλῆ, καὶ ἑξῆς στίχοι ὁμοίως ξγ'. ἐφ' ὧν τῷ τέλει κορωνίς.*

ΚΑΛΩΝ] *παροιμία, πάντα δὴ κάλων κινεῖν. εἴληπται δὲ ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων. παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν πλεόντων καὶ χειμαζομένων καὶ τὰ σχοινία ῥιπτόντων σὺν ταῖς ἀγκύραις ἐπὶ θάλασσαν, ὥστε τοῦ κλύδωνος ῥύσασθαι τὸ πλοῖον. ὁμοία δὲ τῇ "πάντα λίθον κίνει." τοῦ γὰρ Μαρδονίου ἡττηθέντος ἐν Πλαταιαῖς, φήμη κατεῖχεν ὡς ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς σκηνῆς θησαυρὸν κατορύξας ἀπολέλοιποι. πριάμενος οὖν Πολυκράτης ὁ Ἀθηναῖος τὸν τόπον πολὺν χρόνον ἐζήτει. ὡς δὲ οὐδὲν ἐπέραινε, πέμψας εἰς Δελφοὺς ἐπηρώτα πῶς ἂν εὕροι. τὸν δὲ Ἀπόλλωνα ἀποκρίνασθαί φασι "πάντα λίθον κίνει." καὶ ἐν ἐπιγράμματι "Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε. δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ ὡνὴρ τοὺς Μουσέων πάντας ἔσεισε κάλως." φησὶν οὖν, πάντα κίνει πράγματα καὶ πάντα μηχανῶ κατὰ τοῦ Κλέωνος, ἵνα αὐτοῦ περιγένῃ. κάλων δὲ τὸ σχοινίον. τροπικῶς δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ λέγει. ἁπλοῦν σε δεῖ τὰ ἄρμενα, οἷον πάντα κινεῖν ὑπὲρ τοῦ περιγενέσθαι αὐτόν.* ΘΟΥΡΙΟΝ *δὲ* ΛΗΜΑ *ὁρμητικόν, ταχύ, πηδητικόν, πολεμικώτατον. καὶ "θούριος Αἴας," "θούριος Ἄρης."* ΠΟΙΚΙΛΟΣ *δὲ ὁ ἐπὶ πολλὰ τὴν γνώμην ἄγων.*

756. ΚΑΚ ΤΩΝ ΑΜΗΧΑΝΩΝ] *ἐκ τῶν ἀπόρων εὐπόρους ἀφορμάς, καὶ εὐαφόρμους, καὶ εὐσυνέτους, λόγων εὐπορίας. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Προμηθεῖ Αἰσχύλου "δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους."*

757. ΠΡΟΣ ΤΑΥΘ' ΟΠΩΣ ΕΣΕΙ] *διὰ ταῦτα φρόντιζε ὅπως ἐπεξελεύσῃ καὶ λαμπρὸς δόξεις εἶναι, πλήρης λόγων καὶ φρονήματος. ἀλλὰ φυλάσσου καὶ ἐπιτήρει.*

759. ΤΟΥΣ ΔΕΛΦΙΝΑΣ] *δελφὶς ὄργανον ναυτικόν.* ΜΕΤΕΩΡΙΖΟΥ *δέ, τουτέστιν εἰς ὕψος αἶρε, ἐπεὶ καὶ τῶν θαλασσίων δελφίνων πηδήματα μετέωρα. μέμνηται δὲ καὶ Θουκυδίδης.* ΑΛΛΩΣ. *δελφὶς ἐξάρτημα τῶν νεῶν. ἀγκυρώματα.* ΑΛΛΩΣ. *σιδηροῦν κατασκεύασμα ἢ μολίβδινον εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ αἱ ναυμαχοῦσαι ἠφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων, καὶ κατεδύοντο. δηλοῦται δὲ ὑπὸ Φερεκράτους ἐν τοῖς Ἀγροῖς, ὅταν λέγῃ "ὁ δὲ δὴ δελφὶς ἔστι μολιβδοῦς. δελφινοφόρος τε κέρδος διακόψει τοὔδαφος αὐτῶν ἐμπίπτων καὶ καταδύων." καὶ Θουκυδίδης δελφινοφόρον εἴρηκε τὴν ναῦν ἐξηρτῆσθαι τὴν ἐξηρτημένον ἔχουσαν δελφῖνα τοιοῦτον· ἐν γὰρ τῇ ἑβδόμῃ "ἔπειτά" φησιν "αὐτοὺς αἱ κεραῖαι ὑπὲρ τῶν εὔπλων αἱ ἀπὸ τῶν ὁλκάδων δελφινοφόροι ἠρμέναι ἐκώλυον." Δελφίνιον δὲ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον, ἔνθα ἦν τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστήριον. καὶ χωρίον ἐν Χίῳ.*

ΠΑΡΑΒΑΛΛΟΥ] *ἑτοίμην ποίει, ὡς εἴ τις κίνδυνος ἐκ τοῦ ἀνέμου αὐτὴν ἐμβησόμενος.*

762. ΒΕΛΤΙΣΤΟΣ] *εὔνους, ἄριστος. ἐν-*

τεῦθεν δοκεῖ μοι καὶ Δημοσθένης ὠφεληθεὶς τὸ προοίμιον εἰληφέναι ἐν τῷ περὶ τοῦ σ εφάνου λόγῳ. φησὶ γὰρ οὕτως· "πρῶτον μὲν ὦ Ἀθηναῖοι τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει."

ΜΕΤΑ ΛΥΣΙΚΛΕΑ] Λυσικλῆς ὡς προβατοκάπηλος διεβάλλετο. Κύννα δὲ καὶ Σαλαβάκχα τῶν θαυμαζομένων ἑταιρίδων.

763. ΜΗΔΕΝ ΔΡΑΣΑΣ] μηδὲν σπουδαῖον διαπραξάμενος. ΑΛΛΩΣ. μηδὲν διαπραξάμενος ἔργον σπουδαῖον καὶ μέγα. φησὶ γὰρ ὅτι ἐπὶ μεγάλοις κατορθώμασι τὴν τιμὴν Ἀθηναῖοι παρεῖχον τοῖς ἀγαθόν τι εὐεργετήσασιν αὐτούς. νῦν οὖν σκώπτει τὸν Κλέωνα, δι' ὧν αὐτὸν ὁμολογοῦντα ποιεῖ ὅτι μηδὲν διαπραξάμενος τοιοῦτον ἔργον τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως μετέσχεν.

764. ΑΝΤΙΒΕΒΛΗΚΩΣ] ἀντὶ τοῦ πρὸς βίαν ἀγωνιζόμενος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν τοὺς ἵππους ἐλαυνόντων, ἢ τῶν τούτους σαγήναις ἑλκόντων. ΑΛΛΩΣ. ἀνθιστάμενος τοῖς ἀδικεῖν σε προαιρουμένοις. ΔΙΑΠΡΙΣΘΕΙΗΝ, εἰς μέρη λωροτομηθείην.

765. ΛΕΠΑΔΝΑ] οἱ στηθιαῖοι λῶροι ἢ οἱ μασχαλιστῆρες τῶν ἵππων. τοῦτο δὲ ὡς βυρσοπώλης εἶπεν. ΑΛΛΩΣ. λεπτότατα καὶ εἰς πολλὰ μέρη διῃρημένα. ἀπὸ δὲ τοῦ τεμνομένου χείλους τῇ μεταφορᾷ τῶν ὀνομάτων ἐχρήσατο, παίζων ὁμοῦ καὶ εἰς τὴν τέχνην τοῦ Κλέωνος διὰ τὰς κατατεμνομένας βύρσας. λείπει δὲ ἡ εἰς, ἵν' ᾖ εἰς λέπαδνα.

766. ΚΑΤΑΤΜΗΘΕΙΣ] ἔπαιξε κἀνταῦθα τοιούτοις ὀνόμασι διὰ τὸ μάγειρον αὐτὸν εἶναι. πειρᾶται δὲ εἷς ἕκαστος αὐτῶν μᾶλλον φανῆναι τὸν δῆμον φιλῶν, ἵν' εὔνουν ἑαυτῷ κατασκευάσῃ.

767. ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΙΟΙΣ] τοῖς περιαιρήμασι τῶν κρεῶν. ἑψηθείην οὖν σὺν αὐτοῖς περικόμμασι.

ΚΕΙ ΜΗ ΤΟΥΤΟΙΣΙΝ] εἰ μὴ τούτοις ἀρκῇ τοῖς ῥήμασιν. καὶ εἰ μὴ πιστεύεις, φησί, τούτῳ μου τῷ ὅρκῳ, ὀμοῦμαί σοι καὶ ἕτερον ὅρκον μείζονα. ΕΠΙ ΤΑΥΤΗΣΙ δὲ εἶπε τὴν τράπεζαν δεικνὺς τὴν μαγειρικήν.

768. ΚΑΤΑΚΝΗΣΘΕΙΗΝ] καταξεσθείην εἰς ἰσχνὰ μέρη καὶ ἀναλωθείην. καὶ τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς τέχνης παρείληπται τῆς αὐτοῦ. ΤΩι ΜΥΤΤΩΤΩι δὲ εἶπε παίζων ἴσως πρὸς τὸ Ὁμηρικόν. ἔστι δὲ ὑπότριμμα διὰ σκορόδου. κατασκευάζεται δὲ ἀπὸ τυροῦ καὶ σκορόδου καὶ ᾠοῦ καὶ ἐλαίου καὶ πράσου.

769. ΚΡΕΑΓΡΑ] εἶδος ἐργαλείου μαγειρικοῦ χειρὶ παρεοικός, μόνον ἐγκεκαμμένον τοὺς δακτύλους, ἀνιμῶσα τὰ ζεστὰ διὰ τὸ τὰς χεῖρας καίεσθαι. κρεάγρα δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ τὰ κρέα ἐπὶ τοῖς λέβησιν ἀγρεύειν καὶ ἀνασπᾷν.

ΟΡΧΙΠΕΔΩΝ] τοῦτο οὐχ ἁπλῶς ἀλλ' ἀφ' ἱστορίας, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν κόλασιν προσαγόντων τῶν Ἀθηναίων.

ΕΙΣ ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΝ] τόπος Ἀθηναίων οἱ Κεραμεικοί. θεῶν τὰ ἀγάλματα ἐκεῖσε ἱδρυμένα. ΑΛΛΩΣ. δῆμος Ἀττικῆς. δύο δὲ οἱ Κεραμεικοὶ Ἀθήνησιν, ὁ μὲν ἔνδον τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἔξω, ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον. εἰσὶ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν στῆλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις, ἔχουσαι ἐπιγραφὰς ποῦ ἕκαστος τέθνηκεν. ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ἦσάν τε καὶ προεστήκεσαν αἱ πόρναι.

772. ΑΓΧΩΝ] δηλοῖ διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων τὸ βίαιον τῆς ἀπαιτήσεως, εἴ πως δύναιτο πεῖσαι τοὺς Ἀθηναίους μὴ εἶναι περὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν πολιτικῶν χρημάτων βαρεῖς.

ΜΕΤΑΙΤΩΝ] τοὺς μὴ ὀφείλοντας δηλονότι. λῆρον δὲ ἐποίησε διὰ τῆς ἀνταποδόσεως τὸ νόημα, εἰπὼν ὅτι τοὺς μὲν μετὰ βίας εἰσέπραττον τῶν χρεωστουμένων, τοὺς δὲ μὴ ὀφείλοντας μετῄτουν.

773. ΟΥ ΦΡΟΝΤΙΖΩΝ] τὸ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν· ἐν δευτέρῳ τὴν πρὸς τοὺς ἰδιώτας ἀπέχθειαν ἐποιούμην, ἕνεκα τοῦ ἀποθεραπεῦσαι τὴν πόλιν.

775. ΑΛΛΟΤΡΙΟΥΣ] τοὺς βιαίως ἀφαιρουμένους. σκώπτει δὲ τὸν Κλέωνα ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων φιλοτιμούμενον. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτοῦ τέχνης ὁρμώμενος, πάλιν τοῦ ἀλλαντοπώλου μέμνηται.

777. ΤΗΣ ΑΝΘΡΑΚΙΑΣ] ὅτι τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπολαύει. χρησιμεύει γὰρ ἡ ἀνθρακιὰ τῷ χειμῶνι, καὶ τοὺς ἔχοντας οἱ ἄλλοι περικάθηνται βουλόμενοι εἰσδῦναι.

778. ΔΙΕΞΙΦΙΣΩ] ἐπολέμησας πρὸς τοὺς Μήδους. τοῖς ξίφεσι κατ' αὐτῶν ἐχρήσω.

ΜΑΡΑΘΩΝΙ] τόπος τῆς Ἀττικῆς, εἰς ὃν ἀνώρμησαν Δᾶτις καὶ Ἀρτάβαζος, Μηδικοὶ σατράπαι, πεμφθέντες ὑπὸ Δαρείου βασιλέως καταδουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα. ἔνθα συμβαλόντες αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι Μιλτιάδου στρατηγοῦντος, μόνων Πλαταιέων συμμαχησάντων αὐτοῖς χιλίοις ἀνδράσιν ὡς ἐξισωθῆναι τὴν τῶν Ἀθηναίων δύναμιν τῇ Περσῶν, τοῖς Ἕλλησι τῆς ἐλευθερίας αἴτιοι κατέστησαν, μόνοι ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων τὸν πρῶτον τῶν Περσῶν διαφθείραντες.

779. ΕΓΓΛΩΤΤΟΤΥΠΕΙΝ] τὴν γλῶσσαν ψοφεῖν τὰ κατορθώματα. σεμνολογεῖν τὰ ἐκείνων καὶ ἀεὶ ἐπὶ γλώττης ἔχειν.

781. ΡΑΨΑΜΕΝΟΣ ΣΟΙ ΤΟΥΤΙ ΦΕΡΩ] παρεπιγραφή· δείκνυσι γὰρ αὐτῷ προσκεφάλαιον, ὅ φησι τῷ δήμῳ παρασκευάσαι,

ἵνα μὴ ἐπὶ ψιλοῖς τοῖς βάθροις ἐπικαθέζηται, ἀπ' ἀρχῆς τὴν περὶ τὸν δῆμον εὔνοιαν δεικνύς.

ΕΠΑΝΑΙΡΟΥ] ἐπανίστασο καὶ ἐπεγείρου, ἵνα ὑποθῶ τῷ καθίσματι τὸ προσκεφάλαιον.

782. ΙΝΑ ΜΗ ΤΡΙΒΗιΣ] ἵνα μὴ ἐντρίψῃς μηδὲ διαφθείρῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι καμοῦσαν πυγὴν ἐν ναυμαχίᾳ. ἀντὶ δὲ Μαραθῶνος Σαλαμῖνος μέμνηται, ὅπου ναυμαχίᾳ Περσῶν περιεγένετο· ἐν Μαραθῶνι δὲ πεζομαχίᾳ. κεῖται δὲ ἡ Σαλαμὶς ὀλίγον πρὸ τῆς Σαλαμῖνος πόλεως, ἱερὰς Δήμητρος καὶ Κόρης, πλήρης οὖσα κατορθωμάτων Ἑλληνικῶν· καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ πολλὰς τῶν Περσῶν Ἀθηναῖοι κατεναυμάχησαν τριήρεις ὀλίγῳ ἀριθμῷ, Θεμιστοκλέους στρατηγοῦντος. ἔνθα καὶ πέτρα Εἰρεσία οὕτω καλουμένη, ὥσπερ διὰ τοῦ ὀνόματος τρόπαιον οὖσα τῆς Ἀττικῆς. ἔστι δὲ καὶ Ἀγέλαστος πέτρα καλουμένη παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὅπου καθίσαι φασὶ Θησέα μέλλοντα καταβαίνειν εἰς ᾅδου· ὅθεν καὶ τοὔνομα τῇ πέτρᾳ. ἢ ὅτι ἐκεῖ ἐκάθισεν ἡ Δημήτηρ κλαίουσα, ὅταν ἐζήτει τὴν κόρην. ἐρασθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλούτων ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα, Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο. μαθοῦσα δὲ παρὰ Ἑρμιονέων ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς κατέλιπεν οὐρανὸν καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἧκεν εἰς Ἐλευσῖνα, ἔνθα ἐπὶ πέτραν ἐκάθισεν τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν Ἀγέλαστον.

783. ΜΩΝ ΕΓΓΟΝΟΣ] μὴ τὸ γένος, φησί, κατάγεις ἀπὸ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος; ὁ δὲ δῆμός ἐστιν ὁ θαυμάζων τὸν ἀλλαντοπώλην ἐπὶ τῇ φιλοτιμίᾳ τῶν καθισμάτων. εἰς Ἁρμόδιον δὲ καὶ Ἀριστογείτονα τὸ γένος ἀνήνεγκεν αὐτοῦ, ἐπεὶ καὶ οὗτοι εὐνοίας πολλάκις ἀπηνέγκαντο δόξαν, ἐπιθέμενοι τοῖς τυράννοις καὶ τὸν Ἱππίαν διαχειρισάμενοι, ὡς φθάσαντες προείπομεν. τοῦτο γέ τοι πρῶτον ἐπιδείκνυσι τὴν εἰς τὴν πόλιν εὔνοιαν.

785. ΑΠΟ ΣΜΙΚΡΩΝ] ἀπὸ βραχέων καὶ τῶν τυχόντων παντάπασι. ΔΕΛΕΑΣΜΑΣΙΝ] ἀπάταις. ἰδίως δὲ δέλεαρ καλοῦμεν τὴν τοῖς ἰχθῦσιν ὑποβαλλομένην τροφὴν εἰς ἀπάτην τοῦ ἀγρευθῆναι. ἀπὸ μεταφορᾶς οὖν ἐκείνων φησίν. ΕΙΛΕΣ δὲ ἤγρευσας, ὑποχείριον ἐποίησας.

788. ΠΕΡΙΔΟΣΘΑΙ] συνθήκην θεῖναι. καὶ ἀλλαχοῦ "περίδου καὶ ταχέως ἀνὴρ γενοῦ," καὶ αὖθις "εἰ βούλει περίδου μοι περὶ θυμίτιδος ἁλῶν." τουτέστι συνθήκας ποιησώμεθα. καὶ Ὅμηρος δεῦρό γε νῦν τρίποδος περιδώμεθα."

789. ΠΙΘΑΚΝΑΙΣ] ὑποκοριστικῶς μικροῖς πίθοις. πιθοκοίταις, ἑτοίμοις τόποις. ὅτι διὰ τὸν πόλεμον οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰσερχόμενοι ἐν ταῖς πιθάκναις ἢ ἐν τοῖς σπηλαίοις ᾤκουν τῇ σπάνει τῶν οἰκημάτων. οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι.

790. ΓΥΠΑΡΙΟΙΣ] εἶδος ὀρνέου γῦπες. ἔπαιξε δὲ τὸ ὄνομα διὰ τὸ ἐπιφερόμενον· δοκεῖ γάρ πως παρόμοια τὰ ὀνόματα ταῦτα εἶναι, γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις. ἢ διὰ τὸ τοὺς ὄρνις τούτους μάλιστα τοῖς πύργοις ἐπικαθῆσθαι καὶ τοῖς τείχεσιν, εἰς οὓς οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάθευδον διὰ τὸν πόλεμον φρουροῦντες τὴν πόλιν. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ ἐν φωλεοῖς καὶ καλιαῖς καὶ στενοῖς χωρίοις. Κρατῖνος δέ φησιν ὅτι πᾶσαν στενὴν κατάδυσιν οὕτως ὠνόμαζον.

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ] τοσαῦτα γὰρ ἔτη εἶχον πολεμοῦντες.

ΟΥΚ ΕΛΕΑΙΡΕΙΣ] οὐ κατοικτείρεις. δείκνυσι δὲ διὰ τούτων ὅτι ὁ κωλύων παύσασθαι τὸν πόλεμόν ἐστιν ὁ Κλέων· ὅπερ οὖν καὶ Θουκυδίδης ἱστορεῖ διὰ τούτων· "ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐν Ἀμφιπόλει ἧττα τοῖς Ἀθηναίοις ἐγένετο καὶ τεθνήκει Κλέων τε καὶ Βρασίδας, οἵπερ ἀμφότεροι ἠναντιοῦντο τῇ εἰρήνῃ, ὁ μὲν διὰ τὸ εὐτυχεῖν τε καὶ τιμᾶσθαι ἐκ τοῦ πολεμεῖν, ὁ δὲ γενομένης εὐτυχίας καταφανέστερός τε νομίζων εἶναι κακουργῶν καὶ ἀξιοπιστότερος διαβάλλων."

791. ΒΛΙΤΤΕΙΣ] ἀμέλγεις. βλίττειν ἐστὶ τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, καὶ πειράζειν, καὶ τὸ ψηλαφᾶν, καὶ τὸ ἐκπιέζειν, τὰ κηρία τῶν μελισσῶν θλίβειν.

ΑΡΧΕΠΤΟΛΕΜΟΥ] παρ' ἱστορίαν τοῦ Ἀρχεπτολέμου ἐμνημόνευσεν. ὄγδοον γὰρ ἔτος ἔχοντος τοῦ πολέμου τούτου, ἔτι ζῶντος τοῦ Κλέωνος, ἐνιαύσιον ἐποιήσαντο πρὸς ἀλλήλους ἐκεχειρίαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι, πρεσβείαν πέμψαντες πρὸς ἀλλήλους, οὐ μὴν Ἀρχεπτολέμου πρεσβεύοντός τινος, ἀλλὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἦν πρεσβευτὴς Ταῦρος, Ἐχετιμίδης, Ἀθήναιος, Περικλείδας, Αἰνείας, Σισυφαμήδας Ἀριστοδήμου, Σικυωνίων δὲ Δημότιμος Ναυκράτου, Μενεκράτης Ἀμφιδώρου, Ἐπιδαυρίων δὲ Ἀμφίας, Ἀθηναίων δὲ στρατηγοὶ Νικίας ὁ Νικηράτου, Αὐτοκλῆς Τολμαίου. ἐγένετο δὲ πόλεμος ἐπὶ ὀκτωκαίδεκα ἔτη. καὶ οὕτως ἡ πρεσβεία τοῦ Κλέωνος ζῶντος, ἡ εἰρήνη μετ' ἐνιαυτὸν ἐγένετο. εἰκὸς οὖν Ἀρχεπτολέμου μνημονεῦσαι, ἵνα μᾶλλον ἔξαρχον ἐπιδείξῃ τοῦ πολέμου τὸν Κλέωνα καὶ Ἀρχεπτολέμου εἰρήνην διδόντος. ΕΞΕΣΚΕΔΑΣΑΣ δὲ ἀντὶ τοῦ διετάραξας. δείκνυσιν οὖν ὅτι οὗτος ἦν αἴτιος τούτου.

793. ΡΑΘΑΠΥΓΙΖΩΝ] τῇ πυγῇ ῥόθον ποιῶν, τουτέστι πυγὴν τῇ χειρὶ παίων ἢ τῷ ποδὶ τύπτων. ΑΛΛΩΣ. λάθρᾳ τύπτων κατὰ τῆς πυγῆς τῇ πλατείᾳ χειρὶ καὶ

πλατεῖ τῷ ποδί. τῇ πυγῇ ῥόθον ποιῶν. γελοίου δὲ χάριν τούτῳ ἐχρήσατο.

ΠΡΟΚΑΛΟΥΝΤΑΙ] παρέχουσιν, εὐτρεπίζουσιν. εὐχαρῶς δὲ τῷ προκαλοῦνται ἐχρήσατο, ἵνα μᾶλλον τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπιδικαζομένους τῆς εἰρήνης δείξῃ καὶ ἐπιθυμοῦντας.

795. ΩΣ ΤΟΥΤΟΝ ΔΕΙ ΠΟΤ' ΕΝ ΑΡΚΑΔΙΑι] νικήσαντα τοὺς Πελοποννησίους δικάσαι μέχρις Ἀρκαδίας, λαμβάνοντα μισθὸν πεντώβολον ἀλλ' οὐ τριώβολον.

796. ΗΝ ΑΝΑΜΕΙΝΗι] ἐὰν ὑπομένῃ καὶ πολεμῶν μὴ ὀκνήσῃ.

797. ΕΥ ΚΑΙ ΜΙΑΡΩΣ] ἀλλήλοις ἐναντία εἰ γὰρ εὖ, πῶς μιαρῶς; εἰ δὲ μιαρῶς, πῶς εὖ; πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγει, ὅτι ἀνενδεῶς τὸ τριώβολον αὐτῶν φροντίσω καὶ ποιήσω λαμβάνειν, οὐ περιεργαζόμενος οὔτε εἰ ἀπὸ δικαίου οὔτε εἰ ἀπὸ ἀδίκου πορισθήσεται τὰ πράγματα. πιθανῶς δὲ προσφέρει τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Κλέωνος περὶ τῶν ἐνεστηκότων καὶ μελλόντων.

800. ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ] ὑπὸ τῶν περιεστώτων κακῶν καὶ τῶν τοῦ πολέμου δυσχερῶν συνεχόμενος μὴ ἐλέγχῃ τὰ σὰ κακουργήματα. ὁμίχλη δὲ ἐπὶ τοῦ τεθολωμένου ἀέρος καὶ μὴ διαυγοῦς μηδὲ λαμπροῦ τάσσεται. ὁ δὲ νοῦς ὅλος, ὅτι οὐ τῷ δήμῳ φίλα φρονῶν πείθεις αὐτὸν Ἀρκάσι πολεμεῖν, ἀλλ' ἵνα περὶ τὸν πόλεμον ἀσχολούμενος μὴ περιεργάζηται τὰ σὰ πανουργήματα, ἀλλ' εἰς σὲ κεχήνῃ, εἰς σὲ ἀποβλέπῃ καὶ πειθαρχῇ.

803. ΧΙΔΡΑ] τινὲς ἄγρια λάχανα, οἱ δὲ τὰ ὄσπρια ἢ τὰ ἐξ ὀσπρίων ἄλευρα ἢ κρῆμνα ἢ στάχυες νεογενεῖς. κυρίως δὲ τὰ ἀπὸ χλωρᾶς κριθῆς κρινόμενα ὡς σεμίδαλις ἐρεικτά. χίδρα δὲ εἴρηται παρὰ τὸ χεῖσθαι. ΑΝΑΘΑΡΡΗΣΗι δὲ θαρσαλεώτερος γένηται.

ΣΤΕΜΦΥΛΩΝ ΕΙΣ ΛΟΓΟΝ ΕΛΘΗι] καὶ προσομιλήσει τοῖς στεμφύλοις, ἢ πλησιάσει. στέμφυλα δὲ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν ἐλαιῶν ἀποπιέσματα, περιπίσματα δὲ τὰ τῶν ἀμπελῶν.

804. ΠΑΡΕΚΟΠΤΟΥ] παρήρου, ἐλυμαίνου, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παρακοπτομένων τὰ πτερὰ ὀρνέων. ἰδίως δὲ τὸν μισθὸν τῶν στρατευομένων οἱ παλαιοὶ μισθοφορὰν ἐκάλουν. φησὶν οὖν ὅτι τοῦ πολέμου ἀπαλλαγέντες ἐπιγνώσονται τὴν βλάβην, ἣν διὰ τῆς μισθοφορᾶς αὐτοὺς ἔβλαπτες, πλείονα αὐτοὺς ἀγαθὰ παραιρούμενος, ὧν ἀπολαύειν ἠδύναντο εἰρήνην ἄγοντες. ΑΓΡΟΙΚΟΣ δὲ ὀργῆς γέμων. τραχὺς δὲ, ΨΗΦΟΝ ΙΧΝΕΥΩΝ καταδικάσαι προῃρημένος.

806. ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΕΙΣ] παρακρούῃ καὶ παραλογίζῃ καὶ παραπλανᾷς, καὶ ὀνειροπολεῖς, ὀνείρους ὁρῶν. τὸ δὲ "ὦ πόλις Ἄργους" ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου, τὸ δὲ "κλύεθ' οἷα λέγει" ἀπὸ Μηδείας. τὸ δὲ σύ δεικτικῶς.

811. ΕΠΙΧΕΙΛΗ] τουτέστι χείλη μὴ ἔχουσαν. αἰνίττεται δὲ διὰ τούτου τὴν ἱστορίαν Θεμιστοκλέους, ὅτι τὴν πόλιν ἐτείχισεν, καὶ ταῦτα παρὰ γνώμην τῶν Πελοποννησίων ἀπατήσας αὐτούς. φασὶ γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων μαθόντων ἐκτειχίζεσθαι τὰς Ἀθήνας καὶ μὴ ἐπιτρεπόντων, καταστρατηγῆσαι τὸν Θεμιστοκλέα ἐπὶ τῷ δεῖξαι τοῖς Λακεδαιμονίοις ὅτι ἐπὶ τῷ κοινῷ τῆς Ἑλλάδος συμφέροντι τειχίζοιεν τὴν πόλιν. χειροτονηθεὶς δὲ πρεσβευτὴς τοῖς μὲν Ἀθηναίοις ἔδωκεν ἐντολὰς τειχίζειν πάσῃ σπουδῇ τὴν πόλιν, μὴ φειδομένους μήτε ἰδίου μήτε δημοσίου τινὸς οἰκοδομήματος, τοῖς δὲ πρεσβευταῖς προσέταξε βράδιον ἐλθεῖν εἰς τὴν Λακεδαίμονα. αὐτὸς δὲ ἀφικόμενος ἐκεῖσε, καὶ τῶν Λακεδαιμονίων ἀξιούντων αὐτὸν εἰς τὸ κοινὸν παρεῖναι καὶ λέγειν ὧν χρήζων ἀφῖκται, τὸ μὲν πρῶτον εἰς τὴν παρουσίαν ὑπερετίθετο τῶν πρέσβεων (μὴ γὰρ ἀσφαλὲς ὑπάρχειν αὐτῷ κοινὰς ἐντολὰς λαβόντι μόνον ἀποπληρῶσαι τὴν πρεσβείαν) καὶ ἤσχαλλεν ὅτι μήπω παρεγένοντο. ὡς δὲ χρόνος ἱκανὸς διεγένετο καὶ οἱ πρέσβεις παρῆσαν, ἤδη δὲ τοῦ τείχους ἱκανῶς προκεχωρηκότος τοῖς Λακεδαιμονίοις ἤγγελτο ὅτι τετειχισμέναι λοιπὸν εἶεν Ἀθῆναι, παρελθὼν ἔπειθεν αὐτοὺς μὴ ταχέως πιστεύειν τοῖς βουλομένοις εἰς ἔχθραν καταστῆσαι τὴν πόλιν, ἀλλ' ἐπιλεξαμένους αὐτῶν ἄνδρας τοὺς εὐνοίᾳ καὶ πίστει διαφέροντας ἐπόπτας ἐκπέμψαι. μέχρι δὲ τῆς ἐκείνων παρουσίας ὅμηρον αὐτὸν κατεπαγγέλλετο, κἂν τούτῳ τριβήν τινα χρόνου ἐμποιῶν. πεισθέντων οὖν Λακεδαιμονίων καὶ τοὺς μάλιστα διαφέροντας εὐνοίᾳ καὶ πίστει τῶν πολιτῶν πεμψάντων, λάθρᾳ τοῖς Ἀθηναίοις προσέταξε μὴ πρότερον τοὺς Λακεδαιμονίων ἄνδρας ὀπίσω πάλιν ἐλθεῖν ἐᾶσαι, πρὶν αὐτόν τε καὶ τοὺς συμπρέσβεις ἀπολύσωσι Πελοποννήσιοι. ἔστιν οὖν τὸ νόημα ὑπερβατόν. ὃ γὰρ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ὅστις ἐποίησε μεστὴν καὶ ὁλόκληρον ἡμῶν τὴν πόλιν ἀτείχιστον οὖσαν. ΑΛΛΩΣ. ΕΠΙΧΕΙΛΗ] ἐνδεᾶ· ἐπιχειλὲς γὰρ μέτρον λέγεται τὸ καὶ μὴ πλῆρες ἀλλ' ἀπομεστούμενον. αἰνίττεται δὲ ὅτι αὐτὸς τὴν πόλιν ἐτείχισε.

812. ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΡΙΣΤΩΣΗι] καὶ πρὸς τούτοις ἄριστα τῇ πόλει ἐχούσῃ. ἔπαιξε δὲ τὸ ἀριστώσῃ πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα.

ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ] καὶ τὸν Πειραιᾶ γὰρ ἐτείχισεν, ὃς ἀπεῖχε τῆς πόλεως σταδίους

λέ, παρὰ θάλατταν ὤν. ἔπαιξε τὸ ἀριστώσῃ πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα. πρὸς ὃ ἐπιφέρει καὶ τὸ ἰχθῦς προσέθηκεν.

ΠΡΟΣΕΜΑΞΕ] προσέθηκε, προσεκόλλησεν. μάττειν γὰρ λέγεται τὸ ἀναμιγνύναι καὶ φυρᾶν καὶ εἰς ἓν συνάγειν. ἑξῆς οὖν τὸ μάττειν προσήνεγκε διὰ τὸ προειρηκέναι ἀριστώσῃ. αἰνίττεται δὲ διὰ τούτων τὰ μακρὰ τείχη παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καλούμενα. μακρὰ δὲ ἐλέγοντο διὰ τὸ ἀπὸ τῆς πόλεως διήκειν μέχρι τοῦ Πειραιῶς. ΑΛΛΩΣ. ἐμπόριον ὁ Πειραιεὺς τῶν Ἀθηναίων παρὰ τῇ θαλάττῃ κείμενος, ἀπὸ πέντε τῆς πόλεως σημείων.

813. ΙΧΘΥΣ ΚΑΙΝΟΥΣ] οἷον ἐκ τοῦ Πειραιῶς ἐποίησεν αὐτὸν ἰχθύας ἔχειν· τὸν γὰρ Πειραιᾶ Θεμιστοκλῆς προσέβαλε τῇ πόλει. τὸ δὲ ΠΑΡΕΘΗΚΕ προσέθηκε, προσεκόλλησε τὰ μακρὰ τείχη.

814. ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΤΑΣ] διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου στενοχωρίαν τῶν ἀναλωμάτων καὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν σπάνιν.

815. ΔΙΑΣΧΙΖΩΝ] συστέλλων τὰ τείχη· διὰ γὰρ τὸν πόλεμον καὶ τὰ ἐπὶ τοῖς φρουροῖς ἀναλώματα καὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν σπάνιν συνέστειλαν τὰ τείχη.

816. ΦΕΥΓΕΙ] ἐξωστράκισε γὰρ τὸν Θεμιστοκλέα ὁ δῆμος.

ΣΥ Δ' ΑΧΙΛΛΕΙΩΝ] σὺ δὲ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως μετέχεις. ἐκαλοῦντο γὰρ ἀχίλλειαί τινες κριθαὶ ὡς εὐγενεῖς αὗται.

818. ΜΗ ΣΚΕΡΒΟΛΛΕ] μὴ λοιδόρει. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ κερτομεῖν. κεῖται δὲ νῦν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ μὴ ποίκιλλε. καὶ Καλλίμαχος "σκέρβολα μυθήσαντο."

819. ΕΓΚΡΥΦΙΑΖΩΝ] ἐμφωλεύων καὶ ἀποκρύπτων. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ἐλάνθανές με ῥᾳδιουργῶν περὶ πόλιν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐγκρυφίου ἄρτου μετήνεγκεν. οἷον λανθάνων καὶ ἐγκρύπτων σεαυτόν.

821. Ο ΠΟΤΑΝ ΧΑΣΜΑι] ὁπότε μετεωροφρονεῖς. οἷον περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχεις. διπλῆ δὲ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαιστικὴν δωδεκάκωλον, ὧν τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον τετράμετρα καταληκτικά, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

822. ΤΩΝ ΕΥΘΥΝΩΝ] τῶν δικαίων λογισμῶν. οἱ γὰρ χειρίσαντές τι τῶν κοινῶν καὶ διοικήσαντες τῶν ἀνηλωμένων χρημάτων εὐθύνας καὶ λογισμοὺς ἐδίδοσαν. *ΤΩΝ ΕΥΘΥΝΩΝ] τῶν τιμωριῶν. *Gl. Victor.*

ΕΚΚΑΥΛΙΖΩΝ] ἀπὸ τῶν τὰ λάχανα ἀποκλώντων τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο. οἷον ἀνασπῶν καὶ ἀναιρῶν. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· μισθὸν λαμβάνων παρὰ τῶν διοικούντων τὰ κοινὰ ἐκκόπτει αὐτῶν τὰς δίκας, ἵνα μὴ ὁ δῆμος εὐθύνας λαμβάνειν παρ' αὐτῶν δύνηται.

823. ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΖΕΙ] καταπίνει. ΚΑΜΦΟΙΝ ΧΕΙΡΟΙΝ] ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. τουτέστιν ἀπλήστως καὶ λάβρως καὶ ἀφειδῶς.

824. ΜΥΣΤΙΛΑΤΑΙ] κατατρώγει. ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μύστιλλον ἐκάλουν τὸν ἄρτον τὸν τοῖς κυσὶ παραβαλλόμενον. καὶ ἀλλαχοῦ μεμυστιλημένας ἀντὶ τοῦ κατειργασμένας ἤδη καὶ ἑτοίμους, τουτέστι μεμασημένας. ΑΛΛΩΣ. μυστίλη ὁ κοῖλος ἄρτος, ᾧ δύναταί τις καὶ ζωμὸν ἀρύσασθαι.

826. ΑΙΡΗΣΩ] φθερῶ, διελέγξω. ἔλαβε δὲ τὸ αἱρήσω ἀπὸ τοῦ χαιρήσω. ΑΛΛΩΣ. κλοπῆς συγκατηγορήσεως, καταδίκης αἴτιός σοι γενήσομαι νικήσας σε.

827. ΘΑΛΑΤΤΟΚΟΠΕΙΣ] ἐθαλαττοκράτουν γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι. ὡς τοῦ Κλέωνος συνεχῶς προφερομένου τὴν κατὰ θάλατταν δυναστείαν. ΠΛΑΤΥΓΙΖΕΙΝ δὲ κυρίως τὸ ἐπιτιθέναι πλαταγώνιον τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ καὶ παίειν τῇ δεξιᾷ καὶ ἦχον ἀποτελεῖν. ΑΛΛΩΣ. τί ταράττῃ; ἔλαβε δὲ τὴν χρῆσιν τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τῆς θαλάσσης. ἐπειδὰν γὰρ ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων ταραχθῇ τὰ κύματα, ἀλλήλοις συγκρούουσιν.

ΠΛΑΤΥΓΙΖΕΙΣ] ἄμφω μεγαλοῤῥημοσύνης δείγματα· καὶ πλατύνῃ καὶ ἀλαζονεύῃ. ἀπὸ δὲ τοῦ πλατυτέρου μέρους τῆς κώπης, ὃ τῇ θαλάττῃ μᾶλλον προσερείδεται καὶ τύπτον τὸ ὕδωρ τῇ εἰρεσίᾳ ἀπεργάζεται κτύπον, ἡ μεταφορά. ἀκολούθως δὲ τῷ θαλαττοκοπεῖς ἐπήγαγε τὸ πλατυγίζεις.

831. ΔΩΡΟΔΟΚΗΣΑΝΤΑ] ὄντως ἐδωροδόκησεν ὁ Κλέων ἐκ Μιτυλήνης. οὐ μόνον δὲ τὸ δῶρα διδόναι καὶ ἀναπείθειν, ἀλλὰ καὶ τὸ λαμβάνειν. πόλις δὲ Λέσβου τῆς νήσου Μιτυλήνη, φίλη μὲν Ἀθηναίων καὶ σύμμαχος, ὕστερον δὲ νεωτερίσασαν καὶ ἀποστᾶσαν κατέστρεψαν μὲν πάλιν οἱ Ἀθηναῖοι Χάρητος στρατηγοῦντος, συμβουλεύσαντος δὲ Κλέωνος ἐψηφίσαντο παῖδας μὲν καὶ γυναῖκας ἡβηδὸν ἀποκτεῖναι Μιτυληναίων, ἐξανδραποδίσασθαι δὲ πᾶσαν πόλιν. καὶ ναῦν ἐξέπεμψαν εὐθὺς ἀγγέλλουσαν τὰ βεβουλευμένα τῷ Χάρητι. τῇ δευτεραίᾳ δὲ μετανοοῦντας αἰσθόμενος ἐπὶ τοῖς γνωσθεῖσι Διόδοτος, εἷς καὶ αὐτὸς ὢν τῶν πολιτευομένων τότε, γενομένης δὶς τῆς ἐκκλησίας, καὶ οὐδὲν ἀντιλέγοντος τοῦ Κλέωνος, καὶ παρακελευομένου ἅπαξ τοῖς δόξασιν ἐμμένειν, παρελθὼν μεταγνῶναι τοὺς Ἀθηναίους ἔπεισεν. ἦσαν γὰρ καὶ ἄλλοι τινὲς τὰ Μιτυληναίων φρονοῦντες, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἄνδρες Μιτυληναίων κατά τινα πρεσβείαν ἀφιγμένοι πείθουσι διὰ τάχους ἑτέραν πέμψαι τριήρη, ἀπαγορεύουσαν τῷ Χάρητι μηδὲν διαπράξασθαι τῶν πρότερον ἐπε-

σταλμένων. τοὺς δὲ ναύτας τῆς δευτέρας τριήρους τῇ τε ἄλλῃ παρακλήσει καὶ δώρων ὑποσχέσει προὐτρέψαντο πάσῃ σπουδῇ περὶ τὸν πλοῦν χρήσασθαι προθύμως, ὡς ἂν τὴν προτέραν τριήρη φθάσαιεν. οἱ δὲ, ἅτε καὶ ἐπὶ χρηστὸν πλέοντες πρᾶγμα καὶ ταῖς παρακλήσεσιν εἴξαντες, τοσαύτῃ περὶ τὴν εἰρεσίαν ἐχρήσαντο σπουδῇ, ὥστε οὐκ ἔφθη καταπλεύσασα ἡ προτέρα ναῦς, καὶ ὁ Χάρης λαβὼν τὰ γράμματα καὶ ἐκείνην ἐπεισπλεῦσαι ἐκέλευσε· παρὰ τοσοῦτον κινδύνου ἡ Μιτυλήνη ἦλθεν. ἀπὸ ταύτης οὖν φησὶν αὐτὸν ἐπιδείξειν τὸ ἀργύριον εἰληφότα. λεληθότως δὲ πάλιν αὐτὸν εἰς ὠμότητα διαβάλλων τῶν τρόπων· οὐ γὰρ φέρεται λαβὼν πλὴν ὡς μνᾶς μ' παρὰ τῶν Μιτυληναίων ὁ Κλέων μισθόν. πιθανῶς δὲ ἐπλάσατο αὐτὸν εἰληφέναι, ἐπειδὴ ἐκεῖνος φησὶν αὐτὸν ἀμείβεσθαι τοῖς ἴσοις.

833. (832.) ΠΑΣΙΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ] διπλῆ καὶ εἴσθεσις οὐ κατ' ἴσον τοῖς ἀναπαίστοις εἰς ἰαμβικὰ τετράμετρα καταληκτικὰ ἱππωνάκτεια οέ. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ ἄκρῳ τοῦ τελευταίου διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. τινὲς δὲ τὰ ἑπτὰ πρῶτα κῶλα ὡς ἀντιστροφὴν εἰλήφασιν.

834. (833.) ΕΙ ΓΑΡ ΩΔ' ΕΠΟΙΣΕΙΣ] εἰ γὰρ εἰς τέλος ἐναντιούμενος αὐτῷ παραμείνῃς πρὸς τὴν γραφὴν καὶ κατηγορίας. εἰ γὰρ οὕτω κατηγορίᾳ χρήσῃ.

836. (835.) ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ Τ' ΑΡΞΕΙΣ] ἔπαιξε παρὰ τὸ θαλαττοκρατεῖν τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς νησιώτας ἔχειν ὑποτελεῖς φόρων.

837. (836.) ΕΡΓΑΣΗι] συνάξεις. τὸ δὲ ΣΕΙΩΝ οἷον διασείων καὶ ἀπαιτῶν.

838. (837.) ΛΑΒΗΝ] ἀφορμὴν, λῆμμα ὡς παλαιστής.

839. (838.) ΚΑΤΕΡΓΑΣΕΙ] νικήσεις, περιέσῃ αὐτοῦ.

ΠΛΕΥΡΑΣ ΕΧΩΝ] σῶμα ἔχων ἰσχυρὸν καὶ στεῤῥότητα. τουτέστιν ἑταιρίαν ἔχων τοιαύτην.

840. (839.) ΟΥΚ Ω 'ΓΑΘΟΙ] οὐ ταῦτα τοῦτον ἕξει τὸν τρόπον, ὡς ὑμεῖς φατὲ καὶ προσδοκᾶτε.

ΜΑ ΤΟΝ ΠΟΣΕΙΔΩ] ὅτι περὶ τριαίνης ἀκούσας εἰπόντων τῶν ἱππέων καὶ ΣΕΙΩΝ ΚΑΙ ΤΑΡΑΤΤΩΝ, τὸν Ποσειδῶνα ὄμνυσιν.

842. (841.) ΕΠΙΣΤΟΜΙΖΕΙΝ] κατασιγάζειν, ἐπὶ στόμα ἔχειν τῶν κατ' ἐμοῦ, λέγων καὶ διαβάλλων μηδὲ φωνὴν ἐᾶν παριέναι.

843. (842.) ΤΩΝ ΕΚ ΠΥΛΟΥ] πάλιν ὁ Κλέων τὰ περὶ Πύλον θρυλλεῖ καὶ Σφακτηρίαν καὶ τὰ τῶν αἰχμαλώτων. ἔθος δὲ ἦν τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων ὅπλα ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνατιθέναι. ἕως οὗ, φησίν, ἀνάκειται ἀπὸ Πύλου καὶ Σφακτηρίας ὅπλα, ἅπερ ἀνέθηκα τοῖς θεοῖς νικήσας, οὐδεὶς τῶν ἐχθρῶν τολμήσει κατ' ἐμοῦ λέγειν.

844. (843.) ΛΑΒΗΝ ΓΑΡ ΕΝΔΕΔΩΚΑΣ] κατὰ σεαυτοῦ. οἷον ἀφορμὴν κατὰ σοῦ κατηγορίας. ἀπὸ δὲ τῶν ἀσπίδων τὴν λαβὴν εἶπεν.

846. (845.) ΑΥΤΟΙΣΙ ΤΟΙΣ ΠΟΡΠΑΞΙ] σὺν αὐτοῖς τοῖς ὀχάνοις. πόρπαξ ἐν ᾧ τὴν ἀσπίδα κατέχουσιν, ὃ καλεῖται ὄχανος. περιφερὴς δὲ οὖσα ἡ ἀσπὶς ἐκινεῖτο κυκλικῶς διὰ τοῦ πόρπακος. ἀνετίθεσαν δὲ τὰ ἐκ τῶν πολέμων ὅπλα ἄνευ τῶν ὀχάνων, ἵνα μὴ ἑτοίμως ἔχωσιν αὐτοῖς χρῆσθαι. ΜΗΧΑΝΗΜΑ δὲ στρατήγημα, πανούργημα.

849. (848.) ΣΤΙΦΟΣ] σύστημα, τάξις πολεμικὴ, ἡ φάλαγξ, συστροφὴ, πλῆθος συστάσεων. τοῦτο δὲ ἔτρεφεν ὁ Κλέων, ἵνα ἔχῃ, φησί, συνερχόμενον αὐτῷ πρὸς τὴν πολιτείαν.

851. (850.) ΣΥΓΚΕΚΥΦΟΣ] συνελθόν. ἀντὶ τοῦ ὁμονοοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συμπνέουσιν. ΑΛΛΩΣ. ὁμονοοῦν. ἀντὶ τοῦ συνελθόντες αὐτῷ συμπνέουσι. ΒΡΙΜΗΣΑΙΟ δὲ ὀργισθείης· βριμᾶσθαι γὰρ τὸ ὀργίζεσθαι καὶ ἀπειλεῖν. παρὰ δέ τισι καὶ τὸ ἦχον ἀποτελεῖν, ὡς τὸ "ὑπὸ γὰρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμωμέναις ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥᾳδίως ἐλάνθανεν."

852. (851.) ΟΣΤΡΑΚΙΝΔΑ] ἔστι μὲν ὄνομα παιδιᾶς, θέλει δὲ εἰπεῖν, θελήσεις αὐτὸν ἐξοστρακισθῆναι. ὁ δὲ τρόπος τοιοῦτος τοῦ ἐξοστρακισμοῦ. προεχειροτόνει ὁ δῆμος ὄστρακον εἰσφέρων, καὶ ὅταν δόξῃ, ἐφράττετο σανίσιν ἡ ἀγορὰ καὶ κατελείποντο εἴσοδοι δέκα, δι' ὧν εἰσιόντες κατὰ φυλὰς ἐτίθεσαν ὄστρακον, ἐντιθέντες τὴν ἐπιγραφήν. ἐπεστάτουν δὲ οἵ τε θ' ἄρχοντες καὶ ἡ βουλή. ἀριθμηθέντων δὲ, ᾧ πλεῖστα γένοιτο καὶ μὴ ἐλάττω ἑξακισχιλίων, τοῦτον ἔδει ἐν δέκα ἡμέραις μεταστῆναι τῆς πόλεως· εἰ δὲ μὴ γένοιτο ἑξακισχίλια, οὐ μεθίστατο. οὐ μόνον δὲ Ἀθηναῖοι ὠστρακοφόρουν, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι καὶ Μιλήσιοι καὶ Μεγαρεῖς. σχεδὸν δὲ οἱ χαριέστατοι πάντες ὠστρακίσθησαν, Ἀριστείδης, Κίμων τῇ ἀδελφῇ Ἐλπινίκῃ συγκοιμηθεὶς καὶ διαβληθεὶς πρὸς τοὺς πολίτας, Θεμιστοκλῆς, Θουκυδίδης, Ἀλκιβιάδης. μέχρι δὲ Ὑπερβόλου ὁ ὀστρακισμὸς προελθὼν ἐπ' αὐτοῦ κατελύθη, μὴ ὑπακούσαντος τῷ νόμῳ διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν γεγενημένην τοῖς Ἀθηναίων πράγμασιν ὕστερον. παροξῦναι δὲ δεῖ τὸ ὀστρακίνδα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπὶ παιδιᾶς τασσόμενα. διαφέρει δὲ φυγῆς ὀστρακισμός, ὅτι τῶν μὲν φυγῆς ἁλόντων αἱ οὐσίαι δημεύονται,

τῶν δὲ ὀστρακισμῷ ἀποστάντων οὐκ ἀφαιρεῖται τὰ χρήματα ὁ δῆμος, καὶ τοῖς μὲν χρόνος ἐνδείκνυται καὶ τόπος, οἱ δὲ φεύγοντες οὐδέτερον τούτων ἔχουσιν. οἱ κακονούστατοι δὲ τῷ δήμῳ δοκοῦντες ἐξωστρακίζοντο καὶ κατεδικάζοντο· ὀστράκοις γὰρ ἐγράφετο τὸ ὄνομα τοῦ φευξομένου.

854. (853.) ΕΙΣΒΟΛΑΣ] τὰ σιτοφυλάκια, τὰς ἀποθήκας παραλάβοιεν φθάσαντες. ἢ εἰσβολὰς ὡσεὶ ἔλεγε τῆς χώρας. εἰσβολὰς δὲ ἔλεγον τοὺς τόπους δι' ὧν εἰσέβαλλον οἱ πολέμιοι.

855. (854.) ΕΧΟΥΣΙ ΓΑΡ ΠΟΡΠΑΚΑΣ] ὡς δέον τὰς ἀνατιθεμένας ἀσπίδας μὴ ἔχειν πόρπακας, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξεῖναι τοῖς ἐπιχειροῦσι κατὰ τοῦ δήμου ἐξ ἑτοίμου χρήσασθαι ταῖς ἀσπίσι.

856. (855.) ΚΡΟΥΣΙΔΗΜΩΝ] ἀντὶ τοῦ κρούων τῇ βοῇ. ἐλυμαίνου τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρουόμενος τῇ βοῇ. ἔστι γὰρ παρακρουσόμενον, μέτρον. ὃ λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς μέτροις παραλογιζομένων, καὶ παρακρούσασθαι ἀνατρέψαι, καὶ παράκρουσιν ἐξαπάτην, ἐμπαιγμόν.

860. (859.) ΕΝ ΤΗι ΠΟΛΕΙ ΞΥΝΙΣΤΑΜΕΝΟΝ] οὐδὲν τῶν κατὰ τῆς πόλεως λογιζομένων καὶ ὁμοῦ ἱσταμένων.

862. (861.) ΚΑΤΑΣΤΗι] κατάστασιν λάβῃ, ἐν εὐδίᾳ ᾖ. ἐπειδὴ αἱ ἐγχέλεις μὴ δυνάμεναι νήχεσθαι ἐν τῇ ἰλύϊ εἰσίν. οἱ οὖν θηρεύοντες τὸ ὕδωρ ταράττοντες ἀγρεύουσι τὰς ἐγχέλεις.

869. (868.) ΖΕΥΓΟΣ ΠΡΙΑΜΕΝΟΣ] πλείονα εὔνοιαν ἔδειξεν, ὅτι καὶ πριάμενος ἔδωκεν, ὁ δὲ ἔχων προῖκα οὐ δέδωκεν. οὐδ' εἴ τι χρήσιμον ἔχει, τῇ πόλει χαρίζεται.

871. (870.) ΤΟΙΣΙ ΔΑΚΤΥΛΟΙΣΙ] πρὸς τὸ μὴ πταίειν διὰ τὰς ἐμβάδας. ἅμα δὲ καὶ τοῖς δακτύλοις τῶν χειρῶν, διὰ τὸ μὴ κλέπτειν.

874. (873.) ΤΟΝ ΓΡΥΤΤΟΝ ΕΞΑΛΕΙΨΑΣ] οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ τὸ τυχὸν τῆς πορνείας ἐξαλείψας, παρὰ τὸν ἐν τοῖς ὄνυξι ῥύπον, ὃν λέγουσι γρῦ. οἱ δὲ, Γρύττον τινὰ ἐπὶ κιναιδίᾳ διαβάλλουσι. τῶν ἐπὶ μαλακίᾳ γὰρ διαβαλλομένων ὁ Γρύττος. ΑΛΛΩΣ. ὑγρόν τινα καὶ κατάξηρον, ὃς διὰ τὴν πολλὴν ὑγρότητα ἐν ἑταιρείοις διέτριβεν. ὁ δὲ Κλέων δημαγωγῶν θάνατον αὐτῷ ἐπέθηκε τὴν ζημίαν.

875. (874.) ΠΡΩΚΤΟΤΗΡΕΙΝ] πρωκτὸν ἐπιτηρεῖν τῶν πορνευομένων.

877. (876.) ΙΝΑ ΜΗ ΡΗΤΟΡΕΣ] ἀπείρητο γὰρ τοῖς τοιούτοις ἀγορεύειν. διαβάλλει δὲ τοὺς ῥήτορας ὡς τοιούτους.

879. (878.) ΑΜΦΙΜΑΣΧΑΛΟΥ] χειριδωτοῦ ἱματίου. οἱ δὲ, δουλικοῦ. ΑΛΛΩΣ. μικροῦ χιτωνίσκου. ἦν δὲ καὶ ἑτερομάσχαλος ὁ τῶν ἐργατῶν, οὗ τὴν μίαν μασχάλην ἔρραπτον. ΑΛΛΩΣ. ἑκατέρωθεν ἔχοντος χειρῖδας οὐ μακρὰς, ἀλλ' ἕως τῶν μασχαλῶν.

880. (879.) ΑΛΛ' ΕΓΩ ΣΟΙ] παρεπιγραφή· δίδωσι γὰρ αὐτῷ χιτῶνα.

883. (824.) ΟΥ ΜΕΙΖΟΝ ΕΙΝΑΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ] ὅτι σοφίας δόξαν ἀπηνέγκατο ὁ Θεμιστοκλῆς σαφηνίσας Ἀθηναίοις τὸν δοθέντα χρησμόν· "τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς." ἄλλων δὲ ἄλλα λεγόντων Θεμιστοκλῆς ἔφη τὰς τριήρεις λέγειν ξύλινον τεῖχος. καὶ τὸν Πειραιᾶ δὲ τειχίσας, ὡς εἴρηται, καὶ τὰ μακρὰ τείχη ποιήσας τὰ διήκοντα ἀπὸ τῆς πόλεως μέχρι τοῦ Πειραιῶς, ἐπὶ πλέον ἔδοξε σοφός.

884. (883.) ΠΙΘΗΚΙΣΜΟΙΣ] ἀπάταις καὶ κολακεύμασιν. ΑΛΛΩΣ. μιμήμασιν, ὡς καὶ αὐτοῦ ταῦτα πεποιηκότος.

ΠΕΡΙΕΛΑΥΝΕΙΣ] γράφεται παρελαύνεις.

885. (884.) ΟΤΑΝ ΧΕΣΕΙΗι] οἱ ἀνιστάμενοι ἐκ τῶν συμποσίων πρὸς τὸ ἀποπατῆσαι πολλάκις τοῖς ἀλλοτρίοις ὑποδήμασιν, ἤτοι σπεύδοντες ἢ καὶ ἀγνοοῦντες περὶ μέθην, ἐξέρχονται.

888. (887.) ΠΡΟΣΑΜΦΙΩ ΤΟΔΙ] πρὸς οἷς ἔχει ἐνδύσω. παρεπιγραφὴ δέ· δίδωσι γὰρ ὁ Κλέων αὐτῷ χιτῶνα.

889. (888.) ΒΥΡΣΗΣ ΚΑΚΙΣΤΟΝ] ἀηδισθεὶς ὁ δῆμος καὶ μυσαττόμενος τὴν ὀσμὴν τοῦ βυρσοδέψου ταῦτά φησι.

891. (890.) ΤΟΝ ΚΑΥΛΟΝ ΟΙΣΘ' ΕΚΕΙΝΟΝ] τὴν ῥίζαν τοῦ σιλφίου. σίλφιον δὲ ῥίζα κατά τινας ἡδύοσμος ἐν Λιβύῃ γινομένη, ἀρτυτικὴ καὶ θεραπευτική. καλλίστη δὲ ἡ Κυρηναϊκή. ὅτι τῷ ὀπῷ καὶ τῇ ῥίζῃ καὶ τῷ καυλῷ τοῦ σιλφίου ἐχρῶντο. ΑΛΛΩΣ. φυτάριόν ἐστι κάκοσμον. Ἀρισταῖος δὲ ὁ Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης πρῶτον τὴν ἐργασίαν τοῦ σιλφίου ἐξεῦρεν, ὥσπερ καὶ τοῦ μέλιτος.

892. (891.) ΑΞΙΟΝ] ὅτι καὶ νῦν εὔωνον καὶ ὀλίγης τιμῆς πιπρασκόμενον.

895. (894.) ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ] οἱ ἡλιασταί. τὸ μέγα δὲ δικαστήριον ἐν τῇ Ἀττικῇ ἡλιαία, καὶ οἱ δικασταὶ ἡλιασταί.

896. (895.) ΚΟΠΡΙΟΣ] κηπουρὸς, παρὰ τὴν κόπρον. ΑΛΛΩΣ. νῆσος τῆς Ἀττικῆς. ἢ τὸν κοπρολόγον λέγει.

898. (897.) ΠΥΡΡΑΝΔΡΟΥ] ἀπὸ τοῦ πυῤῥίου ἔπαιξε τὸ ὄνομα. ἦν δὲ οὗτος ὁ Πύῤῥανδρος πονηρὸς καὶ συκοφάντης. ΒΩΜΟΛΟΧΕΥΜΑΣΙ δὲ κολακεύμασιν, ἢ ἀπάταις. βωμολόχοι δέ εἰσιν οἱ περὶ τοὺς βωμοὺς λοχῶντες καὶ κρυφίως ὑποκαθήμενοι ἐπὶ τῷ ἁρπάζειν τὰ ἐπιτιθέμενα θύματα. τοῦτο δ' ἡμῖν πλεονάκις ἴσως τοῦ δέοντος εἴρηται. ΘΕΟΝ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀκουστέον.

902. (901.) ΤΡΥΒΛΙΟΝ] ὀξύβαφον.

ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὀσπρίου ἢ ἄλλου τινὸς προσφαγίου, ΜΙΣΘΟΥ εἶπε διὰ τὸν δικαστικὸν μισθόν.

903. (902.) ΚΥΛΙΧΝΙΟΝ] ἔκπωμα. ὃ νῦν λέγουσι πυξίδιον. ἔχουσι δὲ οἱ ἰατροὶ τὰ πυξίδια, ἐν οἷς προσβάλλουσι τὰ πάσματα.

906. (905.) ΚΕΡΚΟΝ] τὴν οὐράν. ἁπαλὸν δὲ καὶ τρυφερὸν τὸ τοῦ λαγοῦ ἔριον, ὥστε ἀντὶ σπόγγου χρήσασθαι. διὰ τὸ ἁπαλὸν εἶναι, ὥστε τὰς λήμας περιψῆν.

ΠΕΡΙΨΗιΝ] ἀντὶ τοῦ καταμάσσειν, ἀποσπογγίζειν. φιλονεικεῖ δὲ ἕκαστος ὑπερβαλεῖν ταῖς δωρεαῖς.

908. (907.) ΕΜΟΥ ΜΕΝ ΟΥΝ] διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς ἀμοιβαῖον μέλος τῶν ὑποκριτῶν κώλων τριάκοντα διμέτρων ἀκαταλήκτων, πλὴν τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου συνήθως καὶ τοῦ τελευταίου ἑφθημιμεροῦς. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

909. (908.) ΤΡΙΗΡΑΡΧΕΙΝ] ἀπειλεῖ λειτουργίαν αὐτῷ. λειτουργία γὰρ παρὰ Ἀθηναίοις. δαπανηρὸν δὲ τὸ τριηραρχεῖν· ἔδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐτρεπῆ, ἅπερ παρεσκεύαζεν ὁ τὴν λειτουργίαν ταύτην προβληθείς. ΑΛΛΩΣ. ἐπειδὴ οἱ στρατηγοὶ εἴ τινα εἶχον ἐχθρόν, εἰς τριηραρχίαν ἐνέβαλλον, ὅπως ἂν ὁ βίος αὐτοῦ ἀναλίσκοιτο. εἰ δέ τις ὑπερβαλλόντως ἀπεχθάνοιτο, παλαιὰς ναῦς αὐτῷ ἐδίδοσαν, ὅπως ἂν οἴκοθεν καινὰς ἀντ' αὐτῶν κατασκευάσῃ, καὶ πάντῃ ἄποροι ἐγίνοντο. ΟΥΚ ΕΦΕΞΕΙΣ δὲ ἀντὶ τοῦ οὐ παύσῃ. ΔΙΑΜΗΧΑΝΗΣΟΜΑΙ δὲ διαπράξομαι.

916. (915.) ΑΝΗΡ ΠΑΦΛΑΖΕΙ] ἐπειδὴ ἑώρα τὸν Κλέωνα κεκραγότα καὶ παφλάζοντα τῷ λόγῳ, τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο τοῦ χαλκείου ἐν τῷ πυρὶ κειμένου. ἐπειδὰν γὰρ ἴδωμεν τοῦτο ὑπερζέον, τῶν ὑποκειμένων ξύλων ὑφαιροῦμεν καὶ τοῦ ὕδατος, ἵνα μὴ ὑπερχυθέντος τοῦ ὕδατος τὸ πῦρ σβεσθῇ. χαριέντως δὲ ὡς μαγείρῳ. ΑΛΛΩΣ. ἐντεῦθεν μετὰ τὸ θ' κῶλον διακέκριται τοῖς προσώποις. εἰσὶ δὲ ἴσα ὅλα. καὶ ὅμοιον ποιεῖ τὸ ὅλον περιοδικόν. τὸ δὲ τελευταῖον ἑτέραν ἔχει διαίρεσιν, τὴν εἰς τρίμετρον καταληκτικόν. ΑΛΛΩΣ. βράσσει καὶ τετάρακται. πεποίηται παρὰ τὸ πάφλα. τὸ δὲ ἑξῆς, ἀνὴρ παφλάζει ὑπερζέων.

918. (917.) ΤΩΝ ΞΥΛΩΝ] ἐν τοῖς πλείοσι, τῶν δᾴδων. ἔδει δὲ εἰπεῖν τῶν κρεῶν. ἔστι γὰρ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἑψόντων, οἵτινες, ὅταν παφλάζῃ, τῶν ὑποκειμένων ξύλων ἀφαιροῦνται καὶ τῶν κρεῶν.

ΑΠΑΡΥΣΤΕΟΝ] ἀφαιρετέον. ΤΩΝ ΑΠΕΙΛΩΝ δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοῦ ζέματος. ἐπειδὴ τῶν ὑπερζεόντων ἀπαρύονται, ἵνα μή τι ὑπερχέηται. μαγειρικῶς δὲ ταῦτα.

919. (918.) ΤΑΥΤΗΙ] ἴσως κρεάγραν ἔδειξεν ὡς μαγείρῳ.

921. (920.) ΙΠΟΥΜΕΝΟΣ] θλιβόμενος ταῖς συντελείαις, ταῖς ἀπαιτήσεσι. πολλὰ εἰσφέρειν ἀναγκαζόμενος, πιεζόμενος.

923. (922.) ΣΠΕΥΣΩ ΣΕ] σπεύσω εἰς σὲ καὶ σπουδάσω. ἐπειδὴ οἱ στρατηγοὶ ἐχθρούς τινας ἔχοντες πένητας ἐνέγραφον τῷ πρώτῳ τῶν πλουσίων τάγματι, ὅπως μὴ ἀρκοῦντες πρὸς τὰς μεγάλας ζημίας ἄποροι γενήσωνται. ΕΥΧΟΜΑΙ δὲ καταρῶμαι. ΤΑΓΗΝΟΝ δὲ τήγανον. ΤΕΥΘΙΣ δὲ εἶδος ἰχθύος εὐτελοῦς. ΣΙΖΟΝ δὲ ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν.

929. (928.) ΜΙΛΗΣΙΩΝ] ὡς ἐκεῖθεν δωροδοκοῦντος. μέτοικοι δὲ Ἀθηναίων οἱ Μιλήσιοι.

930. (929.) ΗΝ ΚΑΤΕΡΓΑΣΗι] ἐὰν διαπράξῃς ἅπερ αὐτοῖς ἐπηγγείλω. ΜΕΘΗΚΟΙ δὲ μετέλθοι, καλῶν σε δηλονότι.

938. (937.) ΕΥ ΓΕ ΝΗ ΤΟΝ ΔΙΑ] διπλῆ καὶ τοῦ χοροῦ ἐν ἐπεισθέσει, ὧν τὸ πρῶτον ἐκ τροχαϊκῆς βάσεως καὶ ἀναπαιστικῆς, καὶ ἑφθημιμερὲς ἢ Ἰωνικόν, ἀπὸ μὲν τριμέτρου καταληκτικόν. ἀτακτότερον δὲ ἔχει τὴν τροχαϊκὴν βάσιν ἑπτάσημον. τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς κοινὸν δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικόν. ἐπίτηδες διαλελυμένως τὸν πεζὸν λόγον. ἔστι δὲ πολλὰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα.

939. ΚΑΙ ΜΟΙ ΔΟΚΕΙ] κορωνὶς ἑτέρως εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λ', ὧν τελευταῖος "ἰδού. νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

939. (940.) ΑΓΑΘΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ] ὁ ἀλλαντοπώλης δηλονότι δοκεῖ μοι, φησί, καλὸς εἶναι πολίτης, οἷος οὐδεὶς ἄλλος γένοιτο ἂν ἐν παντὶ χρόνῳ.

940. (941.) ΠΟΛΛΟΙΣ ΤΟΥ 'ΒΟΛΟΥ] τοῖς εὐώνοις, τοῖς Ἀθηναίοις. οὕτως γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν πολλῶν τοῦ ὀβολοῦ πωλουμένων.

941. (942.) ΕΣΚΟΡΟΔΙΣΑΣ] ἀήδισας καὶ ἐπίκρανας, ἢ ἐδρίμυξας, ἢ κλαῦσαι πεποίηκας. ἢ ἀπὸ τῶν τὰ σκόροδα τριβόντων.

943. (944.) ΕΜΟΙ ΤΑΜΙΕΥΣΕΙΣ] οὐκέτι ἐπιμελήσῃ τῶν ἐμῶν χρημάτων, οὐδὲ ταμίας μοι ἔσῃ, τουτέστι διοικήσεις τὰ πρυτανεῖα.

945. (946.) ΕΜΟΥ ΠΑΝΟΥΡΓΟΤΕΡΟΣ.] ἑαυτὸν διαβάλλει ὁ Κλέων, ἐκείνῳ ψόγον ἐπιφέρειν βουλόμενος. ὁ δακτύλιος δὲ, ὃν ἐφόρει τῆς ἀρχῆς ὄντα σημεῖον.

949. (950.) ΔΗΜΟΥ ΒΟΕΙΟΥ] παρὰ τὸν δῆμον ἐποίησε δημὸν ὀξυτόνως. ἐπει-

δὴ τῷ θρίῳ περιβάλλοντες τὸ λίπος ὤπτων. θρῖον δὲ τὸ τῆς συκῆς φύλλον. ὀλίγον οὖν δεῖ τῷ τόνῳ παρεγκλίνειν τοῦτο τὸ ὄνομα. λέγει δὲ καὶ ταῦτα, ἐπειδὴ ὡς ἀναίσθητον διαβάλλει τὸν δῆμον. ΑΛΛΩΣ. λίπους βοείου. ταῦτα δὲ εἰς ἀναισθησίαν τοῦ δήμου. καὶ ἐν Σφηξίν "ἴστη βόειον δημόν." θρῖον δὲ σκεύασμά τι μετὰ ἐγκεφάλου γινόμενον.

ΘΡΙΟΝ] χόνδρος ἢ ὄρυζα ἕψεται ἢ σεμίδαλις ἀρκούντως. εἶτα ἀπυχεῖται τὸ ὕδωρ, καὶ φυρᾶται τὸ ἑψημένον μετὰ ἁπαλοῦ τυροῦ καὶ ᾠῶν ὀλίγων. εἶτα περιλαμβάνεται φύλλοις συκίνοις ὅλον, καὶ περιειλεῖται καννάβῳ ἢ παπύρῳ ἢ λίνῳ, καὶ καθίεται εἰς ζωμὸν κρεῶν ἑψημένων, ἄχρι τοῦ λαβεῖν ἱκανὴν ἕψησιν. εἶτα ἐπαίρεται ἐκ τῶν ἄλλων περιαιρεθέντων, καὶ εἰς λοπάδα νέαν ζέοντος μέλιτος ἐμβάλλεται καὶ ἑψεῖται. στρεφόμενον δὲ, ὅτε ἱκανῶς ἑψηθῇ καὶ ξανθὸν γένηται, ἐξαιρεθὲν παρατίθεται εἰς βρῶσιν, μέλιτος περιχυθέντος, ἢ ἀπὸ τοῦ ἑφθοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ ἄλλου. θρῖον δὲ καλεῖται ἀπὸ τῶν φύλλων τῆς συκῆς, ἃ οὕτω καλοῦνται. ΑΛΛΩΣ. θρῖα τὰ φύλλα τῆς συκῆς. καὶ θριόν ἐστι σκεύασμά τι παρ' Ἀθηναίοις, ὃ περιλαμβάνει ὕειον στέαρ καὶ ἐρίφειον καὶ σεμίδαλιν καὶ γάλα, καὶ λεκυθώδους ὠμὸν πρὸς τὸ πήγνυσθαι, καὶ οὕτως εἰς φύλλα συκῆς ἐμβαλλόμενον ἥδιστον ἀποτελεῖ βρῶμα. οὕτω Δίδυμος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἄλλη τις σκευασία θρῖον, ἐγκέφαλος μετὰ γάρου καὶ τυροῦ σκευαζόμενος καὶ ἑλισσόμενος ἐν φύλλοις συκῆς καὶ ὀπτώμενος. ἐπεὶ ἐπὶ φύλλων τὰ τεμάχη βαλλόμενα βαστάζονται. περὶ δὲ θρίου καὶ ἐν Βατράχοις εἴρηται ἐν τῷ "ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο."

951. (952.) ΛΑΡΟΣ ΚΕΧΗΝΩΣ] τὸν Κλέωνα λέγει παρὰ τὸ ἁρπακτικόν. ἀπὸ τούτου δὲ ὡς κλέπτην τὸν Κλέωνα διαβάλλει· καὶ ὁ λάρος γὰρ ζῶόν ἐστιν ἀδηφάγον. τὴν δὲ πέτραν διὰ τὸ βῆμα τὸ ἐν τῇ πνυκί.

953. (954.) ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ] ὡς δαπανηρὸν καὶ ἐν τρυφῇ ζῶντα κωμῳδεῖ καὶ διαβάλλει τὸν Κλεώνυμον καὶ ἅρπαγα. εἰπὼν γὰρ λάρος ἐπήνεγκε τὸν Κλεωνύμου.

954. (955.) ΤΟΥΤΟΝΙ ΛΑΒΩΝ] δακτύλιον ἄλλον δίδωσι. καὶ ἔστι παρεπιγραφή.

958. (959.) ΜΟΛΓΟΝ] Φαεινὸς, μολγὸν ἀντὶ τοῦ τυφλόν. Ἡρόδοτος δὲ ἱστορεῖ τούτους ἐπάνω τῆς Σκυθίας εἶναι. ΑΛΛΩΣ. πένητα, παρὰ τὸ ἀμέλγεσθαι καὶ ζημιοῦσθαι. ΑΛΛΩΣ. Σύμμαχος· ἔοικε χρησμός τις εἶναι. ἐν γὰρ τοῖς Γεωργοῖς οὕτως ἔχει· "ὅτῳ δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει, ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγὸν εἶναι οὐκ ἀκήκοας." Ἐρατοσθένης μολγὸν καὶ ἀμολγὸν τὸν αὐτόν· ἀμολγοὺς δὲ παρὰ τούτοις φησὶ λέγεσθαι τοὺς ἀμέλγοντας τὰ κοινά. Ἡσίοδος δὲ "μᾶζά τ' ἀμολγαίη." οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκμαῖον. παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς μόλγης ὁ μοχθηρὸς, ὥσπερ γόης. οὕτω Σωκράτης. ΑΛΛΩΣ. μολγὸν τινὲς μὲν γλαυκόν, οἱ δὲ τὸν βραδύν. οἷον ἀμολγὸν καὶ κλέπτην τῶν δημοσίων· μολγοὺς γὰρ ἔλεγον τοὺς ἐξαμέλγοντας καὶ κλέπτοντας τὰ κοινά.

959. (960.) ΨΩΛΟΝ] ψωλὸς ὁ λειπόδερμος, ὀξυτόνως, καὶ ἀκρόψωλος ὁ ἐπὶ βραχὺ τοιοῦτος. ἢ ὁ ἀσχήμων κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου. ἐνταῦθα δ' ἰδίως ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διεσκυλμένων. παρὰ δὲ Διφίλῳ ἐν τοῖς ἐναγίσμασι παραπεποίηται ἄχρι τοῦ λάρυγγος.

ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΜΥΡΡΙΝΟΥ] μέχρι τῆς κεφαλῆς, ἐπειδὴ οἱ ἄρχοντες μυῤῥίνῃ ἐστεφανοῦντο. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐσκολύφθαι τὸ αἰδοῖον εἰς τέλος καὶ ὁλόκληρον. μύρτον δὲ πεποικιλμένον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

962. (963.) ΑΛΟΥΡΓΙΔΑ] πορφυρᾶν χλανίδα. ἐπειδὴ τὸ ῥόδον πορφυροῦν, τῷ στεφάνῳ τῶν ῥόδων τὴν ἁλουργίδα ἐπήνεγκεν.

963. ΚΑΤΑΠΑΣΤΟΝ] κατάπαστος κατάμεστος, πλήρης, καταπεποικιλμένος. ΣΤΕΦΑΝΗΝ. τὸν στέφανον· σημαίνει δὲ καὶ ὄρους ἐξοχήν. *Gl. Victor.*

964. (965.) ΧΡΥΣΟΥ ΔΙΩΞΕΙΣ] τῷ διώξεις ἔχοντι λόγον πρὸς τὰ προκείμενα, ἐπήνεγκε παρὰ τὴν φωνὴν τὸ διώξεις Σμικύθην καὶ κύριον. ὥσπερ ἐν ταῖς εἰσαγωγαῖς τῶν ἐγκλημάτων κηρύττειν εἰώθασιν, ἐπειδὰν γυναικὶ ἐπιφέρεται ἔγκλημα· οὕτω γὰρ προκαλεῖσθαι εἰώθασιν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἡ δεῖνα καὶ ὁ κύριος, τουτέστιν ὁ ἀνήρ. ἅμα οὖν ὡς γυναικώδη τὸν Σμικύθην κωμῳδεῖ καὶ ἔχοντα κύριον ὡς αἱ θήλειαι. ὁ δὲ Σμικύθης Θρακῶν βασιλεύς. Κύριον δὲ, ἀντὶ τοῦ Κύρου τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ὃς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους τῆς Λυδίας πεμφθεὶς σατραπεύειν, Λακεδαιμονίοις προσθέμενος εἰς πόλεμον τὸν πρὸς Ἀθηναίους ἐχορήγησε χρήματα. ΑΛΛΩΣ. τὸν Σμικύθην κωμῳδεῖ ὡς κίναιδον. κύριον δὲ λέγει τὸν ἄνδρα· οὕτω γὰρ ἐπεγράφοντο ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἀσπασία καὶ κύριος, τουτέστιν ὁ Περικλῆς.

968. (969.) ΗΔΙΣΤΟΝ ΦΑΟΣ] κορωνίς. εἰσίασι γὰρ ὑποκριταί. καὶ ἐν εἰσθέσει τοῦ χοροῦ ἑξὰς μονοστροφικὴ τετράκωλος οὖσα τὰς περιόδους ἐκ τριῶν Γλυκωνείων ποτὲ μὲν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ποτὲ δὲ διτροχαίου, ἐν δὲ τῷ γ' καὶ χοριάμβου καὶ διιάμβου καὶ τοῦ φερεκρατείου. συνῆπται δὲ τῇ λέξει, καὶ μόνον διακέ-

κριται τὸ φερεκράτειον. ἐφθημιμερὲς δέ ἐστιν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου ἢ διτροχαίου καὶ βακχείου συγκείμενον. παράγραφοι δὲ ἁπλοῖ μὲν, έ, ἡ δὲ ϛ′ καὶ μετὰ κορωνίδος. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Εὐριπίδου.

970. (971.) ΤΟΙΣΙΝ ΑΦΙΚΝΟΥΜΕΝΟΙΣ] ἢ τοῖς μετὰ ταῦτα ἐσομένοις. ἢ καὶ τοῖς ἐπιδημοῦσι τῶν ξένων, ἵν' ἐπιδεικνύῃ τὸν Κλέωνα κἂν τούτῳ πονηρὸν, ὅτι μηδὲ τούτων φείδεται, ἀλλ' ἐπίσης ἅπαντας συκοφαντεῖ.

974. (975.) ΕΝ ΤΩι ΔΕΙΓΜΑΤΙ ΤΩΝ ΔΙΚΩΝ] Σύμμαχος· σκέψασθε τί δή ποτέ ἐστι τὸ δεῖγμα τῶν δικῶν. παρεῖται γάρ, φησίν, εἰ μὴ τὸ δεῖγμα τόπος ἐστὶν ἐν Πειραιεῖ, ἔνθα πολλοὶ συνήγοντο ξένοι καὶ πολῖται καὶ ἐλογοποίουν. τὸ δὲ τῶν δικῶν προσέθηκεν, ἵνα διαβάλλῃ τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων. ΑΛΛΩΣ. ἐν τῷ Πειραιεῖ, ὅπου δικάζουσιν, ἐπεὶ ἐκεῖ οἱ ἔμποροι τὰ δείγματα τῶν πωλουμένων ἐτίθεσαν. ἅμα δὲ ἔσκωψε τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων.

979. (980.) ΔΟΙΔΥΞ] παροιμία "δοῖδυξ αὔξει" ἐπὶ τῶν λίαν μικρῶν. ἢ ἐπὶ τῶν αὐξανομένων, φησὶν ὁ Χρύσιππος. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν μικρὸν μενόντων εἴρηται ἡ παροιμία. ὁ γὰρ δοῖδυξ μικρός ἐστι καὶ στρογγύλος. ταῦτα δὲ ὡς πρὸς Κλέωνα πάντα. ΤΟΡΥΝΗ δὲ τὸ κινητήριον τῆς χύτρας. πανταχοῦ δὲ ἐκτείνεται, εἰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι "τορύνην τέως δὴ ξίφος ὑπεζωσμένος" καὶ αὖθις "καὶ τὰν ἐτνοδόνον τορύναν." ΤΗΣ ΤΟΜΟΥΣΙΑΣ δὲ τῆς χοιρωδείας, τῆς ἀπαιδευσίας. καὶ ὑηνία ἡ μωρία, ὡς ἀλλαχοῦ Ἀριστοφάνης "ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑηνεία." τινὲς δὲ ὑηνείαν τὴν ἐκ τῶν χοίρων δυσωδίαν φασίν, οἵπερ διαφόροις ἐδέσμασι χρώμενοι δυσώδη ἀποπατοῦσι καὶ εἰς βόρβορον διαλύονται.

983. (984.) ΟΙ ΞΥΝΕΦΟΙΤΩΝ] οἱ συμμαθόντες.

984. (985.) ΤΗΝ ΔΩΡΙΣΤΙ] τῷ ὀνόματι παίζει διὰ τὸ δωροδοκεῖσθαι. διαβάλλει οὖν αὐτὸν ὡς κλέπτην καὶ δωροδοκούμενον. Δώριος δὲ οὕτω καλεῖται μία τῶν ἁρμονιῶν, ὡς καὶ Λύδιος καὶ Φρύγιος καὶ Βοιώτιος. ΑΛΛΩΣ. οὐδεμίαν ἁρμονίαν ἄλλην θέλει μαθεῖν, μόνην δὲ τὴν τοῦ δωροδοκεῖν ἐπώνυμον.

989. (990.) ΑΡΜΟΝΙΑΝ οἱ μουσικοὶ καλοῦσι τὸ εὖ καὶ ἐπισταμένως εἶναι τὰς νευρὰς ἐν τοῖς κρούμασι τῶν ᾀσμάτων. ἐν ἤθει οὖν ταῦτά φησιν, ὅτι Κλέων ἑτέραν μουσικὴν οὐ μετεχειρίζετο οὐδὲ μανθάνειν ἐβούλετο, ταύτης δὲ μόνης μετεποιεῖτο τῆς Δωρίου διὰ τὴν αὐτοῦ δωροδοκίαν καὶ ἔμπειρος ἦν.

992. (993.) ΙΔΟΥ ΘΕΑΣΑΙ] κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ καὶ δακτυλικοὶ ἐννενήκοντα ἕξ, ὧν προτίθενται στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ιζ′· τὸ γὰρ ιέ δίμετρόν ἐστιν ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. περὶ δὲ τῶν ἑξῆς ἐν ἑκάστῃ περιόδῳ εἰρήσεται. ὁ δὲ Κλέων ἔξεισιν ἐπὶ τῶν μεταφρένων ἀγγεῖον φέρων πεπληρωμένον χρησμῶν, καὶ λέγει ὅτι τοσοῦτον ἄχθος βαστάζων ὅμως ἅπαντας ἐξάγειν οὐκ ἠδυνήθην τοὺς χρησμούς. καὶ ὁ ἕτερος ὁμοίως τὸ αὐτὸ ποιεῖ. τοῦτο γὰρ ἐπηγγελμένοι εἰσῆλθον, ἐξοίσειν τοὺς χρησμοὺς οὓς ἔχουσι περὶ τοῦ δήμου.

996. (997.) ΞΥΝΟΙΚΙΑ ΔΥΟ] δυϊκῶς ἐπήγαγε τὰ ξυνοικία. λέγονται δὲ ξυνοικίαι καὶ αἱ μικραὶ οἰκίαι, καὶ ἀποστάσεις, ἢ οὓς νῦν φανόπτας φαμέν. *ΥΠΕΡΩιΟΝ] ἀνώγαιων. *Gl. Victor.*

999. (1000.) ΓΛΑΝΙΔΟΣ] ἔπαιξε πρὸς τὴν κατάληξιν τὸν Βάκιν καὶ τὸν Γλάνιν εἰπών. ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύος ὁ γλάνις. ΓΕΡΑΙΤΕΡΟΥ δὲ συνετωτέρου.

1003. (1004.) ΣΚΟΜΒΡΩΝ] εἶδος ἰχθύων οἱ σκόμβροι, παρόμοιοι τοῖς μικροῖς θύννοις. ΝΕΩΝ δὲ νεωστὶ ταριχευμένων. ἔπαιξε δὲ ὡς μάγειρος.

1005. (1007.) ΠΕΟΣ ΔΑΚΟΙ] ἐνταῦθα οὐ τὸ σπήλαιον, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ "ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου," καὶ αὖθις "τίς τὸ πέος ἀποτεθρίακεν," καὶ ἐν Νεφέλαις "τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ."

1008. (1010.) ΩΣ ΕΝ ΝΕΦΕΛΗιΣΙΝ ΑΙΕΤΟΣ] ἐγένετο χρησμὸς τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τοῦ δήμου αὐτῶν λεγόμενος· "εὔδαιμον πτολίεθρον Ἀθηναίης ἀγελείης, πολλὰ ἰδὸν καὶ πολλὰ παθὸν καὶ πολλὰ μογῆσαν αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα." οἷον βασιλεὺς μέγας ὑπερέξεις ἁπάντων ὥσπερ ἀετὸς τῶν ὀρνέων. τούτου δὲ τοῦ χρησμοῦ οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐν Ὄρνισι καὶ Δαιταλεῦσι μέμνηται.

1009. (1011.) ΑΚΟΥΕ ΔΗ ΝΥΝ] ὁ πρῶτος στίχος ἐνταῦθα ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος, οἱ δὲ ἑξῆς ϛ′ δακτυλικοὶ ἑξάμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1011. (1013.) ΤΡΙΠΟΔΩΝ] ἐφ' ὧν ἐκαθέζετο ἡ πρόμαντις. ΕΡΙΤΙΜΩΝ δὲ πάνυ τιμίων· τὸ γὰρ ερι ἐπίῤῥημά ἐστιν ἐπιτάσεως, ὡς τὸ ἐριβώλακα καὶ ἐρικυδέα, τὴν μεγάλως ἔνδοξον. περὶ δὲ τοῦ ἐν Δελφοῖς τρίποδος εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν ἐν τοῖς εἰς τὸν Πλοῦτον λεχθέντων, οὐ χεῖρον καὶ τὰ παρὰ Πλουτάρχῳ ἱστορηθέντα παραλλήλων Σόλωνι κἀνταῦθα παραθέσθαι. τοὺς μὲν γὰρ ἁλιεῖς Κῴους, τοὺς δὲ τὸν βόλον πριαμένους ἐκ Μιλήτου ξένους ὑπάρξαι φησίν. τὸν δ' ἀναφανέντα χρυσοῦν τρίπουν Ἑλένην πλέουσαν ἐκ Τροίας αὐτόθι καταθεῖναι, χρησμοῦ τινὸς ἀναμ-

νησθεῖσαν παλαιοῦ. γενομένης δὲ τοῖς ξένοις ἄχρι πολέμου διαφορᾶς τὴν Πυθίαν ἀνελεῖν τῷ σοφωτάτῳ τὸν τρίπουν ἀποδοῦναι. ὅθεν πρῶτον μὲν πρὸς Θάλητα ἀπεστάλθαι, εἶτα πρὸς Βίαντα, τοῦ Θάλεω σοφώτερον αὐτὸν ἀποφήναντος. ἀπ' ἐκείνου δ' αὖθις εἰς ἕτερον ἀναπεμπόμενον, τέλος εἰς Θήβας ἐκ Μιλήτου κομισθέντα τῷ Ἰσμηνίῳ Ἀπόλλωνι, κατὰ δὲ Θεόφραστον τῷ ἐν Δελφοῖς, καθιερῶσθαι. εἰς ὃν δὲ ὕστατονὲ πέμφθη, τινὲς μὲν Θαλῆν, τινὲς δὲ Βίαντα, εἰσὶ δ' οἳ καὶ Σόλωνα ἱστορήκασι. ΣΩΖΕΣΘΑΙ δὲ σώζειν καὶ περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι.

1012. (1014.) ΚΑΡΧΑΡΟΔΟΝΤΑ] τραχεῖς ὀδόντας ἔχοντα. καρχαρόδοντα δὲ ὅσα στρογγύλους καὶ ἐναλλάσσοντας τοὺς ὀδόντας ἔχουσι, λέων, κύων, πάρδαλις, ἀετίδες, καὶ ἰχθύων γένος ἃ σαρκοφάγα εἰσί.

1014. (1016.) ΚΑΝ ΜΗ ΔΡΑι ΤΑΥΤΑ] κἂν μὴ ποιήσῃ ταῦτα ὁ κύων, ἀπολεῖται.

1015. (1017.) ΚΑΤΑΚΡΑΖΟΥΣΙ] καταθορυβοῦσιν. ἰδίως δὲ νῦν ἐπὶ ὀρνέων τὸ κράζειν ἀντὶ τοῦ κρώζειν. ΑΛΛΩΣ. οἱ ἄλλοι ῥήτορες κράζουσι καὶ θορυβοῦσι.

1016. (1018.) ΤΑΥΤΙ ΜΑ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑ] οἱ ἑξῆς τῶν εἰρημένων οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἐννέα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ΠΡΟ ΣΟΥ δὲ ΑΠΥΩ ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ σοῦ ὑλακτῶ.

1021. (1023.) ΩΣΠΕΡ ΘΥΡΑΣ ΣΟΥ] οἱ γὰρ ἀποκλειόμενοι κύνες τὰς θύρας περιεσθίουσι, βουλόμενοι ἑαυτοῖς ποιῆσαι ἔξοδον. Ο ΧΡΗΣΜΟΣ δ' ὁ περὶ τοῦ κυνός. ΟΔΙ ἀντὶ τοῦ ὁ ἐν τῷ χρησμῷ κύων. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι έ δακτυλικοί, ἐφ' ὧν τῷ τέλει παράγραφος.

1025. (1027.) ΑΝΔΡΑΠΟΔΙΣΤΗΝ] σωματέμπορον, τοὺς ἐλευθέρους καταδουλούμενον.

1026. (1028.) ΟΣ ΚΕΡΚΩι ΣΑΙΝΩΝ] τῇ οὐρᾷ σαίνων, οἷον ὑποτρέχων καὶ κολακεύων. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὴν παροιμίαν· "σαίνεις δάκνουσα καὶ κύων λαίθαργος εἶ." ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων δῆθεν εὐνοεῖν, ἐπιβουλευόντων δὲ λάθρᾳ. ΕΞΕΔΕΤΑΙ δὲ ἐκτρώγει. ΤΟΥΨΟΝ δὲ τὸ βρῶμα. ΑΛΛΟΣΕ δὲ ΧΑΣΚΗιΣ ἀντὶ τοῦ περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχῃς.

1028. (1030.) ΕΣ ΤΟΥΠΤΑΝΙΟΝ] ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ πρυτανεῖον εἰπεῖν, εἶπεν εἰς τοὐπτάνιον, τουτέστι τὸ μαγειρεῖον.

1029. (1031.) ΝΥΚΤΩΡ ΤΑΣ ΛΟΠΑΔΑΣ] ὅτι τοὺς φόρους τῶν νήσων καὶ τῶν πόλεων ἀφήρπαζεν. ὡς οἱ κύνες οἱ εἰς τὰ μαγειρεῖα εἰσιόντες περιλείχουσι τὰς λοπάδας καὶ τὰς χύτρας, οὕτως καὶ ὁ Κλέων, ἐάν τι τοῖς νησιώταις περιλειφθῇ, καὶ τοῦτο λαμβάνει. ΑΛΛΩΣ. ἔπαιξε πρὸς τὸ γινόμενον ὑπὸ τῶν κυνῶν. οἱ γὰρ ἁρπάσαντές τι εἰώθασιν εἰς τοὺς ἡσυχίαν ἔχοντας τόπους ἀναχωρήσαντες ἐμφορεῖσθαι.

ΚΑΙ ΤΑΣ ΝΗΣΟΥΣ ΔΙΑΛΕΙΧΩΝ] ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὰς χύτρας, παρ' ὑπόνοιαν εἶπε τὰς νήσους. τουτέστι τοὺς τῆς πόλεως πόρους διαρπάζων καὶ τοὺς νησιώτας διασείων.

1030. (1032.) ΝΗ ΤΟΝ ΠΟΣΕΙΔΩ] πρὸς τὸν ἀλλαντοπώλην ὁ λόγος. τῶν δ' ἑξῆς τούτων ἓξ στίχων ὁ μὲν ά β' ἰαμβικοί, οἱ δὲ λοιποὶ τέσσαρες δακτυλικοί. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1033. (1035.) ΚΩΝΩΨΙ] τοῖς ῥήτορσιν. ἤγουν τοῖς Μήδοις λέγει.

1034. (1036.) ΩΣ ΠΕΡΙ ΣΚΥΜΝΟΙΣ] ὡς λέων ὑπερμαχῶν σκύμνων.

1035. (1037.) ΤΕΙΧΟΣ ΠΟΙΗΣΑΣ ΞΥΛΙΝΟΝ] τὰς ναῦς φησί. μετέστησαν δὲ τότε εἰς Σαλαμῖνα· οὗτος δὲ ὁ χρησμὸς ἐπιόντος τοῦ βαρβάρου ἐδόθη. ἀγνοούντων δὲ αὐτῶν καὶ βουλομένων ξυλίνῳ τείχει τὴν πόλιν τειχίσαι, Θεμιστοκλῆς ὁ στρατηγὸς νοήσας τὸν χρησμὸν εἶπε τεῖχος τὰς ναῦς λέγειν. ἐστὶ δὲ ὁ χρησμός "τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς μοῦνον ἀπόρθητον τελέειν διὰ Παλλάδα κούρην. μὴ δὲ σύ γ' ἱπποσύνην μενέειν καὶ πεζὸν ἰόντα, νῶτον ἐπιστρέψαις· ἔτι γάρ τοι κἀντίος ἔσται. ὦ θείη Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ἤπου σκιδναμένης Δημήτερος ἢ συνιούσης."

ΠΥΡΓΟΥΣ ΣΙΔΗΡΟΥΣ] τὰ ὅπλα λέγει.

1036. (1038.) ΤΑΥΤ' ΙΣΘ' ΟΤΙ] ἐν ἐκθέσει ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι δέκα, ἐφ' ὧν τῷ τέλει παράγραφος.

1039. (1041.) ΑΝΤΙΛΕΩΝ] οὗτος πονηρὸς κωμῳδεῖται καὶ πολυπράγμων. προειρήκει δὲ ὁ Κλέων ἀντὶ τοῦ λέοντος αὐτῷ εἶναι φύλαξ.

1041. (1043.) ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΤΕΙΧΟΣ ΕΣΤΙ ΚΑΙ ΞΥΛΙΝΟΝ] ἀντὶ τοῦ ξύλων σιδηρῶν. οὕτως τὸ ἑξῆς. ΣΩΖΕΙΝ δὲ φυλάττειν. ΤΕΛΕΙΣΘΑΙ δέ φησι ΤΑ ΛΟΓΙΑ ὡς αὐτὸν δεσμεῦσαι βουλόμενος.

1044. (1046.) ΠΕΝΤΕΣΥΡΙΓΓΩι] πέντε ὀπὰς ἔχοντι, δι' ὧν οἵ τε πόδες καὶ αἱ χεῖρες καὶ ὁ τράχηλος ἐνεβάλλετο.

1046. (1048.) ΜΗ ΠΕΙΘΟΥ] οἱ ἑξῆς οὗτοι στίχοι δακτυλικοί εἰσι δέκα, ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. κορώνας δέ φησι τοὺς ἐχθρούς, ἑαυτὸν ἱέρακα. κορακῖνος δὲ εἶδος ἰχθύος· ἔπαιξε δὲ ἀντὶ τοῦ κούρους.

1048. (1050.) ΣΥΝΔΗΣΑΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ] πάλιν τὴν ἀναφορὰν ποιεῖται ἐπὶ τὴν Πύλον καὶ τὴν Σφακτηρίαν καὶ τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς τ', οὓς ἔλαβε Δημοσθένης ἐπὶ Σικελίαν ἀπιών, ἤγαγε δὲ Κλέων.

1049. (1051.) ΠΑΡΕΚΙΝΔΥΝΕΥΣΕ] πέρας γὰρ ὑπέθετο τοῖς Ἀθηναίοις ὁ Κλέων κατορθῶσαι τὸν ἐν τῇ Πύλῳ πόλεμον ἕως ἡμερῶν κʹ, καὶ θαυμάσαντες πάντες ἔλεγον αὐτὸν μεθύειν. καὶ Θουκυδίδης δέ φησιν ὅτι τῇ ἀπονοίᾳ τῆς ὑποσχέσεως ἐθαύμαζον οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἐγέλων.

1050. (1052.) ΚΕΚΡΟΠΙΔΗ] ἀπὸ Κέκροπος τοῦ διφυοῦς τὸ γένος κατάγων.

1051. (1053.) ΚΑΙ ΚΕ ΓΥΝΗ ΦΕΡΟΙ] ἡ ἱστορία τοῦτον τὸν τρόπον ἔχει. ὅτι διεφέροντο περὶ τῶν ἀριστείων ὅ τε Αἴας καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὥς φησιν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς. τὸν Νέστορα δὲ συμβουλεῦσαι τοῖς Ἕλλησι πέμψαι τινὰς ἐξ αὐτῶν ὑπὸ τὰ τείχη τῶν Τρώων, ὠτακουστήσοντας περὶ τῆς ἀνδρείας τῶν προειρημένων ἡρώων. τοὺς δὲ πεμφθέντας ἀκοῦσαι παρθένων διαφερομένων πρὸς ἀλλήλας. ὧν τὴν μὲν λέγειν "ὁ Αἴας πολὺ κρείττων ἐστὶ τοῦ Ὀδυσσέως," διερχομένην οὕτως· "Αἴας μὲν γὰρ ἄειρε καὶ ἔκφερε δηϊοτῆτος ἥρω Πηλείδην, οὐδ' ἤθελε δῖος Ὀδυσσεύς." τὴν δ' ἑτέραν ἀντειπεῖν Ἀθηνᾶς προνοίᾳ "πῶς ἐπεφωνήσω; πῶς οὐ κατὰ κόσμον ἔειπες ψεῦδος;" τοῦτο δέ, ἵνα δείξῃ ὡς Δημοσθένους τοῦ Κλέωνος τὸ κατόρθωμα. ΑΛΛΩΣ. τοῦτο ἐκ τοῦ Κύκλου ἀφείλκυσται. λέγεται δὲ ἀπὸ τῶν Τρῳάδων, κρινουσῶν τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Ὀδυσσέα. λέγεται δὲ ὅτι οὐ τὸ τοῦ Αἴαντος ἔργον, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως. ταῦτα δὲ λέγει διὰ τὰ ἐν Πύλῳ, ἃ Δημοσθένης μὲν προήνυσεν, οὗτος δὲ ἰδιοποιήσατο.

1053. (1055.) ΠΡΟ ΠΥΛΟΥ ΠΥΛΟΝ] πρὸς τὴν κατάληξιν ἔπαιξεν, ὅτι ἀεὶ προσκορής ἐστι περὶ Πύλου λέγων.

1054. (1056.) ΕΣΤΙ ΠΥΛΟΣ] τοῦτο χρησμός· "ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλη."

1055. (1057.) ΤΑΣ ΠΥΕΛΟΥΣ] τὰς ἐμβάσεις· πύελος γὰρ ὄρυγμα, ἐμβατή, ἔνθα ἀπολούονται. ἀντὶ τοῦ τὴν ἐν Πύλῳ πρᾶξιν Δημοσθένους.

1061. (1063.) Ο ΜΙΣΘΟΣ ΑΠΟΔΟΘΗΣΕΤΑΙ] ὡς τοῦ Κλέωνος ἀποστεροῦντος. ἐν ἐκθέσει δ' ἴαμβοι ἕξ· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἔπαιξε δὲ τῷ ὀνόματι διὰ τὸ συνεχῶς τῆς πόλεως μεμνῆσθαι τὸν Κλέωνα.

1062. (1064.) ΑΙΓΕΙΔΗ ΦΡΑΣΑΙ] ἐν ἐκθέσει ἐπικοὶ τρεῖς· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἀπὸ δὲ τῶν ζώων διαβάλλει τὸν Κλέωνα, ὡς ἀναιδῆ καὶ πανοῦργον.

ΜΗ ΣΕ ΔΟΛΩΣΗι] μή σε δόλῳ ὑπέλθῃ.

1063. (1065.) ΛΑΙΘΑΡΓΟΝ] λαίθαργοι κύνες λέγονται αἱ λάθρᾳ προσιοῦσαι καὶ δάκνουσαι. ΠΟΛΥΙΔΡΙΝ δέ, ὅτι πολύπειροι αἱ ἀλώπεκες. καὶ παροιμία "πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα." παρὰ δὲ τὴν παροιμίαν ἔπαιξε, "σαίνεις δάκνουσα καὶ κύων λαίθαργος εἶ." ΚΕΡΔΩ· δὲ ἡ ἀλώπηξ παρὰ τὴν κερδοσύνην, τουτέστι τὴν πανουργίαν, ὡς Εἰδοθέα Εἰδὼ καὶ Ὑψιπύλη Ὑψώ.

1064. (1066.) ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΚΥΝΑΛΩΠΗΞ] οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Φιλόστρατος. λέγει δὲ αὐτὸν καὶ πορνοβοσκὸν καὶ καλλωπιστήν.

1065. (1067.) ΟΥ ΤΟΥΤΟ ΦΗΣΙΝ] οἱ ἑξῆς οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ὀκτώ. ἑξῆς δὲ κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. λείπεται γὰρ ὅλου ποδὸς πρὸς τὴν συζυγίαν. καὶ ἑξῆς αὖ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι δύο. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

ΑΛΛΑ ΝΑΥΣ] τὰς ἐκπεμπομένας ἀπὸ τῶν νήσων ἀναπράττεσθαι τοὺς φόρους, οἱ δὲ ἐκπεμπόμενοι πολλὰ ἐκέρδαναν.

1066. (1068.) ΤΑΧΕΙΑΣ ΑΡΓΥΡΟΛΟΓΟΥΣ] πολεμίας. τὰς συλλεγούσας ἀργύριον καὶ λήμματα αὐτῷ ποιούσας. ἐλέγοντο δὲ πάραλοι καὶ σαλαμίνιαι.

1071. (1073.) ΑΛΩΠΕΚΙΟΙΣΙΝ] ὡμοίωσε, φησίν, ἀλώπηξιν αὐτούς. τοῦτο δέ φησι, παρ' ὅσον παραπλέοντες οἱ ναῦται ἐξορμῶσιν, ἔπειτα ἐπειδὰν παρίωσιν ἀμπέλους, πορθοῦσι τοὺς βότρυας διαρπάζοντες.

1074. (1076.) ΤΟΥΤΟΙΣ Ο ΜΙΣΘΟΣ] αἰνίττεται διὰ τούτων περὶ τῶν θεωρικῶν χρημάτων, ὅτι χρὴ μᾶλλον τοῖς στρατευομένοις αὐτὰ δίδοσθαι.

1075. (1077.) ΗΜΕΡΩΝ ΤΡΙΩΝ] εἰώθασιν εἰς τὸν πόλεμον ἐξιόντες οἱ στρατιῶται λαμβάνειν τροφὴν ἡμερῶν τριῶν.

1076. (1078.) ΑΛΛ' ΕΤΙ] ἐν ἐκθέσει ἐπικὰ ἑκκαίδεκα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ κορωνίς, ὡς εἴρηται. *ΕΞΑΛΕΑΣΘΑΙ] ἐκκλίνειν. *Gl. Victor.*

1077. (1079.) ΚΥΛΛΗΝΗΝ ΜΗ ΣΕ] Κυλλήνη πόλις ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας. διότι δὲ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι δῆλον ἀπὸ τῶν ἑξῆς, ἵνα παρονομάσῃ τὴν κυλλὴν χεῖρα, εἰς δωροδοκίαν καὶ διασεισμὸν διαβάλλων τὸν Κλέωνα. οἱ γὰρ διασείοντές τινας καὶ δωροδοκοῦντες κοιλαίνουσι τὴν χεῖρα, καὶ ὑποβάλλοντες ὑπὸ τὸ ἱμάτιον αἰτοῦσι.

1078. (1080.) ΤΗΝ ΤΟΥΤΟΥ ΧΕΙΡ'] ἐκ μεταφορᾶς τῶν παιδίων τῶν αἰτούντων καὶ κοιλαινόντων τὰς χεῖρας ᾐνίξατο.

1079. (1081.) ΕΜΒΑΛΕ ΚΥΛΛΗι] οἱ μάγειροι ἐπειδὰν πλάττωσί τι, λέγουσιν "ἔμβαλε τῇ λαιᾷ."

1081. (1083.) ΤΗΝ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥΣ] σεσίνωτο τὰς χεῖρας καὶ ἦν κυλλὸς ὁ Διοπείθης, τουτέστι πεπηρωμένος. κυλλοὺς δὲ Ἀττικοὶ καλοῦσιν ἐπὶ ποδῶν καὶ χειρῶν ὁμοίως. καὶ χωλοὺς τοὺς χεῖρα πεπηρωμένους. Εὔπολις "ὅτι χωλὸς εἶ

σὺ τὴν χεῖρα σφόδρα." κατὰ καιρὸν δὲ διαβάλλει αὐτὸν ὡς κλέπτην. ἦν δὲ καὶ Νικίου ἑταῖρος.

1082. (1084.) ΠΤΕΡΥΓΩΤΟΣ] πρὸς τὸν ἀετὸν ἐχρήσατο τῷ πτερυγωτῷ. χρησμὸς γὰρ ἐξέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἄρα δέοι αὐτοὺς τοσοῦτον διενεγκεῖν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ὅσον ἀετὸς τῶν πτηνῶν.

1085. (1087.) ΕΝ ΕΚΒΑΤΑΝΟΙΣ] ἐν τῇ βαρβάρων χώρᾳ· Σοῦσα γὰρ καὶ Ἐκβάτανα τῆς Περσίδος χώρας πόλεις, ὧν ἐν μὲν τῇ ἑτέρᾳ ἐχείμαζε βασιλεὺς ὁ μέγας, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἐθέριζεν. ἄρξεις οὖν, φησίν, οὐχ Ἑλλήνων μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρβάρων.

ΛΕΙΧΩΝ ΕΠΙΠΑΣΤΑ] ἐνταῦθα δι' ἐνεστῶτος, ἐν δὲ τοῖς προφθάσασι λείξας εἶπε δι' ἀορίστου. ἐν οἷς καὶ περὶ τοῦ ἐπίπαστα διείληπται. πλακοῦσι γὰρ ἐπέπασσον ἁλμυρὰ, καὶ ἐκ τούτων ἠναγκάζοντο πίνειν πολλά.

1087. (1089.) ΚΑΤΑΧΕΙΝ] ὅτι τὸ καταχεῖν οὐ πάντως ἐπὶ ὑγροῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀμβροσίαν ἐπιφέρει, ὅ ἐστι ξηρόν. ΑΡΥΤΑΙΝΑ δὲ χαλκοῦν σκεῦος, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς λύχνους.

ΠΛΟΥΘΥΓΙΕΙΑΝ] ἴσως αἰνίττεται τοὺς δοθέντας Μυσκέλῳ καὶ Ἀρχίᾳ, τῷ μὲν Κρότωνα, τῷ δὲ Συρακούσας κτίζειν μέλλουσι καὶ φήμην ἀγαθὴν λαβεῖν αἰτουμένοις, οὕτως ἔχοντας χρησμούς· "χώρας καὶ πόλεως οἰκήτορα λαὸν ἔχοντες ἤλθετ' ἐρησόμενοι Φοῖβον τίνα γαῖαν ἵκησθε. ἀλλ' ἄγε δὴ φράζεσθ', ἀγαθῶν πότερόν κεν ἕλοισθε πλοῦτον ἔχειν κτεάνων ἢ τερπνοτάτην ὑγίειαν." ὁ μὲν οὖν Μύσκελλος ὑγίειαν εἵλετο, Ἀρχίου πλοῦτον ἑλομένου. ὅθεν, φασί, Κροτωνιᾶται μὲν ὑγιεινότεροι, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν ἀθλητῶν πολλῶν καὶ ἀγαθῶν μήτηρ ἐγένετο· καὶ τὸ Κρότωνος δὲ ὑγιέστερος ὁ Γεωγράφος φησὶν ἐντεῦθεν εἰλῆφθαι, ὡς τῶν Κροτωνιατῶν εὐρώστων ὄντων. ἡ δὲ Συρακουσίων πόλις παμπλούσιος ἐγένετο, ὧν καὶ ἡ δεκάτη ὡς πάνυ πολλὴ παροιμιάζεται. ὧν οὖν ἑκάτερον τοῖς συγχρηστηριασθεῖσι τῶν οἰκιστῶν εἰς εὐδαιμονίαν ὧν ἔμελλον οἰκίζειν πόλεων ἀποχρῆν ἔδοξεν, ἄμφω δὴ ταῦτα τὴν θεὸν ὁ ἀλλαντοπώλης ὄναρ ἐθεάσατο τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων χαριζομένην, τὸν Ἀρχίου πλοῦτον καὶ τὴν Μυσκέλλου ὑγίειαν εἰς ἓν συναγαγὼν καὶ πλουθυγίειαν συνθέμενος.

1089. (1091.) ΕΚ ΠΟΛΕΩΣ ΕΛΘΕΙΝ] ἐκ τῆς ἀκροπόλεως. ΓΛΑΥΞ δὲ ἱερὸν ὄρνεον Ἀθηνᾶς, ἐπιχωριάζον ἐν Λαυρείῳ τῆς Ἀττικῆς, ὅπου γίνονται χρυσᾶ μέταλλα. ταύτης ἡ πτῆσις εἰς νίκης σύμβολον ἐλογίζετο. ὅθεν καὶ παροιμίαι, γλαῦκας ἐς Ἀθήνας, γλαῦκες Λαυριωτικαί, καί, γλαὺξ ἵπταται. ἐντετύπωτο δὲ τῷ Ἀττικῷ χρυσῷ νομίσματι.

1090. (1092.) ΑΡΥΒΑΛΛΩι] πλεκτόν τι βαλλάντιον, ὅπερ ἑλκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται, παρὰ τὸ ἀρύειν καὶ βάλλειν. χεῖσθαι δὲ λέγεται οὐ μόνον τὰ ὑγρὰ ἀλλὰ καὶ στερεὰ, ὃ καὶ νῦν ἐπὶ ἀμβροσίας ἔταξεν.

1092. (1094.) ΙΟΥ ΙΟΥ] ἔκθεσις τῆς κορωνίδος ἐκ στίχων ἰαμβικῶν, ὧν προτίθεται τὸ παρὸν κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. οἱ δέ εἰσι τρίμετροι ιδʹ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.

1095. (1096.) ΓΕΡΟΝΤΑΓΩΓΕΙΝ] ἔπαιξε παρὰ τὸ παιδαγωγεῖν. τοῦτο δὲ λέγει ὁ δῆμος, ὡς τοῦ Κλέωνος κατεγνωσμένου. ὅλον δὲ τὸ ἰαμβικὸν παρῴδησεν ἀπὸ τοῦ Πηλέως Σοφοκλέους, ὃ δὴ καὶ ἐν Νεφέλαις παρέθημεν ἐν τῷ "δὶς παῖδες οἱ γέροντες."

1099. (1100.) ΘΟΥΦΑΝΟΥΣ] ὡς κόλακα κωμῳδεῖ τοῦτον καὶ ἀπατεῶνα καὶ τῷ Κλέωνι συνόντα διὰ κολακείαν. ἦν δὲ ὑπογραμματεύς. ΔΙΑΜΕΜΑΓΜΕΝΑΣ δὲ πεφυρμένας.

1102. (1103.) ΚΑΙ ΤΟΥΨΟΝ] καὶ τὸ ὄψον· ἐκάλουν δὲ τὸ ἰχθύδιον. τὸ δὲ ἑξῆς, μόνον τῷ ἐσθίειν σχόλαζε· τοιαύτην γὰρ ἐγώ σοι ἀφθονίαν παρέξω.

1103. (1104.) ΑΝΥΣΑΤΕ] ἔργῳ πληρώσατε καὶ μὴ λόγοις μόνοις ἐπαγγέλλεσθε.

1105. (1106.) ΤΑΣ ΗΝΙΑΣ] τροπικῶς ἀπὸ τῶν ἁρμάτων· ταῖς γὰρ ἡνίαις ἡνιοχοῦνται οἱ ἵπποι, καὶ οἱ δῆμοι διὰ τῶν πολιτευομένων.

1106. (1107.) ΤΡΕΧΟΙΜ' ΑΝ ΗΔΗ] ἐγγύθεν ἀπὸ τοῦ τὰς ἡνίας τὸ τρέχοιμ' ἐπήγαγεν. διαβάλλει δὲ πάλιν τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἥττονας κέρδους.

1107. (1108.) Ω ΔΗΜΕ] διπλῆ καὶ εἴσθεσις καὶ μέλος μονοστροφικὸν ἀμοιβαῖον περιόδων τεσσάρων, ἐναλλὰξ τοῦ χοροῦ ἐν ἐκθέσει. δεκάκωλοι δέ εἰσιν αἱ περίοδοι. Ἰωνικὸν δὲ ἀπὸ μείζονος τὸ μέτρον. ὧν τὰ μέν ἐστιν ἑφθημιμερῆ, δύο δὲ ἡμιόλια, τὸ τέταρτον καὶ τὸ δέκατον. εὕρηται δὲ κατὰ τὴν πρώτην χώραν καὶ παίων ἀντ' Ἰωνικοῦ, ἐν δέ τισι καὶ διτρόχαιος. ἐφ' ἑκάστῃ περιόδῳ παράγραφος. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τετάρτης παράγραφος καὶ κορωνίς.

1117. (1118.) ΝΟΥΣ ΟΥΚ ΕΝΙ ΤΑΙΣ ΚΟΜΑΙΣ] οἷον ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ὑμῶν. ὅτι ἐκόμων οἱ ἱππεῖς. ἐγκέφαλος οὐκ ἔστιν ὑμῖν, οὐδὲ ἐστὲ φρενήρεις.

1120. (1121.) ΗΛΙΘΙΑΖΩ] ἀναισθητῶ, προσποιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι· ἀναίσθητοι γὰρ οἱ λίθοι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνοηταίνω.

1122. (1123.) ΒΡΥΛΛΩΝ] ἐξαπατώμενος ὑπό τινων καὶ μεθύων. Σύμμαχος δὲ

ὑποπίνων, ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς.

1124. (1125.) ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ] τὸν προϊστάμενον τοῦ δήμου, τουτέστι δημαγωγόν.

1125. (1126.) ΠΛΕΩΣ] Φαεινὸς, ἀντὶ τοῦ πλήρης. τουτέστιν ὅταν ηὐξῆσθαι δοκῇ καὶ μέγας εἶναι.

1126. (1127.) ΑΡΑΣ ΕΠΑΤΑΞΑ] κατέβαλον, ἐκ μεγάλου καὶ λαμπροῦ ταπεινὸν ἐποίησα. τουτέστιν ἐάσας πλουτῆσαι ὕστερον πένητα ἐποίησα.

1128. (1129.) ΠΥΚΝΟΤΗΣ] σύνεσις, φρόνησις. εἰ συνεχῶς καὶ περὶ πάντας οὕτω φρονοίης.

1132. (1133.) ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ] λείπει βοῦς ἢ ταύρους ἢ ἀλλ' ὅτι τοιοῦτον θῦμα. δημοσίους δὲ τοὺς λεγομένους φαρμακούς, οἵπερ καθαίρουσι τὰς πόλεις τῷ ἑαυτῶν φόνῳ. ἢ τοὺς δημοσίᾳ καὶ ὑπὸ τῆς πόλεως τρεφομένους. ἔτρεφον γάρ τινας Ἀθηναῖοι λίαν ἀγεννεῖς καὶ ἀχρήστους, καὶ ἐν καιρῷ συμφορᾶς τινὸς ἐπελθούσης τῇ πόλει, λοιμοῦ λέγω ἢ τοιούτου τινός, ἔθυον τούτους ἕνεκα τοῦ καθαρθῆναι τοῦ μιάσματος· οὓς καὶ ἐπωνόμαζον καθάρματα. καὶ ἐν Βατράχοις "οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν."

1133. (1134.) ΟΤΑΝ ΜΗ ΣΟΙ ΤΥΧΗι] τροπικῶς. ὅταν μή σοι τυχὸν πόρος χρημάτων ᾖ.

1135. (1136.) ΠΑΧΥΣ] πλούσιος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χοίρων. ΕΠΙΔΕΙΠΝΕΙΣ δὲ δημεύεις αὐτῶν τὰς οὐσίας· παρέλκει δὲ ἡ ἐπί. ἢ παρὰ τὸ εἰκός. κάλλιον δὲ, ἐπὶ τῷ θῦσαι δειπνεῖς.

1138. (1139.) ΠΕΡΙΕΧΟΜΑΙ] ἐνεδρεύω, ἐξαπατῶ. ἢ σοφίζομαι καὶ ὑπέρχομαι.

1142. (1143.) ΟΥΔΕ ΔΟΚΩΝ ΟΡΑιΝ] οὐδὲ προσποιούμενος εἰδέναι ἅπερ ἠδίκουν.

1145. (1146.) ΑΤΤ' ΑΝ ΚΕΚΛΟΦΩΣΙ] ὅσα ἂν κεκλοφότες ὦσι.

1146. (1147.) ΚΗΜΟΝ] κημὸς ὁ κάδος τῶν δικαστικῶν, ἔνθα ἔβαλλον τὰς ψήφους. ΑΛΛΩΣ. κημὸς ὁ ἐπὶ τοῦ καδίσκου, εἰς ὃν τὰς ψήφους καθίεσαν τοῖς δικαστηρίοις. Κρατῖνος δὲ αὐτὸν ἐν Νόμοις σχοίνινον ἠθμὸν καλεῖ· τοιοῦτος γὰρ ἐγίνετο καὶ ἦν παρόμοιος χώνῃ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ. ὕστερον δὲ ἀμφότεροι δύο ἵσταντο ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ μὲν χαλκοῦς, ὁ δὲ ξύλινος, καὶ ὁ μὲν κύριος ἦν, ὁ δὲ ἄκυρος. ἔχει δὲ καὶ ὁ χαλκοῦς, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, διεῤῥινημένον ἐπίθεμα, εἰς τὸ αὐτὴν μόνην τὴν ψῆφον καθίεσθαι. πρὸς τοῦτο οὖν ὁ κημός. ἀντὶ δὲ ψήφων ταῖς χοιρίναις οἱ δικασταὶ ἐχρῶντο· αὗται δὲ κόγχαι τινές εἰσιν, ὥς φησιν Ἐπαφρόδιτος ἐν ταῖς λέξεσιν. καὶ ὁ τοῖς ἵπποις δὲ περιτιθέμενος οὕτως ἐκαλεῖτο κημὸς, ὁ καλούμενος φιμὸς, ὡς Ξενοφῶν ἐν τοῖς περὶ ἱππικῆς. πλέγμα τι ἐκ σχοινίων γινόμενον ὅμοιον ἠθμῷ, ᾧ τὰς πορφύρας λαμβάνουσιν, εἰς ὃ αἱ πορφύραι καὶ τὰ κογχύλια εἰσέρπουσιν. ἐν αὐτοῖς δὲ τούτοις ἐστὶ καὶ τὸ δέλεαρ, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς, παρατιθέμενος τὰ ἐκ Πηλέως Σοφοκλέους "κημοῖσι πλεκταῖς πορφύρας φθείρει γένος." Αἰσχύλος ἐν Λυκούργῳ ἀλληγορικῶς τοὺς δεσμοὺς κημοὺς εἴρηκε διὰ τούτων· "καὶ τούσδε κημοὺς στόματος." ΑΛΛΩΣ. Φαεινός· κημὸς ὁ χάβος ὁ περιτιθέμενος τοῖς ἵπποις. καὶ κημῶσαι τὸ συγκλεῖσαι. καὶ οἱ ἰατροὶ κημῶσαι λέγουσι τὸ τὸν ὀφθαλμὸν μῦσαι. ΑΛΛΩΣ. κημὸς ἐκαλεῖτο τὸ πλέγμα τὸ ἐπιτιθέμενον τῷ κάδῳ, δι' οὗ οἱ δικασταὶ καθίεσαν τὰς ψήφους. ΑΛΛΩΣ. κημὸς πλέγμα κωνοειδὲς, δι' οὗ καθιᾶσιν οἱ δικασταὶ τὴν ψῆφον εἰς τὸν κάδον. καὶ ἀλλαχοῦ "κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς." καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐπιτιθέμενον. καὶ γυναικεῖον προκόσμημα. καὶ αἱ αὐλητικαὶ φορβειαί. καὶ κρίκου τι γένος. καὶ πόα τις, καὶ ὄσπριόν τι παρὰ Θρᾳξί. καὶ μηχανικόν τι πυρφόρον μηχάνημα.

ΚΑΤΑΜΗΛΩΝ] καταμηλοῦν ἐστὶ τὸ τὴν μήλην καθίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ εἰς τὸν λαιμόν, ὡς ποιοῦσι καὶ οἱ ἐμοῦντες. τὸ ὅλον οὖν βούλεται, ὅτι καταψηφιζόμενος αὐτῶν καὶ δικάζων ἀναγκάζω ἐμεῖν τὰς κλοπάς. καταδικάζων καὶ ἐξοστρακίζων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἰατρῶν τῶν δοκιμαζόντων ἀπὸ τῆς μήλης.

1147. (1148.) ΑΠΑΓ' ΕΣ ΜΑΚΑΡΙΑΝ] κορωνὶς αὖθις ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ριδ', πλὴν τοῦ πή ἰαμβικοῦ μονομέτρου βραχυκαταλήκτου· ὧν ὁ τελευταῖος "ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχηναίων πόλει." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. γράφεται δὲ, ἔῤῥ' εἰς μακαρίαν, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ καὶ οἱ τεθνεῶτες μακαρῖται λέγονται. ΑΛΛΩΣ. Μακαρία Ἡρακλέους θυγάτηρ, ἣν Ἀθηναῖοι ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανοῦσαν πολυτελῶς ἔθαψαν. ΑΛΛΩΣ. παροιμιῶδες, βάλλ' εἰς μακαρίαν. οἱ μὲν κατ' εὐφημισμὸν ἐδέξαντο λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ βάλλ' εἰς δειλαιότητα· Μακαρίαν γὰρ ἐν ᾄδου χωρίον διατυποῦσιν. οἱ δὲ τὴν Μακαρίαν θυγατέρα φασὶ τοῦ Ἡρακλέους, ἥ γε κατὰ τὴν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας Εὐρυσθέως στρατείαν, τῶν Ἀθηναίων μὴ ἐκδιδόντων αὐτῷ τοὺς Ἡρακλείδας πρὸς τὸν τοῦ Ἐλέου βωμὸν καταφυγόντας, χρησμοῦ δοθέντος τοὺς Ἀθηναίους νικήσειν εἴ τις τῶν Ἡρακλειδῶν πρὸς θάνατον ἑκούσιον ἐκδῷ ἑαυτόν, κατέσφαξεν ἑαυτήν, ὡς ἐν Ἡρακλείδαις Εὐριπίδης, ἧς τὸν τάφον ἄνθεσι καὶ στεφά-

νοις τιμῶντες οἱ Ἀθηναῖοι, τῶν Ἀργείων ἡττηθέντων, ἐπέλεγον βάλλ' εἰς Μακαρίαν. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐπὶ τῶν κατ' ἀρετὴν διδόντων ἑαυτοὺς εἰς θάνατον ἡ παροιμία ἐλέγετο, ὕστερον δὲ ἐπὶ πάσης ἀφοσιώσεως. ΦΘΟΡΕ δὲ ὄλεθρε φθοροποιέ.

1154. (1155.) ΔΡΑΣΟΝ] Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ δράσεις.

1155. (1156.) ΑΠΟ ΒΑΛΒΙΔΩΝ] μετήνεγκεν ἀπὸ τῶν περὶ δρόμους ἁμιλλωμένων ἐν τοῖς ἀγῶσι. βαλβὶς δὲ καλεῖται τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκαρσίως ξύλον, ὃ καὶ ἀφετηρίαν καλοῦσιν· ὅπερ μετὰ τὸ ἑτοιμασθῆναι τοὺς δρομεῖς εἰς τὸ δραμεῖν ἀφαιρούμενον ἀφίεσαν τρέχειν. ΑΛΛΩΣ. ἡ ὑπὸ τὴν ὕσπληγα γινομένη γραμμὴ, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς βεβηκέναι τοὺς δρομέας βαλβὶς καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλεσθαι βάδην· πρῶτον γὰρ εἰσέρχονται βάδην, εἶτα τοῦ δρόμου ἄρχονται. ἢ ἀπὸ τοῦ ἅλλομαι ἁλμὶς ἁλβὶς, ὑπερβιβασμῷ βαλβίς. ἢ ἀπὸ τοῦ βαίνω.

1157. (1158.) ΥΠΟΘΕΙΝ] ὑποτρέχειν, ὑποσκελίζειν καὶ ἐμποδὼν ἵστασθαι.

1159. (1160.) ΕΓΩ ΘΡΥΨΟΜΑΙ] συντριβήσομαι, ἢ τρυφήσω καὶ σεμνυνοῦμαι. ΜΑΖΙΣΚΗΝ δὲ ἄρτον πεφυραμένον.

1163. (1164.) ΕΚ ΤΩΝ ΟΛΩΝ] ὀλαὶ αἱ μεθ' ἁλῶν μεμιγμέναι κριθαὶ καὶ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμεναι. πάλιν δὲ εὐφυῶς ὑπομιμνήσκει τῶν ἐν Πύλῳ.

1164. (1165.) ΜΕΜΥΣΤΙΛΗΜΕΝΑΣ] κατειργασμένας, ἤδη ἑτοίμους, τουτέστι μεμασημένας. *μυστίλη ὁ κοῖλος ψωμὸς, ψίχιον, δρὰξ χειρός. *Gl. Victor.*

1166. (1167.) ΩΣ ΜΕΓΑΝ] λεληθότως σεμνολογεῖ τὸ μέγεθος τοῦ ἀγάλματος διὰ τοῦ εἰπεῖν τὸν δάκτυλον αὐτοῦ μέγαν, ὥσπερ καὶ διὰ τοῦ εἰπεῖν ἐν χειρὶ ἐλεφαντίνῃ τὴν λευκότητα καὶ λαμπρότητα καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἕκαστος δὲ φιλονεικεῖ δεῖξαι τὴν τῆς Ἀθηνᾶς εὔνοιαν ἐν τῇ πόλει, ὡς εἰ τοῦτο δείξειε, καὶ τὴν ἑαυτοῦ οἴεται δήλην ποιῆσαι πρὸς τὴν πόλιν εὔνοιαν.

1167. (1168.) ΕΤΝΟΣ ΓΕ] ὅτι τὰ ὄσπρια ἐν τῇ ἑψήσει διαθρύπτονται. πάλιν δὲ τὸ ἐν Πύλῳ κατόρθωμα διὰ τοῦ Πυλαιμάχος.

1172. (1173.) ΥΠΕΡΕΧΕΙ ΣΟΥ] ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχεῖ καὶ ὑπερασπίζει σου. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περικεφαλαίαν, εἶπε χύτραν ὡς μάγειρος.

ΧΥΤΡΑΝ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα.

1173. (1174.) Η ΦΟΒΕΣΤΡΑΤΗ] ἡ φοβοῦσα τὸν στρατόν, ἑξῆς δὲ τὰ ἐπίθετα τῆς θεοῦ.

1175. (1176.) ΧΟΛΙΚΟΣ] χόλικες τὰ παχέα ἔντερα. χόλικος δὲ καὶ ἠνύστρου ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. ταῦτα δὲ ἐγκατώδη κρέα. ΤΟΜΟΝ δὲ οἷον τέμαχος. ΗΝΥΣΤΡΟΝ δὲ ἡ κάτω κοιλία.

1177. (1178.) Η ΓΟΡΓΟΛΟΦΑ] ἡ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργοῦς τὴν περικεφαλαίαν ἔχουσα. ΕΛΑΤΗΡ δὲ πέμματος εἶδος. τινὲς μὲν ἄζυμα, Εὐριπίδης δὲ πεπτά. ἔπαιξε δὲ τοῖς ὀνόμασι διὰ τὴν περὶ τὰ ναυτικὰ τῶν Ἀθηναίων ἐμπειρίαν.

1181. (1182.) ΕΝΤΕΡΟΝΕΙΑΝ] τὰ ἐγκοίλια. τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀνερχόμενα ξύλα ἐντερόνεια καλεῖται. ΑΛΛΩΣ. οἱ μὲν τὸ τῶν νεῶν ἔδαφος, οἱ δὲ τὰ ἐγκοίλια. βέλτιον δὲ τὴν τῶν ἐγκοιλίων ὕλην λέγειν. ταῦτα δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου προπαροξύνει. καὶ ἡ ἐντερόνεια δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ ὤφειλε συστέλλειν τὸ α καὶ προπαροξύνεσθαι· οὕτω γὰρ τὴν ἐντερόνην Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν ἔφη. ὅπερ ἐστὶ τὸ μεσαίτατον τῆς νεὼς, ὅ ἐστι συνεκτικώτατον, ἥτις ἐστὶ τρόπις. ὑπὸ δὲ ἄλλων μήτρα καλεῖται. φησὶ δὲ ὁ κωμικός "εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονείαν ἡ θεός," εἰ μὴ ἄρα ποιητική ἐστιν ἡ ἔκτασις.

1183. (1184.) ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ] τρία μέρη ὕδατος ἐπιδεχόμενον, οἴνου δὲ δύω. ἀρίστη δὲ κρᾶσις οἴνου δύω μέρη καὶ ὕδατος τρία.

1185. (1186.) ΕΝΕΤΡΙΤΩΝΙΣΕΝ] εὐκαίρως τῷ ἐπιθέτῳ ἐχρήσατο, ἵνα παίξῃ παρὰ τὰ τρία καὶ δύο. βούλεται δὲ δηλοῦν ὅτι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ τοιοῦτον αὐτὸν ἐποίησεν, ὡς δύνασθαι τρία μέτρα φέρειν ὕδατος. ἢ ὡς ἀπὸ τῶν τριῶν κραμάτων. ἢ ὡς ἀπὸ Τρίτωνος ποταμοῦ Λιβύης, παρ' ᾧ ἐτέχθη ἡ Ἀθηνᾶ. ΒΩΜΟΛΟΧΟΝ δὲ πανοῦργον, λῃστρικόν.

1191. (1192.) ΤΑΔΕ] τὰ λαγῷα δείκνυσιν αὐτῷ, καὶ χλευάζει ὡς οὐκ ἔχοντα.

1192. (1193.) ΤΙΝΕΣ] οἱ μὲν τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἵν' ᾖ τινές, οἱ δὲ τοῦ Κλέωνος, ἵν' ᾖ ἐρωτηματικῶς τίνες.

1194. (1195.) ΠΟΥ ΠΟΥ] ὁ Ἀγοράκριτος μεθόδῳ χρῆται πρὸς Κλέωνα, καὶ ἁρπάζων τὰ τοῦ Κλέωνος λαγῷα δίδωσι τῷ δήμῳ.

ΟΥΚ ΕΑΣΕΙΣ] λείπει ἐπιφοιτῆσαι.

1197. (1198.) ΚΑΙ ΣΥ ΓΑΡ ΤΟΥΣ ΕΚ ΠΥΛΟΥ] ἥρπασας δηλονότι ἀπὸ Δημοσθένους τοῦ στρατηγοῦ.

1199. (1200.) ΤΟ ΜΕΝ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΘΕΟΥ] τοῦτο πρὸς τὴν ἀλαζονείαν τῶν δημαγωγῶν. εἰώθασι γὰρ λέγειν ὅτι ἡ μὲν θεὸς ὑπέβαλλέ μοι, ἥρπασα δὲ ἐγώ. οὕτω γὰρ οἱ δημαγωγοὶ ἀστεϊζόμενοι ἔλεγον τὰς ἑαυτῶν ἐπινοίας τῆς θεοῦ.

1202. (1203.) ΥΠΕΡΑΝΑΙΔΕΣΘΗΣΟΜΑΙ] τῇ ἀναιδείᾳ νικηθήσομαι. οἷον ἀναιδέστερός μου φανήσεται.

1207. (1208.) ΤΗΝ ΕΜΗΝ ΚΙΣΤΗΝ]

τὴν κιβωτόν. ταύτῃ δὲ διενήνοχεν, ὅτι ἡ μὲν εἰς ὑποδοχήν ἐστιν ἐδεσμάτων, ἡ δὲ ἱματίων καὶ χρυσοῦ, ἡ κιβωτός.

1212. (1213.) ΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΦΡΟΝΕΙ] ἀντὶ τοῦ δωροδοκεῖται. τὴν τοῦ ἀλλαντοπώλου δέ φησιν, ὅτι πάντα τῷ δήμῳ παρέθηκεν.

1216. (1217.) ΤΥΝΝΟΥΤΟΝΙ] συλλαβὼν τοὺς δακτύλους, φησὶ Φαεινός, ἀντὶ τοῦ μικρόν.

1221. (1222.) ΕΓΩ ΔΕ ΤΥ] τὸ τύ Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ σέ. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ δωροδοκεῖν, Δωριστὶ εἰρηκώς. τὸ δὲ ἐστεφάνιξα ἀντὶ τοῦ στεφάνοις ἐτίμησα· δημοσίᾳ γὰρ ἐτιμήθη ὁ Κλέων στεφάνῳ. μιμεῖται δὲ τοὺς εἵλωτας, ὅταν στεφανῶσι τὸν Ποσειδῶνα.

1229. ΕΙ ΤΙ ΞΥΝΟΙΣΕΙΣ] εἰ συμφωνήσεις, εἰ μεθέξῃ.

1232. (1233.) ΕΥΣΤΡΑΙΣ] ἀντὶ τοῦ φλογίστραις, ὅπου τὰ ἱερὰ θύεται. λέγει δὲ ὡς μάγειρος. ΑΛΛΩΣ. ἐν τοῖς μαγειρείοις· εὗστρα γὰρ τὸ μαδιστήριον, ἀπὸ τοῦ εὕειν καὶ φλογίζειν τοὺς χοίρους. τὸ δὲ ΗΡΜΟΤΤΟΜΗΝ ὡς πρὸς μουσικήν, ἀντὶ τοῦ ἐπαιδευόμην. ΑΛΛΩΣ. εὗστρα ἡ ὀρεινὴ κριθή. εἴρηται δὲ καὶ ἀμφίκαυτις παρὰ κωμικοῖς ἀπὸ τοῦ περικεκαῦθαι. οἱ δὲ τὴν πρώτην ἔκφυσιν τῶν πυρῶν, ἣν λήϊον προσαγορεύουσιν ὡραῖον, διὰ τὸ τοὺς πρωΐμους καέντων τῶν ἀχύρων ἐπιτηδείους εἶναι εἰς τροφήν.

1237. Ω ΦΟΙΒ' ΑΠΟΛΛΟΝ] ὁ στίχος ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.

1244. ΩΝΙΟΝ] εὔωνον. ὅπου τὸ ταριποχωλεῖον, ἀντὶ τοῦ ὅπου τὰ εὐτελῆ πωλεῖται.

1246. ΚΥΛΙΝΔΕΤ' ΕΙΣΩ] ἑαυτὸν λέγει ὁ Κλέων. ταῦτα δὲ ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. τὸ δὲ ΚΥΛΙΝΔΕΤ' ἀντὶ τοῦ κομίζετε.

1248. ΣΕ Δ' ΑΛΛΟΣ ΤΙΣ] λείπει ἀνήρ. παρῴδησε δὲ τὰ ἐξ Ἀλκήστιδος Εὐριπίδου. ἔχει δὲ οὕτως "σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται, σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως."

1250. ῾ΕΛΛΑΝΙΕ ΖΕΥ] Ἑλλάνιος Ζεὺς ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγίνῃ αὐχμοῦ ποτὲ γενομένου, ὅτε Αἰακὸς συναγαγὼν τοὺς Πανέλληνας ἐξιλεώσατο τὸν Δία. τοῦτο δὲ λέγει ὁ ἀλλαντοπώλης εἰληφὼς τὸν στέφανον. Ἑλλάνιος δὲ Ζεὺς τιμᾶται ἐν Αἰγίνῃ.

1251. ΚΑΛΛΙΝΙΚΕ] τοῦτο λέγει ὁ χορὸς πρὸς τὸν ἀλλαντοπώλην.

1253. ΦΑΝΟΣ] Σύμμαχος· φαίνεταί τις γραμματεὺς οὗτος τῶν πάνυ σπανίων, ὄνομα κύριον. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν ὡς φιλόδημον. Φαεινὸς δέ· ὁ καταγγέλλων καὶ φανερὰ ποιῶν τὰ πράγματα καὶ μηνύων. ἢ ἀπὸ τοῦ φαίνειν, ὅ ἐστι συκοφαντεῖν· *Arist. Schol.* Φανὸς γὰρ κακοπράγμων ἐγένετο φιλόνεικος γραμματεύς. ἐπὶ δήμου δὲ ὑπογραφεὺς ἐλέγετο, ὁ δὲ τοῦ βουλευτηρίου ἀντιγραφεύς. δημοσίου δὲ γενομένου, ἔγραφον ἀμφότεροι τὰ λεγόμενα.

1260. ΚΕΧΗΝΑΙΩΝ] Ἀθηναίων, ὡς ληρούντων αὐτῶν. ἔπαιξε παρὰ τὸ Ἀθηναίων. ἀπὸ δὲ τοῦ κεχηνέναι ἔλαβε τὸ ὄνομα, ὡς μετέωρα τῶν Ἀθηναίων φρονούντων.

1261. ΤΙ ΚΑΛΛΙΟΝ ΑΡΧΟΜΕΝΟΙΣΙ] τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου Πινδάρου. ἔχει δὲ οὕτως· "τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν, ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι. κορωνὶς δέ· ἐξίασι γὰρ οἱ ὑποκριταί. καὶ ἔστι συζυγία ἐπιῤῥηματική. ὡς αἱ μὲν μελικαὶ περίοδοι δεκάκωλοί εἰσι. καὶ αὐτῶν τὸ μὲν πρῶτον ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς, ἢ ἐξ ἀντισπάστου καὶ χοριάμβου δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ δὲ β' δακτυλικὸν τρίπουν εἰς δισυλλάβιαν. τὸ τρίτον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου, χοριάμβου καὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ δ' τροχαϊκὸν τρίπουν ἑφθημιμερές. τὸ ε' ἐπικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ς' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ η' προῳδικὸν δωδεκάσημον διάφορον προσέλαβε. τὸ θ' ἀναπαιστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ι' ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκυῖα. ἔχει δὲ καὶ ἀντιστροφὴν ὁμοίαν καθ' ἕκαστον ἑαυτῇ, ἧς τὸ τελευταῖον δυεῖν διπλαῖν κατ' ἄμφω τἄκρα σημειοῦται.

1265. ΜΗΔΕ ΘΟΥΜΑΝΤΙΝ] οὗτοι πένητες διεβάλλοντο. καὶ ὁ μὲν Λυσίστρατος ὡς κόλαξ, ὁ δὲ Θούμαντις ὡς πένης καὶ μάντις. δεῖ οὖν, φησί, τοὺς μὲν ἱππέας ἐπαινεῖν, ἐκείνους δὲ τοὺς πένητας μὴ διαβάλλειν.

ΑΝΕΣΤΙΟΝ] ἄοικον. *Gl. Victor.*

1268. ΘΑΛΕΡΟΙΣ ΔΑΚΡΥΟΙΣ] ἀντὶ τοῦ, μετὰ δακρύων ἱκετεύει σε τῆς πενίας ἕνεκεν, ἀπαλλαγῆναι ταύτης ἀξιῶν. ἱκετεύει δὲ ἀπτόμενος τῆς σῆς φαρέτρας διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.

1271. ΛΟΙΔΟΡΗΣΑΙ] τῆς παραβάσεως ἐστὶ μέρος τὸ ἐπίῤῥημα ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ις', ἔσω νενευκυίᾳ διπλῇ περατούμενον. ἔχει δὲ καὶ ἀντεπίῤῥημα καθ' ἕκαστον ὅμοιον ἑαυτῷ, οὗ ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. κωμῳδεῖ δὲ καὶ καθάπτεται Ἀριφράδους ὡς ἀσελγαίνοντος καὶ ἀσχημονοῦντος αἰσχρῶς καὶ παρὰ φύσιν προσιόντος ταῖς γυναιξί. τὸ δὲ τοὺς πονηροὺς λοιδορεῖσθαι τιμὴ γίνεται τοῖς ἀγαθοῖς.

1273. ΟΝ ΔΕΙ ΠΟΛΛ' ΑΚΟΥΣΑΙ] οἷον ὃν δεῖ λοιδορηθῆναι. λέγει δὲ τὸν Ἀριφράδην.

1274. ΟΥΤΟΣ ΗΝ ΕΝΔΗΛΟΣ] ὃν θέλω λέγειν ὑμῖν οὐκ ἔστιν ἐπίσημος· τούτου χάριν δι' ἑτέρου τοὺς τρόπους δηλώσειν θέλω. τοῦτο δὲ λέγει ὡς τοῦ Ἀριγνώτου γινωσκομένου, Ἀριφράδους δὲ ἀσήμου ὄντος, ἀπὸ δὲ τούτου γινωσκομένου. ΑΛΛΩΣ. τὸν Ἀριφράδην λέγει. Ἀριφράδους δὲ δύο παῖδες, Ἀρίγνωτος καὶ Ἀριφράδης ὁμώνυμος τῷ πατρί.

1275. ΑΡΙΓΝΩΤΟΝ ΓΑΡ] ἀντὶ τοῦ ἔστι γὰρ δῆλος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ οἶδεν αὐτόν. οὗτος οὖν ὁ Ἀρίγνωτος διεβάλλετο καὶ ὡς ἀρρητοποιός. Ἀρίγνωτος δὲ οὗτος κιθαρῳδὸς ἦν, διόπερ καὶ τὸν ὄρθιον νόμον ἔφη αὐτὸν εἰδέναι. δοκεῖ δὲ παροιμιώδης εἶναι ὁ λόγος, ὅστις οἶδε τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν. παρὰ τοῦτο οὖν ἐποίησεν. εἰρωνεύεται δὲ πρὸς αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἂν αὐτοῦ ἐμνήσθην χρηστοῦ ὄντος, εἰ μὴ εἶχε πονηρὸν ἀδελφόν· ὁ γὰρ Ἀρίγνωτος ὕστατος ἦν.

1276. ΟΣΤΙΣ Η ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ] Ἀρίσταρχος· παρὰ τὸ λεγόμενον, εἴ τις οἶδε τὸ λευκὸν ἢ τὸ μέλαν. οἱ δὲ λέγουσιν Ἀρίγνωτον κιθαρῳδὸν, ὃς ᾖδε τὸν ὄρθιον καλούμενον νόμον καὶ τὸν λευκόν, οἵτινες ἐθαυμάζοντο τῷ τότε χρόνῳ. ΑΛΛΩΣ. παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ φανερῶν. ὃ οὖν θέλει εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστιν· οὐδείς ἐστιν ὅστις οἶδε τὸ λευκὸν ἢ τὸ μέλαν, ὁ μὴ ἐπιστάμενος.

1278. ΤΟΥΤΟ ΜΕΝ] τὸ εἶναι δηλονότι πονηρός.

1282. ΕΝ ΚΑΣΑΥΡΙΟΙΣΙ] διχῶς, ἐν κασαλβίοις, ἀντὶ τοῦ ἐν πορνείοις.

ΤΗΝ ΑΠΟΠΤΥΣΤΟΝ ΔΡΟΣΟΝ] τὴν τῶν αἰδοίων φησί, τουτέστι τὸ σπέρμα.

1283. ΕΣΧΑΡΑΣ] τὰ χείλη τῶν γυναικείων αἰδοίων.

1284. ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΕΙΑ] μέλη Πολυμνήστου Κολοφωνίου. κιθαρῳδὸς ἦν οὗτος. κωμῳδεῖται δὲ καὶ οὗτος ἐν τοῖς αὐτοῖς. Πολύμνηστος δὲ καὶ Οἰώνιχος ὅμοιοι ἀρρητοποιοί. Κρατῖνος "καὶ Πολυμνήστει' ἀείδει, μουσικήν τε μανθάνει."

1286. ΕΚ ΤΑΥΤΟΥ] ὅτι αἰσχρὸν τὸ τούτων ποτήριον, διὰ τὸ λείχειν αὐτούς.

1288. ΦΡΟΝΤΙΣΙ ΣΥΓΓΕΓΕΝΗΜΑΙ] ἐκ τοῦ "ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα" φασί τινες Εὐπόλιδος εἶναι τὴν παράβασιν, εἴ γε φησὶν Εὔπολις "ξυνεποίησα τῷ φαλακρῷ."

1290. ΕΣΘΙΕΙ ΚΛΕΩΝΥΜΟΣ] τοῦτον ὡς δαπανηρὸν καὶ πολλάκις ἐσθίοντα διασύρει, ἅμα δὲ καὶ δειλόν. ΕΡΕΠΤΟΜΕΝΟΝ δὲ εἶπεν ἐκφαντικῶς ὡς ἐπὶ κτήνους. ΣΙΠΥΗΣ δὲ τῆς ἀρτοθήκης, οἱονεὶ σιτούνης τινὸς οὔσης. παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ τὰ σιτία ἐμβάλλεσθαι.

1295. ΙΘ' Ω ΑΝΑ] πορεύθητι. ὡς καὶ τὸ γειτνιᾶν αὐτῷ φοβουμένων τῶν ἐξωθούντων αὐτόν.

1297. ΦΑΣΙΝ ΑΛΛΗΛΑΙΣ] σωματοποιεῖ τὰς τριήρεις.

1299. ΟΥΔΕ ΠΥΝΘΑΝΕΣΘΕ] οὐδὲ αἴσθεσθε· τὸ γὰρ πυνθάνομαι παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τοῦ ἀκούειν καὶ μανθάνειν, ὡς τὸ "αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι," καὶ "πεύθετο γὰρ Κύπρον δε μέγα κλέος," καὶ "πευθόμενος ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο," καὶ "κείνου γὰρ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων." ἐν γὰρ τούτοις ἅπασιν ἐπὶ τοῦ ἀκούειν κεῖται τὸ πυνθάνεσθαι. καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας "τούτῳ συμβαλεῖν πυνθανόμενος," καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Φιλοκλέους "εὐτυχεῖτε ὅτι οὐκ ἐν μείζονι καιρῷ ἐπύθεσθε τὴν αὐτοῦ αἰσχροκέρδειαν." ὁ στίχος δὲ παρὰ τὰ ἐξ Ἀλκμαίωνος Εὐριπίδου. τὰς μηδέπω δὲ πλευσάσας παρθένους εἴρηκεν, τὰς δὲ πλευσάσας γραίας. Καρχηδὼν δὲ πόλις Θρᾴκης περὶ τὸ Βυζάντιον.

1301. ΟΞΙΝΗΝ] ὀξίδες ἃ καλοῦμεν ὀξυβάφια. ΛΥΧΝΟΠΟΙΟΣ δὲ ὁ Ὑπέρβολος. τινὲς δὲ τὰ κεράμεα, ἅ ἐστιν ὄξου δεκτικά· κεραμεὺς δὲ ὁ Ὑπέρβολος. μετὰ δὲ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Κλέωνος εὐθέως ὑπερέβαλλεν ὑπὲρ τοῦ Ὑπερβόλου. μετ' αὐτὸν γὰρ ἐπολιτεύσατο.

1303. ΗΤΙΣ ΑΝΔΡΩΝ] ἥτις ἦν οὔπω δεδομένη τριηράρχῳ μηδὲ πλεύσασα, ἀλλὰ νεωστὶ κατασκευασθεῖσα, ἣν ἄνω εἶπε παρθένον.

1305. ΤΕΡΗΔΟΝΩΝ] σηπεδόνων, ἢ σκωλήκων.

1306. ΝΑΥΦΑΝΤΗΣ] πεποίηται ταῦτα τὰ ὀνόματα παρὰ τὴν ναῦν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἄρξει.

1307. ΕΙΠΕΡ ΕΚ ΠΕΥΚΗΣ ΓΕ ΚΑΓΩ] ὡσανεὶ ἔλεγεν, εἴπερ ἐξ ἀνθρώπων εἰμὶ κἀγώ. οὐχ ἁπλῶς δὲ, ἀλλ' οἷον εἰ χολὴν ἔχω. ἀπὸ τούτου τὸ πευκεδανόν.

1309. ΕΙΣ ΤΟ ΘΗΣΕΙΟΝ] ἐνταῦθα οἱ καταφεύγοντες τῶν οἰκετῶν ἀσυλίαν εἶχον.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΕΜΝΩΝ] εἰς τὸ τῶν Ἐριννύων ἱερόν. καὶ ἐνταῦθα δὲ οἱ οἰκέται ἔφευγον.

1310. ΕΓΧΑΝΕΙΤΑΙ] καταπτύσειεν, ἐνυβρίσειεν. ΣΚΑΦΑΣ δὲ τὰ ξύλινα ἀγγεῖα. πάλιν δὲ ὡς λυχνοπώλην αὐτὸν διαβάλλει.

1313. ΕΥΦΗΜΕΙΝ ΧΡΗ] στίχοι ἐν ἐκθέσει ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ιέ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1314. ΟΙΣ Η ΠΟΛΙΣ] ὅτι φιλόδικοι ἦσαν Ἀθηναῖοι. ΠΑΙΩΝΙΖΕΙΝ δὲ ὕμνον παιᾶνα ᾄδειν.

1317. ΕΦ' ΟΤΩι ΚΝΙΣΩΜΕΝ ΑΓΥΙΑΣ] ἔθυον γὰρ πρὸ τῶν εὐαγγελίων πρὸ τῶν πυλῶν ἕκαστος. ΑΓΥΙΑΣ δὲ τοὺς

ἀγυιοὺς θεούς. ἀντὶ τοῦ θυσίας ἐπιτελοῦμεν τοῖς θεοῖς. ΑΛΛΩΣ. ἔθος ἦν τοῖς ἐν ἀγυιαῖς ἱσταμένοις θεοῖς ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις θύειν, ὡς ἂν εἰ ἀγαθαὶ εἶεν, ἐπινεύσαιεν ταύταις, εἰ δὲ τοὐναντίον, ἀποτρέψαιεν. *ΚΝΙΣΣΩΜΕΝ.] κνίσσα ἡ ἀναθυμίασις τῶν θυομένων τοῖς εἰδώλοις, ἀτμὸς, καπνὸς τῶν θυσιῶν. *Gl. Victor.*

1318. ΑΦΕΨΗΣΑΣ] καλῶς, ὡς μάγειρος. ὥσπερ ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ, τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, ὡς δ' ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, καὶ τὸν Αἴσονα, λέγων οὕτως "αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα, γῆρας ἀπυξύσασ' ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐνὶ χρυσείοισι λέβησι." Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης τὸν Ἰάσονα.

1320. ΙΟΣΤΕΦΑΝΟΙΣ] ἴῳ στεφανουμέναις. ἴον δὲ καὶ λευκὸν ἄνθος καὶ μέλαν.

1322. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΠΡΟΤΕΡΟΝ] Ἀριστείδης δὲ ὁ δίκαιος ἐπικαλούμενος καὶ Μιλτιάδης ὁ στρατηγός. οὗτος ἐν Μαραθῶνι ἐστρατήγησε. τοιοῦτος οὖν, φησίν, ὁ δῆμος ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, οἷος ἦν πολιτευομένων ἐκείνων.

1324. ΟΛΟΛΥΞΑΤΕ] εὔξασθε, ἀνευφημήσατε. καὶ Ὅμηρος "αἳ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι."

1326. Ω ΤΑΙ ΛΙΠΑΡΑΙ] ἀπὸ Πινδάρου παρῴδηται.

ΑΡΙΖΗΛΩΤΟΙ] πλήρεις, ἢ γέμουσαι κατορθωμάτων.

1328. ΤΕΤΤΙΓΟΦΟΡΟΣ] ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τὸ πάλαι τέττιξι χρυσοῖς ἀναδεῖσθαι τὴν κόμην, ὡς Θουκυδίδης. οὕτως οἱ εὐγενεῖς ἐφόρουν παῖδες καὶ ἄνδρες πλέκοντες τὴν κεφαλήν.

1329. ΟΥ ΧΟΙΡΙΝΩΝ ΟΖΩΝ] ὅτι χοιρίναις ἐχρῶντο πρότερον πρὸ τῶν ψήφων· εἰσὶ δέ τινες κόγχαι θαλάσσιαι. ΣΠΟΝΔΩΝ δὲ τῶν τῆς εἰρήνης. *ΚΑΤΑΛΕΙΠΤΟΣ κατάστακτος, ἀπὸ τοῦ καταλείβω. *Gl. Victor.*

1331. ΜΑΡΑΘΩΝΙ] εἰκότως τούτου ἐμνημόνευσεν, ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι μόνοι ἐν Μαραθῶνι τοὺς βαρβάρους ἐνίκησαν. ἡ γὰρ ἐν Σαλαμῖνι νίκη καὶ ἡ ἐν Πλαταιαῖς ἐδόκει κοινὸν ἔργον εἶναι πάντων Ἑλλήνων. ΑΛΛΩΣ. μόνου τούτου μέμνηται, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα κατορθώματα κοινῇ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ἐποίησε κατὰ τῶν βαρβάρων, τὰ δ' ἐν Μαραθῶνι μόνοι Ἀθηναῖοι.

ΤΡΟΠΑΙΟΥ] τῆς κατὰ τῶν βαρβάρων νίκης καὶ τοῦ τροπαίου οὗπερ ἔστησαν ἐν Μαραθῶνι, καταναυμαχήσαντες αὐτοὺς καὶ νικήσαντες.

1332. Ω ΦΙΛΤΑΤ' ΑΝΔΡΩΝ] ἐν ἐκθέσει ἴαμβοι τρίμετροι καταληκτικοὶ οδ', καὶ μετὰ τὸ τελευταῖον κορωνὶς ἡ τοῦ δράματος.

1334. Ω ΜΕΛΕ] τὸ ὦ μέλε οὐκ ἐπὶ βλασφημίας ἔταττον.

1337. ΕΝ ΤΗι ΕΚΚΛΗΣΙΑι] εἴ τις πρὸς χάριν λέγων κολακεύσειέ σε ἐρᾶν σου προσποιούμενος. τοιούτοις γὰρ οἱ στρατηγοὶ ἐκολάκευον τὸν δῆμον ῥήμασιν.

1341. ΑΝΩΡΤΑΛΙΖΕΣ] ἐμετεωρίζου καὶ μέγα ἐφρόνεις. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνεκουφίζου, ὠρχοῦ, ἐπῄρου, καὶ ταχέως ἐπίστευες πρὶν δοκιμάσῃς. ὀρταλίζειν δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτερύσσεσθαι ὀρνίθων. ΑΛΛΩΣ. ὄρω ἐστὶ ῥῆμα βαρύτονον, ἔνθεν "ὅτε τ' ὤρετο μητιέτα Ζεύς." ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν ὄρτος, καὶ ὀρτῶ ῥῆμα. τὸ δὲ ὀρτῶ ῥῆμα ποιεῖ τὸ ὀρτίζω, καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς ὀρταλίζω. δηλοῖ δὲ τὸ ὀρταλίζειν τὸ ἀναῤῥιπτεῖν τὰ νήπια τῶν παιδίων, οἷον ὀρούειν ποιεῖν εἰς ὕψος. κατεχρῶντο δὲ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ ἄλλης κινήσεως, ἥντινα ἔδει κινεῖσθαι.

ΚΑΚΕΡΟΥΤΙΑΣ] τὴν κεφαλὴν ἀνέτεινας δίκην τῶν κερατοφόρων ζώων. ὅτι εὐειδῆ. τινὲς δὲ μετεωρίζοντα τὴν κορυφήν. δηλοῖ δὲ τὸ γαυριᾷν· ὡς ἔλαφος, φησίν, ἠγάλλου τοῖς κέρασιν. ἀπὸ δὲ τῶν κερατοφυούντων ἡ λέξις. ἑξῆς οὖν τοῦ πτερόφυτον εἶπε τὸ κερατοφυεῖν.

1344. ΕΞΕΠΕΤΑΝΝΥΤΟ] ἐξηνοίγετο. τουτέστι ῥᾳδίως ἐπείθου τοῖς λέγουσι.

1345. ΣΚΙΑΔΙΟΝ] σκέπασμά τι, ὅπερ αἱ γυναῖκες [αἱ κανηφόροι *Victor.*] παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἔχουσι θέουσαι [εἰς τὰ Ἐλευσίνια *Victor.*] ὑπὲρ τοῦ μὴ καίεσθαι τὰς ὄψεις ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ἐκτείνεται δὲ καὶ συστέλλεται πρὸς τὸν κατεπείγοντα καιρόν.

1349. ΚΑΤΑΜΙΣΘΟΦΟΡΗΣΑΙ] εἰς μισθὸν ἀναλῶσαι, μισθὸν διδόναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τοῖς δικαστηρίοις τὸν δικαστικὸν καὶ ἐκκλησιαστικόν. ΠΑΡΑΔΡΑΜΩΝ δὲ παρευδοκιμήσας.

1351. ΤΙ ΚΥΠΤΕΙΣ] ὡς αἰσχυνθέντος αὐτοῦ. δεῖ δὲ νοεῖν ὅτι ὁ δῆμος ἀκηκοὼς ταῦτα ὑπὸ αἰδοῦς κατέκυπτε, καὶ εἰς τὴν γῆν ἀτενῶς ἀπέβλεπεν αἰδούμενος ἐφ' οἷς ἐδόκει μὴ καλῶς πράττειν.

ΟΥΧΙ ΚΑΤΑ ΧΩΡΑΝ ΜΕΝΕΙΣ] οὐκ ἐπὶ σαυτοῦ μενεῖς καὶ ἡσυχίαν σχήσεις;

1355. ΞΥΝΗΓΟΡΟΣ] προστάτης ὑπέρ τινων λέγων. *Gl. Victor.*

1357. ΕΙ ΜΗ ΚΑΤΑΓΝΩΣΕΣΘΕ] εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε.

1359. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ] τόπος Ἀθήνησι βαθύς, ὅπου καὶ τοὺς Δαρείου πρέσβεις ἔβαλον. πάντα δὲ τὰ ἐκεῖ βαλλόμενα ἀφανῆ ἐποίει.

1360. ΕΚ ΤΟΥ ΛΑΡΥΓΓΟΣ] ὅταν γὰρ κατεπόντουν τινάς, βάρος ἀπὸ τῶν

τραχήλων ἐκρέμων. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν λίθον Ὑπέρβολον εἶπεν. φαίνεται δὲ ὁ Ὑπέρβολος ἤδη εἰσβὰς τὴν πολιτείαν. λέγεται δὲ καὶ φάρυγξ.

1363. ΜΑΚΡΑΣ] πολεμίας. τὰς τριήρεις δέ φησι. τὰ δὲ στρογγύλα πλοῖα φορτηγά εἰσιν.

1365. ΥΠΟΛΙΣΠΟΙΣ] οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πάντες λεπτοὶ ἐτύγχανον τὰ ὀπίσθια ἀπὸ Θησέως. ὑπόλισπα δὲ τὰ τετριμμένα. κοινῶς γοῦν τοὺς Ἀθηναίους λισπόπυγάς φασι. καὶ πλάττονται τὸν περὶ Θησέως μῦθον, ὅτι ἑλκόμενος ὑπὸ Ἡρακλέους κατέλιπεν ἐπὶ τὴν πέτραν τὴν πυγήν. νῦν δὲ οἰκείως εἶπεν ἐπὶ τῶν ἐρεσσόντων διὰ τὴν καθέδραν λεπτοπύγων ὄντων. ΑΛΛΩΣ. ἐστενωμένοις. τοιαῦται δὲ αἱ πυγαὶ τῶν ναυτῶν διὰ τὴν συνεχῆ ἕδραν καὶ εἰρεσίαν.

1366. ΕΝ ΚΑΤΑΛΟΓΩι] ἐν τῷ καταλόγῳ, ἐν τοῖς πίναξιν, ἐφ᾽ ὧν ἐνέγραφον τῶν στρατευομένων τὰ ὀνόματα· ἐκαλοῦντο γὰρ κατάλογοι. ΚΑΤΑ ΣΠΟΥΔΑΣ δὲ, κατὰ ἄλλου σπουδήν.

1369. ΤΟΝ ΠΟΡΠΑΚΑ] δειλὸς γὰρ καὶ ῥίψασπις ὁ Κλεώνυμος, οὗ καὶ ἐν Νεφέλαις μέμνηται.

1370. ΟΥΔ᾽ ΑΓΟΡΑΣΕΙ] οὐ νῦν ἐν ἀγορᾷ διατρίψει.

1371. ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΩΝ] γύννιδες οὗτοι καὶ πιττούμενοι τὰ γένεια, λεῖοι δὲ καὶ μαλακοί.

1372. ΤΑ ᾽Ν ΤΩι ΜΥΡΩι] οὕτως Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐν μυροπωλείῳ, ἀπὸ τῶν πωλουμένων τοὺς τόπους καλοῦντες.

1374. ΦΑΙΑΞ] δεινὸς ῥήτωρ ὁ Φαίαξ οὗτος, ὡς καὶ ἀποφυγεῖν ἐπὶ θανάτῳ ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ κρινόμενος. κωμῳδεῖται δὲ ὡς παρακρούων τὰ μειράκια καὶ ἐξαπατῶν.

1375. ΣΥΝΕΡΚΤΙΚΟΣ] συνείρειν τοὺς λόγους καὶ συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως. ΠΕΡΑΝΤΙΚΟΣ δὲ πέρας ἐπιτιθεὶς τοῖς λόγοις.

1376. ΚΡΟΥΣΤΙΚΟΣ] τὰ ὦτα τῶν ἀκροωμένων κρούων τῇ σφοδρότητι τῶν λόγων.

1377. ΚΑΤΑΛΗΠΤΙΚΟΣ] προκαταλαμβανόμενος τοὺς ἀκούοντας ὥστε θόρυβον μὴ κινῆσαι.

1379. ΚΑΤΑΔΑΚΤΥΛΙΚΟΣ] ἀντὶ τοῦ συνουσιαστικὸς κατὰ τοῦ δακτυλίου τοῦ πρωκτοῦ. ΤΟΥ ΛΑΛΗΤΙΚΟΥ δὲ, τῶν λαλούντων ταῦτα, τῶν περὶ Κλεισθένη καὶ Στράτωνα. ἄδηλος δὲ ὁ στίχος, καὶ πάντες αὐτὸν ἐσημειώσαντο διὰ τὸ ἀκατάλληλον. ἄδηλον γὰρ τίς τίνι λέγει.

1381. ΟΚΛΑΔΙΑΣ συγκεκλασμένος δίφρος καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος.

1382. ΕΝΟΡΧΗΝ] ἐπειδὴ παρὰ τοῖς βαρβάροις σπάδωνες, οὗτος ἐνόρχην δίδωσι.

1383. ΤΟΥΤΟΝ] τὸν παῖδα. παῖζει δέ. πέραινε καὶ κύφειν ποίει, κακεμφάτως.

1385. ΤΡΙΑΚΟΝΤΟΥΤΙΔΑΣ] πόρνας εἰσφέρει. διὸ καὶ φησὶν "ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι," τουτέστιν εἰς συνουσίαν λαβεῖν.

1386. ΣΠΟΝΔΑΣ] ἐσπείσαντο μετὰ Εὐβοίας ἅλωσιν οἱ Ἕλληνες πρὸς ἑαυτοὺς πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

1387. ΩΣ ΚΑΛΑΙ] εἰσῆλθον αἱ ἑταῖραι ὡραῖαι τὰς ὄψεις, ὑποκρινόμεναι τὰ πρόσωπα τῶν σπονδῶν, πρὸς ἃς λέγει ὁ δῆμος.

1389. ΟΥ ΓΑΡ Ο ΠΑΦΛΑΓΩΝ] μετὰ τὴν Κλέωνος καὶ Βρασίδου τελευτὴν σπονδαὶ τοῖς Πελοποννησίοις καὶ Ἀθηναίοις ἐγένοντο τριακοντούτιδες. οὗτοι γὰρ ἠναντιοῦντο τῇ εἰρήνῃ, ἀποθανόντων δὲ αὐτῶν ἐγένοντο αἱ σπονδαί.

1396. ΤΑ ΚΥΝΕΙΑ ΜΙΓΝΥΣ] συμφύρων τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ὅτι καὶ οἱ μάγειροι τὰ κρέα μιγνύουσιν. ἔθος γὰρ αὐτοῖς μιγνύειν κρέα προβάτων τε καὶ αἰγῶν, καὶ προτιθέναι ὡς μόνων προβάτων, καὶ ἐξαπατᾶν τοὺς ἀφελεστέρους.

1398. ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ] τὸ ἀπόλουμα καὶ ῥυπαρόν, ὅ ἐστι τὸ ἀπόλουτρον. ΕΣ ΤΗΝ ΕΔΡΑΝ δὲ, εἰς τὴν προεδρίαν.

1403. ΤΗΝ ΒΑΤΡΑΧΙΔΑ] εἶδος ἐσθῆτος ἀνθινῆς, ὅμοιον τῷ ὀνόματι ἐχούσης τὸ χρῶμα.

1404. ΕΚΦΕΡΕΤΩ] αἰρόμενος ἐκφέρεται ὁ Κλέων· τὸ δὲ ἑξῆς, ἵνα ἴδωσιν αὐτὸν οἱ ξένοι οὓς ἐλωβᾶτο.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΝΕΦΕΛΑΣ.

Η ΕΙΣΘΕΣΙΣ τοῦ δράματος ἄρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου, καὶ ἑξῆς ἐκ προσώπων ἀμοιβαίων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι σνθ´,[1] ὧν προτίθεται ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐν ἐκθέσει κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· καὶ μετὰ τὸν διακοσιοστὸν τριακοστὸν τρίτον ἕτερον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. τελευταῖος δὲ πάντων τούτων οὗτος "καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι." ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν συστημάτων παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει πάντων τῶν στίχων κορωνίς.

1. ΙΟΥ ΙΟΥ] σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα. διὰ τὸ ἐγρηγορέναι καὶ ἀγρυπνεῖν δυσφορῶν ἀναβοᾷ. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσι μάλιστα μεγάλας τὰς νύκτας νομίζειν. ἠγρύπνει δὲ ὁ Στρεψιάδης μὴ δυνάμενος ὑπνώττειν ὑπὸ τῆς τῶν χρεῶν φροντίδος. τὸ δὲ προοίμιον σχετλιαστικὸν ἐκ τοῦ πράγματος.

2. ΒΑΣΙΛΕΥ] οὐκ ἀργῶς χρὴ τοῦτο νομίζειν τὸν ποιητὴν εἰρηκέναι· ἔχεται γὰρ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Ἀθηναίοις Πυθόχρηστον ἐγένετο καταλῦσαι μὲν τὰς βασιλείας, προστήσασθαι δὲ καὶ σέβειν Δία βασιλέα, ὥστε τὸ λεχθὲν τῆς ἱστορίας ταύτης ἔχεσθαι χρὴ νομίζειν. *εἰώθασι δὲ ἐπὶ τὰς συμφορὰς ἀναβοᾷν τὸν Δία, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ Ἀγαμέμνων "προθελύμνους ἕλκετο χαίτας ὑψόθ' ἐόντι Διί." *Rav.*

ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΤΩΝ ΝΥΚΤΩΝ] τὸ μέγεθος, τὸ ἔκταμα. ἔθος δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπαγωγῇ χρῆσθαι, οἷον "ἵππος σπάνιόν τι χρῆμα" καὶ "γυνὴ σπάνιόν τι χρῆμα" καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

3. ΑΠΕΡΑΤΟΝ] μέγα, οὗ πέρας οὐκ ἔστιν. οἱ δὲ ἀπέραντον μετὰ τοῦ ν γράφοντες ἁμαρτάνουσι. ζητεῖται δὲ πῶς τὰς νύκτας μεγάλας λέγει· Διονυσιακοῦ γὰρ ὄντος τοῦ δράματος συνεστάλθαι τὰς νύκτας ἀνάγκη διὰ τὸ τοιούτῳ καιρῷ ὑποπίπτειν τὰ Διονύσια, πλὴν εἰ μὴ τούτῳ μεγάλαι καταφαίνονται διὰ τὸ φροντίζειν, ὅπερ πάσχειν συμβαίνει τοὺς ἀγρυπνοῦντας. παρεπιγραφὴ δέ· συγκεκαλυμμένος γὰρ καὶ καθεύδων ὑποτίθεται ἐξανακαλυψάμενος καὶ ἔξω τὴν κεφαλὴν ποιήσας τοῦ περιβλήματος. *ἀπλήρωτον, ἀτελείωτον. *Gl. Br.* ἀπέρατον τὸ μὴ ἔχον πέρας· ἀπέραντον δὲ τὸ μὴ περαινόμενον, καὶ τὸ ὅπερ μὴ δύναιτ' ἄν τις ἐξελθεῖν. *Schol. C.*

5. ΟΙ Δ' ΟΙΚΕΤΑΙ ΡΕΓΚΟΥΣΙΝ] οὕτως Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ. οἰκέτας δὲ νῦν οὐ τοὺς θεράποντας μόνον λέγει, ἀλλὰ πάντας τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν. καθεύδουσιν οὖν πάντες, ὡς τῶν ἄλλων μὲν ἀμεριμνούντων, αὐτοῦ δὲ φροντίζοντος. διὰ τοῦτο καὶ τὸ ῥέγκουσιν ἐπήγαγεν, ἵνα μᾶλλον αὐτοὺς δείξῃ πάσης ὄντας ἔξω φροντίδος· τῶν γὰρ βαθέως καθευδόντων ἴδιον τὸ ῥέγκειν. *ΡΕΓΚΟΥΣΙ]—ἔστι δὲ Ἀττικόν. ἐπεὶ καὶ ῥέγχουσι γρ. τὸ δὲ ῥέγκουσιν ἀπὸ τῶν Ἰώνων λέγουσι λαβόντες, οἵτινες ἀεὶ τὰ δασέα εἰς ψιλὰ τρέπουσι. *Schol. Harl.* 5.

ΑΛΛ' ΟΥΚ ΑΝ ΠΡΟΤΟΥ] ἀλλ' οὐκ ἂν πρότερον. ἐν γὰρ τῇ εἰρήνῃ, φησίν, ἐξέπεμπον αὐτοὺς ἐργασομένους, ὡς ὑπὸ τῆς περὶ τὴν γεηπονίαν ἀσχολίας μὴ ἀνέτως μηδὲ οὕτω βαθέως δύνασθαι καθεύδειν.

6. ΑΠΟΛΟΙΟ ΔΗΤ' Ω ΠΟΛΕΜΕ] φασὶν ὡς Ἀθηναῖοι, Λακεδαιμονίοις ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχήσειν μέλλοντες, προεῖπον τοῖς δούλοις ὡς εἴ τις αὐτῶν συμπαρατάξεται τῇ ναυμαχίᾳ, τιμῆς εἰς τὸ λοιπὸν ἀπολαύσειεν. βοηθησάντων οὖν τῶν δούλων Λακεδαιμονίους ἐνίκησαν. καὶ ταῦτα μέν τινες φάσκουσι, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις πόλεμος ἦν. οὐκ ἤθελον οὖν Ἀθηναῖοι τοὺς δούλους κολάζειν, εἴ τι πταίσαιεν, δεδιότες μὴ πρὸς Λακεδαιμονίους αὐτομολήσωσι. τὸ δὲ ΟΤΕ ποτὲ μὲν μόνον χρόνον δηλοῖ, ποτὲ δὲ καὶ χρόνον καὶ αἰτίαν, ὥς ἐστι κἀνταῦθα.

8. Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΟΥΤΟΣΙ] νῦν οὐκ ἐπαινῶν αὐτὸν χρηστόν φησιν, ἀλλ' ἐν εἰρωνείᾳ. πῶς γὰρ δύναται θαυμάζειν, ὃν ἐπὶ ῥαθυμίᾳ μέμφεται;

10. ΣΙΣΥΡΑΙΣ] στερεὰ περιβλήματα παχέα, ταῖς νῦν καλουμέναις ἐμφερῆ σύραις. ἔστι δὲ φαῦλα καὶ μικρὰ περιβλήματα. ἰστέον ὅτι λήγοντος τοῦ χειμῶνος, ἀρχομένου δὲ τοῦ ἔαρος, γίνεται τὰ Διονύσια, ὥστε διὰ τὸ κρύος αὐτοὺς εἰκὸς κα-

[1] σμε´ *Ald.*

θεύδειν τοιούτῳ σχήματι τὴν κεφαλὴν περιβεβλημένους, καὶ πέντε περιβόλαια περιβεβλῆσθαι τὸν υἱόν. * σισύρη τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων. Gl. Victor.

ΕΓΚΕΚΟΡΔΥΛΗΜΕΝΟΣ] ἐγκεκρυμμένος· κορδύλην γὰρ οἱ Κύπριοι λέγουσι τὸ περιείλημα τῆς κεφαλῆς. * ΕΓΚΕΚΟΡΔΥΛΗΜΕΝΟΣ] ἐντετυλιγμένος, ἐγκεκρυμμένος. Gl. Br.

11. ΑΛΛ' ΕΙ ΔΟΚΕΙ, ΡΕΓΚΩΜΕΝ] παρεπιγραφή· ποιήσας γὰρ ἀσχήμονα τὴν ὄψιν, καὶ τὸ σχῆμα τοῦ νεανίσκου μιμησάμενος, ὥσπερ ἐκεῖνος ἐκάθευδεν, ἀποστραφεὶς καὶ αὐτὸς πειρᾶται δῆθεν καθεύδειν, ἐγκρύψας τὴν κεφαλὴν τοῖς περιειλήμασιν.

12. ΑΛΛ' ΟΥ ΔΥΝΑΜΑΙ] ἀλλ' οὐκ ἔπεισι μοι ὕπνος. εὐθὺς δὲ καὶ τὴν αἰτίαν ἐπάγει τοῦ μὴ δύνασθαι καθεύδειν.

ΔΕΙΛΑΙΟΣ] ἄθλιος, κακοδαίμων.

ΔΑΚΝΟΜΕΝΟΣ] ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν τῆς ἱπποτροφίας ἀναλωμάτων. δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι ἵππους τρέφειν, ὅπερ καὶ τῇ Λακωνικῇ προσέζευκται κατάρᾳ· καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάρας ἔθεσαν μέρει. [1]τὸ δὲ δακνόμενος ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ αὐτὸν κατακεκλεῖσθαι εἴσω τῶν στρωμάτων καὶ τῶν περιβλημάτων. τὸ δὲ ΧΡΕΩΝ νῦν περισπαστέον· δηλοῖ γὰρ τῶν ὀφλημάτων. εἴρηκε δὲ ἀπὸ τῶν κόρεων. δαπάνην δὲ, τουτέστι τὰ δεσμὰ τοῦ χόρτου, ἵνα ἑξῆς καὶ ἀκολούθως τῇ φάτνῃ λέγειν δοκῇ. * ἐνοχλούμενος. Gl. Br.

14. ΚΟΜΗΝ ΕΧΩΝ] ἐκόμων γὰρ οἱ περὶ ἱππικὴν ἔχοντες. κἂν τοῖς Ἱππεῦσι "μὴ φθονῆθ' ἡμῖν κομῶσι μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις."

15. ΙΠΠΕΥΕΤΑΙ ΤΕ ΚΑΙ ΞΥΝΩΡΙΚΕΥΕΤΑΙ] νῦν μὲν ἐπὶ κέλητος, νῦν δὲ ἐπὶ ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βακχεύει. ξυνωρὶς δὲ τὸ μὴ πλῆρες ἅρμα, ἀλλ' ἐκ δυοῖν ἵππων συνεστώς· ὃ νῦν δίφρον καλοῦμεν. τὸ δὲ ἱππεύεσθαι οὐχ ἁπλῶς χρείαν περὶ ἱππικὴν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ὀχεῖσθαι καὶ οὕτως ἱππάζεσθαι, ὃ νῦν κέλητα καλοῦσιν. * ΙΠΠΑΖΕΤΑΙ] ἐν ἵππῳ ὀχεῖται. ΞΥΝΩΡΙΚΕΥΕΤΑΙ] ἐπὶ δίφρου φέρεται. Gl. Br.

16. ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΕΙ Θ' ΙΠΠΟΥΣ] κἂν τοῖς ὀνείροις ἵππους περινοεῖ. τουτέστιν, οὕτω προστέτηκε τῷ πράγματι καὶ οὕτω περὶ ἵππους ἐσπούδακεν, ὥστε καὶ καθεύδων τὰ ὀνείρατα περὶ ἵππων ὁρᾷ. τὸ ὀνειροπολεῖν δὲ καὶ ὀνειρώττειν ταύτῃ διενήνοχεν, ὅτι τὸ μὲν ὀνειροπολεῖν ἐπὶ τῶν ἐνύπνιον ὁρώντων, τὸ δὲ ὀνειρώττειν ἐπὶ τῶν νυκτὸς αὐτομάτως ἀφιέντων γόνον, ὅπερ τοῖς ἐρῶσιν ἐκτόπως συμβαίνει, δόξασι τοῖς παιδικοῖς συνεῖναι. * ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΕΙ] ἐν ὀνείρασι φαντάζεται. Gl. Br.

17. ΕΙΚΑΔΑΣ] ἢ ὅτι μετὰ εἰκάδα ὁ μὴν καὶ προσεγγίζει τῇ τριακάδι, καὶ τῶν δανείων οἱ τόκοι αὐξάνονται· ἢ ὅτι αἱ μυστικαὶ δαπάναι ὑπῆρχον. οἱ Ἀττικοὶ δὲ τὰς εἰκάδας πληθυντικῶς λέγουσιν. ΑΛΛΩΣ. ἐπεὶ ἡ σελήνη ἐν ἡμέραις εἰκοσιεννέα τελεῖται, τὰ δὲ κʹ τῶν εἰκοσιεννέα ἐγγύς, ἐδίδοντο δὲ ἐν τῷ τέλει τῆς σελήνης οἱ τόκοι, διὰ τοῦτο εἰκάδας εἶπεν. ἢ τὸ εἰκάδας μὴ νόει διὰ μόνα τὰ εἴκοσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἐφεξῆς· τούτου γὰρ ἕνεκα πληθυντικῶς εἴρηται.

18. ΑΠΤΕ ΠΑΙ ΛΥΧΝΟΝ] ταῦτα πάντα παρεγκυκλήματά ἐστι. δεῖ γὰρ τὸν οἰκέτην τὰ προσταχθέντα ποιῆσαι, ἅψασθαι τὸν λύχνον καὶ δοῦναι τὸ βιβλίον, ἔπειτα καθορᾶν ἐν αὐτῷ, καὶ οὕτω λέγειν τοὺς δανειστάς.

* 20. ΛΟΓΙΣΩΜΑΙ] λογαριάσωμαι, λογαριάσω. Gl. Br.

21. ΠΑΣΙΑι] τοῦτον ὡς ἱπποτρόφον καὶ διαπορθήσαντα τὴν οὐσίαν παρεισήγαγε. χαριέντως δὲ τούτου νῦν μνημονεύει, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς δι' ἱπποτροφίαν δοκεῖ δυστυχεῖν.

22. ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑ ΜΝΑΣ] τοῦτο παρεγκύκλημα ἐφίστησιν, ὡς διαπορεῖν τοῦ δανείου τὴν αἰτίαν. εἶτα ἀναμνησθεὶς τὰ ἑξῆς ἐπάγει. ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑ] μὴ λάβῃς εἰς τὸ τοῦ ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ὡς οἴονταί τινες· ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ μνᾶς. * ΤΟΥ] ἕνεκεν τίνος πράγματος. ΤΙ] ἐς τί; κατὰ τί; Gl. Br.

23. ΤΟΝ ΚΟΠΠΑΤΙΑΝ] κοππατίας ἵππους ἐκάλουν οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κόππα στοιχεῖον, ὡς σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ σάν· τὸ γὰρ σ καὶ τὸ ν χαρασσόμενον σὰν ἔλεγον. αἱ δὲ χαράξεις αὗται καὶ μέχρι τοῦ νῦν σώζονται ἐπὶ τοῖς ἵπποις. συνεζευγμένου γὰρ τοῦ κ καὶ σ τὸ σχῆμα τοῦ ϛ ἀριθμοῦ δύναται νοεῖσθαι, οὗ προηγεῖται τὸ κ. καὶ παρὰ γραμματικοῖς οὕτω διδάσκεται, καὶ καλεῖται κόππα, ἐννενήκοντα. τινὲς δὲ κοππατίαν ἐξηγήσαντο τὸν κόπτοντα καὶ κοιλαίνοντα ταῖς ὁπλαῖς τὸ ἔδαφος, οὐδὲν ὄντως ὑποτιθέμενοι· οὐ γὰρ βουκεφάλους ἵππους καλοῦμεν διὰ τὸ μορφὴν τοιαύτην αὐτοὺς ἔχειν, ἀλλὰ διὰ τὸ οὕτως ἐγκεχαράχθαι, ὡς καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ὁ ἵππος ἦν, ὃς τελευτήσαντος τοῦ Βουκεφάλου Ἀλεξάνδρειαν ἔκτισεν, ἐντάφιον αὐτῷ τῆς ἀρετῆς χαριζόμενος πόλιν.

24. ΕΙΘ' ΕΞΕΚΟΠΗΝ] ἔπαιξε τὸ ἐξε-

[1] Cf. Suid. v. δακνόμενος.

κόπην παρὰ τὸν κοππατίαν. φησὶ δὲ, ὤφελον, πρὶν πρίασθαι τὸν ἵππον, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκόφθαι, πατάξας αὐτὸν λίθῳ. ΕΞΕΚΟΠΗΝ] ἐξέβαλον. ΛΙΘΩι] διὰ λίθου. *Gl. cod. in Catal. codd. Nanian. p.* 478.

25. ΦΙΛΩΝ, ΑΔΙΚΕΙΣ] ὁ νεανίσκος Φειδιππίδης τοῦτο καθεύδων ὑποφθέγγεται, ὥς τινα συνηνιοχοῦντα μεμφόμενος, ὅτι δέον αὐτὸν ἐλαύνειν μὴ ὑποσκελίζοντα μηδ' ὑποθέοντα τὰς τῶν ἵππων ὁδοὺς, ὡς ἀνεπικωλύτως θέοιεν, ὁ δ' ὑποθέει καὶ ἐμποδίζει προλαμβανόμενος τῶν ἵππων τῶν ἐκείνου τὸν δρόμον. δεῖγμα δὲ τῆς περὶ τὴν ἱππικὴν αὐτοῦ σπουδῆς τὸ φροντίζειν καὶ καθεύδοντα περὶ τούτων. τὸ δὲ Φίλων οἱ μέν φασιν ἀναρμόστως καθ' ὕπνον εἰρηκέναι τὸν νεανίσκον ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε, οἱ δὲ κύριον ἡνιόχου.

28. ΠΟΣΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ] ὀνειρώττων εἶπε πόσους δρόμους· εἷς δ' ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος. οἱ δ' ἡνίοχοι καθωπλισμένοι ἤλαυνον· τοῦτο δὲ εὗρεν ὁ Θησεύς. *πόσους καμπτοὺς πεποίηκας; ἐστὶ δὲ εὕρημα τοῦτο τοῦ Θησέως. *Rav.*

ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΑ] κατά τινας ἀγὼν Ἀθήνησιν ἱππικοῦ δρόμου. ἕνα δὲ δρόμον ἐκεῖ τρέχουσιν, ὥστε τὰ ἁμιλλητήρια πληθυντικῶς εἶπεν ὁ νέος σφαλλόμενος ἐκ τοῦ ὀνειροπολεῖν. πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἅρματα, ἐφ' ὧν ὁ ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ· ταῦτα δὲ ἐξεῦρεν ὁ Θησεύς. ἁμιλλητήρια δὲ τὰ ἀγωνίσματα. ΑΛΛΩΣ. δέον εἰπεῖν "πόσους δρόμους ἐλαύνει τὰ ἁμιλλητήρια" ἀντὶ τοῦ πόσοι δρόμοι εἰσὶ τῆς ἁμίλλης, ὁ δὲ ἐπειδὴ καθ' ὕπνους τοῦτ' ἔλεγε, πολεμιστήρια εἶπεν· ὁ γὰρ νοῦς, τῶν ὀργάνων ἀργούντων τῷ ὕπνῳ, εἰκῇ φέρεται.

29. ΕΛΑΥΝΕΙΣ] στρέφεσθαί με ποιεῖς, ἤγουν πολλὰς στροφὰς φροντίδων διεγείρεις. *Gl. Br.*

30. ΑΤΑΡ ΤΙ] τί δὴ μετὰ ταῦτα ὄφλημά με κατέλαβεν. Εὐριπίδης "τί χρέος ἔβα δῶμα." *ΕΒΑ ΜΕ κατέλαβε. *Gl. Br.*

31. ΔΙΦΡΙΣΚΟΥ] δίφρος καλεῖται τὸ σκεῦος ἐν ᾧ οἱ ἡνίοχοι ἐφεστῶτες ἐλαύνουσιν. ὑποκοριστικῶς δὲ εἶπε τοὺς διφρίσκους διὰ τὸ μικροὺς εἶναι καὶ κούφους τοῖς ἀγωνιζομένοις πρὸς τοὺς ἀγωνιστικούς.

ΑΜΥΝΙΑι] καὶ οὗτος τῶν ὑπὲρ ἵππους πταισάντων· μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς Σφηξί. νῦν δὲ οὐκ ἐκείνου καθαπτόμενος μνημονεύει αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἄρχοντα διασύρειν βουλόμενος τῇ ἐκείνου προσηγορίᾳ ἐχρήσατο. τότε γὰρ ἦρχεν Ἀμινίας Προνάπου υἱός. ἐκεῖνον οὖν ἐπισκῶψαι θελήσας παρέτρεψε τὸ ι εἰς τὸ υ, καὶ παρεγραμμάτισε γελοίως, ἐπεὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ νόμος φανερῶς ἐκώλυε τὸν ἄρχοντα κωμῳδεῖν. Ἀμυνίαν δὲ αὐτὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀμινίαν.

32. ΑΠΑΓΕ ΤΟΝ ΙΠΠΟΝ] καὶ τοῦτο ὀνειροπολούμενος ὁ νεανίσκος λέγει. ΕΞΑΛΙΣΑΣ δὲ ἐκκυλισθῆναι ποιήσας. καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ τιθέντες ἑαυτοὺς οἱ ἵπποι τοῦτο ποιοῦσιν, ἀλινδήθραν ἐκάλουν, ὥς που καὶ ἐν τοῖς Βατράχοις ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἀλινδήθρας τε καὶ ἐγκυλίσματα.

33. Ω ΜΕΛ'] κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ε, Ἀττικῶς. οὕτω ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται γραφόμενον.

ΕΞΗΛΙΚΑΣ] ἐξέβαλες, ἐξέωσας. *Rav.*

34. ΟΤΕ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣ ΩΦΛΗΚΑ] ἤγουν καὶ δίκας προσώφληκα. ἢ ὡς καὶ δίκας προσώφληκα. ἐπιτάσει δὲ χρῆται ταύτῃ, ὅτι πρὸς τῷ ζημιωθῆναι εἰς τὴν ἱπποτροφίαν καὶ εἰς δίκας ἐπεπτώκειν. ἐπιτείνει γοῦν τὸ κακόν, ὅτι πρὸς τῷ ζημιοῦσθαί με ἔτι καὶ δίκας ὀφείλω. καὶ γὰρ οὐ τοῦ δανείου χάριν ἀλλὰ τοῦ τόκου ἐνεχυράσασθαι ἀπειλοῦσιν.

ΧΑΤΕΡΟΙ ΤΟΚΟΥ] ἀντὶ τοῦ καὶ ἄλλοι. Ἀττικῶς εἶπε· λείπει ἡ ὑπέρ. καὶ ἕτεροι ὑπὲρ τόκου ἐνέχυρα παρ' ἐμοῦ λήψεσθαί φασιν. μᾶλλον δὲ τὴν ὄχλησιν δείκνυσι τὴν κατ' αὐτοῦ, οὓς φησι τόκου χάριν ἐνεχυριάσειν αὐτὸν ἀπειλεῖν. *ἐνέχυρον ἐξ ἐμοῦ λαβεῖν. *Gl. Br.*

35. ΕΤΕΟΝ Ω ΠΑΤΕΡ] ταῦτα οὐκέτι ὀνειροπολούμενος ἀλλ' ἐγερθεὶς λέγει, ἑωρακὼς τὸν πατέρα ὀδυρόμενον. τοῦτο δὲ οὐκέτι καθεύδων, ἀλλ' ἐγερθείς.

36. ΤΙ ΔΥΣΚΟΛΑΙΝΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΡΕΦΗι] τί περιστρέφῃ συνεχῶς. συμβαίνει δὲ τοῖς ἀγρυπνοῦσι τοῦτο πάσχειν, τῇδε κἀκεῖσε ῥίπτειν ἑαυτοὺς καὶ μεταβάλλειν.

37. ΔΑΚΝΕΙ ΜΕ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΙΣ] παίζων τὸν κόριν ἢ τὴν ψύλλαν καλεῖ. οἱ δὲ δήμαρχοι οὗτοι τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἐν ἑκάστῳ δήμῳ χρεῶν·[1] καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἦν· συνῆγόν τε τοὺς δήμους, ὅτε δέοι, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐπεδίδοσαν, καὶ ἐνεχυρίαζον. Ἀριστοτέλης δὲ περὶ Κλεισθένους φησί "κατέστησε καὶ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις· καὶ γὰρ τοὺς δήμους ἀντὶ τῶν ναυκραρίων ἐποίησεν." οἱ πρότερον ναύκραροι, εἴτε ὑπὸ Σόλωνος καταστα θέντες εἴτε καὶ πρότερον. οὗτοι δὲ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων ἐκόσμουν, Κλεισθένους καταστήσαντος ἀντὶ ναυκράρων. ἔστι δὲ δήμαρχος ὁ τὴν ἐπώ-

[1] *Χωρίων Harpocration* et *Suidas.*

νυμον ἀρχὴν ἄρχων. καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς τοὺς κατὰ δῆμον ἄρχοντάς φησι. Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς οὕτω φησί· "καὶ δημάρχους οἱ περὶ Σόλωνα καθίσταντο ἐν πολλῇ σπουδῇ, ἵνα οἱ κατὰ δῆμον διδῶσι καὶ λαμβάνωσι τὰ δίκαια παρ' ἀλλήλων." ἔδει οὖν τὸν δήμαρχον ἀγαγεῖν εἰς τοὺς οἴκους τοὺς ἐνεχυριαζομένους. παίζει δὲ, ὡς εἰ ἔλεγε κόρις ἢ ψύλλα. ὄνομα δὲ πολιτείας οἱ δήμαρχοι, οὓς ἐχρῆν ἐνεχυριάζειν τοὺς ἀγνώμονας τῶν χρεωστῶν. *δέον εἰπεῖν κόρεις. οἱ γὰρ κόρεις ἐν τοῖς στρώμασιν ὄντες τοὺς ὑπνοῦντας δάκνουσιν. ὁ δὲ μεμνημένος ὅτι εἰς δικαστήριον ἥξει ὑπὸ τῶν δανειστῶν, δήμαρχος φησί. δήμαρχος δέ ἐστιν ὁ τοῦ δήμου προστάτης, ὃν φασὶν ἰδιωτικῶς δοῦκαν. *Schol. C.*

38. ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΙΝ] οἱ Ἀττικοὶ παροξύνουσι καταδάρθειν. κυρίως δὲ τὸ ἐπὶ δέρματος κοιμᾶσθαι. ταῦτα δὲ εἰπὼν ὁ νεανίσκος συγκαλυψάμενος καὶ στραφεὶς πάλιν κοιμᾶται. *Ω ΔΑΙΜΟΝΙΕ] κακοδαίμων. ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΙΝ] κοιμηθῆναι. *Gl. Victor.*

41. ΕΙΘ' ΩΦΕΛ' Η] τὸ ὤφελε τινὲς ἐπιῤῥηματικῶς δέχονται, ὡς τὸ "ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες" καὶ τὸ Εὐριπίδου ἐν Μηδείᾳ κατ' ἀρχὰς τοῦ δράματος, ἵν' ᾖ παράλληλον τὸ σχῆμα, τοῦ πρεσβύτου συνεχέστερον ἀπευχομένου τῇ προμνηστρίᾳ· ὁ δὲ ποιητὴς ῥῆμα αὐτὸ οἶδεν "οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσάμενος" καὶ "μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονος Αἰακίδαο." τὸ δὲ φεῦ ἰδίως.

Η ΠΡΟΜΝΗΣΤΡΙΑ] ἡ προνοήσασα τῶν γάμων προμνήστρια καλεῖται, ἡ νῦν προξενήτρια. *ἡ τοῦ γάμου πρόξενος. *Gl. Br.*

43. ΕΠΗΙΡΕ] κυρίως τὸ ἀνεχαύνωσεν, ἀνεκούφισεν, ἐπαγγελλομένη προῖκα μεγάλην εἰσοίσειν τὴν γυναῖκα. καταχρηστικῶς δὲ ἀνέπεισεν. *παρεκίνησε, κατέπεισε. *Gl. Br.*

45. ΕΥΡΩΤΙΩΝ] ἀντὶ τοῦ ἱδρῶν. ἑρμηνεύει δὲ τοῦτο διὰ τοῦ εἰκῇ κείμενος· εὐρωτιῶσι γὰρ τὰ εἰκῇ κείμενα, ὥσπερ νοτίδος αὐτοῖς ἐγγινομένης καὶ σηπούσης. καὶ εὐρὼς ὁ σκώληξ. ἐπεὶ τοῖς ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει, τουτέστι νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὁ γὰρ αὐτῶν οἶκος πυρῶν καὶ δερμάτων μεστὸς ὢν οὐδεμίαν ἔχει τῶν τοιούτων πραγμάτων εὐθεσίαν, ἀλλ' ἄλλο ἀλλαχῇ κεῖται, ὡς ἔτυχε. τὸ δὲ ἀκόρητος ἀκαλλώπιστος· κορεῖν γὰρ καλλωπίζειν, ὅθεν καὶ νεωκόρος.

46. ΣΤΕΜΦΥΛΟΙΣ] στέμφυλα κυρίως λέγεται τὰ ἀποπιέσματα τῶν ἐλαῶν, περιπίσματα δὲ τὰ ἐκ τῶν σταφυλῶν ἀποπιεζόμενα. εὑρίσκεται δὲ καὶ ἀνάπαλιν τὰ στέμφυλα ἐπὶ τῶν σταφυλῶν καὶ τὰ περιπίσματα ἐπὶ τῶν ἐλαῶν. *τεταριχευμέναις σταφύλαις. *Gl. Br.*

47. ΤΟΥ ΜΕΓΑΚΛΕΟΥΣ] ἐδιπλασίασε τὸ ὄνομα εἰρωνευόμενος. τοῦ Ἀλκμαιωνιδῶν δὲ οὗτοί εἰσι γένους. αὐτὸς δὲ διεβάλλετο ὡς δοῦλος. ὁ πρῶτος οὖν Μεγακλῆς Κοισύρας ἦν υἱός, ἥτις ἦν ὑπερβαίνουσα γένει καὶ πλούτῳ. ἦν δὲ ἐξ Ἐρετρίας· διὸ καὶ κοισυρεῖσθαι τὸ μέγα φρονεῖν παρ' Ἐρετριεῦσιν.

48. ΑΓΡΟΙΚΟΣ ΩΝ ΕΞ ΑΣΤΕΟΣ] οὐκ ἀργῶς τῇ παραθέσει νῦν ἐχρήσατο. οὐ γὰρ ὀνειδίσαι βουλόμενος ἑαυτὸν ἄγροικον καλεῖ (ἀνόητον γὰρ καὶ ἄγροικον παντάπασι διαβάλλειν ἑαυτόν), ἀλλὰ πρῶτον μὲν λεληθότως διὰ τούτου τὴν εὐπορίαν δείκνυσι τὴν ἑαυτοῦ. οὐ γὰρ ἄν, εἰ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτοῦ ἡ γυνή, καὶ τῇ δόξῃ αὐχοῦσα τοῦ γένους καὶ τῇ ἐν ἄστει διατριβῇ. δόξαν γὰρ εἰώθασιν οἱ ἄνδρες ἔχειν οὐχ ἧττω τῶν γυναικῶν. ὁ δὲ τῇ ἀντιπαραθέσει καὶ τοῦτο ἐπιστώσατο, φήσας αὐτὸν ἀγροῖκον εἶναι, τὴν δὲ γυναῖκα πολιτικήν. θαυμαστὸν γὰρ οὐδὲν, εἰ ἄνθρωπον ἰδιοπράγμονα καὶ μέτριον τοὺς τρόπους τῇ ἐπὶ τῆς ἀγροικίας διαίτῃ γύναιον ὑπέταξε πολιτικὸν καὶ κατεδουλώσατο.

49. ΣΕΜΝΗΝ] οὐ τὴν σώφρονα· οὐ γὰρ ἐπαινεῖ αὐτήν. ἀλαζόνα καὶ ὑπέρογκον καὶ σοβαρὰν τῷ εἴδει, τρυφῶσαν δὲ ἱματίοις καὶ τῇ ἄλλῃ δαπάνῃ. *σοβαρὰν τὸ ἦθος. *Gl. Br.*

ΕΓΚΕΚΟΙΣΥΡΩΜΕΝΗΝ] περισσῶς κεκοσμημένην. ἢ ἔθνος ἡ Κοισυρόπολις ὀνομάζεται, πάνυ αἰσχρὸν καὶ μυσαρόν. ἢ τὰ τῆς Κοισύρας φρονοῦσαν. ἔστι δὲ Ἐρετριακὸν τὸ ὄνομα· οὗτοι δὲ εἰς τρυφὴν διαβάλλονται. αὕτη δὲ ἐγαμήθη Πεισιστράτῳ ἐπιχειρήσαντι τυραννεῖν. *περισσῶς κεκοσμημένην, κεκαλλωπισμένην, ὁμοίως τῇ Κοισύρᾳ. αὕτη δὲ ἦν γυνή τις πάνυ ἑαυτὴν κοσμοῦσα ἱματίοις καὶ τῇ ἄλλῃ διαίτῃ, ὡς τοὺς ὁρῶντας ἐκπλήττεσθαι. *Schol. Br.*

51. ΤΡΥΓΟΣ] νέου οἴνου, ἢ τῆς ὑποστάθμης. ΤΡΑΣΙΑ δὲ λέγεται ὁ τόπος ὅπου ψύχεται τὰ σῦκα καὶ ταριχεύεται, ἢ σανίς. τρία δὲ εἶπε τὰ αὐτοῦ, τρυγὸς, τρασιᾶς (ἀντὶ τοῦ σύκων) καὶ ἐρίων περιουσίαν. καὶ τὰ ἐκείνης δέ. ἐλεγκτικὸν δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα.

*ΤΡΑΣΙΑΣ] ξύλου ἐν ᾧ τὰς ὀπώρας ἐξήραινον. *Gl. Br.*

ΕΡΙΩΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ] ἀντὶ τοῦ πλούτου. τοιοῦτος δὲ ὁ γεωργικὸς βίος. ἀπὸ δὲ τοῦ καθόλου ἐπὶ τὰ κατὰ μέρος ἦλθε. καθόλου γὰρ ἐν τοῖς ἐπάνω εἰπὼν τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ἑαυτοῦ, "βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις καὶ στεμφύλοις," πάλιν καταμερίζει αὐτά. ἀπὸ μὲν γὰρ

τῶν προβάτων τὰ ἔρια, ἀπὸ δὲ τῶν στεμφύλων τρὺξ καὶ οἶνος, ἀπὸ δὲ τρασιᾶς τὰ σῦκα.

52. ΚΑΤΑΓΛΩΤΤΙΣΜΑΤΩΝ] αἰσχρῶν φιλημάτων καὶ περιεργοτέρων. ἢ εἶδος αἰσχροῦ φιλήματος τὸ καταγλώττισμα. κυρίως δὲ καταγλώττισμα, ὅταν ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι. ἐστὶ δὲ καὶ ὁ λαφυγμὸς κατὰ μέν τινας τὸ αὐτό, κατὰ δέ τινας ἡ ἄλογος καὶ καθ' ὑπερβολὴν δαπάνη. ἔστι γὰρ λάπτω καὶ λαφύσσω τὸ ῥοφῶ, κυρίως ἐπὶ κυνῶν καὶ χοίρων· ὅθεν παράγεται καὶ ὁ λαφυγμός. εἰκότως δὲ ταῦτα καταλέγει, δεικνὺς ὅτι αἱ εὐγενεῖς γυναῖκες ὑπὸ τῆς ἄγαν τρυφῆς τοιαῦτα πράττουσιν.

53. ΛΑΦΥΓΜΟΥ] τῆς περὶ τὰ ἐδέσματα πολυτελείας. τουτέστιν ἀσωτίας· λαφυγμὸν γὰρ λέγει τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν. Εὔπολις ἐν Κόλαξι "λαφύσσεται λαφυγμὸν ἀνδρεῖον πάνυ." Ὅμηρος "ἔγκατα πάντα λαφύσσει."

ΚΩΛΙΑΔΟΣ] οἱ μὲν Κωλιάδα τὴν θεὸν καλοῦσι, νεανίου Ἀττικοῦ ἀποδράντος ἀπὸ λῃστῶν συμμαχίᾳ τῆς θεοῦ, καὶ οὕτως αὐτὴν ὀνομάσαντος, καθάπερ αὐτὸς δεθεὶς τῶν κώλων ἀπελύθη ὑπὸ γυναικὸς (οἱ δὲ θυγατρὸς) τοῦ ἀρχιλῃστοῦ δι' ἔρωτα· οἱ δὲ τόπον ἐοικότα κώλοις ἀνδρὸς, ἔνθα ἡ θεὸς τιμᾶται. ἔνιοι δὲ, Ἴωνος θύοντος κόρακα ἁρπάσαι κωλῆν καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἀποθέσθαι· ὅθεν οὕτως ὠνομάσθη. ΑΛΛΩΣ. Κωλιὰς ναός ἐστιν Ἀφροδίτης, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος νεανίσκου Ἀττικοῦ ἁλόντος ὑπὸ Τυῤῥηνῶν καὶ δεθέντος τὰ κῶλα· εἶτα ἐρασθείσης αὐτοῦ τῆς θυγατρὸς τοῦ Τυῤῥηνοῦ καὶ λυσάσης ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας χαριστήριον τῇ Ἀφροδίτῃ ναὸν ἱδρύσατο Κωλιάδος, διὰ τὸ τὰ κῶλα λελύσθαι. *Κωλιὰς ναός ἐστιν τῆς Ἀφροδίτης οὕτω καλούμενος, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τὴν προσηγορίαν λαβών. νεανίας γὰρ Ἀττικὸς, ἁλοὺς ὑπὸ Τυῤῥηνῶν, δεσμῷ δουλεύων, ἐρασθείσης αὐτοῦ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἔχοντος καὶ ἀπολυσάσης, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἔχοντος. οὕτως ἐλευθερωθεὶς καὶ εὐχαριστήριον τῇ Ἀφροδίτῃ . . . ναὸν ἱδρύσατο. Κωλιάδα δὲ προσηγόρευσε τὸν τόπον ἀπὸ τῶν κώλων, ἃ ἐν τοῖς δεσμοῖς κατεπονεῖτο. ἡ δὲ Γενετυλλὶς δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην τῆς γενέσεως ἔφορος. *Rav.*

ΓΕΝΕΤΥΛΛΙΣ ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος Ἀφροδίτη.

54. ΟΥ ΜΗΝ ΕΡΩ Γ', ΩΣ ΑΡΓΟΣ, ΑΛΛ' ΕΣΠΑΘΑ] πρὸς τὸ ἀργὸς ἐσπάθα, καὶ τοῦτο εἰρωνευόμενος· περὶ γυναικὸς δὲ λέγει. ἀντὶ τοῦ κατηνάλισκε, κατήσθιε· καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀργὸς ἦν. Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται καταλήξεσιν, ὡς ἐνταῦθα, καὶ παρ' Ὁμήρῳ "κλυτὸς Ἱπποδάμεια" καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ "τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος." σπαθᾶν δὲ τὸ ἀφειδῶς καταναλίσκειν· καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν εἴρηται πολλάκις. οἰκείως δὲ νῦν τῇ λέξει χρῆται ἐπὶ γυναικός· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ὑφαινομένων ἱματίων σπαθᾶν τὸ ἄγαν κρούειν τὴν κρόκην. δύναται μὲν οὖν τὸ σπαθᾶν ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι· ὅτι δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ πολλὰ δαπανᾶν παρείληπται, δῆλον ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου, "ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδί, κατὰ πρόφασιν ἔφασκον, ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς." τοῦτο δὲ ἐπήνεγκε διττὸν ὂν, τό τε ἀναλοῦν καὶ τὸ ὑφαίνειν.

56. ΣΠΑΘΑιΣ] ἐργάζῃ. εἰρωνικῶς καὶ τοῦτο· δεικνὺς γὰρ αὐτῇ τὸ ἱμάτιον παραῤῥαγὲν ἔλεγε τοῦτο αὐτῇ.

58. ΠΟΤΗΝ] πότης Ἀττικῶς ὁ ταχέως ἀναλίσκων λύχνος.

60. ΘΡΥΑΛΛΙΔΩΝ] ἀπὸ τοῦ θρύου τὸ παλαιὸν τὰ ἐλλύχνια. τὰ γὰρ παχέα ἐλλύχνια πολὺ ἔλαιον δαπανῶσι.

61. ΜΕΤΑ ΤΑΥΘ' ΟΠΩΣ] μετὰ τὸ ἐπιτιμῆσαι τῷ οἰκέτῃ ἐπὶ τὸ διήγημα πάλιν ἀνατρέχει τοῦ γάμου. οὐ μὴν συναπτέον πάντα τὸν στίχον, ἀλλ' ἀναπαυστέον μέχρι τοῦ υἱός· εἶτα διαστήσαντα χρὴ μεθ' ὑποκρίσεως ἐπάγειν οὑτοσί, ὡς ἀχθομένου αὐτοῦ τῇ γενέσει.

62. ΤΗΓΑΘΗι] καὶ τοῦτο εἰρωνευόμενος λέγει· οὐ γὰρ ἀγαθὴν αὐτὴν παρίστησι στασιαζόμενος, ὥστε ὑπὸ τῆς φιλονεικίας καὶ εἰς λοιδορίαν ἐκτραπῆναι.

65. ΞΑΝΘΙΠΠΟΝ] ὁ Ξάνθιππος Περικλέους ἦν πατὴρ, ὃς ἦν τοῦ τῶν Ἀλκμαιονιδῶν γένους. ἐσεμνύνετο δὲ τὸ γύναιον θείῳ Μεγακλεῖ, τρίτον νικήσαντι Ὀλύμπια καὶ δι' ἱπποτροφίαν κατελθόντι ἐκ τῆς φυγῆς· ἐδίωξε γὰρ αὐτὸν ὁ Πεισίστρατος, ὃν καὶ μετεπέμψατο παραχωρήσαντα αὐτῷ τὸ τῆς νίκης κήρυγμα. Καλλίας δὲ ὁ δᾳδοῦχος, προσελθὼν ἐν τῇ ἱερᾷ στολῇ κατὰ Περσῶν ἐν Μαραθῶνι καὶ ἀριστεύσας κατὰ βαρβάρων, καὶ τρίτον Ὀλύμπια νικήσας ἅρματι, τὸν υἱὸν Ἱππόνικον ὠνόμασε. λέγεται δὲ τοῦτον πλουτῆσαι μάλιστα, αἰχμαλώτου τινὸς ἐν τῇ μάχῃ τῶν βαρβάρων προσελθόντος αὐτῷ καὶ μηνύσαντος θησαυρόν· καὶ αὐτὸν ὕστερον ἀπέκτεινεν ὁ Καλλίας. Ξάνθιππος μὲν οὖν ἐγένετο Περικλέους πατήρ. οὐδὲν δὲ νῦν πρὸς αὐτὸν ἐπικοινωνεῖ τὸ λεγόμενον, πλὴν εἰ μὴ ἄρα διὰ Κοισύραν (ἣν ἔφαμεν δούλην οὖσαν μητέρα γενέσθαι τοῦ Μεγακλέους) τὸ ὄνομα τὸ Ξανθίππου εἰλήφει. παρῴδηται δὲ τὸ Περικλέους, Μεγακλέους, ὡς ἂν δυνάμενον ἀμφότερα δηλοῦν. δριμέα γὰρ καὶ ἀστεῖα τὰ τῆς κωμῳδίας σκώμματα.

67. ΤΕΩΣ] μέχρι τινός. τῷ χρόνῳ, μόλις. *Gl. Br.*

68. ΚΟΙΝΗι ΞΥΝΕΒΗΜΕΝ] ἀντὶ τοῦ ὡμονοήσαμεν, ὅτε καὶ ἀμφοτέρως ἡμῖν ἔδοξε τοῦτο. ἢ διότι ἀφ' ἑκατέρων τῶν γενῶν τῷ ὀνόματι ἐπετέθη μέρος.

69. ΕΚΟΡΙΖΕΤΟ] ἐκολάκευεν, οἷα τοῖς παιδίοις συμβαίνει τοῖς μικροῖς.

71. ΞΥΣΤΙΔ' ΕΧΩΝ] ξύστιδα προπαροξύνουσιν. ἤγουν πορφυρίδα. καὶ γὰρ μέχρι νῦν οἱ εἰσελαύνοντες ἀθληταὶ τοιούτῳ κοσμηθέντες σχήματι καὶ ἅρματος ἐπιβάντες διὰ μέσης πομπεύουσι τῆς πόλεως, ᾧ καὶ οἱ βασιλεῖς χρῶνται. ΑΛΛΩΣ. ξύστις λέγεται τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον, ὃ οἱ ἡνίοχοι φοροῦσι μέχρι νῦν πομπεύοντες. χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. *ξυστὶς εἶδος ἱματίου πορφυροῦ. ἄλλοι δέ φασι τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σωσάνιον καὶ σῶζον τοὺς ἄνδρας. *Schol. Br.*

72. ΦΕΛΛΕΩΣ] τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστί τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἥτις τῶν Διονυσίων ἄρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ "φαλλοὺς" φησιν Ἕλληνες τῷ Διονύσῳ ἐγείρουσιν· ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσιν, ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέεται δὲ τάδε νευρόσπαστα." καὶ παρακατιὼν δὲ "ἐν τοῖς προπυλαίοις τοῦ Συρίης θεοῦ ναοῦ φαλλοὶ ἑστᾶσιν, οὓς Διόνυσος ἐστήσατο." ΑΛΛΩΣ. τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος. ἐκ τούτου δὲ φελλεάτας λέγουσι Δωριεῖς τοὺς κισσηρώδεις λίθους. αἱ δὲ αἶγες πρὸς τὰ τραχύτερα διώκουσι.

73. ΔΙΦΘΕΡΑΝ ΕΝΗΜΜΕΝΟΣ] ἐνδεδυμένος. ποιμενικὸν δὲ περιβόλαιον ἡ διφθέρα. Ἀττικοὶ δὲ λέγουσιν, ἣν νῦν ἰσάλην καλοῦμεν. ἔστι δὲ ἐκ δέρματος.

75. ΙΠΠΕΡΟΝ ΜΟΥ ΚΑΤΕΧΕΕ] ἔπαιξε παρὰ τὸν ἴκτερον. νόσημα δὲ ὁ ἴκτερος, ὃς περιχεῖται ταῖς ὄψεσι τῶν νοσούντων· διὸ καὶ τὸ κατέχεε κατὰ λόγον ἐπήγαγεν. οὕτω δὲ καὶ τοῖς χρήμασιν αὐτοῦ ἐπιβεβλῆσθαί φησιν ἵππερον, οἷον ἱππικὸν ἔρωτα, νόσον ἱππικήν, διὰ τὸ πολλὰ δεδαπανηκέναι. *ἱππικὸν ἔρωτα, ἀφανισμόν. *Gl. Br.*

ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ] εὕρηται τοῦτο, καὶ ῥημάτων· ὅπερ οὕτως εἴποις, ἀλλὰ κατέχεε τῶν ῥημάτων ἐμοῦ ἱππικὸν ἔρωτα· τουτέστιν, ἐμοῦ ὡς οὐδὲν δεῖ δαπανᾶν ἀφειδῶς λέγοντος, λῆρον ἡγησάμενος τοὺς λόγους, ἀντετίθη αὐτοῖς ὡς ἐραστής ἐστιν ἵππων καὶ οὐδέποτε τούτου ἂν ἀποσταίη.

81. ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΙΟΝ] τὸ ὑποκορίζεσθαι φιλούντων ἔθος. κολακεύει δὲ νῦν τὸν υἱὸν καὶ προσποιεῖται φιλεῖν, ἵνα ἑτοιμότερον αὐτὸν πρὸς τὴν ἀξίωσιν ἑαυτοῦ πείθεσθαι παρασκευάσῃ.

82. ΚΥΣΟΝ ΜΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ ΔΟΣ] πρὸς τὸ Ὁμηρικὸν "χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο." φίλησον καὶ πρόσπτυξαι καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. ἔθος δ' ἐπὶ πίστει καὶ συνθήκαις βεβαίαις τὰς δεξιὰς διδόναι ἀλλήλοις. *ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς τὰς δεξιὰς διδόναι ἀλλήλοις εἰς βεβαίωσιν τῶν συνθηκῶν. καὶ Ὅμηρος· χεῖράς τ' — πιστώσαντο. *Schol. Br.*

83. ΙΔΟΥ] τὸ αἰτηθὲν παρὰ τοῦ πρεσβύτου ποιῶν ὁ νεανίσκος τὴν δεξιὰν ὤρεξεν αὐτῷ. καὶ δῆλον ὅτι παρεπιγραφὴ τὸ ἰδού.

84. ΝΗ ΤΟΝ ΠΟΣΕΙΔΩ ΤΟΥΤΟΝΙ] ἅρμα δείξας ὄμνυσιν, ἢ ἄλλο τι ἡνιοχικὸν ἢ πολεμικὸν σκεῦος. κυρίως δὲ νῦν ὁ νεανίσκος ὄμνυσι τὸν Ποσειδῶνα θεὸν ἱππικὸν ὄντα, ἅτε καὶ αὐτὸς περὶ ἵππους ἐσπουδακώς. τουτονὶ δὲ τῷ κοινῷ τῶν ἀνθρώπων ἔθει χρώμενον αὐτὸν δεῖ νομίζειν εἰρηκέναι· εἰώθασι γὰρ ὀμνύντες λέγειν μὰ τοῦτον τὸν θεόν, μὰ τοῦτον τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλοι δέ, ἀφίδρυμα ἔχοντα Ποσειδῶνος. διὰ τοῦτο καὶ ὁ πρεσβύτης τῷ ὅρκῳ ἀκολούθως ἄχθεται.

85. ΜΗ ΜΟΙ ΓΕ] μὴ εἴπῃς μοι, φησί, τὸν ἵππιον· οὐ γὰρ ἀνέχομαι τὸ τῶν ἵππων ἀκούειν ὄνομα, δι' οὓς ἀπολωλέκειν τὰ χρήματα.

89. ΕΚΣΤΡΕΨΟΝ] ἀντὶ τοῦ μετάβαλε, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥυπουμένων ἱματίων καὶ ἐκστρεφομένων. ἐκστρέψαι δὲ ἱμάτιον τὸ ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ ἔσω μέρος ἔξω. ἄλλαξον οὖν, φησί, τοὺς τρόπους σου καὶ μεταβαλοῦ.

ΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ] μεταφορικῶς. τὸ γὰρ ὡς τάχιστα κυρίως ἐπὶ ἁρματηλάτου· ταχινὰ γὰρ τὰ ἅρματα.

92. ΝΗ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ] ἐπεὶ οὐκ ἐπιτρέπει τὸν Ποσειδῶνα ὀμνύναι, μεταβαλὼν τὸν Διόνυσον ὄμνυσιν.

93. ΤΩιΚΙΔΙΟΝ] τὸ οἰκίδιον, ὑποκοριστικῶς. σμικρύνει δὲ καὶ τοῖς ὀνόμασιν αὐτοῖς τὸ εὐτελὲς τῆς φιλοσοφίας εἰς πάντα δεικνύς. τὸ δὲ ΔΕΥΡΟ νῦν οὐ τοπικὸν ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐλθέ. ἤγαγε δὲ δῆθεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν Σωκράτους οἰκίαν.

95. ΨΥΧΩΝ ΣΟΦΩΝ] ἤγουν ἀνδρῶν φιλοσόφων. τοῦτο δὲ ἐπ' ἀμφοτέρων δύναται νοεῖσθαι· ἔστι γὰρ ἀμφίβολον καὶ ἄδηλον, πότερον τὰς ψυχὰς αὐτὰς λέγει σοφὰς ἢ τοὺς ἄνδρας σοφούς. ταῖς δὲ ψυχαῖς ἐκείνων ἔνεστι τὸ φροντιστήριον. ἐὰν μὲν γὰρ "ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον," ἐνδέχεται τὸ αὐτὰς εἶναι τὰς ψυχὰς σοφάς· ἐὰν δὲ ψυχῶν σοφῶν, ἀνδρῶν λέγει. δύναται δὲ καὶ σκώπτειν διὰ τούτου τὸν περὶ ψυχῆς Σωκράτους λόγον, καὶ ἀσαφῶς ἐπίτηδες εἰρηκέναι,

ἐπεὶ καὶ Σωκράτης ὁριζόμενος περὶ ψυχῆς ἀσαφῶς ἔδοξε λέγειν, καὶ ὥς τινες νομίζουσιν, ἀπεναντίας αὐτῷ, τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν κατηγορίαν Σωκράτους ποιούμενοι. ἃ δὲ περὶ ψυχῆς ὥρισε, ταῦτα· "ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. τὸ γὰρ ἀεικίνητον ἀθάνατον, τὸ δ' ἄλλο κινοῦν ἢ ὑπὸ ἄλλου κινούμενον, παῦλαν ἔχον κινήσεως, παῦλαν ἔχει καὶ ζωῆς."

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ] οἱονεὶ βουλευτήριον, ἢ σύνοδός τις καὶ θᾶκος σοφῶν. θᾶκος δὲ καλεῖται ὁ τόπος Ἀττικῶς, ἔνθα πολλοὶ συνέρχονται σκεψόμενοι. φροντισταὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τὸν Σωκράτη διὰ τὸ φροντίζειν ἀλλήλων[1] καὶ διὰ τοῦτο μηδέποτε παύεσθαι τῆς φροντίδος.

97. ΠΝΙΓΕΥΣ] ἡ τῶν ἀνθράκων κάμινος. διὸ ἐπιλέγει ΗΜΕΙΣ Δ' ΑΝΘΡΑΚΕΣ, διὰ τὸ ὑπὸ ἡλίου θερμαίνεσθαι. κυρίως δὲ πνιγεύς, ἔνθα οἱ ἄνθρακες ἔχονται καὶ πνίγονται. ταῦτα δὲ πρότερος Κράτης ἐν Πανόπταις δράματι περὶ Ἱππῶνος τοῦ φιλοσόφου κωμῳδῶν αὐτὸν λέγει· ἀφ' οὗ στοχαζόμενοί τινές φασιν ὅτι μηδεμιᾶς ἔχθρας χάριν Ἀριστοφάνης ἧκεν ἐπὶ τὴν τῶν Νεφελῶν ποίησιν, ὅς γε μήτε ἴδιόν τι μήτε ἁρμόττον, ἀλλὰ μηδὲ πρὸς ἓν ἔγκλημα ἦλθε Σωκράτους. δύο γὰρ κατ' αὐτοῦ ταῦτα προθεὶς ἐγκλήματα, τὸ περὶ οὐρανοῦ, ὅτι ἐστὶ πνιγεύς, καὶ ὡς ἱκανός ἐστι τὸν ἥττω λόγον διδάσκειν καὶ τὸν κρείττονα, τὸ μὲν κοινὸν τῶν φιλοσόφων ἁπάντων ἐπήγαγεν ἔγκλημα, φαίνεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ὁ Ἱππῶν κωμῳδηθῆναι φθάσας, τὸ δὲ τῶν ἐγκλημάτων οὐδὲ τὸ σύνολον ἐπικοινωνεῖ φιλοσοφίᾳ. οὐ γὰρ τοῦτο ἐπαγγέλλονται οἱ φιλόσοφοι, δεινοὺς ποιήσειν λέγειν· ἴδιον δὲ τὸ τοιοῦτο μᾶλλον τῆς ῥητορικῆς· ὡς ἐπ' ἀμφοτέροις τὸν φιλόσοφον καθαρεύειν. οἳ δ' ὅτι ὁλόκληρον εἰς αὐτὸν συνέταξε δρᾶμα, δι' ἔχθραν νομίζουσιν αὐτὸν πεποιηκέναι, οὐκ ὀρθῶς οἴονται. πρῶτον μὲν γὰρ Δίφιλος εἰς Βοΐδαν τὸν φιλόσοφον ὁλόκληρον συνέταξε ποίημα, δι' οὗ καὶ εἰς δουλείαν ἐῤῥυπαίνετο ὁ φιλόσοφος, οὐ διὰ τοῦτο δὲ ἐχθρὸς ἦν. ἔπειτα Εὔπολις, εἰ καὶ δι' ὀλίγων ἐμνήσθη Σωκράτους, μᾶλλον ἢ Ἀριστοφάνης ἐν ὅλαις ταῖς Νεφέλαις αὐτοῦ καθήψατο. οὐδὲν δὲ χεῖρον ὑπομνησθῆναι τῶν Εὐπόλιδος· "δεξάμενος δὲ Σωκράτης τὴν ἐπίδειξιν Στησιχόρου οἰνοχόην ἔκλεψεν." οἷον δ' ἦν ὁρᾶν τὸν φιλόσοφον τὸ ἐν φανερῷ μάλιστα σκεῦος κατακείμενον κλέπτοντα καὶ ὑφαιρούμενον. ΠΝΙΓΕΥΣ] κάμινος. *Gl. Br.*

99. ΟΥΤΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΥΣΙΝ, ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΗΝ ΤΙΣ ΔΙΔΩι] καὶ τοῦτο ψεῦδος διαβολῆς χάριν· οὐδεὶς γὰρ μισθὸν ἐτέλει Σωκράτει, ἐπεὶ ἐκεῖνος ἔφασκε μηδὲν εἰδέναι. διόπερ καὶ ὑπὸ Πυθίου σοφὸς ἐκρίθη· τοῦτο γὰρ αὐτοῦ πρῶτον ἔκρινεν εἶναι σοφὸν, τὸ γνωρίσαι ὅτι μηδὲν οἶδε. πῶς οὖν ἂν μισθὸν ἐπράττετο παρὰ τῶν συνόντων ὁ λέγων περὶ αὐτοῦ ὅτι οὐδὲν οἶδα;

103. ΑΛΑΖΟΝΑΣ] ἰδίως τοὺς ψεύστας ἐκάλουν. εἰκότως δὲ καὶ τοὺς φιλοσόφους ἀλαζόνας καλεῖ, ἐπεὶ λέγειν ἐπαγγέλλονται περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν. ἢ ὅτι σεμνὰ ἔχοντες ἤθη ἀλαζόνες δοκοῦσιν. ΩΧΡΙΩΝΤΕΣ δὲ καὶ ΑΝΥΠΟΔΗΤΟΙ, ἐπεὶ μόνης ἀρετῆς φροντίζοντες, καὶ οὐ τρυφῆς, διώκουσι τὸ ἀπέριττον. ΠΟΝΗΡΟΙ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπίπονοι, ἄθλιοι.

105. ΧΑΙΡΕΦΩΝ] ἑταῖρος Σωκράτους ὁ Χαιρεφῶν· ὃς ἐκαλεῖτο καὶ νυκτερὶς διὰ τὸ μέλας εἶναι καὶ ἰσχνόφωνος.[2]

106. ΜΗΔΕΝ ΕΙΠΗιΣ ΝΗΠΙΟΝ] μηδὲν εὔηθες μηδὲ μειρακιῶδες μηδ' ἀνόητον εἴπῃς, ἀπὸ τοῦ μηδὲ τὰ νήπια παιδία εἰδέναι τι. *ΝΗΠΙΟΝ] μωρόν. *Gl. Br.*

107. ΚΗΔΕΙ] ἤγουν φροντίζεις, ΠΑΤΡΩιΩΝ δ' ΑΛΦΙΤΩΝ ἀντὶ τοῦ τῶν χρημάτων ἢ τῆς πατρῴας οὐσίας. τὸ δὲ ΣΧΑΣΑΜΕΝΟΣ ἀντὶ τοῦ καταπαύσας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀποσχιζομένων καὶ διαχεομένων ὑδάτων. ΑΛΛΩΣ. καταλύσας, κατασπάσας, ἀποστὰς τούτου. σχάσαι γὰρ δὴ καὶ ὥσπερ διαστεῖλαι καὶ σχίσαι τὸ ὕδωρ τῇ κώπῃ ἐρεσσούσῃ. καὶ Πίνδαρος "κώπαν ἤδη μοι σχάσαι," καὶ Εὐριπίδης "σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα." ΑΛΛΩΣ. στήσας, καταπαύσας· σχάσαι γὰρ τὸ κωπηλατοῦντα στῆσαι τὴν κώπην. *ΣΧΑΣΑΜΕΝΟΣ] ἀφείς. *Gl. Br.*

109. ΜΑ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ] εὐλόγως Διόνυσον ὄμνυσι. τούτῳ γὰρ ἐπετελεῖτο τὰ Διονύσια, οἷς ἠγωνίζοντο οἵ τε τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί.

110. ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΑΝΟΥΣ] οἱ μὲν ἵππους, οἱ δὲ ὄρνεα, ἔνιοι δ' ἵππους χάραγμα ἔχοντας φασιανοῦ ὡς ἀλεκτρυόνος. καὶ εἴπερ ἐστὶ τοῦτο μὴ κατεψευσμένον, οἰκεῖον ἂν εἴη τῇ τοῦ νεανίσκου σπουδῇ. οἱ δὲ περὶ Ἀρχίλοχον,[3] ὀρνίθων γένος. οἱ δὲ, ὅτι Φᾶσις ποταμός ἐστι Σκυθίας, ὅπου καλοὶ ἵπποι γίνονται. Λεωγόρας δὲ τρυφερός τις, ὁ Ἀνδοκίδου πατήρ. Πλάτων Περιαλγεῖ "ὦ θεῖε Μόρυχε, νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφυς, καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας, οἳ ζῆτε τερπνῶς, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι." Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ β' ὡς καὶ διὰ Μυῤῥίναν ἑταίραν τὰ χρήματα ἀποβέβληκέ φησιν. οἱ δὲ, ἔχον-

[1] ἀλλοτρίων *Reizius.*
[2] λεπτόφωνος *Rav.*
[3] Ἀρίσταρχον *Ruhnkenius.*

τας τοῦ μηροῦ ἐγκεχαραγμένον φασιανόν. Λεωγόρας δὲ ὄνομα κύριον ἑνὸς τῶν Ἀθήνησι πολιτευσαμένων τότε. πατὴρ δὲ οὗτος ἦν Ἀνδοκίδου τοῦ ῥήτορος. ἄδηλον δὲ εἰ καὶ ὄρνεα ἔτρεφεν ὁ Λεωγόρας. μέμνηται δὲ αὐτοῦ ὡς ἱπποτρόφου. * Ἀθήναιος· καὶ τὸ ἐν Νεφέλαις δὲ ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ἔγωγε ἀκούω, καὶ οὐκ ἐπὶ ἵππων, ὡς οἱ πολλοί· "τοὺς φασιανούς, οὓς τρέφει Λεωγόρας." δύναται γὰρ ὁ Λεωγόρας καὶ ἵππους τρέφειν καὶ ὄρνεις φασιανούς. κωμῳδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεῖ. *Junt.* Φᾶσις ποταμὸς Σκυθίας, ὅπου καλοὶ ἵπποι γίνονται. Λεωγόρα ὡς ἱπποτρόφου μέμνηται. οἱ περὶ Ἀρχίλοχον [1] ὀρνίθων τι γένος λέγουσι τοὺς φασιανούς. ἢ φασιανοὶ λέγονται οἱ ἔχοντες τῷ μηρῷ φασιανὸν ἐγκεχαραγμένον ἵπποι. *Rav.*

111. ΙΘ', ΑΝΤΙΒΟΛΩ] πορεύου. νῦν δέ, πείσθητί μοι. τὸ δὲ ἀντιβολῶ παρακαλῶ, Ἀττικῶς.

112. ΚΑΙ ΤΙ ΣΟΙ ΜΑΘΗΣΟΜΑΙ] οὐ γὰρ ἑαυτῷ ἔμελλε μαθεῖν, ἤγουν δι' οἰκεῖον θέλημα ἢ ὠφέλειαν, ἀλλὰ διὰ τὸ τοῦ πατρός· διὸ τὸ σοί λέγει. ἤγουν τί μαθήσομαι ὑπὲρ σοῦ.

113. ψεύδεται κἀνταῦθα ὁ κωμικὸς λέγων παρὰ Σωκράτει εἶναι τὸν ἄδικον λόγον. οὐ γὰρ Σωκράτης ἀλλὰ Πρωταγόρας ὁ Ἀβδηρίτης ἐφεῦρε αὐτὸν καὶ ἐδίδασκειν. *Schol. Cant.* 3.

ΑΜΦΩ ΤΩ ΛΟΓΩ] δυϊκῶς ἔκλινε. φησὶ δὲ ἀμφοτέρους τοὺς λόγους τοὺς περὶ Σωκράτην ἐκπαιδεύειν ἱκανῶς.

115. ΤΟΝ ΕΤΕΡΟΝ] τὸν δίκαιον νικᾶν. ὡς ἀγνοῶν δὲ τὸν δίκαιον εἶπε τὸν ἕτερον· ἐβούλετο γὰρ ἀδικίαν μανθάνειν.

121. ΤΟΥΣ ΙΠΠΕΑΣ ΤΟ ΧΡΩΜΑ] οἷον, οὐχ ὑπομείναιμι ὁραθῆναι ὑπὸ τῶν ἱππέων ὠχρὸς καὶ διεφθαρμένος· ἐκόμων γὰρ οἱ ἱππεῖς, οἱ δὲ φιλόσοφοι κατακείρονται. ΔΙΑΚΕΚΝΑΙΣΜΕΝΟΣ δὲ ἠμαυρωμένος, αἰσχρὸς καὶ διεφθαρμένος γενόμενος. οἱ γὰρ ἱππεῖς ἐν γυμνασίοις καὶ παλαίστραις διέτριβον. οὐ γενοίμην, φησίν, ὠχρός, ὡς οἱ περὶ τὸν Σωκράτη, καὶ ἀνυπόδητος καὶ ῥυπῶν· οἱ γὰρ ἱππεῖς εὔχροι καὶ ὑποδεδεμένοι καὶ ἐν γυμνασίοις ἐξεταζόμενοι. καὶ ἐν τοῖς Ἱππεῦσί φησι "μὴ φθονείτω δ' ἡμῖν μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις," τουτέστι λιπῶσι. τοῦτο οὖν ὁ νεανίσκος δεδοικέναι φησί, τὸ ἀπέχθεσθαι τοῖς περὶ τὴν ἱππικὴν ἔχουσιν, εἰ καταλιπὼν τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα καὶ μετιέναι τὰ τῶν ἱππέων ἐπιτηδεύματα τὰ τῶν φιλοσόφων μετέλθοι. ὡς ἱππαζόμενον δὲ καὶ τοῦτον μετὰ τῶν ἱππέων φησὶ τάττεσθαι. * διακεκναισμένος) βεβλαμμένος, ἐφθαρμένος, ὠχρός, οἷόν ἐστι τὸ τῶν φιλοσόφων. *Gl. Br.*

122. ΜΑ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑ] εἰκότως τὴν Δήμητρα ὄμνυσιν, ἐπεὶ περὶ τροφῶν ὁ λόγος ἐστί· τούτων γὰρ ἡ θεὸς εὑρετίς.

123. ΟΥΘ' Ο ΖΥΓΙΟΣ ΟΥΘ' Ο ΣΑΜΦΟΡΑΣ] ζύγιοι ἵπποι καλοῦνται οἱ ὑποβαλλόμενοι τῷ τοῦ ἅρματος ζυγῷ, τουτέστιν ὁ μέσος δεξιὸς καὶ ὁ μέσος ἀριστερός, σαμφόραι δὲ οἱ σῖγμα ἔχοντες περὶ τὸν μηρόν. καὶ διὰ τοῦ μ καὶ π γράφεται.

124. ΑΛΛ' ΕΞΕΛΩ Σ' ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] ἀλλ' ἐκβαλῶ σε καὶ διώξω σε τῆς οἰκίας τῆς ἐμῆς. τραχύτερον δὲ αὐτῷ διαλέγεται καὶ ἀπηνέστερον, τὴν ἐλπίδα τοῦ πείσειν αὐτὸν ἀπολωλεκώς.

125. ΟΥ ΠΕΡΙΟΨΕΤΑΙ ΜΕ] εἰκὸς γὰρ ἦν καὶ τοῦτον, σεμνυνόμενον ἐπὶ ταῖς τρισὶ νίκαις τοῦ πατρός, ἥδεσθαι τὸν νεανίσκον ὁρῶντα μετερχόμενον τὰ προγονικὰ ἐπιτηδεύματα.

127. ΑΛΛ' ΟΥΔ' ΕΓΩ ΜΕΝΤΟΙ] ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι ἀθυμήσω, διότι μὴ πέπεικα τὸν υἱόν, οὐδὲ τέλεον ἀφέξομαι τῆς γνώμης τῆς προκειμένης. οἷον οὐ παραδώσω ἐμαυτὸν ταῖς λύπαις.

128. ΔΙΔΑΞΟΜΑΙ] νῦν μὲν παθητικὸν ἀποδεκτέον. διδάξομαι δὲ τὸν υἱὸν φιλοσοφεῖν, κυριώτερον ἢ διδάξω· διδάξω μὲν γὰρ ὁ φιλόσοφος διδάσκαλος ἐρεῖ, διδάξομαι δὲ ὁ πατὴρ καὶ πᾶς ὁ παραδιδοὺς ἕτερον μανθάνειν. δύναται οὖν καὶ νῦν εἶναι τὸ αὐτό, ἵν' ᾖ νοούμενον, ἐπεὶ οὐ τὸν υἱόν, ἐμαυτόν. διδάξομαι ἔφη, ἅτε βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. τὸ δὲ ἐμαυτὸν λείπει, τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ διδασκάλῳ παραδώσω, ἐπεὶ μέσον ὂν τὸ διδάξομαι πρὸς ἄμφω τὰς ἐνεργείας χωρεῖ.

130. ΠΩΣ ΟΥΝ ΓΕΡΩΝ ΩΝ] ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λογίζεται ἐν τῷ ἀπιέναι. τὸ δὲ βραδύς οὐκ ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος κινήσεως παρείληφεν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχίνουν καὶ νωθὲς τῆς διανοίας δηλοῦν θέλει.

131. ΛΟΓΩΝ ΑΚΡΙΒΩΝ ΣΚΙΝΔΑΛΜΟΥΣ] λόγων ἰσχνῶν λεπτολογίας· λεπτὰ γὰρ καὶ ἰσχνὰ τὰ τῶν λόγων ζητήματα. σκινδαλμοὺς δὲ λεπτολογίας, ἀπὸ τῆς σκίσεως τῶν καλάμων. ἐξήγησις δὲ καὶ ἐπεξεργασία τῶν ἀκριβῶν λόγων οἱ σκινδαλμοί· ἰδίως γὰρ σκινδαλμοὺς καλοῦμεν τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται.

132. ΤΙ ΤΑΥΤ' ΕΧΩΝ ΣΤΡΑΓΓΕΥΟΜΑΙ] διὰ τί ταῦτ' ἔχων κατὰ νοῦν, πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι. στρὰγξ δέ ἐστιν, ὁ διὰ λεπτοτάτης ὀπῆς σχολῇ κατιὼν

[1] Ἀρίσταρχον *Hermannus.*

σταλαγμός. *Junt.* ΣΤΡΑΓΓΕΥΟΜΑΙ] ἀναβάλλω καὶ διατρίβω, βραδύνω. *Gl. Br.* ἀργῶν πιέζομαι καὶ συνθλίβομαι. *Gl. Victor.*

133. ΑΛΛ' ΟΥΧΙ ΚΟΠΤΩ ΤΗΝ ΘΥΡΑΝ] ἀλλ' οὐκ ἔχομαι τῶν ἐγνωσμένων. τοῦτο δὲ παρεγκύκλημα· δεῖ γὰρ αὐτὸν ἐλθεῖν καὶ κόψαι τὴν θύραν Σωκράτους. παρατηρητέον δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν κρουόντων κόπτειν λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν ψοφεῖν. ἱκανῶς δὲ διέστειλε Μένανδρος, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω "κόψω τὴν θύραν" εἰπών, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω "ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιών."

134. ΒΑΛΛ' ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] ἄπιθι ἐς κόρακας. ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ κατάρας λεγομένη, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀπώλειαν καὶ εἰς φθοράν. Βοιωτοῖς γὰρ ἀναστάτοις ὑπὸ Θρᾳκῶν γενομένοις εἶπεν ὁ θεὸς ἐκεῖ κατοικεῖν, ἔνθα ἂν ἴδωσι λευκοὺς κόρακας· οἱ δ' ἐν Θετταλίᾳ παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον εἶδον περιπταμένους τοὺς τοῦ ἡλίου ἱεροὺς κόρακας, οὓς παῖδες ἀφῆκαν γυψώσαντες ὑπὸ μέθης, καὶ τελεῖσθαι τὸν χρησμὸν φήσαντες ἐνταῦθα κατῴκησαν. οἱ δὲ ἐκ τοῦ ζώου λέγεσθαι τὴν παροιμίαν· ἐν γὰρ τοῖς ἐρημοτέροις τόποις ἐπιτηρεῖ τὰ πτώματα. Ζηνόδοτος [1] δέ, ὁ τὰς Ταρραίου καὶ Διδύμου παροιμίας ἐπιτεμών, "Βοιωτοις" φησίν "Ἄρνην ποτὲ διοικοῦσι προείρητο ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι λευκῶν κοράκων φανέντων. νεανίσκοι δέ ποτε μεθυσθέντες καὶ συλλαβόντες κόρακας, γυψώσαντες ἀφῆκαν πέτεσθαι. ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἐταράχθησαν ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τὸ τέλος, καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι, τὸν θόρυβον φυγόντες, ᾤκησάν τινα τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας. μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβαλόντες τοὺς Βοιωτοὺς οἱ Αἰολεῖς ἔσχον τὴν Ἄρνην οἰκείαν οὖσαν, καὶ τοὺς ἁμαρτάνοντας μεθιστᾶσιν εἰς τοὺς Κόρακας καλουμένους."

135. ΚΙΚΥΝΝΟΘΕΝ] ἀπὸ δήμου τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Κικύννα, ἔνθα ἄγεται καὶ τὰ Ἀπολλώνεια.

136. ΑΜΑΘΗΣ] ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος.

137. ΑΠΕΡΙΜΕΡΙΜΝΩΣ] ἀμαθῶς καὶ ἀπείρως καὶ ἀνεπιστημόνως. τὸ δὲ ΛΕΛΑΚΤΙΚΑΣ σφοδρότητος καὶ βίας σημαντικόν· διόπερ καὶ τὴν μέμψιν ἐπήγαγεν, οὐ τὸ κροῦσαι καὶ τὸ προσελθεῖν αἰτιώμενος (οὐδὲ γὰρ πρὸς φιλοσόφου τὸ τοῖς δεομένοις μὴ παρέχειν τοῦ συνιέναι ἐξουσίαν), τὸν δὲ τρόπον μεμφόμενος, ὅτι βιαιοτέρως ἔπαισε τὴν θύραν ὡς διαταραχθῆναι τοὺς ἐμφιλοσοφοῦντας.

138. ΕΞΗΜΒΛΩΚΑΣ] ἐξέωσας, ἐξέβαλες. ἐξαμβλῶσαι δὲ ἰδίως ἐπὶ τῶν γυναικῶν λέγεται τῶν ἀποτικτουσῶν θᾶττον ἢ κατὰ τὸν τῶν ὠδίνων καὶ τῆς κυοφορίας νόμον· καὶ ἀμβλωθρίδιον φάρμακον ἀμβλίσκειν τὰς γυναῖκας ποιοῦν. ἰδίως δὲ νῦν ἐπὶ φιλοσόφων τὴν φροντίδα, ἐπεὶ καὶ μεριμνοφροντιστὰς ἐκάλουν αὐτούς, ὡς προεῖπεν. τοῦ δὲ Σωκράτους λέγοντος ὅτι τέχνην ἔχω τὴν μαιευτικὴν καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους ἀποτίκτειν τὰ νοήματα ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ, τοῦτο νῦν κωμῳδεῖ Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ἐξήμβλωκας. * ἡμιτελῆ ἐποίησας διαφθείρας. *Gl. Br. Victor.*

139. ΤΗΛΟΥ ΓΑΡ ΟΙΚΩ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ] ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς. πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι αὐτῷ χρῶνται πόῤῥω τῆς πόλεως. ἄδηλον δὲ πότερον λέγει πόῤῥω τῶν ἀγροίκων αὐτὸς κατοικεῖν, ἢ ἐν τοῖς μακρὰν καὶ πολὺ τῆς πόλεως ἀπέχουσι. λέγεται γὰρ αὐτὸ παρὰ τὸ Εὐριπίδειον "τηλοῦ γὰρ οἴκων βιοτὸν ἐξιδρυσάμην." πρὸς τὸ σχῆμα οὕτω χρῶνται· πόῤῥωθεν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ὅτι ἀγροῖκος εἰμί. *Rav.*

140. ΠΡΑΓΜΑ] θεώρημα. *Gl. Victor.*

141. ΑΛΛ' ΟΥ ΘΕΜΙΣ ΠΛΗΝ ΤΟΙΣ ΜΑΘΗΤΑΙΣΙ ΛΕΓΕΙΝ] ἀλλ' οὐ δυνατόν. δηλονότι ἐπὶ διασυρμῷ καὶ διαβολῇ ταῦτα παρεισάγει λέγοντα τὸν θυρωρόν· ἀλλότριον γὰρ τῶν φιλοσόφων τὸ βασκαίνειν καὶ φθονεῖν.

142. ΑΝΗΡΕΤ'] ἐπύθετο, ἀνηρώτησεν. ΑΡΤΙ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξ ὑπογυίου, ἵνα αὐτοσχεδιάζειν δοκῶσι. διαβάλλει δὲ τοὺς φιλοσόφους ὡς εὐτελῆ ζητοῦντας· διὸ καὶ ταῦτα γελοίου χάριν λέγεται, καὶ διὰ γελοίων τὴν Σωκράτους παρίστησιν ἀκρίβειαν.

ΧΑΙΡΕΦΩΝΤΑ] τῶν πάνυ γνωρίμων Σωκράτους ὁ Χαιρεφῶν. οὐδὲν δὲ αὐτοῦ διασέσωσται τῶν συγγραμμάτων. δοκεῖ δὲ γενέσθαι περίθερμος καὶ σφόδρα ἐχθρεύσας τῷ ἀδελφῷ. καὶ φησὶ Ξενοφῶν Σωκράτην ξυνάγοντα αὐτοὺς λέγειν ὡς οὐδὲν ὀφθαλμῶν ὄφελός τι, εἰ μὴ συμφωνοῖεν, οὐδὲ χειρῶν, οὐδὲ ποδῶν. δήμου δὲ ἦν ὁ Χαιρεφῶν Σφήττιος. τούτῳ καὶ ἡ Πυθὼ δοκεῖ τὸν περὶ τοῦ Σωκράτους χρησμὸν εἰπεῖν· "σοφὸς Σοφοκλῆς· σοφώτερος δ' Εὐριπίδης· ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος." τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν [2] ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων ψεύδεσθαί φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἑξαμέτρους εἶναι· καὶ ἔστι δὲ παρὰ κωμικῶν τινί "πῇ συγκεχωρῆσθαι τῷ χρησμῷ δύναται." [3] ὅτι δὲ καὶ ἄλλοι διὰ τριμέτρων πλείους χρησ-

[1] Ζηνόβιος *Suidas.* [2] τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁ Δημοχάρης *Menagius.*
[3] εἰ συγκεχρῶσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται *Toupius.*

μοί, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πεζῷ λόγῳ λεχθέντες τῇ Πυθίᾳ, τὸ μὲν καὶ ἐπ' ἐμοὶ μέχρι καὶ νῦν κεχρηκέναι τὸν Πύθιον οὕτω παρήσω λέγειν· ἀλλὰ τῶν ἀρχαίων παραδείγματος ἕνεκα χεῖρον οὐδὲν μνημονεῦσαι. τοῦτο μὲν γὰρ ἐπί τῳ φέρεται οὗτος ὁ χρησμὸς ἐξενεχθεὶς ὑπὸ τῆς Πυθίας "ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις." ἐν Λέσβῳ δὲ Γονναπαίου Ἀπόλλωνος ὁ δοθεὶς Πέλοπι, αἰτοῦντος αὐτὸν ἀνάθημα τοῦ θεοῦ τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντα κειμήλια. ἔστι δ' οὕτως· "ὃ βούλομαι, δός· μὴ δίδου δ', ὃ μὴ θέλω." φέρει δὲ τὸν χρησμὸν τοῦτον Ἀντικλείδης ἐν τοῖς Νόστοις. καὶ ἑτέρους πλείστους ἄν τις ἔχοι λέγειν τοιούτῳ ἐξενεχθέντας μέτρῳ.

146. ΨΥΛΛΑΝ μὲν Ἀττικῶς, ὃν ἡμεῖς ψύλλον καλοῦμεν. τὸ δὲ λεγόμενον τοιοῦτο, τὸ πήδημα τῆς ψύλλης διαμετρῆσαι τοῖς αὐτῆς τῆς ψύλλης ποσίν, ὁπόσους τούτους πηδήσειε. δῆλον δὲ ὅτι ταῦτά φησι διασῦραι βουλόμενος τὰ τῶν φιλοσόφων ζητήματα ὡς ἰσχνὰ καὶ λόγου μηδενὸς ἐχόμενα. διὸ καὶ τὰ ἑξῆς γελοίου χάριν αὐτῷ λέλεκται.

147. ΤΟΥ ΧΑΙΡΕΦΩΝΤΟΣ ΤΗΝ ΟΦΡΥΝ] ἰστέον ὅτι αὐτοπροσώπως εἰσῆγον τοὺς κωμῳδουμένους, καὶ ὅτι γελοίου χάριν παρείληφε τοῦτο. αὐτίκα γοῦν οὐδὲ ἄλλου τινὸς ἐμνημόνευσε μέρους τοῦ σώματος ἢ τοῦ ἐν ἑκατέρῳ γελοίου· ὁ μὲν γὰρ μεγάλας εἶχε τὰς ὀφρῦς ὁ Χαιρεφῶν, ὁ δὲ φαλακρὸς ἦν ὁ Σωκράτης.

151. ΤΩ ΠΟΔΕ] δυϊκὸν τὼ πόδε, ἐπὶ τῆς ψύλλης κακῶς· λέγεται γὰρ ἓξ ἔχειν πόδας. ΨΥΓΕΙΣΗι δὲ ἀντὶ τοῦ θανούσῃ.

152. ΠΕΡΣΙΚΑΙ] εἶδος ὑποδήματος αἱ Περσικαί, ὡς καὶ Ἡρόδοτος. ἐπεὶ δὲ καὶ δένδρου ὄνομά ἐστι Περσικαί, διὸ καὶ περιέφυσαν εἶπεν, ὡς ἐπὶ δένδρου. ἔστι μὲν γὰρ καὶ δένδρον, ἔστι δὲ καὶ ὑποδημάτων εἶδος γυναικείων. διὸ ἐπιφέρει ΥΠΟΛΥΣΑΣ. διὰ δὲ τὸ δένδρον παίζων ΠΕΡΙΕΦΥΣΑΝ εἶπεν.

153. ΤΑΥΤΑΣ ΥΠΟΛΥΣΑΣ] ἀδύνατον· οὔτε γὰρ ὑπόδημα δύναται φορέσαι ψύλλα, οὔτε ὑπολύσασθαι, οὔτε μετρῆσαι τῷ προσπλασθέντι κηρῷ τοῖς ποσὶ τὸ διάστημα τοῦ πηδήματος. ἀλλ' ἀδύνατον ἀδυνάτῳ ἐπήγαγεν· οὔτε γὰρ τὰ ὑποδήματα ἐκ κηροῦ φῦναι φύσιν ἔχει, οὔτε τῶν τῆς ψύλλης ποδῶν ταῦτα δυνατὸν ἦν ἐξελεῖν, καὶ διαμετρῆσαι τῷ τοῖς ποσὶν αὐτῆς προσπλασθέντι κηρῷ τὸ διάστημα τοῦ πηδήματος.

157. ΣΦΗΤΤΙΟΣ] ἀπὸ δήμου τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

158. ΟΠΟΤΕΡΑ ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ] ἀντὶ τοῦ πῶς διανοεῖται καὶ διαλογίζεται περὶ τῶν ἐμπίδων. τὸ δὲ ὁπότερα ἀντὶ τοῦ ὁποτέρως. ἐμπίδας δέ, οὓς ἡμεῖς κώνωπας καλοῦμεν· οἱ δὲ εἶδος κώνωπος παραποτάμιον, ζώνην ἔχοντος.

159. ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΤΟΜ' ΑιΔΕΙΝ] ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ στόματος φθέγγεσθαι καὶ βοᾶν, ἢ διὰ τοῦ ὀῤῥοπυγίου. τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν ζώων τροφὴν μὲν λαμβάνει στόματι, φθέγγεται δ' αὐτῷ οὐκέτι. καὶ γάρ ἔστιν ἐκ τῶν τεττίγων τοῦτο καὶ τῶν ἐγκελάδων ἰδεῖν, ἃ καὶ οὕτω προσηγορεύθησαν, ἐπεὶ ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχουσιν. οὕτω γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα ζῷα πάντα διὰ τοῦ στήθους τὴν φωνὴν προΐεται. εἰ γὰρ τοῦτο λάβοιο, καὶ οὔτε φθέγξαιτο τὸ ἐγκέλαδον οὔτε ὁ μουσικὸς καὶ καλὸς τέττιξ ἔτι προΐοι φωνήν· τῆς αὐτῆς γὰρ καὶ ὁ τέττιξ ἐστὶ φύσεως, καὶ τὰ τοιαῦτα ζῷα καλεῖται μὲν παρά τισι βομβύλια, καλεῖται δὲ καὶ ἐντόμια, ὅτι κατὰ τὴν ῥάχιν ἐντέτμηνται, ὡς ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν σφηκῶν καὶ κανθάρων καὶ ἐγκελάδων, καὶ τῶν τεττίγων μάλιστα. διὸ καὶ φθέγγεσθαι ἀξιοῦσιν αὐτά.

166. ΣΑΛΠΙΓΞ Ο ΠΡΩΚΤΟΣ] τοιαύτη γάρ. κατὰ μὲν τὸ ἀνώτατον καὶ πρὸς τὸ ἄκρον κοίλη ἡ σάλπιγξ, τὰ κάτω δὲ στενή. διὸ καὶ ὀξὺ ᾄδει.

167. ΤΟΥ ΔΙΕΝΤΕΡΕΥΜΑΤΟΣ] τοῦ ἐρωτήματος τοῦ διὰ τοῦ ἐντέρου. τοῦ ἐπινοήματος ἢ τῆς λύσεως. τοῦ μαθήματος τοῦ περὶ τοῦ ἐντέρου καὶ ἐμπίδος. ἐπειδὴ δὲ περὶ τῶν τῆς ἐμπίδος ἐντέρων λέγει, ἔπαιξε παρὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Σωκράτους λόγον, τὸν περὶ τοῦ τῆς ἐμπίδος ἐντέρου. *τῆς περὶ τοῦ ἐντέρου λεπτολογίας καὶ φυσιολογίας. *Gl. Br.*

170. ΑΦΗιΡΕΘΗ] οἷον ἐστερήθη ἐμποδισθεὶς ὑπὸ ἀσκαλαβώτου ὁ Σωκράτης. λέγεται δὲ καὶ ἀσκαλαβώτης καὶ γαλεώτης.

174. ΑΠΟ ΤΗΣ ΟΡΟΦΗΣ] καὶ ἀρσενικῶς ὁ ὄροφος καὶ θηλυκῶς ἡ ὀροφή, ὡς τὸ "πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά," καὶ ἐν Λυσιστράτῃ· καὶ ἐν Σφηξίν "ὀροφὴν θέασαι." *ὄροφος καὶ ὀροφή· ἔστι δὲ κάλαμος, ᾧ στεγάζουσιν. *Gl. Victor.*

176. ΕΧΘΕΣ ΔΕ Γ' ΗΜΙΝ] λεληθότως σκώπτει τὸν τῶν φιλοσόφων βίον ὡς ἐπίπονον καὶ ταλαίπωρον. διὰ τοῦτο εἰς αὔξησιν καὶ τῷ καιρῷ συνεχρήσατο, εἴ γε μέχρι τῆς ἑσπέρας ἀναμένοντες φαγεῖν οὐδὲ τότε παρεσκευασμένον οὐδὲν εἶχον.

177. ΕΠΑΛΑΜΗΣΑΤΟ] εἰκότως εἶπε τὸ ἐπαλαμήσατο διὰ τὸ καὶ τοὺς ἄρτους ὑπὸ τῆς παλάμης πλάττεσθαι. *Victor.*

178. ΛΕΠΤΗΝ ΤΕΦΡΑΝ] ἰσχνὴν σποδόν. οὐχ ἁπλῶς δὲ τὸ λεπτὴν προσέθηκε πρὸς τὴν ὁμοίωσιν τῶν ἀλφίτων καὶ τὰ παραπλήσια. ἰσχνὴν δὲ τέφραν τὴν ἐκ τῶν κεκαυμένων ξύλων κόνιν. οὐ ματαίως δὲ τὸ λεπτὴν προσέθηκε πρὸς τὸ ταύτην δεῖ-

ξαι παραπλήσιον τοῖς ἀλφίτοις. * τέφρα δὲ ἡ τῶν κεκαυμένων ξύλων κόνις. *Rav.*

179. ΚΑΜΨΑΣ] καμπύλον ποιήσας, ὥσπερ ὀγκίνων εἴδη. ὀρθοὶ γὰρ οἱ ὀβελίσκοι. καὶ Ὅμηρος "αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν." ἀλλ' ἐπειδὴ ἔδεσμα ἦν οὐδὲν πρὸς τὸ ὀβελίσκου δεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸ λαθεῖν καὶ ἁρπάσαι τι καὶ κατασχεῖν τὸ καμφθῆναι τοῦτον ἦν χρήσιμον. ἔτι δὲ μέλλων εἰπεῖν ὅτι ὑφείλετο, ὀρθὸν ὄντα, φησί, τὸν ὀβελίσκον ἔκαμψεν, ἵνα δι' αὐτοῦ δυνηθῇ κλέψαι τὸ ἱμάτιον. τοιαῦτα γὰρ οἱ κλέπται μηχανῶνται, ἵνα ῥᾳδίως πόῤῥωθεν ἁρπάσωσιν ὃ βούλονται.

ΔΙΑΒΗΤΗΝ] ἐργαλεῖον ὁ διαβήτης πολλαῖς εὔχρηστον τέχναις, τῷ Λ στοιχείῳ παρεοικός. τούτου τὸ ἓν ἐντιθέντες μέρος, καὶ χαράσσοντες τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἴσον τηροῦσι διάστημα τοῦ κύκλου ἐκ τοῦ κέντρου.

180. ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΣ] ὅμοιον τῷ ὑπὸ Εὐπόλιδος ῥηθέντι περὶ Σωκράτους· "Στησιχόρου πρὸς τὴν λύραν οἰνοχόην ἔκλεψεν." ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτου ὅτι παίδων ἤρα ὁ Σωκράτης· ἐν ταῖς παλαίστραις γὰρ τὰ πολλὰ ἐξητάζετο, ἵνα αὐτοὺς ὁρῴη.

ΥΦΕΙΛΕΤΟ] τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν ἐπήγαγεν· ἔδει γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν "μετέβαλεν αὐτὸν εἰς τὰ ἄλφιτα." ΑΛΛΩΣ. δέον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, κατέγραψεν, ᾧ τέως προσέχοντες οὐκ ἐπεινήσαμεν, καὶ σχήματά τινα ἐπεποιήκει, εἰς ἃ πάντων ἡμῶν ὁ νοῦς καθάπερ κεχηνὼς τροφῆς ἐπελάθετο, ἐπήνεγκεν ὅτι ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἔλαβε τὸ ἱμάτιον. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς περὶ τὰς παλαίστρας τῶν παίδων ἕνεκα διατρίβοντα· ἐκεῖ γὰρ ἐφοίτα ὡς γυμνοὺς τοὺς παῖδας ὁρῴη. ΑΛΛΩΣ. ἐπειδὴ οἱ τὰ γεωμετρικὰ θεωρήματα διδάσκοντες διαβήταις γράφουσι ταῦτα, φησὶν ὅτι ὀβελίσκον κάμψας καὶ διαβήτου σχῆμα διαλαβών, πάντας πρὸς αὐτὸν ἐπαγόμενος, ὑφεῖλε τὸ ἱμάτιον.

181. ΤΟΝ ΘΑΛΗΝ] οὗτος ἐγένετο τῶν ἑπτὰ σοφῶν εἷς, Μιλήσιος· ὃς πρῶτος τὰ περὶ οὐρανὸν ἐξεῦρε. παρατηρητέον δὲ ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς ὁ Θαλῆς ὡς Ἑρμῆς, Ἑρμῆν Θαλῆν, καὶ Ἑρμέας ὡς Θαλέας. διχῶς δὲ τοὔνομα ἐκφωνητέον, βαρυτόνως μὲν Θάλης ὡς Χρέμης, οὗ ἡ γενικὴ Θάλητος ὡς Χρέμητος, Θάλητι, Θάλητα, ὡς τὸ "Θάλητα χρημάτων ἐλεύθερον," ἔτι δὲ καὶ περισπωμένως Θαλῆς ὡς Ἑρμῆς, καὶ Θαλοῦ ὡς Ἑρμοῦ. ΑΛΛΩΣ. ὁ Θαλῆς οὗτος Μιλήσιος ἦν, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. οὗτος ἄκρος μηχανικὸς ἦν. στρατεύσαντος γὰρ Κροίσου πρὸς Κῦρον, καὶ μὴ δυναμένης τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ διαβῆναι τὸν Ἅλυν ποταμὸν μέγιστον ὄντα, τοιόνδε τι μηχανᾶται· ἄνω τῆς στρατιᾶς ἰὼν τέμνει τὸν ποταμὸν ἑτέρωσε ῥεῖν, οὐ πάντα, ἀλλὰ τὸ ῥεῖθρον αὐτοῦ σχισθὲν τὸ μὲν ἓν εἰς τὴν ἀρχαίαν πορείαν ἐχώρει, θάτερον δὲ ὑπ' ἀγκάλης εἶχε τὴν στρατιάν· καὶ οὕτως ἐπεραιώθησαν. ἐποίησε δὲ τὴν εἰς δύο τομήν, ἵνα καὶ ἐπανιόντες περαιωθήσωνται. ΜΑΘΗΤΙΩ δὲ ἀντὶ τοῦ μαθεῖν ἐπιθυμῶ.

185. Ω ΗΡΑΚΛΕΙΣ] πεποίηκε γὰρ τὸ προσταχθὲν ὁ φιλόσοφος, καὶ ἀνέῳξε τὰς θύρας. ὁ δὲ εἰσελθὼν καὶ θεασάμενος αὐτοὺς ὠχροὺς καθημένους ὡς ἀνθρώπων μορφὰς μὴ ἔχοντας τεθαύμακε, μηδὲ ὄψεις διὰ τὴν ὠχρότητα ἔχοντας. ὁρᾷ δὲ ὡς φιλοσόφους κομῶντας, στραφέντος τοῦ ἐγκυκλήματος.[1]

187. ΤΟΙΣ ΕΚ ΠΥΛΟΥ] Πύλος χωρίον τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα Κλέων στρατηγήσας ἔλαβεν αἰχμαλώτους, προανύσαντος τὸν πόλεμον Δημοσθένους καὶ Νικίου. εἰκὸς οὖν τούτους καὶ διὰ τὸν αἰχμαλωτισμοῦ φόβον καὶ διὰ τὸ πολλαῖς μὲν ἡμέραις πεπολιορκῆσθαι ἐν ἐρήμῳ νήσῳ, καὶ ἀφ' ἧς οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων ἦν λαβεῖν, πολλῷ δὲ καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν συγκεκλεῖσθαι χρόνῳ δεδεμένους ἐν ξύλῳ, ὠχρούς τε καὶ ἰσχνοὺς καὶ δυσώδεις γεγονέναι. ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς ἐπωνυμίας εἶχε τότε, Πύλος, Κορυφάσιον, Σφακτηρία. ΑΛΛΩΣ. Πύλος νῆσος πλησίον Πελοποννήσου. ταύτην ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λάχης προκατασχών, ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός, φρούριον ᾠκοδόμησεν, ὅθεν ἐξορμώμενος τὴν παραλίαν ἐδῄου τῆς Λακωνικῆς. Λακεδαιμόνιοι γοῦν καταλῦσαι τὸ φρούριον θέλοντες ἐπέπλευσαν τῇ νήσῳ, καὶ παραστησάμενοι ἄνδρας ἑπτακοσίους ἐντὸς τοῦ φρουρίου κατέλιπον. Ἀθηναῖοι οὖν ἔπεμψαν πολλήν τινα στρατιὰν κατὰ τῶν ἀνδρῶν τούτων μετὰ Κλέωνος στρατηγοῦ. ἐλθὼν οὖν ὁ Κλέων μετὰ τῆς στρατιᾶς, καὶ πλεῖστον χρόνον τούτους πολιορκήσας, ὕστερον παρεστήσατο, καὶ αἰχμαλώτους λαβὼν Ἀθήναζε ἤγαγεν· οἳ διά τε τὸν πολὺν λιμόν, ὃν ὑπέστησαν διὰ τῆς πολιορκίας, καὶ διὰ τὸ κατακλεισθῆναι Ἀθήνησιν εἰς εἱρκτὴν πάνυ ὠχροὶ ἦσαν.

188. ΑΤΑΡ ΤΙ ΠΟΤΕ] διὰ τί ἄρα. εἰσελθὼν δὲ ἐπὶ συννοίᾳ κατέλαβε τοὺς περὶ Σωκράτην καθημένους, ἅτε φροντίζοντας περὶ τῆς ἐμπίδος, καὶ συγκεκυφότας εἰς γῆν.

189. ΒΟΛΒΟΥΣ] τὰ λεγόμενα ὕδνα, ἅτινα τὴν γῆν σκάπτοντες εὑρίσκουσιν οἱ ἄνθρωποι.

191. ΕΓΩ ΓΑΡ ΟΙΔ'] ὡς ἀγροῖκός φησιν εἰδέναι τῶν περὶ Σωκράτην ἀκριβέστερον, ἔνθα οἱ βολβοὶ φύονται.

[1] ἐκκυκλήματος *Hermannus.*

192. ΟΙ ΣΦΟΔΡ' ΕΓΚΕΚΥΦΟΤΕΣ] τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἄγαν φροντιζόντων καὶ περὶ τὴν διάνοιαν ἐχόντων σχήματα. Ὅμηρος "στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας." ΕΓΚΕΚΥΦΟΤΕΣ] κύπτοντες κατὰ γῆς. *Gl. Victor.*

193. ΕΡΕΒΟΔΙΦΩΣΙΝ] τὰ ὑπὸ ἔρεβος διφῶσι. τουτέστι τὰ ὑπὸ γῆν ζητοῦσι. *ἐρευνῶσιν, ἐξετάζουσι. Τάρταρος δὲ ἐστὶν ὁ ὑπὸ γῆν κατώτατος τόπος. *Junt.*

194. ΤΙ ΔΗΘ' Ο ΠΡΩΚΤΟΣ] ἴσως ἐγγύθεν τοῦτο εἴληφεν ἐκ τῆς ἐμπίδος, ἐπεὶ κἀκείνην διὰ τοῦ πρωκτοῦ[1] ἀστρονομεῖν διδάσκεσθαι λέγει· ἀνάγκη γὰρ συγκεκυφότων αὐτῶν καὶ εἰς γῆν ὁρώντων ἄνω τὸν πρωκτὸν βλέπειν.

196. ΑΛΛ' ΕΙΣΙΘ', ΙΝΑ ΜΗ 'ΚΕΙΝΟΣ] κατὰ τὸ σιωπώμενον ἄλλων ἐξεληλυθότων ἐκ τοῦ φροντιστηρίου, τοῖς φιλοσόφοις φησὶν ὅτι εἴσιτε, ἀντὶ τοῦ εἰσέλθετε, ἵνα μὴ ὁ Σωκράτης εὕρῃ ἡμᾶς ἐνταῦθα διατρίβοντας. τὸ δ' ἐκεῖνος κατ' ἐξοχήν. ΑΛΛΩΣ. τὸ ἐκεῖνος, τὸ αὐτός, ἀντὶ ὀνομάτων παραλαμβάνουσι. καὶ Ὅμηρος παρεισάγει τὴν Θέτιν λέγουσαν "τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεός." καὶ παρὰ Πυθαγορείοις τὸ "αὐτὸς ἔφα," τουτέστιν ὁ Πυθαγόρας. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ΑΥΤΟΣ, ἤγουν ὁ Σωκράτης.

200. ΕΞΩ ΔΙΑΤΡΙΒΕΙΝ] εἰ γὰρ θεάσεται αὐτοὺς ἔξω, δυσχερανεῖ τὰ μέγιστα Σωκράτης. *Gl. Victor.*

201. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ, ΤΙ ΤΑΥΤΑ] εἰσελθὼν ὁ πρεσβύτης ὁρᾷ τὰ τῶν φιλοσόφων σκεύη, ἄβακα ἢ σφαῖραν ἢ ζωγραφίαν, καὶ ἐρωτᾷ τί ἐστι.

202. ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ] σφαῖραν δείκνυσι. *Gl. Br.*

ΤΟΥΤΙ ΔΕ ΤΙ] διαγράμματά τινα καὶ πίνακας δείκνυσιν ἀστρονομικῶν καὶ γεωμετρικῶν.

204. ΠΟΤΕΡΑ ΤΗΝ ΚΛΗΡΟΥΧΙΚΗΝ] ὡς ἄγροικος ταῦτά φησι. τὴν ἰδιωτικήν, τὴν ὑπὸ κλήρου δεδομένην, τὴν τελοῦσαν· ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι λαμβάνοντες πόλιν πολεμίαν καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐκβάλλοντες κλήρῳ τὴν γῆν αὐτοῖς διένεμον. ἢ κληρουχικὴν ἐνταῦθα λέγει τὴν γεωργικήν· κληροῦχοι γὰρ οἱ γεωργοὶ διὰ τὸ τοὺς Αἰγυπτίους κλήρῳ μερίζειν τὴν αὐτῶν γεωργίαν.

206. ΤΟ ΓΑΡ ΣΟΦΙΣΜΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ] οἴεται τῶν πρὸς γεωργίαν εἶναι τοῦτο. ἀβάκιον ἢ τοιοῦτόν τι δημωφελὲς μάθημα, τῷ δήμῳ συμφέρον.

208. ΑΙΔΕ ΜΕΝ ΑΘΗΝΑΙ] χωρογραφίαν δείκνυσιν αὐτῷ. τινὲς ἔνθεν ἕως τοῦ ΟΥΜΟΙ ΔΗΜΟΤΑΙ τοῦ γέροντός φασιν. ἔνιοι δὲ διαιροῦσι. καὶ κατ' ἐρώτησιν δὲ εἶναι τὸ τοῦ φιλοσόφου καὶ ἐν ἀποφάσει δύναται. τὸ δὲ ἑξῆς, ΩΣ ΤΟΥΤ' ΑΛΗΘΕΣ, ἐν ἐρωτήσει. ὡς τοῦτό σοι δοκεῖ Ἀττικὸν χωρίον, ἐν ᾧ καθήμενοι δικάζουσιν.

209. ΔΙΚΑΣΤΑΣ ΟΥΧ ΟΡΩ] κατηγορεῖ Ἀθηναίων ἐνταῦθα ὡς περὶ τὰ δικαστήρια μόνα ἠσχολημένων καὶ τοῦ στρατεύειν ἀμελούντων. τοῦτο δὲ καὶ Δημοσθένης ἔστιν ὅτε ποιεῖ. τὸ δὲ ΠΑΡΑΤΕΤΑΤΑΙ ΜΑΚΡΑ διὰ τὸ σχῆμα, λέγω δὲ τὸ ἐπίμηκες τῆς θέσεως, διὸ καὶ Μάκρις ἐκλήθη· ἐπιμήκης γὰρ ἦν. κλίνεται δὲ ἡ Μάκρις αὕτη διὰ καθαροῦ τοῦ ο, διὸ καὶ ὁ νησιώτης αὐτῆς Μακριεύς. ἦν δὲ καὶ αἰγιαλὸς οὕτω λεγόμενος, κλινόμενος δὲ διὰ τοῦ δ. ἐλέγετο δὲ Μάκρις καὶ τῶν Κυκλάδων μία, ἡ Ἴκαρος, ἀφ' ἧς νομίζουσί τινες εἰρῆσθαι καὶ τὸ Ἰκάριον πέλαγος.

213. ΗΔΙ] αὕτη. ἤγουν ἰδού. *Junt.*

214. ΥΠΟ ΓΑΡ ΥΜΩΝ ΠΑΡΕΤΑΘΗ] εἰς φόρον ἐξετάθη, πλείονα φόρον παρέχουσα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἡπλῶσθαι. ἐκληρούχησαν δὲ Ἀθηναῖοι κρατήσαντες αὐτῆς. πρὸς τὸν χρόνον δὲ ἀπήντησε καὶ τὸ μῆκος τοῦ πολέμου, τὸ σχῆμα τῆς θέσεως δεικνύντος αὐτῷ τοῦ φιλοσόφου. ἐπολιόρκησαν δὲ αὐτὴν Ἀθηναῖοι μετὰ Περικλέους, καὶ μάλιστα Χαλκιδέας καὶ Ἐρετριέας. οὕτω πρὸς τὸ παρατέταται ἐν ᾧ ἡ θέσις δηλοῦται, καὶ αὐτὸς ἐπήνεγκε τὸ παρετάθη ἴσον τῷ ἐξετρυχώθη καὶ κατεπονήθη. Περικλέους δὲ στρατηγοῦντος καταστρέψασθαι αὐτὴν πᾶσάν φησι Φιλόχορος, καὶ τὴν μὲν ἄλλην ἐπὶ ὁμολογίᾳ καταστασθῆναι. Περικλῆς γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησεν, ἐν πολέμῳ νικήσας τοὺς Ἄβαντας. διὸ παρετάθη τοῖς φόροις καὶ ἐπεφορτίσθη. ὡς τῶν Ἀθηναίων ἐπιτεινάντων τοὺς φόρους αὐτῇ. ΑΛΛΩΣ. τοῦτό φησιν ὁ Στρεψιάδης οὐ νοήσας τὸ παρὰ τοῦ μαθητοῦ λεγόμενον, τὸ ΠΑΡΑΤΕΤΑΤΑΙ ΜΑΚΡΑ ΠΟΡΡΩ ΠΑΝΥ, ὅ τι νοεῖ. ὁ μὲν γὰρ τοῦτο εἴρηκεν, ὅτι μακρὰ καὶ ἐπιμήκης ἡ Εὔβοια, ὁ δὲ ἐπὶ αὐξήσεως τοῦτο φόρων ἐξέλαβε. παραστησάμενος γὰρ Περικλῆς τὴν Εὔβοιαν ἐξέτεινε τοὺς αὐτῆς φόρους ἐπὶ πολύ. τοῦτο ἔδοξε τῷ Στρεψιάδῃ νοεῖν τὸ παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ, καὶ διὰ τοῦτό φησιν "οἶδα· ὑπὸ γὰρ ὑμῶν καὶ Περικλέους παρετάθη." *ΠΑΡΕΤΑΘΗ] ηὐξήθη τοῖς φόροις. *Gl. Victor.*

216. ΤΟΥΤΟ ΠΑΝΥ ΦΡΟΝΤΙΖΕΤΕ] τοῦτο λέγει, ὅτι προσέκειτο Ἀθηναίοις. γράφεται μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως. τὸ δὲ φροντίζετε ἀντὶ τοῦ μεταβουλεύεσθε. ΕΓΓΥΣ δὲ ΗΜΩΝ διὰ τοῦτό φησι, διὰ τὸ ἐν χωρογραφίᾳ σύνεγγυς παρεῖναι· ἐπεὶ οὐκ εἰσὶν οὗτοι ἀστυγείτονες.

[1] ᾄδειν ἔλεγεν addidit *Portus.*

217. ΑΠΑΓΑΓΕΙΝ] ἀποστῆσαι. *Gl. Victor.*

218. ΟΙΜΩΞΕΣΘ' ΑΡΑ] συνεχῶς ὑπ' αὐτῶν ληϊζόμενοι. *Gl. Br.*

219. ΦΕΡΕ] ἀντὶ τοῦ ὑπόθου. Ἀττικὴ δὲ ἡ σύνταξις. κατὰ δὲ διάνοιαν, ἧς προτάσσεται, σημαίνει πλείονα τὸ φέρε. νῦν μὲν οὖν τὸ ἄγε δηλοῖ· ἐν ἄλλοις δὲ σημαίνει ἄλλο τι, ὥσπερ Δημοσθένης "φέρε ἂν ἡμᾶς ἀπαιτήσωσιν οἱ Ἕλληνες, ὧν νῦν παρήκασθε καιρῶν." ἐνταῦθα γὰρ βούλεται λέγειν ὅτι ὑπερεθέμεθα. ΚΡΕΜΑΘΡΑ δὲ λέγεται διὰ τὸ μετέωρον εἶναι αὐτὴν κρεμωμένην. ἔστι δὲ σκεῦος εἰς ὃ τὰ περιττεύοντα ὄψα εἰώθαμεν ἀποτίθεσθαι. ΑΛΛΩΣ. παρεγκύκλημα· δεῖ γὰρ κρεμᾶσθαι τὸν Σωκράτην ἐπὶ κρεμαστῇ καθήμενον, καὶ τοῦτον εἰσελθόντα καὶ θεασάμενον αὐτὸν οὕτω πυθέσθαι. κρεμαστὴ δὲ λέγεται διὰ τὸ οὕτως αὐτὴν ἀεὶ μετέωρον εἶναι κρεμαμένην. γελοίου δὲ χάριν ἐν τῷ τοιούτῳ παρήγαγεν αὐτὸν σχήματι.

220. ΑΥΤΟΣ] τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα.

221. ΑΝΑΒΟΗΣΟΝ] τῷ μαθητῇ λέγει ὁ Στρεψιάδης καὶ τοῦτο. οἷον οὐκ ἤκουσέ μου, αὐτὸς σὺ βόησον.

224. Ω ΣΩΚΡΑΤΙΔΙΟΝ] ἀντὶ τοῦ ὦ Σώκρατες. ὑποκοριστικῶς διαβάλλει αὐτόν. *Rav.*

Ω 'ΦΗΜΕΡΕ] ἀντὶ τοῦ ὦ θνητέ· ὦ ἐφήμερα φρονῶν, καὶ ὑπερφρονῶν τὰ τῶν ἀνθρώπων. ΑΛΛΩΣ. ὦ ἄνθρωπε. ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ οἷον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν· ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παραγαγὼν τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλυμπίῳ, τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους· "ὦ τάλας ἐφήμερε, νήπια βάζεις, χρήματά μοι διακομπέων." ἅμα δὲ ὡς ὑπερηφανοῦντος τοῦ Σωκράτους τὰ ἀνθρώπινα καὶ ἐν θεοῖς ὄντος αὐτοῦ, διότι μετεωρολέσχης ἦν, οὕτως ἐφήμερον ἐποίησεν αὐτὸν καλοῦντα τὸν γέροντα.

226. ΑΕΡΟΒΑΤΩ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΡΟΝΩ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ] ἀντὶ τοῦ περιεργάζομαι τὸν τούτου δρόμον. ἐπιβαίνω τῷ ἀέρι· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ μετέωρον αὐτὸν ἐποίησε καθήμενον. ἔγκειται δὲ ἅμα καὶ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀσεβὲς διὰ τῆς λέξεως· ἴσον γὰρ τῷ καταφρονῶ. ΑΛΛΩΣ. ὅτι περιφρονῶ εἶπε, καὶ οὐ περισκοπῶ, ἵν' ἐπειδὴ τὸ περιφρονῶ διπλοσήμαντόν ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ περισκοπῶ καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπερφρονῶ, ἀμφότερα εἰς τὸν Σωκράτην νοῶνται, ὅτι τε ἀέρα καὶ ἥλιον καὶ νεφέλας καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐφρόντιζε καὶ ἐφιλοσόφει, καὶ ὅτι αἰθέριον ἑαυτὸν ἡγεῖτο καὶ ὑπὲρ αὐτὸν μόνον οὐ τὸν ἥλιον. ὁ Στρεψιάδης δὲ ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ μόνον ἐνόησεν. *ΠΕΡΙΦΟΝΩ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ] περιεργάζομαι καὶ περισκοπῶ τὴν τοῦ ἡλίου πορείαν. *Gl. Victor.*

227. ΑΠΟ ΤΑΡΡΟΥ] Ἀττικῶς τὰ ἐξ οἰσύων πλέγματα οὕτω καλεῖται. τοὺς γὰρ καλάθους τοὺς γεωργικοὺς ταλάρους καλοῦσι. νῦν δὲ τὴν κρεμάθραν οὕτως ἐκάλεσεν, ἐφ' ἧς Σωκράτης ἐκρέματο. ΑΛΛΩΣ. ταῤῥὸς μετέωρόν τι ἰκρίον, ἐφ' ᾧ ἀλεκτορίδες κοιμῶνται. ἔφη δὲ ὑπερφρονεῖς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν περινοεῖς καὶ περισκοπεῖς, ἵνα διαβάλῃ τὸν Σωκράτην ὑπερφρονοῦντα τῶν θεῶν. ΥΠΕΡΦΡΟΝΕΙΣ] καταφρονεῖς. *Gl. Victor.*

228. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΗΣ] ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς ἦν δυνατὸν ἄνθρωπον ὄντα διαγνῶναι τὰ θεῖα; *ΕΙΠΕΡ] εἴπερ ἔξεστι περιφρονεῖν τοὺς θεοὺς δηλονότι. *Schol. A.* ΕΙΠΕΡ] ἔδει καταφρονῆσαι ἐκείνους. *Gl. Victor.*

229. ΟΡΘΩΣ] ἀκριβῶς.

ΤΑ ΜΕΤΕΩΡΑ] τὰ ὑψηλὰ καὶ οὐράνια· περὶ τούτων γὰρ τοῖς φιλοσόφοις τὰ ζητήματα. ἐπὶ τῆς γῆς δηλαδὴ ἐπιβεβηκώς. ψυχρὰ δὲ ἡ αἰτία ἣν ὁ Σωκράτης λέγει.

231. ΛΕΠΤΗΝ ΚΑΤΑΜΙΞΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΜΟΙΟΝ ΑΕΡΑ] ἀπολογεῖται πρὸς τὴν ἐρώτησιν τοῦ γέροντος ὁ Σωκράτης, λέγων τὴν αἰτίαν, δι' ἣν κρεμάμενος ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς φησὶ περιθεῖν τὰ μετέωρα πράγματα. ὅμοιον δὲ εἶπε τὸν ἀέρα, ἀντὶ τοῦ ὁμοιολεπτομερῆ. ψυχρὰν δὲ καὶ ματαίαν αὐτὸν πεποίηκε παρέχοντα λύσιν.

233. ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ'] ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. Ἀττικῶς. Καλλίμαχος "ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω." ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἥκω.

234. ΤΗΝ ΙΚΜΑΔΑ] τουτέστι τὸ νοητικὸν καὶ γονιμώτατον τῆς ψυχῆς. φασὶ γὰρ οἱ φιλόσοφοι καὶ περὶ τὴν κράτησιν τῶν ἀέρων τὸ ὀξύτερον ἢ τὸ ἀραιότερον ἐπιβάλλειν τοῖς θείοις. διαπαίζει δὲ τὰ τῶν φιλοσόφων ἡ κωμῳδία· λόγος γὰρ παρ' ἐκείνοις ὡς ὄντως ἐπισπᾶται εἰς ἑαυτὴν τὰς ὑποκειμένας οὐσίας ἡ γῆ.

235. ΠΑΣΧΕΙ] τὸ δὲ πάσχειν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν πασχόντων τι λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ποιούντων· καὶ γὰρ οἱ ποιοῦντες τρόπον τινὰ καὶ αὐτοὶ πάσχουσι πάθος, αὐτὸ τὸ ποιεῖν. τὰ οὖν κάρδαμα τὴν τῶν παρακειμένων αὐτοῖς βοτανῶν ὑγρότητα εἰς ἑαυτὰ ἕλκοντα, ξηρὰς αὐτὰς καταλείπει. καὶ ἔστι τοῦτο αὐτῶν πάθος. *Junt.*

ΤΑ ΚΑΡΔΑΜΑ] εἶδος βοτάνης ἀγρίου παρὰ Πέρσαις. νῦν δὲ τὴν σφάκον λέγει. ταῦτα δὲ τῶν περὶ αὐτὰ φυομένων λαχάνων τὴν δύναμιν ἐπισπᾶται, καὶ πᾶν τὸ ἐν ἐκείνοις ὑγρὸν ἐπισπώμενον αἴτιον τοῦ ξη-

φαίνεσθαι καθίσταται. *ΚΑΡΔΑΜΑ] εἶδος λαχάνου ἀγρίου παρὰ Πέρσαις. Rav.

237. Η ΦΡΟΝΤΙΣ ΕΛΚΕΙ] δέον εἰπεῖν "ἡ γῆ ἕλκει τὰ κάρδαμα," ὁ δὲ ὡς ἰδιώτης συνέχεε τὴν φράσιν καὶ ἀσαφὲς ἐποίησε τὸ δηλούμενον. τοῦτο δὲ πρὸς τὴν τοῦ Στρεψιάδου ἀμάθειαν ἐπιτηδείως ὁ ποιητὴς ἐποίησεν ἀδιανόητον.

240. ΗΛΘΕΣ ΔΕ ΚΑΤΑ ΤΙ] ἐντεῦθεν κατέρχεται κατὰ τὸ σιωπώμενον. φθάσαντι δὲ αὐτῷ λέλεκται ἐν εἰρήνῃ, καὶ οὐκ ὀκνεῖ τοῦ αὐτοῦ μνημονεύειν Ἀριστοφάνης.

241. ΥΠΟ ΓΑΡ ΤΟΚΩΝ] ὅτι χρήστας Ἀριστοφάνης τοὺς δανειστὰς λέγει. ἡ μὲν γὰρ συνήθεια τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, Ἀθηναῖοι δὲ τοὺς μὲν δανειστὰς χρήστας λέγουσι, τοὺς δὲ ὀφειλέτας χρεωφειλέτας καὶ χρεώστας. Φωκυλίδης ἐν μὲν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι κατὰ τὴν συνήθειαν τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, λέγων οὕτως "χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρὸς φεῦγε, μή σ' ἀνιήσειε διδοὺς, παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων." ἐν ἐκείνῳ μέντοι ἀντὶ τοῦ δανειστὴς λαμβάνεται, "μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι."

242. ΤΑ ΧΡΗΜΑΤ' ΕΝΕΧΥΡΑΖΟΜΑΙ] τουτέστιν εἰς ἐνέχυρον ἀφαιροῦμαι τὴν ἐνυπάρχουσαν οὐσίαν, οἷον ἱμάτια καὶ σκεύη καὶ ἄλλα.

243. ΠΟΘΕΝ Δ' ΥΠΟΧΡΕΩΣ ΣΑΥΤΟΝ ΕΛΑΘΕΣ] ὡς ὑπὸ νοσήματός τινος, οὕτως εἰσήγαγε τὸν λόγον. εἰώθαμεν γὰρ ἐν τῇ συνηθείᾳ πυνθανόμενοι τῶν καμνόντων λέγειν "πόθεν δὲ συνέβη γενέσθαι τὴν νόσον;" διὸ κἀκεῖνος ἑξῆς λέγει "νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική." ἐκ ποίας δέ τινος, φησίν, αἰτίας ἔλαθες σεαυτὸν πολλοῖς ὑποπεσὼν δανείοις;

244. ΝΟΣΟΣ] ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς νόσος καὶ τὸ ἵππους τρέφειν· δαπανηρὸν γὰρ καὶ οὐκ ἔχον τοὺς καρποὺς ἀξίους τοῦ ἀναλώματος. ΕΠΕΤΡΙΨΕ δ', οἷον ἐξέτριψε καὶ κατεδαπάνησε.

ΔΕΙΝΗ ΦΑΓΕΙΝ] καταναλῶσαι δεινή, δαπανηρά. ἅμα δ' ὅτι τὰ δύσπεπτα τῶν σιτίων νόσων πρόξενα γίνεται.

247. ΟΜΟΥΜΑΙ ΣΟΙ] ἀντὶ τοῦ, ὃν σύνθωμαι μισθόν σοι τελεῖν, ὄμνυμι τοὺς θεοὺς τοῦτόν σοι δοῦναι. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα διαβάλλῃ αὐτόν.

248. ΠΟΙΟΥΣ ΘΕΟΥΣ] ταῦτα ἴσως αἰνίττεσθαι δύναται πρὸς τὴν διαβολὴν τοῦ Σωκράτους, ἥν τινες διέβαλλον αὐτὸν, ὡς ἠσέβει λέγοντες περὶ τὸ θεῖον [τῷ] ὀμνύναι νὴ τὸν ἀλεκτρυόνα καὶ τὴν πλάτανον καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὡς ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι Ξενοφῶν ἱστορεῖ, λέγων οὕτως· "πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις ἔπεισαν Ἀθηναίους οἱ γράψαντες Σωκράτη ὡς ἄξιος εἴη θανάτου τῇ πόλει." εἶθ' ὑποβὰς ὀλίγον "ἀδικεῖ γάρ" φησί "Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρων καὶ ξένα δαιμόνια εἰσάγων." ἤτοι οὖν ὡς τέλεον ἀναιροῦντος αὐτοῦ θεοὺς τὸν λόγον ἐκδεκτέον, ἢ ὡς πολυπραγμονοῦντος ποῖον ὀμόσει γένος θεῶν . . . . .[1] γεγονέναι, πρῶτον μὲν τοὺς κατὰ Ὀφίωνα καὶ Εὐρυνόμην, δεύτερον δὲ τοὺς κατὰ Κρόνον καὶ Ῥέαν, οὕστινας Ὅμηρος Οὐρανίωνας, τρίτον δὲ [τοὺς] Διὶ τὴν ἀρχὴν καταλύσαντας τὴν ἐκείνων, οὓς Ὀλυμπίους κλήζομεν. ΑΛΛΩΣ. τοῦτό φησιν, ἐπεὶ ἐκεῖνος ὁ γέρων ἀσυναρτήτως εἶπεν, ὡς νομίσματα αὐτῷ καταθήσειν τοὺς θεοὺς, ἅμα ἐπιφέρει τὸ ποίους ὀμεῖ σὺ θεούς; οὐχ ὡς ἄλλοις αὐτὸς χρώμενος θεοῖς, ἀλλ' ὅτι ὤμοσεν ὡς νόμισμα καταθήσειν τοὺς θεούς.

250. ΣΙΔΑΡΕΟΙΣΙΝ] τοῦ νομίσματος σημαίνοντος δύο, τό τε νόμιμον ἔθος καὶ τὸ τύμμα τοῦ τετυπωμένου χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ ὁ Στρεψιάδης ἐδέξατο, καὶ οὐ πρὸς τὸ ὑπὸ Σωκράτους ῥηθὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἔμιξεν ἀμφότερα· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τίσιν ὄμνυτε θεοῖς, ἢ τίνι χρῆσθε νομίσματι. λεπτοῖς δὲ νομίσμασι φαίνονται κεχρῆσθαι Βυζάντιοι· διὸ καὶ Δωρικῶς εἶπεν. ἔνιοι δὲ κατὰ πολυμάθειαν δωρίζουσιν. Πλάτων Πεισάνδρῳ "χαλεπῶς ἂν οἰκήσαιμεν ἐν Βυζαντίοις, ὅπου σιδαρέοισι νομίσμασι χρῶνται." ΑΛΛΩΣ. ἐδόκει τὸ τῶν Βυζαντίων νόμισμα ἐλάχιστον εἶναι πάντων καὶ φαυλότατον, ἅτε σιδηροῦν ὑπάρχον. ἢ ὅτι ἐκεῖ μέταλλον ἦν, ἐν ᾧ ὤμνυον.

251. ΤΑ ΘΕΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤ'] οὐχ ὡς θεοὺς ἡγούμενος τοὺς παρὰ τοῖς ἄλλοις νομιζομένους, τὰ θεῖα λέγει οὕτως, ἀλλ' οἷον τὰ ἀξιοθέατα καὶ ὄντως μεγάλα καὶ τίμια.

254. ΔΑΙΜΟΣΙΝ] ὡς εἰ ἔλεγε τοῖς καπνοῖς, ταῖς σκιαῖς, ταῖς ἡμετέραις θεαῖς. τὰ γὰρ μηδενὸς ἄξια καπνοὺς καὶ σκιὰς καὶ νεφέλας ὀνομάζομεν. Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ "καπνοὺς ἀποφαίνει καὶ σκιάς." ἁρμοζόντως δὲ τῶν φιλοσόφων ἐπιγράφει ταύτας εἶναι θεάς, ἐπειδή, ὡς ἔφημεν, περὶ τὰ οὐράνια μᾶλλον ἐπτόηνται.

255. ΣΚΙΜΠΟΔΑ] τὸν κράβατον σκίμποδα λέγουσιν Ἀττικοί. οἱ δέ φασι σκιμπόδιον. ἰδίως δὲ λέγουσιν τὸ χωλὸν κραβάτιον· σκιμπάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἴρηται, παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας.

256. ΤΟΥΤΟΝΙ ΤΟΙΝΥΝ ΛΑΒΕ] καὶ τοῦτο παρεπιγραφή· καὶ γὰρ τὸν Σωκράτη περιθεῖναι δεῖ τὸν στέφανον αὐτῷ, κἀκεῖνον λαβεῖν.

258. ΤΟΝ ΑΘΑΜΑΝΘ'] Ἀθάμας ἐκ

[1] Reizius supplebat: φασὶ γὰρ τριπλάσιον γένος θεῶν.

Νεφέλης δύο παῖδας ἔσχεν, Φρύξον καὶ Ἕλλην. ἀφεὶς οὖν τὴν Νεφέλην θεὰν οὖσαν θνητῇ γυναικὶ ἐμίγη. ζηλοτυπήσασα οὖν ἡ Νεφέλη, ἀπέπτη εἰς οὐρανὸν, καὶ τὴν τοῦ ἀνδρὸς χώραν αὐχμῷ ἐκόλαζε. πέπομφεν οὖν θεωροὺς εἰς Ἀπόλλωνα Ἀθάμας, ἐρέσθαι περὶ τοῦ αὐχμοῦ. ἡ οὖν τούτου γυνὴ θέλουσα Φρύξον καὶ Ἕλλην ἀπολωλέναι, πέπεικε διὰ δώρων τοὺς θεωροὺς εἰπεῖν Ἀθάμαντι, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως παύσασθαι τὸν αὐχμὸν ἔχρησεν ἡ Πυθία, εἰ μὴ τοὺς τῆς Νεφέλης θύσαιεν παῖδας. ἀκούσας οὖν Ἀθάμας, μεταπέμπεται τοὺς παῖδας ἐκ τῶν ποιμνίων. εἷς οὖν κριὸς ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος φωνῇ λέγει Φρύξῳ καὶ Ἕλλῃ τὰ περὶ τῆς σφαγῆς. φευγόντων οὖν τούτων μετὰ τοῦ κριοῦ, ἡ μὲν Ἕλλη ἐν τῷ περαιοῦσθαι τὸν ἐν Ἀβύδῳ πορθμὸν ἀπεπνίγη πεσοῦσα ἀπὸ τοῦ κριοῦ. ὅθεν καὶ ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος κέκληται. Φρύξος δὲ ἐποχούμενος τῷ κριῷ εἰς τὴν τῶν Κόλχων γῆν περισώζεται. ἔνθα καὶ τὸν κριὸν, ὃς ὑπὸ τῶν θεῶν χρυσόμαλλος γέγονε, θύει τῷ Ἄρει, ἢ τῷ Ἑρμῇ· καὶ κατοικήσας αὐτόθι τοὔνομα καταλέλοιπε τῷ τόπῳ. ἐκ τούτου γὰρ ἡ Φρυγία οὕτως ἐκλήθη. Ἀθάμαντα δὲ ἡ Νεφέλη δίκην αὐτῇ δώσειν διὰ τοὺς παῖδας πεποίηκε· προσαχθεὶς οὖν στεφανηφορῶν, ἐν τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγησόμενος ὑπὸ Ἡρακλέους σέσωσται. οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς ἐν δράματι πεποίηκε. ΑΛΛΩΣ. ἐν Ἀθάμαντι Σοφοκλέους ὑπόκειται Ἀθάμας στεφανηφορῶν, ὥσπερ ἱερεῖον, δίκας εἰσπραττόμενος περὶ Φρύξου. ΑΛΛΩΣ. τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος λέγει. ὁ γάρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγιασθησόμενον. μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλέα, καὶ τοῦ θανάτου ῥυόμενον, λέγοντα ὡς σώζοιτο ὁ Φρύξος, δι' ὃν ἔμελλεν ἐκεῖνος τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ πρεσβύτης ἔστεπται, ὥσπερ παραδείγματι τῷ κατ' ἐκεῖνον χρώμενος, δεδοικέναι φησὶν ἐκείνῳ παραπλήσια.

259. ΤΟΥΣ ΤΕΛΟΥΜΕΝΟΥΣ] *τοὺς μυουμένους. ἐνδόξοις δὲ μυστηρίοις παραβάλλει τὰ τῶν φιλοσόφων μαθήματα, ἵνα ἔτι μᾶλλον πείθῃ προσέχειν τὸν γέροντα, ὡς θειοτέρῳ τῷ πράγματι.*

261. ΛΕΓΕΙΝ ΓΕΝΗΣΕΙ ΤΡΙΜΜΑ] *ἱκανὸς καὶ δεινὸς ἔσῃ λέγειν. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου ὡς ἰταμοῦ καὶ ἀναισχύντου ῥήτορος καθαπτόμενος Αἰσχίνου, περίτριμμα ἀγορᾶς αὐτὸν καλεῖ. τρίμμα δὲ, τετριμμένος ἐν λόγοις. κρόταλον δὲ, εὔγλωττος, εὔστομος. ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κροτάλου. ταῦτα δὲ λέγων λίθους συγκρούει ἄνωθεν αὐτοῦ. τρίμμα οὖν εἶπε διὰ τὸ τρίβεσθαι τοὺς λίθους· κρόταλον δὲ διὰ τὸ κρούεσθαι αὐτόν· παιπάλη δὲ διὰ τὴν τραχύτητα· ἐπεὶ παίπαλα καλοῦμεν τὰ δύσβατα.* ΑΛΛΩΣ. *ταῦτα λέγων ἅμα ὁ Σωκράτης εἰς τὰ θύματα παρατρίβων ὀρεινοὺς λίθους καὶ κρούων πρὸς ἀλλήλους, συναγαγὼν τὰ ἀπὸ τούτων θραύσματα, βάλλει τὸν πρεσβύτην, καθάπερ τὰ ἱερεῖα οἱ ταῖς οὐλαῖς θύοντες. καὶ διὰ τοῦτο παίζει τοῖς ὀνόμασι. τρίμμα μὲν, τὴν ἀπὸ τούτων ἐκπίπτουσαν λατύπην. καλοῦμεν δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῦς τρίμματα, καὶ πολυτρίμματα καὶ πολυκρότους, καὶ κρόταλα. ὅθεν καὶ τὸν πρῶτον στίχον Ὀδυσσείας οὕτως ἀξιοῦσι γράφειν τινές "ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύκροτον."*

ΚΡΟΤΑΛΟΝ] *κυρίως ὁ σχιζόμενος κάλαμος, ὁ κατασκευαζόμενος ἐπίτηδες, ὥστε ἠχεῖν, εἴ τις αὐτὸν δονοίη ταῖς χερσὶ, καθάπερ κρότον ἀποτελῶν. τρανὸς οὖν ἔσῃ, φησὶ, καὶ τὴν φωνὴν διηρθρωμένος, καθάπερ κρόταλον.*

ΠΑΙΠΑΛΗ] *παίπαλα καλοῦμεν τὰ τῶν χωρίων δύσβατα. Rav. λεπτολόγος. Gl. E.*

*ΤΡΙΜΜΑ] *ἔμπειρος.* ΚΡΟΤΑΛΟΝ] *λάλος.* ΠΑΙΠΑΛΗ] *λεπτὸς περὶ τὸ λέγειν. Gl. Victor.*

262. ΕΧ' ΑΤΡΕΜΑΣ] *μένε ἐφ' ἡσυχίας. βαλλόμενος γὰρ ὁ πρεσβύτης τῇ παιπάλῃ ἀποσείεται. διὸ παρακελεύει αὐτὸν μένειν. παιπάλη δὲ κυρίως τὸ λεπτομερὲς τοῦ ἀλεύρου.* * ΑΤΡΕΜΑΣ] *ἡσύχως. Gl. Victor.*

ΟΥ ΨΕΥΣΕΙ ΓΕ ΜΕ] *τουτέστιν ἀπατήσεις. ὅτι μηδὲν ὧν ἐπαγγέλλεται Σωκράτης ψεύδεται. πληρωθεὶς γάρ, φησι, τούτων, λέγω δὴ τῶν τριμμάτων τῶν λίθων καὶ τῆς λατύπης, ἣν ἔφαμεν παιπάλην καλεῖσθαι, γενήσομαι παιπάλη.* ΑΛΛΩΣ. *τῇ χιόνι παττόμενος, ἐὰν ἔλθωσιν αἱ Νεφέλαι. λέγεται δὲ παιπάλη τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου· ἀφ' οὗ παλύνειν, τὸ λευκαίνειν· ὡς τὸ "πολλὰς δὲ χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας." ἐπεὶ οὖν ἐκεῖνος εἶπε, γενήσῃ τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη· αὐτὸς ἔπαιξε παρὰ τὴν παιπάλην, τουτέστι τὸ ἄλευρον, εἰπὼν καταπαττόμενος. καταπαττόμενος ὑπὸ σοῦ ταῖς πληγαῖς διὰ τὰ μαθήματα, παιπάλη γενήσομαι. Gl. Br.*

263. ΚΑΤΑΠΑΤΤΟΜΕΝΟΣ] *πληρωθεὶς τούτων.* ΠΑΙΠΑΛΗ ΓΕΝΗΣΟΜΑΙ] *ἀφανισθήσομαι καὶ εἰς οὐδὲν ἔλθω. Gl. Victor.*

264. ΕΥΦΗΜΕΙΝ ΧΡΗ] *ἡ συστηματικὴ αὕτη ἀμοιβαία τοῦ ὕμνου εἴσθεσίς ἐστιν ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ιβ', ὧν τελευταῖος "ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς*

ἱεροῖσι χαρεῖσαι." καλεῖται δὲ τὸ μέτρον τοῦτο Ἀριστοφάνειον, ὡς εἴπομεν. τὰ τοιαῦτα δὲ εἴδη καλεῖται ἑτερόστροφα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ΑΛΛΩΣ. ΕΥΦΗΜΕΙΝ ΧΡΗ] ταῦτα πρὸς τὸν Στρεψιάδην. παρακελεύεται γὰρ αὐτὸν σιωπᾶν καὶ εὐφημεῖν, ἵνα εὔξηται, καὶ μηδὲν βλάσφημον εἰπεῖν. *ΕΥΦΗΜΕΙΝ] βοᾶν μετ' εὐφημίας. *Gl. Victor.*

265. ΑΜΕΤΡΗΤ' ΑΗΡ] ἀκατάληπτε καὶ ἀναρίθμητε. τὸν δὲ ἀέρα προσεύχεται, ἐπεὶ αἱ νεφέλαι τούτου μέρη. τοῖς φιλοσόφων λόγοις ἀέρα βούλεται εἶναι τὸ πᾶν· οἳ καὶ τὴν ἐν ἡμῖν ψυχὴν ἀέρα καὶ πνεῦμα ἐδογματίσαντο. *ΑΜΕΤΡΗΤ' ΑΗΡ] ἄπειρε. *Gl. Victor.*

ΟΣ ΕΧΕΙΣ] ὃς παρείληφας τὴν γῆν καὶ βαστάζεις. δόξα γάρ τις ἐθρυλλεῖτο τῶν φυσικῶν, ὅτι πλατεῖα οὖσα ἡ γῆ ὀχεῖται ἐν τῷ ἀέρι. *ΜΕΤΕΩΡΟΝ] κρεμαμένην. *Gl. Victor.*

266. ΛΑΜΠΡΟΣ Τ' ΑΙΘΗΡ] ἰδίως τὸ τοῦ ἡλίου φῶς αἰθὴρ καλεῖται, ἀπὸ τοῦ αἴθειν, ὅ ἐστι πυροῦν· θερμὸς γὰρ ὁ ἥλιος καὶ διάπυρος. διόπερ εὐκαίρως ὁ ποιητὴς τῷ ἐπιθετικῷ ἐχρήσατο, αἰθέρα λαμπρὸν εἰπών.

ΣΕΜΝΑΙ ΤΕ ΘΕΑΙ] οὐχ οὕτω λέγει τὰς Νεφέλας σεμνὰς ὡς τὰς Ἐριννύας, ἃς ἐκτρεπόμενοι πάντως ἂν ὀνομαστὶ λέγειν Εὐμενίδας αὐτὰς καὶ σεμνὰς θεὰς προσηγόρευσαν· τὸ γὰρ σιωπηλὸν σεμνὸν νενόμισται.

ΒΡΟΝΤΗΣΙΚΕΡΑΥΝΟΙ] ἀλλήλων γὰρ προσερχομένων τῶν νεφελῶν πῦρ ἐξάπτεται ἐκ τῆς πυκνῆς ἐκτρίψεως. ἰδίως δὲ κἀνταῦθα τῷ συνθέτῳ τούτῳ κέχρηται. δοκοῦσι γάρ πως αἱ νεφέλαι προδεικνύναι καὶ προσημῆναι ἡμῖν τούς τε ὄμβρους καὶ τὰς χαλάζας τοῦ οὐρανοῦ, ὅτε βροντᾷ ἢ ἀστράπτει ἢ ὅτε σκηπτοὺς ἐπιπέμπει. ἐκ τῶν νεφελῶν φησὶ τὴν ἀστραπὴν καὶ βροντὴν συγκρουομένας ἀποπέμπειν.

267. ΑΡΘΗΤΕ] φυσικώτερον ἐχρήσατο τούτῳ τῷ λόγῳ, ἄρθητε εἰπών, οἱονεὶ ἐπάρθητε. φασὶ γὰρ τὰς νεφέλας εἰς ὕψος αἴρεσθαι κατ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς γῆς ἢ τῆς θαλάσσης.

ΤΩι ΦΡΟΝΤΙΣΤΗι] δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ Σωκράτους καὶ ἐπὶ τοῦ πρεσβύτου νοεῖσθαι, ἐπὶ μὲν τοῦ Σωκράτους, ἵνα ᾖ παρακαλῶν αὐτῷ φανῆναι τὰς Νεφέλας, ἐπὶ δὲ τοῦ γέροντος, ὡς ἤδη συγκαταριθμοῦντος αὐτὸν τοῦ Σωκράτους τῷ τῶν φιλοσόφων συλλόγῳ.

268. ΜΗΠΩ ΓΕ, ΜΗΠΩ ΓΕ] ἐπαναδίπλωσις καλεῖται τὸ τοιοῦτον σχῆμα, τὸ δὶς τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι ἐμφανῶς. ἔστι δὲ παρεπιγραφή· διπλασιάσας γὰρ τὸ ἱμάτιον περιβαλέσθαι φησὶν αὐτὸ θέλειν ὑπὲρ τοῦ σκέπεσθαι καὶ ἧττον αὐτοῦ καθικέσθαι τὸν ὑετὸν τοῦ σώματος. ἡ γὰρ ἀρχὴ τῶν Διονυσίων χειμῶνος ἄγεται. *ΠΤΥΞΩΜΑΙ] ἤγουν καλύψωμαι, συσπάσωμαι. *Gl. Victor.* τὸ πτύξασθαι ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν ζωοφύτων ἤτοι ὀστράκων, ἅπερ οἱονεὶ πτύχας ἤτοι πύλας τὰ ὄστρακα ἔχοντα, καὶ ταῦτα συνάπτοντα, ἑαυτοῖς περιποιοῦσι τὸ ἀσφαλές. *Victor.*

269. ΚΥΝΗΝ] περικεφαλαίαν, ἀγροίκων φόρημα. οὕτως δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ πρῶτον ἀπὸ κυνείων δερμάτων ἦν.

ΕΧΟΝΤΑ] οὐ μωρὸν δηλονότι, οὐκ ἀνόητον; ἐλλειπὲς γὰρ εἴρηται.

271. ΧΙΟΝΟΒΛΗΤΟΙΣΙ ΚΑΘΗΣΘΕ] ἀντιπαρατάττεται Ὁμήρῳ λέγοντι "Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἔμμεναι." χιονόβλητα γὰρ τὰ ὑψηλὰ τῶν ὀρῶν πληροῦσθαί τε καὶ διατηρεῖν τὴν χιόνα πέφυκεν. εἰώθασι δὲ καὶ τὰ νέφη τούτοις ἐπικαθῆσθαι.

272. ΩΚΕΑΝΟΥ ΠΑΤΡΟΣ] καὶ τοῦτο φυσικόν φησιν, ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ πάντα τὸν ἀέρα τὴν νοτίαν, τὴν ἰκμάδα καὶ τὸν ὑετὸν τούτοις ἐπιχορηγεῖν.

ΝΥΜΦΑΙΣ] λείπει ἡ σύν. ἤγουν σὺν ταῖς Νύμφαις.

273. ΠΡΟΧΟΑΙΣ] λείπει ἡ ἐπί. ἤγουν ἐπὶ ταῖς προχοαῖς τοῦ Νείλου. ΠΡΟΧΟΥΣΙΝ δὲ ἀγγείοις. *ΠΡΟΧΟΥΣΙΝ] ἀγγείοις, ὑδρείαις. *Gl. Victor.*

274. ΜΑΙΩΤΙΝ ΛΙΜΝΗΝ] περὶ ταύτης Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ, λίμνην εἶναι Σκυθίας. ἀπὸ τῶν ποταμῶν δὲ ἀρύονται ὕδωρ εἰς χρῆσιν. διὰ δὲ τὸ ἄδηλον ἐκ διαφόρων τόπων καλεῖ αὐτάς, ἵνα πιστευθῇ.

ΝΙΦΟΕΝΤΑ ΜΙΜΑΝΤΟΣ] τὸν ἀεὶ νιφόμενον. ὄρος Θράκης ὁ Μίμας· καὶ Ὅμηρος "παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα."

275. ΧΑΡΕΙΣΑΙ] ἡδυνθεῖσαι. γράφεται δὲ φανεῖσαι. *ΦΑΝΕΙΣΑΙ] παραγενόμεναι. *Gl. E.*

276. ΑΕΝΑΟΙ ΝΕΦΕΛΑΙ] ἡ ἐπεισόδιος αὕτη στροφὴ καὶ ᾠδὴ τοῦ χοροῦ κώλων ἐστὶ ιϛ', ὧν τὰ πρῶτα δύο δακτυλικὰ πενθημιμερῆ, ἃ καλεῖται Ἀρχιλόχεια, ὡς Ἡφαιστίων φησί, διὰ τὸ τὸν Ἀρχίλοχον τούτοις χρήσασθαι ἐν ἐπῳδῷ, ὡς τὸ "ἐν δὲ Βατουσιάδης." ἔχει δὲ τὸ πενθημιμερές, ὡς εἴρηται, πόδας δύο καὶ συλλαβήν. τὸ γ' ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται, ὡς εἴρηται, παροιμιακόν· ἔχει δὲ πόδας γ' καὶ συλλαβήν, ὡς εἴρηται. τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται καὶ αὐτὸ Ἀρχιλόχειον· καὶ τούτῳ γὰρ οὕτως ἐν ἐπῳδοῖς ἐχρήσατο, ὡς Ἡφαιστίων φησί. τετράμετρον δὲ εἴρηται, διότι κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται τὰ δακτυλικά. τὸ ε' ὅμοιον. τὸ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ' ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ η', τὸ θ' καὶ τὸ ι' ὅμοια.

τὸ ιά ὅμοιον τῷ πρώτῳ, τὸ ιβ' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές, τὸ ιγ' δακτυλικὸν τρίμετρον κατὰ μονοποδίαν, τὸ ιδ' ὅμοιον τῷ δ', τὸ ιέ ὅμοιον. τὸ ις' "τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν" ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται, ὡς εἴρηται, παροιμιακόν· ἔστι γὰρ κοινὴ συλλαβὴ τὸ πῳ, διὰ τὸ ἔχειν ἔμπροσθεν φωνῆεν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν. ΑΛΛΩΣ. ΑΕΝΑΟΙ ΝΕΦΕΛΑΙ] μετὰ τὴν τοῦ Σωκράτους εὐχὴν αἱ Νεφέλαι παρακελεύονται δῆθεν ἑαυταῖς πεισθῆναι τῇ ἐπικλήσει καὶ συναθροισθῆναι καὶ οὕτως ἐπιφανῆναι τῷ Σωκράτει. ἐκ τούτων δὲ ὁ χορὸς συνέστηκεν αὐτῷ, διόπερ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἔχει τὸ δρᾶμα, Νεφέλαι, ἅτε ἐξ ἀέρος καὶ πνεύματος οὐσία παχυνομένη σωματοειδής. ἀέναοι δὲ διὰ παντὸς νάουσαι, ὡς ἀέναος ποταμὸς ὁ ἀδιαλείπτως ῥέων. τοῦ δὲ χοροῦ τὰς ἑκατέρωθεν λέγουσι παρόδους, οὔσας ις' κώλων. τῶν δὲ ὑποκριτῶν μέσων ὄντων, ἐκ στίχων ζ' ἀναπαίστων τετραμέτρων καταληκτικῶν. καλῶς δὲ εἶπεν ἀέναοι· εἰσὶ γὰρ ὑδάτων μητέρες. ἀρθῶμεν δὲ ἀναπηδήσωμεν. *ΑΕΝΑΟΙ] ἀεὶ ῥέουσαι καὶ στάζουσαι. *Gl. Victor.*

Μετὰ τὴν τοῦ Σωκράτους εὐχὴν αἱ Νεφέλαι παρακελεύονται ἀλλήλαις, ὥστε πεισθείσας τῇ ἐπικλήσει Σωκράτους συναθροισθῆναι, καὶ οὕτως αὐτῷ φανῆναι. τινὲς οὖν εἰς τὸ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον, προστιθέασι τὸ ἀφεῖσαι, ἵνα ἐντεῦθεν τὰς αἰτιατικὰς συντάξωσι. τοῦτο δὲ ἐν οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων βιβλίων εὕρηται, ἀλλ' οὐδὲ μέτρον ἀπαιτεῖ. συντάσσεται δὲ οὕτω· ὦ νεφέλαι ἀένναοι αἱ ἔχουσαι φύσιν δροσερὰν εὐάγητον ἤγουν εὐκίνητον. *Schol. LB.*

278. ΕΥΑΓΗΤΟΝ] πανταχοῦ φερομένην, ἢ λαμπράν. *πάντη φερόμενον. εὐκίνητον· τοιοῦτον γὰρ τὸ ὕδωρ. *Gl. Br.*

279. ΩΚΕΑΝΟΥ ΒΑΡΥΑΧΕΟΣ] ἀκολούθως τοῖς ὑπὸ τοῦ Σωκράτους εἰρημένοις "εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις." ἀλλ' ὁ μὲν διὰ τὸ ἄδηλον ἐκ διαφόρων αὐτὰς τόπων καλεῖ, ἵν' οὕτως τῆς ἀληθείας τυχεῖν δυνηθῇ· αἱ δὲ, ἅτε τῆς ἑαυτῶν γενέσεως γινώσκουσαι τὸ ἀκριβὲς, εὐθὺς διώρισαν καὶ πόθεν αὐτὰς ἀρθῆναι δεήσει. ΑΛΛΩΣ. ΒΑΡΥΑΧΕΟΣ τοῦ μέγα ἠχοῦντος· οἱ γὰρ βαρεῖς ποταμοὶ ῥέοντες μέγαν ἦχον ἀπεργάζονται.

281. ΙΝΑ ΤΗΛΕΦΑΝΕΙΣ] ὅθεν, ἀφ' ὧν ἔστιν ἰδεῖν τὰ πόῤῥω· τοῖς γὰρ εἰς ὕψος οὖσι καὶ τὰ μακρὰ καταφανῆ. τὸ δὲ ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπου. ἢ τὸ ἵνα ἀφορώμεθα ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ὅθεν· κέχρηται δὲ ἐπιῤῥήματι τῷ ἐν τόπῳ ἀντὶ τοῦ ἐκ τόπου.

284. ΖΑΘΕΩΝ] θαυμαστῶν, ἄγαν θείων. ΚΕΛΑΔΗΜΑΤΑ] κρ.. ν.. τας βοάς. *Gl. Victor.*

285. ΚΕΛΑΔΟΝΤΑ] ἠχοῦντα. ΒΑΡΥΒΡΟΜΟΝ] μεγαλόψοφον. *Gl. Victor.*

286. ΣΕΛΑΓΕΙΤΑΙ] ἀντὶ τοῦ καταλάμπεται. ἔοικε δὲ λέγειν τὸν ἥλιον, ἐπεὶ καὶ οἱ τραγικοὶ εἰώθασιν ὀφθαλμὸν ὀνομάζειν αὐτόν. τοιαύτη δόξα ἐστὶ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, ὄμμα αἰθέρος καλεῖν τὸν ἥλιον. *ὄμμα αἰθέρος τὸν ἥλιον ἔοικε λέγειν· ἐπεὶ καὶ οἱ τραγικοὶ εἰώθασιν οὕτως καλεῖν, ὀφθαλμὸν δηλαδή. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις τοιαύτη δόξα, ὥστε ὀφθαλμὸν καὶ ἡγεμόνα τοῦ οὐρανοῦ καλεῖν. *Schol. LB.*

289. ΑΘΑΝΑΤΑΙΣ ΙΔΕΑΙΣ] ἐπεὶ καὶ γυναικοειδεῖς εἰσιέναι μέλλουσι, τοῦτο λέγουσιν, ἐμπαρασκευαζόμεναι τὴν εἴσοδον, ὡς ὅμοιαι μὲν τοῖς ἄλλοις θεοῖς οὖσαι, περικείμεναι δὲ νέφους τινὰ φύσιν. ΑΛΛΩΣ. ἀθανάτας ἰδέας κεῖται. καί ἐστιν ἑνικὸν ἐν γενικῇ πτώσει. μέλλει δὲ τὰς Νεφέλας γυναικομόρφους εἰσάγειν, ἐσθῆτι ποικίλῃ χρωμένας, ἵνα τὰ τῶν οὐρανίων φυλάττωσι σχήματα. τὸ δ' ΕΠΙΔΩΜΕΘΑ ἀντὶ τοῦ ἐπιφανῶμεν, ἐπισκέψωμεν, ἵνα γυναῖκας εἰσαγάγῃ τὰς τοῦ χοροῦ, ἐπίδωμεν καὶ σκεψώμεθα.

290. ΤΗΛΕΣΚΟΠΩι] πόῤῥω ὁρῶντι. *Gl. Victor.*

291. Ω ΜΕΓΑ ΣΕΜΝΑΙ] τὸ μερικὸν τοῦτο ἀμοιβαῖον σύστημα ἐκ στίχων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ζ', ὡς ἐῤῥέθη. λέγεται δὲ τοῦτο σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ὡς Ἡφαιστίων φησίν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

292. ΗιΣΘΟΥ ΦΩΝΗΣ] ἐν ταῖς κωμῳδίαις τινὲς μηχαναί, τὰ καλούμενα ἠχεῖα, ὧν ὁ κτύπος σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχάνημά τι ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφορεὺς μεστὸς ψηφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λέβητα.

293. ΚΑΙ ΣΕΒΟΜΑΙ Γ' Ω ΠΟΛΥΤΙΜΗΤΟΙ] ἀντὶ τοῦ προσκυνῶ ἢ καταπέπληγμαι. δεῖ δὲ καὶ τοῖς τούτου σχήμασιν ἐνδείκνυσθαι τὸ δεδιττόμενον καὶ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῶν Νεφελῶν ἐκπεπληγμένον. σέβεται δὲ ὡς σεβασμίας ὑπὸ θεῶν καὶ τιμωμένας. καὶ προσκυνῶν δὲ δῆθεν ταῦτα λέγει.

ΑΝΤΑΠΟΠΑΡΔΕΙΝ] ἀντὶ τοῦ κτυπῆσαι καὶ ἀντηχῆσαι. περὶ δὲ τὴν βροντὴν ἔπαιξεν, ὁμοιῶν αὐτῇ τῆς πορδῆς τὸν ἦχον.

294. ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΒΡΟΝΤΑΣ] μηχανή ἐστιν, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ὑπὸ τὴν σκηνήν· ὃ ἦν ἀμφορεὺς ἔχων ψηφῖδας θαλασσίας. ἦν δὲ λέβης χαλκοῦς, εἰς ὃι

αἱ ψῆφοι κατήρχοντο καὶ κυλιόμεναι ἦχον ἀπετέλουν.

ΤΕΤΡΕΜΑΙΝΩ] *τρέμω, παραγώγως. ἐπίτηδες δὲ ἐξέτεινε τὴν λέξιν τερατευόμενος.*

295. ΚΕΙ ΘΕΜΙΣ ΕΣΤΙ] *καὶ εἰ εὐσεβές ἐστι καὶ ὅσιον, καὶ εἰ μὴ εὐσεβές. ὡς ὑπὸ τοῦ φόβου προειλημμένος καὶ μὴ δυνάμενος ἑαυτὸν ἀνασχεῖν ἔτι. ὁ γὰρ ἐπιστάμενος ὅτι μὴ δέοντα ποιεῖ, εἶτα τοῦτο οὐδὲν ἧττον ποιῶν, ὑπὸ μείζονος ἀνάγκης ἐξαγόμενον εἰς τὸ παρανομεῖν δείκνυσιν ἑαυτόν.*

296. ΟΥ ΜΗ ΣΚΩΨΗΙΣ] *τοῦτο ὁμοῦ μὲν ὁ Σωκράτης καὶ ὡς περιφρονῶν τὰ ἀνθρώπινα πιστῶς λέγει, καὶ τοὺς τῆς κωμῳδίας ποιητὰς ἡγούμενος ἀθλίους. ὁμοῦ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης, αὐτὸς μὲν οὔ, τῶν δὲ ἄλλων κωμῳδογράφων ἀτεχνούντων, ὡς καταλιπόντων μὲν τὴν ποίησιν, τοῦ δὲ σκώπτειν ἐχομένων.*

ΟΙ ΤΡΥΓΟΔΑΙΜΟΝΕΣ] *οἱ ποιηταί, ἐπειδὴ τὴν τρύγα χριόμενοι, ἵνα μὴ γνώριμοι γένωνται, οὕτως τὰ αὐτῶν ᾖδον ποιήματα κατὰ τὰς ὁδοὺς ἁμάξης ἐπικαθήμενοι. διὸ καὶ παροιμία, ὡς ἐξ ἁμάξης λαλεῖ, ἤγουν ἀναισχύντως ὑβρίζει. τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ κωμικοὶ ποιηταί.* ΑΛΛΩΣ. *οἱ κωμικοί, παρὰ τὸ κακοδαίμονες, ἐπεὶ πολλῇ τῇ αἰσχροποιίᾳ ἐχρῶντο. κακοδαίμονες δὲ, παρόσον ἀφέμενοι τῶν θείων περὶ τὸ σκώπτειν τρέπονται.* ΤΡΥΓΟΔΑΙΜΟΝΕΣ] *οἱ ἄλλοι κωμικοί. οὗτοι γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἀνθρώπους εἰσῆγον χέζοντάς τε καὶ ἕτερα αἰσχρὰ ποιοῦντας. λέγει δὲ δι' Εὔπολιν καὶ Κρατῖνον καὶ τοὺς ἄλλους. τρυγοδαίμονας δὲ τούτους καλεῖ, διότι πάντες οἱ κωμῳδοὶ τρυγὶ ἀνηλείφοντο.* Schol. E.

297. ΣΜΗΝΟΣ] *κυρίως μὲν τὸ σύστημα τῶν μελισσῶν. Ὅμηρος δὲ κέχρηται τῇ τροπῇ ἐπὶ εὐγλωττίας ἐπαινῶν τὸν Νέστορα· "τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή." ὅπερ ἐστὶν ἑσμὸς, τουτέστι σμῆνος τῶν Ἀριστοφάνους ᾠδῶν.*

298. ΠΑΡΘΕΝΟΙ ΟΜΒΡΟΦΟΡΟΙ] *ἡ ἀντῳδὴ αὕτη τοῦ χοροῦ κώλων ἐστὶν ὁμοίων τῇ ᾠδῇ δεκαέξ, ὧν ὁ τελευταῖος "καὶ μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν." ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. καὶ ἀμφότεραι ἔξω νενευκυῖαι, δηλοῦσαι ὅτι τέλος ἔσχε τὰ ἀποδιδόμενα. τινὲς δὲ εἰς τὸ παρθένοι στίζουσι, τὸ παλίμβολον τῶν Νεφελῶν παριστάντες. ἄμεινον δὲ εἰς τὸ ὀμβροφόροι στίζειν.* ΑΛΛΩΣ. *τοῦτο οὐχ ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον, οὐδ' ὡς ἐπίθετον τῶν Νεφελῶν τὸ ὀμβροφόροι νῦν ἐκληπτέον· ἀλλ' ὡς αὐτὸ καθ' αὑτὸ πρᾶγμα δηλοῦν. ἢ καὶ ἄμεινον μὲν ἂν εἴη ὑποστίζειν εἰς τὸ παρθένοι, συζευγνύναι δὲ τὸ ὀμβροφόροι τῷ ἐπιφερομένῳ, ἵν' ᾖ νοούμενον "ἔλθωμεν ἐπὶ τὴν Ἀθηναίων γῆν ὄμβρου γέμουσαι." καὶ γὰρ ἐν ἀμφοτέροις ἡ ἔννοια σώζεσθαι δύναται, ἀλλ' εὐφημότερόν ἐστιν, ὥσπερ προειρήκαμεν. αἱ Νεφέλαι παρακελευόμεναί φασιν, ὅλαι ὀμβρίας πληρωθεῖσαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ἐπισπεύσωμεν πόλει. ἡ δὲ τοιαύτη διαστολὴ ὑπεναντία τοῖς ἄνω γενήσεται προειρημένοις ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ὡς χρὴ τὰς Νεφέλας τὸ λοιπὸν εὐδίους εἶναι· δι' ὧν ἔφη ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον. ἐκεῖνο δὲ πρὸς τοῦτο ἀντιθετέον, ὅτι τὸ συμβαῖνον περὶ τὰς Νεφέλας αἰνιττόμενος ὁ ποιητὴς παλίμβολόν τινα καὶ παλίνστροφον ἐποίησε τὴν γνώμην αὐτῶν, ἐπεὶ καὶ ἐκ τοῦ χειμῶνος εἰς εὐδίαν χωρεῖν καὶ πάλιν ἐξ εὐδίας χειμάζειν πεφύκασι.*

299. ΛΙΠΑΡΑΝ ΧΘΟΝΑ] *λιπαρὰς Ἀθήνας οὐκ ἀπεικότως καλοῦσι, μάλιστα μὲν καὶ διὰ τὸ δόξαι πλουτεῖν τὴν πόλιν, ἔπειτα δέ τοι καὶ διὰ τὴν τῶν ἡμέρων τροφῶν εὕρεσιν. παρ' οἷς ἔτι καὶ νῦν τὸ λιπαρὸν τῆς ἐλαίας φυτὸν δείκνυται.* ΑΛΛΩΣ. ΛΙΠΑΡΑΝ *εὐθαλῆ, τὴν πᾶσι κομῶσαν. Πίνδαρος "λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι."* ΕΥΑΝΔΡΟΝ *δὲ τὴν ὑπ' ἀρίστων ἀνδρῶν παροικουμένην.* ΠΟΛΥΗΡΑΤΟΝ *δὲ πᾶσιν ἐράσμιον.* * ΛΙΠΑΡΑΝ] *εὔγαιον.* Gl. Victor.

301. ΠΟΛΥΗΡΑΤΟΝ] *τὴν πάνυ ἐπέραστον.* Gl. Victor.

302. ΟΥ ΣΕΒΑΣ] *ὅπου σέβασμά ἐστι καὶ ἄρρητα μυστήρια. ὅτι δὲ λίαν ἐσπούδαζον περὶ τὰ μυστήρια, δῆλον ἐκ τοῦ ψηφίσματος Μεγαρέων.* ΑΛΛΩΣ. *εἰκότως πρὸ πάντων σεμνολογοῦσι τὰ Ἐλευσίνια. κοινωνίαν γὰρ ἔχουσι πρὸς τὰς θεάς, ὅσον ἐκ τῆς τοῦ ἔτους φορᾶς καὶ τῆς τῶν καρπῶν αὐξήσεως. αὗται δὲ τὸν Ἴακχον ἐχόρευσαν ταῖς θεαῖς Νεφέλαις μυστικαῖς, ὡς Ἡρόδοτος. φησὶ γὰρ ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ, πολὺ λειπομένου τοῦ Ἑλληνικοῦ πλήθους τῶν νεῶν τῶν Περσικῶν, συμμαχῆσαι Ἀθηναίοις τὰς θεάς, μέγιστον τῆς συμμαχίας ἐπιδειξαμένας καὶ ἐναργέστατον τεκμήριον· μελλόντων γὰρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων εἰς χεῖρας ἥξειν, πρῶτον μὲν πλεῖστον ὅσον κονιορτὸν αἰρόμενον ἀπὸ Ἐλευσῖνος ἐπὶ τὴν συμβολὴν παντὶ τῷ στρατῷ δῆλον γενέσθαι, εἶτα τοῦτον εἰς οὐρανὸν ἀνιόντα καὶ νέφος γινόμενον, διὰ μέσου τοῦ στρατοπέδου χωροῦντα, τὸν Ἴακχον βοᾶν. μυστικὸς δὲ ὁ λόγος ὁ περὶ τὰ ἀπόρρητα μυστήρια· λίαν γὰρ αὐτοῖς τὸ μὴ ἐξαγγέλλεσθαι ταῦτα ἐσπουδάζετο.*

303. ΜΥΣΤΟΔΟΚΟΣ ΔΟΜΟΣ] *τὴν Ἐλευσῖνα λέγει. μυστικὸς καὶ ἱερός, τοὺς*

μύστας ἐπιδεχόμενος. ἔνθα τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἐπιτελεῖται μυστήρια.

304. ΕΝ ΤΕΛΕΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ] ἐν τελεσιουργίαις ὁσιωτάταις, τουτέστι μυστηρίοις. εἰκότως δὲ τὰς Νεφέλας παρήγαγε πρῶτον σεμνολογούσας περὶ τῶν μυστηρίων, ἐπεὶ ἔχουσί τινα πρός τε τὰς θεὰς αὐτὰς καὶ τοὺς διὰ ταύτας καρποὺς τελειουμένους οἰκειότητα. εἰ γὰρ τῶν Νεφελῶν τὸ ὕειν, ἀδύνατον δὲ καρποὺς ἄνευ ὄμβρων γεωργεῖν, πῶς οὐκ οἰκεῖος ὁ περὶ τῶν θεῶν ταῖς Νεφέλαις λόγος;

305. ΟΥΡΑΝΙΟΙΣ ΤΕ ΘΕΟΙΣ] πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν καταχθονίων, ὧν ἡ Δημήτηρ καὶ Κόρη. τὸ οὐρανίοις δὲ θεοῖς ἐπήγαγεν ὑπερβαλλόντως εὐσεβῆ βουλόμενος ἀποδεῖξαι τὴν πόλιν· αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι πόλεις ἑνὶ κεῖνται θεῷ, αἱ δὲ Ἀθῆναι πάντας ἀδιαφόρως τοὺς θεοὺς τιμῶσι.

ΔΩΡΗΜΑΤΑ] ἡ γὰρ Δημήτηρ αὐτοῖς τὸν σῖτον ἔδωκε, καὶ Ἀθηνᾶ τὴν ἐλαίαν, καὶ Ποσειδῶν πρώτους εἶναι τὰ ναυτικά, καὶ ἄλλοι ἄλλα πάντα. ἢ τὰ δωρήματα θεοῖς ἀντὶ τοῦ θυσίαι νοητέον. *Victor.*

306. ΥΨΕΡΕΦΕΙΣ] ὑψηλοί. *Gl. Br.* ὑψηλὴν ὀροφὴν ἔχοντες. *Gl. Victor.*

307. ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΙ] θρησκεῖαι περὶ τοὺς βωμούς, πρόσοδοι τοῖς θεοῖς, καὶ προσελεύσεις. * ΠΡΟΣΟΔΟΙ] πανηγύρεις. *Gl. Victor.*

308. ΕΥΣΤΕΦΑΝΟΙ ΤΕ] παρὰ τὸ Ὁμηρικόν "εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα." αὗται γάρ εἰσιν αἱ εὐστέφανοι θυσίαι, κοσμεῖν μὲν καὶ στεφανοῦν τοὺς ναούς, πληροῦν δὲ τοὺς βωμοὺς ἱερῶν καὶ θυμιαμάτων. * ἢ ὅτι στεφανηφοροῦντες τὰς θυσίας ἐτέλουν. *Junt.*

ΘΑΛΙΑΙ] εὐδαιμονίαι, εὐθηνίαι, ἀκμαί, εὐφροσύναι, πανηγύρεις. *Junt.*

309. ΠΑΝΤΟΔΑΠΑΙΣ ΕΝ ΩΡΑΙΣ] διηνεκῶς, παντὶ καιρῷ. διὰ τὸ θρησκεύειν πάντας θεοὺς καὶ πανηγυρίζειν ἀεί, θύουσι διὰ παντὸς καὶ διηνεκῶς.

310. ΗΡΙ Τ' ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΩι] τὴν παροῦσαν ἑορτὴν λέγει, τουτέστι τὰ Διονύσια· ἀρχομένου γὰρ τοῦ ἦρος ἄρχεται καὶ ἡ πανήγυρις. ΒΡΟΜΙΑ δὲ ΧΑΡΙΣ οἱ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, ἐν οἷς αἱ ἅμιλλαι τῶν χορῶν. *ΗΡΙ] ἔαρι. τότε γὰρ ἐτελοῦντο τὰ Διονύσια. *Gl. Br.*

311. ΕΥΚΕΛΑΔΩΝ ΤΕ ΧΟΡΩΝ] προσηύλουν γὰρ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς, ἐπηύλουν δὲ προηγουμένως τοῖς κυκλίοις χοροῖς. ΕΥΚΕΛΑΔΩΝ δὲ τῶν εὐμούσων καὶ ἡδέων χορῶν. ΕΡΕΘΙΣΜΑΤΑ δὲ ἤγουν ἅμιλλαι, ἢ ὄργανα μουσικά. τοῖς γὰρ Διονυσίοις τοὺς κυκλικοὺς χοροὺς ἵστασαν, καὶ ἠγωνίζοντο οἱ κωμικοὶ καὶ οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ ἀναγορεύοντες τὰ ὑπόγυιον αὐτοῖς πεποιημένα δράματα.

312. ΑΥΛΩΝ] σάλπιγγες μὲν καὶ σύριγγες καὶ αὐλοὶ ἐμπνευστά εἰσιν ὄργανα, λύραι δὲ καὶ κιθάρα ἐντατά, κύμβαλα δὲ καὶ τύμπανα κρουστά. *Gl. Victor.*

313. ΠΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ] εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας καθόλου ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ρκέ, ὧν τελευταῖος "διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας καὶ τὸν γάμον, ὅς μ' ἐπέτριψεν." καλεῖται δὲ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον, ὡς εἴρηται. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

314. ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΣΕΜΝΟΝ] λεληθότως, φασίν, ἑαυτὸν ἐπαινεῖ, σεμνὸν εἶναι λέγων τὸ μέλος. ἔστι γὰρ τοῦτο ἀληθές. ὁ δὲ τὸν ἔπαινον ἐπὶ τὰς Νεφέλας τρέπων οὐκ οἴεται φορτικὸς εἶναι.

ΜΩΝ ΗΡΩιΝΑΙ] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις τὸ ἡρῷναι, ὡς ἠΐθεοι ἤθεοι. κατὰ δὲ τὸ ἀρχαῖον καὶ σύνηθες αὐτῷ ἐνθάδε τρισυλλάβως προήνεγκε τὸ ἡρῷναι.

315. ΑΝΔΡΑΣΙΝ ΑΡΓΟΙΣ] τοῖς φιλοσόφοις. διασύρει δὲ αὐτοὺς πάλιν. ὠφέλιμοι, φησί, τοῖς ἀνθρώπων ἀπράκτοις. οἱ γὰρ ἀργοὶ κεχήνασιν εἰς τὰς Νεφέλας. * ΑΝΔΡΑΣΙΝ ΑΡΓΟΙΣ] τοῖς φιλοσόφοις καὶ ποιηταῖς, οἳ μηδὲν ἄλλο μεταχειρίζονται, ἢ περὶ λόγων σχολάζουσιν. *Gl. E.*

316. ΑΙΠΕΡ ΓΝΩΜΗΝ] αἵπερ σύνεσιν καὶ φρόνησιν, ὡς τὰ δέοντα νοεῖν, καὶ ΔΙΑΛΕΞΙΝ, λόγων ἐμπειρίαν, ὥστε τὰ νοηθέντα φράζειν δύνασθαι. * ΓΝΩΜΗΝ] ἐνθυμήματα. ΔΙΑΛΕΞΙΝ] εὐπορίαν εἰς τὸ διαλέγεσθαι. *Gl. E.*

ΝΟΥΝ] σύνεσιν.

317. ΤΕΡΑΤΕΙΑΝ] ψευδολογίαν. * παροδοξολογίαν. ἀλαζονείαν. *Gl. Br.*

ΠΕΡΙΛΕΞΙΝ] περιττολογίαν, περίφρασιν. * εὐπορίαν καὶ περιττότητα λόγων. *Gl. E.*

ΚΡΟΥΣΙΝ] ἀπάτην, δοκιμασίαν, παραλογισμόν. * ποικιλίαν καὶ στροφὰς λόγων, δι' ὧν τοὺς διαλεγομένους σοφιζόμεθα καὶ ἀπατῶμεν. *Gl. E.*

ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ] εὕρεσιν. τὰ αὐτὰ δὲ καὶ διεξοδικώτερον ἑρμηνευτέον ἂν εἴη πάλιν ἐπαναλαβόντας. ΔΙΑΛΕΞΙΝ τοίνυν, λόγων ἐμπειρίαν, ὡς ἔφαμεν, ὥστε τὰ νοηθέντα δύνασθαι ἑρμηνεύειν. διαφέρει δὲ διάλεκτος καὶ διάλεξις· διάλεκτος μὲν γάρ ἐστι φωνῆς χαρακτὴρ ἐθνικός, διάλεξις δὲ τῆς συνήθους φωνῆς ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἐκτροπὴ καὶ ἐπὶ τὸ ἀγροικότερον. ΤΕΡΑΤΕΙΑΝ δὲ τερατολογεῖν καὶ ἀπίθανα διηγεῖσθαι, καὶ λέγειν πράγματα ἐπέκεινα τῶν ἀνθρωπίνων. ΠΕΡΙΛΕΞΙΝ δὲ περιττῶς καὶ περιέργως περιτείνεσθαι διὰ λόγων, καὶ δύνασθαι ἑρμηνεύειν τὸ νοηθέν· ὅπερ ἐστὶ λοιπὸν ἔργον τῆς ἐξηγήσεως τοῦ λόγου. δείκνυσι δὲ ἐξ ὅσων συνέστηκε ῥητορική· δεῖ γὰρ νοεῖν, εἶθ' ἑρμηνεύειν, ὅπερ ἐστὶ λοιπὸν ἔργον τῆς ἐξηγήσεως τοῦ λόγου. ΚΡΟΥΣΙΝ ἢ τὸν παραλογισμὸν καὶ τὴν ἀπάτην, τὸ συναρπά-

σαι τὸν ἀκούοντα, ἢ δοκιμασίαν, ἐπεὶ τὰ σαθρὰ κροτούμενα δοκιμάζεται. ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ τὴν γνῶσιν καὶ αἴσθησιν καὶ τὴν τέχνην· οὕτω γὰρ ὁριζόμεθα τὴν τέχνην, οἷον σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων καὶ τὰ ἑξῆς. κατάληψιν δὲ εἰώθασιν οἱ μουσικοὶ λέγειν, ἐπειδὰν πλήξαντες τοῖς δακτύλοις ἢ τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς καταλάβωσι καὶ ἀποτείνωσι τὸν φθόγγον.

318. ΠΕΠΟΤΗΤΑΙ] ἀνέπτη καὶ ἀνεκουφίσθη καὶ μετέωρα φρονεῖ ἤδη. * μετέωρος γέγονε. *Gl. E. Victor.*

319. ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΚΑΠΝΟΥ] ἀντὶ τοῦ περὶ μηδενὸς καὶ κενῶν πραγμάτων. στενὸς γὰρ καὶ ἀμενηνὸς καὶ ἀσθενὴς ὁ καπνός. παρὰ δὲ τὸ στενὸν τὸ στενολεσχεῖν εἴληπται, τὸ μεταρσιολεσχεῖν καὶ τὸ μηδὲν λέγειν καὶ τοῦτο δὲ, τὸ λεπτολογεῖν, διασυρμοῦ λέγει χάριν, ὡς ἰσχνὰ τῶν φιλοσόφων ζητούντων ζητήματα. ἢ ποικίλα καὶ λεπτὰ διεξέρχεσθαι, ὡς εἰς στενὸν κομιδῇ τοὺς διαλεγομένους καθιστᾶν, μὴ ἔχοντας ὅ τι ἀπολογήσονται. * περὶ τοῦ τυχόντος λεπτῶς φιλοσοφεῖν, μικρολογεῖν. *Gl. Br.*

322. ΒΛΕΠΕ ΝΥΝ] καθ' ὑπερβατόν· βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα ἡσύχως· ὁρῶ γὰρ ἤδη κατιούσας αὐτάς. Πάρνης δὲ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. τοῦτο καὶ ἀρσενικῶς λέγεται, ὡς τὸ "ἐς κόρακας ἥξω, φέρων τε δεῦρο τὸν Πάρνηθ' ὅλον," καὶ θηλυκῶς, ὡς ἐνταῦθα. εἰκότως δὲ εἶπε πρὸς τὴν Πάρνηθα κατέρχεσθαι αὐτάς· πᾶσαι γὰρ αἱ τῶν ὀρέων κορυφαὶ διὰ τὸ ὕψος ἀεὶ συννεφεῖς φαίνονται.

323. ΗΣΥΧΑ] ἡσύχως. *Gl. Br.*

ΧΩΡΟΥΣ' ΑΥΤΑΙ] τὸ χωροῦσι καθ' αὑτὸ ἀναγνωστέον, εἶτα ὡς τοῦ πρεσβύτου οὐχ ὁρᾶν λέγοντος, προστίθησι πλέον ἐκτείνων τὴν προφορὰν τοῦ λόγου, τὸ ΑΥΤΑΙ ΠΑΝΥ ΠΟΛΛΑΙ. εἶτα ὡς οὐδὲ οὕτως ὁρῶντος, πρὸς πλείονα γνῶσιν προστίθησι καὶ τόπον. τὴν δὲ τῶν λεγομένων ἐνάργειαν τῷ τῶν ὑποκρινομένων σχήματι δείκνυσι. δείκνυσι δὲ αὐτῷ ὄρος ἐν τῷ θεάτρῳ τὴν Πάρνηθα, ἐξ οὗ κατέρχονται.

326. ΕΙ ΜΗ ΛΗΜΑΙΣ] τῶν Νεφελῶν πλησίον οὐσῶν, ἐκεῖνος μηδ' οὕτως ὁρῶν, τοῦτο νῦν προσέθηκεν, ἵν' ᾖ τὸ νοούμενον οὕτως· νῦν αὐτὰς ὁρᾷς, εἰ μὴ λήμας ἔχεις ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μεγάλας ὡς κολοκύντας. λήμη δέ ἐστι τὸ πέπηγὸς δάκρυον. δέον δὲ εἰπεῖν ἐν λήμαις, ὁ δὲ κολοκύνταις εἶπε, δεικνύων τὴν ὑπερβολὴν τῆς λημότητος. λείπει δὲ ἡ ἐν, ἵν' ᾖ ἐν κολοκύνταις, ὡς τὸ νοσεῖν ἐν φρενίτιδι. ἀποδοκιμαστέοι δὲ οἱ νοοῦντες ἔξωθεν ὁμοίας· οὐκ ὀρθῶς γὰρ ἐοίκασι λέγειν. ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν "χύτραις λημῶντες."

327. ΝΗ ΔΙ' ΕΓΩΓΕ] ἔξωθεν ὑπακούεται τὸ ὁρῶ ὡς ἀληθῶς. ἑώρα γὰρ πλησίον οὐσῶν.

330. ΙΣΘ' ΟΤΙ] γίνωσκε. *Gl. E.*

ΣΟΦΙΣΤΑΣ] ἐν ἄλλοις τοὺς πεπαιδευμένους· νῦν δὲ τοὺς μετεωρολέσχας λέγει, καὶ πάντας τοὺς ἀπὸ τῶν μαθηματικῶν ὁρμωμένους. καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, ὅπου μηδὲ τοὺς αὐλητὰς οὕτως ἀγορεύειν ὤκνησαν. Πλάτων γὰρ οὖν ὁ κωμικὸς ἐν δράματι Σοφισταῖς καὶ τὸν Ὀπούντιον αὐλητὴν Βακχυλίδην εἰς τοὔνομα κατέταξε τῶν σοφιστῶν. καταχρηστικῶς δὲ νῦν ἐπὶ πάσης ἐπιστήμης παρέλαβε τὸ ὄνομα τῶν σοφιστῶν. * σοφισταὶ, οἱ ῥήτορες καὶ οἱ ἀπατεῶνες· καὶ οἱ διδάσκαλοι, καὶ ὅσοι τῶν φιλοσόφων ῥητορικῶς ἔγραψαν. ἐνταῦθα δὲ σοφιστὰς τοὺς διδασκάλους νόει· ὡς τοὺς ἄλλους σοφίζοντας. *Junt.*

331. ΘΟΥΡΙΟΜΑΝΤΕΙΣ] ἀπὸ τοῦ γενικοῦ ἐχώρησεν ἐπὶ τὸ κατ' εἶδος· εἰπὼν γὰρ ὅτι πάντας αἱ Νεφέλαι τρέφουσι τοὺς σοφιστάς, ἐπήγαγε τίνας καὶ τίνας. θουριομάντεις δὲ οὐ τοὺς ἀπὸ Θουρίου μάντεις, ἀλλὰ τοὺς εἰς Θούριον πεμφθέντας ἐπὶ τὸ κτίσαι αὐτήν. ἐπέμφθησαν δὲ δέκα ἄνδρες, ὧν καὶ Λάμπων ἦν ὁ μάντις, ὃν ἐξηγητὴν ἐκάλουν. ἦν δὲ καὶ τῶν πολιτευομένων πολλάκις. λόγους δὲ συνεχῶς εἰσάγειν ἐφαίνετο περὶ τῆς εἰς Θούριον ἀποικίας. ἁλούσης γὰρ Συβάρεως Θούριοι ἐκλήθησαν ἀπὸ κρήνης Θουρίας, ὕστερον δὲ Ἀπίαι.[1] * λέγεται καὶ Θουρία καὶ Θούριον, ὡς ἐν τῷ Ἡροδότου ἐπιγράμματι· "Ἡρόδοτον Λύξεω κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα, Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν, Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἄπο· τῶν ἄρ' ἄπλητον μῶμον ὑπεκπροφυγὼν Θούριον ἔσχε πάτρην." τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως Θούριοι καὶ Θουριακοί, καὶ Θουρῖνος οἶνος, ὡς Στράβων. Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν καλεῖ. ΑΛΛΩΣ. πολλῶν γενομένων μαντειῶν ἐπὶ τῆς εἰς Θουρίαν ἀποικίας, τούτους δὲ ἔφη τρέφεσθαι ἐκ τῶν Νεφελῶν, ὡς διὰ τῶν οἰωνῶν τῶν ἐν τῷ ἀέρι μαντευομένους καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ νέφη ἀποβλέποντας.

ΙΑΤΡΟΤΕΧΝΑΣ] καὶ ἰατροὶ περὶ ἀέρων καὶ ὕδατος συνέγραψαν· ὕδατα δέ εἰσι καὶ αἱ νεφέλαι. σύνταγμα δέ ἐστιν Ἱπποκράτους περὶ ἀέρων τόπων καὶ ὑδάτων.

ΣΦΡΑΓΙΔΟΝΥΧΑΡΓΟΚΟΜΗΤΑΣ] τοὺς κόμῃ καὶ περιττοῖς δακτυλίοις τὰς χεῖρας κοσμουμένους μέχρι τῶν ὀνύχων, ὡς ὑπὸ τῶν δακτυλίων σκέπεσθαι. τῶν ὀνύχων

[1] Κωπίαι Stephanus Byzant.

ἐπιμελουμένους, καὶ δσημέραι ξύοντας αὐτοὺς ὑπὲρ τοῦ ἐκλάμπειν ἄγαν· ὃ πάσχουσιν οἱ τῷ καλλωπίζεσθαι σχολάζοντες μόνον.

332. ΚΥΚΛΙΩΝ] αἰνίττεται εἰς τοὺς περὶ Κινησίαν καὶ Φιλόξενον καὶ Κλεομένη, καὶ τούτους εἶναι τῶν σοφιστῶν βούλεται, διθυραμβοποιοὺς χρηματίσαντας· τῶν γὰρ κυκλίων χορῶν εἰσὶν οὗτοι διδάσκαλοι. ΑιΣΜΑΤΟΚΑΜΠΤΑΣ δέ, ὅτι διὰ τὸ ἁρμονίᾳ μὴ ὑποπίπτειν αὐτῶν τὰ συγγράμματα καμπὰς ἔχουσι πλείονας, ἃς μουσικοὶ καλοῦσι στροφὰς καὶ ἀντιστρόφους καὶ ἐπῳδούς. διὸ καὶ ἐν τραγῳδίαις τὰ χορικά. ΑΛΛΩΣ. οἱ παλαιοὶ διαφθορὰν μουσικῆς ἡγοῦντο εἶναι τοὺς διθυράμβους. καὶ προελθὼν αὐτῶν μᾶλλον καθάψεται λέγων "εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέ τινα καμπήν, οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους, ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων." Καλλίμαχος δὲ πρὸς αὐτοὺς ἀποτεινόμενος οὕτω, πως αὐτῶν καθάπτεται "νόθοι δ' ἤνθησαν ἀοιδαί."

ΑιΣΜΑΤΟΚΑΜΠΤΑΣ] τοὺς διθυράμβους, ἐπεὶ καμπὰς τὰς περιῳδὰς λέγουσι. *Rav.* οἱ λυρικοὶ ποιηταὶ χοροῖς καὶ αὐλοῖς καὶ λύραις τὰ ποιήματα ᾖδον. καὶ νῦν μὲν οἱ τούτων χορευταὶ ἐνταυθοῖ τὰς μετακλίσεις καὶ τὰς καμπὰς ἐποιοῦντο, νῦν δὲ ἐνταυθοῖ, ἀκολουθοῦντες τῷ ᾄσματι. λέγει οὖν τοὺς τοιούτους ποιητὰς ᾀσματοκάμπτας. *Junt.*

ΜΕΤΕΩΡΟΦΕΝΑΚΑΣ] τοὺς διὰ τῶν μετεώρων ἀπατῶντας· φενακίζειν γάρ ἐστι τὸ ἀπατᾶν. περὶ δὲ τῶν φιλοσόφων λέγει.

333. ΜΟΥΣΟΠΟΙΟΥΣΙ] ποιητικῇ ὑμνοῦσι. *Junt.*

334. ΤΑΥΤ'] λείπει ἡ διά. μιμεῖται δὲ τοὺς διθυράμβους. τὸ δὲ ΣΤΡΕΠΤΑΙΓΛΑΝ εἰς τὸ διεστραμμένον αὐτῶν. τὴν ἔμπροσθεν οὖσαν τῆς αἴγλης τοῦ ἡλίου καὶ σκοτίζουσαν· νεφέλης γὰρ ἐπιτεθείσης τῷ ἡλίῳ οὐκέτι τὰς ἀκτῖνας εἰς τὴν γῆν ἀφίησι. ταῦτα δὲ εἰς Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν· τὸ γὰρ στρεπταίγλαν αὐτὸς εἶπεν. ἐπεὶ οὖν συνθέτοις καὶ πολυπλόκοις οἱ διθυραμβοποιοὶ χρῶνται λέξεσιν, κατὰ τὸν ἐκείνων ζῆλον καὶ αὐτὸς τοιαύταις χρῆται. χρῆται δ' οὖν ἄντικρυς τῷ ἐξεστραμμένῳ. ἔστι δὲ ἡ γενικὴ τὸ ΥΓΡΑΝ ΝΕΦΕΛΑΝ καὶ ΣΤΡΕΠΤΑΙΓΛΑΝ, εἴπερ οὕτω γράφεται, οὐ πρός τι συντασσόμενον, ἀλλ' οὕτως ἦν ἐν τοῖς ποιήμασιν ἐκείνοις· διὸ καὶ αὐτὸς οὕτως ἔθηκεν. οἱ δὲ πρὸς τὸ δάϊον ὁρμάν (τουτέστι ταχυτάτην), ἑνὸς τὸ πᾶν εἶναι φάσκοντες. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ περὶ τοῦ δροσερᾶν νεφελᾶν. εἰ δὲ στρεπταίγλαν, πρὸς τὸ ὑγρᾶν νεφελᾶν. *ΣΤΡΕΠΤΑΙΓΛΑΝ] ταχυτάτην. *Gl. Victor.*

335. ΘΥΕΛΛΑΣ] τουτέστι συστροφὰς ἀνέμου. ΠΡΗΜΑΙΝΟΥΣΑΣ δὲ ἀντὶ τοῦ μαινομένας καὶ λάβρως φυσώσας· πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι.

336. ΓΑΜΨΟΥΣ ΟΙΩΝΟΥΣ] ἤτοι τὰς καμπτούσας καὶ πλαγίους νεφέλας, ἢ τὰς ὀρνίθων ὄψεσιν εἰκασμένας· γαμψοὺς γὰρ ἐκάλουν τοὺς ὄρνιθας. αὐτίκα γοῦν καὶ αὐτὸς τῷ γαμψοὺς οἰωνοὺς ἐπήγαγεν. Ὅμηρος "οἰωνοῖσί τε πᾶσι."

ΑΕΡΟΝΗΧΕΙΣ] τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας. παρόσον ἐν αὐταῖς νήχεται τὰ ὄρνεα, ἢ δίκην ὀρνέων ἵπτανται αἱ νεφέλαι. ταῦτα δὲ πάντα ἔκ τινων ποιητῶν εἰσίν, ἄλλο ἄλλου γράψαντος, καὶ τοῦ μὲν τοῦτο, τοῦ δὲ ἐκεῖνο.

337. ΑΝΤ' ΑΥΤΩΝ] τουτέστιν ἀντὶ τούτων ὧν ἐποίουν εἰς τὰς νεφέλας. διὰ τοῦτο ἤσθιον τοὺς κεστρέας καὶ τὰ ὀρνίθεια κρέα.

338. ΚΕΣΤΡΑΝ] ἰστέον ὅτι οὐχ οἱ αὐτοὶ τοῖς κεστρεῦσιν ἰχθύσιν αἱ κεστρέαι. ἄλλοι μὲν γὰρ τὰς μυραίνας ἀξιοῦσι καλεῖν, οἱ δὲ ἄλλο τι διάφορον ἰχθύων γένος. νῦν μέντοι κεστρεῖς καλοῦμεν τοὺς κεφάλους.

ΤΕΜΑΧΗ ΜΕΓΑΛΑΝ ΑΓΑΘΑΝ] τουτέστι τιμίων καὶ λαμπρῶν. ἐπὶ ἰχθύων τὸ τέμαχος καὶ ἐπὶ πλακοῦντος, ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐκέτι. ἐδώρισε δὲ μιμούμενος τοὺς διθυράμβους. τὸ δὲ ὅλον τείνει πρός τε τοὺς παρὰ τοῖς χορηγοῖς ἑστιωμένους καὶ πρὸς τοὺς ἐν πρυτανείῳ ἀεὶ δειπνοῦντας.

ΚΡΕΑ Τ' ΟΡΝΙΘΕΙΑ] καταχρηστικῶς ἐπὶ ὀρνέων κρέα εἶπεν. τούτων δὲ μέμνηται τῶν ᾠκειωμένων νεφέλαις ὑδάτων καὶ ὀρνέων. ταῦτα δέ φησιν, ἐπεὶ ἐν πρυτανείῳ τινὲς αὐτῶν ἐσιτοῦντο, καὶ τῶν χρησμολόγων καὶ τῶν μάντεων. βέλτιον μέντοι ὑφ' ἓν ἀναγινώσκειν, κρέατ' ὀρνίθεια, ἵνα ὁ ποιητὴς μνημονεύῃ τῶν ταῖς Νεφέλαις προσῳκειωμένων, τῶν τε ἐνύγρων καὶ τῶν πτηνῶν.

339. ΔΙΑ ΜΕΝΤΟΙ ΤΑΣΔ' ΟΥΧΙ ΔΙΚΑΙΩΣ] οὐ δικαίως, φησίν, ἠξιοῦντο τῆς τιμῆς καὶ τῶν δείπνων διὰ ταῦτα τὰ εἰς τὰς Νεφέλας ὑπ' αὐτῶν γραφόμενα· οὐδὲν γὰρ ἀξιόλογον ἐποίουν.

340. ΕΙΞΑΣΙ] ὡμοιώθησαν. *Gl. Br.*

341. ΦΕΡΕ ΠΟΙΑΙ ΓΑΡ ΤΙΝΕΣ] δείκνυσιν ἐνταῦθα ὁ Σωκράτης ὡς ἐν ὅσῳ τις βλέπει τὰς Νεφέλας τοῦτο τὸ σχῆμα ἐχούσας, μεταστραφεὶς ἀλλοίας ὁρᾷ. *Junt.*

343. ΑΥΤΑΙ ΔΕ ΡΙΝΑΣ ΕΧΟΥΣΑΙ] εἰσεληλύθασιν οἱ χορευταὶ προσωπεῖα περικείμενοι μεγάλας ἔχοντα ῥῖνας, γελοῖα καὶ ἀσχήμονα. διόπερ φησὶν εἰκὸς αὐτὰς μὴ ἑωρακέναι, διὰ τὸ μὴ νεφελῶν ἀλλὰ γυναικῶν ὄψεις ἔχειν· ὃ τὴν ἀγνω-

σίαν αὐτῷ παρεῖχε. δῆλον οὖν ὅτι ὁπόσα ἐν τοῖς ἄνω λέλεκται χορικά, οὐκ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὄντως λέλεκται, τοῦ χοροῦ δὲ ἔξω ἑστῶτος καὶ κρυπτομένου ἡ φωνὴ μόνη τοῖς ἔνδον ἐξηκούετο· οὐ γὰρ ἠδύναντο ἐντὸς εἶναι τῆς σκηνῆς αἱ μὴ καταπτᾶσαι μηδέπω. προειρήκαμεν δὲ τῶν Νεφελῶν εἶναι.

344. ΑΠΟΚΡΙΝΑΙ] ἐμοὶ δή. *Gl. Victor.*

345. ΚΕΝΤΑΥΡΩι ΟΜΟΙΑΝ] τὸ συμβαῖνον γίνεσθαι περὶ τὰς νεφέλας διηγεῖται. πολλάκις γάρ εἰσι νέφη παρομοιούμενα ζώοις, ἢ ἀνθρωποειδῆ γιγνόμενα, ἢ ἄλλην τινὰ τοιαύτης ὄψεως ἀποπέμποντα εἰκόνα. φησὶν οὖν, οὐ χρή σε θαυμάζειν εἰ αἱ Νεφέλαι γυναικῶν ἔχουσι μορφάς· καὶ γὰρ ἐν τῷ οὐρανῷ πολλὰς ἔχουσιν εἰκόνας. τούτων δὲ ἐμνημόνευσεν ἐκείνων ἕνεκα μόνον, δι' ὧν λοιδορῆσαί τινας τῶν πολιτευομένων βούλεται.

347. ΚΟΜΗΤΗΝ] Κλεῖτον λέγει, ὃς ἦν ἐπὶ κόμῃ σκωπτόμενος. ἀγρίους δὲ καὶ καλοποδιώκτας ἐκάλουν τοὺς τὰς ἀπηγορευμένας πράξεις ποιοῦντας, τοὺς παιδεραστάς. Ἱερώνυμον δὲ λέγει τὸν διθυραμβοποιόν, ὃς Ξενοφάντου μὲν ἦν παῖς, περὶ παῖδας δὲ ἄγαν ἐπτόητο, λάσιον δὲ εἶχε τὸ σῶμα. ἐπεὶ οὖν καὶ οἱ Ἱπποκένταυροι λάσιον εἶχον τοῦ σώματος τὸ τῶν ἵππων μέρος, ὥστε καὶ ὁ πρὸς τοὺς Λαπίθας πόλεμος δι' ἀκρασίαν ἔρωτος αὐτοῖς συνέστη, εὐλόγως τῶν ἐρωμανῶν τινὰ θεωμένας ἐξομοιοῦν αὐτὰς τῇ τῶν Κενταύρων ἰδέᾳ τὰς Νεφέλας παρήγαγεν. *ΑΓΡΙΟΝ] ἀγρίους τοὺς παιδεραστὰς ἐκάλουν. *Rav.* ΤΟΝ ΞΕΝΟΦΑΝΤΟΥ] υἱόν, Ἱερώνυμον λέγει. *Gl. Victor.* Ἱερομνήμων ἦν υἱὸς τοῦ Ξενοφάντου, διθυραμβοποιὸς ποιητής. ἦσαν δέ τινες ἄγαν ἐπτοημένοι πρὸς αὐτὸν αἰσχρῷ ἔρωτι. *Schol. LB.*

350. ΣΙΜΩΝΑ] οὗτος κεκωμῴδηται παρὰ Ἀριστοφάνει ὡς χρεωφειλέτης. τίνι, φησίν, αἱ Νεφέλαι ἑαυτὰς ἂν εἰκάσειαν, ἐὰν ἀφομοιώσασθαι θελήσωσιν ἑαυτὰς Σίμωνι διαρπάζοντι καὶ νοσφιζομένῳ τὰ κοινά; σοφιστὴς δὲ ὁ Σίμων ἦν καὶ τῶν ἐν πολιτείᾳ διαπρεπόντων τότε, καὶ πάντως τῶν δημοσίων τι ἐνοσφίσατο χρημάτων. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Εὔπολις ἐν Πόλεσιν, ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διαβάλλων αὐτὸν ἐγκλήμασιν οὕτως· "ἐξ Ἡρακλείας ἀργύριον ὑφείλετο." κωμῳδεῖται δὲ νῦν, ἵν' ἢ παύσηται ἁρπάζων, ἢ ἀκούσαντες οἱ Ἀθηναῖοι εἰς εὐθύνας ἀγάγωσιν ὧν κατεδήδοκε.

352. ΚΛΕΩΝΥΜΟΝ] τοῦτον ὡς δειλὸν καὶ ἐπὶ τῆς παρατάξεως ῥίψαντα τὴν ἀσπίδα οἵ τε ἄλλοι κωμῳδοὶ διαβάλλουσι πάντες καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶν ὁ αὐτός. ὡς δειλὸς δὲ ἐν πολλοῖς κωμῳδεῖται. τὸ δὲ ΕΧΘΕΣ προσέθηκεν ὡς ὑπόγυιον τοῦ Κλεωνύμου ῥιψάσπιδος γεγενημένου, τῷ καιρῷ χρώμενος εἰς αἰσχύνην τοῦ δεδρακότος· πλείονα γὰρ τὴν συμφορὰν τὰ πταίσματα ἔχει τὰ ὑπόγυια.

353. ΔΕΙΛΟΤΑΤΟΝ] δειλότατον γὰρ τὸ τῶν ἐλάφων γένος. καὶ Ὅμηρος· κραδίην δ' ἐλάφοιο. *Rav.*

354. ΚΑΙ ΝΥΝ ΟΤΙ ΚΛΕΙΣΘΕΝΗ] καὶ νῦν, φησί, διὰ τὸν Κλεισθένη ἐγένοντο γυναῖκες. οὗτος δὲ ἐπὶ κιναιδείᾳ διαβάλλεται. τοῦτον δὲ ὡς γυναικιζόμενον οὐκ Ἀριστοφάνης διαβάλλει μόνος, ἀλλὰ καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ, λέγων οὕτως· "ληρεῖς ἔχων. γράφ' αὐτὸς ἐν ἐπεισοδίῳ· γελοῖος ἔσται Κλεισθένη κυβεύων. ἐν τῇ τοῦ κάλλους ἀκμῇ." τοῦτον ἰδοῦσαι, φησίν, αἱ Νεφέλαι εἰς γυναῖκας μετεμόρφωσαν ἑαυτάς.

357. ΧΑΙΡ' Ω ΠΡΕΣΒΥΤΑ] νῦν οὐχ ὡς σεμνόν τινα προσηγόρευσαν διὰ τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀνόητον· τοὺς γὰρ δῆθεν ἀρχαίους καὶ παλαιοὺς πρεσβύτας ἔλεγον. *ΠΑΛΑΙΓΕΝΕΣ] οὐκ ἐπὶ σεμνῆς προσηγορίας τοῦτο παρείληφεν, ἀλλ' ἀνόητον δεῖξαι βουλόμενος. τοὺς γὰρ εὐήθεις καὶ ἀνοήτους ἀρχαίους καὶ παλαιοὺς ἐκάλουν. *Schol. LB.*

ΘΗΡΑΤΑ] ἀντὶ τοῦ ἰχνευτὰ λόγων, ἢ ζηλωτά, ἢ μετιὼν λόγους.

358. Ο ΤΙ ΧΡΗιΖΕΙΣ] ὅ τι βούλοιο. Σωκράτει δὲ λέγουσι. τὸ δὲ λεπτοτάτων λήρων ἀντὶ τοῦ συνετωτάτων καὶ δυσπαρακολουθήτων λόγων.

360. ΠΛΗΝ Η ΠΡΟΔΙΚΩι] οὕτως ἡ ἀκολουθία εἶχε τοῦ λόγου, πλὴν ἢ Προδίκῳ καὶ σοί· ὁ δὲ ἄλλως τὸν λόγον ἐσχημάτισε, τὸ μὲν σοί κατ' ἀρχὰς οὐκ εἰπών, ἔπειτα δὲ ἐπενεγκών. μέμνηται δὲ νῦν τοῦ Προδίκου διασύρων ὅτι μεγίστην δόξαν εἶχε περὶ αὐτοῦ ὡς ὑπὲρ πάντας ὢν τῇ σοφίᾳ. σοφιστὴς δὲ ἦν ὁ Πρόδικος, Χῖος[1] τὸ γένος· ἤκμασε δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Σωκράτους. πρῶτος δὲ οὗτος τὴν πεντηκοντόδραχμον ἐπίδειξιν ἐποιήσατο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ, καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς· "τὸν ἄνδρα τοῦτον βιβλίον διέφθορεν, ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις." διαβάλλει δὲ αὐτὸν καὶ ἐν Ὄρνισιν οὕτω· "παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ κλαίειν εἴπητε τὸ λοιπόν." διδάσκαλος δὲ ἦν οὗτος καὶ Θηραμένους τοῦ ἐπικαλουμένου κοθόρνου, ὃς τῆς τῶν τριάκοντα τυραννίδος συμμετέσχεν. κόθορνος δὲ ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ καὶ τοῖς τριάκοντα συνέσπευδε καὶ τῷ πλήθει καὶ πλάττει τὸν Ἡρακλέα τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ κακίᾳ συντυγχάνοντα, καὶ καλουσῶν ἑκατέρων ἐπὶ τὰ

[1] Κεῖος *Suidas.*

ἤθη αὐτῶν προσκλῖναι τῇ ἀρετῇ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τοὺς ἐκείνης ἱδρῶτας προκρῖναι τῶν προσκαίρων τῆς κακίας ἡδονῶν. ΑΛΛΩΣ. ἐπὶ καθαιρέσει Σωκράτους τὸν Πρόδικον νῦν μέγαν ἀποφαίνει διαφερόντως. οὗτος δὲ σοφιστὴς ἦν μετεωρολόγος, ἐπὶ κιναιδίᾳ δὲ διεβάλλετο. *ΠΛΗΝ Η] εἰ μή. ΓΝΩΜΗΣ] συνέσεως. *Gl. Victor.*

361. ΒΡΕΝΘΥΕΙ] ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς. *κομπάζεις καὶ ὑπεροπτικῶς βαδίζεις. *Gl. Victor.*

ΚΑΙ ΤΩ 'ΦΘΑΛΜΩ] ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σεμνὴν τὴν ὄψιν ἔχεις. εἰσὶ γὰρ ἀνθρώπων τινὲς τοιοῦτοι, σεμνοὶ μὲν φανῆναι, οὐ κατὰ τὴν ὄψιν δὲ ἔχοντες καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. οὕτω δὲ ἐβάδιζε Σωκράτης. καὶ Πλάτων περὶ αὐτοῦ· "ταυρηδὸν ὑποβλέψας, ὥσπερ εἰώθει." ΑΛΛΩΣ. σεμνύνῃ καὶ μέγα φρονεῖς. οἱ γὰρ ἐπιδεδωκότες αὐτοῖς σοβαρῶς πεφύκασι βαδίζειν. ὡς τοῦ μὲν Προδίκου ὄντος σοφοῦ, τοῦ δὲ Σωκράτους κενὴν μόνον ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν καρπουμένου. * ἴδιόν ἐστι τῶν ἀλαζόνων τὸ μὴ ἔχειν ἀεὶ τὸ βλέμμα ἐπὶ ταὐτοῦ, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω κινεῖν, καὶ νῦν μὲν ἐνταῦθα νῦν δ' ἄλλοσε μεταφέρειν. *Schol. E. Victor.*

370. ΚΑΙ ΤΟΙ ΧΡΗΝ] ἀντὶ τοῦ, καί τοι ἐχρῆν. *Junt.*

εἰ τὸ βρέχειν ἦν, φησίν, ἐν τῇ τοῦ Διὸς ἐξουσίᾳ καὶ μὴ τῶν Νεφελῶν ἦν τοῦτο τὸ ἔργον, ἐχρῆν αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν ὕειν ἄνευ Νεφελῶν. ΑΛΛΩΣ. δοκεῖ τῆς κατὰ Μύσκελλον ἱστορίας ἔχεσθαι τὸ λεχθέν. Μυσκέλλῳ γάρ φασι χρησμὸν δοθῆναι κτίζειν πόλιν, ὅπου ἂν αὐτὸν ἐξ αἰθρίας ὑετὸς βάλῃ· ὁ δὲ ᾤετο οὐκ ἄν ποτε ὑπ' αὐτοῦ κτισθήσεσθαι πόλιν διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ χρησμοῦ. παραγεγενημένου δ' αὐτοῦ περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ ἀμηχανοῦντος περὶ τὴν κτίσιν, παρακαθίσασαν τὴν παλλακίδα δακρύειν ἐπ' αὐτῷ ὀδυρομένην, καὶ τέλος εἰληφέναι τὸ χρηστήριον. διὸ καὶ εὐθὺς ἔκτισε τὴν πόλιν. * εἰ τὸ ὕειν, φησίν, ἔργον ἦν τοῦ Διός, ἔδει αὐτὸν ὕειν μηδαμῶς τῶν νεφελῶν φαινομένων. ἴσως δὲ δοκεῖ τὸ λεχθὲν ἔχεσθαι τῆς κατὰ Μύσκελον ἱστορίας. ὁ Μύσκελος γὰρ χρησμὸν δεξάμενος, κτίσαι πόλιν ὅπου ἂν αὐτὸν ὑετὸς καταλάβοι αἰθρίας οὔσης, ᾤετο μηδέποτε ἂν κτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ πόλιν, διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ χρησμοῦ. παραγενόμενος δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ μηχανώμενος περὶ τὴν κτίσιν τῆς πόλεως, παρακαθίσασαν τὴν παλλακίδα δακρύουσαν καὶ ὀδυρομένην, καὶ τέλος ὑπολαβὼν τὸν χρησμὸν εἰληφέναι, ἔκτισε τὴν πόλιν. *Schol. Harl. 5.*

371. ΠΡΟΣΕΦΥΣΑΣ] ἥρμοσας. καλῶς καὶ ὡς ἔδει προσήρμοσας. *Gl. Br.*

373. ΤΕΤΡΕΜΑΙΝΕΙΝ] κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. ἀντὶ τοῦ φρίττειν καὶ δεδιέναι· τὸ γὰρ τρέμειν καὶ πάλλεσθαι τὸ σῶμα τῶν ἄγαν εὐλαβουμένων.

376. ΚΡΗΜΝΑΜΕΝΑΙ] κρεμάμεναι ἐκ τοῦ ἀέρος. οἷον ἐπικρεμάμεναι ἀλλήλαις καὶ ἐπιβαρούμεναι. περισσὸν δὲ τὸ ΕΙΤΑ.

377. ΠΑΤΑΓΟΥΣΙΝ] ἠχοῦσιν. Ὅμηρος "πάταγος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων."

379. ΑΙΘΕΡΙΟΣ ΔΙΝΟΣ] καὶ τοῦτο ἐθρυλλεῖτο παρὰ τοῖς φυσικοῖς. τουτέστι δίνησις ἡ αἰθερία. ταῦτα δὲ ἐκ τῶν Ἀναξαγορείων λαμβάνει.

380. ΔΙΝΟΣ ΝΥΝΙ ΒΑΣΙΛΕΥΩΝ] ἐγγύθεν ἔλαβεν ἐκ τοῦ Διός, ὥσπερ εἰ ἔλεγε μὴ βασιλεύειν τὸν Δία ἀλλὰ Δῖνον. οὐχ ὅτι τὴν δίνησιν ὑποβάλλει, ἐκ τούτου Δῖνος εἶπεν, ἀλλὰ κεραμοῦν ἐστὶ βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος, ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὂν κάτω εἰς ὀξὺ λήγει. τὸ γὰρ γελοῖον ἐκ τούτου εἰς τὴν τοῦ Δῖνος παρείληφε διάνοιαν. *δῖνος κυρίως ὁ τόρνος, ἐνταῦθα δὲ ἡ τοῦ οὐρανοῦ κίνησις, ἀφ' οὗ δίνη ἡ συστροφὴ καὶ δινεῖν τὸ συστρέφειν. ὁ μὲν οὖν Σωκράτης δῖνον εἶπε τὴν τοῦ οὐρανοῦ ἢ τοῦ ἀέρος συστροφὴν καὶ κίνησιν καὶ περιφοράν, ὁ δὲ Στρεψιάδης ποτήριόν τι ἐνόησε κεραμοῦν, δῖνον καὶ τοῦτο καλούμενον παρ' Ἀττικοῖς, τὸ λεγόμενον καυκίον. *Victor.*

384. ΑΠΟ ΣΑΥΤΟΥ 'ΓΩ ΣΕ ΔΙΔΑΞΩ] εἰς τὸ σαυτοῦ τελείαν στικτέον, ἐπεὶ σύνθετόν ἐστι, καὶ ἀμετάβατον γίνεται ὑφ' ἓν λέγουσι.

385. ΖΩΜΟΥ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΙΣ] ἐν τοῖς Παναθηναίοις αἱ Ἀττικαὶ τοῖς Ἀθηναίοις πόλεις ἔπεμπον βοῦς, ὅθεν ἡ δαψίλεια τῶν κρεῶν. ΑΛΛΩΣ. ἤδη ποτ' ἐν τοῖς Παναθηναίοις ἐκόρεσάς σου ζωμοῦ τὴν γαστέρα. τὰ δὲ Παναθήναια ἑορτὴν παρ' Ἀθηναίοις εἶναι μεγίστην παρὰ πάντων ᾄδεται. ἐπεὶ οὖν ἐν τοῖς Παναθηναίοις πᾶσαι αἱ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἀποικισθεῖσαι πόλεις βοῦν τυθησόμενον ἔπεμπον, συνέβαινεν ἀφθονίαν εἶναι κρεῶν, ὥστε κορέννυσθαι πληρουμένους τοὺς βουλομένους κρεάτων τε καὶ ζωμῶν.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΙΣ] τὰ Παναθήναια ἑορτὴ τῶν Ἀθηνῶν ἦν, πασῶν τῶν ἐν Ἀθήναις τελουμένων ἑορτῶν ἡ μεγίστη, ἐν ᾗ ζώων πολλῶν σφαττομένων, ὡς πασῶν τῶν ἀποικισθεισῶν ἀπ' Ἀθηνῶν πόλεων πεμπούσης ἑκάστης ἀνὰ ἕνα βοῦν εἰς τὴν θυσίαν καὶ ἕτερα ἱερεῖα, οἱ μὲν τῆς καλλίονος μοίρας ἄνθρωποι τὰ κρέατα ἤσθιον, οἱ πένητες δὲ τοὺς ζωμοὺς σὺν τμήματι ἄρτου βραχυτάτῳ. *Victor.*

ΕΙΤ' ΕΤΑΡΑΧΘΗΣ] εἶτα συνέβη κινηθῆναι καὶ διαταραχθῆναι τὴν γαστέρα.

386. ΚΑΙ ΚΛΟΝΟΣ] καὶ στρόφος τις καὶ

ἴλιγξ αὐτῇ συνέπεσε. ΔΙΕΚΟΡΚΟΡΥΓΗΣΕ δὲ ἀντὶ τοῦ ἤχησε· κορκορυγεῖν γάρ ἐστι τὸ τὴν γαστέρα λαλεῖν μόνον. ἢ ἐμιμήσατο τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον.

391. ΤΥΝΟΥΤΟΥΙ] ποσόν. συναγαγὼν δὲ τοὺς δακτύλους ἐρεῖ. τύννον γὰρ τὸ μικρόν. ὅτε δὲ ἔλαβεν ὁμολογοῦντα τὸν πρεσβύτην, τότε προσάγειν αὐτὸν ἐπεχείρει τῇ συγκρίσει· καί φησι, θαυμάζεις εἰ βροντῶσιν αἱ Νεφέλαι πάντα κατέχουσαι τὸν οὐρανόν, ὅτε ἀπὸ μικρᾶς οὕτω τῆς σῆς οὔσης κοιλίας τοσοῦτος ἦχος ἀπὸ τῶν πορδῶν γίνεται;

393. ΤΩ 'ΝΟΜΑΤ' ΑΛΛΗΛΟΙΝ] διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα ἀλλήλοις εἶναι δοκεῖ προσφερῆ καὶ ὅμοια, τῆς βροντῆς καὶ τῆς πορδῆς. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ ὁμοιοκατάληκτον.

395. ΚΑΤΑΦΡΥΓΕΙ] λέγεται γὰρ ὅτι πολλάκις ὁ κεραυνὸς ἁψάμενος οὐκ ἀναιρεῖ ἀλλὰ περιφλέγει μόνον. ΑΛΛΩΣ. ΚΑΤΑΦΡΥΓΕΙ καταίθει, ΠΕΡΙΦΛΥΕΙ δὲ περικαίει ἐπιπολῆς. τὸ δὲ ΖΩΝΤΑΣ τινὲς ἀντὶ τοῦ πλουσίους ἤκουσαν. *κατακαίει. ΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΣ, τοὺς πλουσίους. περιφλύει, ἐξ ἐπιπολῆς καίει. *Gl. Br.* ΤΟΥΣ ΔΕ ΖΩΝΤΑΣ ΠΕΡΙΦΛΕΓΕΙ] ἤγουν τοὺς μὴ ἀποθανόντας μετρίως καίει. *Gl. LB.*

397. ΚΡΟΝΙΩΝ ΟΖΩΝ] οἷον ἀρχαϊκῆς εὐηθείας ὀδωδώς. ἔστι δὲ Κρόνια παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἑορτή, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις καλούμενα Σατουρνάλια. ἢ Ἀπατούρια. *ἀρχαίας καὶ εὐηθείας πνέων. ἔστιν δὲ Κρόνια παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἑορτή. ἤγετο δὲ ἑκατομβαιῶνι μηνί. καὶ Κρονίους τοὺς λήρους ἐκάλουν. *Rav.*

ΒΕΚΚΕΣΕΛΗΝΕ] Σεσόγχωσις ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων κοσμοκράτωρ γεγονὼς ἠθέλησε γνῶναι τοὺς ἀρχαιοτέρους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τροφόν τινα γλωττοτομήσας ἀπέκλεισε μετὰ βρέφους. αὐξηθέντος οὖν καὶ βοῶντος βεκ ἤκουσε καὶ ἔγνω ὁ βασιλεὺς ὅτι ἀρχαιότεροι ἦσαν οἱ Παφλαγόνες· παρ' αὐτοῖς δὲ ὁ ἄρτος βεκ λέγεται. συνθέτως δὲ εἶπε τὴν λέξιν βεκκεσέληνε, ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀρκάδες προσέληνοι ἐλέγοντο. Ἀπολλώνιος "Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται." τοῦτο δὲ τοὖπος οἱ περὶ τὸν Λούκιλλον τὸν Ταρβαῖον καὶ Σοφόκλειον καὶ Θέωνα ἑρμηνεύοντες τάδε φασίν· οἱ Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι, ὡς καὶ Εὔδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ ὀλίγῳ πρότερόν φησι τοῦ πρὸς Γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. καὶ Ἀριστίας ὁ Χῖος ἐν ταῖς Θέσεσι, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν πρώτῳ Κτίσεως καὶ ἔθνος φησὶν Ἀρκαδίας Σεληνίτας εἶναι. Μνασέας δέ φησι Προσέληνον Ἀρκάδων βασιλεῦσαι. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Τεγεατῶν πολιτείᾳ φησὶν ὅτι βάρβαροι τὴν Ἀρκαδίαν ᾤκησαν, οἵτινες ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν νῦν Ἀρκάδων πρὸ τοῦ ἐπιτεῖλαι τὴν σελήνην· διὸ καὶ προσωνομάσθησαν προσέληνοι. Δοῦρις δὲ ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ τῶν Μακεδονικῶν Ἀρκάδα φησίν, ἀφ' οὗ ἡ Ἀρκαδία καλεῖται, Ὀρχομενοῦ υἱόν· διὸ καὶ ποταμὸν τῆς Ἀρκαδίας Ὀρχομενόν. τινὲς δέ φασιν Ἐνδυμίωνα εὑρηκέναι τὰς περιόδους τῆς σελήνης, ὅθεν καὶ προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. ἔνιοι δὲ ὑπὸ Τυφῶνος. ὑπὸ δὲ Ἄτλαντος καὶ Ξεναγόρας εἴρηκεν. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖε καὶ μωρέ· τοὺς γὰρ μωροὺς ἀρχαίους ἐκάλουν ἀπὸ τῆς ἱστορίας, τοὺς Ἀρκάδας κατὰ τοὺς πρὸ σελήνης χρόνους ἐν ταῖς ἐρήμοις διάγειν, ἢ ὑπὸ ταῖς ὕλαις ἐκ τῶν ἀποπιπτόντων καρπῶν διαζῆν. φιλονεικησάντων δέ ποτε Ἀρκάδων καὶ τῶν Φρυγῶν καὶ Περσῶν περὶ τῆς ἀρχαιότητος, καὶ εἰς κρίσιν ἐλθόντων, Ψαμμήτιχος ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου λαβὼν δύο ἀρτίτοκα παιδία ἔν τινι ἀπέκλεισε τόπῳ, καὶ αἶγα ἐποίησε ταῦτα θηλάζειν· ἄλλοι δέ φασιν οὐκ αἶγας, ἀλλὰ τὰς ἑαυτῶν μητέρας, ἐκτετμημένας τὰς αὐτῶν γλώττας, ἵνα μὴ δύνωνται διδάσκεσθαι ὁμιλουσῶν ἀλλήλαις τὰ παιδία. ἔπειτα μετὰ τριετῆ χρόνον ἐκέλευσε σιωπῶντα ἄνδρα εἰσελθεῖν πρὸς αὐτά· εἰσελθόντος δὲ αὐτοῦ προσεπήδησαν τὰ παιδία λέγοντα βέκ. ἔστι δὲ τοῦτο Φρυγιστὶ ἄρτος. ἐκ τούτου Φρύγες ἐφάνησαν ἀρχαιότεροι. ἀπὸ ἱστορίας οὖν εἴρηται ἡ λέξις. ἔστι δὲ παρ' Ἡροδότῳ, ἔνθα περὶ Ψαμμητίχου φησί. δέον δὲ εἰπεῖν προσέληνε τὸ βὲκ παρέπλεξεν, ὅπερ ἐστὶ κατὰ Φρύγας ἄρτος. οἷον σεληνόβλητε καὶ ἀπόπληκτε.

399. ΣΦΟΔΡΑ Γ' ΕΙΣ' ΕΠΙΟΡΚΟΙ] οὗτοι, οὓς εἶπεν, ὡς ἐπίορκοι καὶ εἰς ἀλλήλους κακοὶ κωμῳδοῦνται.

400. ΚΑΙ ΣΟΥΝΙΟΝ ΑΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ] χάρις ἐστὶν ἐκ στίχου τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς ἔφη Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ ἑρμηνείας· οὐκέτι γὰρ ὁ Ζεὺς κωμῳδεῖσθαι δοκεῖ, ἀλλ' Ὅμηρος. *Σούνιον. τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἀκρωτήριον ὢν τῆς Ἀτλαντίδος φυλῆς. *Rav.*

401. ΤΑΣ ΔΡΥΣ ΓΕ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ] ἐπειδὴ τοῖς ὑψηλοῖς καὶ τοῖς δένδροις ἐμπίπτει ὁ κεραυνός. σημειωτέον δὲ ὅτι Πελοποννήσιοι ἀρσενικῶς λέγουσι τοὺς δρῦς.

402. ΟΥΚ ΟΙΔ', ΑΤΑΡ] ἐστενοχωρήθη ὑπὸ τῶν Σωκράτους λόγων.

403. ΞΗΡΟΣ] εὔδιος καὶ θερμὸς καὶ μηδεμίαν ὑγρασίαν ἔχων. φησὶ δὲ ὅτι ἄνεμος ἐμπεσὼν ταῖς Νεφέλαις καὶ ὑπό τινος ἀνάγκης ἐλαυνόμενος, σφοδρότερον πνεύσας καὶ διαρρήξας ἀπόρρήγνυσιν ἐξ αὐτῶν τὸν κεραυνόν. ΚΑΤΑΚΛΕΙΣΘΗι

δὲ ἀντὶ τοῦ στενοχωρηθῇ, συσχεθῇ, καὶ μεῖζον καὶ σφοδρότερον πνεύσῃ. ἐντεῦθεν δὲ δῆλον ὡς πυκνότατόν ἐστι τὸ τῶν νεφῶν σῶμα· εἰ γὰρ ἦν ἀραιόν, διεφορεῖτ' ἂν ὁ ἄνεμος κατ' ὀλίγον.

404. ΩΣΠΕΡ ΚΥΣΤΙΝ] τὴν κοιλίαν, τὴν φύσαν. εἴρηται δὲ φύσα ἀφ' οὗ πάσχειν πέφυκε. κύστις δὲ κοιλίας διενήνοχε· τὸ μὲν γὰρ τῆς ὑγρᾶς περιττώσεως δεκτικὸν μόριον ὀνομάζεται κύστις, τὸ δὲ τῆς ξηρᾶς κοιλία, ὡς Ἀριστοτέλης περὶ ζώων ἱστορίας α'. ΡΗΞΑΣ δὲ, διασκεδάσας, διασκορπίσας.

405. ΣΟΒΑΡΟΣ] αὐθάδης, ὑπερήφανος. *Gl. Victor.*

406. ΡΟΙΒΔΟΥ] ψόφου. ΡΥΜΗΣ] ὁρμῆς. *Gl. Victor.*

407. ΔΙΑΣΙΟΙΣΙΝ] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς μηνὸς ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς διακρίνει τὰ Διάσια ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς, ὠνομάσθαι λέγων αὐτὰ ἀπὸ τοῦ φυγεῖν αὐτοὺς ταῖς εὐχαῖς τὰς ἄσας. ΑΛΛΩΣ. ἑορτὴ Διὸς τὰ Διάσια Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ πανδημεὶ ἔξω τείχους συνόντες ἑορτάζουσιν. *ΑΤΕΧΝΩΣ] ἀμελῶς, ἀμαθῶς. *Gl. Victor.*

408. ΟΥΚ ΕΣΧΩΝ] οὐκ ἔσχαζον· Ἀττικῶς ἔκλινεν. οὐκ ἐκίνουν, οὐκ ἔσχισα. ποιοῦσι δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ διαῤῥαγῇ. ΑΛΛΩΣ. οὐκ ἔσχαζον. εἰώθασι δὲ κεντεῖν καὶ σχίζειν, δίοδον χαριζόμενοι τῷ πνεύματι. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ σχάω σχῶ, ἐξ οὗ τὸ σχάζω, ὡς ἀπὸ τοῦ χλοῶ χλοάζω καὶ χνοῶ χνοάζω. *ΞΥΓΓΕΝΕΣΙΝ] ἤγουν τοῖς συμπεφυκόσι κοπρίοις. *Gl. Victor.*

409. ΕΦΥΣΑΤΟ] ὠγκοῦτο ἐπαιρομένων τῶν ἀρτύσεων. ΔΙΑΛΑΚΗΣΑΣΑ δὲ διαῤῥαγεῖσα· λακὶς γὰρ τὸ σχίσμα. *ΔΙΑΛΑΚΗΣΑΣΑ] ἠχήσασα. *Gl. LB.*

410. ΠΡΟΣΕΤΙΛΗΣΕ] προσεῤῥάντισεν. οἰκείως δὲ νῦν τῷ προσετίλησε χρῆται ὡς ἐπὶ κοιλίας.

413. ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΝ] ἐπίπονον, τλητικόν. *Gl. Victor.*

415. ΜΗΤΕ ΡΙΓΩΝ] ἐν γὰρ μόνῳ τῷ τρίβωνι ἐχείμαζον οἱ φιλόσοφοι, μηδὲν ἐσθίοντες. *ΑΡΙΣΤΑΝ] εὐωχεῖσθαι, τρυφᾶν. *Gl. Victor.*

416. ΟΙΝΟΥ Τ' ΑΠΕΧΕΙ] τὸ αὐτὸ οὐκ εἶπε Σωκράτης, ἀλλὰ πίνειν μὲν αὐτόν φησι πλεῖστον, νήφειν δὲ καὶ τὰ συνήθη πράττειν.

ΑΝΟΗΤΩΝ] τῶν ἀφροδισίων. τῆς τοιαύτης λαγνείας· τὸ γὰρ ἀνοηταίνειν μωραίνειν διὰ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον.

*ΑΝΟΗΤΩΝ] ἀφροδισίων, καὶ πάντων τῶν ἐκ μωρίας γινομένων. *Gl. E.*

417. ΔΕΞΙΟΝ] εὐφυῆ. *Gl. Victor.*

418. ΤΗι ΓΛΩΤΤΗι ΠΟΛΕΜΙΖΩΝ] τῇ γλώττῃ πολεμοῦσι τοὺς ἐναντίους οἱ ῥήτορες. ἐκ τούτων δὲ δείκνυσι τῶν τριῶν ὡς οὗτος ἄριστος ἐν ἀνθρώποις, ὃς ἔν τε πράξει καὶ βουλῇ καὶ λόγῳ τοὺς ἄλλους νικᾷ. τὸ δὲ ΔΥΣΚΟΛΟΚΟΙΤΟΥ δυσκόλως κεῖσθαι ἐώσης. ΤΡΥΣΙΒΙΟΥ δὲ κεκολασμένης καὶ καταπονούσης τὸν βίον. *ΓΛΩΤΤΗι ΠΟΛΕΜΙΖΩΝ] διαλεγόμενος. *Gl. Victor.*

420. ΘΥΜΒΡΕΠΙΔΕΙΠΝΟΥ] θύμβρα εἶδος λαχάνου. ἀφ' οὗ δῆλον ὅτι λάχανα μόνον ἤσθιον εὐτελῆ. *ἐκ δὲ τοῦ λαχάνου τούτου καλοῦμεν τὸν εὐτελῶς καὶ φειδωλῶς ζῶντα θυμβρεπίδειπνον. *Junt.* εὐτελοῦς περὶ τὰς τροφάς. *Gl. Br.* ΘΡΥΜΒΕΠΙΔΕΙΠΝΟΥ] θρύμβον δειπνούσης. *Gl. LB.* ΤΡΥΣΙΒΙΟΥ] τρύσις, νόσος, πόνος. *Gl. Victor.*

421. ΕΠΙΧΑΛΚΕΥΕΙΝ] παίεσθαι, οἱονεὶ ἄκμων.

423. ΧΑΟΣ] λέγει τὸν ἀέρα, παρὰ τὸ κεχύσθαι. ἐτίμων δὲ καὶ τὴν γλῶτταν καὶ ἤσκουν τὴν πολυλογίαν. *ΓΛΩΤΤΑΝ τὴν στωμυλίαν. *Gl. E.*

424. ΟΥΔ' ΑΝ ΔΙΑΛΕΧΘΕΙΗΝ] ἀντὶ τοῦ οὐδὲ προσείποιμι.

426. ΟΥΚ ΑΤΥΧΗΣΕΙΣ] οὐκ ἀποτεύξῃ. ἀντὶ τοῦ τεύξῃ ὧν ἐθέλεις. ΔΕΞΙΟΣ δὲ ἀντὶ τοῦ πεπαιδευμένος.

431. ΓΝΩΜΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ] δημηγορίας.

433. ΕΜΑΥΤΩι] χάριν ἐμαυτοῦ. *Gl. Br.*

ΣΤΡΕΨΟΔΙΚΗΣΑΙ] στρέψαι τὰς δίκας. πρὸς ταύτην δὲ τὴν λέξιν καὶ τὸ ὄνομα πεποίηται τῷ γέροντι Στρεψιάδης. τὸ δὲ ΤΟΥΣ ΧΡΗΣΤΑΣ ΔΙΟΛΙΣΘΕΙΝ τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν. *διὰ στροφῶν καὶ ποικιλίας λόγων τὸ δίκαιον διαφθεῖραι. *Gl. E.*

435. Προπόλοισι δὲ πρόσφυξι καὶ θεράπουσι· λέγει δὲ τοῖς φιλοσόφοις. ΠΙΕΖΕΙ δὲ στενοχωρεῖ, ἀναγκάζει. *ΠΡΟΠΟΛΟΙΣΙΝ] ὑπηρέταις, νεωκόροις. *Gl. Victor.*

437. ΤΟΥΣ ΚΟΠΠΑΤΙΑΣ] μετὰ τοῦ χαράγματος καὶ τοὺς ἐκκεκοφότας αὐτοῦ τὴν οὐσίαν δηλοῖ.

ΟΣ Μ' ΕΠΕΤΡΙΨΕΝ] ὃς αἴτιός μοι πάντων τῶν συμβάντων κακῶν· ἢ δι' ὃν ἐδυστύχησα. *ΕΠΕΤΡΙΨΕΝ] ἠφάνισεν. *Gl. Victor.*

438. ΝΥΝ ΟΥΝ ΧΡΗΣΘΩΝ] ἡ ἔκθεσις τῆς διπλῆς κώλων ἐστὶν ὁμοίων ἀναπαιστικῶν ιη', ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τὰ δὲ ἑξῆς δίμετρα ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ δωδεκάτου καὶ ἑπτακαιδεκάτου, ἀναπαιστικῶν βάσεων παρατελεύτων καλουμένων, καὶ τοῦ τελευταίου ἑφθημιμεροῦς ὄντος καὶ παροιμιακοῦ, ὡς εἴρηται, καλουμένου. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι.

ΧΡΗΣΘΩΝ] κατὰ δυϊκὴν προφοράν. ὡς δυϊκὸν ἔχον τὸν σχηματισμόν. πληθυντικῶς δὲ νῦν λέλεκται, χρήσθωσαν. Ἀττικὴ δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις, οἷον ποιούντων ἐκεῖνοι ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν, φρονούντων ἀντὶ τοῦ φρονείτωσαν. ὡς καὶ ἐνταῦθα νῦν φησί, τὴν ἐξουσίαν αὐτοῖς παραδίδωμι τοῦ ἐμαυτοῦ σώματος.

440. ΤΥΠΤΕΙΝ] ὑπὲρ τοῦ πιστεύεσθαι ἐμμένειν αὐτὸν τοῖς ὑποκειμένοις, προσέθηκε πλέον ἢ ἐκεῖνοι προσέταξαν· ὁ γὰρ τὸ μεῖζον ἐπαγγελλόμενος ὑπομένειν πῶς οὐκ ἂν τὸ ἧττον ἐνέγκοι ῥᾳδίως;

441. ΑΣΚΟΝ ΔΕΡΕΙΝ] ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα ἐκδέρειν, εἰ δέοι καταφρονήσειν ἐκδερομένου τοῦ σώματος. *ΑΥΧΜΕΙΝ] ξηραίνεσθαι, ἀλουτιᾷν. *Gl. Victor.*

444. ΙΤΗΣ] ἰταμὸς, ἀναιδὴς καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων. * ὁρμητικός. *Gl. Br.*

445. ΒΔΕΛΥΡΟΣ] καὶ τὸν πόρνον οὕτως ἐκάλουν, ὡς ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου Αἰσχίνης, καὶ τὸν μίσους ἄξιον· καὶ τὸ μισεῖσθαι βδελύττεσθαι. ἢ τὸν ἀνελεύθερον. τὸ δὲ ΨΕΥΔΩΝ ΣΥΓΚΟΛΛΗΤΗΣ ἀντὶ τοῦ ψευδοπλάστης. *μιαρός. *Gl. Br.* θρασὺς, ἰσχυρός. *Gl. Victor.* ΞΥΓΚΟΛΛΗΤΗΣ] συῤῥαφεύς. *Gl. Victor.*

446. ΕΥΡΗΣΙΕΠΗΣ] ἐφευρετὴς λόγων. *Gl. A.* ΠΕΡΙΤΡΙΜΜΑ ΔΙΚΩΝ] τετριμμένος περὶ τὰς δίκας. *Gl. Br.*

447. ΚΥΡΒΙΣ] ἡ σανὶς ἔνθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι. λέγει οὖν, εἰ τά τε ἄλλα δόξαιμι τοῖς πολλοῖς καὶ ἔμπειρος εἶναι τῶν νόμων καὶ τῶν λόγων, ἡδέως ἂν ὑπομείναιμι πᾶν ὁτιοῦν παθεῖν. ΑΛΛΩΣ. κύρβις ὁ περίεργος, ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν. ἢ μνήμων· καὶ γὰρ αἱ κύρβεις πρὸς μνήμην εἰργάζοντο. ἈΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ δέ φησι πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες τὸ δόξαν ἀνέγραφον, οὓς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας ἐκάλουν, κύρβεις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως. ὕστερον δὲ τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντες ὁμοίως ἐκάλεσαν. κύρβις οὖν ἡ περιέχουσα τὰς ἱερὰς γραφὰς στήλη. ἢ ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν, ἄξων Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οἱ νόμοι περιέχονται. Πλούταρχος δὲ ἐν τῷ Σόλωνος βίῳ περὶ αὐτοῦ λέγων, "ἰσχὺν δὲ" φησι "τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἔδωκεν ἐνιαυτούς, καὶ κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους, ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἐν πρυτανείῳ λείψανά τινα διεσώζετο· καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις. καὶ Κρατῖνος ὁ κωμικὸς εἴρηκέ που "πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάγχρυς τοῖς κύρβεσιν." ἔνιοι δέ φασιν ἰδίως, ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις, ἄξονας δὲ τοὺς ἄλλους ὠνομάσθαι.

ΚΡΟΤΑΛΟΝ δὲ εὔστομος καὶ εὔγλωττος ὡς τὰ κρόταλα. λάλος.

ΚΙΝΑΔΟΣ εἶδός τι θηρίου. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου "τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστιν." οἱ δὲ πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι, ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. καὶ Σοφοκλῆς "ἡ τοὐπίτριπτον κίναδος, ἐξήρου μ', ὅπου." κακοῦργος οὖν, φησίν, ὡς ἀλώπηξ. τινὲς δὲ κίναδος ζῶον μικρὸν, τὸ αἰδοῖον εἰσωθῶν καὶ ἐξωθῶν. *πανοῦργος. *Gl. Br.*

ΤΡΥΜΗ] ὁ περιτετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασιν, ὃν ἡμεῖς τρύπανον καλοῦμεν. τρῦμα καὶ τρῆμα τὴν ὀπήν φασι. θέλει οὖν εἰπεῖν λεπτολόγος καὶ εὔστομος ὡς τρύπανον. τρύμη οὖν τρύπανον, ὡς πάντων περιγενόμενον. ἢ τριὸς καὶ ταλαίπωρος. ἢ τρυμαλιά.

448. ΜΑΣΘΛΗΣ] ἰδίως καλεῖται ὁ ἰταμός, ὁ κατειργασμένος καὶ ἔκλυτος. μάσθλης οὖν ὁ πολυγνώμων, καὶ μηδὲν βέβαιον μηδὲ σταθερὸν γινώσκων, ἀλλ' ἄλλο μὲν νοῶν ἄλλο δὲ ποιῶν, οἱονεὶ τοὺς τρόπους ἔκλυτος. μάσθλης οὖν ὁ μεμαλαγμένος λῶρος. λέγει οὖν τὸν ὀλισθηρὸν καὶ διαβατικόν.

ΕΙΡΩΝ] πάντα παίζων, ὑποκριτὴς, εἰρωνευόμενος.

ΓΛΟΙΟΣ] τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάσθλης, εἴληπται δὲ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐλαίου πεπηγότος, ὅπερ τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθαίνειν πέφυκε. τοιοῦτος οὖν ὁ πρεσβύτης εὔχεται γενέσθαι τοὺς τρόπους, ἵνα διολισθαίνειν καὶ φεύγειν δύνηται τοὺς δανειστάς. καὶ μέχρι δὲ τῆς δεῦρο τοὺς τῇ γνώμῃ σκάζοντας καὶ μηδὲν σταθερὸν φρονοῦντας, ἀλλὰ ἄλλα μὲν ἐπαγγελλομένους ἄλλα δὲ πράσσοντας, διὰ τὸ τῆς γνώμης ὀλισθηρὸν καὶ ἄπιστον γλοιοὺς καλοῦμεν. ἢ γλοιὸς λέγεται ὁ ῥύπος τοῦ ἐλαίου· λέγει οὖν τὸν ῥυπαρὸν τοὺς τρόπους. ΑΛΛΩΣ. γλοιὸς ἐπὶ τοῦ ῥυπαροῦ καὶ μικροῦ καὶ μικρολόγου παραλαμβάνεται· καὶ γὰρ ὁ ῥυπαρὸς διὰ τὴν ἄσκησιν σύνεγγυς τῷ γλοιῷ. ἐπὶ δὲ τὸ ἦθος μετενεχθὲν τὸν μοχθηρὸν δηλοῖ καὶ ὀλισθηρὸν καὶ εὐμετάβολον. * γλίσχρος. *Gl. Br.*

449. ΚΕΝΤΡΩΝ] φανερὸς κλέπτης, ὅτι βασανιζομένοις αὐτοῖς κέντρα προσφέρουσιν. ἢ κέντρων, τουτέστι χαλεπὸς καὶ φρικτός, καθὸ καὶ τοὺς ἡνιόχους κεντροτύπους καλοῦμεν τοὺς τοῖς κέντροις τύπτοντας. κέντρων δέ ἐστι τὸ ἐπισασσόμενον τοῖς ὄνοις ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων συῤῥαφὲν σακκίων. καὶ ἐπίσαγμα τῶν ὄνων. ΑΛΛΩΣ. οἱ ἐκ πολλῶν συνηθροισμένοι, ἐπεὶ τοιαῦτά τινα τοῖς ὑποζυγίοις ῥαπτό-

μενα καλοῦνται κέντρωνες. οἱ δὲ τὸν λοίδορον ἀκούουσιν. οἱονεὶ κεντροτύπος, ὁ κεκεντρωμένος καὶ φρικτός. * πλήττων. Gl. Br.

ΣΤΡΟΦΙΣ] ἀπὸ τοῦ στρόφιγγος ἡ μεταφορά, οἷον εὔστροφος καὶ εὐκίνητος ἐν τοῖς πράγμασι. λέγεται δὲ στρόφιγξ τὸ τοῖς σωλῆσιν ἐμβαλλόμενον ὥστε τὴν τοῦ ὕδατος ἐπέχειν, ὅτε τις θελήσει, καὶ αὖ πάλιν ἀνιέναι φοράν. * στρέφων τὰ πράγματα. ΑΡΓΑΛΕΟΣ] λυπηρός. Gl. Br.

450. ΜΑΤΙΟΛΟΙΧΟΣ] ἤτοι ὁ κρουσιμέτρης (μάτιον γὰρ εἶδος μέτρου), ἢ ὁ φειδωλὸς καὶ σμικρολόγος, ἢ ὁ μυκτηριστής. ὀξύνει δὲ Ἡρωδιανός. ἢ μάταιον τὸ ἐλάχιστον. ἤτοι τὸν μάταια βουλευόμενον καὶ λοχῶντα. * σμικρολόγος, φειδωλὸς, καὶ οὐ προϊέμενός τι τῶν αὐτοῦ. Gl. Br. ΜΑΤΤΙΟΛΟΙΧΟΣ] ἐκ μεταφορᾶς τῶν μασσώντων. Gl. LB.

455. ΦΡΟΝΤΙΣΤΑΙΣ] εἰς ἑστίασιν. Gl. Victor.

456. ΛΗΜΑ ΜΕΝ ΠΑΡΕΣΤΙ] ἐπέκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία, ἐκ κώλων κʹ, ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δεύτερον τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τὸ τρίτον δακτυλικὸν πενθημιμερές, τὸ τέταρτον ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές, τὸ πέμπτον τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον (ὃ καλεῖται Φερεκράτειον ἀτελές), τὸ ἕκτον ἰαμβικὴ βάσις, τὸ ἕβδομον ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ ὄγδοον ὅμοιον, τὸ ἔνατον ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς (ὃ προῦχον καλεῖται), τὸ δέκατον ὅμοιον τῷ τρίτῳ, τὸ ἑνδέκατον ὅμοιον τῷ ἕκτῳ, τὸ δωδέκατον τροχαϊκὸν πενθημιμερές, τὸ τρισκαιδέκατον ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ τεσσαρεσκαιδέκατον ὅμοιον τῷ ἐνάτῳ, τὸ πεντεκαιδέκατον δακτυλικὸν ἑφθημιμερὲς (ὃ Ἀλκμάνειον καλεῖται), τὸ ἑκκαιδέκατον ὅμοιον τῷ τετάρτῳ, τὸ ἑπτακαιδέκατον ὅμοιον τῷ τρίτῳ, τὸ ὀκτωκαιδέκατον ὅμοιον τῷ ἐνάτῳ, τὸ ἐννεακαιδέκατον (ὃ παρατέλευτον ὀνομάζεται) δακτυλικὴ βάσις, τὸ εἰκοστὸν ὅμοιον τῷ πεντεκαιδεκάτῳ. * ΛΗΜΑ] φρόνημα, ἀξίωμα. Gl. Victor.

458. ΟΥΡΑΝΟΜΗΚΕΣ] μέγιστον, παρὰ τὸ "ἐπουράνιον κλέος εἴη." πάλιν δὲ ὡς φιλόσοφος ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὴν λέξιν παρήγαγε, διὰ τὸ διδάσκειν τὰ οὐράνια.

463. ΤΟΥΤΟ] τὸ ζῆσαι βίον τοιοῦτον. Gl. Victor.

465. ΑΝΑΚΟΙΝΟΥΣΘΑΙ] τὸ ἀνακοινοῦσθαι πρὸς τὸ πράγματα σύναπτε καὶ ἀντιγραφάς. εἰκότως δὲ εἶπε τῇ σῇ φρενὶ, δεικνὺς ἐντεῦθεν ὡς ἄλλος μὲν ἄν τις οὐδενὸς ἄξια ταῦτα ἐλογίσατο, σὺ δὲ πλείστου ἄξια. Victor.

466. ΠΡΑΓΜΑΤΑ Κ'ΑΝΤΙΓΡΑΦΑΣ] οὕτως γὰρ ἐκάλουν τὰς δίκας πάσας, πράγματα κἀντιγραφάς, διὰ τὰς ἀντιθέσεις καὶ λύσεις τῶν ἐπιφερομένων. τὸ δὲ ἑξῆς, ἀνακοινοῦσθαι τὰ πράγματα καὶ τὰς ἀντιγραφάς.

467. ΑΞΙΑ ΣΗι ΦΡΕΝΙ] τὰ ἄξια πράγματα σὺν τῇ σῇ φρενὶ βουλευσομένους.

468. ΑΛΛ' ΕΓΧΕΙΡΕΙ] ἐν ἐκθέσει δίστιχον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν· εἰώθασι γὰρ μετὰ τὰς τοιαύτας περιόδους ἐπάγειν δίστιχον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν ἐπεκθέσεως δύο συνήθως διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, τῆς δὲ διστιχίας παράγραφος. καλεῖται δὲ ταῦτα πολυσχημάτιστα διὰ τὸ διάφορα δέχεσθαι μέτρα. τὰ δ' ἐφεξῆς λβʹ ἰαμβικά εἰσιν ἀκατάληκτα τρίμετρα, ὧν τελευταῖον "χώρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. * ΕΓΧΕΙΡΕΙ] ἀρχὴν ποίει. Gl. Victor.

* 473. ΤΕΙΧΟΜΑΧΕΙΝ ΜΟΙ ΔΙΑΝΟΕΙ] ἐντεῦθεν παρίστησι τὴν ἑαυτοῦ ἄνοιαν. τὸ γὰρ μηχανὰς οὐχ ὡς ὁ Σωκράτης εἶπεν, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐνόησεν, ἀλλ' εἰς τειχομαχικὰ ὄργανα. ἐξεπίτηδες δὲ ὁ ποιητὴς ταῦτα ποιῶν διλημμάτους τίθησι λέξεις. Junt. Victor.

476. ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ] χρεωστεῖταί μοι δάνεισμα παρ' ἑτέρου. Gl. Br.

479. ΑΠΟΣΤΕΡΕΙΝ Δ' ΕΝΙ] πρὸς ὁμοιοκατάληκτον, καὶ πρὸς τὸ αὐτοῦ ὁ γέρων βούλευμα· τοῦτο γὰρ αὐτῷ σπουδάζεται τὸ ἀποστερεῖν τοὺς δανειστάς.

480. ΑΜΕΛΕΙ] παρέλκει. Ἀττικὴ δὲ ἡ φράσις. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀθύμει.

482. ΣΥΝΑΡΠΑΣΕΙ] Ἀττικοῦ δευτέρου προσώπου ἀντὶ τοῦ συναρπάσῃ. ἔπαιξε δὲ διὰ τοῦ ὑφαρπάσαι αἰνιττόμενος τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν. ἴσως δὲ κἀκεῖνος ἐκ τῶν κυνικῶν φιλοσόφων ἔλαβε τὸ κυνηδόν.

488. ΔΙΚΑΖΟΜΑΙ] εἰς δικαστήριον ἀπέρχομαι. Gl. Victor.

489. ΚΑΤΑΘΟΥ] ὅπερ ἐποίουν ἐπὶ τῶν μυουμένων τὰ μυστήρια. ἀποδῦσαι δὲ αὐτὸν βούλεται τὴν ἐσθῆτα. ὡς μέλλων δὲ ἐκεῖνος τύπτεσθαί φησιν "ἠδίκηκά τι;" ὁ δὲ τερατευόμενος ὡς ἐπὶ τῶν μυουμένων γυμνὸν εἰσάγει αὐτόν.

ΚΑΤΑΘΟΥ ΘΟΙΜΑΤΙΟΝ] ἔθος ἦν τοῖς τότε φιλοσόφοις ἐν χιτώνιον μόνον ἐνδεδυμένους καὶ ἡμιγύμνους καθημένους φιλοσοφεῖν. κατὰ τοῦτο οὖν τὸ ἔθος κατάθου, εἶπεν ὁ Σωκράτης τῷ Στρεψιάδῃ, τὸ ἱμάτιον, ἤγουν ἀπόδυσαι. ὁ Στρεψιάδης δὲ ὑπολαβὼν ὅτι ἀποδύσασθαι τοῦτο κελεύει, ἵνα τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ δῆθεν ἀφέληται, ἢ γυμνωθέντα τούτο ἱμᾶσι τύψῃ, διὸ καὶ ἠδίκηκά τι, φησὶ, καὶ διὰ τοῦτο βούλει ἀφαιρεῖσθαί μου τὸ ἱμάτιον; Victor.

491. ΦΩΡΑΣΩΝ] ἔθος ἦν τοὺς εἰσιόντας εἰς οἰκίαν τινὸς ἐπὶ τῷ ἐρευνῆσαι γυμνοὺς εἰσιέναι, ἵνα μή τι ὑπὸ τὰ ἱμάτια κρύψαντες λάθωσιν, ἢ ἵνα μὴ ὑπὸ ἔχθρας λά-

θωσιν ὑποβαλόντες τὸ ζητούμενον καὶ ζημίας αἴτιοι τούτῳ γένωνται. οἱ γοῦν μέλλοντες εἰσιέναι, ἵνα ἐπιθεάσωνται χρήματα τοῦ δημοσίου ἢ κατ' ἔρευναν, γυμνοὶ εἰσῄεσαν, ἵνα μή τι ἀποκρύψωνται. * ΕΙΣΕΡΧΟΜΑΙ] καὶ δεῖμα ἐντεῦθεν γυμνὸν εἰσιέναι, μήπως κρατηθῶ. *Gl. Victor.*

496. ΗΜΙΘΝΗΣ ΓΕΝΗΣΟΜΑΙ] ἐπεὶ ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφῶν, ἅτε φιλοσοφίᾳ συντετηκώς· παρὸ ἐκαλεῖτο νυκτερὶς καὶ πύξινος. * ἰστέον ὅτι ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφῶν ἦν, ἅτε φιλοσοφίᾳ συζῶν καὶ ἐκ ταύτης συντετηκὸς ἔχων τὸ σῶμα. διὸ καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἰσχνόν. *Schol. Br.* ΗΜΙΘΝΗΣ] ἡμιμαθής. *Gl. Cant.* 3. ὤφειλεν εἰπεῖν ἡμιμαθὴς γενήσομαι, ἐπεὶ περὶ μαθήσεως ὁ λόγος. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μὲν τελείως μαθεῖν ἐστὶ τῷ Στρεψιάδῃ ζωή, διὰ τὸ ἐκ τούτων δυνήσεσθαι τοὺς δανειστὰς ἀποκρούσασθαι, τὸ δὲ μηδόλως μαθεῖν οἱονεὶ θάνατος, διὰ τὸ μέλλειν ἀποδοῦναι τὰ χρέα, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἡμιμαθὴς ἡμιθνὴς εἶπε. *Schol. Cant.* 3.

499. ΜΕΛΙΤΟΥΤΤΑΝ] μᾶζαν τῷ μέλιτι δεδευμένην. ἔφερον δέ, ὡς ἐδόκουν, τοῖς ὄφεσιν.

500. ΕΣ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ] ὁ Τροφώνιος ἐγένετο λιθοξόος ἄριστος, ὃς κατεσκεύασεν ἱερὸν ἐν τῇ Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπὸ γῆν, καὶ καλεῖται Τροφωνίου. ἐκεῖ οὖν οἱ μυούμενοι καθέζονται ἐπὶ τοῦ στόματος γυμνοί, καὶ ἁρπάζονται ὑπό τινων πνευμάτων, καὶ φέρονται ὑπὸ τὴν γῆν· ἐπειδὴ δὲ ἀπαντῶσι δαίμονες καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα τινὰ ἑρπετά, βαστάζουσι πλακοῦντά τινα, καὶ ῥίπτουσιν ἐπὶ τῷ ἐκφυγεῖν. καὶ μετὰ τὴν μύησιν δι' ἄλλου στόματος ἀναῤῥιπτοῦνται. ΑΛΛΩΣ. οὕτως ὁ Χάραξ. Ἀγαμήδης ἄρχων Στυμφάλου τῆς Ἀρκαδίας ἐγάμει Ἐπικάστην, ἧς παῖς ἦν Τροφώνιος σκότιος. οὗτοι τοὺς ὑπερεβάλλοντο πάντας εὐτεχνίᾳ, τόν τε ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος ναὸν ἐργολάβησαν, ἐν Ἤλιδι δὲ ταμιεῖον χρυσοῦν κατεσκεύασαν Αὐγείᾳ· ᾧ καταλείψαντες ἁρμὸν λίθου, νυκτὸς εἰσιόντες ἔκλεπτον τῶν χρημάτων ἅμα Κερκύωνι, ὃς ἦν γνήσιος Ἀγαμήδους καὶ Ἐπικάστης υἱός. ὡς δὲ ἠπόρει λίαν Αὐγείας, ἐπιδημήσαντα Δαίδαλον αὐτόσε κατὰ φυγὴν Μίνωος ἐλιτάνευσεν ἐξιχνεῦσαι τὸν φῶρα. ὁ δὲ παγίδας ἔστησεν, αἷς περιπεσὼν Ἀγαμήδης ἀναιρεῖται. Τροφώνιος δὲ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τεμὼν πρὸς τὸ μὴ γνωρισθῆναι, ἅμα Κερκύωνι φεύγει εἰς τὸν Ὀρχομενόν. Αὐγείου δὲ κατὰ κέλευσιν Δαιδάλου ὑπὲρ τὴν τῶν αἱμάτων ἔκλυσιν ἐπιδιώκοντος, καταφεύγουσιν ὁ μὲν Κερκύων εἰς Ἀθήνας, ὡς Καλλίμαχος "ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων," ὁ δὲ ἕτερος εἰς Λεβάδειαν τῶν Βοιωτῶν, οὗ κατωρυχὴν ποιησάμενος οἴκησιν διετέλει. τελευτήσαντι δὲ αὐτῷ μαντεῖον ἀτρεκὲς ἐφάνη αὐτόσε, καὶ θύουσιν αὐτῷ ὡς θεῷ. περιέλιπε δὲ υἱὸν Ἄλκανδρον. ΑΛΛΩΣ. ἐν μὲν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις οὕτως εὗρον, πρῶτον μὲν ὅτι οἱ περὶ Ἀγαμήδην υἱοὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ἐπικάστης, οἱ δὲ Διὸς καὶ Ἰοκάστης, οἱ δὲ Ἐργίνου. εἶτα ὡς Δαίδαλος μὲν τὸ τεχνίον ἐποίησεν, αὐτοὶ δὲ κεκλοφότες ἑάλωσαν, καὶ τῷ ἑτέρῳ φεύγοντι διέσχεν ἡ γῆ, καὶ ἐδέξατο περὶ Λεβάδειαν. ὕστερον δὲ Βοιωτοῖς λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς Τροφώνιον τιμᾶν. οἱ δὲ ἀγνοοῦντες ὅπη εἴη τὸ μνῆμα, σμήνει μελισσῶν προσέτυχον ἐξ ὑποῤῥωγός τινος ἀνιουσῶν· καὶ στοχασάμενοι τοῦτον εἶναι τὸν τόπον, ἔκριναν ἐκεῖσε δεῖν τινὰ κατελθεῖν θεασόμενον· ὃς εὑρὼν δύο δράκοντας προσήγαγε μελιτούττας καὶ οὐκ ἠδικήθη. ἐξ οὗ τὸ ἔθος ἐγένετο. οἱ δὲ βουλόμενοι χρηστηριασθῆναι, ἁγνεύοντες ὡρισμένως καὶ στολῇ κεκοσμημένοι θεοπρεπεῖ, κατίασι λόγχας ἔχοντες, πρὸς τὸ βάλλειν τοὺς ὄφεις καὶ μὴ ἀδικηθῆναι ὑπ' αὐτῶν. καὶ πολλοὶ μὲν αὐθημερὸν ἐπέμφθησαν, οἱ δὲ διὰ πλειόνων. ἐν δὲ τοῖς νεωτέροις οὕτως· ὁ Τροφώνιος ἀνὴρ ἦν πάνυ φιλόδοξος· ποιήσας οὖν ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἴκημα, εἰσελθὼν ἐμαντεύετο καὶ λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν. ἐγκατοικῆσαν δὲ δαιμόνιόν τι τὰς μαντείας ἐτέλει. εἰσήρχοντο οὖν ἐντὸς οἱ χρησόμενοι ἔχοντες ἐν ταῖν χεροῖν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεσι διδόντες μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχωσιν. ὁ δὲ εἰσιὼν ἐκεῖσε λοιπὸν οὐκέτι ἐγέλα διὰ τὴν τῶν ὄφεων ἔκπληξιν· ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγελάστων καὶ συνωφρυωμένων, ἐς Τροφωνίου μεμάντευται. *ἐν Λεβαδείᾳ ἱερόν ἐστι Τροφωνίου, ὅπου ὄφις ἦν ὁ μαντευόμενος, ᾧ οἱ κατοικοῦντες πλακοῦντας ἔβαλλον μέλιτι δεδευμένους. *Rav.*

501. ΤΙ ΚΥΠΤΑΖΕΙΣ ΕΧΩΝ] Ἀττικῶς περιττεύει τὸ ἔχων. τὸ δὲ κυπτάζεις στραγγεύῃ, διατρίβεις. * χρονίζεις, διατρίβεις. *Gl. Victor.*

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΘΥΡΑΝ] βαρέως διακείμενος εἰς τὸ εἰσιέναι δι' αὐτῆς.

502. ΑΛΛ' ΙΘΙ ΧΑΙΡΩΝ] τοῦτο διὰ τὸ εἰσάγεσθαι τὸν χορὸν ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν ὀνομάζεται κορωνίς, διὰ δὲ τὸ προτίθεσθαι τῆς παραβάσεως κατὰ τὸ ἔθος ὀνομάζεται κομμάτιον, κώλων ὀκτώ, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐπιμεμιγμένον δισπονδείῳ, τὸ δεύτερον ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. τὸ τρίτον καὶ τὸ ἑξῆς καὶ ἕβδομον καὶ τὸ μετ' αὐτὸ χοριαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ εἰς ἀμφίβραχυν περαιούμενα

ἢ βακχεῖον διὰ τὸ ἀδιάφορον, Ἀριστοφάνεια καὶ αὐτὰ καλούμενα. τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕκτον ἀπὸ ἰαμβικῆς βάσεως εἰς χοριαμβικὴν ὑπερκατάληκτον.

τὸ συστηματικὸν τόδε ἐκ κώλων συνίσταται η'. τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον ἐκ χοριάμβου, σπονδείου καὶ ἀμφιμάκρου. τὸ β' δακτυλικὸν μονόμετρον. τὸ γ' χοριαμβικὸν μονόμετρον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. τὸ δ' ὅμοιον τῷ γ'. τὸ ε' ἐκ β' χοριάμβων. τὸ ς' ἐκ διιάμβου, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς. τὸ ζ' ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιμάκρου. τὸ η' ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. εἶτα ἡ παράβασις ἐκ τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μέ συνισταμένη, ὧν τελευταῖος· ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσεται. λέγεται δὲ τροχαϊκὸν τοῦτο τὸ μέτρον οὐχ ὅτι μόνον τροχαίους ἔχει, ἀλλ' ἐκ τοῦ πλεονάζοντος καὶ μάλισθ' ὅτι ἐκ παντὸς τὸν ζ' πόδα τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς τροχαῖον ἔχει. παράβασις δὲ λέγεται τοῦτο τὸ σύστημα, ὅτι οἱ ποιηταὶ ὡς ἐκ στόματος τοῦ χοροῦ ἐξέφαινον πρὸς τοὺς θεατὰς ἃ ἐβούλοντο γενέσθαι αὐτοῖς, ὡς οἰκείοις προσώποις τοῖς χοροῖς κεχρημένοι, ὅπερ καὶ νῦν οὗτος ποιεῖ δι' αἰτίαν τοιαύτην. νόμος ἦν Ἀθηναίοις μήπω τινὰ ἐτῶν λ' γεγονότα μήτε δρᾶμα ἀναγινώσκειν ἐν θεάτρῳ μήτε δημηγορεῖν. τούτῳ τῷ νόμῳ καὶ ὁ κωμικὸς οὗτος εἰργόμενος πρότερον διὰ τὸ μὴ τριακονταετὴς ἔτι ὑπάρχειν, ποιῶν δράματα διὰ Φιλωνίδου καὶ Καλλιστράτου ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸ θέατρον, ὧν ἓν ἦν τὸ τῶν Δαιταλέων λεγόμενον, ἐν ᾧ δύο εἰσήγαγε μειράκια διαλεγόμενα, σῶφρόν τε καὶ αἰσχρόν. καὶ πολλοῖς τῶν θεατῶν ἐπηνέθη, οὐ μέντοι καὶ νενίκηκεν ἐν τούτῳ ὁ ποιητής. ἐπιβὰς δὲ ἤδη τοῦ λ' ἔτους καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν Νεφελῶν ποιήσας δι' ἑαυτοῦ διδάσκει, καὶ αἰτεῖ παρὰ τῶν θεατῶν ἃ δεῖ γενέσθαι αὐτῷ, ἤτοι τὸ νικῆσαι τῷ δράματι. *Victor.* ΙΘΙ] πορεύου, ἐλθέ. *Gl. Victor.*

508. ΧΡΩΤΙΖΕΤΑΙ] ἀντὶ τοῦ χρωματίζεται. αὐτὸς δὲ ὁ χρωματισμὸς εἰς πρόσωπον γίνεται. αὐτὸς γὰρ κατὰ νοῦν ἐχρωματίζετο, διὰ τοῦτο ἐπήγαγε, τὴν αὐτοῦ φύσιν, ἵν' ᾖ ὅλον καὶ μέρος, διὰ μὲν τοῦ χρωματίζεται νοουμένου τοῦ ὅλου, διὰ δὲ τοῦ τὴν αὐτοῦ φύσιν, τοῦ μέρους. *Junt. Victor.*

509. ΕΠΑΣΚΕΙ] παιδεύεται. *Gl. Victor.*

510. Ω ΘΕΩΜΕΝΟΙ] ἡ παράβασις δοκεῖ μὲν ἐκ τοῦ χοροῦ λέγεσθαι, εἰσάγει δὲ τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ὁ ποιητής. παράβασις δέ ἐστιν ὅταν ἐκ τῆς προτέρας στάσεως ὁ χορὸς μεταβὰς, ἀπαγγέλῃ πρὸς τὸν δῆμον ἀφορῶν. εἴδη δὲ παραβάσεων ἑπτά, ἁπλᾶ μὲν τρία, κατὰ δὲ σχέσιν τέσσαρα. τὰ μὲν οὖν ἁπλᾶ ἐστὶ ταῦτα, κομμάτιον, παράβασις ὁμωνύμως, ἢ καὶ ἀνάπαιστος καλεῖται, ἐπεὶ πολλάκις ἐν ταύτῃ τῷ ἀναπαίστῳ χρῆται, πνῖγος, ὃ καὶ μακρόν. τὰ δὲ κατὰ σχέσιν στροφή, ἀντίστροφος, ἐπίρρημα, ἀντεπίρρημα. συνεμπίπτουσι γὰρ ἀλλήλοις κατὰ τὸ μέτρον καὶ τὰ κῶλα· ἡ γὰρ στροφὴ ἔχει ὁμοίαν ἑαυτῇ τὴν ἀντίστροφον, καὶ τὸ ἐπίρρημα ὡσαύτως τὸ ἀντεπίρρημα. τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ ᾠδὴν καὶ ἀντῳδήν· ἔχουσι γὰρ καὶ ταῦτα σχέσιν πρὸς ἄλληλα. ἡ μὲν οὖν παράβασις ἡ ἐκ τούτων συγκειμένη τελεία ἐστίν· εἰσὶ δὲ καὶ ἀτελεῖς παραβάσεις. ἑπτὰ δὲ ὄντων τῶν τῆς παραβάσεως μερῶν, ἐφ' ἕκαστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἡ παράγραφος. οὐχ ἧττον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέλους καὶ τοῦ ἐπιρρήματος, ἂν μηδὲν ἀποδιδῶται. ἐὰν δὲ ᾖ τὰ ἀνακυκλούμενα, τό τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους καὶ τὸ ἀντεπίρρημα, ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος τίθεται ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ ὑπὲρ τοῦ δηλῶσαι ὅτι ἐστὶ τὰ ἀνταποδιδόμενα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀντεπιρρήματος ἡ ἔξω νενευκυῖα. ἐν δὲ τοῖς ἀποδιδομένοις πάλιν ἐφ' ἑκάστης στροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου κώλου δύο διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκυῖαι, δηλοῦσαι ἡμῖν ὅτι ἀνταποδίδοται. τὸ δὲ μέτρον ἀσύστατον Εὐπολίδειον καλούμενον, στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μέ, ὧν τελευταῖος "ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε." τὸ δὲ τροχαϊκὸν μέτρον κατὰ πᾶσαν μὲν χώραν δέχεται τροχαῖον καὶ σπονδεῖον, πλὴν τῆς παρατελεύτου, μὴ ὄντος τοῦ μέτρου χωλοῦ. καὶ κατὰ μὲν τὰς περιττὰς τρίβραχυν καὶ δάκτυλον, εἰ τύχοι, τῶν δ' ἀρτίων τὰς μὲν ἑτέρας ἀνάπαιστον, καὶ οὓς ἔφην ἐγχωρεῖν πάσῃ χώρᾳ, ἰδίως δὲ τὴν τετάρτην ἐν τούτοις ἴαμβον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐχρῆν δὲ τὴν λέξιν ὑπὸ τοῦ χ σημειοῦσθαι· ἐχρήσατο γὰρ μετοχῇ ἀντὶ ὀνόματος. *Arist. Schol.*

ΚΑΤΕΡΩ] ἀργὸν ἐρῶ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ] μετὰ παῤῥησίας. *Gl. Victor.*

511. ΝΗ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ] ἐπεὶ ἐν Διονυσίοις παρῆλθε τὸ δρᾶμα. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι τὰ δράματα ἤγετο καὶ ἐδιδάσκετο. *ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ] συνίζησις. *Gl. Victor.*

512. ΟΥΤΩ ΝΙΚΗΣΑΙΜ' ΕΓΩΓΕ] διπλῆ εἴσθεσις εἰς τὴν παράβασιν. οὐχ ἡ αὐτὴ δέ ἐστιν, οὐδὲ τοῦ αὐτοῦ μέτρου τοῦ ἐν ταῖς Νεφέλαις πρώταις, ἀλλ', ὡς ὀλίγῳ πρότερον εἴρηται, τοῦ καλουμένου Εὐπολιδείου.

515. ΑΝΑΓΕΥΣ' ΥΜΑΣ] διατάξαι τὸ δρᾶμα. ὡς ἐπὶ βρώματος δὲ εἶπεν. *ΑΝΑΓΕΥΣΑΙ] δεῖξαι ὑμῖν ταύτην. *Gl. LB.*

ΗΞΙΩΣΑ] ἀξίους ἔκρινα τῆς κωμῳδίας ἐκείνης. ΑΝΑΓΕΥΣΑΙ] φαγεῖν. Η ΠΑΡΕΣΧΕ ΜΟΙ] εἰς ἣν πολλὰ ἐμόγησα. *Gl. Victor.*

516. ΑΝΔΡΩΝ] τῶν κριτῶν. τοῦτο ἐπὶ τῶν προτέρων Νεφελῶν. *ΦΟΡΤΙΚΩΝ] βασκάνων, κριτῶν. *Gl. Victor.*

517. ΤΑΥΤ' ΟΥΝ ΥΜΙΝ ΜΕΜΦΟΜΑΙ] ἐπεὶ οὐ Κρατίνου ἀλλ' Ἀμειψίου δεύτερος ὤφθη.

520. ΟΙΣ ΗΔΥ ΚΑΙ ΛΕΓΕΙΝ] οἷς τὸ ἐμὲ ἐπιδείκνυσθαι ἡδύ ἐστιν. ἢ ἐλλογίμοις.

521. ΣΩΦΡΩΝ ΤΕ ΧΩ] πρῶτον δρᾶμα γράψας ὁ ποιητὴς ἐξέθηκε τοὺς Δαιταλεῖς, ἐν ᾧ σῶφρον μειράκιον εἰσάγει καὶ ἕτερον ἄχρηστον. εὐδοκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τούτῳ τῷ δράματι. *ΚΑΤΑΠΥΓΩΝ] κίναιδος, ἀσελγής. δα... νος μαλακός. *Gl. Victor.*

ΑΡΙΣΤ' ΗΚΟΥΣΑΤΗΝ] ἀντὶ τοῦ ηὐδοκίμησαν· οὐ γὰρ τότε ἐνίκησεν, ἐπεὶ δεύτερος ἐκρίθη ἐν τῷ δράματι. διόπερ ἐστὶ μὲν αὐτὸ πρῶτον τῶν δραμάτων, ὑπὸ δὲ αἰδοῦς οὐ δι' ἑαυτοῦ ἐπεδείξατο αὐτό.

522. ΚΟΥΚ ΕΞΗΝ ΠΩ ΜΟΙ] οὔπω ἐπέτρεπον ἐμαυτῷ τὸ λέγειν δημοσίᾳ διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας. οὐ γὰρ πρῶτον δι' ἑαυτοῦ καθίει τὰ δράματα ὁ ποιητὴς εὐλαβούμενος, ἀπὸ δὲ τῶν Ἱππέων ἤρξατο εἰσιέναι. νόμος δὲ ἦν μὴ εἰσελθεῖν τινὰ εἰπεῖν μήπω τεσσαράκοντα ἔτη γεγονότα, ὡς δέ τινες, τριάκοντα. * οὔπω ἐπέτρεπον ἐμαυτῷ λέγειν διὰ τὴν αἰδῶ. οὐ γὰρ διὰ ἑαυτοῦ ἐξ ἀρχῆς καθῆκε τὰ δράματα ὁ ποιητής, εὐλαβὴς ὤν. ἀπὸ δὲ τῶν Ἱππέων ἤρξατο διὰ ἑαυτοῦ εἰσιέναι. *Rav.*

523. ΕΞΕΘΗΚΑ] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λάθρᾳ τικτουσῶν καὶ φοβουμένων γνωσθῆναι γυναικῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἔξω ῥιπτουσῶν τὰ βρέφη, ἵν' ἰδών τις ἀνέλοιτο. Εὐριπίδης· "δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος." λέγει οὖν Ἀριστοφάνης ὡς ἐπειδὴ παρανόμως ταύτην τὴν κωμῳδίαν ἔτεκον, ὥσπερ τι βρέφος ἔξω ἔῤῥιψα.

ΠΑΙΣ Δ' ΕΤΕΡΑ] Κλεωνίδης καὶ Καλλίστρατος. οὐ γὰρ δι' ἑαυτοῦ ἐδίδαξε τοὺς Δαιταλεῖς, πρῶτον αὐτοῦ δρᾶμα. τὸ δὲ ΑΝΕΙΛΕΤΟ ΛΑΒΟΥΣΑ ἢ ἐκ παραλλήλου, ὡς τὸ "ἁγνεύσας ἐκάθηρεν" ἢ τὸ μὲν λαβοῦσα διὰ τὴν ἐκ τῆς γῆς ὑπὸ τῶν χειρῶν ἄρσιν, τὸ δὲ ἀνείλετο διὰ τὴν ἀναδοχὴν καὶ εἰσποίησιν. *δηλονότι ὁ Φιλωνίδης καὶ ὁ Καλλίστρατος, οἱ ὕστερον γενόμενοι ὑποκριταὶ τοῦ Ἀριστοφάνους. *Schol. Br.* ΑΝΕΙΛΕΤΟ] ἀνεδέξατο. *Gl. Victor.*

524. ΕΞΕΘΡΕΨΑΤΕ] ἄριστον καὶ καλὸν ἐκρίνατε. ΚΑΠΑΙΔΕΥΣΑΤΕ] ἐπῃνέσατε. *Gl. Victor.*

525. ΠΙΣΤΑ ΠΑΡ' ΥΜΙΝ] ἤγουν μεγάλη πίστις ἐστί μοι πρὸς ὑμᾶς καὶ πληροφορία. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰς φιλίας δι' ὅρκου ποιούντων. *Junt. Victor.*

526. ΗΛΕΚΤΡΑΝ] Αἰσχύλος ἐποίησε δρᾶμα Χοηφόρους, ἐν ᾧ Ἠλέκτρα παραγινομένη εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐγνώρισεν. αὕτη, φησίν, ἡ κωμῳδία ἀδελφὴ οὖσα τῆς πρώτης (ὡς ἐν τοῖς Χοηφόροις Αἰσχύλου Ἠλέκτρα, ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐπιγνοῦσα παραγενόμενον, πρὸς τὸν τάφον, ὅπως αὐτὸν γνωρίσῃ, ἦλθεν) εἰς ζήτησιν ἦλθε τῶν τότε θεατῶν. ἐπιγνώσεται γάρ, ἐάν τι ξύμβολον ἴδῃ ἐκείνων. *ἡ Χρυσόθεμις ἀπελθοῦσα θῦσαι τῷ πατρὶ, καὶ τὸν Ὀρέστου πλόκαμον ἐνταῦθα εὑροῦσα, εἶπε τοῦτο τῇ Ἠλέκτρᾳ. ἡ δὲ ἀπελθοῦσα ἐγνώρισεν αὐτὸν ὄντα Ὀρέστου, εἰ καὶ Σοφοκλῆς τοῦτο οὐ λέγει. λέγει οὖν ὁ ποιητὴς ὅτι, εἰ ἐπαινεθήσεται παρ' ὑμῶν ἡ νῦν κωμῳδία, γνώσεται ὅτι ὑμεῖς ἐστὲ οἱ καὶ τὴν πάλαι αὐτῆς ἀδελφὴν ἐπαινέσαντες. *Junt.*

527. ΘΕΑΤΑΙΣ ΟΥΤΩ ΣΟΦΟΙΣ] ἤγουν καθὼς εἰς τὸ δρᾶμα ἐκεῖνο ἐφάνητε. *Gl. Victor.*

528. Τ'ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΝ ΒΟΣΤΡΥΧΟΝ] ὅ ἐστι σύμβολον καὶ ἔπαινον ἐκείνων ἐπιγνώσεται, ἐὰν ἴδῃ.

530. ΟΥΔΕΝ ΗΛΘΕ] παρέλκει τὸ δεν, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ "οὐδὲν ἔτισε." θέλει δὲ εἰπεῖν, οὐκ ἦλθε συνήθως.

ΣΚΥΤΙΝΟΝ] διεζωσμένοι γὰρ δερμάτινα αἰδοῖα οἱ κωμικοὶ εἰσῄεσαν τοῦ γέλωτος χάριν. θέλει δὲ εἰπεῖν αὐτοὺς φορτικῶς χαριεντιζομένους. * ΣΚΥΤΙΝΟΝ] δερμάτινον ἱμάτιον μακρὸν, καθώς τινες ἕτεροι κωμικοὶ ποιοῦσιν. *Gl. Victor.*

531. ΕΡΥΘΡΟΝ] ἢ ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, ἢ ἐξ ἄκρου παχύ. ταῦτα γὰρ οἱ κωμικοὶ εἰσῆγον διὰ γέλωτα. *ΙΝ' Ηι ΓΕΛΩΣ] τοῦτό φησι διὰ τὸν Ἕρμιππον, καὶ τὸν Σιμέρμωνα τὸν τούτου ὑποκριτήν. *Schol. Br.*

532. ΤΟΥΣ ΦΑΛΑΚΡΟΥΣ] Εὔπολις "ἔσκωψα τοὺς φαλακροὺς, τοῦτο δ' ἀδωρησάμην."[1]

ΚΟΡΔΑΧ' ΕΙΛΚΥΣΕ] τρία εἴδη ὀρχήσεως, ἐμμέλεια μὲν τραγική, σίκυνις σατυρική, κόρδαξ κωμική, ἥτις αἰσχρῶς κινεῖ τὴν ὀσφῦν. *ΚΟΡΔΑΚΑ] ἔστι δὲ ὀρχήσεως κωμικῆς εἶδος ἀσχήμονος. εἰσὶ δὲ τρία εἴδη ὀρχήσεως, ἐμμέλεια μὲν τραγικῆς, σικυννὶς δὲ σατυρικῆς, κόρδαξ δὲ κωμικῆς. *Rav.* τὸν λεγόμενον ἰδιωτικῶς καριδὰν λέγει. τὸ δὲ ΕΙΛΚΥΣΕΝ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ εἰσήγαγε νόει. *Schol.*

[1] τοὺς Ἱππέας Συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κἀδωρησάμην. *Hermannus.*

Br. ΚΟΡΔΑΧ' ΕΙΛΚΥΣΕΝ] ἀσέμνως ὠρχήσατο. *Gl. Victor.* τρία εἴδη ὀρχήσεως, ὡς καὶ Ἡσύχιος ὁ ἰλούστριος φησίν, ἐμμέλεια, κ. τ. λ. *Schol. Cant.* 2.

533. ΟΥΔΕ ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ Ο ΛΕΓΩΝ] ὡς Εὔπολις ἐν τοῖς Προσπαλτίοις. ἢ ὡς εἰς τοῦτο τὸ μέρος εὐεπίφορον ὄντα τὸν Ἕρμιππον. οἱ δὲ Σισέρμιον τὸν ὑποκριτήν.

534. ΤΥΠΤΕΙ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤ'] καὶ γὰρ ἐκεῖνος τοῦ γελᾶν χάριν τοὺς ἐγγὺς ἑστῶτας ἔτυπτε τῇ βακτηρίᾳ. τὸ δὲ ΑΦΑΝΙΖΩΝ, ὅ ἐστιν ἐκτοπίσας καὶ ἀποφυγὼν τὰ σκώμματα, δι' ὧν ἔδει σωφρονίζειν τοὺς κακῶς πράττοντας. ἐκτὸς ἑαυτοῦ ποιῶν τὰ πονηρὰ σκώμματα, ἢ τὸ ἀφανίζων ἀντὶ τοῦ ἀφανεῖς ποιῶν, τουτέστι περικαλύπτων τῷ γέλωτι τὰς εἰκῇ διεσκεμμένας αὐτοῦ κωμῳδίας καὶ εὐτελῶς πεπλασμένας. ἰστέον δὲ ὅτι πάντα ὅσα ἂν λέγῃ, εἰς ἑαυτὸν τείνει. τοὺς μὲν γὰρ φάλητας εἰσήγαγεν ἐν τῇ Λυσιστράτῃ, τὸν δὲ κόρδακα ἐν τοῖς Σφηξί, τοὺς δὲ φαλακροὺς ἐν Εἰρήνῃ, τὸν δὲ πρεσβύτην ἐν Ὄρνισι, τὰς δὲ δᾷδας καὶ τὸ ἰοὺ ἰού ἐν Νεφέλαις τὸ πρῶτον. *ΟΥΔΕ ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ] ὁ Σιμέρμνων. *Gl. Cant.* 3. Σιμέρμνω τις ἕτερος κωμικὸς ἔν τινι αὐτοῦ δράματι εἰσῆξε πρεσβύτην τινὰ βακτηρίαν κρατοῦντα. *Schol. Cant.* 3.

535. ΟΥΔ' ΕΙΣΗΞΕ ΔΑιΔΑΣ] οὐκ ἔστι δῆλος τίνι παρονειδίζει· ἀλλ' ἴσως ἑαυτῷ, ἐπεὶ πεποίηκεν ἐν τῷ τέλει τοῦ δράματος καιομένην τὴν διατριβὴν Σωκράτους καί τινας τῶν φιλοσόφων λέγοντας ἰοὺ ἰού. ἐν δὲ ταῖς πρώταις Νεφέλαις τοῦτο οὐ πεποίηκε. ποιήσει δὲ αὐτὸ μετὰ λόγου· οὗτοι δὲ ἀκαίρως.

536. ΑΛΛ' ΑΥΤΗι] τῇ ἐπινοίᾳ τῆς ὑποθέσεως καὶ οἰκονομίᾳ, καὶ τῇ χάριτι τῶν ἐπῶν θαῤῥοῦσα. *ΠΙΣΤΕΥΟΥΣΑ] θαῤῥοῦσα. ΕΛΗΛΥΘΕΝ] εἰς τὸ θέατρον. *Gl. Victor.*

537. ΟΥ ΚΟΜΩ] οὐ σεμνύνομαι. χαριέντως δὲ λέγει, ἐπεὶ φαλακρὸς ἦν. *ΚΟΜΩ] ἐπαίρομαι. *Gl. Victor.*

538. ΔΙΣ ΚΑΙ ΤΡΙΣ] καίτοι καὶ αὕτη δεύτερον εἰσήχθη. ἀλλ' ἴσως διαφόρως. δοκοῦσι δὲ καὶ οἱ ἄλλοι κωμικοὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων τὰ αὐτὰ εἰσάγειν δράματα.

539. ΚΑΙΝΑΣ] νέας. ΣΟΦΙΖΟΜΑΙ] σοφὸς φαίνομαι, ἢ μηχανῶμαι. *Gl. Victor.*

541. ΟΣ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΟΝΤΑ] ὥσπερ ζῶντος αὐτοῦ διαλέγεται ἐν οἷς φησὶ "Κλέωνα τὸν λάρον." καὶ Ἀνδροτίων δέ φησιν αὐτὸν ἐπὶ Ἀλκαίου τεθνάναι, δυσὶν ἔτεσιν ὕστερον Ἰσάρχου, ἐφ' οὗ αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν. πῶς οὖν δύναται καὶ τοῦ Μαρικοῦ μεμνῆσθαι, ὃς ἐδιδάχθη μὲν πρὸ τῶν Νεφελῶν, ὡς καὶ νῦν αὐτός φησιν, ἐκεῖ δὲ ὁ Εὔπολις ὡς τεθνηκότος Κλέωνος μέμνηται. ἢ ἐπεὶ οὐ φέρονται αἱ διδασκαλίαι τῶν δύο Νεφελῶν, οὐδὲν δυνάμεθα διαρθρῶσαι εἰ Εὔπολις ἐπλάσατο τὴν Κλέωνος τελευτὴν ἐν Μαρικᾷ.

ΕΠΑΙΣ'] ἔτυψα. ἔγραψε γὰρ κατ' αὐτοῦ τοὺς Ἱππέας. ἔτυψα ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν· ἀντὶ τοῦ ἠρκέσθην τῇ πρώτῃ κωμῳδίᾳ. *ΕΠΑΙΣΑ] ἔτυψα, ἢ ὅτι γαστρίμαργος ἦν, ἢ διὰ τὸ σφετερίζεσθαι πολλὰ τῶν κοινῶν. *Gl. Victor.*

542. ΕΠΕΜΠΗΔΗΣΑ] δεύτερον ἐκωμῴδησα. *Gl. Victor.*

543. ΛΑΒΗΝ] ἀφορμὴν μέμψεως. *Gl. Victor.*

544. ΚΟΛΕΤΡΩΣ' ΑΕΙ] κατὰ τοῦ κόλου τύπτουσιν. ἢ καταπατοῦσιν, ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας πατούντων. [ὃ δὴ λέγουσι κοκέτρειν. *Victor.*] ἢ τὸ ἐνάλλεσθαι τῇ κοιλίᾳ καὶ τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα· κόλον γὰρ τὸ παχὺ ἔντερον. δῆλον δὲ ὅτι πρότερον ὁ Μαρικᾶς ἐδιδάχθη τῶν δευτέρων Νεφελῶν. Ἐρατοσθένης δέ φησι Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δ' αὐτόν, φησίν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν, ἐν δὲ ταῖς ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄτοπον· αἱ διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι. πῶς δ' οὐ συνεῖδεν ὅτι καὶ ἐν τῷ Μαρικᾷ προτετελεύτηκε Κλέων, ἐν δὲ ταῖς Νεφέλαις λέγεται "εἰς τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν τὸν βυρσοδέψην." Εὔπολις δὲ ἐν τοῖς Βάπταις τοὐναντίον φησὶν, ὅτι συνεποίησεν Ἀριστοφάνης τοὺς Ἱππεῖς. λέγει δὲ τὴν τελευταίαν παράβασιν. φησὶ δὲ κἀκεῖνος "τοὺς Ἱππέας συνεποίησα τῷ φαλακρῷ κἀδωρησάμην." Κλέων ἀποθνήσκει ἐπὶ Ἀμινίου· πρὸ τούτου δὲ Ἴσαρχος, ἐφ' οὗ αἱ Νεφέλαι εἰσήχθησαν. ὁ μέντοι Ἀνδροτίων ἐπὶ Ἀλκαίου φησὶ τοῦ μετὰ Ἀμινίαν τὸν Κλέωνα δυσὶν ὕστερον ἔτεσι τεθνάναι τῆς τῶν Νεφελῶν διδασκαλίας. εἰκότως οὖν ὡς ἔτι περιόντι τῷ Κλέωνι λοιδορεῖται ὁ Ἀριστοφάνης, οὐ μόνον ἐν τοῖς προκειμένοις, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς "ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων."

*ΚΟΛΕΤΡΩΣ'] ὑβρίζουσι. *Gl. Br.* ὃ φασὶν ἰδιωτικῶς κλοτζοκοποῦσι (τζαλαπατοῦσι *D*, κλοτζοκουποῦσιν *E*.). *Gl. C.*

ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ] τὴν Ὑπερβόλου, τὴν δοκοῦσαν[1] ἐν ταῖς ἀρτοπώλισι. πολλὰ

[1] δοιδυκίζουσαν, et mox ἵνα πολλὰ, *Hemsterhusius.*

κατ' αὐτοῦ εἶπεν Ἕρμιππος. *ΜΗΤΕΡΑ] ἀρτοπώλιδα. *Gl. Victor.*

545. τὸ δρᾶμα ἐν ᾧ τὸν Ὑπέρβολον Εὔπολις ἐκωμῴδει Μαρικᾶς ἐκαλεῖτο. *Schol. Cant.* 2. ΠΑΡΕΙΛΚΥΣΙΝ] εἰς τὸ θέατρον εἰσήγαγεν. *Gl. Br. Victor.*

546. ΕΚΣΤΡΕΨΑΣ] πάντα τὰ ἐμά, φησίν, ἔλαβεν. ΕΚΣΤΡΕΨΑΣ—ΚΑΚΩΣ] μεταβαλών. *Gl. Victor.*

547. ΓΡΑΥΝ ΜΕΘΥΣΗΝ] τὴν μητέρα Ὑπερβόλου. ΗΝ] γραῦν. *Gl. Victor.*

548. ΦΡΥΝΙΧΟΣ] φέρεται ὑπεύθυνος Φρυνίχου. μήποτε οὖν ἐκείνην φράζων ὡς γραῦν ἐκκειμένην τῷ κήτει. καὶ ἴσως ἐν Ὑπερβόλῳ ἂν λέγοι αὐτὸς ὅτι τὸ κῆτος ἤσθιεν. ΑΛΛΩΣ. εἰσῆγε γραῦν Φρύνιχος ὑπὸ κήτους ἐσθιομένην, κατὰ μίμησιν Ἀνδρομέδας, διὰ γέλωτα τῶν θεατῶν. ἦν δὲ καὶ αὐτὸς κωμῳδίας ποιητής.

549. ΕΡΜΙΠΠΟΣ] Ἕρμιππος μὲν δρᾶμα οὐκ ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον, ἔοικε δὲ τὸ ΠΛΕΙΣΤΑΣ ΑΡΤΟΠΩΛΙΔΑΣ λεχθέν κατ' αὐτοῦ σημαίνειν.

550. ΕΡΕΙΔΟΥΣΙΝ] ἑδραιοῦσι τὰς ἑαυτῶν κωμῳδίας. *Gl. Victor.*

551. ΤΩΝ ΕΓΧΕΛΕΩΝ] ἀντὶ τοῦ λέξεων εἰπεῖν, ἐγχέλεων ἔφη, παρόσον ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν ἐμνήσθη τῶν ἐγχέλεων "ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πεπόνθασι." τὸ δὲ διὰ παραβολῆς εἰκάζειν τῆς πόλεως τὰ πράγματα ἐξ αὐτοῦ φησὶν εἰληφέναι τοὺς ἄλλους ὁ Ἀριστοφάνης. *ΕΓΧΕΛΕΩΝ] δρᾶμα οὕτω καλούμενον. *Gl. Victor* ἐν τῷ τῶν Ἐγχέλεων δράματί φησιν ὁ Ἀριστοφάνης, ὅτι οἱ βουλόμενοι θηρεῦσαι ἐγχέλεις, εἰ μὴ ταράξωσι τὸ ὕδωρ, αὐτὰς οὐκ ἰσχύουσιν. *Victor.*

552. ΤΟΥΤΟΙΣΙ ΓΕΛΑι] οἷον, εἴ τις ἐκείνοις τέρπεται καὶ ἡδέως ἀκούει, τοῖς ἐμοῖς μὴ προσίτω. *ἥδεται. *Gl. Victor.*

553. ΕΥΡΗΜΑΣΙ] νοήμασι καὶ ποιήμασι. *Gl. Victor.*

554. ΕΥ ΦΡΟΝΕΙΝ] παρ' ὑπόνοιαν· δέον γὰρ εἰπεῖν ἐλεύσεσθε, ἐπήνεγκεν ὅτι φρόνιμοι δόξετε εἶναι καὶ εὔνομοι καὶ εὖ φρονοῦντές μοι. διὸ ἐπισημειοῦσθαι τὴν λέξιν ἔδει τὸ χ. *ΕΣ ΤΑΣ ΩΡΑΣ ΤΑΣ ΕΤΕΡΑΣ] εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ἐνιαυτούς. *Gl. Victor.*

555. ΥΨΙΜΕΔΟΝΤΑ ΜΕΝ] τοῦτο ᾠδὴ καὶ στροφὴ ὀνομάζεται διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὁρᾶν καὶ ᾄδειν, εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος. ἔστι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς θεοὺς ἡ ᾠδή. ἔστι δὲ ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ιβ', ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐπιμεμιγμένον διιάμβῳ, τὸ β' ὅμοιον, τὸ τρίτον δίμετρον καταληκτικὸν, ἐπιμεμιγμένον βακχείῳ, ὃ καλεῖται ἑφθημιμερές. τὸ τέταρτον καὶ τὸ πέμπτον τῷ πρώτῳ ὅμοια. τὸ ἕκτον τρίμετρον ἐκ διιάμβου, χοριαμβικοῦ καὶ βακχείου. τὸ ἕβδομον δακτυλικὸν τετράμετρον. τὸ ὄγδοον δακτυλικὸν πεντάμετρον. τὸ ἔνατον δίμετρον, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου. τὸ δέκατον ὅμοιον, ἐκ δισπονδείου καὶ χοριάμβου, ἢ δακτυλικὸν ἑφθημιμερὲς, τῆς σι ἀντὶ μακρᾶς λογιζομένης. τὸ ἑνδέκατον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκώνειον, ἐκ διτροχαίου καὶ διιάμβου, ὡς ἔχει τὰ Γλύκωνος "κάπρος ἠνίχ' ὁ μαινόλης Κύπριδος θάλος ὤλεσε." τὸ δυοκαιδέκατον ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον ἑφθημιμερὲς, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου, ὡς ἔχει τὰ Φερεκράτους "ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν ἐξευρήματι καινῷ, συμπτύκτοις ἀναπαίστοις." καλεῖται δὲ ταῦτα πολυσχημάτιστα διὰ τὸ διάφορα δέχεσθαι μέτρα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος [καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα. *Junt.*], δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν. *ὕμνος εἰς τοὺς θεοὺς ἀπὸ χοροῦ. *Victor.*

556. ΑΛΛΩΣ. τὸν Δία ἐπικαλοῦνται, ὃν οἱ φιλόσοφοι εἶναι οὐκ ἔφασκον, ἀλλὰ ταύτας εἶναι τὸ πᾶν διεβεβαιοῦντο. εἰκότως οὖν καὶ διὰ τούτων σκώπτει τοὺς φιλοσόφους· ὃν γὰρ εἶναι οὐκ ἐδόξαζον, αἱ νομιζόμεναι ὑπ' αὐτῶν Νεφέλαι τοῦτον ἐπικαλοῦνται. *ΖΗΝΑ] τὸν Δία. ΧΟΡΟΝ] ἤτοι εἰς ἡμᾶς ἐλθεῖν. *Gl. Victor.*

557. ΚΙΚΛΗΣΚΩ] ἀπὸ τοῦ κλῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ καλῶ γέγονε κλήσω, ὁ μέλλων, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ καὶ ἀναδιπλασιασμῷ κικλήσκω, ὡς τρώσω τιτρώσκω. *Gl. Victor.*

558. ΤΟΝ ΤΕ ΜΕΓΑΣΘΕΝΗ] ὅτι ἔθος τοῖς ποιηταῖς ἀπὸ Διὸς ἄρχεσθαι, μετὰ δὲ τὸν Ποσειδῶνα ὑμνεῖν. καὶ αὐτὸς δὲ τὴν Ὁμηρικὴν τάξιν τῆς ἡλικίας δηλοῖ.

ΤΑΜΙΑΝ] ἤγουν φύλακα. τὸν Ποσειδῶνα φησὶν, ὃς τούς τε σεισμοὺς καὶ τὰς ἐν θαλάσσῃ τρικυμίας ποιεῖ, τὰς μὲν ὡς κύριος ὢν τῶν ἀνέμων· σείει δὲ τὴν γῆν διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἀνέμων, εἰσιόντων εἰς τοὺς ἀδήλους πόρους αὐτῆς. *Schol. Br.* ΤΑΜΙΑΝ] φύλακα. *Gl. Victor.*

559. ΓΗΣ ΤΕ ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΑΣ] δοκεῖ γὰρ Ποσειδῶν οὐ τὴν θάλασσαν κινεῖν μόνον ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν. ἔχει δὲ καὶ κοινωνίαν πρὸς αὐτὰς ὡς δεσπόζων ὑγρᾶς οὐσίας. εἰκότως οὖν τῶν θεῶν τούτων ἐμνημόνευσε, τοῦ μὲν Διὸς, ὅτι γεννάρχης, τοῦ δὲ Ποσειδῶνος, ὅτι τῶν ὑγρῶν δεσπότης, Ἀέρος δὲ, ὅτι πατήρ, Ἡλίου δὲ, ἐπεὶ διάπυρος ὢν τὴν ἰκμάδα ἐπισπώμενος ἐργάζεται νεφέλην.

ΑΓΡΙΟΝ] ἰσχυρότατον. ΜΟΧΛΕΥΤΗΝ] κινητήν. Gl. Victor.

560. ΜΕΓΑΛΩΝΥΜΟΝ] μεγαλόδοξον. ἐν τούτῳ γὰρ αἱ νεφέλαι συνίστανται. Gl. Victor.

561. ΑΙΘΕΡΑ] ἀντὶ τοῦ ἀέρα· ὁ γὰρ αἰθὴρ διακαὴς ὢν ἀνέφελός ἐστι. καὶ ἐκ τοῦ βιοθρέμμονος δῆλον ὅτι ἀήρ, οὐχὶ αἰθήρ. ἢ ἐπειδὴ τὰ ζῶα ἐν τῷ ἀέρι ἔχει τὴν ζωήν. ΒΙΟΘΡΕΜΜΟΝΑ δὲ, ἐπειδὴ ἀρδεύει τὴν γῆν.

ΒΙΟΘΡΕΜΜΟΝΑ] τὸν βίου καὶ ζωῆς παρεκτικόν. Gl. Victor.

562. ΤΟΝ Θ' ΙΠΠΟΝΩΜΑΝ] τὸν ἥλιον, τὸν ἐλαύνοντα καὶ νωμῶντα τὸ ἅρμα καὶ τοὺς ἵππους ἡνιοχοῦντα. ἐξ αὐτοῦ δὲ δοκοῦσι συνεστάναι· διάπυρος γὰρ ὢν ἕλκει εἰς ἑαυτὸν τὴν τῆς θαλάσσης ὑγρότητα, ἐξ ἧς αἱ νεφέλαι. * τὸν ἵππους κινοῦντα ἥλιον. Gl. E. τὸν ἥλιον τὸν τοὺς ἵππους κινοῦντα. Gl. Victor.

564. ΠΕΔΟΝ] ἔδαφος. Gl. Victor.

566. Ω ΣΟΦΩΤΑΤΟΙ ΘΕΑΤΑΙ] τοῦτο ἐπίῤῥημα ὀνομάζεται διὰ τὸ ἐπιῤῥέπειν αὖθις τὸν χορὸν πρὸς τοὺς θεατὰς, καὶ χρηστά τινα συμβουλεύειν αὐτοῖς ἢ σκώπτειν τοὺς πονηρούς. ἔστι δὲ ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν, ὧν τελευταῖος "ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει συνοίσεται." ἐπὶ τῷ τέλει διπλῇ ἔσω νενευκυῖα, δηλοῦσα ἔχειν ἀνταπόδοσιν.

571. ΜΗΔΕΝΙ ΞΥΝ ΝΩι] ξὺν μηδεμιᾷ κρίσει, μετ' οὐδενὸς νοῦ, ἀλλ' ἀσυμφόρως καὶ ἀκαίρως, μετὰ μηδενὸς λογισμοῦ. οἷον προπετῶς. ἐκ τῶν πρώτων δὲ Νεφελῶν ἐστὶ ταῦτα· τεθνεὼς γὰρ ἦν νῦν ὁ Κλέων.

ΒΡΟΝΤΩΜΕΝ Η ΨΕΚΑΖΟΜΕΝ] δῆλον ἐντεῦθεν ποιοῦσαι ὡς οὐκ ἀποδεχόμεθα ταύτην, ὡς ἀλυσιτελῆ τῆς πόλεως. Gl. Br.

572. ΒΥΡΣΟΔΕΨΗΝ] σκυτοτόμον τὸν τὰς βύρσας θεραπεύοντα καὶ μαλάσσοντα καὶ ἐμβρέχοντα. Gl. Victor.

573. ΤΑΣ ΟΦΡΥΣ ΣΥΝΗΓΟΜΕΝ] συννέφειαν ἐποιήσαμεν, καὶ ἐχαλεπήναμεν ἢ ἐστυγνάσαμεν. ΑΛΛΩΣ. ἐπεὶ ὁ Κλέων τοιοῦτος. εἶπε δὲ ἀνωτέρω ὅτι πάντας μιμοῦνται.

574. ΒΡΟΝΤΗ Δ' ΕΡΡΑΓΗ] παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρων Σοφοκλέους "οὐρανοῦ δ' ἄπο ἤστραψε, βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς."

575. Η ΣΕΛΗΝΗ Δ' ΕΞΕΛΙΠΕΝ] ἐπειδὴ ἔκλειψις ἐγένετο σελήνης τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Στρατοκλέους βοηδρομιῶνι.

576. ΤΗΝ ΘΡΥΑΛΛΙΔΑ] τὴν ἀκτῖνα εἰς ἑαυτὸν συστείλας. ἀπὸ τοῦ λύχνου δὲ ἡ μεταφορά. οὐχ ὡς τοῦ ἡλίου ἐκλείψαντος, ἀλλ' ὡς ἀπειλοῦντος ἐκλείψειν, εἰ στρατηγήσει Κλέων. οἷον παρ' Ὁμήρῳ "δύσομαι εἰς ἀΐδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω." ἡλίου δὲ ἐγένετο κατά τινα τύχην ἔκλειψις Κλέωνος χειροτονουμένου.

578. ΔΥΣΒΟΥΛΙΑΝ] τὴν οὐκ ὀρθῶς βουλήν. ἀποτυχόντα φησὶ Ποσειδῶνα τῆς χώρας τὸ κακῶς βουλεύεσθαι ἐνσκῆψαι αὐτοῖς, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν παρασχεῖν τὸ κακῶς βουλεύεσθαι μὲν ἀποκλῖναι δὲ καλῶς. καὶ ἦν τοῦτο λεγόμενον ἐπιχώριον. Εὔπολις "ὦ πόλις, πόλις, ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς." ΑΛΛΩΣ. φασὶν ὅτι Ποσειδῶν ἡττηθεὶς τῇ Ἀθηνᾷ δυσβουλίαν ἐπέβαλεν Ἀθηναίοις, Ἀθηνᾶν δὲ τὰ βουλευόμενα καλῶς μεταβάλλειν.

580. ΑΥΤ' ΑΝ ΥΜΕΙΣ] ὅσα οἱ Ἀθηναῖοι κακῶς ἐβουλεύσαντο, δι' ὑπερβάλλουσαν εὐτυχίαν εἰς τὸ χρήσιμον ἀπέβαινε καὶ εἰς τὸ καλόν. αἰνίττεται δὲ εἰς Ἀθηνᾶν.

581. ΞΥΝΟΙΣΕΙ] λυσιτελήσει, ὠφελήσει. Gl. Br.

582. ΤΟΝ ΛΑΡΟΝ] ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος. καὶ ἐν Ἱππεῦσι "λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν." ταῦτα δὲ ἀπὸ τῶν προτέρων Νεφελῶν· τότε γὰρ ἔζη ὁ Κλέων, ἐπὶ δὲ τούτων τέθνηκε. καὶ γὰρ Εὔπολις μετὰ θάνατον Κλέωνος τὸν Μαρικᾶν ἐποίησεν. καὶ μὴν ὡς μετὰ θάνατον Κλέωνος φαίνεται γεγραφὼς τὸ δρᾶμα, ὅπου γε τοῦ Μαρικᾶ Εὐπόλιδος μέμνηται, ὃς ἐδιδάχθη καθ' Ὑπερβόλου μετὰ τὸν Κλέωνος θάνατον. ταῦτα δὲ ὡς ἔτι ζῶντος Κλέωνος λέγεται. δῆλον οὖν ὅτι κατὰ πολλοὺς τοὺς χρόνους διεσκεύασε τὸ δρᾶμα· καὶ ταῦτα μὲν οὐ πολλῷ ὕστερον, ἐν οἷς δὲ Εὐπόλιδος μέμνηται καὶ τῶν εἰς Ὑπέρβολον κωμῳδιῶν, πολλῷ.

585. ΞΥΝΟΙΣΕΤΑΙ] συνδραμεῖται. Gl. Br.

586. ΑΜΦΙ ΜΟΙ ΑΝΑΞ] ἡ ἀντῳδὴ αὕτη καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ καὶ στροφῇ κατά τε τὰ κῶλα καὶ τὰ μέτρα. μιμεῖται δὲ τῶν διθυράμβων τὰ προοίμια· συνεχῶς γὰρ χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει, διὸ καὶ ἀμφιάνακτας αὐτοὺς ἐκάλουν. ἔστι δὲ Τερπάνδρου "ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον." λείπει δὲ τὸ ἔσο ἢ τὸ χόρευσον ἤ τι τοιοῦτον. καὶ τὸ προοιμιάζεσθαι δὲ ἀμφιανακτίζειν ἔλεγον. εἰκότως δὲ μετὰ τὸν ἥλιον ἀνυμνοῦσι τὸν Ἀπόλλωνα· ὅτι δὲ ὁ αὐτός ἐστιν ἥλιος καὶ Ἀπόλλων, δῆλον. τὸ δὲ ΑΥΤΕ ἀντὶ τοῦ πάλιν· ὥσπερ γὰρ ἀναλαμβάνων πρὸς τὸ ἄνω λέγει ἀντίστροφον. ἔφαμεν γὰρ ἐν τοῖς χορικοῖς γίνεσθαι τὰς στροφὰς καὶ τὰς ἀντιστρόφους καὶ ἐπῳδούς, ἅ τινες καλοῦσιν ἐπιῤῥήματα. καὶ ἐνταῦθα οὖν τὴν ἀντίστροφον ἐπήγαγεν ὁ ποιητής,

ὥσπερ ἀναστρέφων ἐπὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς μέλος, ὅθενπερ ἐξετράπη εἰς τὸ ἐπίρρημα. ἀρξάμενος γὰρ ὑμνεῖν τοὺς θεοὺς καὶ παραγενόμενος μέχρι τοῦ ὅλου, ἐπήγαγε τὴν ἐκτροπήν, τουτέστι τὸ ἐπίρρημα, ἀπὸ τοῦ "ὦ σοφώτατοι θεαταί." οὔτε γὰρ ἡ διάνοια τοῖς πρυειρημένοις ἀκόλουθος, οὔτε τὸ μέτρον τοῦ λόγου. πάλιν οὖν ἐπαναστρέφων ἐπὶ τὸν ὕμνον τῇ τῶν θεῶν χρῆται ἐπαναστροφῇ. εἰ γοῦν τις τὰ ἐν μέσῳ ἅπαντα ἀφελὼν ἐπὶ ταῦτα ἔλθῃ, οὔτε ὁ λόγος οὔτε ὁ νοῦς ἐπιζητήσειεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ ἀκολουθία οὕτω φυλάττοιτο· τόν θ' ἱππονώμαν, ὃς ὑπερλάμπροις ἀκτῖσι· καὶ ἑξῆς, ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ. φησὶν οὖν, ἀλλά σου πάλιν ὦ Ἄπολλον ἕξομαι, καὶ τῶν σῶν ἐπαίνων. οὐ μὴν ἁπλῶς ἐπὶ τὴν ἀντίστροφον ἐλθὼν θεοῦ τινὸς ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ μετὰ τὸν Ἥλιον εὐθὺς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐπεί τινες τὸν Ἥλιον τὸν αὐτὸν εἶναί φασι τῷ Ἀπόλλωνι. ὅτι δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ὁ ποιητὴς κατακολουθῶν μετὰ τὸν Ἥλιον ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνος ἔρχεται ὕμνον, φανερὸν ποιεῖ αὐτὸς λέγων "ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ" τουτέστι πάλιν. οὐδαμοῦ γὰρ νῦν τοῦ Ἀπόλλωνος μέμνηται. τί οὖν ἔδει μνημονεῦσαι τοῦ αὖτε, εἰ μὴ τῆς προειρημένης διανοίας εἴχετο; τὸ δὲ μέτρον ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφή. ἔστι δὲ τὸ μέτρον καὶ ἡ ποσότης ὁμοία τῇ στροφῇ. ὡμοίωται δέ καὶ τὸ ἐπίρρημα καὶ τὸ ἀντεπίρρημα.

ΑΥΤΕ] πάλιν. ἤγουν ἔσο ἢ χόρευσον. *Gl. Victor.*

587. ΚΥΝΘΙΑΝ ΕΧΩΝ] περιφραστικῶς τὴν Κύνθον· ἔστι δὲ ὄρος Δήλου ἡ Κύνθος. τὸ δὲ ὑψικέρατα πέτραν ἐπῳδός ἐστι. τὸ αὐτὸ δὲ μέτρον τῷ μέλει τῷ πρώτῳ, καὶ ἑξῆς οὕτω. ἔστι δὲ παραγώγως ἀντὶ τοῦ ὑψηλήν. μεταπλασμὸς δέ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ὑψικέρατον.

589. Η Τ' ΕΦΕΣΟΥ] μετὰ τὸν Ἥλιον εὐθὺς ἡ Ἄρτεμις, ἧς ἡ Ἔφεσος * πάγχρυσον δὲ οἶκον λέγει τὸν πολυτελέστατον ναόν, ὃς ἦν εἷς τῶν ἑπτὰ θεαμάτων. *Junt. Victor.*

590. ΕΝ Ωι ΚΟΡΑΙ] ἔνθα σε αἱ παρθένοι Λυδῶν τιμῶσιν, ὦ Ἄρτεμι. ὅτι τῆς Λυδίας τὸ παλαιὸν ἡ Ἔφεσος.

596. (604. ed. Kuster.) ΣΥΝ ΠΕΥΚΑΙΣ] μετὰ δᾳδων, παρὰ τὸ Εὐριπίδειον "Διόνυσος, ὃς πεύκαισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα πηδᾷ χορεύων σὺν παρθένοις."[1]

ΣΕΛΑΓΕΙ] μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς χορεύει· διάπυρος γὰρ ὁ θεός, καὶ ὁ Ζεὺς διὰ πυρὸς τῇ Σεμέλῃ συνῆλθεν. οὐ γὰρ ἀργῶς τοῦτο παρέλαβεν ὁ ποιητής.

595. (605.) ΒΑΚΧΑΙΣ ΔΕΛΦΙΣΙ] ταῖς τὴν Δελφικὴν χώραν κατοικούσαις· κἀκεῖ γὰρ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος. * ΕΜΠΡΕΠΩΝ] διαπρέπων. *Gl. Victor.*

596. (606.) ΚΩΜΑΣΤΗΣ] ὅτι καὶ μεθύοντες βακχεύονται καὶ ὥσπερ ἐκμαίνονται. * τρυφῶν μετ' ᾠδῆς. *Gl. Victor.*

597. (607.) ΗΝΙΧ' ΗΜΕΙΣ] τὸ ἀντεπίρρημα τοῦτο ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐπιρρήματι· καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ στίχων ἐστὶ τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν εἴκοσι. ἐνταῦθα μέντοι ὁ ἐπὶ τῆς τετάρτης χώρας ἴαμβος ἐξέλιπεν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

598. ΞΥΝΤΥΧΟΥΣΑ] οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα τὸ συντυχοῦσα ἀντὶ τοῦ συναντήσασα, ὥς τινες οἴονται, συντάσσοντες πρὸς τοῦτο τὸ ἡμῖν· ἀλλὰ τὸ συντυχοῦσα λέγε ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην φανεῖσα καὶ εὑρεθεῖσα, συντάσσων τὸ ἡμῖν πρὸς τὸ ἐπέστειλεν. ἐντυγχάνει γὰρ τῷδε ὁ δεῖνα, λέγε· συντυγχάνει δὲ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην συμβαίνει. καὶ Θουκυδίδης, οὕτω ποι ξυντυχόν, ἤτοι συμβάν. οἱ δὲ ἄλλως λέγοντες ἁμαρτάνουσιν. *Schol. Br.*

599. (609.) ΠΡΩΤΑ ΜΕΝ ΧΑΙΡΕΙΝ] τὸν Κλέωνά φασιν ἀπὸ τῆς Πύλου καὶ Σφακτηρίας τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιστέλλοντα χαίρειν προθεῖναι· ὅπερ γέγονεν ἐν χρήσει. Πλάτων μέντοι ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπιστολῶν τὸ εὖ πράττειν προὔθηκεν, οἱ δὲ Πυθαγόρειοι τὸ ὑγιαίνειν. καὶ τό γε τριπλοῦν τρίγωνον, τὸ δι' ἀλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. ΑΛΛΩΣ. ἀρχαῖον ἦν ἔθος προτάσσειν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς χαίρειν. οὐ γάρ, ὥς τινες, Κλέων οὕτως πρῶτος ἐπέστειλεν Ἀθηναίοις ἐκ Σφακτηρίας.

604. ΦΩΣ ΣΕΛΗΝΑΙΗΣ] Ἀττικῶν ἐστὶ κτητικὰ λαμβάνειν ἀντὶ πρωτοτύπων, ὡς καὶ παρθενικὴ ἡ παρθένος. *Victor.*

605. (615.) ΑΛΛΑ Τ' ΕΥ ΔΡΑιΝ] καὶ εἰς ἄλλα φησὶν ἡμᾶς εὐεργετεῖν· οὐ παρατηρεῖν δὲ ὑμᾶς ἀκριβῶς τὰς κατὰ σελήνην ἡμέρας.

606. (616.) ΚΥΔΟΙΔΟΠΑιΝ] συνταράττειν. γίνεται δὲ ἐξ ἑκατέρου, ἐὰν μὲν διὰ τοῦ κ, παρὰ τὸ κυκᾷν, ἐὰν δὲ διὰ τοῦ δ, παρὰ τὸν κυδοιμόν. * ταράσσειν, ἀνατρέπειν. καὶ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τεταγμένον ἦν τὸν Δία τιμᾷν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς καθεξῆς. οὗτοι δὲ, ὅτε ἔδει τῷ Διὶ θύειν, τῷ Ποσειδῶνι ἔθυον, ὅτε δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἑτέρῳ θεῷ ἔθυον. καὶ διὰ τοῦτο λέγει τὸ κυδοιδοπᾷν. *Schol. Br.* κυδοιδοπᾷν γίνεται ἀπὸ τοῦ κύδος ἀρσενικῶς, ὃ

[1] παρθένοις σὺν Δελφίσιν *Hermannus.*

σημαίνει τὴν λοιδορίαν, καὶ τοῦ ὂψ ὀπὸς, ἡ φωνή. γίνεται οὖν κυδοπᾶν καὶ Ἀττικῷ διπλασιασμῷ μετὰ τῆς τοῦ ι προσθήκης κυδοιδοπᾶν. κύδος γὰρ ἀρσενικῶς τὴν λοιδορίαν, ἐξ οὗ καὶ τὸ κυδάζω τὸ λοιδορῶ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ "κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ." κῦδος δὲ οὐδετέρως ἡ δόξα, ἐξ οὗ καὶ κύδιστος ὁ ἐνδοξότατος. Victor.

608. (618.) ΨΕΥΣΘΩΣΙΝ] ἀποτύχωσιν, ἢ μὴ δέξωνται τὰς θυσίας εὐτάκτως.

609. (619.) ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΝ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ] διὰ γὰρ τὸ πλανᾶσθαι τὴν τάξιν τῶν ἡμερῶν ὑπερβαίνειν τὰς δεήσεις καὶ τὰς ἑορτὰς ἀνάγκη.

611. (621.) ΑΠΑΣΤΙΑΝ] ἀγευστίαν, παρὰ τὸ πάσασθαι. * νηστείαν, ἀσιτίαν. Gl. Br.

612. (622.) Μέμνων δὲ καὶ Σαρπηδὼν υἱοὶ ὄντες Διὸς, ἀποθανόντες ἐν Τροίᾳ, οὕτω παρὰ θεοῖς ἐτιμήθησαν τοῦ πατρὸς νομοθετήσαντος, ὡς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀπέθανον, ἐν πένθει καὶ νηστείᾳ τοὺς θεοὺς διάγειν κατ' ἔτος.

613. (623.) ΛΑΧΩΝ ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ] εἰς τὴν σύνοδον τῶν Ἀμφικτυόνων πεμφθῆναι εἰς τὴν Πυλαίαν. κατὰ πόλιν δ' ἔπεμπον τοὺς θύσοντας καὶ συνεδρεύσοντας· καὶ ἦσαν οἱ πεμπόμενοι πυλαγόραι καὶ ἱερομνήμονες. λέγουσι δὲ ὅτι Πυλάδης πρῶτος ἐκρίθη ἐπὶ τῷ Κλυταιμνήστρας φόνῳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοὔνομα σχεῖν τὸν τόπον. ἀπῄεσαν δὲ εἰς Δελφοὺς ἐπίσκοποι τῶν ἀναλισκομένων ἐν ταῖς θυσίαις. ἱερομνήμονας ἔπεμπον εἰς Πυλαίαν καὶ πυλαγόρας. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις "ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει ἥκειν φέροντάς φασι τοὺς πυλαγόρας, καὶ τὸν ἱερομνήμονα." καὶ εἰσὶν οἷον ἱεροὶ γραμματεῖς· μνήμονας γὰρ τούτους ἐκάλουν· "φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ᾖσιν ὁδαίων."

614. (624.) ΤΗΤΕΣ] ἐν τῷδε τῷ ἔτει. οἱ δὲ Δωριεῖς σατές φασιν. ὅθεν σατανίους πυροὺς τοὺς μὴ τελεσφοροῦντας, ἀλλὰ πρὸ ὥρας θεριζομένους. Junt. Victor.

ΤΗΤΕΣ ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΕΙΝ] ἐξέπεμπον γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι εἰς Δελφοὺς ἱερομνήμονας, οἳ πρὸ πυλαγόρου προεστήκεσαν τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ. οὐδεὶς δ' ἱστόρησε κατ' ἐκεῖνον τὸν ἐνιαυτὸν ἱερομνήμονα εἶναι τὸν Ὑπέρβολον· οὐδέπω γὰρ διέπρεπε Κλέωνος ἔτι ζῶντος. * Πυλαγόραι οἱ προεστῶτες τῆς πυλαίας· πυλαία δέ ἐστιν ἡ εἰς πύλας, τὰς Θερμοπύλας, γινομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. Gl. Victor.

615. (625.) ΜΑΛΛΟΝ ΓΑΡ ΟΥΤΩΣ ΕΙΣΕΤΑΙ] τότε γὰρ μαθήσεται ὅτι καλόν ἐστι ζῆν αὐτὸν ὡς πρότερον, καὶ ὡς ἀνάξιος ἦν.

617. (627.) ΜΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΝΟΗΝ] ὑποχωρήσαντος τοῦ χοροῦ εἰσίασιν αὖθις οἱ ὑποκριταί. ἔστιν οὖν ἡ παροῦσα εἴσθεσις τῆς διπλῆς ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ογ', ὧν τελευταῖος "οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον." ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. δυσφορεῖ δὲ Σωκράτης ἐπὶ τῇ τοῦ Στρεψιάδου ἀμαθίᾳ. ἐντεῦθεν δέ φασι τὸν Ἀριστοφάνη χαριζόμενον τοῖς περὶ Ἄνυτον καὶ Μέλητον γεγραφέναι τὸ δρᾶμα, διαβάλλοντα εἰς ἀθεΐαν τὸν Σωκράτη διὰ τῆς πολυμαθίας· καὶ τοὺς φιλοσόφους ἁπλοϊκῶς διαβάλλειν. ἐπεὶ καὶ οὕτω προεῖπε μὴ ἡγεῖσθαι θεοὺς πλὴν τὸ Χάος καὶ τὴν Ἀναπνοὴν καὶ τὸν Ἀέρα. * ἀναπνοὴν λέγει τὴν τοῦ ἀέρος ἀνάπνευσιν, ἣν ἀναπνέουσιν ἄνθρωποι· χάος δὲ τὸν τόπον ἐν ᾧ ὁ ἀήρ. Gl. Br.

619. (629.) ΣΚΑΙΟΝ] σκαιοὺς τοὺς ἀμαθεῖς καὶ δυσπαρακολουθήτους ἔλεγον, ἢ τοὺς μωρούς, ἀπὸ τῆς σκαιᾶς. * ΑΠΟΡΟΝ] ἀφυῆ. ΣΚΑΙΟΝ] ἀπαίδευτον, φαυλόνουν. Gl. Br.

620. (630.) ΣΚΑΛΑΘΥΡΜΑΤΙ ΑΤΤΑ] σκαλεύματα σμικρὰ, καὶ λεπτὰ παντάπασι νοήματα καὶ μαθήματα, σκαριφήματα. ἔγκειται δὲ καὶ τὸ ἄθυρμα, οἱονεὶ παίγνια, καὶ οὐδὲν ἀξιόπιστα. ἐκ τούτου δὲ διαβάλλει Σωκράτη, ὡς εὐτελῆ εἰσὶν ἃ διδάσκει, καὶ οὐδενὸς ἄξια λόγου. * μικρὰ καὶ εὐτελῆ παίγνια. Gl. Br.

623. (633.) ΕΞΕΙ] ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. ἔστιν εἴω τὸ πορεύομαι, οὗ παράγωγον εἶμι. ὁ παρατατικὸς εἶν εἶς εἶ. καὶ ὥσπερ ἐν τοῖς εἰς ω τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ὁριστικοῦ παρατατικοῦ δεύτερόν ἐστι προστακτικόν, οὕτω καὶ ἐν τοῖς εἰς μι σχηματίζουσιν οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, οἷον ἵστη μετὰ κῦμα ἀντὶ τοῦ ἵσταθι. Ἀριστοφάνης "καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πετρῶν" ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπληθι. οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ εἶ τρίτου προσώπου τοῦ ὁριστικοῦ παρατατικοῦ ἐν συνθέσει ἔξει προστακτικόν. ἢ ἀπὸ τοῦ εἴω, οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἴον ἴες ἴε, καὶ μετὰ τῆς ἐξ ἔξιε, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν ἔξει. ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν προθέσεων, μέτει καὶ δίει, πλὴν τοῦ πάρει καὶ σύνει· ἐνταῦθα γὰρ αἱ προθέσεις τῷ εἶ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις συνδοιάζονται.

ΤΟΝ ΑΣΚΑΝΤΗΝ] σκίμποδα. δίφρου τι εἶδος· ἢ τὸν κράβατον. * τὸν σκάμνον, τὸν σκίμποδα. Gl. Br.

628. (638.) ΠΟΤΕΡΑ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ] καλῶς διέστησεν. οὐ γὰρ εἴ τι μέτρον ἐστὶν, ἤδη καὶ ἔπος· εἴ τι δὲ ἔπος, ἤδη πάντως καὶ ῥυθμὸς καὶ μέτρον. σημειω-

τέον δ' ὅτι καὶ ταῦτα τῶν κυκλικῶν μαθημάτων, καὶ ὅτι πατὴρ μέτρου ῥυθμὸς, καὶ ὅτι ἀρχαία ἡ τῶν μέτρων καὶ ῥυθμῶν διδασκαλία. διαφέρει δὲ μέτρον καὶ ῥυθμός.

629. (639.) ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΤΡΩΝ] λείπει τὸ θέλω μαθεῖν. διαβολὴ δὲ τὸ πᾶν, ὅτι τὰ μὴ οἰκεῖα τῇ τέχνῃ ἐπαγγέλλεται διδάσκειν· οὔτε γὰρ ποιητής ἐστιν οὔτε μουσικός. ὡς ἄγροικος δὲ ὁ πρεσβύτης ἀπεκρίνατο περὶ τῶν γεωργικῶν δεξάμενος. * ἀκούσας περὶ μέτρων ὁ Στρεψιάδης, τὸ δημοτικὸν μέτρον, ᾧ μετροῦσι τὰ σπέρματα, σκαιῶς ὑπείληφεν, διὸ περὶ μέτρων, φησὶν, ἔγωγε. καὶ ἐκ τούτου διαβάλλει τὸν Σωκράτην, ὅτι τὰ μὴ οἰκεῖα τῇ τέχνῃ ἐπαγγέλλεται διδάσκειν· οὔτε γὰρ ποιητὴς ἦν οὔτε μουσοποιός. *Schol. D.*

630. (640.) ΑΛΦΙΤΑΜΟΙΒΟΥ] τοῦ ἀντικαταλλάσσοντος καὶ πιπράσκοντος ἄλφιτα. ἢ τοῦ ἀμείβοντος ἀντὶ ἀργυρίου ἄλφιτα. οὕτω καὶ ἀργυραμοιβοὶ οἱ ἀντὶ ἀργυρίου κέρματα ἀμείβοντες.

ΠΑΡΕΚΟΠΗΝ] ἐζημιώθην. ἀντὶ τοῦ ἐπλάνησέ με τῇ μέτρων ποσότητι δύο χοίνικας. * ἠπατήθην. *Gl. Victor.*

631. (641) ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ ΜΕΤΡΟΝ] διαβάλλει Σωκράτη· οὐ γὰρ ποιητικὴν ἢ μουσικὴν ἐπηγγέλλετο διδάσκειν. ὁ δὲ τὰ προσόντα μὴ λέγων, χαριζόμενος δὲ τὰ μὴ προσόντα, ἀμφοτέρων ἐκεῖνος ἀποστερεῖται, ὁ τοὺς λόγους ἀμφοτέρων ἀποφαίνων ἀλλοτρίους καὶ ἀπείρους.

633. (643.) ΗΜΙΕΚΤΕΟΥ] τοῦ τετραχοινίκου. ὁ γὰρ μέδιμνος χοίνικας ἔχει μη'· τούτων τὸ ἕκτον ὀκτώ, τὸ ἥμισυ τοῦ ἕκτου (τουτέστι τῶν ὀκτώ) τὰ τέσσαρα. ὃ καλεῖται τετράμετρον. ὁ οὖν ἡμίεκτος τέσσαρας ἔχει χοίνικας. ἔπαιξε δὲ πάλιν εἰπὼν "οὐδὲν κάλλιον ἡγοῦμαι ἡμιεκτέου μέτρου" τουτέστι τεσσάρων χοινίκων. τούτου οὖν τὸ ἕκτον ἐστὶν ὀκτὼ χοίνικες. τὸ δὲ ἡμίεκτον, τουτέστι τὸ δωδέκατον τῶν ὀκτὼ πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα, χοίνικες τέσσαρες. παρατηρητέον δὲ ὅτι διὰ τοῦ ε δεῖ γράφειν ἡμιεκτέου, οὐ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν διὰ διφθόγγου, ἡμιεκταίου.

634. (644.) ΠΕΡΙΔΟΥ ΝΥΝ ΕΜΟΙ] ἀντὶ τοῦ συνθήκας ποίησον, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν "δεῦρό γε νῦν τρίποδος περιδώμεθα." γίνεται δὲ οὕτω· δίδημι τὸ δεσμεύω, ὁ μέλλων διδήσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδην, μέσος ἐδέμην ἔδεσο καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ἔδεο καὶ ἔδου, καὶ τὸ προστακτικὸν δοῦ καὶ περίδου. καὶ Ὅμηρος "δίδει μόσχοισι λύγοισιν." ὡς ἄγροικος δὲ πάλιν ὁ πρεσβύτης ἀπεκρίνατο· ὁ μὲν γὰρ τὸ τῶν ποιημάτων ἔλεγε μέτρον, ὁ δὲ ὡς ἐπὶ τῶν γεωργικῶν ἐδέξατο.

635. (645.) ΕΙ ΜΗ ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΟΝ] πρὸς τὸ τετράμετρον ἀπήντησε. τὸ ἡμιεκτέον μέτρον ἐστὶ τέσσαρα, ὡς πλεονάκις ἴσως τοῦ δέοντος εἴρηται.

637. (647.) ΤΑΧΥ Δ' ΑΝ] ἐν εἰρωνείᾳ. λέγει δὲ εἰς τὸ κιθαρίζειν. ταχὺ δυνηθείης, φησὶ, αἰσθάνεσθαι καὶ μεταλαμβάνειν τὸ κιθαρίζειν.

639. (649.) ΚΟΜΨΟΝ] ἀντὶ τοῦ πιθανὸν καὶ εὔχαριν ἐν συνόδῳ καὶ τῇ πρὸς ἑτέρους κοινωνίᾳ. πιθανὸν καὶ ἀστεῖον φαίνεσθαι τοῖς συνοῦσιν. * πιθανὸν καὶ ἡδύν. *Gl. Br.*

640. ΕΠΑΙΕΙΝ] αἰσθάνεσθαι. *Gl. Br.*

641. (651.) ΚΑΤΕΝΟΠΛΙΟΝ] εἶδος ῥυθμοῦ πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ· ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον τι ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικὸν, ὃς δέχεται πάντας τοὺς δισυλλάβους πόδας. οἱ δὲ ἐνόπλιον τὸν ἀμφίμακρον, ὃς καὶ Κρητικὸς καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰς τοὺς Κούρητας ἀναγομένου μέλους· τούτῳ γὰρ τῷ μέτρῳ προσωρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. καλεῖται δὲ ἐνόπλιον κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται ζήτει τίνες. ἴσως δὲ λείπει τὸ οἱ αὐληταί. * [κατενόπλιος ὁ μετὰ δύο δακτύλους ἔχων σπονδεῖον κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν, οἷον "ὣς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ." λέγοιτο δ' ἂν ἴσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρέπειν μὲν ῥυθμὸν τοιοῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινουμένοις μετὰ συντονίας, ἐπὶ πλέον δὲ τοῖς μεθ' ὅπλων σεμνῶς πηδῶσι καὶ πυῤῥιχίζουσι. *Junt. Victor.*

ΚΑΤΑ ΔΑΚΤΥΛΟΝ] ἀριθμητικόν ἐστι μέτρον. ἔστι δὲ ῥυθμὸς κρούματος εἶδος κατὰ δάκτυλον, ᾧ χρῶνται οἱ αὐληταί. ὁ κατὰ δάκτυλον ῥυθμός ἐστιν ὁ ἐν ἴσῳ λόγος· ὁ δὲ ἐνόπλιος, ὁ καὶ προσοδιακὸς καλούμενος ὑπό τινων, σύγκειται ἐκ σπονδείου καὶ πυῤῥιχίου καὶ τροχαίου καὶ ἰάμβου. συνεμπίπτει δὲ οὗτος ἤτοι τριποδίᾳ ἀναπαιστικῇ ἢ βάσεσι δυσίν, ἀναπαιστικῇ καὶ Ἰωνικῇ.

643. (653.) ΤΙΣ ΑΛΛΟΣ] τὴν παρατροπὴν ἐατέον μεταξὺ τοῖν δυοῖν, ὡς ἐν τοῖς πλείστοις σχεδὸν φέρεται. ὁ πρότερος Σωκράτους· "τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουὶ τοῦ δακτύλου;" καὶ τάχα εἴη λέγων τῷ γέροντι· ἕτερόν τινα εἶναι δάκτυλον νομίζεις ἢ τοῦτον; δεικνὺς αὐτῷ ἕνα τῶν δακτύλων τῶν αὐτοῦ. ὅταν γὰρ περὶ ῥυθμῶν, οὐ περὶ τούτου τοῦ δακτύλου φησὶν ἀλλὰ περὶ ἑτέρου. ὡς γὰρ ἄγροικος καὶ οὗτος ἐρεῖ οὐδὲν ἧττον δείξειν τὸν μέσον δάκτυλον ἀσελγαινόμενος. ἐὰν δὲ περιαίρηται, ἀμφότεροι ἔσονται τοῦ γέροντος ἀσυνδέτως εἰρημένοι. ΑΛΛΩΣ. δεικνύει τὸν μέσον δάκτυλον αἰσχρῶς. οὐδεὶς φήσει ὡς ἔστιν ἄλλος ἀντὶ τούτου τοῦ δακτύλου· καὶ γὰρ παιδίῳ μοι ὄντι πάλαι

ὁ αὐτὸς ἦν, καὶ νῦν δὲ γεγηρακότι. * ΤΟΥΤΟΥΙ] τὴν πόστην αὐτοῦ ἔδειξε. *Gl. Victor.*

645. ΑΓΡΕΙΟΣ] ἄγροικος. *Gl. Victor.* Ω ΟΖΥΡΕ] ὀζυρὸς καὶ οἰζυρὸς ὁ ταλαίπωρος καὶ ἄθλιος, καὶ οἰζὼ ἡ ταλαιπωρία. *Schol. LB.* Ω 'ΖΥΡΕ] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἴ θρηνητικοῦ μορίου καὶ ἐπιῤῥήματος γίνεται ῥῆμα αἰάζω τὸ θρηνῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ αἴας, καὶ αἰανὸς ὁ σκοτεινός, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ οἴ θρηνητικοῦ ἐπιῤῥήματος γίνεται μὲν τὸ οἰμώζω, καὶ ἐξ αὐτοῦ οἰμωγὴ ὁ θρῆνος, γίνεται δὲ καὶ τὸ οἴζω, ὃ σημαίνει τὸ θρηνῶ, κατὰ δὲ διάλυσιν καὶ μεταπλασμὸν ὀϊζύω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀϊζυρὸς καὶ ὀϊζύς. *Victor.*

651. (661.) ΚΥΩΝ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ] ἔπαιξε τὸν ἀλεκτρυόνα ὡς τετράπουν καταριθμήσας. καὶ ταῦτα δὲ γελοίου χάριν παρείληπται. ἢ καὶ πρὸς τὴν ἀθεότητα Σωκράτους, ὅτι κατ' αὐτῶν ὄμνυσιν.

653. (663.) ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΟΝ] οὐκ ἂν ἄλλως λέγοιτο τοῦτο, εἰ μὴ ἐν ἔθει ἦν τότε καὶ τὴν θήλειαν ἀλεκτρυόνα λέγειν. σαφὲς δὲ γίνεται ἐν Ἀμφιαράῳ "γύναι, τί τὸ ψοφῆσάν ἐστιν; ἡ ἀλεκτρυὼν τὴν κύλικα καταβέβληκεν. οἰμώξουσά γε." καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Δαιδάλῳ "ἐνίοτε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων" καὶ "ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις. ὁ δὲ παῖς ἔνδον τὰς ἀλεκτρυόνας σοβεῖ." οἱ Ἀττικοὶ δὲ οὕτω καὶ τὰς θηλείας ἐκάλουν καὶ Θεόπομπος. λέγουσι δ' αὐτὴν καὶ ἀλεκτρύαιναν.

657. (667.) ΝΗ ΤΟΝ ΑΕΡΑ] μιμεῖται καὶ αὐτὸς τοὺς φιλοσόφους, καὶ κατὰ τοῦ ἀέρος ὄμνυσιν.

663. (673.) ΩΣΠΕΡ ΚΑΙ ΚΛΕΩΝΥΜΟΝ] σύ, φησί, τὴν κάρδοπον καλεῖς ἀρσενικῶς, δέον θηλυκῶς, ὥσπερ Κλεώνυμον ἄῤῥενα καλοῦσί τινες, οὐδὲν διαφέροντα τῇ αἰσχύνῃ τῶν γυναικῶν. * ἢ πρὸς τὸ φράσον στίξον καὶ τὸ λοιπὸν κατ' ἐρώτησιν λέγε· ἢ τὸ ὅλον ἓν ἔστω. *Schol. Cant.* 1.

664. (674.) ΤΑΥΤΟΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΣΟΙ] οἷον τὸ αὐτὸ γένος. σημαίνει δὲ τὴν κατάληξιν. ὅ ἐστι, δοκεῖ σοι ὁμοιοκατάληκτον εἶναι. ἅμα δὲ καὶ ὡς γυναικώδη σκώπτει τὸν Κλεώνυμον, καὶ ὡς ἀδηφάγον διασύρει, τῷ ἀλφίτων δεκτικῷ λέγων ὅμοιον. τῶν πολιτευομένων δὲ εἷς ἦν, καὶ ὡς γυναικιζόμενον αὐτὸν οἱ ποιηταὶ διαβάλλουσιν.

666. (676.) ΑΛΛ' ΕΝ ΘΥΕΙΑι] ἀδηφαγίας ὑπερβολή. ὡς πένητα δὲ καὶ παράσιτον διαβάλλει αὐτὸν καὶ ἀποροῦντα μάκτρας. μάκτρα δὲ ἡ [μικρὰ] θυεία, ἡ δὲ κάρδοπος μεγάλη. ἀδηφαγίας δὲ ἔχει διαβολὴν κατὰ τοῦ Κλεωνύμου· τρόπον γὰρ μάκτρας ἔνδον ὁ Κλεώνυμος.
Arist. Schol.

668. (678.) ΤΗΝ ΣΩΣΤΡΑΤΗΝ] πάλιν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς σκώπτει τὸν Σώστρατον, Σωστράτην εἰπών, διότι λίαν ἀσελγὴς ἦν καὶ θηλυδρίας. *Junt. Victor.*

670. (680.) ΚΑΡΔΟΠΗ, ΚΛΕΩΝΥΜΗ] τοῦτον ἤδη ὡς κίναιδον διασύρει, ἐπεὶ ῥίψασπις καὶ δειλός. ἐν ἐρωτήσει δὲ ὁ λόγος, καὶ λείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ἐκεῖνο δ' ἦν ὀρθῶς ὡς καρδόπη καὶ Κλεωνύμη λέγειν. ὅμοιον δὲ ἦν τὸ λέγειν καρδόπην ὡς Κλεωνύμην.

678. ΟΥΚ ΑΡΡΕΝ' ΕΝ ΥΜΙΝ ΕΣΤΙΝ] οὐκ ἄῤῥενα ταῦτα ὑμεῖς ἡγεῖσθε. *Gl. E.*

681. (691.) ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΝ 'ΑΜΥΝΙΑΝ] πρὸς τὴν κατάληξιν τοῦ ὀνόματος ἔπαιξε, καὶ εἰς διαβολὴν τοῦ ἀνδρός. ἐνταῦθα μὲν εἰς δειλίαν μόνον καὶ μαλακίαν. Κρατῖνος δὲ ἐν Σεριφίοις ὡς ἀλαζόνα καὶ κόλακα καὶ συκοφάντην, Εὔπολις δὲ ὡς παραπρεσβευτήν, ὅπερ καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶ φαίνεται.

684. (694.) ΚΑΤΑΚΛΙΝΕΙΣ] τοῦτο κοινόν· τὸ γὰρ κατακλιθεὶς Ἀττικόν. * Ἰωνικῶς δὲ κατακλινθείς. *Junt.*

685. (695.) ΕΚΦΡΟΝΤΙΣΟΝ ΤΙ] ἀντὶ τοῦ σκέψαι καὶ διανοήθητι περὶ τῶν ἰδίᾳ σοι συμφερόντων πραγμάτων.

686. (696.) ΜΗ ΔΗΘ' ΙΚΕΤΕΥΩ] παρεπιγραφή· ποιήσει γὰρ τὸ προσταχθέν. εἶτα καταβρωθεὶς ἀρνηθήσεται.

688. (698.) ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΠΑΡΑ ΤΑΥΤ' ΑΛΛΑ] εἰ μὴ ἐπὶ τοῦ ἀσκάντου σκέψῃ. τοῦτο, φησί, πάντως δέδοκται. οὐκ ἀνίημί σε ἑλόντα ποιῆσαί τι.

689. (699.) ΤΗΜΕΡΑ] ὡς ἐν Ὁλκάσιν "ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσῃ τήμερα;" τήμερος ὁ σημερινός. καὶ ἔστι τεταγμένος ἐπὶ σώματος, τὸ δὲ τήμερον ἐπὶ χρόνου λέγεται.

690. (700.) ΦΡΟΝΤΙΖΕ ΔΗ ΚΑΙ ΔΙΑΘΡΕΙ] ἐκάθισεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀσκάντου. τὸ δὲ δὴ ἰσοδυναμεῖ τῷ νῦν. ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία ἐκ στίχων καὶ κώλων δύο πρὸς τοῖς εἴκοσιν, ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἐκ διιάμβου καὶ χοριάμβου, τὸ δεύτερον δίμετρον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου, τὸ τρίτον ἰαμβικὸν πενθημιμερές, τὸ τέταρτον ἐκ διιάμβου καὶ χοριάμβου τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ πέμπτον ἐκ διιάμβου καὶ τροχαίου ταυτοπαθές, τὸ ἕκτον τρίμετρον ἐκ διιάμβων καὶ κατὰ τὸ μέσον τροχαίου, τὸ ἕβδομον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ὄγδοον δίμετρον ἀντισπαστικὸν βραχυκατάληκτον, ἢ ἐκ δυοῖν βακχείοιν ἀκατάληκτον. τὰ ἑξῆς δύο ἰαμβικὰ τρίμετρα. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἀναπαιστικὰ δίμετρα καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον, πλὴν τοῦ πεντεκαιδεκάτου, μονομέτρου ὄντος. ὁμοίως καὶ τοῦ ἑπτακαιδεκάτου καὶ εἰκοστοῦ πρώτου (ἀναπαιστικαὶ γὰρ βάσεις) καὶ τοῦ τελευταίου ἀνα-

παιστικοῦ μὲν ὄντος ἐφθημιμεροῦς, παροιμιακοῦ δὲ, ὡς πολλάκις εἴρηται, καλουμένου. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πολυσχημάτιστα. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ὡς ἐν τοῖς προφθᾶσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὰς ἐκθέσεις τῶν διπλῶν οὐκ ἀεὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐκφέρουσιν, ἀλλὰ καὶ δι' ἑτέρου· ἔστι δ' ὅτε καὶ διὰ διαφόρων, ὡς κἀνταῦθα.

691. (701.) ΠΑΝΤΑ ΤΡΟΠΟΝ] τουτέστιν, ἐπὶ πολλὰ τὴν διάνοιάν σου στρέφε.

692. (702.) ΣΤΡΟΒΕΙ] ἀνάκρινε καὶ δοκίμαζε. περίφερε τῇδε κἀκεῖσε ἐπὶ πολλά, πυκνόν τι καὶ συνετὸν ποιήσας καὶ φρόνιμον σκεψάμενος.

ΠΥΚΝΩΣΑΣ] συναγαγὼν πάντα τὸν νοῦν σου. *Gl. E.*

693. (703.) ΕΙΣ ΑΠΟΡΟΝ ΠΕΣΗιΣ] ἐπειδὰν δέ, φησίν, εἴς τι ἄπορον πέσῃς, ταχὺ ἐπ' ἄλλο νόημα φρενὸς πήδα. ἄπορον δὲ, οὗ πόρον καὶ λύσιν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. καθάπτεται δὲ τοῦ Σωκράτους ὡς καὶ αὐτοῦ ἐπὶ ταῖς ζητήσεσιν οὕτω ποιοῦντος· ὅταν γὰρ στενοχωρῆται καὶ ἀπορῇ, μεθίσταται εἰς ἕτερον. ὁ γὰρ ὑποτιθέμενος ἄλλῳ δηλονότι αὐτὸς ἐν πείρᾳ γενόμενος τῶν ὅσα λέγει ὑποτίθεται.

697. (706.) ΙΑΤΤΑΤΑΙ] καταπονούμενος ὑπὸ τῶν κόρεων στενάζει ὁ Στρεψιάδης. ἔστι δὲ παρεπιγραφή· κατακλιθεὶς γὰρ καὶ μὴ δυνάμενος ὑπενεγκεῖν παρεκάλει.

700. (709.) ΟΙ ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ] ἴσως αὐτοῖς ἐπέκειντο κατ' ἐκεῖνο καιροῦ οἱ Κορίνθιοι. παρονομάζει δὲ παίζων ἅμα μὲν πρὸς τὸ κόρεων, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸν πόλεμον, ὅτι ἐχθροὶ ἦσαν Ἀθηναίων οἱ Κορίνθιοι. * δέον οἱ κόρεις εἰπεῖν, Κορίνθιοι εἶπεν, ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Κορίνθιοι κατ' ἐκεῖνο καιροῦ πόλεμον εἶχον, καὶ οἱ Κορίνθιοι τὰ τῆς Ἀττικῆς ἐδῄουν. *Schol. Br.*

702. (711.) ΨΥΧΗΝ ΕΚΠΙΝΟΥΣΙΝ] ἰστέον ὅτι τρεῖς ψυχάς φασι, τὴν αὐξητικήν, ἥτις ἐστὶ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀλόγων ζώων καὶ τῶν φυτῶν· τὸ αἷμα, ὅπερ ἐστὶ μόνων τῶν ζώων· καὶ τὴν λογικήν, ἥτις ἐστὶ μόνων τῶν ἀνθρώπων. *Junt.* αἷμα. *Gl. Br.*

709. (717.) ΦΡΟΥΔΗ Δ' ΕΜΒΑΣ] μέχρι τοῦ εὐτελοῦς κτήματος. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ὑπολελύσθαι τὰς ἐμβάδας, ὅτε ἀπεδύετο μέλλων εἰσιέναι εἰς τὸ φροντιστήριον. * ΑΛΛΩΣ. οὐκ εἶπεν ὄπισθεν ὅτι τὰς ἐμβάδας ὑπελύσατο ὁ Στρεψιάδης, ὅτε εἰσῄει τὸ ὑπὲρ γῆν ἐκεῖνο φροντιστήριον, ἀλλὰ μόνον ὅτι ἐξεδύσατο τὸ ἱμάτιον. καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ τὸ γεγονὸς μὲν τότε παρῆκε, νῦν δὲ λέγει, τουτέστι τὸ ὑπολύσασθαι τὰς ἐμβάδας, ὃ δὲ ἐκεῖ εἶπεν, ἤγουν τὸ ἀποδύσασθαι τὸ ἱμάτιον, νῦν οὐ λέγει. *Junt.*

711. (719.) ΦΡΟΥΡΑΣ ΑιΔΩΝ] οἱ φρουροῦντες ἐν τῷ πολέμῳ διὰ τὸ παραμυθεῖσθαι αὐτῶν τὴν ἀγρυπνίαν ᾖδον. καὶ οὕτως ἦν λεγόμενον ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων, φρουρᾶς ᾄδειν. ΑΛΛΩΣ. ἐκ τοῦ παρεπομένου τοῖς φρουροῖς· εἰώθασι γὰρ ἑαυτοῖς ᾄδειν ἀποπερισπῶντες τὸν ὕπνον. φρουρᾶς ᾄδων, οἷον διαγρυπνῶν τὴν φρουράν. παρὰ δὲ τὴν λέξιν τὴν φρούδη τοῦτο πεποίηκε. δισσὴ δὲ ἡ γραφή. φρουρὸς ᾄδων ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ᾄδων φρουρός. τὸ δὲ φρουρᾶς ᾄδων[1] ἀντὶ τοῦ φυλάττων, ἐπεὶ φύλακες ἦσαν τῶν τοῦ φροντιστηρίου θυρῶν. * ΑΛΛΩΣ. τὸ φρουρᾶς ᾄδειν παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων καὶ φροντιζόντων πάνυ λεγομένη. οἱ γὰρ ἐπιτραπέντες ἐν νυκτί τινα φυλακὴν ᾄδουσιν, ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ ὕπνου καταμαλθακισθέντες ἐκλίπωσιν ὃ φυλάσσουσιν. εἰκότως δ' ἐνταῦθα ἡ παροιμία ἐλήφθη· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενος οὐκ ἐκοιμᾶτο ἀλλ' ἐφρόντιζεν. ἀστείως δὲ πάνυ καὶ τὸ φροῦδος εἴρηκεν ὁ ποιητής, ἐκ τῶν δύο λέξεων συνθήκης, τοῦ φρουρᾶς καὶ τοῦ ᾄδων, σχηματίσας αὐτό. *Junt.* ἕνεκα. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων. *Gl. Br.*

716. (724.) ΑΠΟΛΩΛ' ΑΡΤΙΩΣ] ὑπὸ τῶν κόρεων δηλονότι. ἐπειδὴ Σωκράτης εἶπεν ἀπολεῖ, ὅ ἐστι μέλλεις ἀπολέσθαι, αὐτὸς λέγει ὅτι ἀπόλωλ' ἤδη.

717. (725.) ΠΕΡΙΚΑΛΥΠΤΕΑ] δεῖ σε, φησί, καλύψασθαι καὶ σκέψασθαι. ἐπεὶ οἱ εἰστείνοντες τὸν ὀφθαλμὸν ἀποπλανῶνται τὴν γνώμην.

719. (727.) ΚΑΠΑΙΟΛΗΜ'] ἀπαιόλημα γίνεται ἀπὸ τοῦ αἰόλλω, ὃ δηλοῖ τὸ ταχέως καὶ δίκην ἀέλλης κινῶ· ἀφ' οὗ Ὅμηρος αἰολοπώλους τοὺς Φρύγας καλεῖ, ἤγουν ταχυΐππους, ἢ ποικίλως ἱππαζομένους. *Junt.* ἀπάτη καὶ πανουργία. *Gl. Br.* ΚΑΠΑΙΟΛΗΜΑ] αἴολος ποικίλος ἢ εὐκίνητος, ἀπὸ τοῦ αἰολεῖν, ὅ ἐστι κινεῖν. *Gl. Victor.*

720. (728.) ΑΡΝΑΚΙΔΩΝ] ἀρνακὶς λέγεται τὸ τοῦ ἀρνὸς κώδιον. ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ ἀρνεῖσθαι. δέον εἰπεῖν τίς ἄν μοι περιβάλοι ἐξ ἀρνακίδων σισύραν, ἔπαιξε παρ ὀνομάσας ἀπὸ τῶν ἀρνῶν καὶ τοῦ ἀρνεῖσθαι τὸ ἐξ ἀρνακίδων. τὸ δὲ ἀποστερητίδα ἅμα μὲν καὶ πρὸς τὸ ἀπὸ τοῦ ἀποστερεῖν τοὺς δανειστάς, ἅμα δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ περιβόλαιον. * ἀρνακὶς, τὸ τοῦ ἀρνὸς κώδιον. παίζει δὲ ἐνταῦθα, γνώμην ἐξ ἀρνακίδων εἰπὼν ἀποστερητίδα, ἤγουν γνώμην ἐξ ἀρνήσεως καὶ ἀποστερήσεως. ὤφειλε δὲ εἰπεῖν· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι καὶ ἐπιθήσει σκέπασμα ἐξ ἀρνακίδων, ὡς ἂν γνώ-

[1] ἰδὼν *Suidas.*

μην εὕροιμι ἀποστερητικήν; ὁ δὲ παίξας οὕτως ἐξήνεγκεν. *Schol. Br.*

723. (731.) ΕΧΕΙΣ ΤΙ] ἐπειδὴ προεῖπεν αὐτῷ, ἀναρτήσας τὴν φροντίδα, ὡς ἐπὶ ὀρνιθοθήρου εἶπε τὸ ἔχεις. ὡς ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἤτοι ὄρνιν ἢ ἰχθῦν, εἶπε τὸ ἔχεις τι· ἀναρτῆσαι γὰρ αὐτῷ ἐκέλευσε τὴν διάνοιαν καὶ τὴν φροντίδα. ΑΛΛΩΣ. χαριέντως τὸ ἔχεις τι, τῇ τῶν ἀγρευτῶν λέξει χρώμενος· τοῖς γὰρ ἁλιεῦσιν ἢ ὀρνιθαγρευταῖς οὕτω φασὶν, ἔχεις τι.

724. (732.) Η ΤΟ ΠΕΟΣ] παρεπιγραφή· δεῖ γὰρ αὐτὸν καθέζεσθαι ἔχοντα τὸ αἰδοῖον, καὶ μιμεῖσθαι τὸν δερμύλλοντα ἑαυτόν.

725. (733.) ΤΙ ΦΡΟΝΤΙΕΙΣ] φροντίζω, τὸ φροντίδα ἔχω, κοινῶς μὲν γενικῇ συντάσσεται, Ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ, βολβοὺς ζητεῖτε; μὴ τοῦτο φροντίζετε. *Junt.*

727. (735.) ΑΥΤΟΣ Ο ΤΙ ΒΟΥΛΕΙ] διαβάλλει αὐτὸν ὡς μὴ παρέχοντα εὕρημα τοῖς μαθηταῖς.

730. (738.) ΣΧΑΣΑΣ] κατασπάσας, στήσας ἀτρεμήσας. καὶ Πίνδαρος "κώπην σχάσας" ἀντὶ τοῦ ἀτρεμήσας. ἔνιοι δὲ σχάσας ἀντὶ τοῦ ἁπλώσας. * ὄπισθεν μὲν ἔλεγε παθητικῶς σχασάμενος, νῦν δὲ σχάσας. ἔοικε δὲ ἀμφότερα ἐν χρήσει. ἔστι δὲ καὶ σχάζειν τὸ τέμνειν τὴν φλέβα, ὡς Ξενοφῶν "σχάζει τὴν παρὰ τῷ σφυρῷ[1] φλέβα." *Schol. Cant.* 3.

731. (739.) ΛΕΠΤΗΝ] ἀκριβῆ. ἔνθεν καὶ λεπτολόγος ἔρευνα.

732. (740.) ΔΙΑΙΡΩΝ] ἀκριβῶς καὶ ἐπιμελῶς καταμερίζων, περὶ οὗ τὴν σκέψιν ποιῇ· ἀναπτύσσων, δοκιμάζων καὶ διακρίνων τὰ πράγματα, οἷον διαίρεσιν αὐτῶν ποιῶν. ΑΛΛΩΣ. ὡς ἐπὶ τῶν μίμων,[2] ἐχρήσατο, ὡσεὶ ἔλεγε κατὰ κεφάλαιον ἐκζητῶν. * ὁ γὰρ σκεπτόμενος οὕτω διαιρεῖ τὴν βουλήν, οἷον, εἰ τόδε ποιήσω, τόδε ἀπαντήσει, καὶ εἰ τόδε, τόδε. *Junt. Victor.*

733. (741.) ΕΧ' ΑΤΡΕΜΑ] ἐφ' ἡσυχίας μένε, ὡς αὐτοῦ κινουμένου διὰ τοὺς κόρεις. * ΑΛΛΩΣ. ἰστέον ὅτι οἱ Ἀττικοὶ πάντα τὰ ἑνικά τε καὶ πληθυντικὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων καὶ τὰς τῶν ὀνομάτων δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν συμφώνου καὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου μετὰ τοῦ ν γράφουσιν, ὡς ἔστι σαφῶς συμβαλεῖν ταῖς τοῖς πάλαι σοφοῖς πεπονημέναις ἐντυγχάνοντα βίβλοις. οἱ δὲ Ἴωνες δίχα τοῦ ν. τούτοις οὖν καὶ ἀμφοτέροις οἱ ποιηταὶ παρακολουθοῦντες, καὶ δὴ καὶ τῇ ἀνάγκῃ τοῦ μέτρου ἑπόμενοι, πολλάκις συμφώνου μὲν ἐπιφερομένου μετὰ τοῦ ν γράφουσι, πολλάκις δὲ καὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου δίχα τοῦ ν. τοιοῦτον δή τι τῇ τοῦ μέτρου ἀνάγκῃ καὶ ἐν τοῖς ν καὶ εἰς s λήγουσιν ἐπιῤῥήμασι ποιεῖν εἰώθασιν, οἷον τὸ πρόσθεν, νέρθεν, ὑπένερθεν, τὸ οὕτως, αὖθις, πολλάκις, εὐθύς, ταχύς, ἀτρέμας, καὶ τοῖς ὁμοίοις. τοῦτο δὲ οὕτως ἔχον εὑρήσεις ἀκριβῶς σκοπῶν. *Junt.*

734. (742.) ΑΦΕΙΣ ΑΠΕΛΘΕ] ἔασον τὸ ἀπορούμενον, ἔπειτα πάλιν ἀνασκοπεῖν καὶ οἷον ἀνοίγειν ἀποπειρῶ. τὸ γὰρ ἀναζυγοῦν ἐστὶ τὸ ἔξωθεν ἀνοίγειν τὴν θύραν. ἔνιοι δὲ ΖΥΓΩΘΡΙΣΟΝ συνάρμοσον, σύμπλεξον. ΚΙΝΗΣΟΝ δὲ ΑΥΘΙΣ ἀντὶ τοῦ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἐπίστησον· περὶ τῶν αὐτῶν ζυγοστάτησον, ἴσωσον.

735. (743.) ΚΙΝΗΣΟΝ ΑΥΘΙΣ] ὑποτίθεται πῶς δεῖ φροντίζειν καὶ τίνα τρόπον. φησὶ γάρ, ἐὰν ὑπεισέλθῃς, ἔτι μὴ ἀμελήσῃς, ἀλλὰ πολλάκις αὐτὸ μέτελθε, καὶ οὕτως εἰς ἓν συμφορήσας τὴν ἀρίστην γνώμην ἑλοῦ.

ΖΥΓΩΘΡΙΣΟΝ] ἀπὸ τοῦ ζυγὸς γίνεται καὶ τοῦ ἀθερίζω, τὸ ἀποδοκιμάζω, ζυγοαθέρισον, καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε καὶ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, ζυγώθρισον. *Junt.* σκόπησον, μελέτησον, μεταφορικῶς. *Gl. Br.*

736. (744.) Ω ΣΩΚΡΑΤΙΔΙΟΝ] ἐνθυμηθεὶς ἐξανίσταται βοῶν.

739. (747.) ΓΥΝΑΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΙΔ'] ὡς νῦν τὰς φαρμακίδας Θετταλὰς καλοῦσι. διαβάλλονται γὰρ οἱ Θετταλοὶ ὡς γόητες, καὶ μέχρι δὲ νῦν φαρμακίδες παρ' ἡμῖν αἱ Θετταλαὶ καλοῦνται. φασὶ δὲ ὅτι Μήδεια φυγοῦσα κίστην ἐξέβαλε φαρμάκων ἐκεῖ, καὶ ἀνέφυσαν. τὸ δὲ Θεττάλην Ἀττικοὶ βαρύνουσιν οἱ κατὰ Μένανδρον, ὡς δαμάλην.

741. (749.) ΛΟΦΕΙΟΝ] τὴν τοῦ κατόπτρου θήκην, ἢ τὴν θήκην τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας. περιφερὴς δὲ αὕτη. * ΛΟΦΕΙΟΝ] ἀγγεῖον. *Gl. Br.*

742. (750.) ΩΣΠΕΡ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ] ὁ γὰρ τῆς σελήνης κύκλος στρογγυλοειδής, καθάπερ καὶ τὰ ἔσοπτρα. καὶ φασὶ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα δεινοὺς οὕτω κατάγειν τὴν θεόν. ἔστι δὲ καὶ Πυθαγόρου παίγνιον διὰ τοῦ τοιούτου κατόπτρου. πληροσελήνου τῆς σελήνης οὔσης, εἴ τις ἔσοπτρον ἐπιγράψειεν αἵματι ὅσα βούλεται, καὶ προειπὼν ἑτέρῳ στῆναι κατόπιν αὐτοῦ, δεικνύοι πρὸς τὴν σελήνην τὰ γράμματα, κἀκεῖνος ἀτενίσαι ὁ πλησίον εἰς τὸν τῆς σελήνης κύκλον, ἀναγνοίη πάντα τὰ ἐν τῷ κατόπτρῳ γεγραμμένα ὡς ἐπὶ τῆς σελήνης γεγραμμένα.

744. (752.) ΜΗΚΕΤ' ΑΝΤΕΛΛΟΙ] πρὸς τὸ προειρημένον ὑπ' αὐτοῦ "δρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας." * τελουμένης γὰρ σελήνης οἱ τόκοι ἐδίδοντο. εἰ γοῦν

[1] μηρῷ *Harl.* 5.

[2] νομισμάτων *Toupius.*

οὐκ ἀνατέλλοι, πῶς ἂν οἱ δανεισταὶ γνόντες τὸν μῆνα τελούμενον ἀπαιτήσαιεν τοὺς τόκους; Junt.

745. (753.) ΤΙΗΤΙ ΔΗ] *παράλληλα. καὶ παρ' Ὁμήρῳ "τιητί δὴ λείπεσθαι ἄριστοι."*

746. (754.) ΑΡΓΥΡΙΩΝ] *οὕτως ἡ γραφὴ ἀργυρίων παρὰ Φρυνίχῳ κεῖται· ὅτι οἱ κωμικοὶ πληθυντικῶς φασίν, οἱ δὲ ῥήτορες ἑνικῶς. καὶ Σώφρων πληθυντικῶς "ἀργυρίων δεήσῃ."*

747. (755.) ΠΡΟΒΑΛΩ] *προθήσω, εἰς ὃ δεῖ σε μηχανὴν εὑρεῖν. Junt.*

748. (756.) ΠΕΝΤΕΤΑΛΑΝΤΟΣ ΔΙΚΗ] *κατηγορία πέντε σε δυναμένη ζημιῶσαι τάλαντα. Ἀττικῶς δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τὸ πέντε ἐφύλαξε.* *ΑΛΛΩΣ. *ἰστέον ὅτι ἐν τοῖς δικασταῖς οἱ δανεισταὶ ἐρχόμενοι ἔλεγον ὡς ὁ δεῖνα αὐτοῖς ὀφείλει. εἶτα ὁ τοῦ δικαστηρίου γραμματεὺς ἔγραφε τοῦτο, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ὀφείλων καλούμενος ἀπητεῖτο τὸ δάνειον. Junt.*

751. (759.) ΕΙΛΕ ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ] *εἱλῶ τὸ στρέφω παρὰ τοῖς κοινοῖς περισπωμένως, εἴλω δὲ βαρυτόνως, παρὰ τοῖς ποιηταῖς. Junt. στρέφε. Gl. D. E.* ΕΙΛΛΕ] *ἀπόκλειε. Gl. A.*

752. ΥΠΟΧΑΛΑ] *ὥσπερ ἀπὸ ὕψους τινὸς καταβίβαζε. Schol. Cant. 3.*

753. (761.) ΜΗΛΟΛΟΝΘΗΝ] *οὕτω γράφουσιν οἱ ἀκριβέστεροι. τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ζωΰφιόν ἐστι χρυσίζον, κανθάρῳ ὅμοιον, ὃ λαμβάνοντες οἱ παῖδες ἀποδεσμοῦσι λίνῳ καὶ ἐκπεταννύουσιν.* ΑΛΛΩΣ. *τὸν χρυσοκάνθαρον. οὕτως οὖν, φησί, δῆσόν σου τὴν γνώμην, ἵν', ὅταν ἁρπάσῃς ἐκ τοῦ ἀέρος τὴν γνώμην, πάλιν ἐπισπάσῃ αὐτήν.* *ΜΗΛΟΛΟΝΘΗΝ] *χρυσοκάνθαρον, ζίναν. Gl. Br. εἶδος ζωϋφίου τινὸς παρὰ τὸν κάνθαρον, ὃ τοῖς ἄνθεσιν ἐπικαθέζεται. ταύταις οὖν εἰς παιδιὰν ἐχρῶντο Ἀθήνῃσι παῖδες. Rav.*

756. (764.] ΤΟΙΣΙ ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΑΙΣ] *φαρμακοπῶλαι κυρίως οἱ τὰ φάρμακα πιπράσκοντες, τά τε λυσιτελοῦντα καὶ τὰ θανάσιμα. παρὰ τοῖς παλαιοῖς δὲ καὶ οἱ τοὺς τιμαλφεῖς (τουτέστι πολυτίμους) λίθους πιπράσκοντες φαρμακοπῶλαι ἐλέγοντο· οὐδεὶς γὰρ τῶν τοιούτων λίθων, ὃς οὐκ ἔχει καινοτέραν δύναμιν. Junt.*

758. (766.) ΤΗΝ ΥΑΛΟΝ ΛΕΓΕΙΣ] *κατασκεύασμά ἐστιν ὑάλου τροχοειδές, παχύ, εἰς τοῦτο τεχνασθέν, ὅπερ ἐλαίῳ χρίοντες καὶ θερμαίνοντες προσάγουσι θρυαλλίδα, καὶ οὕτως ἅπτουσι. τοῦτο οὖν, φησίν, εἰ ὑφάψαιμι διὰ τῆς ὑέλου, καὶ προσάγοιμι τῇ δέλτῳ τὸ πῦρ τῇ τοῦ γραμματέως, ἀφανίσαιμι τὰ γράμματα τῆς δίκης. ὅτι δὲ ὕαλος θηλυκῶς, καὶ διὰ τοῦ α· διὸ τὸ χ. Ὅμηρος δὲ οὐκ οἶδε τὸ ὄνομα, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἤλεκτρος μέν ἐστιν, ὕαλος δὲ οὔ.* *ΑΛΛΩΣ. *ὕαλος ἡμεῖς μὲν ἀρτίως τὸ ἐκ βοτάνης τινὸς κεκαυμένης καὶ διὰ πυρὸς τηκόμενον εἰς κατασκευὴν ἀγγείων τινῶν λέγομεν. οἱ παλαιοὶ δὲ τὴν διαφανῆ λίθον, τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κρύον, ἐοικότα δὲ ὑάλῳ. Junt.*

763. (771.) ΝΗ ΤΑΣ ΧΑΡΙΤΑΣ] *οὐχ ἁπλῶς ὄμνυσι κατὰ τῶν Χαρίτων. ὀπίσω γὰρ τῆς Ἀθηνᾶς ἦσαν γλυφεῖσαι αἱ Χάριτες ἐν τῷ τοίχῳ, ἃς ἐλέγετο ὁ Σωκράτης γλύψαι· τὸ γὰρ πρῶτον λιθογλύφος ἦν τὴν τέχνην. αἰνίττεται οὖν αὐτοῦ τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν πρώτην τέχνην.* *ΑΛΛΩΣ. *τῷ μὲν φαινομένῳ ἀρεσκόμενος Σωκράτης δείκνυται τῷ τοῦ Στρεψιάδου νοήματι, καὶ ὄμνυσι τὰς Χάριτας ὅτι σοφῶς τοῦτο τὸ νόημα ἐπενόησε τὸ τῆς τοῦ χάρτου τεφρώσεως· Χαρίτων γὰρ ἔργα καὶ δῶρα σοφία. ἐσχηματισμένως δὲ τοῦ Σωκράτους καθάπτεται ὁ ποιητής, κωμῳδῶν τοῦτον ὡς λιθοξόον· Σωφρονίσκου γὰρ λιθοξόου ἦν υἱὸς Σωκράτης, καὶ τῆς λαξευτικῆς μετέσχε τέχνης, καὶ ἀνδριάντας λιθίνους ἐλάξευε, καὶ ἀγάλματα δὲ τῶν τριῶν Χαρίτων εἰργάσατο, Πειθοῦς Ἀγλαΐας καὶ Θαλείας· καὶ ἦσαν ὄπισθεν τῆς Ἀθηνᾶς ἐγγεγλυμμένα τῷ τοίχῳ. Junt.*

ΟΙΜ' ΩΣ ΗΔΟΜΑΙ] *τὸ οἴμοι καὶ ᾤμοι ποτὲ μὲν ἐπ' εὐφροσύνῃ κείμενον εὕρηται, ποτὲ δὲ ἐπὶ λύπης. καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ μὲν ὡς ἐνταῦθα, "οἴμ' ὡς ἥδομαι" καὶ "ᾤμοι σοφίας ἧς ἐμνήσθης," ἐπὶ δὲ λύπης ὡς τὸ "οἴμοι τάλας" καὶ "οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος" καὶ "ᾤμοι μανίας τῆς σῆς πόλεώς τε." Junt.*

764. (772.) ΔΙΑΓΕΓΡΑΠΤΑΙ) *κατέξυσται, ἀνήρηται, ἀπὸ τῆς τοῦ γραμματέως δέλτου, ὅπου αἱ δίκαι ἀνεγράφοντο καὶ αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν δικῶν.* **ἀπήλειπται, ἠφάνισται. Gl. Br.*

766. (774.) ΑΝΤΙΔΙΚΩΝ] *κατηγορῶν καὶ ἐναντιούμενος. τοῖς γὰρ γραψαμένοις καὶ μὴ ἀποδείξασιν ἐπεβάλλετο χρηματικὴ ζημία, καὶ εἰ μὴ κατὰ τὸ ὡρισμένον ἐξέτισεν, ὑπερήμερος γενόμενος ἐξέτιε τετραπλῆν. οἱ δὲ μὴ ἔχοντες τῖσαι καθείργνυντο εἰς τὸ δεσμωτήριον. πολλοὶ δὲ τοῦτο πεπόνθασιν, ὡς ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος.* *ΑΠΟΣΤΡΕΨΑΙΣ] *ἀποδιώξαις.* ΑΝΤΙΔΙΚΩΝ] *ἀντεγκαλῶν, ἀντιλέγων. Gl. Br.*

773. ΥΘΛΕΙΣ] *ληρεῖς, φλυαρεῖς. Gl. Br.* ΥΘΛΕΙΣ] *ὕθλος φλυαρία, μωρία, ληρό . . . .* ΑΠΕΡΡ'] *ἀποφθείρου, πορεύου μετὰ φθορᾶς. Gl. Victor.* ΑΠΑΙΡΕ] *ἄπελθε. Gl. D.*

778. (786.) ΤΙΣ ΗΝ ΕΝ Ηι] *ὡς ἐπιλανθανόμενος. θέλει δὲ εἰπεῖν τὴν κάρδοπον.*

780. (788.) ΕΠΙΛΗΣΜΟΤΑΤΟΝ] ἔδει εἰπεῖν ἐπιλησμονέστατον. ΑΛΕΞΙΣ] δὲ ἐπιλήσμη φησὶ, Κρατῖνος δὲ ἐπιλησμοσύνη.

782. (790.) ΓΛΩΤΤΟΣΤΡΟΦΕΙΝ] τὴν γλῶτταν στρέφειν, δι' ἧς ἂν τοὺς δανειστὰς ἀποκρούσωμαι. *Junt. Victor.*

789. (797.) ΕΥΣΩΜΑΤΕΙ] ἐκ τοῦ ἐναντίου συγκατατίθεται· δέον γὰρ ἂν μανθάνειν τοιοῦτον ὑγιαίνοντα. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο λέγει, ὅτι φοβοῦμαι αὐτόν. * ναὶ, ἄκων ἐπιτρέπω. *Gl. E.*

790. (798.) ΕΥΠΤΕΡΩΝ] ἀντὶ τοῦ εὐγενῶν, ἀπὸ τῶν ὀρνέων· ἢ κούφων, ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται. φρονουσῶν τὰ Κοισύρας, ἀντὶ τοῦ μεγάλα φρονουσῶν. εὐπτέρων δὲ τῶν εὐγενῶν· ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν ὀρνέων. ἢ τῶν μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων. ἢ ἐπηρμένων. ὡς δραπέτας δὲ αὐτοὺς διαβάλλει. ἀσύμβουλοι δέ, φησίν, ὅτι καὶ ταχέως μεταβαλλόμενοι ἐπιθυμίας ἥττους ἁλίσκονται. *ΕΥΠΤΕΡΩΝ] εὐγενῶν, ἐπηρμένων. ΤΩΝ ΚΟΙΣΥΡΑΣ] ἐκ ταύτης γὰρ ἡ τούτου γυνὴ κατήγετο. *Gl. Br.* ἐκ ταύτης τῆς Κοισύρας ἡ τούτου γυνή. καὶ διὰ τοῦτο εὐγένιζεν ἑαυτήν. *Gl. D.*

791. (799.) ΑΤΑΡ ΜΕΤΕΙΜΙ] καὶ δὴ μετέλθω, μεταχειρίσομαι, εἴ πως δυνηθῶ πεῖσαι αὐτόν. *Junt. Victor.* ΜΕΤΕΙΜΙ] μετελεύσομαι. *Gl. Victor.*

792. ΕΞΕΛΩ] ἐξελάσω. *Gl. Br.*

794. (802.) ΑΡΑ Γ' ΑΙΣΘΑΝΕΙ] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ μεσῳδικὴ κώλων διαφόρων δέκα. τούτων τὸ μὲν πρῶτον δίμετρον ἀντισπαστικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ παλιμβακχείου, τὸ δεύτερον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἀμφιβράχεος, τὸ τρίτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ τέταρτον δίμετρον ἐκ διτροχαίου καὶ ἀμφιβράχεος, τὸ πέμπτον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἀδιαφόρου τῆς τελευταίας οὔσης. τὸ ἕκτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕβδομον ἐκ χοριάμβου καὶ διιάμβου δίμετρον. τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἔνατον ὅμοιον τῷ ἕκτῳ, ἐχούσης ἀνάπαιστον τῆς ἀρχούσης. τὸ δέκατον χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, εἴτ' οὖν ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου.

799. (807.) ΕΚΠΕΠΛΗΓΜΕΝΟΥ] ἀντὶ τοῦ ἐπαινοῦντος. λείπει δὲ τὸ σέ. οἱονεὶ ἐκπλήκτου καὶ μέγα φρονοῦντος. *ἐξεστηκότος καὶ ἄγαν προθυμουμένου. *Gl. E.*

800. ΕΠΗΡΜΕΝΟΥ] μετεώρου καὶ ἑτοίμου πᾶν ποιήσειν, ὃ ἂν κελεύῃς. *Gl. E.*

801. (809.) ΓΝΟΥΣ ΑΠΟΛΑΨΕΙΣ] οἱ λέγοντες τὸ γνούς ἀντὶ τοῦ αἴσθησιν λαβών, ἵνα συντάσσωσι τὴν γενικὴν, οὐ καλῶς λέγουσιν. ἔστι γὰρ αὕτη ἡ γενικὴ πρὸς τὸ ἀπολάψεις, οὕτω· σὺ δὲ ἀπολάψεις (ἀντὶ τοῦ ἀποκέρδησον) ταχέως ὅ τι πλεῖστον δύνασαι ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερῶς ἐπηρμένου. εἶτα ὕστερον ἐπάξεις τὸ γνούς ἀντὶ τοῦ οὕτως ἔχοντα αὐτὸν νοήσας. ἔστι δὲ ἀπολάψεις ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ· δείκνυται γὰρ ἐκ τῆς κατασκευῆς, ὅτι τοῦτο αἱ Νεφέλαι αὐτῷ ἐπιτάττουσιν. *Junt. Schol. E.* ΑΠΟΛΑΨΕΙΣ] ἀποκέρδησον, ἐμφορηθῇς. *Gl. Br.*

ΑΠΟΛΕΨΕΙΣ] ἀπολεπίσεις. ἐὰν δὲ, ὡς τοῖς πολλοῖς, ἀπολάψῃς, ἐκπίῃ· ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταφορὰ, ἢ ὅσα λάπτοντα πίνει. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἀποκερδανεῖς ἢ ἀφαρπάσεις, ἀποσπάσεις. Ὅμηρος "λάψαντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ."

802. (810.) ΦΙΛΕΙ ΓΑΡ ΠΩΣ] ἔθος ἔχει, συμβαίνει γὰρ ἄλλως ἀποβαίνειν ἢ προσδοκᾷ τις. ἀντὶ τοῦ εὐμετάβλητοί εἰσιν οἱ ἐξ ἐπιθυμίας ἀλόγου τινὶ συμβαλόντες. εὐμετάβλητοι γὰρ αἱ τῶν τοιούτων ἀνδρῶν γνῶμαι.

804. (812.) ΟΥΤΟΙ ΜΑ ΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗΝ] κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία, οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οε', ὧν τελευταῖος "πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς, καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ· ὤφειλε γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν, ἄχρις ἂν οἱ λόγοι ἐξέλθωσι.

805. (813.) ΚΙΟΝΑΣ] ὡς ἅπαντα καταφαγόντος τοῦ Μεγακλέους. ὡς εἰ ἔλεγε τὸν πλοῦτον. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων ὡς οὐδὲν αὐτῷ κατελείφθη, εἰ μὴ ἡ αὐλὴ Μεγακλέους. λέγει δὲ ὅτι πάντα κατηναλωκὼς καταλέλοιπε τοὺς λίθους τῆς οἰκίας. αἰνίττεται οὖν εἰς τὴν ἀσωτίαν τοῦ υἱοῦ, ὅτι πάντα κατηνάλωσεν αὐτοῦ καὶ οὐδὲν ἔτι ὑπολείπεται. * ΑΛΛΩΣ. ἐντεῦθεν δῆλον ὅτι ἐν κίοσιν ἵστατο ὁ οἶκος αὐτοῦ. δείκνυται δὲ ὅτι μόνοι οὗτοι ὑπελείφθησαν αὐτῷ τῶν ἄλλων καταναλωθέντων παρ' αὐτοῦ. *Junt.*

807. (815.) ΟΥΚ ΕΥ ΦΡΟΝΕΙΣ] εἴ γε καὶ αὐτὸς ἐπετιμήθη ἐπὶ τούτοις παρὰ Σωκράτους, ταῦτα δὲ πειρᾶται τὸν υἱὸν διδάσκειν. καταγελᾷ δὲ αὐτοῦ ὡς μὴ δεόντως μήτε Δία ὀμνύντος μήτε νομίζοντος. τοῦ δὲ Δία τὸ α ἐκτείνεσθαί φησι Σύμμαχος Ἀττικῶς. ἐνδεῖ δὲ τὸ χ.

809. (817.) ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΝΙ] οἷον τελείαν ἔχοντα τὴν ἡλικίαν καὶ ὀφείλοντα πάντα εἰδέναι.

811. (819.) ΑΡΧΑΙΚΑ] μωρά, εὐήθη, λῆρα. *ἀρχαῖοι οἱ μωροὶ ἐκαλοῦντο ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοῦ Κρόνου ἐκείνων ἀρχαίων καὶ ἀπραγμόνων ἀνδρῶν. *Junt.*

814. (822.) ΟΠΩΣ ΔΕ ΤΟΥΤΟ] ὡς ἐπὶ τῶν φρονούντων [1] διδασκάλων, ὡς καὶ αὐτὸς παρηγγέλθη "νομίσαι δὲ ταῦτα χρὴ μυστήρια." *ΑΛΛΩΣ. τηρεῖ τὰς παραινέσεις ἃς παρήνεσεν αὐτῷ πρότερον μαθητὴς Σωκράτους. ὅρα. Gl. Br.

815. (823.) ΙΔΟΥ ΤΙ ΕΣΤΙ] πλησιάσας αὐτῷ φησὶ τὸ ἰδού.

819. (827.) ΑΙΒΟΙ] γελῶν λέγει τὸ αἰβοῖ· ἔστι γὰρ ἐπίρρημα σχετλιαστικόν.

820. (828.) Ο ΜΗΛΙΟΣ] παρ' ἱστορίαν· Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Σωκράτης. ἀλλ' ἐπεὶ Διαγόρας Μήλιος ὢν διεβάλλετο ὡς θεομάχος, καὶ τὸν Σωκράτη δὲ ὡς ἄθεον διαβάλλει, διὰ τοῦτο Μήλιον αὐτὸν ἔφη. ΑΛΛΩΣ. ὁ Μήλιος ἀντὶ τοῦ ὁ ἀσεβής. Ἀρισταγόρου γὰρ τοῦ Μηλίου μαθητὴς ὁ Σωκράτης. διεβέβληντο δὲ ἐπὶ ἀθεΐᾳ οἱ Μήλιοι ἀπὸ Διαγόρου, ὃς χρήματα παραθέμενός τινι καὶ ἀποστερηθεὶς εἰς ἀθεΐαν ἐτράπη· ἢ διότι Μῆλον ἐπολέμησαν Ἀττικοί. οἱ δὲ, ἐπειδή τις Ἀρισταγόρας διθυραμβοποιὸς ἐξωρχήσατο τὰ Ἐλευσίνια. οἱ δὲ Μήλιον τὸν καταπραΰνοντα τῇ διδαχῇ τὰς ψυχὰς τῶν Μηλίων. οἱ δὲ τὸν κομῶντα, τὸν δασύν. ΑΛΛΩΣ. Ο ΜΗΛΙΟΣ] τινὲς ἐξεδέξαντο τὸν τὰς τῶν εἰσιόντων ψυχὰς ὀξύνοντα πρὶν εἰσελθεῖν ἠγριωμένας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων θηρίων· μῆλα γὰρ τὰ θρέμματα. οἱ δὲ εἰς τὸ δασὺ καὶ αὐχμηρὸν νοοῦσιν αὐτό. οἱ δὲ παρέλαβον οὕτως. Διαγόρας ὁ Μήλιος, ὃς τὸ πρότερον ἦν θεοσεβής, παρακαταθήκην ὑπό τινος ἀποστερηθεὶς ἐπὶ τὸ ἄθεον ἐξέδραμεν, ἐφ' ᾧ οἱ Ἀθηναῖοι ἀγανακτήσαντες τὴν Μῆλον ἐκάκωσαν. ΑΛΛΩΣ. Διαγόρας γέγονέ τις βλάσφημος εἰς τὸ θεῖον, Μήλιος. καί ποτε, φασίν, ἐν πανδοκείῳ εὑρεθεὶς, καὶ μὴ εὑρὼν ξύλα ἀλλ' ἄγαλμα Ἡρακλέους, ἄγε, φησί, τρισκαιδέκατον ἡμῖν ἐπιτέλει ἄεθλον καὶ ἕψησον τὸν φακόν. *ἄλλοι δέ φασιν ὡς οὗτος ὁ Διαγόρας διδάσκαλος ἦν Σωκράτους. Schol. LB. Cant. 2.

823. ΠΕΙΘΕΙΝ] οὐκ ἔστι τὸ πείθειν ἀντὶ τοῦ πείθεσθαι, ὥς τινές φασιν, ἵνα τὴν δοτικὴν συντάξωσιν· ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη δοτικὴ πρὸς τὸ ἐλήλυθας, οὕτω· σὺ δὲ εἰς τοσοῦτον τῶν μανιῶν ἐλήλυθας ἀνδράσι χολῶσιν, ὥστε πείθειν αὐτοὺς σέ. τουτέστιν, οὕτω τῆς αὐτῶν μανίας μετέσχες, ὥστε καὶ πείθειν σε περὶ τῶν ματαίων. Schol. C.

825. (833.) ΥΠΟ ΤΗΣ ΦΕΙΔΩΛΙΑΣ] ὡς κομῶντας διαβάλλει τοὺς φιλοσόφους. ταῦτα δὲ ἐποίουν οἱ φιλόσοφοι διὰ καρτερίαν. ὁ δέ φησιν ὅτι οὐ διὰ ἀρετὴν ἐποίουν ἀλλὰ διὰ σμικρολογίαν. ἃ γοῦν ὑπ' ἐγκρατείας ἐποίουν οὗτοι, οὗτος ὑπὸ φειδωλίας φησίν. ἅμα δὲ δοκῶν ἐπαινεῖν ψέγει· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν καρτερίας, εἶπε φειδωλίας.

828. (836.) ΚΑΤΑΛΟΥΕΙ ΜΟΥ] ἐντρυφᾷς, καταναλίσκεις τὴν περιουσίαν. τὸ δὲ καταλούει καταναλίσκεις εἰς λουτρά. ἤδη γὰρ ὥσπερ τεθνεῶτός μου καταλούει. ΑΛΛΩΣ. δαψιλῶς ἀναλίσκεις μου τὸν βίον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκχυνομένων ὑδάτων ἐν τοῖς βαλανείοις. ἢ ἐντρυφᾷς, ὡς καὶ τοῦ βαλανείου διὰ τρυφὴν ὄντος. ἐπεὶ ἔθος ἦν μετὰ τὴν ἐκκομιδὴν τοῦ νεκροῦ λούεσθαι τοὺς κατ' οἶκον καθαρμοῦ χάριν. *ΚΑΤΑΛΟΥΕΙ] δαπανᾷς, ἀφανίζεις. Gl. Br.

831. (839.) ΑΛΗΘΕΣ] ἐὰν μὲν προπαροξυτόνως, αὐτὸ τὸ ἀληθὲς λέγει, ἐὰν δὲ ὀξυτόνως, τὸ πρᾶγμα δηλοῖ τὸ μετέχον τῆς ἀληθείας.

834. (842.) ΟΙΜΟΙ ΤΙ ΔΡΑΣΩ] πρὸς τὸν πατέρα δικάσομαι, καὶ δείξας αὐτὸν μαινόμενον οὕτω τὴν μανίαν παύσω.

835. (843.) ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ] ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσαγαγὼν κατηγορήσω ὡς παραφρονοῦντος. *ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ] παραφροσύνης. ΕΙΣΑΓΑΓΩΝ] εἰς δικαστήριον. ΕΛΩ] νικήσω, λαβῶ. Gl. Br.

836. (844.) ΣΟΡΟΠΗΓΟΙΣ] τουτέστι τοῖς ποιοῦσι σοροὺς τοῖς νεκροῖς. χλευάζει δὲ τὸν πατέρα ὡς πρεσβύτην καὶ γειτονεύοντα τῷ θανάτῳ. ΑΛΛΩΣ. τοῖς σοροποιοῖς, τοῖς τοὺς σοροὺς τῶν ἀποθνησκόντων ποιοῦσι. τουτέστιν ἄλλην ἴασιν οὐχ ἕξει ἢ τὸν θάνατον, καὶ δέον αὐτῷ πρὸς τὸ θανεῖν τὰ ἐπιτήδεια κατασκευάζειν. *τοῖς νεκροθάπταις· ἄξια γὰρ θανάτου πράττει. Gl. Br.

843. (851.) ΤΟΥΣ ΓΗΓΕΝΕΙΣ] διὰ τὸ ὠχροὺς καὶ νεκρώδεις εἶναι. ἢ ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους, διὰ τοὺς γίγαντας. *γηγενεῖς αὐτοὺς καλεῖ, ὡς ὑπὸ γῆν διατρίβοντας, ὥσπερ μύας, ἢ ὡς ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους· τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν καὶ οἱ γίγαντες. Schol. Br.

847. (855.) ΚΑΤΑΠΕΦΡΟΝΤΙΚΑ] εἰς τοὺς φροντιστὰς ἠνάλωσα. ὡς εἰ ἔλεγε καταπεφρόνηκα. ἢ εἰς τὴν παίδευσιν καταδεδαπάνηκα. *τοῖς φροντισταῖς ἀφῆκα. Gl. E.

848. ΤΕΤΡΟΦΑΣ] κατέφαγες, ἐτράφης. Gl. Br.

849. (857.) ΩΣΠΕΡ ΠΕΡΙΚΛΕΗΣ] Περικλῆς πολλῶν ὄντων χρημάτων ἐν τῇ ἀκροπόλει, εἰς τὸν πόλεμον τὰ πλεῖστα ἠνάλωσε. φασὶ δὲ ὅτι καὶ λογισμοὺς διδοὺς, τάλαντα εἴκοσιν ἁπλῶς εἶπεν εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι. φησὶ δὲ Ἔφορος ὅτι μετὰ ταῦτα μαθόντες οἱ Λακεδαιμόνιοι,

[1] ἐπὶ τούτῳ φθονούντων τῶν Hermannus.

Κλεανδρίδην μὲν ἐδήμευσαν, Πλειστοάνακτα δὲ ιε' ταλάντοις ἐζημίωσαν, ὑπολαβόντες δωροδοκήσαντας αὐτοὺς διὰ τὸ φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Περικλέα, μὴ θελήσαντα γυμνῶς εἰπεῖν ὅτι δέδωκα τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι τὸ ἐνδεές. ΑΛΛΩΣ. Περικλῆς, Ἀθηναίων στρατηγὸς, χρήματα τοῦ δημοσίου λαβὼν εἰς τὸ κατασκευάσαι ὁλόχρυσον ἄγαλμα τῇ Ἀθηνᾷ, ἐλεφάντινον ποιήσας τὰ πολλὰ ἐσφετερίσατο, συμποιησάμενος μετὰ Φειδίου τοῦ πλάστου. ἐπεὶ δὲ κατακρινόμενος ὡς πλεῖστα ἀναλώσας, ἠρωτᾶτο ποῦ ἀνηλώθη, ὑπὸ μεγαλονοίας ἔλεγεν "εἰς τὸ δέον ἀνήλωσα." ΑΛΛΩΣ. Περικλῆς τοῖς ἐφόροις Λακεδαιμονίων Κλεάνδρῳ καὶ Πλειστοάνακτι χρήματα δέδωκεν ὑπερ προδόσεως, καὶ τούτων ἀπαιτούμενος ὑπὸ τῆς πόλεως λόγον, οὐκ ἀξιῶν ἑαυτόν τε καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους καταισχύνειν, ἔλεγεν "εἰς τὸ δέον ἀνήλωσα." τοῦτο δὲ γνόντες Λακεδαιμόνιοι τὸν μὲν Κλεανδρίδην ἐφόνευσαν, τὸν δὲ Πλειστοάνακτα δεκαπέντε ταλάντοις ἐζημίωσαν, οἰηθέντες αὐτοὺς διὰ τὸ φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς δωροδοκήσαντας ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναχωρῆσαι.

850. (858.) ΕΙΤΑ ΤΩ ΠΑΤΡΙ] ἀντὶ τοῦ ἔχεις ἀπολογίαν ὅτι τῷ πατρὶ πειθόμενος ἐξήμαρτες. ὠφελήθητι καὶ ἁμάρτανε δι' ἐμέ. * ΙΘΙ ΒΑΔΙΖ'] πορεύου, παραγένου. *Gl. Victor.*

852. (860.) ΤΡΑΥΛΙΣΑΝΤΙ] ψελλίσαντι. ἀντὶ τοῦ ἄσημον ἀφιέντι φωνήν. ΗΛΙΑΣΤΙΚΟΝ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιαστικόν. ἡλιαία δὲ τὸ δικαστήριον, διὰ τὸ ὑπαίθριον εἶναι καὶ τῷ ἡλίῳ βάλλεσθαι. οὐχ ἵστατο δὲ τῶν δικαστικῶν ὁ μισθός.

854. (862.) ΔΙΑΣΙΟΙΣ] ἑορτὴ τοῦ Διός. ΑΜΑΞΙΣ δὲ τὸ μικρὸν ἁμάξιον, ἢ πλακοῦντος εἶδος. *Διάσια, ἑορτὴ τοῦ Διὸς παρ' Ἀθηναίοις. ἁμαξὶς δὲ πλακοῦντος εἶδος, ἣν νῦν κοπτὴν φαμέν. Σύμμαχος δὲ τὸ μικρὸν ἁμάξιον· ταῦτα γὰρ τοῖς παιδίοις ἠγόραζον. *Rav.*

855. (863.) Η ΜΗΝ ΣΥ ΤΟΥΤΟΙΣ] προαναφωνεῖ αὐτῷ ἃ μέλλει ποιήσειν. ἀντὶ τοῦ λυπηθήσῃ ποτὲ, ἂν μάθω. τοῦτο δὲ λέγει πεισθεὶς τῷ πατρί. διὸ καὶ ὁ πατὴρ ἐπιφέρει ΕΥ γ' ΟΤΙ ΕΠΕΙΣΘΗΣ.

858. (866.) ΝΗΠΥΤΙΟΣ] ἀντὶ τοῦ νήπιος. ἐπεκτείνει δὲ τὸ ὄνομα ὁ Σωκράτης, ἵνα καταπλήξῃ τὸν νεώτερον νῦν εἰσελθόντα. * ΝΗΠΥΤΙΟΣ] ἄφρων, ἀνόητος. *Gl. Victor.*

860. ΤΡΙΒΩΝ] ἐκ τῶν κρεμαστῶν δηλονότι τετριμμένος εἴης ἀεὶ κρεμάμενος. λέγει δὲ τῶν ὀργάνων τῶν ἀστρονομικῶν καὶ γεωμετρικῶν. κρεμάθρα γὰρ ἐν τῷ φροντιστηρίῳ γράφεται, ἐπεὶ αὐτὸς ἐπὶ κρεμάθρας ἦν.

862. (868.) ΙΔΟΥ ΚΡΕΜΑΙΟ ΓΕ] διώκων ὁ Σωκράτης τῇ φωνῇ ἔριν μιμούμενος, ὅτι κακῶς τῷ στόματι εἶπε τὸ κρέμαιό γε.

863. (871.) ΚΑΙ ΤΟΙΣΙ ΧΕΙΛΕΣΙ ΔΙΕΡΡΥΗΚΟΣΙ] τῇ φωνῇ μιμούμενος ὁ Σωκράτης φησὶ διακεχηνόσι τοῖς χείλεσι. * διακεχηνόσι. *Gl. Br.*

865. (873.) ΚΛΗΣΙΝ] τὴν μαρτυρίαν. ΧΑΥΝΩΣΙΝ δὲ λύσιν τῶν δικῶν, καὶ οἷον ἀπάτην καὶ κενὰ ῥήματα ἀναπείθοντα τοὺς ἀκούοντας. ΑΛΛΩΣ. ΧΑΥΝΩΣΙΝ ΑΝΑΠΕΙΣΤΗΡΙΑΝ, ὅταν τοῦ ἀντιδίκου προβάλλοντος λόγους πιθανοὺς εἰς τοὐναντίον τις αὐτοὺς περιτρέψῃ καὶ χαύνους καὶ ἀσθενεῖς ποιήσῃ, διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ ἀναπείσας τοὺς δικαστὰς ὡς ἄρ' ἀληθῆ λέγει.

866. (874.) ΚΑΙΤΟΙ ΤΑΛΑΝΤΟΥ] ἀξιοπιστεύονται ἀεὶ οἱ διδάσκαλοι, λέγοντες ἔλαττον τοῦδε οὐ λαμβάνω ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀναγνώσματι. καὶ ἐπαγέλλονται προνοήσασθαι τῶν κοινῶν μαθημάτων, ὅσων προνοοῦσι μάλιστα.

867. (875.) ΘΥΜΟΣΟΦΟΣ ΕΣΤΙ] ἐκ φύσεως ἔχει σοφίαν. ἐκ τοῦ ἰδίου θυμοῦ σοφός, καὶ οὐκ ἐκ μαθήσεως.

871. (879.) ΣΙΔΙΩΝ] ἐκ τῶν λεπύρων τῶν ῥοιῶν. ἐκ μὲν τῶν δερμάτων τροχοὺς καὶ ἁμάξια, ὅταν δὲ καταφάγωσι τὰ ἐντός, ἐκ τῶν λεπύρων βατράχους γλύφουσιν. εἶτα τὸ ΠΩΣ ΔΟΚΕΙΣ θαυμάζων προφέρεται καθ' ἑαυτόν. βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδεῖξαι εὐφυᾶ καὶ γλύφειν ἀστείως δυνάμενον.

872. ΜΑΘΗΣΕΤΑΙ] γνώσεται, ὅντινα δεῖ μαθεῖν. *Gl. E.*

873. ΤΟΝ ΗΤΤΟΝΑ] ὃς τἄδικα λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα. *Gl. Victor.*

879. (886.) ΧΩΡΕΙ ΔΕΥΡΙ. ΔΕΙΞΟΝ ΣΑΥΤΟΝ] διπλῆ κορωνὶς ἀποχωρησάντων ὑποκριτῶν. μέλος δὲ τοῦ χοροῦ οὐ κεῖται, ἀλλὰ γέγραπται μὲν ἐν μέσῳ ὁ χορὸς, καὶ ἕπεται εἴσθεσις ἀναπαιστικὴ τῶν ὑποκριτῶν, καὶ διὰ τὰ πρόσωπα οὐ τελείας ἔχει τὰς συζυγίας. ὑπόκεινται δὲ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν πλεκτοῖς οἰκίσκοις οἱ λόγοι δίκην ὀρνέων διαμαχόμενοι. τοῦ δὲ χοροῦ τὸ πρόσωπον ἐκλέλοιπεν, ἐπιγραφὴ δὲ φέρεται χοροῦ. ὁ δὲ κρείττων λόγος καὶ ὁ ἥττων διαλέγονται. ΑΛΛΩΣ. ΧΩΡΕΙ ΔΕΥΡΙ] εἴσθεσις διπλῆς κατὰ σχῆμα δικανικὸν ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν μέ, ὧν τὸ κη', τὸ λε' καὶ τὸ λθ' μονόμετρα ἀκατάληκτα, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα δίμετρα ἀκατάληκτα, τῶν δύο προσώπων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δίμετρον κῶλον ἀποτελούντων, ὧν τὸ τελευταῖον "κλαύσει· τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις," ἐφθημιμερές. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κη' κῶλον τετράβραχυν ἔχει ἤτοι προ-

κελευσματικὸν τὸν πρῶτον πόδα ἀντὶ ἀναπαίστου· διαλύεται γὰρ ἡ μακρὰ τοῦ ἀναπαίστου εἰς δύο βραχείας, ὡς καὶ τοῦ ἰάμβου καὶ τοῦ τροχαίου καὶ τῶν λοιπῶν τετρασυλλάβων ποδῶν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

881. ΙΘ' ΟΠΟΙ ΧΡΗΖΕΙΣ] τοῦτο ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου· "ἴθ' ὅποι χρῄζεις· οὐκ ἀπολοῦμαι τῆς σῆς Ἑλένης οὕνεκα."

882. ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΟΛΛΟΙΣΙ] ἐνώπιον πολλῶν. *Gl. Br.* ἐνώπιον πολλῶν παρόντων. *Gl. Victor.*

885. (893.) ΓΝΩΜΑΣ ΚΑΙΝΑΣ] ὡς παρορωμένου τοῦ δικαίου παρὰ Ἀθηναίοις. διὸ καὶ μωροὺς αὐτοὺς εἶπεν.

887. ΔΙΑ ΤΟΥΤΟΥΣΙ] διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἀδικίᾳ χαίροντας, τὸ δὲ δίκαιον παρορῶντας. *Schol. E.*

895. ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΟΥΚ ΑΠΩΛΕΣΕ ΔΗΣΑΣ] τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον οὐκ ἔφθειρε δεσμεύσας. *Gl. Harl.* 5.

897. (904.) ΔΟΤΕ ΜΟΙ ΛΕΚΑΝΗΝ] ἵνα τὴν χολὴν ἐμέσω. ὡς ναυτιῶν ὑπὸ τῆς ἐκείνου ψυχρίας. ἢ ἵνα ἐμέσω· χολὴ γάρ μοι ἐπιπλέει διὰ τὰ αὐτοῦ ῥήματα. * ΧΩΡΕΙ] αὔξει, προβαίνει. *Gl. Br.*

898. ΤΥΦΟΓΕΡΩΝ] μάταιος γέρων, κενόδοξος. ΑΝΑΡΜΟΣΤΟΣ] ἀηδής, ἀνεπιτήδειος. *Gl. Br.* ἄῤῥυθμος, ἀηδής, ἄμουσος. *Gl. Victor.*

899. ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΟΣ] ἀναιδής. *Gl. Victor.*

900. (907.) ΡΟΔΑ Μ' ΕΙΡΗΚΑΣ] ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ τὰ ὑπὸ σοῦ εἰρημένα ῥόδα ἐστί.

ΒΩΜΟΛΟΧΟΣ] κακοῦργος, ἀσεβής, παρὰ τοὺς λοχῶντας τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπιτιθέμενα θύματα ἢ τοὺς θύσαντας, ἵνα αἰτήσαντες λάβωσί τι. βωμολοχία δὲ κυρίως ἡ περὶ τὸ ἐν παιδιᾷ ἡδύ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν δευτέρῳ Ἠθικῶν. ὑπερβολή. βωμολόχοι τοίνυν οἱ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐρχόμενοι, καὶ ἀντὶ τοῦ τὸ θεῖον εὐχαῖς ἐξιλεοῦν πολλοῖς τισὶ λόγοις χρώμενοι καὶ ματαίοις.

901. (908.) ΚΡΙΝΕΣΙΝ] ὡς ἀπὸ τοῦ τὸ κρίνος, κατὰ μεταπλασμόν. * ΚΡΙΝΕΣΙ] κρίνον κοινῶς, κρίνος Ἀττικῶς, καὶ κλίνεται τοῦ κρίνεος, νους. ἡ δοτικὴ τῶν πληθ. τοῖς κρίνεσίν ἐστι. ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ] πατροτύπτης. *Gl. Victor.*

903. (910.) ΠΡΟ ΤΟΥ Γ'] πρὸ τοῦ χρυσῷ. ΜΟΛΙΒΔΩι δὲ ἀτιμίᾳ· ὡς νυνὶ μᾶλλον τῶν κακῶν ἀνθούντων, διὸ καὶ ἐκεῖνος ἐπιφέρει "νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἔστιν ἐμοί."

906. (913.) ΔΙΑ ΣΕ ΔΕ ΦΟΙΤΑιΝ] τοῦ αὐτοῦ δεῖν πάντα εἶναί φασι τοῦ ἥττονος λόγου. οὐ θέλει γάρ, φησί, τὰ μειράκια διὰ τὴν σὴν εὐήθειαν φοιτᾶν ὡς μαθησόμενα τὰ χρήσιμα μαθήματα.

910. ΑΥΧΜΕΙΣ] πτωχεύεις. ΑΙΣΧΡΩΣ] ἀτίμως. *Gl. Victor.*

912. (919.) ΤΗΛΕΦΟΣ ΕΙΝΑΙ] διαβάλλει Εὐριπίδην ὡς πτωχὸν εἰσενεγκόντα τὸν Τήλεφον. τοῦτον γὰρ Εὐριπίδης ὡς πτωχὸν εἰσήγαγε· περὶ οὗ καὶ κωμῳδεῖται. ΑΛΛΩΣ. ὁ Τήλεφος βασιλεὺς ἦν Μυσίας, ὃν πλανηθέντων, ὅτε εἰς Τροίαν ἀπήρχοντο, τῶν Ἑλλήνων καὶ δηούντων τὴν αὐτοῦ γῆν ἀντὶ τῆς Τροίας, Ἀχιλλεὺς ἔτρωσεν· καὶ πάλιν ἀποροῦντα τοῦ θεραπεύσοντος, τῆς Πυθίας "ὁ τρώσας ἰάσεται" ἀνελούσης, παραγενόμενον εἰς Θετταλίαν τῷ χρησμῷ πεισθεὶς θεραπείας ἠξίωσε. δυστυχήσαντα δὲ ὕστερον πεποίηκεν Εὐριπίδης ἐν δράματι πήραν ἔχοντα καὶ προσαιτοῦντα. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἄρτους καθαροὺς ἢ ξηροὺς τρώγων, Πανδελετείους γνώμας εἶπε, διαβάλλων αὐτὸν κατ' ἄμφω, καὶ ὡς ἄτιμον καὶ ὡς πανοῦργον· ἐπὶ γὰρ πανουργίᾳ διεβεβόητο ὁ Πανδέλετος. συκοφάντης δὲ ἦν καὶ φιλόδικος, γράφων ψηφίσματα. Πανδελετείους οὖν οὕτως εἶπεν, ἀντὶ ἄρτων πανουργίαν σιτούμενος. μέμνηται τοῦ Πανδελέτου καὶ Κρατῖνος Χείροσιν. οὗτος καὶ ψηφίσματα ἔγραψε. διαβάλλει δὲ τοὺς ῥήτορας ὡς ἐκ τῶν πτωχῶν πλουτοῦντας. * ΠΑΝΔΕΛΕΤΕΙΟΥΣ] δυστρόπους. ὁ Πανδέλιτος τῶν περὶ τὰ δικαστήριά ἐστι διατριβόντων συκοφαντῶν. *Rav.* παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ ἄρτους. *Gl. Victor.*

918. (925.) ΛΥΜΑΙΝΟΜΕΝΟΝ] ἀντὶ τοῦ ἐνυβρίζοντα. οὕτως δὲ αὐτοῖς σύνηθες, οὐχὶ τὰ μειράκια λυμαινόμενον· πρὸς ὃ καὶ τὸ χ.

919. (926.) ΚΡΟΝΟΣ] ἀρχαῖος, λῆρος. * ἄφρων. *Gl. Br.* ΤΟΥΤΟΝ] τὸν Φειδιππίδην. ΚΡΟΝΟΣ] μωρός, ἀφυής. *Gl. Victor.*

923. ΕΠΙΒΑΛΛΕΙΣ] αὐτῷ. *Gl. Victor.*

924. (931.) ΠΑΥΣΑΣΘΕ ΜΑΧΗΣ] ἔκθεσις τῆς διπλῆς συστηματική, εἰς δύο περιόδους διῃρημένη ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν ιε', ὧν τῆς πρώτης περιόδου κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα ε', καὶ ἐν ἐκθέσει ἕτερα δύο ὅμοια δίμετρα ἀκατάληκτα. τῆς δὲ δευτέρας περιόδου κῶλα ὀκτώ, ὧν τὸ πρῶτον μονόμετρον ἀκατάληκτον, τὰ ἑξῆς ἓξ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τελευταῖον ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ πρώτου συστήματος παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ δευτέρου δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

928. (935.) ΚΡΙΝΑΣ ΦΟΙΤΑι] ἀντὶ τοῦ φοιτήσῃ. ἐὰν δὲ ᾖ φοιτᾶν ἀπαρεμφάτως, λείπει ποιήσω· ὡς τὸ τὸν παῖδα φοιτήσω τῷ ἐλλογιμωτάτῳ. ΚΡΙΝΑΣ] ἐκλεξάμενος ἕνα ὑμῶν παρ' αὐτῷ. *Gl. Victor.*

937. (944.) ΥΠ' ΑΝΘΡΗΝΩΝ] οὕτως οἱ ποιηταὶ τὰς μελίσσας συνεχῶς λέγουσιν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης συγγενῆ τῇ μελίσσῃ τὴν ἀνθρήνην φησί. κοινότερον δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν τὰς ἀνθρήνας λέγουσιν. ἔστι δὲ εἶδος μελίσσης, ὅμοιον σφηξί.

939. (946.) ΝΥΝ ΔΕΙΞΕΤΟΝ] εἴσθεσις μέλους χοροῦ προῳδική, στροφῆς λόγον ἔχουσα (ἔχει γὰρ καὶ ἀντιστροφὴν τὸ "ὦ καλλίπυργον σοφίαν") ἐκ κώλων χοριαμβικῶν διαφόρως κεκολλημένων δέκα, ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου, τὸ δεύτερον ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος, τὸ τρίτον ἐκ διιάμβου καὶ χοριάμβου, τὸ τέταρτον ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου, τὸ πέμπτον ἀντιστρόφως τῷ πρώτῳ ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου, τὸ ἕκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ εἴτ' οὖν ἀμφιμάκρου, τὸ ἕβδομον χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ὄγδοον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰάμβου, διὰ τὸ ἔχειν τὸν ὅλον πόδα τὸν τετρασύλλαβον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ, τὰς δύο δηλαδὴ συλλαβὰς, ἡμιόλιον καλούμενον. τὸ ἔνατον ἐκ χοριάμβου καὶ διιάμβου. τὸ δέκατον ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος.

ΤΩ ΠΙΣΤΥΝΩ] οἱ θαῤῥοῦντες. ΦΡΟΝΤΙΣΙ] σκέψεσι. ΓΝΩΜΟΤΥΠΟΙΣ] ταῖς κατὰ νοῦν τυπουμέναις. *Gl. Br.*

943. (953.) ΑΝΕΙΤΑΙ] κεῖται, δέδοται. νῦν πρόκειται ἡμῖν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς σοφίας κινδυνεῦσαι. ἤγουν παράστασις καταλέλειπται.

948. (958.) ΛΕΞΩ ΤΟΙΝΥΝ] εἴσθεσις διπλῆς περιοδικῆς ἀμοιβαίας μονοστροφικῆς ὑφ' ἓν, διὰ τὸ εἰς μῆκος ἐκτείνεσθαι τὴν περίοδον ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μζ', ὧν τελευταῖος "ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ." τοῦτο δὲ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον καλεῖται, ἐπεὶ εὐδοκίμησε λέγων, ὡς "ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια ἤσκουν καὶ σωφροσύνη νενόμιστο." τοῦτο οὖν ἄγαν Ἀριστοφάνης ἀπεδέχετο ὡς εὖ πεποιημένον. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

950. ΓΡΥΞΑΝΤΟΣ] μουγγρίσαντος. *Gl. Br.*

951. (961.) ΕΙΣ ΚΙΘΑΡΙΣΤΟΥ] οὕτως Ἀττικοί. ἐσπούδαζον γὰρ περὶ τὴν κιθάραν οἱ Ἀθηναῖοι τότε μανθάνειν, μὴ φροντίζοντες τοῦ καλύπτεσθαι.

952. (962.) ΚΩΜΗΤΑΣ] τὸ χ, ὅτι κωμήτας τοὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀμφόδου καὶ τόπου ἔλεγεν.

ΚΡΙΜΝΩΔΗ] ἀντὶ τοῦ παχεῖαν σύστασιν ἔχοντα, παρὰ τοὺς κρίμνους· οὗτοι γὰρ παχύτεροι τῶν ἀλεύρων. κρίμνος γὰρ εἶδος ἀλεύρου. * ΚΡΙΜΝΩΔΗ] ψυχρότατα. *Gl. E.*

γράφεται καὶ κριμνώδη καὶ κρυμώδη. καὶ κριμνώδη μὲν ἤγουν μέγιστα καὶ παχέα δίκην κρίμνων ἤγουν κριθῶν. οἱ δὲ κρίμνον φασὶ τὸ παχύτερον τῶν ἀλεύρων· τὰ γὰρ παχύτερα τῶν ἀλεύρων καὶ πιτυρώδη καὶ κριθώδη. εἰ δὲ γράφεται κρυμώδη, ἀντὶ τοῦ ψυχρότερα. *Victor.* κρίμμα εἶδος ἀλεύρου, ἐξ οὗ ἡ παιπάλη γίνεται. τοῦτο ἄλευρον. *Rav.*

953. (963.) ΤΩ ΜΗΡΩ ΜΗ ΞΥΝΕΧΟΝΤΑΣ] ἀντὶ τοῦ ἀνειμένως ἑστῶτας, πρὸς τὸ μὴ θλίβειν τὸ μόριον. ἐκθλίβοντας τὰ αἰδοῖα ἐκ τοῦ συνέχειν τοὺς μηρούς.

954. (964.) ΠΑΛΛΑΔΑ] εἴδη ᾀσμάτων ἀμφότερα, τὸ "Παλλάδα περσέπολιν θεάν" καὶ τὸ "τηλέπορόν τι βόαμα." τὸ μὲν οὖν πρότερον Λαμπροκλέους εἶναί φασιν Ἀθηναίου, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ. ἔχει δὲ οὕτως· "Παλλάδα περσέπολιν κλῄζω πολεμαδόκον ἁγνάν, παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον." τὸ δὲ "τηλέπορόν τι βόημα" μὴ εὑρίσκεσθαι ὅτου πότ' ἐστίν· ἐν γὰρ ἀποσπάσματι εὑρεῖν Ἀριστοφάνη ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. τινὲς δέ φασιν αὐτὸ Κυδίδου Ἑρμιονέως, "τηλέπορόν τι βόημα λύρας." ΑΛΛΩΣ. οὕτως Ἐρατοσθένης. Φρύνιχος αὐτοῦ τούτου τοῦ ᾄσματος μέμνηται ὡς Λαμπροκλέους ὄντος, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ ἢ μαθητοῦ. ἔχει δὲ οὕτως· "Παλλάδα περσέπολιν, δεινὴν θεὸν ἐγρεκύδοιμον, ποτικλῄζω, πολεμαδόκον ἁγνὰν παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον." καὶ κατὰ Λαμπροκλέα ὑποτίθησι κατὰ λέξιν. τὸ δὲ "τηλέπορον βόημα" Κυδίδου τοῦ Ἑρμιονέως κιθαρῳδοῦ, ἀπό τινος τῶν ᾀσμάτων, "τηλέπορόν τι βόαμα λύρας." *Η ΠΑΛΛΑΔΑ] ἀρχὴ ᾄσματος Φρυνίχου, ὡς Ἐρατοσθένης φησί. Φρύνιχος δὲ αὐτοῦ τούτου μνημονεύει ὡς Λαμπροκλέους ὄντος, "Παλλάδα περσέπτολιν κλῄζω πολεμαδόκον ἁγνάν." *Rav.*

955. (965.) ΤΗΝ ΑΡΜΟΝΙΑΝ] τὴν κιθάραν, ὡς συντόνου οὔσης τῆς παλαιᾶς ἁρμονίας, οὐκ ἀνειμένης, ὡς οἱ νέοι ἐπενόησαν.

956. (966.) ΚΑΜΨΕΙΕΝ] ἀντὶ τοῦ εἰ κακοηθεύσοιτο. κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν ἀνενέγκοιτο, οἷον καταισχύνων τῷ μαλθακῷ τῆς φωνῆς. * ΒΩΜΟΛΟΧΕΥΣΑΙΤ'] φλυαρῆσαι. ΚΑΜΨΕΙΕΝ] ἐν κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν προφέροι, παρηχήσειε παρήχησιν τοῦ μέλους. *Gl. Br.*

958. (967.) ΚΑΤΑ ΦΡΥΝΙΝ] ὁ Φρῦνις κιθαρῳδὸς Μιτυληναῖος. οὗτος δὲ δοκεῖ πρῶτος παρὰ Ἀθηναίοις κιθαρῳδικῇ

νικῆσαι Παναθήναια ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος. ἦν δὲ Ἀριστοκλείτου μαθητής. ὁ δὲ Ἀριστόκλειτος τὸ γένος ἦν ἀπὸ Τερπάνδρου, ἤκμασε δ' ἐν τῇ Ἑλλάδι κατὰ τὰ Μηδικά· παραλαβὼν δὲ τὸν Φρῦνιν αὐλῳδοῦντα κιθαρίζειν ἐδίδαξεν. ὁ δὲ Ἴστρος Ἱέρωνος αὐτόν φησι μάγειρον ὄντα σὺν ἄλλοις δοθῆναι τῷ Ἀριστοκλείτῳ. ταῦτα δὲ σχεδιάσαι ἔοικεν· εἰ γὰρ ἦν γεγονὼς δοῦλος καὶ μάγειρος Ἱέρωνος, οὐκ ἂν ἀπέκρυψαν οἱ κωμικοί, πολλάκις αὐτοῦ μεμνημένοι ἐφ' οἷς ἐκαινούργησε κλάσας τὴν ᾠδὴν παρὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ καὶ Ἀριστοκράτης. καθὸ πρῶτος τὴν ἁρμονίαν ἔκλασεν ἐπὶ τὸ μαλθακώτερον. ἦν δὲ γύννις καὶ ψυχρός.

959. (968.) ΠΟΛΛΑΣ] πληγὰς δηλονότι.[1]

960. (969.) ΕΝ ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥ] εἰς τὸν τόπον ὅπου γυμνάζονται καὶ διατρίβουσιν οἱ παῖδες.

ΠΡΟΒΑΛΕΣΘΑΙ] τουτέστιν εὐκοσμίως καθεσθῆναι, ὡς μηδὲν τοῖς περιεστῶσιν ὑποδεῖξαι ἄκοσμον. * ἐνδύσθαι, περιβαλέσθαι. προαγαγεῖν, προτείνειν. *Gl. Br.*

961. ΑΠΗΝΕΣ] ἀναίσχυντον, ἀπαίδευτον. *Gl. Br.* σκληρόν. *Gl. Victor.*

962. (971.) ΣΥΜΨΗΣΑΙ] ἀντὶ τοῦ συγχέαι τὴν κόνιν, ὡς μὴ σημεῖον ἢ τύπον ἀπολείπεσθαι ταῖς καθέδραις· ἐν γὰρ ψάμμῳ λεπτοτάτῃ ἐγυμνάζοντο. κατέψων δὲ τὸν τόπον ὅπου ἐκαθέζοντο, ἵνα μὴ σημεῖον τῆς ἥβης ἑαυτῶν καταλείψειαν τοῖς ἐρασταῖς. παρεγίνοντο γὰρ ὥστε γυμνοὺς ὁρᾶν τοὺς ἐρωμένους. * καθομαλίσαι τὴν κόνιν. *Gl. Br.*

963. ΕΙΔΩΛΟΝ] τύπον. ΤΗΣ ΗΒΗΣ] τῶν αἰδοίων. *Gl. Br.*

965. ΧΝΟΥΣ] χνοῦς τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων, καὶ χνοῦς λέγεται τοῦ γενειᾶν ἀρξαμένου. *Victor.* ΜΗΛΟΙΣΙΝ] κυδωνίοις. *Gl. C.* προβάτοις. *Gl. Br.*

966. ΦΥΡΑΣΑΜΕΝΟΣ] μηκύνας τῇ μεταβολῇ. *Gl. Br.* μαλάξας, μολύνας. *Gl. Victor.*

967. ΠΡΟΑΓΩΓΕΥΩΝ] μαστροπεύων. *Gl. Br.*

968. (977.) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΡΑΦΑΝΙΔΟΣ] ὡς θερμὸν καὶ διεγεῖρον πρὸς τὰ ἀφροδίσια παρῃτοῦντο ταῦτα. κεφάλαιον δὲ τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις καυλῶδες. οὐκ ἔτεμον δὲ κατὰ μῆκος, ὡς νῦν, ἀλλὰ κατὰ κύκλον φησὶ διὰ τὴν κεφαλήν.

970. (979.) ΚΙΧΛΙΖΕΙΝ] ἀντὶ τοῦ λιπαροὺς ὄρτυγας τρώγειν, κίχλας ἐσθίειν. ἢ ἀτάκτως γελᾶν καὶ ἀμέτρως. * λιπαροὺς ὄρτυγας ἐσθίειν, ἤγουν κίχλας. ἄλλοι δὲ ἀτάκτως γελᾶν. *Rav.*

971. (980.) ΤΕΤΤΙΓΩΝ ΑΝΑΜΕΣΤΑ] ἀρχαῖον τὸ τοὺς τέττιγας ἀναπλέκειν, τούτεστι τοὺς κρωβύλους. ΑΛΛΩΣ. οἱ ἀρχαιότατοι τῶν Ἀθηναίων τέττιγας χρυσοῦς ἐν τοῖς τῶν τριχῶν πλέγμασιν εἶχον, διότι οἱ τέττιγες μουσικοὶ ὄντες ἀνάκεινται τῷ Ἀπόλλωνι, ὃς ἦν πατρῷος τῇ πόλει. τὰ δὲ Διιπόλεια τῶν ἀρχαιοτάτων ἑορτῶν, τὰ καὶ Διάσια. τοὺς δὲ τέττιγας παρέλαβεν, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ κατὰ τὴν ἀναπλοκὴν τῶν τριχῶν χρυσῷ ἐχρῶντο τέττιγι, τεκμήριον ὅτι αὐτόχθονες ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι ὡς οἱ τέττιγες. καὶ Θουκυδίδης "καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἕρσει κρωβύλων ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν."

972. (981.) ΚΗΚΕΙΔΟΥ] ἀρχαῖος διθυραμβοποιός, οὗ μέμνηται Κρατῖνος ἐν Πανόπταις. ΚΥΚΗΔΟΥ] Κυκήδης παλαιὸς ἦν ποιητής, ἀφελὴς καὶ ἄχαρις. *Schol. LB.* τὰ δὲ Βουφόνια παλαιὰ ἑορτή, ἥν φασιν ἄγεσθαι μετὰ τὰ μυστήρια, ὅτε καὶ βοῦν θύουσιν εἰς ὑπόμνησιν τοῦ πρώτου φονευθέντος βοὸς ἐν ἀκροπόλει, ἀψαμένου τοῦ πελάνου ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων.[2] ΑΛΛΩΣ. ἑορτὴ Ἀθηναίων πάνυ ἀρχαία. ἐν γὰρ τοῖς Διιπολείοις φασὶ βοῦν τὸ πόπανον καταφαγεῖν τὸ παρεσκευασμένον πρὸς τὴν θυσίαν, Βαύλωνα[3] δέ τινα, ὡς εἶχε, τῷ πελέκει ἀποκτεῖναι τὸν βοῦν, καθὰ καὶ Ἀνδροτίων μέμνηται διὰ τῆς τετάρτης.

973. (982.) ΜΑΡΑΘΩΝΟΜΑΧΟΥΣ] τοὺς ἐν Μαραθῶνι τροπωσαμένους τὴν Δαρείου στρατιάν, ἣν Δᾶτις ὁ τούτου στρατηγὸς ἤγαγεν οὖσαν περὶ πεντήκοντα μυριάδας. τὸ δὲ ἐντετυλίχθαι τὸ ἐναντίον τῷ γυμνοῦσθαι. οὐκ ἐγκεκαλύφθαι.

975. (984.) ΩΣΤΕ Μ' ΑΠΑΓΧΕΣΘΑΙ] τότε δηλονότι. *Gl. Br.* πνίγεσθαι. *Gl. D.*

ΟΡΧΕΙΣΘΑΙ] ὠρχοῦντο γὰρ ἐν ὅπλοις ἐν τοῖς Παναθηναίοις οἱ παῖδες. διὰ δὲ τὸ ἀπρεπές, φησί, προέχοντες τῶν αἰδοίων τὴν ἀσπίδα. ὡσανεὶ τούτων ἐν τῇ πομπῇ ἀσπιδοφορούντων διὰ τὸ ἐπικαλύπτεσθαι τὴν αἰσχύνην. ηὔξησε δὲ τὴν διαβολὴν εἰς τὴν ἀσπίδα τῆς θεοῦ.

976. (985.) ΤΗΣ ΚΩΛΗΣ] τοῦ ποδός· ἕτεροι δέ φασι τοῦ αἰδοίου. *Gl. Br.*

ΤΡΙΤΟΓΕΝΕΙΗΣ] εἶδος ὀρχήσεως, ἣ καλεῖται ἐνόπλιος. διὰ δὲ τὸ εἰς Ἀθηνᾶν ταύτην τελεῖσθαι Τριτογένεια κέκληται· τριτὼ γὰρ ἡ κεφαλὴ παρ' Αἰολεῦσιν, ἐγεννήθη δὲ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός. ἐτέλουν δὲ ταύτην τὴν ὄρχησιν οἱ πρότερον μὲν ὡπλισμένοι καὶ τὴν ἀσπίδα ἐν

[1] πληγάς. πολλὰς δ. *Ald.* [2] διιπολίων *Suidas.* [3] Θαύλωνα *Suidas.*

πλαγίῳ φέροντες· οἱ ὕστερον δὲ ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν ἔφερον. σημειωτέον δέ φασι τὴν σύνταξιν· πρῶτον γὰρ πληθυντικῶς εἰπὼν εἰς ἑνικὸν ἀποδέδωκεν. ἐν δὲ τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων ΑΜΕΛΕΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΟΓΕΝΕΙΗΣ *εὕρηται.*

978. ΜΙΣΕΙΝ ΑΓΟΡΑΝ] *ἐνταῦθα γὰρ οἱ πανοῦργοι διατρίβουσιν.* ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ] *πάνυ γὰρ οἱ πόρνοι λουτροῖς ἐχρῶντο. Gl. E.*

980. ΥΠΑΝΙΣΤΑΣΘΑΙ] *ὑπαναχωρεῖν. Gl. Br.* ΠΡΟΙΟΥΣΙ] *προερχομένοις. Gl. D.*

981. (990.) ΜΗ ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΣΕΑΥΤΟΥ] *ἀντὶ τοῦ μὴ παρὰ γνώμην τῶν σῶν γονέων, ὅπερ μέλλει μολύνειν τὴν αἰδῶ.*

982. (991.) ΟΤΙ ΤΗΣ ΑΙΔΟΥΣ] *εἴπερ μέλλεις τῆς αἰδοῦς τὰ ἀγάλματα πληρώσειν. γράφεται δὲ καὶ ἀφανίζειν.* **τῆς αἰδοῦς ἄγαλμα, ἡ αἰδὼ περιφραστικῶς.* ΑΓΑΛΜ' ΑΝΑΠΛΑΣΣΕΙΝ] *τύπον ἐργάσεσθαι. Gl. E.* ΑΝΑΠΛΗΣΕΙΝ] *τυπώσειν, ἐργάσασθαι. Gl. C.* ΑΝΑΠΛΑΣΣΕΙΝ] *ποιήσειν τύπωσιν. Gl. LB.* ΑΝΑΠΛΗΣΕΙΝ] *πληρώσειν. Gl. Victor.* ΑΝΑΠΛΑΣΕΙΝ] *ἤγουν τυπώσειν, ἐργάζεσθαι. Victorius, ex vetusto codice.*

ΟΤΙ Μ. ΤΗΣ ΑΙΔΟΥΣ ΤΑΓ. ΑΝΑΠΛΗΣΕΙΝ] *ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ φησί· καὶ ἐπιστήσῃ τὸ καὶ τό· τὸ δ' αἴτιον τῆς ἐπιστήμης ταύτης, ὅτι μέλλεις ἐπιμελήσεσθαι καὶ τιμήσειν τὴν αἰδῶ, εἰ ἐμὲ αἱρῇ καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἀναλαβὼν ὡς ἀμελούμενον τελειώσειν ἐν σεαυτῷ δηλονότι, ὥσπερ εἰ καὶ ἄλλου οὑτινοσοῦν θεοῦ ἄγαλμα ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ ἔστησας ὥστε σέβειν αὐτό. τούτῳ ὅμοιον καὶ Δημοσθένης φησὶν ἐν τούτοις· "δίκης καὶ εὐνομίας καὶ αἰδοῦς εἰσὶ πᾶσιν ἀνθρώποις βωμοί· οἱ μὲν κάλλιστοι καὶ ἁγιώτατοι ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἑκάστου καὶ τῇ φύσει· οἱ δὲ καὶ κοινοὶ τοῖς πᾶσι τιμᾶν ἱδρυμένοι." Manuel Moschopulus.*

983. ΕΙΣΑΓΕΙΝ] *ἑαυτόν. Gl. E.*

984. (993.) ΜΗΛΩι ΒΛΗΘΕΙΣ] *ἀντὶ τοῦ ἔρωτι· μηλοβολεῖν γὰρ ἔλεγον τὸ εἰς ἀφροδίσια δελεάζειν, ἐπεὶ καὶ τὸ μῆλον Ἀφροδίτης ἐστὶν ἱερόν.* *ΑΠΟΘΡΑΥΣΘΗιΣ] *ἀποπέσῃς. Gl. Br. Victor.*

985. ΙΑΠΕΤΟΝ] *ἀρχαῖον, μωρόν. Gl. Br. ἀρχαῖον, μωρὸν καὶ ὑπέργηρων. ὁ γὰρ Ἰαπετὸς θεὸς ἦν πρὸ τοῦ Κρόνου. Gl. Victor.*

986. ΜΝΗΣΙΚΑΚΗΣΑΙ] *εἰς μνησικακίαν ἐμβαλεῖν. Gl. Victor.* ΕΝΕΟΤΤΟΤΡΟΦΗΘΗΣ] *ὥσπερ νεοσσὸς ἐτράφης. Gl. Br. ἐτράφης δίκην νεοττῶν. Gl. Victor.*

988. (997.) ΤΟΙΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ] *οὗτοί εἰσι Τελέσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν. καὶ Εὔπολίς φησιν ἐν Δήμοις "Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες, βληχητὰ τέκνα κοὐδαμῶς τοῦ¹ τρόπου."*

ΒΛΙΤΟΜΑΜΑΝ] *μωρόν· τὸ γὰρ βλίτον μωρὸν εἶναι δοκεῖ λάχανον. εἰκότως δὲ εἶπε καλοῦσι, καὶ οὐ καλέσουσι πρὸς τὸ εἴξεις. διότι μὲν γὰρ ἅπαξ ἔμελλεν ὅμοια πείσεσθαι, εἴξεις εἶπε· διότι δὲ μετὰ τὴν ὁμοίωσιν οὕτως ἀεὶ ἔμελλε καλεῖσθαι, καλοῦσιν εἴρηκε.* *ΒΛΙΤΟΜΑΜΜΑΝ] *μαλακογνώμονα. Gl. Victor.*

990. (999.) ΤΡΙΒΟΛΕΚΤΡΑΠΕΛΑ] *ἐκ τοῦ τρίβειν καὶ ἐκτράπελος σύγκειται. ἀντὶ τοῦ σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα καὶ ἀπόβλητα καὶ ἀνώμαλα.* **οὐδαμινά, φευκτά. Gl. Br.*

991. (1000.) ΓΛΙΣΧΡΑΝΤΙΛΟΓΕΞΕΠΙΤΡΙΠΤΟΥ] *ἐκ τοῦ γλίσχρου καὶ ἀντιλογίας πεποιημένου, τοῦ καὶ δυναμένου ἐπιτρίψαι.* **γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος κατατετριμμένην. Gl. Br.*

992. (1001.) ΕΙΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ] *ἐνταῦθα γὰρ διέτριβον οἱ φιλόσοφοι. ἦν γὰρ καὶ γυμνάσιον, ἀπὸ Ἑκαδήμου τινός, καταλείψαντος τὴν κτῆσιν ἑαυτοῦ πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ τόπου. περὶ αὐτὸν δ' ἦσαν αἱ ὄντως ἱεραὶ ἐλαῖαι τῆς θεοῦ, αἳ καλοῦνται μορίαι· ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον τῶν Παναθηναίων. τὸν δὲ στέφανον τοῦ καλάμου προέκρινεν ὡς ἁπλούστερον ὄντα καὶ ἀπερίεργον, ἢ ὅτι αὐτῷ στέφονται οἱ Διόσκουροι.*

ΥΠΟ ΤΑΙΣ ΜΟΡΙΑΙΣ] *αἱ ἱεραὶ ἐλαῖαι τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει μορίαι ἐκαλοῦντο. λέγουσι γὰρ ὅτι Ἁλιρρόθιος ὁ παῖς Ποσειδῶνος ἠθέλησεν ἐκκόψαι αὐτάς, διὰ τὸ τῆς ἐλαίας εὑρεθείσης κριθῆναι τῆς Ἀθηνᾶς τὴν πόλιν· ὁ δὲ ἀνατείνας τὸν πέλεκυν καὶ ταύτης ἀποτυχὼν ἔπληξεν ἑαυτὸν καὶ ἀπέθανε. καὶ διὰ τοῦτο μορίαι αἱ ἐλαῖαι ἐκλήθησαν. ἢ διὰ τὸ πάντα ἄνθρωπον κεκτημένον ἐλαίας ἀναγκάζεσθαι μέρος τι παρέχειν εἰς τὰ Παναθήναια· κέραμον γὰρ ἐλαίου ἐλάμβανον οἱ νικῶντες. ἐπεφύτευτο δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ τὸ δένδρον. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἀσκουμένοις ἀλειψαμένοις ἐν τῷ ἡλίῳ τρέχειν.* *ΑΛΛΩΣ. *ἡττηθεὶς τῆς Ἀθηνᾶς ὁ Ποσειδῶν ἐπὶ τῇ τῆς ἐλαίας ἐπιδείξει, ἔπεμψε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἁλιρρόθιον ταύτην τεμοῦντα. ὁ δὲ ἀνατείνας τὸν πέλεκυν ταύτης μὲν ἠστόχησε, τὸν δὲ πόδα αὐτοῦ πλήξας ἐτελεύτησε, καὶ οὕτω μορία ἡ ἐλαία ἐκλήθη ὡς μόρου παρεκτική. ἦν δὲ ἡ Ἀκαδημία σχολεῖόν τι ἐν Ἀθήναις, ἐλαίαις καὶ ἄλλοις τισὶ δένδρεσι κατάσκιον. Junt. Victor.*

993. (1002.) ΚΑΛΑΜΩι ΛΕΥΚΩι] *λιτὸς γὰρ καὶ ἀπερίεργος ὁ τοιοῦτος στέ-*

¹ *τοῦ νῦν Kusterus, τοῦ 'μοῦ Brunckius.*

φανος. ἦν δὲ τῶν Διοσκούρων ἴδιον στεφανοῦσθαι καλάμῳ.

994. (1003.) ΜΙΛΑΚΟΣ] εἶδος βοτάνης. παρέμιξε τὸ ἀπραγμοσύνης. ἀπραγμοσύνη δὲ φυτὸν, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός, ἐν Ἀκαδημίᾳ φυόμενον. ἡ λεύκη δὲ ὁμοία πλατάνῳ. ΑΛΛΩΣ. ἀπραγμοσύνη εἶδος ἄνθους οἷον πάσης εὐωδίας ὄζων καὶ ἀσφαλείας. ἢ ἀπραγμοσύνης ἀντὶ τοῦ πολυπραγμοσύνης. τὸ δὲ ΨΙΘΥΡΙΖΕΙ ἀντὶ τοῦ ἀνέμου πνέοντος μαλακοῦ καὶ ἠρέμα διὰ τῶν φύλλων εἰσιόντος ὥσπερ προσλαλεῖ τὰ δένδρα, ὅπερ ψιθυρίζειν λέγεται. καὶ Θεόκριτος "ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα." *ΦΥΛΛΟΒΟΛΟΥΣΗΣ] τὰ φύλλα ῥιπτούσης. *Gl. Victor.*

996. (1005.) ΗΝ ΤΑΥΤΑ ΠΟΙΗΙΣ] ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν δεκαπέντε, ὧν τὰ μὲν ιγ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τεσσαρακαιδέκατον μονόμετρον, ὃ παρατέλευτον ὀνομάζεται, τὸ τελευταῖον ἐφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακὸν, ὡς εἴρηται. ἐπὶ τῷ τέλει δυο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ κώλου, ἔξω νενευκυῖαι.

1000. (1009.) ΓΛΩΤΤΑΝ ΒΑΙΑΝ] σωφροσύνης ξύμβολον. οἷον μὴ φλυαρολογεῖν. τὸ δὲ ΠΥΓΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ἢ γέλωτος χάριν, ἢ διὰ τὴν τροφὴν ἕξεις πυγὴν μεγάλην. ΠΟΣΘΗ δὲ τὸ μόριον τοῦ ἀνδρός. αἰνίττεται δὲ εἰς τοὺς Ἀθηναίους. *ΠΟΣΘΗΝ] ψωλήν. *Gl. Br.*

1003. (1012.) ΧΡΟΙΑΝ ΩΧΡΑΝ] διὰ τὴν ἀταξίαν. *ΩΧΡΑΝ] κίτρινον. *Gl. Br.*

1004. ΜΙΚΡΟΥΣ] γράφεται καὶ λεπτούς, καὶ λευκούς, οἷοι τῶν ἀγυμνάστων καὶ ἀργῶν.

1006. ΚΩΛΗΝ] μηρόν. *Gl. Br.*

1015. ΨΗΦΙΣΜΑ ΜΑΚΡΟΝ] τὸ ἐκ πολυλογίας συγκείμενον. ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ ψηφίσματι γράψεις. *δικοῤῥαφίαν. *Gl. Br.*

1010. (1018.) ΤΗΣ ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ] οὗτος ὡς κίναιδος καὶ εὔμορφος καὶ θηλυμανὴς κωμῳδεῖται. δεύτερος ὁ ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος· τρίτος ὁ Ψακὰς λεγόμενος· τέταρτος ὁ τραπεζίτης, οὗ μέμνηται Εὔπολις ἐν Δήμοις· πέμπτος ἱστοριογράφος. τάχα δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ εὐμόρφῳ. *οὗτος λίαν πόρνος ἦν. *Gl. Br.*

1012. (1020.) Ω ΚΑΛΛΙΠΥΡΓΟΝ] ἑτέρα εἴσθεσις μέλους χοροῦ μεσῳδικὴ ἀντίστροφος, ὁμοία τῇ προῤῥηθείσῃ στροφῇ, ἐκ κώλων χοριαμβικῶν ἐπιμεμιγμένων, ὡς τὰ τῆς στροφῆς καθ' ἕκαστον ἐχόντων δέκα, πλὴν τοῦ πέμπτου ἐξ ἐπιτρίτου καὶ διιάμβου συγκειμένου, καὶ τοῦ ἑβδόμου ἐκ χοριάμβου ἰάμβου καὶ ἀντισπάστου. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ, ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

1016. ΑΝΗΡ] οὗτος, ἤγουν ὁ δίκαιος. *Gl. Victor.*

1017. ΔΕΙΝ] χρεῖαν εἶναι. *Gl. Victor.*

1019. (1032.) ΚΑΙ ΜΗΝ] εἴσθεσις ἑτέρας διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μθ', ὧν τελευταῖος "ἔξει τίνα γνώμην λέγειν τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι." τὸ δὲ μέτρον Ἱππωνάκτειον. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

1020. ΣΥΝΤΑΡΑΞΑΙ] ἀνατρέψαι. *Gl. Victor.*

1021. (1034.) ΕΓΩ ΓΑΡ ΗΤΤΩΝ] ὅτι ποιῶ αὐτοὺς ἡττηθῆναι. ἢ ὅτι τὰ ἥττονα λέγω ἐπὶ τὸ πάντας ἡττᾶσθαι.

1024. (1037.) ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ] τὸ τινὰ λαβόντα δίκην τῷ ἀδίκῳ λόγῳ νικᾶν. τὸ δὲ ΣΚΕΨΑΙ πρὸς τὸν Φειδιππίδην. *οὐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον μόνον ἐκφέρουσιν, εἰ μὴ παραθήσουσι καὶ τὸ ἢ ἀντὶ τοῦ παρό. *Schol. Harl.* 5.

1025. ΑΙΡΟΥΜΕΝΟΝ] προκρίνοντα. *Gl. Victor.*

1029. (1042.) ΚΑΚΙΣΤΟΝ ΕΣΤΙ] ἐψοὶ γὰρ καὶ χαυνοῖ τὰ σώματα. δειλότατον δὲ εἶπεν· ἐκλύει γάρ. *ΔΕΙΛΟΝ ΠΟΙΕΙ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ] μαλακίας γὰρ αἴτιον. *Gl. E.*

1030. (1043.) ΜΕΣΟΝ ΕΧΩ ΛΑΒΩΝ ΣΕ ΑΦΥΚΤΟΝ] ἔχω εὐθὺς μέσον λαβών. ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν παλαιστῶν λαμβανομένων εἰς τὸ μέσον καὶ ἡττωμένων. τὸ δὲ εὐθὺς ἀντὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ. *ΕΠΙΣΧΕΣ] σαυτὸν δηλονότι, ἤτοι καρτέρησον. ΜΕΣΟΝ] κατά. ΑΦΥΚΤΟΝ] οὐ φυγεῖν δυνάμενον. *Gl. Victor.*

1034. (1047.) ΗΡΑΚΛΕΙΑ ΛΟΥΤΡΑ] Ἴβυκός φησι τὸν Ἥφαιστον κατὰ δωρεὰν ἀναδοῦναι Ἡρακλεῖ λουτρὰ θερμῶν ὑδάτων· ἐξ ὧν τὰ θερμά τινές φασιν Ἡράκλεια λέγεσθαι. οἱ δέ φασιν ὅτι τῷ Ἡρακλεῖ μογήσαντι ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ ἐξανῆκεν, ὡς Πείσανδρος· "τῷ δ' ἐν Θερμοπύλῃσι θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη ποίει θερμὰ λοετρὰ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης." *Ἡρακλεῖ πολλὰ καμόντι περὶ Θερμοπύλας Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ ἀναδέδωκεν. Πείσανδρος· τῷ δ' ἐν—θαλάσσης. *Rav.*

1036. (1049.) Α ΤΩΝ ΝΕΑΝΙΣΚΩΝ] ὡς ταῦτα ἀγυμνάστων νεανίσκων λαλούντων. τῶν εὐγενῶν δηλονότι.

1046. (1059.) Ο ΓΟΥΝ ΠΗΛΕΥΣ] ὅτε ἀφῆκεν αὐτὸν Ἄκαστος μεταξὺ θηρίων, οἱ θεοὶ δεδώκασιν αὐτῷ ξίφος πρὸς ἄμυναν τῶν θηρίων. τινὲς δὲ ἐπὶ τῷ Πε-

λίου ἀγῶνί φασι τὸν Πηλέα λαβεῖν διὰ σωφροσύνην Ἡφαιστότευκτον μάχαιραν. ΑΛΛΩΣ. ὁ Πηλεὺς ἐγένετο σωφρονέστατος. καί ποτε Ἱππολύτης τῆς γυναικὸς Ἀκάστου ἐρασθείσης αὐτοῦ καὶ μὴ δυνηθείσης πεῖσαι, ἀλλὰ διαβολῇ χρησαμένης ὡς ἄρα ἐπεχείρησε βιάσασθαι αὐτὴν, ὁ Ἄκαστος μαθὼν καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς ἐρημίαν, καὶ τῶν ὅπλων γυμνώσας, ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησεν, εἰπὼν "εἰ δίκαιος εἶ, σωθήσῃ." ὡς δὲ ἔμελλεν ὑπὸ θηρίων διαφθείρεσθαι, οἱ θεοὶ μάχαιραν αὐτῷ ἐχαρίσαντο Ἡφαιστότευκτον δι' Ἑρμοῦ, καὶ οὕτως ἔφυγε τὸν κίνδυνον. ΑΛΛΩΣ. Πηλεὺς Φῶκον τὸν ἀδελφὸν κατὰ πατρίδα σὺν Τελαμῶνι δολοφονήσας φεύγει εἰς Φθίαν πρὸς Εὔρυτον τὸν Ἄκτορος, ὑφ' οὗ καὶ καθαίρεται. ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐλθὼν Εὐρύτῳ ἐντυγχάνει, καὶ κτείνει τοῦτον ἄκων. πάλιν οὖν ὁ Πηλεὺς ἐκ Φθίας φυγὼν ἐς Ἰωλκὸν πρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται, καὶ καθαίρεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἀστυδάμεια δὲ ἡ Ἀκάστου γυνὴ, ἐρασθεῖσα Πηλέως καὶ μὴ πείσασα αὐτὸν διὰ σωφροσύνην συνελθεῖν αὐτῇ, καταψεύδεται αὐτοῦ πρὸς Ἄκαστον ὡς ἀποπειραθέντος αὐτῆς. ὁ δὲ κτεῖναι μὲν ὃν καθῆρεν οὐκ ἠβουλήθη, ἄγει δὲ αὐτὸν εἰς θήραν εἰς τὸ Πήλιον. ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαστος καταλιπὼν καὶ τὴν μάχαιραν ὑπὸ τὴν κόπρον τῶν βοῶν κρύψας ἐπανέρχεται. ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ μὴ εὑρὼν τὴν μάχαιραν ἤμελλεν ἀπόλλυσθαι καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων, σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος, ὃς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ.

1048. (1061.) ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ] οὗτος λυχνοποιὸς ὢν πάνυ πανοῦργος ἦν. οὐ γὰρ χαλκῷ μόνον ἐχρῆτο πρὸς τὴν τῶν λύχνων κατασκευὴν, ἀλλὰ καὶ μόλιβδον ἐνετίθει, ἵνα πολὺ βάρος ἔχοντες πλείονος ἄξιοι ὦσι· καὶ οὕτως ἠπάτα τοὺς πριαμένους.

1051. (1064.) ΚΑΙΤ' ΑΠΟΛΙΠΟΥΣΑ Γ' ΑΥΤΟΝ] φασὶν ὅτι τοὺς γινομένους παῖδας ἐκ τοῦ Πηλέως ἡ Θέτις λαμβάνουσα περιέκαιε τὸ θνητὸν αὐτῶν σῶμα, βουλομένη αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖν· καὶ πολλοὺς ἔκαυσε. καὶ τὸν Ἀχιλλέα οὖν τεκοῦσα ἐπέθηκεν εἰς τὸ πῦρ, καὶ γνοὺς ὁ Πηλεὺς ἐβόησεν· ἡ δὲ λυπηθεῖσα ἐχωρίσθη. ΑΛΛΩΣ. ἡ Θέτις εἰς λέβητα ὕδατος ἐνέβαλλε τοὺς ἐκ Πηλέως γεννωμένους, γνῶναι βουλομένη εἰ θνητοί εἰσιν, ἑτέρους δὲ εἰς πῦρ, ὡς Ἀπολλώνιός φησι. καὶ δὴ πολλῶν διαφθαρέντων ἀγανακτῆσαι τὸν Πηλέα, καὶ κωλῦσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβληθῆναι εἰς λέβητα. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς φησὶν ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν. Στάφυλος δὲ ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας φησὶ Χείρωνα σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἔμπειρον, βουλόμενον τὸν Πηλέα ἔνδοξον γενέσθαι, μεταπέμψασθαι τὴν Ἄκτορος θυγατέρα τοῦ Μυρμηδόνος, καὶ λόγους διασπεῖραι ὅτι μέλλει γαμεῖν τὴν Θέτιν Πηλεὺς Διὸς διδόντος αὐτῷ, οἱ δὲ θεοὶ μετ' ὄμβρου καὶ χειμῶνος ἥξουσιν. ταῦτα φημίσας παρετήρει τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὕδατα πολλὰ καὶ πνεύματα ἐξαίσια, καὶ δίδωσι Πηλεῖ Φιλομήλαν. καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ φήμη.

1053. (1066.) ΣΙΝΑΜΩΡΟΥΜΕΝΗ] ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μίξιν. σινάμωρος δὲ ἡ μεμορημένη. σίνος δὲ τὸ αἰδοῖον· ὅθεν καὶ Σιληνός. σινάμωρον οὖν τὸ πορνικόν. ΚΡΟΝΙΠΠΟΣ δὲ ὁ μέγας λῆρος, κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ ἵππου. *συνουσιαζομένη. *Gl. Br.*

1056. (1069.) ΚΟΤΤΑΒΩΝ] ἐν συμποσίῳ παίγνιον. ἦν δὲ τοιοῦτον· ἐτίθεσαν λέβητα, καὶ τὸ λείψανον τοῦ πόματος ἐνέβαλον, καὶ κτύπον μέγαν ἀπετέλουν ἐν τούτοις. *ΚΙΧΛΙΣΜΩΝ] δὲ ἀντὶ τοῦ γελώτων ἀδιαφόρων. *Rav.*

1060. (1073.) ΑΔΥΝΑΤΟΣ ΓΑΡ] οὐ γὰρ δυνατὸς εἶ λόγοις νικῆσαι τοὺς ἐναντίους.

1063. ΕΠΑΝΕΝΕΓΚΕΙΝ] τὴν αἰτίαν. *Gl. Victor.*

1066. (1079.) ΗΝ ΡΑΦΑΝΙΔΩΘΗι] οὕτω γὰρ τοὺς ἁλόντας μοιχοὺς ᾐκίζοντο· ῥαφανῖδας λαμβάνοντες καθίεσαν εἰς τοὺς πρωκτοὺς τούτων, καὶ παρατίλλοντες αὐτοὺς τέφραν θερμὴν ἐπέπασσον, βασάνους ἱκανὰς ἐργαζόμενοι.

1067. (1080.) ΤΙΝΑ ΓΝΩΜΗΝ] ἀντὶ τοῦ ποίαν ἕξει γνώμην μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι.

1068. (1081.) ΗΝ Δ' ΕΥΡΥΠΡΩΚΤΟΣ] ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἀμοιβαία, ἧς προτίθενται στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι τέσσαρες. τὰ δὲ λοιπὰ κῶλά εἰσιν ἰαμβικὰ ὀκτωκαίδεκα δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ μέντοι ἕβδομον καὶ ἑνδέκατον τρίμετρα, καὶ [τὸ δέκαταν πενθημιμερές. τὸ πεντεκαιδέκατον καὶ ἑπτακαιδέκατον μονόμετρα. τὸ δὲ τελευταῖον ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

1070. (1083.) ΗΝ ΤΟΥΤΟ] λείπει ἡ εἰς, ἵνα ᾖ εἰς τοῦτο. δύο προθέσεων ἐλλείψεις. ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι κακὸν εὐρύπρωκτον εἶναι. * ΤΟΥΤΟ] εἰς τοῦτο. ΕΜΟΥ] ὑπό. *Gl. Victor.*

1074. (1087.) ΤΡΑΓΩιΔΟΥΣΙΝ] εἰς Φρύνιχόν φασιν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χορευτήν, ἐπεὶ διεβάλλετο ἐπὶ μαλακίᾳ διὰ ποικιλίαν σχημάτων.

1085. (1099.) Ω ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΙ] τοῦτο ἄδηλον πότερον ὁ κρείττων λόγος φησὶν, ὁμολογῶν ἡττᾶσθαι, ἢ ὁ νεανίσκος ὁ τῶν λόγων κριτής· ὃ καὶ μᾶλλον φαίνεται ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ κρείττων λόγος αὐτῷ συνάχθεσθαι, παραδοθέντι μανθάνειν τῷ ἑτέρῳ. *ΣΥΝΟΥΣΙΑΖΟΜΕΝΟΙ. *Gl. E.* ὦ εὐρύπρωκτοι. *Gl. Victor.*

1087. (1101.) ΘΟΙΜΑΤΙΟΝ] ἵνα ἐξ ἑτοίμου καὶ εὐχερῶς χωρήσῃ πρὸς αὐτόν, καὶ μὴ ἐμποδίζοιτο τῷ δρόμῳ.

1089. (1103.) ΤΙ ΔΗΤΑ; ΠΟΤΕΡΟΝ] σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ὀκτώ. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλα ἰαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ ἤτοι ἐφθημιμερῆ. ἔχει δὲ τὸ δεύτερον κῶλον [τὸν δεύτερον πόδα τρίβραχυν ἤτοι χορεῖον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. *ΕΠΑΓΕΣΘΑΙ] ἀπελθεῖν. *Gl. D.*

1092. (1106.) ΣΤΟΜΩΣΕΙΣ] ὀξυνεῖς, ἢ εὔστομον ποιήσεις. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μαχαιρῶν. *ἀντὶ τοῦ ὀξυνεῖς, ὡς ἐπὶ σιδήρου φησὶ μεταφορικῶς, ἀκονήσεις. *Rav.*

ΕΠΙ ΘΑΤΕΡΑ] τὸ μὲν ἕτερον μέρος τῆς γνάθου οἵαν δικιδίοις, τουτέστι δυνατὴν καὶ ἔμπειρον δικῶν. ὑποκοριστικῶς δὲ τὸ δικιδίοις.

1095. ΚΟΜΙΕΙ] λήψῃ. *Gl. Victor.*

1099. (1113.) ΤΟΥΣ ΚΡΙΤΑΣ] κἀνταῦθα παράβασίς ἐστιν. ἔχει δὲ οὐ πάντα τὰ μέρη τῆς παραβάσεως, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐπίῤῥημα τῆς παραβάσεως, ἐν ᾧ ἔθος ἢ χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει ἢ σκώπτειν τοὺς πονηρούς. τίθενται γὰρ οὐ μόνον τέλειαι παραβάσεις, ἀλλὰ καὶ μέρη τινὰ αὐτῶν. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ἐπίῤῥημα ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ις', ὧν τελευταῖος "κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον ἢ κρῖναι κακῶς." αἰτιατικὴ δὲ ἀντὶ εὐθείας, ἀντὶ τοῦ οἱ κριταί. Ὅμηρος "μητέρα δ', εἴ τοι θυμὸς ἐποτρύνει γαμέεσθαι," ἀντὶ τοῦ ἡ μήτηρ.

ΤΟΝΔΕ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ] τῶν Νεφελῶν. *Rav.*

1100. (1114.) ΩΦΕΛΩΣ' ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ] συναγωνίζωνται καὶ συλλαμβάνωνταί τι κατὰ τὸ δίκαιον. ἵνα δὲ μὴ χάριτι δοκῇ νικᾶν καὶ τὴν ψῆφον φέρειν, ἀλλὰ ταῖς ἀληθείαις, προσέθηκε τοῦτο.

1101. ΝΕΑιΝ] ἀροτριᾶν. ΕΝ ΩΡΑι] εὐκαίρως. *Gl. Br.* ΝΕΑιΝ] ἀντὶ τοῦ ἀροτριᾶν καὶ σπείρειν. *Rav.*

1103. (1117.) ΤΕΚΟΥΣΑΣ] χαριέντως εἶπε τεκούσας καὶ φυλάξαι ἐπὶ τῆς βλαστήσεως τῆς ἀμπέλου· λίαν γάρ ἐστιν εὐχερὲς ῥεῖν. τὸ δὲ αὐχμὸν πιέζειν ἀντὶ τοῦ ξηρασίαν καταπονεῖν, ἀφανίζειν.

1109. (1123.) ΣΦΕΝΔΟΝΑΙΣ] ὅτι ἡ χάλαζα ὡς λίθος ἐστίν. ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν λίθων καὶ τῶν σφενδονῶν. θέλει δὲ τὴν χιόνα εἰπεῖν. οὐκ ἀκύρως δὲ τὸ ΠΑΙΗΣΟΜΕΝ, ἐπειδὴ ἀνθούντων τῶν καρπῶν ἡ χιὼν γίνεται. *ΑΠΟΚΕΚΟΨΟΝΤΑΙ] ὑφ' ἡμῶν. *Gl. E.*

1113. (1127.) ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ] ὅτε ἀνάγκη ἐστὶ μετελθεῖν τὴν νύμφην.

1114. (1128.) ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩι] ἐπεὶ μὴ ὕειν δοκεῖ αὐτόθι, ὡς Ἡρόδοτος· ἐκεῖ οὖν θελήσει τυχεῖν, ἔνθα μὴ βλαβήσεται ἐκ τῶν Νεφελῶν. ὡς ποῤῥωτάτω τῆς πατρίδος. ἢ ὡς ἐπὶ κατάραν. ἐπεὶ καταρᾶται. ἐλέγετο γὰρ ληστεύεσθαι ἡ Αἴγυπτος. Αἰσχύλος "δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι," καὶ Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζούσαις "οὐδεὶς κακοεργὸς δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί." καὶ αἰγυπτιάζειν τὸ ὕπουλα πράττειν.

1115. (1129.) ΠΕΜΠΤΗ] κορωνὶς εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν, καὶ ἔκθεσις παρὰ τοὺς τετραμέτρους. ἔστι γὰρ τὰ ἑξῆς ἰαμβικὰ τρίμετρα κγ'. ἐξέρχεται δὲ ὁ Στρεψιάδης ἀριθμῶν τὰς ἡμέρας. οὕτω δὲ ἠρίθμουν Ἀθηναῖοι, τὰς μὲν ἀπὸ νουμηνίας ὁμοίως ἡμῖν, λέγοντες πρώτη ἱσταμένου, δευτέρα ἱσταμένου, μέχρι τῶν δέκα· μεθ' ἣν πρώτην ἐπὶ δέκα, εἶτα δευτέραν ἐπὶ δέκα, καὶ ἑξῆς ἄχρι εἰκοστῆς (ἡ αὐτὴ δὲ καὶ εἰκάς), μεθ' ἣν ἑνδεκάτην φθίνοντος ἢ δεκάτην ἢ ἐνάτην ἢ ὀγδόην, ὡς ἔτυχεν ἔχων ὁ μήν, καὶ ἑξῆς ἀναλύοντι ἄχρι δευτέρας. οὕτω γὰρ Ἀθηναῖοι ἠρίθμουν, οὐ προστιθέντες ἀλλ' ἀφαιροῦντες καὶ ἀναλύοντες μέχρι τριακάδος, Σόλωνος ἡγησαμένου, πρὸς τὰ τῆς σελήνης φῶτα οὕτω μειούμενα. μετὰ δὲ δευτέραν ἀκτέον ἕνην, τουτέστι τὴν τελευταίαν τοῦ μηνὸς ἡμέραν. ΑΛΛΩΣ. πέμπτη, τετράς· οὐ προσέθηκε τὸ φθίνοντος. οὕτω γάρ, φασίν, Ἀθηναῖοι μετροῦσιν· ἀπὸ πρώτης ἕως δευτέρας προστιθέασι τὸ ἱσταμένου, ἀπὸ τρισκαιδεκάτης ἕως ἐννεακαιδεκάτης τὸ ἐπὶ δέκα· εἶτα ἡ μεγάλη εἰκάς· ἀπὸ εἰκοστῆς πρώτης ἕως εἰκοστῆς ἐνάτης τὸ φθίνοντος. τὴν δὲ τριακοστὴν ἕνην τε καὶ νέαν, ἐπεὶ μετέχει τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου φωτός. ταύτην δὲ καὶ Δημητριάδα προσηγόρευσαν. τὴν οὖν εἰκοστὴν δευτέραν ἐκάλουν ἐνάτην φθίνοντος, τὴν εἰκοστὴν τρίτην ὀγδόην, τὴν εἰκοστὴν τετάρτην ζ', τὴν εἰκοστὴν πέμπτην ϛ', τὴν εἰκοστὴν ἕκτην ε', τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην δ', τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην γ', τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην β', εἶτα τὴν τριακοστὴν ἕνην τε καὶ νέαν, ἐν ᾗ οἱ τόκοι ἀπῃτοῦντο, ἐπεὶ ἐν αὐτῇ συντελεῖται ὁ μὴν καὶ ἀρχὴν ἔχει τοῦ ἑτέρου μηνὸς τῆς

σελήνης. ὥστε ἡ μὲν εἰκοστὴ ἕκτη παρ' αὐτοῖς πέμπτη ἀκούει, ἡ δὲ εἰκοστὴ ἑβδόμη τετρὰς λέγεται.

1118. (1132.) ΕΝΗ ΚΑΙ ΝΕΑ] ἡ νουμηνία. οὕτω παρ' Ἀθηναίοις ἡ παρ' ἡμῖν τριακάς, ἐπειδὴ συμβαίνει ἐν αὐτῇ καταλήγειν τὴν σελήνην καὶ γενέσθαι. τότε δὲ τοὺς μὴ ταχέως ἀποδιδόντας τοὺς τόκους ἢ τὰ δάνεια ἀπῄτουν ὡς ὑπερόρους. διὸ λυπεῖσθαί φησιν, ὡς ὁρῶν ἐνισταμένην ἕνην καὶ νέαν. ἡ δέ ἐστιν ἡ καλουμένη εἰκὰς φθίνοντος.[1] ἕνη καὶ νέα ἡ νουμηνία· διὰ μὲν οὖν τὸ παρελθεῖν τὸν μῆνα ἕνη, διὰ δὲ τὴν ἀρχὴν νέα. ΑΛΛΩΣ. ἡ καλουμένη νουμηνία, διὰ τὸ τοῦ μὲν παρελθόντος μηνὸς εἶναι τέλος, ἀρχὴν δὲ τοῦ ἐνισταμένου. τὰς δὲ τριάκοντα ἡμέρας τῆς σελήνης εἰς τρεῖς δεκάδας Ἀθηναῖοι διαιροῦσι, καὶ τὴν μὲν πρώτην ὡς ἡμεῖς ἀπαριθμοῦνται, τὴν δὲ δευτέραν οὕτως· πρώτη ἐπὶ δέκα, δευτέρα ἐπὶ δέκα, ἄχρι τοῦ θ'. τὴν γὰρ εἰκάδα οὕτω καλοῦσι. τὴν δὲ εἰκάδα[2] πρώτην ὑστέραν δεκάδα, καὶ τὴν μετὰ ταύτην θ' φθίνοντος, ἕως β' φθίνοντος, ἥτις ἐστὶν κθ'. τὴν δὲ τριακάδα ἕνην τε καὶ νέαν φασί.

1120. (1134.) ΘΕΙΣ ΜΟΙ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ] τὰς γὰρ δίκας τοῦ χρέους καταβάλλοντες τοῖς πρυτανεῦσιν εἰσῆγον τοὺς χρεωστοῦντας. πρυτανεῖα δὲ τὰ νῦν καλούμενα παρὰ Ῥωμαίοις σπόρτουλα. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς τὰ πρυτανεῖα. ἦν δὲ ἀργύριόν τι ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων. ΑΛΛΩΣ. δίκας, ἐκταγάς· αὗται γὰρ εἰς τὸ πρυτανεῖον συνήγοντο. τὸ δὲ ἦν δημόσιόν τι θησαυροφυλάκιον.

1126. (1140.) ΟΛΙΓΟΝ ΓΑΡ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ] ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγον φροντίζω λοιπὸν τῶν δανειστῶν διὰ τὸ μεμαθηκέναι δηλαδὴ τὸν υἱὸν τὸν ἥττω λόγον, ᾧ περιεγένετο τῶν δίκαια λεγόντων. *ΔΙΚΑΖΕΣΘΩΝ] ἀντὶ τοῦ δικαζέσθωσαν κατὰ ἀποκοπήν. *Victor.*

1129. ΗΜΙ] φημί, ἐνίημι. *Gl. Victor.*

1130. (1145.) ΠΡΩΤΟΝ ΛΑΒΕ] θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ· καὶ γὰρ ἄνω εἶπε "διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον." *ΤΟΥΤΟΝΙ] τὸν θύλακον, ὅς ἐστι μεστὸς ἀλφίτων. *Gl. C.* τὸν πλακοῦντα. *Gl. D.*

1131. ΕΠΙΘΑΥΜΑΖΕΙΝ] θαυμαστῶς τιμᾶν καὶ δεξιοῦσθαι. *Junt. Gl. Br.*

1133. (1148.) ΑΡΤΙΩΣ] διαφέρει τὸ ἄρτι τοῦ ἀρτίως παρὰ Ἀττικοῖς· ἄρτι μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ νῦν, ἀρτίως δὲ πρὸ ὀλίγου.

1134. (1149.) ΑΠΑΙΟΛΗ] πέπλακεν ὄνομα δαίμονος, σωματοποιήσας αὐτήν, παρὰ τὸ ἀπαιολεῖν καὶ κινεῖν καὶ στερεῖν· ἤ τινα τοιαύτην, ὡς ἂν εἴποι τις ὦ Ἀδικία. Ἀριστοφάνης δὲ ὀξύνεσθαί φησι τὴν ἐσχάτην, Ἀπαιολή. τὸ δὲ ΩΣΤΕ πρὸς τὸ μεμάθηκε· τὸ γὰρ Ω ΠΑΜΒΑΣΙΛΕΙΑ διὰ μέσου.

1138. (1153.) ΒΟΑΣΟΜ' ΑΡΑ] διπλῆ εἴσθεσις εἰς μέλος ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν εἰκοσάκωλος. τὸ μὲν πρῶτον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως, τῶν ἄρα δύο βραχειῶν ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς λογιζομένων, καὶ τροχαϊκοῦ πενθημιμεροῦς. τὸ δεύτερον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς. τὰ δὲ ἑξῆς δύο ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα, μεθ' ἃ δακτυλικὰ πενθημιμερῆ τρία. τὸ ὄγδοον ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χορείου δίμετρον. τὸ ἔνατον ἐξ ἐπιτρίτων τρίτων δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ δέκατον ἐκ διτροχαίου καὶ ἀντισπάστου, εἴτε ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διιάμβου. τὰ ἑξῆς δύο χοριαμβικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα. τὸ τρισκαιδέκατον ἐκ χοριάμβου καὶ σπονδείου. τὸ ιδ' σπονδειακὴ ταυτοποδία. τὸ ιε' ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἰάμβου. τὸ ιϛ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιζ' δακτυλικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ιη' ὅμοιον τῷ ιϛ'. τὰ ἑξῆς δῆλα. ζητητέον δὲ περὶ πάντων ἀκριβέστερον. ΑΛΛΩΣ. παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου. ἐπιφέρει γὰρ "ἰὼ πύλαισιν ἥτις ἐν[3] δόμοις." καὶ Φρύνιχος Σατύροις "βοάσομαι γὰρ ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν." *ΥΠΕΡΤΟΝΟΝ] ἰσχυράν, μεγάλην. *Gl. Victor.*

Χορικῇ περιπλοκῇ εἴρηται, καὶ διαλέκτῳ Δωρίδι. ὑπέρτονον δὲ μεγάλην, ὑπέροχον. φησὶ δέ, εἰ οὗτος ὁ παῖς ἐκπεπαίδευται, μέγιστον ὑπὸ χαρᾶς ἐκβοήσομαι.

1139. Ω ΒΟΛΟΣΤΑΤΑΙ] δανεισταί. *Gl. Victor.*

1140. ΤΑΡΧΑΙΑ] τὰ κεφάλαια. *Gl. C. D.* οἱ γὰρ πρῶτοι τόκοι παρατεθέντος τοῦ δανείου κεφάλαια γιγνόμενοι τόκους ἄλλους γεννῶσι. *Gl. Victor.*

1143. (1159.) ΑΜΦΗΚΕΙ ΓΛΩΤΤΗι] ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἀμφήκης. ἀκόλουθον δὲ τῷ "εὖ μοι στομώσεις αὐτόν, ἐπὶ μὲν θάτερα οἷαν δικιδίοις."

ΑΜΦΗΚΕΙ] ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένη. *Gl. Victor.*

1144. ΑΝΙΑΡΟΣ] βλαβερός. *Gl. D.*

1146. (1162.) ΛΥΣΑΝΙΑΣ] λύων τὰς τοῦ πατρὸς ἀνίας. ἐκτεταμένως δὲ προενεγκτέον τὴν πρώτην καὶ τὴν τρίτην συλλαβήν. πρὸς δὲ τὴν ὀνοματοποιίαν τὸν

[1] τριακάς *Kusterus.* [2] ἐπ' εἰκάδι *Hermannus.* [3] ἐν om. *R.*

Σοφοκλέα μυκτηρίζει λέγοντα· "Ζεῦ νόστος ἄγοι τὸν νικομάχαν καὶ παυσανίαν τὸν Ἀτρειδᾶν."

1148. Ὁ Εὐριπίδης ἐν τῷ τῆς Ἑκάβης δράματι δι' αὐτῆς φησιν "ὦ παῖ παῖ," Πολυξένη δηλονότι, "ἔξελθ', ἔξελθ' οἴκων." *Schol. LB.*

ΙΟΥ ΙΟΥ] τὸ ἰῶ καὶ τὸ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται. *Schol. Harl.* 5.

1152. (1173.) ΧΡΟΙΑΝ] ὡς ἐκ τῆς ἀσκήσεως ὠχριάσαντος. οἱ Ἀττικοὶ δὲ παροξύνουσι τὴν χροιάν.

1154. (1174.) ΙΔΕΙΝ ΕΙ] λείπει ἡ εἰς, ἵν' ᾖ εἰς τὸ ἰδεῖν. ἐξαρνητικὸς δὲ ἀρνεῖσθαι δυνάμενος. * ΙΔΕΙΝ] εἰς τὸ ἰδεῖν. *Gl. Victor.*

1156. (1175.) ΑΤΕΧΝΩΣ] ἄγαν ἀκριβῶς. ΕΠΑΝΘΕΙ δὲ πλεονάζει, ἀκμάζει.

ΤΙ ΛΕΓΕΙΣ ΣΥ] τῷ περὶ τὴν συνήθειαν καὶ ἀνὰ χεῖρα ἐχρήσατο· εἰώθαμεν γὰρ ἐν ταῖς τῶν ἐναντίων διαλέξεσι λέγειν "τί λέγεις σύ." ὅτε γὰρ τοὺς ἐναντίους καταπλῆξαι βουλοίμεθα, τῇ τοιαύτῃ φωνῇ χρώμεθα· οἵ τε ἀναισχυντοῦντες παρὰ Ἀθηναίοις ἀνθιστάμενοι ἔλεγον "τί λέγεις σύ."

1158. (1178.) ΒΛΕΠΟΣ] ἀντὶ τοῦ πανοῦργον τὸ βλέμμα. τὸ δὲ χ πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῆς λέξεως. τοὺς μὲν γὰρ Ἀττικοὺς ἐπὶ ἀναιδείᾳ διέβαλλον, τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἐπὶ ἀναιδείᾳ καὶ τῷ ἱκανοὺς εἶναι λέγειν. *ΑΤΤΙΚΟΝ ΒΛΕΠΟΣ] ἤγουν βλέμμα καὶ ἦθος, οἷον οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουσι, δριμὺ καὶ τιτανῶδες. διαβάλλει δὲ αὐτοὺς ὡς θρασεῖς καὶ ἑτοίμους προδήλως εἰς τὸ ἀδικεῖν. *Schol. LB.*

1161. (1181.) ΕΝΗ ΓΑΡ ΕΣΤΙΝ] ἀντιλέγει τῷ ὁμολογουμένῳ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμέρα μία ἕνη καὶ νέα, ἀλλὰ δύο, ὅτι οὐ δυνατὸν τὰς δύο ἡμέρας μίαν γενέσθαι· καὶ δείκνυσιν ὅτι οὐ τῆς μιᾶς ἡμέρας ἐστὶ τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ τὸ μὲν τῆς λ' ἕνη, τὸ δὲ τῆς νουμηνίας ἡ νέα. ΑΛΛΩΣ. παίζει ἐνταῦθα ἐρωτῶν "ἕνη γάρ ἐστι καὶ νέα τίς ἡμέρα;" ὥσπερ καὶ εἰς τὸ ἀλεκτρύαινα καὶ ἀλεκτρυών. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστιν ἕνη καὶ νέα. ἡ γὰρ τοῦ μηνὸς πρώτη ἀρχή τέ ἐστι τῶν ἐπιλοίπων καὶ νέα· ἐκ ταύτης γὰρ τὰ τῆς σελήνης χωρεῖ πρὸς αὔξησιν. *Πλούταρχος περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι "τὴν δὲ τράπεζαν ἡ καλὴ Αὐλὶς, ἢ Τένεδος ἀντικοσμήσει τοῖς κεραμέοις καθαρωτέροις οὖσι τῶν ἀργύρων. οὐκ ὄζει τόκου βαρὺ καὶ δυσχερὲς, ὥσπερεὶ οὐ καθ' ἡμέραν ἐπιῤῥυπαίνοντος τὴν πολυτέλειαν· οὐδὲ ἀναμνήσει τῶν καλανδῶν καὶ τῆς νεομηνίας, ἣν ἱερωτάτην ἡμερῶν οὖσαν ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δανεισταὶ καὶ στύγιον." *Junt.*

1163. (1183.) ΑΠΟΛΟΥΝΤ'] ζημιωθήσονται ἅπερ ἀναλώσουσι. σοφίζεται δὲ ὅτι οὐ δύναταί εἶναί τις ἡμέρα ἡ αὐτὴ ἕνη καὶ νέα.

1166. (1186.) ΓΡΑΥΣ ΤΕ ΚΑΙ ΝΕΑ] διὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα τῆς γυναικὸς ἔθηκε, διὰ τὸ τὴν ἕνην ἀρχαίαν καὶ παλαιὰν καὶ ὥσπερ τέλος τοῦ ὄπισθεν μηνὸς ἡγεῖσθαι, νέαν δὲ τὴν τριακοστὴν πρώτην, ἀφ' ἧς ὁ μὴν ἄρχεται.

1169. (1189.) Ο ΣΟΛΩΝ Ο ΠΑΛΑΙΟΣ] ἀρχὴ αὕτη τῆς τοῦ νόμου διηγήσεως. ἐκμιμεῖται δὲ τοὺς ῥήτορας, οἳ τὰ μὲν ὀνόματα τῶν νομοθετῶν ἴσασιν, οὐ μέντοι τοὺς νόμους.

1170. (1190.) ΤΟΥΤΙ ΜΕΝ] οὐκ ἀνασχόμενος ὁ Στρεψιάδης ἀκοῦσαι πάντα τὸν λόγον ἐκ περικοπῆς τοῦτό φησι, τὸ οὐδέν ἐστι τοῦτο πρὸς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.

1171. (1191.) ΤΗΝ ΚΛΗΣΙΝ] τὴν ἐν ταῖς δίκαις εἰσαγωγήν· καλοῦνται γὰρ εἰς τὰ δικαστήρια. ὥστε καλεῖσθαι καὶ τὰ πρυτανεῖα θεῖναι ἐν τῷ δήμῳ.

ΕΙΣ ΔΥ' ΗΜΕΡΑΣ] ἐγχειρεῖ λέγειν ὅτι οὐκ ἔστι μία ἡμέρα ἕνη καὶ νέα, ἀλλ' ὅτι δύο, ἕνη μὲν ἡ λ', νέα δὲ ἡ νουμηνία. τὰς οὖν κλήσεις τῶν δικῶν τῇ λ' φασὶ γενέσθαι, ὅπως ὁ κληθεὶς εἰς τὴν δίκην ἔχῃ τὴν τριακοστὴν ὅλην εἰς τὸ σκέψασθαι περὶ αὐτοῦ καὶ μὴ ἀποτομίᾳ ζημιωθῇ. οὐ χεῖρον δὲ καὶ τὰ παρὰ Πλουτάρχῳ περὶ Σόλωνος παραθέσθαι· "συνιδὼν γάρ" φησί "τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης οὔτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως οὔτε ἀνίσχοντι συμφερομένην, ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν μὲν ἔταξε ταύτην ἕνην καὶ νέαν καλεῖσθαι, τὸ μὲν πρὸ συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνὶ, τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγούμενος, πρῶτος, ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο. τὴν δ' ἐφεξῆς ἡμέραν νουμηνίαν ἐκάλεσεν· τὰς δ' ἀπ' εἰκάδος οὐ προστιθεὶς ἀλλ' ἀφαιρῶν καὶ ἀναλύων, ὥσπερ τὰ φῶτα τῆς σελήνης ἑώρα, μέχρι τριακάδος ἠρίθμησεν."

1173. (1193.) ΑΙ ΘΕΣΕΙΣ] αἱ δίκαι καὶ αἱ καταβολαὶ τῶν πρυτανείων· ἅπερ μισθὸς ἦν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης. ΑΛΛΩΣ. θέσεις τὰ δικαστήρια, παρὰ τὸ τοὺς δικαζομένους δραχμὴν τῷ δημοσίῳ διδόναι.

1174. (1194.) ΙΝ' Ω ΜΕΛΕ] ἵνα, φησί, παρόντες οἱ εἰσαγόμενοι, εἰ συνίδοιεν ἑαυτοῖς ἀδικοῦσι καὶ ὀφείλουσι, τοῦ δικάζεσθαι ἀπαλλάττοιντο, διαλυσάμενοι πρὸς τοὺς δανειστὰς διὰ τῆς τῶν τόκων ἀποδόσεως· εἰ δὲ μὴ οἰκείᾳ ἀποδοῖεν γνώμῃ,

ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου λυποῖντο. εἰς σκέψιν οὖν αὐτοῖς, φησίν, ἐδίδοτο ἡ τριακοστή. ΑΛΛΩΣ. ἵνα πρὸ μιᾶς ἡμέρας παραστάντες οἱ κατηγορούμενοι διαλυθῶσιν, εἰ δὲ μὴ, τῇ νουμηνίᾳ δικάζοιντο. εἰς σκέψιν οὖν αὐτοῖς ἡ τριακοστὴ συνεχωρεῖτο, ἵνα παρόντες τῇ κλήσει συνίδοιεν τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς μετὰ τῶν ἐχθρῶν δικάζοιντο.

1177. (1197.) ΥΠΑΝΙΩιΝΤΟ] ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας ἀπαιτοῖντο. ἔθος γὰρ ἦν καταβάλλειν τῇ νουμηνίᾳ.

1179. (1199.) ΕΝΗι ΤΕ ΚΑΙ ΝΕΑι] ἀποδεικτικὸς ὁ τόπος ὅτι ἕνη καὶ νέα λέγεται ἡ τριακάς· ἀντιδιέσταλκε γὰρ πρὸς νουμηνίαν. ΑΡΧΑΙ δὲ οἱ ἄρχοντες. ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ δὲ τὰ διδόμενα ὑπὸ τῶν δικαζομένων τῷ δημοσίῳ ἀργύρια.

1180. (1200.) ΟΠΕΡ ΟΙ ΠΡΟΤΕΝΘΑΙ] οὐκέτι γὰρ δίδοται αὐτοῖς ἡ σκέψις ἡ πρὸ μιᾶς, ἀλλ' εὐθὺς ἐπὶ τὸ καταβάλλειν ὁρμῶσιν. εἰκὸς γὰρ αὐτοὺς ἀποσκεπτομένους τῇ ἐνδοσίμῳ τριακοστῇ καταβάλλειν χωρὶς δίκης τὸ χρέος, καὶ μηκέτι τούτους λαμβάνειν τὰ πρυτανεῖα. διὰ τοῦτο τοίνυν προέλαβον τὴν προθεσμίαν ὑπὸ τοῦ κερδαίνειν ἡττώμενοι. ΠΡΟΤΕΝΘΑΙ δὲ οἱ προλαμβάνοντες καὶ προεσθίοντες τὰ ὄψα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μεταπιπράσκοντες πλείονος, οἱ νῦν μετάβολοι καλούμενοι· ἢ λίχνοι, ἢ ἀκρατεῖς. *λαίμαργοι. *Gl. Br.* ΠΡΟΤΕΝΘΑΙ] τένθης, λίχνος καὶ γαστρίμαργος. Αἰλιανός· τένθης καὶ ὀψοφάγος· τένθειν δὲ τὸ ἐσθίειν. *Victor.*

1181. ΟΠΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ] τοῦτο οὕτω συντάξεις· ὅπως τάχιστα ὑφελοίατο καὶ λάβοιεν τὰ πρυτανεῖα, διὰ τοῦτο προὐτένθευσαν καὶ προὔλαβον ἡμέρᾳ μιᾷ. δοκοῦσι γάρ μοι παθεῖν ὅπερ οἱ προτένθαι. ἐποίησε δὲ τὴν σύνταξιν ἀσαφῆ τῷ προτάξαι τὴν κατασκευήν. *Schol. E.*

ΥΦΕΛΟΙΑΤΟ] λάβοιεν. οὐκέτι γὰρ δίδοται αὐτοῖς ἡ σκέψις ἡ πρὸ μιᾶς, ἀλλ' εὐθὺς ἐπὶ τὸ καταλαβεῖν ὁρμῶσι.

1182. (1202.) ΠΡΟΥΤΕΝΘΕΥΣΑΝ] προελιμβεύσαντο, προελιχνεύσαντο, προὐθέσμευσαν ἡμέραν μίαν. προέλαβον τὴν προθεσμίαν ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τοῦ κέρδους. *ἐλαιμάργησαν, προέλαβον. *Gl. Br.*

1183. (1203.) ΑΒΕΛΤΕΡΟΙ] ἀνόητοι· βέλτερος γὰρ ὁ φρόνιμος· ἢ ἀπαίδευτοι. πρὸς δὲ τοὺς δανειστὰς ποιεῖται τὸν λόγον. διὰ γὰρ τοῦ μωροῦ δοκιμάζεται ὁ φρόνιμος. *ἀμαθεῖς. *Gl. Br.*

1184. ΚΕΡΔΗ] τρυφὴ, γέλως, ἀπάτη. ΛΙΘΟΙ] ἀναίσθητοι. *Gl. Br.*

1185. ΑΡΙΘΜΟΣ] μάταιον πλῆθος. ΠΡΟΒΑΤ' ΑΛΛΩΣ] ἁπλούστατοι μάτην. ΑΜΦΟΡΗιΣ] Μεγαρικὰ σεσωρευμένα. *Gl. Br.* ΑΜΦΟΡΕΙΣ ΝΕΝΟΙΣΜΕΝΟΙ] *Arist. Schol.* ἐστερημένοι οἴνου ἢ φρονήσεως. *Gl. LB.* ΝΕΝΑΣΜΕΝΟΙ] ναίω, νήω ἢ νάσσω· μέλλων νάσω, νένακα, νένασμαι, νενακὸς ἡ μετοχή. *Gl. Victor.*

1188. (1208.) ΜΑΚΑΡ Ω ΣΤΡΕΨΙΑΔΕΣ] Στρεψιάδη μὲν ἡ κλητική· ἀλλ' ἵνα παίξῃ εἰς τὸ ὄνομα, διέστρεψε τὴν κλητικὴν καὶ ὡς ἄγροικος ἔπταισεν. ἔκθεσις δὲ τῆς διπλῆς περιοδικὴ εἰς μέλος μονοστροφικὸν τοῦ ὑποκριτοῦ ὀκτάκωλος, ὧν τὸ πρῶτον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικόν, εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. τὸ δεύτερον Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἐφθημιμερὲς ἀντὶ Ἰωνικοῦ ἔχον ἐπίτριτον τρίτον. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τέταρτον ὅμοιον τῷ δευτέρῳ. τινὲς δὲ ταῦτα τὰ τρία ἀπὸ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς κατακλεῖδος. τὸ πέμπτον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ϛʹ Ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ Κρητικοῦ· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἰάμβου κατὰ τὴν τετάρτην χώραν, ὡς ἐπὶ τῆς παραβάσεως, τιθεμένου. ἢ τὸ μὲν πέμπτον Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δ' ἕκτον ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ δοχμίου συζυγίας. συνῆψε τῇ λέξει καὶ ἑτέραν διαίρεσιν τὴν εἰς ἰαμβικὴν τρίμετρον ὥσπερ καταληκτικὴν καὶ δόχμιον. τὸ ἕβδομον Ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ Ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου· ἢ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ὄγδοον Ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ διτροχαίου καὶ σπονδείου· ἢ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πολυσχημάτιστα κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον.

1195. (1216.) ΕΙΤ' ΑΝΔΡΑ] κορωνὶς ὁμοία ταῖς ῥηθείσαις. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μέ, ὧν τελευταῖος "ὅτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ἔρχεται δὲ δανειστὴς τοῦ Στρεψιάδου Πασίας, ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ μάρτυρα, πρὸς ὃν διαλέγεται. ΠΡΟΙΕΝΑΙ δὲ ἀντὶ τοῦ προδιδόναι καὶ κιχρᾶν. ἀσχάλλει δὲ ἐπὶ τῷ μὴ κεκομίσθαι ἅπερ ἐδανείσατο χρήματα. φησὶν οὖν, οὐ χρὴ ῥαδίως ἄλλοις προϊεσθαι τὰ ἑαυτοῦ χρήματα. ἐμφαντικῇ δὲ λέξει ἐχρήσατο, εἰπὼν μὴ διδόναι. ὁ γὰρ δῶρον λαβὼν τάχα τὴν χάριν οἶδε τῷ δεδωκότι, ἀλλ' οὐ τῷ δανειστῇ· ὁ γὰρ δανείζων ἐπὶ μείζονι ὠφελείᾳ δίδωσί τινι. ΑΛΛΩΣ. προϊέναι ἐμφαντικῶς, ἀντὶ τοῦ ῥιπτεῖν καὶ ἀπολέσαι καὶ σκορπίζειν.

1197. (1218.) ΑΠΕΡΥΘΡΙΑΣΑΙ ΓΕ ΜΑΛΛΟΝ] ἀντὶ τοῦ ἀρνησάμενον μὴ χρῆσαι, ἢ χρήσαντα πράγματα ἔχειν. ἀναισχυντῆσαι εἰπόντα μὴ ἔχειν. *ἀπε-

ρυθριάσαι ἐκ τοῦ μὴ διδόναι δάνειον, μᾶλλον ἢ λαβεῖν ὕστερον ὀχλήσεις ἐν τῇ ἀπαιτήσει. *Gl. Br.*

1198. ΟΤΕ] ἐπεί. *Gl. Br.*

1201. κατηγορεῖ Ἀθηναίων ὡς περὶ τὰς δίκας ἀεὶ διατριβόντων. *Gl. Br.*

1203. (1224.) ΕΣ ΤΗΝ ΕΝΗΝ ΤΕ ΚΑΙ ΝΕΑΝ] εἰς δικαστήριον δηλονότι. ὑπερβατὸν δέ· ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς ἕνην τε καὶ νέαν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ καλοῦμαι.

1204. (1225.) ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ] λείπει χάριν ἢ περί, Ἀττικῶς. ἕνεκα τοῦ χρήματος, οἷον τοῦ πράγματος, ἐρωτηματικῶς. εἶτα ἀποκρίνεται ὁ δανειστὴς ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΜΝΩΝ καὶ τὰ ἑξῆς.

1206. (1227.) ΤΟΝ ΨΑΡΟΝ] τὸν ταχύν, ἀπὸ τοῦ ψαίρειν· ὅθεν καὶ αἰψηρός. ἢ τὸν τὸ χρῶμα τοιοῦτον. * ποικίλον. *Gl. Br.* λευκόν. *Gl. D.*

ΟΥΚ ΑΚΟΥΕΤΕ] αὐτοῦ διαβάλλοντός με. *Gl. C.* αὐτὸν διαβάλλοντά με. *Gl. D.*

1209. ΝΗ ΤΟΝ ΔΙ'] ναὶ ὤμνυον δηλονότι. *Gl. Victor.* ΕΞΗΠΙΣΤΑΤΟ] ἦν μαθών. *Gl. Harl.*

1210. (1231.) ΤΟΝ ΑΚΑΤΑΒΛΗΤΟΝ] τὸν ἀήττητον, τὸν μηδενὶ καταβαλλόμενον. πρὸ δὲ τοῦ ΜΑ ΤΟΝ ΔΙΑ τὸ ναί ληπτέον ἔξωθεν, οὕτως· ναὶ ὤμνυον· οὐ γὰρ ἠπίστατο μὰ τὸν Δία ὁ Φειδιππίδης· καὶ τὰ ἑξῆς.

1211. ΕΞΑΡΝΟΣ] ἐξαρνούμενος. *Gl. Victor.*

1214. ΙΝ' ΑΝ] ὅπου τὸ ἵνα μεθερμηνευτικόν[1] ἐστι. *Gl. Br.*

1216. (1237.) ΠΡΟΣΚΑΤΑΘΕΙΗΝ] ἀντὶ τοῦ ζημιωθείην ἂν τρεῖς ὀβολούς, ἵνα ἐπιτρέψῃς μοι ὀμόσαι τοὺς θεούς· οὕτω καταφρονῶ τοῦ ὅρκου. θεοὶ γάρ, ὥς φασιν, οὐκ εἰσί. τὸ δὲ ἑξῆς, καὶ προσκαταθείην ἂν τριώβολον ὥστε ὀμόσαι νὴ Δία. * ΚΑΝ ΠΡΟΣΚΑΤΑΘΕΙΗΝ] μὰ τὸν Δία καὶ προκαταθείην ἂν ἤτοι προκαταβάλοιμι τρ. *Schol. Cant.* 3.

1218. (1239.) ΔΙΑΣΜΗΧΘΕΙΣ] οἱ σμηχόμενοι ἁλσὶ βελτίονες γίνονται· ἅμα καὶ ὅτι τοὺς παραφρονοῦντας ἁλσὶ καὶ ἐλαίῳ διέβρεχον, καὶ ὠφελοῦντο. ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει· τὰ γὰρ παχέα ὑπὸ πιμελῆς τῶν δερμάτων ἁλσὶ μαλαττόμενα εὐρύτερα γίνονται, ὡς πλέον χωρεῖν μέτρον. ΟΝΑΙΤΟ δὲ διὰ τὸ βάρος τοῦ δέρματος. οἷον ἀποκαθαρθεὶς τὴν παχύτητα. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν βυρσῶν. ταῦτα δὲ λέγει ἢ ἀσκὸν ἢ ἀγγεῖον χαλκοῦν βαστάζων. ὡς ἐπ' ἀγγείου ἢ ἀσκοῦ· τινὲς δὲ ὡς ἐπὶ οἴνου· οἱ γὰρ δεχόμενοι ἅλας οὐ τρέπονται. ΑΛΛΩΣ. τὴν μεταφορὰν εἴληφεν ἀπὸ τῶν κεράμων καὶ τοῦ οἴνου, οἷς ἅλες βάλλονται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξίστασθαι μηδὲ ὀξίζειν εὐχερῶς. ἢ ἐπεὶ τοὺς ὑπὸ μέθης ὡς παραφρονοῦντας ὑποβρέχειν εἰώθαμεν ἐλαίῳ ἁλσὶ μεμιγμένῳ. ὡς οὖν τοῦ δανειστοῦ μὴ καθεστηκότος ἀλλὰ καὶ παραφρονοῦντος, ὡς ἐπὶ ὡμολογημένοις ἔξαρνός ἐστιν, οὕτω τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο. φησὶν οὖν, οὐ τὰ τυχόντα οὗτος ὠφεληθείη διαβρεχθεὶς ἁλσίν.

1219. (1240.) ΕΞ ΧΟΑΣ] πάλιν χλευάζει ὡς ἐπὶ ἀμφορέως καὶ οἴνου. ἢ πρὸς τῷ ἀνωτέρῳ, ἂν σμηχθῇ, πλέον χωρήσει. ὥσπερ λήκυθος ἢ ἀσκὸς ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. πλέον γὰρ χωρεῖ τῶν ἐμπεφρακότων ἀποβεβλημένων.[2] χοεὺς δέ ἐστιν εἶδος μέτρου, ᾧ μετροῦσι τὸν οἶνον. ὃ καὶ κλίνεται χοέως ὡς Πηλέως, ὡς καὶ ἐν Ἱππεῦσί φησιν "ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χοᾶ." ἐνταῦθα δὲ τὸ χοᾶς, εἰ μὲν περισπᾶται, ἐκ τούτου τοῦ χοεύς ἐστι, κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν (χοεῖς γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν ὡς ἱππεῖς), εἰ δὲ βαρύνεται, ἐξ ἑτέρας ἐστὶν εὐθείας, ἥτις ἐστὶν ἡ χοὴ θηλυκῶς, καὶ κλίνεται τῆς χοῆς.

1221. (1242.) ΚΑΤΑΠΡΟΙΞΕΙ] καταφρονήσεις, παρὰ τὴν προῖκα. δωρεὰν ἐπεγχανῇ μοι.

ΗΣΘΗΝ] παρεπιγραφή· γελῶν γὰρ τοῦτό φησιν. ἐκκαγχάζει γὰρ τῆς προσηγορίας ἀκούσας καὶ τοῦ Διός, γέλωτα τὸν ἐκείνου τιθέμενος ὅρκον. ταῦτα δέ φησιν, ἐπεὶ δεδίδακται μήτε τὸν Δία μήτε τοὺς ἄλλους ἡγεῖσθαι θεοὺς ἀλλ' ἢ τὰς Νεφέλας καὶ τὸν Δῖνον, ὡς ἔφησεν ὁ Σωκράτης.

1222. (1243.) ΤΟΙΣ ΕΙΔΟΣΙΝ] ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ τῷ εἰδότι. ἢ τοῖς ἐπιστήμοσι καὶ εἰδόσιν ὅτι ὁ Ζεὺς οὐδείς ἐστι. διὸ καὶ γέλωτος ποιητικὸς ὁ Ζεὺς ὁ παρὰ σοί.

1227. (1248.) ΑΠΟΔΩΣΕΙΝ ΣΟΙ] τινὲς τοῦτο τοῦ κλητῆρος εἶναι λέγουσιν. ἢ εἰσελθόντος τοῦ Στρεψιάδου ὁ δανειστὴς φησι πρὸς τὸν μάρτυρα.

1229. (1250.) ΤΟΥΤΙ ΤΙ ΕΣΤΙΝ] εἰσελθὼν ὁ Στρεψιάδης προῆλθε πάλιν τῆς οἰκίας, σφαγίδιον ἢ μαγίδιον ἐξαγαγών. ἀνερωτᾷ οὖν αὐτὸν καὶ πυνθάνεται ὅ τι ποτὲ αὐτὸ προσαγορεύοι. ὁ δὲ συνήθως φησὶν ἀρσενικῶς, κάρδοπος. οὗτος δὲ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους καρδόπην αὐτὸ δεδίδακται λέγειν. ἵνα οὖν ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀποδείξῃ τὸν δανειστήν, οὕτω φησίν.

1233. (1254.) ΟΥΧ ΟΣΟΝ ΓΕ Μ' ΕΙΔΕΝΑΙ] ἀντὶ τοῦ ὡς νομίζω, ἐν ὅσῳ ἐν ἐμαυτῷ εἰμὶ καὶ οἶδά τι.

1234. (1255.) ΑΠΟΛΙΤΑΡΓΙΕΙΣ] λι-

[1] μεθερμηνευτέον *Hermannus.*

[2] ἐμπεφρυγότων ἀποπεπλημένων *idem.*

ταργισμοὺς ἐκάλουν τὰ σκιρτήματα. ἀποδραμῇ, ἀποσκιρτήσεις, καταλείψῃ ἀπὸ τῆς θύρας· ἥτις ἐστὶν ἡ λίτη. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀργοῦ, ὃ δηλοῖ ταχύ, καὶ τὸ λιπεῖν. οὐ ταχέως οὖν, φησίν, ἀποδραμῇ. *ὑποχωρήσεις, ἀπέλθῃς. *Gl. Br.*

1236. (1257.) ΘΗΣΩ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ] λείπει γραφὴν κατὰ σοῦ. ἐν γὰρ τῷ πρυτανείῳ ἐτίθεσαν τὰς τῶν ἀδίκων γραφάς. ΕΥΗΘΙΚΩΣ δὲ ἀπαιδεύτως.

1237. (1258.) ΠΡΟΣΑΠΟΒΑΛΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ ζημιωθήσῃ καὶ τὰ πρυτανεῖα πρὸς ταῖς δώδεκα μναῖς, ὅ ἐστι τὸ δέκατον τοῦ τιμήματος τῆς δίκης· ὅπερ καλεῖται συνωνύμως παρακαταβολή.

1240. (1261.) ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ] κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μγ′, ὧν προτίθεται κῶλα δύο, τὸ πρῶτον ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δεύτερον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. ὁ δὲ τελευταῖος τούτων "αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1243. (1264.) ΔΑΙΜΟΝΩΝ] παρ' ὑπόνοιαν εἶπεν ἀντὶ τοῦ παίδων, ἐπεὶ τραγικῶς ἀνεφώνησε τὸ ἰώ μοί μοι. Καρκίνου δὲ παῖδες Ξενοκλῆς, Ξενότιμος καὶ Δημότιμος. καὶ οἱ μὲν χορευταί, Ξενοκλῆς δὲ τραγῳδίας ποιητής. ὡς βέβαιον δὲ ἔχων τὸ νικᾶν κατειρωνεύεται αὐτοῦ. *ΑΛΛΩΣ. φασὶν ὡς ὁ Καρκίνος οὗτος ποιητὴς ὢν τραγικὸς εἰσήγαγέ τινας τῶν θεῶν ἔν τινι δράματι δεινοπαθοῦντας. *Junt. Victor.* ΔΑΙΜΟΝΩΝ] δαίμονες οἱ θεοί, δαήμονές τινες ὄντες ἢ ζα . . . . ροι, ἢ ἀπὸ τοῦ πάντα μερίζεσθαι, δάσσεσθαι. *Gl. Victor.*

1246. (1267.) Ω ΣΚΛΗΡΕ ΔΑΙΜΟΝ] τοῦτο Ξενοκλέους ὑπὸ Τληπολέμου [λεγόμενον]. διὸ καὶ ἐπήνεγκε "τί δαί σε Τληπόλεμος." ἐπεὶ δὲ Ξενοκλέους τοῦ Καρκίνου ἐμνήσθη, καὶ τὰ αὐτοῦ τραγῳδεῖ, εἰρηκὼς ὦ σκληρὲ δαῖμον. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ἄνω εἰρηκέναι "ἰώ μοί μοι" καὶ "ἀνὴρ κακοδαίμων." Εὐφρόνιος δέ φησι τὸ "ὦ Παλλὰς ὥς μ' ἀπώλεσας" Ξενοκλέους εἶναι ἐκ τοῦ Λικυμνίου, λεγόμενον ὑπὸ Ἀλκμήνης τοῦ Λικυμνίου ὑπὸ Τληπολέμου ἀνῃρημένου, διὸ καὶ ἐπήνεγκεν αὐτός "τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν." καὶ τὸ ΧΡΥΣΑΜΠΥΓΕΣ παραπεποιῆσθαι. ἄλλοι δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν εἶναι τὸν Τληπόλεμον, συνεχῶς ὑποκρινόμενον Σοφοκλεῖ. εἰκότως δὲ τούτοις ὁ δανειστὴς χρῆται· διὰ γὰρ ἱπποτροφίαν ἐπτώχευσεν. *ΘΡΑΥΣΑΝΤΥΓΕΣ] ἄντυξ ἅρματος περιφέρεια. *Gl. Victor.*

1249. Ω ΤΑΝ] ὦ σύ, ὦ ἑταῖρε, ὦ οὗτος, ὦ μακάριος, πρόσρημα τιμητικῆς λέξεως· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείᾳ πολλάκις. *Gl. Victor.*

1253. (1274.) ΚΑΚΩΣ ΑΡ' ΕΙΧΕΣ] διὰ τὸ ἄνω εἰρηκέναι "ἰώ μοί μοι" καὶ "ἀνὴρ κακοδαίμων."

1254. (1275.) ΙΠΠΟΥΣ Γ' ΕΛΑΥΝΩΝ] καὶ τοῦτο ἐκ παρῳδίας. ἅμα δὲ καὶ αὐτὸς ἱπποτροφῶν ἐδυσπράγησεν.

1255. (1276.) ΩΣΠΕΡ ΑΠ' ΟΝΟΥ] ἐπὶ τῶν ἀλόγως πραττόντων ἡ παροιμία καὶ μὴ δυναμένων ὄνοις χρῆσθαι, μήτι γε δὴ ἵπποις. ὁ μέντοι Πλάτων ἐν τρίτῳ Νόμων τὴν τελευταίαν περισπᾷ ΑΠΟ ΝΟΥ λέγων, οὕτως· "καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα, βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπὸ νοῦ πεσεῖν." ἢ ἔπαιξε πρὸς τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένον, καὶ δέον εἰπεῖν ἀπὸ τοῦ νοῦ εἶπεν ἀπ' ὄνου. ΑΛΛΩΣ. γράφεται καὶ ἀπ' ὄνου καὶ ἀπὸ νοῦ. κεῖται δὲ παροιμία ἀπ' ὄνου. φασὶ γὰρ ὅτι δύο τινὲς περιτυχόντες ὄνῳ ἐν ἐρημίᾳ, φιλονεικοῦντες πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ τίς αὐτὸν λήψεται, ἔλαθον αὐτοὺς ἄμφω ἀπολέσαντες αὐτόν· τούτων γὰρ μαχομένων ἀνεχώρησε τὸ ζῷον.

1259. (1280.) ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΣΕΣΘΑΙ] ἀντὶ τοῦ διὰ μαρτύρων ἀπαχθήσεσθαι. εἰς τὸ δικαστήριον κληθήσεσθαι. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ δοκεῖς.

1261. (1282.) ΚΑΙΝΟΝ ΑΙΕΙ ΤΟΝ ΔΙΑ] νέον ὕδωρ ὕειν νομίζεις, φησίν, ἢ πάλιν ἀντεπαγόμενον αὐτὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

1268. (1289.) ΤΙ ΘΗΡΙΟΝ] τινὲς τὸ θηρίον πρὸς τὸν δανειστὴν λέγουσιν εἰρῆσθαι, ἀντὶ τοῦ ὦ θηρίον, τί ἐστιν ὁ τόκος. ἐπεὶ γέννημα φαμὲν ἐπὶ θηρίου καὶ τόκον.

1272. (1293.) ΤΗΝ ΘΑΛΑΤΤΑΝ] τί δῆτά ἐστιν ἃ νομίζεις; καὶ τοῦτο δὲ ἔμαθε κατὰ τὸ σιωπώμενον.

1280. (1301.) Ω ΣΑΜΦΟΡΑ] τινὲς τοῦτο Στρεψιάδου, τινὲς ὅλον τοῦ κλητῆρος. ἀντὶ τοῦ ὦ κλῆτορ. ὡς ἵππῳ αὐτῷ διαλέγεται.

1281. (1302.) ΑΞΕΙΣ; ΕΠΙΑΛΩ] ἡ γραφὴ δισσή, καὶ ἐπὶ ἄλω καὶ ἐπιαλῶ. καὶ πρὸς μὲν τὸ περισπωμένως τὸ ᾄξεις ἀπειλητικῶς χρὴ λέγειν, οἷον ᾄξεις, ὁρμήσεις τοὐντεῦθεν, ἐπεὶ ἀλῶ σε, ὅ ἐστιν ἐξελάσω σε· εἰ διφθογγογραφεῖται· καὶ διώξω σε κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν, ὥσπερ ἵππον παρήορον. πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν γραφήν, ὡς ἠθικῶς λέγοντος, οἷον ἀπάξεις σὺ τὸν σειραφόρον εἰς μύλωνα ἐπὶ τὸ ἀλήθειν, ἀντὶ τοῦ ἄπαγε σὺ σεαυτὸν ἵππον, κἀκεῖθεν τραφήσῃ. ΑΛΛΩΣ. ἐπιαλῶ μέλλων ἀπὸ τοῦ ἰάλλω. λέγει δὲ ἐπιπέμψω σοι. ἐν ἤθει δὲ τὸ ἄξεις λέγει· οὐκ ἀπάξῃ ποτὲ ἐντεῦθεν καὶ πορεύσῃ. τὸ δὲ ἐπιαλῶ ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω σε. συμβουλεύει δὲ αὐτῷ ἀλοάσοντα μισθοῦ πορεύε-

σθαι, ἵνα τρέφειν ἔχῃ τοὺς ἵππους. σειραφόρος δὲ ὁ ἔξω τοῦ ζυγοῦ. ΑΛΛΩΣ. ἐὰν μὲν οὗτος ὁ λόγος ᾖ ἠθικός, ἀπέρχῃ, ἢ ὑποβαλῶ τὴν μάστιγα κεντῶν σε ὑπὸ τὸν πρωκτὸν, ὡς σειραφόρον· ἐὰν δὲ ἐπὶ ἅλω, οὕτως· ἀπέρχῃ ἐπὶ ἅλωνα κεντῶν σου τὸν σειραφόρον, ἐπὶ τὸ ἐργαζόμενον ἐκεῖθεν τραφῆναι· οὐδὲν γὰρ ἐντεῦθεν λήψῃ. οἱ δὲ οὕτως· ἐπιβαλών σοι τὴν μάστιγα καὶ δέρων τὸν πρωκτὸν ἄξω σε, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κεντουμένων ἵππων βραδέων ὑπὸ τῶν ἡνιόχων. *ΕΠΕΙ ΑΛΩ] νικήσω, συντριβεις. *Gl. B. D.* συντρίψω. *Gl. E.* ΕΠΙ Σ' ΑΛΩ] συντρίψω. *Gl. C.*

1282. (1303.) ΥΠΟ ΤΟΝ ΠΡΩΚΤΟΝ ΣΕ] μήποτε οὐκ ἔστι σέ, ἀλλὰ σύ· εἰ μὴ ἄρα λέγει, ἄξεις σεαυτὸν ὡς τὸν σειραφόρον, ὅπερ αὐτὸς ἐργάζῃ.

1284. ΞΥΝΩΡΙΣΙΝ] ξυνωρὶς ἅρμα ἵππων ἐζευγμένον. *Gl. Victor.*

1285. (1306.) ΟΙΟΝ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΕΡΑιΝ] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις μέλους ἐξιόντων ὑποκριτῶν μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων ιη', ὧν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ ΦΛΑΥΡΩΝ ποδὸς ἀνθ' ὅλης ἰαμβικῆς κειμένου διποδίας. τὸ δεύτερον ἐκ διιάμβου καὶ Ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τέταρτον ὅμοιον, ἢ ἐκ παιώνων δευτέρων. τὸ ε' χοριαμβικὸν ἐξ ἐπιτρίτων, ἢ ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ ς' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἤτοι ἑφθημιμερές. τὸ ζ' ὅμοιον, τρίμετρον μέντοι. τὸ η' χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ θ' ἀντισπαστικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ πρώτου ὅμοιον. τὸ δέκατον ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ια' καὶ ιβ' ὅμοια τῷ τρίτῳ. τὸ ιγ' χοριαμβικὸν πενθημιμερές, εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν δίμετρον. τὰ ἑξῆς τρία ἀντισπαστικὰ ἐφθημιμερῆ Φερεκράτεια, διτροχαϊκῆς κατὰ τὴν πρώτην τοῦ πεντεκαιδεκάτου χώραν κειμένης ταυτοποδίας. τὸ παρατέλευτον ὅμοιον τῷ τρίτῳ· μεθ' ὃ ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἤτοι ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. αἰνίττεται δὲ εἰς τὸν Στρεψιάδην, λέγων ὅτι δεινόν ἐστι καὶ ἀηδὲς τὸ ἀτόπων ἐρᾶν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκεῖνοι διαλεχθέντες ἀπεληλύθασιν. ὁ δὲ χορὸς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὢν ταῦτα διέξεισι περὶ τοῦ Στρεψιάδου, προαναφωνῶν διὰ τούτων καὶ αἰνιττόμενος ἃ μέλλει πείσεσθαι ὁ Στρεψιάδης ὑπὸ τοῦ υἱοῦ. *ΦΛΑΥΡΩΝ] φαύλων, κακῶν, πονηρῶν. *Gl. Victor.*

1291. (1312.) ΤΟΝ ΣΟΦΙΣΤΗΝ] τὸν φιλόσοφον. τὸν παῖδα, ἢ τὸν γέροντα. ἀπὸ τοῦ σοφίζεσθαι.

1301. (1322.) ΙΣΩΣ ΙΣΩΣ] εὔξεται παρ' αὐτοῦ ἀδικούμενος καὶ δεινὰ πάσχων τέλεον ἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

ΒΟΥΛΗΣΕΤΑΙ] ἐπεὶ μείζω κακὰ πείσεται ἢ φέρειν οἷός τε εἶναι. *Gl. B. C.*

1303. (1324.) ΙΟΥ ΙΟΥ] κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κγ', ὧν προτίθεται κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον. ὁ δὲ τελευταῖος τούτων "καὶ μὴν ὅ τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. κέχρηται δὲ προαναφωνήσει τῷ ἰοὺ ἰού. τινὲς δὲ ἁπλοῦν τὸ ἰού φασίν. σχετλιάζων δὲ ἔξεισιν ὁ πρεσβύτης ὡς ὑπὸ τοῦ παιδὸς τετυμμένος. δῆλον δὲ ὅτι πάντα ταῦτα διαπέπλασται αὐτῷ τῆς πρὸς Σωκράτη διαβολῆς χάριν, δεικνύναι διὰ τούτων φιλοτιμούμενος ὅτι μηδὲν χρηστὸν διδάσκει τοὺς νέους, ἀλλὰ τοὐναντίον πονηροὺς, ὁπότε καὶ περὶ τοὺς γεγεννηκότας τοιοῦτοι γίνονται, καθίστησι.

1305. (1326.) ΠΑΣΗι ΤΕΧΝΗι] παντὶ τρόπῳ, πάσῃ δυνάμει. τὸ δὲ ἀμύνειν καὶ ἀμυνάθειν λέγουσι. *ΑΜΥΝΑΘΕΤΕ] βοηθήσατε. *Gl. E.* ἀμυνάθειν, ἀμύνειν, βοηθεῖν. *Gl. Victor.*

1309. ΠΑΤΡΑΛΟΙΑ] οὐ μόνον πατραλοίας, ἀλλὰ καὶ πατραλώας εὕρηται. *Schol. Cant.* 1.

1310. (1331.) ΚΑΙ ΠΛΕΙΩ] ἀντὶ τοῦ χείρονα καὶ πλείω τούτων εἰπέ.

1312. ΛΑΚΚΟΠΡΩΚΤΕ] εὐρύπρωκτε. *Gl. Br.*

1320. (1341.) ΕΔΙΔΑΞΑΜΗΝ] παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. δύναται δὲ εἶναι μεσότητος Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίδευσα δι' ἑτέρου· τὸ γὰρ ἐδίδαξα δι' ἑαυτοῦ. * ἤγουν εἰς διδάσκαλον ἔπεμψα. ἔστι δὲ κατ' εἰρωνείαν. *Gl. Br.*

1322. ΜΕΛΛΕΙΣ] ἔμελλες. *Gl. D.*

1327. (1348.) ΣΟΝ ΕΡΓΟΝ] εἴσθεσις χοροῦ, στροφῆς μὲν λόγον ἔχουσα διὰ τὸ ἔχειν καὶ ἀντίστροφον τὸ "οἶμαί γε τῶν νεωτέρων," ἧς οὐδὲν διενήνοχε· προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι καὶ προᾴδεσθαι τῆς διπλῆς. ἡ διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς ἐπῳδικὴν τριάδα ἢ τετράδα κώλων ἕξ, ὧν τὰ μὲν περιττὰ ὅμοια τοῖς ἀνωτέρω, τὰ δὲ ἄρτια Ἰωνικὰ, ἡμιόλια διὰ τὸ ἔχειν πρὸς τῷ ὅλῳ καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ Ἰωνικοῦ καλούμενα, ἀδιαφοροῦντα τὴν πρώτην συλλαβήν. τὸ μέντοι τελευταῖον, ὃ καὶ ἐπῳδὸς, ὡς ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ᾠδῆς τιθέμενον, λέγεται, ἀντ' Ἰωνικοῦ ἐπίτριτον ἔχει. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ, ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς· ἔθος γάρ ἐστι προτιθέναι τῆς διπλῆς διστιχίαν μετὰ τὴν περίοδον τῆς κορωνίδος ἢ τῆς ᾠδῆς.

1329. ΠΕΠΟΙΘΕΙΝ] ἐθάρρει. *Gl. Br.*

1334. (1355.) ΠΡΟΣ ΧΟΡΟΝ] πρὸς ἐμέ. οὕτως ἔλεγον πρὸς χορὸν λέγειν,

ὅταν τοῦ ὑποκριτοῦ διατιθεμένου τὴν ῥῆσιν ὁ χορὸς ὀρχῆται. διὸ καὶ ἐκλέγονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς τοιούτοις τὰ τετράμετρα ἢ τὰ ἀναπαιστικὰ ἢ τὰ ἰαμβικὰ, διὰ τὸ ῥαδίως ἐμπίπτειν ἐν τούτοις τὸν τοιοῦτον ῥυθμόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

1335. (1356.) ΚΑΙ ΜΗΝ] κορωνὶς καὶ στίχοι ὅμοιοι τῷ διστιχίῳ λγ', ὧν τελευταῖος "ἐξέφερον ἂν καὶ προὐσχόμην σε· σὺ δέ με νῦν ἀπάγχων." μεθ' ὃν τρία κῶλα ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, καὶ στίχος ὅμοιος τοῖς ἄνω.

1337. (1358.) ΛΥΡΑΝ ΛΑΒΟΝΤΑ] ἐν τοῖς συμποσίοις κύκλῳ τοῖς ἑστιωμένοις ὁ ἑστιάτωρ διδοὺς λύραν ἐκέλευεν ᾆσαι ᾠδήν.

1338. (1359.) ΑιΣΑΙ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ] τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου ἐξ ἐπινίκου· "ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως." ἦν δὲ παλαιστὴς Αἰγινήτης. ΑΛΛΩΣ. τῇ πρὸς τὸ ζῶον κοινωνίᾳ τῆς λέξεως συνέπλεξε τὰς κοινωνίας ὁ ποιητὴς, λέγων "ἐπέξαθ' ὁ κριὸς οὐκ ἀεικέως, ἐλθὼν εἰς δένδρων ἀγλαὸν Διὸς τέμενος." φαίνεται δὲ εὐδοκιμεῖν καὶ διαφανὴς εἶναι. τὸ δὲ ἐπέχθη καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἀπὸ τοῦ πέκω, καὶ διφθογγογραφεῖται. * τοῦτο τὸ μέλος ἐκ Σιμωνίδου ἐστίν. ἐκεῖνος γὰρ οὕτω φησίν· "ἐπέξαθ' ὁ καιρὸς οὐκ ἀκαίρως." ἦν δὲ ὁ κριὸς οὗτος παλαιστὴς Αἰγινήτης. *Schol. LB.* ΤΟΝ ΚΡΙΟΝ ΩΣ ΕΠΗΧΘΗ] τοῦτο τὸ μέλος ἐκ τῶν τοῦ Σιμωνίδου ἐστί. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος, "ἐπήξασθ' ὁ Κριὸς οὐ κακαίρως." ἦν δὲ οὗτος ὁ Κριὸς παλαιὸς Αἰγινήτης. *Schol. Harl.* 5.

1339. (1360.) ΑΡΧΑΙΟΝ] μωρόν· παραιτοῦνται δὲ οἱ φιλόσοφοι κιθαρίζειν ἐν τῷ πίνειν. ΚΑΧΡΥΣ δὲ ἀντὶ τοῦ κριθὰς πεφρυγμένας. ᾄδουσι δὲ αἱ ἀλήθουσαι ὑπὲρ τοῦ παραπέμψασθαι τὸν κάματον.

1340. (1361.) ΩΣΠΕΡΕΙ ΚΑΧΡΥΣ] καθάπερ τινὰ γυναῖκα κριθὰς ἀλοῦσαν. διαβάλλει δὲ λεληθότως τὸ τῶν γυναικῶν γένος, αἷς ἔργον πίνειν καὶ ἕτερόν τι διαπραττομέναις. *ΚΑΓΧΡΥΣ] πεφρυγμένας κριθάς. *Gl. Br.*

1342. (1363.) ΩΣΠΕΡΕΙ ΤΕΤΤΙΓΑΣ] παρεποίησε τὸ ᾄδειν, καί φησιν ὅτι τὸ ᾄδειν φλυαρεῖν. ὡς τέττιγας, καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὡς γυναῖκας ᾄδειν ἀλετρευούσας.

1346. (1367.) ΑΛΛΑ ΜΥΡΡΙΝΗΝ] μυῤῥίνης γὰρ κλάδον κατέχοντες ᾖδον τὰ Αἰσχύλου, ὥσπερ τὰ Ὁμήρου μετὰ δάφνης. παρὰ τὰ Αἰσχύλου "οὕνεκ' ἐκεῖ ἄνθεα λειμώνια." ΑΛΛΩΣ. Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς "ἐπεὶ δὲ κοινόν τι πάθος ἀεὶ φαίνεται συνακολουθεῖν τοῖς διερχομένοις, εἴτε μετὰ μέλους εἴτε ἄνευ μέλους, ἔχοντά τι τῇ χειρὶ ποιεῖσθαι τὴν ἀφήγησιν. οἵ τε γὰρ ᾄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινὸς παραδόσεως κλῶνα δάφνης ἢ μυῤῥίνης λαβόντες ᾄδουσιν."

1348. ΕΓΩ ΓΑΡ] οὐκ ᾄσω δηλαδή. *Gl. C.*

1349. (1370.) ΑΣΥΣΤΑΤΟΝ] οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ πυκνὸν ἐν τῇ ποιήσει, ἀλλ' ἀραιὸν καὶ κομπώδη. τὰ γὰρ ῥήματα Αἰσχύλου φαντασίαν μὲν ἔχει, βασανιζόμενα δὲ οὐδεμίαν ἔχει πραγματείαν· ἀσύστατα γάρ. ἀσύστατον δὲ οἷον ἀδιάθετον· ἀπιθάνους συνιστάντα τοὺς μύθους. * ἄνισον. *Gl. Br.*

ΣΤΟΜΦΑΚΑ] σκληρόν, παρὰ τὸ στόμα καὶ τὸν ὄμφακα. οἷον τραχύν. ΚΡΗΜΝΟΠΟΙΟΝ δὲ μεγάλας λέξεις ποιοῦντα. *ΣΤΟΜΦΑΚΑ] μεγαλοῤῥήμονα. ΚΡΗΜΝΟΠΟΙΟΝ] σκληρολέκτην. *Gl. Br.*

1350. ΟΡΕΧΘΕΙΝ] μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῦν. Θεόκριτος δὲ ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ "ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα." δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται. *Victor.*

1352. (1373.) ΤΑ ΣΟΦΑ ΤΑΥΤΑ] ἢ ἀντὶ τοῦ ἔπη ἐπινοητέον, ἢ δέον εἰπεῖν "οἵπερ εἰσὶν οἱ σοφοὶ οὗτοι ποιηταί," ὁ δὲ πρὸς οὐδέτερον ἔτρεψεν, ὥσπερ καὶ ἐν Βατράχοις ποιεῖ λέγων "οὐκοῦν ἕτερ' ἐστὶ μειρακύλλια τραγῳδίας ποιοῦντα."

1353. (1374.) ΩΣ ΕΚΙΝΕΙ ΑΔΕΛΦΟΣ] τὴν Καναχὴν ὁ Μακαρεύς. τὸ δὲ ΑΛΕΞΙΚΑΚΕ διὰ μέσου ἀναπεφώνηται. σημειοῦνται δὲ τὸν Εὐριπίδου Αἴολον· ἐκεῖ γὰρ τὰς ἀδελφὰς γαμοῦσιν ἀδελφοί. ὡς ἐπὶ Ἡρακλέους δὲ τὸ ἀλεξίκακε. γέγραπται δὲ δρᾶμα Εὐριπίδου Αἴολος λεγόμενον, ἐν ᾧ παρήγαγε Μακαρέα τὸν παῖδα Αἰόλου φθείροντα Καναχὴν τὴν ἀδελφήν. ἐπειδὴ δὲ παρὰ Ἀθηναίοις ἔξεστι γαμεῖν τὰς ἐκ πατέρων ἀδελφάς, εἰς αὔξησιν τοῦ ἀδικήματος προσέθηκε τὴν ὁμομητρίαν. εἶτα εὐφυῶς ἐσχετλίασεν, ἐπάγων τὸν ἀλεξίκακον. τουτέστιν ἀποτρόπαιε, καὶ ὦ τὰ δεινὰ ἀπείργων. ἴδιον γὰρ Ἡρακλέους τὸ ἐπίθετον.

1355. (1376.) ΕΞΑΡΑΤΤΩ] κρούω αὐτόν, λοιδορῶ, πλήττω πολλοῖς κακοῖς.

1358. ΚΑΣΠΟΔΕΙ] κονιορτοῦ ἐπλήρου. *Gl. Victor.*

1363. (1384.) ΤΡΑΥΛΙΖΟΝΤΟΣ] ψελλίζοντος καὶ μηδὲν ἔναρθρον λαλοῦντος.

1364. ΠΙΕΙΝ ΠΑΡΕΣΧΟΝ] οὐ μόνον ἐπέχω τὸ κωλύω, ἀλλὰ καὶ τὸ δίδωμι. ὥσπερ γὰρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστι τὸ παρέχω, τὸ δίδωμι, ἢ παρά σοι ἔχω τι, οὕτω καὶ ἐπέχω ἀντὶ τοῦ ἐπί σοι ἔχω τι· ἡ γὰρ παρὰ καὶ ἡ ἐπὶ ταυτοσήμαντά εἰσιν. *Schol. D.*

1365. (1386.) ΜΑΜΜΑιΝ] ἄσημος

φωνὴ τῶν παιδίων λαλούντων.

1374. ΠΗΔΑΙΝ] ὁρμᾶν. *Gl. Victor.*

1377. (1397.) ΛΑΒΟΙΜΕΝ ΑΝ] οὕτως ἀφανισθήσεται πληγαῖς, ὡς νομίσαι ἡμᾶς τὸ δέρμα καὶ τοῦ ἐρεβίνθου λεπτότερον αὐτοὺς ἔχειν.

ἀποροῦσί τινες ἐνταῦθα, πῶς οὕτω δέον εἰπεῖν, "τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιεν ἂν οἱ νέοι" ὁ χορὸς λάβοιμεν εἶπεν, λύοντές τινες τὴν ἀπορίαν, εἰς ψυχρὰν λύσιν τὸν λόγον ἀποδιδόασιν. ἀλλὰ σὺ οὕτω λέγε· οἶμαι τὰς καρδίας τῶν νεωτέρων πηδᾶν καὶ ὁρμᾶν ἐν ἐκείνῳ, ὅπερ Φειδιππίδης λέξει, λεγόντων δηλονότι καθ' ἑαυτοὺς τῶν νεωτέρων τάδε· εἰ γὰρ ταῦτα οὗτος ἐξειργασμένος, εἶτα λαλῶν καὶ δημηγορῶν ἀναπείσει τὸν πατέρα ὅτι ἀληθῆ πεποίηκε, τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἄν, ἤγουν ἐκδείροιμεν αὐτούς, ἀλλ' οὐδὲ τοῦ ἐρεβίνθου αὐτῶν, ἤγουν τοῦ αἰδοίου, φεισαίμεθα ἂν δηλονότι. οὕτω τὸ λάβοιμεν ἐπὶ τῶν νέων νόει. *Gl. Victor.*

1378. ΕΡΕΒΙΝΘΟΥ] αἰδοίου. *Gl. Br.*

1379. ΜΟΧΛΕΥΤΑ] μοχλοί, κλεῖθρα, μοχλεύειν, κινεῖν. *Gl. Victor.*

1381. (1401.) ΩΣ ΗΔΥ ΚΑΙΝΟΙΣ] εἴσθεσις ἑτέρας διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν μέ, ὧν τελευταῖος "τὴν μητέρ' ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω. τί δῆτα φῂς σύ;" ὁ μέντοι ἑπτακαιδέκατος τρίμετρος ἴαμβός ἐστιν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

1384. ΕΞΑΜΑΡΤΕΙΝ] βαρβαρίσαι, σφαλῆναι. *Gl. Victor.*

1389. ΤΕΘΡΙΠΠΟΝ] ἅρμα. *Gl. Br.*

1390. ΜΕΤΕΙΜΙ] μετελεύσομαι. *Gl. E.*

1392. ΕΓΩΓΕ Σ' ΕΥΝΟΩΝ] ναὶ ἔγωγε ἔτυπτον εὐνοῶν σου, ἵνα καλῆς ἀναγωγῆς τύχῃς. *Gl. Victor.*

1395. ΑΘΩΟΝ] ἀμέτοχον. *Gl. Victor.*

1397. (1417.) ΚΛΑΙΟΥΣΙ ΠΑΙΔΕΣ] τοῦτο ἐξ Ἀλκήστιδος Εὐριπίδου· "χαίρεις ὁρῶν φῶς· πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς;"

ΤΙ ΕΤΙ ΔΗ;] ἤγουν τί τοῦτό ἐστιν. *Gl. Victor.*

1398. ΤΟΥΤΟ ΤΟΥΡΓΟΝ] τὸ κλαίειν. *Gl. Br.*

1399. (1419.) ΔΙΣ ΠΑΙΔΕΣ ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ] παῖδές τε γὰρ τὴν ἀρχὴν ἦσαν ἄφρονες, καὶ νῦν ὑπὸ τοῦ τῶν ἐτῶν πλήθους παρατραπέντος αὐτοῖς τοῦ λογισμοῦ παῖδές εἰσι τῷ νῷ πάλιν ληροῦντες. καὶ Σοφοκλῆς Πηλεῖ "Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη γεροντανωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν· πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ." καὶ Θεόπομπος "δὶς παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῷ τῷ λόγῳ." καὶ Πλάτων "ἆρ', ὡς ἔοικε, δὶς γένοιτ' ἂν παῖς γέρων." καὶ Ἀντιφῶν "γηροτροφία γὰρ προσέοικε παιδοτροφίᾳ."

1401. (1421.) ΟΣΩΙΠΕΡ] οἱ παῖδες ἐξαμαρτάνοντες συγγνώμης μᾶλλον ἄξιοι διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας. τὸ δὲ ΗΤΤΟΝ ἀντὶ τοῦ μηδ' ὅλως.

1403. (1423.) ΟΥΚΟΥΝ ΑΝΗΡ] ἐν ἠθικῇ ἐρωτήσει.

1405. (1425.) ΗΤΤΟΝ ΤΙ ΔΗΤ' ΕΞΕΣΤΙ ΚΑΜΟΙ] ἀντὶ τοῦ κἀμοὶ οὐδὲν ἧττον ἔξεστι τοῦ παλαιοῦ νομοθέτου. παρὰ δέ τινι τῶν νεωτέρων κατὰ λέξιν οὕτως ἀποροῦσι πάντες ἐνταῦθα περὶ τοῦ ἧττον· τὸ δέ, ὡς ἐγῷμαι, τοιοῦτόν ἐστιν. εἰπὼν γὰρ "καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς" ἐπήγαγεν ἧττον, δεικνὺς ὡς εἰ καὶ ἔπειθεν, ἀλλ' ἧττον ἢ ἐγὼ αὐτὸς νῦν, ἐπειδὴ καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ μὴ λέγων ὁμοίως νικῶ. οἱ δὲ τὸ ἧττον πρὸς τὸ τί δῆτα συνάπτοντες ψυχροί τινές εἰσιν. ἢ τὸ ἧττον μὴ πρός τι σύναπτε, ἀλλὰ μόνον λέγε κατ' ἐρώτησιν· οὔκουν ἀνὴρ ἦν ὁ θεὶς τὸν νόμον τοῦτον ὡς σὺ καὶ ἐγώ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς; ἧττον, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς τοῦτο οὕτως ἔχει. ἢ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ τὸ ἧττον πρὸς τὸ ἔπειθε συνήψαμεν, οὕτω καὶ πρὸς τὸ λέγων συναπτέον, οὕτω· καὶ λέγων ἧττον καὶ ἔλαττον ἢ ἐγὼ νῦν ἔπειθε τοὺς παλαιούς.

1408. (1428.) ΣΥΓΚΕΚΟΦΘΑΙ] τυφθῆναι ἡμᾶς. κατακοπῆναι ταῖς μάστιξι.

1409. ΒΟΤΑ] βοσκήματα, θρέμματα. *Gl. Victor.*

1411. (1431.) ΠΛΗΝ ΟΤΙ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ] ἀντὶ τοῦ δικαστήρια οὐκ ἄγουσιν. εἰς δὲ τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων αἰνίττεται.

1414. (1434.) ΣΩΚΡΑΤΕΙ ΔΟΚΟΙΗ] ἀπορήσας λύσεως ἐπὶ τὴν τοῦ Σωκράτους δόκησιν ἀνάγει πιστοτέραν οὖσαν. τὰ δὲ πρόσωπα οὕτως· ἀπὸ τοῦ ΟΥ ΤΑΥΤΟΝ ἕως τοῦ ΟΥ ΤΑΥΤΟΝ τοῦ νέου ἐστίν, ἵν' ᾖ τοῦ πρεσβύτου τὸ ΠΡΟΣ ΤΑΥΤΑ (τουτέστιν, ἅ σοι νῦν περὶ τῶν ἀλεκτρυόνων εἶπον), τὸ ΚΑΙ ΠΩΣ τοῦ Φειδιππίδου λέγοντος. ἐν δέ τισιν ὁ νέος τὸν ΟΥ ΤΑΥΤΟΝ καὶ ἑξῆς στίχον εὕρηται λέγων, τὰ δ' ἑξῆς μέχρι τοῦ ΗΝ ΔΕ ΜΗ ΓΕΝΗΤΑΙ Στρεψιάδης οἷον, καὶ πῶς ἐμαυτὸν αἰτιάσομαι; ἔξεστι γάρ μοι τύπτειν σε, ὥσπερ καὶ σοί, ἐὰν ἔχῃς υἱόν.

1418. ΕΓΧΑΝΩΝ] καταγελάσας. *Gl. Victor.*

1419. (1439.) ΕΜΟΙ ΜΕΝ] τοὺς τρεῖς τοὺς ἑξῆς ὁ πρεσβύτης πρὸς τοὺς θεατάς. ΕΠΙΕΙΚΗ δὲ ὅμοια, πρέποντα. κατὰ τὸ προσῆκον καὶ ἀκόλουθον. συγχωρεῖν τοῖς ἐπιεικέσι, συγχωρεῖν αὐτοῖς.

1420. ΚΑΜΟΙΓΕ] κἄμοιγε συγχωρεῖν ὑμᾶς δοκεῖ τοῖς παισίν, ἅ ἐστι πρέποντα ποιεῖν εἰς ἡμᾶς. *Gl. Br.*

1422. ΑΠΟ ΓΑΡ ΟΛΟΥΜΑΙ] οὐ βούλομαι. *Gl. Br.*

1426. (1446.) ΤΟΥΘ' ΕΤΕΡΟΝ ΑΥ] ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ἰαμβικῶν ὀκτώ, ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ β' δίμετρον καταληκτικὸν ἤτοι ἑφθημιμερές, τὰ ἑξῆς τρία ὅμοια τῷ πρώτῳ, τὸ ἕκτον τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ἕβδομον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ τελευταῖον τῷ πρώτῳ ὅμοιον. ΑΛΛΩΣ. διπλῆ καὶ μέλος ἀμοιβαῖον, οὗ ἡ ἀρχὴ "τοὐθ' ἕτερον αὖ μεῖζον," τέλος δὲ "καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω." ἔστι δὲ ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα τρία· καὶ τὸ πρῶτον ἰαμβεῖον τετράμετρον καταληκτικόν. τινὲς δὲ διαιροῦσι τοῦτο εἰς δύο, ἐπειδὴ καὶ τὰ πρόσωπα κεχωρισμένα εἰσί· καὶ γίνεται μεσῳδική, τρία ἑκατέρωθεν ἔχουσα κῶλα. τινὲς δὲ τὸ μέσον τετράκωλον.

1435. (1454.) ΤΑΥΤΙ ΔΙ' ΥΜΑΣ] ἐν ἐκθέσει ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι μά, ὧν τελευταῖος "ἐμοὶ ποιήσω, κεἰ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες." εἶτα ἀναφώνημα τὸ ἰοὺ ἰού, καὶ πάλιν ἴαμβοι ιε', καὶ τελευταῖον τοῦ δράματος ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν· ἐφ' ᾧ κορωνὶς ἡ καὶ τὸ δρᾶμα ἀποπερατίζουσα.

1439. ΤΟΤΕ] ὅτε τὴν ἀρχὴν προσῆλθον ὑμῖν. *Gl. E.*

1447. (1466.) Ω ΦΙΛΤΑΤΕ] λείπει τὸ υἱέ ἢ παῖ. τοῦτο γὰρ ἐπιγράφεται· πρὸς γὰρ τὸν υἱὸν μετέβη.

1451. (1470.) ΠΑΤΡΩιΟΝ ΔΙΑ] πατρῷος Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων ἐν Ἀθήναις τιμῶνται, ὁ Ζεὺς μὲν μετὰ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἢ ὥς ἕτεροι, μετὰ τὴν ἐν Κρήτῃ ἀνατροφήν, ὅτε πρῶτον ταῖς Ἀθήναις ἐπέστη καὶ ἐφάνη τοῖς πατράσιν αὐτῶν, οἵτινες ταύτῃ τῇ προσηγορίᾳ τετιμήκασιν αὐτόν. Ἀπόλλων δὲ, ὅτι Ἐρεχθέως θυγατέρα ἔγημε τὴν Κρέουσαν, ἐξ ἧς γίνεται ὁ Ἴων. ὡς πρόγονον οὖν αὐτὸν ἐτίμων καὶ οἱ ἄρχοντες ὅτε ἐχειροτονοῦντο. ἐκ γὰρ τοῦ μὴ εἰδέναι ξένους αὐτοὺς ἐνόμιζον. ΑΛΛΩΣ. οὕτω τιμᾶται παρ' Ἀθηναίοις Ζεὺς πατρῷος καὶ Ἀπόλλων, διὰ τὸ πρώτους ὑποδέξασθαι τὼ θεὼ εἰς τὴν χώραν, καὶ θυσίας συντελέσαι κατὰ φρήτρας καὶ δήμους καὶ συγγενείας μόνους Ἑλλήνων.

1452. (1471.) ΙΔΟΥ ΓΕ ΔΙΑ] ἐξ ὧν ὁ πατὴρ ἐπελάβετο αὐτοῦ ἀνωτέρω, ἐκ τούτων καὶ αὐτὸς πειρᾶται τοῦ πατρὸς λαμβάνεσθαι.

1456. (1475.) ΔΙΑ ΤΟΥΤΟΝΙ ΤΟΝ ΔΙΝΟΝ] ὡς ἀγάλματος Δίνου ὄντος ἐν τῇ διατριβῇ Σωκράτους ὀστρακίνου.

1457. (1476.) ΧΥΤΡΕΟΥΝ] τὸ ἐν τῷ φροντιστηρίῳ μηχάνημα ὀστράκινον περιφερὲς ὡς χύτραν ὠνοματοποίησεν, καὶ ὄνομα αὐτῷ ἔθετο χυτρεοῦν. τουτέστι μάταιον, εὐτελές, χύτρας ἄξιον. ὡς ὀστρακίνου ἀγάλματος ὄντος πρὸ τῆς διατριβῆς. *ΧΥΤΡΕΟΥΝΤ'] χυτρεοῦς, ὁ τροχὸς ἐν ᾧ ἐργάζονται τὰς χύτρας. *Schol. Harl.* 5.

1460. (1479.) ΟΥ' ΕΞΕΒΑΛΟΝ] ταῦτα εἰς διαβολὴν Σωκράτους, ἐκβαλόντος τὰ δαιμόνια.

1461. (1480.) ΑΛΛ' Ω ΦΙΛ' ΕΡΜΗ] τοῦτο οἱ κλέπται πρὸς τὸν Ἑρμῆν ἔλεγον, ὅτε ἁλισκόμενοι ἐκολάζοντο, αἰτούμενοι αὐτὸν ἐλθεῖν αὐτοῖς εἰς βοήθειαν. ᾤοντο γὰρ διὰ τὸ μὴ τεθνκέναι αὐτῷ, ὡς ἐφόρῳ κλεπτικῆς ὄντι, εἰς ταῦτα περιπεσεῖν τὰ δεινά.

1463. (1482.) ΠΑΡΑΝΟΗΣΑΝΤΟΣ] ἀντὶ τοῦ ἀνοητεύσαντος παρὰ τὸ πρέπον, καὶ πεισθέντος. ΑΔΟΛΕΣΧΙΑ δὲ ἡ τῶν ἀηδῶν ὁμιλία. *φλυαρίᾳ τῇ τοῦ Σωκράτους. *Gl. Br.*

1476. ΙΟΥ ΙΟΥ] ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. *Gl. Victor.*

1477. ΙΕΝΑΙ] πέμπειν. *Gl. Victor.*

1483. ΣΜΙΝΥΗ] δίκελλα, ἀξίνη. *Gl. Victor.* ΜΗ ΠΡΩΔΩι] θραυσθεῖσα. *Gl. E.*

1490. (1509.) ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΤΗΝ ΕΔΡΑΝ] ἀντὶ τοῦ τὰς κινήσεις τῆς σελήνης. ἕδραν δὲ εἶπεν εἰς τὸ αἰσχρὸν ἀποτείνων τὸν λόγον. τὴν ἐπιφοράν, ἐπὶ τίνος ὀχεῖται καὶ διὰ τί καὶ πῶς μένει.

ΤΑΣ ΕΔΡΑΣ] τὰς στηρίξεις. *Gl. E.* τὴν στήριξιν. *Gl. D.*

1491. (1510.) ΔΙΩΚΕ] ὡς τῶν φιλοσόφων φευγόντων διὰ τὸ πῦρ. τὸ δὲ ΩΣ ΗΔΙΚΟΥΝ γράφεται καὶ οὓς ἠδίκουν.

1493. (1512.) ΤΟ ΓΕ ΤΗΜΕΡΟΝ ἀντὶ τοῦ τήμερον ἀρκετῶς ἔχει ἡ ἡμέρα· ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ λόγος.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΦΗΚΑΣ.

1. Προλογίζουσι δύο οἰκέται ἀποδυσπετοῦντες πρὸς τὴν φυλακὴν τοῦ γέροντος δεσπότου. ΑΛΛΩΣ. κατ' ἀρχὴν στίχοι ἴαμβοι τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ὧν τελευταῖος "πυλλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδᾶν."

2. ΦΥΛΑΚΗΝ ΚΑΤΑΛΥΕΙΝ] οὕτω λέγουσιν τὸ ἐπινυστάζειν ἐπὶ τῆς φυλακῆς, φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν ἤγουν καταλίπειν τὴν τάξιν βούλομαι καὶ μελετῶ καθεύδειν ἤγουν νυστάζω.

3. ΠΡΟΥΦΕΙΛΕΣ] οὐδὲν ἄλλο ἐκ τοῦ προὔφειλες ἐκδεκτέον ἢ μόνον τὸ ὤφειλες. ἐχρεώστεις τι μέγα κακὸν ταῖς πλευραῖς σου, καὶ θέλεις αὐτὸ ἀποδοῦναι.

4. ΚΝΩΔΑΛΟΝ] κυρίως ἐπὶ τοῦ θαλαττίου θηρίου. εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ χερσαίου κνώδαλον, παρὰ τὸ κυσὶν ἁλίσκεσθαι.

5. ΑΠΟΜΕΡΜΗΡΙΣΑΙ] μέρμηρα ἡ εἰς ὕπνον καταφορὰ περὶ τὴν ἕω. ΑΛΛΩΣ. μέρμηρα ἡ μέριμνα καὶ ἡ φροντίς. ἐκ δὲ τούτου τὸ καθευδῆσαι· οἱ γὰρ καθεύδοντες ἀποτίθενται τὰς φροντίδας. καὶ πρὸς τὸν ὄρθρον δὲ γίνεταί τις ὕπνος ἐν ταῖς ἐπιστάσεσιν ἐλαφρὸς, ὃν τούτῳ τῷ ὀνόματι καλοῦσι.

6. ΠΑΡΑΚΙΝΔΥΝΕΥΕ] παρ' ὑπόνοιαν εἶπε. δέον εἰπεῖν κατακοιμῶ, εἶπε παρακινδύνευε. ἐπεὶ ἤμελλε μαστίζεσθαι, ἐὰν κοιμηθῇ, ἐκ τοῦ ἑπομένου εἶπε τὸ προηγούμενον.

8. ΚΟΡΥΒΑΝΤΙΑιΣ] μαίνῃ. παρόσον οὗτοι οἱ δαίμονες μανίας καὶ ἐκθειασμοῦ εἰσιν ἐμποιητικοί. ὀνειδίζει δὲ καὶ οὗτος αὐτῷ οἷς ἐλοιδορεῖτο αὐτὸν, φάσκων κινδυνεύειν ὕπνῳ περιπεσόντι.

9. ΕΚ ΣΑΒΑΖΙΟΥ] πρὸς τὸ κορυβαντιᾷς ἐπήγαγε τὸ Σαβαζίου. ἐκεῖνος δὲ ἐπὶ τοῦ περιφρονεῖν συμβουλεύει καὶ ἀποκοιμηθῆναι. Σαβάζιον δὲ τὸν Διόνυσον οἱ Θρᾷκες καλοῦσι, καὶ Σαβοὺς τοὺς ἱεροὺς αὐτῶν. παίζει δὲ, ὡσεὶ ἔλεγε, βάρβαρός τις καὶ σκληρὸς ὕπνος. ΒΟΥΚΟΛΕΙΣ δὲ τρέφεις.

12. ΜΗΔΟΣ ΤΙΣ] ἢ πρὸς τὸ Σαβάζιος εἶπε καὶ οὗτος τὸ Μῆδος, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς, ἐπεὶ καὶ ἐστρατεύσατο, εἶπε, πολέμιοι γὰρ Ἕλλησιν οὗτοι.

18. ΕΠΙΧΑΛΚΟΝ] τὴν ἔξωθεν χαλκῆν. τοῦτο δὲ προσέθηκε διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τὴν πρὸς τὸ ἑρπετόν. δοκεῖ δέ μοι τὴν ἀσπίδα τὸ ὅπλον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ὠνομάσθαι ζώου, διὰ τὸ εἰς κύκλους πολλοὺς ἑλισσόμενον καθεύδειν. κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν, ὡς Αἰσχύλος "ἅλω δὲ πολλὴν ἀσπίδος κύκλον λέγω, ἔφριξα δινήσαντος." οὕτω δὲ τὸ ζῶον ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ α ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ σπίζω τὸ ἐκτείνω, διὰ τὸν ὀξὺν αὐτοῦ συριγμόν. ἢ διὰ τὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ μῆκος. ἀνεκὰς δὲ ἀντὶ τοῦ ἄνω καὶ πάνυ ἑκὰς καὶ εἰς ὕψος.

19. ΑΠΟΒΑΛΕΙΝ ΚΛΕΩΝΥΜΟΝ] ὅτι μετὰ τῶν ἄλλων ὧν κωμῳδεῖται καὶ δειλὸς καὶ ῥίψασπις. παρ' ὑπόνοιαν δὲ κωμῳδεῖ αὐτόν.

20. ΟΥΔΕΝ ΑΡΑ ΓΡΙΦΟΥ] ἀντὶ τοῦ παροινίου ζητήματος. οἷον δύναταί τις γρῖφον ποιῆσαι καὶ ἀπὸ τῶν Κλεωνύμου πράξεων. ἑπτὰ δὲ ἀναγράφει αὐτῶν γένη ὁ Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ Γρίφων συντάγματι. γρῖφοι δὲ λέγεται τὰ ἐν τοῖς συμποσίοις προβαλλόμενα αἰνιγματώδη ζητήματα.

21. ΤΟΙΣ ΣΥΜΠΟΤΑΙΣ] ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις προεβάλλοντο οἱ γρῖφοι πρὸς λύσιν.

22. ΟΤΙ ΤΑΥΤΟΝ] ἐν τῷ ὅτι περιττεύει τὸ ο Ἀττικῶς· τὸ γὰρ σημαινόμενον ἀντὶ τοῦ τί ταυτὸν ἐν γῇ ἐν ἐρωτήσει. καὶ ἔστιν ὁ λόγος οὕτως· τί τὸ αὐτὸ θηρίον ἐν παντὶ τόπῳ δυστυχεῖ περὶ τὰ πολεμικὰ, καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν ναυμαχίᾳ. θηρίον δὲ ὁ ἀετὸς πανταχοῦ περιιπτάμενος, ᾧ παραβάλλει τὸν Κλεώνυμον.

ΘΗΡΙΟΝ ΤΗΝ ΑΣΠΙΔΑ] οὐκ ἀπεικότως θηρίον αὐτὸν εἶπεν, ἐπεὶ μακρὸς καὶ ἄρρυθμος ὁ Κλεώνυμος.

27. ΔΕΙΝΟΝ ΓΕ ΠΟΥ] τοῦτό φησιν· οἶδα ὅτι δεινὸν πρᾶγμα ἰδεῖν ἄνθρωπον ἀποβαλεῖν τὴν ἀσπίδα.

29. ΤΟΥ ΣΚΑΦΟΥΣ ΟΛΟΥ] ἀεὶ οἱ ποιηταὶ τὰς πόλεις πλοίοις παραβάλλουσι. καὶ Σοφοκλῆς.

30. ΛΕΓΕ ΝΥΝ ΑΝΥΣΑΣ] τὸ ἀνύσας Ἀττικοὶ δασύνουσι. τρόπιν δὲ, ὡσανεὶ ἔλεγε τὴν ῥίζαν, ἐπεὶ τῶν δρυόχων ἡ

τρόπις ἵσταται πρώτη. ΑΛΛΩΣ. τρόπιν ἀντὶ τοῦ τὸ μέρος, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ σκάφους. οἱ δὲ τὴν ἀρχήν. ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ σκάφος.

32. ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΙΝ] εἰς ἐκκλησίαν συνάγειν. πρόβατα δὲ τοὺς Ἀθηναίους φησί, διαβάλλων τὸ προβατῶδες αὐτῶν. παλαιὸν δὲ ἦν ἔθος τοὺς ἐντίμους γέροντας τριβωνοφοροῦντας ἐκκλησιάζειν μετὰ βακτηρίας.

34. ΤΟΙΣ ΠΡΟΒΑΤΟΙΣ ΜΟΥΔΟΚΕΙ] τὸ πλῆρες τοῖς προβάτοισί μου ἐδόκει. καὶ ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις. φάλαινα δὲ θηρίον θαλάττιον. πανδοκεύτρια δὲ ἡ πάντα δεχομένη καὶ καταπίνουσα, ἢ πάντα ἐπιτηροῦσα. κωμῳδεῖ δὲ πανταχοῦ τὸν Κλέωνα, σκώπτων ὡς ἅρπαγα καὶ πολλὰς μηχανὰς ἐπινοοῦντα εἰς τὸ κερδαίνειν. ΕΜΠΕΠΡΗΣΜΕΝΗΣ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυσημένης καὶ παχείας· πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι. καὶ τοῦτο δὲ εἰς τὸ κρακτικὸν τοῦ Κλέωνος. πολλαχοῦ γὰρ ὡς τοιοῦτον αὐτὸν διασύρει, φάσκων "κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων," καὶ Παφλαγόνα παρὰ τὸ παφλάζειν τῇ φωνῇ.

35. ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ] ἡ πάντα δεχομένη. λέγει δὲ τὸν Κλέωνα.

ΦΑΛΑΙΝΑ] φάλαινα ἡ ἐν τῇ κεφαλῇ θρὶξ καὶ ἰχθὺς κητώδης. *Gl. Victor.*

36. ΕΜΠΕΠΡΗΣΜΕΝΗΣ] ἐμπεφυσημένης, παχείας. πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι. ἔνθεν καὶ ὁ πρηστήρ. καὶ Ὅμηρος "εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι."

38. ΟΖΕΙ ΚΑΚΙΣΤΟΝ] ὅτι βυρσοπώλης ὁ Κλέων. *Schol. Victor.*

39. ΤΡΥΤΑΝΗΝ] ζυγὸν ἢ σταθμόν. *Gl. Victor.*

41. ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ] πρὸς τὸν δῆμον καὶ τὸ ἵστη τὸ διστάναι ἐπήγαγεν, ἀντὶ τοῦ διαχωρίσαι. παρὰ τοὺς τόνους δὲ ἔπαιξε, μίξας πρὸς τὰ σημαινόμενα. ἄλλως τε δὲ καὶ ἀφ' ἱστορίας τοῦτό φασι· καὶ γὰρ πρὸ δύο ἐτῶν τῆς διδασκαλίας τούτου τοῦ δράματος, Λακεδαιμονίων περὶ εἰρήνης πρεσβευσαμένων ὁ Κλέων ἀπήλασε τοὺς πρέσβεις.

42. ΘΕΩΡΟΣ] οὗτος ὡς κόλαξ κωμῳδεῖται.

43. ΚΟΡΑΚΟΣ] καὶ ὡς ἅρπαγα αὐτὸν σκώπτων ἐπήνεγκε τὸ "κόρακος κεφαλὴν ἔχει." ὁ αὐτὸς δὲ ὡς πονηρὸς καὶ μοιχὸς κωμῳδεῖται.

44. ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ] τοῦτον διαβάλλει ὡς τραυλόν· οἱ δὲ τραυλοὶ τὸ λ ἀντὶ τοῦ ρ λέγουσιν.

46. ΕΤΡΑΥΛΙΣΕΝ] ὁ τραυλισμὸς τοῦ στίχου εἰς τὸ Θέωρος, ἐπειδὴ προείρηται κόλαξ. ὅτι δὲ Ἀλκιβιάδης τραυλὸς, δῆλος τὸ λ ἀντὶ τοῦ ρ λέγων.

47. ΑΛΛΟΚΟΤΟΝ] τερατῶδες, ξένον, ἄτοπον. ὁ δὲ λόγος· δεινόν ἐστι τοῦτο τὸ ἐνύπνιον, Θέωρος γινόμενος κόραξ.

49. ΕΙΤ' ΕΓΕΝΕΤ' ΕΞΑΙΦΝΗΣ] διὰ τοῦτό φησι καλὸν, ὅτι ἄνθρωπος ὢν κόραξ ἐγένετο. διὸ καὶ ἐπιφέρει "ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἴχεται." ἐπίτηδες δὲ τοῦτο εἶπεν, ὅπως ἂν τὸ βλάσφημον εὐκαίρως κατ' αὐτοῦ δόξῃ λέγειν.

55. ΥΠΕΙΠΩΝ] ἀντὶ τοῦ προειπών, ὥσπερ καὶ τὸν προγραμμὸν ὑπογραμμὸν καλοῦσιν.

57. ΜΕΓΑΡΟΘΕΝ] ἢ ὡς ποιητῶν ὄντων τινῶν ἀπὸ Μεγαρίδος ἀμούσων καὶ ἀφυῶς σκωπτόντων, ἢ ὡς τῶν Μεγαρέων γελώντων, καὶ ἄλλως φορτικῶς γελοιαζόντων. Εὔπολις Προσπαλτίοις "τὸ σκῶμ' ἀσελγὲς καὶ Μεγαρικὸν σφόδρα."

ΚΕΚΛΑΜΜΕΝΟΝ] ἀποσπασθέντα. γράφεται δὲ κεκλαμμένον Δωρικῶς ἀπὸ μετοχῆς τῆς κλαπεὶς, ὡς τραφείς. ὥσπερ οὖν τεθραμμένον, οὕτω κεκλαμμένον ἔφη.

58. ΕΚ ΦΟΡΜΙΔΟΣ] φορμὶς κυρίως ἡ ψίαθος, νῦν δὲ ἡ σπυρίς. ὡς τῶν ἄλλων ποιητῶν διὰ ψυχρότητα ποιήσεως δι' ὀβολοῦ καρύων ὑποστελλομένων τὴν κακίαν τοῦ δράματος.

60. ΟΥΘ' ΗΡΑΚΛΗΣ ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ] ἐν τοῖς πρὸ τούτου δεδιδαγμένοις δράμασιν εἰς τὴν Ἡρακλέους ἀπληστίαν πολλὰ προείρηται. ποιοῦσι δὲ τὸν Ἡρακλέα τοῦ γελοίου χάριν κεκλημένον εἰς δεῖπνον καὶ δυσχεραίνοντα διὰ τὸ βραδέως αὐτῷ παρατιθέναι τὰ ὄψα.

61. ΑΝΑΣΕΛΓΑΙΝΟΜΕΝΟΣ] κατακωμῳδούμενος, ὑβριζόμενος. κατ' αὐτοῦ γὰρ καθῆκε τὰς Θεσμοφοριαζούσας. φησὶν οὖν, οὐ δεύτερον ταυτολογήσω περὶ αὐτοῦ, ὡς οἱ ἄλλοι. οὐ μόνον δὲ ἐν τούτῳ τῷ δράματι εἰσῆκται οὕτως Εὐριπίδης, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Προαγῶνι [1] καὶ ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν.

62. ΟΥΔ' ΕΙ ΚΛΕΩΝ Γ' ΕΛΑΜΨΕΝ] τοῦτό φησιν ὡς τοῦ Κλέωνος ἀπὸ δυσγενῶν ἐκλάμψαντος, ὃν ἐκωμῴδησεν ἐν τοῖς Ἱππεῦσι, καθεὶς κατ' αὐτοῦ τὸ δρᾶμα. καὶ φησὶν, οὐ πάλιν αὐτὸν κωμῳδήσει ἑτέραν δι' αὐτὸν κωμῳδίαν ποιούμενος. ΜΥΤΤΩΤΕΥΣΟΜΕΝ δὲ ἀντὶ τοῦ συντρίψομεν, δριμύσομεν, ἐκπικρανοῦμεν. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν σκορόδων. μυττωτὸν γάρ ἐστι κυρίως τὸ ἐκ σκορόδων καὶ τυροῦ καὶ ὄξους τρίμμα, καὶ οὕτως ὠνομάσθη ἀντὶ τοῦ μυσωτόν τι ὄν. παρὰ τὸ μυσάττεσθαι αὐτοῦ τὴν ὀσμὴν, καὶ τροπῇ Ἀττικῇ τοῦ σ εἰς τὸ τ καὶ πλεονασμῷ μυττωτός. εἴγε καὶ ὁ Καλλίμαχος φησίν "ἣν [2] ἐτρίψαντο μυσωτόν."

64. ΛΟΓΙΔΙΟΝ] ὑπόθεσις ἔχουσα πε-

[1] προαγωγῷ V.

[2] ἵν' V.

ριπέτειαν. λογίδιον δὲ εἶπε μετριάζων· διὸ ἐπιφέρει "ὑμῶν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον." ἀντὶ τοῦ, ἧττον τῆς ὑμῶν σοφίας.

66. ΦΟΡΤΙΚΗΣ] ἀντὶ τοῦ οἰκτρᾶς τῆς ὑπ' ἄλλων λεγομένης, ἐν ᾗ φορτικά τινα εἰσάγουσιν.

68. Ο ΜΕΓΑΣ] οὐ τῇ ἡλικίᾳ, ἀλλὰ τῇ ἐξουσίᾳ καὶ τῇ σεμνότητι. τὸ δὲ ἄνω δεικτικῶς φησιν ἐπὶ ὑπερῴου. ὁρᾶται γὰρ ὁ Βδελυκλέων ἐπὶ ὑπερῴου καθήμενος.

71. ΝΟΣΟΝ ΓΑΡ Ο ΠΑΤΗΡ ΑΛΛΟΚΟΤΟΝ] ξένην καὶ παρηλλαγμένην αὐτῷ, παρόσον ὁ μὲν φιλόδικος, ὁ δὲ τοῦτο βδελυττόμενος.

73. ΤΟΠΑΖΕΤΕ] εἰκάζετε. ὑπονοεῖτε, φησὶ, ποίῳ πάθει ἥττηται. γράφεται δὲ καὶ ἀπροσώπως, τοπάζετε.

74. ΑΜΥΝΙΑΣ ΜΕΝ] ὧδε μὲν ὡς φιλόκυβος ὁ Ἀμυνίας κωμῳδεῖται· ἐν δὲ Σερίφοις Κρατην ὡς ἀλαζὼν καὶ συκοφάντης καὶ κόλαξ.

77. ΑΛΛΑ ΦΙΛΟ ΜΕΝ ΕΣΤΙ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος φησὶ τοῦ κακοῦ. τὸ φιλο δὲ εἶπε, παρόσον Φιλοκλέων ἐκαλεῖτο. πεποιημένον δὲ τοῦτο παρὰ τὸ φιλεῖν τὰς Κλέωνος πράξεις. φιλόδικος δὲ οὗτος καὶ συκοφάντης.

78. ΠΡΟΣ ΔΕΡΚΥΛΟΝ] οὗτος ὡς κάπηλος ἢ μεθυστὴς, πρὸς ὃν Σωσίας τις διαλέγεται. ΑΛΛΩΣ. ὁ Δερκύλος κωμικὸς ὑποκριτής. δύο δὲ εἰσὶ Σωσίαι, ὁ μὲν Πυθίδος, ὁ δὲ Παρμενίωνος.[1]

80. ΑΥΤΗ ΓΕ ΧΡΗΣΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ] ὡς μεθυστὴς ὁ οἰκέτης ἐπαινεῖ τὴν μέθην.

81. ΣΚΑΜΒΩΝΙΔΗΣ] ἀπὸ δήμου τῆς Λεοντίδος φυλῆς ὁ Σκαμβωνίδης. ἐπτόηται δὲ οὗτος περὶ τὰς θυσίας καὶ μαντείας.

82. ΦΙΛΟΘΥΤΗΝ] φιλοθῦται εἰσὶν οἱ δεισιδαίμονες, καὶ θύουσιν ἀεὶ τοῖς θεοῖς, νομίζοντες ἐκ τούτου ἀβλαβεῖς ἔσεσθαι.

ΦΙΛΟΞΕΝΟΝ] ὁ μὲν πρὸς τὸν ἀγαθὸν τρόπον εἶπε τὸ φιλόξενον, ὁ δὲ ὡς κύριον ἥρπασε· καὶ γὰρ ὁ Φιλόξενος ἐκωμῳδεῖτο ὡς πόρνος. Εὔπολις Πόλεσιν "ἔστι δέ τις θήλεια Φιλόξενος ἐκ Διομείων." καὶ Φρύνιχος Σατύροις.

83. ΜΑ ΤΟΝ ΚΥΝ'] οὕτως διὰ δεισιδαιμονίαν ὤμνυον. ἢ τάχα μιμεῖται τοὺς φιλοσόφους εἰς κύνα καὶ χῆνα ὀμνύοντας.

85. ΑΛΛΩΣ ΦΛΥΑΡΕΙΤΕ] ἀντὶ τοῦ μάτην φλυαρεῖτε. εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λεβήτων, ἀπὸ τοῦ φλύειν, ὅ ἐστι καχλάζειν καὶ ἐκ τούτου τὸν ἀφρὸν ἀποβάλλειν. καὶ Ὅμηρος "ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα."

88. ΦΙΛΗΛΙΑΣΤΗΣ] ἀντὶ τοῦ φιλόδικος, ἀπὸ τοῦ μεγίστου δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας, ὅπερ οὕτω καλεῖται ἀπὸ τοῦ ἐν αἰθρίᾳ δημηγορεῖν καὶ ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι καὶ ἡλίῳ βάλλεσθαι.

90. ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ] ὃ ἡμεῖς βάθρον. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσιν "ἐλθόντες ἤδη[2] περὶ πρώτου ξύλου."

91. ΟΥΔΕ ΠΑΣΠΑΛΗΝ] ἀντὶ τοῦ οὐδὲ βραχύ. πρὸς Λυκόφρονα δὲ, ὅτι ἀδιορίστως ἀποδέδωκεν ἐλάχιστόν τι. τινὲς δέ φασιν ὅτι μαγνῆτιν πέτρον[3] πασπάλην φασί.

92. ΚΑΝ ΑΧΝΗΝ] τὸ λεπτομερὲς τοῦ στάχυος. καὶ Ὅμηρος "ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς."

93. ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΚΛΕΨΥΔΡΑΝ] ἀντὶ τοῦ περὶ τὸ δικαστήριον. κλεψύδρα γὰρ ἀγγεῖον τετρημένον, ἐν ᾧ ὕδωρ ἔβαλλον καὶ εἴων ῥεῖν ἄχρι τινὸς ὀπῆς, καὶ οὕτως ἔπαυον τὸν ῥήτορα. τοῦτο δὲ ἐποίουν διὰ τὸ φλυαρεῖν τὸν λέγοντα καὶ ἐμποδίζειν ἄλλοις θέλουσι λέγειν, ἵνα τὰ σπουδαῖα λέξας ἐξέλθῃ.

95. ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΞΥΝΕΧΩΝ] τούτοις γὰρ κατέχουσι τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ, τῷ μεγάλῳ καὶ τῷ λιχανῷ καὶ τῷ μέσῳ.

96. ΝΟΥΜΗΝΙΑι] κατὰ νουμηνίαν γὰρ ἔθος εἶχον λιβανωτοὺς ἐντιθέναι τοῖς ἀγάλμασι.

98. ΤΟΝ ΠΥΡΙΛΑΜΠΟΥΣ] μέμνηται τούτου καὶ Εὔπολις ἐν Πόλεσιν. "καὶ τῷ Πυριλάμπους Δήμῳ, ἆρα κυψέλη ἔνεστιν." ἦν δὲ καὶ εὔμορφος ὁ Δῆμος. ἐπέγραφον δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ τῶν καλῶν ὀνόματα οὕτως· ὁ δεῖνα καλός. ἔγραφον δὲ καὶ ἐν τοίχοις καὶ ἐν θύραις καὶ ὅπου τύχῃ. καὶ οὗτος, φησὶν, ὡς ἐρῶν τοῦ κημοῦ ἔγραφε, κημὸς καλός.

99. ΚΗΜΟΣ ΚΑΛΟΣ] κημὸς καλεῖται τὸ τοῖς καδίσκοις ἐπιτιθέμενον, δι' οὗ τὰς ψήφους καθίεσαν, ἵνα μὴ ὀλισθάνωσιν. ἔστι δὲ πλέγμα τι δικτυῶδες καὶ ἠθμῶδες, ἄνωθεν πλατὺ, κάτωθεν στενόν.

101. ΟΨ' ΕΞΗΓΕΙΡΕΝ] ἐν ὑπερβολῇ τοῦτο. ἐμέμφετο γὰρ τῷ ἀλέκτορι, φησὶ, καὶ ταῦτα ἑσπέρας κράζοντι, ὡς βραδέως αὐτὸν ἐγείρει.

102. ΥΠΕΥΘΥΝΩΝ] τῶν δικαζομένων. *Gl. Victor.*

103. ΑΠΟ ΔΟΡΠΗΣΤΟΥ] Λυκόφρων ἀπὸ ἀρίστου, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες δόρπα τὰ δεῖπνα.

ΕΜΒΑΔΑΣ] εἶδος ὑποδήματος. διὰ τὸ φιλοδικαστὴς εἶναι οὐ καθεύδει, φησὶν, ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ μετὰ τὸ δειπνῆσαι, ἀλλ' εὐθὺς ἀναστὰς ἀπὸ τῆς τραπέζης, καὶ ζητήσας τὰς ἐμβάδας, καὶ ὑποδησάμενος, ἀπέρχεται ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ καθεύδει.

104. ΠΡΩΙ ΠΑΝΥ] ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ ἀπιὼν, ἀπονυστάζει ἐπι-

[1] Παρμένωνος V.

[2] ἤδη] ἄλλη τὴν V.

[3] μαγνίτην κέγχρον V.

πίπτων τῷ κίονι. ΛΕΠΑΣ δὲ κογχύλιόν τι ταῖς πέτραις προσπηγνύμενον.

106. ΤΙΜΩΝ ΤΗΝ ΜΑΚΡΑΝ] προείρηται ὑπὲρ τοῦ τοὺς δικαστὰς ἐν πινακίῳ, ἤτοι ἐπὶ σανίδος κηρῷ ἀληλιμμένης, ὁπότε καταλαμβάνοιέν τινα τῷ τολμήματι, ἕλκειν μακρὰν γραμμήν, ὁπότε δὲ ἀπολύοιεν, βραχεῖαν. καὶ ἑξῆς "δότε μοι ξίφος ὅπως τάχιστα, ἢ πινάκιον τιμητικόν." τοῦτο δὲ ἐποίουν μετὰ τὸ ἀποβλέψαι εἰς τὰς ψήφους τὰς ἐν τῇ κάλπιδι. εἰ γὰρ ἑώρων τὰς μελαίνας πλείους, ἐχάραττον τῷ ὄνυχι τὴν μακράν, εἰ δὲ τὰς λευκὰς, τὴν βραχεῖαν. ὅτε δὲ πλείους ἦσαν αἱ λευκαί, ὁ διώκων ἐνίκα, ὁ φεύγων δ', ἣν πλείους αἱ μέλαιναι, κατεκρίνετο.

107. Ο ΒΟΜΒΥΛΙΟΣ] ζῶον μελίττῃ ὅμοιον· καὶ ὅτι κηρὸν ποιεῖ.

108. ΥΠΟΠΕΠΛΑΣΜΕΝΟΣ] πεπληρωμένος τοὺς ὄνυχας κηροῦ ὑπὸ τῶν χαραγμάτων. γράφεται ἀναπεπλασμένος.

110. ΑΙΓΙΑΛΟΝ ΕΝΔΟΝ ΕΧΩΝ] ὡς ἐπὶ ζώου ἔφη τὸ τρέφει. οἷον ἐγέμισε τὴν οἰκίαν ψήφων.

111. ΝΟΥΘΕΤΟΥΜΕΝΟΣ] παρὰ τὰ Εὐριπίδου ἐκ Σθενεβοίας "τοιαῦτ' ἀλύει νουθετούμενος ἔρως."

ΑΛΥΕΙ] ἀλύω, ἀδημονῶ, ἀθυμῶ, ἀπορῶ. σημαίνει δὲ ἐνίοτε τὸ ἀλύω καὶ τὸ χαίρω. *Gl. Victor.*

116. ΤΡΙΒΩΝΙΟΝ] ὃ οἱ δικασταὶ φοροῦσιν. *Schol. Victor.*

119. ΕΚΟΡΥΒΑΝΤΙΖΕΝ] ὡς μαινόμενος καὶ κατεχόμενος ὑπὸ θείου. ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν Κορυβάντων ἐποίει αὐτῷ μυστήρια, ἐπὶ καθαρμῷ τῆς μανίας.

120. ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΙΝΟΝ ΕΜΠΕΣΩΝ] τόπος ἐν τῷ δικαστηρίῳ οὕτω λεγόμενος. εἰσὶ δὲ δ', Παράβυστος, Καινὸς, Τρίγωνος, Μέσος.[1] τελούμενος οὖν, φησί, τὰ μυστήρια τῶν Κορυβάντων, παρ' οὐδὲν αὐτὰ θέμενος, κατέχων τὸ τύμπανον, ὥρμησεν εἰς τὸ δικαστήριον.

121. ΤΕΛΕΤΑΙΣ] ἐπινοίαις. *Gl. Victor.*

123. ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ] ἐκεῖ γὰρ ἱερόν ἐστιν. ὡς νοσοῦντα οὖν ἐκεῖ ἔφερεν.

124. ΕΠΙ ΤΗι ΚΙΓΚΛΙΔΙ] ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὁ πατήρ. κιγκλὶς γὰρ ἡ θύρα τοῦ δικαστηρίου, ἣν καὶ καγκελωτὴν καλοῦσι. ΚΝΕΦΑΙΟΣ δὲ, ἔτι σκότους ὄντος, καὶ μήπω γενομένης ἡμέρας, ἀπῆλθεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

125. ΕΝΤΕΥΘΕΝ ΟΥΚ ΕΤ' ΑΥΤΟΝ] ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, μετὰ ταῦτα.

ΕΞΕΦΡΕΙΟΜΕΝ] ἐξεφέρομεν.

126. ΥΔΡΟΡΡΟΩΝ] οἱ κοῖλοι τόποι, δι' ὧν χωρεῖ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ ὑετῶν.

128. ΕΝΕΒΥΣΑΜΕΝ] ἐπληρώσαμεν, ἐφράξαμεν. Ὅμηρος "νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον."

ΚΑΠΑΚΤΩΣΑΜΕΝ] ἐφράξαμεν, ἐπληρώσαμεν. πακτῶσαι γὰρ τὸ σφηνῶσαι.

129. ΩΣΠΕΡΕΙ ΚΟΛΟΙΟΣ] τοῖς γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ κολοιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ὀρνέοις πηγνύουσι πάτταλον, ἵνα εἰς αὐτοὺς ἅλλοιντο.

133. ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ] ἰδίως εἶπε τῇ φράσει τῷ υἱῷ ὄνομα Βδελυκλέων, καὶ τῷ πατρὶ ὄνομα Φιλοκλέων.

135. ΕΧΩΝ ΤΡΟΠΟΥΣ] ἀντίπτωσίς ἐστιν· εὐθεῖα γάρ ἐστιν ἀντὶ δοτικῆς τῆς ἔχοντι. συνήθως δὲ ὀφρύαγμο ἀπὸ τοῦ ὀφρῦς, ἢ φρύαγμα, καὶ σεμνὸν, ἀντὶ τοῦ ὑπερήφανον.

136. ΚΑΘΕΥΔΕΤΕ] ἐν ἀπειλητικῇ φωνῇ τοῦτό φησιν.

139. ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΠΝΟΝ] ἰπνὸς κυρίως ἡ κάμινος. Αἰσχύλος "ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο." νῦν δὲ τὸ μαγειρεῖόν φησιν, ἐν ᾧ λαθὼν αὐτοὺς ὁ Φιλοκλέων εἰσῆλθεν καὶ εἰς τρύπην ὑπέδυ.

140. ΜΥΣΠΟΛΕΙ] καταδύεται, ὡς μῦς φοιτᾷ. οὕτως Ἀττικοὶ ὑπὸ μίαν λέξιν. ΑΛΛΩΣ. πρὸς τὴν λέξιν, ὅτι ἀπὸ τῶν μυῶν ἔοικεν ὠνοματοπεποιῆσθαι, τὸ διερευνᾶσθαι κρύφα.

141. ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΕΛΟΥ] αἱ γὰρ πύελοι τρώγλας εἶχον ἐπὶ τῇ ὁδῷ, πρὸς τὸ τὸ ὕδωρ ἐξέρχεσθαι. ΑΛΛΩΣ. ἡ πύελος ἔχει τρώγλην, δι' ἧς ἀπολουόμενοι ἐκχέουσι τὸ θερμόν. παίζει δὲ καὶ τοῦτο ὡς ἐπὶ μυός.

143. ΚΑΠΝΗ] ἡ καπνοδόχη. ἔστι δὲ σωληνοειδὲς ἐπὶ τῶν μαγειρίων, δι' οὗ ὁ καπνὸς ἔξεισιν. ὡς οὖν τοῦ Φιλοκλέωνος πειρωμένου δι' αὐτῆς ἐξελθεῖν καὶ κτύπον ποιήσαντος, τοῦτό φησι. ταῦτα δὲ πάντα κωμικά ἐστι τοῦ γελοίου χάριν.

145. ΣΥΚΙΝΩι] ὅτι καὶ οἱ δικασταὶ δριμύτατοι καὶ ὁ γέρων. καπνοποιὸν γὰρ τὸ σύκινον ξύλον. καὶ ὅτι ὁ ἐκ τῶν συκίνων ξύλων καπνὸς δριμύτατος, καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Προβλήματι.

147. ΟΥΚ ΕΣΕΡΡΗΣΕΙΣ ΓΕ] ὡς ἂν τῷ καπνῷ φησὶν, οὐκ εἰσελεύσῃ μετὰ φθορᾶς.

ΠΟΥ ΣΘ' Η ΤΗΛΙΑ] τῇ κάπνῃ βούλεται ἐπιθεῖναι πῶμα τὴν τηλίαν. τηλία δὲ σανὶς βαθεῖα, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐπίπρασκον.

148. ΦΕΡ' ΕΠΑΝΑΘΩ ΣΟΙ ΚΑΙ ΞΥΛΟΝ] οὐ τῷ πατρὶ ταῦτα λέγει, ἀλλὰ τῇ κάπνῃ. ἢ πρὸς τὴν τηλίαν, ἵνα ἐπιθῇ αὐτῇ ξύλον εἰς βάρος, διὰ τὰς τοῦ πατρὸς μηχανάς.

149. ΕΝΤΑΥΘΑ ΝΥΝ] ἀποκλείσας

[1] μέσου V.

τὴν διέξοδον τοῦ μὴ δυνηθῆναι αὐτὸν εἰσελθεῖν ταῦτά φησι.

151. ΟΣΤΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΝΥΝ ΚΑΠΝΙΟΥ] τὸν ὑπεκλυόμενον οἶνόν φασί τινες καπνίαν λέγεσθαι. ἐν δὲ τοῖς περὶ Κρατίνου διώρισται ὅτι τὸ ἀπόθετον, ἢ καὶ παλαιόν. διὸ καὶ Ἐκφαντίδην Καπνίαν καλοῦσιν. ΑΛΛΩΣ. ἅμα πρὸς τὸ καπνῷ εἰκακέναι αὐτόν. εἶπε γὰρ, καπνὸς ἐγώ. ἅμα δὲ καὶ κάπνη εἶδος ἀμπέλου ξηρότατον καὶ δριμύτατον οἶνον ποιούσης, ὁμοίως καπνῷ ποιοῦντα δάκρυα. τινὲς δὲ καπνίαν οἶνον ἐν Βενεβεντῷ τῆς Ἰταλίας γίνεσθαί φασι. καὶ καπνία ἡ ἄμπελος.

155. ΕΚΤΡΩΞΕΤΑΙ] ἀντὶ τοῦ τὸν μοχλὸν φύλαττε, ὅπως μὴ τὸ κλεῖθρον φαγὼν ἐξέλθῃ.

ΒΑΛΑΝΟΝ] τὸν μοχλόν. κυρίως δὲ τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον. καὶ βάλανοι τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. καὶ βεβαλάνωται ἀντὶ τοῦ κεκλείδωται. καὶ βαλανάγρα ἡ κλεὶς, παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον.

157. ΔΡΑΚΟΝΤΙΔΗΣ] πονηρὸς οὗτος καὶ πλείσταις καταδίκαις ἐνεχόμενος, ὡς Πλάτων Σοφισταῖς. Καλλίστρατος δὲ ἕνα τῶν λ′ φησὶν, εἰ μὴ ὁμώνυμος. ἔστι γὰρ οὗτος ὁ τὸ περὶ τῶν λ′ ψήφισμα περὶ ὀλιγαρχίας γράψας, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Πολιτείαις.

160. ΑΠΟΣΚΛΗΝΑΙ] ἀποθανεῖν, ἀποξηρανθῆναι. *Gl. Victor.*

164. ΟΔΑΞ ΤΟ ΔΙΚΤΥΟΝ] νῦν πάλιν διὰ τὸ δίκτυον φαίνεται ἄνω περὶ τὴν καπνοδόχην.

165. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΧΕΙΣ ΟΔΟΝΤΑΣ] ἔπαιξεν, ἐπεὶ γέρων ἦν. οἱ δὲ γέροντες ἀποβάλλουσι τοὺς ὀδόντας.

167. ΤΙΜΗΤΙΚΟΝ] καταδικαστικὸν, ὅπου τὴν μακρὰν χαράσσοντες κατεδίκαζον, ἢ τὴν μικρὰν, καὶ ἀπέλυον.

169. ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ] πωλῆσαι.

170. ΚΑΝΘΗΛΙΟΙΣ] ὄνοις μεγάλοις. Ξενοφῶν "ὅτι ἐν Βαβυλῶνι οἱ φοίνικες οὐ μεῖον ἢ πλεθριαῖοι τὸ μέγεθος γίνονται. οἳ δὴ πιεζόμενοι ἀπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ ὄνοι κανθήλιοι." καὶ Πολύβιος "ἐν γὰρ τοῖς ἐπιδεδεμένοις φορτίοις τὰ κανθήλια λαβόντας ἐκ τῶν ὄπισθεν προθέσθαι πρὸ αὐτῶν ἐκέλευσε τοὺς πεζούς· οὗ γενομένου συνέβη παρὰ πάντας χάρακας ἀσφαλέστατον γενέσθαι πρόβλημα."

ΤΟΙΣ ΚΑΝΘΗΛΙΟΙΣ] λείπει ἡ σύν. *Gl. Victor.*

171. ΝΟΥΜΗΝΙΑ ΓΑΡ ΕΣΤΙΝ] ἔθος ἦν Ἀθήνησιν ἐν νουμηνίᾳ πιπράσκειν.

173. ΤΟΝ ΟΝΟΝ ΕΞΑΓΕ] πρὸς τὸν οἰκέτην φησί.

175. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΣΠΑΣΕΝ] οὐκ ἔτυχε· παρὰ τὴν παροιμίαν "αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν." ἐλέγετο δὲ ἐπὶ τῶν πείρᾳ καθιέντων ἄγκιστρον μετὰ σχοίνου, καὶ μὴ ἐπιτυγχανόντων ἰχθύος τινός.

178. ΠΑΡΑΚΥΨΑΙ] φυλαττόμενος ὑπ' ἐμοῦ δῆτα. *Gl. Victor.*

179. ΚΑΝΘΩΝ, ΤΙ ΚΛΑΕΙΣ] ὡς βαρουμένου τοῦ ὄνου. ἔφερε γὰρ τὸν γέροντα ὑποκρεμασθέντα λάθρᾳ, κατὰ μίμησιν Ὀδυσσέως ὑπὸ τοῦ κριοῦ φερομένου, ἐφ' ᾧτε διαδρᾶσαι τὸν Κύκλωπα, ὅτε τὰ πρόβατα ἐξῆγε τοῦ σπηλαίου, ἐφαπτόμενος αὐτῶν τῆς ῥάχεως πρὸς τῇ θύρᾳ τοῦ σπηλαίου καθήμενος, ἵνα μὴ λαθὼν ἐξέλθῃ κύπτων ὁ Ὀδυσσεύς. τοῦτο δὲ λαθὼν ἐποίησεν ὁ γέρων. διὸ πρὸς βαρυνόμενον τὸν ὄνον φησίν.

ΚΑΝΘΩΝ] ὑποκοριστικῶς ὁ ὄνος. *Gl. Victor.*

184. ΟΥΤΙΣ ΝΗ ΔΙΑ] ὅτι καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς Οὖτις παρ' Ὁμήρῳ ἐκαλεῖτο.

185. ΔΡΑΣΙΠΠΙΔΟΥ] πέπλακε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἀποδρᾶσαι, ὥσπερ ἀπὸ φυλῆς ἢ ἀπὸ γένους φάσκων.

188. ΙΝΔΑΛΛΕΤΑΙ] φαίνεταί μοι ὅμοιος εἶναι πώλῳ κλητῆρος. ΑΛΛΩΣ. οἱ γὰρ πῶλοι ὑποδύνουσι τὰς μητέρας καὶ θηλάζουσιν.

189. ΠΩΛΙΩι] ἀντὶ τοῦ ὄνου ἢ ἡμιόνου κλητῆρος εἶπε. πώλῳ ὑποκοριστικῶς. κλητῆρες δὲ οἱ καλοῦντες εἰς τὸ δικαστήριον πάντας. σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν μάρτυρα.

190. ΗΣΥΧΟΝ] ἄνευ θορύβου. *Gl. Victor.*

191. ΠΕΡΙ ΟΝΟΥ ΣΚΙΑΣ] παροιμία ἐστὶν ἴσον τῷ περὶ μηδενός. ἔστι δὲ ἐπὶ τῶν τὰ ἀνόητα φιλονεικούντων, ἣν μετήνεγκε νῦν ὁ πρεσβύτης. ἔστι δὲ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. φασί ποτε ἐν Ἀθήναις τινὰ δεηθέντα ὀνηλάτου, μισθώσασθαι ὄνον ἐπὶ τῷ τὰ φορτία βαστάσαι μόνον ἐπὶ τὰ Μέγαρα. καὶ δὴ οὕτω δόξαν αὐτοῖς, ἐπιθέντες τὰ φορτία ὥδευον. μεσημβρίας δὲ γενομένης καὶ τῶν ὑπὸ κύνα καυμάτων σφοδρῶς αὐτοῖς ἐπικειμένων, οὐχ εὑρίσκοντες σκέπην, καθεῖλε τὰ φορτία ἀπὸ τοῦ ὄνου ὁ δεσπότης αὐτῶν, καὶ δι' αὐτῶν ἑαυτῷ σκιὰν ἐποίησε. πρὸς ὃ μαχόμενος ὁ ὀνηλάτης ἔλεγεν ὄνον μεμισθωκέναι ἐπὶ τῷ φορτία φορεῖν, οὐ σκιὰν παρέξειν. ὁ δὲ ἔλεγε μεμισθῶσθαι, ὅπως ἂν ὡς βούλοιτο χρῷτο. ἐκ δὲ ταύτης τῆς φιλονεικίας μηδὲν οὔσης εἰς δικαστήριον κατηνέχθησαν. ὅθεν ἡ παροιμία. τῆς δὲ παροιμίας μέμνηται καὶ Μένανδρος ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ. λέγουσι δὲ ὅτι Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἀπολογούμενος ὑπὲρ τινος κινδυνεύοντος, οὐκ ἀνεχομένων τῶν δικαστῶν, εἶπεν "ἀκούσατε ὦ ἄνδρες διηγήματος

τερπνοῦ. νεανίσκος ποτὲ ὄνον ἐμισθώσατο Ἀθήνηθεν Μεγάραδε. μεσημβρίας δὲ καταλαβούσης καταλύσας τὸν γόμον ὑπῆλθε τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου. ἐκβαλλόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ὀνηλάτου πρὸς βίαν, διεφέρετο μεμισθωκέναι καὶ τὴν σκιὰν λέγων, ἀντιλέγοντος δὲ τοῦ ὀνηλάτου, καὶ φάσκοντος τὸν ὄνον μεμισθωκέναι, εἰς δικαστήριον εἰσῆλθον ἀμφότεροι." εἰπὼν δὲ ταῦτα ὁ Δημοσθένης κατέβαινεν ἐκ τοῦ βήματος. ἀξιούντων δὲ τῶν δικαστῶν τῆς δίκης τὸ τέλος μαθεῖν, εἶπεν ἀναβὰς πάλιν ἐπὶ τοῦ βήματος "ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς ἀκούειν ὦ ἄνδρες ἐπιθυμεῖτε, ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύοντος ὑπὲρ ψυχῆς οὐδὲ τῆς φωνῆς ἀνέχεσθε;" ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι Ἀθήνηθεν εἰς Δελφοὺς τὸν ὄνον ἐμισθώσατο. ὅθεν, φασὶ, καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς φησί, καὶ ὁ Πλάτων δὲ καὶ ἄλλοι πολλοί. καὶ Ἀρχίππῳ δὲ κωμῳδία γέγονεν Ὄνου σκιά. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν περὶ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων.

192. ΠΟΡΡΩ ΤΕΧΝΗΣ] ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπὸ τέχνης τινὸς πονηρὸς εἶ, οὐδ' ἀπὸ μελέτης, ἀλλὰ φύσει. ΠΑΡΑΒΟΛΟΣ δὲ ἀντὶ τοῦ οὐ γνήσιος.

ΠΑΡΑΒΟΛΟΣ] ὁ τολμηρός. *Gl. Victor.*

194. ὅταν, φησὶ, τραφῇς ὑπ' ἐμοῦ ὑπογάστριον. ἀπὸ μέρους δὲ τὴν τροφὴν ἁπλῶς λέγει. ἢ ὅτι ὄνους ἔτρωγον ἐν Ἀθήναις. καὶ τοὺς μισθοὺς λαμβάνοντες οἱ δικασταὶ ὠνοῦντο τὰ ὑπογάστρια. λείπει δὲ ἡ παρά· παρὰ γέροντος Ἡλιαστοῦ, οἷον ἐκ τῆς ἡμετέρας σπουδῆς καὶ τέχνης.

ΑΛΛ' ΙΣΩΣ ΟΤΑΝ ΦΑΓΗιΣ] λείπει τὸ γνώσῃ με. *Gl. Victor.*

195. ΥΠΟΓΑΣΤΡΙΟΝ] ἐπεὶ πωλάριον ἐμιμεῖτο ἐπὶ τῷ ὄνῳ, τὸ ὑπογάστριον πρὸς τοῦτο. ἐχρῶντο δὲ τοῖς ὀνείοις. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὑπογάστριον ὄνου ἢ βοὸς, ἔχεις γνῶναι ἄριστόν με ὄντα, εἰ καὶ μὴ νῦν με οἶδας. ἐπεὶ δικαστής ἐστιν, εἶπε γέροντος Ἡλιαστικοῦ ἀντὶ τοῦ ὄνου.

196. ΩΘΕΙ ΤΟΝ ΟΝΟΝ] τὸ πρῶτον πρὸς τὸν οἰκέτην, τὸ δὲ δεύτερον πρὸς τὸν πατέρα, ὤθει σεαυτόν.

197. ΚΑΙ ΚΛΕΩΝ] ἐπεὶ δοκεῖ Κλέων μισθοὺς πορίζειν τοῖς δικασταῖς.

199. ΩΘΕΙ ΣΥ ΠΟΛΛΟΥΣ] ἤγουν ἐπίθες λίθους ἐπὶ τὴν θύραν, ἵνα μὴ εὐκόλως ἀνοίγῃ.

200. ΤΗΝ ΒΑΛΑΝΟΝ] τὴν εἰς τὸν μόχλον βάλανον ἔμβαλε, εἰς τὸ πῆγμα δηλονότι. κλεῖσον τῷ κλειδίῳ.

201. ΚΑΙ ΤΗι ΔΟΚΩι] ἐμβαλεῖν κελεύει τὴν δοκὸν, τουτέστι τὸν ἀντιβάτην, πρὸς τὴν θύραν, αὐτῇ δὲ τῇ δοκῷ πρὸς τὸν ὅλμον. κατὰ φύσιν δὲ ἦν μᾶλλον εἰπεῖν, καὶ τὴν δοκὸν προσθείς.

202. ΠΡΟΣΚΥΛΙΕ] οὐκ εἶπε βάστασον ἀλλὰ κύλιε, δηλῶν τὸ μέγεθος τοῦ ὅλμου, ὅν φησι κάτω πρὸς τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀντιβάτου προσθεῖναι.

203. ΤΟ ΒΩΛΙΟΝ] ἡ βῶλος ὑποκοριστικῶς. ἐν ὅσῳ δὲ ἕλκει ἐκ τῆς στέγης, ἔπεσε κατ' αὐτοῦ μικρὸς λίθος.

206. ΟΡΟΦΙΑΣ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μῦς ὀροφίας. λέγονται δὲ μῦς ὀροφίαι καὶ ὄφεις οἱ περὶ τὰς ὀροφὰς διάγοντες καὶ ταύτας περιτρώγοντες.

207. ΣΤΡΟΥΘΟΣ ΑΝΗΡ ΓΙΝΕΤΑΙ] ἐπειδὴ ἀναπηδᾷ ὁ γέρων, ταῦτά φησιν ὁ οἰκέτης.

209. ΣΟΥ ΣΟΥ] ἀποσοβοῦσι τὸν γέροντα ὡς στρουθὸν, ὡς εἰώθαμεν τὰ ὄρνεα σοβεῖν.

210. ΣΚΙΩΝΗΝ] Φιλόχορος ἐπὶ Ἰσάρχου φησὶν πρὸ ἐνιαυτοῦ Βρασίδαν ἀποστῆσαι Σκιωνεῖς τῶν Ἀθηναίων. Ἀθηναίους δὲ λ'[1] τριήρεις πρότερον πέμψαντας Σκιώνην περιτειχίσαι, ὕστερον δὲ μαθόντας ἀποστῆναι αὐτῶν, ἀποστεῖλαι στρατὸν καὶ πολιορκῆσαι καὶ ἀποτειχίσαι αὖθις ὡς τὸ πρότερον. ἔστι δὲ χωρίον Θρᾴκης πολέμιον Ἀθηναίοις, ἣν ἐφρούρουν ἐπιεικῶς, ἣν πολιορκήσαντες ἀπετείχισαν.

ΑΝΤΙ ΤΟΥΤΟΥ] ἀντὶ τοῦ πατρὸς τούτου, ἵνα ᾖ ὁ οἰκέτης λέγων περὶ τοῦ πατρὸς τοῦ Βδελυκλέωνος.

213. ΟΣΟΝ ΣΤΙΛΗΝ] ὅτι σημαίνει τὸ ἐλάχιστον. Καλλίστρατος δὲ νομισμάτιόν τι ἐλάχιστον.

ΟΣΟΝ ΟΣΟΝ ΣΤΙΛΗΝ] τὸ οὐδὲν καὶ τὸ τυχόν. ἔστι δὲ ὁ σταλαγμός. *Gl. Victor.*

214. ΑΛΛ' Ω ΠΟΝΗΡΟΙ] πρὸς τοὺς οἰκέτας τὸ ὦ πόνηροι.

215. ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΕΣ] ἀντὶ τοῦ ἐκκαλοῦντες, οὐχ ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπὶ τοῦ ἀξιοῦν. τοῦτο δέ φησιν εὐκαίρως βουλόμενος τὴν εἴσοδον τοῦ χοροῦ ποιῆσαι· ἐκ γὰρ φιλοδίκων ἀνδρῶν συνέστηκεν.

216. ΟΡΘΡΟΣ ΒΑΘΥΣ] βαθεῖα νύξ. *Gl. Victor.*

217. ΟΨΕ] μετὰ τὸν δέοντα καιρόν. *Gl. Victor.*

219. ΜΙΝΥΡΙΖΟΝΤΕΣ] ᾄδομεν. *Gl. Victor.*

220. ΑΡΧΑΙΟΜΕΛΙ ΣΙΔΩΝΟΦΡΥΝΙΧΗΡΑΤΑ] παρὰ τὸ μέλι, ὅπερ ἐστὶν ἡδὺ, ἢ τὰ μέλη καὶ τὴν Σιδῶνα καὶ τὸν Φρύνιχον καὶ τὰ ἐρατὰ ἔμιξεν, οἷον ἀρχαῖα μέλη Φρυνίχου ἐρατὰ καὶ ἡδέα, καθάπερ μέλι περιέχοντα τὸ τῆς Σιδῶνος ὄνομα. Φρύνιχος δὲ ἐγένετο τραγῳδίας ποιητής, ὃς ἔγραψε δρᾶμα Φοινίσσας, ἐν ᾧ μέμνηται Σιδωνίων. τὰ δὲ μέλη εἶπε διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ ποιητοῦ. ΑΛΛΩΣ. ὅτι δι' ὀνόματος ἦν καθόλου μὲν ὁ Φρύνιχος ἐπὶ

[1] πέμψαν[T] μενεδάϊμον εν ελειη σκιώνην δὲ V.

μελοποιίᾳ, μάλιστα δὲ τὸ ἐκ τῶν Φοινισσῶν αὐτοῦ τὸ "καὶ Σιδῶνος προλιποῦσα τὸν ναόν."[1] ἢ "Σιδώνιον ἄστυ λιποῦσα." πεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ μέλος καὶ τὸ Σιδὼν καὶ τὸ Φρύνιχος καὶ τὸ ἐρατόν. Ἀρίσταρχος δέ φησι γεγενῆσθαι ἀπὸ τοῦ μέλι καὶ τοῦ Σιδῶνος καὶ τοῦ Φρυνίχου καὶ τοῦ ἐρατόν.

222. ΒΑΛΛΗΣΟΜΕΝ] τοῦτο λέγουσιν ἐπικτείνοντες, καὶ ἄλλα πολλὰ, οἷον παιήσομεν. ὡς ἀπὸ περισπωμένου δὲ τοῦ βαλλῶ.

223. ΟΡΓΙΣΗι] παροξύνῃ. *Gl. Victor.*

224. ΟΜΟΙΟΝ ΣΦΗΚΙΑι] ἀντὶ τοῦ σφηκώδεις εἰσὶ καὶ κεντρώδεις. ἐν σχήματι γὰρ σφηκῶν εἰσάγονται.

ΣΦΗΚΙΑι] συστήματι σφηκῶν. *Gl. Victor.*

225. ΕΚ ΤΗΣ ΟΣΦΥΟΣ] ὅτι ἐν σχήματι σφηκῶν εἰσάγει τὸν χορὸν, προβάλλοντα ἐκ τῆς ὀσφύος κέντρον τι ὀξύτατον. πεποίηκε δὲ τοῦτο διὰ τὸ τοὺς γέροντας καὶ τοὺς δικαστὰς ὀξυχόλους εἶναι καὶ δίκην σφηκῶν τιτρώσκειν τοῖς λόγοις.

ΟΣΦΥΟΣ] ὀσφῦς ὁ παρὰ πλευροῖς διάκενος τόπος. *Gl. Victor.*

227. ΦΕΨΑΛΟΙ] σπινθῆρες, οἷον πῦρ πνέουσιν. *Gl. Victor.*

230. Ω ΚΩΜΙΑ ΒΡΑΔΥΝΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ ἐβράδυνας εἰς τὸ δικαστήριον ἐλθεῖν. οἱ τοῦ χοροῦ δὲ ἀλλήλοις ἐγκελευόμενοι τὴν πάροδον ποιοῦνται. ὄνομα δὲ γέροντος ὁ Κωμίας. καὶ ἴσως πεποίηται παρὰ τὴν κώμην. κύνειος δὲ εὔτονός τις καὶ ἰσχυρός. Χαρινάδης δὲ ὄνομα γέροντος.

233. ΚΟΝΘΥΛΕΥ] Κονθύλη δῆμος Ἀττικῆς τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς ἢ Πανδίονος.

234. ΧΑΒΗΣ] οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου παρατίθεται τὸ ὄνομα διὰ τοῦ β, Χάβης. τὸ δὲ Φλυεὺς ἀπὸ δήμου.

235. ΠΑΡΕΣΘ' Ο ΔΗ ΛΟΙΠΟΝ] ὅ ἐστιν ὑπόλοιπον ἡμῶν ἥκομεν. οἷον τὸ λοιπὸν καὶ τὸ λείψανον τοῦ συστήματος ἡμῶν πάρεστι. τοῦτο δ', ἐπειδὴ ἐν νυκτὶ τὴν πορείαν ἐποιοῦντο.

238. ΤΗΣ ΑΡΤΟΠΩΛΙΔΟΣ] παρ' ὑπόνοιαν τοῦτο, δέον εἰπεῖν τοὺς πολεμίους ἐχειρωσάμεθα, ἢ λόχον τινὰ ἐποιήσαμεν.

ΤΟΝ ΟΛΜΟΝ] ὡς ξυλίνου ὄντος τοῦ ὅλμου. καὶ Ἡσίοδος "ὅλμον μὲν τριπόδην[2] τάμνειν." ΑΛΛΩΣ. ὅλμον τὸ μαγειρικὸν ἐργαλεῖον, καὶ ὁ τρίπους τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ ὀλμειὸς στρογγύλος λίθος, εἰς ὃν κόπτουσιν ὄσπρια καὶ ἄλλα τινά.

239. ΤΟΥ ΚΟΡΚΟΡΟΥ] πρὸς τὸν Λυκόφρονα, κόρκορον λέγοντα ἰχθύδιόν τι. ἠπάτηται δὲ, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης· ἔστι γὰρ λάχανόν τι ἄγριον καὶ εὐτελὲς ἐν Πελοποννήσῳ, ὡς καὶ ἡ παροιμία "καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοισι." τὸ δὲ ΚΑΤΑΣΧΙΣΑΝΤΕΣ, αὐτὸν τὸν ὅλμον δηλονότι, οὐ γὰρ τὸν κόρκορον.

240. ΩΣ ΕΣΤΑΙ ΛΑΧΗΤΙ ΝΥΝΙ] ἡ δίκη, ἢ τιμωρία, ἢ τοιοῦτόν τι. ὡς τοῦ Λάχητος δὲ τὰ δημόσια σφετερισαμένου καὶ πλουτήσαντος. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ ὡς φαλακρὸς κωμῳδεῖται. τοῦτο δέ φησιν ὡς τοῦ Κλέωνος εἰς δίκην ἐπαγαγόντος τὸν Λάχητα. στρατηγῆσαι δὲ αὐτόν φησι Δημήτριος ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλέους πρὸ τριῶν ἐτῶν εἰς Σικελίαν πεμφθέντα μετὰ νεῶν Λεοντίνοις βοηθήσοντα. οἱ δὲ περὶ τὸν Φιλόχορον διαδέξασθαι αὐτόν φασι Σοφοκλέα καὶ Πυθόδωρον, οὓς καὶ φυγῇ ζημιωθῆναι. εἰκὸς γοῦν μετακληθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τὴν κρίσιν, ἧς νῦν ὁ κωμικὸς μνημονεύει.

241. ΣΙΜΒΛΟΝ] κυρίως εἰσὶν αἱ θῆκαι, ἔνθα αἱ μέλισσαι ἀποτίθενται τὸ μέλι. ὡς τοῦ Λάχητος δὲ τὰ δημόσια σφετερισαμένου καὶ πλουτήσαντος.

242. ΧΘΕΣ ΟΥΝ ΚΛΕΩΝ) κατ' ἐπιταγὴν δὲ τοῦ στρατηγοῦ καὶ οἱ δικασταὶ ἐκαλοῦντο. ὥρα δὲ νῦν οὐχ ὁ καιρὸς, ἀλλὰ ταχέως.

243. ΗΜΕΡΩΝ ΟΡΓΗΝ ΤΡΙΩΝ] παρὰ τὸ κηρύσσεσθαι σιτία ἡμερῶν τριῶν τοῖς στρατιώταις. ἔπαιξεν οὖν. ΚΟΛΟΥΜΕΝΟΥΣ δὲ κατὰ αὐτοῦ κολάσοντας.

248. Ω ΠΑΤΕΡ ΠΑΤΕΡ] παρέπονται αὐτοῖς παῖδες, καὶ πιθανῶς, ἵνα ἡ ὀρχήστρα πληρωθῇ. παῖς δέ τις προηγούμενος μετὰ λύχνου, προεωρακὼς πηλόν. τὸ δὲ μέτρον ἐντεῦθεν ἤλλαξεν. ἔστι γὰρ μικτὸν, συντεθὲν ἔκ τε ἰαμβικοῦ τριμέτρου ἀντιληκτικοῦ καὶ ἰθυφαλλικοῦ. ὁ δὲ ἰθύφαλλος τροχαϊκὴν συζυγίαν ἔχει δίμετρον βραχυκατάληκτον, τουτέστι τρεῖς τροχαίους.

249. ΚΑΡΦΟΣ] ἐν κάρφει γὰρ ἠρέμα τὶς προβύσσει. πρὸς τοὺς παῖδας δέ φησι, τοὺς προπέμποντας αὐτόν.

250. ΑΛΛΑ ΤΩΔΙ ΜΟΙ] δεικτικῶς τῷ λιχανῷ δακτύλῳ. ΠΡΟΒΥΣΣΕΙΝ δὲ εἰς τὸ ἔμπροσθεν βαλεῖν τὸ ἐλλύχνιον.

251. ΤΙ ΔΗ ΜΑΘΩΝ] ὡς τοῦ παιδὸς τῷ δακτύλῳ ἐπισπασαμένου τὸ ἐλλύχνιον, καὶ ἐν τοσούτῳ ἐλαίου ἐκχυθέντος, εἷς τῶν πρεσβυτῶν, ὃς καὶ πατὴρ τοῦ παιδίου, ἀγανακτήσας κονδύλους αὐτῷ δίδωσιν. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. τοῦτο εἰπὼν δίδωσιν αὐτῷ κόνδυλον.

253. ΟΥ ΓΑΡ ΔΑΚΝΕΙ Σ' ΟΤΑΝ ΔΕΗι] οὐ γὰρ λυπεῖ σε τὸ ἔλαιον πολλοῦ πιπρασκόμενον. οὐ γὰρ αὐτὸς ἀγοράζεις. πατρὸς δὲ υἱὸς σμικρολόγου.

[1] προλιπόντα ναόν V. [2] τρίποδα V. [3] αἱ θῆκαι] οἰγλυκοὶ V.

257. ὁ ἀτταγᾶς ὄρνεόν ἐστι τερπόμενον ἐν ἕλεσι καὶ πηλώδεσι τόποις καὶ τέλμασιν, ὃν ἡμεῖς φαμὲν ἀτταγῆνα.

ΤΥΡΒΑΣΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ ταράξεις. ὁ δὲ ἀτταγᾶς ὄρνεόν ἐστιν εὑρισκόμενον ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ τερπόμενον ἐν τοῖς πηλώδεσι τόποις.

258. ἐν τῷ δικαστηρίῳ δηλονότι. ὡς παραινῶν δὲ λέγει ὅτι μὴ λυποῦ ὅτι ἐτυπτήθης· καὶ γὰρ μείζονάς σου κολάζω.

260. ἀντὶ τοῦ εἴσω ἡμερῶν τεσσάρων πάντως ὑετὸς γίνεται· μύκης δέ ἐστιν ὁ περὶ τὰς θρυαλλίδας σπινθήρ, ὃς διὰ τὴν περιέχουσαν ἰκμάδα ἀποπηδᾷ τοῦ λύχνου, πολεμούμενος τῷ ἐναντίῳ.

262. ΜΥΚΗΤΕΣ] φασὶν ὅτι ὑετοῦ μέλλοντος γενέσθαι οἱ περὶ τὴν θρυαλλίδα τοῦ λύχνου σπινθῆρες ἀποπηδῶσιν, οὓς μύκητας νῦν λέγει, ὡς τοῦ λύχνου ἐναντιουμένου τῷ νοτερῷ ἀέρι. καὶ Ἄρατος "ἢ λύχνοιο μύκητες ἐγείρονται περὶ μύξαν, νύκτα κατὰ νοτίην." τινὲς δέ φασι τὸν μύκητα ζωΰφιόν τι εἶναι λεπτότατον πάνυ, σκήψει ἐοικὸς, ὃ δι' ὑπερβολὴν λεπτότητος τῆς ψύξεως τῆς περὶ τὸν ἀέρα θᾶττον ἀντιλαμβανόμενον περὶ τὸν λύχνον ἵπταται, θέρμης ἐπιθυμοῦν, καὶ περικρούειν τὸ λύχνον ποιεῖ τοὺς σπινθῆρας· ὅθεν τεκμαίρονται τὸν ὑετόν. καὶ Καλλίμαχος "ἅδδην ἐγένοντο μύκητες."

263. ΦΙΛΕΙ] ἤγουν ὁ Ζεύς. *Gl. Victor.*

264. ΔΕΙΤΑΙ ΔΕ] ἐμφαίνει διὰ τούτων τὸ γεωργικὸν ἦθος, εὖ μάλα δεικνύων ὅτι μέλει αὐτοῖς τῶν καρπίμων. διηρημένως χρῶνται τῇ τοιαύτῃ διαστολῇ. δέονται, φασίν, οἱ καρποὶ τοῦ ὑετοῦ, καὶ μάλιστα οἱ μὴ πρὸ καιροῦ σπαρέντες.

266. γενόμενοι περὶ τὸν οἶκον τοῦ Φιλοκλέωνος ὑπομιμνήσκονται αὐτοῦ, καὶ μὴ ἑωρακότες αὐτὸν μεθ' ἑαυτῶν διαλέγονται περὶ αὐτοῦ.

268. ΕΦΟΛΚΟΣ ΗΝ] ἐφολκὶς κυρίως λέγεται ἡ λέμβος, ἤτοι ἡ μικρὰ ναῦς ἡ ὑφ' ἑτέρας μεγάλης νεὼς ἑλκομένη διὰ βραδυτῆτα. φησὶ γοῦν κἀνταῦθα ὅτι οὐχ ὑπό τινος ἑλκόμενος ἐξήρχετο, ἀλλὰ πρῶτον ἡγεῖτο ἡμῶν. νυνὶ δὲ τί παθὼν οὐκ ἐξέρχεται;

269. τοῦ μελοποιοῦ τὰ μέλη ᾖδον. ἦν δὲ καὶ τραγικός.

270. ΣΤΑΝΤΕΣ] πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Φιλοκλέωνος στάντες οἱ τοῦ χοροῦ τὸ στάσιμον ᾄδουσι μέλος. τῶν γὰρ χορικῶν μελῶν τὰ μέν ἐστι παρῳδικὰ, ὡς τὸ "ἀέναοι νεφέλαι ἀρθῶμεν φανεραί," καὶ τὸ προειρημένον ἐνταῦθα, "χώρει πρόβαιν' ἐρρωμένως." τὰ δὲ στάσιμα, ὡς τὸ παρόν. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ "στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας Προμηθεῦ." τὰ δὲ προῳδικὰ, τὰ δὲ μεσῳδικὰ, τὰ δὲ ἐπῳδικὰ, περὶ ὧν προείρηται τίνος χάριν οὕτω καλοῦνται. τὰ δὲ ἐξῳδικὰ ἢ ὑποχωρητικὰ, ἅπερ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ δράματος ᾄδεται, ὡς ἐν τῷ Πλούτου δράματι τὸ "οὐκέτι νῦν γ' εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν εἰς τοὔπισθεν. δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ᾄδοντας ἕπεσθαι."

271. ἐπειδὴ ἥδετο τοῖς ᾄσμασι, τοῦτο κατ' αὐτὸν ἀπατήσας βούλεται κατενέγκαι.

274. ΜΩΝ ΑΠΟΛΩΛΕΚΕ ΤΑΣ ΕΜΒΑΔΑΣ] ἐκ τοῦ εἰκότος τὴν τοῦ γέροντος ἐπὶ τὰ ἔνδον διατριβὴν τεκμαίρεται. βουβωνιῴη δὲ τὸν βουβῶνα ἀλγοίη.

278. οὐκ ἄν τις ἀναπεῖσαι αὐτὸν ἠδύνατο εἰς ἕτερόν τι, φιληδοῦντα τῇ ἡμετέρᾳ διατριβῇ.

279. ΑΛΛ' ΟΠΟΤΑΝ] ἤγουν ὁπότε μεταστῆσαι τοῦ δικάζειν παρεκάλει αὐτόν τις, ὅπως ἂν μὴ αἰδεσθείη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, κάτω κύπτων, λίθον ἕψεις ἔλεγε. παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων γενέσθαι τὸ λίθον ἕψεις, ὡς καὶ τὸ πλίνθον πλύνεις, καὶ χύτραν ποικίλλεις, καὶ εἰς ὕδωρ γράφεις, καὶ Αἰθίοπα λευκαίνεις, καὶ κατὰ θαλάττης σπείρεις, καὶ τὰ τοιαῦτα.

281. ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΘΕΣΙΝΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ] πάλιν στοχάζεται ἑτέραν πρόφασιν τῆς ἀπολείψεως αὐτοῦ, ὡς κρινομένου τινὸς καὶ διαφυγόντος τὴν καταδίκην ἀναξίως, καὶ ἐκ τούτου ὀδυνηθέντα ἀπολειφθῆναι.

283. ΤΑ 'Ν ΣΑΜΩι] τὰ περὶ Σάμον ἐννεακαιδεκάτῳ ἔτει πρότερον ἐπὶ Περικλέους ἄρχοντος γέγονε. Μιλησίων γάρ ποτε καὶ Σαμίων μαχομένων Ἀθηναῖοι παρακληθέντες ὑπὸ Μιλησίων εἰς συμμαχίαν ἐπεστράτευσαν κατὰ τῶν Σαμίων, Περικλέους ἡγουμένου τοῦ Ξανθίππου. κακῶς δὲ διατεθέντες Σάμιοι ἐπεχείρησαν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν ἀπελθεῖν. καὶ δὴ τοῦτο μαθόντες Ἀθηναῖοι τριήρεις πολεμικὰς κατ' αὐτῶν κατεσκεύασαν, Περικλέους εἰσηγησαμένου αὐτῶν. τοῦτο δὲ μαθόντες Σάμιοι μηχανήν τινα κατεσκεύασαν κατ' αὐτῶν, ἣν μαθόντες Ἀθηναῖοι ὑπό τινος Καρυστίωνος ἐφυλάξαντο, καὶ Σαμίους μὲν κακῶς διέθηκαν, τὸν δὲ Καρυστίωνα ἐτίμησαν σφόδρα μετὰ τοῦ γένους καὶ τῆς αὐτῶν πολιτείας ἠξίωσαν. ὡς οὖν τινὸς ἐξαπατήσαντος καὶ εἰπόντος ἑαυτὸν εἶναι τὸν μηνυτὴν τοῦ σκαιωρήματος τῶν Σαμίων, καὶ διὰ τοῦτο ἀπολυθέντος, φησὶν ὠδυνῆσθαι τὸν Φιλοκλέωνα, ὡς ταῖς καταδίκαις μᾶλλον χαίροντα.

τὰ περὶ Σάμον ιθ' ἔτει πρότερον ἐπὶ Τιμοκλέους γέγονε καὶ ἐπὶ τοῦ ἑξῆς Δορυχίδου. οὐδὲν κωλύει τὸν ἐχθὲς κρινόμενον ἀναμιμνήσκειν τοὺς δικαστὰς ἰδίας τινὸς εὐεργεσίας παλαιᾶς γεγενημένης. Ἀθηναῖοι δὲ Μιλησίους ἐπαγαγόμενοι ἐκάκωσαν τὴν Σάμον καὶ ἔμφρουρον ἐποίησαν,

τὴν δημοκρατίαν καταστήσαντες διὰ Περικλέους. Σάμιοι δὲ ἀπέστησαν πρὸς βασιλέα. καὶ τότε οἱ Ἀθηναῖοι τελέως αὐτοὺς κατεπολέμησαν, ἵνα πάλιν προσαγγελθεῖ Περικλεῖ ὅτι Φοίνισσαι νῆες παρεῖεν βοηθοῦσαι Σαμίοις. τοῦτον ἂν εἴη λέγειν πρὸς τοὺς δικαστὰς ἀπηγγελκέναι καὶ ὠφελῆσαι τὴν πόλιν.

286. (285.) ΑΛΛ' Ω 'ΓΑΘ' ΑΝΙΣΤΑΣΟ] πρὸς τὸν Φιλοκλέωνα φησί. ΠΑΧΥΣ δὲ πλούσιος. ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου λεπτοὺς τοὺς πένητας φησίν.

287. ἄδηλον εἰ ὃν προεῖπε Λάχητα, ἢ ἄλλον τινὰ κριθησόμενον.

289. (288.) ΕΓΧΥΤΡΙΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ φονεύσεις, ἐκ τοῦ παρεπομένου. καὶ ἐγχύτριαι αἱ τὰς χοὰς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφέρουσαι. Μίνως ἢ περὶ νόμου. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι καταχυτρίσαι, ὡς ἑτέρωθι Ἀριστοφάνης. ἐγχυτρίας δὲ λέγεσθαι καὶ ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν, αἷμα ἐπιχέουσαι ἱερείου, καὶ τὰς θρηνητρίας. ἔτι γε μὴν καὶ τὰς μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη.

ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἀποκτεῖναι χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ, καὶ Αἰσχύλος λαξῳ καὶ Φερεκράτης. ὅθεν καὶ ἐγχυτρίας ἐκάλουν τὰς διακονουμένας τὰ βρέφη. καὶ νῦν ὡς ἐπὶ ἀπωλείας τοῦ κριθησομένου ἔθηκε τὴν λέξιν. παρ' ὅσον τὰ ἐκτιθέμενα ἢ εἰς ὄρος ἢ εἰς ἔρημον τόπον βάλλεται.

290. (289.) ΥΠΑΓΕ] εἰς τὴν οἰκίαν δηλονότι, ὡς κατασταθέντων αὐτῶν. ΠΑΠΙΑ δὲ πάτερ.

296. (297.) ΟΥΚ ΑΝ ΜΑ ΤΟΝ ΔΙΑ] ὠνήσομαι δηλονότι ἰσχάδας, εἰ κρεμασθέντες ἀπάγξοισθε.

299. ΜΙΣΘΑΡΙΟΥ] τοῦτό φησιν ὡς τριωβόλου τοῦ δικαστικοῦ ὄντος μισθοῦ, ἵνα ἕκαστος τούτων ὀβολοῦ λογίσηται πιπρασκόμενος. ἦν μὲν γὰρ ἄστατον τὸ τοῦ μισθοῦ. ποτὲ γὰρ διωβόλου ἦν, ἐγίνετο δὲ ἐπὶ Κλέωνος τριώβολον. Φρύνιχος τριώβολον ὅσον ὑπερηλιάζομαι.

300. ὡς τριωβόλου ὄντος τοῦ μισθοῦ, ἀφ' οὗ τὸ τρίτον ἀναλίσκεται εἰς ἄλφιτα, τουτέστιν εἷς ὀβολὸς, καὶ τὸ ἄλλο ξύλα, καὶ τὸ τρίτον ὄψον.

302. (301.) ΣΥΚΑ Μ' ΑΙΤΕΙΣ] ἤγουν τρυφᾷν βούλει. ὅτι τρυφήν φασι τὸ ἐσθίειν ἰσχάδας. ἐν ἐρωτήσει ταῦτα καὶ ἤθει.

307. (306.) ΝΩΙΝ] τῷ δυϊκῷ ἐχρήσατο οὐ κακῶς· παῖδες γάρ εἰσι καὶ πατέρες ὡς ἓν πρόσωπον πρὸς ἕν.

308. (307.) ΠΟΡΟΝ ΕΛΛΑΣ] νῦν πόρον τὸν πορισμόν φησιν. ἐπήνεγκε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Πινδαρικόν "πανδείματι[1] μὲν ὑπερπόντιον Ἑλλὰς πόρον ἱερόν." ὁ Πίνδαρος τὸν πλοῦν τοῦ Ἑλλησπόντου· νῦν δὲ πορισμόν.

313. (312.) ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΒΟΣΚΕΙΝ] ὁ λόγος ἐκ Θησέως Εὐριπίδου. ἐκεῖ γὰρ ταῦτα λέγουσιν οἱ ταττόμενοι παῖδες εἰς βορὰν τῷ Μινωταύρῳ. τὸ δὲ ἑξῆς, τὸ ἀνόνητον ἄρα, Ἱππόλυτός ἐστιν ὁ λέγων ἐκεῖ· "ἀνόνητον ἄγαλμα, πάτερ, οἴκοισι τεκών." ἄγαλμα γὰρ ὁ υἱὸς τῷ πατρί, ἐφ' ᾧ ἀγάλλεται. ἄγαλμα λέγεται ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. ὡς αὐτοῦ δὲ βαστάζοντος ἔλεγε θύλακον.

314. (313.) ΘΥΛΑΚΙΟΝ] ὡς αὐτοῦ βαστάζοντος θύλακον.

319. (318.) ΥΠΟ ΤΩΝΔΕ] τῶν οἰκετῶν.

321. (320.) ΤΟΥΣ ΚΑΔΙΣΚΟΥΣ] τοὺς ἐν τῷ δικαστηρίῳ κάδους, ἐν οἷς τὰς ψήφους καθιέσαν, ὑποκοριστικῶς λέγει. ὀνομάζει δὲ ἀπὸ μέρους τὸ δικαστήριον, ὡς καὶ πρότερον κλεψύδραν αὐτὸ εἴρηκεν ἀπὸ τοῦ κειμένου ἐν αὐτῷ ἀγγείου, πρὸς ὃ οἱ ῥήτορες ἔλεγον.

ΤΟΥΣ ΚΑΔΙΣΚΟΥΣ] τοὺς κάδους τῆς κλεψύδρας, ὅπου αἱ ψῆφοι. ὑποκοριστικῶς δὲ τὰς κάλπεις, ἔνθα τὰς ψήφους καθίεσαν δικάζοντες. ἐκ τούτου δὲ δηλοῖ τὴν ἐπὶ τὸ δικαστήριον ἄφιξιν.

322. (321.) ΚΑΚΟΝ ΤΙ ΠΟΙΗΣΑΙ] καταδικάσαι τινά.

324. (323.) ΚΑΠΝΟΝ ΕΞΑΙΦΝΗΣ] ὥστε διὰ βραχύτητα τῶν ὀπῶν τὴν ἔξοδον ποιήσασθαι.

325. (324.) Η ΤΟ ΣΕΛΛΟΥ] ἐπεὶ καπνὸν εἶπεν, ἐπήνεγκε τούτους ὡς πτωχαλαζόνας, οὓς λέγουσι καπνὸν, Προξενίδην καὶ Αἰσχίνην τὸν Σέλλου. καὶ ἐν Ὄρνισι μέμνηται Προξενίδου ὡς ἀλαζονικοῦ.

326. (325.) ΨΕΥΔΑΜΑΜΑΞΥΝ] εἶδος ἀμπέλου ἡ ἀμάμαξυς, ἣν λέγουσιν ἀναδενδράδα. ὅλον δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ψεύδεσθαι τὸν Αἰσχίνην καὶ ψοφώδη κομιδῇ λέγειν. καὶ τὸ ξύλον γὰρ τῆς ἀμαμάξυος καιόμενον ψόφον ἀποτελεῖ. ΔΙΑΤΙΝΘΑΛΕΩι δὲ διαθέρμῳ.

327. (328.) ΣΠΟΔΙΣΟΝ] πλῆξον, καῦσον ὡς ἐν σποδῷ.

330. (329.) ΑΠΟΦΥΣΗΣΑΣ] τῶν γὰρ ἀπανθρακιζομένων ἰχθύων ἀποφυσῶσι τὴν σποδόν. ἢ παρόσον ἐν τῷ ὀπτᾶν φυσῶσιν, ἵνα πλέον ἐγερθῇ τὸ πῦρ καὶ θᾶττον γένηται.

331. (330.) ΕΙΣ ΟΞΑΛΜΗΝ] ὡς ἐπὶ ἰχθύων ὀπτῶν ὀξάλμῃ ἐσθιομένων.

333. (332.) ΤΑΣ ΧΟΙΡΙΝΑΣ] ἐν τῷ τῶν Ἱππέων δράματι εἴρηται ὅτι χοιρίναις ἐχρῶντο πρὸ τῶν ψήφων οἱ δικασταί. ἤ-

[1] πανδείμαντοι V.

σαν δὲ κόγχαι τινὲς, ὥς φησιν Ἐπαφρόδιτος ἐν ταῖς λέξεσι.

τὰς δικαστικὰς ψήφους. εἰσὶ δὲ ὥσπερ κογχύλια λεπτά, οἷς πρότερον ἐχρῶντο ἀντὶ ψήφων οἱ δικασταὶ πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν κυάμων. οἱ δέ φασι καὶ παρὰ τὰς πέτρας αὐτὰς ἔχειν τὴν ὀνομασίαν, ἐξ ὧν ἐκλέγονται τὰ κογχύλια. χοιρίδες δὲ αἱ πέτραι.

334. (333.) ΤΑΥΤΑ Σ' ΕΙΡΓΩΝ] τὸ εἶναι σὺν ἡμῖν καὶ δικάζειν. ΥΦΕΣΘΕ δὲ ὑποχαλᾶτε, ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλοίων.

336. (337.) ΤΟΥ Δ' ΕΦΕΞΕΙΝ] γράφεται καὶ ὑφέξειν, οἷον ὑποσχεῖν τι, ὑπισχνούμενός σοι ἐπισχεῖ σε, ἢ τίνος χάριν. παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς ἔφεξις ἡ πρόφασις. τί προφασιζόμενος συγκλείει σε. καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ—"οὐδέ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε."

341. (340.) ΕΓΩ Δ' ΟΥ ΒΟΥΛΟΜΑΙ] δείκνυσιν ἐντεῦθεν τὸ φιλόδικον αὐτοῦ. ΧΑΝΕΙΝ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν.

342. (341.) Ο ΔΗΜΟΛΟΓΟΚΛΕΩΝ] ὁ τύραννος καὶ ἀρχοντιῶν. συνέθηκε τὴν λέξιν ἐκ τοῦ δήμου καὶ τοῦ λόγου καὶ τοῦ Κλέωνος, δηλῶν τὸ ἀρχικὸν, καθάπερ ἐν τῷ δήμῳ ἄρχειν. τοῦτο δὲ εἴρηκε διὰ τὸ τὸν Κλέωνα πολυλόγον εἶναι καὶ τοῖς λόγοις ἐξαπατᾶν τὸν δῆμον. ἐπὶ δὲ τὸ αὐτὸ ἦθος κατενήνεκται, ἐπεὶ ὁ χορὸς πρὸς τοῦ Κλέωνος ἐτύγχανεν.

343. (342.) ΟΤΙ ΛΕΓΕΙΣ] ὅτι ἀληθὲς λέγεις περὶ τῶν τριήρων. οἷον παῤῥησίαν ἄγεις περὶ τοῦ δήμου. μελετᾷ δὲ ὁ χορὸς κακουργίαν, φάσκων, ἐπειδὴ ὑπὲρ χρησίμου τῆς πόλεως λέγεις, εἰσηγούμενος περὶ τριηραρχίας, ἐγκλείει σε. τινὲς δὲ οὕτως· εἴ τι εἴποις κακὸν περὶ τῶν νεῶν, τοῦτο ἀληθές ἐστι. διαβάλλει δὲ τοῦτον· οὐ γὰρ περὶ νεῶν ἐστιν ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τοῦ μὴ δικάζειν αὐτόν. ξυνωμότας δὲ ἔλεγον τοὺς ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου συνερχομένους. ΔΕΥΡΟ δὲ πρὸς ἡμᾶς.

349. (348.) ΟΥΤΩ ΚΙΤΤΩ] ἐπιθυμῶ, ἀπὸ τῶν ἀρτίως τικτουσῶν γυναικῶν καὶ ἐπιθυμουσῶν τινῶν. εἴρηται δὲ ἐκ τοῦ ὀρνέου τῆς κίττης, ὅπερ ἐπιθυμητικῶς ἔχον τῶν ἀκροδρύων ταχέως δυσαρεστεῖται, ἐξ ὧν δ' ἂν ἐσθίοι, καὶ πάλιν ἑτέρων ἐπιθυμεῖ, καὶ μεταβάσεις ποιεῖται εἰς ἕκαστον τῶν δένδρων.

ΤΩΝ ΣΑΝΙΔΩΝ] τῶν δρυφάκτων τῶν ταβλωτῶν τοῦ δικαστηρίου, ἵνα λέγῃ ἐπιθυμῶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ εἰσελθεῖν. ἢ σανίδων φησὶ τῶν περιεχουσῶν τὰ ὀνόματα τῶν εἰσαχθησομένων εἰς τὸ δικαστήριον, ποῖον δεήσει πρῶτον εἰσαχθῆναι καὶ κατὰ τάξιν.

352. (351.) ΟΥΔ' ΕΙ ΣΕΡΦΩι] ὅτι ἐν Ὄρνισι τινὲς τὸ "εὕδει καταφαγὼν μύρτα καὶ σέρφους" ἐξηγοῦνται καρπὸν τὸν σέρφον. ἔστι δὲ θηρίδιόν τι μικρόν. Κρατῖνος δὲ μύρμηκα φησὶ τὸν σέρφον. οἱ δὲ ζωΰφιον κωνωπῶδες, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία "ἔστι κἂν μύρμηκι, κἂν σέρφῳ χολή," παρεγγυῶσα μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν.

353. (352.) ΟΠΙΑΝ Δ' ΟΥΚ ΕΣΤΙ] παρὰ τὴν ὀπὴν τὸ ὄνομα. καὶ τυρὸν δὲ λέγουσι ὀπίαν τὸν τῷ ὀπῷ τῆς συκῆς πηγνύμενον.

354. (353.) ΜΕΜΝΗΣΑΙ ΔΗΘ'] ὑπομιμνήσκει αὐτὸν παλαιᾶς πράξεως τόλμαν.

355. (354.) ΟΤΕ ΝΑΞΟΣ ΕΑΛΩ] τὴν Νάξον ἐπιτετήρηκε πρὸς τὸν γέροντα· ἑάλω γὰρ ἐπὶ Πεισιστράτου. τοῦ δὲ ἑάλω ἐκτείνουσι τὸ α συνήθως. ἔστι δὲ μία τῶν Κυκλάδων νῆσος,

361. (360.) ΣΚΟΠΙΩΡΟΥΝΤΑΙ] κατοπτεύουσι καὶ παραφυλάττουσιν. Ἕρμιππος δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τῆς σκοπῆς θεωρεῖν.

364. ΕΧΟΝΤ'] τὸ πλῆρες ἔχοντε, δυϊκῶς. δύο γάρ εἰσιν οἱ ἔχοντες ὀβελίσκους καὶ τηροῦντες. *Schol. Victor.*

365. (364.) ΑΛΛΑ ΝΥΝ ΕΚΠΟΡΙΖΕ] ἡ ἀμοιβαία αὕτη στροφὴ ἔοικεν εἶναι ἀντιστροφὴ τῆς ἄνω ῥηθείσης ὁμοίας στροφῆς, ἀλλ' ἔστιν ἐλλιπής. στίχων γάρ ἐστι καὶ κώλων ὀκτὼ, ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικόν. τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καὶ τὸ ϛ'. τὰ δ' ἄλλα ὅμοια τῷ πρώτῳ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

366. (365.) ΕΩΣ ΓΑΡ Ω ΜΕΛΙΤΙΟΝ] ὄρθρος γὰρ ὦ προσφιλέστατον μέλι. δηλοῦσι γὰρ ὅτι ἡμέρα γέγονεν.

ἕως ὄρθρος ἡμέρα, ἀπὸ τοῦ ἕως ταύτῃ ἡμᾶς κατακεκλεῖσθαι, ἢ διὰ τὸ ἵεσθαι ἐν αὐτῇ. *Gl. Victor.*

368. (367.) Η ΔΕ ΜΟΙ ΔΙΚΤΥΝΝΑ] πρὸς τὴν Ἄρτεμιν τοῦτο, ἐπειδὴ ἄγρευτος ἦν. παρὰ δὲ τὸ ὄνομα γελοιάζει· παρὰ γὰρ τὸ δίκτυον ἐπήγαγε τὸ Δίκτυνναν Ἄρτεμιν ἵλαον ἔσεσθαι.

369. (368.) ΑΝΟΝΤΟΣ] ἀντὶ τοῦ ἀνύοντος τὰ πρὸς σωτηρίαν καὶ εὑρίσκοντος. τὸ δὲ ἄνοντος γίνεται παρὰ τὸ ἄνω βαρύτονον, οὗ τὸ τρίτον τοῦ παθητικοῦ ἐνεστῶτος ἄνεται, ὡς τὸ "μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται."

370. (369.) ΕΠΑΓΕ ΤΗΝ ΓΝΑΘΟΝ] ἀντὶ τοῦ δάκε τῇ γνάθῳ τὸ δίκτυον. τοῖς δικτύοις ἔπαγε τὴν γνάθον καὶ διάκοψον αὐτά.

374. ΔΑΚΕΙΝ] ἀντὶ τοῦ δηχθῆναι καὶ λυπηθῆναι, ἀντὶ τοῦ ἐκφυγεῖν σώσαντα τὴν καρδίαν. *Gl. Victor.*

376. (375.) ΤΟΝ ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ] ἤγουν ἐκφυγεῖν σώσοντα τὴν ψυχήν.

377. (376.) ΙΝ' ΕΙΔΗι ΜΗ ΠΑΤΕΙΝ]

καὶ τοῦτο ὡς φιλόδικος. ἔγκλημα δὲ ἦν ὑβρίσαι τὰ μυστήρια. ἢ οὖν πάλιν πλέκει αὐτῷ, ἢ δείκνυσιν ὅτι ὡς οὐ χρὴ τὰ μυστήρια εὐτελίζειν, οὕτως οὐδὲ ταῦτα ποιεῖν.

ΠΑΤΕΙΝ] ὑβρίζειν. *Gl. Victor.*

378. (377.) ΤΑ ΤΑΙΝ ΘΕΑΙΝ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ] ἀντὶ τοῦ τὰ μυστήρια εἰπεῖν, ψηφίσματα εἶπεν. ὡς δέον οὐχ ἧττον περὶ ταῦτα ἢ περὶ ἐκεῖνα ἐσπουδακέναι. ΚΑΘΙΜΑ δὲ ὑποχάλα.

380. (379.) ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΕΜΠΛΗΣΑΜΕΝΟΣ] ὡς παράστημά τι τοῦ Διοπείθους ἔχοντος μανιῶδες. ἦν δὲ ὁ Διοπείθης ῥήτωρ. μήποτε δὲ οὗτός ἐστιν ὁ καὶ παρὰ Φρυνίχῳ.

381. (380.) ΚΑΛΑΜΑΣΘΑΙ] ἀνασπάσαι, ἀπὸ τῶν τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἀνασπώντων ἕνεκα στέγης τῶν οἰκημάτων. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνιμᾶν, ὡς οἱ τοῖς καλάμοις τοὺς ἰχθύας ἀνέλκοντες. ΤΟΝ ΠΡΙΝΩΔΗ δὲ τὸν σκληρόν, ἀπὸ τοῦ ξύλου τοῦ πρίνου. ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ δὲ σκοπεῖτε. τὸ δὲ ΗΝ ΤΙ ΠΑΘΩ ἀντὶ τοῦ ἐὰν συμβῇ με πεσόντα ἀποθανεῖν.

385. ΔΡΑΣΩ ΤΟΙΝΥΝ] βούλεται εἰπεῖν τι αὐτοῖς. ΚΑΙ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ] ἀντὶ τοῦ οἴδατε τί ποιήσατε. *Gl. Victor.*

386. (385.) ΑΝΕΛΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΚΛΑΥΣΑΝΤΕΣ] ἐὰν συμβῇ με πεσόντα ἀποθανεῖν, ἐν τῷ δικαστηρίῳ με θάψατε. δρύφακτοι γὰρ ξύλινοι θώρακες, τὰ διαφράγματα, ἢ τὰ περιτειχίσματα, ἢ κιγκλίδες, περιφράγματα τὰ νῦν ταυλωτὰ καλούμενα, τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. ἐνταῦθα δὲ τὰ ταυλώματα τοῦ δικαστηρίου, διὰ τὸ ἐκ σανίδων καὶ ξύλων τῶν ἐκ δρυὸς εἶναι κατεσκευασμένα. λέγει δὲ ἀπὸ μέρους τὸ δικαστήριον.

389. (388.) Ω ΛΥΚΕ ΔΕΣΠΟΤΑ] παρὰ τοῖς δικαστηρίοις τὸ τοῦ Λύκου ἱερὸν ἦν καὶ ἡρῷον. ὅθεν φασὶν εἰρῆσθαι Λύκου δεκάς.[1] ΑΛΛΩΣ. Λύκου ἡρῷον πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ἦν, ᾧ ἐμέριζον, ὅτε δικαστήρια ἦν, τὸν[2] παρὰ τοῖς λαχοῦσι τῶν Ἀθηναίων δικάζειν δικαστικὸν μισθὸν τριώβολον.

ΚΕΧΑΡΗΣΑΙ] χαίρεις οἷς καὶ ἐγώ. *Gl. Victor.*

390. ΦΕΥΓΟΝΤΩΝ] τῶν κατηγορουμένων. *Gl. Victor.*

392. (391.) ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΚΛΑΟΝΤΑ ΚΑΘΗΣΘΑΙ] ὡς τῶν καταδικασθέντων εὐθὺς παρὰ τὸ ἡρῷον κλαόντων. εὐφημότερον δὲ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ κλάων καθήστο.

394. (393.) ΚΑΝΝΑΣ] τὰς ψιάθους. λέγεται δὲ καὶ κάνης καὶ κλίνεται τοῦ κάνητος. ὡς ψιάθοις δὲ περιπεφραγμένου τοῦ ἡρῴου καὶ ἐστεγασμένου φησίν, οὐ παρὰ κάννας οὐρήσω. τουτέστιν οὐκ ἐνυβρίσω σου τὸ ἡρῷον, ἀλλὰ τιμήσω.

ὅταν θυσιάσωσι, περιφράσσουσι ψιάθους καννανβίνας.

ΚΑΝΝΑΣ] κάνναι, ψίαθοι· καὶ τὰ Αἰγύπτια πλέγματα, ἀφ' ὧν καὶ τὰ Κάναθρα· καὶ εἶδος γῆς χρυσολίθου. *Gl. Victor.*

398. (397.) ΑΝΑΒΑΙΝ' ΑΝΥΣΑΣ] τῷ οἰκέτῃ φησὶ διὰ τοῦ ἑτέρου μέρους ἀνάβαινε.

ΚΑΙ ΤΑΙΣΙ ΦΥΛΛΑΣΙ] ἐπεὶ κλάδοις τισὶ παρακελεύεται παίειν αὐτὸν τοῖς πρὸ τῆς οἰκίας, διὰ τοῦτο ταῖς εἰρεσιώναις εἶπε. τὸ δὲ πρύμναν κρούσασθαι φασί τινες λέγεσθαι, ὅταν μετακαθίσαντες οἱ ἐρέται ἐλαύνοιεν ὀπίσω ἐπὶ τὴν πρύμναν, ὅταν εἰς λιμένα εἰσέρχωνται, ἵνα τὴν πρύμναν εἰς γῆν ἔχωσι νεύουσαν καὶ τὴν πρώραν ἔξω, ὅπως ἄνευ τροπῆς εἴη εἰς ἔξοδον ἡ ναῦς. τοῦτο οὖν φησι· παῖε αὐτὸν τοῖς κλάδοις, ὅπως ἂν ἀνακρούσηται τὴν πρύμναν. τουτέστιν εἰς τοὐπίσω ἀναδράμῃ· ἀνακρούειν γάρ ἐστι τὰς κώπας τὸ ἐπέχειν τοῦ δρόμου τοῦ εἰς τὸ ἔμπροσθεν τὴν ναῦν. ΕΙΡΕΣΙΩΝΑΙΣ δὲ ἁπλῶς τοῖς ξηροῖς κλάδοις.

400. ΤΗΤΕΣ] ἐπ' ἔτος. *Gl. Victor.*

401. (400.) Ω ΣΜΙΚΥΘΙΩΝ] τοὺς τοῦ χοροῦ ἐξ ὀνόματος καλεῖ. κολαζόμεθα δὲ ἀντὶ τοῦ κολάζομεν.

411. ΑΝΔΡΑ ΜΙΣΟΠΟΛΙΝ] τὸν Βδελυκλέωνα. *Gl. Victor.*

412. ΚΑΠΟΛΟΥΜΕΝΟΝ] ὀφείλοντα ἀπολέσθαι. *Gl. Victor.*

415. (413.) Ω 'ΓΑΘΟΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ] εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων μη, ὧν οἱ πρῶτοι τρεῖς τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. οἱ ἑξῆς δύο ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἐπιμεμιγμένοι ἐπιτρίτοις καὶ διιάμβοις. οἱ ἑξῆς τούτων ὀκτὼ τροχαϊκοὶ τετράμετροι ὅμοιοι τοῖς πρώτοις. οἱ τούτων ἑξῆς β' ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι ὅμοιοι τοῖς ῥηθεῖσιν. ὁ β' δὲ τὸν β' ἔχει πόδα πεντασύλλαβον. οἱ ἑξῆς δὲ πάντες τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὧν τελευταῖος "εἴπερ ἔτυχον τῶν μελέων Φιλοκλέους βεβρωκότες." ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

ΑΛΛΑ ΜΗ ΚΕΚΡΑΓΑΤΕ] ταῦτα, ἵνα ἀποδὺς ὀρχήσηται ὁ χορὸς καὶ ἀπέλθωσιν οἱ παῖδες.

416. ΕΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ] λείπει κεκράξομαι. *Gl. Victor.*

418. (416.) ΘΕΟΣΕΧΘΡΙΑ] καὶ Ἄρχιππος ἐν Πλούτῳ "οἴμοι τί ἐστι; μῶν ἔδωκε; τί σ' ἔδακεν; κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε, κἀπέβρυξε τίς ἢ πανουργία τε καὶ θεοσεχθρία." ταῦτα δέ φησιν, ὡς τοῦ

[1] δικάζεσθαι V.

[2] ὅσον V.

Κλέωνος καὶ τοῦ Θεώρου προστατῶν αὐτῶν ὄντων.

περὶ Θεώρου καὶ Γοργίου ἐν τοῖς πρὸ τούτου εἴρηται.

421. (419.) ΕΝ ΔΙΚΗι ΤΟΝ ΓΟΡΓΙΟΥ] ἐν τῇ δίκῃ. ἀντὶ τοῦ δικάζοντες. οὗτος δὲ ὁ Γοργίας κωμῳδεῖται ὡς προδότης καὶ βάρβαρος.

425. (423.) ΣΜΗΝΟΣ] κυρίως τὸ πλῆθος τῶν μελισσῶν. ἐπιτηδείως δὲ καὶ ἐνταῦθα τοῦτο εἶπεν, ὅτι σφηκῶδες τὸ σύστημα τῶν γερόντων.

429. (427.) ΤΑΣ ΧΕΛΩΝΑΣ] ὅτι μᾶλλον μακαρίσεις τὰς χελώνας τοῦ σοῦ δέρματος. ἐρῇ [1] χελώνης δέρμα ἔχειν, ἵνα μὴ τρωθῇ. ὀστώδες γὰρ ἔχουσι δέρμα αἱ χελῶναι, ὥστε ἀντέχειν πρὸς τὰς πληγάς.

433. (431.) Ω ΜΙΔΑ ΚΑΙ ΦΡΥΞ] ὀνόματα οἰκετῶν.

435. (433.) ΕΙ ΔΕ ΜΗ 'Ν ΠΕΔΑΙΣ ΠΑΧΕΙΑΙΣ] εἰ δὲ μὴ βοηθήσετε, δέον εἰπεῖν, ἐν πέδαις κάμψεσθε, ὁ δὲ εἶπεν, οὐδὲν ἀριστήσετε. ἀντὶ τοῦ δεσμευθέντες οὐδὲν μέλλετε φαγεῖν.

436. (434.) ΟΙΔΑ ΘΡΙΩΝ ΤΟΝ ΨΟΦΟΝ] ὅτι παρὰ τὴν παροιμίαν "πολλῶν ἐγὼ θρίων ψόφους ἀκήκοα." τὰ γὰρ θρῖα καιόμενα ψοφεῖ. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δι' ἀπειλῆς θόρυβον καὶ κόμπον ἐμποιούντων διακενῆς.

437. ΕΝ ΤΙ ΣΟΙ] κέντρον. *Gl. Victor.*

438. (436.) Ω ΚΕΚΡΟΨ] ὁ Φιλοκλέων ἑλκόμενος ὑπὸ τῶν οἰκετῶν τὸν οἰκιστὴν τῆς πόλεως ἐπικαλεῖται. εἰσὶ δὲ οἵ φασι τὸν Κέκροπα διφυᾶ γεγονέναι καὶ τὰ κάτω ὄφεως ἐσχηκέναι. καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τοὔνομα κεχαριέντισται.

439. ΑΝΔΡΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ] τῶν οἰκετῶν. *Gl. Victor.*

440. (438.) ΟΥΣ ΕΓΩ ΔΙΔΑΞΑ] μή ποτε καὶ τοῦτο παροιμιακόν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν πέττειν καὶ διαρτίζειν, κλάειν εἶπεν.

ΕΣ ΤΗΝ ΧΟΙΝΙΚΑ] ὅτι εἰς τὴν χοίνικα τέσσαρες μεγάλοι ἄρτοι γίνονται, μικροὶ δὲ ἤ. δι' ὧν δὲ αὐτοὺς ὑπομιμνήσκει παλαιᾶς εὐεργεσίας, διὰ τούτων αὐτοὺς ὡς μαστιγίας καὶ ἀνδραποδώδεις ἐλέγχει· οὐ γὰρ μόνον τὸ μέτρον ἀλλὰ καὶ τὰς πέδας σημαίνει τὸ ὄνομα.

442. ΤΟΥΤΩ] δυϊκῶς τὸ τούτω, ἵν' ᾖ ἐπὶ τῶν οἰκετῶν. *Gl. Victor.*

444. (442.) ΚΑΞΩΜΙΔΩΝ] ἱμάτια δουλικὰ καὶ ἑτερομάσχαλα.

445. (443.) ΚΑΙ ΚΥΝΑΣ] ταῖς κυνείαις περικεφαλαίαις πρὸς τὸν ὄμβρον ἐχρῶντο. καὶ ἐν Νεφέλαις ὁ πρεσβύτης τὸν ὄμβρον φοβούμενος "τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα."

446. (444.) ΩΣΤΕ ΜΗ ΡΙΓΩΝ] ἀντὶ τοῦ ῥιγοῦν. Δώριον δὲ τοῦτο, κατακρατῆσαν παρὰ Ἀττικοῖς.

449. (447.) ΤΟΥΣ ΒΟΤΡΥΣ ΚΛΕΠΤΟΝΤΑ] ὡς παλαιῶν ἀναμιμνήσκων αὐτὸν εὐεργεσιῶν, παρὰ τὴν ὑπόνοιαν εἰς αὐτὸν γινομένην λέγει, δεικνὺς καὶ ἐν τούτῳ τὸ σκληρὸν αὐτοῦ.

453. (451.) ΤΟΥΤΩΝ] ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τούτων. ἢ δυϊκῶς χωρὶς τοῦ ν ἀντὶ τοῦ οὗτοι.

455. (453.) ΚΑΡΔΑΜΑ] ἤγουν δριμύτατα· τοιαῦτα γὰρ τὰ κάρδαμα. ΤΥΦΕ δὲ καίων δίωκε· ὁ γὰρ καπνὸς διώκει τὰς μελίσσας καὶ τοὺς σφῆκας.

458. (456.) ΣΟΥΣΘΕ] ὁρμᾶσθε, πορεύεσθε.

459. (457.) ΚΑΙ ΣΥ ΠΡΟΣΘΕΙΣ ΑΙΣΧΙΝΗΝ] ἀντὶ τοῦ καπνὸν εἰπεῖν ἢ πῦρ, Αἰσχίνην εἶπεν, ἐπεὶ Καπνὸς ἐκαλεῖτο. ΑΛΛΩΣ. παίζει παρὰ τὸν Σέλλου Αἰσχίνην, καπνώδη διὰ τὴν ἀλαζονείαν. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν Σέλλου, ἔπαιξεν ἐπεκτείνας Σελαρτίου, ἵνα πάλιν ὡς καπνὸν κωμῳδήσῃ καὶ ψευδόπλουτον, παρὰ τὸ σέλας· ὁ γὰρ καπνὸς τοῦ σέλαος γέννημα.

462. (460.) ΤΩΝ ΜΕΛΕΩΝ ΦΙΛΟΚΛΕΟΥΣ ΒΕΒΡΩΚΟΤΕΣ] ὡς τοῦ Φιλοκλέους ἀγρίου ὄντος ἐν τῇ μελοποιΐᾳ. ὁ Σοφοκλῆς γὰρ ἡδύς, διὸ καὶ μέλιττα ἐκαλεῖτο. ἔπαιξεν οὖν, ὡσεὶ εἶπεν· εἴπερ τὴν πικρίαν αὐτοῦ καὶ τὴν σκληρότητα εἶχον, οὐχ ἂν αὐτοὺς ῥᾳδίως διέφυγες. ὡς τοῦ Φιλοκλέωνος ὄντος σκληροῦ σφόδρα καὶ δριμυτάτου (τραχυτάτου V.).

463. (461.) ΟΥΚ ΑΥΤΑ ΔΗΛΑ] οὐκ αὐτή, φησίν, ἡ τυραννὶς ἐπιδήλως κατὰ τοῦ δήμου ἐστὶ καὶ καθ' ἡμῶν.

465. ΥΠΙΟΥΣΑ] ὑπεισερχομένη ἡ τυραννίς. *Gl. Victor.*

466. (464.) ΠΟΝΩΠΟΝΗΡΕ] ὦ ἀσκήσει καὶ μελέτῃ πεπονημένε τῆς τυραννίδος. τὸ δὲ Κομηταμυνία συνέθηκεν παρὰ τὸ κομᾶν, ὅπερ ἐστὶ φρονεῖν μέγα· ἐκ δὲ τούτου δηλοῖ τὸ λακωνίζειν, παρόσον μέγα ἐφρόνουν οἱ Λάκωνες εἰς ἀνδρίαν· καὶ παρὰ τὸν Ἀμυνίαν, ὃς διεβάλλετο ὡς μισόδημος. ἀμφότερα οὖν τὰ τῆς συνθέσεως εἰς οὐδὲν τείνει. ἢ ὡς ἐναντίον ὄντα τῆς πόλεως καὶ τύραννον.

469. (467.) ΛΟΓΟΝ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ] ἀπολογίαν πιθανὴν καὶ εὖ τετραμμένην.

470. (468.) ΑΥΤΟΣ ΑΡΧΩΝ] προκατάρχων τῆς τυραννίδος μόνος. κατοξείας

[1] αἱρῇ V.

δὲ σφοδρᾶς καὶ ὀξείας.

471. ΚΑΤΟΞΕΙΑΣ] τῆς σφοδρᾶς καὶ τῆς ὀξείας. *Gl. Victor.*

475. (473.) ΞΥΝΩΝ ΒΡΑΣΙΔΑι] ἀντὶ τοῦ λακωνίζων. ὅτι οἱ λακωνίζοντες τοιαῦτα ἐπετήδευον, ὥστε μακρὰ τὰ κράσπεδα φορεῖν, ὅ ἐστι τοὺς κρωσσούς. φαίνεται οὖν τὸ λεγόμενον εἶναι ὡς λακωνίζων. καὶ Βρασίδας γὰρ στρατηγὸς Λακεδαιμονίων. ἐκ στεμμάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρίων. οὐχ ἱμάτια δὲ ἀλλὰ κράσπεδα στεμμάτων· τοιαῦτα γὰρ φοροῦσιν οἱ Λάκωνες.

476. κράσπεδα τὰ ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ἱματίου κεκλωσμένα ῥάμματα καὶ τὸ ἄκρον αὐτοῦ. *Gl. Victor.*

478. ΕΚΣΤΗΝΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ] ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχειν πατέρα. *Gl. Victor.*

479. (477.) ΝΑΥΜΑΧΕΙΝ] δέον εἰπεῖν μάχεσθαι.

480. (478.) ΟΥΔΕ ΜΕΝ Γ' ΟΥΔ' ΕΝ ΣΕΛΙΝΩι] παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲ κατὰ τὸ ἐλάχιστον διηνυκότων οἷς ἐπέθεντο. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν κήπων· ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις περικήποις τὰ σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευον. βούλεται οὖν λέγειν· οὔπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς κήποις εἰσιόντες ἐν τοῖς σελίνοις εἰσίν. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ ἐν γυμνικῷ ἀγῶνι, ἤγουν οὐκ ἐν παιδιᾷ· πρὸς ὃν τὰ βρέφη γεννηθέντα εὐθὺς ἐν σελίνοις ἐτίθεσαν. τὸ δὲ πήγανον εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ σέλινον προέταξεν. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία "οὐδ' ἐν σελίνοις εἰσί." φησὶν οὖν ὅτι οὔπω σοι οὐδὲ ἀρχὴ γέγονε τῶν παρ' ἡμῶν ἐσομένων.

481. (479.) ΤΩΝ ΤΡΙΧΟΙΝΙΚΩΝ ΕΠΩΝ] ἀντὶ τοῦ τῶν εὐτελῶν. τὰ τοιαῦτα παρὰ τὰς φωνὰς παίζει, φορτικοῦ ὄντος· ἐφ' οἷς μάλιστα τῶν ποιητῶν σκώπτουσιν Ἄρχιππον. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ τῶν εὐτελῶν στίχων. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ ἐξ εὐτελοῦς παροιμίας ἤρξατο τῆς τῶν κήπων. τριχοινίκων οὖν ἀντὶ τοῦ τριῶν χοινίκων ἀξίων. ξυνήγορος δὲ ῥήτωρ. ΚΑΤΑΝΤΛΗι δὲ καταχέῃ, κατηγορῇ.

482. ΞΥΝΗΓΟΡΟΣ] ὁ ῥήτωρ. *Gl. Victor.*

483. (481.) ΚΑΙ ΞΥΝΩΜΟΤΑΣ] ὡς αὐτῶν συνεχῶς λεγόντων ὅτι ταῦτα τυραννίς ἐστι καὶ ξυνωμοσία· οὐδὲν ἄλλο, φησί, μεμελέτηται ὑμῖν εἰ μὴ ταῦτα. ΔΕΡΕΣΘΑΙ δὲ καὶ δέρειν ἐπὶ τοῦ τύπτεσθαι.

ΞΥΝΩΜΟΤΑΣ] πληθυντικὸν ἀντὶ ἑνικοῦ. *Gl. Victor.*

486. (484.) ΕΩΣ ΑΝ ΤΙ ΜΟΥ] ἀντὶ τοῦ ἕως ἂν λείψανόν μου ὑπολείπηται.

487. ΟΣΤΙΣ ΕΠΙ ΤΥΡΑΝΝΙΔ' ΕΣΤΑΛΗΣ] ὅστις ἐστάλης ἐπὶ τῷ τυραννῆσαι ἡμῶν. *Gl. Victor.*

490. (488.) ΠΕΝΤΗΚΟΝΤ' ΕΤΩΝ] ἀντὶ τοῦ εἰς πεντηκοστὸν ἔτος καὶ ἐκ πολλοῦ χρόνου οὐκ ᾔδειν τὸ ὄνομα τῆς τυραννίδος.

491. (489.) ΑΞΙΩΤΕΡΑ] εὐωνοτέρα καὶ ἐν ἀγορᾷ εἰθισμένη λέγεσθαι. ΚΥΛΙΝΔΕΤΑΙ δὲ περιφέρεται.

493. (491.) ΟΡΦΩΣ] ἐν τοῖς πλείστοις ὀρφῶς, ἔν τισι δὲ ὀρφούς. μήποτε δὲ καὶ τὸ ἑνικὸν τοῦ ἰχθύος οὕτως ἔλεγον, ὀρφὼς, ὡς λαγὼς καὶ ταώς. μεμβρὰς δὲ εἶδος ἀφύας.

496. (494.) ΗΔΥΣΜΑ ΤΙ] πρὸς τὸ γήτειον, ὅτι ἥδυσμά ἐστιν, οὐχ ὡς ἔν τισιν ἀναγραφαῖς τῶν λέξεων, ἀνθερίκῳ τι ὅμοιον. ἐν Ἱππεῦσι δὲ εἴρηται περὶ αὐτοῦ. ἔστι γὰρ εἶδος βοτάνης παρεοικὸς πράσῳ.

497. (495.) ΠΑΡΑΒΛΕΨΑΣΑ ΦΗΣΙ] τῷ ἑτέρῳ ὀφθαλμῷ αὐτόν φησι χαλεπῶς ὑποβλεψαμένη φησί, σοῦ ἐστὶ τὸ φαγεῖν, ὡς οὐκ ἄξιον ἡγουμένη τὸν τυχόντα φαγεῖν γήτειον.

499. (497.) Η ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ] φησὶν ὅτι διὰ σὲ φύουσιν αἱ Ἀθῆναι ἡδύσματα.

502. (500.) ΕΙ ΤΗΝ ΙΠΠΙΟΥ ΚΑΘΙΣΤΑΜΑΙ] ἀντὶ τοῦ εἰ καταστῆσαι βούλομαι ἐμαυτῷ τυραννίδα. οὗτος δὲ τύραννος δεινὸς, τοῦ πατρὸς Πεισιστράτου τυραννικώτερος. ὁ δὲ Ἱππίας ἐτυράννησεν, οὐχ ὁ Ἵππαρχος. κοινῶς δὲ πάντες οἱ Πεισιστρατίδαι τύραννοι ἐλέγοντο. παίζει δὲ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ τῆς συνουσίας σχῆμα τὸν Ἱππίαν ἔλαβεν. ΑΛΛΩΣ. χαλεπὴ γὰρ ἡ Ἱππίου τυραννὶς ἐδόκει γεγονέναι, πολὺ τῆς τοῦ πατρὸς Πεισιστράτου χείρων. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν Λυσιστράτῃ. εἰκότως δὲ τεσσάρων ὄντων κατ' ἐνίους τῶν Πεισιστρατιδῶν τὸν Ἱππίαν παρέλαβεν· πρεσβύτατος γὰρ ἦν αὐτὸς καὶ τὴν τυραννίδα εἶχε, καθὰ καὶ Θουκυδίδης φησί. δοκεῖ δὲ ἡ τυραννὶς καταστῆναι, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης, ἐπὶ ἔτη ν', τοῦ ἀκριβοῦς διαμαρτάνων, Ἀριστοφάνους μὲν τεσσαράκοντα καὶ ἓν φήσαντος, Ἡροδότου δὲ ἓξ καὶ τριάκοντα. κελητίζειν δὲ κυρίως τὸ κέλητα ἐλαύνειν. Ὅμηρος "ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς."

503. ΟΡΘΡΟΦΟΙΤΟΣΥΚΟΦ.] παρὰ τὸ ὀρθεύειν καὶ φοιτᾶν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἐν δίκαις ταλαιπωρεῖν.

506. (504.) ΖΗιΝ ΒΙΟΝ ΓΕΝΝΑΙΟΝ] πρὸς τοὺς ἀψευδεῖς ποιήσαντάς τι τὸν Μόρυχον, τῶν πολιτικῶν πεποίηκε πραγμάτων, ἀγνοήσαντας ὅτι τρυφερὸς καὶ ἡδύβιος κωμῳδεῖται. ἢ καὶ νῦν ἐν εἰρω-

νείᾳ. ΑΙΤΙΑΝ δὲ μέμψιν καὶ ἔγκλημα.

507. (505.) ΤΑΥΤΑ ΔΡΑιΝ] τὸ ἑξῆς, ἀπαλλαχθέντα τούτων ταῦτα δρᾶν.

508. (506.) ΟΡΝΙΘΩΝ ΓΑΛΑ] παροιμία ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεκτημένων, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἀδυνάτων πόρους κομίζεσθαι. ἀδύνατον γὰρ ἐξ ὀρνίθων γάλα ποτὲ λαβεῖν· οἱ δὲ εὐδαιμονοῦντες καὶ τοῦτο, εἰ βουληθεῖεν, πορίσαιντο. βατὶς δὲ εἶδος ἰχθύος. καὶ βατιοσκόποι οἱ ὀψοφάγοι.

ΟΡΝΙΘΩΝ ΓΑΛΑ] οὕτως ἐπὶ τῶν σπανίων ἔλεγον. *Gl. Victor.*

510. ΒΑΤΙΣΙΝ] εἶδός ἐστιν ἰχθύων. *Gl. Victor.*

511. (509.) ΠΕΠΝΙΓΜΕΝΟΝ] δέον εἰπεῖν ἡψημένον, φησὶ πεπνιγμένον, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος ὑπὸ τῶν δικαστῶν τοῖς δικαζομένοις.

515. (513.) ΚΑΤΑΓΕΛΩΜΕΝΟΣ ΜΕΝ ΟΥΝ] αἰσθάνῃ καταγελώμενος ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς οὐχὶ μόνον τιμᾷς καὶ σέβεις ὡς βελτίους, ἀλλὰ καὶ ὡς δεσπόταις ὑποτάττῃ. λέγει δὲ τοὺς δημαγωγούς, ὧν προστάξει δικάζουσιν, ὑφ' ὧν καὶ τὸν μισθὸν λαμβάνουσιν.

517. (515.) ΑΛΛΑ ΔΟΥΛΕΥΩΝ ΛΕΛΗΘΑΣ] ὅτι πρὸς τὰς ὑποσχέσεις τῶν δημαγωγῶν ἐδίκαζον καὶ ὑπηρέται ἦσαν αὐτῶν πρὸς τὸ ἐκείνων βούλημα δικάζοντες.

520. (518.) ΚΑΡΠΟΥΜΕΝΩι ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ] τοὺς φόρους γὰρ ἐλάμβανον οἱ Ἀθηναῖοι. ὁ δὲ λόγος· τί σοι ἐκ τούτων Ἀθηναίῳ ὄντι προσγίνεται, τὸ δικαστικὸν μόνον λαμβάνοντι; οἱ γὰρ δημαγωγοὶ πάντα λαμβάνουσιν.

522. (520.) ΑΦΕΤΕ ΝΥΝ ΑΠΑΝΤΕΣ] πρὸς τοὺς σφῆκάς φησιν ὅτι ἄφετε αὐτόν. ἢ πρὸς τοὺς οἰκέτας τοὺς κατέχοντας τὸν Φιλοκλέωνα.

524. ΤΗι ΔΙΑΙΤΗι] τῇ κρίσει. *Gl. Victor.*

525. (523.) ΜΗΔΕΠΟΤΕ ΠΙΟΙΜ'] δέον εἰπεῖν ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος, τὸν μισθὸν εἴρηκεν, ὑπεμφαίνων τὸ φιλόδικον.

ΑΓΑΘΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ] καὶ ἐν Εἰρήνῃ "νῦν γὰρ ἡμῖν πάρεστιν ἁρπάσαι ἀγαθοῦ δαίμονος." ἔθος δὲ ἦν, ὁπότε μέλλοι ἡ τράπεζα αἴρεσθαι, ἀγαθοῦ δαίμονος ἐπιρροφεῖν, ὡς Θεόπομπός φησιν. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ ὅτι τὸ ποτήριον μεστὸν πάλιν ἀπεπλήρουν, δεδήλωκεν ἐν τῇ δ' τῶν περὶ Σώφρονος.

526. (521.) ΕΚ ΘΗΜΕΤΕΡΟΥ] ἐκ τοῦ ἡμετέρου. τοῦτο δὲ πρὸς τὸν Κλέωνα.

ΕΚ Θ' ΗΜΕΤΕΡΟΥ—ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ] ἐκ τῆς αὐτῆς ἡμῖν παλαίστρας. *Gl. Victor.*

528. ΟΠΩΣ ΦΑΝΗΣΕΙ] λείπει γενναῖος, ἐγκρατής. *Gl. Victor.*

529. (527.) ΕΝΕΓΚΑΤΩ ΜΟΙ] ὁ παῖς τοῦτό φησιν, ὡς ἐν τῇ κίστῃ γραμματείου τινὸς ὄντος, ὅπου τὰ κεφάλαια τῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς λεγομένων ἀνεγέγραπτο. ἵνα, φησί, λαβὼν χάρτην ἀναγράψαιμι τῶν λεγομένων τὰ κεφάλαια.

532. (530.) ΜΗ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΑΝΙΑΝ] τινὲς τοῦτο πρὸς τὰ ἄνω, ὅπως φανήσῃ μὴ κατὰ τόνδε λέγειν, ἀλλὰ δηλονότι πραγματικώτερον αὐτοῦ καὶ βέλτιον.

538. (536.) ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ] εἰς τὸ μνημονεῦσαι ἀπογράψομαι.

541. (539.) ΟΥΔ' ΑΚΑΡΗ] οὐδὲ βραχύ. οὐδὲ τὸ τυχόν.

(540.) τῷ σκώπτειν ὁμοίως ἡμῖν κέχρηται. οὐδὲν δὲ ἀναγκαῖον· δύναται γὰρ ἀντὶ τοῦ γέλωτα παρέχοντος.

544. (542.) ΘΑΛΛΟΦΟΡΟΙ] ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται. θαλλοφόροι ἀντὶ τοῦ ἐργάται, "θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι" οἱ γὰρ γέροντες τὰ τοιαῦτα ἐν ἀγρῷ οἰκονομοῦσιν. εὐχερεῖς δέ εἰσι, περὶ ὧν μηδὲν ἔσχον εἰπεῖν σαφές, ἀποσχεδιάζοντες. θαλλοφόρους γὰρ ἔφη βουλόμενος τοὺς γέροντας δηλῶσαι, ἐπειδὴ ἐν τοῖς Παναθηναίοις οἱ γέροντες θαλλοὺς ἔχοντες ἐπόμπευον. ὡς οὖν εἰς οὐδὲν ὄντων χρησίμων αὐτῶν ἔξω τοῦ θαλλοφορεῖν, οὕτως αὐτοὺς ἐπέσκωψεν. ὁ μέντοι Δικαίαρχος ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ οὐκ οἶδα ἐξ ὅτου ποτὲ καὶ τὰς γραῦς ἐν τοῖς Παναθηναίοις ὑπείληφε θαλλοφορεῖν.[1] Ξενοφῶντος μὲν ἐν τῷ Συμποσίῳ, Φιλοχόρου δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ, ὅς γε καὶ τὸν καταϊδόντα[2] τὸ ἔθος Ἐριχθόνιον συνίστησι. μνημονεύει τοῦ ἔθους Κρατῖνος μὲν ἐν Δηλιάσι, Φερεκράτης δὲ ἐν Ἐπιλήσμοσιν.

ΑΝΤΩΜΟΣΙΩΝ] τῶν δικῶν. ἀντωμοσίαι δὲ ἐκαλοῦντο, ὅταν ὁ ἐγκαλούμενος περὶ κλοπῆς ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὀμωμόκει πρὸ δίκης, καὶ ὁ ἐνάγων δὲ αὐτὸν ἀντομωμόκει αὐτὸν εἶναι τὸν λῃστήν. καὶ οὗτοι λοιπὸν μάρτυρες ἐκαλοῦντο.

545. (543.) ΚΕΛΥΦΗ] καλύμματα δικῶν, ἢ τῶν ἐγκλημάτων. κελύφη δὲ τὰ τῶν ᾠῶν καλύμματα. ὡσεὶ ἔλεγεν ἀποβλήματα δικῶν.

546. (544.) ΑΛΛ' Ω] ὁ χορὸς παραθαρσύνων τὸν Φιλοκλέωνα ταῦτά φησι.

548. (546.) ΑΠΟ ΒΑΛΒΙΔΩΝ] ἀπ' ἀρχῆς εὐθέως. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σταδιοδρομούντων· βαλβὶς γάρ ἐστιν ἡ ἀφε-

[1] ὑπειλῆφθαι θαλλοφορεῖν πολλῶν ἀλλήλοις ὁμολογούντων εἶναι τοῦ μόνους τοὺς πρεσβύτας θαλλοφορεῖν. Ξεν. &c. V.

[2] κατάδοντα V.

τηρία. ἦν δὲ αὕτη γραμμὴ δὲ ἐφ' ἧς εἱστήκεσαν, ἕως ἂν ἀποσημανθῇ ὁ δρόμος αὐτοῖς.

551. (549.) ΤΡΥΦΕΡΩΤΕΡΟΝ] τρυφῆς δεόμενον καλῶς δὲ ἡ προσθήκη τοῦ γέροντος· ἀσθενεῖς γὰρ περὶ τὰς ἡδονὰς οἱ γέροντες.

554. (552.) ΕΜΒΑΛΛΕΙ ΜΟΙ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ] ὃ ποιοῦσι τοῖς δικασταῖς οἱ θωπευτικῶς προσιόντες, ἠρέμα ἐφαπτόμενοι τῆς χειρὸς ἐν τῷ ἀσπάζεσθαι, διὰ τὸ μέλλειν κρίνεσθαι ἐπὶ δημοσίων κλοπῇ προκαταλαμβάνοντες.

555. (553.) ΟΙΚΤΡΟΧΟΟΥΝΤΕΣ] οἰκτρὰ χέοντες. Ὅμηρος "ἥ τε πολὺ τρωχῶσα χέει πολυηχέα φωνήν."

557. Νῦν τὸ ἀγοράζων ὡς ἡμεῖς λέγει.

558. (556.) ΟΣ ΕΜ' ΟΥΔ' ΑΝ ΖΩΝΤ' ΗιΔΕΙ] ὅστις οὐδ' ἂν λόγου με ἠξίωσεν, εἰ μὴ εὐηργετήθη ὑπ' ἐμοῦ.

559. (557.) ΤΟΥΤΙ ΠΕΡΙ] ἐν τῷ γραμματείῳ ὁ Βδελυκλέων ἀπογράφεται ὅτι ἀντιβολοῦνται οἱ δικασταί, ὡς καὶ ἄνω εἴρηκεν, ἵν' ἔχῃ τοῦτο εἰς κατηγορίαν αὐτῶν. ΑΠΟΜΟΡΧΘΕΙΣ δὲ ἀποβαλών.

561. (559.) ΕΝΔΟΝ ΤΟΥΤΩΝ ΩΝ ΦΑΣΚΩ] ἀντὶ τοῦ ἃ ἔξωθεν ἐπαγγέλλομαι ποιεῖν, ἔνδον οὐ ποιῶ. τοιοῦτοι γὰρ οἱ δικασταί· παραχρῆμα μὲν ἐπαγγέλλονται, ὕστερον δὲ ἀρνοῦνται.

565. (563.) ΚΑΚΑ ΠΡΟΣ ΤΟΙΣ ΟΥΣΙΝ] ἐν σχήματι εἴρηκε μεταβὰς ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὸ ἑνικόν. ὁ δὲ νοῦς, ἕως ἂν οὗτοι τὰ κακὰ τὰ ἡμέτερα ἀποφήνωσι τοῖς ἑαυτῶν ἴσα. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ τοσαῦτα λέγουσιν, ἕως ἂν ἀποδείξωσιν ἑαυτοὺς πένητας ὡς ἐγώ.

566. (564.) ΑΙΣΩΠΟΥ ΤΙ ΓΕΛΟΙΟΝ] Αἴσωπος τραγῳδίας ἐγένετο ὑποκριτὴς γελοιώδης. Αἰσχύλου δὲ ἦν ὑποκριτής· προπερισπᾶται δὲ τὸ γελοῖον.

568. (566.) ΑΝΕΛΚΕΙ] εἰς τὸ βῆμα. διὰ δὲ τὸν οἶκτον οἱ δικαζόμενοι τοῦτο ἐποίουν, ἵνα κἀνταῦθα ἐλεηθῶσιν.

570. (568.) ΒΛΗΧΑΤΑΙ] ποιὰν φωνὴν ἀφίησιν ἐλεεινήν. ἐκ δὲ τῆς ἀσήμου φωνῆς δηλοῖ τὴν βραχεῖαν τῶν παίδων ἡλικίαν.

571. ΤΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΑΠΟΛΥΣΑΙ] τῆς δίκης παρεκβάλλων. *Gl. Victor.*

572. (570.) ΕΙ ΜΕΝ ΧΑΙΡΕΙΣ ΑΡΝΟΣ ΦΩΝΗι] παίζει ταῦτα, ἐπεὶ ἐκεῖνοι οὕτως λέγουσιν· εἰ μὲν ἄρσενά τις ἔχει, εἰς τοὺς ἄρσενας ἀπίτω, εἰ δὲ θήλεα, τὰς θηλείας κατοικτειράτω. λείπει δὲ τὸ ἐλέησον.

573. (571.) ΧΟΙΡΙΔΙΟΙΣ] ἴσως ὅτι χοῖρος προσαγορεύεται τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

574. (572.) ΤΟΝ ΚΟΛΛΟΠ' ΑΝΕΙΜΕΝ] ἀντὶ τοῦ τὴν τάσιν τῆς ὀργῆς, ἢ τὸ στερεώτατον τῆς ὁρμῆς, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν τένοντα κόλλοπος. ἔστι δὲ δέρμα στερεώτατον. ἢ καὶ παρὰ τὸν τένοντα τῆς χορδῆς[1] κάλλοπα τὸν κόλλοπα. ἢ κόλλοπες λέγονται οἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, εἰς οὓς ἀποδεσμοῦνται αἱ νευραί, καὶ τείνονται στρεφομένων· ὀργῆς οὖν κόλλοπα ἀντὶ τοῦ τὴν τάσιν τῆς ὀργῆς.

575. (573.) ΚΑΤΑΧΗΝΗ] κατάγελως, καταφρόνησις.

577. (575.) ΚΑΙ ΤΑΓΑΘΑ ΜΟΙ ΜΕΜΝΗΣΟ] καὶ μέμνησο, φησίν, εἰπεῖν, ἃ ἔχεις φάσκων ἄρχειν τῆς Ἑλλάδος. ἐπειδὴ ἔλεγεν ὁ Φιλοκλέων ὅτι ἄρχουσιν οἱ δικασταὶ τῆς Ἑλλάδος.

578. (576.) ΠΑΙΔΩΝ ΤΟΙΝΥΝ ΔΟΚΙΜΑΖΟΜΕΝΩΝ] πρὸς τὸ ἔθος. Ἀριστοτέλης δέ φησιν ὅτι ψήφῳ οἱ ἐγγραφόμενοι δοκιμάζονται οἱ νεώτεροι μὴ ἐτῶν ιη' εἶεν. ἴσως δ' ἂν περὶ τῶν κρινομένων παίδων εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας λέγει, οὐχ ὡς ἐν δικαστηρίῳ κρινομένων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων. ΑΛΛΩΣ. τῶν γὰρ παίδων τὴν ἡλικίαν δοκιμάζοντες τὰ αἰδοῖα ἐσκόπουν διὰ τὸ δεῖσθαι αὐτῶν εἰς τὸ χρησιμεύειν ἐν ταῖς λειτουργίαις.

579. (577.) ΚΑΝ ΟΙΑΓΡΟΣ] ὅτι τραγικὸς ὑποκριτὴς ὁ Οἴαγρος, εἴρηται πρότερον. ὡς θαυμάζων δὲ αὐτόν φησιν ὅτι κἂν ἐκεῖνος ὁ μέγας καταδικασθῇ. ἐκ τῆς Νιόβης δέ· καὶ γὰρ ὑπεκρίθη τὴν Νιόβην ἢ Σοφοκλέους ἢ Αἰσχύλου. ΕΠΙΧΕΙΡΑ δὲ μισθούς, τὰ ἀπὸ τῶν χειρῶν κέρδη.

582. (580.) ΕΝ ΦΟΡΒΕΙΑι] φορβειαί εἰσι τὰ δέρματα τὰ περὶ τὸ στόμα τῶν ἀθλητῶν προσδεσμευόμενα, ὅπως ἂν σύμμετρον τὸ πνεῦμα πεμπόμενον ἡδεῖαν τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ ποιήσῃ. ὃ δὲ λέγει, τοῦτό ἐστιν· ἐπὰν νικήσῃ αὐλητής, ἀντίδοσιν τούτου προπέμπει ἡμᾶς μετὰ τοῦ αὐλοῦ. ἔθος δὲ ἦν ἐν ταῖς ἐξόδοις τῶν τῆς τραγῳδίας χορικῶν προσώπων προηγεῖσθαι αὐλητήν, ὥστε αὐλοῦντα προπέμπειν, ὅπερ ἔλαβεν εἰς ἰδιότητα τῶν δικαστῶν ὁ Φιλοκλέων.

583. (581.) ΕΠΙΚΛΗΡΟΝ] ἐπίκληρος λέγεται ἡ νῦν κληρονόμος καλουμένη. ὅταν δὲ παῖς ὀρφανὴ, πατρὸς καὶ μητρὸς ἀδελφῶν τε οὖσα ἔρημος, καὶ ταύτῃ τύχῃ ὑποκειμένη οὐσία, ταύτην καλοῦσιν ἐπίκληρον. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἤδη γεγαμημένην, ὅταν ᾖ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ὅλῃ καταλελειμμένη. καλοῦσι γὰρ καὶ τὴν οὐσίαν κλῆρον. καλεῖται δὲ ἐπίκληρος καὶ ἡ μηδέπω γεγαμημένη ἀλλὰ παρὰ τῷ πατρὶ οὖσα, καθότι καθήκει αὐτῇ πᾶσα ἡ οὐσία. καλοῦνται δὲ ἐπίκληροι κἂν δύο ὦσι κἂν

[1] τῆς χορδῆς om V.

πλείους. τινὲς δὲ τὴν ἐπίκληρον καλοῦσιν ἐπιπαματίδα καὶ πατροῦχον. νόμος δὲ ἦν Ἀθήνησιν, γνησίας μὲν οὔσης θυγατρὸς, νόθου δὲ υἱοῦ, μὴ κληρονομεῖν τὸν νόθον τὰ πατρῷα.

584. ΤΗι ΔΙΑΘΗΚΗι] διαθήκη συνομωσία. ἑνικῶς, οὐ πληθυντικῶς τὰς διαθήκας ἔλεγον. δηλοῖ δὲ καὶ διάστασιν, διαίρεσιν, διάκρισιν, διάθεσιν. *Gl. Victor.*

585. (583.) ΤΗι ΚΟΓΧΗι] τοῖς σημείοις. ὡς κόγχας ἐπιτιθέντων ταῖς σφραγῖσιν ἀσφαλείας ἕνεκα. κόγχῃ δὲ τῷ κογχυλίῳ τῷ ἐπικειμένῳ ταῖς σφραγῖσι, διὰ τὸ μὴ ἀφανίζεσθαι τοὺς τύπους αὐτῆς.

586. (584.) ΕΔΟΜΕΝ ΤΑΥΤΗΝ] ἐκδίδομεν αὐτήν, φησί, τῷ δωροδοκοῦντι ἡμᾶς.

587. ΑΝΥΠΕΥΘΥΝΟΙ] ἔνοχοι, ὑποκείμενοι. *Gl. Victor.*

588. (586.) ΜΑΚΑΡΙΖΩ] λείπει ἡ κατά. κατὰ τοῦτό σε, φησί, μακαρίζω, τὸ ἀνεγκλήτως πράττειν.

589. (587.) ΑΝΑΚΟΓΧΥΛΙΑΖΩΝ] πρὸς τὴν κογχύλην πέπαιχεν. λέγουσι δὲ βραχέως τὴν δ' συλλαβὴν τοῦ ἀνακογχυλιάσαι. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ κωλύων.

590. (588.) Η ΒΟΥΛΗ ΧΩ ΔΗΜΟΣ] ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος, ὅταν ἀπορήσῃ πράγματος, τοῖς δικασταῖς ἐπιτρέπεις.

592. (590.) ΕΥΑΘΛΟΣ] ῥήτωρ συκοφάντης, οὗ μνημονεύει καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι καὶ ἐν Ὁλκάσιν "οὗτός ἐστιν ὑμῖν πονηρὸς τοξότης συνήγορος, ὥσπερ Εὔαθλος." μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ καὶ Κρατῖνος ἐν Θράτταις. κολακώνυμον δὲ εἶπε τὸν Κλεώνυμον· εἴρηται δὲ ὅτι κόλαξ καὶ ῥίψασπις. τὸ δὲ οὐχὶ προδώσειν ἡμᾶς, ἐπεὶ λέγουσι τὰ τοιαῦτα οἱ ῥήτορες, ὡς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγωνίζομαι καὶ οὐχὶ προδώσω τὴν πόλιν.

594. (592.) ΚΑΝ ΤΩι ΔΗΜΩι ΓΝΩΜΗΝ] ὅτι δημηγορῶν ἐν τῷ δήμῳ φησὶν, οὐκ ἴσχει τῆς νίκης τὴν ψῆφον ἄνευ τῆς κρίσεως τῶν δικαστῶν, εἰ μὴ πρότερον πρὸς μίαν δίκην δικάσαντες οἱ δικασταὶ παρεῖεν καὶ ἐπιτρέψειαν.

ΚΑΝ ΜΗ ΕΙΠΗι ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ] οἷον μηκέτι ἔχειν τὴν ἐξουσίαν ἄδικον ποιῆσαι, ἀλλ' ἅπαξ κριθῆναι ὑπὲρ τούτων, καὶ μὴ γενέσθαι ὑπερβόλιμόν τινι ποιήσασθαι ἐπὶ τῶν γνωμῶν καὶ τῶν ψηφισμάτων, ἀλλὰ τὸ ἅπαξ κριθὲν κύριον εἶναι.

596. (594.) ΑΥΤΟΣ] κατ' ἐξοχὴν τὸ αὐτός. κεκραξιδάμας δὲ ὁ τῇ βοῇ δαμάζων.

599. (597.) ΕΥΦΗΜΙΟΥ] ὅτι Εὐφήμιος τῶν ἄγαν διαβαλλομένων ἐπὶ κολακείᾳ ἐστὶν, ᾧ παρείκασε τὸν Θέωρον διὰ κολακείαν τὰ ὑποδήματα τῶν δικαστῶν ἀποψῶντα καὶ ἀλείφοντα. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων· κυρίως γὰρ περικωνῆσαί ἐστι τὸ πισσῶσαι τὰ κεράμια.

600. ΠΕΡΙΚΩΝΕΙ] κύκλῳ περιψᾷ. *Gl. Victor.*

603. ΕΜΠΛΗΣΟ] κορέσθητι. *Gl. Victor.*

604. (602.) ΠΡΩΚΤΟΣ ΛΟΥΤΡΟΥ] παροιμιακὸν τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ τῷ ἑαυτῶν νικώντων. ἢ ἐπὶ τῶν ἀεὶ μολυνομένων καὶ βιαζομένων καθαίρεσθαι· ὁ γὰρ πρωκτὸς πλυνόμενος περιγίνεται τῆς καθάρσεως, καὶ ἔτι μολύνεται καὶ μᾶλλον ἐν τῇ ῥύσει τῆς γαστρός. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν τὴν γαστέρα φερομένην ἐχόντων, καὶ ἐν τῷ ἀπολούεσθαι νικωμένων τῇ φορᾷ. ΑΛΛΩΣ. Εὐφρόνιος μὲν, ὡς τῆς εἰκόνος αὐτοῦ ματαίας οὔσης, ὅτι ματαίων ἐπιθυμεῖς· καὶ γὰρ τὸ μέρος ἐκεῖνο πλυνόμενον ἔτι μολύνεται. Καλλίστρατος δέ φησι· παροιμία, πρωκτὸς λουτροῦ περιγίνῃ, ἐπὶ τῶν βιαζομένων εἰς κακὸν ἑαυτούς, ὡς εἴ τις βιάζοιτο μὴ ἀποπλύνεσθαι.

606. (604.) ΟΤΑΝ ΟΙΚΑΔ' ΙΩ] ὅτι παλαιὰ ἡ διὰ τῶν γυναικῶν τημελία, καὶ οὕτως ἐτημέλουν τοὺς πατέρας καὶ γέροντας ὥστε μετὰ τὸ νίψαι ἀλείφειν τοὺς πόδας. Εὐφρόνιος δὲ καὶ τοὺς παρ' Ὁμήρῳ λιπαροὺς πόδας οὕτως ἀποδιδόναι τινάς φησι.

ΕΙΣΗΚΟΝΘ'] προσιόντα. *Gl. Victor.*

609. (607.) ΕΚΚΑΛΑΜΑΤΑΙ] ἀποσπᾷ, ἀπὸ τῶν διὰ καλάμου τοὺς ἰχθύας ἀγρευόντων.

ΠΑΠΠΑΖΟΥΣ'] παππίαν καλοῦσα. *Gl. Victor.*

610. (608.) φυστὴ μᾶζα ἡ ἐξ ἀλφίτων καὶ οἴνου. ὀξυτόνως δὲ, ὥς φησιν Ἡρωδιανός.

612. ΕΝΤΡΑΓΕ] ἐντρύφησον. *Gl. Victor.*

613. ΠΑΡΑΘΗΣΕΙ—ΚΑΤΑΡΑΣΑΜΕΝΟΣ] τὸ ἐπαχθὲς τῶν οἰκετῶν σημαίνει. ΤΟΝΘΟΡΥΣΑΣ] γογγύσας. ἔστι δὲ ποιὰ φωνή. *Gl. Victor.*

615. (613.) ΤΑΔΕ ΚΕΚΤΗΜΑΙ] τὰ ἐκ δικαστηρίου χρήματα. ΣΚΕΥΗΝ δὲ πανοπλίαν. ΒΕΛΕΩΝ δὲ ΑΛΕΩΡΗΝ σκέπην.

616. (614.) ΤΟΝ ΟΝΟΝ] εἶδος ἀγγείου. ἴσως δὲ διάπλασμα ἔχον ὄνου μορφήν.

617. (615.) ΟΥΤΟΣ ΔΕ] ὁ ὄνος· ἔπαιξε δὲ ὡς πρὸς τὸ ζῶον. βρωμᾶσθαι δέ ἐστι τὸ πεινῶντα τὸν ὄνον ὀγκᾶσθαι. δῖνος δέ ἐστιν ἀγγεῖόν τι κεράμειον οἴνου, οἷον πρόχυμα, βάσιν οὐκ ἔχον, ἀλλὰ στρογγύλον κάτω.[1] ΣΤΡΑΤΙΟΝ δὲ τὸ εἰς πολλοὺς τῶν στρατευομένων διῆκον.

[1] ἀλλὰ κάτωθεν ὑπότροχον V.

ἐχρῶντο γὰρ καὶ κύλιξιν ἐν τοῖς στρατεύμασιν.

ΚΛΙΝΑΣ] *ἀνακλιθείς.* *Gl. Victor.*

621. (619.) ΑΠΕΡ Ο ΖΕΥΣ] *ἃ τῷ Διὶ εἰώθασι λέγειν.*

625. (623.) ΑΣΤΡΑΨΩ] *φόβον κατ' ἀρχὴν δείξω.*

626. (624.) ΠΟΠΠΥΖΟΥΣΙΝ] *ἔθος γὰρ ταῖς ἀστραπαῖς ποππύζειν. παρὰ δὲ τὰ εἰωθότα λέγεσθαι παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ ὑπερβάλλοντος φόβου λέγει, ὅτε βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ γίνονται, παίζων.*

634. (632.) ΑΛΛ' ΕΡΗΜΑΣ] *παροιμία "οὐκ ἐρήμας τρυγήσεις," ἐπὶ τῶν ἀδεῶς τι πραττόντων, ὡς μηδενὸς αὐτοῖς ἀντιπράττοντος, ἐρήμας τρυγήσειν. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν τὰς ἀμπέλους τηρούντων ἀφροντίστως.*

ἐρήμη μονομερὴς δίκη, ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν κρίσιν διαιτηθῇ. *Gl. Victor.*

635. (633.) ΚΑΛΩΣ ΓΑΡ ΗιΔΕΙΝ] *ἐν εἰρωνείᾳ· τοὐναντίον γὰρ παραδηλοῖ, πειθόμενος οὕτως πιθανώτατα ἔμελλον ἐρεῖν.*

ΤΑΥΤΗι] *τῷ αὐτῷ τρόπῳ ἐν τῷ δημηγορεῖν. ἤτοι ταύτῃ τῇ γνώμῃ, ὅτι τοῦ δικάζειν βέλτιόν ἐστι τὸ ἔνδον καθέζεσθαι. ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πυκτῶν τῶν κατὰ τὴν ἑτέραν χεῖρα τὴν δύναμιν ἐχόντων.*

636. (634.) ΩΣ ΔΕ ΠΑΝΤ' ΕΠΕΛΗΛΥΘΕΝ] *θαυμάζει ὁ χορὸς Φιλοκλέωνος τὴν κατάστασιν.*

639. (637.) ΔΙΚΑΖΕΙΝ] *δέον εἰπεῖν οἰκεῖν, δικάζειν εἶπεν ὡς φιλόδικος.*

642. (640.) ΣΚΟΡΔΙΝΑΤΑΙ] *σκορδινᾶσθαι ἐστὶν ὃ ποιοῦσιν οἱ ἐξ ὕπνου ἀνιστάμενοι καὶ μετὰ χάσμης τὰ μέλη ἐκτείνοντες. φησὶν οὖν ὅτι χασμᾶται καὶ διατείνεται ὑπὸ τῆς ἀθυμίας.*

643. (641.) ΣΚΥΤΗ ΒΛΕΠΕΙΝ] *ὅ ἐστι πληγάς σοι ἐμβαλῶ. παροιμία δὲ ἐλέγετο ἐπὶ τῶν δειλιώντων.* ΑΛΛΩΣ. *μέμνηται τῆς παροιμίας Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει. φησὶ γὰρ "ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον, σκύτη βλέπει." εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ὑποψιαστικῶς διακειμένων πρὸς τὰ μέλλοντα κακά. πεπᾶναι δὲ μαλάξαι, ὑποχαλάσαι.*

647. (645.) ΜΗ ΠΡΟΣ ΕΜΟΥ ΛΕΓΟΝΤΙ] *ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ, μὴ ἀρέσκοντά μοι λέγοντι. πάντως γὰρ κατὰ τοῦ δικάζειν ἔμελλε λέγειν.*

648. (646.) ΜΥΛΗΝ ΑΓΑΘΗΝ] *νεοκατασκεύαστον μύλην. καὶ Ὅμηρος δὲ θηλυκῶς λέγει "ἢ ῥα μύλην στήσασα."*

649. (647.) ΚΑΤΕΡΕΙΞΑΙ] *καταθραῦσαι. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐρεικτὸν[1] ἀξιοῦσι τινὲς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρεικομένων ὀσπρίων. ὅθεν καὶ τὸ "ἐρεικόμενος περὶ δουρί." εἴρηται δ' ἐν τοῖς Βατράχοις.*

650. (648.) ΔΕΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ] *ἀντὶ τοῦ μείζονος ἢ κατὰ κωμῳδίαν ἐστὶ τὸ ἰᾶσθαι νόσον πεπαλαιωμένην ἐν τῇ πόλει. λέγει δὲ τὸ φιλόδικον.* ΕΝΤΕΤΟΚΥΙΑΝ *δὲ ἐγγεννηθεῖσαν ἢ ἐμφωλεύουσαν.*

652. (650.) ΠΑΤΕΡΙΖΕ] *πατέρα κάλει. ἔμελλε δὲ εἰπεῖν "σοὶ πάντα δυνατά ἐστιν ὦ Ζεῦ," καὶ διέκοψεν ὁ Φιλοκλέων.*

654. (652.) ΚΑΝ ΧΡΗ] *κἂν ὡς ἀνδροφόνος λογισθῶ καὶ τῶν θυσιῶν μὴ μεταλάβω. κατὰ τὸ ἔθος δὲ, ὅτι οἱ ἀνδροφόνοι οὐ μεταλαμβάνουσι θυσιῶν.*

655. (653.) ΧΑΛΑΣΑΣ] *παυσάμενος τῆς ὀργῆς· ἔθος γὰρ τοῖς ὀργιζομένοις αἴρειν τὰς ὀφρῦς.*

656. (654.) ΜΗ ΨΗΦΟΙΣ] *πολλαχοῦ δῆλον ὅτι ψήφοις ἐλογίζοντο οἱ παλαιοὶ, ἀφ' οὗ τὸ ψηφίζειν. νῦν δὲ καὶ ταῖς δικαστικαῖς ψήφοις, πρὸς ὃ παίζει. τὸ δὲ* ΑΠΛΩΣ *ἀφελῶς. ὡς φιλόδικος δὲ εἶπε ψήφοις.*

658. (656.) ΚΑΞΩ ΤΟΥΤΟΥ] *καὶ τὴν ἔξω διδομένην τοῖς δικασταῖς δραχμήν. ἑκατοστὰς δὲ τὰς ὑπὲρ τοῦ τέλους χορηγουμένας ἀπὸ τῶν πόλεων.*

659. (657.) ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ] *ἃς κατέβαλλον δεκάτας τῶν χρεῶν οἱ δανεισταὶ ὑπὲρ παραστάσεως τῶν χρεωφειλῶν, ὅπως ἂν ἀπαιτηθῶσιν ἅπερ ἦσαν τέλη. καὶ τὰ ὑπὲρ τῶν μετάλλων τοῦ ἀργυρίου εἰσοδιαζόμενά φησι. καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν λιμένων τέλη ὑπομιμνήσκει.*

ΔΗΜΙΟΠΡΑΤΑ] *ἐδήμευον γάρ τινας καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν κοινὰς ἐποίουν.*

660. (658.) ΤΑΛΑΝΤ' ΕΓΓΥΣ] *τὸ ἐγγὺς ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. τοῖς ἑξακισχιλίοις γάρ φησιν ἑκατὸν πεντήκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ.*

663. (661.) ΕΚΑΤΟΝ ΔΗ ΠΟΥ ΚΑΙ Ν'] *εἰς ι' μῆνας λογίζεται τὸν ἐνιαυτὸν, ὡς τῶν β' εἰς ἑορτὰς προχωρούντων. ἑκάστῳ γὰρ τριώβολον τοῦ μηνὸς, ιε' τοῦ μηνὸς τάλαντα ἐποίει, ὡς ἐκ τῶν ἑξῆς δῆλον γίνεται.*

666. (664.) ΕΣ ΤΟΥΤΟΥΣ] *εὖ τὸ μὴ ὡς ἔτυχεν εἰπεῖν τὸ πλῆθος, ἀλλ' ἀταξίαν προσονειδίσαι.* ΠΕΡΙΠΕΦΘΕΙΣ *δὲ ἀπατηθείς.*

672. (670.) ΤΟΥΣ ΑΡΓΕΛΟΦΟΥΣ] *τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα· ἀργέλοφοι γὰρ τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι, καὶ οὗτοι ἄχρηστοι.*

674. (672.) ΕΚ ΚΗΘΑΡΙΟΥ] *σύρφακα. τὸ ἱκανὸν πλῆθος τῶν δικαστῶν τὸν ὀχλώδη καὶ συρφετώδη, ἐξ εὐτελῶν τρεφόμενον. κηθάριον γὰρ πλέγμα ἐστὶ*

[1] *τὸ ἐρεγμὸν* V.

κανισκῶδες, ἐπιτιθέμενον τῇ κληρώτιδι τῶν ψήφων. λαγαριζόμενον δὲ τὰ λάγαρα ἐσθίοντα, ὅ ἐστιν εὔθραυστα καὶ εὐτελῆ τινά. ἢ κηθάρια τὰ ὀξύβαφα, ἐξ ὧν τοὺς κύβους ἠφίεσαν. πλεκτὰ δὲ ἦν ταῦτα. ΑΛΛΩΣ. ΕΚ ΚΗΘΑΡΙΟΥ] τὰ ἐκπέταλα τρύβλια, ἃ Εὐφρόνιος κήθια. μικρὸν οὖν ῥοφοῦντα ἐκ τρυβλίου καὶ τρωγαλίζοντα, οἷον κυάμους καὶ ὅσα τοιαῦτα. οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλ' ἀγγεῖον πλεκτὸν, εἰς ὃ τὰς ψήφους καθιᾶσι, τὸ κήθιον, οἷον ὡς ἀπὸ τοῦ ψηφηφορεῖν μόνον. καὶ Χαῖρις δὲ τὸ κήθιον. τρυβλίου τι εἶδος. καὶ τὸ λαγαρίζειν [1] τὸ ἀποτρώγοντα θηλάζειν. μήποτε μέντοι καὶ πρὸς τὴν τῶν κύβων παιδιὰν ὁμοίως ἐχρῶντό τινι βάλλοντες ἐξ αὐτοῦ· καὶ γὰρ Ἕρμιππος ἐν Θεοῖς "καὶ πρὸς κύβους ἕστηκ' ἔχων κήθιον." τὸ δὲ λαγαρύζεσθαι ἕτερόν τι ἔοικεν ἐμφαίνειν. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις ἀντὶ τοῦ σιδαλεύειν ἄρα ποθ' ὑμεῖς καὶ τῆς ὀροφῆς τὸν χοῦν κατὰ τῆς κεφαλῆς κατακοιμήσονται λαγυριζόμενοι. ἴσως ἂν οὖν λέγει ἤτοι ἐκ τῶν ἀγγείων τῆς ψήφου, ἀποξύοντα τὸν μισθὸν ὡς ἐξ ἄγγους τινὸς πλεκτοῦ, οἷον ὁ κάρταλος. τρωγαλιζόμενον, ὡς ἂν πένητας. λαγαριζόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποξύοντα, ὡς ἀπὸ τῶν δικαστικῶν ἀγγείων. ταῦτα δὲ ὡς περὶ πενήτων.

675. (673.) ΚΟΝΝΟΥ ΨΗΦΟΝ] κιθαρῳδὸς ἦν νέος. ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀξίων. Καλλίστρατος δὲ παροιμίαν φησὶ "Κόννου θρῖον," παρ' ἣν παίζει. Εὐφρόνιος δὲ, ὅτι ἐλέχθη διὰ τὸ ἡδύν τινα τὸν Κόννον εἶναι. οἱ δὲ Κόννον λέγουσι τὸν κιθαριστήν. μήποτε δὲ οὐδὲ ὅλως ἔστι Κόννος, ἀλλὰ Κόννας, ὃν προενεκτέον ὡς [2] Μίδας. Κόννου ψῆφος, οἷον τὸ μηδέν. ΑΛΛΩΣ. Κόννος, εὐτελής· Κόννος γὰρ τὰ πατρῷα κατέφαγε καὶ πένης ἦν. ψῆφον δὲ εἶπε διὰ τὸ περὶ δικαστοῦ λέγειν.

676. (674.) ΥΡΧΑΣ] κεράμινα ἀγγεῖα, ὑποδεκτικὰ ταρίχων, δύο ὦτα ἔχοντα.

ΔΑΠΙΔΑΣ] τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπιδας λέγουσι. καὶ δάπισι τοῖς τάπησιν. ἐν δέ τισι τῶν ἀντιγράφων δάπισιν εὕρηται ἐν τῷ Πλούτῳ "οὐδ' ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν" ἀντὶ τοῦ τάπησιν.

677. ΟΡΜΟΥΣ] περιτραχήλιον κόσμον. *Gl. Victor.*

678. (676.) ΠΙΤΥΛΕΥΣΑΣ] πίτυλος καλεῖται ἡ καταβολὴ τῆς κώπης. καὶ κτυπητὴς, φαντασιοσκόπος. καὶ πιτυλίζω ῥῆμα. ὡς τὸ "οἷόν ἐστιν ἰχθύων γένεσιν ἰδεῖν ἐν κολύμβοις πιτυλίζουσαν." ΤΟΙΣ ΕΨΗΤΟΙΣΙ δὲ τοῖς ἰχθυδίοις.

680. (678.) ΑΓΛΙΘΑΣ] αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων. ἐξηγεῖται δὲ τὰς ἀγλῖθας. προεῖπε γὰρ "οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἑψητοῖσι δίδωσιν." εὐήθες δὲ καὶ τὸ μετέπεμψα ἀντὶ τοῦ μετεπεμψάμην. Εὐχαρίδης δὲ ὄνομα σκοροδοπώλου.

681. (679.) ΑΠΟΚΝΑΙΕΙΣ] λυπεῖς, ὀδυνᾷς, ἀπολλύεις, ἀποκόπτεις, παρεκτείνεις. "τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν." Μένανδρος Μισουμένῳ.

684. (682.) ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΟΒΟΛΟΥΣ] τὸν φόρον λέγει, ἀφ' ὧν ἐδίδοτο τὸ τριώβολον. τοῦτο δὲ ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο, τῶν δημαγωγῶν τὰ πλήθη κολακευόντων, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Πολιτείαις. ΚΑΤΑΠΥΓΟΝ δὲ πεπορνευμένον.

687. (685.) ΧΑΙΡΕΟΥ ΥΙΟΣ] οἷον οὐδὲ γνήσιος πολίτης· τὸν γὰρ Χαιρέαν Εὔπολις ἐν Βάπταις ὡς ξένον κωμῳδεῖ.

688. (686.) ΤΡΥΦΕΡΑΝΘΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ μαλακῶς σταθείς.* τρυφερωθείς. *Gl. Victor.*

690. (688.) ΤΟ ΤΡΙΩΒΟΛΟΝ ΟΥ ΚΟΜΙΕΙΤΑΙ] ὡς ἔθους ὄντος πρὸς σημεῖόν τι ἐκκείμενον ἀθροίζεσθαι τοὺς δικαστάς. ἐν ἤθει δὲ ταῦτα.

691. (689.) ΤΟ ΣΥΝΗΓΟΡΙΚΟΝ] ὑπὲρ τοῦ συνηγορῆσαι. ἐλάμβανον γὰρ οἱ ῥήτορες δραχμὴν, ὅτε συνηγόρουν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινός. ἐκ τούτου δὲ [3] φαίνεται ὅτι μισθοφόρος ἦν ἡ ἀρχή. κληρωτοὺς δὲ γενομένους δέκα συνηγόρους Ἀριστοτέλης φησίν.

694. (692.) ΚΑιΘ' ΩΣ ΠΡΙΟΝΑ] ὡς οἱ πρίζοντες διαφιλονεικοῦσι, τίς πρὸς ἑαυτὸν ἑλκύσει.

695. (693.) ΣΥ ΔΕ ΧΑΣΚΑΖΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ ἐπιτηρεῖς πότε ἔλθῃ ὁ κωλακρέτης καὶ ἐνέγκῃ σοὶ τὸ τριώβολον. κωλακρέτης δὲ καλεῖται ὁ κατέχων τὰ χρήματα τῆς πόλεως, ὁ ταμίας τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων. νόμος δὲ ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τοὺς ἱερέας λαμβάνειν, ἅ εἰσιν οἷον δέρματα καὶ κωλαῖ. ἐπιτηρεῖς, φησὶ, τὸν ταμίαν, πότε τὸν μισθὸν λήψῃ.

696. (694.) ΤΟΝ ΘΙΝΑ ΤΑΡΑΤΤΕΙΣ] ἐκ βυθοῦ με κινεῖς. ἀντὶ τοῦ τὴν καρδίαν. Εὐφρόνιος δὲ καὶ σεσημειῶσθαί φησιν ὅτι τὸν θῖνα ἀρσενικῶς ὡς Ὅμηρος εἴρηκεν. παρόσον καὶ ὁ θὶς ἐν βάθει τοῦ πελάγους κεῖται καὶ τὸ θυμικὸν ἐν τῇ καρδίᾳ.

697. (695.) ΚΟΥΚ ΟΙΔ' Ο ΤΙ ΧΡΗΜΑ] εἰς τί με διαθήσεις. τοῦτο δέ φησιν ὡς ἤδη ἡττώμενος καὶ δεδοικὼς, ὅτι ἐπὶ ξίφους τὰ τῆς δημηγορίας ἦν αὐτῷ.

699. (697.) ΔΗΜΙΖΟΝΤΩΝ] τῶν τὸν

[1] λαρυγίζειν V. [2] ὃν οὐδὲ προσενεκτέον ἀλλεπιβαρυ ὡς V.
[3] ἐκ τοῦ ποιήματος V.

δῆμον ἀπατώντων. ΈΓΚΕΚΥΚΛΗΣΑΙ δὲ μεταβέβλησαι.

701. (699.) ΠΛΗΝ ΤΟΥΘ' Ο ΦΕΡΕΙΣ] τοῦτο ὃ φορεῖς ἱμάτιον. τὸ δὲ ΑΚΑΡΗ ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ βραχὺ καὶ οἰκτρόν.

ΚΑΙ ΤΟΥΤ' ΕΡΙΩι ΣΟΙ] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ὦτα ἀλγούντων καὶ δι' ἐρίου ἐπισταζομένων ἔλαιον καταβραχύ. ἐκ γὰρ τοῦ τριωβόλου τρεφόμενοι, καὶ εἰς κατασκευὴν ἱματίου θησαυρίζοντες ὀλίγον, διὰ πολλοῦ χρόνου μόλις συνάγουσι τὴν πλήρη τιμὴν τοῦ ἱματίου.

702. (700.) ΩΣΠΕΡ ΑΛΕΥΡΟΝ] ἡ εἰκὼν ἀπὸ τῶν σφόδρα ἀσθενούντων. οἱ γὰρ κατὰ μικρὸν βουλόμενοι βάλλειν ἐρίῳ ἐνστάζουσι.

704. (702.) ΤΙΘΑΣΕΥΤΗΝ] ἓν σ διὰ τὸ μέτρον. τὸν θεραπεύοντά σε καὶ ἐκτρέφοντα καὶ κολακεύοντα.

ΕΠΙΣΙΖΗι] Λυκόφρων καὶ οἱ περὶ Ἐρατοσθένη τὸ ἐπαφιέναι τὰς κύνας ἐπισίζειν. ἀπὸ τῆς ἐπιφθέγξεως οὖν ἐπισίζειν, καὶ τὸ ἐπιῤῥύξαι ἐφορμῆσαι ὁμοίως τῇ φωνῇ.

707. (705.) ΠΟΛΕΙΣ ΧΙΛΙΑΙ] ἀντὶ τοῦ πολλαί. τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο. ἢ καὶ ἀπὸ ἱστορίας τὸ τοιοῦτον ἔλαβεν.

709. (707.) ΔΥΟ ΜΥΡΙΑΔΕΣ] ἐκ πολλοῦ φαίνεται περὶ τοσοῦτον ἀριθμὸν τὸ Ἀθηναίων πλῆθος προΐστασθαι. καὶ Δημοσθένης γάρ φησιν "εἰσὶ δ' ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι."

ΕΝ ΠΑΣΙ ΛΑΓΩιΟΙΣ] ἐν κρέασι λαγῶν, ἐν ἀγαθοῖς πᾶσι. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἐν πᾶσι λαγῴοις. ἀντὶ τοῦ ἐν τρυφῇ.

710. (708.) ΚΑΙ ΠΥΩι ΚΑΙ ΠΥΡΙΑΤΗι] πυριάτης τὸ πυρίεφθον ὑπό τινων προσαγορευόμενον, ὃ κατασκευάζουσιν ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος μετὰ τὸν τόκον. "πύον δαινύμενοι καὶ ἐμπιπλάμενοι πυριάτην." ὅθεν τισὶν ἔδοξε πύον μὲν εἶναι τὸ πρῶτον γάλα οὑτωσὶ λαμβανόμενον, πυριάτην δὲ τὸ ἑφθὸν γάλα. ὁ δὲ Παλαμήδης τὸ αὐτὸ λέγων εἶναι γράφει. ἔθος δὲ τοῖς ποιηταῖς παραλλήλαις λέξεσιν ἰσοδυναμούσαις χρῆσθαι.* ΠΥΩι] πύον τὸ πρῶτον γάλα, ὃ πήγνυται ἑψόμενον. *Gl. Victor.*

711. (709.) ΤΟΥ 'Ν ΜΑΡΑΘΩΝΙ] ἐκεῖ γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ἐνίκησαν τοὺς Μήδους.

712. (710.) ΕΛΑΙΟΛΟΓΟΙ] εὐτελεῖς γὰρ οἱ τὰς ἐλαίας μισθοῦ συνάγοντες.

713. ΝΑΡΚΗ] νάρκη, μυρμηκίασις, ὀκνηρία. *Gl. Victor.*

714. (712.) ΚΑΙ ΤΟ ΞΙΦΟΣ ΟΥ ΔΥΝΑΜΑΙ] ὥσπερ ὁ Μενέλαος· τοῦτον γάρ φασιν ὁρμήσαντα ἐπὶ τὴν Ἑλένην ἀποβαλεῖν τὸ ξίφος. ἡ δὲ ἱστορία παρ' Ἰβύκῳ καὶ Εὐριπίδῃ. παίζει δὲ, ἐπειδὴ ξίφος ᾔτησε, καὶ ὁρᾷ ἑαυτὸν κατακρατηθέντα.

715. (713.) ΑΥΤΟΙ ΤΗΝ ΕΥΒΟΙΑΝ] οἱ ῥήτορες τῷ λόγῳ γὰρ καὶ τὴν Εὔβοιαν διδόασιν. ΑΛΛΩΣ. τὴν Εὔβοιαν φασὶν αὐτοὶ κατανενεμηκέναι ὑμῖν, καὶ κλῆρον ἑκάστῳ μεδίμνων ν' ἐν τοιούτῳ σχήματι εἴρηκεν.

718. (716.) ΞΕΝΙΑΣ ΦΕΥΓΩΝ] τοιοῦτόν ἐστι, παρόσον ἐν ταῖς διανομαῖς τῶν πυρῶν ἐξητάζοντο πικρῶς οἵ τε πολῖται καὶ μὴ, ὥστε δοκεῖν ξενίας φεύγειν εἰς κρίσιν καθισταμένους. φησὶν οὖν ὁ Φιλόχορος αὖθίς ποτε τετρακισχιλίους ἑπτακοσίους ξ' ὀφθῆναι παρεγγράφους, καθάπερ ἐν τῇ προκειμένῃ λέξει δεδήλωται περὶ τὴν Εὔβοιαν. δύναται καὶ αὐτὰ συνᾴδειν ταῖς διδασκαλίαις· πέρυσι γὰρ ἐπὶ ἄρχοντος Ἱππάρχου[1] ἐστράτευσαν ἐπ' αὐτὴν, ὡς Φιλόχορος. μήποτε δὲ περὶ τῆς ἐξ Αἰγύπτου δωρεᾶς ὁ λόγος, ἥν Φιλόχορός φησι Ψαμμήτιχον πέμψαι τῷ δήμῳ ἐπὶ Λυσιμαχίδου μυριάδας τρεῖς, πλὴν τὰ τοῦ ἀριθμοῦ οὐδαμῶς συμφωνεῖ, ἑκάστῳ δὲ Ἀθηναίῳ πέντε μεδίμνους. τοὺς γὰρ λαβόντας γενέσθαι μυρίους τετρακισχιλίους διακοσίους μ'. ΑΛΛΩΣ. σιτοδείας ποτὲ γενομένης ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ψαμμήτιχος ὁ τῆς Λιβύης βασιλεὺς ἀπέστειλε σῖτον τοῖς Ἀθηναίοις αἰτήσασιν αὐτόν. τῆς δὲ διανομῆς γενομένης τοῦ σίτου ξενηλασίαν ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν τῷ διακρίνειν τοὺς αὐθιγενεῖς εὗρον καὶ ἑτέρους τετρακισχιλίους ἑπτακοσίους ἑξήκοντα ξένους παρεγγεγραμμένους. τοῦτο οὖν φησί, καὶ ἐν τῷ ἐρευνᾶσθαι μόγις ἔλαβες πέντε μεδίμνους, ἐγκαλούμενος ὡς ξένος. καὶ τούτους οὐδὲ ὑφ' ἓν ἐν συντομίᾳ, ἀλλὰ κατὰ μέρος, κατὰ χοίνικα ἕνα, οὐδὲν διαφέροντος τοῦ σίτου κριθῶν, ὡς κακοῦ σίτου διανεμηθέντος. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ὡς λιμοῦ γενομένου, καὶ τῶν ξένων διακριθέντων, τουτέστι δοκιμαζομένων εἰ πολίτης εἴη ἢ μή.

721. (720.) ΣΤΟΜΦΑΖΟΝΤΑΣ] ἐπ' ἔργῳ γελῶντας. καὶ στομφάσαι τὸ ἀλαζονεύεσθαι. σύνθετος δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ τῆς ὄμφακος.

724. (723.) ΚΩΛΑΚΡΕΤΟΥ] περιφραστικῶς τὸν δικαστικὸν μισθόν. παρ' ὑπόνοιαν δὲ, δέον εἰπεῖν ζώου τινός.

πάντα σοι, φησί, δίδωμι πλὴν ἀπὸ δημοσίων τροφῆς.

725. (724.) ΠΡΙΝ ΑΝ ΑΜΦΟΙΝ] κατὰ τὸ "μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς." ὑγιῶς δὲ νῦν τὸ ἀμφοῖν κεῖται. τοὺς ΣΚΙΜΠΟΝΑΣ δὲ τὰς βακτηρίας. ΑΤΕΝΗΣ δὲ μανικὸς,

[1] Ἰσάρχου V.

διὰ τὸ ἀεὶ ἀτενὲς βλέπειν τοὺς μανίᾳ κατεχομένους. ἀτενῆ τὸν μανικὸν νῦν εἴρηκεν· ἠγριωμένοι γάρ εἰσι καὶ ὕφαιμοι τῶν τοιούτων οἱ ὀφθαλμοί.

(727.) συγχορευτά, ὅ ἐστι συνεργέ.

730. (729.) ΑΤΕΡΑΜΩΝ] οἱονεὶ μὴ τεράμων ἀλλὰ σκληρός. ἔνθεν δὲ καὶ ἀτέραμνα ὄσπρια φαμὲν τὰ μὴ ἑψόμενα διὰ σκληρότητα, παρὰ τὸ "τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα." καὶ Πλάτων κέχρηται τῇ λέξει, κερασβόλους καὶ ἀτεράμνους λέγων τοὺς σκληροὺς διὰ τούτων "μή τις γένηται τῶν πολιτῶν κερασβόλος ἢ ἀτέραμνος." φασὶ γὰρ τὰ κατὰ τῶν κεράτων βληθέντα σπέρματα ἀτέραμνα γίνεσθαι.

733. (732.) ΕΜΦΑΝΗΣ] ἴσον τῷ ἐναργής, οὐχὶ τῷ φαινόμενος.

(737.) ΧΟΝΔΡΟΝ] ὃν ἄλικα Ῥωμαῖοι καλοῦσιν.

738. (737.) ΣΙΣΥΡΑΝ] σισύρα καλεῖται παρὰ μέν τισιν ἡ βαπτή. ἔστι δὲ περιβόλαιον ἐκ δερμάτων συνεῤῥαμμένων προβατείων, ἐχόντων τὰ ἔρια. οἱ δὲ ἀκριβέστεροί φασιν χλαῖναν παλαιὰν εἶναι ἁπλοΐδα. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ σισύραν καλοῦσι καὶ σίσυρναν.

740. ΟΣΦΥΝ] τὸν παρὰ πλευρὸν διάκενον τόπον. *Gl. Victor.*

743. (741.) ΝΕΝΟΥΘΕΤΗΚΕΝ ΑΥΤΟΝ] ὁ χορὸς ἀναδέχεται τὸ πρόσωπον τοῦ Φιλοκλέωνος. μετέγνω, φησὶν, ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις πάλαι αὐτῷ.

750. (748.) ΜΗ ΜΟΙ ΤΟΥΤΩΝ] ἐξ Ἱππολύτου Εὐριπίδου.

751. (749.) ΚΕΙΘΙ] ἐν τοῖς δικαστηρίοις.

752. (750.) ΤΙΣ ΑΨΗΦΙΣΤΟΣ] ἔνθα ἐν ταῖς δημοσίαις δίκαις εἰς ταυτὸ συναγόμενοι οἱ δικασταὶ, τοῦ κήρυκος τὴν κληρωτίδα[1] ἤτοι τὸν κάδον προσφέροντος, ἔβαλον τὰς ψήφους. ἔνιοι δὲ ἔσθ' ὅτε ὑπὸ φιληδίας κατεῖχον αὐτάς. ΑΛΛΩΣ. ἐνίοτε μέν, φησιν, ἔφερον στάμνον καὶ ἐνέβαλον καθήμενοι οἱ δικασταὶ τὰς ψήφους, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτοὶ ἐγειρόμενοι ἔβαλλον. τοῦτο οὖν λέγει, ὁ μὴ ἐψηφοφορηκὼς ἐγερθεὶς βαλλέτω.

757. (754.) ΠΑΡΕΣ Ω ΣΚΙΕΡΑ] παρὰ τὰ ἐκ Βελλεροφόντου παίζει ταῦτα· "πάρες, ὦ σκιερὰ φυλλὰς, ὑπερβῶ κρηναῖα νάπη. τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίνα ἔχει στάσιν εὐοδίας."

759. (756.) ΚΛΕΠΤΟΝΤΑ] ἀπειλεῖ καταδικάσειν τὸν Κλέωνα, εἰ λάβοι αὐτὸν ἐγκαλούμενον περὶ κλοπῆς. τὸ δὲ ὅλον βούλεται διαβάλλειν τὸν δικαστικὸν τρόπον ὡς σκληρὸν καὶ ἄπιστον, ὁπότε οὐδὲ τῷ Κλέωνι, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα ἔχει ὁ Φιλοκλέων, πιστόν τι φυλάττει.

763. (760.) ΑΙΔΗΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ] ἐν Κρήσσαις Εὐριπίδου ὁ Ἀτρεὺς πρὸς τὴν Ἀερόπην. κρινεῖ ταῦτα.

764. (761.) ΚΕΧΑΡΗΚΑΣ ΠΟΩΝ] ἀπὸ ῥήματος περισπωμένου τοῦ χαιρῶ, οὐ μέλλων χαιρήσω.

768. (765.) Η ΣΗΚΙΣ] σηκίδα τὴν κατ' οἶκον θεράπαιναν λέγουσι. καὶ σεσημειῶσθαί τινας ὡς ἀπεκδεχομένων τινῶν τὴν σηκίδα ὄνομα.

769. (766.) ΤΑΥΤΗΣ ΕΠΙΒΟΛΗΝ] ταύτης τῆς δίκης μίαν μόνην δραχμὴν ἐπιβολὴν ψηφιεῖ. ἐπιβολὴν δὲ ἐπιτίμιον, ζημίαν, παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν. ΑΛΛΩΣ. ἣν οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὁρίζουσι τοῖς ἁλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὀρφανοὺς ἐπιτρόποις, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν, ἐπιβολὴ καλεῖται, καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιβάλλειν.

ΨΗΦΙΕΙ] καταδικάσεις. ΜΙΑΝ ΜΟΝΗΝ] λείπει δραχμήν. *Gl. Victor.*

771. ΕΞΕΧΗι] ἀνίσχῃ, ἀνατέλλῃ. *Gl. Victor.*

772. (769.) ΕΙΛΗ ΚΑΤ' ΟΡΘΡΟΝ] εἵλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, δασέως, ληφθέντος δὲ διὰ τοῦ ῑ, ψιλῶς. καὶ εἴρηται καὶ ἐπὶ τοῦ ὀδὸν καὶ οὐδόν. γράφεται δὲ καὶ κατ' ὀρθὸν ἐν πολλοῖς. καὶ ἐξηγούμενος Καλλίστρατός φησι, κατὰ τὸ ὀρθῶς ἔχον· οὐχὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῷδ' ἡλιάσῃ. μήποτε δὲ ψιλῶς προενεκτέον, παρὰ τὴν Ἡλιαίαν, πρὸς ἥλιον δικάσειν. ἅμα δὲ παίζει παρὰ τὴν τοῦ ἡλίου ὀνομασίαν. ψυχρῶς δὲ πέπαιχε, φησὶν ὁ Δίδυμος, πρὸς τοὔνομα. ἐπειδὴ γὰρ εἵλη λέγεται ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, Ἡλιαία δὲ τὸ δικαστήριον, παίζων ἔφησε πρὸς τὸ φιλόδικον ὅτι ἐπειδὰν ἀνάσχῃ ὁ ἥλιος, ἡλιάζειν ἐνέσται σοι. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ῑ εἵλην λέγουσιν. οὕτω Δίδυμος. δικάσεις, φησὶ, πρὸς τὸν ἥλιον καθήμενος. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὴν Ἡλιαίαν, τὸ μέγιστον δικαστήριον, ὃ ταύτης τῆς ὀνομασίας ἔτυχε διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ αὐτὸ ἀναπεπταμένον βάλλεσθαι τῷ ἡλίῳ.

774. (771.) ΥΟΝΤΟΣ] ὕοντος τοῦ θεοῦ, καὶ νίφοντος, γνώσῃ καθήμενος πρὸς τὸ πῦρ τὴν δίκην.

ΚΑΝ ΕΓΡΗι] κἂν βραδέως ἀπὸ τῆς κοίτης ἀναστῇς, οὐδεὶς ἀποκλείσει σε τοῦ δικαστηρίου, ὡς βραδέως ἥκοντα.

775. (772.) ΘΕΣΜΟΘΕΤΗΣ] ὅτι καὶ θεσμοθέτης ἐτύγχανε καὶ ἔβλεπε τὰ δικαστήρια. ΑΛΛΩΣ. ἐπειδὴ θεσμοθέται καὶ

[1] τὴν κλήρῳ τριάδα V.

δέκατος ὁ γραμματεὺς κληροῦσι τοὺς δικαστὰς τοὺς τῆς αὐτῆς φυλῆς ἕκαστος. ἀρχῆς δὲ ὄνομα, ὧν τοῖς ψηφίσμασιν ἐχειροτονοῦντο οἱ δικασταί. καὶ ἦρχον αὐτῶν οὕτως ὡς καὶ δύνασθαι ἐκβαλεῖν καὶ μὴ ἐᾶν εἰσιέναι εἰς τὸ δικαστήριον. εἶχον[1] δὲ καὶ ἑκάστη φυλὴ ἕνα[2] θεσμοθέτην καὶ γραμματέα εἰς τὸ τοὺς νόμους εἰσηγεῖσθαι.

778. (775.) ΔΑΚΝΩΝ ΣΕΑΥΤΟΝ] ἐπειδὴ ἐνίοτε ἀπὸ πείνης ὁ δικαστὴς τὸν λέγοντα καταδικάζει.

779. (776.) ΠΩΣ ΟΥΝ ΔΙΑΓΙΝΩΣΚΕΙΝ] ἐπειδὴ εἶπεν αὐτῷ ὁ Βδελυκλέων, δύνασθαι δικάζοντα ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐσθίειν, φησί, πῶς δυνήσομαι ἐσθίων δοκιμάσαι τὰ λεγόμενα.

783. (780.) ΑΝΑΜΑΣΩΜΕΝΟΙ] ἀντὶ τοῦ διαλογιζόμενοι. νοούμενον πρὸς τὸ χρειῶδες ἐνταῦθα παρέλαβεν ἐπὶ τοῦ ἐσθίοντος. ΑΛΛΩΣ. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀναπεμπαζόντων τὴν τροφὴν ζώων καὶ αὖθις ἀναμασωμένων, τὸ ἀναμασώμενοι εἴρηκεν.

787. (783.) ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ] σκωπτικός. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι "Λυσίστρατός ἐστιν[3] ἐν ἀγορᾷ Χολαργέων ὄνειδος." ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Λυσίστρατος, παῖς Μακαρέως, σκωπτόμενος εἰς κιναιδίαν. ΑΛΛΩΣ. δυοῖν γὰρ δικασταῖς ἐδίδοτο δραχμὴ μία, καὶ οὕτως ἐμερίζοντο πρὸς τρεῖς ὀβολούς. ὡς τοῦ Λυσιστράτου οὖν ἅμα αὐτῷ εἰληφότος δραχμὴν ὑπὲρ τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ, καὶ ἐμπεπιστευμένου κερματίσαι αὐτὴν ὥστε μερίσασθαι, καὶ παρασχόντος αὐτῷ ἀντὶ ἀργυρίου λεπίδας, ἀγαπητῶς ἔχει τῷ μόνος λαμβάνειν τοὺς μισθούς.

788. (784.) ΔΡΑΧΜΗΝ ΜΕΤ' ΕΜΟΥ ΛΑΒΩΝ] καθὸ εἰς δύο ἡ δραχμὴ ἐδίδοτο καὶ αὐτοὶ διῃροῦντο κερματίζοντες, ἵνα μὴ οἱ κωλακρέται κέρμα εἰσφέρωσιν.

789. (785.) ΕΝ ΤΟΙΣ ΙΧΘΥΣΙΝ] ἐν τοῖς ἰχθυοπώλαις, ἀπὸ τῶν πωλουμένων τοὺς πωλοῦντας εἰπών. λοπίδας δὲ ἃς ἡμεῖς λεπίδας καλοῦμεν.

790. (786.) ΚΕΣΤΡΕΩΝ] κεστρεὺς εἶδός ἐστιν ἰχθύος, ὁ λεγόμενος κέφαλος, μεγάλην λεπίδα ἔχον καὶ παχεῖαν, ὡς ὑπόνοιαν αὐτὴν ἔχειν ἀργυρίου.

791. (787.) ΚΑΓΩ 'ΝΕΚΑΨΑ] ἐνέκαψα, ἐνέθηκα τῷ στόματι, νομίζων εἶναι ἀργύριον· πολλοῖς γάρ ἐστιν ἔθος ἐν τῷ στόματι φυλάττειν τὸ ἀργύριον.

ΩιΟΜΗΝ ΛΑΒΕΙΝ] ὅτι δηλοῖ τὸν λεπτόν, ὁποῖός τις ἦν. ἦν δὲ ἀργυρᾶ νομίσματα. ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ δὲ τῆς δυσωδίας αἰσθόμενος.

794. (790.) ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΟΣ] ἐπεὶ πάντα πέττουσιν οἱ ἀλεκτρυόνες θερμοτάτην κοιλίαν ἔχοντες.

795. (791.) ΤΑΡΓΥΡΙΟΝ] τοὺς ὀβολοὺς ἀργυροῦς εἴρηκεν, ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν χαλκοῦς, ἀργύρου ὄντος. ἢ καθότι τρεῖς ὀβολοὶ ὄντες ἀργυροῦν τριώβολον ἐγένοντο.

Η Δ' ΟΣ ΛΕΓΩΝ] ἀντὶ τοῦ ἔφη, καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἠμί. κέχρηται συνεχῶς αὐτῷ ὁ Πλάτων ἐπὶ μέλλοντος μόνου· οἱ δὲ κωμικοὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων χρόνων.

798. (794.) ΤΑΥΘ' ΗΞΩ] τὰ πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ δικαστηρίου ἐπιτηδεύει.

799. (795.) ΟΡΑ ΤΟ ΧΡΗΜΑ] ταῦτα πρὸς ἑαυτόν, τοῦ υἱοῦ εἰσελθόντος. οὐκ ἐπ' ἀληθείᾳ δὲ ταῦτά φησιν, ὅτι χρησμὸς ἐδόθη, ἀλλὰ πρὸς τὸ φιλόδικον αὐτῶν παίζει.

804. (800.) ΕΚΑΤΑΙΟΝ] ἱερὰν Ἑκάτης, ὡς τῶν Ἀθηναίων πανταχοῦ ἱδρυομένων αὐτὴν ὡς ἔφορον πάντων καὶ κουροτρόφον. Ἑκάταιον οὖν Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Ἑκατήσιον λεγόμενον. τῇ προσῳδίᾳ Καλλίστρατος ὡς ἐπινίκιον. ἔν τισι γὰρ εὕρηται Ἑκατεῖον.

807. (803.) ΑΜΙΣ] οὐρητρίς, οὐρηρὸν ἀγγεῖον. ΟΥΡΗΤΙΑΣΗιΣ δὲ οὐρῆσαι βουλήσῃ, ἢ στραγγουρίας περιπέσῃς νοσήματι.

810. (806.) ΣΤΡΑΓΓΟΥΡΙΑΣ] φυσικῶς τοῦτο εἶπεν, ὅτι συμβαίνει τοὺς ἐπέχοντας τὰ οὖρα στραγγουριᾶν.

811. (807.) ΦΑΚΗ] ὥσπερ τὸ συκῆ ἀπὸ συκέα περισπῶσι, καὶ τὸ ἀμυγδαλῆ ἀπὸ τοῦ ἀμυγδαλέα, οὕτω καὶ φακῆ ἀπὸ τοῦ φακέα.

814. (810.) ΡΟΦΗΣΟΜΑΙ] ὡς φακῆς ῥοφήματος διδομένης τοῖς ἀσθενοῦσιν, ἔπαιξεν, ἐπεὶ οἱ νοσοῦντες χυλὸν πτισάνης ῥοφοῦσι.

815. (811.) ΤΙ ΤΟΝ ΟΡΝΙΝ] ὡς καὶ ἀλεκτρυόνα ἐξαγαγόντος τοῦ Βδελυκλέωνος.

817. (813.) ΑιΔΩΝ] κυρίως τὸ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, κοκκύζειν δὲ ἐπὶ τοῦ κόκκυγος.

819. (815.) ΘΗΡΩιΟΝ] τὸ ἱερὸν τοῦ ἥρωος Λύκου. πάλιν δὲ καὶ τοῦτο ὡς φιλόδικος.

820. (816.) ΠΑΡΕΣΤΙ ΤΟΥΤΙ] πινάκιον κομίζει, ἐν ᾧ γεγραμμένος ἦν ὁ Λύκος.

821. (817.) ΧΑΛΕΠΟΝ ΑΡ' ΗΣΘ' ΙΔΕΙΝ] ὡς δυσμόρφου γεγραμμένου τοῦ ἥρωος.

822. (818.) ΟΙΟΣ ΠΕΡ] ἄρρυθμος καὶ μακρός· προείρηται γὰρ ὅτι φαῦλος ἦν τὴν ὄψιν καὶ κακοσύνθετος τὸ σῶμα ὁ Κλεώνυμος. τοῦτο δὲ εἶπε καθὸ καὶ χαλεπὸς ἦν δημαγωγός. ῥίψασπις δὲ ἦν.

[1] εἶπε V. [2] ἕνα θ. καὶ γρ.] πρὸς ἕνα V. [3] ἐστιν] τε V.

823. (819.) ΟΥΔ' ΑΥΤΟΣ] ἐπειδὴ ῥίψασπις ὁ Κλεώνυμος. εἶχον δὲ καὶ οἱ ἥρωες πανοπλίαν. καὶ δῆλον ἐκ τῶν Δαιταλέων.

830. (826.) ΑΝΕΥ ΔΡΥΦΑΚΤΟΥ] δρύφακτος τὸ παρατεινόμενον, ὡς εἴρηται, ξύλον τοῖς δικασταῖς.

831. (827.) Ο ΠΡΩΤΟΝ ΗΜΙΝ] ἀπὸ τῶν θυόντων· ἐκεῖνοι γὰρ πρῶτον τὸ ἧπαρ ἐπισκοποῦνται, εἶτα σπλῆνα καὶ τὰ λοιπά.

833. (829.) ΤΟ ΓΕ ΠΑΡ' ΑΥΤΙΚ' ΕΝΔΟΝ] τὸ παραυτὰ εὑρισκόμενον ἀντὶ τοῦ δρυφάκτου.

834. (830.) ΤΙ ΠΟΤΕ ΤΟ ΧΡΗΜΑ] τοῦτο ὁ νεανίσκος. ΦΙΛΟΧΩΡΙΑ δὲ, ὡσεὶ ἔλεγε τὸ ἐπιχωριάζειν. δεινόν, φησί, τὸ τὰ ἐπιχώρια φιλεῖν, ὅπου καὶ οὕτως τὰ ἐν τῷ δικαστηρίῳ φιλεῖ πάντα.

835. (831.) ΒΑΛΛ' ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] ἔξεισιν ὁ οἰκέτης κυνὶ ἐγκαλῶν. λείπει δὲ οὐδεὶς ὤφειλεν, ἢ χαλεπὸν, ἢ δεινόν.

836. (832.) ΟΥ ΓΑΡ Ο ΛΑΒΗΣ] ἔσωθέν τις τούτων. τῷ δὲ κυνὶ ὄνομα Λάβης ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν θηρία. τυρὸν δὲ ἥρπασεν οὗτος. ἀξιοῦσι δέ τινες ὡς παρὰ γράμμα κωμῳδεῖσθαι Λάχητα τὸν στρατηγήσαντα περὶ Σικελίαν ἐπὶ δωροδοκίᾳ, καὶ τὰ ἑξῆς ἐπὶ ταυτὴν λέγεσθαι τὴν ὑπόνοιαν. ὅτι δὲ νοσφιστὴς καὶ ὑπὸ ἄλλων κωμῳδεῖται προείρηται. τοῦτο δὲ κομψόν ἐστιν. οὐ πάνυ δὲ οἰκεῖον δοκεῖ, ἐπεὶ κἂν παρεδήλωσεν αὐτό. ἀλλ' ἔοικεν ὁ Λάβης ὠνοματοπεποιῆσθαι ἁπλῶς, καθάπερ ὁ Δάκης ὁ παρὰ Τηλεκλείδῃ ἐν Πρυτάνεσι· "Δάκης τίς ἐστιν ὅν τιν' ἀνθρώπων ὁρᾷς." ἰπνὸς δὲ ὁ φοῦρνος. κυρίως μὲν ἡ κάμινος ἢ ὁ φανός, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἐσχάρα. καὶ ἴπνια τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήδεια καύσιμα. Καλλίμαχος δὲ τὴν κόπρον τῶν ζώων· "σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν."

838. (834.) ΤΡΟΦΑΛΙΔΑ] οἱ μὲν τὸν ἐπιμήκη τυρὸν, οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. πολυθρέμμων δὲ ἡ Σικελία, διὸ τυρὸν πολὺν καὶ κάλλιστον ἔχει.

841. (837.) ΑΛΛ' ΑΤΕΡΟΣ ΦΗΣΙ ΚΥΩΝ] νῦν τὰ μὲν πρόσωπα κυνῶν ἐστί, τὰ δὲ πράγματα πολιτικά. εἰσάγει γὰρ κλέπτειν τινὰ κατηγορούμενον ὑφ' ἑτέρου πολίτου. φανεροὶ δὲ ἦσαν τοῖς τότε ἀφ' ὧν λέγει δήμων. καὶ ἅμα δὲ ὡς κυνώδεις αὐτοὺς διαβάλλει.

844. (840.) ΧΟΙΡΟΚΟΜΕΙΟΝ ἐστιν ἀγγεῖόν τι κανονωτὸν, ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται. Ἑστίας δὲ, ἐπεὶ ἐπὶ τῆς ἑστίας τρέφουσι χοίρους. εἰσφέρει δὲ τοῦτο ἀντὶ δρυφάκτου ἢ κιγκλίδος. ἐν τῇ Λυσιστράτῃ κλοιὸν μᾶλλον ἢ πάσσαλον ἐμφαίνει, ὡς καὶ τούτου ὁμοίως λεγομένου, ὅπου ὁ χοῖρος δέδεται. ΑΛΛΩΣ. ἔξεισιν ὁ ἕτερος τῶν οἰκετῶν ἀντὶ δρυφάκτων χοιροκομεῖον ἔχων. ἔστι δὲ τὸ καλούμενον ζωγρεῖον κανονωτὸν, ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται.

846. (842.) ΑΦ' ΕΣΤΙΑΣ ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ] ἐν ταῖς σπονδαῖς ἀφ' Ἑστίας ἄρχονται, καὶ οὕτως ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν. ὡς ἐν κωμῳδίᾳ δὲ ὁ θεράπων παίζει, φήσας ἐπιτρίψω τινά. ἐπὶ γὰρ τοῦ χοιροκομείου μέλλει δικάζειν ὁ Φιλοκλέων καὶ καταδικάζειν ὡς φιλόδικος. ἔστι δὲ παροιμία, ἀφ' Ἑστίας ἄρχου. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ καθημένων. τῇ γὰρ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ἔθος ἦν ποιεῖσθαι. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ "ὦ πρωιρα λοιβῆς ἐστι κλύεις τάδε." μῦθον δὲ συνέθηκεν Ἀριστόκριτος οὕτως ἔχοντα. μετὰ γὰρ τὸ καταλυθῆναι τὴν τῶν Τιτάνων ἀρχὴν, τὸν Δία δεξάμενον τὴν βασιλείαν ἐπιτρέπειν Ἑστίᾳ λαβεῖν ὅ τι βούλοιτο. τὴν δὲ πρῶτον μὲν παρθενίαν αἰτῆσαι, μετὰ δὲ τὴν παρθενίαν ἀπαρχὰς θυομένων αὐτῇ νέμεσθαι πρώτῃ παρὰ τῶν ἀνθρώπων. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων ἐν Εὐθύφρονι· "βουλοίμην ἂν ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ὀρρωδῶ μὴ τοὐναντίον γένηται· ἀτεχνῶς γὰρ ἀφ' Ἑστίας δοκεῖ μοι ἄρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν, σὲ ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν."

848. (844.) ΤΑΣ ΣΑΝΙΔΑΣ] σανίδας φησὶν ἐν αἷς ἔγραφον τὴν μακρὰν ἢ τὴν βραχεῖαν τῆς δίκης. γραφὰς δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ τὸ γραφεῖον ἐν ᾧ ἔγραφον.

849. (845.) ΔΙΑΤΡΙΨΕΙΣ] ἐπειγόμενος εἰς τὸ δικάζειν φησὶ, δύναμαι καὶ χωρὶς γραφείου δικάσαι, τοῖς ὄνυξι τὴν τοῦ γραφείου τάξιν ἀποπληρῶν.

850. (846.) ΑΛΟΚΙΖΕΙΝ] ἀροτριᾶν. τὸ τῷ ὄνυχι γράφειν εἰς τὸ τιμητικὸν πινάκιον, οὕτως εἴρηκεν, οἷον αὔλακας σχίζειν.

852. (848.) Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΣΤΙΝ] ὁ κατηγορῶν. ὡς φιλόδικος δὲ φαντάζεται εἰσαγωγήν τινος πρώτου.

853. (849.) ΟΤΙΗ 'ΠΙΛΑΘΟΜΗΝ] πάλιν ὑπερθέσεως καιρὸν πορίζων φησὶν ἐπιλελῆσθαι τοὺς καδίσκους.

855. (851.) ΑΡΥΣΤΙΧΟΥΣ] ἀρύστιχος καὶ ἄρυστις καὶ ἀρυστὴρ ἀγγεῖόν ἐστιν οἷον ἀρύσασθαι, κοτύλη, ἢ κύαθος. εἶχον δέ φησιν αὐτοὺς πρὸς τὴν διαψήφισιν. ἀρυστίχους δὲ οὓς ἐνίοτε κοτυλίσκους. ΑΛΛΩΣ. ἀρυστίχους τοὺς οἰνοχόους εἴρηκεν, ἀπὸ τοῦ ἀρύειν, ἔνθεν καὶ ἀρύταινα. ἔλεγον δὲ καὶ ἔφηβον τὸ τοιοῦτον σκεῦος. ἥβην γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸ τέρπεσθαι κατὰ τὰς εὐωχίας προσηγόρευον. καὶ ὁ ποιητὴς τοίνυν ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας τὴν Ἥβην συνεστήσατο, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς θεοῖς οἰνοχοοῦσαν παρεισήγαγεν, οἰκείαν τῇ τε-

ταγμένῃ ὑποθέσει τὴν λειτουργίαν αὐτῇ προσμερίζων.

857. (853.) ΚΛΕΨΥΔΡΑΣ] Κλεψύδρα κρήνη ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἥτις Ἐμπεδὼ προσηγορεύετο. σημαίνει δὲ τὸ σκεῦος νῦν.

858. (854.) ΗΔΙ ΔΕ] μήποτε τὸ αἰδοῖον αὐτῷ δείκνυσιν ὁ πρεσβύτης, ὅτι οὔρει ὡς ἡ κλεψύδρα. ἀμὶς γὰρ αὐτῷ παράκειται.

859. (855.) ΚΑΠΙΧΩΡΙΩΣ] οἷον σκωπτικῶς καὶ φλυάρως. ἐπιχώριον γὰρ ἦν αὐτοῖς τὸ σκώπτειν καὶ παίζειν, ἐκ πολλῆς εἰδήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

861. (857.) ΜΥΡΡΙΝΑΣ] μυῤῥίναις γὰρ ἐστεφανοῦντο οἱ ἄρχοντες. καὶ μυῤῥινῶν, ἀρχῆς ἐπιθυμῶν.

862. (858.) ΟΠΩΣ ΑΝ ΕΥΞΩΜΕΣΘΑ] ὡς ἐπὶ μεγίστου πράγματος τερατεύεται. οἱ γὰρ ἐπιχειροῦντες εἴς τι πρᾶγμα εἰώθασι τοῖς θεοῖς εὐχὰς ποιεῖν καὶ θυσίας.

863. (859.) ΚΑΙ ΜΗΝ ΗΜΕΙΣ] ἡ ἀμοιβαία αὕτη περίοδος ἔοικεν ἐκθέσει διπλῆς· διὸ καὶ τὸ παρατέλευτον ἔχει κῶλον. ἔστι γοῦν περιόδων τριῶν, καὶ εἰσὶ τῆς πρώτης περιόδου κῶλα τέσσαρα, ὧν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ ἑξῆς δύο δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τέταρτον δίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. μεθ' ὃ ἐν εἰσθέσει ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. τῆς δευτέρας περιόδου κῶλα ἓξ, ὧν τὸ πρῶτον ὅμοιον, τὸ δεύτερον ἑφθημιμερὲς, τὰ ἑξῆς τρία δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ἕκτον πενθημιμερές. τῆς τρίτης περιόδου ἀναπαιστικὰ κῶλα δέκα, ὧν τὰ πρῶτα τέσσαρα τετράμετρα καταληκτικὰ, τὸ ε' καὶ ς' τρίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ζ' καὶ τὸ η' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ θ' ἀναπαιστικὴ βάσις, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται, τὸ δὲ ι' τὸ, τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι, δίμετρον καταληκτικόν. ἐφ' ἑκάστῃ περιόδῳ παράγραφος. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ ἔσω νενευκυῖαι.

864. (860.) ΦΗΜΗΝ ΑΓΑΘΗΝ] συνευξόμεθα ὥστε ταῦτα γενέσθαι.

867. (862.) ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΕΙΚΟΥΣ] ἐκ τῆς φιλονεικίας εἰς φιλίαν ἐτράπητε.

874. (869.) ΙΗΙΕ ΠΑΙΑΝ] ὡς ἐπὶ κακῶν λύσει τὸν Παιᾶνα ὕμνον ᾄδουσιν.

875. (870.) ΓΕΙΤΟΝ ΑΓΥΙΕΥ] περὶ τοῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος ἰδίως Εὐτυχίας[1] οὕτως γράφει· "ἐν δὲ τῷ ἰατρῷ τοῦτο[2] διαμένει καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐστὶν ὡς[3] Ἀγυιεὺς τῶν Δωριέων οἰκησάντων ἐν τῷ τόπῳ ἀνάθημα. καὶ οὕτως καταμηνύει ὅτι Δωριέων εἰσὶ τὰ Ἑλλήνων.[4] τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς στρατιὰς φάσματος οἱ Δωριεῖς ἀπομιμούμενοι τὰς ἀγυιὰς ἱστᾶσιν ἔτι καὶ νῦν τῷ Ἀπόλλωνι." ΑΛΛΩΣ. πρὸ τῶν θυρῶν ἐντὸς εἶχον κίονας εἰς ὀξὺ λήγοντας ὡς ὀβελίσκους ἱδρύειν εἰς τιμὴν Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως. ΑΛΛΩΣ. Ἀγυιεὺς κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δέ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. εἶεν δ' ἂν οἱ παρ' Ἀττικοῖς λεγόμεναι Ἀγυιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοὶ, ὡς Σοφοκλῆς μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν φησί "λάμπει δ' Ἀγυιεὺς βωμὸς, ἀλμίζων πυρὶ σμύρνης σταλαγμοὺς βαρβάρους εὐοσμίας." ΑΛΛΩΣ. Ἀγυιεὺς ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κωνοειδὴς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλλοις "ὦ δέσποτ' Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου."

877. ΣΤΡΥΦΝΟΝ] στερεὸν, ἰσχυρὸν, αὐστηρὸν, ἐπεστυμμένον, πυκνόν. *Gl. Victor.*

878. (873.) ΑΝΤΙ ΣΙΡΑΙΟΥ] μὴ σίραιον ἀλλὰ μέλι παραμίξας. σίραιον δὲ τὸ ἑψημένον γλεῦκος, βραχὺ δ' ἔχον παράπικρον, ὅταν καθεψηθῇ.

884. (879.) ΤΗΝ ΑΚΑΛΗΦΗΝ] τὴν λεγομένην κνίδην, ἣν προσφέροντες τῷ σώματι κνηστιᾶν αὐτὸ ποιοῦμεν. ΑΛΛΩΣ. μεταφορικῶς τὸ τραχὺ καὶ δηκτικὸν, ἣν καὶ ἀκαλήφην λέγεσθαί φησι Κράτης Φοινίσσαις. ἔστι δὲ καὶ θαλάττιος ἰχθὺς οὕτω λεγόμενος ἀκαλήφη.

890. (885.) ΤΩΝ ΓΕΝΝΑΙΟΤΕΡΩΝ] εἰ μὲν γενναιοτέρων, τῶν σπουδαίων· εἰ δὲ νεωτέρων, τῶν ὁμηλίκων.

891. μιμεῖται τὸν κήρυκα.

892. (887.) ΩΣ ΗΝΙΚ' ΑΝ ΛΕΓΩΣΙΝ] ἔθος γὰρ ἦν πρὸ μὲν τῆς καταστάσεως τῶν ῥητόρων κηρύττειν τοὺς δικαστὰς, ὁπότε δὲ ἤρχοντο τῶν δικῶν, οὐκέτι εἴων εἰσιέναι τοὺς ὑστεροῦντας δικαστάς. ΑΛΩΣΕΤΑΙ δὲ καταδικασθήσεται. * ΟΥΚ ΕΙΣΦΡΗΣΟΜΕΝ] οὐ συγχωρήσομεν εἰσελθεῖν.

893. ΑΛΩΣΕΤΑΙ] ὡς μέλλων καταδικασθῆναι. *Gl. Victor.*

895. (890.) ΚΥΩΝ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΣ] ἔπαιξε παρὰ τὸν κύνα, Κυδαθηναιέα φάσκων αὐτόν. ὡς ἐπὶ ἀνθρώπων δὲ ποιεῖται τὴν κατηγορίαν.

ΑΙΞΩΝΕΑ] ἀπὸ δήμου τῆς Πανδιονίδος φυλῆς ἢ τῆς Κεκροπίδος.

897. (892.) ΚΛΩιΟΣ] οὕτως Ἀττικοὶ τὸν κλοιὸν ἔλεγον. σύκινον δὲ διὰ τὸ βραχὺ τοῦ ξύλου. ΑΛΛΩΣ. τὸ κολλάριον τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον, ᾧ εἰώθασι

[1] Ἀγυιέος Ἀπολλώνιος διευτυχίδας V.
[2] τούτω V, omissa mox καί ante ἔτι.
[3] ἐστι καὶ ὡς V.
[4] ἐστι τῶν Ἑλλήνων V.

τοὺς κύνας προδεσμεύειν ἐν τοῖς ἀγροῖς. ἔστι δὲ ξύλινον. * ΚΛΩιΟΣ] κλοιὸς μέρος τι τῆς νεὼς, ἢ περιτραχήλιος δεσμός. *Gl. Victor.*

898. (893.) ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΕΝ ΟΥΝ ΚΥΝΕΙΟΣ] παίζει ὡς ἐν κωμῳδίᾳ καταδικάζων τὸν Λάβητα κυνείῳ θανάτῳ. ἅμα δὲ ὅτι καὶ χαλεπός ἐστιν ὁ τοῦ κυνὸς θάνατος· δυσχερῶς γὰρ ἀφίησι τὸ πνεῦμα.

900. (895.) ΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΚΛΕΠΤΟΝ ΒΛΕΠΕΙ] ἀντὶ τοῦ κλεπτικόν. κλέπτον δὲ βαρέως Ἀττικοὶ, καθὰ καὶ Εἰρηναῖός φησιν.

901. (896.) ΣΕΣΗΡΩΣ] οἱ γὰρ κύνες μετὰ τὸ φαγεῖν σεσήρασιν. οἱ δὲ σεσηρότες κύνες.

ΣΕΣΗΡΩΣ] κεχηνὼς, διηνοιγμένον, ἀνοικτὸν ἔχων τὸ στόμα. *Gl. Victor.*

902. (897.) ΠΟΥ Δ' ΟΥΔΙΩΚΩΝ] τὸ πλῆρες, ποῦ δὲ ὁ διώκων. ἐκτείνουσι μέντοι καὶ τὸ ὁ ἄρθρον. Εὔπολις Αἰξί "τὴν πανδοκεύτριαν γὰρ ἀνὴρ ὁ γλήμων[1] ἔχει."

903. (898.) ΑΥ ΑΥ] ὁ κύων λέγει ὑπακούων, οἷον ὅτι ὧδε εἰμί. μιμεῖται δὲ τὴν φωνὴν τοῦ κυνὸς διὰ τοῦ αὖ αὖ.

ΠΑΡΕΣΤΙΝ ΕΤΕΡΟΣ] ἀντὶ τοῦ ὁ κατήγορος. ὁ Βδελυκλέων δέ φησι πρὸς τὸν Λάβητα ὅτι πάρεστιν ὁ κατήγορός σου, ἐν ἤθει.

904. ΥΛΑΚΤΕΙΝ] συνηγορεῖν τῷ κυνί. *Gl. Victor.*

909. (904.) ΚΑΙ ΤΟ ΡΥΠΠΑΠΑΙ] καὶ τὸ ναυτικόν. διὰ δὲ Χάρητα πάλιν τοῦτο λέγει· ἴσως γὰρ καὶ τὸ ναυτικὸν στράτευμα ἠδίκησεν. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα τὸ ῥυππαπαὶ ναυτικὸν, ὃ ἐν τῇ κωπηλασίᾳ φασὶν, ὡς παρακέλευσμα.[2] ΑΛΛΩΣ. συμβολικῶς τὸ ναυτικόν· τοῦτο γὰρ ἐπιφώνημά ἐστι ναυτικόν. ὡς τῶν ἐρετῶν δὲ καὶ ναυτῶν περὶ πλείστου ποιουμένων τὸν τυρόν.

911. (906.) ΚΑΤΕΣΙΚΕΛΙΖΕ] τὸν Σικελικὸν ἤσθιεν, ἐπειδὴ Σικελικὸν ἔφη τὸν τυρόν. παίζει δὲ ἀντὶ τοῦ ἤσθιε καὶ ἐκορέσθη. ἐν τῷ σκότῳ δὲ, ἐπειδὴ ἐν μέρει τῆς δύσεως ἡ Σικελία. ΕΝΗΡΥΓΕ δὲ ἠρεύξατο.

ἐμυκᾶτο, ἔπτυεν. *Gl. Victor.*

914. (909.) Ο ΒΔΕΛΥΡΟΣ] τὸ ἑξῆς, κατεσικέλιζεν ὁ βδελυρός. ἔνιοι δὲ τὸ βδελυρὸς τῷ Φιλοκλεῖ διδόασι.

916. ΚΑΜΟΙ — ΤΩι ΚΥΝΙ] καθὸ δικαστὴς κυνώδης· πτωχὸς γάρ. *Gl. Victor.*

917. (912.) ΟΥΔΕ ΤΩι ΚΟΙΝΩι ΓΕ ΜΟΙ] τῷ κοινῷ ἀντὶ τοῦ τῷ κοινωνῷ. οἱ δὲ τῷ κοινῷ ἐπὶ τῶν καλουμένων οὐδὲ μέχρι κοινοῦ λόγου. ἔστι δὲ τὰ μὲν πρὸ τούτων τοῦ θεράποντος, τὰ δὲ τοῦ γέροντος.

918. (913.) ΗΤΤΟΝ ΤΗΣ ΦΑΚΗΣ] ἔπαιξεν ὡς ῥοφῶν φακῆν. τὸ δὲ ἄνδρα παίζων εἴρηκεν.

924. (919.) ΤΗΝ ΘΥΕΙΑΝ] ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελικὴν θάλασσαν, διὰ τὰς νήσους. παρ' ὑπόνοιαν δὲ εἶπε διὰ τὸν Χάρητα, ὅτι ἐν Σικελίᾳ ὢν τοὺς Σικελιώτας πάντας ἐπραίδευεν. ἀντὶ τοῦ ὅστις περιελθὼν τὸν τυρὸν ἀφείλετο. δέον δὲ εἰπεῖν τὴν θάλασσαν ἢ τὴν Σικελίαν, ἔπαιξε παρ' ὑπόνοιαν. θυεία δὲ ἡ ἴγδις, ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐμβάλλοντές τινα ἀρτύματα τρίβομεν καὶ λειοῦμεν, ὡς ἑτέρωθι Ἀριστοφάνης "καὶ θυείαν ἑσπέρας ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο, καὶ τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται."

925. (920.) ΤΟ ΣΚΙΡΡΟΝ[3]] σκίῤῥον τὸ ῥυπῶδες τὸ ἐπὶ τῶν τυρῶν, ὡς Εὔπολις Χρυσῷ γένει "λοιπὸς γὰρ οὐδείς· τροφαλὶς ἐκείνη ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκίῤῥον ἠμφιεσμένη." ἀπὸ τούτου καὶ τὰ λίαν προσεχόμενα ἐνεσκιρῶσθαι λέγεται.

926. (921.) ΕΜΟΙ ΔΕ Γ' ΟΥΚ ΕΣΤ'] ὅτι λέγεται καὶ γῆ σκιῤῥὰς, λευκή τις ὡς γύψος, καὶ Ἀθηνᾶ Σκιῤῥὰς, ὅτι λευκῇ χρίεται. πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν οὖν. ΑΛΛΩΣ. οἷον οὐκέτι ἔχω οὐδὲ ἐκπλάσαι τὴν ὑδρίαν ἐκ τῆς λατύπης, ἀλλὰ πᾶσα ἀνάλωται. εἰώθασι δὲ τὰ ῥήγματα τῶν ὑδριῶν τῇ λατύπῃ διαπλάττειν. ὑδρία δὲ τὸ ἀγγεῖον ἰωτογραφούμενον, ὑδρεία δὲ τὸ ὑδρεύεσθαι διὰ διφθόγγου.

927. (922.) ΟΥ ΓΑΡ ΑΝ ΠΟΤΕ ΤΡΕΦΕΙΝ ΔΥΝΑΙΤ' ΑΝ] ἀντὶ τοῦ εἷς οἶκος οὐ δύναται τρέφειν τοὺς δύο κύνας. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν παροιμίαν "μία λόχμη δύο ἐριθάκους οὐ τρέφει." ΑΛΛΩΣ. παροιμία "οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθάκους." ἔστι δὲ ὄρνεον ὑπὸ μέν τινων καλούμενον ἐριθεὺς, ὑπὸ δὲ ἑτέρων ἐρίθυλος, ὑπὸ τῶν πλειόνων ἐρίθακος.

930. (925.) ΟΥ ΚΕΚΛΑΓΞΟΜΑΙ] οὐκέτι κραυγάσω. διὰ γὰρ τῆς βοῆς οἱ κύνες φρουροῦσιν.

933. (927.) ΚΛΕΠΤΟΝ ΤΟ ΧΡΗΜΑ] ἀντὶ τοῦ κλεπτικόν. ἔπαιξε δέ. ἢ ἐν κωμῳδίᾳ εἴρηται τ' ἀνδρὸς καὶ οὐ κυνός.

934. (928.) Ω 'ΛΕΚΤΡΥΩΝ] ὑπέρκειται γὰρ τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ ἀλεκτρυὼν, ὡς ἐν τοῖς ἄνω ἐδήλωσεν. ΚΑΤΑΜΥΕΙ δὲ ἐπινεύει. οὐρῆσαι δὲ θέλων ἀμίδα αἰτεῖ.

936. (930.) ΤΟΥΣ ΜΑΡΤΥΡΑΣ] ὅσα ἐν τῷ μαγειρείῳ τυγχάνει ἐργαλεῖα, τοῦ γελοίου χάριν ἄξαι φησὶ ταῦτα εἰς μαρτυρίαν αὐτοῦ. καὶ ὅτι ἐν τῷ μαγειρείῳ ἡρπάγη ὁ τυρός.

[1] ὁ τλήμων ἀνὴρ V. [2] ἐγκέλευσμα V. [3] σκῖρον V. et hic et infra.

939. ΠΡΟΣΚΕΚΑΥΜΕΝΑ] τὰ εἰς τὸ καίεσθαι ἐπιτήδεια. Gl. Victor.

941. (935.) ΟΙΜ' ΕΓΩ ΧΕΣΕΙΣΘΑΙ] πρὸς τὸ οὐρῆσαι ἐπήνεγκε τὸ χεσεῖσθαι ποιήσω τὸν Λάβητα. ὡς φιλόδικος δὲ ἀπειλεῖ καταδικάσαι αὐτόν.

943. (937.) ΑΛΛ' ΟΔΑΞ ΕΧΕΙ] οἷον οὐδὲν φθέγγεται, ἀλλὰ τοὺς ὀδόντας δηκτικῶς κατέχει ὁ κύων. ΑΛΛΩΣ. διασπαράξαι βούλει τοῖς ὀδοῦσι τὸν κύνα, ἵν' ᾖ τὸ ἔχει δευτέρου προσώπου Ἀττικοῦ.

947. (941.) ΟΠΕΡ ΠΟΤΕ ΦΕΥΓΩΝ ΕΠΑΘΕΝ] Θουκυδίδην λέγει τὸν Μιλησίου Ἀλωπεκῆθεν. τοῦτον δὲ ἐξωστράκισαν Ἀθηναῖοι τὰ ί ἔτη κατὰ τὸν νόμον. οὐ ξένον δὲ, ὅτι ἑτέρωθι μὲν ἐξωστρακίσθαι φησὶν αὐτὸν, νῦν δὲ φεύγειν· εἶδος γάρ τι φυγῆς ἐστιν ὁ ὀστρακισμός, ἐν δὲ τοῖς εἴδεσι περιέχεται τὰ γένη. καὶ τὸ μὲν ἐξωστρακίσθαι φεύγειν ἄν τις εἰκότως εἴποι, τὸ δὲ φεύγειν οὐκέτι ἐξωστρακίσθαι. διαφέρει γὰρ φυγὴ ὀστρακισμοῦ, καθὸ τῶν μὲν φευγόντων αἱ οὐσίαι δημεύονται, τῶν δὲ ὀστρακισμῷ μεταστάντων οὐκέτι κύριος ὁ δῆμος. καὶ τοῖς μὲν καὶ τόπος ἀπεδίδοτο καὶ χρόνος, τοῖς δὲ οὐδέτερον τούτων. ὅτι δὲ ὁ Ἀθηναίων δῆμος ἀειφυγίαν αὐτοῦ καταγνοὺς ἐδήμευσε τὴν οὐσίαν, καὶ ὅτι πρὸς Ἀρταξέρξην ἧκε φεύγων, σαφὲς ποιεῖ Ἰδομενεὺς διὰ τοῦ β' τὸν τρόπον τοῦτον· "οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι αὐτοῦ καὶ γένους ἀειφυγίαν κατέγνωσαν, προδιδόντος τὴν Ἑλλάδα, καὶ αὐτοῦ ἡ οὐσία ἐδημεύθη." ΑΛΛΩΣ. Θουκυδίδης Μιλησίου υἱὸς Περικλεῖ ἀντιπολιτευσάμενος. τέσσαρες δέ εἰσι Θουκυδίδαι Ἀθηναῖοι, ὁ ἱστοριογράφος, καὶ ὁ Γαργήττιος, καὶ ὁ Θετταλὸς, καὶ οὗτος ἄριστος ῥήτωρ τυγχάνων. ὃς κατηγορηθεὶς ἐν τῷ δικάζειν οὐκ ἠδυνήθη ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὥσπερ ἐγκατεχομένην ἔσχε τὴν γλῶτταν, καὶ οὕτω κατεδικάσθη, εἶτα ἐξωστρακίσθη. ΑΛΛΩΣ. πρὸς τὴν ἱστορίαν. μήποτε ὁ Περικλεῖ ἀντιπολιτευσάμενος. τοῦτο δὲ Φιλόχορος μὲν ἱστορεῖ. ὃς οὐδὲ πάντη γνώριμος ἐγένετο· ἀλλ' οὐδὲ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, διὰ τὸ ἐπ' ὀλίγον στρατείας ἀξιωθέντα μετὰ Κλέωνος ἐπὶ Θράκης φυγῇ καταψηφισθέντα. ἔνιοι δὲ, ὧν καὶ Ἀμμώνιος τοῦ Στεφάνου. καὶ τοῦτο δὲ ὑπίδοι τις, ὥσπερ προείρηται. ὁ γενόμενος ὀστρακισμὸς ἐμφαίνει τὸν Μιλησίου. Θεόπομπος μέντοι ὁ ἱστορικὸς τὸν Πανταίνου φησὶν ἀντιπολιτεύσασθαι Περικλεῖ, ἀλλ' οὐκ Ἀνδροτίων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τὸν Μιλησίου καὶ τὸν ὀστρακισθέντα.

949. (943.) ΠΑΡΕΧ' ΕΚΠΟΔΩΝ) λακτίσας τὸν κύνα, φησὶν ἀναχώρει. ΤΟΥΣ ΛΥΚΟΥΣ δὲ τοὺς συκοφάντας.

953. (947.) ΞΥΝΩΜΟΤΗΣ] προδότης. ὡς ἐπὶ ἀνθρώπου δὲ εἶπεν.

955. (949.) ΟΙΟΣ ΤΕ] δυνατός ἐστι, φησὶ, προβάτων προΐστασθαι.

956. ΤΟΝ ΤΥΡΟΝ ΕΙ ΚΑΤΕΣΘΙΕΙ] ἄλλῳ τρόπῳ, φησὶ, βλάπτει. Gl. Victor.

959. (953.) ΚΙΘΑΡΙΖΕΙΝ ΓΑΡ ΟΥΚ ΕΠΙΣΤΑΤΑΙ] ὡσεὶ εἶπεν, οὐδὲν ἄλλο ἐπίσταται πλὴν τὸ κλέπτειν. παρὰ τὴν παροιμίαν παίζει, "βαδίζω· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι." οὐδὲν δὲ πρὸς ἔπος. δέον γὰρ εἰπεῖν ὑπὸ πείνης τοῦτο ποιεῖ, ὁ δὲ παρ' ὑπόνοιαν τοῦτο ἐπήγαγεν.

961. ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ ΕΝΕΓΡΑΦ' ΗΜΙΝ] ὡς γραπτὸν δεδωκότος λόγου τοῦ ἀπολογουμένου κυνός. Gl. Victor.

ὡς γραπτὸν δεδωκότος λόγον τοῦ ἀπολογουμένου κυνός.

962. (956.) ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ] ἀπολογουμένων δηλονότι.

963. (957.) ΤΥΡΟΚΝΗΣΤΙ] ὡς πρὸς τὸν Χάρητα πάλιν καὶ τοῦτο, ὡς ἐν κωμῳδίᾳ.

964. (958.) ΤΑΜΙΕΥΟΥΣΑ] ἐν τῷ ταμείῳ οὖσα. ἐν τούτῳ καὶ ὅλῳ τῷ τρόπῳ τῆς δίκης ἐχαρακτήρισε τὰς ἐν ταῖς εὐθύναις τῶν ἀρχόντων ἀπολογίας.

965. (959.) ΚΑΤΕΚΝΗΣΑΣ] ἀντὶ τοῦ ἔτεμες, ἐμέρισας τοῖς στρατιώταις ἃ ἔλαβες τυρία. ὡς ἐπὶ δημοσίου δὲ πράγματος ἀξιοπιστίαν περιποιεῖται τῇ μαρτυρίᾳ, διὰ τοῦ στρατιώταις εἰπεῖν τετμηκέναι.

968. (962.) ΚΑΙ ΤΡΑΧΗΛΙ' ΕΣΘΙΕΙ] τὰ ἄκρα καὶ τὰ εὐτελῆ κρέα. ἐν τοῖς ὑπομνήμασι δὲ γέγραπται περὶ τῶν τραχηλίων οὕτως· τὰ ἀποβαλλόμενα τῶν ὄψων, ὡς μικρὰ κλέπτοντος αὐτοῦ. πεπλάνηται δέ. ἔστι δὲ τραχήλιόν[1] τι βραχὺ τελέως, παραπλήσιον τοῖς κυρηβίοις,[2] τουτέστι πιτύροις, τοῖς ἀπὸ τῶν κριθῶν ἀποβρέγμασι, τοῖς ἀχύροις. λέγονται καὶ ἀρσενικῶς τράχηλοι. ἔστι δὲ εὐτελὲς προσέψημα ἐν λοπαδίσκοις σκευαζόμενον. ΑΛΛΩΣ. τὰ κεφάλαια τῶν ἰχθύων, ὡς ἀκανθώδη. καὶ Φερεκράτης ἐν Ἐπιστολῇ "μόνιός τις[3] παρέθηκε κράνην." χαρακτηρίζει δὲ τοὺς μικροκλέπτας ἐν τοῖς ἑξῆς. τοὺς οἴκοι μένοντας τῶν πολιτῶν καὶ ἁρπάζοντας.

969. (963.) ΚΑΙ ΤΑΣ ΑΚΑΝΘΑΣ] ἅμα μὲν ἐπὶ τοῦ κυνὸς, εὐτελέσι τε χρωμένου καὶ πανταχῇ φοιτῶντος, ἅμα δὲ καὶ ὡς ἐπὶ στρατηγοῦ προϊόντος. καὶ Λάχης γὰρ εἷς τῶν ἐξιόντων στρατηγῶν ἐγένετο ἐν ταῖς ἐξόδοις.

970. (964.) Ο Δ' ΕΤΕΡΟΣ ΟΙΟΣ ΕΣΤΙΝ] ὁ κατήγορος. εἴη δ' ἂν ὁ Κλέων, ὅν φησιν ἐνδομυχοῦντα τὰ τῆς πό-

[1] ὀστράκιόν V. [2] κηρυκίοις V. [3] μονόστιΐς V.

λεως κατεσθίειν. τοὺς οἴκοι οὖν μένοντας τῶν πολιτῶν καὶ ἁρπάζοντας χαρακτηρίζει.

973. (967.) ΑΙΒΟΙ] ὡς μαλαχθεὶς ὁ γέρων δυσαρεστεῖται, κακόν τι νομίζων αὐτὸ εἶναι, διὰ τὸ ἄηθες εἶναι αὐτῷ.

975. ΟΙΚΤΕΙΡΑΤ' ΑΥΤΟΝ] τὸν γέροντα. Ω ΠΑΤΕΡ] ὡς πρὸς δικαστήριον ὁ λόγος. *Gl. Victor.*

976. (970.) ΚΑΙ ΜΗ ΔΙΑΦΘΕΙΡΗΤΕ] ὡς πρὸς τὸ δικαστήριον ὁ λόγος καὶ τὸν γέροντα.

ΠΟΥ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ] ὅτι τὰ παιδία κλαίει ἐν τοῖς δικαστηρίοις τῶν κατηγορουμένων. καὶ ἀνωτέρω δὲ εἶπεν.

977. (971.) ΚΝΥΖΟΜΕΝΑ] παρακλαίοντα. ὡς ἐπὶ κυνῶν δὲ εἶπε· κνυζηθμὸς γὰρ λέγεται ποιά τις ἐπὶ κυνῶν φωνή.

979. (973.) ΚΑΤΑΒΑ ΚΑΤΑΒΑ] εἰώθασι γὰρ λέγειν οἱ δικασταὶ, ὅταν ἀπολύωσι καὶ πείθωσι τοῖς λόγοις, μηκέτι λέγε. πολλάκις γὰρ εἰπόντες τὸ κατάβα ἐξηπάτησαν.

982. (976.) ἀντὶ τοῦ λόγων ἀκοῦσαι καὶ ἐλεῆσαι εἶπε ῥοφῆσαι.

983. (977.) ΕΓΩ ΓΑΡ ΑΠΕΔΑΚΡΥΣΑ] κοινόν τι παθὼν ὁ πρεσβύτης, καὶ ἐπιδακρύσας τῷ τῶν παίδων ὀδυρμῷ, αἰτιᾶται ὡς ἐκ τῆς φακῆς τοῦτο πεπονθὼς καὶ οὐκ ἐξ ἰδίας προαιρέσεως. φησὶν οὖν ὅτι τὸ ῥοφεῖν κακοῦ μοι ἐγένετο αἴτιον· ἠμβλύνθην γὰρ τῆς ὁρμῆς. οὐδέποτε γὰρ τὴν γνώμην μου οὐδενὶ εἶπον, εἰ μὴ νῦν, ὅτι ἐῤῥόφησα τὴν φακήν. ἅμα δὲ καὶ ὅτι οἱ ἐσθίοντες τὴν φακὴν ἀβουλήτως κλαίουσι θερμῆς οὔσης αὐτῆς.

ΑΠΕΔΑΚΡΥΣΑ] ὅτι παρὰ τὸ ἔθος ἐποίησα, ἢ ὑπεχάλασα τῆς ὀργῆς καὶ γνώμην ἐμὴν εἶπον.

ΓΝΩΜΗΝ ΕΜΗΝ] ἤγουν κατὰ γνώμην ἐμήν. *Gl. Victor.*

985. (979.) ΧΑΛΕΠΟΝ ΕΙΔΕΝΑΙ] οὐκ οἶδα ἀκριβῶς.

986. (980.) ΕΠΙ ΤΑ ΒΕΛΤΙΩ] εἰς τὸ ἐλεῆσαι μᾶλλον ἢ καταδικάσαι.

987. (981.) ΤΗΝΔΙ ΛΑΒΩΝ ΤΗΝ ΨΗΦΟΝ] τὴν τετρυπημένην αὐτῷ δείκνυσι ψῆφον. δύο γὰρ ἀμφορεῖς ἦσαν, ὧν ὁ μὲν κύριος λεγόμενος χαλκοῦς, εἰς ὃν τὴν κυρίαν ψῆφον καθίεσαν οἱ δικασταὶ, ἢ καταδικάζοντες ἢ ἀπολύοντες, ὁ δὲ ἕτερος ξύλινος, εἰς ὃν τὰς ἀκύρους καθίεσαν. ὁπότε δὲ πάντες διεψηφίσαντο, εἰς χαλκοῦν κάδον διηριθμοῦντο αἱ ψῆφοι. καὶ κατεδίκαζον μὲν αἱ τετρυπημέναι, ἀπέλυον δὲ αἱ πλήρεις. δεῖται οὖν αὐτοῦ ἵνα τὴν τετρυπημένην εἰς τὸν ὕστερον τὸν ἄκυρον καταθῇ καὶ ἀπολύσῃ τὸν ἀπολογούμενον. φαίνονται δὲ συνήθως καλοῦντες τὸν μὲν κύριον ἀμφορέα πρότερον, τὸν δὲ ἄκυρον ὕστερον. εἰς τὸν ὕστερον δὲ *Arist. Schol.* καδίσκον τὴν ἀποδοκιμάζουσαν ἐνέβαλλον ψῆφον.

988. (982.) ΜΥΣΑΣ ΠΑΡΑΙΞΟΝ] ἐπειδὴ παρὰ τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ ἀναπείθει αὐτὸν ῥῖψαι τὴν ψῆφον εἰς τὸν ἄκυρον κάδον, ψησὶν αὐτῷ μύσας τοῦτο ποίησον, ὡς ἀτόπου αὐτῷ τούτου φαινομένου.

991. (985.) ΟΔ' ΕΣΘ' Ο ΠΡΟΤΕΡΟΣ] ὁ καδίσκος ὅπου αἱ τῶν καταδικαζομένων ψῆφοι ἐβάλλοντο. ἐναλλάσσει δὲ τὰς χεῖρας, περιφέρων τὰς ὑδρίας, ἵνα ἀγνοήσας ἀποδοκιμάσῃ εἰς τὸν ὕστερον καδίσκον τὴν ἀποδοκιμάζουσαν ἐμβαλὼν ψῆφον. ΑΛΛΩΣ. μιμεῖται τοὺς ἐν τῷ δικαστηρίῳ πολλάκις ἀπατῶντας. ἑστῶτος γὰρ τοῦ τε κατηγοροῦντος καὶ τοῦ ἀπολογουμένου, ῥάβδον κατέχει παρεστὼς ὁ κῆρυξ ἢ θεσμοθέτης, καὶ τούτῳ ἐπιτίθησι τοὺς καταψηφισθέντας, ἵνα μὴ ἕτερος ἀνθ' ἑτέρου ἀπαχθῇ. ΑΛΛΩΣ. βάλλων ὁ Φιλοκλέων τὴν ψῆφόν φησι· καθῆκα δὲ εἰς τὸν πρότερον.

ΑΥΤΗ 'ΝΤΕΥΘΕΝΙ] δύο καδίσκοι ἦσαν τῶν ψήφων, εἷς μὲν ὁ ἐλέου, ὁ ὀπίσω, ἕτερος δὲ, ὁ ἔμπροσθεν, θανάτου. παρασκευάζεται οὖν εἰς τὸν τοῦ ἐλέου ἐμβαλεῖν τὴν ψῆφον. ἀλλάσσει γὰρ τοὺς τόπους αὐτῶν ὁ Βδελυκλέων, ἵνα ἀπατηθεὶς ὁ πατὴρ βάλῃ εἰς τὸν τοῦ ἐλέου.

993. (987.) ΕΞΕΡΑΣΩ] ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν γῆν μεταβαλῶ τὰς ψήφους· ἔρα γὰρ ἡ γῆ. βούλεται δὲ ἀριθμῆσαι τὰς ψήφους.

994. (988.) ΕΚΠΕΦΕΥΓΑΣ Ω ΛΑΒΗΣ] ὡς ἀριθμηθεισῶν τῶν ψήφων καὶ τῶν ἀπολυουσῶν πλειόνων οὐσῶν.

995. (989.) ΠΟΥ 'ΣΘ' ΥΔΩΡ] ὡς παρειμένου αὐτοῦ, ψυχρὸν ὕδωρ αἰτεῖ. ἀκούσας γὰρ τὸ ἐκπέφευγας ὁ Φιλοκλέων ἐλιποψύχησεν. ὅσον γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἦν καταδικασθείς.

997. (991.) ΟΝΤΩΣ ΑΠΕΦΥΓΕΝ] ὑπεξελύθη, γενόμενος ἐκτὸς τιμωρίας τοῦ φεύγοντος.

999. ΞΥΝΕΙΣΟΜΑΙ] συγγνῶ. *Gl. Victor.*

1001. (995.) ΣΥΓΓΝΩΤΕ ΜΟΙ] ὡς μέγα τι ἀτόπημα πράξας ἀπολογεῖται τοῖς θεοῖς.

1005. (999.) ΕΠΙ ΔΕΙΠΝΟΝ, ΕΙΣ ΞΥΜΠΟΣΙΟΝ] ἕν ἐστιν ἐπὶ δεῖπνον εἰς συμπόσιον. οὕτω γὰρ ἐκάλουν, ὥστε μόνον εἶναι τὸν οἶνον κοινὸν, τὰ δὲ λοιπὰ ἑαυτοῦ κομίζειν οὕτω κληθέντα. πανθοινίαν δὲ ἔλεγον, ὥς φησιν Εὐφρόνιος, ὁπότε εἰς κοινὸν κατατιθέντες τὰ κομισθέντα δεῖπνα πάντες ἀπήλαυον.

1007. (1001.) ΚΟΥΚ ΕΓΧΑΝΕΙΤΑΙ] οὐκ ἐγγελάσει σοι, φησὶν, ὁ Ὑπέρβολος, ὁ ὁρῶν σε ταπεινόν τε καὶ οἰκτρὸν ἐκ τοῦ δικάζειν, καὶ τρεῖς ὀβολοὺς λαμβάνειν καὶ

Y

ἀεὶ πένεσθαι. ὑπὲρ πονησίας δὲ Ὑπερβόλου εἴρηται. καὶ νῦν δὲ ὀλίγα παραγράψομεν. Ἀνδοκίδης φησὶ τοίνυν "περὶ Ὑπερβόλου λέγειν αἰσχύνομαι· οὗ ὁ[1] μὲν πατὴρ ἐστιγμένος ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ ἀργυροκοπείῳ δουλεύει τῷ δημοσίῳ, ὡς δὲ ξένος ὢν καὶ βάρβαρος λυχνοποιεῖ." Θεόπομπος δέ φησι καὶ τὸν νεκρὸν αὐτοῦ καταποντωθῆναι, γράφων "ὅτι ἐξωστράκισαν τὸν Ὑπέρβολον ἓξ ἔτη· ὁ δὲ καταπλεύσας εἰς Σάμον καὶ τὴν οἴκησιν ἐκεῖ ποιησάμενος ἀπέθανε. τούτου τὸν νεκρὸν εἰς ἀσκὸν ἀγαγόντες εἰς τὸ πέλαγος κατεπόντισαν."[2]

1009. (1003.) ΑΛΛ' ΙΤΕ ΧΑΙΡΟΝΤΕΣ] τοῦτο κομμάτιον καλεῖται, ὅπερ ἐστὶ προκήρυγμα τῆς παραβάσεως. ἔστι δὲ κώλων χοριαμβικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις καὶ βακχείοις καὶ παλιμβάκχοις ζ', ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον καταληκτικόν, τὸ δεύτερον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα πεντασύλλαβον, τὸ τέταρτον δίμετρον ἀκατάληκτον, ὅμοιον τῷ β', τὸ ε' ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὰ λοιπὰ ὡς τὸ δεύτερον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

1012. (1007.) ΜΗ ΠΕΣΗι ΦΑΥΛΩΣ] φυλάττεσθε, φησί, μὴ ἐκφαυλισθῆναι τὴν διδασκαλίαν τοῦ δράματος τούτου. καὶ πρὸ ἑνὸς γὰρ ἐνιαυτοῦ τὰς πρώτας Νεφέλας διδάξας ἀπεκρίθη.

μὴ εὐτελῶς ὀφθείη ἢ ματαίως ῥηθῇ. ὑπὲρ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ χορός φησιν.

1015. (1010.) ΚΑΘΑΡΟΝ] παρρησιαστικόν, εἰλικρινές, γνήσιον.

1017. (1012.) ΠΟΛΛ' ΑΥΤΟΥΣ ΕΥ ΠΕΠΟΙΗΚΩΣ] διὰ τὸ ἐν τοῖς δράμασιν αὐτοῦ ἐλέγχειν τὰς κλοπὰς ἑκάστου.

1018. (1013.) ΟΥ ΦΑΝΕΡΩΣ] οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ, φησιν, ἐπικουρεῖ ὁ ποιητὴς τοῖς θεαταῖς ὑμῖν, ἀλλὰ δι' ἑτέρων ποιητῶν λάθρᾳ, ἐπειδὴ διὰ Φιλωνίδου καὶ Καλλιστράτου καθίει τινὰ τῶν δραμάτων. πρῶτον γὰρ δρᾶμα δι' ἑαυτοῦ καθῆκε τοὺς Ἱππέας.

1019. (1014.) ΤΗΝ ΕΥΡΥΚΛΕΟΥΣ ΜΑΝΤΕΙΑΝ] οὗτος ὡς ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τἀληθῆ μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. τοιοῦτον οὖν, φησί, καὶ ὁ ποιητὴς τρόπον ἐποίησεν εἰς τὰ δράματα, ἑτέροις διακόνοις χρώμενος, ὡς εἰ εἶπεν ἔργον ποιήσας τῶν ἐχόντων ἀγαθὸν δαίμονα. ἐγγαστρῖται δὲ καὶ Εὐρυκλεῖδαι ἐκαλοῦντο ἐντεῦθεν πάντες οἱ μαντευόμενοι, ἀπὸ Εὐρυκλέους πρῶτον τοῦτο ποιήσαντος. τὸ δὲ ΕΙΣ ΑΛΛΟΤΡΙΑΣ ΓΑΣΤΕΡΑΣ ΕΝΔΥΣ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι πρότερον ἄλλοις ἐδίδου τὰς κωμῳδίας.

1021. (1016.) ΚΙΝΔΥΝΕΥΩΝ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ] διὰ γὰρ τὸν κίνδυνον οὐδεὶς ὑπεκρίθη τοὺς Ἱππέας.

1022. ΗΝΙΟΧΗΣΑΣ] ἡνιοχεῖς, ἐλαύνεις, ἵππους ὁδηγεῖς. *Gl. Victor.*

1024. (1019.) ΟΥΚ ΕΚΤΕΛΕΣΑΙ ΦΗΣΙΝ] οἷον οὐ τέλεον ἐπαρθῆναι, φησίν, ἠθέλησεν. καὶ οὐκ ἐπὶ τέλος ἔδοξεν αὐτῷ ἐλθεῖν οὔτε τῆς ποιήσεως, οὔτε τῶν ἐπαίνων.

1025. (1020.) ΟΥΔΕ ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΣ] οὐδὲ εἰ προσῆλθεν αὐτῷ τις ἐξώλης, ἀναστραφεὶς καὶ δεόμενος μὴ κωμῳδεῖσθαι, ἐμαλάττετο οὐδὲ ἐπείθετο. ΑΛΛΩΣ. δι' Εὔπολιν. ἐν Αὐτολύκῳ δὲ τοιαῦτά φησι. τοῦτο δὲ καὶ ἐν Εἰρήνῃ οὕτω· περιῄει τὰς παλαίστρας σεμνυνόμενος, καὶ τοῖς παισὶν ἑαυτὸν δῆλον ποιῶν τῆς νίκης ἕνεκα.

1026. (1021.) ΠΑΙΔΙΚΑ] ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένων τάττεται ἡ λέξις. παραδείγματα τοῦ ἐπὶ μὲν τῶν ἀρρένων τάττεσθαι ἄλλα τε οὐκ ὀλίγα καὶ τὸ ἐνταῦθα. καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως δὲ ἐρασταῖς δῆλον ὡς οὕτως ἐξείληπται. ἐπιδόντων γάρ τι τῶν Σατύρων εἰς τὴν γυναικείαν ἐπιθυμίαν, φησὶν ὁ Φοίνιξ "παπαὶ τὰ παιδικά, ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας." καὶ Κρατῖνος Πανόπταις "μισεῖς γὰρ τὰς γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ δὲ τρέπεις νῦν." ὅτι δὲ ἐκάλουν οὕτω καὶ τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας, Εὔπολις. φησὶ γὰρ ὡς πρὸς αὐλητρίδα τις "ἐγὼ δὲ χαίρω πρὸς τοῖς σοῖσι παιδικοῖς." καὶ Κρατῖνος δὲ Ὥραις, τῆς παλλακῆς ἀποδημοῦντος τοῦ Διονύσου ἐρώσης, φησὶν ἐπ' αὐτοῦ "μακάριος τῶν παιδικῶν." οὐχὶ δὲ μόνον οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάνυ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπ' ἐκείνων. Πλάτων Φαίδρῳ "ἐσπούδακας ὦ Φαῖδρε ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμην, ἐρεσχελήσω σε." λέγεται δὲ παιδικὸν καὶ τὸ παιδαριῶδες, οἷον τὸ ἁρμόζον παιδί. ἡ δὲ λέξις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀσελγῶς ἐρωμένων. ΑΛΛΩΣ. παιδικὰ ὀξυτόνως. ἔστι δὲ οὐδέτερον πληθυντικόν. τοῦτο δέ τινες ἐπ' ἀγαθοῦ ἔρωτος, τινὲς ἐπ' αἰσχροῦ λαμβάνουσι. τὸ δὲ παιδικὰ ἐρώμενον.

1028. (1023.) ΤΑΣ ΜΟΥΣΑΣ] τουτέστι τὰ δράματα. εἰ γὰρ μὴ καταδήλους ποιήσῃ τοὺς τοιούτους, ἀλλ' ἐπικρύψῃ, οἱονεὶ μαστροποιοὶ τῶν τοιούτων εὑρεθήσονται.

1029. (1024.) ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ] ἀλλὰ τέρασι, φησί, καὶ δαίμοσιν. ΟΡΓΗΝ δὲ γενναῖον φρόνημα.

1030. (1025.) ΤΟΙΣ ΜΕΓΙΣΤΟΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΩΝ] δηλοῖ ὅτι αἱ διδασκαλίαι ἴσως φέρουσι τοὺς Ἱππεῖς πρώτους ὑπ' αὐτοῦ καθιεμένους. περὶ Κλέωνος γὰρ αἰνίσσεται.

[1] οὗ ὁ] σοὶ V.

[2] κατεπόντωσαν.

1031. (1026.) ΞΥΣΤΑΣ] ὡς ἐπὶ τῶν παλαιόντων.

1032. (1027.) ΚΥΝΝΗΣ] πόρνης. "κατὰ Κύνναν καὶ Σαλαβάκχην." Ἐρατοσθένην δὲ ἀγνοήσαντα τὴν Κύνναν, ὅτι πόρνη, οἱ μέν τινες προφέρεσθαί φασι κυνὸς, ὡς Ἐπιμενίδης, οἱ δὲ πυρὸς, οὐκ εὖ. θέλων οὖν παραβαλεῖν τὸν Κλέωνα κυνὶ διὰ τὸ ἀναιδὲς, ἑτέρως ἐσχημάτισεν. ΕΛΙΧΜΩΝΤΟ δὲ ἔλειχον.

1034. (1029.) ΦΩΝΗΝ Δ' ΕΙΧΕ ΧΑΡΑΔΡΑΣ] ἐπειδὴ πλέον τι τοῦ χειμάῤῥου εἰς τραχύτητα καὶ ἀνωμαλίαν εἶχεν. Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμοσι "κἂν μὲν σιωπῶ, φέρεται, πνίγεται, καί φησι τί σιωπᾷς; ἂν δ' ἀποκριθῶ, οἴμοι τάλας, φησὶ, χαράδρα κατελήλυθεν."

ΧΑΡΑΔΡΑΣ] χαράδρα, χείμαῤῥος ποταμός. κατάγει δὲ οὗτος παντοῖα ἐν τῷ ῥεύματι καὶ κατασύρει. *Gl. Victor.*

1035. (1030.) ΦΩΚΗΣ Δ' ΟΣΜΗΝ] εἰς κακοσμίαν αὐτὸν διαβάλλει διὰ τὸ βυρσοδέψην αὐτὸν εἶναι. Ὅμηρος "φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή," καὶ "πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν."

ΛΑΜΙΑΣ ΟΡΧΕΙΣ] Λαμία θηρίον, ἀπὸ τοῦ ἔχειν μέγαν λαιμὸν, λαιμία καὶ λαμία. δραστικοὶ δὲ οἱ ὄρχεις. εἰδωλοποιεῖ δέ τινας ὄρχεις Λαμίας· θῆλυ γάρ. Δοῦρις δ' ἐν β' Λιβυκῶν ἱστορεῖ γυναῖκα καλὴν γενέσθαι τὴν Λαμίαν, μιχθέντος δὲ αὐτῇ Διὸς ὑφ' Ἥρας ζηλοτυπουμένην ἃ ἔτικτεν ἀπολλύναι· διόπερ ἀπὸ τῆς λύπης δύσμορφον γεγονέναι, καὶ τὰ τῶν ἄλλων παιδία ἀναρπάζουσαν διαφθείρειν.

ΠΡΩΚΤΟΝ ΔΕ ΚΑΜΗΛΟΥ] θερμόπρωκτος γὰρ ἡ κάμηλος καὶ λάγνος. κάμιλος δὲ τὸ παχὺ σχοινίον διὰ τοῦ ι.

1038. (1033.) ΤΟΙΣ ΗΠΙΑΛΟΙΣ] ἠπίαλος τὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις καὶ Θεσμοφοριαζούσαις "ἅμα δὲ ἠπίαλος πυρετοῦ πρόδρομος." Δίδυμος δέ φησι, δαίμων, ὃν Ἠπιάλην καὶ Τίφυν καὶ Εὐόπαν καλοῦσι. τὸ δὲ πυρετοῖσιν ἐπήνεγκεν ἀπὸ τοῦ πάθους. ΑΛΛΩΣ. τοὺς βλάπτοντας τὴν πόλιν λέγει ἠπιάλους καὶ πυρετούς. ταῦτα δὲ εἴδη πυρετῶν. ὥσπερ οὖν οὗτοι βλάπτουσι τὰ σώματα, οὕτω καὶ οὗτοι τὴν πόλιν.

ἠπίαλοι δέ εἰσιν οἱ ῥιγοπύρετοι.

ΠΕΡΥΣΙΝ] πέρυσι γὰρ τὰς Νεφέλας ἐδίδαξεν, ἐν αἷς τοὺς περὶ Σωκράτην ἐκωμῴδησεν. ἠπιάλους δὲ αὐτοὺς ὠνόμασεν ὡς ὠχρότητα περισκώπτων. ἐν δὲ τοῖς Ἱππεῦσι τὸν Κλέωνα, οὓς πρὸ τῶν Νεφελῶν καθῆκε. τὸ δὲ τοὺς πατέρας ἦγχον λέγει διὰ τὸν ἥττονα λόγον, τὸν πατραλοίαν. ἢ διὰ τὸν ὑπ' αὐτοῦ, ὥς φησι, πέρυσιν εἰσαχθέντα ἐν Νεφέλαις τύπτοντα τὸν πατέρα αὐτοῦ.

τοῦτο πρὸς τὸν ὑπ' αὐτῶν ἥττονα λόγον, ᾧ πατραλοίας χρώμενος εἰσάγεται ἐν Νεφέλαις.

1041. (1036.) ΑΝΤΩΜΟΣΙΑΣ] γράμματά τινα γραψάντων, περὶ ὧν ἡ δίκη, ὅ τε κατηγορούμενος καὶ ὁ κατηγορῶν ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχήν. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἑκάτερος αὐτῶν ἀντώμνυεν, ὁ μὲν τἀληθῆ κατηγορήσειν, ὁ δὲ τἀληθῆ ἀπολογήσεσθαι. ΑΛΛΩΣ. ἀντωμοσία γραφὴ κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. διωμοσία δὲ ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος ὑπὸ τῶν δικαζομένων, τοῦ μὲν ὡς πράξαντα διώκειν, τοῦ δὲ ὡς οὐκ ἔπραξεν ἀποφάσκειν. ἐξωμοσία δὲ ἄρνησις σὺν ὅρκῳ ὡς ἀδυνατοῦντος ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος αὐτῷ τοῦ λειτουργεῖν.

ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ] παρὰ τὸ προκαλεῖσθαι, ὅπερ ἐστὶν εἰς συμβάσεις καὶ συνθήκας καὶ διαλλαγὰς παρακαλεῖν.

1042. (1037.) ΩΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΝ] ὄνομα ἀρχῆς. οὐ τοῖς πολίταις τοῦτο προσῆψεν, ἀλλὰ τοῖς ξένοις· αἱ γὰρ ξενικαὶ δίκαι ἐπὶ τοῦ πολεμάρχου εἰσήγοντο. οἱ δὲ καὶ βοηθείας δεόμενοι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν κατέφευγον τοῦ πολεμάρχου. ἀλλὰ καὶ οἱ κατηγοροῦντες γονέων κακώσεως πρὸς τὸν πολέμαρχον ἐδικάζοντο, κἀκεῖνος ἔκρινεν. ΑΛΛΩΣ. πολέμαρχος ἄρχων, πρὸς ὃν κατηγγυῶντο τοὺς ξένους. ΑΛΛΩΣ. ἀρχή τίς ἐστι παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλουμένη. ἔστι δὲ οὗτος εἷς τῶν θ' ἀρχόντων. διοικεῖ δὲ οὗτος ἄλλα τε καὶ εἰσάγει δίκας τάς τε τοῦ ἀποστασίου, καὶ κλήρων τοῖς μετοίκοις, καὶ τἄλλα ὅσα τοῖς πολίταις ὁ ἄρχων ἐστὶ, ταῦτα τοῖς μετοίκοις ὁ πολέμαρχος, καὶ ἐπικλήρων. παρὰ δ' Αἰτωλοῖς τὸν πολέμαρχον συνέβαινε κλείειν τὰς πύλας καὶ ποιεῖσθαι τὸ καθ' ἡμέραν τὴν δίαιταν ἐπὶ τῶν πυλώνων. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα, ὁ τοῦ Λυσίου ἀδελφός.

1044. (1039.) ΠΕΡΥΣΙ ΚΑΤΑΠΡΟΥΔΟΤΕ] ὅτι πέρυσι διδάξας τὰς πρώτας Νεφέλας ἡττήθη. περιττὴ δὲ ἡ κατά.

1045. (1040.) ΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΗ] τὰς καινὰς διανοίας ἀγνοήσαντες, ὑπὸ τοῦ μὴ νοεῖν, παρεκρίνατε. ΑΝΑΛΔΕΙΣ δὲ ταπεινὰς, ἀσθενεῖς.

1050. (1045.) ΕΙΠΕΡ ΕΛΑΥΝΩΝ] ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρῶν καὶ ἐπιτρέχων. τὸ δὲ ΣΥΝΕΤΡΙΨΕΝ ἀπὸ τῶν ἐρετῶν ἐπήγαγε, τῶν ὑπὸ ῥύμης συντριβόντων τὰς κώπας. νικήσας, φησὶ, τοὺς ἀντιπάλους τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἀπώλεσε (τοῦτο γὰρ ἐπίνοιαν λέγει) παρακριθεὶς ὑπὸ τῶν κακῶς κρινάντων. ὃ δὲ βούλεται εἰπεῖν, ὅτι οὐ χεῖρον ἐπαινεθήσεται παρὰ τοῖς σοφοῖς τοὺς ἀνταγωνιζομένους αὐτῷ νικῶν. ἔνιοι δέ φασιν ὅτι ἀπὸ τῶν ἀτυχῶς ἡνιοχούντων καὶ συντριβόντων τὰ ἅρματα τὴν με-

ταφορὰν ἐδέξατο, ἐπειδὴ πρὸς τὸ παρελαύνων ἐπήνεγκε τὸ ξυνέτριψε. τὰ νοήματα δὲ τὰ ἐπινοήματα τῶν δραμάτων.

1053. ΚΑΞΕΥΡΙΣΚΕΙΝ] κοινὰς ἐπινοίας καὶ ὑποθέσεις. *Gl. Victor.*

1057. (1052.) ΜΕΤΑ ΜΗΛΩΝ] εἰώθασι γὰρ εἰς τὰ κιβώτια μῆλα βάλλειν δι' εὐοσμίαν.

1059. (1054.) ΔΕΞΙΟΤΗΤΟΣ] δεξιοὶ δόξετε εἶναι. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δὲ ὀσμῆς, δεξιότητος εἶπεν ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα.

1060. (1055.) Ω ΠΑΛΑΙ ΠΟΤ'] ὁ χορὸς πρὸς ἑαυτὸν, παρὰ τὸ "πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι."

1063. (1058.) ΠΡΙΝ ΤΑΥΤΑ] τὰ πρὶν κατορθώματα ἀπώλετο. Δίδυμός φησιν ὡς παρῴδησε ταῦτα ἐκ τῶν Τιμοκρέοντος τοῦ Ῥοδίου.

1065. (1060.) ΑΙΔ' ΕΠΑΝΘΟΥΣΙ ΤΡΙΧΑΣ] ἢ τότε δείξουσιν αὐτοὺς οὗτοι[1] τοὺς κροτάφους. οἱ δὲ διαιροῦσιν ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τοῦτο, οἵδ' ἐπανθοῦσι τρίχας, ἵν' ᾖ περὶ τῶν νεωτέρων ὁ λόγος· καὶ γὰρ τὰ ἑξῆς περὶ αὐτῶν φησί.

1068. (1063.) ΓΗΡΑΣ ΕΙΝΑΙ ΚΡΕΙΤΤΟΝ] διαβάλλει τοὺς νέους ὁ ποιητὴς μὴ δυναμένους κατὰ τοὺς ἀρχαίους κωμῳδεῖν. κοκκίνους δὲ ἔλεγον τὰς περιεστεμμένας καὶ τετημελημένας τρίχας. σχῆμα δὲ τὴν σκευὴν καὶ τὸν κόσμον.

1071. (1066.) ΕΙΤΙΣ ΥΜΩΝ Ω ΘΕΑΤΑΙ] τοῦτό ἐστιν ἐπίῤῥημα. τὸ δὲ ἐπίῤῥημα ὡς ἐπίπαν ι' στίχων ἢ ιβ' ἢ ιϛ'. ἐνθάδε δὲ εἴκοσι. (ῑ V.)

1072. (1067.) ΔΙΕΣΦΗΚΩΜΕΝΟΝ] εἰς σφῆκας διεσκευασμένον. ταῦτα δὲ πρὸς τὴν σκευὴν, ἣν περιέθετο ὁ χορὸς, τὴν τῶν σφηκῶν ποικιλίαν μιμούμενος, περὶ τοῦ σχήματος ἀπολογούμενός φησιν. ΑΛΛΩΣ. διαδεδεμένον. κρεῖττον δὲ μέσον σφήκωμα φαινόμενον. ἔχουσι γὰρ κεντρίδας, ὡς εἰς σφῆκας σχηματιζόμενοι.

1074. (1069.) ΡΑιΔΙΩΣ ΕΓΩ ΔΙΔΑΞΩ] ὁ στίχος ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδου. τὸ δὲ ἢ ἀντὶ τοῦ ἦν Ἀττικὸν, ὡς τὸ "ἢ παρεσκευασμένος" ἐν Πλούτῳ. τοὐῤῥοπύγιον δὲ τὸ ἐγκεκεντρωμένον λέγει.

1078. (1073.) Ο ΒΑΡΒΑΡΟΣ] τὴν ἐν Μαραθῶνι κατὰ τοῦ Δαρείου νίκην λέγει. συνεχῶς εἰσάγονται τῶν Μηδικῶν μεμνημένοι, ὥστε τὰ γενόμενα παίδων ὄντων ἑαυτοῖς ἀνατιθέναι ἐπὶ τῷ τοὺς νέους καταπλήττειν.

1080. (1075.) ΤΑΝΘΡΗΝΙΑ] νῦν τὰ τῶν σφηκῶν κηρία. κυρίως δὲ τὰ τῶν ἀνθρηνῶν σμήνη. ἀνθρήνας δὲ οἱ μὲν τὰς μελίσσας, οἱ δὲ ἕτερον ζῶον κηροποιοῦν ὅμοιον σφηκί. οἱ δὲ τοὺς τόπους, ὅπου κατοικοῦσιν οἱ σφῆκες. δέον εἰπεῖν τὰς οἰκίας. * ΜΕΝΟΙΝΩΝ] φροντίζων, μεριμνῶν, προθυμῶν. *Gl. Victor.*

1082. (1077.) ΘΥΜΟΝ ΟΞΙΝΗΝ] ἀντὶ τοῦ δριμεῖαν ὀργήν.

1083. (1078.) ΤΗΝ ΧΕΛΥΝΗΝ] ἀντὶ τοῦ τὰ χείλη. οἱ γὰρ ὀργιζόμενοι ἐνδάκνουσι τὰ χείλη.

1084. (1079.) ΥΠΟ ΔΕ ΤΩΝ ΤΟΞΕΥΜΑΤΩΝ] τῶν πεμπομένων ὑπὸ τῶν βαρβάρων. τῷ γοῦν ἀπαγγείλαντι ὡς ὑπὸ τῶν τοξευμάτων τῶν βαρβάρων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανὸν, Λεωνίδας ὁ τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγὸς εἶπεν "ἀγαθὰ ἀγγέλλεις ὦ ξένε, εἰ ὑπὸ σκιὰν μαχούμεθα."

1086. (1081.) ΓΛΑΥΞ] τὸ γλαῦξ ὄνομα, Εὐφρόνιός φησιν, Ἀττικοὶ μὲν περισπῶσιν, οἱ δὲ Δωριεῖς ὀξύνουσιν. γλαῦκα δὲ τὴν Ἀθηνᾶν. φασὶ δὲ κατὰ τὸ ἀληθὲς γλαῦκα διαπτᾶσθαι τὴν νίκην τοῖς Ἀθηναίοις ἀπαγγέλλουσαν.

1087. (1082.) ΘΥΝΝΑΖΟΝΤΕΣ] κεντοῦντες ὡς τοὺς θύννους τοῖς τριόδουσι, μεταφορικῶς.

ΘΥΛΑΚΟΥΣ] θυλάκους φασὶν εἶναι τὰ παρὰ τοῖς σκέλεσι καὶ τοῖς μηροῖς Περσικά. εἴδη βρακίων παρὰ Πέρσαις. θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους, ἀντὶ τοῦ εἰσπηδῶντες εἰς τὰς ἀναξυρίδας.

1088. (1083.) ΚΕΝΤΟΥΜΕΝΟΙ] τοῦτο πρὸς τὴν ὁμοιότητα τῶν σφηκῶν.

1091. (1086.) ΑΡΑ ΔΕΙΝΟΣ] ἡ ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ. καὶ αὕτη γὰρ κώλων ἐστὶ καὶ στίχων ια', καὶ τὰ μὲν τροχαϊκὰ, τὰ δ' ἔχει ἰαμβικὰ, πλὴν ἐν τῷ ζ' κώλῳ τὸν τρίτον ἔχει πόδα χορεῖον. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ. τὸ δὲ ἢ κἀνταῦθα ἀπὸ τοῦ ἔα κατὰ κρᾶσιν ἢ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἐγώ.

1094. (1089.) ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΗΜΙΝ] τὸ φροντὶς ἐνταῦθα συνάπτεται.

1095. (1090.) ΡΗΣΙΝ ΕΥ ΛΕΞΕΙΝ] ὡς οἱ νῦν ἀσκοῦσι μόνον τὸ εὖ λέγειν, οὐ τὰ πολεμικά.

1098. (1093.) ΠΟΛΛΑΣ ΠΟΛΕΙΣ] ἴσως ὑπὸ Μήδους γενομένας Ἀθηναίων.

1102. (1097.) ΠΟΛΛΑΧΟΥ] τὸ ἀντεπίῤῥημα ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐπιῤῥήματι, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν εἰωθότων στίχων τροχαϊκῶν, ὑφ' ὃ διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

1107. ἑσμὸς, ὄχλος, πλῆθος, συναθροισμός. κυρίως δὲ ἐπὶ μελισσῶν ἀθροίσματος. *Gl. Victor.*

1108. (1103.) ΤΟΥΣ ΕΝΔΕΚΑ] ἐτήρουν οὗτοι τοὺς δεδεμένους. οὗτοι δὲ νῦν θεσμοφύλακες καλοῦνται. ΑΛΛΩΣ. ἡ τῶν ἕνδεκα ἀρχὴ τοὺς μὲν ὁμολογοῦντας

[1] αὐτοὺς οὗτοι] ὅτι V.

καὶ ἀνδραποδιστὰς καὶ λωποδύτας θανάτῳ ἐκόλαζον, τοὺς δὲ ἀρνουμένους εἰς δικαστήριον εἰσῆγον. εἰσῆγον δὲ καὶ τὰς ἐνδείξεις. ἔνδειξις δέ ἐστι δίκη, φησὶν ὁ Παλαμήδης, κατὰ τῶν τὰ δημόσια πωλούντων.

1109. (1104.) ΕΝ ΩιΔΕΙΩι] τόπος ἐστὶ θεατροειδὴς, ἐν ᾧ εἰώθασι τὰ ποιήματα ἀπαγγέλλειν πρὶν τῆς εἰς τὸ θέατρον ἀπαγγελίας. τοῦτο δέ φησι δεικνὺς ὅτι εἰς πάντα τόπον εὑρήσει τις δικαστὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ. τοῦτο δὲ οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν δικῶν. τάχα δὲ καὶ τὰς διαίτας δηλοῖ.

1110. (1105.) ΞΥΜΒΕΒΥΣΜΕΝΟΙ] πυκνώσαντες ἑαυτοὺς καὶ κάμψαντες διὰ τὸ γῆρας. ΑΛΛΩΣ. τὸ πυκνὸν πρὸς τὸ ξυμβεβυσμένοι. παίοντες δὲ μόλις τῇ βακτηρίᾳ, ὡς ἂν γέροντες. ἢ ὑπὸ τοῦ συμπεπυκνῶσθαι. ἐδίδοντο δὲ καὶ βακτηρίαι τοῖς δικασταῖς ὁμόχροοι τοῖς δικαστηρίοις, ὅπου ἑκάστους εἰσελθόντας δικάζειν ἔδει, ἵνα τὸν διαμαρτάνοντα ἀπελέγξῃ τὸ χρῶμα.

1111. (1106.) ΩΣΠΕΡ ΟΙ ΣΚΩΛΗΚΕΣ ΕΝ ΚΥΤΤΑΡΟΙΣ] τουτέστιν ἠρέμα, ὡς οἱ σκώληκες, διὰ τὸ γῆρας. κύτταροι δὲ αἱ τῶν κηρίων κοιλότητες. ἔστι δὲ ὁ ποικίλος, ὁ περικείμενος τοῖς βαλάνοις. ΑΛΛΩΣ. καὶ τῶν σφηκιῶν τὰ κοῖλα, καὶ τὰ τῆς πεύκης, καὶ τὰ τῆς πίτυος προανθοῦντα στροβίλια, καὶ ὁ πυθμὴν, καὶ ἡ κατάτρησις. οἱ δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς κηροῖς τρήματα, ἢ τὰ κοῖλα ἄγγη, καὶ τῶν αἰδοίων τοὺς βαλάνους. ΑΛΛΩΣ. κύτταρος τὸ πῶμα τῆς βαλάνου, ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος, ἡ τῆς βαλάνου πυελὶς καὶ κατάτρησις. ἢ τὸ ὑψηλότατον τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσι γὰρ κοῖλον εἶναι τὸν οὐρανὸν, ὥσπερ τοῦ ᾠοῦ τὴν λεπίδα, τὸ κοιλότατον καὶ μυχαίτατον. Θεόφραστος δὲ κυρίως λέγει κύτταρον τὴν προάνθησιν τῆς πίτυος, ἥτις ἐστὶν ὡς στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν, ξηραινόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. οἷον οὖν ἀγγειῶδές φησι κύτταρον οὐρανοῦ. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις "πόσθιον τῷ σῷ προσόμοιον στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον."

1114. (1109.) ΚΗΦΗΝΕΣ] τοὺς ἐπὶ τοῦ βήματος λέγει ῥήτορας. κηφῆνες δέ εἰσιν οἱ ἄρσενες τῶν μελισσῶν, οἵτινες οὔτε κέντρα ἔχουσιν οὔτε κηρία ἐργάζονται, ἀλλὰ τὰ τῶν μελισσῶν ἔργα ἐσθίουσιν. Ἡσίοδος " κηφήνεσσι κοθούροις ἴκελος ὁρμὴν, οἵτε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ ἔσθοντες."

1119. (1114.) ΦΛΥΚΤΑΙΝΑΝ] φῦσκαν ἐν τῇ χειρὶ ἐκ τοῦ κωπηλατεῖν.

1120. (1115.) ΕΜΒΡΑΧΥ] καθάπαξ, ἢ παντάπασι τὸ ἔμβραχυ Ἀττικὴ συνήθεια, οὐδὲν πλέον δηλοῦσα ἢ τὸ βραχὺ, ὡς ἐμφαγεῖν τὸ φαγεῖν, καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ ἐνδυστυχῆσαι ἀντὶ τοῦ δυστυχῆσαι.

1122. (1117.) ΟΥΤΟΙ ΠΟΤΕ ΖΩΝ] καυνάκην ἀμφιάσαι βούλεται τὸν πατέρα ὁ υἱὸς, ἀφελόμενος τὸ τριβώνιον. φησὶν οὖν ὅτι τὸν τρίβωνα οὐκ ἀφαιρῶ ἐμαυτοῦ. τὸν γὰρ τρίβωνα περισπάσας θέλει αὐτὸν καυνάκην ἐνδῦσαι. καυνάκης δὲ χλαῖνα Περσικὴ ἀλεεινὴ, παρὰ τὸ ἀλεαίνεσθαι. ὁ δὲ Παλαμήδης φησίν· καυνάκης ἐστὶ Περσικὸν ἱμάτιον, ἔχον ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλούς. ΑΛΛΩΣ. καυνάκης εἶδος ἱματίου, ὅπερ καὶ περσίδα καλοῦσιν. οἱ δὲ σισύραν Θυμαιτίδα, ὅπερ ἔοικε Μορύχου σάγματι. σάγμα δὲ ἡ θήκη τοῦ ὅπλου, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς. ΕΠΕΣΤΡΑΤΕΥΣΑΤΟ δὲ, σφοδρῶς ἐπῆλθε τοῖς ἡμετέροις μαχεσόμενος σώμασι. μήποτε τὸν πνεύσαντά φησι βορέαν ἐπὶ τῷ Ἀρτεμισίῳ καὶ διαφθείραντα τὸν τῶν βαρβάρων στόλον· πολὺς γὰρ ἐπελθὼν κατέδυσεν αὐτῶν τὰ σκάφη, βοηθῶν Ἀθηναίοις. διὸ καλῶς τὸ ἐπεστρατεύσατο.

1126. (1121.) ΟΥΔΑΜΩΣ ΜΟΙ ΞΥΜΦΟΡΟΝ] οὐ λυσιτελεῖ μοι, φησί, πολυτελῆ ἀμφιέννυσθαι· καὶ γὰρ πρῴην ἰχθύδια ἐσθίων ὀπτὰ, καταστάξαντος ζωμοῦ ἐπὶ τὸ ἱμάτιον, τριώβολον ἔδωκα τῷ γναφεῖ μισθὸν, τουτέστι τῷ πλύνοντι τὰ ἱμάτια.

1132. (1127.) ΤΡΙΒΩΝΙΚΩΣ] ἐὰν μὲν τριβωνικῶς, ὥσπερ τριβώνιον τετριμμένῳ καὶ ἀσθενήσαντι, ἐὰν δὲ γεροντικῶς, ὡς πρέπει γέροντι.

1133. (1128.) ΦΥΤΕΥΕΙΝ] γεννᾶν.

1134. (1129.) ΑΠΟΠΝΙΞΑΙ] διὰ τὸ καῦμα τὸ ἀπὸ τῆς καυνάκης.

1136. (1131.) ΤΟΥΤΙ ΤΟ ΚΑΚΟΝ] τὸ καινὸν, παρ' ὑπόνοιαν. ἐπεὶ καινὸν παραλαμβάνει ἱμάτιον.

1137. (1132.) ΟΙ ΔΕ ΚΑΥΝΑΚΗΝ] ἔοικε βαρβαρικὸν εἶναι φόρεμα.

1138. (1133.) ΕΓΩ ΔΕ ΣΙΣΥΡΑΝ] σισύραν εἶπε οὐ τὸ μαλλωτὸν στρῶμα, ἀλλὰ βαίταν. ἔστι δὲ ἡ ἀπὸ δερμάτων συῤῥαπτομένη χλανίς. Θυμαιτίδα δὲ ἀπὸ δήμου τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, ὡς ἐκεῖ τῶν βαιτῶν γινομένων. ἀπὸ Θυμοίτου ἥρωος. μήποτε δὲ γραπτέον Θυμοιτίδα.

1139. (1134.) ΕΙΣ ΣΑΡΔΕΙΣ] εἰς Σάρδεις γὰρ ἐπωλεῖτο τὰ Περσικὰ ἱμάτια. Σάρδεις δὲ πόλις Λυδίας ὑπὸ Πέρσας. ἀναγκαίως οὖν Περσικὰ ἐφόρουν.

1141. (1136.) ΟΥ ΤΟΙΝΥΝ] οὐκ ἦλθον εἰς Σάρδεις.

1142. (1137.) ΜΟΡΥΧΟΥ ΣΑΓΜΑΤΙ] Μόρυχος ὠχρός. ΣΑΓΜΑΤΙ δὲ τῷ μαλλωτῷ σάγῳ, ᾧ ἐχρῆτο ὡς τρυφερὸς πλείονι θάλπει χρώμενος. ΑΛΛΩΣ. τῶν περὶ τρυφὴν ἐσπουδακότων ὁ Μόρυχος. ΣΑΓ-

ΜΑΤΙ δὲ, ἐπεὶ παχέα. ἴσως ὡς ἐκείνου παχεῖ σάγματι χρωμένου. Ἐκβάτανα δὲ πόλις Περσῶν. κρόκη δὲ ῥοδάνη καὶ κροκύφαντος, ὅτι διὰ κρόκης ὑφαίνεται.

1144. (1139.) ΧΟΛΙΞ] χόλιξ λέγεται τὸ τοῦ βοὸς ἔντερον μαλλωτὸν, ὅ ἐστιν ἐκ κρόκης μαλλός. ΑΛΛΩΣ. τὰς ἐξοχὰς τῶν κρόκων εἰκάζει χόλικι. τοῦτο δὲ Ἀρτεμίδωρος λέγει, τὰς ἐπὶ τῆς κοιλίας λεγομένας χολάδας. Εὐφρόνιος δὲ οὐ τὰ ἔντερα καθ' αὑτὸ, ἀλλὰ πᾶν σὺν τῷ λίπει καὶ τοῖς ὑμέσιν.

1148. (1143.) ΕΡΙΩΛΗΝ] ἐρίων ἀπώλειαν, παρὰ τὸ τὰ ἔρια ἀναλῶσαι.

1151. (1146.) ΚΑΤΗΡΥΓΕ] κατέπνευσεν, ὡς ἐπὶ τῶν μετὰ τροφὴν ἐρευγομένων.

1156. (1151.) ΔΙΕΡΡΥΗΚΕΝΑΙ) πρὶν συμπεσεῖν ἀπὸ τῆς ὀπτήσεως τὰ κρέα μου. ἐμβάδας τὰ δικαστικὰ ὑποδήματα.

1158. (1153.) ΤΑΣ ΛΑΚΩΝΙΚΑΣ] ἀνδρεῖα ὑποδήματα. ἢ ἀστειότερα, ὡς αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις "ποῦ τὸ πέος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικαί;" ὁ δὲ Φιλοκλέων ἀποσείεται αὐτὰς ὡς ἐχθρῶν Ἀθηναίοις τῶν Λακεδαιμονίων. ΚΑΤΤΥΜΑΤΑ δὲ δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται.

1161. (1156.) ΕΝΘΕΣ] ἔνθες τὸν πόδα σου εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας, καὶ περιπάτει ἐρρωμένως. ἔνθες ἀντὶ τοῦ ὑπόδυσαι. ἅμα μὲν πρὸς τὸ ὑπόδημα, ἅμα δὲ πρὸς τὴν χώραν.

1163. (1158.) ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΑΝ] ὁ μὲν εἶπε τὴν Λακωνικὴν ἐμβάδα, ὁ δὲ ὑπενόησε λέγειν αὐτὸν τὴν χώραν.

ΑΠΟΒΙΒΑΖΩΝ] βιβάζει, ὀχλεύει, ἐπὶ τῶν θρεμμάτων, ὑβρίζει. *Gl. Victor.*

1167. (1162.) ΧΙΜΕΤΛΟΝ] ὅτι κυρίως νῦν τὸ ἀπὸ τοῦ ψύχους ἐπὶ τῶν δακτύλων. λέγεται δὲ καὶ μέρος τι τοῦ ποδὸς, περὶ ὃ τὸ πάθος. καὶ ὅτι χίμετλον οὐ λέγουσιν ἑνικῶς, πληθυντικῶς δὲ χίμετλα. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀγαθὸν οὐδὲν λήψομαι. ὅστις τὰ τῶν γερόντων οὐ λήψομαι.

1169. (1164.) ΔΙΑΣΑΛΑΚΩΝΙ] ἁβρύνθητι καὶ διαθρύφθητι. οἱ δὲ διασαλακώνισον ἀπὸ Σαλάκωνος μαλακοῦ, τοῦ Αὐτολύκου πατρός. ΑΛΛΩΣ. ἔοικεν ἐμφαίνεσθαι τῷ ὀνόματι τὸ σαλακωνεύεσθαι, τουτέστι τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτόν. ἔν τισι μὲν διαλυκώνισον ἀπὸ Λύκωνος. ἐν δὲ τῇ Ἀρτεμιδώρου συναγωγῇ διαλακώνισον. αἰτία δὲ τοῦ λεξειδίου ἡ συνήθεια· μήποτε γὰρ καὶ πεποίηται ὑπ' αὐτοῦ. εἰ δὲ μὴ ἐπεσχεδίασται τὸ διαλυκώνισον, τάχα ἂν λέγοιτο ἀπὸ Λύκου πεντάθλου· φαίνεται γάρ τις καὶ μαλακώτερος γενέσθαι ἀμειψίας. εἰ μὴ θανοῦσιν ἐστί τις τιμὴ καταβῶμεν. οἱ μὲν τὸν πένταθλον αὐτὸν Λύκωνα. ὁμοίως δ' ἐστὶ καὶ παρ' Ἑρμίππῳ ἐν τοῖς Διμέτροις·[1] "ὕστερον δὲ αὐτὸν στρατηγὸν, οὓς ἀνειλωτημένην καὶ κασαλβάζουσαν εἶδον, καὶ σεσαλωκισμένην." ΑΛΛΩΣ. ἁβρῶς[2] καὶ μαλακῶς σαυτὸν διακίνησον. ἀπό τινος Σαλάκωνος τρυφηλοῦ. τινὲς δὲ σαλακωνίσαι φασὶ τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινῆσαι. σαῦλον δὲ καλεῖται τὸ χαῦνον καὶ διερρυηκός.

1172. (1167.) ΟΤΩι ΔΟΘΙΗΝΙ] ἀπροσλόγως παίζει. καὶ τοῦτο τῷ διασαλακώνισον ὅμοιον. ἢ πρὸς τὸν πατέρα ἀμόρφως ἠμφιεσμένον τὴν καυνάκην καὶ ἀναρμόστως, καὶ τὸ σκόροδον τῷ δοθιῆνι ἀνάρμοστον ὡς εἰς θεραπείαν. δοθιὴν δὲ φῦμα φλυκταίνῃ ἐοικός.

1173. (1168.) ΣΑΥΛΟΠΡΩΚΤΙΑιΝ] σαυλεύειν τὸν πρωκτόν. σαῦλον δὲ τὸ κοῦφον.

1177. (1172.) ΩΣ Η ΛΑΜΙΑ] ὅτι οὐκ οὖσαν τὴν Λαμίαν ὑποτίθεται· διὸ τὸ χ. τοῦτο δὲ ἐν μύθῳ λέγεται.

1178. (1173.) ΚΑΡΔΟΠΙΩΝ] καὶ τοῦτο ἀρχὴ μύθου. Δίδυμος· ὁ Καρδοπίων ζητητέος. οὐδαμοῦ κωμῳδεῖται. ἀλλ' Ἀγκυλίων, ἐπὶ τῷ τὴν μητέρα κακῶς διατιθέναι. λείπει δὲ ἔτυψεν. * λείπει ἐτύπησεν. *Gl. Victor.*

1182. (1177.) ΜΥΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗ] πρὸς τὴν συνήθειαν, ὅτι μῦθον προέταττον οὕτως, οἷον ἦν οὕτω γέρων καὶ γραῦς. καὶ Πλάτων ἐν Φαίδρῳ "ἦν οὕτω παῖς, μᾶλλον δὲ μειρακίσκος· τούτῳ δ' ἦσαν ἐρασταὶ πάνυ πολλοί." ΑΛΛΩΣ. ἀρχὴ μύθου. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ κατ' οἰκίαν εἰρημένον τῷ Βδελυκλέωνι, οἰόμενος περὶ μυθαρίων αὐτὸν λέγειν.

1183. (1178.) ΘΕΟΓΕΝΗΣ] ὅτι Θεογένης οὗτός ἐστιν ὁ Ἀχαρνεὺς, ὃν καὶ ἐπὶ τῷ μεγάλα ἀποπαρδεῖν[3] κωμῳδοῦσιν. δῆλον δὲ ἐν ταῖς Ὥραις.

1184. (1179.) ΤΩι ΚΟΠΡΟΛΟΓΩι] μεγαλοφυὴς γὰρ ὢν καὶ ἀλαζὼν παρῃτεῖτο ὡς μικρὰ ταῦτα ἀκοῦσαι.

1187. (1182.) ΩΣ ΞΥΝΕΘΕΩΡΕΙΣ] ἐμφαίνει μὲν ὡς περὶ γενναίων τινῶν καὶ λαμπρῶν. Ἀνδροκλέα δὲ Κρατῖνος Σερίφοις φησὶ δοῦλον καὶ πτωχὸν, ἐν δὲ Ὥραις ἠταιρηκότα ἆρα τὸν αὐτόν· Τηλεκλείδης δὲ[4] καὶ Ἐκφαντίδης βαλλαντιοτόμον. ὁ δὲ Κλεισθένης ἐπὶ μαλακίᾳ γνωριμώτατος, ἕτερος δὲ γενναῖος, ἢ λαμπρὸς ἢ Κλεισθένης, οὐ πάνυ. δέον δὲ εἰπεῖν αὐτὸν ἐπίσημα ὀνόματα, τούτους εἶπεν, ἵνα αὐτοὺς διαβάλλῃ.

[1] τετραμέτροις V. [2] ἀδρῶς V. [3] ἀποδάτειν V. [4] δὲ ἐν τοῖς δυς V.

1189. (1184.) ΠΛΗΝ ΕΣ ΠΑΡΟΝ] ἀντὶ τοῦ μισθωτὸς ὢν στρατιώτης. τὸ δὲ Πάρον Πόντου πόλις· καὶ παροιμία "ἐν δὲ Πάρῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαὶ δὲ γυναῖκες." οἱ μὲν τόπον, οἱ δὲ κατὰ παιδιὰν εἰρῆσθαι κωμικήν.

ΔΥ' ΟΒΟΛΩ ΦΕΡΩΝ] ἀντὶ τοῦ μισθοφορῶν τοσούτον. ἰκρίοις δὲ θεωροῦντες τοὺς δύο ὀβολοὺς παρεῖχον τοῖς ἀρχιτέκτοσιν.

1191. (1186.) ΑΣΚΩΝΔΑι ΚΑΛΩΣ] τὸ χ, ὅτι περὶ τοῦ Ἐρουδίωνος ὡς ἀληθῶς [1] ἱστορεῖ. κατεψυγμένοι δὲ φαίνονται οὗτοι παγκρατιασταὶ ἐπὶ παιδιᾷ. ὁ δὲ Ἀσκώνδας καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος. εἰ μὴ ἄρα ὁ Ἐρουδίων ἐστὶν ὁ ἐν τοῖς Ὀλυμπιάσι φερόμενος, Ἐρουδίων Μαινάλιος παγκράτιον οθ'.

1195. (1190.) ΘΩΡΑΚ' ΕΧΩΝ] τὸν πολεμικὸν ἐνόησε χιτῶνα, τοῦ Βδελυκλέωνος τὸ στῆθος εἰπόντος. θώραξ γὰρ καὶ τὸ στῆθος δηλοῖ, παρὰ τὸ τὸ θεῖον ὠρεῖν, τουτέστι φυλάττειν τὸ διανοητικὸν, ὅ ἐστιν ἐν ἡμῖν θεῖον. ὅθεν καὶ τὸ θωρήξασθαι, ὡς ἐν Ἀχαρνεῦσιν εἴρηται, οὐ μόνον τὸ καθοπλισθῆναι ἀλλὰ καὶ τὸ μεθυσθῆναι σημαίνει, διὰ τὸ θερμαίνειν τὸ στῆθος. καὶ ἀκροθώρηκας τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν. φησὶν οὖν, πῶς ἂν μαχέσαιτο παγκράτιον καθωπλισμένος; ἐπειδὴ νόμος ἦν τοὺς γυμναστὰς γυμνοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα εἰσέρχεσθαι.

1197. (1192.) ΠΑΡ' ΑΝΔΡΑΣΙ ΞΕΝΟΙΣ] ἔθος γὰρ ἐπὶ τοῖς ξένοις καυχᾶσθαι.

1198. (1193.) ΣΕΑΥΤΟΥ] ὃ αὐτὸς σεαυτῷ περιεπονήσω.

1201. (1196.) ΕΡΓΑΣΙΩΝΟΣ] γεωργοῦ. θηλυκῶς δὲ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ἡ χάραξ, ἀρσενικῶς δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς πολιορκίαν. χάραξ δέ ἐστι τὸ λεπτὸν ξύλον, ᾧ προσδεσμοῦσι τὴν ἄμπελον, ἵνα μὴ ὑπὸ τῶν ἀνέμων συντριβῇ.

1203. (1198.) ΕΔΙΩΚΑΘΕΣ ΠΟΤ'] εἰ οἶδας σεαυτὸν λαμπαδιοδρομήσαντα. ὅτι γὰρ καὶ ἠγωνίζοντο δρόμῳ λαμπάδας ἔχοντες ἐν τῷ Κεραμεικῷ, φανερὸν ἐκ τῶν εἰς Βατράχους.

1206. (1201.) ΦΑΥΛΛΟΝ] εἴρηται περὶ Φαΰλλου ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν. ὁ ΒΟΥΠΑΙΣ δὲ ἡλικίας ὄνομα, ὁ νέος ἔφηλιξ.

1207. (1202.) ΕΙΛΟΝ ΔΙΩΚΩΝ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὅτι ἐνίκησα δρόμῳ, πάλιν περὶ δίκης φησί. δρομεὺς δὲ ἄριστος ὁ Φάϋλλος. ΞΥΝΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΣ δὲ κοινωνικός.

1211. (1206.) ΩΔΙ ΚΕΛΕΥΕΙΣ] φαίνεται ὅτι πρὸς τῷ στόματι ἔχων τὰ γόνατα κατεκλίθη. ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΩΣ δὲ, παλαιστρικῶς. ΧΥΤΛΑΣΟΝ δὲ, διάχυσον σεαυτὸν, ὑγρῶς ἄλειψαι. χυτλάζειν δὲ τὸ μιγνύναι καὶ διαχεῖν. χύτλα δὲ κυρίως τὸ ὑγροῦ ἔτι ἀπὸ ὕδατος ὄντος τοῦ σώματος ἀλείψασθαι. καὶ χύτλον τὸ ὑδρέλαιον.

1214. (1209.) ΕΠΑΙΝΕΣΟΝ ΤΙ ΤΩΝ ΧΑΛΚΩΜΑΤΩΝ] ὅτι οἱ ἐν συμποσίοις ἀνακείμενοι πρὸ τοῦ προσφάγια εἰσενεχθῆναι ἐπαινοῦσι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ σκεύη, καὶ τὴν οἰκίαν, καὶ τὰ ἐν τῇ αὐλῇ.

1216. (1211.) ΥΔΩΡ ΚΑΤΑ ΧΕΙΡΟΣ] λείπει τὸ αἴτησον. οὕτως δὲ ἔθος λέγειν, ὕδωρ κατὰ χειρὸς, πρὸ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν τράπεζαν, μετὰ δὲ τὸ δειπνῆσαι, ἀπονίψασθαι δὸς ὦ παῖ.

1218. (1213.) ΕΝΥΠΝΙΟΝ ΕΣΤΙΩΜΕΘΑ] ὅτι εἴρηται μὲν τὰ ἐν συμποσίῳ, οὐ μὴν γεγένηται, ὡς ὄνειρόν φησιν ἑωρακέναι.

1221. (1216.) ΑΚΕΣΤΕΡΟΣ] ἐπεὶ καὶ αὐτὸν τὸν Ἀκέστερον [2] ξένον κωμῳδοῦσι τὸν τραγικόν, ὃς ἐκαλεῖτο Σάκος. Θεόπομπος Τισαμένῳ οὐ κοινῶς ξένον, ἀλλὰ Μυσόν "τὸν δὲ Μύσιον Ἀκέστερον [2] ἀναπέπεικεν ἀκολουθεῖν ἅμα." καὶ Μεταγένης Φιλοθύτῃ ὁμοίως "ὦ πολῖται, δεινὰ πάσχω. τίς πολίτης δ' ἐστὶ πλὴν Ἀρισάκας ὁ Μυσὸς, καὶ τὸ Καλλίου νόθον."

1222. (1217.) ΤΑ ΣΚΟΛΙ' ΟΠΩΣ ΔΕΞΗι ΚΑΛΩΣ] ἀρχαῖον ἔθος ἑστιωμένους ᾄδειν, ἀκολούθως τῷ πρώτῳ, εἰ παύσαιτο τῆς ᾠδῆς, τὰ ἑξῆς. καὶ γὰρ ὁ ἐξ ἀρχῆς δάφνην ἢ μυῤῥίνην κατέχων ᾖδε Σιμωνίδου ἢ Στησιχόρου μέλη, ἄχρις οὗ ἤθελε, καὶ μετὰ ταῦτα ᾧ ἐβούλετο ἐδίδου, οὐχ ὡς ἡ τάξις ἀπῄτει. καὶ ἔλεγεν ὁ δεξάμενος παρὰ τοῦ πρώτου τὰ ἑξῆς, κἀκεῖνος ἐπεδίδου πάλιν ᾧ ἐβούλετο. διὰ τὸ πάντας οὖν ἀπροσδοκήτως ᾄδειν καὶ λέγειν τὰ μέλη, σκολιὰ εἴρηται, διὰ τὴν δυσκολίαν. ΑΛΛΩΣ. ὅπως παραδέξῃ. ἐν κύκλῳ γὰρ ᾖδοντο τὰ σκολιὰ, ἅ εἰσι παροίνιαι ᾠδαί.

1223. (1218.) ΩΣ ΟΥΔΕΙΣ ΓΕ ΔΙΑΚΡΙΩΝ] ὡς εἰς ταύτην ἑαυτὸν ἀναπέμπων τὴν τάξιν τοῦ πολιτεύματος. κατὰ γὰρ τοὺς Σόλωνος νόμους τρεῖς ἦσαν αἱ τάξεις, μία μὲν τῶν Παραλίων, ὧν προεστήκει Μεγακλῆς, ἑτέρα δὲ τῶν Πεδιέων, ὧν προεστήκει Λυκοῦργος, τρίτη δὲ τῶν Διακρίων, ὧν προεστήκει Πεισίστρατος. τὴν δὲ χώραν τὴν Διακρίαν Πανδίονά φασι τοῖς υἱοῖς διανείμαντα τὴν ἀρχὴν Λύκῳ δοῦναι, Αἰγεῖ δὲ τὴν περὶ τὸ ἄστυ, Πάλλαντι τὴν παραλίαν, Νίσῳ δὲ τὴν Μεγαρίδα.

[1] περὶ ἑτέρου δίωνος ἀληθῶς V. [2] ἀκέστορα V.

1227. (1222.) ΟΥΧ ΟΥΤΩ ΓΕ ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ] τοῦτο εἶπεν ὡς διαδεχόμενος αὐτὸν κατὰ τὴν τάξιν τῶν τὰ σκόλια λεγόντων. οὐδὲν δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἑξῆς τοῦ σκολίου, ἀλλ' εἰς τὸν δῆθεν λέγοντα Κλέωνα αἰνίττεται.

1232. (1227.) ΑΝΘΡΩΦ' ΟΥΤΟΣ Ο ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ] παρὰ τὰ Ἀλκαίου "ὤνησαι οὗτος ὁ μαινόμενος τὸ μέγα κράτος. τρέψεις τάχα τὴν πόλιν· ἁ δὲ ἔχεται ῥοπᾶς." ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος. οὕτω δὲ Αἰολεῖς.

1234. (1228.) ΑΝΑΤΡΕΨΕΙΣ] ἀνατρέψεις ταχέως τὴν πόλιν, ἥτις πρὸς τοῦτο ῥέπει. ἐκ τῶν Ἀλκαίου δὲ παρῳδεῖ εἰς Κλέωνα ὡς μαινόμενον.

1238. (1231.) ΑΔΜΗΤΟΥ ΛΟΓΟΝ] καὶ τοῦτο ἀρχὴ σκολίου. ἑξῆς δέ ἐστι "τῶν δειλῶν ἀπέχου ποιοῦσ'[1] ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις." καὶ ἐν Πελαργοῖς "ὁ μὲν ᾖδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυῤῥίνην· ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἁρμοδίου μέλος." Ἁρμόδιος δὲ ἐν τοῖς κωμῳδουμένοις καὶ τὸν Ἄδμητον ἀνάγει, γραφὴν παραθεὶς Κρατίνου ἐκ Χειρόνων "Κλειταγόρας ᾄδειν, ὅταν Ἀδμήτου μέλος αὐλῇ." Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Χαίριδος, ὡς Ἀρτεμίδωρός φησι, περὶ μὲν τῆς Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας, ὅτι ὡς ἀνδρωνύμενον ἀναγέγραφε Κλειταγόραν. Ἀμμώνιος ἀπελέγχει αὐτόν. περὶ δὲ τοῦ Ἀδμήτου παρεῖχεν. αὐτὸς δέ φησι Φανόδημον λέγειν, ὅτι φυγὰς ἐκ Φερῶν Ἄδμητος ἦλθε πρὸς Θησέα, τὸν Ἀλκήστιδος καὶ Ἱππάσου νεώτατον παῖδα, καὶ κατῳκίσθη παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ αὐτοῦ χώρᾳ· εἰς ὃν τὸ σκόλιον.[2] τινὲς δέ φασιν ὡς Ἀλκήστιδος ὑπεραποθανούσης Ἀδμήτου τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, σκόλια καὶ πενθήρη πρὸς αὐτὸν ᾖδοντο μέλη, μέχρις ἂν ἡ Κόρη ἀνέπεμψεν Ἄλκηστιν, ὡς δ' Εὐριπίδης, ᾄδῃ μαχεσάμενος Ἡρακλῆς. Δικαίαρχος δὲ ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων, ὅτι τρία γένη ἦν ᾠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς, τὸ δ' ὑπὸ τῶν συνετωτάτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει, ὃ δὴ καλεῖσθαι διὰ τὴν τάξιν σκολιόν. ὡς δ' Ἀριστόξενος καὶ Φύλλις ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες, παρὰ μέρος ἑξῆς μυῤῥίνας ἔχοντες ᾖδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα· ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. οἱ δέ φασιν ὡς ἔθος ἦν τὸν μὴ δυνάμενον ἐν τοῖς συμποσίοις ᾆσαι δάφνης κλῶνα ἢ μυῤῥίνης λαβόντα πρὸς τοῦτον ᾄδειν. ἔνιοι δέ φασιν ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου προσηγορεύθησαν σκολιὰ τὰ παροίνια μέλη· ἁπλᾶ γὰρ αὐτὰ ἐχρῆν εἶναι καὶ εὔκολα, ὡς παρὰ πότον ᾀδόμενα. οὐκ εὖ δὲ τοῦτο· τὰ γὰρ δύσφημα ἐπὶ τὸ εὐφημότερον μεταλαμβάνεται, οὐ μὴν τοὔμπαλιν. ἀλλ' ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἑξῆς ἡ λύρα τοῖς συμπόταις ἐδίδοτο, ἀλλ' ἐναλλὰξ, διὰ τὴν σκολιὰν τῆς λύρας περιφορὰν σκολιὰ ἐλέγετο.

1240. (1232.) ΤΟΥΤΩι ΤΙ ΛΕΞΕΙΣ ΣΚΟΛΙΟΝ] κολακικὸν τὸ σκολιὸν καὶ παρὰ Θεώρου. τοῦτο οἱ μὲν Ἀλκαίου, οἱ δὲ Σαπφοῦς· οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ' ἐν τοῖς Πραξίλλης φέρεται παροινίοις.

1241. (1233.) ΑΛΩΠΕΚΙΖΕΙΝ] πανουργεῖν, κολακεύειν. οὐδὲν δὲ τοῦτο πρὸς τὸ σκολιὸν τὸ εἰρημένον ὑπὸ Θεώρου, ἀλλ' ὡς κόλακα διαβάλλει αὐτόν.

1244. (1236.) ΑΝΗΡ ΣΟΦΟΣ] ὡς εἰ μὴ σοφὸς, οὐδὲ μουσικός.

1245. (1237.) χρήματα πλουσίου ᾠδήματ' Αἰσχίνης συνέθηκε πενίτιον τῷ ἀλαζόνι· Κλειταγόρα δὲ συνέπλεξεν ἐκ τοῦ σκολιοῦ.

1246. (1238.) ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑ μέλος τὸ εἰς αὐτὴν Κλειταγόραν, ἥτις ἐγένετο ποιήτρια, Θετταλή τις γυνή. Ἁρμοδίου μέλος τὸ εἰς Ἁρμόδιον, καὶ Ἀδμήτου τὸ εἰς Ἄδμητον. ἐκ σκολιοῦ τινός ἐστιν. Ἀθηναίοις δὲ Θετταλοὶ συνεμάχησαν ἐν τῷ πρὸς τοὺς τυράννους πολέμῳ.

1248. (1240.) ΠΟΛΛΑ ΔΕ ΔΙΕΚΟΜΙΣΑΣ] τοῦτό, φησίν, ἐπάξω πρὸς τὸ σκολιὸν Αἰσχίνου, ἐπεὶ κομπαστὴς ἦν.

1250. (1242.) ΦΙΛΟΚΤΗΜΟΝΟΣ] ἄσωτος οὗτος καὶ συνεχῶς δεῖπνα ἐποίει.

1251. (1243.) ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ ΧΡΥΣΕ] μεταβαλεῖν θέλει τοὺς τρόπους τὸν πρεσβύτην. εἰ δέ πού τις ἐκαλεῖτο εἰς ἄριστον ἢ εἰς δεῖπνον, τὸ ἄριστον ἢ τὸ δεῖπνον ἑαυτοῦ ἔφερε. τὸ ὄνομα δὲ τοῦ θεράποντος Χρυσός. ΠΑΤΑΞΑΙ] γράφεται καὶ καταράξαι, ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖν τὴν θύραν.

1257. (1249.) ΠΑΡΗιΤΗΣΑΝΤΟ] παρεμυθήσαντο, ἢ ἐῤῥύσαντο τῆς δίκης, καὶ ἀπέλυσαν τῆς αἰτίας. καὶ παρῃτεῖτο ἀντὶ τοῦ ἐλιπάρει, παρεκάλει, παρ' Ἡροδότῳ "ὁ δὲ ἐλθὼν παρῃτεῖτο τὸν Πέρσην· τυγχάνων δὲ οὐδενὸς ὧν ἐδέετο, αὐτὸς ἔλυσεν."

1259. (1251.) ΑΙΣΩΠΙΚΟΝ ΓΕΛΟΙΟΝ] μῦθοι οὗτοι ἐγένοντο. καὶ οἱ μὲν Συβαριτικοὶ περὶ τῶν τετραπόδων ἦσαν, οἱ δὲ Αἰσωπικοὶ περὶ τῶν ἀνθρωπίνων. Αἴσωπος δὲ ὁ τῶν μύθων ποιητὴς Σάμιος, δοῦλος οὐ τὴν τύχην μᾶλλον ἢ τὴν προαίρεσιν, οὐκ ἄφρων μὲν, οὐδὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀνήρ. ᾧ γὰρ ὁ νόμος οὐ μετ-

[1] πίουσ' V.

[2] τὸν—σκολιόν] μὲν ἀ. καὶ ἱ. τοῦ νεωτάτου τῶν παίδων κατωκισθέντων ὑπὸ θησέως ἢ Εὐριπίδου, εἰς ὃν τὸ σκολιόν V, omissis reliquis.

εδίδου παῤῥησίας, τούτῳ προσῆκον ἦν ἐσκιαγραφημένας τὰς συμβουλὰς καὶ πεποικιλμένας ἡδονῇ καὶ χάριτι παραφέρειν, ὥσπερ καὶ τῶν ἰατρῶν οἱ μὲν ἐλεύθεροι τὸ δέον ἐπιτάττουσιν, ἐὰν δέ τις οἰκέτης γένηται τὴν τύχην καὶ τὴν τέχνην ἰατρὸς, πράγματα ἔχει, κολακεύειν ἅμα καὶ θεραπεύειν τὸν δεσπότην ἀναγκαζόμενος. φασὶ δέ τινες τὸν Αἴσωπον ἀναβιῶναι· καὶ Πλάτων ὁ κωμικός "καὶ νῦν ὅμοσόν μοι μὴ τεθνάναι τὸ σῶμα. ἐγὼ ψυχὴ δ' ἀπὸ νίκης ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ." οὗτοι δὲ οἱ μῦθοι πολιτικοὶ ἦσαν. μῦθος δ' αἴνου διαφέρει τῷ τὸν αἶνον μὴ πρὸς παῖδας ἀλλὰ πρὸς ἄνδρας πεποιῆσθαι, καὶ μὴ πρὸς ψυχαγωγίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ παραίνεσιν ἔχειν τινά· βούλεται γὰρ ἐπικρυπτόμενος παραινεῖν τι καὶ διδάσκειν, ὅπερ καὶ Ἡσίοδος φαίνεται πεποιηκώς. τὸ δὲ ἑξῆς· ἔλεξας ἐν τῷ συμποσίῳ λόγον, ὃν ἔμαθες, Αἰσωπικὸν ἢ Συβαριτικόν. ΑΦΕΙΣ δὲ, ὁ παθὼν δηλονότι.

1265. (1257.) ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΔΗ 'ΔΟΞΑ] ὁ ποιητὴς ταῦτα λέγει ἀπὸ προσώπου τοῦ χοροῦ. παραβατικὰ δὲ τὰ μελύδρια.

1267. (1259.) ΑΜΥΝΙΑΣ] κομήτης Ἀμυνίας, Προνάπου υἱός. ὁ γὰρ Σέλλος οὐκ ἦν αὐτοῦ πατὴρ, ἀλλ' Αἰσχίνου. ἵνα οὖν καὶ τὸν Ἀμυνίαν καὶ τὸν Αἰσχίνην κωμῳδήσῃ ὡς πένητας, τοῦτο εἶπεν. ὁ δὲ κρωβύλος εἶδός ἐστι πλοκῆς ἐπ' ἀνδρῶν εἰς ὀξὺ ληγούσης. ἐκ τοῦ προειρημένου δὲ προσληπτέον τὸ σκαιός μοι ἔδοξε. Σέλλου δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πένης Αἰσχίνης ὁ Σέλλου. ἐκ τῶν κρωβύλου δὲ, ὅτι κομήτης, ὡς ἔμπροσθεν εἶπον.

1268. (1260.) ΑΝΤΙ ΜΗΛΟΥ ΚΑΙ ΡΟΙΑΣ] τῶν ἐπὶ τῶν δαψιλῶν ὄψων. οἷον ὅτι οὐκ εἶχον ταῦτα, καὶ ἀντὶ τούτων αὐτὸν εἶδον.

1270. (1262.) ΑΝΤΙΦΩΝ] τοῦ Ἀνδοκίδου, περὶ οὗ προείρηται. καὶ οὗτος δὲ πένης ἦν ὁ Ἀντιφῶν.

1271. (1263.) Φάρσαλος πόλις Θεσσαλίας. καὶ Εὔπολις ἐμφαίνει τὴν πρεσβείαν ἐν ταῖς Πόλεσιν "χὠμυνίας ἐκεῖνος ἀμέλει κλαύσεται, ὅτι ἄγροικος ἵσταται πρὸς τῷ μορίῳ· ὅτι θεῶν ἕνεκα [1] ἔπλευσε, κακὸς ὢν εἴσεται." Πενέστας δέ φασι λέγεσθαι τὸ θητικὸν [2] παρὰ τοῖς Θετταλοῖς. ἔθνος δὲ ἦν πάλαι ἀπὸ Πενέστου τὴν ἐπωνυμίαν ἔχον, ὃς ἀνέφερε τὸ γένος εἰς Θεσσαλὸν τὸν Ἡρακλέους. δέον οὖν εἰπεῖν μετὰ τῶν πολιτευομένων συνῆν, εἶπε μετὰ τῶν Πενεστῶν, ἀντὶ τοῦ μετὰ τῶν πενήτων. καταλελυμένον γὰρ ἦν ἐκεῖνο τὸ σύστημα τῶν Πενεστῶν, καὶ λοιπὸν οἱ πένητες καὶ οἱ Θῆτες Πενέσται ἐκαλοῦντο.

1275. (1266.) ΑΥΤΟΜΕΝΕΣ] ὁ Αὐτομένης ἔσχε τρεῖς υἱοὺς, τὸν μὲν κιθαρῳδὸν, τὸν δὲ ὑποκριτὴν, τὸν δὲ τῷ στόματι αἰσχρουργοῦντα.

1276. ΟΤΙ ΧΕΙΡ.] μάλιστα. *Gl. Victor.*

1278. (1269.) ΚΙΘΑΡΑΟΙΔΟΤΑΤΟΝ] τῇ λέξει καὶ Εὔπολις κέχρηται ἐν Χρυσῷ γένει· ὦ καλαβρὲ κιθαραοιδότατε. [3]

1279. (1270.) ΤΟΝ Δ' ΥΠΟΚΡΙΤΗΝ] οὐκ ἔστι σαφὲς τίς τῶν ὑποκριτῶν Αὐτομένους ἐστὶν υἱός.

1280. (1271.) ΘΥΜΟΣΟΦΙΚΩΤΑΤΟΝ] θυμόσοφοι λέγονται ὅσοι ἀφ' ἑαυτῶν εὐφυεῖς εἰσιν.

1281. (1272.) ΟΝ ΠΟΤ' ΩΜΟΣΕ] τίς ὤμοσεν, εἰ μὴ ἄρα ὁ πατήρ. Ἀρίγνωτον δὲ λέγει τὸν κιθαρῳδόν. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ Ἀριφράδην λέγεσθαι υἱὸν Αὐτομένους καὶ ἀδελφὸν Ἀριγνώτου. ὅτι δὲ φίλος ἐῴκει ἔχειν πρὸς τὸν Ἀρίγνωτον, ἐν τοῖς Ἱππεῦσι δῆλον.

ὁ πατὴρ αὐτῶν Αὐτομένης. ἔστρεφε τὸν λόγον.

ΑΡΓΑΛΕΟΝ ΩΣ ΣΟΦΟΝ] ἀντὶ τοῦ δυσχερὲς εἰπεῖν ὅπως ἦν σοφός.

Μετὰ τοῦτο διάλειμμα στίχων ἀνάστατον εἶναι τῶν πλείστων δὲ εὗρον ἕνδεκα.

μετὰ τὸ διάλειμμα ἐν πολλοῖς φέρεται ςιχενος καὶ τρίτου ὁμοσου προσπίπτει.

Ἡλιόδωρος μετὰ τὸν στίχον τὸν γλωττοποιεῖν.. ἑκάστοτε εἰσι τόποι ἑπτὰ ἔχοντες στιγμάς, καὶ ἀλόγως, ὧν ἐκ προχείρου μὲν εὑρεῖν τὸν λόγον οὐκ ἔστι, τὰ δὲ τοιαῦτα πολλάκις εἶπον ὑπολαμβάνω ὅτι ἐν τοῖς πρώτοις ἀντιγράφοις φθαρέντα, ὅτι μὲν τοσαῦτα ἦν, τοσαῦτα τὸν ἀριθμὸν γνωσθῆναι, οὐ μὴν τίνα.

1284. (1275.) ΕΙΣΙ ΤΙΝΕΣ] ἄδηλον πότερον τῆς Καλλιστράτου εἰς τὴν βουλὴν εἰσαγωγῆς καὶ νῦν μιμνήσκεται, ὅτι αὐτὸν Κλέων εἰσήγαγεν, ἢ ἑτέρας κατ' αὐτὸν γενομένης Ἀριστοφάνους, εἰ καὶ μὴ εἰσαγωγῆς, ἀλλὰ ἀπειλῆς τινός, ὅπερ καὶ μᾶλλον ἐμφαίνεται. ἐκεῖνά τε γὰρ ἀναπολεῖν ἀρχαιότερα ἔσται, νῦν τε ὡς περὶ αὐτοῦ λέγει. ἔκνισεν ἀντὶ τοῦ ἐκάκισεν. * ἐλύπησεν. *Gl. Victor.*

1285. (1276.) ΗΝΙΚΑ ΚΛΕΩΝ] ἐπέκειτο γὰρ αὐτῷ ὁ Κλέων ὅτι ἐκωμῳδεῖτο ὑπ' αὐτοῦ. ἄδηλον δὲ εἰ μετὰ τὸ διδάξαι τοὺς Ἱππέας λέγει.

1288. (1279.) ΟΣΟΝ ΔΕ ΜΟΝΟΝ ΕΙΔΕΝΑΙ] ἀντὶ τοῦ τοσοῦτο μόνον προεῖδον, εἴ ποτε θλιβόμενος ὑπὸ Κλέωνος σκώψω αὐτόν.

[1] εἵνεκεν V. [2] τὸν Ἡρακλέους θητικὸν V. [3] κιθαραοιδοταν V.

1290. (1281.) ΥΠΟ ΤΙ ΜΙΚΡΟΝ ΕΠΙΘΗΚΙΣΑ] ταῦτα ἐννοῶν φησιν, ὅτι τύπτομαι ὑπ' αὐτοῦ καὶ οὐδενὶ μέλει, μικρὸν αὐτὸν ἐκολάκευσα.

1291. (1282.) ΕΞΗΠΑΤΗΣΕΝ Η ΧΑΡΑΞ] παροιμία, ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον[1] ἀπατηθῇ, χωρὶς τοῦ εἶτα νῦν ὅταν ἐξαπατηθῇ τις πιστεύσας. ἔστιν οὖν παροιμία ἀπὸ τῶν καλάμων τῶν προσδεσμουμένων ταῖς ἀμπέλοις, οἳ ἐνίοτε ῥιζοβολήσαντες ὑπεραύξονται τῶν ἀμπέλων. νυνὶ δὲ ἠπάτησα ὑπὲρ τοῦ ποιῆσαι λέγεσθαι τὰς κωμῳδίας. ἐψηφίσατο γὰρ ὁ Κλέων μηκέτι δεῖν κωμῳδίας ἐπὶ θεάτρων εἰσάγεσθαι, ὅτι δὴ ξένων παρόντων πολίτας ἔσκωπτον. ἢ ὅτι πολλάκις τὰ μεγάλα ἀπεσφάλη τῆς ἰδίας δόξης, πιστεύσαντα ἑαυτὰ τοῖς μικροῖς.

1292. (1283.) ΙΩ ΧΕΛΩΝΑΙ] ὁ οἰκέτης ἐξέρχεται τυπτηθεὶς ὑπὸ Φιλοκλέωνος.

ἀποδέχεται τὰς χελώνας ὡς παχυδέρμους καὶ μὴ αἰσθανομένας πληγῶν, ἑαυτὸν δὲ θρηνεῖ ὡς λεπτόδερμον. ΑΛΛΩΣ. ὅτι κοινῶς καὶ τὸ ὄστρακον δέρμα ἔλεγεν, καθὸ καὶ ὀστρακόδερμα καλοῦσιν αὐτὰ οἱ περὶ Ἀριστοφάνη.

1294. (1285.) ΚΑΙ ΝΟΥΒΥΣΤΙΚΩΣ] ἀντὶ τοῦ συνετῶς, νοῦ πεπληρωμένως, παρὰ τὸ νοῦς καὶ τὸ βῦσαι, ὅ ἐστι πληρῶσαι. "νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον." κεῖται καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις.

1295. (1286.) ΚΕΡΑΜΩι ΤΟ ΝΩΤΟΝ] ὡς περὶ ὀρόφου στέγης διαλέγεται. ἔνιοι δὲ ΣΤΙΖΟΜΕΝΟΣ γράφουσιν, οἷον κεντούμενος. ἐὰν δὲ ΣΤΑΖΟΜΕΝΟΣ γράφηται, καὶ οὕτως ἔσται παρὰ τῶν ψακάδων· οὕτως πυκνὰ τυπτόμενος. ΣΤΕΓΕΙΝ δὲ ἀντὶ τοῦ συνέχειν, ὅθεν καὶ ἡ στέγη ἡ περιέχουσα.

1297. ΚΑΝ Ηι ΓΕΡΩΝ] ὡς γέροντος ὄντος τοῦ οἰκέτου. *Gl. Victor.*

1302. (1293.) ΟΙ ΠΕΡΙ ΦΡΥΝΙΧΟΝ] τῶν κολάκων ἂν εἴη Φρύνιχος ὁ ποιητής. ὁ δὲ Σύμμαχός φησιν, εὐλογώτατον ἂν εἴη τὸν τραγικὸν ὑποκριτὴν Φρύνιχον.

1306. (1297.) ΩΣΠΕΡ ΚΑΧΡΥΩΝ] ὥσπερ ὄνος κριθῶν κορεσθείς· ὅτε γὰρ κορέννυνται, μᾶλλον σκιρτῶσιν.

1309. (1300.) ΕΟΙΚΑΣ Ω ΠΡΕΣΒΥΤΑ] Δίδυμός φησιν ὅτι ἀδιανόητα σκώπτει ἐνταῦθα. τὸ δὲ ΤΡΥΓΙ ὡς πρὸς γεγηρακότα λέγει.

1310. (1301.) ΚΛΗΤΗΡΙ Τ'] διὰ τὸ φιλοδικαστὴν εἶναι, καὶ ὅτι ὡς ἐπίπαν γέροντας παρελάμβανον κλητῆρας. τὸ δὲ λοιπὸν παιδιᾶς ἕνεκεν, ἢ οὐδὲν πρὸς ἔπος, παρὰ τὴν παροιμίαν, ὄνος εἰς ἀχυρῶνα ἀπέδρα. ὁ δὲ ἄχυρος παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει, ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παράκειται ἐξ Ἀδώνιδος.

1311. (1302.) Ο Δ' ΑΝΑΚΡΑΓΩΝ] καὶ ταῦτα ἀπρόσλογα, ἐπεὶ καὶ τῷ ἀποδεδρακότι ἀπρόσλογον ἐκεῖνος εἶπεν.

1312. (1303.) ΤΑ ΘΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΒΩΝΟΣ] ἐπεὶ ἐνίοτε ὥσπερ φύλλα ἐμποικίλλουσι. Σθένελος δὲ τραγικὸς ὑποκριτής, ὃς διὰ πενίαν τὴν τραγικὴν ἀπέδοτο σκευὴν κακῶς πράττων. οὗτος ἐλαύνων περὶ τοῖς τείχεσιν ἐνδεικνύμενος διεχλεύαζε. περὶ τούτου γέγραπται ἐν Γηρυτάδῃ· "καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος, ἢ ξηροὺς ἅλας." Πλάτων Σκευαῖς "ἅψαι μόνον οὐκ ἂν ἄκρῳ τῇ μορσίμῳ, ἵνα σοι πατήσω τὸν Σθένελον μάλ' αὐτίκα." οὗτος δ' ἐλαύνων ἐπὶ τοῖς τείχεσιν ἐχλεύαζεν. ΔΙΑΚΕΚΑΡΜΕΝΩι δὲ ἀφῃρημένῳ, πωλήσαντι. ΔΙΕΜΥΛΛΑΙΝΕ δὲ τὰ χείλη διέστρεφεν ὡς χλευάζων καὶ μὴ ἡσθεὶς τῷ λεγομένῳ.

1317. (1308.) ΕΠΙ ΤΩι ΚΟΜΑιΣ] ἐπεὶ κομήτης ὁ Θεόφραστος. ἔστι δὲ καὶ τῶν κολάκων. ἢ μέγα φρονεῖς. ἐν μέρει δὲ καθ' ἕκαστον.

1321. (1312.) ΟΥΔΕΝ ΕΙΚΟΤΑΣ] οὐδὲν ἁρμόζοντας τῷ πράγματι.

1324. (1315.) ΟΔΙ ΔΕ ΔΗ ΣΦΑΛΛΟΜΕΝΟΣ] κινούμενος ὑπὸ μέθης.

1326. (1317.) ΑΝΕΧΕ, ΠΑΡΕΧΕ] μετὰ λαμπάδων ἔρχεται καὶ μετὰ αὐλητρίδος, ἀποσπάσας αὐτὴν ἐκ τοῦ συμποσίου. ὁ δὲ νοῦς παρὰ τὴν ἐν Τρῳάσι Κασάνδραν "ἄνεχε, πάρεχε, φῶς φέρω, σέβω, φλέγω." τοῦτο πάντες ὁμοία[2] ὑστερεῖ ἡ τῶν Τρῳάδων κάθεσις ἔτεσιν ἑπτά.

1328. (1319.) ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΩΝ ΕΜΟΙ] ἠκολούθουν γὰρ αὐτῷ τινὲς τῶν τυφθέντων ὑπ' αὐτοῦ.

1329. (1320.) ΕΙ ΜΗ 'ΡΡΗΣΕΣΘΕ] εἰ μὴ ἀναχωρήσετε. τὸ ΥΜΑΣ δὲ πρὸς τὸ φρυκτούς. τὸ δὲ ΟΙΟΝ ἀντὶ τοῦ οἴως. τὸ δὲ ἑξῆς οἴως ὑμᾶς τῇ δαΐδι φρυκτοὺς σκευάσω ὀπτήσας. ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙ, εἰς τὸ δικαστήριον δηλονότι.

1335. (1326.) ΙΗ ΙΕΥ] χλευαστικὸν ἐπίρρημα τοῦτο. καταφρονεῖ λοιπὸν καὶ τῶν δικαστικῶν ῥημάτων· τὸ γὰρ καλούμενοι ἀπορρίπτει.

1339. (1330.) ΒΑΛΛΕ ΚΗΜΟΥΣ] βάλλε ἐς κόρακας τὰ δικαστικὰ σκεύη.

1341. (1332.) ΑΝΑΒΑΙΝΕ ΔΕΥΡΟ] ἑταίρα τις ἠκολούθει αὐτῷ, ἣν ἔλαχεν ἐκ τοῦ συμποσίου, ᾗ καὶ προσβάλλει καὶ πειρᾶν ἄρχεται.

ΧΡΥΣΟΜΗΛΟΛΟΝΘΙΟΝ] ἐπί τινος μετεώρου ὁ γέρων ἐφεστὼς προσκαλεῖται

[1] τοῦ σωζομένου τὸ σῶζον V. [2] ὁμοίει V.

ὑποκοριζόμενος τὴν ἑταίραν. χρυσομηλολόνθιον δὲ ζωΰφιον τί ἐστι κατὰ κάνθαρον, ξανθὸν, ὃ καὶ κατέχοντες οἱ παῖδες δεσμεύουσιν ἐκ τοῦ ποδὸς καὶ ἀφιᾶσι πρὸς τὸν ἀέρα. ΑΛΛΩΣ. πρὸς τὴν ἑταίραν ὁ γέρων, παρὰ τὸ μηλολόνθιον χρυσίζοντα ἔχον τὰ πτερά. οὐ γὰρ οἶμαι τὸ χρυσόμηλον γνωρίζεσθαι· εἰ δὲ μὴ, σύνθετον ἂν εἴη ἐκ τούτων.

1342. (1333.) ΣΧΟΙΝΙΟΥ] ἴσως τοῦ πέους. παίζει δέ. ΣΑΠΡΟΝ δὲ παλαιόν· γέρων γὰρ ἦν. ΥΦΕΙΛΟΜΗΝ δὲ ἔκλεψα ἀπὸ τῶν συμποτῶν.

1346. (1337.) ΛΕΣΒΙΕΙΝ] τὸ λεσβιεῖν ἐπὶ αἰσχροῦ τάττεται, ἐπειδὴ οἱ Λέσβιοι αἰσχρουργοῦσι τῷ στόματι μολυνόμενοι. παρὰ τὸ ἱστορούμενον, ὅτι παρὰ Λεσβίοις τοῦτο πρῶτον ἡ γυνὴ ἔπαθε. καὶ παρὰ Θεοπόμπῳ ἐν Ὀδυσσεῖ "ἵνα μὴ τὸ παλαιὸν τοῦτο καὶ θρυλούμενον δι' ἡμετέρων στομάτων εἴπω σόφισμα, ὅ φασι παῖδας Λεσβίων εὑρεῖν." Στράττις ἐν Τρωΐλῳ "ἤ μήποτ', ὦ παῖ Ζηνὸς, ἐς ταυτὸ μόλης· ἀλλὰ παραδοὺς τοῖς Λεσβίοις χαίρειν ἔα." καὶ ἐν Πυτίσῳ "ἐγὼ δ' ἄτ' ἐπίνικος [1] ὀργισθεὶς ἔφη, τῷ στόματι δράσω ταῦθ', ἅπερ [2] τοῦ αἰσχροῦ τάττεται."

1348. (1339.) ΦΙΑΛΕΙΣ] τῷ ἔργῳ ἐπιβαλεῖς. Ὅμηρος "αὐτὸς γὰρ ἐπίηλε τάδε ἔργα." ἀντὶ τοῦ ἐπεβάλλετο. Φρύνιχος ἐπιαλτη ὄνομα δὲ τῳ τοῦτ' ἦν ἔσωθεν γῆν τε μὴ ἔστω φιαλτης ἀνδραγαθίας οὕνεκα ἔτι ἐπιαλὰς χρηστὰ λε ἀπωλόμην." ἐν δὲ Τριφάλησιν Ἀριστοφάνης "κοὐδὲν ἄνδρα εἰς ἄτοπον οὐδ' ἀνεπιηλαι μέν." δύναται καὶ τὸ προθυμει. οὐ γὰρ επίηλε τάδε ἔργα ἀντὶ τοῦ προεθυμήθη. καὶ φιαλοῦμεν τουτέστι τῷ ἔργῳ ἐπιβαλοῦμεν, ἐπὶ τοῦτο ὁρμήσομεν· φιαλεῖν γὰρ τὸ ἄρχεσθαι τοῦ πράγματος. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης "ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς." ΑΛΛΩΣ. φιαλεῖν τὸ τῇ φιάλῃ πιεῖν. νῦν δὲ ἴσως καὶ κακεμφάτως.

1349. (1340.) ἐγχανεῖ ἐπὶ τῶν καταγελώντων. ἅμα δὲ καὶ κακεμφάτως.

1350. (1341.) ΠΟΛΛΟΙΣ ΓΑΡ ΗΔΗ ΧΑΤΕΡΟΙΣ] ἤτοι τὸ αἰσχρὸν χἀτέροις εἰργάσω, ἢ ἐκφεύγεις με· καὶ γὰρ ἄλλοις αὐτὸ ἐποίησας.

1351. (1342.) ΕΑΝ ΔΕ ΓΕΝΗι] μιμεῖται ἐνταῦθα τοὺς νεανίσκους λέγοντας πρὸς τὰς ἑταίρας, καὶ ὀμνύντας, ἐάν μου ὁ πατὴρ ἀποθάνῃ, δώσω σοι πάντα καὶ συνοικήσω μετὰ σοῦ.

1353. (1344.) ΛΥΣΑΜΕΝΟΣ] ἀντὶ τοῦ ἐλευθερώσας ἐκ τοῦ πορνοβοσκείου. ΧΟΙΡΙΔΙΟΝ δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον λέγουσιν.

1355. (1346.) ΚΑΙ ΦΥΛΑΤΤΟΜΑΙ ΣΦΟΔΡΑ] καθὰ δὶς παῖδες οἱ γέροντες. ἢ παρ' ὑπόνοιαν οἱ παῖδες ταῦτα λέγουσιν. ΥΙΙΔΙΟΝ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ πατρὸς πατρίδιον.

1357. (1348.) ΚΥΜΙΝΟ.] παίζει ἐνταῦθα, σμικρολόγον αὐτὸν καὶ ὀξύθυμον λέγων· κυμινοπρίστας γὰρ τοὺς φειδωλοὺς καὶ σμικρολόγους ἐκάλουν. συνέθηκε δὲ τὴν λέξιν μετὰ τοῦ καρδάμου, διαβάλλων αὐτὸν ὡς ὀξύθυμον.

παίζει παρὰ τὸ κύμινον, ὅ ἐστι δριμύτατον, καὶ τὸ σμικρολόγον. πρίστας γὰρ τοὺς μικρολόγους ἐκάλουν, καὶ παρὰ τὸ κάρδαμον, ὅπερ ἐστὶ δριμύ, τὴν σύνθεσιν ποιήσας, εἰς μικρολογίαν διαβάλλων αὐτὸν καὶ ὡς ὀξύθυμον.

1358. (1349.) ΠΕΡΙ ΜΟΥ ΔΕΔΟΙΚΕ] δι' ἐμοῦ φειδωλός ἐστιν, ἵνα μὴ ἐν ἐξουσίᾳ ἔχων τὰ χρήματα διαφθείρω.

1359. (1350.) ΠΑΤΗΡ ΓΑΡ ΟΥΔΕΙΣ] ἀστείως· εἰώθασι γὰρ οἱ παῖδες λέγειν, μόνος εἰμὶ τῷ πατρί. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν υἱὸς εἶπε πατὴρ, παίζων.

1361. (1352.) ΔΕΤΑΣ] τὰς λαμπάδας. ὡς ἀπὸ τοῦ δέω γὰρ τὸ δεσμῶ, δετὴ ῥηματικῶς, ἡ συνδεδεμένη ἐκ παπύρων. καὶ Ὅμηρος "καιόμεναί τε δεταί." ΤΩΘΑΣΩ δὲ σκώψω. πρὸ τῶν μυστηρίων δὲ ὅτι οἱ μεμυημένοι τοὺς μέλλοντας μυεῖσθαι δεδίττονται.

1364. (1355.) ΤΥΦΕΔΑΝΕ] ἐπεὶ τυφογέροντας εἰώθασι λέγειν τοὺς παραληροῦντας καὶ ἀξίους τετύφθαι. ΧΟΙΡΟΘΛΙΨ δὲ ὁ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἀποθλίβων. ἢ παρὰ τὰς χοιρίνας, ὡς φιλοδικαστὴν τὰς χοιρίνας πιέζοντα κωμῳδῶν.

1365. (1356.) ΩΡΑΙΑΣ ΣΟΡΟΥ] παρ' ὑπόνοιαν οἷον κόρης. καὶ τοῦτο δὲ ἀντεστραμμένως εἰς γέροντα τὴν αὐλητρίδα πειρῶντα.

1367. (1358.) ΕΞ ΟΞΟΥΣ ΔΙΚΗΝ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν κρέα ἢ ἕτερόν τι, δίκην εἶπε. μισῶν οὖν τὰς δίκας λοιπὸν ὁ Φιλοκλέων, ὡς ὕβρεις ταῦτα λέγει τῷ υἱῷ.

1368. (1359.) ΤΗΝ ΑΥΛΗΤΡΙΔΑ] τὸ γένος τοῦ γελοίου παρὰ Ἀριστοφάνους ἐντεῦθεν ἀρξάμενον.

1370. (1361.) ΑΠΟ ΤΥΜΒΟΥ ΠΕΣΩΝ] καὶ τοῦτο ὡς εἰς γέροντα, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νοῦ καταπεσών. ΑΛΛΩΣ. ἐπεὶ ὡς νέος διαλέγεται. εἰώθασι δὲ οἱ νέοι τοῖς γέρουσι τοῦτο λέγειν.

1371. (1362.) Η ΔΑΡΔΑΝΙΣ] ἐπεὶ ἀπὸ Δαρδανίας φέρονται αἱ αὐλητρίδες.

1373. (1364.) ΕΣΤΙΓΜΕΝΗΝ] ἐστιγ·

[1] ἐγῷδα τοὐπίνικος V.

[2] τοῦθ' ὅπερ V.

μένην λέγει τὴν δᾷδα· ἔγραφον γὰρ καὶ ἐκόσμουν τὰς λαμπάδας. ἢ ὡς Θρᾶσσαν καὶ Δαρδανίδα τὴν αὐλητρίδα φησὶν ἐστιγμένην. διὰ τὸ κεκαλλωπισμένην εἶναι, καὶ διὰ τὸ κατέχειν δᾷδας.

1374. (1365.) ΤΙ ΔΕ ΤΟ ΜΕΛΑΝ] περὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου ἐρωτᾷ τετριχωμένου.

1375. (1366.) Η ΠΙΤΤΑ] ἐπεὶ καὶ αἱ δᾷδες καιόμεναι πίτταν ἀποτελοῦσιν.

1377. (1368.) ΟΖΟΣ] κλάδος. ἅμα καὶ παρὰ τὸ ὀδωδέναι.

1382. (1372.) ΟΛΥΜΠΙΑΣΙΝ] νῦν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπου. ἐὰν περὶ πράγματος ᾖ δηλοῦσα ἡ λέξις, οἷον ὡς εἰ λέγοι τις "δέκα Ὀλυμπιᾶσιν ἐφεξῆς ἐνίκησεν ὁ δεῖνα," προπερισπᾶται. γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίω Ὀλυμπίασι, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιὰς Ὀλυμπιᾶσι. καὶ ὅτι τὰ εἰς ῑ λήγοντα τῶν ἐπιῤῥημάτων ζητεῖ τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον, οἷον Ὀλυμπιὰς Ὀλυμπιᾶσι, πλὴν τῶν διὰ τοῦ οθεν· ἐκεῖνα γὰρ ἐνήλλαξεν, οἷον ἵππος ἱππόθεν. σεσημείωται τὸ οἴκοθεν.

ἄρχεται κατὰ τὰ προστάγματα τὰ τοῦ υἱοῦ σοφίζεσθαι.

1386. (1377.) ΥΠΩΠΙΑ] τὰ εἰς ὄψιν πλήγματα ἐνταῦθα. εἴρηται δ' ἐν ἄλλοις ἀκριβέστερον.

1388. (1379.) ΙΘΙ ΜΟΙ ΠΑΡΑΣΤΗΘ'] γυνή τις ὑβρισμένη ὑπὸ τοῦ γέροντος δεῖται τοῦ υἱοῦ βοηθῆσαι αὐτῇ. Δίδυμος δὲ ἀρτόπωλις λέγει.

1391. (1382.) ΚΑΠΙΘΗΚΗΝ] τοὺς ἔσωθεν τοῦ φορτίου προσθήκην ὄντας.

1394. (1385.) ΛΟΓΟΙ ΔΙΑΛΛΑΞΟΥΣΙΝ] μιμεῖται τὰ εἰρημένα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

1396. (1387.) ΚΑΤΑΠΡΟΙΞΕΙ] οὐ μὴ καταφρονήσεις, παρὰ τὴν προῖκα. τουτέστιν οὐ δωρεάν μου ἐγχανῇ. καὶ τοῦτο δὲ ἐν ἄλλοις.

1397. (1388.) ΘΥΓΑΤΕΡΟΣ] ὅτι οὐκ Ἀττικῶς εἴρηται τὸ θυγατέρος, ἀλλ' Ἰωνικῶς. ΤΑ ΦΟΡΤΙΑ δὲ τοὺς ἄρτους.

1403. (1394.) Ω ΚΥΟΝ ΚΥΟΝ] τὴν ἀρτοπώλιδα κύνα εἶπεν. ὑλακτούσης σου, φησὶν, οὐ φροντίζω, ὦ κύον. ΠΥΡΟΥΣ δὲ σίτους, ὥστε ἄρτους ποιῆσαι. ἐπεὶ ἀρτόπωλις.

1407. (1398.) ΤΟΥΣ ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΥΣ] τοὺς ἐπισκοποῦντας τὰ τῆς πόλεως ὤνια καὶ διοικοῦντας αὐτὰ, ὡς ἐν Ἀχαρνεῦσιν.

1408. (1399.) ΚΛΗΤΗΡΑ] μάρτυρα. τουτέστι τὸν εἰς τὸ δικαστήριον καλοῦντα ὑπηρέτην. Χαιρεφῶντα δὲ τὸν πύξινον Σωκράτους ἑταῖρον τοῦ φιλοσόφου φησί. πάλιν δ' αὐτὸν εἰς ὠχρότητα διαβάλλων εἰσάγει μαρτυροῦντα τῇ ἀρτοπώλιδι.

1410. (1401.) ΛΑΣΟΣ] Χαρβίνου, Ἑρμιονεὺς, πόλεως τῆς Ἀχαΐας, γεγονὼς κατὰ τὴν νη' Ὀλυμπιάδα, ὅτε Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου. τινὲς δὲ τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς, ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου. πρῶτος δὲ οὗτος περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε, καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, καὶ τοὺς ἐριστικοὺς εἰσηγήσατο λόγους.

1411. (1402.) ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ] τοῦ Σιμωνίδου δηλονότι. λέγει δ' ἴσως Σιμωνίδην τὸν Λεοπρεποῦς, τῆς ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ πόλεως λυρικὸν, μετὰ Στησίχορον τοῖς χρόνοις, ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης διὰ τὸ ἡδύ. καὶ τὴν μνημονικὴν δὲ τέχνην εὗρεν οὗτος. προσεξεῦρε δὲ καὶ τὰ μακρὰ τῶν στοιχείων καὶ διπλᾶ, καὶ τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φθόγγον. γέγονε δ' ἐπὶ τῆς ἕκτης καὶ πεντηκοστῆς Ὀλυμπιάδος· οἱ δὲ δευτέρας καὶ ἑξηκοστῆς γεγράφασι. καὶ παρέτεινε μέχρις οη' βιοὺς ἔτη ἢ πθ'. καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία, καὶ Ξέρξου ναυμαχία, καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία, δι' ἐλεγείας· ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς. θρῆνοι, Παιᾶνες, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα, τραγῳδία, καὶ ἄλλα. τὸν δὲ Λᾶσον καὶ Σιμωνίδην ὡς ἀντιτεχνοῦντας ἀλλήλοις ὁ ποιητὴς εἰσάγει.

1413. (1404.) ΘΑΨΙΝΗι] ὠχρᾷ· τοιαύτη γὰρ ἡ θάψος, ὅπερ παρ' ἡμῖν χρυσόξυλον λέγεται. Θεόκριτος "καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θαψῷ." παρὰ δ' Εὐριπίδῃ γέγραπται ἡ Ἰνὼ κρεμαμένη, καὶ ὠχρὰ ὑπὸ τῆς κακοπαθείας. καὶ ὁ Χαιρεφῶν δὲ τοιοῦτος ἄλλος ἔοικε θαψίᾳ· ὠχρὸς γὰρ ὁ Χαιρεφῶν, καὶ ἡ θάψος τοιαύτη. ἀλλὰ καὶ παρὰ τὸ θάπτεσθαι καλῶς πέπαικται. Ἰνὼ δὲ κατὰ χόλον Ἥρας μανεῖσα ἔῤῥιψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ· ἐμίσει γὰρ πάντας τοὺς Θηβαίους ἡ Ἥρα, διότι παρ' αὐτοῖς ἐτέχθη ὁ Διόνυσος. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος ἐξέμηνε τὰς τούτων γυναῖκας, μὴ προσιεμένων αὐτὸν ὕστερον τῶν Θηβαίων. Εὐριπίδης δ' ἐν Μηδείᾳ φησὶν αὐτόχειρα τῶν δύο παίδων γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὐτὴν ὕστερον εἰς θάλασσαν ῥῖψαι. οἱ δέ φασιν ὡς Ἀθάμας κατετόξευσε Λέαρχον τὸν ἐξ Ἰνοῦς γενόμενον αὐτῷ παῖδα, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Ἰνὼ μανεῖσα τὸν ἕτερον ἑαυτῆς παῖδα Μελικέρτην ἐπισφάξασα ἥλατο σὺν αὐτῷ εἰς τὴν θάλασσαν· οὓς δὴ εἰς Κόρινθον ἐκβρασθέντας ἀναληφθῆναι προστάξει τοῦ Σισύφου, ὡς καὶ ἀγῶνα Ἴσθμιον ἐπὶ τῷ Μελικέρτῃ θεῖναι, καὶ τὴν μὲν Λευκοθέαν τὸν δὲ Παλαίμονα μετονομασθῆναι.

ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Εὐριπίδου ἐκ τῶν ποδῶν ἡ Ἰνὼ κρέμαται.

1417. (1408.) ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΑΙ Σ' Ω

ΓΕΡΟΝ] *παραγίνεταί τις ἀνὴρ Εὐριπίδης ὠνομασμένος, κατηγορῶν τοῦ Φιλοκλέωνος ὕβρεως, καὶ κατήγορον ἐπαγόμενος.*

ἄλλος κατηγορῶν τὸν Φιλοκλέωνα.

1429. (1420.) ΟΥ ΤΡΙΒΩΝ] *οὐκ ἔμπειρος. καὶ ἐν Νεφέλαις "καὶ τῶν κρεμάθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε."*

1431. (1422.) ΕΡΔΟΙ ΤΙΣ] *ἕκαστος, φησίν, ἣν οἶδε τέχνην ἐργαζέσθω. καὶ ταῦτα δὲ ἐν ταῖς παροιμίαις φέρεται.*

1432. (1423.) ΕΙΣ ΤΑ ΠΙΤΤΑΛΟΥ] *εἰς ἰατροῦ, φησίν, ἀπότρεχε θεραπευθησόμενος τὰς πληγάς. ἰατρὸς γὰρ ὁ Πίτταλος.*

1433. (1424.) ΟΜΟΙΑ ΣΟΥ] *ὁ Βδελυκλέων ταῦτά φησι πρὸς τὸν κατήγορον.*

1434. (1425.) Α'Ν] *τὸ ἐντελὲς ἃ ἄν.*

1436. (1427.) ΚΑΤΕΑΞ' ΕΧΙΝΟΝ] *ἄγγος τι χαλκοῦν, ἢ καὶ ἐκ κεράμου, εἰς ὃ καθιᾶσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἅ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν. τοῦ δ' ἄγγους τούτου καὶ Δημοσθένης μνημονεύουσι καὶ Ἀριστοτέλης. ἔστι δέ τι καὶ ζῶον χερσαῖον καὶ θαλάττιον ὄστρεον. καὶ μὲν δὴ καὶ ἡ γαστὴρ τοῦ βοός.*

1438. (1429.) ΝΑΙ ΤΑΝ ΚΟΡΑΝ] *τὴν Περσεφόνην. τουτέστι τὸν κόρον, τὴν πρὸς τὸ τρέφεσθαι μέχρι κόρου ὕλην. τοῖς δὲ περὶ Σικελίαν τὸ κατὰ Κόρης ὀμνύειν ἐνεφιλοχώρει· ἐντεῦθεν γὰρ ὁ Ἅιδης αὐτὴν ἁρπάσαι μυθεύεται, ὡς οἱ τὰ τοιαῦτά γε ἀλληγορῆσαι δεινοί, διὰ τὸν γινόμενον ἐπὶ χρόνον τινὰ τῶν σπερμάτων κατὰ γῆς ἀφανισμόν. δωρίζει δὲ ἐπίτηδες.* ΕΠΙΔΕΣΜΟΝ *δὲ τὸν ἐπὶ τῇ πληγῇ δεσμόν.*

1445. (1436.) ΚΛΗΤΗΡΕΣ ΕΠΙΛΕΙΨΟΥΣΙ] *ἐπιλείψουσι μάρτυρες τοὺς κατηγοροῦντας.*

1446. (1437.) ΑΙΣΩΠΟΝ ΟΙ ΔΕΛΦΟΙ] *ὁ μὲν Βδελυκλέων ἀράμενος τὸν πατέρα αὐτοῦ Φιλοκλέωνα εἴσω κομίζει, ὁ δὲ φερόμενος πλάττει μῦθον. διηγεῖται γὰρ τὸν περὶ Αἰσώπου λόγον· ὅν φασιν ἐλθόντα ποτὲ εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀποσκῶψαι αὐτούς, ὅτι μὴ ἔχοιεν γῆν ἀφ' ἧς ἐργαζόμενοι διατρέφοιντο, ἀλλὰ περιμένοιεν ἀπὸ τῶν τοῦ θεοῦ θυμάτων διαζῆν. οἱ Δελφοὶ χαλεπήναντες φιάλην ἱερὰν τοῖς Αἰσώπου σκεύεσιν ὑπέβαλον. ὁ μὲν δὴ οὐκ εἰδὼς τὴν ἐς Φωκίδα φέρουσαν ὥρμησεν ὁδόν· οἱ δ' ἐπιδραμόντες καὶ φωράσαντες ἱεροσυλίας αὐτοῦ κατηγόρουν. ὁ δ' ἐπὶ πέτραν οὐ πάνυ πόῤῥω τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς πόλεως ἀγόμενος, ἀφ' ἧς νόμιμον ἦν τοὺς ἱεροσύλους ῥιπτεῖσθαι, τὸν περὶ τοῦ κανθάρου μῦθον αὐτοῖς διηγήσατο· οὗ γε καὶ ἐν Εἰρήνῃ μέμνηται διὰ τούτων ὁ ποιητής "ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη μόνος πετεινῶν εἰς θεοὺς ἀφιγμένος." ἐκεῖ δὲ τὰ εἰκότα λεχθήσεται.*[1]

1450. (1441.) ΖΗΛΩ ΣΕ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ] *τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται κατὰ σχέσιν. ἔστι γοῦν ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων χοριαμβικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις διτροχαίοις διιάμβοις δισπονδείοις ἰωνικοῖς καὶ παίωσι ιβ'. καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων, ὧν τὸ μὲν δεύτερον καταληκτικὸν ἤτοι ἐφθημιμερές, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα δίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ μὲν τετρασυλλάβους ἔχοντα πόδας, τὰ δὲ πεντασυλλάβους. διαλύονται γὰρ αἱ μακραὶ συλλαβαὶ ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἰάμβων καὶ τροχαίων, ὡς εἴρηται, εἰς δύο βραχείας, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν. εὕρηται γὰρ καὶ χορίαμβος πεντασύλλαβος, καὶ διίαμβος, καὶ διτρόχαιος, καὶ ἰωνικός, καὶ παίων. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.*

1455. (1446.) ΕΠΙ ΤΟ ΤΡΥΦΕΡΟΝ] *οἷον ἐπὶ τὸ τρυφᾷν μαλακῶς.*

1460. (1451.) ΓΝΩΜΑΙΣ ΕΤΕΡΩΝ] *οἷον μεταπεισθέντες ἐκ παραινέσεως ἑτέρων.*

1465. (1456.) ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑΝ] *διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἠγωνίσθαι, ἢ τοῦ πατρός.*

1467. (1458.) ΑΓΑΝΩι] *ἱλαρῷ, καλῷ κἀγαθῷ· οἱ δὲ ἀθανάτῳ. ἔνθεν καὶ ἀγανοφροσύνη προσήνεια, πρᾳότης. Ὅμηρος "σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν."*

1473. (1464.) *γρ. κατακηλῆσαι, ἵνα σημαίνῃ τὸ ἐξαπατῆσαι μεταπεισθέντας ἐπὶ τὸ βέλτιον.*

1475. (1466.) ΕΙΣΚΕΚΥΚΛΗΚΕΝ] *εἰσήνεγκεν, εἰσήγαγεν.*

1478. (1469.) ΟΥΔΕΝ ΠΑΥΣΕΤΑΙ] *ὅμοιον τῷ παρ' Ὁμήρῳ "ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν," ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔτισεν.*

1479. (1470.) ΘΕΣΠΙΣ] *ὁ κιθαρῳδός· οὐ γὰρ δὴ ὁ τραγικός.*

1480. (1471.) ΚΡΟΝΟΥΣ] *ἀρχαίους, μωρούς, λήρους, ἀναισθήτους.*

1482. (1473.) ΤΙΣ ΕΠΑΥΛΕΙΟΙΣΙΝ] *ὀρχούμενος ὁ γέρων παρατραγικεύεται.* ΣΧΗΜΑΤΟΣ *δὲ τοῦ τραγῳδικοῦ.*

1487. (1478.) ΛΥΓΙΣΑΝΤΟΣ] *συστρέψαντος, περιαγαγόντος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων. Θεόκριτος "τί θὴν*

[1] *οἱ δὲ Δελφοὶ πρὸς τοῦτο σφόδρα λυπηθέντες πρὸς αὐτὴν τὴν ἔξοδον τοῦ Αἰσώπου ὑπέβαλον ποτήριον τῶν τοῦ θεοῦ τοῖς σκεύεσιν αὐτοῦ. κἀκεῖνος οὐκ εἰδὼς ἐξώρμησεν. οἱ δὲ προσδραμόντες καὶ τὸ ποτήριον εὑρόντες ἐφόνευσαν:*—V.

τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν; ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;"

1489. (1480.) ΣΦΟΝΔΥΛΟΣ] τράχηλος. *Gl. Victor.*

ΣΦΟΝΔΥΛΟΣ] ἴσως αἰσχρόν τι πεποίηκε.

ΠΙΘ' ΕΛΛΕΒΟΡΟΝ] ἐπισημειοῦται τὴν λέξιν κἀνταῦθα τὸ χ, ὅτι τὸ μὲν πῖθι ἐπὶ φαρμάκου λέγουσι (καὶ "λαγὼν ταράξας πῖθι τὸν θαλάσσιον"), τὸ δὲ πῖε ἐπὶ τοῦ ποτοῦ. ἐκ δὲ τοῦ ἐλλεβόρου καὶ ἐλλεβοριᾶν τὸ ἐλλεβόρου δεῖσθαι, ὡς Καλλίας φησί, καὶ ἐλλεβορίζειν.

1490. (1481.) ΠΤΗΣΣΕΙ ΦΡΥΝΙΧΟΣ] παροιμία ἐπὶ τῶν κακόν τι πασχόντων, ἀπὸ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ, ὃν Ἀθηναῖοι χιλίαις ἐζημίωσαν ἅλωσιν Μιλησίων τραγῳδήσαντα.[1] ὁ δὲ Φρύνιχος οὗτος Ἀθηναῖος ἦν, υἱὸς Μελανθᾶ. ἔστι δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ τάδε, Ἀνδρομέδα, Ἠριγόνη. ἐποίησε καὶ Πυῤῥίχας. πτήσσειν δὲ κυρίως τὸ φεύγειν καὶ φοβεῖσθαι· λέγεται δ' ἐπὶ τῶν ὀρνίθων.

1491. (1482.) ΒΑΛΛΗΣΕΙΣ] ῥίψεις, λίθους δηλονότι, ὀρχούμενος.

1492. (1483.) ΣΚΕΛΟΣ ΟΥΡΑΝΙΟΝ] ὡς αὐτοῦ ἐπάραντος τὸ σκέλος καὶ ἐπιδείξαντος τὸν πρωκτόν.

1495. (1486.) ΚΟΤΥΛΗΔΩΝ] εὐκίνητος ἡ κοτύλη μου στρέφεται. * εἰς ὅπερ ἡ μηροῦ κεφαλὴ ἐμβαίνει, κοτύλη καλεῖται. *Gl. Victor.*

1496. (1487.) ΑΛΛΑ ΜΑΝΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ] εἰπόντος αὐτῷ ὅτι νῦν δὴ ἐκλέλυμαι χαλαρᾶς γενομένης τῆς κοτύλης, ἐπάγει ὁ παῖς ὅτι οὐκ ἐκλύσεως ἀλλὰ μανίας ἐστὶ πράγματα.

1502. (1493.) Ο ΜΕΣΑΤΟΣ] οὐ τὸν τραγικὸν λέγει μέσατον. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ μέσος, καὶ Μένανδρος Καρχηδονίοις. ἀκριβῶς δὲ ἔοικε λέγειν· τέσσαρες μὲν δή εἰσιν, ἀλλ' οἱ τρεῖς χορευταί, Ξενοκλῆς δὲ ποιητής. καταλέγει αὐτοὺς σαφῶς Φερεκράτης. τῶν τριῶν οὖν μέσος.

1503. (1494.) ΕΜΜΕΛΕΙΑι ΚΟΝΔΥΛΟΥ] ἐμμέλεια τραγικὴ ὄρχησις. ὡς εἰ ἔλεγεν ἐμμέλεια ᾠδῆς· εἶπε δὲ κονδύλου. δίδωμι αὐτῷ κόνδυλον καὶ ἀπολῶ αὐτόν· μικρὸς γάρ ἐστι καὶ λεπτός.

1504. (1495.) ΕΝ ΤΩι ΡΥΘΜΩι ΓΑΡ] ἀντὶ τοῦ οὐδὲν οἶδε τοῦ ῥυθμοῦ. Καρκινίτης δὲ υἱὸς Καρκίνου. ΩΨΩΝΗΚΑ δὲ εἶπεν, ὡς ὀψοφάγον αὐτὸν διαβάλλων.

1507. (1498.) ΠΛΗΝ ΓΕ ΚΑΡΚΙΝΟΥΣ] παρὰ τοὺς καρκίνους τοὺς λεγομένους παγούρους.

1509. (1500.) ΟΞΙΣ Η ΦΑΛΑΓΞ] εἶδος ἀγγείου ὀξηροῦ ἡ ὀξίς. ΑΛΛΩΣ. εἰς σμικρὸν τὸν Φιλοκλέα, καὶ τὸ φαλάγγιον μικρὸν καὶ συνεστραμμένον. δῆλον δὲ ἐκ τῶν Φερεκράτους ἀγγείων. καὶ καρκῖνος μέν τις ἦν ὁ Θωρυκίου υἱός. ἦσαν δὲ αὐτῷ τρεῖς τινες μικροί, κομῆται τότε καὶ νῦν εἰσὶ μικροὶ καὶ κομῆται. φίλαρχοι τότε παῖδες ἦσαν ὄντες νῦν φιλαρχικώτεροι. μὰ τὸν Δί' οὐ τρεῖς τε ἐκεῖνοί εἰσιν οἱ τέτταρες.

1510. (1501.) Ο ΠΙΝΝΟΤΗΡΗΣ] περὶ Ξενοκλέους ὁ λόγος. πιννοτήρης δὲ οὐκ ἄλλως, ἀλλ' ἐπικαρκίνιόν τί ἐστι σύννομον καὶ ἀεὶ ταύτῃ προσδεχόμενον. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ "ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ." ΑΛΛΩΣ. πίννα ὄστρεόν ἐστι. τοῦτο ὑποδέχεται καρκίνος· καὶ ὅταν εἰσέλθῃ μικρὸν ἰχθύδιον, δάκνει τὴν πίνναν, καὶ συστέλλει τὸ ὄστρακον, καὶ ἐναποκλείει τὸ ἰχθύδιον. ΑΛΛΩΣ. οἱ μὲν ζῶόν τι λέγουσι σύννομον τῷ καρκίνῳ τὸν πιννοτήρην, οἱ δὲ αὐτὸν τὸν καρκίνον, ὡς ἐπιτηροῦντα τὴν πίνναν. φασὶ γὰρ ὅτι ἡ μὲν πίννα πρὸς τὰς ἀκτῖνας πεσοῦσα τοῦ ἡλίου, ἀνοίγνυσι τὸ ὄστρακον, καὶ τὴν θέρμην εἰσδέχεται, ὁ δὲ ἐπιτηρῶν εἰσέρχεται, καὶ δάκνει αὐτήν, ἡ δὲ συστέλλει τὸ ὄστρακον, καὶ βιβρώσκεται ὑπ' αὐτοῦ.

1513. (1504.) ΤΩΝ ΟΡΧΙΛΩΝ] ὀρχίλος εἶδος ὀρνέου μικρόν· ἐκ τούτου βραχὺ καὶ κατωφερές. ἅμα μὲν πρὸς τὴν λαγνείαν, ἅμα δὲ πρὸς τὴν ὄρχησιν. ἐμφαίνει δὲ αὐτοὺς καὶ μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας.

1515. (1506.) ΑΛΜΗΝ ΚΥΚΑ] ὡς πρὸς ἰχθῦς ὁ λόγος· ὅτι ἅλμη, ὅτι πάντως ζωμός. καὶ τοῦτο πρὸς τὸ πολυφάγον αὐτῶν. ἵνα γὰρ τὰ κρέα μὴ σήπηται, πάττεται τῇ ἅλμῃ. ΑΛΛΩΣ. ἐπειδὴ ἅλμην παρασκευάζουσιν ἐπὶ τῷ φαγεῖν ἰχθύδια, ἢ καρκίνους. ὡς καρκίνοις οὖν αὐτοῖς χρώμενός φησιν, ὅτι παρασκεύασον ἅλμην, ἵνα ἐὰν αὐτοὺς νικήσω, ὀπτήσω αὐτοὺς καὶ φάγω.

1517. (1508.) ΒΕΜΒΗΚΙΖΩΣΙΝ] διακινήσωσιν. βέμβηξ δὲ ὁ ξύλινος στρόμβος. ἐν ἐπιγράμματι "οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῆσι θοὰς βέμβηκας ἔχοντες, ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ." καὶ ἀλλαχοῦ Ἀριστοφάνης· "βέμβικος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ." ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον καὶ εὔστροφον εἶναι δεῖ. ἔστι δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖον, ὃν μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες. ἢ παίγνιον τῶν παίδων, ὡς τροχός· ὃς μάστιγι τυπτόμενος στρέφεται. καὶ βεμβηκιᾶν τὸ περιστρέφεσθαι. ὡς καρκίνοις δ' ὁ χορὸς αὐτοῖς διαλέγεται.

[1] ὑποκρινόμενον γὰρ αὐτὸν τὴν Μιλήτου ἅλωσιν οἱ Ἀθηναῖοι δακρύσαντες ἐξέβαλον δεδοικότα καὶ ὑποπτήσσοντα. V.

1524. (1515.) ΚΑΙ ΤΟ ΦΡΥΝΙΧΕΙΟΝ] δῆλον ὡς σημειῶδές τι ἦν τὸ Φρυνίχειον, τὸ εἰς ὕψος ἐν τῇ ὀρχήσει ἐκλακτίζειν. καὶ οὐκ ἄλλως αὐτὸς Εὔπολις εἶπεν. τὸ δὲ ὤζωσιν ἀντὶ τοῦ θαυμαστικόν τι λέγωσι. σύνθετον δέ ἐστιν, ὡς τὸ οἰμώζειν καὶ κλώζειν, ἀπὸ τοῦ ω θαυμαστικοῦ.

1529. (1520.) ΡΙΠΤΕ ΣΚΕΛΟΣ] Εὐφρόνιος οὕτω φησὶν ὀνομάζεσθαι σχῆμά τι τραγῳδικῆς ὀρχήσεως. βέμβηκες δὲ περιφοραί, περιαγωγαί, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται.

1530. (1521.) ΚΑΥΤΟΣ] ὁ Καρκίνος, φησί, προσέρχεται. πρὸς τοῦτο γὰρ καὶ τὸ Ποντομέδων.

1531. (1522.) ΤΟΙΣΙ ΤΡΙΟΡΧΑΙΣ] ἔπαιξε διὰ τὸ τρεῖς εἶναι. ἔστι δὲ ὁ τριόρχης ὄρνεον.

1532. (1523.) ΕΞΑΓΕΤ'] ἐξάγετε ἑαυτούς, φησίν, ἔξω. εὐχερῶς δέ, ὡς ἐν τέλει, τὴν ἔξοδον τῶν προσώπων βούλεται ποιῆσαι.

1533. (1524.) ΟΥΔΕΙΣ ΠΩ] εἰσέρχεται γὰρ ὁ χορὸς ὀρχούμενος, οὐδαμῶς δὲ ἐξέρχεται.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ.

Ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐξ ἰαμβείων π′ συνήθων. τὸ μέντοι ξ′ μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Τοῦ δράματος πρῶτοι τρίμετροι ἴαμβοι ἀκατάληκτοι π′, ὧν τελευτὴ "ἱππηδὸν εἰς τὸν ἀέρ' ἐπὶ τοῦ κανθάρου." μετὰ δὲ πεντήκοντα ὀκτὼ ἔστι προαναφώνημα τὸ ἔα ἔα, καὶ τὰ ἑξῆς ἰαμβικά.

1. ΑΙΡΕ ἀντὶ τοῦ φέρε. καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἀξιοῦσι τὸ αἶρε ἀντὶ τοῦ διδόναι καὶ προσφέρειν λέγεσθαι, "μή μοι οἶνον ἄειρε." δύο δέ εἰσιν οἰκέται. ὧν ὁ μὲν τρέφει τὸν κάνθαρον, ὁ δὲ ἕτερος μάττει. ὁ τρέφων οὖν λέγει τῷ μάττοντι. ἐπαναδίπλωσις δὲ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου· δὶς γὰρ τῇ αὐτῇ λέξει κέχρηται.

ΜΑΖΑΝ] μᾶζα κυρίως ἡ τροφὴ ἡ ἀπὸ γάλακτος καὶ σίτου, παρὰ τὸ μάττεσθαι. προπερισπαστέον δέ. καταχρηστικῶς δὲ τῇ λέξει κέχρηται· οὐ γὰρ τὴν ἐξ ἀλφίτων φυρασθεῖσαν νῦν θέλει δηλοῦν· οὐ γὰρ αὕτη κανθάρου τροφή. πίτυρα δέ τινα ῥυπαρὰ μάττουσιν οἱ οἰκέται. κάπρον γὰρ φυρᾶν ἀπίθανον.

ΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ] ἢ τάχος, ἢ διαταχέως. διὰ δὲ τοῦ σπουδαίου τοῦ παρὰ τῶν οἰκετῶν πρὸς τὸν κάνθαρον ἐμφαίνει τὴν περὶ αὐτὸν τοῦ δεσπότου μεγίστην φροντίδα. κάνθαρος δὲ εἶδος ζώου παρὰ τὰς σίλφας τὸ μέγεθος. ἀναβιβαστέον δὲ τὸν τόνον· οὕτω γὰρ Ἀττικοί.

2. ΙΔΟΥ] παρεπιγραφή· ὁ γὰρ ἕτερος τῶν οἰκετῶν τὸ προσταχθὲν ποιῶν αὐτῷ παραφέρει καὶ ἐπιδίδωσι τὴν τροφήν.

ΤΩι ΚΑΚΙΣΤ' ΑΠΟΛΟΥΜΕΝΩι] διὰ γὰρ τὸ ἀνάγκην ἔχειν ἅπτεσθαι καὶ ψηλαφᾶν τῆς κόπρου ἀπεχθάνεται πρὸς τὸν κάνθαρον.

3. ΜΗΠΟΤ' ΑΥΤΗΣ ΜΑΖΑΝ] οὐχ ὡς οὕτω τρώγοντος, ἀλλὰ πρὸς τὸ μυθευόμενον ἔπαιξεν. ὡς ἐπίτηδες γὰρ πεπλασμένας εἰσὶ τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα.

5. ΝΥΝ ΔΗ] οὕτως Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἀρτίως. ἐν ἐρωτήσει τὸν λόγον νῦν προσάγει. ἐκείνου γὰρ αἰτήσαντος μᾶζαν ἑτέραν, φησὶν αὐτὸς, ἣν γὰρ νῦν αὐτῷ προσέφερες οὐ κατέφαγεν; ὥστε πῶς; διόπερ ἐκείνου ἀρνουμένου μὴ βεβρωκέναι τὸν πρότερον πέλεθον, τὸν κάνθαρον προστίθησι καὶ τὴν αἰτίαν, ὥσπερ εἰσκυλίσας ἐνέκαψεν.

6. ἄλλο φαγεῖν καὶ ἄλλο καταφαγεῖν καὶ ἄλλο καταπιεῖν. φαγεῖν μὲν γὰρ τὸ τάξει, καταφαγεῖν δὲ τὸ ἀθρόως, καταπιεῖν δὲ τὸ μηδὲ μασώμενον ἐσθίειν τὸ οὖν ἀδηφάγον τοῦ ζώου δεικνὺς λέγει ὅτι οὐ κατέφαγεν ἀλλὰ κατέπιεν μηδὲ μασώμενος.

7. ΠΕΡΙΚΥΛΙΣΑΣ] περιελκύσας καὶ περισύρας. ἔθος δὲ τοῖς κανθάροις τὰς ὀνίδας περικυλίειν. λέγεται ὁ κάνθαρος εἰς ὄνθον ἀποσπερματίζειν καὶ οὕτω περιστρέφειν τοῖς ποσὶν, ὡς ἂν τὸ σπέρμα ἐγγυμνασθὲν ἀποδοθείη καὶ ἐγγεννήσῃ. θῆλυς γὰρ κάνθαρος οὐ γίνεται, ἀλλὰ πάντες ἄῤῥενες γεννῶνται. οὐχ ὡς ὄντως οὖν τρώγονται (τρώγουσιν cod. 475.), ἀλλὰ πρὸς τὸ μυθευόμενον ἔπαιξεν.

ΤΟΙΝ ΠΟΔΟΙΝ] πρὸς τὴν τάξιν τῶν ποδῶν ἀκολούθως τὸ δυϊκόν. καὶ ἐν Νεφέλαις ἐπὶ τῆς ψύλλης "ἐνεβάψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε." καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ τεσσάρων ἵππων ὄντων τῷ Ἕκτορι, δύο ἐκ δεξιῶν δύο δὲ ἀριστερῶν, πρὸς σύνταξιν ἀκολούθως ἐπήνεγκε "νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον."

9. ΚΟΠΡΟΛΟΓΟΙ] τοῦτο ἤτοι πρὸς τοὺς ἄλλους ῥήτορας ἀποτείνεται, διαβάλλων αὐτοὺς ὡς μυσαροὺς καὶ λοιδόρους, ἢ τοὺς συνεργοὺς τῶν ὁμοδούλων εἰς ἐπικουρίαν καλεῖ.

ΠΡΟΣΛΑΒΕΣΘΕ] βοηθήσατε. συνέχει γὰρ τῇ μιᾷ τὴν ῥῖνα, τῇ δὲ ἑτέρᾳ μάττει. ζητεῖν οὖν ἔοικε τοὺς διαδεξομένους.

10. ΑΠΟΠΝΙΓΕΝΤΑ] συνέχει γὰρ τὰς ῥῖνας διὰ τὸ φυρᾶν τὴν κόπρον ὑπὲρ τοῦ μὴ ὀδωδέναι αὐτῷ. μήτε οὖν διεξιόντος ἔτι τοῦ πνεύματος μήτε τοῦ ἔξωθεν ἀέρος σπωμένου ἀλλ' ἀποκεκλειμένων τῶν ῥινῶν τῇ θλίψει τῶν δακτύλων, ἀνάγκη στενοχωρουμένου τοῦ πνεύματος πνίγεσθαι αὐτόν.

11. ΕΤΕΡΑΝ ΕΤΕΡΑΝ] οἱ Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ πολλῶν λέγουσι τὸ ἑτέραν. ἡμεῖς δὲ ἐπὶ δευτέρας μόνης. ἐπὶ τῆς τρίτης οὖν ἑτέρας εἶπεν. ὅλως δὲ ἡ παρατετηρημένη ἐπί τε τοῦ ἑτέρου καὶ ἄλλου διαφορὰ παρ' Ἀττικοῖς οὐκ ἔστιν.

ΗΤΑΙΡΗΚΟΤΟΣ] ἐπειδὴ ἐκείνων δοκεῖ ἡ κόπρος τετρῖφθαι ὡς ἡταιρηκότων. ἐκ δὲ τοῦ ἑτοίμως καὶ προχείρως προσενεγκεῖν διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς πολλῶν καὶ ποιούντων παρ' αὐτοῖς τὰ τοιαῦτα καὶ πασχόντων.

ἴσως ἵνα τοῦ τρίβειν ἀπαλλαγῇ διὰ τὸ τὴν τῶν παίδων τετριμμενην εἶναι καὶ ἑτοίμην ἐκ τῶν χρωμένων.

13. ΕΝΟΣ ΜΕΝ Ω ἌΝΔΡΕΣ ΑΠΟΛΕΛΥΣΘΑΙ] τοῦ τρίβειν καὶ φυρᾷν τὴν κόπρον. ἐκέρδανά, φησι, διὰ τὸ μὴ ἴσως χρήζειν ἔτι τοιούτου πόνου τὴν τοῦ ἡταιρηκότος παιδὸς κόπρον, ἀλλ' ὥσπερ ἑτοίμην καθεστηκέναι τρίβειν καὶ ἀνατετρῖφθαι ὑπὸ τῶν χρωμένων.

14. ΟΥΔΕΙΣ ΦΑΙΗ] οὐ γὰρ ἄν τις ὑποπτεύσειε διὰ τὸ φυρᾷν ἐμὲ ἤδη καὶ τὴν κόπρον ἐσθίειν. δυοῖν οὖν ὄντων τῶν περὶ ἐμὲ δυσχερῶν, τῆς τε δυσωδίας ἣν ἀπὸ τοῦ μαλάσσειν καὶ φυρᾷν τὴν κόπρον συμβαίνει πάσχειν, καὶ τῆς περὶ τῆς τροφῆς ὑποψίας, ἤδη φανερῶς τοῦ ἑνὸς ἀπαλλαγείς, τὸ μηκέτι καταναγκάζεσθαι φυρᾷν τὴν κόπρον, ἡγοῦμαι ἀπηλλάχθαι φησὶ καὶ τῆς ὑπονοίας τῆς ἐπὶ τῇ τροφῇ· οὐδένα γὰρ ὑμῶν πιστεύειν οἴομαι ὅτι ἐπιμάττων καὶ φυρῶν ἤδη καὶ ἐσθίω. δῆλον δὲ ὅτι πίτυρα ἦν· ἀπίθανον γὰρ κόπρον μάττειν. ΑΛΛΩΣ. εἰώθασι γὰρ ἅμα τῷ μάττειν ἐσθίειν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πασικάην ἐπενόησαν, τριχοειδές (τροχοειδές 475.) τι, δι' οὗ τὸν τράχηλον εἶρον (ἦρον 475.) πρὸς τὸ μὴ δύνασθαι τὴν χεῖρα προσάγειν. μέμνηται δὲ ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης· "παίσειν ἔοιχ' ἡ πανσικάη (πασικάη 475.) κάπτοντά σε."

17. ΥΠΕΡΕΧΕΙΝ] ἀντὶ τοῦ ἀντέχειν καὶ περιγίνεσθαι τῆς ὀσμῆς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλοίων, οἷς προσφέρεται ἡ ἀντλία, καὶ τὸ ἀγγεῖον οὕτος λέγει, ἐν ᾧ ἐφύρα. ἀντλία δὲ ἡ τοῦ πλοίου ἐκροή. καὶ Πισίδης "ἐκ τῶν ἐχόντων τὰς δυσώδεις ἀντλίας." * ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλοίων, ὅπερ κινδυνεύει τῆς ἀντλίας πληρωθείσης. βούλεται δὲ εἰπεῖν ὅτι νικῶμαι μάττων. ΑΛΛΩΣ. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς νεὼς ἐξ οὗ τὸ ὕδωρ ἀρύουσιν. φησὶν οὖν ὅτι οὐ δύναμαι ὑποφέρειν, ὡς καὶ αὐτοῦ τοῦ ὕδατος ὑπεράνω μου γεγενημένου. διὰ δὲ τούτου τὴν ἀδηφαγίαν τοῦ κανθάρου δηλοῖ, ὡς ὑπερκεράσαντος ὕδατος τῆς ἀντλίας.

19. ἀπόφερε τὴν ἀντλίαν καὶ σεαυτόν.

20. ΥΜΩΝ ΔΕ Γ' ΕΙ ΤΙΣ] πρὸς τοὺς ἀκροατὰς τὸν λόγον ὁ ποιητὴς ἄγαν εὐφυῶς ποιεῖται.

21. ΜΗ ΤΕΤΡΗΜΕΝΗΝ] διὰ τὸ μὴ ὀσφραίνεσθαι τῆς κόπρου τῶν μυκτήρων ἀποκεκλεισμένων.

24. ΩΣΠΕΡ ΑΝ ΧΕΣΗι ΤΙΣ] ἄνθρωπος δηλονότι. ὥσπερ ἂν χέσῃ τίς, φησιν, οὕτως ἐσθίει τὸ ἀποπάτημα καὶ ὗς καὶ κύων, μὴ δεόμενοι τοῦ μάττεσθαι.

25. ΦΑΥΛΩΣ ΕΡΕΙΔΕΙ] ἁπλῶς καὶ ἀπεριεργάστως μασᾶται. ἢ συντόμως ἐσθίει. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις. ἐρείδειν δέ φασιν οἱ Ἀττικοὶ πᾶν ὁτιοῦν συντόμως γινόμενον. τὸ δὲ βρενθύεται, ἀντὶ τοῦ μέγα φρονεῖ. οἱ μὲν ἀπὸ βρένθους τοῦ φυτοῦ, οἱ δὲ μύρου εἶδος, ᾧ χρίονται αἱ γυναῖκες καὶ ἐπ' αὐτῷ μέγα φρονοῦσιν.

28. ΩΣΠΕΡ ΓΥΝΑΙΚΙ ΓΟΓΓΥΛΗΝ] αἱ γὰρ γυναῖκες, ἵνα μὴ δοκοῖεν πολυφάγοι εἶναι, ἐκ τῆς πυκνότητος τῆς μάζης, μικρᾶς εἶναι δοκούσης, ὀλιγοφαγίας δόξαν ἐμφαίνουσι, στρογγύλας ποιοῦσαι τὰς μάζας. γογγύλῃ δὲ παρείκασεν αὐτάς, ἐπειδὴ καὶ αἱ γογγύλαι στρογγύλαι παρ' αὐτοῖς. ἔστι δὲ λαχάνου εἶδος, ὃ παρά τισι ῥάφανον καλεῖται. ΑΛΛΩΣ. ὡς τῶν γυναικῶν ἑαυταῖς ἐπιμελέστερον τριβουσῶν, ὥστε μὴ διακεχύσθαι τὴν μᾶζαν διὰ τὸ ἄτριπτον εἶναι, ἀλλὰ συνεστράφθαι. παρατετήρηκε δὲ ταῦτα καὶ Σώφρων καὶ Καλλίμαχος. γόγγυλος ἐστὶ λίθος.

29. ΑΛΛ' ΕΙ ΠΕΠΑΥΤΑΙ] εἰ ἐπαύσατο δηλονότι κορεσθεὶς ὑπ' αὐτῆς.

ΤΗΣ ΕΔΩΔΗΣ] νῦν δὲ τῇ ἐδωδῇ ἐχρήσατο παρὰ τὸ ὀδωδέναι τὴν κόπρον. πρὸς τὸν κάνθαρον λέγει πιθανῶς διὰ τὸ θαυμάζειν μὴ ὁρῶσι τοῖς θεαταῖς παρίστησι.

30. ΠΑΡΟΙΞΑΣ] ὀλίγον διανοίξας τὴν θύραν, ὥστε ἰδεῖν μὲν τὰ ὑπ' αὐτοῦ πραττόμενα, μὴ ὁραθῆναι δὲ ὑπ' αὐτοῦ. δῆλον δὲ ὅτι καὶ τοῦτο παρεπιγραφή ἐστι· δεῖ γὰρ αὐτὸν ἠρέμα ἀνοῖξαι καὶ κατανοῆσαι εἴτε ἐσθίει ὁ κάνθαρος εἴτε πέπαυται.

31. ΕΡΕΙΔΕ] ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεττόντων, ὅταν προσερείδωσι σφοδρῶς τῇ θαλάττῃ τὰς κώπας.

32. ΤΕΩΣ ΕΩΣ] ὅτι ἐκ παραλλήλου κεῖται τὸ ἕως καὶ τέως, καὶ ὅτι εἰς ὑπόδειγμα χρήσιμον. ΑΛΛΩΣ. παρατηρητέον ὅτι ἐνταῦθα διαφόρως ἐχρήσατο τέως καὶ ἕως. ἔστι δὲ χρήσιμα εἰς ὑπόδειγμα.

33. ΟΙΟΝ ΔΕ ΚΥΨΑΣ] διὰ τοῦ σχήματος τὴν ἀδηφαγίαν αὐτοῦ δηλοῖ. καὶ γὰρ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θρεμμάτων οἱ μάλιστα τοῖς ἐδέσμασιν ἐγκεκυφότες καὶ προσκείμενοι δοκοῦσι μάλιστα ἀπλήστως καὶ περισπουδάστως ἐσθίειν.

34. ΩΣΠΕΡ ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ] διὰ τὸ τοὺς παλαιστὰς μιμεῖσθαι διαιρουμένους ἐν τῷ κυλίειν τὴν κόπρον. ΑΛΛΩΣ. ὁμοῦ μὲν ὡς τῶν παλαιστῶν ἀδηφαγούντων, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐπιφερόμενον οἰκείως τῶν παλαιστῶν ἐμνημόνευσε καὶ τῇ εἰκόνι ἐχρήσατο. δοκοῦσι γὰρ οἱ κάνθαροι, ἐπειδὴ ἐφέλκονται τὰς κόπρους τῶν παλαιστῶν μιμεῖσθαι

τὸ σχῆμα, ᾧ ἐν ἀρχῇ χρῶνται τῆς πάλης. παραβαλὼν δὲ, ἀντὶ τοῦ χαλάσας τοὺς ἐμπροσθίους ὀδόντας, ὥσπερ καὶ χαλάσαι κώπην λέγουσι παραβαλεῖν.

36. ΩΣΠΕΡ ΟΙ ΤΑ ΣΧΟΙΝΙΑ] οὕτως, φησὶ, κινούμενος, ὥσπερ οἱ τὰ μεγάλα σχοινία ἐργαζόμενοι τῶν πλοίων, ὅτι ἐργαζόμενοι τῷ σώματι καὶ ὅλῃ τῇ ψυχῇ καὶ τῇ δυνάμει ἐργάζονται ἐν τῷ πλέκειν· οὕτως ὅλῃ τῇ δυνάμει ὁ κάνθαρος, φησίν, ἐσθίει κινούμενος. ΑΛΛΩΣ. ἐπεὶ οἱ σχοινοπλόκοι συμπεριάγονται τῇ τῶν σχοινίων συμπλοκῇ διὰ τῆς τροχιλίας. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι δεῦρο κακεῖ ἐν τῇ πλοκῇ περιφέρουσι τὴν κεφαλήν. ΑΛΛΩΣ. κινῶν γὰρ καὶ μεταβάλλων ἐσθίει ὁ κάνθαρος, ὥσπερ οἱ τὰ ὄργανα στρέφοντες τῶν σχοινίων.

τὸν αὐτὸν τρόπον, ἢ οὕτως, ὁμοίως ἑλίσσων. διὰ δὲ τὸ ἐφέλκεσθαι αὐτοὺς τὰς κόπρους ἀνάγκη τὸ σχῆμα τοῦτο ποιεῖν καὶ ἑνὶ παρ' ἑνὶ ἐφέλκεσθαι τῶν ποδῶν. χεῖρας δὲ ἐκάλεσε τοὺς ἐμπροσθίους πόδας.

37. ΣΥΜΒΑΛΟΝΤΕΣ] συμπλέκοντες (συνδέοντες V.). τούτους δὲ ἐκάλουν καὶ σχοινιοσυμβόλους (σχοινιοσυνδέτας V.).

38. ΚΑΙ ΚΑΚΟΣΜΟΝ] δικαίως τὰ τοιαῦτα τρώγοντα κάκοσμά ἐστι.

39. ΧΩΤΟΥ ΠΟΤ' ΕΣΤΙΝ] ἐπεὶ ἓν ἕκαστον τῶν ὀρνέων ἀνάκειται θεῷ τινί, ὡς ἀετὸς τῷ Διὶ, τίνος οὗτός ἐστιν; οὐκ ἔστιν οὖν, φησί, τῆς Ἀφροδίτης, ἐπεὶ αὕτη μὲν μύροις χαίρει, ὁ δὲ δυσώδης ἐστίν. ἀναφρόδιτον γὰρ τὸ ζῶον.

ΠΡΟΣΒΟΛΗ] ἡ ζημία, ἡ τοῦ δαίμονος ὀργή. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ζῷον, ζημίαν εἶπε, καταρώμενος ἑαυτῷ.

40. μύροις γὰρ ἡ θεὸς ἥδεται. διὸ καὶ τοὺς καν^{θ}νίας ἀλλοτρίους εἶναί φαμεν τῆς θεοῦ, βορβορώδεις γάρ, προσφιλεῖς δὲ τὰς πελειάδας διὰ τὸ ἀτίθασον καὶ καθαρὸν αὐτῶν.

41. ἑξῆς δὲ μετὰ τὴν Ἀφροδίτην τῶν Χαρίτων ἐμνημόνευσε. δοκεῖ γάρ πως κοινωνία εἶναι τούτων τῶν θεῶν· οὐδὲν γὰρ ἐπαφρόδιτον, ὃ μή ἐστι Χαρίτων.

42. ΔΙΟΣ ΚΑΤΑΙΒΑΤΟΥ] καταιβάτης τιμᾶται ὁ Ζεὺς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, παρὰ τὸ καταβιβάζειν τοὺς κεραυνούς. ἢ ἀπὸ τῶν κεραυνῶν τῶν ἄνωθεν πιπτόντων. ἢ ἀπὸ τοῦ καταβαίνειν δι' ἔρωτα τῶν χθονίων γυναικῶν. παίζει δὲ καταιβάτην αὐτὸν καλῶν, ἐπεὶ κόπροις (σκάτοις V.) τρέφεται ὁ κάνθαρος.

43. ΟΥΚΟΥΝ ΑΝ ΗΔΗ ΤΩΝ ΘΕΑΤΩΝ] ἐνταῦθα θέλων τὴν ὑπόθεσιν δηλῶσαι, σκώπτει τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοκερδεῖς καὶ φιλοδίκους καὶ φιλολοιδόρους. φησὶ γάρ, πάντως εἷς τῶν θεωμένων βλέπων τὸν κάνθαρον, ἀνίσταται λέγων πρὸς τί τὸν κάνθαρον πεποίηκεν Ἀριστοφάνης; εἶτα ἄλλος ἐλλόγιμος εἶναι δοκῶν, λέγει, πάντως τὸν Κλέωνα θέλει σκῶψαι ὁμοίως ὄζοντα αὐτῷ. ταῦτα δὲ λέγει τοὺς θεατὰς διαλέγεσθαι πρὸς ἀλλήλους πρὶν μαθεῖν τὴν ὑπόθεσιν. ἰστέον δὲ ὡς βυρσοπώλης ἦν ὁ Κλέων, αἱ δὲ βύρσαι δύσοσμοι.

48. ΤΗΝ ΣΠΑΤΙΛΗΝ ΕΣΘΙΕΙ] ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν· ἀποθανὼν γὰρ ἦν ὁ Κλέων. σπατίλη δὲ ἡ ἀνθρωπίνη κόπρος. διαβάλλει οὖν τὸν Κλέωνα ὡς σκατοφάγον. ΑΛΛΩΣ. τὰ μικρὰ ξύσματα τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ τῶν σκυτέων. πῶς δὲ ἤσθιεν ὁ Κλέων ἤδη τεθνηκώς; Ἐρατοσθένης γὰρ ἐπὶ Θρᾴκης τὸν θάνατον Βρασίδου καὶ Κλέωνος ὀκτὼ μησὶ προγεγονέναι φησί· καὶ αὐτὸς δὲ ἐν τούτοις φησίν "ἀπόλωλεν Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος." ῥητέον οὖν ὅτι τὸ ἐσθίει ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν. ΑΛΛΩΣ. σπάτος τὸ δέρμα, πατίλη δὲ ὁ ῥύπος τοῦ δέρματος. ἢ τὸ ἀπόξυσμα τῶν βυρσῶν τὸ μικρὸν, ὃ ἐκβάλλεται ὑπὸ τῶν σκυτέων.

52. τοῖς ὑπερβαίνουσι τὴν τῶν ἀνδρῶν ἡλικίαν. ἢ τοῖς ὑπερηφάνοις. ἢ τοῖς τούτων ἰσχυροτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσι. καὶ Ὅμηρος ἠνορέῃ.

55. ΟΥΧ ΟΝΠΕΡ ΥΜΕΙΣ] διαβάλλει αὐτοὺς ὡς μαινομένους μανίαν δικανικήν.

59. ΤΟ ΚΟΡΗΜΑ] τὸ κόσμητρον, τὸ σάρον, ᾧ εἰώθασιν ἀποκαθαίρειν τοὺς ῥύπους τῶν οἴκων. τὸ δὲ μὴ κόρει, ἀντὶ τοῦ ἔρημον οἰκητόρων μὴ ποίει διὰ τὸν πόλεμον. ἦν δὲ ἀρά τις αὕτη τοῖς ἀρχαίοις, ὡς Μένανδρός φησι πολλάκις "ἐκ κορηθείης σύ γε," τὸ ἄρδην ἀπολέσθαι βουλόμενος σημᾶναι.

62. ΤΙ ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ] ἆρα τί διανοῇ. εἰσιὼν δὲ ταῦτά φησιν ὁ Τρυγαῖος. τοῦτο δὲ ὄνομα κύριον, ὃ ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς προπερισπᾷ, οἱ δὲ λοιποὶ ὡς τὸ Τίμαιος προπαροξύνουσι.

Τρύγαιος ὄνομα κύριον ἀπὸ ῥήματος τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων. καὶ προαναπέμπει τὸν τόνον. ὡς ἀπὸ τοῦ τιμῶ Τίμαιος, οὕτως ἀπὸ τοῦ τρυγῶ Τρύγαιος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς προπερισπᾷ τὸ Τρυγαῖος.

63. ΛΗΣΕΙΣ ΣΕΑΥΤΟΝ] ἀντὶ τοῦ, ἀγνοεῖς τέλεον ἀπολέσας τὰς πόλεις. ΕΚΚΟΚΚΙΣΑΣ ΔΕ ἐρημώσας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥοιῶν τῶν τοὺς κόκκους καθαιρομένων. ὥσπερ γὰρ αἱ πόλεις σκέπαι τῶν ἀνθρώπων εἰσίν, οὕτω καὶ αἱ ῥοιαὶ τῶν κόκκων. καλῶς οὖν ἐχρήσατο τῇ μεταφορᾷ, καὶ μάλιστα ἄγροικος ὢν ὡς πρέπον ἑαυτῷ τοῦτο εἴρηκεν. Τρυγαῖος δέ ἐστιν ὁ ταῦτα λέγων ἄνθρωπος γεωργός.

65. ΤΩΝ ΜΑΝΙΩΝ] ἀντὶ τοῦ, τῆς μανίας. λέγεται δὲ ἑνικῶς ἡ μανίη μ' ἐπέρχεται, ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲ πληθυντικῶς.

68. ΕΥΘΥ ΤΟΥ ΔΙΟΣ] καὶ διὰ τούτου τὴν ὑπερηφανίαν αὐτοῦ δηλοῖ, τῷ θέλειν κανθάρῳ εἰς τὰς τοῦ Διὸς ἐλθεῖν αὐλάς.* —δηλοῖ. οὐκ ἀρκεῖ γὰρ ὅτι ἐπὶ κανθάρου τοῦ οὐρανοῦ ἐπιβῆναι προσδοκᾷ, ἀλλὰ καὶ εὐθὺ τοῦ Διὸς ἐβούλετο ἐλθεῖν, ὅ ἐστι πρὸς τὸν Δία, ὥσπερ εἰς ὡρισμένον τινὰ διατρίβοντος αὐτοῦ τόπον καὶ μὴ πάντα πληροῦντος τὸν οὐρανόν.

70. ΑΝΕΡΡΙΧΑΤΟ] τὸ πρὸς τοίχους ἀναβαίνειν καὶ χερσὶ καὶ ποσὶν, ἀναῤῥιχᾶσθαι φασί. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀράχνης ἀραχνιῶ, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἀναῤῥιχῶ.

πρὸς τὸ ὕψος ἀνέβαινε. πρὸς δένδρα καὶ τοίχους ἢ σχοινίον ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν ἀναῤῥιχᾶσθαι λέγεται. φησὶ δὲ Ἐρατοσθένης Κυρηναίους οὕτω λέγειν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀῤῥίχων· εἶδος γάρ ἐστι κοφίνων, οὓς εἰώθασι διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν. ἢ ἀπὸ τῶν ἀραχνῶν, καὶ ἔστιν οἷον ἀραχνᾶσθαι. αἱ δὲ ἀράχναι πολλάκις νήθουσι κατὰ τὰς ἐναερίους ὁδούς. ΑΛΛΩΣ. καὶ τὸ ἀναῤῥιχᾶσθαι δὲ τοῖς Ἀττικοῖς παρὰ τὸ ἀρχαῖόν ἐστι γενόμενον ἀραχνίω, καὶ ἐν ὑπερθέσει τῶν στοιχείων ἀναῤῥιχῶ, τοῦ μὲν ν εἰς τὴν χώραν του ρ τεθέντος, τοῦ δὲ ι ἀμοιβαίως, καὶ τοῦ ρ εἰς τὴν χώραν τοῦ ν, τοῦ δὲ χ πλησίον τοῦ ω. ταῦτα Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ϛ' τῆς καθολικῆς προσῳδίας. ΑΛΛΩΣ. τὸ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ βιαζόμενον εἰς ὕψος ἀναβαίνειν ἀναῤῥιχᾶσθαι ἔλεγον. Ἑλλάνικος "ἀναῤῥιχῶνται δὲ ὥσπερ οἱ πίθηκοι ἐπ' ἄκρα τὰ δένδρα."

ἀνιέναι ἐπειρᾶτο εἰς τὸν οὐρανόν. ἐναρτία δὲ λ^ε ἐχρήσατο τῷ ἀναῤῥιχᾶται, ἐπεὶ διὰ τῶν χειρῶν δοκοῦσι μάλιστα ἀνέρχεσθαι ἐρειδόμενοι αὐταῖς καὶ ἑλισσόμενοι οἱ διὰ κλιμάκων τὴν ἄνοδον ποιούμενοι.

71. ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ] παρατετήρηται τοῦτο πολλάκις τὸ σχῆμα· Ἀττικοὶ γὰρ ἐπὶ γενικῆς τάττουσιν.

72. ΕΚΦΘΑΡΕΙΣ] ἐξελθών. οὕτω γὰρ λέγεται τὸ ἐπὶ κακῷ ἐξελθεῖν που.

73. ΑΙΤΝΑΙΟΝ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΚΑΝΘΑΡΟΝ] ὑπερμεγέθη· μέγιστον γὰρ ὄρος ἡ Αἴτνη. ἢ ὅτι διάφοροι κάνθαροι ἐκεῖ εὑρίσκονται. ΑΛΛΩΣ. μεγάλοι λέγονται εἶναι κατὰ τὴν Αἴτνην κάνθαροι. μαρτυροῦσιν δὲ οἱ ἐπιχώριοι. Ἐπίχαρμος ἐν Ἡρακλεῖ τῷ ἐπὶ τὸν ζωστῆρα πυγμαρῖνι λοχαγὸς (σπυγμαρίωνι λοχαγωλὸς 475) ἐκ τῶν κανθάρων τῶν μειζόνων, οὕς φασι τὴν Αἴτνην ἔχειν. τρόπον δέ τινα καὶ Αἰσχύλος ἐπιχώριος· λέγει δὲ ἐν Σισύφῳ πετροκυλιστῇ "Αἰτναῖός ἐστι κάνθαρος βίᾳ πόνων." Σοφοκλῆς Δαιδάλῳ "ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ κάνθαρος τῶν Αἰτναίων πάντων." λέγει δὲ πάντα εἰκάζων εἰς μέγαν. Πλάτων ἐν Ἑορταῖς "ὡς μέγα μέντοι πάλαι τὴν Αἴτνην ὄρος εἶναί φασι τεκμαίρου, ὅθεν τρέφεσθαι τὰς κανθαρίδας τῶν ἀνθρώπων λόγος ἐστὶν οὐδὲν ἐλάττους." ἢ ἀντὶ τοῦ μέγαν ὡς ἡ Αἴτνη. ἢ ὅτι οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διαβόητοι καὶ τὸν δρόμον ἀξιόλογοι καὶ τὰ ζεύγη ἐπαινετοί. καὶ Πίνδαρός φησιν "ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀγλαοκάρπου Σικελίας ὄχημα." ἢ ὅτι μεγάλοι οἱ Αἰτναῖοι κάνθαροι.

75. ΚΑΤΑΨΩΝ] καταπραΰνων, ὥσπερ πῶλον καταψῶντες ταῖς χερσὶν ὁμαλίζομεν.

ΠΩΛΙΟΝ] πῶλος καὶ ἵππος. πῶλοι δὲ κυρίως τὰ γεννήματα τῶν ἵππων καὶ τῶν ἄλλων κτηνῶν. ἅπερ ἔθος ἔχομεν ψηλαφᾶν καὶ κολακεύειν οἱ ἄνθρωποι.

76. Ω ΠΗΓΑΣΙΟΝ] παρὰ τὰ ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. ἐκεῖνος γὰρ διὰ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμει εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. "ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου πτερόν."

διὰ τούτων τὴν περὶ τὸν δεσπότην πλέον ἄνοιαν καὶ μανίαν δείκνυσι, τιμίῳ ἵππῳ παραβάλλοντα, αὐτὸν ἀποφαινόμενος τὸν κάνθαρον. καὶ χάριν περιποιεῖ πολλὴν τῷ ποιήματι.

77. ΔΙΑΚΥΨΑΣ ΟΨΟΜΑΙ] βούλεται παραγενέσθαι καὶ θεάσασθαι. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ παρακύψαι καὶ ἰδεῖν τὸ λοιπὸν μετέωρον αἰρόμενον τὸν δεσπότην ταῦτά φησιν ὡς φοβούμενος.

μετέωρος δὲ αἴρεται ἐπὶ μηχανῆς. τοῦτο δὲ καλεῖται ἐώρημα. ἐν αὐτῇ δὲ κατῆγον τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἐν ἀέρι λαλοῦντας.

80. ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΝΘΑΡΟΥ] τῇ ἐπαγωγῇ τοῦ κανθάρου τὸ γελοῖον μᾶλλον ἔδειξε καὶ τὸ ἀπίθανον ἤλεγξεν· οὐ γὰρ οἷόν τε ἱππεύειν ἐπὶ κανθάρου.

81. ΗΣΥΧΟΣ] τὰ ἑξῆς ιθ' κῶλα ἀναπαιστικὰ, πλὴν τοῦ ι', δίμετρα ἀκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ὁ δὲ Τρυγαῖος ἐπιβεβηκὼς τῷ κανθάρῳ ταῦτά φησιν.

διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περιόδον ἀναπαιστικὴ τῶν ὑποκριτῶν Τρυγαίου καὶ τοῦ οἰκέτου ἐννέα καὶ τριάκοντα μέτρον εἴκοσι κώλων. ἔχει μονόμετρον τὸ δέκατον. ΑΛΛΩΣ. ἀναγκαίως αὐτῷ παραινεῖ μὴ διώκειν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς τῶν μετεώρων τῶν ἀερίων, ἀλλ' ἱδρώσαντα πρῶτον, ἵνα τὸ πυρῶδες κατάστημα τοῦ αἰθέρος ὑπομεῖναι δυνηθῇ τῇ νοτίδι παραμυθούμενος.

ΗΡΕΜΑ ΚΑΝΘΩΝ] ἀτρέμας μοι πέτου, ὦ κάνθαρε. ὁ Τρυγαῖός ἐστιν ἔνδοθεν ταῦτα λέγων καὶ παρακελευόμενος, ἐπιβεβηκὼς ἤδη τῷ κανθάρῳ καὶ μετέωρος ἀρθεὶς, ὥσπερ εὐλαβούμενος μὴ ἐξαρπάσῃ

αὐτόν. καὶ τοῦτο δὲ γελοίου χάριν παρείληπται τῷ ποιητῇ. φησὶν οὖν ἀτρέμα μοι πέτου, ὦ κάνθων, ὡς δεδιώς. κάνθων δὲ κυρίως ὁ ὄνος. νῦν δὲ ὑποκοριστικῶς ὦ κάνθαρε. κάνθαρος δὲ εἴρηται παρὰ τὸν κάνθωνα τὸν ὄνον, καὶ τὸν θορὸν (ὄρον V.), *τουτέστι τὸ σπέρμα. φασὶ γὰρ ὅτι ὁ κάνθαρος οὕτω τίκτεται· ἐπὰν εὕρῃ ὄνου κόπρον στρογγύλην, μένει κυλίων τοῖς ποσὶν αὐτὴν καὶ ἐν τῷ κυλίειν ἀποσπερμαίνει, καὶ ἐκ τούτου ὁ κάνθαρος γίνεται. ὅθεν καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔχει παρὰ τὸν κάνθωνα τὸν ὄνον καὶ παρὰ τὸν ὄρον τὸ σπέρμα, καθὸ ὄρος τις ὤν. ἢ παρὰ τὸν θορόν, ὃ δηλοῖ τὸ σπέρμα. ὁ θορῶν παρὰ τὸν κάνθωνα ἀντὶ τοῦ παρὰ τὴν κόπρον τοῦ ὄνου. ἢ ἐκ τοῦ κάνθωνος ὀρούων.*

82. ΜΗ ΜΟΙ ΣΟΒΑΡΩΣ] *μὴ ἐκθύμως ἄγαν μηδὲ σπουδαίως. τὰ δὲ τῶν ἵππων πλεονεκτήματα περιτίθησι τῷ κανθάρῳ· ἁβρύνεσθαι γὰρ καὶ γαυριᾶν μάλιστα τοῖς καλλιστεύουσι τῶν ἵππων ἔθος. Ὅμηρος "ὡς δ' ὅτ' ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ" καὶ "κυδιόων, ὕψου δὲ κάρη ἔχει." οὕτως οἱ σοβαροὶ θέουσιν ἵπποι. τοῦτο καὶ ἱππικῆς ἔμπειρος οὐ βούλεται αὐτὸν ἀθρόως διαδραμεῖν.*

ΣΟΒΑΡΩΣ] *σεσοβημένος βαρέως. καὶ ἐν* Νεφέλαις *ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ "σοβαρῶς χωρεῖ διὰ τὴν πυκνότητα."*

84. ΠΡΙΝ ΑΝ ΙΔΙΗιΣ] *πρὶν ἱδρώσῃς. Ὅμηρος "ἴδιον ὡς ἐνόησα." καὶ τὸ καῦμα ἰδάλιμον, ἱδρῶτος περικαυστικόν. οἱ γὰρ ἵπποι ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ οὐκ εἰσὶν ὀξεῖς εἰς τὸν δρόμον. καμόντες δὲ καὶ ἱδρώσαντες διαλυθέντων τῶν μελῶν ὀξύτεροι γίνονται.*

86. ΚΑΙ ΜΗ ΠΝΕΙ ΜΟΙ] *ἐκ γὰρ τῆς ἄνω πνοῆς καὶ τοῦ ἱδρῶτος ἡ δυσωδία μᾶλλον ηὔξετο τοῦ κανθάρου. δῆλον δὲ ὅτι καὶ αὐτὸ πρὸς τὰς τροφὰς αἰνίττεται.*

89. Ω ΔΕΣΠΟΤ' ΑΝΑΞ] *διὰ τὸ μετάρσιον αὐτὸν ἦρθαι καὶ προσδοκᾶν ἐπιβήσεσθαι τοῦ οὐρανοῦ θειοτέρᾳ αὐτὸν ἐτίμησε φωνῇ ἄνακτα εἰπών.*

91. ΜΕΤΕΩΡΟΚΟΠΕΙΣ] *ποῦ δὴ περὶ τὰ μετέωρα πέτῃ, καὶ μάτην ὡς ἔτυχε κάμνεις. μετεωροκοπεῖν δέ ἐστι κυρίως τὸ πλάτη τῆς κώπης ματαίως τὴν θάλατταν τύπτειν. ἔφη δὲ καὶ ἐν ταῖς* Νεφέλαις *μετεωρολέσχας τοὺς φιλοσόφους, ὅτι τὰ οὐράνια περινοοῦσιν. παρενήνεκται ἡ λέξις παρὰ τὸ "τί θαλασσοκοπεῖς καὶ πτερυγίζεις."*

93. ΠΑΛΑΜΗΣΑΜΕΝΟΣ] *μηχανησάμενος καὶ ἐγχειρήσας, ἀπὸ τῆς παλάμης, ᾗ τὰ πολλὰ κατασκευάζομεν.*

94. ΤΙ ΠΕΤΕΙ] *παρὰ προσδοκίαν, ὡσανεὶ ἔλεγε τί κάμνεις. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ μάτην, ἵν' ᾖ τί μάτην πέτῃ.*

95. ΦΛΑΥΡΟΝ] *ἀναιδές, δύσφημον, φλύαρον.*

96. ΟΛΟΛΥΖΕΙΝ] *τὸ μετὰ κραυγῆς εὔχεσθαι. Ὅμηρος "αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι." καὶ* Εὐριπίδης *ἔρχεσθαι ὀλολύζετ' ὦ γυναῖκες ὡς ἐλέχθη θεὰ ἡ χρυσὸν ἔχουσα γοργόνα ἐπίκουρος πόλει.*

98. ΛΑΥΡΑΣ] *ἐκάλουν τὰς στενὰς ῥύμας, ἔνθα πᾶσα ἀκαθαρσία ἦν. τοὺς ῥυπαροὺς οὖν τόπους ἀποφράξαι παρακελεύεται, καὶ τοὺς κοπρῶνας, ἵνα μὴ ἐρεθίσωσι τὸν κάνθαρον καὶ κατασπάσωσι κάτω δυσωδίαν πνέοντα. μετέωρος δὲ ὢν ἐπὶ τοῦ κανθάρου ταῦτα λέγει.*

103. ΟΥΚ ΕΣΘ' ΟΠΩΣ] *τὰ ἑξῆς ιβ' ἰαμβεῖα, ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.*

107. (106.) ΓΡΑΨΟΜΑΙ] *κατηγορήσω. παίζει δὲ διὰ τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων, λέγων καὶ τοῦ Διὸς κατηγορήσω ὡς προδιδόντος τὴν Ἑλλάδα τοῖς Πέρσαις. τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι Λακεδαιμονίοις ἐβοήθουν οἱ Πέρσαι ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Πελοποννησιακῷ. ταῦτα δ' ἂν εἴη λέγων διὰ τοὺς αὐτομολοῦντας τῷ Μήδῳ καὶ ἀπαγγέλλοντας τὰ τῶν Ἀθηναίων πράγματα, οὓς καὶ λαμβάνοντες ἐκόλαζον.*

108. (107.) ΜΗΔΟΙΣΙΝ ΑΥΤΟΝ] *λεληθότως καὶ τῶν Ἑλλήνων καθάπτεσθαι βούλεται, ὡς συνορώντων μὲν τὴν βλάβην, καὶ ὅτι ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἐστί, διαφθείρεσθαι δὲ αὐτοὺς ἐώντων. ἄλλως τε καὶ φοβεῖν αὐτοὺς βούλεται, δεικνὺς ὅτι ἐφεδρεύοντας ἔχουσι πολεμίους τοὺς βαρβάρους, καὶ ὅτι περ μετὰ πολλῶν χρημάτων καὶ πόνων ποιεῖν ἐκείνους ἔδει, ὥστε ἐμβαλεῖν εἰς φιλονεικίαν καὶ διάστασιν τὸ Ἑλληνικόν, ταῦτα ἐπ' οὐδενὶ κέρδει ποιοῦσιν ἑαυτοῖς. ἃ γὰρ ὑπὲρ τῶν πολεμίων πράττεται, ταῦτα οὐκ ἄδηλον ὅτι κατὰ τῶν πραττόντων γίνεται.*

109. (108.) ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΖΩΝΤΟΣ ΕΜΟΥ] *οὔτε πορεύσῃ οὔτε γράψῃ ζῶντος ἐμοῦ.*

110. (109.) ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΠΑΡΑ ΤΑΥΤΑ] *οὐκ ἔστιν ἄλλως γενέσθαι, εἰ μὴ ἀνελθεῖν εἰς οὐρανούς.*

111. (110.) Ω ΠΑΙΔΙΑ] *διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον. ἔστι δὲ τετράκωλον, καὶ ἕκαστον δακτυλικόν, τὸ μὲν πρῶτον καὶ δεύτερον καταληκτικόν, τὸ δὲ τρίτον καὶ τέταρτον ἀκατάληκτον. ἀναπαιστικὸν δὲ αὐτὸ οὔ φαμεν, ἐπεὶ ἀπό τινος τύχης οὐδὲ ἀνάπαιστον ἔσχεν ἀλλὰ πάντας δακτύλους πλὴν τριῶν συλλ.*

ΑΠΕΡΧΕΤΑΙ] *δηλονότι ἀπέπτη. ὁ δὲ οἰκέτης πρὸς τοὺς παῖδας ἐκείνου λέγει, πῶς καὶ αὐτοὶ δυνηθεῖεν πεῖσαι τὸν πατέρα μὴ ἀναπτῆναι.*

114. (113.) Ω ΠΑΤΕΡ] *σύστημα ἕτερον εἰς δύο διῃρημένον περιόδους. καὶ εἰσὶ τῆς μὲν πρώτης περιόδου δακτυλικὰ τε-*

τράμετρα τετταρα, καὶ ἐν ἐκθέσει ἐπικὸν ἕν, μεθ' ὃ τὰ τῆς δευτέρας περιόδου ὅμοια πέντε. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. τὰ τοιαῦτα δὲ παραχορηγήματα καλοῦσιν, οἷα νῦν τὰ παιδία ποιεῖ καλοῦντα τὸν πατέρα. εἶτα πρὸς οὐδὲν ἔτι τούτοις χρήσεται. τὸ δὲ ἦ ῥ' ἔτυμός γε εἴρηται παρὰ τὸ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου "ἆρ' ἔτυμος φάτειν ἔγνων Αἴολος εὐνάζειν τε τέκνα φίλτατα."

117. (116.) ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] δέον εἰπεῖν εἰς οὐρανόν. οἱ δὲ, ἀντὶ τοῦ μετὰ ὀρνέων. ἅμα δὲ καὶ ἐφ' ὕβρει. ἐδόκει γὰρ ἀνωφελῶς ἀπιέναι, ὥσπερ οἱ εἰς τὸ σκότος ἀπιόντες. ΑΛΛΩΣ. πολλάκις εἴπομεν εἰς κόρακας ἔλεγον οἱ παλαιοί, καὶ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἱστορίαν διηγησάμενοι. ἀστείως δέ, ἐπειδὴ δοκεῖ νῦν ἀναπτῆσθαι αὐτοῖς. τὸ δὲ ΜΕΤΑΜΩΝΙΟΣ οἱ μὲν ἐξεδέξαντο ματαίως καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον, οἱ δέ φασιν ἰδίως μεταμώνιον τὸν ἑτέρωθεν μετέωρον σημαίνειν, πιστούμενοι τοῦτο παρὰ Σιμωνίδου οὕτω εἰπόντος "κονία δὲ παρὰ τροχὸν μεταμώνιος ἠέρθη." ΑΛΛΩΣ. γελοίως, ἐπειδὴ ἤμελλε πρὸς τοὺς ὄρνιθας πορεύεσθαι. *ΜΕΤΑΜΩΝΙΟΣ] μάταιος, ἀνεμοφόρητος, ἀχρεῖος. *Gl. Victor.*

119. (118.) καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου ἔπος "δοξάσαι ἔστι, κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον οὐκ ἔχω εἰπεῖν." δοξάσαι οὖν ἀντὶ τοῦ ὑπονοῆσαι, εἰκάσαι.

121. (120.) ΨΑΚΑΣ] τὸ μικρότατον, ὃ καὶ νιφὰς καλεῖται. ἀντὶ τοῦ μηδὲ ὀβολοῦ ὄντος ἡμῖν διὰ τὸν πόλεμον. γεωργὸς γάρ ἐστι· διὸ καὶ τῇ ψακάδι ἁρμοδίως ἐχρήσατο.

123. (122.) ΚΟΛΛΥΡΑΝ] κολλύρα τὸ ἔλαττον τοῦ ἄρτου. τινὲς δὲ τὴν κολλύραν εἶδος ἄρτου, ὃ τοῖς παιδίοις διδόασιν. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ λεγόμενον "εἰ δὲ οἶνον αἰτεῖ, κόνδυλον αὐτῷ δός," ὑπὲρ τοῦ ἐθίζειν τοὺς παῖδας μηδέν τι περιττὸν ζητεῖν.

καὶ πρὸς τῇ κολλύρᾳ ἀντὶ τοῦ ὕψου κόνδυλον. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ λεγόμενον ἄλλως φαίνεται τὸ ἐπὶ τῶν παιδίων λεγόμενον ἀρχαῖον ὄνον· εἰ δὲ οἶνον αἰτεῖ, κονδύλους αὐτῷ δίδου, ὑπὲρ τοῦ ἐθίζειν τοὺς παῖδας μηδέν τι περιττὸν αἰτεῖν. V.

Δημήτριος ὁ Ζηνοδότειος μεταγράφει κόνδυλον· εἶδος δέ ἐστι πλακοῦντος. ἀλλὰ διὰ τὸ ὕψον περιττὴ ἡ μεταγραφή.

124. (123.) ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΟΡΟΣ ΣΟΙ] εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἰαμβείων λ' διπλῇ ἔξω νενευκυίᾳ περατουμένων.

διπλῆ καὶ εἴσθεσις στίχους ἰαμβικοὺς τριμέτρους ἀκαταλήκτους κε'.

125. (124.) ΝΑΥΣ ΜΕΝ ΓΑΡ] ἀμηχανοῦμεν, φησὶν, ἐνθυμούμεναι πῶς εἰς οὐρανὸν παραγενήσῃ· οὐ γὰρ νεὼς ἐπιβὰς εἰς οὐρανὸν ἀνέλθῃς.

ὁ λόγος ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδου. τινὲς δὲ οἴονται ἐκ Βελλεροφόντου παρῳδῆσαι. ἔστι δὲ ἐν Σθενεβοίᾳ παρὰ τραγικῷ οὕτως

"πέλας δὲ ταύτης δεινὸς ἵδρυται κρά^Τ ἔνθηρος ἢ ληστὴς φρουρεῖται κλύδωνι δεινῷ καὶ βροτοστόνῳ βρέμει πτηνὸς πορεύγει (πορεύει 475)."

126. (125.) ΟΥ ΝΑΥΣΘΛΩΣΟΜΑΙ] οὐ νηὸς ἐπιβήσομαι. κυρίως δὲ τὸ ναῦς μισθώσασθαι. λέγεται δὲ καὶ πετεινὸν καὶ πτηνόν. πῶλον δὲ λέγει τὸν κάνθαρον.

διχῶς ἡ ἀνάγνωσις. ἢ ἀρνητικῶς, οὐ πλεύσομαι· ἢ οὕτως, ποῦ δὲ περαιωθήσομαι ὡς εἰς ναῦν. λέγεται δὲ καὶ πετεινόν καὶ πτηνόν.

129. (128.) ΕΝ ΤΟΙΣΙΝ ΑΙΣΩΠΟΥ] τοῦ μυθοποιοῦ. φέρεται γὰρ αὐτοῦ μῦθος, ἐχθρεῦσαι ἀετὸν καὶ κάνθαρον ἐκ τοῦ ἑκάτερον αὐτῶν θατέρου τὰ ᾠὰ διασπᾶν.

130. (129.) ΜΟΝΟΣ ΠΕΤΕΙΝΩΝ] ὁ λόγος τοιοῦτός ἐστιν. ἁρπάζοντος τοῦ ἀετοῦ τοὺς νεοττοὺς τοὺς τοῦ κανθάρου, καὶ ὁ κάνθαρος τοῦ ἀετοῦ τὰ ᾠὰ ἐκκλέψας ἐξεκύλισεν ἕως τοσούτου, ἕως οὗ ἦλθε πρὸς τὸν Δία. κατηγοροῦντος δὲ τοῦ ἀετοῦ προσέταξεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς ἐν τῷ αὐτοῦ τοῦ Διὸς κόλπῳ νεοττεύειν. ἐπειδὴ δὲ τὰ ᾠὰ εἶχεν ὁ Ζεὺς, περιίπτατο τὸν Δία ὁ κάνθαρος, ὁ δὲ ἐκλαθόμενος ἀνέστη ἐκ τῆς κεφαλῆς ὡς ἀποσοβήσων αὐτὸν, καὶ κατέαξε τὰ ᾠά. ὁ δὲ λόγος πρὸς τοὺς ἀδίκους ἐστίν, ὅτι οὐδεμία αὐτοῖς ἐστὶν ὠφέλεια, οὐδ' ἂν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Διὸς καταφύγωσι, διαφεύξονται τὴν τιμωρίαν.

134. (133.) Ω'] τὸ πλῆρες ᾠά.

ΚΑΝΤΙΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΣ] ὁ κάνθαρος· πρῶτος γὰρ ὁ ἀετὸς ἠδίκησεν αὐτὸν φαγὼν τὰ νοσσία.

136. (135.) ΤΡΑΓΙΚΩΤΕΡΟΣ] πρακτικώτερος ἢ ἀξιοπιστότερος, ἢ ἀτυχέστερος. αἰνίττεται δὲ εἰς τὸν Πήγασον καὶ τὸν Βελλεροφόντην Εὐριπίδου.

137. (136.) Ω ΜΕΛΕΑ] δυϊκῶς. λέγει δὲ πρὸς ἄμφω τὰ παιδία. τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι εἰ εἶχον τὸν Πήγασον, δύο τροφῶν εἶχον φροντίζειν, τῆς τε ἐκείνου καὶ τῆς ἐμῆς. τὰ γὰρ ἐμὰ ἀφοδεύματα ἐσθίων τρέφεται ὁ κάνθαρος.

141. (140.) ΕΞΟΛΙΣΘΕΙΝ] πῶς διανήξασθαι δυνήσεται. ἐπεὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων ἐμπεσόντα εἰς ὕδωρ ἐννήχεσθαι οὐ δύναται. διὰ τοῦτο καὶ τὰ πλεῖστα οὐ κολυμβᾷ. ΑΛΛΩΣ. τοὺς τραγικοὺς παίζει διὰ τὰ περὶ Ἰκάρου λεγόμενα. ἢ ἐπεὶ δοκεῖ ὁ Βελλεροφόντης τὴν τοῦ Προίτου γυναῖκα μετὰ τὴν τῆς Χιμαίρας ἀναίρεσιν ἐπανελθὼν εἰς Κόρινθον ἀπατῆσαι ὡς ἕξων γυναῖκα, καὶ ἐπιβιβάσας τοῦ Πηγάσου εἰς μέσην ῥῖψαι τὴν θάλασσαν. διαβάλλει δὲ τὰ περὶ Ἰκάρου τῶν τραγικῶν λεγόμενα.

142. (141.) ΠΗΔΑΛΙΟΝ] τὸ αἰδοῖον

δείκνυσι παίζων. πηδάλιον δέ ἐστι νεὼς τὸ νῦν καλούμενον αὐχένιον.

143. (142.) ΝΑΞΙΟΥΡΓΗΣ ΚΑΝΘΑΡΟΣ] στοχάσασθαι ἔστιν οὐδὲν πλέον ἢ ὅτι πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα, κάνθαροι, ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ, ὡς νῦν σίλφας τινὰ λέγουσιν ἀκατίων εἴδη. ἀλλὰ καὶ σωμικὸν (συμικὸν 475.) τρόπος τρόπων φησὶν ὁ Κρατῖνος. καὶ ὅτι θαλασσοκρατοῦντές ποτε Νάξιοι ἐχρῶντο αὐτοῖς τοῖς κανθάροις ἐπὶ πλέον. μᾶλλον δὲ οὕτω δεκτέον. κάνθαρον μὲν πρὸς τὰ προκείμενα εἴρηκεν, τὸ δὲ Ναξιουργὴς οὕτως. τῶν γὰρ πλοίων τὰς εὐρόπας (εὐρίπας 475) τὰς ἀρχιτεκτονικὰς ἐκάλουν οἱ πρότεροι ἐπωνύμους, οἷον τοὺς νῦν λέμβους Ναξιουργεῖς ὠνόμαζον ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ εἶναι καὶ τὸ Κνιδιουργεῖς καὶ τὸν κέρκυρον ἀπὸ Κερκύρας καὶ τὸν πάρωνα ἀπὸ Πάρου. ἄντικρυς δὲ Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ κάνθαρος[1] εἶπε πλοῖον[2] εἶναι. ἔστι δὲ εἶδος ποτηρίου. ΑΛΛΩΣ. εἶδος πλοίου ὁ κάνθαρος, ὡς αἱ τριήρεις. διὰ τούτου δὲ βούλεται δεῖξαι ὡς πανταχοῦ χρειώδης αὐτῷ ὁ κάνθαρος.

145. (144.) ΕΝ ΠΕΙΡΑΕΙ] ὁ Πειραεὺς λιμένας ἔχει τρεῖς, πάντας κλειτούς. εἷς μὲν ὁ Κανθάρου λιμὴν, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος ἥρωος Κανθάρου, ἐν ᾧ τὰ νεώρια, εἶτα τὸ Ἀφροδίσιον, εἶτα κύκλῳ τοῦ λιμένος στοαὶ ε΄.

μέρος τοῦ Πειραιῶς, ὡς Καλλικράτης φησὶν ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ περὶ α^θ γράφει οὕτως "ἔχει δὲ ὁ Πειραιεὺς λιμένας τρεῖς, πάντας κλειτούς. εἷς μέν ἐστιν ὁ καν^θ λιμὴν καλούμενος, ἐν ᾧ τὰ νεώρια ἑξήκοντα. εἶτα Ἀφροδίσιον. εἶτα κύκλῳ τοῦ λιμένος στοαὶ πέντε." ΑΛΛΩΣ. μήποτε ὅπου ἡ τῶν τοιούτων πλοίων στάσις ἦν, οὗ ἐκράτησε καλεῖσθαι. τῷ ὄντι γὰρ ἔστιν ἐν τῇ Ἀττικῇ κώμη λεγομένη οὕτως, καν^θ λιμήν, οὐχὶ καν^θ΄, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ, ἀπὸ ἥρωος ἐπιχωρίου τινός. οἰκείως δὲ τούτου ἐμνημόνευσε, καίτοι πλέονας λιμένας ἔχοντος τοῦ Πειραιῶς, διὰ τὸ ζῷον ᾧ ἐπωχεῖτο.

147. (146.) ΧΩΛΟΣ ΩΝ] δεῖ σε, φησὶ, προσέχειν, μὴ πεσὼν διαθραυσθῇς καὶ γένῃ τραγῳδία. ἀποτείνει δὲ πρὸς Εὐριπίδην, ὃς ἐν δράματι χωλὸν εἰσάγει τὸν Βελλεροφόντην διὰ τὸ πεπτωκέναι ἀπὸ τοῦ Πηγάσου, βουλόμενον εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν.

ΑΛΛΩΣ. πρὸς τοὺς θεατὰς ὁ λόγος. ἡ υ^πθ δὲ λ^ε περὶ Φιλοκτήτου καὶ Βελλεροφόντου. κωμῳδεῖ δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς χωλοποιόν.

151. ΟΣΦΡΗΣΕΤΑΙ] διασύρων τὴν ὅλην πραγματείαν τοῦ κανθάρου τοῦτό φησι. ποῖαι γὰρ ῥῖνές εἰσι κανθάρου, ἵνα καὶ ὀσφρανθῶσιν;

153. (152.) ΚΑΤΩΚΑΡΑ] κατωφερῶς. ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πεσεῖν κατωκάρα λέγεται Ἀττικῶς, οὐ διῃρημένως ἀλλ' ὑφ' ἕν. Πίνδαρος "οἱ μὲν κατωκάρα δεσμοῖσιν δέδεντε." ΑΛΛΩΣ. ἐπίρρημά ἐστι σύνθετον, καὶ σὺν τῷ ι γράφει Ἡρωδιανός. οἱ δέ, τὴν κεφαλὴν κάτω ποιήσας ῥίψει με βουληθεὶς καὶ δελεασθεὶς τῇ ὀδωδῇ τῶν ἀποπατημάτων. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων εἴληπται· πολλοὶ γὰρ αὐτῶν τὸν τρόπον τοῦτον εἰώθασι ποιεῖν, ἀποσείεσθαι τοὺς ἐπιβάτας.

ΒΟΥΚΟΛΗΣΕΤΑΙ] ἀπατήσεται. καὶ βουκόλημα τὸ θέλγητρον, ὡς τὸ "καὶ ὅπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης, ἀνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζῴων."

154. (153.) ΑΛΛ' ΑΓΕ ΠΗΓΑΣΕ] μετὰ τὸ παρακελεύσασθαι τῷ ὄχλῳ καὶ τοῖς ἑαυτοῦ παιδίοις κατὰ μηδὲν ἐρεθίσαι τὸν κάνθαρον, τότε παρακελεύεται αὐτῷ.

καὶ τάδε ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου "ἴθι χρυσεοχάλινε, αἴρων πτέρυγας." τὸν κάνθαρον τῷ Πηγάσῳ ἀπεικάζων. διπλῆ δὲ εἴσθεσις εἰς περίοδον ἀναπαίστους τοῦ πρεσβύτου ὀκτὼ καὶ τριακοντάμετρος ιθ΄ κώλων. εἴσθεσις δὲ τῆς διπλῆς ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων, πλὴν τοῦ τελευταίου. τοῦτο γὰρ ἐφθημιμερές. ὑφ' ὃ αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ. ἐν ἐκθέσει δὲ ἰαμβεῖα ζ΄. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

155. (154.) ΨΑΛΙΩΝ] τῶν χαλινῶν.

156. (155.) ΦΑΙΔΡΟΙΣ ΩΣΙΝ] πραέσι, μὴ ὀρθοῖς. τοῦτο γὰρ πάσχουσιν οἱ ἵπποι, ὥσπερ παροξυνόμενοι εἰς ἄκρατον δρόμον.

162. (161.) ΚΑΚΚΗΣ] κακίας. ἔχει καὶ τὸ κακέμφατον. παρατηρητέον δὲ ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἀκαθαρσίαν κάκκην ἔλεγον, καὶ μάλιστα τὸ δύσοσμον ἀπόπατημα.

165. (164.) ΠΑΡΑ ΤΑΙΣ ΠΟΡΝΑΙΣ] πορνεῖον γὰρ ἦν ἐκεῖσε. ἐμπορεῖον γάρ ἐστιν, καὶ διὰ τὸ κατωφερὲς τῶν ναυτῶν ἐκεῖσε ἔτρεχον αἱ πόρναι.

166. (165.) ΟΥ ΚΑΤΟΡΥΞΕΙΣ] οὐ συγχώσεις καὶ ἀποκρύψεις τὴν σαυτοῦ κόπρον.

168. (167.) ΕΡΠΥΛΛΟΝ] εἶδος ἀν-

[1] Hujus vocis prima syllaba a correctore est, secunda non α sed η habuisse videtur.

[2] Hæc quoque vox utraque non a prima manu.

θους σαμψύχῳ ὅμοιον. μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς ὕδασι θάλλει. μέμνηται καὶ Θεόφραστος. ΑΛΛΩΣ. βοτάνη εὔοσμος, ἣν εἰώθασι παρὰ τοὺς τάφους φυτεύειν. ΑΛΛΩΣ. εἶδός τι πολύῤῥιζον φυταρίου. τοῦτό φασι καὶ λέγεσθαι ἕρπυλλον παρὰ τὸ ἕρπειν ταῖς ῥίζαις. τοῦτο δὲ συμβουλεύει ἐπιφυτεῦσαι τῷ ἀποπατήματι ὡς δυνάμενον διὰ τῶν ῥιζῶν περικαλύψαι αὐτὸ καὶ ἀφανίσαι τὴν δυσωδίαν ὑπὸ τῆς εὐωδίας. ἐστὶ γὰρ καὶ εὐωδές.

169. (168.) ΚΑΙ ΜΥΡΟΝ ΕΠΙΧΕΙΣ] καὶ ἐπιβάλλεις μύρον εἰς αὔξησιν. διὰ τὸ τελέως ἀφανισθῆναι τὴν ὀσμήν. παρείληφε τοῦτο. διόπερ οὐδ' ἀτελῶς ἠρκέσθη ὀλίγον τῆς γῆς ἐπιβαλεῖν, ἀλλ' ἐπήγαγεν ἐκ πολλῶν.

171. (170.) Η ΠΟΛΙΣ Η ΧΙΩΝ] ἅμα μὲν ὡς Χίων διὰ μαλακίαν εὐρυπρώκτων ὄντων καὶ ἑτοίμων πρὸς τὸ ἀποπατεῖν, ἅμα δὲ ὡς τῶν Ἀθηναίων ἐκ πάσης προφάσεως συκοφαντούντων καὶ ζημιούντων τὰς πόλεις, καὶ λεγόντων ὅτι Χῖος ἦν ὁ ἀποπατῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ κάνθαρος ἔπεσεν ἐπὶ τὴν ὀσμήν. ἢ μᾶλλον αὐτὸς κωμῳδεῖ διὰ τὸ ὑπονοεῖν αὐτοὺς ἀποστήσεσθαι τῶν Ἀθηναίων. ΑΛΛΩΣ. τούτους ὡς ἀκρασίαν μαλακίας ἔχοντας σκώπτει. καὶ οἱ πάντες δὲ Ἴωνες τοιοῦτοί εἰσιν, οἱ δὲ Χῖοι ἐξαιρέτως. κωμῳδεῖ δὲ Χίους ὡς εὐρυπρώκτους ὄντας καὶ ἑτοίμους πρὸς τὸ ἀποπατεῖν.

173. (172.) ΟΙΜ' ΩΣ ΔΕΔΟΙΚΑ] πρὸς τοὺς ἐν τῷ θεάτρῳ μηχανοποιούς.

ΠΡΟΣΕΧΕ ΤΟΝ ΝΟΥΝ] τουτέστιν ἀληθῆ λέξω, ἐπεὶ τὰ πρῶτα διασύρων δοκεῖ τὸν Βελλεροφόντην. πρὸς δὲ τὸν ἐν τῷ θεάτρῳ μηχανοποιόν φησι.

180. (179.) ΠΟΘΕΝ ΒΡΟΤΟΥ] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις ἀμοιβαία ἐξ ἰαμβείων νϛ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ρκϛ', ὧν τὸ τελευταῖον "καὶ νησιώτας· δεῦρ' ἴτ' ὦ πάντες λεῴ." ἐπ' ἐνίοις δὲ ἀντιγράφοις μετὰ στίχους να' ἐστὶ κωλάριον τόδε "τί φησι;" καὶ μετ' ἄλλους λα' τόδε "ἰὴ ἰή." νοεῖν δεῖ τὸν Τρυγαῖον ἀπὸ τοῦ κανθάρου ἀποβεβηκότα ἐπὶ τῆς σκηνῆς. ἔστι δὲ καί τι ἄντρον ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ λίθοι.

ΠΟΘΕΝ ΒΡΟΤΟΥ ΜΕ] ἀντὶ τοῦ αἴσθησις ἀνθρώπου εἰσελήλυθεν, ἢ ὀσμὴ, ἢ φωνὴ, ἐλλειπτικῶς κατὰ τοὺς Ἀττικούς. ὁ δὲ Ἑρμῆς ἐστὶν ὁ ταῦτα λέγων, ἤδη Τρυγαίου προσπεπελακότος τῷ οὐρανῷ.

185. τοῦτο μάλιστα μὲν πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰρημένον "ὦ μιαρὲ καὶ παμμιαρὲ καὶ μιαρώτατε" δοκεῖ ἐξ ἐκείνων λελέχθαι, τὸ δὲ ἀληθὲς τὴν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ Σκείρωνος παρ' Ἐπιχάρμου ἔχει, ἐπεὶ κἀκεῖνος πεποίηκε τὸν φορμὸν ἐρωτηθέντα "τίς ἐστι μήτηρ" ἀποκρινόμενον ὅτι σηκίς, καὶ "τίς ἐστι πατήρ" εἰπόντα σηκίς, καὶ "τίς ἀδελφός" ὁμοίως σηκίς. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν ἔδοξε πρὸς τὸ ἐρωτώμενον καὶ τὸ ἑξῆς ἀποκρίνεσθαι· ἔστι γάρ τις τοῖς φορμοῖς συγγένεια πρὸς τὰς σηκίδας. ἐνταῦθα δὲ οὐκέτι κατὰ τὸ συγγενὲς οὗτος ἀπεκρίθη.

190. (189.) ΤΡΥΓΑΙΟΣ ΑΘΜΟΝΕΥΣ] τὸ μὲν γὰρ ὄνομα Τρυγαῖος παρὰ τὴν τρύγα πεποίηται, ἁρμόζον γεωργοῖς. τὸ δὲ Ἀθμονεὺς ἀπὸ δήμου Ἀττικῆς. οἱ δὲ τῆς Ἀτταλίδος φυλῆς, οἱ δὲ τῆς Κεκροπίδος.

ΔΕΞΙΟΣ] ἐδόκουν γὰρ οἱ γεωργοὶ καὶ μάλιστα οἱ δεξιοὶ, ἀπραγμοσύνην ἀσπάζεσθαι.

192. (191.) ΤΑ ΚΡΕΑ] ὅτι κατὰ συστολὴν ἔλεγον, οὐ μόνον, ὥς φασί τινες, ἐν ἐκτάσει τὰ κρέα. ὡς πρὸς λίχνον δὲ τὸν Ἑρμῆν ταῦτα λέγει.

193. (192.) ΔΕΙΛΑΚΡΙΩΝ] ἀπὸ τῶν κρεῶν συνῆψε τὸ ὄνομα, οἷον ὦ ἄκρως δειλέ, ἤγουν ἐπίπονε. ἰδὼν γὰρ τὰ κρέα καὶ λαβὼν αὐτὰ εὐθὺς κατακέκλασται, καὶ τὴν ὀργὴν μεταβαλλόμενος ἐλεεῖ αὐτόν. συνέπλεξεν οὖν τοῖς κρέασι τὸ δειλόν. ἀπὸ τῶν κρεῶν.

193. (192.) ΓΛΙΣΧΡΩΝ] ἐπιθυμητὰ, ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι. γλίσχρωνας δὲ τοὺς ἀτυχεῖς εἰώθασι λέγειν, καὶ γλισχρίαν τὴν ἀτυχίαν, καὶ γλίσχρως ὀλισθηρῶς. νῦν δὲ ἐπίπονε.

194. (193.) ΩΣ ΟΥΚΕΤ' ΕΙΝΑΙ ΣΟΙ ΔΟΚΩ] ὅτι φιλοτίμως εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνέβην.

195. (194.) ΙΗ ΙΗ ΙΗ] τὸ μῆκος σημαίνων τοῦτό φησι. πρόσφθεγμα δέ ἐστι καταφρονοῦντος.

196. (195.) ΟΥ ΟΥΔΕ ΜΕΛΛΕΙΣ] οὐ μόνον, φησίν, οὐκ εἶ πλησίον τῶν θεῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέλλεις. μετῴκησαν γὰρ δι' ὑμᾶς, ὅτι οὐ βλέπετε εἰρήνην.

198. (197.) ΙΔΟΥ ΓΗΣ] χλευάζων φησὶν ὅτι εἶπε ποῖ γῆς, ἐν οὐρανῷ αὐτῶν οἰκούντων.

199. (198.) ΚΥΤΤΑΡΟΝ] κυττάρους καλοῦσι τὰς τῶν σφηκίων κατατρήσεις. μεταφορικῶς δὲ τὸ κοιλότατον καὶ μυχαίτατον εἶπε τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ λόγος εἰς τὰ ἔσχατα καὶ ἀπόκρυφα μέχρι τοῦ οὐρανοῦ.

τινὲς δὲ κύτταρόν φασι τὸ ὑψηλότατον τοῦ οὐρανοῦ. λέγουσι γὰρ κοῖλον εἶναι τὸν οὐρανὸν ὥσπερ τοῦ ᾠοῦ τὴν λεπίδα.

Λυκόφρονά φησιν Ἐρατοσθένης τὸ κύτταρον λέγειν ἐν ᾧ αἱ φηγοὶ ἐγκάθηνται, οὐκ ὀρθῶς. κυττάρους γὰρ καλοῦσι τὰς τῶν κηρίων καὶ σφηκίων κατατρήσεις, ὡς καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶν εἴρηκεν "ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι."

Θεόφραστος δὲ κυρίως λέγει προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος, ἥτις ἐστὶν ὥσπερ μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν. ξηραινομένης δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. οἱ οὖν ἀγγειώδες. κύτταρον δὲ οὐρανοῦ λέγοι ἂν νυνὶ τὸ κοιλότατον καὶ μυχαίτατον· προεῖπε γὰρ ὅτι πόρρω πάνυ ἀπῳκισμένοι εἰσὶν οἱ θεοί. ὁ δὲ λόγος, εἰς τὰ ἔσχατα καὶ ἀπόκρυφα μέρη ἀπεληλύθασι τοῦ οὐρανοῦ.

202. (201.) ΧΥΤΡΙΔΙΑ] καὶ ταῦτα γελοίου χάριν. καὶ ἐπιδιασύρων ταῦτά φησιν. μέγας δὲ πλοῦτος, εἰ ἐν σκευαρίοις ἐστὶ τοῖς θεοῖς ἡ περιουσία. ἀμφορεῖς δὲ ἐκάλουν τὰ μέτρα.

205. (204.) ΙΝ' ΗΣΑΝ ΑΥΤΟΙ] ὅπου ᾤκουν πρότερον καὶ διέτριβον οἱ θεοί, κατῴκισαν τὸν πόλεμον.

207. (206.) ΑΝΩΙΚΙΣΑΝΤΟ] ἀντὶ τοῦ ἀπῳκίσαντο καὶ ἀνεχώρησαν, ὡς ἂν μὴ παρεῖεν αὐτοῖς τὰ δυσχερῆ.

ΑΝΩΤΑΤΩ] ἀντὶ τοῦ ἀπάντων ἀνωτάτω ὅσον δυνατὸν ἦν.

210. (209.) ΤΟΥ Δ' ΕΙΝΕΧ' ΗΜΑΣ] τίνος χάριν καθ' ἡμῶν τοσαύτην ἔσχον ὀργήν.

211. (210.) ΕΚΕΙΝΩΝ ΠΟΛΛΑΚΙΣ] τῶν θεῶν ἢ τῶν Λακεδαιμονίων. ὅτι πολλάκις Λακεδαιμόνιοι βουλόμενοι εἰρήνην ἦλθον καὶ οὐκ ἐδέξασθε.

212. (211.) ΣΠΟΝΔΑΣ ΠΟΙΟΥΝΤΩΝ] τῶν θεῶν πρυτανευόντων ὑμῖν τὴν εἰρήνην ἀεί. σφόδρα δὲ Ὁμηρικῶς τῶν μὲν ἀγαθῶν καὶ τῆς εἰρήνης δοτῆράς φησι τοὺς θεούς, τοῦ δὲ πολέμου οὐκέτι. "οἷον δὴ νῦν βροτοὶ θεοὺς αἰτιῶνται· ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν." ἢ ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς ἐπιμαρτύρονται τοὺς θεούς.

ΟΙ ΛΑΚΩΝΙΚΟΙ] ὡς φιλοπολέμων ὄντων τῶν Λακωνικῶν καὶ τὴν εἰρήνην οὐ προσιεμένων πρώτων ἐμνήσθη.

ἐκ πολλῶν μὲν καὶ ἄλλων δῆλον ὅτι παρὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλομον συνετάχθη τοῦτο τῷ ποιητῇ τὸ δρᾶμα· δῆλον δὲ μάλιστα τοῦτο πεποίηκε νῦν φανερῶς τοῦ πολέμου τούτου μνημονεύσας. χρησίμως δὲ τῶν Λακώνων πρῶτον εἰς ἀδικίαν ἐμνημόνευσεν ὡς φιλοπολέμων ὄντων ἐκείνων ἀεὶ καὶ τὴν εἰρήνην οὐ προσιεμένων. εἰ γὰρ ἔτυχε τοὺς Ἀθηναίους προτάξας, πρῶτον μὲν εὐθὺς ἀπήχθετο τοῖς ἀκούουσιν, ἔπειτα διαβολὴν ἂν ἀπειργάσατο κατὰ τῆς πόλεως οὐ τὴν τυχοῦσαν. καὶ γὰρ εἰ μετὰ ταῦτα μνημονεύει καὶ τῶν Ἀθηναίων ὡς καὶ αὐτῶν ἀποπεμπομένων τὴν εἰρήνην, ὁπότε κρατήσειαν, ἀλλ' οὖν ἥττων ἡ διαβολή, μάλιστα τῷ τὸν πρῶτον λόγον λεχθέντα τῶν ἀκουόντων πλήττειν τὰς ἀκοάς. ἔπειτα τὸ ἀμύνεσθαι τοῖς ἴσοις τοὺς προηδικηκότας συγγνωστὸν παρὰ πᾶσι, κἂν τούτῳ τὴν αἰτίαν δικαίως ἀποφερομένων τῶν προηδικηκότων. τὸ αὐτὸ δὲ δὴ καὶ τὸ "Θουκυδίδης συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων," ἵνα αὐτῶν μᾶλλον τὸ ἔργον ᾖ.

214. (213.) ΝΑΙ ΤΩ ΣΙΩ] οὕτω τοὺς Διοσκούρους οἱ Λακεδαιμόνιοι σιοὺς ἔλεγον, ὡς Ἀθηναῖοι θεοὺς Δήμητρα καὶ Περσεφόνην. *τοὺς Διοσκούρους οἱ Λακεδαιμόνιοι σιοὺς ἔλεγον, ὡς Ἀθηναῖοι θεὼ Δήμητραν καὶ Περσεφόνην. ἔθος δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τοῦ νὴ τὼ θεὼ τρέπειν τὸ θ εἰς τὸ σ καὶ τὸ ε εἰς τὸ ι. *Rav.*

ΝΥΝ ΑΤΤΙΚΙΩΝ] ἀντὶ τοῦ τοιοῦτό τι ἔλεγον. εἰ μὲν γὰρ οἱ Λακεδαιμόνιοι μικρὸν ἐν τῇ μάχῃ κρατήσωσιν, εὐθέως λέγουσι, νὴ τοὺς θεούς, νῦν δώσουσιν οἱ Ἀθηναῖοι δίκας. καὶ πάλιν ἐὰν Ἀθηναῖοι νικήσωσιν, εἶτα Λακεδαιμόνιοι ἔλθωσιν εἰρήνην ποιῆσαι βουλόμενοι, εὐθέως ἀντιλέγουσιν Ἀθηναῖοι, ἐξαπατῆσαι ἡμᾶς βούλονται, ἵνα ποιήσωμεν εἰρήνην, ἐπειδὴ νικῶμεν· διὸ οὐ δεῖ πεισθῆναι ἡμᾶς. σκώπτει δὲ τὸ ὑπερήφανον τῶν Ἀθηναίων.

215. (214.) ΑΤΤΙΚΩΝΙΚΟΙ] οὕτως ἔλεγον εὐτελίζοντες καὶ ἐνυβρίζοντες καὶ εἰς ἧττον φέροντες ὑποκοριστικῶς τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῷ ὀνόματι, ἐν ᾧ καὶ Ἴωνες ἔγκεινται. παίζει δέ, ἐπειδὴ εἶπεν ἄνω Λακωνικοὶ ὑποκοριστικῶς· διὰ τοῦτο καὶ Ἀττικωνικοί.

218. (217.) ΝΗ ΔΙΑ ΟΥΧΙ ΠΕΙΣΤΕΟΝ] ἐχρῆν μᾶλλον αὐτοὺς τὴν πάτριον ὀμόσαι, λέγω δὲ τὴν Ἀθηνᾶν· καὶ γὰρ τοὺς Λακεδαιμονίους τοὺς πατρίους αὐτῶν ἐποίησεν ὀμόσαντας θεούς. πλὴν εἰδέναι δεῖ, διὰ τοῦτο πεποίηκεν ὀμνύντας αὐτοὺς διὰ τὸ αὔξειν καὶ ἀποσεμνύνειν τὰ τῶν Ἀθηναίων πράγματα καὶ ἐν τούτῳ ἐπαίρων τοὺς Ἀθηναίους, ὡς οὐκ Ἀθηνᾷ μόνῃ χρήσαιντο συμμάχῳ, ἀλλὰ καὶ Διί.

219. (218.) ΗΝ ΕΧΩΜΕΝ ΤΗΝ ΠΥΛΟΝ] τοῦτο διὰ τοὺς ληφθέντας ἐν Σφακτηρίᾳ τριακοσίους καὶ διὰ τὸ ἐπιτείχισμα ὅπερ Ἀθηναῖοι κατέστησαν ἐν Πύλῳ. ὅτι ληφθείσης αὐτῆς περὶ εἰρήνης πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους ἐπρέσβευον.

ΚΗΝ ΕΧΩΜΕΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ] οἱ μὲν πολλοὶ ταύτην ἐξέβαλον τὴν ἀνάγνωσιν, ἵν' ᾖ δηλούμενον, καὶ πάλιν ἥξουσι τῆς εἰρήνης δεόμενοι τυχεῖν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐὰν ἀσφαλῶς κατέχωμεν τὴν πόλιν. ἔστι δὲ ἀμφίβολος ἡ ἐξήγησις αὕτη, ποίαν πόλιν βούλεται, πότερον τῶν Λακεδαιμονίων ἢ τῶν Ἀθηναίων. ἐν ἀντιγράφῳ δὲ εὗρόν ποτε "ἣν ἔχωμεν τὴν Πύλον," καὶ οὐκ ἄκαιρος αὕτη ἡ γραφή, ἐπεὶ καὶ ἀληθείας ἔχεται κατὰ πάντα, καὶ διὰ τοὺς ληφθέντας τριακοσίους ἐν Σφακτηρίᾳ, καὶ διὰ

τὸ ἐπιτείχισμα ὅπερ Ἀθηναῖοι κατέστησαν ἐν Πύλῳ, καὶ ὅτι ληφθείσης αὐτῆς περὶ εἰρήνης πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους ἐπρέσβευσαν.

225. (224.) ΕΠΕΦΟΡΗΣΕΝ] ἐπεσώρευσεν.

228. (227.) θυεία ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐμβάλλοντες τινὰ ἀρτύματα τρίβομεν καὶ λειοῦμεν.

232. καὶ γὰρ ἐξορμᾷν κατ' ἐμὴν γνώμην καὶ ὡς οἴομαι ἑτοίμως ἔχει. εἰώθασι γὰρ καὶ πληθυντικῶς τῇ συντάξει χρῆσθαι ταύτῃ· καὶ γὰρ ἐξιέναι μέλλει κατὰ γνώμας τὰς ἐμάς.

234. (233.) ΦΕΡ' ΑΥΤΟΝ ΑΠΟΔΡΩ] νοεῖν δεῖ τὸν Τρυγαῖον ἀποβεβηκότα τοῦ κανθάρου ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταῦτα λέγειν.

235. (234.) ΘΥΕΙΑΣ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν σάλπιγγος, θυείας εἶπεν.

236. (235.) ΙΩ ΒΡΟΤΟΙ] κορωνὶς ἑτέρα ἑτέρων εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ὅμοιοι τοῖς προφθάσασι ξγ/. καὶ ἐν ἐκθέσει τροχαϊκοὶ τοῖς ἑξῆς ὅμοιοι δύο. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν, ὁ πόλεμος ἐξέρχεται θέλων τρίψαι μυττωτόν. σκευὴ δὲ αὐτοῦ ἐκ τυροῦ καὶ σκορόδου καὶ μέλιτος καὶ πράσου. τινὲς δέ φασι τὸν Δία ταῦτα λέγειν.

237. (236.) ΤΑΣ ΓΝΑΘΟΥΣ ΑΛΓΗΣΕΤΕ] ἢ τριβόμενοι ἐν τῇ θυείᾳ, ἢ τὸν μυττωτὸν ἐσθίοντες, ὃν τρίβειν παρασκευάζεται ὁ Πόλεμος. ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐσθίουσιν, πολέμου δὲ ὄντος ἀργεῖ τὰ δικαστήρια. λέγει οὖν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λιμώττοντες.

διὰ τὸν πόλεμον τοῦτό φησιν· ἐν γὰρ τῷ χρόνῳ λιμώττουσι καὶ διὰ χρόνου ἐσθίουσι, καὶ συμβαίνει ἐκ τῆς ἀργίας τοῦ μὴ ἐσθίειν πάσχειν αὐτοὺς τὰς γνάθους ὕστερον ἐσθίοντας.

241. (240.) Ο ΔΕΙΝΟΣ] ταῦτά φησι θεασάμενος τὸν πόλεμον μείζονα τὴν ὑπόνοιαν ἔχοντα τῆς πείρας τῆς διὰ τῆς ὄψεως.

ΤΑΛΑΥΡΙΝΟΣ] ὑπομονητικὸς, καρτερικὸς ἐν τῇ μάχῃ.

242. (241.) ΠΡΑΣΙΑΙ] πόλις Λακωνική. ἅμα δὲ πράσα ἐμβάλλων ταῦτά φησιν. ἔστι δὲ καὶ τῆς Ἀττικῆς ἐπίνειον, ὥς φησι Θουκυδίδης καὶ Φιλόχορος. μή ποτε δὲ οὐχ οὕτως ἔχον· οὐκ ἂν γὰρ ἔλεγεν ἑξῆς "οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς αἱ Πρασιαί."

244. (243.) ΟΥΔΕΝ ΗΜΙΝ ΠΡΑΓΜΑ] πρὸς τὴν ἐπωνυμίαν φησὶ τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ Πρασιῶν, ὅτι ἡμεῖς τοῦ κακοῦ τούτου ἀλλότριοι ἐσμέν.

246. (245.) Ω ΜΕΓΑΡΑ] σκόροδα ἐμβάλλων ταῦτά φησιν. ἡ γὰρ Μεγαρικὴ σκοροδοφόρος. σύμμαχοι δὲ Λακεδαιμονίων Μεγαρεῖς. καὶ ὅτι πᾶσα ἡ τοῦ πολέμου πρόφασις δι' αὐτοὺς δοκεῖ γεγονέναι χάριν τοῦ τὸ πινάκιον συνθέντος τὸ κατ' αὐτῶν εἰς τὴν Περικλέους χάριν, ὥστε μήτε γῆς μήτε λιμένων Ἀττικῶν ἐπιβαίνειν τοὺς Μεγαρεῖς. εἰκότως οὖν εἰς τὸ κεχαρισμένον τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς τούτων ἐχθροὺς παρεισάγει ἐκ τοῦ πολέμου συντριβομένους εἰς τέλεον. ἅμα δὲ ταῦτα λέγων ὁ πόλεμος, σκόροδα βάλλει εἰς τὴν θύειαν, ὅθεν καὶ τὸ ἑξῆς οἰκείως ἐπαχθήσεται, τὸ ἁπαξάπαντα καταμεμυττωμένα.

ἀντὶ τοῦ ἐν πολέμῳ βούλεται τὰς πόλεις ἐπὶ πολὺ διατρίβειν. καὶ ἅμα μὲν παρὰ τὸ τρίβειν ἐν θυείᾳ μυττωτόν, ἅμα δὲ παρὰ τὸ ἐπιτρίβειν αὐτοὺς καὶ ὥσπερ δαπανᾶν.

248. (247.) ΒΑΒΑΙ ΒΑΒΑΙΑΞ] σχετλιαστικὸν ἀντὶ τοῦ φεῦ φεῦ. δέον δὲ εἰπεῖν τὰ σκόροδα, παρ' ὑπόνοιαν εἶπε τὰ κλαύματα.

249. (248.) ΚΛΑΥΜΑΤΑ] ἀντὶ τοῦ σκόροδα. οὕτω δὲ εἶπε προσκαταρώμενος. τοῖς δὲ ἐσθίουσι τὰ σκόροδα δάκρυα ἔπεισι διὰ τὴν δριμύτητα. διό φησιν "ὡς δριμέα τοῖσι Μεγαρεῦσι."

250. (249.) ΣΙΚΕΛΙΑ] ταῦτα πάντα παρεπιγραφή. τυρὸν γὰρ ἐμβάλλων Σικελίας μέμνηται· πολὺς γὰρ ἐκεῖ τυρός. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι καὶ ταύτης τὸ πλέον μέρος πολέμιον ἦν Ἀθηναίοις. ἔνθα καὶ τὴν μεγάλην ἐδυστύχησαν ἧτταν.

251. (250.) ὅτι πόλιν εἶπε τὴν Σικελίαν νῆσον οὖσαν. καὶ Ὅμηρος πολλάκις τὰς νήσους πόλεις καλεῖ, ὡς τὸ "Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε πόλιν θείοιο Θόαντος." καὶ Πίνδαρος δὲ περὶ τῆς Αἰγίνης "ἁ μὲν πόλις[1] Αἰακιδᾶν." καὶ Εὐριπίδης "Εὔβοι' Ἀθήναις ἐστὶ γείτνων πόλις."

ΔΙΑΚΝΑΙΣΘΗΣΕΤΑΙ] διαφθαρήσεται. ὡς ἐπὶ τυροῦ τοῦτο. Ὅμηρος "ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν." κναίειν γάρ ἐστι κυρίως τὸ τὸν τυρὸν ξύειν τῇ κνίστῃ.

δεῖ δὲ νοεῖν ὅτι πάλιν ἐνταῦθα τυρὸν ἐπιξύων καὶ εἰς τὴν θύειαν ἐμβάλλων ταῦτα λέγει.

252. (251.) ΦΕΡ' ΕΠΙΧΕΩ] εὐφυέστατα τοῖς Ἀθηναίοις, χαρίζεται, σεμνολογῶν τὰ κατ' αὐτούς. ὅσῳ γὰρ μέλι τιμιώτερον σκορόδου καὶ πράσων, τοσούτῳ ἀμείνων καὶ ἡ τοῦτο γεωργοῦσα γῆ. εἰπὼν δὲ τοῦτο μέλιτος εἰς τὴν θυείαν ἐμβάλλει. ΑΛΛΩΣ. θέασαι ὅτι καὶ ἡμεῖς εὐφυῶς, εἴγε μὴ σφαλῶμεν, παρετηρήσαμεν ἐν τοῖς προλαβοῦσι τὴν ἐξήγησιν, εἴγε μειοῦν μὲν ἐν παντὶ σπουδάζει τὰ Λακωνικά, αὔξειν δὲ τὰ Ἀττικά. ἀμέλει κἀνταῦθα ποιῶν τοῦτο φαίνεται. διὸ τοῖς τε Λακεδαιμονίοις

[1] πολλάκις V.

καὶ τοῖς ἐκείνων συμμάχοις ἐπαρώμενός τι φαῦλον, οἷον ἐπὶ μὲν τῶν Πρασιῶν "ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιοι καὶ πεντάκις καὶ πολλάκις, ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον," καὶ ἐπὶ τῶν Μεγάρων "ὡς ἐπιτρίψεσθε αὐτίκα" καὶ "ἰὼ Σικελία καὶ σὺ δὲ ὡς ἀπόλλυσαι" καὶ "οἵα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται." ὁπότε περὶ Ἀθηνῶν δὲ λέγει, μηδὲν δυσχερὲς μηδὲ βλάσφημον ἐπήγαγεν τι, ὁποῖον περὶ ἐκείνων φασὶν αὐτὸν εἰρηκέναι.

253. (252.) ΠΑΡΑΙΝΩ ΣΟΙ] ἐν πολλοῖς κεῖται τὸ σοί. τάχα δὲ οὐκ ὠφελεῖ διὰ τὸ μέτρον εἶναι, εἰ μὴ ἄρα τὴν αι κοινὴν λάβοιμεν.

254. (253.) ΤΕΤΡΩΒΟΛΟΝ] πολυτίμητον. οὕτω γὰρ λέγουσι τὸ τετραβολιαῖον, τουτέστι τὸ τετρωβόλου πωλούμενον.

ΦΕΙΔΟΥ ΤΑΤΤΙΚΟΥ] ἀντὶ τοῦ φειδώ τινα καὶ πρόνοιαν ποίει τοῦ Ἀττικοῦ.

τουτέστι συντήρει καὶ διαφύλαττε τὸ Ἀττικόν. οὐκ ὀκνεῖ γὰρ ἔδει καὶ δεῖσθαι ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ.

256. (255.) ΟΥΤΟΣΙ ΓΑΡ ΚΟΝΔΥΛΟΣ] παρεπιγραφή· ἅμα γὰρ τῷ εἰπεῖν δίδωσιν αὐτῷ τὸν κόνδυλον.

259. (258.) ΑΛΕΤΡΙΒΑΝΟΝ] οἱ μὲν δασέως παρὰ τὸ τοὺς ἅλας τρίβειν, οἱ δὲ ψιλῶς παρὰ τὸ ἀλεῖν. καὶ δοῖδυξ μὲν Ἀττικόν, ἀλετρίβανος δὲ Ἀσιανόν. λέγεται δὲ καὶ ἁλότριψ, ὡς ἐν ἐπιγράμματι "καὶ τοῦτον δικάρανον ἁλότριβα." καὶ ἀλετρὶς ἡ μυλωθρὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.

Κράτης παρατηρεῖν ἀξιοῖ πρὸς τοὺς λέγοντας ὅτι ὁ μὲν δοῖδυξ Ἀττικός, ὁ δὲ τρίβανος Ἀσιανός, καὶ σκυτοδέψης μὲν Ἀττικός, βυρσοδέψης δὲ Ἀσιανός.

260. (259.) ΧΘΕΣ ΕΙΣΩιΚΙΣΜΕΘΑ] συμβαίνει γὰρ τοῖς νεωστὶ εἰσῳκισμένοις μὴ εὐπορεῖν πάντων τῶν ἀναγκαίων.

261. (260.) ΟΥΚΟΥΝ ΠΑΡ' ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ] πάλιν λεληθότως σεμνολογεῖ τοὺς Ἀθηναίους ὡς αὐτόχθονας καὶ γηγενεῖς, ἐκ τοῦ εὑρίσκεσθαι παρ' αὐτοῖς τὰ τῶν πάλαι εἰσοικισθέντων, οἷς πρόνοια τῶν νεωστὶ εἰσοικισμένων. (ὧν ἠπόρουν οἱ ν. εἰσῳκισμένοι. V.)

263. (262.) ΑΝΘΡΩΠΙΑ] ὑποκοριστικῶς. τοῦτο πρὸς τὴν παροῦσαν συμφορὰν μειῶν αὐτούς.

267. (266.) ΑΛΛ' Ω ΔΙΟΝΥΣ'] ὡς οἰκείῳ θεῷ εὔχεται τῆς Ἀττικῆς, καὶ κυρίῳ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τῶν ἐν τῇ εἰρήνῃ ἀγομένων.

268. (267.) ΤΟ ΔΕΙΝΑ ΓΑΡ ΑΠΟΛΩΛ'] διὰ τούτου τὸ ῥηθησόμενον ἀηδὲς ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν. ὅτε γάρ τι δυσχερὲς μέλλομεν λέγειν, εἰώθαμεν τοῦτο προτάσσειν, ὡς μὴ εὐθυρημονοῦντες.

270. (269.) Ο ΒΥΡΣΟΠΩΛΗΣ] τοῦτο αἰνίττεται πρὸς τὸν Κλέωνα, καὶ ὅτι μετὰ τὴν Κλέωνος τελευτὴν εἰσῆκται τὸ δρᾶμα· ἤδη γὰρ τέθνηκεν. ὡς δὴ αἴτιον τοῦ πολέμου καὶ ὡς αὐτὸν συνέχοντα τὸν πόλεμον, ὡς καὶ Θουκυδίδης ἱστορεῖ.

271. (270.) ΕΥ Γ' Ω ΔΕΣΠΟΙΝΑ] οὕτως τὴν θεόν. τὰς δὲ γυναῖκας Ἀττικάς, ἵνα μὴ ὁμωνύμως. ταύτῃ δὲ εὔχεται ὅτι τῶν Ἀθηναίων ἡ θεός. τὸ δὲ ἑξῆς, εὖ γε ποιῶν ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, εἴπερ πρὸ τοῦ ἀπολέσαι ἡμῶν τὰ πράγματα ἀπώλετο.

273. (272.) Η ΠΡΙΝ ΓΕ ΤΟΝ ΜΥΤΤΩΤΟΝ] ἀντὶ τοῦ πρὶν ἡμῖν τὸν πόλεμον ἐπεγεῖραι. ὡς αἴτιον δὲ αὐτὸν τοῦ πολέμου ἐπεγείρει καὶ διαβάλλει.

275. (274.) ΑΝΥΣΑΣ ΤΙ] ἀπελθὼν ὁ κυδοιμὸς ἐπανῆλθε, καὶ οὕτως τὴν ἐρώτησιν αὐτῷ προσφέρει ὁ πόλεμος.

ΑΝΥΣΑΣ ΤΙ] ἀντὶ τοῦ ἤνυσάς τι καὶ διεπράξω καὶ φέρων ἥκεις.

276. (275.) ΤΙ ΠΕΙΣΟΜΕΣΘΑ] τί ἄρα παθεῖν μέλλομεν. ἢ ἐν ποίῳ κινδύνῳ καθεστήκαμεν.

277. (276.) ΕΝ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗι] οἱ ἐν κινδύνοις γενόμενοι ἐπεκαλοῦντο τούτους τοὺς δαίμονας τοὺς ἐν Σαμοθράκῃ, τούς τε Κορύβαντας καὶ τὴν Ἑκάτην. ἐξ ἧς καὶ διαβόητον ἦν τὸ Ζήρινθον ἄντρον, ἔνθα ταύτῃ ὠργίαζον καὶ ἠλευθεροῦντο.

*ΕΝ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗι] ἐν Σαμοθράκῃ ἦσαν τελεταί τινες, ἃς ἐδόκουν τελεῖσθαι πρὸς ἀλεξιφάρμακά τινα κινδύνων. ἐν δὲ τῇ Σαμοθράκῃ τὰ τῶν Κορυβάντων ἦν μυστήρια, καὶ τὰ τῆς Ἑκάτης. καὶ διαβόητον ἦν τὸ Ζήρινθον ἄντρον, ἔνθα τὴν Ἑκάτην ὀργιάζειν ἐλέγετο, καὶ τελετὰς ἦγον αὐτῇ τινὰς καὶ κύνας ἔθυον αὐτῇ. καὶ ὁ τὴν Ἀλεξάνδρειαν πεποιηκὼς μέμνηται "Ζήρινθον ἄντρον καὶ κυνοσφάγους θεᾶς λιπὼν ἐρυμνὸν κυβάντων (κορυβάντων 475) σῶν." ἐν κινδύνοις δὲ γενόμενοι ἐπεκαλοῦντο τοὺς δαίμονας, οἷς ἐδόκουν μεμνῆσθαι, ἐπιφανῆναι καὶ ἀλεξῆσαι.

278. (277.) ΜΕΜΥΗΜΕΝΟΣ] τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων. δοκοῦσι δὲ οἱ μεμυημένοι ταῦτα δίκαιοί τε εἶναι καὶ ἐκ δεινῶν σώζεσθαι καὶ ἐκ χειμώνων.

279. (278.) ΑΠΟΣΤΡΑΦΗΝΑΙ] ὃ ἡμεῖς διαστραφῆναι λέγομεν. ἀντὶ τοῦ κλασθῆναι τοῦ μετιόντος τὸν δοίδυκα. ΑΛΛΩΣ. ἐναντίαν αὐτῷ τὴν εἰς τὸ δεύτερον γενέσθαι ὁδόν, ὥστε μηκέτι αὐτὸν ὑποστρέψαι. ΑΛΛΩΣ. εὐξώμεθα οὖν, φησί, τοῦ Κυδοιμοῦ τοὺς πόδας, ὥστε μὴ δυνηθῆναι ἐπανελθεῖν αὐτὸν μηδὲ χωλεύοντα, μηδὲ κομίσαι τὸν ἀλετρίβανον.

282. (281.) ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΣΙΝ] ὁ Βρασίδας ὁ Τέλλιδος παῖς, ὃς ἦν Λακεδαίμονος στρατηγὸς καὶ ἀνθίστατο τῆς εἰρήνης. ἐτελεύτησε δὲ ἐν Θράκῃ.

283. (282.) ΕΙΣ ΤΑ 'ΠΙ ΘΡΑιΚΗΣ ΧΩΡΙΑ] καὶ γὰρ εἰς συμμαχίαν πεμφθεὶς ὁ Βρασίδας ἐπὶ Θρᾴκην, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Κλέωνι τελευτᾷ.

284. (283.) ΧΡΗΣΑΝΤΕΣ] ἐν 'Αμφιπόλει γὰρ τῆς Θρᾴκης μονομαχήσαντες ὁ Κλέων καὶ ὁ Βρασίδας ἀλλήλους ἀνεῖλον.

285. (284.) ΔΙΟΣΚΟΡΩ] οὗτοι παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐτιμῶντο. διὸ νῦν αὐτῶν μέμνηται, ὅτι Βρασίδου τοῦ Λακεδαιμονίου. ἐπὶ δὲ Κλέωνος τῆς 'Αθηνᾶς.

288. (287.) ΕΓΩ ΔΕ ΔΟΙΔΥΚ' ΕΙΣΙΩΝ] ἐγὼ ἀλετρίβανον εἰσιὼν ποιήσομαι.

289. (288.) ΤΟ ΔΑΤΙΔΟΣ ΜΕΛΟΣ] Δάτις σατράπης Περσῶν, εὐδοκιμήσας κατά τινα χρόνον πολεμῶν. ἑλληνίζειν δέ βουλόμενος εἶπεν ἥδομαι καὶ χαίρομαι, καὶ ἐβαρβάρισεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν χαίρω. ἅμα δὲ οὗτος εἶπε πρὸς τὸ ὁμοιοκατάληκτον. οὐκ εἴρηται δὲ τὸ χαίρομαι· αὐτὸ γὰρ τὸ χαίρω αὐτοπαθὲς ὂν προϋφήρπασεν αὐτοῦ τὸ σημαινόμενον. λέγεται δὲ τὸ τοιοῦτο δατισμός. καὶ παροιμία "ἅμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας." στοχάζεται ὅτι εἴη ἂν διαμνημονεύεσθαι περὶ Δάτιδος τοῦ Πέρσου, ὅτι εἶπέ ποτε παρά τινα συνουσίαν ἥδομαι καὶ χαίρομαι, ἑλληνίσαι τι θέλων. καὶ γὰρ καὶ παρὰ παλαιοτέρου τινὸς ἐμφαίνεται. εἴη δὲ ὕπαρχος τοῦ βασιλέως τῶν ἐλθόντων ἐπὶ Μαραθῶνα, ὃν καὶ φυγεῖν φασὶ πολὺν χρυσὸν καταλιπόντα. ΑΛΛΩΣ. Δᾶτις τῶν ἐν Μαραθῶνι παραταξαμένων 'Αθηναίοις στρατηγὸς Δαρείου, ὅν φασιν ἀντιποιήσασθαι τῆς 'Αττικῆς ὡς ἰδίας· ἀπὸ Μήδου γὰρ τοῦ Μηδείας καὶ Αἰγέως ἐδόκει εἶναι. ΑΛΛΩΣ. Δᾶτις σατράπης Περσῶν βασιλέως, ὅστις συνεχέστερον πρεσβευόμενος εἰς 'Αθήνας ἠράσθη τῆς αὐτῶν πολιτείας, καὶ μείνας ἐκεῖ ἐβούλετο ἑλληνίζειν τῇ ὁμιλίᾳ, καὶ ἐβάρβαριζεν καὶ τοὺς τρόπους καὶ τοὺς λόγους. τινὲς δὲ Δᾶτιν λέγουσι τὸν τραγικόν, κακῶς ὑπονοοῦντες· ἐκεῖνος γὰρ υἱὸς ἦν Καρκίνου, οὗτος δὲ ὕπαρχος Περσῶν.

296. Καλῶς τοὺς χρήζοντας τῆς εἰρήνης καλεῖ εἰς συμμαχίαν. δημιουργοὶ δὲ λέγονται κοινῶς οἱ δημόσιά τινα ἐργαζόμενοι· νῦν δὲ τοὺς ἀρχιτέκτονας λέγει, ἵνα ἐντέχνως ἑλκυσθῇ ἡ Εἰρήνη. ΑΛΛΩΣ. πάντες γὰρ οὗτοι τῶν ἔργων ἐκωλύοντο πολέμου ὄντος καὶ ἠδικοῦντο, οἱ μὲν γὰρ γεωργοὶ κωλυόμενοι γεωργεῖν, οἱ δὲ ἔμποροι ὑφ' ὧν ἂν περιέτυχον τριήρων (πονηρῶν 475), οἱ δὲ τέκτονες ἀναγκαζόμενοι ναυπηγεῖν τριήρεις, οἱ δὲ δημιουργοὶ στρατεύεσθαι καὶ φρουρεῖν ἀναγκαζόμενοι, οἱ δὲ μέτοικοι εἰσπραττόμενοι μετοίκιον, καὶ οἱ ξένοι ἀπελαυνόμενοι, καὶ οἱ νησιῶται τοὺς φόρους εἰσπραττόμενοι καὶ ναῦς παρέχοντες. ἢ οὖν τούτων χάριν ἐμνημόνευσεν αὐτῶν, ἢ βουλόμενος δεῖξαι ὅτι ἐπιβλαβὴς καθόλου ὁ πόλεμος.

299. (298.) ἐργαλείων ἐμνημόνευσεν ἐπίτηδες εἰς τὸ ἀνελκύσαι τοὺς λίθους τοὺς ἐπὶ τῷ ὀρύγματι, ἐν ᾧ ἦν Εἰρήνη, ὡς καὶ ἔφη 'Ερμῆς, ἵνα ἐλευθερώσῃ αὐτήν. ἅμας δὲ τὰς πυράμας. ἐργαλεῖά τινα ἐπιτήδεια πρὸς τὸ ἀνορύττειν.

300. (299.) ΑΓΑΘΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ] φασὶ γὰρ ὅτι δειπνήσαντες μὲν ἐπεῤῥόφουν ἀγαθοῦ δαίμονος, ἀπαλλάττεσθαι δὲ μέλλοντες ἔπινον Διὸς σωτῆρος. ὡσεὶ ἔλεγον, νῦν γὰρ σπεῖσαι ἢ πινεῖν ἔστιν ἡμῖν ἀγαθοῦ δαίμονος πόμα. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ νῦν γὰρ ἔστιν ἡμῖν ὑπὲρ ἀγαθῆς τύχης καμεῖν καὶ ἁρπάσαι τὴν Εἰρήνην.

301. (300.) ΔΕΥΡΟ ΠΑΣ ΧΩΡΕΙ] εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶ τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ λη'. καὶ ἡ ἔκθεσις ταύτης κώλων ὁμοίων τροχαϊκῶν ζ'. ὧν τὰ ε' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ς' παρατέλευτον. τὸ ζ' ἐφθημιμερὲς ἰαμβικόν. ὑφ' ὃ αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.

διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς στίχους τροχαϊκοὺς τριμέτρους καταληκτικοὺς β', οὓς ἔτι ὁ πρεσβύτης λέγει. ὑφ' οὓς κορωνὶς τοῦ χοροῦ εἰσελθόντος, καὶ στίχοι ὁμοίως τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ λς', ὧν τελευταῖος "μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς."

302. (301.) Ω ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ] λεληθότως εἰς ὁμόνοιαν αὐτοὺς περιάγει, ὁμοφρονῆσαι πάντας τοὺς Ἕλληνας ἀξιῶν καὶ ὁμοθυμαδὸν τῆς εἰρήνης ἀντιλαβέσθαι. διὰ τοῦτο καὶ μιᾷ προσηγορίᾳ αὐτοὺς περιέλαβε, δηλῶν τὸ συγγενές, καὶ δυσωπῶν αὐτοὺς ὡς οὐδὲ τῇ ὀνομασίᾳ διακεκριμένοι πολεμοῦσι πρὸς ἑαυτούς.

303. (302.) ΚΑΙ ΚΑΚΩΝ ΦΟΙΝΙΚΙΚΩΝ] οἷον αἱματωδῶν, ἀπὸ τῆς τοῦ αἵματος χροιᾶς. Ὅμηρος "φοινίσσετο δ' αἵματι γαῖα." λείπει δὲ τὸ ἡσυχάσομεν. ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμικῶν· φοινικὶς γὰρ χλαμὺς πολεμική. ἢ ἀντὶ τῶν ναυμαχικῶν· Φοίνικες γὰρ λέγονται κρατεῖν ἐν ταῖς ναυμαχίαις.

304. (303.) ΜΙΣΟΛΑΜΑΧΟΣ] ἀλλοτρία τῶν Λαμάχου τρόπων· φιλοπόλεμος γὰρ οὗτος, ὡς καὶ ἐν 'Αχαρνεῦσί φησιν.

308. (307.) ΦΙΛΑΜΠΕΛΩΤΑΤΗΝ] συντόμως ἐκ τῆς ἀμπέλου τὴν περὶ τὰς γεωργίας ἐπιμονὴν ἐδήλωσεν εἰρήνης οὔσης· πολέμου γὰρ ὄντος τὸ ἐναντίον ἠμέλουν.

310. (309.) ΕΚΖΩΠΥΡΗΣΕΤΕ] ἀνάψετε τὸν πόλεμον ἤδη κατεσβεσμένον. ἐκζωπυρῆσαι δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ ἐκ μικροῦ πυρὸς φυσῶντας μεγάλην φλόγα κινῆσαι. ΑΛΛΩΣ. ἀνεγείρετε. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ

τῶν ἀνθράκων· καὶ ὁ πόλεμος γὰρ καυστικός.

312. (311.) ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΕΧΟΝΤΑΣ ΗΚΕΙΝ] οὐ γάρ, φησί, πολεμικὸν ἦν τὸ κήρυγμα, ἀλλ' εἰρηνικόν. ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος δὲ τὸν πόλεμον δηλοῖ.

ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν. οἱ γὰρ πολεμοῦντες πρὸς τρεῖς ἡμέρας λαμβάνουσι σῖτον εἰς τὸν πόλεμον. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς στρατηγοῖς λογιζομένοις πόσας ἡμέρας ἔμελλον πολέμῳ σχολάζειν καὶ ἔξω κατέχειν τὸν στρατόν, κηρύσσειν τοσούτων ἡμερῶν σιτία ἐπάγεσθαι, τριῶν μόνων ἡμερῶν ἐκ δημοσίων αὐτοῖς χορηγοῦν.

313. (312.) ΕΥΛΑΒΕΙΣΘΕ] νῦν πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχετε, φησί, καὶ δεδίττεσθε τὸν Κλέωνα, μὴ ἐμποδὼν τῇ εἰρήνῃ γένηται. καὶ Πλάτων δὲ ὁ κωμικὸς Κέρβερον αὐτὸν ὠνόμασεν.

φασὶ χωρὶς τοῦ ν τὸ κάτωθεν ἐπίῤῥημα λέγεσθαι, ἵνα ᾖ Δωριέων μᾶλλον οἰκεῖον. χρῆται δὲ τῷ ὁμοίῳ καὶ Πίνδαρος "ἀντρόθε (πατρόθε 475) γὰρ νέομαι παρὰ Χαρικλοῦς καὶ Φιλίνας."

314. (313.) ΜΗ ΠΑΦΛΑΖΩΝ] Παφλάζειν τὸ λαλοῦντά τινα κρατεῖσθαι καὶ ἀνακόπτεσθαι. ὡς οὖν τοῦ Κλέωνος οὕτω διαλεγομένου τοῦτο λέγει. ἢ διὰ τὸ ταραχῶδες τοῦ Κλέωνος ἐχρήσατο τῷ παφλάζειν, κυρίως σημαίνοντι τὴν κεκινημένην θάλατταν.

ΕΝΘΑΔ' ΗΝ] τουτέστιν ὅτε ἔζη, ὁπηνίκ' ἦν σὺν ἡμῖν.

315. (314.) ΜΗ ΕΛΚΥΣΑΙ] ὅτι περιττὸν τὸ μή. ἤρκει γὰρ εἰπεῖν ὅτι ἐμποδὼν γένηται ὥστε ἐξελκύσαι. ὅμοια καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπαγορεύω σοι μὴ ἐξιέναι.

317. (316.) ΙΟΥ ΙΟΥ] ἡδομένων ἐστὶ τοῦτο, διὸ περισπᾶται. ὡς τοῦ χοροῦ τοῦτο λέγοντος.

τὸ ἰοὺ ἰού τινες τοῦ χοροῦ φασὶν εἶναι, κατὰ στίχον εἶναι φάσκοντες τὸ ἀμοιβαῖον· καὶ οὕτω καὶ τῶν ἡδομένων ἐστὶ τὸ λέγειν αὐτό. ἐὰν οὖν εἴη τοῦ χοροῦ, περισπᾶται.

324. (323.) ΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙΝ] οὐ κατὰ τὴν ἐμήν, φησί, προαίρεσιν ἡ ὄρχησις γίνεται, ἀλλ' ἤδη διὰ τὴν ἄσχετον ἡδονὴν αὐτόματα χορεύει μου τὰ σκέλη. χρησίμως δὲ πρὸς τὸ πεῖσαι αὐτοὺς τὴν εἰρήνην ἑλέσθαι οὕτως ὑπεράγαν αὐτῇ χαίροντα πεποίηκε τὸν χορόν.

328. (327.) ΕΝ ΜΕΝ ΟΥΝ ΤΟΥΤΙ Μ' ΕΑΣΟΝ] σκέλος ἕν, δεικτικῶς. ὑφ' ἡδονῆς δὲ ὁ χορὸς εἰς ὄρχησιν ἐτράπη. ἓν μόνον, φησίν, ἔασόν με σχῆμα ποιῆσαι.

333. (332.) ΩΣΤΕ ΜΗ ΛΥΠΕΙΝ] ἐμὲ δηλονότι. συγχωρῶ, φησί, τοῦτο ἡμῖν, ὥστε μετὰ τοῦτο μηκέτι ἐνοχλεῖσθαί μοι.

335. (334.) ΠΕΠΟΡΔΑ] ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄνων· χαίροντες γὰρ πέρδονται.

336. (335.) Η ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΕΚΔΥΣ] ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄφεων.

342. (341.) ΕΣ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΘΕΩΡΕΙΝ] πέμπεσθαι θεωροὺς ἐς τὰς πανηγύρεις, κατὰ θεωρίαν παραγίνεσθαι. ἀντὶ τοῦ παίζειν. θεωροὺς δὲ ἐκάλουν τοὺς ἀπὸ τῶν πόλεων δημοσίων ἐκπεμπομένους συνθύσοντας καὶ συμπανηγυρίσοντας.

343. (342.) ΚΟΤΤΑΒΙΖΕΙΝ] παίζειν, τρυφᾶν. εἰς χαλκᾶς δὲ φιάλας, αἳ καλοῦνται λάταγες, ἀνέῤῥιπτον ἐμβάλλοντες τὸ πόμα. καὶ εἰ ἐγένετο μείζων ψόφος, ἐδόκουν ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐρᾶσθαι. ΑΛΛΩΣ. κότταβος παίγνιον ἦν παρὰ Ἀθηναίοις τοιοῦτον. ῥάβδος ἦν μακρὰ πεπηγμένη ἐν τῇ γῇ, καὶ ἑτέρα ἐπάνω αὐτῆς κινουμένη ὡς ἐπὶ ζυγίου. εἶχε δὲ πλάστιγγας δύο ἐξηρτημένας καὶ κρατῆρας δύο ὑποκάτω τῶν πλαστίγγων, καὶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς κεχρυσωμένος. τοῦτο δὲ ἦν ἐν τοῖς συμποσίοις. καὶ πᾶς τῶν παιζόντων ἀνίστατο ἔχων φιάλην γέμουσαν ἀκράτου, καὶ μηκόθεν ἱστάμενος ἔπεμπεν ὅλον τὸν οἶνον ὑπὸ μίαν σταγόνα εἰς τὴν πλάστιγγα, ἵνα γεμισθεῖσα βαρυνθῇ καὶ κατέλθῃ καὶ κατελθοῦσα κρούσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ὑπὸ τὸ ὕδωρ κεκρυμμένου, καὶ ποιήσῃ ἦχον. καὶ εἰ μὲν χυθῇ τοῦ οἴνου, ἐνίκα καὶ ᾔδει ὅτι φιλεῖται ὑπὸ τῆς ἐρωμένης· εἰ δὲ μή, ἡττᾶτο. ἐλέγετο δὲ ὁ ἀνδριὰς ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ κεκρυμμένος μανής.

344. (343.) ΣΥΒΑΡΙΖΕΙΝ] παρὰ τὴν Συβαριτῶν τρυφήν· φασὶ γὰρ τοὺς Συβαρίτας πολυτελέσι χρῆσθαι τραπέζαις. ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ τρυφᾶν. ἢ παρὰ τὰ Συβάρια ἐπιφθέγματα, ἅπερ ἐστὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ.

Καλλίστρατος τρυφᾶν, ἀπὸ τῆς Συβαριτικῆς τρυφῆς· Ἀρτεμίδωρος ἁπλῶς θορυβεῖν. καὶ Φρύνιχος "πολὺς δὲ συβαριασμὸς αὐλητῶν ἦν." φασὶ δὲ τοὺς Συβαρίτας εἰς τοσοῦτον τραπέζῃ πολυτελεῖ χρῆσθαι, ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν φέρεσθαι "νενίκηκεν ἡ Συβαριτικὴ τράπεζα" ἡ πολυτελὴς καὶ δαψιλής.

346. (345.) ΕΙ ΓΑΡ ΜΟΙ ΓΕΝΟΙΤΟ] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ μονοστροφικὴ στίχων καὶ κώλων ιε'. ὧν ὁ πρῶτος τροχαϊκὸς τετράμετρος καταληκτικός. τὸ β' ἑφθημιμερές. ὁ τρίτος παιωνικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος ἐκ παιώνων καὶ κρητικῶν. καὶ ὁ ι' καὶ ιγ'. οἱ ἑξῆς δύο ὅμοιοι τῷ πρώτῳ. τὸ ς' δὲ καὶ η' τῷ β'. τὸ ζ' παιωνικὸν δίῤῥυθμον. καὶ τὸ θ' καὶ ιδ'. τὸ δὲ ια' δίμετρον τροχαϊκόν. τὸ τε-

λευταῖον παιωνικὸν τρίῤῥυθμον. ὑφ' ὃ κορωνίς.

διπλῆ καὶ τῶν ὁμοίων ἑκκαίδεκα κώλων, ὧν ὁ μὲν πρῶτός ἐστι στίχος τροχαϊκὸς ἐκκείμενος, καὶ δεύτερος ἐν ἐκθέσει κώλων παιωνικῶν τετράρυθμος ἀκατάληκτος, κἂν ἐπεκθέσει τρο^{χ} β' τετρα^{μ} καταλκῶλα ϛ', ὧν τὰ β παιώνια διωνικὰ δίρυθμα, τὸ δὲ τρίτον τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές, τὰ δὲ λοιπὰ τοῖς τρισὶν ὅμοια ἕκαστος ἑκάστῳ. εἶτα ἐν ἐκθέσει στίχος τροχαϊκος ὁ "ἐς Λύκειον κἀκ Λυκείου σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι," κἂν ἐκθέσει κῶλα δ' παιωνικὰ τρίμετρα δίρυθμα, τὸ δὲ δ' τρίρυθμον τὸ "εἵλετ' ἀγαθὴ ἡμῖν τύχη."

Ἡ μὲν πρόοδός ἐστιν ἐκ διστι^{χ} ὁμοίως ἐκκειμένης καὶ ἐν ἐκθέσει κώλων λζ' τροχαϊκῶν μετὰ διμέτρων ἀκαταλήκτων ε'. καταληκτικὰ δὲ τὰ τελευταῖα, μονόμετρον δὲ τὸ τελευταῖον. ἔστι δὲ τὸ τέλος "ἰοὺ ἰοὺ κεκραγέναι."

Εἰκότως εἰπὼν ὅσα αὐτοῖς ἀγαθὰ ἐκ τῆς εἰρήνης ὑπάρχει, πάλιν ἐπανέδραμεν εἰς τὰ τοῦ πολέμου δυσχερῆ, προτρεπόμενος αὐτοὺς εἶξαι τῷ Τρυγαίῳ.

348. (347.) ΣΤΙΒΑΔΑΣ ΑΣ ΕΛΑΧΕΝ] ἰδίως στιβάδας τὰς χαμευνίδας ἐκάλουν οἱ παλαιοί. ὅπερ ἦν πάσχειν ἐπάναγκες τοῖς πολεμοῦσιν, ὑπαιθρίους ταλαιπωρεῖν καὶ χαμαικοιτεῖν. στιβάδας οὖν, ἐπεὶ οἱ στρατιῶται χαμαικοιτοῦσι. λέγεται δὲ ὁ Φορμίων νικῆσαι ναυμαχίαις β' Λακεδαιμονίους στρατηγήσας. λιτὸς δὲ οὗτος καὶ στρατιωτικός. τὸ δὲ ἃς ἔλαχεν, ἀντὶ τοῦ ἃς ὑπέμεινε Φορμίων.

Φιλοπόλεμος γὰρ καὶ αὐστηρὸς ὁ Φορμίων. στιβάδας δέ, ἐπεὶ οἱ στρατιῶται χαμαικοιτοῦσιν. ἀναγράφεται δὲ ὁ Φορμίων δυσὶ ναυμαχίαις νικῆσαι Λακεδαιμονίους. λιτὸς δὲ οὗτος καὶ στρατιωτικός. διὸ καὶ στιβάδας εἶπε Φορμίωνος. οἱ γὰρ τὰ πολεμικὰ ἐξασκησάμενοι ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων εἰώθασι χαμαικοιτεῖν. καὶ Διονύσιος ἐν Ταξιάρχοις παρ' Εὐπόλιδι "μανθάνω παρὰ τῷ Φορμίωνι τοὺς τῶν στρατηγῶν καὶ πολέμων νόμους" φησίν, "ὡς οὐκέτ' ἂν φύγοιμι στιβάδος ἐξ ὅτου φάγον." ὁ Φορμίων δὲ οὗτος Ἀθηναῖος τῷ γένει, υἱὸς Ἀσωπίου, ὃς καθαρῶς στρατηγήσας πένης ἐγένετο. ἀτιμωθεὶς δὲ τῷ μὴ δύνασθαι τὰς ῥάμνας τῆς εὐθύνης ἀποδοῦναι, ἐν ἀγρῷ διέτριβεν, ἕως Ἀκαρνᾶνες στρατηγὸν αὐτὸν ᾔτουν. ὁ δὲ οὐχ ὑπήκουσε, φάσκων μὴ ἐξεῖναι τοῖς ἀτίμοις. ὁ δὲ δῆμος βουλόμενος λῦσαι τὴν ἀτιμίαν ἀπεμίσθωσεν αὐτὸν τῶν ῥάμνων τοῦ Διονυσίου, ὡς Ἀνδροτίων ἐν γ' Ἀττικῶν. αὐτοῦ μέμνηται ὁ κωμικὸς ἐν Ἱππεῦσι καὶ Νεφέλαις καὶ Βαβυλωνίοις, Εὔπολις Ἀστρατεύτοις. ὁ δὲ δεύτερος ἦν κωφός· μέμνηται καὶ Στράττις. τρίτος μοιχός· Κρατῖνος Ἀταλάντῃ. τέταρτος Κροτωνιάτης ἀρχαῖος· Κρατῖνος Τροφωνίῳ. πέμπτος ἀρχαῖος Ἀθηναῖος, μετὰ Σόλωνα ἄρξας· Εὔπολις ἐν Δήμοις. ΑΛΛΩΣ. ἃς ὑπέμεινε Φορμίων. πολλάκις δὲ εἴρηται περὶ τούτου ὅτι ἀγαθὸς ἐγένετο στρατηγός. ἐν δὲ τοῖς Ταξιάρχοις φέρεται ὡς ἐπίπονος.

352. (351.) ΠΟΛΥ ΝΕΩΤΕΡΟΝ] ἐπειδὴ γέρων ὁ χορός, οἱ δὲ γέροντες πραγμάτων καταδεέστεροι. λέγει δὲ ὅτι πολὺ νεώτερον ἔχοντα τρόπον θεάσῃ με. ἀντὶ τοῦ παίζοντα.

353. (352.) ΙΚΑΝΟΝ ΧΡΟΝΟΝ] ιγ' γὰρ εἶχον ἔτη πολεμοῦντες. πολλήν, φησί, θλίψιν ὑπεμείναμεν εἰς τὸ Λύκειον εἰσιόντες καὶ συναγόμενοι, καὶ πάλιν ἐξιόντες ἐκ τοῦ Λυκείου καὶ ἀπιόντες εἰς τὸν πόλεμον. τὸ Λύκειον δὲ γυμνάσιον Ἀθήνησιν, ὅπου πρὸ τοῦ πολέμου ἐδόκουν γυμνάζεσθαι. πρὸ γὰρ τῶν ἐξόδων ἐξοπλίσεις τινὲς ἐγένοντο ἐν τῷ Λυκείῳ διὰ τὸ παρακεῖσθαι τῇ πόλει καὶ ἀποδείξει τῶν μᾶλλον πολεμικῶν ἀνδρῶν. τὸ δὲ σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι Ἀχαιοῦ ἐστιν ἐκ Μώμου. οὐδὲν δὲ χεῖρον ὁλόκληρον θεῖναι τὸ ἰαμβεῖον, ὅπερ οὕτως ἔχει "Ἄρης ὁ λῃστὴς σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι."

357. (360.) ΦΕΡΕ ΔΗ ΚΑΤΙΔΩ] σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἰαμβείων κβ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

358. (361.) Ω ΜΙΑΡΕ ΚΑΙ ΤΟΛΜΗΡΕ] ὁ Ἑρμῆς ἐλθὼν καὶ καταλαβὼν τὴν εἰρήνην ὡς δῆθεν ἀνασπωμένην καὶ ἐπὶ τούτῳ χαλεπαίνων λέγει τί τοῦτο τολμᾷς;

359. (362.) ΚΙΛΛΙΚΩΝ] τὴν νῆσον Μίλητον τοῦτόν φασι προδεδωκέναι τοῖς Πριηνεῦσι. πυνθανομένων δὲ πολλάκις αὐτοῦ τινῶν τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε πάντα ἀγαθά. Θεαγένη δέ τινα ἄνδρα Σύριον τῆς νήσου ταύτης ὑπὸ Κιλλικῶντος προδοθείσης, μετοικήσαντα εἰς τὴν Σάμον κρεωπωλεῖν. ἐπιστάντος οὖν τοῦ Κιλλικῶντος ὠνήσασθαι παρ' αὐτοῦ κρέας, δοῦναι κρατεῖν αὐτῷ, ἵνα ἀποκόψῃ τὸ περιττόν, καὶ ἀποτεινάμενον τὴν κοπίδα κόψαι τὴν χεῖρα αὐτοῦ τοῦ Κιλλικῶντος, καὶ εἰπεῖν ὡς ταύτῃ τῇ χειρὶ ἑτέραν οὐ προδώσεις πόλιν.

Οὐκ οἶδ' ὅπως φησὶν οὐδὲν πονηρὸν ποιεῖν ταῦτα πράττειν εἶναι ἅπερ καὶ Κιλικῶν. οὐ γάρ τοι Κιλικῶν ἐπὶ πονηρίᾳ διαβόητός ἐστι. φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ μὲν Σάμον ἢ Μίλητον προδοῦναι Πριηνεῦσι. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ ιγ' τῶν ἱστοριῶν τῶν ἑαυτοῦ Σύρον φησὶν αὐτὸν τὴν νῆσον προδεδωκέναι Σαμίοις. πυνθανομένων δὲ

πολλάκις αὐτοῦ τινῶν τί μέλλοι ποιεῖν, ἔλεγε πάντα ἀγαθά. πάντα οὖν ἀγαθά φησι ποιῶν, ὡς ἔφη, καὶ Κιλικῶν. τῆς δὲ προδοσίας τοιαύτην ὑποσχεῖν τιμωρίαν. Θεαγένην τινα ἄνδρα Σύριον, τῆς νήσου τῆς ὑπὸ τοῦ Κιλικῶντος προδοθείσης πολίτην, πρὸ πολλοῦ μετοικήσαντα εἰς τὴν Σάμον κρεωπωλεῖν καὶ οὕτως ἀπάγειν τὸν ἑαυτοῦ βίον. ἀγανακτήσαντα δὴ ἐπὶ τῇ προδοσίᾳ τῆς πατρίδος, ἐπιστάντος τοῦ Κιλικῶντος ὠνήσασθαι παρ' αὐτοῦ κρέας, δοῦναι κρατεῖν αὐτῷ, ἵνα ἀποκόψῃ τὸ περιττόν. τοῦ δὲ πεισθέντος καὶ κρατοῦντος, τοῦ Κιλικῶντος, προφάσει τοῦ πλεονάζον ἀποκόψαι τὸ κρέας, ἐπανατεινάμενον τὴν κοπίδα κόψαι τὴν χεῖρα τοῦ Κιλικῶντος, καὶ εἰπεῖν ὡς ταύτῃ τῇ χειρὶ ἑτέραν οὐ προδώσεις πόλιν. μέμνηται δὲ Καλλίμαχος "μὴ σύ γε Θεόγενες κόψας χεῖρα Καλικόωντος." ἱστορεῖ δὲ καὶ Λέανδρος ἐν δευτέρῳ Μιλησιακῶν προδοῦναι Μίλητον, καὶ ὅτε ἀνέῳξε τὰς πύλας; τῶν πολεμίων πυνθανόμενόν τινος ὅτι τοῦτο ἐποίησεν, ἀποκρίνασθαι ἀγαθὰ Καλλίκων. ΑΛΛΩΣ. παρὰ τὴν πονηρίαν· ἐπὶ γὰρ πονηρίᾳ διαβάλλεται. Ἀπολλώνιος δὲ ὄνομα μὲν αὐτῷ φησὶν εἶναι Ἀχαιὸν παρωνύμως Κιλλικῶντα, τὸ γένος Μιλήσιον. οὗτός ἐστιν ὁ προδοὺς Μίλητον Πριηνεῦσιν. ΑΛΛΩΣ. οὗτος Ἀχαιὸς ἐκαλεῖτο, Μέροπος υἱός, Μιλήσιος γένος, προδοὺς τὴν πατρίδα τοῖς Πριηνεῦσι. Κιλλικῶν δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Κιλίσσῃ τροφῷ. ΑΛΛΩΣ. ὅτι πονηρός. ἄδηλον δὲ πότερον κύριον ὄνομα ἢ ἐπώνυμον. Ἀμμώνιος δὲ ο ἀναγράφει, καί φησιν ὅτι Λάκων καὶ Κιλλικῶν ἐκαλεῖτο, οἷς προδέδωκε Σάμον· οἱ δὲ Μίλητον. εἰπὼν δὲ οὐδὲν πονηρόν, παρὰ προσδοκίαν ἐπήγαγεν ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν, ὡς εἰ εἶπεν οὐδὲν κακὸν ποιῶ ἀλλ' ἱεροσυλῶ.

360. (363.) ΟΥΚΟΥΝ ΗΝ ΛΑΧΩ] παίζει πρὸς τὸν Ἑρμῆν, ἐπειδὴ ὅταν πολλοὺς κατεδίκαζον οἱ Ἀθηναῖοι ἀποθανεῖν, οὐκ εἰς μίαν ἡμέραν πάντες ἐφονεύοντο, ἀλλ' ἕκαστος ἐκληροῦτο καθ' ἡμέραν, καὶ τῷ κληρωθέντι θάνατος ἐπῄει. καθ' ἡμέραν οὖν εἷς μόνος ἐτελεύτα. ἔστι γὰρ ὅτε μετεμελοῦντο καὶ τοὺς λοιποὺς ἔσωζον. ἐπεὶ οὖν οἱ κλῆροι Ἑρμοῦ, παίζων τοῦτο λέγει.

παίζει λέγων ἐὰν λάχῃ μοι ὡς ἐπὶ τῶν δικαζομένων. οἶδα γὰρ ὡς Ἑρμῆς ὑπάρχων ποιήσεις με κληροῦν.

361. (364.) ΕΡΜΗΣ ΓΑΡ ΩΝ] εἰ ὥρισται, φησί, πάντως ἀποθανεῖν, κληρωθῆναι πρότερόν με δεῖ. οἱ γὰρ κλῆροι Ἑρμοῦ δοκοῦσιν εἶναι, ὅθεν καὶ τὸν πρῶτον κληρούμενον Ἑρμῆν φησὶ καλεῖν δεῖ.

363. (366.) ΗΜΠΟΛΗΚΑ ΠΩ] ἐνεπορευσάμην. ἐμπολὴ δὲ φορτίον, ἢ τὸ τῆς πραγματείας κέρδος, ἡ συναγωγὴ τοῦ κέρδους. τὸ δὲ ῥῆμα ἐμπολᾷν.

364. (367.) ΩΣ ΑΠΟΛΟΥΜΕΝΟΣ] ὅρα ὅτι οὕτως ὑπήκουσεν ὡς εἰρηκότος αὐτοῦ ὅτι στρατεύῃ ἢ ἀποδημεῖς. οὐδὲν οὖν, φησίν, ὠνησάμην ὡς ἀποδημήσων. ΑΛΛΩΣ. ὡσεὶ ἔφη, ἀποδημῶν ἢ στρατευόμενος. χαριέντως δὲ καὶ παρ' ὑπόνοιαν εἶπε τὸ ὡς ἀπολούμενος. οἱ στρατευόμενοι δὲ τυρὸν καὶ ἄλφιτα ἑαυτοῖς ὠνοῦντο.

365. (368.) ΕΠΙΤΕΤΡΙΨΑΙ ΓΕ] τοῦτο τὸ ἐπιτρίψαι ποτὲ μὲν ἐπὶ ὑπερηφανίᾳ τάττεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ κατάρᾳ, ἐφ' ᾗ καὶ νῦν.

366. (369.) ΟΥΚ ΗιΣΘΟΜΗΝ] πάλιν ἐνταῦθα τῇ ἀστειότητι ἐχρήσατο, καὶ ὥσπερ χαριεντίζεται τὴν θεόν, τῷ γελοίῳ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ καταπραΰνειν πειρώμενος. παίζων οὖν εἶπεν.

367. (370.) ΟΤΙ ΠΡΟΕΙΦ' Ο ΖΕΥΣ] ἀντὶ τοῦ ὥρισε, κατ' ἐρώτησιν.

370. (373.) ΕΣ ΧΟΙΡΙΔΙΟΝ] ὅτι ἡ Δημήτηρ χοιροκτόνος ἦν, ἢ ὅτι τοῖς μυουμένοις ἐστὶν ἔθος χοιρίδιον θύειν ἐξ ἀνάγκης, ἐπεὶ δοκοῦσιν οἱ μεμυημένοι ἐν Ἅιδου πλέον ἔχειν τῶν ἀμυήτων. ὥσπερ οὖν κἀν τοῖς Βατράχοις αὐτὸ λέγει· πρὶν μὲν οὖν ἀποθνήσκειν μυηθῆναι βούλομαι. καὶ πολλοὶ καὶ τοῦτο ἱστοροῦσι.

372. (375.) Ω ΖΕΥ ΚΕΡΑΥΝΟΒΡΟΝΤΑ] τοῦτο ὁ Ἑρμῆς φησὶν ἐπιβοώμενος τὸν Δία διὰ τὸ ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαβεῖν τοὺς ἀνασπῶντας τὴν εἰρήνην.

374. (377.) ΝΑΙ ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΚΡΕΩΝ] γέλωτος χάριν τοῦτο, ἵνα δείξῃ καὶ τοὺς θεοὺς ἡττωμένους ὑπὸ λήμματος.

376. (379.) ΑΜΑΛΔΥΝΘΗΣΟΜΑΙ] εἰ μὴ κατείπω ταῦτα τὰ πραττόμενα οὕτως ὑμῖν καὶ διαβάλω. ΤΟΡΩΣ γάρ, σαφῶς καὶ ἀκριβῶς. ἐπίτηδες δὲ τραγικαῖς λέξεσιν ἐχρήσατο, τῷ τετορήσω καὶ λακήσομαι. τὸ δὲ ἀμαλδυνθήσομαι ἀντὶ τοῦ ἀφανισθήσομαι. παρατηρητέον οὖν πρὸς τοὺς παρ' Ὁμήρῳ ἐξηγουμένους "τεῖχος ἀμαλδύνας," ἀντὶ τοῦ ὁμαλίσας.

379. (382.) ΕΙΠΕ ΜΟΙ] τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἑτερόστροφα καὶ εἰσὶ στίχων καὶ κώλων ιζ'. ὧν οἱ πρῶτοι δύο καὶ ὁ τῆς στροφῆς α' τροχαϊκοὶ τετράμετροι ἀκατάληκτοι. τὸ β' παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. ὁ γ' παιωνικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος. ὁ δ' καὶ ὁ ἑξῆς καὶ οἱ α', ς' τῆς δευτέρας στροφῆς ὅμοιοι τῷ πρώτῳ. τὰ δ' ἄλλα παιωνικὰ δίρρυθμα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τελευταίῳ κώλῳ, τῷ δέσποτ' ἀγλαοῦμεν ἀεί, δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

Διπλῆ καὶ ἐν ἐκθέσει στίχων τροχαϊκῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων β', ὑφ' οὓς διπλαῖ β'. ἕπεται γὰρ ἡ ἀντιστρέφουσα

τῇ ἑκκαιδεκακώλῳ, ἧς πρῶτος "μηδαμῶς ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ." τέλος δὲ "ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς."

380. (383.) Ω ΠΟΝΗΡΟΙ] ὦ ἐπίμοχθοι. ἐπιτιμᾷ δὲ αὐτοῖς ὡς νῦν σιωπῶσι, δέον αὐτοὺς ἐν καιρῷ λαλεῖν.

382. (385.) ΕΙ ΤΙ ΚΕΧΑΡΙΣΜΕΝΟΝ] παρὰ τὸ Ὁμηρικόν "εἴποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα."

384. (387.) ΤΟΥΤΟ ΜΗ ΦΑΥΛΟΝ] μὴ εὐτελὲς νομίζων τοῦ χοιριδίου τυχεῖν ἐν τῷ λαβεῖν ἡμᾶς τὴν εἰρήνην.

386. (389.) ΜΗ ΓΕΝΗι ΠΑΛΙΓΚΟΤΟΣ] ἀντὶ τοῦ ἐναντίος. μὴ ἐξ ὑποστροφῆς ὀργισθῇς πάλιν καὶ μετανοήσῃς, ἐφ' οἷς ἡμᾶς εὐεργετῆσαι προθυμῇ τε καὶ διανοῇ.

389. (394.) ΕΙ ΤΙ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ] ἴσως εἰρωνεύεται. ἐπὶ δειλίᾳ γὰρ ἐσκώπτετο παρὰ πολλοῖς.

Οὗτος φιλοπόλεμος ἦν καὶ πολεμοποιὸς κερδῶν ἰδίων ἕνεκεν. ἦν δὲ δειλός, μέγας, καὶ ἐκαλεῖτο ὀνοκίνδιος. ἐχρῆτο δὲ τριλοφίᾳ καὶ ὅπλοις ἐπισήμοις ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν ἀνδρεῖος εἶναι μὴ ὤν. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ἐπαχθῶς αὐτοῦ λαμβάνεται.

391. (398.) ΑΓΑΛΟΥΜΕΝ ΗΜΕΙΣ ΑΕΙ] ὅτι περισσὸν τὸ ἀεί, ἤρκει γὰρ εἰπεῖν τὸ διὰ παντός. ἀγαλοῦμεν δέ, ἐπικοσμήσομεν. ἴσως δὲ ταυτολογίᾳ ἐχρήσατο, τὴν ἀείμνηστον εὐεργεσίαν δεῖξαι θέλων.

392. (399.) ΙΘ' ΑΝΤΙΒΟΛΩ ΣΕ] σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἐκ στίχων ἰαμβείων κς'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

ΕΛΕΗΣΟΝ ΑΥΤΩΝ ΤΗΝ ΟΠΑ] ἀντὶ τοῦ ἐποίκτειρον αὐτῶν τὰς εὐχὰς καὶ τὰς λιτάς, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν ὦ φιλανθρωπότατε.

394. (401.) ΚΛΕΠΤΑΙ ΓΑΡ ΝΥΝ ΕΙΣΙΝ] παρ' ὑπόνοιαν. ἔπαιξε δὲ ὡς τοῦ Ἑρμοῦ χαίροντος ταῖς κλοπαῖς. οὕτως γοῦν προαιρούμεθά σε τιμῆσαι, φησίν, ὅτι ζηλωταὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσόμεθα τῶν σῶν, καὶ μᾶλλον ἢ πρότερον ταῖς κλοπαῖς προσέξομεν. ἐν δὲ τῷ προσθεῖναι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ, ἐπ' ἀμφοτέροις διέβαλεν, ὅτι καὶ πρότερον ἔχαιρον καὶ νῦν ἐπιδώσουσι μᾶλλον. ΑΛΛΩΣ. αἰνίττεται εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὡς πολλὰ κλέπτοντας.

396. (403.) ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ ΑΠΑΣΙΝ ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΕΤΑΙ] ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς θεοῖς βουλεύεται.

398. (405.) Η ΓΑΡ ΣΕΛΗΝΗ ΧΩ ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ] τοῦτο λέγει διὰ τὰς ἐκλείψεις καὶ τὰς ἄλλας διοσημείας τὰς κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον γενομένας.

400. (407.) ΤΟΙΣ ΒΑΡΒΑΡΟΙΣ ΠΡΟΔΙΔΟΤΟΝ] δοκοῦσι γὰρ οἱ βάρβαροι τούτους μάλιστα θεραπεύειν τῶν θεῶν. σοφῶς δὲ ὑποβολῇ προσώπων εἰς ἀπόνοιαν προσάγει τοὺς ἀκούοντας. λεληθότως δὲ δείκνυσι πάλιν ὅτι ὑπὲρ τῶν βαρβάρων ἐστὶ τὸ τοὺς Ἕλληνας τῇ οἰκείᾳ διαφθείρεσθαι στάσει.

402. (409.) ΤΟΥΤΟΙΣΙ ΔΕ] οἱ βάρβαροι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην τιμῶσιν, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. εὐφυῶς δὲ πάλιν εἰς ὁμόνοιαν αὐτοὺς προτρεπόμενος, δείκνυσιν ὅτι ὑπὲρ τῶν βαρβάρων ἐστὶ τὸ τοὺς Ἕλληνας διὰ τὰς στάσεις ἀλλήλους διαφθείρειν. ἐπιεικῶς δὲ οἱ βάρβαροι τόν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην θεῶν μᾶλλον πάντων σέβουσι. διὰ τοῦτο καὶ τὴν Δῆλον καὶ τὴν Ἔφεσον οὐ διελυμήναντο· ὁ μὲν γὰρ ἥλιος Ἀπόλλων ἐνενόμιστο, ἡ δὲ Ἄρτεμις σελήνη.

405. (412.) ΙΝΑ ΤΑΣ ΤΕΛΕΤΑΣ ΑΥΤΟΙ ΛΑΒΟΙΕΝ] ἡμῶν ἀπολλυμένων καὶ τῶν βαρβάρων αὐτοῖς θυόντων. παρατηρητέον δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὰς θυσίας κεῖται τὸ τὰς τελετάς.

406. (413.) ΤΑΥΤ' ΑΡΑ ΠΑΛΑΙ] συντίθεται ὁ Ἑρμῆς, καὶ φησὶν ὅτι διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἥλιος παρέκλεπτε τῶν ἡμερῶν, ἡ δὲ σελήνη τοῦ κύκλου. ἐπὰν γὰρ ἴσαι αἱ ἡμέραι καὶ οἱ μῆνες γένωνται, ἔκλειψις γίνεται. τὸ οὖν φύσει γινόμενον ἐκλέπτετον εἶπε παίζων.

407. (414.) ΥΦ' ΑΡΜΑΤΩΛΙΑΣ] οὕτως ἡ γραφή. μέμνηται Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ια', καὶ Φρύνιχος ἐν τῇ σοφιστικῇ παρασκευῇ οὕτω τίθησι τὴν λέξιν. δέον δὲ εἰπεῖν ὑπὸ ἁμαρτίας, ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνοντες, εἶπεν ὑφ' ἁρματωλίας, ἀντὶ τοῦ φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν. ΑΛΛΩΣ. τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας.

410. (417.) ΚΑΙ ΣΟΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ] οὐχ ὡς καὶ μικρῶν ὄντων τοῦτό φησιν, ἀλλ' αὔξων τὴν χάριν. τῇ δὲ Ἀθηνᾷ ἤγοντο διὰ πέντε ἐτῶν, ὅτε καὶ ἡ ναῦς ἐπὶ γῆς πλέει παρ' αὐτοῖς. σοί, φησίν, ἄξομεν τὰ Παναθήναια καὶ οὐ τῇ Ἀθηνᾷ, ἐὰν τῆς εἰρήνης τύχωμεν διὰ σοῦ.

411. (418.) ΠΑΣΑΣ ΤΕ ΤΑΣ ΤΕΛΕΤΑΣ] καὶ τοῦτο πρὸς τὰς ἄλλας τελετάς. σαφέστερον δὲ ἐν τούτοις μᾶλλον, ὅτι οὐ περιγεγραμμένως ἐπὶ τῶν θυσιῶν εἴρηκε.

ΤΑΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ] τὰ τῇ Δήμητρι καὶ Κόρῃ ἀγόμενα οὐκέτι ταύταις, φησίν, ἄξομεν, ἀλλὰ σοί, ὥσπερ καὶ τὰ Παναθήναια. Διιπόλια δὲ ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἐν ᾗ Πολιεῖ Διὶ θύουσι σκιρροφοριῶνος τετάρτῃ ἐπὶ δέκα. ἔστι δὲ ἀπομίμημα τῶν περὶ τῶν πελάνων καὶ τὰς βοῦς συμβάντων.

412. (419.) ΤΑ ΔΙΠΟΛΕΙΑ] τῷ Διί, τὰ Ἀδώνια τῷ Ἀδώνιδι καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ.

413. (420.) ΑΛΛΑΙ ΤΕ ΣΟΙ ΠΟΛΕΙΣ] τοῦτό φησιν, ἵνα μὴ δόξῃ καταισχύνειν

τὸ ἀξίωμα τῶν Ἀθηναίων, ὡς διὰ τὸ ἀποκαμεῖν μόνων ἐρώντων τῆς εἰρήνης. οὐ μόνοι γὰρ αὐτοί, φησί, τὸν Ἑρμῆν τιμήσουσιν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ πόλεις τῆς εἰρήνης τυγχάνουσαι, διὰ τὸ χρησιμεύειν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων.

414. (421.) ΑΛΕΞΙΚΑΚΩι] καὶ τὸ ἐπὶ τῷ Ἡρακλεῖ μόνῳ σοὶ ἐπιθήσομεν. ἀλεξίκακος γὰρ Ἡρακλῆς παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐτιμᾶτο. ΑΛΛΩΣ. καὶ Ἀπόλλωνα καὶ Ἡρακλέα ἀλεξικάκους τιμῶσι. φησὶν οὖν, οὔτε Ἀπόλλωνι οὔτε Ἡρακλεῖ θύσομεν ὡς ἀλεξικάκοις, ἀλλὰ σοί.

416. (423.) ΔΩΡΟΝ ΔΙΔΩΜΙ] τοῦτο παρεπιγραφή. τοῦτο γὰρ εἰπὼν δίδωσιν αὐτῷ φιάλην χρυσῆν.

417. (424.) ΟΙΜ' ΩΣ ΕΛΕΗΜΩΝ] δέον εἰπεῖν ἥττων, φησὶν ἐλεήμων. χρυσίδα δὲ τὴν φιάλην. παρ' ὑπόνοιαν δέ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τῆς πόλεως εἰμὶ ἀεὶ ἐλεήμων, ἢ τῆς Ἑλλάδος, ἢ τῶν ἀνθρώπων, εἶπε τῶν χρυσίδων, διὰ τὴν χρυσῆν φιάλην.

418. (425.) ΥΜΕΤΕΡΟΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ] διπλῇ καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. εἶτα ἐν ἐκθέσει παρὰ τοῖς τετραμέτροις στίχοις ἰαμβικοὶ β', κἂν ἐπεκθέσει κῶλα β', ὧν τὸ μὲν ἐκ διπλοῦ σπονδείου, τὸ δὲ ἐκ τοῦ δευτέρου τροχαίου, καὶ αὐτοῦ διπλοῦ. τὰ δὲ ἑξῆς ἰαμβεῖα μέχρι τοῦ "ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλως." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ὁ Ἑρμῆς δὲ ταῦτα παρακελεύεται. ταχέως δὲ πεποίηκεν αὐτὸν μεταβαλλόμενον τὴν προαίρεσιν, ἵνα μᾶλλον αὐτὸν δείξῃ ἥττονα τοῦ λήμματος.

421. (428.) ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΩΣ] ἀντὶ τοῦ τεκτονικῶς· τοὺς γὰρ τέκτονας δημιουργοὺς ἔλεγον.

423. (430.) ΑΓΕ ΔΗ ΣΥ ΤΑΧΕΩΣ] ἄγε, φησί, πρότερον σπεῖσον τοῖς θεοῖς, ἵνα οὕτω τοῦ ἔργου ἐξώμεθα.

424. (431.) ΕΡΓΩι ΦΙΑΛΟΥΜΕΝ] οἷον, ἐπιθῶμεν τῇ φιάλῃ ἐπὶ τῶν ἔργων, ἢ ἔργῳ ἐπιβαλοῦμεν, ἐπὶ τοῦτο ὁρμήσωμεν. εἴρηται δὲ καὶ ἐν τοῖς Σφηξί. παίζει δὲ παρὰ τὴν φιάλην τὴν δῶρον αὐτῷ δοθεῖσαν. ἢ ὅτι φιαλεῖν[1] κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. ΑΛΛΩΣ. τοῦ ἔργου ἐπιλαβώμεθα καὶ προθυμηθῶμεν, ἐπὶ τοῦτο ὁρμήσωμεν καὶ σπείσωμεν καὶ εὐφρανθῶμεν.

425. (432.) ΣΠΟΝΔΗ ΣΠΟΝΔΗ] τοῦτο ἀξιοῦσι τὸν Ἑρμῆν λέγειν σπένδοντα.

427. (434.) ΣΠΕΝΔΟΝΤΕΣ ΕΥΧΩΜΕΣΘΑ] δοκεῖ διὰ τούτου αἰνίττεσθαι τὴν ὑπὸ Μελησίππου λεχθεῖσαν ἀπειλήν. ἐν ἀρχῇ γὰρ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου πεμφθεὶς πρεσβευτὴς ὁ Μελήσιππος ὑπὸ Λακεδαιμονίων εἰς τὰς Ἀθήνας, ὡς οὐχ ὑπήκουσαν οἱ Ἀθηναῖοι, ἠξίου ἀπαλλάττεσθαι λοιπόν, καὶ γενόμενος ἐπὶ τοῖς ὁρίοις εἶπεν ὡς ἥδε ἡ ἡμέρα πολλῶν καὶ μεγάλων κακῶν τοῖς Ἕλλησιν ἄρξει. ἐπεὶ οὖν τῶν τοῦ πολέμου κακῶν λοιπὸν ἀπαλλαχθήσεσθαι ἔμελλον, εἰς τοὐναντίον πάλιν ὁ ποιητὴς μετέστρεψε τὸν λόγον τὸν ὑπ' ἐκείνου ῥηθέντα. διπλῇ δὲ καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κδ', ὧν τελευταῖος "ὑπότεινε δὴ πᾶς."

429. (436.) ΞΥΛΛΑΒΟΙ ΤΩΝ ΣΧΟΙΝΙΩΝ] ἀντιλάβοιτο. σχοινίοις γὰρ αὐτὴν καταχωσθεῖσαν ἀνεῖλκον.

430. (437.) ΜΗ ΛΑΒΕΙΝ ΠΟΤ' ΑΣΠΙΔΑ] μηκέτι πανοπλίαν βαστάσαι. ἀντὶ τοῦ ἀπεῖναι τῶν κακῶν τοῦ πολέμου. χρησίμως δὲ νῦν ἀντιπαρατίθησι τοῖς τοῦ πολέμου δυσχερέσι τὰ τῆς εἰρήνης ἡδέα, προτρεπόμενος καὶ εἰς ἔρωτα αὐτῆς φέρων αὐτούς.

432. (439.) ΚΑΙ ΣΚΑΛΕΥΟΝΤ' ΑΝΘΡΑΚΑΣ] ἀντὶ τοῦ, ζωπυροῦντα τοὺς ἄνθρακας, οἷον ἐν ἀγρῷ διατρίβοντα. ἐπεὶ οὗτοι ὀπτῶσι βαλάνους καὶ σκαλεύουσι τοὺς ἄνθρακας ἐν τῷ ὀπτᾶν. ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἄνθρακα εἶπεν.

433. (440.) ΟΣΤΙΣ ΔΕ ΠΟΛΕΜΟΝ] δύο πρόσωπα ταῦτά φησιν, ὧν ὁ μὲν εὔχεται, ὁ δὲ ἕτερος ἀκόλουθα τῇ εὐχῇ καταρώμενος λέγει.

435. (442.) ΕΚ ΤΩΝ ΟΛΕΚΡΑΝΩΝ] ὀλέκρανον τινὲς τὸν ἀγκῶνα. ἢ τὸ ἐπὶ[2] τῇ καμπῇ τῆς χειρὸς ὀξύ. ἐπώδυνος δὲ ὁ τόπος οὗτος τοῖς τρωθεῖσιν εἰς αὐτόν. ΑΛΛΩΣ. ἀκίδας τὰ βέλη λέγει. ἐπιστῆσαι δὲ ἄξιον τί ποτε αὐτῷ ταῦτα βούλεται· οὐ γὰρ τοξόται Λακεδαιμόνιοι, ἀλλὰ τῇ συστάδην μάχῃ μᾶλλον χαίροντες. ὀλέκρανα δὲ λέγονται τὰ τῶν ὠλένων κρανία, τουτέστι τῶν χειρῶν. δῆλον οὖν ὅτι τὸ ὀξὺ καὶ ἐπικαμπὲς τῶν χειρῶν λέγει, ὃν ἀγκῶνα φαμέν.

436. (443.) ΚΕΙ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΕΙΝ] οἱ πρότεροι στίχοι πρὸς τὴν ἄνω κατάραν λέγονται. εἶθ' ἕτερον συνάπτει, πάσχοι γε τοιαῦτα. ὥστε καὶ παραγραφὴν εἶναι, ὥστε ἐκείνου προειπόντος κατάραν, ὁ ἕτερος τὸν λόγον ἐκδεξάμενος ἐπιφέρει, ὅπερ καὶ ἐν ταῖς ἑξῆς κατάραις σαφέστερον φησίν.

438. (445.) ΚΛΕΩΝΥΜΟΣ] τουτέστιν ἀσχημονοίη ῥίπτων τὴν ἀσπίδα. ῥίψασπις γὰρ ὁ Κλεώνυμος, ὡς καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶ λέγει φανερῶς.

439. (446.) ΚΑΠΗΛΟΣ ΑΣΠΙΔΩΝ] οὐκ αὐτὸς ἀσπίδας ποιῶν, ἀλλὰ παρ' ἄλ-

[1] φιάλλειν V.

[2] ἢ τὸ ἐπὶ] οὐκέτι δὲ τὸ ἐν V.

λου λαμβάνων καὶ πωλῶν. καπήλους γὰρ τοὺς μεταβολεῖς φησίν.

440. (447.) ΙΝ' ΕΜΠΟΛΑι ΒΕΛΤΙΟΝ] ἵνα πιπράσκῃ πλείονος. ἢ ἵνα πορίζῃ πλεῖον. συνήθως δὲ νῦν τὸ ἐμπολᾷ ἀντὶ τοῦ πωλεῖ. πολλάκις δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγοράζειν, ὡς ἑξῆς "ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον." τὸ δὲ κριθὰς μόνας, ἀντὶ τοῦ μὴ ἄλφιτα, ἀλλ' αὐτὰς τὰς κριθάς.

442. (449.) ΚΕΙ ΤΙΣ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΝ] δοκεῖ ταῦτα εἰς Ἀλκιβιάδην αἰνίττεσθαι, ὥς πού φησι καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ Νικίου δημηγορίᾳ καὶ ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀλκιβιάδου, τὸν μὲν Νικίαν παραινοῦντα τοῖς Ἀθηναίοις ποιῶν, μὴ πειθομένοις αὐτῷ, πόλεμον ἄρασθαι τοσοῦτον, οὕτως λέγων "εἴτε τις ἄρχειν ἄσμενος αἱρεθεὶς, παραινεῖ ἐκπλεῖν ὑμῖν ταὐτοῦ μόλις σκοπῶν, ἄλλως τε καὶ νεώτερος ἔτι ὢν εἰς τὸ ἄρχειν, ὅπως θαυμασθῇ μὲν ἀπὸ τῆς ἱπποτροφίας, διὰ πολυτέλειαν καὶ ὠφεληθῇ, ἐκ τῆς ἀρχῆς δὲ τούτῳ παράσχητε τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ διὰ τὸ ἀπολαμπρύνεσθαι." αὐτὸν δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὅτι βούλεται στρατηγεῖν μὴ ἀρνούμενον διὰ τούτων "καὶ προσῆκόν μοι μᾶλλον ὦ Ἀθηναῖοι ἑτέρων ἄρχειν· ἀνάγκη γὰρ ἐντεῦθεν ἄρξασθαι, ἐπειδή μου Νικίας καθήψατο· καὶ ἄξιος ἅμα νομίζω εἶναι."

443. (450.) Η ΔΟΥΛΟΣ ΑΥΤΟΜΟΛΕΙΝ] πάλιν πρὸς Ἀλκιβιάδην, ἐπεὶ πρὸς Λακεδαιμονίους φυγὼν αἴτιος ἐγένετο τοῦ Δεκέλειαν αὐτοὺς ἐπιτειχίσαι, διὸ καὶ δοῦλον αὐτὸν καλεῖ, διὰ τὴν Κοισύραν, ἥτις δούλη ἦν, ὥς φησιν ἐν Νεφέλαις.

444. (451.) ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΡΟΧΟΥ Γ' ΕΛΚΟΙΤΟ] οἱ γὰρ δοῦλοι σφαλλόμενοι ἐπὶ τροχοῦ δεσμούμενοι καὶ συρόμενοι ἐτύπτοντο ἀνακλώμενοι ἐν αὐτῷ.

445. (452.) ΙΗ ΠΑΙΩΝ] ἐφύμνιον εἰς Ἀπόλλωνα. τὴν δὲ αἰτίαν Καλλίμαχος ᾖσε διὰ τούτων· "Πυθῶ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θὴρ, αἰνὸς ὄφις, τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ βάλλων ὠκὺν ὀϊστὸν, ἐπηΰτησε δὲ λαὸς, ἰὴ ἰὴ Παιῆον, ἵει βέλος."

448. (455.) ΕΡΜΗι, ΧΑΡΙΣΙΝ, ΩΡΑΙΣ] δικαίως προέταξε τὸν Ἑρμῆν ὡς αἴτιον τῆς ἀναγωγῆς τῆς εἰρήνης. καὶ τῶν ἑξῆς δὲ εἰκότως ἐμνήσθη ὡς ἁρμοδίων αὐτῇ· ἐν γὰρ τῇ εἰρήνῃ τούτων ἀπολαύουσι πάντες. Ὥραις δὲ ταῖς τοῦ ἔτους, ὧν οὐδεὶς ἐν πολέμῳ ἀπολαύει, καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἔργων.

449. (456.) ΑΡΕΙ ΔΕ] πρὸς τοὺς οἰομένους τῶν νεωτέρων τὸν αὐτὸν εἶναι Ἄρεα καὶ Ἐνυάλιον, κατ' ἐπίθετον. τινὲς δὲ Ἄρεως καὶ Ἐνυοῦς τὸν Ἐνυάλιον. οἱ δὲ Κρόνου καὶ Ῥέας. Ἀλκμᾶνα δὲ λέγουσιν ὅτὲ μὲν τὸν αὐτὸν λέγειν, ὅτὲ δὲ διαιρεῖν. εἰκότως δὲ τούτοις μὴ δεῖν θύειν μετὰ τὴν εἰρήνην· ὑπεναντίοι γὰρ καὶ ἀλλότριοι τῆς εἰρήνης.

451. (458.) Ω ΕΙΑ] διπλῆ καὶ ἔκθεσις ἀμοιβαίων τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ ἐν ἐπεκθέσει καὶ παρεκθέσει. ΑΛΛΩΣ. ἡ ἀμοιβαία αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ιδ', ἔχει δὲ ἑξῆς καὶ ἀντιστροφὴν ἐξ ὁμοίων ἀρχομένην κώλων. καὶ ἔστι τὸ μὲν πρῶτον τρισύλλαβον κατὰ παλιμβάκχειον. τὸ δὲ β' παίων πρῶτος. τὸ δὲ γ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ δὲ δ' ἤτοι δακτυλικὸν διπλοῦν, ἢ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς εἴη ἂν, ἢ ἡμιόλιον ἐκ παίωνος· τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κρητικὸν ἔχει. τὸ ε' διπλοῦς παλιμβάκχειος. τὰ ϛ', ζ' ἀναπαιστικὰ δίμετρα. τὸ η' ἐφθημιμερὲς ὅμοιον. τὰ θ', ι' παιωνικὰ μονόμετρα ἐκ κρητικῶν. τὰ ια', ιβ', ιγ' ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἐπιμεμιγμένα ἰάμβοις, τὰ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς καὶ δακτύλοις. τὸ ιδ' ὅμοιον ἐφθημιμερές. ὑφ' ὃ ἡ ἔσω διπλῆ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν. τὸν Ἑρμῆν δὲ καὶ ταῦτα ἐξάρχειν θέλουσι. μιμεῖται δὲ τοὺς βαρβαριστὶ ἐξέλκοντας. δεῖ οὖν νοεῖν ὅτι ταῦτα ἀνὰ μέρος λέγεται, τὸ μὲν τοῦ Ἑρμοῦ κελεύοντος καὶ ἕλκοντος, τὸ δὲ τῶν ἑλκόντων ὑπακουόντων. ΑΛΛΩΣ. ὁ Ἑρμῆς ἐπιτάττει τοῖς ἕλκουσι, καὶ ἅμα τοῖς μὴ ἕλκουσιν ἐπιτιμᾷ. οἱ δὲ χαίροντες τῇ εἰρήνῃ ἀποκρίνονται.

454. (461.) ΕΤΙ ΜΑΛΑ] ἔτι σφοδρότερον, προθυμότερον.

457. (464.) ΟΙ' ΟΓΚΥΛΛΕΣΘ'] οἷα, φησὶν, ἐπερείδεσθε μὲν τῷ σχοινίῳ προσποιούμενοι ἕλκειν, οὐχ ἕλκετε δέ. ἢ τὸν ὄγκον παραβάλλεσθε καὶ ἀλαζονεύεσθε. ἢ ὡς φιλοπόλεμοι δὲ οὐχ εἷλκον, ἢ ὡς ἔκσπονδοι.

458. (465.) ΟΙΜΩΞΕΣΘΕ] ὅτι μηδὲν αὐτοῖς μέλει τῆς εἰρήνης. ἐπὶ γὰρ τοῦ Ἀλκμαίωνος[1] σπονδὰς αὐτοῖς φησὶ Φιλόχορος γεγενῆσθαι πεντηκονταετεῖς Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς συμμάχοις πλὴν Βοιωτῶν καὶ Κορινθίων καὶ Ἠλείων.

461. (468.) ΑΓΕΤΟΝ, ΞΥΝΕΛΚΕΤΟΝ] ὁ χορὸς πρὸς τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Τρυγαῖον.

462. (469.) ΕΛΚΩ ΚΑΞΑΡΤΩΜΑΙ] ἔμφασιν πολλὴν ἔχουσιν οἱ λόγοι αὐτοῦ, ἐμφαίνοντες τὴν σπουδὴν τὴν περὶ τὸ ἕλκειν, ὅπου γε καὶ συναρτᾶσθαί φησι τῷ ἔργῳ, τουτέστιν ἐμπεπάρθαι.

464. (471.) ΠΩΣ ΟΥΝ ΟΥ ΧΩΡΕΙ] ὁ Ἑρμῆς τοῦτό φησιν ἀπελέγχων αὐτοὺς, ὅτι λέγουσιν ἕλκειν καὶ οὐχ ἕλκουσιν.

[1] ἀλκὴν V.

465. (472.) Ω ΛΑΜΑΧ' ΑΔΙΚΕΙΣ] διπλῇ καὶ στίχοι τρίμετροι ἰαμβικοὶ ιγ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

466. (473.) ΤΗΣ ΣΗΣ ΜΟΡΜΟΝΟΣ] παρὰ τὴν Μορμὼ καὶ τὴν Γοργόνα, ἣν εἶχεν ὁ Λάμαχος ἐπίσημον. οὕτως δὲ ἔλεγον τὸ ἐκφόβητρον, καὶ τὰ προσωπεῖα τὰ αἰσχρὰ μορμολύκεια, ἀφ' οὗ τραγικὰ καὶ κωμικά. καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ "ἀφ' οὗ κωμῳδικὸν μορμολύκειον ἔγνων."

467. (474.) ΟΥΔΕΝ ΑΡΓΕΙΟΙ] ὡς τῶν Ἀργείων ἐπαμφοτεριζόντων ὁπότε δοκοίη αὐτοῖς. διὸ καὶ Φιλόχορός φησι πολεμοῦντας πάλιν πρὸς Κορινθίους προσλαμβάνεσθαι καὶ τοὺς Ἀργείους.

468. (475.) ΑΛΛ' Η ΚΑΤΕΓΕΛΩΝ] ἐπεὶ Ἀργεῖοι κατεγέλων Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων ἀλλήλοις μαχομένων, ἐπείπερ παρ' ἀμφοτέρων λαμβάνοντες χρήματα ἐπολέμουν. ἐνετρύφων οὖν τοῖς ἐκ τοῦ πολέμου διαφθειρομένοις. αἰνίττεται οὖν εἰς τοὺς Ἀργείους, ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ ἐπαμφοτερίζοντας· διὸ καὶ πολλὰ ἐκωμῳδοῦντο.

469. (476.) ΔΙΧΟΘΕΝ] ὡς τῶν Ἀργείων ἐπαμφοτεριζόντων, καὶ ἀποκλινόντων, ὁπότε δοκοίη αὐτοῖς, καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους. ἐμφαίνει οὖν, καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες. [ΔΙΧΟΘΕΝ] ὡς τῶν Ἀργείων ἐπαμφοτεριζόντων, καὶ ἀποκλινόντων ὁπότε δοκοίη αὐτὰ καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους. καὶ ὁ Φιλόχορός φησι, πολεμοποιοῦντας πάλιν τοὺς Κορινθίους προσλαμβάνεσθαι καὶ τοὺς Ἀργείους. ἀπεμφαίνει οὖν καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες. *Rav.*] ἥρμοττε γὰρ οὕτω μᾶλλον εἰπεῖν, ὅτι οὐ προθυμοῦνται πρὸς τὴν εἰρήνην, καὶ ταῦτα μάλιστα πάντων τρυχόμενοι ἐν τῷ πολέμῳ. μή τι οὖν ἐν ἴσῳ τούτων εἴρηκε, διὰ τὸ διχόθεν μισθοφορεῖν. περὶ δὲ Ἀργείων καὶ Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις "οὗτοι γὰρ ἡμῖν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι ἐπαμφοτερίζουσιν ἐμποδὼν καθήμενοι."

471. (475.) ΑΡ' ΟΙΣΘ' ΟΣΟΙ Γ' ΑΥΤΩΝ] καὶ Θουκυδίδης ἱστορεῖ, λέγων μάλιστα τῆς εἰρήνης ἀντιποιεῖσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους διὰ τοὺς ληφθέντας αὐτῶν ἐν Σφακτηρίᾳ. λέγει γὰρ οὕτως "τοὺς γὰρ δὴ ἄνδρας περὶ πλείονος ἐποιοῦντο κομίσασθαι, ἕως ὅτε ὁ Βρασίδας εὐτύχει." καὶ ἐν ἄλλοις "ταῦτα οὖν ἀμφοτέροις αὐτοῖς λογιζομένοις ἐδόκει ποιητέα εἶναι ἡ ξύμβασις, καὶ οὐχ ἧττον τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐπιθυμίᾳ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐκ τῆς νήσου κομίσασθαι. ἦσαν γὰρ οἱ Σπαρτιᾶται αὐτῶν πρῶτοί τε καὶ ὁμοίως φησὶ συγγενεῖς. ἤρξαντο μὲν οὖν καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτῶν πράσσειν. ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι μὲν οὔπω θέλοντες ἐξυφαιρουμένοις ἐπὶ τῇ ἴσῃ καταλύεσθαι, μάλιστα δὲ οἱ τῶν δεδεμένων συγγενεῖς ἐνῆγον καὶ ἐσπούδαζον, ὡς ἂν εἰρήνη γένηται." ΑΛΛΩΣ. οὐ μόνον διὰ τὸ κεκμηκέναι τῷ πολέμῳ, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ δεδεμένους.

472. (479.) ΑΛΛ' Ο ΧΑΛΚΕΥΣ ΟΥΚ ΕΑι] ὅτι ἐδέδεντο καὶ περιέκειντο αὐτοῖς πέδαι.

473. (480.) ΟΥΔ' ΟΙ ΜΕΓΑΡΗΣ] ὡς καὶ τούτων βαρέως φερόντων ὅτι ἔκσπονδοι ἐγένοντο, βουλομένων δὲ τὴν εἰρήνην διὰ τὸ μάλιστα πεπεῖσθαι τῷ λιμῷ καὶ τῷ πολέμῳ. τοῦτο δὲ οἱ καλῶς ἐξηγούμενοι τοῦ Τρυγαίου φασίν.

474. (481.) ΓΛΙΣΧΡΟΤΑΤΑ] ὅτι γλίσχρος ἐπὶ δυστυχίᾳ ἐλέγετο. ΣΑΡΚΑΖΟΝΤΕΣ δέ, ἤτοι ἐξισχνούμενοι καὶ ἠτονηκότες καὶ διὰ τὸν λιμὸν ἕλκοντες μόλις, ἢ οὕτως ἕλκοντες κατὰ τὸν τῶν κυνιδίων τρόπον, οἳ τὰ ὀστέα περὶ τρώγοντες καὶ οὐκ ἔχοντες ἐμφορηθῆναι ὑπ' αὐτῶν τὸ δοκεῖν ἐσθίουσι. φανερὸν δέ ἐστιν ὅτι ἐπίτηδες χαριζόμενος πάλιν τοῖς Ἀθηναίοις διέσυρεν οὕτως τοὺς Μεγαρεῖς, πρῶτον μὲν αὐτοὺς κυσὶ παραβαλών, ἔπειτα τῷ ὑποκοριστικῷ καὶ τῇ σμικρότητι τῶν κυνιδίων εἰς πλείονα καταγαγὼν ταπεινότητα. πάνυ γὰρ καὶ διαπρυσίως ἐμισοῦντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων δι' ὃν εἰρήκαμεν τρόπον. καλῶς δ' ἂν ἔχοι τοῦτο τηρῆσαι πρὸς τὸ Ἱππωνάκτειον οὕτως ἔχον "σαρκοκύων λιμόν." οὐ γάρ ἐστι τῶν σαρκῶν, ὥσπερ ἀξιοῦσι τῶν ἐξηγησαμένων τινές. παντάπασι γὰρ ἂν εἴη αὐτὸ ὑπεναντίον ἑαυτῷ. ἔργον γὰρ τοῦ λιμοῦ οὐ σάρκας ἐμποιεῖν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀπισχνοῦν τὰ σώματα καὶ τῶν σαρκῶν παραιρεῖσθαι τὸν ὄγκον.

ΣΑΡΚΑΖΟΝΤΕΣ] οἷον ὑποσεσηρότες καὶ διανοίγοντες, ὥσπερ τὰ κυνίδια, ὅταν προσλιπαρῇ τινὰ καὶ ἀφέλκῃ τοῖς ὀδοῦσι. τὸ δὲ "ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ ἐξολωλότες," ὅτι ὡς λιμώττοντες ἀεὶ Μεγαρεῖς παίζονται. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας ἐπίπρασκον. καὶ ἐπεθύμουν μὲν τῆς εἰρήνης, διὰ δὲ τοὺς Ἀθηναίους ἀνεβάλλοντο αὐτήν, ὥς φησι Θουκυδίδης.

475. (482.) ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΕ ΛΙΜΟΥ] λιμώττειν αὐτοὺς λέγει, ἐπειδὴ ὅτε μὲν εἰρήνη ἦν, εἰσήρχοντο εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἀπετρέφοντο διὰ τὸ πωλεῖν καὶ συναλλάσσειν· νῦν δὲ πολέμου ὄντος ἐφοβοῦντο εἰσελθεῖν εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἀγοράσαι ὧν ἔχρῃζον· ἐξ αὐτῶν γὰρ ἐγένετο ἡ αἰτία τοῦ πολέμου. ἐξ Ἀττικῆς δὲ ὠνοῦντο τὰς τροφὰς διὰ τὸ καὶ πλησιάζειν αὐτῇ, καὶ διὰ τὸ ὀλίγην παντάπασι χώραν ἔχειν τὴν γεωργουμένην. εἰκὸς οὖν ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐπεξιόντας αὐτοῖς κωλύειν τὴν παρ' αὐτοῖς γῆν γεωργεῖν. ἢ ὅτι εἰς πολιορκίαν κατέστησαν αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Νισαίαν τειχίσαντες, ὅπερ πρὸς τῇ θαλάττῃ τῶν Μεγαρέων

ἐπίνειον ἦν, ἀπέχον οὐ πολὺ διάστημα ἀπὸ τῆς τῶν Μεγαρέων πόλεως. ἐπάναγκες οὖν αὐτοὺς λιμώττειν. σαρκάζειν δέ ἐστι κυρίως τὸ τὸν κύνα πεινῶντα τὰ λεπτὰ τῶν σαρκῶν τοῦ ὀστέου ἀπογλύφειν.

478. (485.) Ω ΕΙΑ] *ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἀντιστροφὴ τῆς ῥηθείσης ἐστὶ στροφῆς, καὶ εἰσὶ τὰ κῶλα καὶ ταύτης ὅμοια ἐκείνοις· ἔν τισι δὲ καὶ ἑτέρους δέχεται πόδας τοῦ αὐτοῦ μέτρου ὄντος. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ.*

481. (488.) *Οὐ δεινὸν καὶ ἄτοπον τοὺς μὲν ἐξ ἡμῶν τῆς εἰρήνης ὀρέγεσθαι, τοὺς δὲ ἀντιπράττειν. καλῶς δὲ τοῖς ὀνόμασιν ἐχρήσατο, τῷ τείνειν καὶ τῷ ἀντισπᾶν, ἐπειδὴ ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν μισθὸν ἐλάμβανον κατ' ἔτος.*

488. (495.) ΩΣ ΚΑΚΟΝ ΕΙΤΙΝΕΣ ΕΙΣΙΝ ΕΝ ΥΜΙΝ] *οἷον εἰ ἐχθροὶ καὶ κακὸν νοῦν ἔχοντες πρὸς τὴν εἰρήνην.*

489. (496.) ΚΙΤΤΩΝΤΕΣ] *ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυουσῶν γυναικῶν. ἤγουν ἐπιθυμοῦντες, καὶ ἐπειδὴ ἀδηφάγον καὶ παμφάγον ὄρνεον ἡ κίττα, περίεργον δὲ καὶ εἰς ἐπιθυμίαν. κιττᾶν οὖν τὸ ἐπιθυμεῖν. ἀπὸ τῶν γυναικῶν τῶν ἐν ἐπιθυμίᾳ γινομένων ἐδεσμάτων τινῶν μετὰ τὸ συλλαβεῖν.*

παμφάγον γὰρ τὸ ὄρνεον· ἐξ οὗ μετῆκται εἰς τὰς κυούσας τὸ κιττᾶν.

492. (499.) ΑΝΔΡΕΣ ΜΕΓΑΡΗΣ] *ἕτερον σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἰαμβείων η'. καὶ ἐν εἰσθέσει ἕτερον ἀμοιβαῖον στίχων ὁμοίων καταληκτικῶν τετραμέτρων δ'. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος.*

ΟΥΚ ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] *ἀντὶ τοῦ μετὰ φθορᾶς βαδίσετε. πολλάκις δὲ εἰρήκαμεν ὅτι ἐπὶ κατάρας τίθεται.*

494. (501.) ΤΟΙΣ ΣΚΟΡΟΔΟΙΣ] *ἀντὶ τοῦ δριμύτητι, ὅτι πολλὰ παρ' αὐτοῖς σκόροδα. αἰτίαν δὲ εἶχον ἀρχηγοὶ γενέσθαι τοῦ πολέμου διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῶν πορνῶν Ἀσπασίας καὶ τὴν ἐπὶ τούτοις ὀργὴν Περικλέους καὶ τὸ ψήφισμα, ὡς ἐν Ἀχαρνεῦσί φησιν.*

496. (503.) ΕΝΤΕΥΘΕΝ] *ἐκ τούτου τοῦ μέρους. λέγει δὲ τοῦ μὴ ποιεῖν τὴν εἰρήνην.*

497. (504.) ΟΥΔΕΝ ΓΑΡ ΑΛΛΟ ΔΡΑΤΕ] *παρὰ προσδοκίαν εἶπεν οὐ πρὸς τὴν εἰρήνην ἀλλὰ πρὸς τὸ φιλόδικον αὐτῶν. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν " οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε πλὴν φωνεῖτε οὐδὲν ἕλκοντες.* ΑΛΛΩΣ. *οὐδὲν πρὸς τὴν εἰρήνην τοῦτο, ἀλλ' εἰς φιλονεικίαν αὐτοὺς διαβάλλει. φησὶν οὖν ἐν οὐδενὶ ἱκανοί ἐστε πλὴν ἐν τῷ δικάζειν. δέον δὲ εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ δικάζετε, ἐμποδίζετε. καλῶς δὲ τοὺς Ἀθηναίους ἀπέσκωψεν, ἵνα μὴ πᾶν διαβάλῃ ποίημα ὡς ἐν πᾶσιν αὐτοῖς χαρίζεσθαι προαιρούμενος καὶ ἀποκρύπτων αὐτῶν τὰς αἰτίας, ὅπερ ἂν ἔδοξε ποιεῖν μηδὲ χαριεντισάμενος καὶ πρὸς αὐτούς. ὅρα τοίνυν πῶς ἀμφότερα διαπράττεται, καὶ τὸ ἀδιάφορον τῶν σκωμμάτων ἀποκρύπτων τὰ μείζονα· ἐπεὶ εἴγε καὶ αὐτῶν καθάπτεσθαι ἐβούλετο, εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον εἶχε κατὰ τῶν Ἀθηναίων εἰπεῖν, ἐγγύθεν γοῦν ἠδύνατο ἀπὸ τῶν Μεγαρέων λαβεῖν, μνημονεύσας τοῦ κατ' αὐτῶν ψηφίσματος, ὅπερ μετ' ὀλίγον ποιήσει. ἀλλ' ἐπειδὰν εἰς ἐκεῖνα γενώμεθα, τὴν ἀρετὴν τοῦ ποιητοῦ δείξομεν λέγοντες τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐ νῦν ἐμνημόνευσεν ἀλλὰ τότε.*

499. (506.) ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΤΤΑΝ] *οἷον ἐκ τῆς θαλάττης μικρὸν ὑποχωρήσατε, τουτέστι πρὸς τὸ ναυμαχεῖν. τῆς πρὸς Πέρσας δὲ ναυμαχίας ὑπομιμνήσκει αὐτούς. ἀποχωρεῖτε οὖν, φησί, καὶ ἀποπλεῖτε εἰς τὰ ἴδια, καὶ ὀλίγον τῆς κατὰ θάλατταν βίας ἔνδοτε. ἐθαλασσοκράτουν γὰρ τότε.*

Ἴσως διὰ τούτου τῆς πρὸς τοὺς Πέρσας νίκης ὑπομιμνήσκει αὐτούς, ἀναφέρων ὡς ὅτι καὶ ἐπ' ἐκείνων τῶν χρόνων ἐθαλασσοκράτουν Ἀθηναῖοι. ΑΛΛΩΣ. *καθὼς ἐπιβαίνοντες ἔκοπτον τὴν Λακωνικὴν καὶ τὴν ἄλλην Πελοπόννησον. ἀποχωρεῖτε— τότε.* ΑΛΛΩΣ. *ἐπειδὴ γὰρ Ἀθηναῖοι πρὸς τῇ θαλάσσῃ εἰσίν, ἐκώλυον τοῖς μεσογείοις ἔχειν τὰ ἀναγκαῖα. φησὶ δὲ ὅτι, εἰ θέλετε εἰρηνεῦσαι πρὸς τὴν ἑαυτῶν χώραν καὶ τὸν ἴδιον τόπον καὶ τὸν παρὰ θάλατταν, ὑποχωρήσατε καὶ μὴ τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιεῖσθε τῶν μεσογείων δῆλον ὅτι ἤθελον καὶ τῆς γῆς κρατεῖν.*

501. (508.) ΧΩΡΕΙΤΕ] *τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀπέστησε τοῦ ἕλκειν ὁ Ἑρμῆς, τοῖς γεωργοῖς μόνοις ἐπιτρέψας ἕλκειν. διό, φησί, νῦν προκόπτει τὸ ἔργον.*

504. (511.) ΑΓΕ ΝΥΝ] *κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ μονοστροφικὴ κώλων η'. ὧν τὸ μὲν α' ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ δεύτερον ὅμοιον δίμετρον. τὰ γ', δ', ϛ' ἰαμβικὰ δίμετρα. τὸ ε' ὅμοιον ἐφθημιμερές. τὸ ζ' παιωνικὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παλιμβακχείων καὶ κρητικῶν. τὸ η' δίμετρον ὑπερκατάληκτον ὅμοιον. ὑφ' ὃ κορωνίς.*

511. (517.) Ω ΕΙΑ Ω ΕΙΑ] *ἀνηνέχθη ἡ Εἰρήνη. οὕτω γὰρ εἰώθασιν οἱ ἐπιστατοῦντες ἐπέχειν τὴν ὁρμὴν τῶν ἑλκόντων.*

512. (519.) Ω ΠΟΤΝΙΑ] *εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας στίχων να'. ὧν οἱ μὲν λγ' ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. οἱ δὲ ἑξῆς ιη' τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγρα-*

φος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει ἡ ἔξω διπλῆ.

ΒΟΤΡΥΟΔΩΡΕ] βότρυς δωρουμένη. ὦ εὐφραντοποιέ. ἐπεὶ ἐν εἰρήνῃ φύονται αἱ ἄμπελοι. οἰκεῖον δὲ τοῖς γεωργοῖς καὶ τὰ παρ' αὐτῶν ἐπίθετα, βοτρυόδωρε καὶ μυριάμφορε, οἷον βότρυς δωρούμενον. μυριάμφορον δὲ, τίμιον καὶ πολυπληθῆ, μυρίων ἀμφορέων ἄξιον. ἢ μυρία κεράμια χωρῆσαι δυνάμενον. ἀπὸ δὲ τῶν ληνῶν καὶ πίθων τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο.

514. (521.) ΟΥ ΓΑΡ ΕΙΧΟΝ ΟΙΚΟΘΕΝ] ἄξιον τοῦ ἐπαίνου οὐκ εἶχον οἴκοι. ἐπαύξησις δὲ τῶν παρελθόντων κακῶν, εἴ γε μέχρι καὶ τῶν τοιούτων ἐστέρηται χρημάτων.

515. (522.) ΧΑΙΡ' ΟΠΩΡΑ] ὡς καὶ τούτων σὺν τῇ ὥρᾳ ἀνελθουσῶν. ὑποτίθεται δὲ αὐτὰς ὡς πόρνας.

518. (525.) ΑΣΤΡΑΤΕΙΑΣ] ἀντὶ τοῦ εἰρήνης, ἐπεὶ ἐν εἰρήνῃ οὐ στρατεύονται. θέλων δὲ εἰπεῖν εὐωδίας ἢ ἄλλου τοιούτου, τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν εἶπε. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἀντὶ τοῦ εὐδίας.

519. (526.) ΓΥΛΙΟΥ] ἀγγεῖον στρατιωτικὸν, εἰς ὃ τὰς τροφὰς ἄγονται οἱ στρατιῶται. πλέγματος στρατιωτικοῦ σκευοφόρου πρὸς τὸ μὴ κατάγνυσθαι. φησὶν οὖν ὅτι οὐ ταυτὸν ὄδωδεν ὁ γύλιος καὶ ἡ θεωρία. καὶ διὰ τούτων καὶ σύγκρισιν ποιεῖται τῶν τῆς εἰρήνης καλῶν καὶ τῆς ἐν τῷ πολέμῳ ταλαιπωρίας.

520. (527.) ΠΛΕΚΟΣ] πλέγμα σκευοφόρον στρατιωτικόν, ἐν ᾧ κατετίθεντο τυρὸν καὶ ἐλαίας καὶ κρόμμυα. ἔστι δὲ ζῷον ὃ καλεῖται ὑπό τινων χοιρογρύλιος.

ἔστι δὲ ζῷον, οὗ μέμνηται Σώφρων Ἡρακλεις πνῖγος γυλιόν τι. ἔστι δὲ ὁ καλούμενος ὑπό τινων χοιρόγλυος (χοιρόγριλλος 475). ἐσχημάτικη δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ βλέπω βλεπτὸς καὶ Ἀττικῶς βλέπος, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέω ῥέος. ἔστι δὲ Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου ἢ Τληπολέμου τὸ "ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον τέκος."

521. (528.) ΚΡΟΜΜΥΟΞΥΡΕΓΜΙΑΣ] ἀπεψίας· δριμεῖα γὰρ καὶ ἀηδὴς ἡ τοιαύτη ἐρυγή. ἀπὸ δὲ τῶν κρομμύων καὶ τῆς ὀξύτητος καὶ τῆς ἐρυγῆς συνέθηκε τὴν λέξιν. ταῦτα γὰρ εἰώθασι κομίζειν εἰς τὸν πόλεμον, ἐξ ὧν δυσώδης καὶ ὁ γύλιος. ἢ καὶ ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐγκαλυπτόμενος ὁ γύλιος ἐκ τῶν διαφόρων ὄψων τε καὶ ζωμῶν ὀξίδος σύμμικτόν τινα ὀσμὴν ὄδωδεν, οὐχ ὡς ἡ Θεωρία.

522. (529.) ΔΙΟΝΥΣΙΩΝ] ἀντὶ τοῦ πλήθους καὶ Διονυσίων πολλῶν. ἐν γὰρ εἰρήνῃ συνεχῶς ἦν ἡ θέα.

523. (530.) ΑΥΛΩΝ, ΤΡΑΓῼΔΩΝ] ἐπεὶ καθόλου μὲν ὁ αὐλὸς ἐν εὐωχίαις ἀεὶ καὶ θαλίαις ἐξετάζεται. ἐν δὲ τοῖς ἱσταμένοις χοροῖς, οὓς συνίστασαν οἱ χορηγοὶ διὰ τῶν Διονυσίων, πάντως καὶ αὐλητὰς ἔδει προσιέναι, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου μαρτυρεῖ οὕτως λέγων· "εἰ μὴ Τηλεφάνης ὁ αὐλητὴς ἀνδρῶν βέλτιστος περὶ ἐμὲ ἐγένετο."

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΜΕΛΩΝ] ὅτι ἡδέα τὰ μέλη Σοφοκλέους. περιέργως δέ τινες εἰς τὰ ἐν τῷ Ἰνάχῳ περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου καὶ τῆς εὐδαιμονίας "εὐδαίμονες οἱ τότε γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες θείου. θέασαι δὲ πῶς τὸν μὲν Σοφοκλέα καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἐπαίρει, τὸν δὲ Εὐριπίδην σμικρύνει, ἐκεῖν μὲν λέγων μελῶν, ἐνταῦθα δὲ ἐπυλλίων.

ΚΙΧΛΩΝ] αἱ κίχλαι εἶδος στρουθῶν. δοκοῦσι δὲ πρὸς τρυφὴν ἐκ τῶν ἄλλων πτηνῶν περισπούδαστοι εἶναι μᾶλλον. ἀεὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα σεμνολογεῖν βούλεται, οὐ φιλῶν αὐτὸν ὅσον Εὐριπίδην μισῶν. τὸ κάλλιστον οὖν τῶν ἐδεσμάτων μετὰ τὴν ἐκείνου μνήμην εὐθὺς ἐπήγαγεν, ἐνδεικνύμενος ὡς πάντων τῶν ἄλλων ἀναγκαιότερα τὰ αὐτοῦ ποιήματα τῇ χρήσει τῶν κιχλῶν παραβαλλόμενα.

526. (533.) ΔΙΚΑΝΙΚΩΝ] δικανικώτερα τὰ Εὐριπίδου, ἔχοντα πεύσεις καὶ ἀποκρίσεις. ἢ ἐπεὶ τὰ Εὐριπίδεια ἀντιλογίας πολλὰς ἔχει καὶ δικαζομένους εἰσάγει.

527. (534.) ΤΡΥΓΟΙΠΟΥ] διυλιστῆρος ἢ πλέγματος, ἔνθα ἐκ τοῦ ληνοῦ εἰώθασιν ἐκπιέζειν. καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα τρύγοιπος προπαροξυτόνως, οὐχ ὁ τρυγοίπης, ὡς οἴονταί τινες.

ΠΡΟΒΑΤΙΩΝ ΒΛΗΧΩΜΕΝΩΝ] πάλιν ἐπὶ τὰ τῆς θεωρίας ἐπανέδραμεν ἐγκώμια. δεῖ οὖν ἀπὸ κοινοῦ νοεῖν ὅτι μετὰ τῶν ἄλλων προεῖπε καὶ τοῦ ὄδωδεν.

528. (535.) ΚΟΛΠΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΣ] ἐπεὶ ὅταν πολὺ σταῖς κομίζωσιν, ὀλίγον τι κολπώσασαι τοῦ χιτῶνος ἐκ περιζώματος ἐκεῖ ἐντιθέασιν. ΑΛΛΩΣ. πολλάκις γὰρ ἐν εἰρήνῃ ὑπὸ κόλπους φέρουσί τι, καὶ πάλιν εἰρήνης οὔσης αἱ γυναῖκες ἀδεῶς εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐξέρχονται καὶ ἀνθολογοῦσιν. γράφεται εἰς ἰπνόν· ἰπνὸς δὲ, ὃ ἡμεῖς καμίνιον καλοῦμεν.

529. (536.) ΔΟΥΛΗΣ ΜΕΘΥΟΥΣΗΣ] ὑπερβολὴ εὐωχίας ὅτι καὶ οἱ δοῦλοι μεθύουσιν ἐν εἰρήνῃ.

ΑΝΑΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΥ ΧΟΟΣ] ἀνακαμφθέντος ἢ κενωθέντας εἰς γῆν, ὡς οἱ ἐν τοῖς πότοις σφαλλόμενοι ὑπὸ μέθης ἐν τῷ ὑπηρετεῖν ἢ παίζειν εἰώθασι ποιεῖν.

530. (537.) ΑΛΛΩΝ ΠΟΛΛΩΝ] μετὰ τὸ κατὰ μέρος πάντα εἰπεῖν ἐπήγαγε τὸ γενικὸν, ἵνα καὶ ἄλλων πολλῶν δόξαν παράσχηται.

ἁπλουστέρως ἐκδεκτέον τοῦτο· ἔστι γὰρ ἐν οὐρανῷ τὰ πράγματα.

533. (540.) ΥΠΩΠΙΑΣΜΕΝΑΙ] σφοδρῶς πληγεῖσαι ὑπὸ τοῦ πολέμου, παρὰ τὰ ὑπώπια, ἅ ἐστιν ὑπὸ τῶν ὄψεων τὰ ὀγκώματα καὶ κρούσματα, ἅπερ κορδύλας φασίν.

διὰ τοῦ ἀπαξάπασαι πάλιν τοὺς Ἀθηναίους θεραπεύει, ἵνα μὴ οὗτοι μόνον ἀλλὰ καὶ πάντες ἐπταικέναι δόξωσιν, ἄλλως τε καὶ αὔξησις τοῦ κακοῦ, εἰ μὴ μέρος ἔβλαψε τῶν Ἑλλήνων ὁ πόλεμος, ἀλλ' ἁπλῶς εἰπεῖν ἁπάσας τὰς πόλεις.

534. (541.) ΚΑΙ ΚΥΑΘΟΙΣ] ἐπεὶ ἐν ὀξυβάφοις χαλκοῖς τὰ ὑπώπια ἀνατρίβοντες ἢ τοιούτοις τισὶν ἀφανῆ ποιοῦσι. καὶ Ἀπολλοφάνης ἐν Ἰφιγέροντι "κύαθον λάβοιμι τοῖς ὑπωπίοις." ΑΛΛΩΣ. ὀξύβαφα χαλκᾶ πυρώσαντες καὶ ἐπιθέντες ἐθεράπευον τὰς ἐκ τῶν πληγῶν μώλωπας. τοιούτοις γὰρ τοὺς ἐκ τῶν πληγῶν ἐθεράπευον μώλωπας.

536. (543.) ΙΝΑ ΓΝΩιΣ] ἵνα διαγνῷς καὶ διακρίνῃς ἐκ τοῦ ἱλαροὺς εἶναι καὶ κατηφεῖς, ποίαν τις αὐτῶν τέχνην μεταχειρίζεται. οἱ μὲν γὰρ τὰ πολεμικὰ ἀσκοῦντες ἀχθόμενοι τοῖς παροῦσιν, καὶ ὅτι ἀργοὶ ἔσονται, στυγνοί εἰσιν ἢ κατηφεῖς, οἱ δὲ τὰ εἰρηνικὰ ἱλαροί.

538. (545.) ΤΙΛΛΟΝΘ' ΕΑΥΤΟΝ] τίλλειν ἑαυτὸν λέγεται τὸ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ σπαράττειν τὰς κόμας. προσφορώτατα οὖν τὸν λοφοποιὸν τῇ κεφαλῇ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτοῦ ἐποίησε λωβώμενον, ἐπεὶ καὶ ὁ λόφος τῆς κεφαλῆς ἐστὶ σκεπαστήριον.

541. (548.) ΕΣΚΙΜΑΛΙΣΕ] τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν καὶ πλήξας ἐφυβρίζει. ἢ κατεδακτύλισε· σκιμαλίσαι γάρ ἐστι κυρίως τὸ τὸν δάκτυλον εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ ὀρνέου βαλεῖν. οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ὅταν βουλόμενοι ἐφυβρίσαι τινὰ τὸν μέσον δάκτυλον ἐντείνοντες καὶ τοὺς λοιποὺς συνάγοντες δείξωσιν αὐτῷ.

545. (552.) ΕΣ ΤΑΧΙΣΤ' ΑΝΕΥ ΔΟΡΑΤΙΟΥ] παρὰ τὰ τοῦ πολέμου κακά. πρώην γὰρ οὐδεὶς δίχα σιδήρου ἐξῄει εἰς τὸν ἀγρὸν ὑφορώμενος τοὺς πολεμίους. νῦν δὲ εἰρήνης οὔσης παρακελεύεται μὴ βαστάσαι σίδηρον.

546. (553.) ΣΑΠΡΑΣ] παλαιὰς καὶ ἀρχαίας. κυρίως μὲν σαπρὸν οἱ παλαιοὶ ἔλεγον τὸ σεσηπὸς διὰ τὸν χρόνον. χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου καὶ παλαιοῦ.

547. (554.) ΠΑΙΩΝΙΣΑΣ] εὐξάμενος καὶ τοῖς θεοῖς χάριν ὁμολογήσας. παιὼν γὰρ ἐστιν ὕμνος εὐχαριστήριος.

548. (555.) Ω ΠΟΘΕΙΝΗ] οἱ γεωργοὶ ταῦτά φασι πεισθέντες τῷ κηρύγματι.

550. (557.) ΑΣ ΕΓΩ 'ΦΥΤΕΥΟΝ ΝΕΩΤΕΡΟΣ] περισπούδαστα γὰρ πᾶς ἡγεῖται ἅπερ ἂν αὐτὸς ἐργάσηται. διὰ τούτου δὲ τὸν πολὺν τοῦ πολέμου χρόνον δηλοῖ, ὅτι νεώτερος ὢν ἐφύτευσε συκᾶς, ἃς οὐκ εἶδε γηράσας. καὶ οὐκ ἀρκεσθεὶς τούτῳ ἐπήγαγε πολλοστῷ χρόνῳ.

553. (560.) ΤΑΣ ΓΟΡΓΟΝΑΣ] πᾶν σκεῦος ἁρμόζον ἐν πολέμῳ. τοῦτο πάλιν εἰς τὸν Λάμαχον.

554. (561.) ΕΙΘ' ΟΠΩΣ ΛΙΤΑΡΓΙΟΥΜΕΝ] εἶτα μετὰ τὸ εὔξασθαι τῇ θεῷ συντόμως δραμούμεθα. παρὰ τὸ λίαν ἀργόν.

556. (563.) Ω ΠΟΣΕΙΔΟΝ] ὁ Ἑρμῆς ὁρῶν τοὺς ἀγροίκους ἐξιόντας φησὶ τὸ ὦ Πόσειδον.

557. (564.) ΚΑΙ ΓΟΡΓΟΝ] ἐπεὶ διὰ χρόνου ἐξιόντες ἔσπευδον.

ΜΑΖΑ ΚΑΙ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ] πανδαισία ἡ δαψιλὴς καὶ παντοία εὐωχία. μᾶζα δέ ἐστιν ὁ στρυφνὸς ἄρτος. ΑΛΛΩΣ. ὅταν γὰρ εἰς κοινὸν ἑστιῶνται, ἑκάστου φέροντος ἑαυτῷ δεῖπνον, πυκνὰ πάντα φαίνεται, πῇ μὲν τὰ προσφάγια φερόντων, πῇ δὲ αὐτῶν ἑστιωμένων. ΑΛΛΩΣ. φασὶ γὰρ τὸν δεῖπνον, ἐν ᾧ ἕκαστος αὑτῷ κομίζων εἰς κοινὸν κατατίθεται καὶ πάντες πάντων μετέχουσι. τὸ δὲ στῖφος αὐτῶν εἰκάζει ἀλφίτοις καὶ μάζῃ διὰ τὸ πυκνόν. καὶ ἐπειδὴ πυκνοῦται, ὅπου μὲν τὰ ἄλφιτα, ὅπου δὲ οἱ ἑστιώμενοι. πανδαισίαν δὲ τὴν ποικίλην καὶ ἐκ διαφόρων ὄψων εὐωχίαν, ὅταν ἕκαστος τὰ ἑαυτοῦ ὄψα ἀνενέγκῃ καὶ καθῆται εἰς τὸ κοινόν, ἢ ὅταν πολλῶν προκειμένων ἐδεσμάτων λάβῃ τις ὃ θέλει. οἱ δὲ πανδαισίαν λάχανόν τι, ἔχον παντοῖον ἔδεσμα. τὸ δὲ ὅλον, πυκνὸν οὖν ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.

558. (565.) Η ΓΑΡ ΣΦΥΡΑ] νοῆσαι δεῖ τὸν χορὸν σφύραν ἔχοντα, αἷς βωλοκοποῦσι, καὶ θρίνακας καὶ σκεύη ἄλλα γεωργικά, δι' ὧν τὰς βώλους τῆς γῆς ἔμελλον θραύσειν.

559. (566.) ΘΡΙΝΑΚΕΣ] τὰ πτύα, ἐργαλεῖον ᾧ ἀποχωρίζουσι τῶν σπερμάτων τὰ ἄχυρα. παρέοικε δὲ ἐν ταῖς ἅλωσι πρὸς τὸν ἄνεμον. ἐπαίρουσι δὲ τὰ ἄχυρα ὑπὲρ τοῦ ἀποπτῆναι καὶ καθαρισθῆναι τὸν πυρὸν ἢ τὰς κριθὰς ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων γεννημάτων.

560. (567.) ΜΕΤΟΡΧΙΟΝ] τὸ μεταξὺ τῶν ὄρχων. ὄρχοι δὲ καλοῦνται τὰ μέσα τῶν ἐλαιῶν καὶ τῶν ἀμπέλων. ΑΛΛΩΣ. μετόρχιόν ἐστι τὸ μεταξὺ τῶν συμφύτων πεδίον, ἐν ᾧ ἢ σῖτος ἢ ἄλλο τι ἔσπαρται. παίζων οὖν εἶπεν ὅτι ἠδύνατό τις διασχίσας αὐτοὺς ποιῆσαι μετόρχιον, ἐπειδὴ πολλοὶ εἰσὶ μεταξὺ, ἵνα αὐτοὶ ἀντὶ τῶν φυτῶν γένωνται. ΑΛΛΩΣ. τινὲς τὸ ὄρχιον τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν. ΑΛΛΩΣ.

μετόρχιον τὸ μεταξὺ τῶν χωρίων, ὅπερ λέγεται ὄρχος. καλῶς ἄν τις, φησὶ, μεταστήσειε τὰ φυτὰ ἀπὸ τῶν ἀρουρῶν τῶν σπειρομένων.

562. (569.) ΔΙΑ ΧΡΟΝΟΥ ΓΗΔΙΟΝ] *ὑποκοριστικῶς ἀντὶ τοῦ τὴν γῆν. τριαινοῦν δὲ ἠρέμα σκάπτειν καὶ ἐπισύρειν τὰς βώλους ὑπὲρ τοῦ κρύπτειν τὰ σπέρματα.*

563. (570.) ΑΛΛ' ΑΝΑΜΝΗΣΘΕΝΤΕΣ] *διπλῆ καὶ μέλος ἀμοιβαῖον. τὸ μὲν, τοῦ ὑποκριτοῦ, δεκακώλῳ τροχαϊκῷ. οὗ ἐν εἰσθέσει ἐννέα ἀκατάληκτα, δίμετρα τὰ ὀκτὼ, μονόμετρον δὲ τὸ παρατέλευτον. καὶ ἐν ἐκθέσει στίχοι τροχαῖοι τετράμετροι καταληκτικοί.* ΑΛΛΩΣ. *ἡ ἔκθεσις αὕτη τῆς διπλῆς κώλων ἐστὶν ὁμοίων τροχαϊκῶν ια'. ὧν τὸ η' μονόμετρον, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τελευταῖον ἑφθημιμερές. ὑφ' ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ.*

566. (573.) ΠΑΛΛΑΣΣΙΩΝ] *τῶν πεπατημένων ἰσχάδων. τινὲς δὲ τῶν παλάθων· παλάθη δὲ εἶδος βοτάνης.*

569. (576.) ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ] *ἰωνιὰ λέγεται ἡ φυτεία τῶν ἴων, ὡς ἡ τῶν ῥόδων ῥοδωνιὰ, ὅπου τὰ ῥόδα φύεται. ἄνθος δὲ τὸ ἴον, διάφορον μορφὴν ἔχον· ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶ πορφυρᾶ, ἃ δὲ λευκὰ, ἃ δὲ μέλανα. καὶ ἐν τούτῳ τῶν ἴων τὸ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι τῇ ποικιλίᾳ τῆς ὄψεως αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναται λειμῶνα πληροῦν.*

570. (578.) ΤΩΝ Τ' ΕΛΑΩΝ] *παρατηρητέον ὅτι τῶν ἄλλων καρπῶν καὶ φυτῶν ἁπλῶς μνημονεύσας, ἐπὶ τῶν ἐλαῶν ἐπήγαγε τὸ ὧν ποθοῦμεν. καὶ ἴσως ἢ ἐπεὶ δῶρον τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ ὅτι εὔφορός τίς ἐστιν ἡ Ἀττικὴ ἐξαιρέτως εἰς τὸν τῆς ἐλαίας καρπόν.*

572. (581.) ΧΑΙΡΕ, ΧΑΙΡ' Ω ΦΙΛΤΑΤΕ] *κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ μονοστροφικὴ κώλων κα'. ὧν τὰ α', ζ', ιε' τροχαϊκὰ ἑφθημιμερῆ. τὰ β', ϛ', ιδ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὰ γ', η' ὅμοια, Ἰωνικὰ μέντοι ἀπὸ μείζονος. τὰ δ', θ', ιη' δακτυλικὰ πενθημιμερῆ. τὰ ε', ια', ιβ'. ιϛ', ιζ' παιωνικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ι' ὅμοιον, ἰαμβικὸν μέντοι. τὸ ιγ' παιωνικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ιθ' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ὁ κ', κα'. ἐν ἐκθέσει στίχοι εἰσὶ τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ὅμοιοι τοῖς ἐν τῇ εἰσθέσει τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας μή. ἐπὶ τῷ τέλει τῶν μὲν τοῦ χοροῦ κορωνὶς, τῆς δὲ διπλῆς ἡ ἔξω διπλῆ. ἐπὶ μέντοι ταῖς ἀποθέσεσιν ἡ συνήθης παράγραφος.*

Ω ΦΙΛΤΑΘ'] *τὸ τέλειον ὦ φιλτάτη, σκληρῶς τοῦ η συναλειφθέντος.*

576. (585.) ΑΝΕΡΠΥΣΑΙ] *ἀπελθεῖν. ἰδίως δὲ ἕρπειν τὸ τῇ γαστρὶ εἰλεῖσθαι, ὅθεν καὶ ἑρπετόν.*

577. (586.) ΗΣΘΑ ΓΑΡ ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ] *ἐπεὶ ἡ εἰρήνη πλείω πάντων τοῖς γεωργοῖς συμφέρει.*

579. (593.) ΚΑΔΑΠΑΝΑ ΚΑΙ ΦΙΛΑ] *ἐκ τῶν ἀγρῶν γὰρ πάντα εἶχον αὐτόματα. ἐν δὲ τῷ πολέμῳ ὠνοῦντο καὶ ἐδαπάνων. τινὲς δὲ γράφουσι μετὰ τοῦ ῑ, ἵνα τὸ νοούμενον ᾖ, δαπάνῃ τε τρυφῶμεν. βέλτιον δὲ χωρὶς τοῦ ῑ ἀναγινώσκειν, ἵν' ᾖ λέγειν μηδὲν ἀναλίσκοντες, διὰ τὸ ἔχειν πάντα ἐκ τῶν ἀγρῶν, ἢ ὅτι ἐν τῇ εἰρήνῃ πολλὰ πάνυ καὶ τιμῆς ἐλαχίστης εὑρίσκεται.*

580. (595.) ΧΙΔΡΑ] *χίδρα τὸ ἀπὸ ἐλύμου γινόμενον ὄσπριον, ἔδεσμα περὶ Καρίαν, ἤτοι τὸ ἀπὸ χλωρῶν κριθῶν, ἢ εἶδος βοτάνης. ἐκ τούτου δὲ δηλοῖ τὴν εὐετηρίαν.* ΑΛΛΩΣ. *ἐρεικτὰ ἐκ κριθῆς νέας γινόμενα.* ΑΛΛΩΣ. *νῦν ἁπλῶς εὐκαρπία. οὕτω καὶ καλοῦσι τὸ ἐκ πυρῶν ἀληλεσμένων βρῶμα καὶ τὰ ἐκ νεαρῶν κριθῶν ἄλευρα.*

586. (602.) ΤΑΜΑ ΔΗ ΞΥΝΙΕΤΕ] *πρὸς ταῦτα καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ πεποίηκεν "ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε." ἔστι δὲ πρὸς τὰ Ἀρχιλόχου "λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε ῥήματα." ὁ Ἑρμῆς δέ ἐστιν ὁ λέγων πρὸς τὸ ἐρωτηθὲν ὑπὸ τοῦ χοροῦ, δι' ἣν αἰτίαν τοσοῦτον ἀπέστη αὐτῶν ἡ θεὸς χρόνον. καὶ φησὶ πρῶτον αὐτὸν γεγονέναι Φειδίαν.*

588. (604.) ΦΕΙΔΙΑΣ] *Φιλόχορος ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος ταῦτά φησι. καὶ τὸ ἄγαλμα τὸ χρυσοῦν τῆς Ἀθηνᾶς ἐστάθη εἰς τὸν νεὼν τὸν μέγαν, ἔχον χρυσίου σταθμὸν ταλάντων μδ', Περικλέους ἐπιστατοῦντος, Φειδίου δὲ ποιήσαντος. καὶ Φειδίας ὁ ποιήσας, δόξας παραλογίζεσθαι τὸν ἐλέφαντα τὸν εἰς τὰς φολίδας, ἐκρίθη. καὶ φυγὼν εἰς Ἦλιν ἐργολαβῆσαι τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ λέγεται, τοῦτο δὲ ἐξεργασάμενος ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἠλείων ἐπὶ Σκυθοδώρου. ὅς ἐστιν ἀπὸ τούτου ἕβδομος, περὶ Μεγαρέων εἰπὼν, ὅτι καὶ αὐτοὶ κατεβόων Ἀθηναίων παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἀδίκως λέγοντες εἴργεσθαι ἀγορᾶς καὶ λιμένων τῶν παρ' Ἀθηναίοις. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ταῦτα ἐψηφίσαντο Περικλέους εἰπόντος, τὴν γῆν αὐτοὺς αἰτιώμενοι τὴν ἱερὰν τοῖς θεοῖς ἀπεργάζεσθαι. λέγουσι δέ τινες ὡς Φειδίου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ δόξαντος παραλογίζεσθαι τὴν πόλιν καὶ φυγαδευθέντος, ὁ Περικλῆς φοβηθεὶς διὰ τὸ ἐπιστατῆσαι τῇ τοῦ ἀγάλματος κατασκευῇ καὶ συνεγνωκέναι τῇ κλοπῇ, ἔγραψε τὸ κατὰ Μεγαρέων πινάκιον καὶ τὸν πόλεμον ἐξήνεγκεν, ἵνα ἀπησχολημένοις Ἀθηναίοις εἰς τὸν πόλεμον μὴ δῷ τὰς εὐθύνας, ἐγκαλέσας Μεγαρεῦσιν ὡς τὴν ἱερὰν ὀργάδα*

ταῖν θεαῖν ἐργασαμένοις. ἄλογος δὲ φαίνεται ἡ κατὰ Περικλέους ὑπόνοια, ἑπτὰ ἔτεσι πρότερον τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς τῶν περὶ Φειδίαν γενομένων. Φειδίας, ὡς Φιλόχορος φησὶν, ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς κατασκευάσας ὑφείλετο τὸ χρυσίον ἐκ τῶν δρακόντων τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς, ἐφ' ᾧ καταγνωσθεὶς ἐζημιώθη φυγῇ. γενόμενος δὲ εἰς Ἦλιν, καὶ ἐργολαβήσας παρὰ τῶν Ἠλείων τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ καταγνωσθεὶς ὑπὸ αὐτῶν ὡς νοσφισάμενος ἀνηρέθη.

589. (605.) ΕΙΤΑ ΠΕΡΙΚΛΕΗΣ ΦΟΒΗΘΕΙΣ] εἶτα ὁ Περικλῆς δεδιὼς μὴ τῆς τύχης κοινωνήσῃ αὐτῷ, τουτέστιν εὐλαβούμενος μὴ καὶ αὐτὸς ζημιωθῇ φυγῇ. ἐδόκει γὰρ ὁ Περικλῆς συνεγνωκέναι τῇ κλοπῇ, ἐπεὶ καὶ ἐργεπιστατεῖν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κεχειροτόνηται. φοβηθεὶς οὖν αὐτοῦ διελεγχθῆναι τὰς κλοπὰς, ἐκίνησε τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ἐλπίσας ταραχῆς γενομένης καὶ περὶ τὸν πόλεμον ἀπασχοληθέντων τῶν Ἀθηναίων εὐθύνας μὴ παρασχεῖν.

590. (606.) ΤΟΝ ΑΥΤΟΔΑΞ] τὸν ἐμπεσόντα καὶ δάκνοντα, αὐθάδη, ὀργίλον. ἐπεὶ οἱ ὀργίλοι δάκνουσι τοὺς ὀδόντας. "οὐδὲν ἢ δάκνειν βλέποντα."

592. (608.) ΕΜΒΑΛΩΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ] ἐπεὶ ψήφισμα περὶ τῶν Μεγαρέων ὁ Περικλῆς ἔγραψε, μήτε γῆς μήτε λιμένων Ἀττικῶν αὐτοὺς ἐπιβαίνειν, εἰ δὲ μὴ, τὸν ληφθέντα ἀγώγιμον εἶναι. ἐφ' ᾧ κινηθεῖσα πᾶσα ἡ Ἑλλὰς τὸν πόλεμον ἐποίησε. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἔπλεξεν αὐτοῖς, καὶ κατηγόρησεν αὐτῶν ὡς ἁρπασάντων γυναῖκας Ἀθηναίων ἐν ἑορτῇ, συμβουλεύσας πολεμεῖσθαι.

593. (609.) ΕΞΕΦΥΣΗΣΕ ΓΑΡ] ἐξεκίνησεν, ἐτάραξεν. ἑξῆς δὲ ἀπὸ τοῦ σπινθῆρος τὸ φυσᾶν ἔλαβε. καπνῷ δὲ τροπικῶς εἰπὼν, ἐπέμεινε διόλου τῇ τροπῇ.

595. (611.) ΩΣ Δ' ΑΠΑΞ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ] οἰκείως πρὸς τοὺς γεωργοὺς λέγων τοιαύταις τροπαῖς ἐχρήσατο· συμβαίνει γὰρ ἐν τῇ συνθέσει τῶν πίθων ἕνα διαρραγῆναι, καὶ τούτου τὰ ὄστρακα πλησιάζοντα διαῤῥῆξαι ἕτερον, καὶ τοῦτον πάλιν τὸν ἐγγὺς, ὥστε πολλὴν γενέσθαι τὴν βλάβην. τὸ δὲ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν, ὡς ἅπαξ ἐκινήθη καὶ συνεταράχθη τὰ πράγματα τοῦ πολέμου γενομένου, οὐκέτι ἦν οὐδὲ εἷς ὃς ἠδύνατο αὐτὰ παῦσαι, καὶ οὕτως ἡ εἰρήνη παραπώλετο.

596. (612.) ΚΑΙ ΠΙΘΟΣ ΠΛΗΓΕΙΣ] τοῦτο λόγον οὐκ ἔχει, ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ δηλοῖ τοὺς πίθους ὑπὸ τῶν πολεμίων κατάγνυσθαι.

599. (615.) ΠΡΟΣΗΚΟΙ] συγγενὴς εἴη. τὸ γὰρ προσήκοι λέγεται ἐπὶ τῶν συγγενῶν. διὰ τοῦτο ἐπήνεγκεν, οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. συγγενῆ δὲ αὐτόν φησιν, ἐπεὶ ἅμα τῷ φυγεῖν αὐτὸν ἡ εἰρήνη ἀνεχώρησεν.

601. (617.) ΟΥΣΑ ΣΥΓΓΕΝΗΣ] ἐπειδὴ προεῖπεν, "οὐδ' ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόειν," πρὸς τὸ προσήκοι τὸ συγγενὲς ἐπήγαγε· προσήκοντες γὰρ λέγονται οἱ συγγενεῖς. τὸ δὲ ἠκηκόειν, οὕτω Φρύνιχος διὰ τοῦ η ἀναγινώσκει. συγγενῆ δὲ εἶπε τὸν Φειδίαν εἰρήνης, καθὸ τεχνίτης ὁ Φειδίας, εὔμορφος δὲ εἰσάγεται ἡ εἰρήνη οὖσα. ὡς πρὸς τὸν Φειδίαν οὖν ἡ καλὰ ξόανα ποιοῦσα.

602. (618.) ΚΑΙΤ' ΕΠΕΙΔΗ 'ΓΝΩΣΑΝ] ὅρα τοῦ ποιητοῦ τὴν οἰκονομίαν, καὶ ἐκπλαγήσῃ αὐτόν. πάντα γὰρ τρόπον ἦλθεν ἐν ἀρχῇ τοῦ ποιήματος μὴ προσκροῦσαι τοῖς Ἀθηναίοις, φάσκων ἑτέρους εἶναι τοῦ πολέμου αἰτίους, Βοιωτούς τε καὶ Μεγαρεῖς, οἵ, φησί, πρῶτοι τὴν εἰρήνην ἐσκορόδισαν. νῦν δὲ πάλιν τοὺς Ἀθηναίους ἀποφαίνεται αἰτιωτάτους τοῦ πολέμου, δι' ὧν τὸν Περικλέα φησὶ γράψαι τὸ κατὰ Μεγαρέων πινάκιον, καὶ ἀδικουμένους τοὺς συμμάχους εἰς ἀπόστασιν κεχωρηκέναι. τί οὖν ἡ τοῦ ποιητοῦ τέχνη; ὅτε μὲν δέος ἦν τῆς εἰρήνης αὐτοὺς ἐπιτυχεῖν, ἐπὶ τοὺς ἄλλους ἀνήνεγκε τὴν αἰτίαν, ὅτε δὲ αὐτοῖς λοιπὸν κατὰ γνώμην προκεχώρηκε τὰ πράγματα, φήμη δὲ τὸ τῆς εἰρήνης τυχεῖν, ἤδη καὶ πρὸς αὐτοὺς παῤῥησιάζεται, οὐκ ὀνειδίσαι βουλόμενος αὐτοῖς (ἤδη γὰρ ἔγνωσαν ὄντως εἶναι αἴτιοι), ἀλλ' ἀποστῆσαι προαιρούμενος αὐτοὺς τῶν τοιούτων ἐθῶν, ὡς ἂν μὴ τοῖς αὐτοῖς ἐμμένοντες δύσνους ἔχωσι τοὺς ὑπηκόους.

603. (619.) ΣΕΣΗΡΟΤΑΣ] ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταφορά· ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασιν ἀλλήλοις.

604. (620.) ΤΟΥΣ ΦΟΡΟΥΣ] ἐδόκουν γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ἐν καιρῷ τοῦ πολέμου ἀπηνεῖς εἶναι πρὸς τοὺς φόρους οὓς ἐτέλουν οἱ ὑπήκοοι.

606. (621.) ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΔΕΙΣ] ὅτι αἰσχροκερδεῖς καὶ σμικρολόγοι οἱ Λάκωνες, πρόδηλον καὶ ἐκ τοῦ χρησμοῦ, "ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν." ἦσαν δὲ καὶ περὶ τοὺς ξένους ἀπάνθρωποι, καὶ οὐκ ἐξῆν ξένῳ τινὶ ἀεὶ τῆς Σπάρτης ἐπιβαίνειν, ἀλλ' ὡρισμέναις ἡμέραις.

ΔΙΕΙΡΩΝΟΞΕΝΟΙ] ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους, καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως. καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν ἐνταῦθα ἐποίουν, παρ' οἷς καὶ ὁ τῆς ξενηλασίας κεῖται νόμος.

610. (626.) ΤΑΣ ΚΡΑΔΑΣ ΚΑΤΗΣΘΙΟΝ] καὶ αὐτοὶ ἀντέκοπτον τὰς συκᾶς, ὥσπερ ἐκεῖνοι τὰς ἀμπέλους ἡμῶν. κράδη

δὲ εἶδος συκῆς. ἔστι δὲ καὶ μηχανή. ΚΑΤΗΣΘΙΟΝ δὲ ἀντὶ τοῦ κατέκοπτον.

611. (627.) ΤΗΝ ΚΟΡΩΝΕΩΝ] κορώνεων ὡς φιβάλεων. ἔστι δὲ εἶδος συκῆς. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι. ταύτην δὲ κοράκειον[1] λέγουσιν· ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῆς κόρακι ἔοικε κατὰ τὸ χρῶμα.

612. (628.) ΕΞΕΘΡΕΨΑΜΗΝ] ὡς ἐπὶ παιδίου εἶπεν ἢ ἀνθρώπου τὸ ἐξεθρεψάμην, ἐφ᾿ ᾧτε ἱκανὴν διάθεσιν καὶ στοργὴν ἐμποιῆσαι. ἢ ἵνα φαίνηται ἀγανακτῶν ἐν λόγοις.

614. (630.) ΕΞΜΕΔΙΜΝΟΝ ΚΥΨΕΛΗΝ] ἓξ μεδίμνους χωροῦσαν κυψέλην. ἔστι δὲ εἶδος ἀγγείου ἢ μέτρου δεκτικὸν πυρῶν ἢ κριθῶν. οὕτως δὲ εἴρηται διὰ τὸ κεκρύφθαι αὐτοῦ τὴν ἕλην· ἔστι γὰρ σκοτεινόν. διαφέρει δὲ πρὸς τὴν κυψελίδα, ἥτις ἐστὶν ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ ῥύπος. οὐ μόνον δὲ πλεκταὶ ἦσαν αἱ κυψέλαι, ἀλλὰ καὶ κεραμέαι.[2] διὸ λίθῳ φησὶν αὐτὴν κλασθῆναι.

615. (631.) ΟΥΡΓΑΤΗΣ ΛΕΩΣ] διὰ γὰρ τὰς συνεχεῖς τῶν πολέμων εἰσβολὰς ἐσκευαγωγήσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν.

616. (632.) ΠΩΛΟΥΜΕΝΟΣ ΟΥΚ ΕΛΑΝΘΑΝΕΝ] ἐὰν μὲν ᾖ οὐκ ἐλάνθανε, σεμνολογεῖ λεληθότως αὐτοὺς ὡς μᾶλλον συνιέναι δυναμένους τὰς κατὰ τῆς πόλεως βλάβας τῶν ἐν τῇ πόλει τραφέντων, καὶ ταῦτα ἀγροίκους ὄντας. ἐὰν δὲ οὐκ ἐμάνθανε, φησὶν ὅτι ὁ ἄγροικος λεὼς μετοικισθεὶς εἰς τὰς πόλεις οὐ συνῆκε τὰς τῶν προδιδόντων πονηρίας, ἀλλ᾿ ἠγνόησεν ὑπὸ τῶν πολιτευομένων πωλούμενος. καθάπερ οἱ συνήθως ὑπ᾿ αὐτῶν ἀπατώμενοι.

617. (633.) ΑΝΕΥ ΓΙΓΑΡΤΩΝ] τῆς σταφυλῆς. διὰ τὸ ἀποστερεῖσθαι τῆς συνήθους διαίτης, καὶ ἀνακεχωρηκέναι ἐκ τῶν ἀγρῶν, καὶ ἐπιθυμεῖν αὐτῶν. ἐξ ἀμφοτέρων δηλοῦται ἀπεστερημένος τῶν ἀγρῶν καὶ ἐπιθυμῶν αὐτῶν. οἱ γὰρ ἀγροῖκοι κόπτοντες τὰ γίγαρτα μετὰ τῶν ἰσχάδων ἐσθίουσιν.

619. (635.) ΑΣΘΕΝΟΥΝΤΑΣ] ἀντὶ τοῦ ἐν ἐνδείᾳ ὄντας. τὴν γὰρ τύχην ἰδίως νόσον καλοῦσι.

ΚΑΠΟΡΟΥΝΤΑΣ ΑΛΦΙΤΩΝ] φαίνονται ὅτι συνελθόντες εἰς τὸ ἄστυ ἐπένοντο μὴ γεωργοῦντες.

620. (636.) ΔΙΚΡΟΙΣ] δικράνοις. "δίκρανον ἤρυγε φιτρὸς ἐπαιρόμενον." ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις δικράνοις, τουτέστι διφυέσι. ὁ δὲ εἶπε δικράνοις κεκράγμασιν, ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες τῇ κραυγῇ ἔπειθον μὴ ποιῆσαι τὴν εἰρήνην. ΑΛΛΩΣ. ξύλοις ἀπώθουν τὴν εἰρήνην καὶ ἐξέβαλον. κατασκευάζεται δὲ τὰ τοιαῦτα ξύλα, ἃ καλεῖται δίκρανα, ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ, δύο χηλὰς ἔχοντα παρεοικότα[3] τοῖς ξυλευομένοις. τοιούτοις οὖν, φησί, δικροῖς τὴν εἰρήνην ὤθουν.

621. (637.) ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΦΑΝΕΙΣΑΝ] μετὰ γὰρ τὰ ἐν Πύλῳ ἐπρέσβευσαν περὶ διαλλαγῶν Λακεδαιμόνιοι. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐ προσεῖχον.

623. (639.) ΤΑ ΒΡΑΣΙΔΟΥ] ἀντὶ τοῦ τὰ Λακεδαιμονίων. ἅμα δὲ ὅτι ἐπὶ αὐτοῦ πολλοὶ τῶν ὑπηκόων προσεχώρουν.

625. (641.) ΩΧΡΙΩΣΑ] οὐ παρὰ τὸ φοβουμένη ὠχριῶσα, ἀλλ᾿ ἴσον τῷ ἀσθενοῦσα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νοσούντων. οὕτω γὰρ εἶπε φοβουμένη· τὸ γὰρ ἑξῆς τοῦτο δηλοῖ.

626. (642.) ΑΤΤ' ΑΝ ΔΙΑΒΑΛΟΙ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν παραβάλοι, ὡς ἐπὶ τροφῆς, διαβάλοι εἶπε διὰ τοὺς διαβάλλοντας.

627. (643.) ΟΙ ΔΕ ΤΑΣ ΠΛΗΓΑΣ] τὸ ἑξῆς, οἱ δὲ ξένοι τὰς πληγὰς ὁρῶντες ἃς ἐτύπτοντό τινες τῶν δημοτῶν παρὰ τῶν δημαγωγῶν, χρυσίον προσέφερον τοῖς ταῦτα ποιοῦσι. λέγει δὲ τοῖς ῥήτορσιν.

628. (644.) ΕΒΥΟΥΝ] ἐπλήρουν, ἔφρασσον.

631. (647.) Ο ΒΥΡΣΟΠΩΛΗΣ] ἐπεὶ μάλιστα ὁ Κλέων ἐνίστατο τῇ εἰρήνῃ. σεσημείωται δὲ ὅτι νεκροὺς κωμῳδεῖ. διό, ἐπειδὴ ἐμνήσθη αὐτοῦ ὁ Ἑρμῆς, παῦε παῦε φησὶν ὁ Τρυγαῖος. ἀποθανὼν γὰρ ἦν, καὶ οὐκ ἐξῆν τεθνηκότας κωμῳδεῖν.

633. (649.) ΣΟΣ] ὅτι χθόνιος ὁ Ἑρμῆς καὶ καταιβάτης παρὰ Ῥοδίοις καὶ Ἀθηναίοις.

634. (650.) ΑΤΤ' ΑΝ ΟΥΝ ΛΕΓΗιΣ] διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς μέλος τροχαϊκόν, οὗ πέντε μέν ἐστι κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ς' ἑφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ ἰαμβεῖον. ὑφ᾿ ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ.

635. (651.) ΕΙ ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΗΝ] λεληθότως κωμῳδεῖ αὐτὸν ὡς τοιοῦτον πάλιν, καὶ ταῦτα παραινῶν ἐκεῖνον μὴ λοιδορεῖν αὐτόν.

640. (656.) ΑΛΛ' ΟΤΙ ΣΙΩΠΑιΣ] πρὸς τὴν εἰρήνην φησί· κωφὸν γὰρ εἰσάγει τὸ πρόσωπον.

641. (657.) ΑΛΛ' ΟΥΚ ΑΝ ΕΙΠΟΙ] διπλῆ καὶ εἴσθεσις παρὰ τὸ τετράμετρον εἰς ἰαμβικὰ τρίμετρα οβ'. μετὰ δὲ τὰ λε' ἔστι προαναφώνημα τὸ ὦ ὦ.

642. (658.) ΟΡΓΗΝ ΓΑΡ ΑΥΤΟΙΣ] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὀργίζεται. λείπει δὲ ἡ ὑπέρ, ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν.

645. (661.) ΜΙΣΟΠΟΡΠΑΚΙΣΤΑΤΗ] ἀντὶ τοῦ μισοπόλεμε, παρὰ τὸν πόρπακα. πόρπαξ δὲ κατά τινας μὲν ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος, ὡς δέ τινες, τὸ διῆκον μέσον

[1] κορακίονα V.   [2] κεράμειοι V.   [3] ἐξέχοντα παρεοικότων V.

τῆς ἀσπίδος σιδήριον, ᾧ κρατεῖ τὴν ἀσπίδα ὁ στρατιώτης.

646. (662.) ΕΙΕΝ, ΑΚΟΥΩ] ὡς τῆς εἰρήνης καλεσάσης τὸν Ἑρμῆν καὶ λαλησάσης αὐτῷ. τὸ δὲ ἐπικαλεῖς ἀντὶ τοῦ ἐγκαλεῖς.

648. (664.) ΕΛΘΟΥΣΑ ΦΗΣΙ] Φιλόχορος φησὶν οὕτως "Λακεδαιμόνιοι περὶ διαλύσεων ἐπέμψαντο πρέσβεις πρὸς[1] Ἀθηναίους, σπονδὰς ποιησάμενοι πρὸς τοὺς ἐν Πύλῳ, καὶ τὰς ναῦς αὐτῶν παραδόντες οὔσας ξ'. Κλέωνος δὲ ἀντειπόντος ταῖς διαλύσεσι, στασιάσαι λέγεται τὴν ἐκκλησίαν. ἐρωτῆσαι δὲ συνέβη τὸν ἐπιστάτην. ἐνίκησαν δὲ οἱ πολεμεῖν βουλόμενοι. ΑΛΛΩΣ. ἐπὶ Κλέωνος γὰρ πρεσβευσαμένων Λακεδαιμονίων, ἐστασίασαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους οὓς ἔλαβεν ὁ Κλέων, ἔπεμψαν Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους ἐπαγγελλόμενοι δώσειν τὰς τριήρεις ἃς εἰλήφεσαν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ πολέμῳ, ἅμα δὲ καὶ περὶ εἰρήνης καὶ σπονδῶν. ἀντεῖπεν οὖν τότε Κλέων, καὶ τοῦ ἐπιστάτου τρίτον ἐρωτήσαντος τὴν βουλὴν τί βούλεται, εἰρήνην ἢ πόλεμον, εἵλετο ἡ βουλὴ τὸν πόλεμον συνεστάναι.

649. (665.) ΚΙΣΤΗΝ ΠΛΕΑΝ] πλήρη κυτίδια. κυτίδας δὲ ἐκάλουν τὰς κίστας. πλέαν δὲ προσέθηκεν, ὅτι ἐξῆν τοῖς Ἀθηναίοις τότε ἐκ περιουσίας τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, οὕτω λαμπρῶς τῷ πολέμῳ κεκρατηκόσι.

650. (666.) ΑΠΟΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΗΝΑΙ ΤΡΙΣ] ὡς τρὶς ἀποχειροτονηθείσης. καὶ διὰ τούτων δὲ σεμνύνει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἐξουσίαν ἐσχηκότας ποιῆσαι εἰρήνην.

652. (668.) ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΚΥΤΕΣΙ] διὰ τὴν δειλίαν. ἡ παροιμία "ἐπὶ σκύτη βλέπει." ἢ σκύτη ἀντὶ τοῦ πρὸς τὰ πολεμικά. ἢ πρὸς τὸν Κλέωνα, ὅτι σκυτεὺς ἦν, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ φόβῳ τοῦ Κλέωνος ὁ νοῦς ἦν ἡμῶν.

656. (672.) ΕΥΝΟΥΣΤΑΤΟΣ ΜΕΝ ΗΝ] ὅτι ῥίψασπις καὶ δειλὸς ἦν.

658. (674.) ΨΥΧΗΝ ΓΑΡ Γ' ΑΡΙΣΤΟΣ] τοῦτο μετὰ εἰρωνείας, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἑξῆς, καὶ ὅτι κατέλιπε τὸν λόγον μηδὲν αὐτῷ ἐπαγαγών.

659. (675.) ΟΥΚ ΗΝ ΑΡ' ΟΠΕΡ ΦΗΣΙΝ] οὔτε γνήσιος ἦν τῷ πατρὶ, ἀλλὰ καὶ ῥίψασπις ἦν. τὰ δύο οὖν αὐτῷ προστρίβεται.

661. (677.) ΑΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ] ἅμα μὲν καὶ παρὰ τὸ ἀποβαλεῖν τὰ ὅπλα, καὶ παρὰ τὸ ὑποβολιμαῖος εἶναι.

663. (679.) ἀντὶ τοῦ βήματος. ὅστις νῦν διέπει τὰ τῆς πολιτείας καὶ διαπρέπει. Πύκνα δὲ τὸ ἐν τῇ Ἀττικῇ δικαστήριον.

664. (680.) ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ ΝΥΝ] ὅτι μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο. Χρέμητος δὲ υἱὸς ἦν Ὑπέρβολος, ἀδελφὸς δὲ Χάρωνος, λυχνοπώλης, φαῦλος τοὺς τρόπους. οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν. ἀπ' αὐτοῦ δὲ πρώτου ἤρξαντο Ἀθηναῖοι φαύλοις παραδιδόναι τὴν πόλιν καὶ τὴν δημαγωγίαν, πρότερον δημαγωγούντων πάνυ λαμπρῶν πολιτῶν. προείλετο δὲ τοὺς τοιούτους ὁ δῆμος, ἀπιστῶν διὰ πόλεμον τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους τοῖς ἐνδόξοις τῶν πολιτῶν, μὴ τὴν δημοκρατίαν καταλύσαιεν. ἐξωστρακίσθη δὲ οὗτος, οὐ διὰ δυνάμεως φόβον καὶ ἀξιώματος; ἀλλὰ διὰ πονηρίαν καὶ αἰσχύνην τῆς πόλεως. ἐν Σάμῳ δὲ διατρίβων, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐχθρῶν ἐπιβουλευθεὶς ἀπέθανε, καὶ τὸν νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βαλόντες ἔρριψαν εἰς τὸ πέλαγος.

665. (681.) ΠΕΡΙΑΓΕΙΣ] ἀποστρέφεται ἀκούσασα τοῦ Ὑπερβόλου τὸ ὄνομα ἡ εἰρήνη, ἀχθεσθεῖσα ἐπ' αὐτῷ, ὅτι καὶ αὐτὸς κακὸς ἦν.

667. (683.) ΕΠΕΓΡΑΨΑΤΟ] ἀντὶ τοῦ ἐχειροτόνησε, κατέστησεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μετοίκων τοὺς προστάτας προγραφόντων ἑαυτοῖς.

669. (685.) ΓΥΜΝΟΣ ΩΝ] προεστῶτος δηλονότι.

670. (686.) ΠΕΡΙΕΖΩΣΑΤΟ] οἱ γὰρ γυμνοὶ ἐπιθυμοῦσι κἂν περιζώματος τυχεῖν. ὁ δὲ νοῦς, δι' ἀνάγκην τέως τοῦτον ἐζώσατο πολυτελέστερον.

671. (687.) ΠΩΣ ΟΥΝ ΞΥΝΟΙΣΕΙ] ἐν ἴσῳ εἴρηκε τῷ πῶς ταῦτα ἡ πόλις οἰκονομήσει καὶ θήσεται. τὸ δὲ ἑξῆς, πῶς συνοίσει τῇ πόλει ταῦτα; ἐρωτᾷ.

674. (690.) ΕΨΗΛΑΦΩΜΕΝ] ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος εἴληφε τὸ ἐψηλαφῶμεν· οἱ γὰρ ἐν σκότει ζητοῦντες, τοῦ ζητουμένου τὴν ἀκριβῆ ὄψιν οὐχ ὁρῶντες, ψηλαφῶντες ἀνευρίσκουσιν αὐτό.

675. (691.) ΠΡΟΣ ΛΥΧΝΟΝ ΒΟΥΛΕΥΣΟΜΕΝ] ὅτι λυχνοπώλης ὁ Ὑπέρβολος. τινὲς δέ φασιν αὐτὸν Σύρον. καὶ Κρατῖνος δὲ ἐν Πυτίνῃ "Ὑπέρβολον δὲ ἀποσβέσας ἐν τοῖς λύχνοις γράψω.[2]

679. (694.) ΟΤΙ ΠΡΑΤΤΕΙ ΣΟΦΟΚΛΗΣ] γελοῖα ταῦτα. ὡς γὰρ περὶ σπουδαίων τὴν ἔμφασιν ποιούμενος ἐπήνεγκεν, ὅτι περὶ Σοφοκλέους ἐπύθετό μου.

681. (696.) ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΓΙΝΕΤΑΙ] ὅτι ἐπὶ μισθῷ ἔγραψε τὰ μέλη. καὶ γὰρ Σιμωνίδης δοκεῖ πρῶτος σμικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὰ ᾄσματα καὶ γράψαι ᾆσμα μισθοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Πίνδα-

[1] παρ' V.

[2] γραψον V.

ρός [ἐν τοῖς Πυθιονίκαις[1] *Rav.*] φησὶν αἰνιττόμενος· "οἱ μὲν πάλαι ὦ Θρασύβουλε φῶτες οἱ χρυσάμπυκες, ἐς δίφρον μοι συνανέβαινον, κλυτᾷ φόρμιγγι συναντώμενοι,[2] ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους. ἁ μοῦσα γὰρ φιλοκερδὴς οὔ ποτ' ἦν οὐδ' ἐργάτις, οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαν ποτὶ Τερψιχόρας ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδαί." τὸ μέντοι περὶ κιβωτῶν ἐπὶ Σιμωνίδου λεγόμενον, ὅτι παρακειμένας εἶχε δύο, τὴν μὲν κενὴν, τὴν δὲ μεστὴν, καὶ τὴν μὲν κενὴν χαρίτων ἔλεγεν εἶναι γνώριμον, πλὴν τοῦτο (πάλιν τούτου 475) λέγω περιφερόμενος[3] εὑρίσκεται. καθ' ἱστορίαν γὰρ οὐδεὶς εἴρηκεν. ΑΛΛΩΣ. ὁ Σιμωνίδης διεβέβλητο ἐπὶ φυλαργυρίᾳ. καὶ τὸν Σοφοκλέα οὖν διὰ φιλαργυρίαν ἐοικέναι τῷ Σιμωνίδῃ. λέγεται δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῆς στρατηγίας τῆς ἐν Σάμῳ ἠργυρίσατο. χαριέντως δὲ πάνυ τῷ αὐτῷ λόγῳ διέσυρε τοὺς β' ἰαμβοποιοὺς, καὶ μέμνηται ὅτι σμικρολόγος ἦν· ὅθεν Ξενοφάνης κίμβικα αὐτὸν προσαγορεύει. μήποτε δὲ ἐδόκει Σοφοκλῆς περὶ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰς νεμέσεις ὀψέ ποτε φιλοτιμότερος γεγονέναι.

682. (697.) ΓΕΡΩΝ ΩΝ] ἀρχαῖος καὶ παλαιός. οἷον γηράσας φιλάργυρος ἐγίνετο.

683. (698.) ΚΑΝ ΕΠΙ ΡΙΠΟΣ ΠΛΕΟΙ] φρυγάνου, ψιάθου. λέγοιτο δ' ἂν ἐπὶ φιλοκερδεῖ. λέγεται δὲ καὶ ἄλλως "θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις." ῥὶψ δέ ἐστιν ἱμαντῶδες φυτὸν, παρὰ τὸ ῥέπω ῥέψ καὶ ῥίψ, καὶ ῥίπεσι τοῖς τῆς ἰτέας κλάδοις.

685. (700.) ΕΝΕΒΑΛΟΝ] ἀντὶ τοῦ ἐπῆλθον τῇ πόλει.

686. (701.) ΩΡΑΚΙΑΣΑΣ] οἷον ὠχριάσας, ἢ ἑλκυσθεὶς, ἢ λιποψυχήσας, ἢ ἀθυμήσας. ὡς φιλοπότην δὲ πάλιν διαβάλλει τὸν Κρατῖνον, μετὰ ἐκλύσεως ἐσκοτωμένον. ᾧ ἴσως ἀκολουθεῖ καὶ τὸ ὠχριᾶν. τοιοῦτοι δὲ οἱ λιποψυχοῦντες· τρέπεται γὰρ αὐτῶν ἡ χροιά. Λυκόφρων δὲ τὸ ὡρακιᾶν ἀντὶ τοῦ ὠχριᾶν. Ἐρατοσθένης δὲ τὸ ὑπὸ ἐκλύσεως ἐσκοτῶσθαι. ὅτι δὲ φίλοινος ὁ Κρατῖνος, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ Πυτίνῃ λέγει σαφῶς.

688. (703.) ΧΑΤΕΡΑ ΠΟΣ' ΑΤΤΟΙΕΙ] ὥσπερ ἐκπλαγείσης τῆς εἰρήνης ἐπήγαγε τὸ καὶ ἕτερα τοιαῦτα γέγονεν ἐν τῇ πόλει.

690. (705.) ΙΘΙ ΝΥΝ] μίαν τῶν συνανελθουσῶν τῇ εἰρήνῃ πρὸς γάμον αὐτῷ δίδωσι. προειρήκαμεν δὲ ὅτι συνανειλκύσθησαν αὐτῇ ἥ τε Ὀπώρα καὶ ἡ Θεωρία. ἦσαν δὲ ἑταῖραι.

692. (707.) ΕΚΠΟΟΥ ΣΑΥΤΩι] οὐκ εἶπε τοὺς παῖδας, ἀλλὰ τοὺς βότρυς διὰ τὴν Ὀπώραν.

694. (709.) ΔΙΑ ΧΡΟΝΟΥ ΤΙ ΣΟΙ ΔΟΚΩ] ὅτι οἱ διὰ χρόνου ἐσθίοντες ὀπώραν πολλὴν βλάπτονται, καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. ἐπεὶ οὖν ἐδόκει Ὀπώρα εἶναι καὶ ἡ πόρνη, πρὸς ἀμφότερα ἔπαιξεν.

695. ΚΑΤΕΛΑΣΑΣ] συνουσιάσας. *Gl. Victor.*

696. (711.) ΒΛΗΧΩΝΙΑΝ] βλήχωνα Ἀττικοὶ διὰ τοῦ β, οὐχὶ διὰ τοῦ γ. οἱ δὲ πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν κυκεῶνα βληχωνίαν πίνωσιν, οὐ βλάπτονται. βρέχοντες οὖν γλήχωνα ἐπιπίνουσι, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ τὴν καρδίαν κατεσθίεσθαι. ἵνα οὖν ἡ δριμύτης ἀπυστυφῇ, γλήχωνας ἐλάμβανον. ΑΛΛΩΣ. οἱ ὀπώραν πολλὴν ἐσθίοντες κυκεῶνα πίνουσιν ὑπὲρ τοῦ πῆξαι τὴν τροφὴν καὶ μὴ ναυτιᾶν· καὶ γὰρ τὸ πολὺ τῆς ὀπώρας προσίσταται τῷ στομάχῳ. ΑΛΛΩΣ. τοὺς ὑπὸ τῆς ὀπώρας βαρυνομένους ἰᾶσθαί φασιν, εἰ ἀποβρέξαντες γλήχωνα εἰς ὕδωρ πίοιεν· ἰᾶσθαι γὰρ οὕτω τοὺς καρδιῶν πόνους.

697. (712.) ΤΗΝ ΘΕΩΡΙΑΝ] τοῖς μὲν γεωργοῖς φέρουσα τὴν Ὀπώραν ἔδωκε, τῇ δὲ βουλῇ τὴν Θεωρίαν ἀπένειμεν· ἐδόκει γὰρ ἡ βουλὴ τῆς θεωρίας.

699. (714.) ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ] ἡ γὰρ βουλὴ τὰς θεωρίας ἐξέπεμπε. τινὲς δὲ στίζουσιν εἰς τὸ βουλὴ, καὶ συνάπτουσι τὸ σὺ τῆς Θεωρίας ὅσον ζωμὸν ῥοφήσεις, ὡς ψηφιουμένης τῆς βουλῆς θῦσαι ἐπὶ τούτοις.

700. (715.) ΗΜΕΡΩΝ ΤΡΙΩΝ] ἐπὶ γ' γὰρ ἡμέρας ἐψηφίσατο ἡ βουλὴ βοῦς θύειν. ἀφ' ὧν καὶ ἕτερα ζῶα.

701. (716.) ΧΟΛΙΚΑΣ] τὰ τῶν βοῶν παχέα ἔντερα· ταῦτα γὰρ οὐχ ἱεροῦντο, ὡς τὸ ἄλλο σῶμα. τινὲς δὲ χόλικά φασιν εἶδος ἰχθύος.

706. (721.) ΑΣΤΡΑΠΗΦΟΡΕΙ] ὁ στίχος ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. παρὰ τὸ ἀστραπαῖς ὑπηρετεῖν.

708. (723.) ΤΗΝ ΤΟΥ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ] ἀντὶ τοῦ τὴν κόπρον. ὅτι οὗτος μόνος θνητὸς ἐν θεοῖς. τινὲς δὲ διὰ τὸ ἐν ἀρχῇ ῥηθῆναι αὐτῷ "ἑτέραν παιδὸς ἡταιρηκότος·" ἐδόκει γὰρ καὶ ὁ Γανυμήδης ἐρώμενος εἶναι Διός.

710. (725.) ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΘΕΟΝ] τινὲς οὐ παρὰ τὴν εἰρήνην, λέγουσι γὰρ ἐν τῷ οὐρανῷ μεῖναι καὶ ἐκεῖθεν ἐνεργεῖν, ὥσπερ καὶ τὸν πόλεμον· οὐδαμοῦ γὰρ αὐτῆς μέμνηται ἐν τοῖς ἑξῆς ὡς κατελθούσης. παρὰ τὴν θεὸν οὖν τὴν Ἀθηνᾶν· ἄγαλμα γὰρ ἦν ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ἀθηνᾶς.

[1] Ἰσθμιονίκαις V. [2] συναντωμέναις V. [3] περιφερόμενον R.

ΔΕΥΡ' Ω ΚΟΡΑΙ] τῇ Εἰρήνῃ καὶ τῇ Θεωρίᾳ καὶ τῇ Ὀπώρᾳ λέγει.

711. (726.) ΕΠΕΣΘΟΝ ΑΜ' ΕΜΟΙ] κατέλυσε τοῦ οὐρανοῦ τὴν ὑπόκρισιν. κάτεισι γὰρ ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν κλίμαξιν. ἐχόμενος δὲ τῆς Εἰρήνης καταβαίνει ὁ πρεσβύτης ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν. ἴσως δὲ καὶ χορὸς ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀναγωγὴν τῆς Εἰρήνης.

712. (727.) ΕΣΤΥΚΟΤΕΣ] ἔδει εἰπεῖν ἑστῶτες. τὸ δὲ ἐστυκότες ἐχρήσατο διὰ τὴν Εἰρήνην, ὥσπερ διὰ τὸ γαμηθῆναι αὐτῶν τὴν μὲν τῷ Τρυγαίῳ, τὴν δὲ τῇ βουλῇ. πόρναι γάρ εἰσιν ἐσκευασμέναι.

713. (728.) ΑΛΛ' ΙΘΙ ΧΑΙΡΩΝ] ὁ χορὸς μένων ποιεῖ παράβασιν οὐ τελείαν, ἀλλὰ κομμάτιον μέν ἐστι τοῦ χοροῦ. ὧν τετράμετρα καταληκτικὰ τέσσαρα μὲν ἐν ἐκθέσει παρὰ ταύτας. ὅτι εἰσὶν ἀναπαστικοὶ τελευταῖοι τροχαϊκοὶ κάτισοι τοῖς ἄλλοις. ΑΛΛΩΣ. ἡ παράβασις αὕτη οὐκ ἔστι τελεία. τοῦ γὰρ ἐπιῤῥήματος καὶ ἀντεπιῤῥήματος ἐστέρηται. ἔστι τοίνυν τὸ μὲν κομμάτιον στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ϛ'. τὸ δὲ μακρὸν στίχων ὁμοίων λγ'. ἡ δ' ἔκθεσις κώλων δέκα διμέτρων πλὴν τοῦ τελευταίου καταληκτικῶν. ἐπὶ πᾶσι παράγραφος.

ΤΑ ΣΚΕΥΗ] τὰς ἅμας, τὰ σχοινία. γυμνὸν γὰρ ποιοῦσιν οἱ κωμικοὶ τὸν χορὸν ἀεὶ, ἵνα ὀρχῆται.

715. (730.) ΚΥΠΤΑΖΕΙΝ] κρυφιμαίως διατρίβειν καὶ κρύπτεσθαι.

718. (733.) ΧΡΗΝ ΜΕΝ ΤΥΠΤΕΙΝ] νῦν παραβάσει κέχρηται ὁ χορὸς, μηδὲν περὶ τοῦ προκειμένου λέγων ἢ τὸν ποιητὴν ἐπαινῶν. παράβασιν ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ παραβαίνειν τὸν χορὸν ἀπὸ τῆς νενομισμένης στάσεως εἰς τὴν καταντικρὺ τοῦ θεάτρου ὄψιν, ὁπότε ἐβούλετο ὁ ποιητὴς διαλεχθῆναί τι ἔξω τῆς ὑποθέσεως ἄνευ τῶν ὑποκριτῶν πρὸς τὸ θέατρον διὰ τοῦ χοροῦ. ἐστρέφετο δὲ ὁ χορὸς καὶ ἐγίνοντο στίχοι δ'. εἶτα διελθόντες τὴν καλουμένην παράβασιν ἐστρέφοντο πάλιν εἰς τὴν προτέραν στάσιν. δῆλον δὲ αὐτοὶ ποιοῦσιν οἱ ποιηταὶ, τὸ στρέφεσθαι σημαίνοντες καὶ τὸ παραβαίνειν. Πλάτων ἐν τῷ Παιδαρίῳ "εἰ μὲν μὴ λίαν ὦ ἄνδρες ἠναγκαζόμην στρέψαι δεῦρ', οὐκ ἂν παρέβην εἰς λέξιν τοιάνδ' ἐπῶν," ἄμφω σημάνας, καὶ τὸ στρέφεσθαι καὶ τὸ παραβαίνειν. Κρατῖνος δὲ ἐν τῇ Πυλαίᾳ δηλοῖ ὅτι ἓξ ἐστι ζυγὰ τοῦ χοροῦ. ὁ δὲ νοῦς, ἐχρῆν μὲν, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς ἑαυτὸν ἐπῄνει παραβάσει χρώμενος, τοὺς ῥαβδούχους ἐκείνους τύπτειν αὐτὸν ὡς ἀπρεπές τι μεταχειριζόμενον. εἰ δὲ πρέπον ἐστὶν ὦ μοῦσα ἑαυτὸν ἐπαινέσαι τινὰ, φησὶν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν (τουτέστιν ὁ Ἀριστοφάνης) ἄξιος εἶναι πολλῆς τιμῆς, ὅστις (Ἀριστοφάνης) ἄριστος γεγένηται. ἦσαν δὲ ἐπὶ τῆς θυμέλης ῥαβδοφόροι τινὲς, οἳ τῆς εὐκοσμίας ἐμέλοντο τῶν θεατῶν. ἢ ῥαβδούχους εἶπε τοὺς κριτὰς τοῦ ἀγῶνος, οὓς ὁ ποιητὴς αἰσυμνήτας εἶπεν.

719. (734.) ΠΑΡΑΒΑΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙΣ] πᾶσαν παράβασιν ἀνάπαιστον καλεῖ.

720. (735.) παρὰ τὰ Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐλεγείων· "εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι θυγατέρα Διὸς ὅστις ἄριστος δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσα μόνος."

724. (739.) ΕΣ ΤΑ ΡΑΚΙΑ] ὡς τοιαῦτα εἰσαγόντων τῶν ἄλλων κωμικῶν, ῥακοφοροῦντας. αἰνίττεται δὲ καὶ εἰς Εὔπολιν.

ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΦΘΕΙΡΣΙΝ] ἀντὶ τοῦ εὐτελεῖς καὶ ἀδόξους ἄνδρας.

725. (740.) ΤΟΥΣ Θ' ΗΡΑΚΛΕΑΣ] μάττειν τὸ πολλὰ ἐσθίειν. ἀπὸ τῆς ματτομένης ζύμης.[1] αἰνίττεται δὲ ταῦτα εἰς Εὐριπίδην, ὃς ἐποίησεν Ἡρακλέα πίνοντα καὶ Διόνυσον δειλὸν καὶ Δία μοιχὸν καὶ δοῦλον κλαίοντα. τινὲς δέ φασιν εἰς Κρατῖνον αἰνίττεσθαι, ὡς τοιαῦτα ποιοῦντα δράματα. ἐπεπόλασε δὲ ταῦτα τότε τὰ λήμματα. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς γαστρίμαργον τὸν Ἡρακλέα κωμῳδεῖ καὶ ἐν Ὄρνισι καὶ ἐν Αἰολοσίκωνι. καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶ περὶ τούτων φησὶ, τοῦ τε Ἡρακλέους καὶ τοῦ δούλου. ἐπεπόλαζε γὰρ τότε ταῦτα, Ἡρακλῆς πεινῶν καὶ Διόνυσος δειλὸς καὶ μοιχὸς Ζεὺς, ὥστε καὶ αὐτοὺς δοκεῖν ἄχθεσθαι. Κρατῖνος "ὑπὸ δὲ Ἡρακλέους πεινῶντος ἄγειν ταῦτα[2] καὶ σκώπτοντος, οὐ βιωτόν ἐστι." περὶ δὲ τῶν δούλων καὶ ἐν Βατράχοις φησίν.

729. (744.) ΙΝ' Ο ΣΥΝΔΟΥΛΟΣ ΣΚΩΨΑΣ] ἀντὶ τοῦ, καὶ τούτους τοὺς δούλους ἐξέφερον κλαίοντας τούτου ἕνεκα, ἵνα ὁ σύνδουλος χλευάζων ἀνέρηται αὐτόν.

730. (745.) ΥΣΤΡΙΧΙΣ] ἡ ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιξ. ἔστι δὲ καὶ ὑστριχὶς θηρίον τρίχας ἔχον ὗς, ἃς ἐν τῷ διώκεσθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων.

ΕΙΣΕΒΑΛΕΝ] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς πόλεις πορθούντων τὸ εἰσέβαλεν. καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ τροπῇ. κυρίως γὰρ εἰσβαλεῖν ἐστι τὸ πολεμίους τινὰς εἰσελθεῖν εἰς πόλιν.

732. (747.) ΒΩΜΟΛΟΧΕΥΜΑΤΑ] τουτέστι βωμολόχα σκώμματα, ὅ ἐστι σκώπτοντας εὐτελεῖς τινὰς καὶ ἀσθενεῖς ἄνδρας.

733. (748.) ΕΠΟΙΗΣΕ ΤΕΧΝΗΝ]

Τ

[1] μάζης V.

[2] ἄγει ταυ V.

ταῦτα καὶ Φερεκράτης ἐποίησε τὸν Αἰσχύλον λέγοντα ἐν τοῖς Κραπατάλοις.[1] "ὅστις αὐτοῖς παρέδωκε τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας."

ΚΑΠΥΡΓΩΣΕΝ] ὕψωσεν, ηὔξησεν, ἐμεγάλυνεν, ἠσφαλίσατο, καὶ ἐπὶ τὸ σεμνότερον τὰ ποιήματα ἤγαγεν. καὶ ἐν ἄλλοις περὶ αὐτοῦ φησιν "ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά."

734. (749.) ΟΥΚ ΑΓΟΡΑΙΟΙΣ] οὐ κατημαξευμένοις.

736. (751.) ΑΛΛ' ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΟΡΓΗΝ] ἐνδόξως πάλιν παρέλαβεν αὐτὸς τὸν Ἡρακλῆν. λέγει γάρ, οὐ κατὰ τοὺς ἄλλους ποιητὰς μετρίους τινὰς καὶ φαύλους λοιδορεῖν καὶ κωμῳδεῖν προειλόμην, ἀλλ' ὥσπερ Ἡρακλῆς τοὺς μεγάλους ἄθλους ὑπέστη, οὕτω κἀγὼ τοὺς ἀρίστους καὶ μέγα δυναμένους παρ' ὑμῖν κωμῳδεῖν εἱλόμην. Ἡρακλέα γὰρ μιμούμενος, οὐκ εὐτελεῖς ἄνδρας κωμῳδεῖν ἐπεχείρησα.

737. (752.) ΔΙΑΒΑΣ ΒΥΡΣΩΝ ΟΔΜΑΣ] ὡσανεὶ ἔλεγε ποταμοὺς ἢ χαράδρας. διὰ δὲ τὸν Κλέωνα ταῦτα· εἰκὸς γὰρ ἦν αὐτὸν ἀπειλεῖν τῷ Ἀριστοφάνει διὰ τὰς ὕβρεις. τὸ βαρβαρῶδες δὲ τοῦ Κλέωνος δηλοῖ διὰ τοὺς βαρβαρισμούς· Παφλαγὼν γὰρ ἦν. τοῦ Ἡρακλέους δὲ μνημονεύσας, ἑξῆς τὸ βυρσῶν ὀσμὴν ἐπήγαγεν, ἐπεὶ δοκεῖ ὁ Ἡρακλῆς τὴν Αὐγέου κόπρον ἐκκεκαθαρκέναι.

739. (754.) ΟΥ ΔΕΙΝΟΤΑΤΑ] Ἐρατοσθένης ἀγνοήσας τὰ κατὰ τὴν Κύνναν, κυνὸς γράφει, κυνὸς ὡς ἀκτῖνες ἐλάμποντο. Κύννα δὲ καὶ Σαλαβακχὼ πόρναι Ἀθήνησι. ΑΛΛΩΣ. τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ καὶ τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων δείκνυσι διὰ τῶν ὄψεων, ὡς καὶ Ὅμηρος "ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην." τῆς δὲ Κύννης μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Ἱππεῦσι, λέγων "καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβακχώ." ΑΛΛΩΣ. Κύννη ἑταίρα ἐστίν. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἀναιδὴς καὶ πόρνης ὀφθαλμοὺς εἶχεν.

740. (755.) ΕΚΑΤΟΝ ΔΕ ΚΥΚΛῼ] ὡσεὶ ἔλεγεν ὄφεων. εἰκὸς γὰρ πλῆθος ἔχειν κολάκων τὸν Κλέωνα. χαράδρα δέ ἐστι διώρυξ πηλοῦ μεστή. ὄλεθρον δὲ εἶπεν οὐχ ὕδωρ ἔχουσα. δέον δὲ εἰπεῖν ἐλιχμῶντο, ἐλιχνῶντο εἶπε διὰ τὸ λίχνον τῶν κολάκων. ΑΛΛΩΣ. εἰκὸς γὰρ σύστημα τὸν Κλέωνα ἔχειν μέγα δυνάμενον τῶν ὑποτρεχόντων αὐτῷ καὶ θεραπευόντων. ὁ δὲ εἶπεν, ὡσεὶ ἔλεγεν δρακόντων ἑκατὸν κεφαλαῖς αὐτὸν καθωπλίσθαι, καὶ τοῦτο πρὸς ἕνα τῶν Ἡρακλέους. αἰνιττόμενος ἄθλων, τὴν ἑκατοντακέφαλον ὕδραν. καὶ γὰρ Τυφῶνα αὐτὸν εἶπεν ἐν τοῖς Ἱππεῦσι· τοσαύταις δὲ ἐκεῖνος κεφαλαῖς ὥπλιστο. ἢ διὰ τοὺς περὶ αὐτὸν κόλακας.

741. (756.) ΧΑΡΑΔΡΑΣ] ἀντὶ τοῦ χειμάῤῥου ποταμοῦ. κατάγουσι δὲ οὗτοι παντοῖα μετὰ τοῦ ῥεύματος. οὐκ εἶπε δὲ πηλὸν, ἀλλ' ὄλεθρον.

742. (757.) ΦΩΚΗΣ Δ' ΟΣΜΗΝ] θαλάσσιον ζῶον ἡ φώκη. Ὅμηρος "φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή."

ΛΑΜΙΑΣ ΟΡΧΕΙΣ] δραστικοὶ γὰρ οἱ ὄρχεις. Δίδυμος δέ· εἰδωλοποιεῖ τινας ὄρχεις Λαμίας· θῆλυ γάρ. ἐντεῦθεν καὶ Λάμος ἡ πόλις τῶν Λαιστρυγόνων. λέγεται δὲ ἡ Λαμία Βήλου καὶ Λιβύης θυγάτηρ, ἧς ἐρασθῆναι τὸν Δία φασὶν, μεταγαγεῖν δὲ αὐτὴν ἀπὸ Λιβύης εἰς Ἰταλίαν, ἀφ' ἧς καὶ πόλις ἐν Ἰταλίᾳ Λάμια προσαγορεύεται. ἔνθεν αὐτῇ συνελθὼν ὁ Ζεὺς, οὐκ ἔλαθε τὴν Ἥραν, ἥτις ζηλοτυποῦσα τὴν Λαμίαν τὰ γινόμενα αὐτῆς τέκνα ἀνῄρει ἀεί. ἡ δὲ ἀποθνησκόντων τῶν τέκνων αὐτῆς βαρυνομένη, τὰ τῶν ἄλλων παιδία διὰ φθόνον ὑποκλέπτουσα ἀνῄρει. διὰ τοῦτο καὶ τὰς τίτθας ἐκφοβούσας τὰ βρέφη καλεῖν ἐπ' αὐτοῖς τὴν Λαμίαν. μυθεύεται δὲ ὡς ἄϋπνος αὕτη διετέλει βουλήσει Ἥρας, ἵνα καὶ ἡμέρας καὶ νύκτας ἐν τῷ πένθει ᾖ, ἕως οὗ αὐτὴν ἐλεήσας ὁ Ζεὺς ἀφαιρετοὺς αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίησεν, ὅπως ἂν ἐν αὐτῇ ᾖ ἐξαιρεῖσθαι καὶ πάλιν θεῖναι. λέγεται δὲ ἐσχηκέναι παρὰ Διὸς καὶ τὸ μεταμορφοῦσθαι εἰς ὅ τι οὖν βούλοιτο. οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι. ἀλλόκοτον δέ τι τέρας ὑποστήσασθαι βούλεται τὸν Κλέωνα· τὴν γὰρ Λάμιάν φησιν ἄγριον εἶναι ζῶον καὶ δύσοσμον καὶ ἀνήμερον. οὐκ ἀρκεσθεὶς δὲ τούτοις αὐτὸν εἰκάσαι μόνοις, προσέθηκε καὶ ἄπλυτον, ἵνα μᾶλλον αὐξήσῃ τὴν περὶ τὸν Κλέωνα δυσοσμίαν.

743. (758.) ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΙΔΩΝ ΤΕΡΑΣ] εἰρηκὼς τῶν σκωμμάτων αὐτοῦ τὸ κατ' εἶδος, ἔσκωψεν αὐτὸν πάλιν ἐπὶ τὸ γενικὸν ἀναδραμών, δι' οὗ τέρας αὐτὸν καλεῖ μείζονα δόξαν τῶν προειρημένων ἐγκαταλιπὼν ἔχειν τοῖς ἀκηκοόσι περὶ αὐτοῦ.

747. (762.) ΠΑΙΔΑΣ ΕΠΕΙΡΩΝ] ὡς τῶν ἄλλων ἐξιόντων καὶ δεομένων καὶ νέων καὶ τῶν παίδων εἰς τὸ σπουδάζειν αὐτοῖς, ἵνα νικήσωσιν. εἰώθασι δὲ καὶ παιδεραστεῖν ἁβρυνόμενοι τῇ νίκῃ. αἰνίττεται δὲ εἰς Εὔπολιν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν, ὡς παίδων ἐρῶντας καὶ παλαίστρας περιερχομένους.

748. (763.) ΠΑΥΡ' ΑΝΙΑΣΑΣ] ὡς τῶν νικώντων ταῦτα ποιούντων καὶ εἰς ὕβριν ἐξελκομένων. ὀλίγα κωμῳδήσας ἢ οὐδὲν λυπήσας. ὁμοίως τῷ "ἢ ὀλί-

[1] κρα πάντων ἄλλοις V.

γον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς."

749. (765.) ΠΡΟΣ ΤΑΥΤΑ ΧΡΕΩΝ] διὰ ταῦτα ὑμᾶς ἀξιῶ συλλαμβάνεσθαι, ἢ δι' αὐτὰ τὰ δίκαια.

751. (767.) ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΦΑΛΑΚΡΟΙΣΙ] τοῦτο εἰς ἑαυτόν· φαλακρὸς γὰρ ἦν ὁ Ἀριστοφάνης. τρωγαλίων δὲ τῶν τραγημάτων. οὕτως οἱ παλαιοί.

756. (772.) ΚΑΙ ΜΗ ΑΦΑΙΡΕΙ ΓΕΝΝΑΙΟΤΑΤΟΥ] μηδὲν ἀφαίρει τῶν παρακειμένων, ἀλλὰ πάντα παράθες. τὸ δὲ σχῆμα Ἀττικὸν, τὸ γενικὴν εἰπεῖν ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὡς νῦν εἶπε τῶν τρωγαλίων ἀντὶ τοῦ τὰ τρωγάλια.

λαμπρὸν διὰ τὴν φαλακρότητα. ἢ εὐπαῤῥησίαστον.

759. (775.) ΜΟΥΣΑ ΣΥ ΜΕΝ ΠΟΛΕΜΟΥ] τὸ χ πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ μέτρου. αὕτη δὲ πλοκή ἐστι καὶ ἔλαθεν. σφόδρα δὲ γλαφυρὸν εἴρηται, καὶ ἔστι Στησιχόρειον.

ΜΟΥΣΑ ΣΥ ΜΕΝ] ἡ ᾠδὴ αὕτη καὶ στροφὴ κώλων ἐστὶ κβʹ. τοσούτων δὲ καὶ ἡ ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφή. οὐ γὰρ διῄρηνται, ἀλλ' ἐχόμεναι εἰσὶν ἀλλήλων, ἐπεὶ οὐ κεῖται μεταξὺ τὸ ἐπίῤῥημα. τὰ μὲν οὖν αʹ, ϛʹ, ιδʹ, ιϛʹ, ιθʹ, καʹ δακτυλικὰ πενθημιμερῆ. τὰ δὲ βʹ, δʹ προσῳδιακὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ἐκ παίωνος βʹ καὶ χοριάμβου. τὸ δὲ γʹ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. τὸ εʹ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. τὸ δὲ ζʹ ἀκατάληκτον δίμετρον. τὰ ηʹ, θʹ, ιαʹ δακτυλικὰ τρίμετρα. τὸ ιʹ τροχαϊκὴ βάσις. τὰ ιβʹ, ιγʹ χοριαμβικὰ εἰς βακχεῖον περαιούμενα δίμετρα. τὸ ιεʹ ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὰ ιζʹ, κʹ ἀναπαιστικαὶ βάσεις. τὸ ιηʹ δακτυλικὸν δίμετρον. τὸ τελευταῖον ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δ' ἀντιστροφῆς κορωνίς.

761. (778.) ΚΛΕΙΟΥΣΑ ΘΕΩΝ ΤΕ ΓΑΜΟΥΣ] ὅτι σύνηθες ἦν τοῖς παλαιοῖς ᾄδειν θεῶν τε καὶ ἡρώων γάμους. σημειοῦται δὲ ταῦτα ὁ μόχθος [1] πρὸς τοὺς ἀθετοῦντας τὴν ἐν Ὀδυσσείᾳ Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ] τραγῳδίας ποιητὴς, ὃς εἶχε ταπεινούς τινας παῖδας. ἐν δὲ τῷ ἀντιγράφῳ παροξύτονον εὗρον τὸ Καρκίνος. ἴσως οὖν συνέστειλεν αὐτὸ, ὡς καὶ Ἄρατος. παῖδες δὲ Καρκίνου τρεῖς, Ξενοκλῆς, Ξενότιμος, Ξέναρχος. τραγικοὶ δὲ οὗτοι χορευταὶ, οἵτινες διὰ τὴν σμικρότητα τῶν σωμάτων ὄρτυγες ἐκαλοῦντο.

768. ΟΡΤΥΓΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΣ] δέον ὄρνιθας οἰκογενεῖς εἰπεῖν, ὄρτυγας εἶπε, πρᾶγμα τῆς φύσεως ἀλλότριον, πλὴν εἰ μὴ ὡς μαχίμους διαβάλλει τοὺς παῖδας τοῦ Καρκίνου· φιλεριστικὴ γὰρ τῶν ἀῤῥένων ὀρτύγων ἡ φύσις. οἰκογενεῖς δὲ ἀντὶ τοῦ ἡμέρους, ἐν οἴκῳ τεθραμμένους. προείρηται δὲ περὶ τῶν Καρκίνου υἱῶν, ὅτι μικροί. ἀεὶ μέντοι τὸ ὄρτυγας ἐκτείνεται, νῦν δὲ διὰ τὸ μέτρον συνέσταλται.

ΓΥΛΙΑΥΧΕΝΑΣ] αὐχένας οὐκ ἔχοντας, ὥσπερ ὁ γύλιος. ὡς μικροὺς δὲ καὶ γογγυλώδεις σκώπτει. ἐχόρευον δὲ οὗτοι τῷ πατρί. ΑΛΛΩΣ. μακροτραχήλους· γύλιος γὰρ πλέγμα ἐστὶ στρατιωτικὸν ἐπίμηκες, τουτέστιν εἰς ὀξὺ λῆγον. κολοβὸν οὖν εἰκὸς εἶναι τὸ ὅλον σῶμα, καὶ μόνον τὸν τράχηλον μακρόν. ΑΛΛΩΣ. γύλιος πλεκτόν τι σκεῦος στρατιωτικὸν, στενόστομον, ἐν ᾧ τὰ σιτία ἐμβάλλουσι. διαβάλλει δὲ αὐτοὺς ὡς λεπροὺς καὶ λεπτοὺς, καὶ μακροὺς τραχήλους ἔχοντας. ἐν τοῖς ἐπιφερομένοις δὲ ἐξηγήσεται ὅτι ἐστὶ τὸ γυλιαύχενας. ὀρχηστὰς δὲ, εἰσέφερε γὰρ αὐτοὺς ὁ πατὴρ ἐν τοῖς δράμασιν ὀρχουμένους.

769. ΝΑΝΝΟΦΥΕΙΣ] νάννοι γὰρ λέγονται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων ἶνοι λέγονται.

ΣΦΥΡΑΔΩΝ ΑΠΟΚΝΙΣΜΑΤΑ] ταπεινοὺς καὶ μικροὺς, οὐδὲ ὅλας σφυράδας. σφυράδες δέ εἰσι τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα. Εὔπολις Αἰξί "σφυράδων πολλῶν ἀναμέστη." ΑΛΛΩΣ. ἡ σφυρὰς κυάμου ἔχει τὸ μέγεθος· ταύταις οὖν ἀπεικάζει αὐτούς. μᾶλλον δὲ οὐδὲ ταύταις, ἀλλὰ τοῖς ἀποκνίσμασιν αὐτῶν καὶ ἀποτμήμασιν. εὐτελίζει οὖν αὐτοὺς διὰ τὸ βραχύ· ἡ γὰρ τοῦ μικροῦ μερὶς μικρὰ οὐδὲν ἂν εἴη.

ΜΗΧΑΝΟΔΙΦΑΣ] ἀπὸ μέρους τοῦτο· Ξενοκλῆς γὰρ ὁ Καρκίνου δοκεῖ μηχανὰς καὶ τερατείας εἰσάγειν ἐν τοῖς δράμασι. Πλάτων Σοφισταῖς "Ξενοκλῆς ὁ δωδεκαμήχανος ὁ Καρκίνου παῖς τοῦ θαλαττίου. μηχανοδίφας [2] δὲ εἶπεν αὐτοὺς, ἐπειδὴ πολλάκις ὡς τραγῳδοὶ μηχανὰς προσέφερον, ἡνίκα θεοὺς ἐμιμοῦντο ἀνερχομένους ἢ κατερχομένους ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον.

770. (794.) Ο ΠΑΡ' ΕΛΠΙΔΑΣ] τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω "μήτ' ἔλθῃς αὐτοῖς συνέριθος." καὶ γὰρ εἶπεν ὁ πατὴρ γαλῆν τινὰ τῆς ἑσπέρας ἀπάγξαι τὸ δρᾶμα αὐτοῦ, ὅπερ εἶχε παρὰ προσδοκίαν, τουτέστιν ὃ μετὰ μόχθου συνεγράψατο. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς νόθον περὶ τὰ κλέμματα. δρᾶμα δὲ ἐποίησε τοὺς Μύας· διὰ τοῦτο καὶ γαλῆν εἶπεν ἀπάγξαι.

771. (795.) ΓΑΛΗΝ ΤΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ] ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς γαλῆς τὸ δρᾶμα ἀπαγ-

[1] Cf. Apollonius de Syntaxi p. 92, 6. nostræ editionis.

[2] ἄλλως μηχανοβαφεῖς V.

χθῆναι. δρᾶμα γὰρ ποιήσας ὁ Καρκίνος ἢ ὁ Ξενοκλῆς παρῆλθε μέγα καυχώμενος ἐπ' αὐτῷ, καὶ παρελθὼν ἡττήθη. ἧς ἡττηθέντος οὖν εἶπεν, ἐν ᾧ μεγάλας ἐλπίδας εἶχε δρᾶμα. ἐπειδὴ δὲ αἱ γαλαῖ τοὺς μῦς νυκτὸς πνίγουσι, παρὰ τοῦτο παίζει.

772. (797.) ΤΟΙΑΔΕ ΧΡΗ ΧΑΡΙΤΩΝ] τῇ στροφῇ ἀποδέδωκε τὴν ἀντίστροφον· πάλιν γὰρ ἐπὶ τὸν οἰκεῖον ἐπανέδραμεν ἔπαινον, φάσκων ὅτι διὰ ταῦτα πάντα χρὴ τοὺς θεατὰς μετὰ πάσης εὐνοίας ἀποδέχεσθαι τὰ ὑπ' αὐτοῦ ποιήματα. εἴδομεν οὖν τὴν στροφὴν τί ἐστι καὶ πῶς τὴν ἀντιστροφὴν ἐπήγαγε. κἀν ταῖς Νεφέλαις δὲ εἶπον ὅτι δεῖ πάντως ἀνταποδίδοσθαι τῇ στροφῇ τὴν ἀντίστροφον, εἶτα ἀμφοτέραις ἐπαγαγεῖν τὴν ἐπῳδόν· ἐκ τούτων γὰρ τὰ χορικὰ συνεστάναι, στροφῆς, ἀντιστρόφου, ἐπῳδοῦ. ἀντίστροφος δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἀναστρέφειν ἐπὶ τὸν ἐξ ἀρχῆς νοῦν τοῦ λόγου, μεταξὺ λεγομένων τῶν περιττῶν, καὶ ὥσπερ ἐντεθειμένων καὶ δυναμένων ὑπεξαιρεῖσθαι, οὐδὲν ἧττον τῆς ἀκολουθίας σωζομένης. ἔχει δὲ οὕτως· "ἀνδρῶν τ' ἐς δαῖτας καὶ θαλίας μακάρων. σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει." εἶτα "τοιάδε χρὴ Χαρίτων." διὰ μέσου δὲ τὰ περὶ τῶν Καρκίνου παίδων. ἔστι δὲ παρὰ τὰ Στησιχόρου ἐκ τῆς Ὀρεστείας "τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων ὑμνεῖν, Φρύγιον μέλος ἐξευρόντα ἁβρῶς ἦρος ἐπερχομένου." δαμώματα δὲ τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα.

774. (800.) ΟΤΑΝ ΗΡΙΝΗ] καὶ αὕτη πλοκὴ Στησιχόρειος. φησὶ γὰρ οὕτως "ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών."

776. (803.) ΜΟΡΣΙΜΟΣ ΜΗ ΔΕ ΜΕΛΑΝΘΙΟΣ] τραγικοὶ ποιηταὶ ἀμφότεροι. ὁ δὲ Μόρσιμος Φιλοκλέους τοῦ τραγικοῦ υἱὸς, πονηρὸς καὶ ἄμετρος. ὁ δὲ Μελάνθιος κωμῳδεῖται εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν. καὶ πολὺ μᾶλλον ἐν τοῖς Κόλαξιν Εὔπολις ὡς κίναιδον αὐτὸν διαβάλλει καὶ κόλακα. ἀλλὰ καὶ ὡς λευκὰς ἔχοντα καὶ λεπρὰς Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισιν "ὡς οὐκ ἰδὼν βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου."

779. (808.) ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ] ὡς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελανθίου τραγικοῦ ὄντος ἀσήμου. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. δέχονταί τινες ὡς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελανθίου τραγικοῦ ποιητοῦ ὄντος, ἀσήμου δέ. οὐκ ἀνάγκη δὲ διαιρεῖν καὶ ποιεῖν, πρὸς τὸ τὸν χορὸν εἶχε, τὸ ἀδελφός τε καὶ αὐτός. ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα ἰδίᾳ περὶ τοῦ Μελανθίου μέχρι τοῦ χορὸν εἶχεν. ἀπ' ἄλλης δὲ ἀρχῆς περί τε αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, τὰ εἰς ὀψοφαγίαν. ὅτι γὰρ ὁ Μελάνθιος ὀψοφάγος, προείρηται. καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Ἀστρατεύτοις.

780. (809.) ΑΜΦΩ] στικτέον εἰς τὸ ἄμφω. ὅτι μὲν γὰρ τραγικοὶ ἀμφότεροι, Μελάνθιος καὶ ὁ τούτου ἀδελφὸς, δῆλον· τὸ δὲ Γοργόνες καὶ ὀψοφάγοι ἐπὶ Μελανθίου μόνου· τοιοῦτος γὰρ οὗτος διαβάλλεται. τινὲς δὲ εἰς τὸ εἶχον στίζουσιν, ἵνα Μελάνθιος μὲν ἔχῃ τὸν χορὸν, ἀμφότεροι δὲ ὦσιν ὀψοφάγοι.

781. (811.) ΒΑΤΙΔΟΣΚΟΠΟΙ] βάτις εἶδος ἰχθύος. ἢ καθόλου οἱ ἰχθύες. ἅρπυιαι δὲ ἅρπαγες τῶν ἰχθύων· ἅρπυια γὰρ ἁρπακτικὸν ζῶον.

782. (812.) ΓΡΑΟΣΟΒΑΙ] ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες τὰς γραΐδας, ὡς μὴ ἀγοράζειν. ἢ γραῒ συγκοιμώμενοι· σοβάδας γὰρ τὰς πόρνας λέγουσιν. Εὔπολις "παρὰ τῇδε σὺ τῇ σοβάδι κατήγου.[1]" ὡς γραοφίλους δὲ αὐτοὺς εἰσάγει, καὶ περὶ γραῶν ἔρωτας ἐπτοημένους. ἀντὶ τοῦ γραῦς ὀχεύοντες.

ΤΡΑΓΟΜΑΣΧΑΛΟΙ] δύσοσμοι· οἱ γὰρ ἄρρενες τῶν αἰγῶν τοιοῦτοι.

ΙΧΘΥΟΛΥΜΑΙ] οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι τοὺς ἰχθύας εἶχον ὡς μέγα ἔδεσμα.

783. (815.) ΚΑΤΑΧΡΕΜΨΑΜΕΝΗ] μέγα καταπτύσασα αὐτῶν ὦ Μοῦσα, τῶν προειρημένων ποιητῶν καὶ τῶν παίδων τοῦ Καρκίνου.

785. (819.) ΩΣ ΧΑΛΕΠΟΝ] κορωνίς· προΐασι γὰρ οἱ ὑποκριταί. καὶ τὰ πρῶτα ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα λξ'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ὁ Τρυγαῖος δέ ἐστι κατελθὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ λοιπὸν τῇ οἰκίᾳ πλησιάσας, καὶ τὸν κόπον, ὃν ὑπέστη, διηγεῖται.

788. (822.) ΚΑΚΟΗΘΕΙΣ ΠΑΝΥ] ἀνθυπήλλαξεν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μικρότεροι, παρ' ὑπόνοιαν διαβάλλων Ἀθηναίους ὡς κακούργους. δοκεῖ δὲ καὶ τοῖς ἄνω τὰ κάτω μικρὰ φαίνεσθαι.

790. (824.) ΕΠΥΘΟΜΗΝ ΤΙΝΟΣ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὡς νομίζω, ὡς περὶ ἄλλου φησί.

795. (829.) ΨΥΧΑΣ ΔΥ' Η ΤΡΕΙΣ] διαβάλλει αὐτοὺς ὡς μετεώρους, ἐπεὶ περὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλά. συνεχῶς δὲ κωμῳδοῦσι τοὺς διθυραμβοποιοὺς ὡς ἐκ τοῦ ἀέρος καὶ τῶν νεφελῶν σπῶντας τὰς λέξεις, διὰ τὸ συνθέτους εἶναι παρ' αὐτοῖς.

796. (830.) ΑΝΑΒΟΛΑΣ] τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων. Ὅμηρος "ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν."

797. (831.) ΤΑΣ ΕΝΔΙΑΕΡΙΑΝΕΡΙΝΗΧΕΤΟΥΣ] κωμῳδεῖ τοὺς διθυραμβοποιοὺς ὡς ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀρχομένους, καὶ λέξεις τινὰς αὐτῶν διαβάλλει ὡς τοιαῦτα

[1] κατηγάγου V.

λεγόντων. Δίδυμος δὲ πεπλάνηται λέγων αὐερινηχέτους· οὐ γὰρ λέγουσιν αὐέρα οὗτοι. συνεχῶς δὲ αὐτοὺς κωμῳδοῦσιν ὡς ἀέρας καὶ νεφέλας καὶ τὰ ἐκ τούτων σύνθετα ποιοῦντας. μήποτε δὲ οὐκ ἀορίστως μόνον, ἀλλὰ καί τινος τῶν διθυραμβοποιῶν τινὰς λέξεις χλευάζει. ΑΛΛΩΣ. τὰ προοίμια τῶν διθυραμβοποιῶν ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀπᾳδοντά ἐστι καὶ οὐδὲν πρὸς τὸ πρᾶγμα δηλοῖ. τὸ δὲ τοιοῦτον μετεώρων ἀνδρῶν.

801. (835.) ΙΩΝ Ο ΧΙΟΣ] διθυράμβων καὶ τραγῳδίας καὶ μελῶν ποιητής. ἐποίησε δὲ ᾠδήν, ἧς ἡ ἀρχή "ἀοῖον ἀεροφοίταν ἀστέρα μείνωμεν, ἀελίου λευκῇ πτέρυγι πρόδρομον." φαίνεται δὲ τετελευτηκὼς ἐκ τούτων. παίζων οὖν ὁ Ἀριστοφάνης ἀοῖον αὐτόν φησιν ἀστέρα κληθῆναι. περιβόητος δὲ ἐγένετο. ἔγραψε δὲ καὶ κωμῳδίας καὶ ἐπιγράμματα καὶ παιᾶνας καὶ ὕμνους καὶ σκολιὰ καὶ ἐγκώμια καὶ ἐλεγεῖα, καὶ καταλογάδην τὸν πρεσβευτικὸν λεγόμενον, ὃν νόθον ἀξιοῦσιν εἶναί τινες καὶ οὐχὶ αὐτοῦ. φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ κτίσις καὶ κοσμολογικὸς καὶ ὑπομνήματα καὶ ἄλλα τινά. καὶ πάνυ δόκιμος ἦν. φασὶ δὲ αὐτὸν ὁμοῦ διθύραμβον καὶ τραγῳδίαν ἀγωνισάμενον Ἀθήνησι καὶ νικήσαντα ἑκάστῳ τῶν Ἀθηναίων δοῦναι Χῖον κεράμιον.[1] υἱὸς δὲ ἦν Ὀρθομένους, ἐπίκλησιν δὲ Ξούθου. ἤρξατο δὲ τὰς τραγῳδίας διδάσκειν ἐπὶ τῆς ὀγδοηκοστῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος. δράματα δὲ αὐτοῦ δώδεκα· οἱ δὲ τριάκοντα, ἄλλοι δὲ τεσσαράκοντά φασιν. ὡς δ' ἦλθεν, ἐνθάδε, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπέθανεν.

803. (837.) ΑΟΙΟΝ ΑΥΤΟΝ] ὅτι ὁ μὲν Ἴων ἤδη τεθνήκει, δῆλον. οὐκ ἄδηλον δέ ἐστι ὅτι πρὸς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἔν τινι τῶν διθυράμβων λελεγμένον τὸ ἀοῖον ἀστὴρ παίζει.

805. (839.) ΟΙ ΚΑΟΜΕΝΟΙ] οἱ σπινθηρίζοντες, οἱ καλούμενοι διάττοντες, οἱ ἐν τῷ λάμπειν τοὺς σπινθῆρας πέμποντες.

807. (841.) ΙΠΝΟΥΣ] οὓς νῦν ἡμεῖς λαμπτῆρας ἢ φανοὺς καλοῦμεν. τοὺς δὲ νῦν φανοὺς καλουμένους λύχνους τινάς φασι λέγειν τῶν παλαιῶν. τὰς δὲ λαμπάδας τοὺς τραγικοὺς φανοὺς ἢ πανοὺς διὰ τοῦ π.

808. (842.) ΤΑΥΤΗΝΙ ΛΑΒΩΝ] ἐλέγετο ὅτι δύο πόρνας εἶχε τῇ Εἰρήνῃ συναφθείσας, τήν τε Ὀπώραν καὶ τὴν Θεωρίαν, ὧν τὴν μὲν Ὀπώραν ἔδωκε τοῖς γεωργοῖς, τῇ δὲ βουλῇ τὴν Θεωρίαν. τούτων οὖν τὴν μὲν Ὀπώραν τοῖς οἰκέταις ὁ Τρυγαῖος δίδωσιν ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς αὐτὸς αὐτὴν γαμήσων, καὶ παρακελεύεται τὰ πρὸς τοὺς γάμους αὐτῆς εὐτρεπίσαι. τὴν δὲ Θεωρίαν αὐτός φησιν ἀπομόσας δώσειν τῇ βουλῇ. ἴσως δὲ ἡ Εἰρήνη ἐν τῷ οὐρανῷ ἔμεινεν· οὐδαμοῦ γὰρ ποιεῖται περὶ αὐτῆς μνήμην ὡς κατελθούσης.

815. (849.) ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΥΣΙ] πιθανῶς ἐδήλωσεν ὅτι πόρναι ἦσαν ἡ Ὀπώρα καὶ ἡ Θεωρία.

816. (850.) ΟΥΚ, ΑΛΛΑ] οὐχ ὡς ἐν ἀποφάσει, ἀλλ' ὡσεὶ εἶπεν, ἀλλ' οὐχὶ κἀκεῖ τινές εἰσιν ἀπὸ τούτων; ἐπεὶ πῶς ἀπαρνησάμενος συντίθεται πάλιν.

817. (851.) ΑΓΕ ΝΥΝ] ὁ θεράπων λέγει τῇ Ὀπώρᾳ, εἶτα ἐρωτᾷ τὸν δεσπότην περὶ τῆς Ὀπώρας.

819. (854.) ΛΕΙΧΕΙΝ ΑΝΩ] τοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς διὰ τὸ κακέμφατόν τινες παραιτοῦνται, ὅτι ἐπαμφοτεριζόντως λέλεκται, καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ πρὸς τὸ ἀσελγές.

820. (855.) ΚΑΝΑ] κανίσκια.

821. (856.) ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΚΩΣ] στροφὴ ἀμοιβαία κώλων ζ'. ἔχει δὲ καὶ ἀντιστροφὴν τὸ ἢ χρηστὸς ἀνήρ. καὶ εἰσὶ τοῦ μὲν χοροῦ τὰ κῶλα Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος, τὰ μὲν β' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ γ' ἡμιόλιον· ὁ δὲ τοῦ ὑποκριτοῦ στίχος ἰαμβικὸς τετράμετρος καταληκτικός. καὶ αὖθις τὰ τοῦ χοροῦ τρία τοῖς ἄνω κάτισα κώλοις. ὑφ' ἃ παράγραφος καὶ ἡ ἔσω διπλῆ. ἑξῆς δ' ἐν εἰσθέσει σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰαμβικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ε'. ὑφ' οὓς κορωνίς.

826. (861.) οἷον πάλιν ἀνανεάζων.

827. (862.) μυραλιφίαις ἀληλιμμένος.

829. (864.) ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣΤΕΡΟΣ] κακοδαιμονέστερος, ἐν εἰρωνείᾳ. στροβίλους δέ φησι τούτους ἢ διὰ τὸ τραχὺ τοῦ σώματος, ἢ πρὸς τὸ τοῦ Καρκίνου ὄνομα παίζων· ὀστρακόδερμοι γὰρ οἱ καρκίνοι, καθάπερ καὶ οἱ στρόβιλοι, τουτέστιν οἱ κοχλίαι ἢ οἱ θαλάττιοι κήρυκες. ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ ὀρχήσει στροβεῖσθαι, ἐπειδὴ καὶ οἱ στρόβιλοι κώνου ἐπέχουσι δίκην. ΑΛΛΩΣ. στρόβιλός ἐστιν ἡ συστροφή. στροβίλους οὖν εἶπε καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ γυλιαύχενας.

830. (865.) παρατηρητέον ὅτι οὐκ ἐπὶ ἅρματος μόνον ἐλέγετο ὄχημα.

832. (867.) παραγραμμίσαι μοι δοκεῖ τοῦ γελοίου χάριν, ἀντὶ τοῦ πίνειν τε καὶ καθεύδειν.

833. (868.) Η ΠΑΙΣ ΛΕΛΟΥΤΑΙ] κο-

[1] ΑΘ.—ΚΕΡΑΜΙΟΝ] ἐν τῇ Ἀττικῇ νικῆσαι, καὶ εὐνοίας χάριν προῖκα Χῖον οἶνον πέμψαι Ἀθηναίοις. Σωκράτους δὲ τοῦ φιλοσόφου ἔστιν εἰς αὐτὸν λόγος λεγόμενος Ἴων. μέμνηται αὐτοῦ καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Χωλιάμβοις, ὅτι πολλὰ ἔγραψεν. V.

ρωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν ἐξ ἰαμβείων μα'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

834. (869.) ΣΗΣΑΜΗ] παρὰ τὸ ἐν τοῖς γάμοις ἔθος. ἐδόκουν γὰρ ἐν τοῖς γάμοις σήσαμον διδόναι, ὅς ἐστι πλακοῦς γαμικὸς ἀπὸ σησάμου πεποιημένος, διὰ τὸ πολύγονον, ὥς φησι Μένανδρος. σησαμοῦς δὲ καὶ σησαμῆ διαφέρει· σησαμοῦς μὲν εἶδος πλακοῦντος, σησαμῆ ἣν φαμεν ἡμεῖς σησαμίδα. "σήσαμα δὲ καὶ μήκωνες καὶ σισύμβρια." φύλλα οἷς στεφανοῦνται οἱ νυμφίοι. καὶ σησαμούντια πόπανα.

837. (872.) πρὸς οὐδὲν τὸ τι.

839. (874.) ΒΡΑΥΡΩΝΑ Δ'] Βραυρῶνα πόρνη ἐστίν. ἐν Βραυρῶνι δὲ δήμῳ τῆς Ἀττικῆς πολλαὶ πόρναι. ἐκεῖ δὲ καὶ τὰ Διονύσια ἤγετο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπαζον. διὸ καὶ εἶπε "τῷ πέει σκηνὴν ποιῶν." στενὸς δὲ ὁ Ἰσθμός. πάσας δὲ τὰς πανηγύρεις θεωρίας ἐκάλουν.

ΕΠΑΙΣΑΜΕΝ] ἠλαύνομεν, συνουσιάζομεν.

841. (876.) ΠΡΩΚΤΟΠΕΝΤΕΤΗΡΙΔΑ] παρόσον διὰ πενταετηροῦς χρόνου ἤγοντο αἱ θεωρίαι τῶν Διονυσίων.

ἐπιτιμᾷ ὁ δεσπότης ὡς ἁπτομένῳ τῶν ἰσχίων αὐτῆς. περιγράφειν γάρ ἐστι τὸ περιορίζειν ἁπτομένους. Τῷ δακτύλῳ περιέγραφε τὰ ἰσχία.

845. ΕΣ ΙΣΘΜΙΑ] οἱ γὰρ θέλοντες θεωρεῖν προκαταλαμβάνουσιν ἑαυτοῖς τόπους. εἰς Ἴσθμια δὲ εἴρηκεν, ἅμα ὅτι καὶ ἀγὼν Ἰσθμιακός, καὶ διὰ τὴν στενότητα τοῦ αἰδοίου τῆς πόρνης. διὸ καὶ εἶπεν τῷ πέει σκηνὴν ποιῶ. στενὸς δὲ καὶ ὁ Ἴσθμος. πάσας δὲ πανηγύρεις θεωρίας ἐκάλουν.

στεγοῦ γὰρ ὄντος τοῦ τόπου πάντες προλαβεῖν σπεύδουσιν, ἐπεὶ οὐχ εὑρίσκουσι ξενίαν. πιθανῶς δὲ οὔτε Ὀλύμπια οὔτε Πύθια εἶπεν. ΑΛΛΩΣ. εἷς τῶν θεατῶν τὰ ἰσχία τῆς Θεωρίας καταμανθάνει καὶ ἐφάπτεται περιφέρων τὸν δάκτυλον. ἅμα οὖν πρὸς τὴν Θεωρίαν τὰ Ἴσθμια. ΑΛΛΩΣ. τὸ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστί. προκαταλαμβάνω θήκην ἐμαυτῷ ταῖς ἡδοναῖς. ἐπεὶ δ' ἐν Ἰσθμῷ διὰ τὴν τοῦ τόπου στενοχωρίαν οὐκ ἔστι ξενίας ἐπιτυχεῖν εὐχερῶς, ἔθος τῇ πανηγύρει τῶν Ἰσθμίων πρόπαλαι καταλαμβάνειν ταῖς σκηναῖς τοῖς πανηγυρίζειν βουλομένοις.

διττὴ ἡ ἑρμηνεία, πρός τε τὴν Θεωρίαν καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα.

παρεπιγραφή· ἁπτόμενος γὰρ αὐτῆς τῆς πυγῆς καὶ θαυμάζων καὶ τοῖς θεαταῖς ἐπιδεικνύμενος τὸ αἰδοῖον. πενταετηρίδα δὲ προσέθηκε τὸ ἔργον τῆς θεωρίας· διὰ πενταετοῦς γὰρ ἐπιτελοῦνται τὰ Διονύσια. ἢ ὅτι διὰ πέντε ἐτῶν εἶδον τὴν θεωρίαν.

848. (883.) τεχνικῶς περὶ τῆς θεωρίας διαλεγόμενος ἐκείνου ἀνθάπτεται· ὡς φοικιστὴς γὰρ λοιδορεῖται. ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ ΠΡΟΣΠΕΣΩΝ δηλοῖ.

850. (885.) ἅμα καὶ ὅτι ἐν ταῖς θεωρίαις ζωμοὶ γίνονται ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν θυομένων, ἅμα δὲ ὅτι λίκτης διεβάλλετο ὁ Ἀριφράδης μεμηνὼς ἐπὶ γυναιξίν.

ἔφην ὅτι ὡς ἀρρητοποιὸν αὐτὸν διαβάλλει. ὁρᾷς οὖν ὡς ἐπαμφοτεριζούσαις χρῆται ταῖς λέξεσιν, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς θεωρίας διαλεγόμενος κἀκείνου καθαπτόμενος. ΕΚΛΑΨΕΤΑΙ δὲ ἐκπίεται καὶ ἐκροφήσει. καὶ τὸ σχῆμα δὲ τῆς αἰσχρουργίας διὰ τοῦ προσπεσὼν δείκνυσιν.

851. (886.) ΤΑ ΣΚΕΥΗ] τὰ μαγειρεῖα, διὰ τὸ θύειν ἐν ταῖς πανηγύρεσιν. ἢ πρὸς τὴν Θεωρίαν λέγει φέρουσάν τινα εἰρήνης καὶ γεωργίας σύμβολα.

852. (887.) ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ] τῆς γὰρ βουλῆς ἐπρυτάνευον δέκα, ἄλλοι δέ φασιν ὀκτώ. τὸν λόγον ἀπέτεινε λοιπὸν πρὸς τὴν βουλὴν ὡς παραδιδοὺς τὴν Θεωρίαν.

855. (890.) ΑΝΑΡΡΥΣΙΣ] κυρία[1] τῶν Ἀπατουρίων ἡμέρα. Ἀπατούρια δὲ ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις τὸ συμβὰν δηλοῦσα τῇ προσηγορίᾳ. καὶ ἀναῤῥύσειν τὸ ἐπιθύειν, ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἐπιτελεῖν. τρεῖς δὲ ἦσαν αἱ ἡμέραι τῶν Ἀπατουρίων, Δόρπεια, Κουρεῶτις, Ἀνάῤῥυσις. τὴν δ' αἰτίαν καίπερ ἐν ἄλλοις ῥηθεῖσαν ἡμῖν οὐ χεῖρον κἀνταῦθα θεῖναι. Ἀθηναίων γὰρ περὶ Κελαινῶν πρὸς Βοιωτοὺς πόλεμον ἀραμένων, Ξάνθιος Βοιωτὸς προεκαλέσατο τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. καὶ οὗτος μὲν οὐκ ἐδέξατο, Μελάνθιος δέ τις Ἀρκὰς τὸ γένος, ἐν Ἀττικῇ ὢν καὶ οἰκῶν, ὑπέστη τὸ μονομάχιον. καὶ κατελθόντων αὐτῶν εἰς τὸ ἀφωρισμένον πεδίον ἐπὶ τὸ μονομαχῆσαι, ὁ Μελάνθιος δόλῳ ἀναιρεῖ τὸν Ξάνθον. προσιόντι γὰρ αὐτῷ ἔφη "ἀδικεῖς ὦ Ξάνθε μόνος φήσας παραγενέσθαι καὶ δεύτερος παραγενόμενος." ἐφ' ᾧ στραφεὶς ὁ Ξάνθος, ὡς θεασόμενος τὸν ἥκοντα, ἐτρώθη παρὰ Μελανθίου καὶ ἀπώλετο. ἀφ' οὗ καὶ τὴν ἑορτὴν Ἀθηναῖοι ταύτην ἄγουσιν, ἀπὸ τῆς ἀπάτης Μελανθίου Ἀπατούρια προσαγορεύσαντες. τινὲς δέ φασι παραστῆναι τῷ Ξάνθῳ σὺν ἀγροικικῷ σχήματι, ὃν θεασάμενος Μελάνθιος τὰ εἰρημένα διεπράξατο· ὅθεν καὶ αὐτῷ ἦγον τὴν ἑορτὴν ταύτην.

πόλεμος γὰρ τοῖς Ἀθηναίοις συνέστη πρὸς Βοιωτούς. ἡγεῖτο δὲ τῶν μὲν Βοιωτῶν Ξάνθος, ἐβασίλευε δὲ τῶν Ἀθηναίων Θυμοίτης κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τῇ ἡλικίᾳ ἤδη γέρων. ὁ γὰρ Ξάνθος ὁ τῶν Βοιωτῶν

[1] μία V.

προεκαλέσατο εἰς μονομαχίαν Θυμοίτην, ἐφ' ᾧ, εἰ μὲν αὐτὸς νικήσει, κρατήσει καὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων ἀρχῆς, εἰ δὲ ὁ Θυμοίτης, καὶ τῆς τῶν Βοιωτῶν. ὁ οὖν Θυμοίτης οὐ βουλόμενος διὰ τὸ γῆρας, ἵνα μὴ διὰ τὴν αὐτοῦ ἀσθένειαν ἡ πατρὶς ἄλλῳ δουλεύσῃ, ἀνεκήρυξε τῷ μονομαχοῦντι τὴν ἀρχήν.

856. (891.) ΤΟΥΠΤΑΝΙΟΝ] τὸ μαγειρεῖον, ὅπου τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα, ὅπερ καὶ μᾶλλον. τὸ αἰδοῖον αὐτῆς δείκνυσι. τὸ ΚΕΚΑΠΝΙΚΕ δὲ, ἐπειδὴ μέλαν ἐστὶ διὰ τὰς τρίχας. καὶ αὕτη διαφέρει ἡ ἐξήγησις τοῦ λέγοντος αὐτὴν ἀποπνευματίσαι, ἣν καὶ ἐπλάσαντο τὴν ἄλλην μὴ νοήσαντες.

857. (892.) ΚΑΙ ΚΕΚΑΠΝΙΚ'] ὡς ἀποπνευματισάσης. τὸ δὲ ΚΕΚΑΠΝΙΚΕΝ ὡς ἐπὶ ὀπτανίου.

858. (893.) ΤΑ ΛΑΣΑΝΑ] ὅτι οὕτως οἱ χυτρόποδες. ἐπεὶ δὲ εἶπε τὸ ὀπτανεῖον, ἐπήγαγε καὶ τὰ λάσανα. δηλοῖ δὲ τοὺς δασεῖς αὐτῆς μηρούς. δηλοῖ δὲ καὶ τὰ μαγειρεῖα, ὅπου τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα.

859. (894.) ΕΞΕΣΤΑΙ ΠΟΙΕΙΝ] οὐδὲν εὐφυέστερον τῆς παρενθέσεως, ἵνα ἐπὶ πλέον χρήσασθαι δυνηθῇ τοῖς μέσοις ῥήμασιν.

861. (896.) ΕΠΙ ΓΗΣ ΠΑΛΑΙΕΙΝ] ἅπαντα ὡς ἐπὶ συνουσίας σχημάτων καὶ θεωρίας.

864. (898.) ΠΥΞ ΟΜΟΥ] παρὰ τὸ λεγόμενον "πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ σκέλει." παρὰ προσδοκίαν οὖν ἀντὶ τοῦ τῷ σκέλει, δεικνύς τε τὰ μὲν ὡς ἐπὶ παλαισμάτων, τὰ δὲ ὡς ἐπὶ γυναικείων σχημάτων.

865. (899.) ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΝ] τὸ γὰρ παλαιὸν ταῖς ὑστέραις ἡμέραις τὰς ἱπποδρομίας ἦγον ἐν τοῖς ἀγῶσι.

866. (900.) ΚΕΛΗΣ ΚΕΛΗΤΑ] παρὰ τὴν συνουσίαν καὶ τοὺς κέλητας ἵππους, οἵ εἰσι μονάτορες.

867. (901.) ΑΡΜΑΤΑ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν σώματα περικείμενα ἀλλήλων, ἅρματα εἶπε. τῇ δὲ τρίτῃ τῶν Ἀπατουρίων ἱπποδρομία ἄγεται.

868. (902.) ΠΡΟΣΚΙΝΗΣΕΤΑΙ] ὅρα τὸ ἀστεῖον οἷον· δῆλον γάρ ἐστιν ὃ διὰ τῆς τροπῆς λέγει.

870. (904.) ΚΑΜΠΑΙΣ] συστροφαῖς. καὶ κάμπιος δρόμος ὁ οὐκ εὐθὺς καὶ ἁπλοῦς, ἀλλὰ καμπὰς ἔχων.

871. (905.) ΑΛΛ' Ω ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ] τοῖς πρυτάνεσιν ἔθος ἦν προσαγαγεῖν τοὺς δεομένους εἰς τὴν βουλήν. καὶ δῆλον ὅτι ἐδωροδοκοῦντο παρὰ τῶν χρῃζόντων προσελθεῖν, καὶ εἰ μέν τις αὐτοὺς ἐχρημάτιζε, προθύμως συνεπελαμβάνοντο, τοὺς δὲ προῖκα προσιέναι θέλοντας οὐκέτι μετ' ἴσης σπουδῆς προσῆγον. σκώπτει γοῦν αὐτοὺς ὡς ἥττους ὄντας λήμματος.

873. (907.) ΑΛΛ' ΟΥΚ ΑΝ ΕΙ ΤΙ ΠΡΟΙΚΑ] τοῖς πρυτάνεσιν ἔθος προσάγειν τοὺς δεομένους προσόδου ἐν τῇ βουλῇ. καὶ ἐδωροδοκοῦντο δὲ παρὰ τῶν δεομένων. τὴν δὲ ἐκεχειρίαν ἅμα μὲν ὡς προφασιζομένων "ὅτι ἐκεχειρία ἐστὶν, οὐ δυνάμεθα τήμερον προσάγειν" καὶ μὴ προσαγόντων τῇ βουλῇ τοὺς μὴ δεδωκότας αὐτοῖς τοῖς δεομένοις, ἅμα δὲ πρὸς τὸ ὑπέχειν τὴν χεῖρα ἐπὶ τῷ λαβεῖν. ἀναβάλλονται γὰρ ἐπὶ τῶν μηδὲν διδόντων οὕτως. ἐκεχειρία δὲ ἡ ἀνοχὴ τοῦ πολέμου, παρὰ τὸ ἀπέχειν τὰς χεῖρας· νῦν δὲ παίζει τὸ ἔχειν τι ἐν τῇ χειρὶ παρὰ τῶν δεομένων.

874. (908.) ΑΛΛ' ΕΥΡΟΝ ΑΝ Σ' ΥΠΕΧΟΝΤΑ] ἀλλὰ κατέλαβόν σε ὑπέχοντα ἑτοίμην χεῖρα πρὸς τὸ λῆμμα. ἐπειδὴ ἐκεχειρίαι τότε πρὸς τοὺς Λάκωνας ἦσαν αὐτοῖς, πρὸς τοῦτο ἔπαιξεν, ἅμα δὲ καὶ σκώπτων αὐτοὺς ὡς ἥττους λήμματος.

ἐκεχειρία ἡ ἀνοχὴ, ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἐπέχειν τῶν ἔργων. νῦν δὲ παίζει πρὸς τὸ ἔχειν τι ἐν τῇ χειρί. παρὰ τὴν χεῖρα δὲ παίζει, ἐπεὶ εἰώθασι λέγειν "ἐκεχειρία ἐστὶν, οὐ δυνάμεθα σήμερον εἰσάγειν."

875. (909.) Η ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΝΗΡ] ἰδοὺ ἡ ἀντιστροφὴ τῆς εὐδαιμονικῶς στροφῆς, ἄλλα τε ὅσα ἐκείνη καὶ τὸ κατὰ περικοπὴν ἔχουσα σύστημα. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ τῆς ἀντιστροφῆς· τὰ γὰρ τετράμετρα τῶν ἰαμβείων παραγράφῳ περατοῦται.

ΠΟΛΙΤΗΣ ΕΣΤΙΝ] οὔτε συμπολίτην οὔτε συνδημότην λέγουσιν. ὁ μέντοι Εὐριπίδης που λέγει "ὦ συμπολῖται τῇ τε βοσκούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεών."

882. (916.) ΛΕΠΑΣΤΗΝ] εἶδος ποτηρίου μεῖζον ἢ κύλιξ. οὕτως ὁ Σύμμαχος. ὁ δὲ Παλαμήδης τὸ πιθάριον ἐκδέχεται.

886. (919.) ΔΗΜΟΤΗΝ] δημοτικόν.

888. (921.) ΑΓΕ ΔΗ ΤΙ ΝΩΙΝ] κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία τῇ ῥηθείσῃ, ἧς οἱ μὲν ιζ' στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ὁ ιη' ὅμοιος τετράμετρος καταληκτικός. τὰ ἑξῆς δύο κῶλα ἀναπαιστικὰ δίμετρα. ὧν τὸ μὲν ἀκατάληκτον, τὸ δ' οὔ. ὁ τελευταῖος ἰαμβικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος. ὑφ' ὃν κορωνίς.

διπλῆ καὶ ἔκθεσις εἰς ἰάμβους τριμέτρους ἀκαταλήκτους ιζ'.

889. (922.) ΧΥΤΡΑΙΣ ΙΔΡΥΤΕΟΝ] ὅτὲ μὲν ταῖς χύτραις ὄσπρια ἧψων, ὅτὲ δὲ ἄλλο τι πολυτελὲς ἱερεῖον, καὶ οὕτως ἵδρυον, καὶ πρὸς τὸ θυόμενον ἔλεγον, βοΐ ἱδρύεσθαι ἢ αἰγὶ ἢ προβάτῳ, ἢ οἷον ἂν ᾖ τὸ ἱερεῖον, ὥσπερ ἐν Πλούτῳ. ΑΛΛΩΣ. ἔθος εἶχον Ἑρμᾶς ἱδρύοντες πρὸ τῶν θυρῶν, καὶ ἄλλα τινὰ ἀγάλματα, ὑπὲρ τοῦ

μὴ βραδύνειν παρὰ τὴν ἀνάστασιν, χύτραις ἀθάρας ἱδρύεσθαι καὶ ἄλλοις τισίν. ΑΛΛΩΣ. *ὁπότε μέλλοιεν βωμοὺς καθιδρύειν ἢ ἀγάλματα θεοῦ, ἕψοντες ὄσπρια ἀπήρχοντο τούτων, τοῖς ἀφιδρυμένοις, χαριστήρια ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης, ὡς οὗτος εἶπεν ἐν Δαναΐσι "μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς ἑρκίου χύτρας, μεθ' ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτέ." ποτὲ δὲ καὶ πολυτελεστέρῳ ἱερείῳ ἀφιδρύοντο, ὡς φησὶ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς "εἰρήνην εἵλαντο καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ." μεμφόμενοι δὲ ὡς πολυτίμητον οὖσαν ἄλλαις ἱερωσύναις αὐτὴν ἱδρύσαντο· "ὣς οἱ μὲν νέφος ὀξὺ ἀπωσάμενοι πολέμοιο εἰρήνην εἵλοντο, καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ." ἐν δὲ τῷ Πλούτῳ "τὰς χύτρας αἷς τὸν θεὸν ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε."*

890. (923.) ΧΥΤΡΑΙΣΙΝ ΩΣΠΕΡ ΜΕΜΦΟΜΕΝΟΙ] *ἠγανάκτησαν ἐν χύτραις ἀκούσαντες ἱδρύεσθαι τὴν Εἰρήνην, ὡς εὐτελοῦς οὔσης τῆς θυσίας ἐκ τῶν ἄλλων. διὸ φασὶν ἄλλαις ἱερωσύναις αὐτὴν ὥσπερ πολυτίμητον θεραπεύσωμεν. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς ἱερείῳ φησὶν ἱδρύσασθαι οὕτως αὐτήν· "ὣς οἱ μὲν νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο εἰρήνην εἵλοντο, καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ."*

ΕΡΜΙΔΙΟΝ] *ἀντὶ τοῦ εὐτελές. ὡς τοῦ Ἑρμοῦ χύτραις ἱδρυμένου ἐπὶ πολύ, ὡς μέμφεσθαι αὐτόν.*

891. (924.) ΛΑΡΙΝΩι ΒΟΙ] *ἐπειδὴ ἑώρα αὐτοὺς πρὸς τὴν διὰ τῶν χυτρῶν καθίδρυσιν ἀχθεσθέντας, ἄλλον τρόπον τῆς καθιερώσεως ὑποτίθεται, καὶ φησὶν, βούλεσθε λαρινῷ βοΐ; περὶ δὲ τῶν λαρινῶν βοῶν Λύκος μὲν ὁ Ῥηγῖνος ἐπὶ ταῖς πρὸς Ἀλέξανδρόν φησιν ἀπὸ Λαρίνου τινὸς βουκόλου ταύτην αὐτοὺς τὴν προσηγορίαν ἐσχηκέναι. εἰσὶ δέ τινες οἳ παρὰ τὸν λάρον ἀξιοῦσιν αὐτοὺς οὕτω καλεῖσθαι. οἱ δὲ τὴν ρι συλλαβὴν δασύνουσιν, ἵν' ᾖ λαρινοὺς τοὺς μεγαλορίνους· ἐν δὲ τῇ Χαονίᾳ φασὶ τοιούτους εἶναι βοῦς, οὓς καὶ Κεστρίνους καλοῦσιν.* ΑΛΛΩΣ. *μεγάλῳ καὶ εὐτραφεῖ. τοὺς δὲ ἠπειρωτικοὺς βοῦς οὕτω λέγουσιν ἀπό τινος Λαρινοῦ βουκόλου, παραλαβόντος παρὰ Ἡρακλέους τοὺς Γηρυόνου βοῦς, καὶ θρέψαντος εἰς εὐεξίαν. τοῦτο δὲ Ἡρωδιανὸς ὀξύνει ἐν τῷ ζ' τῆς καθόλου, λαρινὸς ὡς ἀληθινὸς, ὥστε περισπαστέον τὴν δοτικὴν λαρινῷ.*

892. (925.) ΒΟΗΘΕΙΝ] *ἐπὶ μάχην δραμεῖν.*

894. (927.) ΘΕΑΓΕΝΟΥΣ ΥΗΝΙΑ] *μωρία, ἀμαθία. διεβάλλετο γὰρ ὁ Θεαγένης εἰς μαλακίαν, καὶ ὡς μωρὸς καὶ ὑώδης. ἦν δὲ ἐκ Πειραιῶς. ἐδόκει δὲ καὶ πένης εἶναι, θρύπτεσθαι δὲ ἐπὶ πλούτῳ. ἦν δὲ τὸ σῶμα παχὺς καὶ λοίδορος. τὴν δὲ ὑηνίαν, τὴν δυσωδίαν, ἐκ τῶν ὑῶν, ἅπερ διαφόροις ἐδέσμασι χρώμενα δυσώδη ἀποπατεῖ, καὶ εἰς βορβόρους δὲ κυλίεται. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Θεαγένης, ὁ εἰς Ὅμηρον γράψας, ὃς καὶ ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο, καὶ ἄλλοι πολλοί.*

896. (929.) ΙΩΝΙΚΟΝ] *οἱ γὰρ Ἴωνες δισυλλάβως λέγουσιν ὄϊς, οἱ δὲ Ἀττικοὶ μονοσυλλάβως τὰς οἶς, καὶ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ γένους. οἱ Ἀττικοὶ συναιροῦντες τὸν ὄϊν τὸν οἶν. οἱ γὰρ Ἴωνες πολλὰ διῃρημένως φασίν.*

898. (931.) ΟΙ ΚΑΘΗΜΕΝΟΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΕΟΥΣ] *ἵνα ἐπιστένωσι τῷ εἰσηγουμένῳ πόλεμον. τὸ γὰρ ὀὶ ὀδυρομένων ἐστὶν ἐπίφθεγμα καὶ δυσχεραινόντων. Δίδυμος δὲ ἐν ἐκτάσει. οἱ γὰρ φοβούμενοι οὕτω λέγουσιν.*

901. (934.) ΑΜΝΟΙ ΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ] *εὐήθεις, δειλοὶ ὡς οἱ κριοί. ἢ πραεῖς καὶ μαλακοί. τὸ γὰρ ἄῤῥεν πρόβατον, ὅταν ἔχῃ τὴν μέσην ἡλικίαν, ἀμνὸς καλεῖται. οἱ δὲ τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα ἀμνὸν καλοῦσιν.*

905. (938.) ΩΣ ΠΑΝΘ' ΟΣ' ΑΝ ΘΕΟΣ ΘΕΛΗι] *ὁ χορὸς ταῦτα θαυμάζων ὅτι ηὐτύχησεν ὁ γέρων καθ' ἑαυτόν. εἶτα πρὸς τὸν πρεσβύτην φησὶ τὸ χωρεῖ κατὰ νοῦν, εἶτα τὰ ἑξῆς πάλιν ἰδίᾳ. τινὲς δὲ οὕτως "ὁπόσ' ἂν θέλωσιν οἱ θεοὶ, καὶ ἡ τύχη κατορθοῖ."*

διπλῆ· ἕπεται γὰρ μέλος, ὃ ὑπονοῶ μὲν ἔχειν τὸ ἀντίστροφον ἐν διεχείᾳ, φέροντι δὲ ὡς διάφορον. διόπερ πρότερον παραθήσομαι ὡς φέρεται. καὶ ἔοικεν ἐνταῦθα τὸ κατορθοῖ περιττεύειν, καὶ τὸ ὁ τέ σύνδεσμος πρὸς τὸ "σέ τοι θύρασι χρὴ μένειν ὄν^{τ} τινας." καὶ τοῦτο δὲ ἁμάρτημά ἐστιν, ὅτε πρῶτα γ' κῶλά ἐστι καὶ με^{τ} ς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐατέον, ὡς δὲ ἔχει, ἐξηγητέον. τὸ τοίνυν πρῶτον τῶν τριῶν κώλων τοῦ ὑποκριτοῦ ἴαμβοι τετράμετροι καταληκτικοὶ καὶ ἀναπαιστικοὶ δύο δίμετρα καταληκτικόν τε καὶ ἀκατάληκτον.

906. (939.) *ἄλλως ἄλλῳ κατὰ τύχην ἀποβαίνει τὰ πράγματα.*

907. ΤΟΥΤΩΝ] *ἤγουν τῶν εὐτυχιῶν ἢ τῶν ἀνθρώπων. Gl. Victor.*

908. (941.) ΩΣ ΤΑΥΤΑ ΔΗΛΑ Γ' ΕΣΤΙΝ] *ἀπὸ τούτων κατάδηλόν ἐστιν, εἴ γε χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς παροῦσιν. τὸ δὲ* ΘΥΡΑΙΣΙΝ *ἀντὶ τοῦ ἐξ ἑτοίμου.*

909. (942.) ΕΠΕΙΓΕΤΕ] *τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἀλλοιόστροφα. εἰσὶ γοῦν τῆς μὲν πρώτης στροφῆς κῶλα ἀναπαιστικὰ δέκα ἐπιμεμιγμένα προκελευσματικοῖς, τούτων δ' ἃ μὲν δίμετρά εἰσιν ἀκατάληκτα, ἃ δ' ἐφθημιμερῆ καὶ βάσεις, μετὰ δὲ ταῦτα ἰαμβεῖα ζ'. τῆς δὲ δευτέρας στροφῆς τὰ κῶλα τρία, ὧν τὸ μὲν*

πρῶτον ἰαμβεῖον, τὰ δ' ἄλλα ἀναπαιστικὰ, δίμετρα μὲν ἄμφω, τὸ δέ τοι δεύτερον καταληκτικόν. ὁ ἑξῆς τοῦ ὑποκριτοῦ στίχος ἰαμβικὸς τετράμετρος καταληκτικός. τῆς τρίτης στροφῆς τὰ κῶλα ἀναπαιστικὰ τέσσαρα πλὴν τοῦ τελευταίου ἀκατάληκτα. οἱ ἑξῆς αὖθις τοῦ ὑποκριτοῦ ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. τῆς δὲ τετάρτης στροφῆς τὰ κῶλα Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος ϛ', ἐπιμεμιγμένα παίωσι καὶ κρητικοῖς, ἀκατάληκτα πλὴν τοῦ πέμπτου καταληκτικοῦ καὶ τοῦ ϛ' ἡμιολίου. ὑφ' ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ. τιθέσθωσαν δὲ κἂν ταῖς ἀποθέσεσιν αἱ παράγραφοι. ἐν ὅσῳ δέ, φησίν, ἐκ τῶν θεῶν τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἐκπέπνευκε καὶ λελώφηκεν, σπουδάσωμεν ἱδρύσασθαι τὴν Θεωρίαν, τῶν τῆς εἰρήνης ἀγαθῶν ἀντεισαχθέντων. ΣΟΒΑΡΑ δὲ σεσοβημένη, εὐκίνητος. ΜΕΤΑΤΡΟΠΟΣ δὲ ἀντὶ τοῦ εὔκρατος μεταβληθεῖσα.

911. (944.) κατέχει τὰ ἡμέτερα πράγματα.

913. (948.) ΟΛΑΣ] ἀντὶ τοῦ κριθάς. ὅτι ἐκέκρυπτο ἐν τῷ κανῷ ἡ μάχαιρα ταῖς ὀλαῖς καὶ τοῖς στέμμασι. καὶ ἐντεῦθεν κανοῦν, ἀπὸ τοῦ κνεῖν.[1] Πλάτων Παιδαρίῳ "φέρε τοῦτ' ἐμοὶ δεῖξον τὸ κανοῦν μοι[2] δεῦρο πῇ μάχαιρ' ἔνι."

εἰώθασι γὰρ ἐπὶ τὸ κανοῦν τὴν μάχαιραν φέρειν κατακρύπτοντες αὐτὴν ταῖς ὀλαῖς καὶ τοῖς στέμμασιν.

916. (951.) ΧΑΙΡΙΣ] τῶν περὶ τὰς θυσίας αὐλητῶν ἦν ὁ Χαῖρις. ἦν δὲ καὶ ἕτερος κιθαρῳδός.

921. (956.) οὕτω τὴν χέρνιβα μᾶλλον προπαροξυντέον κατὰ τὴν ἀναλογίαν. οἱ δὲ Ἀττικοὶ παροξύνουσιν.

922. (957.) ΠΕΡΙΙΘΙ] τοῦτο πρῶτον ἐποίουν καθαίροντες τὸν βωμόν.

οὕτω διὰ τοῦ λ ὁ τὴν κωμικὴν γράψας λέξιν ἀναγινώσκει.

924. (959.) ΤΟ ΔΑιΔΙΟΝ] τὸ ὕδωρ ἐδόκουν καθαίρειν ἀποβάπτοντές τι τοῦ πυρός· καθαρτικὸν γὰρ πάντων τὸ πῦρ, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλεῖ, "μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν, ἐπὶ χέρνιβα ὡς βάψειεν Ἀλκμήνης τόκος," διὸ καὶ οὐ γραπτέον, ὥς τινες, δαδί· ἱκανὸν γὰρ τὸ Εὐριπίδου εἰς πίστιν.

925. (960.) πρὸς τὸ ἱερεῖον λέγει. ἐσπούδαζον γὰρ ἐπισπένδοντες ἵνα σείσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπινεύειν τοῖς ἱεροῖς δοκῇ.

927. (962.) δέον εἰπεῖν "ῥῖπτε τῶν ὅλων κριθῶν," νῦν εἶπε γενικῶς. ὀλαὶ γὰρ αἱ πρὸς θυσίαν ὀλαί.

930. (965.) πρὸς τὴν κριθὴν παίζει, ὅτι τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰδοῖον κριθὴν ἔλεγον, τὸ δὲ γυναικεῖον βύρσον.

933. (968.) ΤΗιΔΕ] σπένδοντες γὰρ ἔλεγον, τίς τῇδε, ἀντὶ τοῦ, τίς πάρεστιν. εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, πολλοὶ κἀγαθοί. τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ σπένδοντες ἵνα οἱ συνειδότες τι ἑαυτοῖς ἄτοπον ἐκχωρῶσι τῶν σπονδῶν. τὸ δὲ ποῦ ποτὲ ἔστι λέγει ἐν ἤθει. ποῦ εἰσὶν οἱ ἐπιφωνοῦντες, ἵνα αὐτῷ ἐπιλέγοιεν πιθανῶς. ἢ ὡς μηδενὸς ὄντος καλοῦ κἀγαθοῦ.

934. ΤΟΙΣΔΙ] τοῖς χορευταῖς. καταχεῖ δὲ αὐτῶν τὸ ὕδωρ ἐπὶ γέλωτι καὶ οὐδενὶ ἑτέρῳ.

946. (981.) ΠΑΡΑΚΛΙΝΑΣΑΙ] παρανοίξασαι. Ὅμηρος "ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι."

951. (986.) ΠΟΙΕΙ ΜΗΔΕΝ] μὴ κατὰ ταυτοῦ ὀλίγον χρόνον ποιήσῃς ἡμᾶς ἀπολαῦσαί σου, ἀλλ' εἰς τέλεον φανερὰν ἡμῖν σαυτὴν ποίησον.

955. (990.) Τὸ χ ὅτι οὐ συμφωνεῖ τοῖς χρόνοις ἃ λέγει. καὶ ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσί φησι "ἕκτῳ σ' ἔτει προσεῖδον εἰς τὰ χωρία." ἀλλὰ καὶ ὁ Φιλόχορος ἀπὸ Πυθοδώρου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τοῦ πολέμου δοκεῖ γεγενῆσθαι, μέχρι Ἰσάρχου καταριθμούμενος εἰς τὰ ιγ' ἔτη συνάγει τοὺς χρόνους. πάλιν Θουκυδίδης, κατὰ τὰς τῶν χειμώνων καὶ θερέων εἰσβολὰς τὸν πόλεμον γεγενῆσθαι λέγων, οὐδὲ αὐτὸς εἰς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν ἔρχεται, ἀλλ' ἀπολείπεται παρὰ τὰ θ' ἔτη. λεκτέον τοίνυν ὁ αὐτὸς αὐτοῦ ὁ Ἀριστοφάνης τὸν ἐνδόσιμον δεδωκὼς πῇ μὲν ἀνάπαυλαν πῇ δὲ πόλεμον γενέσθαι, ὡς μηδὲ τὴν ἀρχὴν βεβαίαν εἶναι μήτε τοῦ πολέμου μήτε τῆς εἰρήνης, ὥστε αἱ διαφωνίαι τῶν πραγμάτων εἰσὶν ἀνόμοιαι. ΑΛΛΩΣ. τὸ χ ὅτι οὐ συμφωνεῖ τοῖς χρόνοις. ἀπὸ γὰρ Πυθοδώρου μέχρι Ἀλκαίου θ' ἔτη. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι δὲ εἶπεν ὅτι ϛ' ἔτη εἰσὶν ἀφ' οὗ ὁ πόλεμος. ἀπὸ δὲ τῆς τῶν Ἀχαρνέων διδασκαλίας γ' ἔτη εἰσίν. οἱ δὲ ποιηταὶ πολλάκις ἀποσχεδιάζουσιν εἰς τοὺς χρόνους.

956. (991.) ΚΟΡΚΟΡΥΓΑΣ] τὰς βοὰς, τὰς ταραχὰς, τοὺς θορύβους.

957. (992.) ἀστείως συνέθηκε τὴν λέξιν παρὰ τὸ λῦσαι τὴν μάχην.

958. (993.) ΥΠΟΝΟΙΑΣ] ἵνα μὴ ὑπονοῶσι τὰς ἀλλήλων σπονδάς.

960. (995.) ΜΙΞΟΝ Δ' ΗΜΑΣ] εἰς φιλίαν.

962. (997.) ΦΙΛΙΑΣ ΧΥΛΩι] ὡς ἐπὶ κακουμένων. χυλῷ οὖν τῷ ῥοφήματι.

964. (999.) ΗΜΙΝ ΑΓΑΘΩΝ] τουτέστιν ἀφθονίαν ἡμῖν τῶν ὠνίων παράσχες. ἁρμόδιον δὲ τοῦτο τῇ εἰρήνῃ.

965. (1000.) ὅτι τὰ σκόροδα ἐκ τῆς Μεγαρίδος, ἔφη καὶ ἐν τοῖς προειρημένοις,

[1] καίνειν V. [2] μοι om. V.

λέγων "πρῶτοι γὰρ αὐτῶν τῶν σκορόδων ἠλείψατε."

966. (1001.) ΣΙΚΥΩΝ ΠΡΩιΩΝ] ἐν εἰρήνῃ ὄντες πολλὴν δι' ἐπιμέλειαν καὶ πρῷα σικύα γίνονται. ὅτι δὲ καλοὶ οἱ πρώϊμοι σικύαι καὶ ἡ παροιμία δηλοῖ "ἀρχομένων σικύων καὶ ληγουσῶν κολοκυντῶν."

Τὸ πρῴων πρὸς τὸ σικύων· ἐν δύο δὲ συλλαβαῖς. ὡς καὶ τῶν σικύων δὲ πολλῶν ὄντων ἐν Μεγαρίδι καὶ φερομένην ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἀττικήν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν Ἀχαρνεῦσί φησιν. οἱ δὲ πρώϊμοι σίκυοι καλοὶ καὶ ἀβλαβεῖς. ἢ ὅτι οἱ ἐν εἰρήνῃ ὄντες πολλὰ δι' ἐπιμελείας καὶ πρῷα εἶχον.

ΠΡΩιΩΝ] τῶν πρὸ καιροῦ φαινομένων. διὰ δὲ τὸ ἀηδὲς τῆς ἐργασίας.

968. (1003.) ΚΑΚ ΒΟΙΩΤΩΝ ΓΕ] ὅτι ὀρνιθοτρόφος ἡ Βοιωτία, καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι φησίν "ὡσπερεὶ χειμὼν ἦλθες ὀρνίθι' εἰς τὴν ἀγορὰν φέρων," ὅτε ἐπὶ τοῦ Βοιωτοῦ λέγει.

970. (1005.) Κωπαῒς λίμνη Βοιωτίας, ἐν ᾗ μεγάλαι ἐγχέλυς γίνονται, ὡς καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσί φησι "πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν."

972. (1007.) ὀψωνοῦντας εὐκαίρως προσέθηκε πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ πολέμου, ἐν ᾧ δυσχερῶς ὠψώνουν, ἀπησχολημένοι ἐν τοῖς θορύβοις αὐτοῦ καὶ τοῖς κακοῖς. ΑΛΛΩΣ. τὸ ὀψωνοῦντας προσέθηκε πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ πολέμου. καὶ γὰρ τότε ἀνάγκη ἦν εἰς τὸ συνιέναι αὐτούς, εἴ ποτέ τις ταραχὴ γένοιτο, κατὰ εἴλας, τουτέστι κατὰ συστήματα συστρέφεσθαι. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσί φησι "μηδὲ γὰρ θανών σου χωρισθείην ποτέ."

973. (1008.) ΜΟΡΥΧΩι, ΤΕΛΕΑι] καὶ τούτους ἀεὶ ἀπεῖναι βούλεται τῶν ὄψων, διὰ τούτου αὐτοὺς κολάζων ὡς γαστριμάργους, ὥς φησιν ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν. νῦν δ' οὐκ οἶδα, ὅπως τὸ ἐναντίον φησίν. ἴσως οὖν τῇ παρουσίᾳ τούτων Μελάνθιον λυπῆσαι βούλεται ὄντα καὶ αὐτὸν λίχνον. ἦν δὲ τραγῳδίας ποιητής, ὡς προείρηται.

974. (1009.) ΤΑΝΘΑΙΣ] λίχνοις. τένδειν γὰρ τὸ ἐσθίειν· "ὅταν ὅστεος ὃν πόδα τένδει." ΑΛΛΩΣ. οὓς ἡμεῖς σιναμώρους. καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τινὲς ὀρθῶς δοκοῦσι γράφειν "ὅταν ὅστεος ὃν πόδα τένθει" διὰ τοῦ θ.

977. (1012.) ΕΚ ΜΗΔΕΙΑΣ] μήποτε ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μηδείας παραγράφει ἐκεῖνα "ὦ δύστηνος ἐγὼ μελέα τε πόνων, πῶς ἂν ὀλοίμαν." οἱ δὲ αὐτοῦ τοῦ Μελανθίου φασὶν εἶναι Μήδειαν, ἐξ ἧς ταῦτα.

979. (1014.) ΛΟΧΕΥΟΜΕΝΑΣ] καὶ ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν ἔφαμεν τοὺς μαγείρους μετὰ τεύτλων ἕψειν τὰς ἐγχέλεις. ἔπαιξε δὲ εἰπὼν λοχευομένας ἀντὶ τοῦ ἑψομένας. ἡδίστη δὲ ἡ ἔγχελυς ἐν τεύτλοις ἐστίν.

980. (1015.) ΤΟΥΣ Δ' ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΕΠΙΧΑΙΡΕΙΝ] τοὺς ὁρῶντας ἐπιχαίρειν αὐτῷ θρηνοῦντι.

981. (1016.) ὅτι ἐξεβλήθη τὸ η.

984. (1019.) ΟΥΧ ΗΔΕΤΑΙ] ταῦτα πρὸς τὸ ἔθος· φασὶ γὰρ τῇ τῶν συνοικιῶν ἑορτῇ θυσίαν τελεῖσθαι Εἰρήνῃ, τὸν δὲ βωμὸν μὴ αἱματοῦσθαι, Ἑκατομβαιῶνος μηνὸς ἕκτη ἐπὶ δέκα. τινὲς δέ φασιν ἐκ τῆς παρούσης αἰτίας οὕτως αὐτῇ θύειν, αἵματος αὐτοὺς ἀπαλλάξασαν. ΑΛΛΩΣ. πρὸς σύγκρισιν τοῦ πολέμου καλῶς ἔφησε μὴ χαίρειν τὴν Εἰρήνην σφαγαῖς· μόνοι γὰρ οἱ πολέμιοι αἵμασι καὶ φόνοις χαίρουσι. καὶ τοῦτο οὖν πρὸς σύγκρισιν τοῦ πολέμου, ὃς αἵμασι χαίρει.

985. (1020.) ΟΥΔ' ΑΙΜΑΤΟΥΤΑΙ] ἐν γὰρ τῇ τῶν οἰκεσίων ἑορτῇ οἱ μέν φασιν Εἰρήνῃ θυσίαν τελεῖσθαι, ἧς ὁ βωμὸς οὐχ αἱματοῦται. οἱ δὲ ἑστιῶσιν.[1] ὡς ἄρα τότε σώζεται. καὶ ἰδίως ἀναιμωτὶ Εἰρήνῃ θύουσι.

987. (1022.) ΧΟΥΤΩ ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟΝ] διὰ τὸ μὴ θύεσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀλλὰ τὸν χορηγὸν τῷ δοκεῖν θύειν ἀποκερδαίνοντα τὸ θῦμα. τῶν γὰρ ἐντοσθίων αἱρουμένων παρὰ τῶν θυόντων, τὸ λοιπὸν σῶμα σωθήσεται τῷ ἱερεῖ, ἐπὰν θύσωσιν.

ΤΩι ΧΟΡΗΓΩι ΣΩΖΕΤΑΙ] ἤτοι ὅτι τῶν σπλάγχνων καὶ τῶν ἐντοσθίων ὑφαιρουμένων δοκοῦσι μέρος τι τοῦ ἱερείου κερδαίνειν οἱ θύοντες.

989. (1024.) ΣΧΙΖΑΣ] σχίζας κυρίως ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπὶ ταῖς θυσίαις τιθέμενα ξύλα, ὡς καὶ Ὅμηρος "καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων."

991. (1026.) ΜΑΝΤΙΚΟΥ ΤΟ ΦΡΥΓΑΝΟΝ] οἱ γὰρ ἀπὸ τοῦ πυρὸς μαντευόμενοι τὰ φρύγανα ὑποτιθέασιν εἰς τὸ ἐξάψαι κατὰ τὴν ἐπιστήμην τὴν ἑαυτῶν.

992. (1027.) ΠΩΣ Δ' ΟΥΧΙ] τοῦτό φησιν, ἐπεὶ ὑπέβαλε φρύγανα πρὸς τὸ ἀνάψαι, ὡς οἱ μάντεις. αὐτοὶ γὰρ ἑαυτοῖς καὶ τὰ φρύγανα τιθέασι πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἑαυτῶν.

ΟΣΑ ΧΡΗ] σὺ γὰρ ποιεῖς ὅσα χρὴ τοὺς ἐπιστήμονας;

996. (1031.) ΣΤΙΛΒΙΔΗΝ] ὁ Στιλβίδης[2] εὐδόκιμος καὶ περιβόητος μάντις, τῶν τοὺς παλαιοὺς χρησμοὺς ἐξηγουμένων. ἀστειότατα δὲ τοῦτο παρέπλεξε τὴν φλόγα λέγων παρὰ τὸ στίλβειν, ἅμα δὲ καὶ παρὰ τὸν μάντιν Στιλβίδην, ὅν φησι Φιλόχορος ἀκολουθῆσαι ἐν Σικελίᾳ, ἡνίκα ἐπολέμουν Ἀθηναῖοι καὶ εἰς Σικελίαν ἐστράτευον. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Εὔπολις Πόλεσιν "ὡς οὖν τίν' ἔλθω δῆτά

[1] ἱστιοῦσιν V. [2] Στιλβιάδης V. et mox Στιλβιάδην.

σοι τῶν μάντεων; πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων, ἢ Στιλβίδης."

ΠΙΕΖΕΙ] λυπεῖ. ὡς λοιπὸν ἐκείνου ἀπορουμένου διὰ τὸ τοῦτον εὐδοκιμῆσαι.

997. (1032.) ΚΑΙ ΠΑΙΔΟΣ ΟΥΔΕΝ ΔΕΗΣΕΙ] ἐμαυτῷ, φησίν, ὑπηρετῶ, καὶ χρεία οὐκ ἔσται παιδός. φιλοτιμεῖται δὲ περὶ τὰς ὑπηρεσίας κατὰ πάντα, καὶ Στιλβίδην πλεονεκτῶν καὶ θύων καὶ ὑπηρετῶν. ΑΛΛΩΣ. φιλοτιμεῖται περὶ τὰς ὑπηρεσίας, ἵνα κατὰ πάντα τὸν Στιλβίδην πλεονεκτεῖν δοκῇ, καὶ θύων καὶ ὑπηρετῶν. ἐγὼ οὖν, φησίν, οἴσω καὶ τράπεζαν, ὡς μὴ δεῖσθαι παιδός.

1004. (1039.) ΤΑΥΤΙ ΔΕΔΡΑΤΑΙ] κορωνὶς εἰσιόντων ἑτέρων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶ πζ΄, ὧν οἱ μὲν κδ΄ ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, οἱ ἑξῆς μα΄ δακτυλικοὶ ἑξάμετροι. ἑξῆς τούτων κῶλον ὅμοιον ἐκ σπονδείων. οἱ ἑξῆς δέκα δακτυλικοὶ ἑξάμετροι. μεθ' οὓς ἰαμβεῖα ιβ΄, ὧν τελευταῖον "οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον." ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. δέδραται δὲ ἀντὶ τοῦ δέδαρται. καὶ Ὅμηρος "περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει." ὁ δὲ λόγος, ταῦτα πάντα παρεσκεύασται καὶ πέπρακται.

1005. (1040.) ΘΥΛΗΜΑΤΑ] τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄλφιτα. ἐπιῤῥαίνεται δὲ οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ. Τηλεκλείδης Στεῤῥοῖς "ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ κάπτε τῶν θυλημάτων."

1009. (1044.) ΔΑΦΝΗι ΤΙΣ ΕΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΟΣ] οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ μάντεις δάφνῃ ἐστεφανοῦντο εἰς γνώρισμα τῆς τέχνης.

1010. (1045.) ΩΣ ΑΛΑΖΩΝ] ὡς ἀπὸ τῆς ὄψεως ἀλαζὼν φαίνεται.

1011. (1046.) ΙΕΡΟΚΛΗΣ] ὡς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ γινωσκομένου μᾶλλον ἤπερ ἀπὸ τῆς τέχνης. οὗτος δὲ μάντις ἦν καὶ χρησμολόγος, τοὺς προγεγενημένους χρόνους ἐξηγούμενος. ὡς ἀφυῆ δὲ καὶ οὐκ ἀκριβῆ μάντιν αὐτὸν κωμῳδεῖν βούλεται. καὶ ὅρα πῶς καθαρῶς· ἐκείνου γὰρ εἰπόντος ὅτι μάντις τις πρόεισιν, ὁ ἕτερος οὐ συγκατέθετο, ἀλλ' ἔφησεν οὐ μὰ Δί' ἀλλ' Ἱεροκλῆς ἐστιν. ὡς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ γινωσκομένου μᾶλλον ἢ τῆς τέχνης. καὶ Εὔπολις Πόλεσιν "Ἱερόκλεες βέλτιστε χρησμῳδῶν ἄναξ."

1012. (1047.) ΟΥΞ ΩΡΕΟΥ] διαβάλλει αὐτὸν ὡς οὐ πολίτην ἀλλ' Εὐβοέα. διὸ δηλοῖ ὅτι ὡς ξένος οὐκ εὐνοεῖ τῇ Εἰρήνῃ. Ὠρεὸς δὲ Εὐβοίας πόλις, ἣν Ὅμηρος Ἱστιαίαν φησίν.

1013. (1048.) ΔΗΛΟΣ ΕΣΘ' ΟΥΤΟΣ Γ' ΟΤΙ] προείπομεν γὰρ περὶ Εὐβοέων ὡς ἂν ἧσσον προθυμουμένων τῇ Εἰρήνῃ.

1015. (1050.) ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΝΙΣΑΝ] ὡς διὰ προφάσεως τοῦ σχήματος τῆς μαντείας ἐπεισπηδῶντος τοῦ Ἱεροκλέους καὶ μετέχοντος τῶν εὐωχιῶν.

1016. (1051.) ΜΗ ΝΥΝ ΟΡΑιΝ ΔΟΚΩΜΕΝ] μὴ προσποιησώμεθα αὐτὸν ἑωρακέναι, μηδ' αὐτῷ προσλαλήσωμεν, ἵνα ἀπορηθεὶς παρέλθῃ μηδὲν ἐνοχλήσας ἡμῖν.

1017. (1052.) ΤΙΣ Η ΘΥΣΙΑ] Ἱεροκλῆς ἐπιστὰς ἄκλητος, καὶ ταῦτα περιεργαζόμενος, τίνι οὖν, φησί, τῶν θεῶν;

1018. (1053.) ΟΠΤΑ ΣΥΣ ΙΓΗι] ἀπαλλαγῆναι αὐτὸν ποιεῖ, μὴ προσέχων μηδὲ ἀκηκοέναι προσποιούμενος. οἷον μηδὲν ἀποκρίνῃ πρὸς τὸ ἐρωτηθέν.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΟΣΦΥΟΣ] ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὰ σπλάγχνα ὄπτα ἐν σιγῇ. λέγει οὖν, ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὸν ὀβελίσκον ἀπάγαγε. οἷον πρόσεχε μὴ ἅψῃ αὐτῆς· ταύτῃ γὰρ μαντεύονται. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ἀναχώρει ἀπὸ τῶν ἱερείων καὶ ἀφίστασο, φησιν.

1019. (1054.) Η ΚΕΡΚΟΣ ΠΟΙΕΙ] ἡ οὐρὰ καλὰ σημαίνει. ἔθος γὰρ εἶχον τὴν ὀσφῦν καὶ τὴν κέρκον ἐπιτιθέναι τῷ πυρί, καὶ ἐξ αὐτῶν σημείοις τισὶ κατανοεῖν εἰ εὐπρόσδεκτος ἡ θυσία, καὶ ἄλλα τινὰ πρὸς τὰ νεύματα σημεῖα λαμβάνειν, περὶ ὧν τὴν θυσίαν ἐποίουν.

1021. (1056.) ΤΑ 'ΠΑΡΓΜΑΤΑ] τὰς ἀπαρχὰς, ἃς εἰώθασιν οἱ ἱερεῖς λαμβάνειν. ὁ Ἱεροκλῆς ταῦτα σημαίνει.

1023. (1058.) ΠΟΛΛΑ ΠΡΑΤΤΕΙΣ] οἷον πολλὰ ἐργάζῃ καὶ πολυπραγμονεῖς.

1025. (1060.) ΓΛΩΤΤΑ ΧΩΡΙΣ ΤΕΜΝΕΤΑΙ] καὶ τοῦτο παροιμιακὸν ἀπὸ Ὁμήρου· "ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας," ὥς φησι Καλλίστρατος. καὶ τοῦτο δὲ Ἱεροκλέους πρὸς τὸ ἔθος. προειρήκαμεν δὲ ὅτι χρησμολόγος Ἱεροκλῆς· διόπερ νῦν χρησμοῦ τινὸς αὐτὸν προσάγει μνημονεύοντα.

1028. (1063.) ΕΣ ΚΕΦΑΛΗΝ ΣΟΙ] ὡς καταρασαμένου αὐτοῦ καὶ βλασφημίσαντος φησίν, εἰς τὴν κεφαλὴν ἔλθοι τὸ δεινὸν, τουτέστι σεαυτῷ μάντευσαι ὅπερ εἶπας δυσχερές. μιμεῖται δὲ τοὺς χρησμολόγους· ἔστι γὰρ καὶ ὁ Ἱεροκλῆς χρησμολόγος. διόπερ νῦν τινὸς χρησμοῦ μνημονεύει.

1029. (1064.) ΟΥΚ ΑΙΟΝΤΕΣ] οὐ νοοῦντες. οἵτινες διὰ τὴν ἀβουλίαν τὴν ἑαυτῶν τῆς τῶν θεῶν οὐ συνίενται προνοίας.

1030. (1065.) ΧΑΡΟΠΟΙΣΙ] φοβεροῖς. ΠΙΘΗΚΟΙΣ δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λέουσιν.

1031. (1066.) ΑΙΒΟΙ ΑΙΒΟΙ] παρεπιγραφή· ἀκούσαντες γὰρ τοῦ χρησμοῦ ἐγέλασαν. γέλωτος γάρ ἐστι τοῦτο τὸ μίμημα.

1032. (1067.) ΚΑΙ ΚΕΠΦΟΙ] εὐήθες ζῶον ὁ κέπφος, οὗ μέμνηται καὶ Νίκαν-

δρος καὶ Ἄρατος, περὶ τῶν διοσημείων διαλεγόμενοι, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἰάμβοις. ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης ζῆν αὐτὸν λέγουσιν, ἐσθίοντα τὸν ἀφρόν. εἶναι δὲ αὐτὸν πολὺν μὲν ἐν τοῖς πτεροῖς, ὀλίγον δὲ ἐν τοῖς κρέασι, καὶ κεκραγέναι ὠδίνοντα· ὅθεν γενέσθαι τὴν παροιμίαν "κέπφος ὠδίνει," ἐπὶ τῶν ἐπαγγελλομένων μὲν μεγάλα, μηδὲν δὲ ἄξιον τῆς ἐπαγγελίας ποιούντων.

ΤΗΡΩΝΕΣ] οὐκ ἐπὶ τοῦ κέπφου, ἀλλὰ καθ' αὑτό. κέπφοι γὰρ οἱ κοῦφοι ἀπὸ τῶν ὀρνέων, ὅθεν καὶ τοὺς ἐλαφροὺς ταῖς φρεσὶ κούφους καλοῦμεν.

1033. (1068.) ΩΝ ΔΟΛΙΑΙ ΨΥΧΑΙ] ἀεὶ τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς τοῦτο κωμῳδοῦσιν. καὶ Εὐριπίδης "Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια."

1034. (1069.) ΘΕΡΜΟΣ Ο ΠΛΕΥΜΩΝ] κεκαυμένος. ἐσθίοντες γὰρ τὰ σπλάγχνα θερμὰ ὄντα, τοῦτό φασι πρὸς Ἱεροκλῆν. Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ λ ὁ πλεύμων.

1035. (1070.) ΝΥΜΦΑΙ] αἱ ἔφοροι τῆς μαντικῆς νύμφαι. οὕτω δὲ εἶπεν, ὡσεὶ ἔλεγεν ἐξεπαίδευον.

1036. (1071.) ΒΑΚΙΣ] χρησμολόγος ὁ Βάκις. Βάκιδες[1] δὲ τρεῖς, ὧν πρεσβύτατος ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ δεύτερος Ἀττικός, τρίτος Ἀρκὰς ἐκ πόλεως Καφύης, ὃς καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης, ὥς φησι Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος. Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ θʹ τῶν Φιλιππικῶν ἄλλα τε πολλὰ περὶ τούτου τοῦ Βάκιδος ἱστορεῖ παράδοξα, καὶ ὅτι ποτὲ τῶν Λακεδαιμονίων τὰς γυναῖκας μανείσας ἐκάθηρεν, Ἀπόλλωνος τούτοις τοῦτον καθαρτὴν δόντος. ἔστι δὲ καὶ ἐπίθετον Πεισιστράτου.

1037. (1072.) ΒΑΚΙΖΩΝ] εἰ μὴ παύσαιο μεμνημένος Βάκιδος, Βάκιδος μνημονεύων.

1039. (1074.) ΤΟΙΣ ΑΛΣΙ ΓΕ] ἐπίτηδες ἀποκεκοφὼς τὸν λόγον λέγει. φησὶ δὲ τὰ κρέα χρῆναι πρότερον τοῖς ἁλσὶ πασθῆναι τὰ ὀπτηθέντα.

1041. (1076.) ΥΜΕΝΑΙΟΙ] εἰς γάμους ἄγοιτο. τὸ ἀδύνατον δὲ εἶπε παρὰ τὸ "ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ, οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄνδρες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν."

1043. (1077.) ΩΣ Η ΣΦΟΝΔΥΛΗ] σίλφη τίς ἐστιν ἡ σφονδύλη, βδέλλῃ προσομοία, δυσώδης ὄντως. ἄρχεται δὲ ἀδιανόητα λέγειν τοὺς χρησμῳδοὺς μιμούμενος καὶ τῶν χρησμῶν τὰ λοξά.

1044. (1078.) ΧΗ ΧΩΔΩΝ] παρὰ τὸ κραυγαστικὸν, ἡ κύων τὸ ζῶον. ἔστι δὲ ἀδιανόητον καὶ τοῦτο. παρὰ τὴν παροιμίαν "ἡ κύων σπεύδουσα τυφλὰ τίκτει." τὸ δὲ ἀκαλανθὶς εἶδος ὀρνέου. τινὲς δὲ τὸ ἀκαλανθὶς ὑφ' ἕν. ταύτας δὲ τὰς ἀκαλανθίδας τινὲς βασιλικοὺς ὀνομάζουσι. κώδων δὲ εἶπεν, ὅτι λάλον τὸ ζῶον. ταῦτα δὲ πάντα ἐπίτηδες ἀδιανοήτως ἔφρασεν, τὸ ἀσαφὲς τῶν χρησμῶν μιμούμενος, ἐπεὶ καὶ παρ' ἱστορίαν λελέχθαι δοκεῖ· οὐδὲν γὰρ τῶν ζώων ὅτι μὴ κύων μόνον, σπεύδουσα τὰς ὠδῖνας, τοὺς κύνας τίκτει τυφλούς.

ΑΚΑΛΑΝΘΙΣ] ὄνομα κυνὸς ἐπισήμου, οἱ δὲ ὀρνέου. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος, ὡς φυσικῶς ἀπαράλλακτα τὰ εἰρημένα, οὕτως ἀμετάτρεπτα τὰ λεγόμενα. διὸ, φησὶ, τὴν εἰρήνην οὐκ ἔδει γενέσθαι.

1047. (1081.) Η ΔΙΑΚΑΥΝΙΑΣΑΙ] ἢ διακληρώσασθαι πότεροι ἐξ ἡμῶν τέλεον διαφθαρήσονται. καῦνον γὰρ τὸν κλῆρόν φασι. καὶ ἐν ἄλλοις "πόσος ἔσθ' ὁ καῦνος;" τὸ δὲ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν· οὐκ ἐχρῆν ἡμᾶς, φησὶν, κατατεθεῖσθαι τὸν πόλεμον οὐδὲ ἐσπεῖσθαι, ἀλλὰ προσμεῖναι ἕως ἂν εἷς ἐξ ἡμῶν ἄρδην ἀπόληται. ΑΛΛΩΣ. καυνιάσαι κληρωθῆναι. ὁ δὲ νοῦς, ἔδει ἡμᾶς μὴ εἰρήνην ἄγειν, ἀλλὰ κληρωθῆναι ἐπὶ τῷ γνῶναι τίνες ἡμῶν δυστυχήσουσι καὶ τῶν πολεμίων. καὶ Κρατῖνος Πυτίνῃ "ἀπὸ προτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις." ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ κληρωθῆναι. ὡς τῶν Καυνίων μάλιστα χρωμένων, ὡς καὶ σιφνιάζειν καὶ χιάζειν.

1048. (1082.) ΚΟΙΝΗι ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ] ἐξ ἀρχῆς γὰρ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς γῆς ἐκράτουν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τῆς θαλάσσης.

1049. (1083.) ΟΥ ΠΟΤΕ ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟΝ] οὔτε τοὺς Λακεδαιμονίους δηλονότι ὀρθὰ καὶ ἁπλᾶ φρονεῖν.

1050. (1084.) ΟΥΠΟΤΕ ΔΕΙΠΝΗΣΕΙΣ] ὅτι καὶ οἱ χρησμολόγοι μετεῖχον τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως, δῆλον ἐκ τοῦ Λάμπωνος, ὃς τούτου ἠξίωτο. φησὶν οὖν, οὐκέτι ἔσται πόλεμος. τούτου γὰρ μὴ ὄντος οὐδὲν ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ δημοσίου οὗτος· ἐπὶ γὰρ τοῦ πολέμου χρεία τῶν μάντεων.

1051. (1085.) ΕΠΙ ΤΩι ΠΡΑΧΘΕΝΤΙ] ἐπὶ τῷ γενέσθαι τὴν εἰρήνην.

1052. (1086.) ΤΟΝ ΤΡΑΧΥΝ ΕΧΙΝΟΝ] οὐδὲ ὑμεῖς φιλίαν πρὸς Λακεδαιμονίους. ΑΛΛΩΣ. κάλλιστα πάμπαν τὸ εἰρημένον εἰς τὸ αὐτῶν μετήνεγκαν πρόσωπον. οὐκοῦν, φησὶν, οὔτε ἡμᾶς πείσαις ἄν ποτε μεταδοῦναί σοί τινος οὐδ' ἠπίους σοι γεγονέναι, ὥσπερ οὐκ ἄν ποτε λεῖος ὁ τραχὺς ἐχῖνος γένοιτο.

1056. (1090.) ΩΣ ΟΙ ΜΕΝ] ἀστείως πάνυ παρέπλεξε τὰ Ὁμήρου.

[1] βάκεις V.

1057. (1091.) ΙΔΡΥΣΑΝΘ' ΙΕΡΕΙΩι] οὐ χύτραις, ὡς ἄνω ἔλεγον.

1059. (1093.) ΟΔΟΝ ΗΓΕΜΟΝΕΥΟΝ] τῆς θυσίας ἠρξάμην.

1060. (1095.) ΚΩΘΩΝΑ] νῦν τὸ ποτήριον, ἀλλαχοῦ δὲ κάνθαρον. διὰ δὲ τὸ ἠπορῆσθαι τὸν μάντιν ἐκ τῆς θυσίας αὐτὸν μηδὲν ταύτης ἀποκερδῆσαι, ἀλλὰ μηδὲ σπονδῆς μετασχεῖν, τοῦτο ἔπαιξε. κώθωνα δὲ λέγει τὸν νῦν λεγόμενον κύαθον, εἶδος ποτηρίου Λακωνικοῦ μονώτου ὀστρακίνου, ὃν ἐρισκὸν καλοῦσι πλυτάριον. ἐπειδὴ μεριστὸν ὕδωρ ἐλάμβανον οἱ ναῦται, κώθωνας εἶχον. καὶ κωθωνίσαι, μεθύσαι, ὡς τὸ "ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνιζόμενος ἀφ' ἡμέρας."

1061. (1095.) ΣΙΒΥΛΛΑ] οὐ γὰρ κεῖται ταῦτα παρὰ Σιβύλλῃ τῇ χρησμολόγῳ. ΑΛΛΩΣ. τὰ ἔπη φησὶ ταῦτα μὴ ἐπιγινώσκειν, μόνα δὲ εἰδέναι τὰ Σιβύλλεια. οὐ γὰρ κεῖται ταῦτα παρὰ Σιβύλλῃ.

1064. (1099.) ΕΠΙΔΗΜΙΟΥ] τὸ ἐπιδημίου οὐκ ἔστι πρὸς τὰ προκείμενα, πρὸς ἀλλοχώρους γὰρ ἦν ὁ πόλεμος, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὸ πολέμου ἔραται. εἰ μὴ ἄρα τῇ τῶν Ἑλλήνων ὀνομασίᾳ ἐπιδήμιος δόξει Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις ὁ πόλεμος.

1067. (1101.) ΩΣ ΟΥΤΟΣ ΦΟΒΕΡΟΣ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὁ ἴκτινος· χαλεπὸς γὰρ οὗτος τοῖς σπλάγχνοις. ΑΛΛΩΣ. εἰώθασι γὰρ οἱ μάντεις μετὰ τὴν ἔκβασιν τῶν πραγμάτων λέγειν ὅτι προῄδειν τοῦτο τὸ ἐσόμενον. πρὶν δὲ γενέσθαι οὔτε προΐσασιν οὐδὲν οὔτε λέγουσιν.

1069. (1103.) ΒΑΛΑΝΕΥΣΩ] διακονήσω, ὑπουργήσω, καὶ ἐγχέω ἐμαυτοῦ τῶν σπονδῶν. ἀπὸ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιχεόντων ὕδωρ, ἢ τοὺς βαλάνους κρυπτόντων τῷ πυρί. ΑΛΛΩΣ. κυρίως ἐπὶ τοῦ τὰς βαλάνους ὀπτᾶν· νῦν δὲ ἁπλῶς ὀπτεύσω. τὸ δὲ σπονδὴ σπονδὴ παρεπιγραφὴ ἐν εἰσθέσει κώλου δισπονδείου.

1075. (1109.) ΠΡΟΣΦΕΡΕ ΤΗΝ ΓΛΩΤΤΑΝ] κἀκ τούτου δηλοῖ ὅτι ἰδίᾳ τετμημένη προσεφέρετο ἡ γλῶττα παρὰ τῶν παλαιῶν.

ΑΠΕΝΕΓΚΕ] ἀπόπεμπε. ἤτοι μὴ γευσαμένην τῶν σπλάγχνων μηδὲ μετασχοῦσαν τῆς σπονδῆς, ὡς βλάσφημα καὶ πονηρὰ μαντευομένην.

1078. (1112.) ΠΡΙΝ ΚΕΝ ΛΥΚΟΣ ΟΙΝ ΥΜΕΝΑΙΟΙ] ἀντεμπαίζουσιν αὐτῷ, αὐτοὺς τοὺς στίχους ἀποκρινόμενοι πρὸς αὐτὸν κατὰ τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ, οὓς ὀλίγῳ πρότερον αὐτοῖς εἶπεν, οὐκ ἐπιτρέποντος ἤδη τὴν εἰρήνην γενέσθαι.

1079. (1113.) ΑΛΛΩΣ] ἀντὶ τοῦ μάτην· οὐ γὰρ πείσεις.

1081. (1115.) ΣΥΣΠΛΑΓΧΝΕΥΕΤΕ] συγγενέσθε τῶν σπλάγχνων.

1084. (1118.) ΑΛΛ' ΑΡΠΑΣΟΜΑΙ] παρεπιγραφή· ταῦτα γὰρ εἰπὼν χλευάζει καὶ ἀναιδῶς ἁρπάζει. καὶ ἐπιδραμοῦντες κατέλαβον καὶ ἐτύπτησαν.

1085. (1119.) ΤΟΝ ΒΑΚΙΝ] τὸν Βάκιδος χρησμοὺς λέγοντα. τυπτόμενος δὲ λέγει ὁ Ἱεροκλῆς μαρτύρομαι.

1086. (1120.) ΤΕΝΘΗΣ] λίχνος· τένθειν γὰρ τὸ ἐσθίειν.

1089. (1123.) Α ΛΑΜΒΑΝ' ΑΥΤΟΣ] ἃ ἐλάμβανεν αὐτός. ὡς τῶν μάντεων ἐξαπατώντων καὶ οὐ δεόντως κερδαινόντων καὶ λαμβανόντων τὰ κώδια.

ΕΚΒΟΛΒΙΩ] ἐξορύξω. ἀπὸ τῶν τοὺς βολβοὺς χαμόθεν ἐκβαλλόντων ἡ μεταφορά· ὑπὸ γῆς γὰρ ὄντες κἀκεῖνοι ὀρύσσονται.

1091. (1125.) Ο ΚΟΡΑΞ] κόρακα εἶπεν, ἐπειδὴ ἥρπαζεν.

1092. (1126.) ΕΛΥΜΝΙΟΝ] Καλλίστρατός φησι τόπον Εὐβοίας τὸ Ἐλύμνιον. Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. νυμφικὸν δέ τινες αὐτό φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς "πρὸς πέτραις Ἐλυμνίαις," καὶ ἐν Ναυπλίῳ "νυμφικὸν Ἐλύμνιον."

1093. (1127.) ΗΔΟΜΑΙ] κἀνταῦθα παράβασίς ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἔχει πάντα τὰ μέρη, μόνην δὲ τὴν ᾠδὴν καὶ στροφὴν, τὸ ἐπίρρημα, τὴν ἀντῳδὴν καὶ ἀντιστροφὴν καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. ἔστι γοῦν τῆς παρούσης ᾠδῆς καὶ στροφῆς τὰ κῶλα ιγ'. τὰ α', θ' χοριαμβικὰ ἡμιόλια. τὰ β', γ', δ', ε' ὅμοια ἐφθημιμερῆ ἐξ ἐπιτρίτων. τὸ ς' ἀντισπαστικὸν Γλυκώνειον. τὸ ζ' ὅμοιον ὑπερκατάληκτον. τὸ η' παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὰ ι', ια' τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὰ γὰρ λοιπὰ ἐφθημιμερῆ. τὸ τελευταῖον παραγραφέσθω, καὶ τῇ ἔσω διπλῇ σημειούσθω. τῇ αὐτῇ καὶ τὸ ἐπίρρημα. τοῦτο δὲ δῆλον ὡς τροχαϊκῶν ἐστὶ τετραμέτρων ις', ἔχον καὶ ἐν ἐκθέσει κῶλα ὅμοια τρία, πλὴν τοῦ τρίτου, δίμετρα ἀκατάληκτα. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ἀντεπίρρημα. ὑφ' ὃ ἡ ἔξω διπλῆ.

1097. (1131.) ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΥΡ] συμπίνω καὶ εὐωχοῦμαι πρὸς τὸ πῦρ, τουτέστι μέσον τῆς οἰκίας καθεζόμενος.

ΔΙΕΛΚΩΝ] διάγων παρὰ τῇ ἑστίᾳ, ἅμα τε θερμαινόμενος καὶ τῆς τοῦ θερμοῦ διακονίας πλησίον ὤν.

1100. (1134.) ΔΑΝΟΤΑΤΑ] ξηρότατα τῷ θέρει καὶ εὐκαυστότατα, ἃ μήτε καπνὸν ποιεῖ καὶ εὐκόλως ὑφάπτεται.

1102. (1136.) ΚΑΝΘΡΑΚΙΖΩΝ] φρύγων τὸν ἐρέβινθον, καὶ ξηρὸν ποιῶν. ταῦτα γὰρ ἐσθιόμενα προτρέπεται εἰς ποτόν.

1103. (1137.) ΤΗΝ ΦΗΓΟΝ] φηγὸς

εἶδος φυτοῦ, ὃ τὰς ἀγρίας βαλάνους φασὶ φέρειν. περιεσταλμένως δὲ τὸ αἰδοῖον βούλεται λέγειν, ἐπεὶ καὶ αὐτό τινες βάλανον καλοῦσιν.

1109. (1143.) ΕΜΠΙΕΙΝ ΕΜΟΙ] τοῦ θεοῦ ὕοντος ἀρέσκει μοι τὸ σχολάζειν τῷ ποτῷ.

1110. (1144.) ΑΦΑΥΕ] φρύξον. τινὲς γράφουσι ἄφαυσον,[1] ἀντὶ τοῦ ζέσον.

1111. (1145.) ΤΩΝ ΤΕ ΠΥΡΩΝ] ἀντὶ τοῦ ἐμβάλουσα καὶ μίξασα καὶ τῶν πυρῶν σὺν αὐτοῖς· δοκοῦσι γὰρ ἐφέλκεσθαι τὸ ποτόν. τὸ δὲ ἔξελε ἀντὶ τοῦ πρόελε, ἀνάλεξον τὰ σῦκα.

1113. (1147.) ΟΙΝΑΡΙΖΕΙΝ] τὸ ἀποφυλλίζειν· οἴναρα γὰρ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. τινὲς δὲ γράφουσιν ἀμπελουργεῖν, οὐκ ὀρθῶς. οἰναρίζειν δὲ τὰς οἴνας ἐργάζεσθαι, καὶ οἴναρα τὰ φύλλα.

1114. (1148.) ΤΥΝΤΛΑΖΕΙΝ] πηλοπατεῖν· τύντλος γὰρ ὁ πηλός. ἢ ἀντὶ τοῦ βωλοκοπεῖν. ΠΑΡΔΑΚΟΝ δὲ δίυγρον· οὕτω γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος καὶ Σιμωνίδης.[2]

1115. (1149.) ΣΠΙΝΩ] σπίνος εἶδος στρουθοῦ.

1116. (1150.) ΠΥΟΣ] ὁ πυὸς ὀξυτόνως καὶ ἀρσενικῶς ἐν τῇ ιε′ τῆς καθόλου φησίν. τὸ πρῶτον γάλα, ὃ καὶ ἑψόμενον πήγνυται, καὶ ἡμεῖς χυτρίπην λέγομεν. τὸ μεταβεβληκὸς αἷμα. τὸ γαλακτῶδες ὑγρόν. γάλα νέον μετὰ χθεσινοῦ γάλακτος ἀμελχθέν.

1120. (1154.) ΑΙΣΧΙΝΑΔΟΥ] ὡς τοῦ Αἰσχινάδου μᾶλλον τῶν ἄλλων ἔχοντος καρπίμους μυῤῥίνας. ἢ ἀπὸ τῶν καρπῶν Αἰσχινάδου. ἢ ἀπὸ τοῦ σχίνου. τῆς δὲ μυῤῥίνης ἡ μὲν στεφανωτίς, ἡ δὲ κάρπιμος, ὥς φησι Θεόπομπος. ἢ ὄνομα κύριον αὐλητοῦ, ἢ φίλου. ΒΩΣΑΤΩ δὲ βοησάτω.

1124. (1158.) ΤΑΡΟΜΑΤΑ] τὰ ἀροτριώματα, παρὰ τὸ ἀροτριοῦν. τὰ προηρομένα. λέγουσι δὲ ἔνιοι καὶ τὰ ἄλφιτα καὶ τὸν λιβανωτὸν ἀρώματα, ὡς παρ' Εὐπόλιδι "καὶ εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων," ἀντὶ τοῦ τῶν ἀλφίτων. ἐκτείνεται δὲ διὰ τὴν συναλοιφήν.

1125. (1159.) ΗΝΙΚ' ΑΝ] ἡ ἀντῳδὴ αὕτη καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ἐστὶν ὁμοίων τοῖς τῆς στροφῆς ιγ′ καὶ ἰσομέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ δύο διπλαῖ.

ΑΧΕΤΑΣ] ὁ τέττιξ παρὰ τὸ Ἡσιόδειον "ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ ἠχέτα τέττιξ." τοὺς ἄῤῥενας δὲ ᾄδοντας τῶν τεττίγων. οὕτως Ἀρίσταρχος.[3]

1128. (1162.) ΤΑΣ ΛΗΜΝΙΑΣ] εἶδος ἀμπέλου, ὡς ἱστορεῖ Ἀνδροτίων ἐν τῷ γεωργικῷ.

1130. (1164.) ΦΙΤΥ] σπέρμα, καὶ φιτῦσαι γεννῆσαι. καὶ τὸ γέννημα φίτυμα. Εὔπολις Αὐτολύκῳ "αὐτὰρ ἤγαγες καινὸν φίτυμα βοῶν." ΠΡΩιΟΝ δὲ πρώϊμον, δισυλλάβως.

τὸ σπέρμα τὸ γένος. καὶ γάρ εἰσι φυτὰ πρὸ τοῦ καιροῦ τοὺς καρποὺς παρέχοντα, καὶ καλοῦνται πρώϊμα. καὶ Σοφοκλῆς οὔτ' ἄλλο σπέρμα φῖτυ πρῷον λέγει.

1131. (1165.) ΦΗΛΗΚΑ] τὸν ὄλινθον. λέγει δὲ αὐτὰ ὁ Καλλίστρατος. κυρίως μὲν οὖν ὁ ἤδη σκληρὸς καὶ πάρωρος. ὁ ὄψιν μὲν πεπάνσεως ἔχων, ἄωρος δὲ ὤν. καὶ μήποτε φήληξ τίς ἐστιν ὁ ἀπατεὼν καὶ ψευδόμενος τῇ ὄψει εἰς βρῶσιν. καὶ φῆλος ὁ ἀπατεών. Μένανδρος Ἁλιεῖ "δύ' οἰκίας φηλῶν γερόντων." καὶ φηλώματα ἐξαπάτας, παρ' Ἀντιφῶντι. οὗτος δὲ ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ σύκου κέχρηται, εἰπὼν οἰδαίνοντα· οἰδαίνεται γὰρ ὅτε ἄρχεται πεπαίνεσθαι.

1133. (1167.) ΚΑΠΕΧΩ] τῷ στόματι προσάγω. καὶ Ὅμηρος "ὄψου ἄσαιμι προταμὼν καὶ οἶνον ἐπισχών."

1135. (1169.) ΚΥΚΩΜΑΙ] κυκεῶνας ἐσθίω. ἄνω τῷ πότῳ τῷ ἐπὶ τῆς γλήχωνός φησι χρῆσθαι πρὸς τὴν ὀπώραν, νῦν δὲ τῷ θύμῳ χρῶνται. μετὰ δὲ τὸ τὴν ὀπώραν φαγεῖν κυκεῶνα πίνουσι, καὶ οὐ βλάπτονται, ἀλλὰ καὶ παχεῖς γίνονται.

1136. (1170.) ΓΙΝΟΜΑΙ ΠΑΧΥΣ] ἐπειδὴ ἀργοῦσιν οἱ γεωργοὶ τότε τοῦ ἀμητοῦ, ὡς Ἡσίοδός φησιν "δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα."

1139. (1173.) ΦΟΙΝΙΚΙΔΑ] περικεφαλαίαν φοινικῷ χρώματι βεβαμμένην. οἱ δὲ κόκκινα περιβλήματα. ταῖς γὰρ φοινικίσιν ἐχρῶντο Λακεδαιμόνιοι, ἵνα μὴ αἰσθάνωνται τοῦ αἵματος διὰ τὴν ὁμοιότητα, καὶ ἵνα τρωθέντες μὴ γνωσθῶσι τοῖς πολεμίοις. ὀξεῖαν δὲ ἀντὶ τοῦ εὔχρουν καὶ ἐρυθρὰν πάνυ.

1140. (1174.) ΣΑΡΔΙΑΝΙΚΟΝ] διαφέρουσι γὰρ αἱ Λυδικαὶ βαφαί. καὶ Ὅμηρος "ὡς δ' ὅτε τις ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μυήνῃ." καὶ Σαπφὼ "πόδα δὲ ποικίλος μάσθλης ἐκάλυπτε, Λύδιον καλὸν ἔργον." καὶ ἐν Ταγηνισταῖς δὲ τῇ λέξει κέχρηται.

1142. (1176.) ΚΥΖΙΚΗΝΙΚΟΝ] εἰς κιναιδίαν διαβάλλεται, ὥστε μηδὲ τῶν

[1] ἄφαυσε V.

[2] Ἀρχιλόχου παρδοκὸν δι' ἐπιοίον. καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ τῷ Ἀμοργίῳ συμπαρδακῆσιν ἱμᾶσιν σεσαγμένοις. V.

[3] τοὺς—Ἀριστ.] ὁ δὲ Ἀρ. οὔ φησι τοὺς ᾄδοντας ἀρσενικῶς λέγεσθαι, τὰς δὲ θηλείας οὕτως. V.

ἀναγκαίων διὰ τὴν εὐρύτητα κρατεῖν δύνασθαι, ὡς καὶ Εὔπολις ἐν Πόλεσιν "ἡ δ' ὑστάτη ποῦ 'σθ'; ἡ δὲ Κύζικος πλέα στατήρων. ἐν τῇδε τοίνυν τῇ πόλει φρουρῶν ποτ' αὐτός, ἐκίνουν δὲ γυναῖκα κολύβου καὶ παῖδα καὶ γέροντα καξηνόδ τὴν ἡμέραν τὸν σκύθον ἐκκορίζειν." ΑΛΛΩΣ. τουτέστι κατασχημονεῖ. οἱ γὰρ Κυζικηνοὶ ἐπὶ δειλίᾳ καὶ θηλύτητι ἐκωμῳδοῦντο.

1143. (1177.) ΩΣΠΕΡ ΞΟΥΘΟΣ] ὡς φοινικᾶ πτερὰ ἔχοντα δηλοῖ. ὅτι τοῦ παρ' Αἰσχύλῳ πολλάκις κληθέντος ἱππαλεκτρυόνος, ὃν ἀεὶ κωμῳδοῦσιν, ἐν Μυρμιδόσι μέμνηται. ΑΛΛΩΣ. ὁ Αἰσχύλος "ἀπὸ δ' αὖτε ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν στάζει κηρθέντων φαρμάκων πολὺς πόνος." θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι πρῶτος φεύγει ὡς ἵππος καὶ ὄρνεον.

1144. (1178.) ΕΓΩ Δ' ΕΣΤΗΚΑ ΛΙΝΟΠΤΩΜΕΝΟΣ] ἐγὼ δ' ἕστηκα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ παρατηρῶν καὶ περιβλεπόμενος, ὅπου ἂν ταχθῶ. λινόπτας γάρ φησιν Ἀριστοτέλης τοὺς τὰ θηρευτικὰ λίνα φυλάττοντας, ὡς καὶ οἰνόπτας τοὺς οἰνοφύλακας. ἀπείρως δὲ ἀπὸ τῶν εἰς τὰ λίνα πιπτόντων ὀρνίθων. οἱ δὲ περιεργότερον τὸ λίαν κατεπτηχέναι, τοῦτο λινοπτᾶσθαι λέγουσιν.

1147. (1181.) ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΕΣ] ὅτι τοὺς μὲν ἐξήλειφον, τοὺς δὲ ἐνέγραφον εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολεμίων.

1148. (1182.) ΟΥ ΓΑΡ ΗιΔΕΙΝ] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ᾔδει, ὡς τὸ "ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσῄειν." Ἐνταῦθα τῷ πρώτου ἀντὶ τοῦ τρίτου προσώπου ἐχρήσατο· τὸ γὰρ ὀρθὸν ἦν "οὐ γὰρ ᾔδει ἐξιών."

1149. (1183.) ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ] εἷς ἐστὶ τῶν ιβ' ἀνδριάντων ἐν οἷς ἐγράφοντο οἱ στρατιωτικοὶ κατάλογοι καὶ τὰ κηρύγματα. εἶδεν οὖν, φησί, τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα γεγραμμένον ἐν τῷ ἀνδριάντι τοῦ Πανδίονος. ΑΛΛΩΣ. ἑκάστης φυλῆς ἐπώνυμος ἦν ἀνδριὰς τοῦ τῶν φυλῶν ἐξηγησαμένου, Αἰαντίδος, Θησηΐδος, Ἀκαμαντίδος καὶ τῶν λοιπῶν, ἔνθα ἐτίθεντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐπ' ἐξόδῳ καταλελεγμένων. ΑΛΛΩΣ. τόπος Ἀθήνησιν παρὰ πρυτανεῖον, ἐν ᾧ ἑστήκασιν ἀνδριάντες, οὓς ἐπωνύμους καλοῦσιν. ἐπειδὰν οὖν κατάλογον δεήσῃ γενέσθαι στρατείας, προσγράφοντες τὰ ὀνόματα τῶν καταλεγομένων ἐπὶ ἑνὸς προτιθέασι τούτων τῶν ἀνδριάντων, ὑπὲρ τοῦ φανερὸν ἐκεῖσε γενέσθαι τοῖς καταλεγομένοις. τούτων οὖν τῶν ἐπωνύμων καὶ ὁ Πανδιονός ἐστιν ἀνδριάς. φησὶν οὖν, ἐξαιφνῆς ἐπιστάς τις τούτῳ τῷ τόπῳ, καὶ θεασάμενος ἑαυτὸν ἐγγεγραμμένον, εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀπορίαν περιίσταται, κατεπειγούσης τῆς ἐξόδου καὶ αὐτὸς ἀπαράσκευος ὤν.

1150. (1184.) ΟΠΟΝ] δριμύτητα καὶ πικρότητα. ὀπὸς δὲ τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, καὶ τὸ ἀποστάλαγμα τοῦ γάλακτος.

1155. (1189.) ΟΙΚΟΙ ΛΕΟΝΤΕΣ] παροιμία παρὰ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Λάκωνας ἀτυχήσαντας, "οἴκοι λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ δὲ Λάκωνες."

1157. (1191.) ΙΟΥ ΙΟΥ] κορωνὶς εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οη'. τὸ μέντοι πρῶτον μονόμετρόν ἐστιν. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

1159. (1192.) ΕΧ' ΑΠΟΚΑΘΑΙΡΕ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΤΑΥΤΗΙ] περικεφαλαίαν δίδωσιν, ἵνα τοῖς λόφοις ἀπομάττῃ τὴν τράπεζαν. ἔστι δὲ παρεπιγραφή.

1160. (1193.) ΟΦΕΛΟΣ ΕΣΤ' ΑΥΤΗΣ ΕΤΙ] πεπαυμένου γὰρ τοῦ πολέμου οὐκ ἔστιν οὐδεμία χρεία τῶν πολεμικῶν σκευῶν.

1161. (1194.) ΤΑΣ ΑΜΥΛΟΥΣ] ἄμυλοι πλακοῦντές τινες, οἱ δὲ ζωμοὶ πλακουντώδεις. ὃν νῦν ἀμύλατόν φασιν.

1162. (1195.) ΚΟΛΛΑΒΟΥΣ] εἶδος ἄρτων. εἰσὶ δὲ μικροὶ ἀρτίσκοι, ἐκ τῶν μεγάλων κεκολλυβισμένοι, οὓς καθάπαξ ἄρτους οὐκ ἠξίουν καλεῖν. καὶ ἐν Βατράχοις μέμνηται "ἄρτους ἔπειτα κολλάβους." σχήματος δέ ἐστιν ὄνομα, ὥσπερ κολλύραν λέγουσί τινες.

1166. (1199.) ΟΥΔΕ ΚΟΛΛΥΒΟΥ] εἶδος εὐτελοῦς νομίσματος. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀβολοῦ.

1168. (1201.) ΤΟΥΣ ΚΑΔΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ] πιπράσκει δηλονότι. καδοποιὸς δὲ ἦν ὁ σὺν αὐτῷ.

1169. (1202.) ΤΩΝ ΔΡΕΠΑΝΩΝ] χαλκεὺς ὢν δῶρον δρέπανον αὐτῷ δίδωσιν εἰρήνῃ πρέπον, καὶ ὁμολογεῖ χάριν ὡς τῆς τέχνης αὐτοῦ χρηματιζούσης.

1170. (1203.) ΚΑΙ ΤΩΝΔ' ΟΤΙ ΒΟΥΛΕΙ] σαφῶς ἄγαν ἐπὶ τοῦ τέλους τοῦ δράματος τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις, ἐκ τούτου δηλῶν καὶ κρίνων τά τε τοῦ πολέμου ἔργα καὶ τὰ τῆς εἰρήνης αὐτοῖς ἄγων ὑπ' ὄψιν, ἵνα εἰς ὃ βούλεται μᾶλλον αὐτοὺς ἀγάγῃ. τὴν δὲ καταστολὴν τοῦ δράματος ἐποίησεν ὁμοίαν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν, ἐπεὶ κἀκεῖ τῷ μὲν πρυτανεύσαντι τὴν εἰρήνην δῶρα δίδοται παρὰ πάντων ὡς εἰπεῖν τῶν Ἑλλήνων, τῷ δὲ Λαμάχῳ οὐδέν.

1176. (1209.) ΠΡΟΘΕΛΥΜΝΟΝ] ὅ ἐστιν, ἄρδην ἀπώλεσάς με τὴν εἰρήνην προξενήσας. φαίνεται δὲ καὶ οὗτος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τὸ προθέλυμνον ἀντὶ τοῦ πρόῤῥιζον ἀκούειν. καὶ παρ' Ὁμήρῳ "πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα." Ἀρίσταρχος δὲ τὸ συνεχὲς καὶ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ δηλοῦσθαί φησι· "φράξαντες δόρυ δουρί,

καὶ σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ." καὶ "σάκος θέτο τετραθέλυμνον," τουτέστι τέσσαρας ἐπ' ἀλλήλων ἔχον τρύχας. καὶ ὁ λοφοποιὸς δὲ ἐναντία τοῦ δρεπανουργοῦ φρονῶν, ἔρχεται καταβοῶν Τρυγαίου ὡς πεποιηκότος εἰρήνην, καὶ μηδὲν χρησιμευούσης τῆς τέχνης αὐτοῦ.

1177. (1210.) ΛΟΦΑιΣ] λόφους πολλοὺς ἔχεις ἐν πράσει. ὄνομα δὲ πεποίηκε νοσήματος ἀπὸ τοῦ πράγματος, ὡς λεγομένην τινα ὑδεριᾷν, ποδαγρᾷν, σπληνιᾷν, χαλαζᾷν. σημαίνει δὲ τὸ πλῆθος ἔχειν λόφων.

1181. (1214.) ΑΙΣΧΥΝΟΜΑΙ] ἐλάχιστον γάρ ἐστιν ὃ μέλλω δοῦναι τίμημα.

1182. (1215.) ΤΟ ΣΦΗΚΩΜΑ] τόπος τῆς περικεφαλαίας ὅπου τὰ πτερὰ δέδεται. ΑΛΛΩΣ. τὸ πλέγμα οἷον ὅτι ἐπιμελῶς τοῖς ἱμᾶσιν ἐνδέδεται. καὶ Ὅμηρος "πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο." ὅτι οὐ μόνον πρὸς γενικὴν τῶν ἰσχάδων, ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν λέγουσι.

1188. (1221.) ΤΡΙΧΟΡΡΥΕΙΤΟΝ] οἷον οὐκ ἐπιμελῶς συνδεδεμένοι εἰσίν· ὑπὸ τοῦ χρόνου γὰρ ἐσάπησαν. καὶ αἱ τρίχες τῶν ἵππων αἱ ἐν τοῖς λόφοις ῥέουσιν.

1190. (1223.) ΘΩΡΑΚΟΣ ΚΥΤΕΙ] περιφραστικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ θώρακα. τινὲς δὲ τὸ κοῖλον τῶν θωράκων. εἰσὶ γάρ τινες τῶν θωράκων ἁλυσειδωτοί. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἀνιέμενοι οἱ ὀρθοὶ καὶ τεταμένοι, οὓς εἰς θυσίαν ὑπέδυνον.

1191. (1224.) ΕΝΗΜΜΕΝΩι] συντεθειμένῳ, ἐῤῥαμμένῳ. ἄλλος δέ ἐστιν οὗτος ὀλοφυρόμενος, ὅτι μὴ δύναται αὐτὸν τῆς ἀξίας ἀποδόσθαι τιμῆς.

1193. (1226.) ΑΛΛ' ΑΙΡΕ ΜΟΙ ΤΟΥΤΟΝ ΓΕ] ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ πρόσφερε καὶ ἐπὶ αἰδοῦς. ἴσως δὲ διὰ τὸ εἰπεῖν τῆς ἰσωνίας τοὺς Ἴωνας σκώπτει, ὡς ἁβρῶς διαιτωμένους καὶ πολλὰ ἀποπατοῦντας, ὡς δηλοῖ τὸ ἑξῆς.

ΤΗΣ ΙΣΩΝΙΑΣ] τῆς ἴσης τιμῆς, καὶ ὅσου σοι καθέστηκεν ἢ ἐπώλησας ἄλλῳ.

1194. (1227.) ΕΝΑΠΟΠΑΤΕΙΝ ΓΑΡ ΕΣΤ' ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΣ ΠΑΝΥ] δηλονότι οὐκ ἔστιν ἁλυσειδωτὸς, ἀλλ' ὁ λεγόμενος στατός. εἰκάζει γὰρ αὐτὸν λασάνῳ ὀρθῶς σταθέντι, ἐπεὶ τὰ ἄνω παραπλήσια τοῖς χείλεσιν ἔχει τοῦ λασάνου.

1196. (1229.) ΤΡΕΙΣ ΛΙΘΟΥΣ] καὶ γὰρ παροιμία "τρεῖς εἰσὶν ἱκανοὶ πρωκτὸν αἱμάξαι λίθοι." τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ τοῦτο, ὥς φασιν, "ἂν ὦσι τραχεῖς, ἂν δὲ λεῖοι, τέτταρες." ἔνιοι δέ φασι τοῦτο λελέχθαι, ἐπεὶ οἱ χέζοντες τρεῖς λίθους παρατιθέασι, καὶ ὥσπερ λάσανον ὑπ' αὐτῶν ποιοῦσιν. ἀναγκαιοτέρα δὲ ἡ πρώτη ἐστὶν ἐξήγησις.

1197. (1230.) ΠΟΙΑι Δ' ΑΠΟΨΗΣΕΙ] ποίου μέρους τὸν πρωκτὸν ἀπομάξασθαι δυνήσῃ;

1198. (1231.) ΔΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΜΙΑΣ] διὰ τῆς ἐκβολῆς τῆς χειρὸς τῆς ἐν τῷ θώρακι τὴν αὐτοῦ χεῖρα καθῆκεν. θαλαμιὰ δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐοικέναι νεὼς τρυπήματι· κυρίως γὰρ ἡ κάτω τῆς νεὼς τρώγλη θαλαμιὰ λέγεται.

1200. (1233.) ΙΝΑ ΜΗ Γ' ΑΛΩ] τοῦτο φησὶν εἰς τοὺς τριηράρχας, ὅτι ἀπέφραττόν τινα τρυπήματα, ἵνα τὸν μισθὸν τῶν ναυτῶν κερδαίνοιεν, ἐκ δὲ τῆς ὄψεως τῶν τρυπημάτων μὴ ἐλέγχωνται. γελοίως οὖν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί φησιν ἀποψῆσαι τὸν πρωκτὸν, ἵνα μὴ ὡς τριήραρχαι κρύπτων τρῆμα τῆς νεὼς ἁλῷ. ἠναγκάζοντο γὰρ οἱ ναύκληροι τοσούτους ναύτας μισθοῦσθαι ὅσα εἶχε τρυπήματα ἡ τριήρης. ἐπεὶ οἱ τριήραρχοι λαμβάνοντες τὸν μισθὸν τοῦ πληρώματος ἀπέφρασσον τὰ τρυπήματα τῶν ἐρετμῶν, ἵνα μὴ ἐλέγχωνται κλέπτοντες ἐρέτας ἐκ τοῦ τὰς θαλαμίας εἶναι κενάς. ἑξῆς δὲ τοῦτο ἀστείως ἐπήγαγεν, διὰ τὸ προειρημένον ὑπ αὐτοῦ "τηδὶ διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμιᾶς."

1201. (1234.) ΕΠΕΙΤ' ΕΠΙ ΔΕΚΑΜΝΩι] καὶ ὑπομενεῖς, φησί, τοσοῦτον ἀργύριον αὐτοῦ διδοὺς ὥστε λασάνῳ ἀγγείῳ χρήσασθαι.

1205. (1238.) ΘΛΙΒΕΙ ΤΟΝ ΟΡΡΟΝ] μιμεῖται τοὺς ἐπ' ἀληθείᾳ ἐνδυομένους τοὺς θώρακας καὶ διὰ τὸ μὴ ὠνεῖσθαι θλίβειν λέγοντας τὸν τράχηλον ἢ τοὺς ὤμους. τοιαῦτα δέ φασι βουλόμενοι διακόψαι τὸ τίμημα. ὄῤῥος δέ ἐστιν ὁ ὑποκείμενος τοῖς σφαιρώμασι τόπος. δῆλον ὅτι λαβὼν τὸν θώρακα ἐπεκάθισεν αὐτῷ ὡς ἐν λασάνῳ, ἵνα μᾶλλον κινήσῃ γέλωτα.

1208. (1241.) ΜΟΛΙΒΔΟΝ ΕΣ ΤΟΥΤΙ] ἀντὶ τοῦ μολίβδῳ τὸν κώδωνα τῆς σάλπιγγος πληρώσας. τὸν κώδωνα δὲ τῆς σάλπιγγος συμβουλεύει αὐτῷ πωμάσαι μολίβδῳ, καὶ ἐν μέσῳ ἐνεῖραι ῥάβδον, ἵνα γένηται κατακτὸς ὁ κότταβος. ξύλον γὰρ αἰωρήσαντες ἐκ τοῦ μέσου καθάπερ πλάστιγγα, ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐξῆπτον ἐλλύχνια καὶ κυμβεῖα κοῖλα, καί τι ἀγγεῖον ἐτίθεσαν ὕδατος πλῆρες. εἶτα καθάπερ ἐπὶ τρυτάνης τὸ ἕτερον βαρύνοντες μέρος προΐζειν ἐποίουν, ὥστε πληροῦσθαι τὰ ἐλλύχνια. εἶτα τὸ ἕτερον πάλιν βαρύνοντες μέρος, ἀνάγκην ἐποίουν ἀνεγειρομένῳ καὶ ἀναπηδῶντι τῷ πεπληρωμένῳ ἐκ τῶν ἐλλυχνίων ἀναπέμπειν τὸ ὕδωρ. ὑπέκειτο δὲ τὰ κυμβεῖα τοῖς ἐλλυχνίοις, ὥστε εἰς ταῦτα πάλιν ἐμπίπτειν τὸ ὕδωρ, καὶ ὁ τῶν πλειόνων ἐπιψαύσας κυμβείων ἐδόκει νικᾷν. κάτακτοι δὲ ἐκλήθησαν ἀπὸ τοῦ κατάγειν καὶ αὖ πάλιν ἀνάγειν τὸν κότταβον. περὶ μὲν οὖν τῆς ῥάβδου καὶ

Ἕρμιππος εἶπεν ἐν Στρατιώταις "ῥάβδον ὕψει τὴν κοτταβικὴν, ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην." μέμνηται δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν Παννυχίδι τῶν κυμβείων καὶ τοῦ κατακτοῦ κοττάβου. περὶ δὲ τῆς πάντων τούτων κατασκευῆς καὶ χρήσεως ἐξῆκται καὶ ἐν ταῖς ἐκλογαῖς. ΑΛΛΩΣ. τὸν κώδωνα συμβουλεύει τῆς σάλπιγγος αὐτῷ πωμάσαι μολίβδῳ, καὶ ἐν μέσῳ ἐνεῖραι ῥάβδον. οὕτω γὰρ ἡ χαλκῆ λάταξ ἐν μέσῳ ἐτίθετο ἠρτημένη, ὥς φασιν, ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, ἀπὸ τοῦ αὐλοῦ τοῦ μέσου, ὥστε ἀποκοτταβίζειν εἰς αὐτήν. νῦν δὲ καὶ ἀγγεῖον κότταβον εἴρηκε. ΚΑΤΑΚΤΟΝ δὲ ἀπὸ τοῦ κατάγειν ἄνωθεν τῇ χειρί.

1210. (1243.) ΤΩΝ ΚΑΤΑΚΤΩΝ ΚΟΤΤΑΒΩΝ] διττὸς ὁ τρόπος τῶν κοττάβων, ὧν ὁ μὲν ἕτερος τοιοῦτος· ἵστασαν ξύλον τι λυχνίῳ παραπλήσιον ἐν μέσῳ τοῦ συμποσίου, καὶ ἀπ' ἐκείνου ἤρτητο ἀγγεῖον ὅμοιον ὀξυβάφῳ, εἰς ὃ τὸ καταλειπόμενον ἐν τῷ ποτηρίῳ ἠκόντιζον, καὶ ὁ ἐπιτυχὼν ἐνίκα. ὁ δὲ ἕτερος τοιοῦτος· κατὰ τοῦ συμποσίου ἐτίθεσαν ἀγγεῖον ὅμοιον λεκάνῃ, ὕδατος πλῆρες, καὶ ἐν τῷ ἀγγείῳ τούτῳ ὅμοιόν τι ποτήριον περιεπήγνυσαν, καὶ κύκλῳ τῆς λεκάνης μυρσίνας, καὶ ἔβαλλον εἰς τὸ ποτήριον ἐκεῖνο τὸ ἀπολειπόμενον, καὶ ὁ καταδύσας τὸ ποτήριον ἐνίκα. νῦν δὲ αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον κότταβον εἴρηκεν ἀπὸ τοῦ κατάγειν. ΑΛΛΩΣ. τῶν κοττάβων δύο ἦσαν εἴδη, ἓν μὲν τοῦ κατακτοῦ λεγομένου. ἦν δὲ οἷον λυχνίον ὑψηλὸν, ἔχον ἐν αὐτῷ πρόσωπον, ὃ μάνην ἐκάλουν, ἐφ' οὗ ἔδει πεσεῖν καταβαλλομένην τὴν πλάστιγγα. ἕτερον δὲ ἀγγεῖόν τι ἐοικὸς λουτῆρι πλῆρες ὕδατος, ἐν ᾧ ὀξύβαφον ἦν ἐπιπλέον τὸ πλῆθος, ὅπερ καταδύειν[1] τοῖς λάταξιν ἐπειρῶντο. ΑΛΛΩΣ. κότταβος Ἀθήναιος ἐν τῇ ιε' φησὶν ὅτι Σικελική τις ἐστὶ παιδιὰ, πρώτων εὑρόντων Σικελῶν, ὥς φησιν Κριτίας ὁ Καλλαίσχρου ἐν τοῖς ἐλεγείοις "κότταβος ἐκ Σικελικῆς ἐστὶ χθονὸς, ἐκπρεπὲς ἔργον." Δικαίαρχος δὲ ὁ Μεσήνιος, Ἀριστοτέλους μαθητὴς, ἐν τῷ περὶ Ἀλκαίου καὶ τὴν λάταγα αὐτὴν εἶναί φησι Σικελικὸν ὄνομα. λατάγη δέ ἐστι τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρόν, ὃ συνεστραμμένῃ τῇ χειρὶ ἄνωθεν ἐρρίπτουν οἱ παίζοντες εἰς τὸ κοττάβιον. κότταβος δὲ ἐκαλεῖτο καὶ τὸ τιθέμενον ἆθλον τοῖς νικῶσιν ἐν τῷ πότῳ, καὶ τὸ ἄγγος εἰς ὃ ἐνέβαλον τοὺς λάταγας, ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει δείκνυσιν. ὅτι δὲ καὶ χαλκοῦν ἦν, Εὔπολις ἐν Βάπταις λέγει· "χαλκῷ περὶ κοττάβῳ." Πλάτων δὲ ἐν Διῒ καλουμένῳ παιδιᾶς εἶδος παροίνιον τὸν κότταβον εἶναι ἀποδίδωσιν, ἐν ᾗ ἐξίσταντο καὶ τῶν σκευαρίων οἱ διακυβεύοντες. ἐκάλουν δὲ ἀγκύλην τὴν τοῦ κοττάβου πρόεσιν, διὰ τὸ ἐπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκοτταβισμοῖς. καὶ ἀγκυληγοὺς ἔλεγον κοττάβους. ὅτι δὲ ἆθλον προέκειτο τῷ προεμένῳ, προείπομεν. ἐλέγοντο δέ τινες καὶ κατακτοὶ κότταβοι. ἦν δὲ λύχνιον ἀγόμενον, πάλιν τε συμπίπτον, ὑψηλὸν ἔχον τὸν μάνην καλούμενον, ἐφ' ᾧ τὴν κυβαλλομένην ἐπιπεσεῖν πλάστιγγα, ἐντεῦθεν δὲ ἐμπίπτειν εἰς λεκάνην ὑποκειμένην πληγεῖσαν τῷ κοττάβῳ. καί τις ἦν ἀκριβὴς εὐχέρεια τῆς βολῆς. τοῦ δὲ μάνου πολλοὶ μέμνηνται. ἦν δὲ ἕτερον εἶδος παιδιᾶς τῆς ἐν λεκάνῃ. αὕτη δὲ ὕδατος πληροῦται. ἐπέκειτο δὲ ἐπ' αὐτῇ ὀξύβαφα κενά, ἐφ' ἃ βάλλοντες τὰς λάταγας ἐκ καρχησίων ἐπειρῶντο καταλούειν. ἀνῃρεῖτο δὲ τὰ κοττάβια ὁ πλείω καταδύσας. ὅτι δὲ τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοττάβους, δῆλον ποιεῖ Ἀχαιὸς ἐν Λινῷ καὶ Καλλίμαχος· "πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκον ἔραζε οἰνοπότη Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας." Σικελὰς δὲ αὐτὰς οὐκ ἀπεικότως ὠνόμασεν, ἐπεὶ, ὡς προείπομεν, Σικελῶν τὸ εὕρεμα, καὶ ἐσπούδασται σφόδρα παρ' αὐτοῖς ὁ κότταβος.

1213. (1246.) ΣΠΑΡΤΙΟΙΣ ΗΡΤΗΜΕΝΗΝ] τὸ μεσαίτατόν, φησιν, ἔκδησον σπάρτῳ, ἵνα τρυτάνη γένηται ἐκ τοῦ τῆς αὐλοῦ σάλπιγγος.

1216. (1249.) οὗτος κράνη κομίζει δύο.

1217. (1250.) ΟΤ' ΑΝΤΕΔΩΚΑ] τότε με ἀπώλεσας, ὅτε καὶ ἀντὶ τούτων μνᾶν ἔδωκα.

1220. (1253.) ΣΥΡΜΑΙΑΝ ΜΕΤΡΕΙΝ] οἱ μὲν ἀξιοῦσι χυλὸν βοτάνης εἶναι τὴν συρμαίαν, ᾗ χρῶνται Αἰγύπτιοι πρὸς διάῤῥοιαν, τινὲς δὲ τὸν λεγόμενον ζύθον, ὡς καὶ φησὶ Δίδυμος. ΑΛΛΩΣ. φαίνονται τοῦ χυλοῦ τῆς συρμαίας πίνειν οἱ Αἰγύπτιοι πρὸς διάῤῥοιαν, ὡς Δίδυμος. ἁλμαίαν ἐκ ῥαφανίδων Αἰγυπτιακὴν, πρὸς κάθαρσιν ἐπιτήδειον.

1224. (1257.) ΛΑΒΑΣ] ὠτάρια τοῖς κράνεσιν, ἵνα γένωνται κάδοι. δείκνυσι δὲ τὰ ὦτα αὐτοῦ καὶ ἔστι παρεπιγραφή.

1227. (1260.) ΤΟΥΤΩι Γ' ΕΓΩ ΤΑ ΔΟΡΑΤΑ] Ἀττικῶς εἶπε τούτῳ ὠνήσομαι, ἀντὶ τοῦ παρὰ τούτου ὠνήσομαι.

1233. (1266.) ΑΤΤ' ΑιΣΕΤΑΙ] τὸ ἑξῆς, δοκεῖ δέ μοι ἵνα δεῦρο προοιμιάσηταί τινα μέλη ᾆσαι καὶ προμελετῆσαι.

1236. (1269.) ΝΥΝ ΑΥΘ' ΟΠΛΟΤΕΡΩΝ ΑΝΔΡΩΝ] οὐδὲν ἀστειότερον τῆς εὑρέσεως. δύο γὰρ δῆθεν ἵστησι παιδία

[1] ἅπερ καταλούειν V.

ᾄδοντα, ἵνα ἀφορμὴν σχῇ τοῖς πατράσιν αὐτῶν ὀνειδίσαι, καὶ διαβαλεῖν τὸν μὲν ὡς φιλοπόλεμον ὄντα, τὸν δὲ ὡς ῥίψασπιν. πρῶτον οὖν πεποίηκε τὸ τοῦ φιλοπολέμου ᾆδον παιδίον, καὶ θέασαι ὡς πρόσφορα αὐτῷ περιέθηκε πράγματα. ἀρχὴ δὲ τῶν Ἐπιγόνων Ἀντιμάχου.

1237. (1270.) ΟΠΛΟΤΕΡΟΥΣ] παρὰ τὸ ὅπλον παίζει.

1249. (1282.) ΕΚΛΥΟΝ] ἀπέλυον, ἐξέλυον. εἶτα ἐν εἰσθέσει στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ιβʹ.

1252. (1285.) ΘΩΡΗΣΣΟΝΤ'] ἀντὶ τοῦ ἔπινον, παρὰ τὸ εἰς τὸν θώρακα πέμπειν τὸν οἶνον.

ΑΣΜΕΝΟΙ ΟΙΜΑΙ] πρὸς τὸ πεπαυμένοι, οὐ πρὸς τὸ θωρήσσοντο. εἰ μὴ ὅτι ὁμωνύμως θωρήσσεσθαι ἔλεγον καὶ τὸ πίνειν παρὰ τὸν θώρακα, ὅτι ἐν αὐτῷ τὸ ὑγρὸν λέγεται εἶναι.

1256. (1289.) ΛΑΜΑΧΟΥ] τοῦ ἀεὶ βουλομένου μάχεσθαι. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ τέλος τοῦ Λάμαχος ὀνόματος. τὸ δὲ αἰβοῖ γελῶν λέγει.

εἶτα τοὺς σπονδείους, καὶ ἐν εἰσθέσει ἐπικοὶ βʹ.

1260. (1293.) ὅτι δειλὸς καὶ ῥίψασπις ὁ Κλεώνυμος, πολλάκις εἰρήκαμεν.

1263. (1295.) ΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤ' ΑιΣΕΙΣ] οὐδὲν τῆς εἰρωνείας ἥδιον· καὶ γὰρ ὡς κιναιδιζόμενον τὸν Κλεώνυμον κωμῳδεῖν βούλεται.

1264. (1296.) ΑΣΠΙΔΙ ΜΕΝ ΣΑΙΩΝ] καὶ ἐλεγεῖον Ἀρχιλόχου, καὶ στίχοι ἐπικοὶ βʹ. Ἀρχιλόχου δέ ἐστι τὸ δίστιχον. οὕτως δὲ ἐγράφη ἐπὶ τῇ ἀποῤῥίψει τῆς ἀσπίδος. ἐπιτηδείως δὲ καὶ ἐνταῦθα πρὸς ῥίψασπιν εἴρηται. ΑΛΛΩΣ. ΑΣΠΙΔΙ ΜΕΝ ΣΑΙΩΝ] Ἀρχίλοχος ποιητὴς ἦν καὶ πάντας διέβαλλεν. ὅθεν καὶ Πίνδαρος Πυθικῶν "εἶδον κατὰ γὰρ ἑκὰς ὄντα πολλὴ ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσι πιαινόμενον." ΑΛΛΩΣ. οὗτος ὁ Ἀρχίλοχος ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαΐους μάχῃ (ἔστι δὲ ἔθνος Θρᾴκης), καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε ῥίψας ἑαυτοῦ τὰ ὅπλα. αὐτὸν οὖν διαβάλλων λέγει.

1266. (1298.) ΠΟΣΘΩΝ] ὑποκοριζόμενοι οὕτως ἔλεγον τὰ παιδία. ἢ οὕτω λέγεται τοῦ βρέφους τὸ αἰδοῖον. ὦ αἰσχρέ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΑΥΤΟΥ ΠΑΤΕΡ' ΑιΔΕΙΣ] εἰς τὸν Κλεώνυμον, ὅτι ῥίψασπις.

1272. (1304.) ΦΛΑιΝ] κατακαίειν. δῆλον δὲ ὅτι τὰ πολεμικὰ ἢ συντρίβειν καὶ γεωργεῖν ἢ τρώγειν.

ὅτι παρακελεύεται τοῖς ἐπὶ δεῖπνον ἐλθοῦσιν γενναίως ἐσθίειν.

ΚΕΝΑΣ ΠΑΡΕΛΚΕΙΝ] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρεττόντων μὴ βαπτόντων τὰς κώπας, ἀλλὰ τῷ δοκεῖν κενὰς περιφερόντων.

1274. (1307.) ΣΜΩΧΕΤ'] ἐσθίετε, τρίβετε· τὸ γὰρ ἐκλαμπρύνειν σμώχειν λέγεται.

1275. (1308.) ὅτι παροιμία ἐστίν. καὶ οὕτως "οὐδὲν ἔργον ἐστὶν ἀνδρῶν λευκῶν, μή τι καὶ μάχωνται." ἔτι δὲ οὕτως "οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ἔργον εἰ μὴ σκυτοτομεῖν."

1281. (1319.) ΥΠΕΡΒΟΛΟΝ] στρατηγὸς φιλοπόλεμος. εἴρηται δὲ παρ' ὑπόνοιαν.

1290. (1325.) παρὰ τὸ Ἡσιόδου "αἱ δὲ γυναῖκες τίκτουσιν." τοῦτο γὰρ εὐετηρίας σημεῖον, τὸ τίκτειν γυναῖκας. τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐν εἰρήνῃ ὄντων αἱ γυναῖκες συλλαμβάνονται.

1294. (1329.) διπλῇ καὶ ἐπὶ τέλει μονοστροφι^κ περίοδος πάντα κώλων ἰωνι^κ διμέτρων δύο καταληκτικῶν, δύο δὲ βραχέων ἀκαταλήκτων. εἶτα ἐν ἐπενθέσει τοῦ χοροῦ τὸ ἴσον. καὶ πάλιν τὰ εʹ τοῦ αὐτοῦ μέτρου τοῦ κόρου.

1298. (1333.) ἐν τούτοις φέρονται κατά τινας παραγραφαί, ἵνα ὁ χορὸς ἀνὰ μέρος αὐτὰ λέγῃ. ὁ δ' ἀναπαιστικὸς ἑπτακαιδεκάμετρος θʹ κώλων, ὅτι ἔχει μονόμετρον τὸ ϛ.

1300. (1335.) ἔν τισιν οὐ φέρεται διὰ τὰ μέτρα.

1304. (1339.) ΤΡΥΓΗΣΟΜΕΝ ΑΥΤΗΝ] ἔν τισιν οὐ φέρεται διὰ τὰ μέτρα.

1307. (1342.) ἀντὶ ζεύγους αἴρουσιν αὐτὴν οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες.

1309. (1345.) καὶ ἐντεῦθεν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται οὐ πεντάκωλα ἀκολούθως ὡς φέρεται καὶ ἐνταῦθα ἐστί.

1310. (1346.) ΠΡΑΓΜΑΤ'] τὰ τοῦ πολέμου δηλονότι.

1313. (1349.) τὸ αἰδοῖον λέγει τοῦ νυμφίου, τουτέστι τοῦ Τρυγαίου.

1314. (1350.) τὸ τῆς Ὀπώρας αἰδοῖον λέγει· ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ ὄνομα τῆς Ὀπώρας τὸ σῦκον λέγει.

1317. (1353.) ὑφ' ἃ κορωνὶς τοῦ δράματος.

ὑμὴν ὑμέναι' ὦ. οὕτως Ἡλιόδωρος. κεκώλισται πρὸς τὰ Ἡλιοδώρου. παραγέγραπται ἐκ Φαείνου καὶ Συμμάχου.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΡΝΙΘΑΣ.

1. ΟΡΘΗΝ ΚΕΛΕΥΕΙΣ] ἡ εἴσθεσις τοῦ παρόντος δράματος εὐθὺς ἐξ ἀμοιβαίων ἄρχεται προσώπων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ση', ὧν τελευταῖος "ἔσβαινε κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα." ἐν εἰσθέσει δὲ μετὰ τὸν ρξα' στίχον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον, καὶ μετὰ τὸν ρ'γ' ἕτερον ὅμοιον μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. τοῦτο δὲ λέγει ὁ τὸν κολοιὸν φέρων ὡς ἐν ἀπόπτῳ τινὶ δένδρου ὄντος καὶ τοῦ κολοιοῦ σημαίνοντος κατ' ἐκεῖνο πορεύεσθαι. πεποίηται δὲ τὰ ὀνόματα τῶν πρεσβυτέρων τὸ μὲν παρὰ τὸ πείθεσθαι, τὸ δὲ παρὰ τὸ εὖ ἔχειν τὴν ἐλπίδα. *ὡς ἐν ἀπόπτῳ τινὸς δένδρου ὄντος, καὶ τοῦ κολοιοῦ σημαίνοντος δῆτα μετ' ἐκεῖνο πορευθῆναι. *Gl. Br.*

2. ΗΔΕ Δ' ΑΥ ΚΡΩΖΕΙ] τοῦτο ὁ τὴν κορώνην φέρων, ὡς εἰς τοὐναντίον τῷ κολοιῷ παρακελευόμενος. τὸ γὰρ πάλιν ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω. κρώζει γὰρ εἰς τοὐπίσω ἄπελθε. ΠΛΑΝΥΤΤΟΜΕΝ, πλανώμεθα. Ἀττικῶς δὲ παρῆκται. *ΗΔΕ Δ' ΑΥ] κορώνη κελευομένη εἰς τοὐναντίον. *Gl. Br.*

4. ΠΡΟΦΟΡΟΥΜΕΝΩ] δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενοι εἰς τἀναντία. προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφέρειν τὴν στήμονα τοῖς διαζομένοις. *ΑΛΛΩΣ] μάτην. *Gl. Br.*

5. ΤΟ Δ' ΕΜΕ] οὐκ εὔηθες. *Gl. Br.*

6. ΠΛΕΙΝ] Ἀττικὴ ἡ κρᾶσις τοῦ πλέον πλεῖν.

7. ΤΟ Δ' ΕΜΕ ΚΟΛΟΙΩι] ὅτι ὁ μὲν κολοιὸν ἐκράτει, ὥστε δεῖξαι αὐτῷ δῆθεν τὴν πρὸς τὰ ὄρνεα ὁδόν, ὁ δὲ κορώνην διὰ τὴν χρείαν. διὸ καὶ μέμφονται ἑαυτοῖς, ὅτι δὴ τοῖς ὀρνέοις πιστεύσαντες μακρὰν διήνυσαν καὶ οὔπω τὸ ζητούμενον εὗρον. Ἀττικῷ δὲ ἔθει εἴρηται ταῦτα ἀναπόδοτα, ὡς καὶ ἐν Νεφέλαις "τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα." νοεῖται γὰρ ἔξωθεν τὸ οὐκ εὔηθες ἢ οὐ μωρίας πλέον ἤ τι τοιοῦτο.

8. ΑΠΟΣΠΟΔΗΣΑΙ] ἀφανίσαι, ἀπὸ τῆς σποδοῦ· αὕτη γὰρ ἀφανίζει τὴν προϋπάρξασαν ὕλην τῶν ξύλων. ἢ ἀποκρύσαι, ἀφανίσαι, τυπτόμενον ἐκβαλεῖν.

10. ΕΝΤΕΥΘΕΝΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔ'] ἐρωτηματικῶς. δύναιο δ' ἂν ἐντεῦθεν τὴν πατρίδα ἰδεῖν, τουτέστι τὰς Ἀθήνας. ὡς πολὺ δὲ ἀφεστηκότων ταῦτά φησιν.

11. ΕΞΗΚΕΣΤΙΔΗΣ] τοῦτον ὡς ξένον διαβάλλουσι καὶ πλάνον τὰς ὁδοὺς γινώσκειν· οἱ γὰρ ξένοι μᾶλλον ἴσασι τὰς ὁδούς. τούτου δ' ἂν εἴη μεμνημένος καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα διὰ τούτων "εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἐξηκεστίδης." ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ἔχων λύραν ἔργον Εὐδόξου. τιταίνει ψίθυρον εὐήθη νόμον. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Πολέμων ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, λέγων "ὁ δὲ Ἐξηκεστίδης κιθαρῳδὸς πυθιονίκης. νικᾷ δὲ καὶ τὸν τῶν Καρνείων ἀγῶνα τὸν ἐν Λακεδαίμονι, καὶ Παναθήναια δίς. ΑΛΛΩΣ. ὁ Ἐξηκεστίδης ὡς ξένος κωμῳδεῖται. καὶ Φρύνιχος Μονοτρόπῳ "μεγάλους πιθήκους, οἱ δὲ ἑτέρους τινὰς λέγειν, Λυκέαν, Τελέαν, Πείσανδρον, Ἐξηκεστίδην. ἀνωμάλους εἶπας πιθήκους. ὁ μέν γε δεινός, ὁ δὲ κόλαξ, ὁ δὲ νόθος."

12. ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΑΥΤΗΝ] παίζων φησί. τουτέστιν εἰς τὴν οἴμοι ὁδὸν βάδιζε.

13. ΟΥΚ ΤΩΝ ΟΡΝΕΩΝ] ἀντὶ τοῦ ὀρνεοπώλων. Δίδυμος δὲ δεινὰ φάσκειν αὐτοὺς ἐκ τῶν ὀρνέων πεπονθέναι, ἐπεὶ Ὀρνέαι τῆς Λακωνικῆς εἰσί. πρὸ δὲ ἐτῶν δύο κακῶς περὶ Μαντίνειαν ἀπήλλαξαν, ὡς καὶ τοὺς στρατηγοὺς ἀποβαλεῖν Λάχητα καὶ Νικόστρατον, καθὰ καὶ Ἀνδροτίων φησίν. ΑΛΛΩΣ. ὅτι οὕτως ἔλεγον καὶ ἐπὶ τῶν τόπων, ἀντὶ τοῦ ὀρνεοπωλείων, ὡς τῶν χυτρῶν ἀντὶ τοῦ χυτροπωλείων. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ Ὁμηρικὸν "δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον," τουτέστι συφεοῖς. ἑξῆς οὖν ἐπάγει "αἱ δὲ νέμονται πὰρ κόρακος πέτρῃ."

14. Ο ΠΙΝΑΚΟΠΩΛΗΣ] ὁ ὀρνεοπώλης, ὅτι τὰ λιπαρὰ τῶν ὀρνέων ἐπὶ πινάκων τιθέντες ἐπώλουν. ἢ πίναξ εἶδος ὀρνέου.

15. ΟΣ ΤΩΔ' ΕΦΑΣΚΕ ΝΩιΝ] οἱ μέν φασιν αὐτὸν διασύρειν τὸν Αἰσώπειον λόγον, καὶ δέον εἰπεῖν τῶν ἀνθρώπων, λέγει ἐκ τῶν ὀρνέων. οἱ δὲ οὕτως· ὃς ἔφασκε μᾶλλον τῶν ἄλλων ὀρνέων δύνασθαι προηγήσασθαι τῆς ὁδοῦ καὶ δεῖξαι

ἡμῖν αὐτήν. ἐκ τῶν ὀρνέων, οἷον ἐκ τοῦ συστήματος τῶν ὀρνέων ἐν ταὐτῷ ὄντων. ΑΛΛΩΣ. ἔφασκεν ὁ Φιλοκράτης. τὸ δὲ νῷν, τουτέστιν ἡμῖν, δεικτικῶς. σημαίνει ἡμῖν ἐκ τῶν ὀρνέων, τουτέστι διὰ τῶν ὀρνέων, ὅπου τὸν ἔποπα εὑρήσομεν. γράφεται καὶ ὡς τῶδε, καὶ διαιροῦσί τινες καὶ προστιθέασι τὸ ἑξῆς, τὸ ἐκ τῶν ὀρνέων ἀπέδοτο. ἐκ τῶν ὀρνέων, τὸν κολοιὸν καὶ τὴν κορώνην. βιαίως γὰρ πρὸς τοῦτο εἰρῆσθαι σημαίνειν ἡμῖν τὸν ἔποπα ὅς ἐστι, δείξαντα ἐκ τῶν ὀρνέων. παρ' ὑπόνοιαν δὲ εἴρηκε τὸ ὃς ὄρνις ἐγένετο ἐκ τῶν ὀρνέων· ἔδει γὰρ ἐκ τῶν ἀνθρώπων.

17. ΤΟΝ ΜΕΝ ΘΑΡΡΕΛΕΙΔΟΥ] Σύμμαχος, Ἀσωπόδωρον. καὶ γὰρ οὗτος ἐπὶ σμικρότητι ὑπὸ Τηλεκλείδου κεκωμῴδηται, καὶ ὁ κολοιὸς μικρὸς ὢν ἐκ τῶν πτερῶν τὴν σύστασιν ἔχει. ΑΛΛΩΣ. ἄδηλον εἰ Ἀσωπόδωρον λέγει, ὃς κωμῳδεῖται ἐπὶ σμικρότητι σώματος. ἦν δὲ καὶ ὁ Θαῤῥελείδης μικρός. ΑΛΛΩΣ. οἱ μὲν πλείους ὑπειλήφασιν υἱόν τινα εἶναι Θαῤῥελείδου βραχὺν καὶ παραπλήσιον κολοιῷ κωμῳδεῖσθαι. οὐκ ἔχομεν δὲ υἱὸν αὐτοῦ διὰ τῆς κωμῳδίας εἰπεῖν. μήποτε οὖν, φησί, κατὰ περίφρασιν εἴρηκεν Θαῤῥελείδου κολοιὸν ἐν ἴσῳ τῷ Θαῤῥελείδης, ὅς ἐστι κολοιώδης. ἢ ὡς κολοιοὺς αὐτὸν πωλοῦντα διαβάλλει. ΑΛΛΩΣ. ὁ τοῦ Θαῤῥελείδου υἱὸς ἐγένετο κολοιός.

19. ΗΣΤΗΝ] διὰ τοῦ ῑ τινὲς ἴστην ἀντὶ τοῦ ᾔδεσαν. τουτέστιν ᾔδεσαν ἔξω τοῦ δάκνειν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἦσαν. τουτέστιν οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ δάκνειν. * ΟΥΔΕΝ ΑΛΛΟ ΠΛΗΝ ΔΑΚΝΕΙΝ] στίχος· Ἀθηναῖοι δ' ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον. *Rav.*

20. ΚΑΙ ΝΥΝ ΤΙ ΚΕΧΗΝΑΣ] ὡς τοῦ κολοιοῦ κεχήνοτος. ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΤΡΩΝ δὲ, ὅπου ἐστὶ τόπος πετρώδης.

22. ΟΥΔΕ ΜΑ ΔΙ' ΕΝΤΑΥΘΑ] ἐδεινοποίησεν ὡς ἀποκεκλῃμένης πανταχοῦ τῆς ὁδοῦ. ἄλλῳ δὲ ὀνόματι κέχρηται.

23. ΟΥΔ' Η ΚΟΡΩΝΗ] ὡς ἤδη φθεγξαμένης αὐτῆς. δύναται καὶ ἐρωτηματικῶς καὶ ἀποφαντικῶς. τινὲς γράφουσιν, οὐδὲ ἡ κορώνη. ΒΡΥΚΟΥΣΑ δὲ, δάκνουσα παρὰ τὴν βορὰν, οἱονεὶ βορύκουσα. * ἐσθίουσα. *Rav.*

28. ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ ΕΛΘΕΙΝ] παίζει, ἐπεὶ εἰς τὰ ὄρνεα βούλεται ἀπελθεῖν. ΕΝ ΛΟΓΩι δὲ, ἐν τῇ ὑποθέσει.

31. ΣΑΚΑι] οὗτός ἐστιν Ἀκέστωρ, τραγῳδίας ποιητής. ἐκαλεῖτο δὲ Σάκας διὰ τὸ ξένος εἶναι· Σάκες γὰρ Θρᾶκες εἰσί. Θεόπομπος δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Σάκα προσηγόρευσεν Τισαμενῷ. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Μυσὸν ἐκάλεσεν. εἰς δὲ τὴν ποίησιν αὐτὸν κεχλευάκασι Καλλίας μὲν ἐν Πεδήταις "καὶ Σάκον οἱ χοροὶ μισοῦσι," Κρατῖνος ἐν Κλεοβούλοις "Ἀκέστορα γὰρ ὅμως εἰκὸς λαβεῖν πληγὰς, ἐὰν μὴ συστρέψῃ τὰ πράγματα."

34. ΟΥ ΣΟΒΟΥΝΤΟΣ] ὡς ἐπὶ ὀρνέων τοῦτό φησι· πάντες γὰρ σοβοῦσι τὰ ὄρνεα.

35. τὸ μὲν ΑΝΕΠΤΟΜΕΣΘΑ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων· τὸ δὲ ΑΜΦΟΙΝ ΠΟΔΟΙΝ, ἐκ τῶν ὀρνέων, ἀντὶ τοῦ ἀμφοῖν τοῖν πτεροῖν. ἢ ἐκ τῶν νεῶν, αἳ οὐριοδρομοῦσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν. ὁ δὲ νοῦς, παντὶ σθένει, ὅ ἐστι τελέως. προληπτικῶς δὲ τῇ τῶν ὀρνέων χρῶνται μεταφορᾷ, ὡς καὶ αὐτοὶ ὀλίγον ὕστερον ὀρνιθωθησόμενοι.

38. ΕΝΑΠΟΤΙΣΑΙ ΧΡΗΜΑΤΑ] παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ ἐμβιῶναι καὶ ἐνοικεῖν εἶπεν ἐναποτῖσαι χρήματα. εἰς τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων, ὅτι συκοφαντούμενοι οἱ πολλοὶ ἀπέτινον χρήματα.

39. ΟΙ ΜΕΝ ΓΑΡ ΟΥΝ ΤΕΤΤΙΓΕΣ] παρὰ τοῦτο καὶ ὁ Φιλήμων "ἡ μὲν χελιδὼν αὐτὸ θέρος ὦ γύναι λαλεῖ." τὸ δὲ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΡΑΔΩΝ, ὅτι ἀπὸ ἑνὸς τὰ ἄλλα πάντα δένδρα ἐμφαίνει. κράδη δὲ ἡ συκῆ.

42. ΤΟΝΔΕ ΤΟΝ ΒΑΔΟΝ] ἐν παιδιᾷ παρεσχημάτισται. ὡς ἀπὸ τοῦ πατεῖν πάτος, οὕτως ἀπὸ τοῦ βαδίζειν βάδος. Ὅμηρος "πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων." ΑΛΛΩΣ. εἴρηται μὲν ὁ βάδος, ὅμως γε μὴν οἱ κωμικοὶ παίζειν εἰώθασι τὰ τοιαῦτα, ὡς Εὔπολις Χρυσῷ γένει "τί σοφῶν ὦ ῥαψῳδέ."

43. ΚΑΝΟΥΝ Δ' ΕΧΟΝΤΕ] τὰ πρὸς θυσίαν κομίζουσιν, ἵνα οἰκήσαντες ἐν τῇ ἱδρύσει θύσωσιν. ὅτι δὲ χύτραις ἵδρυον, καὶ ἐν Εἰρήνῃ. Δίδυμος δέ φησιν ἀμυντήρια τῶν ὀρνέων αὐτὰ βαστάζειν, ἀντὶ ὅπλου μὲν τὸ κανοῦν, περικεφαλαίας δὲ τὴν χύτραν, ἵνα μὴ ἐφιπτάμενα τὰ ὄρνεα τύπτῃ αὐτούς. τὰς δὲ μυῤῥίνας πρὸς τὸ ἀποσοβεῖν.

45. ΟΠΟΥ ΚΑΘΙΔΡΥΘΕΝΤΕΣ] τοῦτο πρὸς τὰ ἔμπροσθεν "ἀνεπτόμεθα δ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν." εἶτα ἐφεξῆς, κανοῦν δ' ἔχοντε, καὶ τὰ ἑξῆς. τὰ δὲ ἄλλα μεταξὺ εἴρηται.

50. ΑΝΩ ΤΙ ΦΡΑΖΕΙ] ὡς ἄνω αὐτῆς νευούσης ἐπί τινα τόπον ὑψηλόν.

54. ΤΩι ΣΚΕΛΕΙ ΘΕΝΕ ΤΗΝ ΠΕΤΡΑΝ] πρὸς τὴν τῶν παίδων συνήθειαν τοῦτο λέγει. φασὶ γὰρ ἐκεῖνοι πρὸς ἀλλήλους ἰδόντες ὄρνεα, δὸς τὸ σκέλος τῇ πέτρᾳ καὶ πεσοῦνται τὰ ὄρνεα. τὸ δὲ ΑΛΛ' ΟΙΣΘ' Ο ΔΡΑΣΟΝ Ἀττικὴ φράσις. πρὸς δὲ τὸ εἰρημένον παίζων αὖθις εἶπε, ΣΥ ΔΕ ΤΗι ΚΕΦΑΛΗι.

57. ΤΟΝ ΕΠΟΠΑ ΠΑΙ ΚΑΛΕΙΣ] οὐ πιθανῶς, φησίν, ἐπὶ ὀρνέου οἰκίαν ἐλθόντα παῖ παῖ καλεῖς. οὐ γάρ εἰσιν ἄνθρωποι, ὥστε καὶ παῖδας ἔχειν.

58. ΕΠΟΠΟΙ] Σύμμαχος καὶ Δίδυμος

προπαροξύνουσιν· οἱ δὲ περισπῶσιν, ἵν' ᾖ ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ἐποπιστί. εἰ δὲ προπαροξύνοιτο, δῆλον ὅτι ἐσχημάτισται ἀπὸ εὐθείας τῆς ἔποπος.

60. ΤΙΝΕΣ ΟΥΤΟΙ] τροχίλος τις τῶν ὀρνέων ἀκούει, οἰκέτης τοῦ Ἔποπος.

61. ΤΟΥ ΧΑΣΜΗΜΑΤΟΣ] ἐπεὶ πρόσωπον ὀρνέου ἐποίησεν ὁ ὑποκριτὴς ἔχοντος τὸ ῥάμφος κεχηνὸς, διὰ τοῦτο εἶπεν χασμήματος.

62. ΟΡΝΙΘΟΘΗΡΑ] νομίζει τοὺς ἄνδρας διὰ τὸ θηρᾶσαι τὰ ὄρνεα ἐληλυθέναι.

63. ΟΥΤΩΣ ΤΙ ΔΕΙΝΟΝ] τὸ ΚΑΛΛΙΟΝ ἀντὶ ἀπολύτου κεῖται. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ καλὸν λέγειν, τὸ ἡμᾶς ὑποπτεύεσθαι τοιούτους εἶναι. ἑωρακὼς δὲ αὐτὸν φοβούμενον τοῦτό φησιν. οὕτω δεινὸν πρᾶγμά ἐστιν οἱ ὀρνιθοθῆραι· οὐκ ὤφειλες οὐδὲ ἡμῖν εἰπεῖν. οἱ δὲ ἐν ἤθει τὸν λόγον ἀκούουσιν οὕτω· οὑτωσί τι δεινὸν οὐδὲ κάλλιον λέγειν, τουτέστιν οὕτω δεινὸν ἔχομεν ἐκ τῆς ὄψεως, ὥστε ὀρνιθοθῆραι νομίζεσθαι. οὐδὲ λέγειν σε τοῦτό ἐστι κάλλιον, ὅτι ἐσμὲν ὀρνιθοθῆραι.

65. ΥΠΟΔΕΔΙΩΣ] ὄνομα ἔπλασεν ὀρνέου Ὑποδεδιώς. ΛΙΒΥΚΟΝ δέ, ἐπεὶ οἱ Λίβυες βάρβαροι καὶ δειλοί, ἢ ἐπεὶ πολύορνις ἡ Λιβύη.

66. ΤΑ ΠΡΟΣ ΠΟΔΩΝ] ὑπὸ τοῦ φόβου ἀδιανόητα ἐφθέγξατο. ἤ φησιν, ἐρώτα τὰ πρὸς ποδῶν σου ὄρνεα, εἰ βούλει, περὶ ἐμοῦ. ἢ ἀπὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν, ὅτι ὄρνεά ἐσμεν, μάνθανε. ΑΛΛΩΣ. γράφεται ἐρώτα τὰ πρὸς ποδῶν, ὅτι σαφέστερον. καὶ τάχα ἂν εἴη κατὰ τὴν πάλαι σημασίαν τὸ ἔρεο ἔρου, μετεβλήθη δὲ εἰς τὸ ω. ἔν τισι δὲ γράφεται, καὶ μὴν ἐρώτα πρὸς τίνων. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὅλον λόγον οὐκ ἔχον καὶ ἔτι τὸ ΚΑΙ ΜΗΝ ἀκαίρως ἔσται λεγόμενον. κάλλιον οὖν τὰ πρὸς ποδῶν, πυνθάνου τῶν ποδῶν ὅτι ὄρνεα ἐσμέν. λέγει δὲ ὡς ὑπὸ τοῦ δέους ἐναφεικώς.

68. ΕΠΙΚΕΧΟΔΩΣ] καὶ τοῦτο ὡς ὄρνιθος ἔπαιξε παρὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτοῦ τὸ σκῶρ. ΦΑΣΙΑΝΟΣ δὲ συκοφάντης, παρὰ τὸ φαίνειν. μετὰ φασιανῶν εὑρισκόμενος.

69. ΘΗΡΙΟΝ] δέον εἰπεῖν ὄρνεον, πρὸς τὸ τερατικὸν τοῦ σώματος θηρίον εἶπεν.

70. ΟΡΝΙΣ] σημείωσαι ὅτι καὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ ὄρνις ἐκτείνουσιν Ἀττικοί.

ΗΤΤΗΘΗΣ] φυσικὸν τοῦτο ἐν ταῖς συμβολαῖς τῶν ἀλεκτρυόνων, τοὺς ἡττηθέντας ἕπεσθαι τοῖς νενικηκόσι. καὶ Θεόκριτος "ὀρνίθων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί."

76. ΑΦΥΑΣ] ὅτι πληθυντικῶς λέγουσι τὰς ἀφύας. Ἀρίσταρχος δὲ οὐκ ἀποδέχεται πληθυντικῶς, διὸ τὸ χ. Φαληρεὺς δὲ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς.

78. ΕΤΝΟΥΣ] ἀθάρας. ΤΟΡΥΝΗ δὲ λέγεται τὸ κινητήριον τῆς χύτρας. σημειωτέον δὲ ὅτι τορύνη πανταχοῦ ἐκτέταται εἰ μὴ παρ' Εὐπόλιδι, ὡς εἴρηται.

79. ΤΡΟΧΙΛΟΣ] ἐπεὶ συνεχῶς προσεῖπε τὸ τρέχω, παρὰ τὸ τρέχω τροχίλος εἰπών. ἔστι δὲ καὶ ὄρνεον τροχίλος. καὶ λέγεται εἶναι δριμύ. ἀξιοῦσι δέ τινες τὴν μέσην ὀξύνειν.

82. ΣΕΡΦΟΣ σκωληκῶδες ζωΰφιον ἢ μυρμηκῶδες. ταῦτα δὲ νέμονται τὰ ὄρνεα. καὶ ἡ παροιμία "ἔνεστι κἂν μύρμηκι κἂν σέρφῳ χολή." Νικοφῶν ἐν Ἀφροδίτης Γοναῖς "ἅπερ ἐσθίει ταυτὶ τὰ πονήρ' ὀρνίθια, σέρφους ἴσως, σκώληκας, ἀκρίδας, πάρνοπας." ΜΥΡΤΑ δὲ ὁ τῆς μυρτίνης καλεῖται καρπός, ὅς ἐστιν οἰκεῖος ὄρνισιν εἰς τὸ ἐσθίειν.

85. ΚΑΚΩΣ ΣΥ Γ' ΑΠΟΛΟΙΟ] πρὸς τὸν θεράποντα Ἔποπος λέγει εἰσελθόντα καὶ κεχηνότα.

87. ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΕΟΥΣ] ἰδὼν γὰρ τὸν δοῦλον κεχηνότα ἐφοβήθη.

90. ΑΠΕΠΤΑΤΟ] εἰς τὸ αὐτὸ κατήντησε τοῦ γελοίου χάριν.

91. ΩΣ] ὡς πολύ. ἐν εἰρωνείᾳ δέ.

92. ΑΝΟΙΓΕ ΤΗΝ ΥΛΗΝ] δέον εἰπεῖν τὴν θύραν. ἀλλ' ἐν ὕλαις διάγουσιν οἱ ὄρνιθες.

94. ΤΙΣ Η ΠΤΕΡΩΣΙΣ] ἐπειδὴ ὁρῶσι ξένην ὄψιν τοῦ ἔποπος, καταπλήττονται. ἔστι γὰρ τῇ πτερώσει τὸ ὄρνεον κατάπυκνον, καὶ τρεῖς ἔχον ἄκρας ἐν τῷ λόφῳ.

95. ΤΙΝΕΣ ΕΙΣΙ Μ' ΟΙ ΖΗΤΟΥΝΤΕΣ] εὐθὺς οἰωνιζόμενοι εἰώθασι λέγειν πρὸς τὸ "τίς ὁ ζητῶν" θεοῦ τινὸς ὄνομα ἢ ὑγείαν ἤ τι τοιοῦτον. καὶ νῦν οὖν ἔφη "τίνες οἱ ζητοῦντές με," πρὸς ὃ ἐπάγει "οἱ δώδεκα θεοί." τὸ δὲ ἑξῆς παρ' ὑπόνοιαν, ἐπεὶ ἔκσκευος αὐτοῖς φαίνεται.

96. ΕΙΞΑΣΙΝ ΕΠΙΤΡΙΨΑΙ ΣΕ] δύναται μὲν ἐπὶ τοῦ ἔποπος λέγειν, οὗτοι ζητοῦσί σε ἐπιτρίψαι, διὰ τὴν ὄψιν· δύναται δὲ ἐφ' ἑαυτῶν λέγειν, ἐοίκασιν οὗτοι ἡμᾶς ἐπιτετριφέναι ὧδε ἐλθόντας, εἰ ἐφόβει αὐτοὺς τὸ προσωπεῖον. τὸ δὲ ΕΙΞΑΣΙΝ ἢ ἐοίκασιν ἢ παρεγένοντο.

100. ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρνιθωμένον καὶ τὴν Πρόκνην. ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα.

102. ΠΟΤΕΡΟΝ ΟΡΝΙΣ] ἔπαιξε, δέον εἰπεῖν ἄνθρωπος ἢ ταῶς. ὀξύνεται δὲ καὶ περισπᾶται. ὁ μῦθος δὲ λέγει τὸν Ἄργον εἰς ταῶνα μεταβεβλῆσθαι. διὰ τοῦτό φησι, πότερον ὄρνις εἶ σὺ ὁ λεγόμενος Τηρεὺς παρὰ τὸ τηρεῖν τὴν Ἰώ, ἢ ταῶς. ἢ ἔπαιξε τὸ γενικὸν εἰπών, εἶτα ἐπαγαγὼν τὸ εἰδικόν. τὸ δὲ ὄνομα περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί.

104. ΕΞΕΡΡΥΗΚΕ] *παρόσον ἄνθρωπος ἐξελήλυθε, μὴ ἔχων πτερὰ πλὴν τῆς κεφαλῆς ἐπτερωμένης ὄρνιθος.*

107. ΝΩι ΒΡΟΤΩ] *πρὸς τὴν παράθεσιν τῶν λέξεων, ὅτι ἐκ παραλλήλου ἡ διαφορὰ δηλοῦται. τὸ δὲ χ πρὸς τὸ συνεχὲς τῶν δυϊκῶν.*

108. ΟΘΕΝ ΑΙ ΤΡΙΗΡΕΙΣ ΑΙ ΚΑΛΑΙ] *ἀντὶ τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν· μέγα γὰρ ἐφρόνουν Ἀθηναῖοι ἐπὶ ναυμαχίᾳ.*

109. ΗΛΙΑΣΤΑ] *δικασταί. ἀπὸ τοῦ μεγάλου δικαστηρίου τῆς ἡλιαίας. οὕτως δὲ ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι καὶ ἐν ἡλίῳ βάλλεσθαι.*

ΜΗ] *πέπονθε. κεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ οὐκ.* ΑΛΛΑ ΘΑΤΕΡΟΥ ΤΡΟΠΟΥ, *τουτέστι μισόδικοι.*

111. ΟΛΙΓΟΝ ΖΗΤΩΝ] *τοῦτο λέγει, ὅτι ἄγροικοι μόνοι εἰσὶν οἱ μισοδικασταί, ὡς ὀλίγων ὄντων τῶν μισοδίκων καὶ τῶν ἀγροίκων. ἀεὶ δὲ τούς τε ἱππεῖς ἐπαινεῖ ἅμα καὶ ὅτι τὰ σπανίζοντα τῶν σπερμάτων μᾶλλον παρὰ τοῖς ἀγροίκοις εὑρίσκονται.*

121. ΕΥΕΡΟΝ] *οἷον μαλακὴν ὥσπερ σισύραν εὐέριον.* Πλάτων "*καὶ τοσοῦτον εὐερίας ἀπολέλαυκεν ὁ Ὑπέρβολος, ὥστε αὐχμώτατός ἐστι.*" Κρατῖνος "*γλῶσσαν εὐέρων βοτῶν.*" *λέγει δὲ περὶ τῶν προβάτων.*

122. ΣΙΣΥΡΑΝ] *διαφέρουσι σισύρνα καὶ σισύρα καὶ σίσυς. σισύρα μέν ἐστι τὸ ἐξ αἰγείων δερμάτων ἔχον ἔτι τὰς τρίχας σκέπαστρον· τὴν δὲ σισύρναν οἱ κατὰ Λιβύην λέγουσι τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον· σίσυς δέ ἐστι παχὺ ἱμάτιον εὐτελές, μικρόν, ἐπιτήδειον εἰς ἓν ἅπτεσθαι, οἷον ἐξωμίδαν.* Ἐρατοσθένης *δέ φησιν ὅτι καθάπερ τὸ δένδρον τὸ αὐτὸ καὶ ἄνδραχνον καὶ ἀνδρόχνην καλοῦμεν, οὕτως ᾤοντο σισύραν καὶ σίσυν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μετέχεσθαι, καὶ τρίτην προσλαμβάνουσι σισύρνην οἱ κατὰ Λιβύην τὸ ἐκ τῶν κωδίων, τὸ ἀμπεχόνιον καλούμενον.*

ΕΓΚΑΤΑΚΛΙΘΗΝΑΙ] *οὕτως Ἀττικοί, ὡς ἐν* Νεφέλαις "*ἀλλ' ἐγκατακλινῇ δευρί.*" *τὸ δὲ ἄλλο κοινόν, τουτέστι τὸ ἐγκατακλινθῆναι.*

123. ΤΩΝ ΚΡΑΝΑΩΝ] *τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ λεπτόγεων. ἢ ἀπὸ Κραναοῦ βασιλέως.*

124. ΠΡΟΣΦΟΡΩΤΕΡΑΝ ΔΕ ΝΩιΝ] *ἀντὶ τοῦ ἡμῖν ἐπιτηδείαν ἄλλην ζητοῦμεν.*

125. ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΙΣΘΑΙ] *ἀντὶ τοῦ ὀλιγαρχεῖσθαι. Ἀριστοκράτης δέ, Σκελλίου υἱός, ἐπεβούλευσεν εἰς κατάλυσιν τῷ δήμῳ.* ΑΛΛΩΣ. *ἀρίστους κεκριμένους θέλεις ἔχειν ἄρχοντας τοῦ δήμου καὶ τῆς πόλεως, οἷα ἡ παρὰ Λακεδαιμονίοις πολιτεία ἦν. ἡ γὰρ τῶν Ἀθηναίων δημοκρατία ἦν.*

126. ΤΟΝ ΣΚΕΛΛΙΟΥ] *παρὰ τὸ ὄνομα πέπαιχεν, ἐπεὶ Ἀριστοκράτης Σκελλίου υἱὸς ἦν, ὃν ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης ἔγραφεν. ἀριστοκρατία δὲ ἡ ὀλιγαρχία. οὕτως οὖν, φησί, μισῶ τὴν ἀριστοκρατίαν, ὅτι καὶ τὸν Ἀριστοκράτην, ὅτι κέκληται τῷ ὀνόματι τούτῳ.*

129. ΕΠΙ ΤΗΝ ΘΥΡΑΝ ΜΟΥ ΠΡΩΙ] *νῦν οὐ τὴν πρωΐαν, ἀλλὰ ἴσον τῷ, ἐν ὥρᾳ πρωΐ. οὕτως γάρ ἐστι τὸ πρωί. διὸ ὀξύνεται. τὸ δὲ πρῷ περισπᾶται.*

132. ΛΟΥΣΑΜΕΝΑ ΠΡΩιΙ] *οὕτως Ἀττικοί. ὀξύνεται δὲ καὶ τὸ ι ἔχει ἀπὸ τοῦ πρωΐ γενόμενον, ὡς ἀπὸ βαρείας καὶ ὀξείας ὄν, ὡς τὸ ἑσταὼς ἑστώς.*

134. ΜΗ ΜΟΙ ΤΟΤΕ Γ' ΕΛΘΗιΣ] *παροιμία ἐπὶ μὴ συνερχομένων τοῖς φίλοις ἐν κινδύνοις. παίζει δὲ εἰς τὸ ἐναντίον· ἡ γὰρ παροιμία, μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω καλῶς.*

135. ΤΑΛΑΙΠΩΡΩΝ] *ἐν εἰρωνείᾳ.*

139. Ω ΣΤΙΛΒΩΝΙΔΗ] *ὦ λαμπρέ, ὦ ἀπὸ βαλανείων κεκαλλωπισμένε. ἢ Στίλβωνος παῖ. διασύρει δὲ τοῦτον ὡς παῖδα ἔχοντα.*

141. ΟΥΚ ΕΚΥΣΑΣ, ΟΥ ΠΡΟΣΕΙΠΑΣ] *ὁ μὲν τὰς τῆς γαστρὸς τρυφὰς ἐβούλετο, ὁ δὲ τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς.* ΠΡΟΣΗΓΑΓΟΥ *δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸς ἑαυτὸν ἔλαβες εἰς συνουσίαν.*

142. ΩΡΧΙΠΕΔΗΣΑΣ] *ἀντὶ τοῦ τῶν ὄρχεων ἥψω καὶ κατέσχες αἰσχρῶς.* ΔΕΙΛΑΚΡΙΩΝ *δέ, δειλότατε κακόδαιμον. ἐν ἤθει δὲ ἢ ἄλλως λέγει.*

145. ΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ] *ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα παρὰ τὸν ἀνατολικὸν Ὠκεανόν. κατὰ δὲ ἄλλους τὴν εὐδαίμονα Ἀῤῥαβίαν λέγει.*

147. Η ΣΑΛΑΜΙΝΙΑ] *δύο εἰσὶ νῆες ὑπηρέτιδες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἡ* Πάραλος *καὶ ἡ* Σαλαμινία, *ὧν ἡ μὲν* Σαλαμινία *τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡ δὲ* Πάραλος *τὰς θεωρίας ἀπῆγεν, τουτέστι τὰ εἰς θυσίαν πεμπόμενα.*

149. ΛΕΠΡΕΟΝ] *καθ' ὕφεσιν τοῦ ι τὸ* Λέπρειον *εἶπεν. ἔστι δὲ τῆς* Τριφυλίας, *πλησίον πολὺ τῆς* Πελοποννήσου. Δίδυμος *δέ φησι* Λέπρεον *ὠνομάσθαι ἢ διὰ τὸ τὴν χώραν αὐτὸ λέπειν· διαφαίνονται γὰρ ἐκ τῆς ὀρεινῆς· πέτρας γὰρ εἶναι αὐτόθι ποικίλας χρώματι καὶ διαλεύκους, ὁμοίας τοῖς τὰς ὄψεις λεπριῶσι, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ὠνομάσθαι ἐκ τοῦ πάθους· ἢ διὰ τὸ τοὺς πρώτους οἰκήσαντας τὴν πόλιν ταύτῃ τῇ νόσῳ κατεσχῆσθαι. τοὺς οὖν πλησιοχώρους* Λεπρεώτας *αὐτοὺς καλεῖν· τοὺς δέ, μὴ βουλομένους δοκεῖν ἄχθεσθαι τῷ ὀνόματι,* Λέπρεον *τὴν πόλιν καλέσαι. οὐδετέρως γὰρ λέγεται ἡ πόλις τὸ* Λέπρεον. *ὁ δὲ ἀρσενικῶς εἶπεν.*

150. ΟΣ ΟΥΚ ΙΔΩΝ] ἀλλ' ἐξ ἀκοῆς μαθών. πλεονάζει δὲ τὸ ΟΣ.

151. ΜΕΛΑΝΘΙΟΣ ὁ τραγικὸς κωμῳδεῖται λεπρὸς καὶ κακοπράγμων. κωμῳδεῖται γὰρ εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν. Πλάτων δὲ αὐτὸν ἐν Σκύθαις ὡς λάλον σκώπτει. Καλλίας Πεδήταις "τίς ἄρα τοὺς Μελανθίους τῷ γνώσομαι; οὓς ἂν μάλιστα λευκοπρώκτους εἰσίδῃς." εἶχε δὲ Μελάνθιος λέπραν. ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν.

152. ΕΤΕΡΟΙ] λείπει τόποι. Ὀποῦς δὲ πόλις Λοκρίδος, ἧς μέμνηται Ὅμηρος ἐν τῷ καταλόγῳ· "Ὀπόεντά τε Καλλίαρόν τε."

153. ΟΠΟΥΝΤΙΟΣ] οὗτος ὀκνηρὸς καὶ μονόφθαλμος. ἔπαιξεν οὖν ὅτι οὐκ ἂν γενοίμην τυφλός. ΑΛΛΩΣ. ὅτι ἑτερόφθαλμός τις ἦν, ὅθεν οὕτω τοὺς τυφλοὺς φασιν.

156. ΕΣ ΤΗΝ ΤΡΙΒΗΝ] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εὐάφων ἱματίων, τῶν ὑπουργούντων εἰς τρῖψιν καὶ φόρεσιν πολλοῦ χρόνου. ΑΛΛΩΣ. ὡς ἐπὶ ἐσθῆτος ἡ μεταφορά, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν διατριβήν.

157. ΑΝΕΥ ΒΑΛΛΑΝΤΙΟΥ] ἀντὶ τοῦ ἄνευ ἀργυρίου καὶ δαπάνης.

158. ΚΙΒΔΗΛΙΑΝ] τὸν ἐκ τοῦ ἀργύρου ῥύπον. μοχθηρίαν καὶ ζηλοτυπίαν. ἅμα δὲ καὶ ὅτι τὰ νομίσματα κίβδηλα λέγεται διὰ τὸ ὑπὸ Χίων δεδηλῆσθαι. ΑΛΛΩΣ. κίβδηλα ἐλέγετο νομίσματα τὰ ὑπὸ Χίων δεδηλημένα ἤτοι βεβλαμμένα, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ. Ἀθηναῖοι γὰρ καὶ Χῖοι πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο, διὸ τὰ Χίων νομίσματα μετὰ τοῦ χ στοιχείου Ἀθηναῖοι ἐγχαράξαντες ἀπεστρέφοντο, καὶ ἐκάλουν αὐτὰ χίβδηλα ὡς διὰ τοῦ χ στοιχείου δῆλα ὄντα. παραλαβοῦσα δὲ ἡ συνήθεια τὴν φωνὴν τὸ δεδολωμένον νόμισμα κίβδηλον ὠνόμασεν, ἐναλλάξασα τὰ στοιχεῖα πρὸς τὸ εὐγλωττότερον. ΜΗΚΩΝ δὲ ὄνομα φυτοῦ ἢ σπέρματος οὐκ ἄδηλον. ἔστι δὲ καὶ μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τοῦ πολύποδος τοῦ ἰχθύος, ὃς κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἱονεὶ κύστις ἐν ἑαυτῇ ἔχουσα τὸν θόλον, ὥς φησιν Αἰλιανὸς ἐν τοῖς περὶ ζώων.

160. ΣΙΣΥΜΒΡΙΑ] φύλλα οἷς ἐστεφανοῦντο οἱ νυμφίοι.

161. ΝΥΜΦΙΩΝ ΒΙΟΝ] ἢ ὅτι οἱ γαμοῦντες στεφανοῦνται, ἢ ὅτι ἡδυπαθοῦσι πρὸς τὰς τῶν γάμων ἡμέρας.

162. ΦΕΥ ΦΕΥ] ἔστι μὲν σχετλιαστικόν, νῦν δὲ θαυμαστικόν.

165. ΜΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΣΘΕ] ἀντὶ τοῦ ἕνα τόπον ἔχετε.

ΚΕΧΗΝΟΤΕΣ] οἱ μωροί· τὸ γὰρ κεχηνέναι ἐπὶ τῶν ἀνοήτων λαμβάνεται.

166. ΑΥΤΙΚΑ] οἷον εὐθέως. ἅμα τῷ πυθέσθαι ὅτι τις ἄστατος, εὐθέως ἄτιμον νομίζουσιν.

167. ΤΟΥΣ ΠΕΤΟΜΕΝΟΥΣ ΗΝ ΕΡΗι] ἀντὶ τοῦ περὶ τῶν πετομένων. ἔστι δὲ Ὁμηρικὸν τὸ σχῆμα· "εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε." ὁ δὲ Τελέας σκωπτίλος. λέγει οὖν ὅτι, ἐάν τις ἐρωτήσῃ περὶ τῶν πετομένων, τίς οὗτος ὄρνις, ὁ Τελέας ἐρεῖ ταῦτα. οὗτος δὲ διαβάλλεται ὡς μετάβλητος τοὺς τρόπους. πρὸς γὰρ τῇ κιναιδίᾳ καὶ ἐπὶ δειλίᾳ καὶ ὀψοφαγίᾳ καὶ νοσφισμῷ καὶ πονηρίᾳ ὀνειδίζουσι τὸν Τελέαν.

168. Ο ΤΕΛΕΑΣ] Πλάτων Σύρφακι ἐπὶ τοῦ Τελέου· "νοεῖ μὲν ἕτερα, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει." κωμῳδεῖται δὲ εἰς πολλά. Σύμμαχος δὲ πρὸς οὐδὲν, ἢ ὅτι Τελέας ὄρνεον, ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὄρνεόν τι καταλέγει· "τελέᾳ καὶ τετράδι καὶ ταῶνι καὶ βασιλίσκῳ."

169. ΑΣΤΑΘΜΗΤΟΣ] ἄνισος, ἄστατος. *Gl. Victor.*

170. ΑΤΕΚΜΑΡΤΟΣ] οἷον σημεῖον διὰ πτήσεως οὐκ ἐμφαίνων. ΜΩΜΑι δὲ ψέγεις.

172. καλεῖ ΠΟΛΙΝ νῦν τὸ περιέχον ἅπαν.

175. ΒΛΕΠΕ ΝΥΝ ΑΝΩ] ὡς καὶ τὰ ἐν κύκλῳ ἰδεῖν. ΔΙΑΣΤΡΑΦΗΣΟΜΑΙ δὲ τὸν τράχηλον κλάσω.

179. ΟΡΝΙΘΩΝ ΠΟΛΟΣ] τὸ μέν τι παραφράζει τῶν προειρημένων τῶν ὀρνίθων, ὅτι ἔστι τόπος τις αὐτῶν ἐν ᾧ διατρίβουσι, τὸ δὲ καὶ πρὸς τὸν σχηματισμὸν τοῦ ὀνόματος παίζει, καὶ τόπος καὶ πόλος. ἑξῆς ἐτυμολογεῖ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πολεῖσθαι. πόλον γὰρ οἱ παλαιοὶ οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι σημεῖόν τι καὶ πέρας ἄξονος, ἀλλὰ τὸ περιέχον ἅπαν. Εὐριπίδης Πειρίθῳ· "καὶ τὸν Ἀτλάντιον φρουρῶν πόλον," ὡς αὐτοῦ τε περιπολουμένου, καὶ δι' αὐτοῦ πάντων ἐρχομένων.

181. ΟΤΙ ΔΕ ΠΟΛΕΙΤΑΙ] ὑφετυμολογεῖν βούλεται τὴν πόλιν.

183. ΗΝ Δ' ΟΙΚΙΣΗΤΕ ΤΟΥΤΟ] οἷον εἰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἐὰν περιτειχίσητε.

184. ΚΕΚΛΗΣΕΤΑΙ ΠΟΛΙΣ] ἔπαιξεν ἐκ τοῦ πόλου σχηματίσας τὴν πόλιν.

185. ΩΣΠΕΡ ΠΑΡΝΟΠΩΝ] εὐχείρωτοι γὰρ οἱ πάρνοπες. ἔστι δὲ εἶδος ἀκρίδων, οἱ δὲ κωνώπων.

186. ΛΙΜΩι ΜΗΛΙΩι] ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς κατὰ πάντων Μηλιέων Νικίαν πέμψαντες Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοσοῦτον ἐπολιόρκησαν αὐτοὺς ὥστε λιμῷ διαφθεῖραι. τῷ δὲ πρώτῳ ἔτει Νικίας Μῆλον παρεστήσατο, οὐ μόνον μηχανῶν προσαγωγῇ ἀλλὰ καὶ λιμῷ, διὰ τὸ ἀποστῆναι αὐτῶν, πρώην ὑποτελῆ οὖσαν.

ΜΗΛΙΩι] ἀντὶ τοῦ μεγίστῳ. Μῆλος δέ ἐστι πόλις Θεσσαλίας. καὶ οἱ Μήλιοι πο-

λιορκούμενοι ὑπὸ Ἀθηναίων λιμῷ ἐπείσθησαν καὶ παραδεδώκασιν ἑαυτούς, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ.

189. ΒΟΙΩΤΟΥΣ ΔΙΟΔΟΝ ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ] πολέμιοι ἦσαν οἱ Βοιωτοὶ τῶν Ἀθηναίων, συμβαλόντες Λακεδαιμονίοις διὰ Δεκέλειαν μαχομένοις. ὅτε οὖν θέλουσιν Ἀθηναῖοι εἰς Πυθὼ ἀπελθεῖν, δηλοῦσι Βοιωτοῖς παρακαλοῦντες ὑποχωρῆσαι τῆς ὁδοῦ. ΑΛΛΩΣ. τινές φασι μεταξὺ Πυθοῦς καὶ Ἀττικῆς εἶναι τὴν Βοιωτίαν, καὶ οὐχ οἷόν τε εἶναι ἀπελθεῖν Ἀθηναίους εἰς Πυθὼ, εἰ μὴ παρέλθωσι Βοιωτίαν. παίζει δέ· τότε γὰρ μόνον δίοδον ζητοῦσιν, ὅταν στράτευμα διάγῃ, ὅτ' ἂν δὲ ὀλίγοι καὶ εἰρηνικοὶ ἢ καθ' ἕνα, οὐκέτι.

192. ΧΑΟΥΣ ἀντὶ τοῦ ἀέρος νῦν, ὡς Ἴβυκος "ποτᾶται δὲ ἐν ἀλλοτρίῳ Χάει." ΔΙΑΦΟΡΗΣΕΤΕ, διαπέμψετε. *ΠΥΘΩΔΕ] Πυθὼ ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος πόλις· "Πυθοῖ ἐν ἠγαθέει. *Gl. Victor.*

193. ΤΗΝ ΚΝΙΣΣΑΝ] κνίσσα ἡ ἀναθυμίασις τῶν θυομένων τοῖς εἰδώλοις· καὶ κνισσάριον τὸ μικρὸν λίπος. *Gl. Victor.*

194. ΜΑ ΝΕΦΕΛΑΣ] νεφέλη οὐ μόνον ἡ καπνώδης τῆς γῆς ἀναθυμίασις, ἀλλὰ καὶ εἶδος δικτύου θηρευτικοῦ. οὕτω δὲ τὰ προστυχόντα ὤμνυον, μὰ κρήνας, μὰ γῆν, μὰ ποταμούς.

195. ΚΟΜΨΟΤΕΡΟΝ] κομψὸν περίτρανον, περίλαλον, πανοῦργον, ἀπατητικόν, πιθανόν, τεχνικόν. καὶ κομψεία ἐλαφρία, ἀστειότης, πιθανολογία, ἀλαζονεία.

199. ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ ΟΝΤΑΣ] ἀντὶ τοῦ ἀφώνους ἢ ἀνηκόους ἀνθρώπων καὶ μὴ εἰδότας αὐτῶν τὴν φωνήν. ἵνα δὲ μὴ θαυμάσῃ ἀκούσας "σὺ αὐτοῖς διηγήσῃ ὀρνέοις οὖσι," φησὶν ὅτι νοοῦσιν ἐξ ἐμοῦ διδαχθέντες.

202. ΕΣ ΤΗΝ ΛΟΧΜΗΝ] λόχμη δασὺς τόπος. πλαγία σύμφυτος καὶ λοχμώδης.

203. ΑΗΔΟΝΑ] τὴν Πρόκνην γαμετὴν οὖσαν, ἥτις εἰς ἀηδόνα μετεβλήθη.

204. ΚΑΛΟΥΜΕΝ ΑΥΤΟΥΣ] ἐν σχήματι εἴρηκεν ἀπὸ ἑνικοῦ εἰς τὸ πληθυντικόν. καὶ πρὸς τὸ σχῆμα τὸ χ.

209. ΑΓΕ ΣΥΝΝΟΜΕ ΜΟΙ] ὡς μετέχουσα τοῦ αὐτοῦ βίου καὶ τῆς αὐτῆς νομῆς. τοῦτο δὲ ὡς ἐπὶ ὀρνέων. μελικῶς δὲ ἄρχεται. τὸ δὲ μέτρον ἐστὶ καταληκτικὸν ἀναπαιστικὸν δίμετρον, κώλων ιδʹ, ὧν τὰ ιβʹ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ιγʹ ἀναπαιστικὴ βάσις, ἤτοι μονόμετρον ἀκατάληκτον παρατέλευτον. τὸ δὲ τελευταῖον ἑφθημιμερές. ὑφ' ὃ αἱ συνήθεις διπλαῖ. ἑξῆς δὲ κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν. μεθ' ἃ τρίμετρα ἀκατάληκτα, ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

212. ΙΤΥΝ] τὸν Ἴτυν διακόψασα παρέθηκε τῷ πατρὶ πρὸ τῆς ἀπορνεώσεως. ΑΛΛΩΣ. ἐπειδὴ ὁ Ἴτυς υἱὸς ἦν Τηρέως καὶ Πρόκνης τῆς αὐτοῦ γαμετῆς. Πανδίων γὰρ ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς Πρόκνην τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα εἰς γάμον ἐκδίδωσι τῷ Τηρεῖ Θρακῶν δυναστεύοντι. ὁ δὲ μετὰ τοὺς γάμους ἀφικνεῖται πρὸς Θράκην μετὰ Πρόκνης, ἐξ ἧς ἔσχεν Ἴτυν. μετὰ δὲ χρόνον συχνὸν ποθούσης τὴν ἀδελφὴν Φιλομήλαν τῆς Πρόκνης ἰδεῖν, ὁ Τηρεὺς Ἀθήναζε ἀπελθὼν καὶ λαβὼν καθ' ὁδὸν αὐτὴν διεκόρευσε, καὶ τὴν γλῶτταν αὐτῆς ἀπέτεμεν, μὴ δῆλα θείη τὰ πραχθέντα τῇ Πρόκνῃ. οὐ μὴν ἀλλ' ὑφαίνουσα διὰ γραμμάτων ἐδήλωσε τὸ συμβάν. Πρόκνη μὲν οὖν μαθοῦσα τὴν συμφοράν, σφάξασα τὸν υἱὸν Ἴτυν εἰς βρῶσιν παρέθηκε τῷ Τηρεῖ. ὁ δὲ γνοὺς ἐδίωκεν αὐτὰς ξίφει, ποῦ ποῦ φθεγγόμενος. Φιλομήλα μὲν δὴ Τηρεὺς ἦν βοῶσα τῷ φόβῳ, Πρόκνη δὲ τὸν Ἴτυν θρηνοῦσα Ἴτυ Ἴτυ ἐλεεινῶς ἐφθέγγετο. τοῦ δὲ Διὸς ἐλεοῦντος ἡ μὲν Πρόκνη εἰς ἀηδόνα, ἡ δὲ Φιλομήλα εἰς χελιδόνα μεταβληθεῖσαι, ἔτι γε μὴν καὶ ὁ Τηρεὺς εἰς ἔποπα, ταὐτὰ φθέγγονται μέχρι καὶ νῦν ἕκαστος, ἄγε μετὰ τὴν συμφορὰν μὲν πρὸ τῆς ἀπορνεώσεως δέ. ΕΛΕΛΙΖΟΜΕΝΗ δὲ θρηνοῦσα. ΔΙΕΡΟΙΣ δὲ διύγροις ἐκ τῶν δακρύων. ΜΙΛΑΞ δὲ εἶδος βοτάνης.

215. ΗΧΩ] ἡ ἱερὰ ἠχὼ ἀνέρχεται. τὸ δὲ ΧΩΡΕΙ ἀντὶ τοῦ χωρήσει.

217. ΤΟΙΣ ΣΟΙΣ ΕΛΕΓΟΙΣ] ἀντὶ τοῦ τοῖς θρήνοις. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἓ ἓ λέγειν. Δίδυμος δέ φησιν ὅτι οἱ πρὸς αὐλὸν ᾀδόμενοι θρῆνοι· τὸν γὰρ αὐλὸν πένθιμον ὑπειλῆφθαι.

218. ΑΝΤΙΨΑΛΛΩΝ] ἀντὶ τοῦ ἀνακρούων. ψαλμὸς δὲ κυρίως ὁ τῆς κιθάρας ἦχος.

222. ΑΥΛΕΙ] τοῦτο παρεπιγέγραπται δηλοῦν ὅτι μιμεῖταί τις τὴν ἀηδόνα ὡς ἔτι ἔνδον οὖσαν ἐν τῇ λόχμῃ. ΚΑΤΕΜΕΛΙΤΩΣΕΝ ἡδύτητος ἐπλήρωσεν.

225. (226.) ΟΥ ΣΙΩΠΗΣΕΙ] πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται.

227. (228.) ΕΠΟΠΟΙ ΠΟΠΟΠΟ] εἴσθεσις μέλους ἑτέρου περιοδική, εἰς τέσσαρας στροφὰς διαιροῦσα τὰς περιόδους, ὧν ἡ πρώτη στροφὴ κώλων δέκα. ὧν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον τὸν πρῶτον πόδα ἀνάπαιστον, τὸν δὲ δεύτερον τρίβραχυν. ἑξῆς δύο καὶ τὸ πέμπτον τρίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ τέταρτον δίμετρον. τὸ ἕκτον ἀναπαιστικὸν ὁμοίως κατὰ τὴν τετάρτην χώραν προκελευσματικὸν ἔχον. τὰ ἑξῆς τροχαϊκὰ δίμετρα πλὴν τοῦ τελευταίου καταληκτικά. τὸ δὲ ἐποποὶ καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ ὀξυτόνως προφέρεσθαι, ὥστε ἦχον ὀρνέου προφέρεσθαι κατὰ μίμησιν.

228. (229.) ΙΩ ΙΤΩ ΙΤΩ] *προσκαλεῖται τοὺς ὄρνιθας, ἵνα συμβουλεύσῃ τὴν πόλιν κτίσαι. τὸ δὲ ὅλον εὐκαίρως ὁ ποιητὴς βούλεται τὸν χορὸν εἰσάξαι τῶν ὀρνέων.*

230. ΓΥΙΑΣ] *ὁδοὺς, πλέθρα.* ΦΥΛΑ] *γένη. Gl. Victor.*

231. (232.) ΚΡΙΘΟΤΡΑΓΩΝ] *κριθοφάγων. καινῶς δέ, ἐπεὶ οὐ πᾶν ὄρνεον κριθὰς ἐσθίει.*

233. ΓΗΡΥΝ] *φωνήν. Gl. Victor.*

234. ΕΝ ΑΛΟΚΙ] *ἐν τῇ τομῇ τοῦ ἀρότρου. ἀντὶ τοῦ περὶ τὴν βῶλον τῆς αὔλακος.*

235. ΑΜΦΙΤΙΤΤΥΒΙΖΕΤΕ] *ποιὸν μέλος ἀποτελεῖτε.*

237. ΤΙΟ ΤΙΟ] *ἡ δευτέρα στροφὴ κώλων ιγ΄. ὧν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ τετραβραχέων. τὸ β΄ ὅμοιον καθαρόν. τὸ τρίτον ὅμοιον, ἔχον τὸν τρίτον καὶ τέταρτον πόδα τετράβραχυν, τὸν δὲ τέταρτον τρίβραχυν. τὸ ε΄ ὅμοιον, τὸν α΄ καὶ β΄ ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὸ ἕκτον ὅμοιον, τὸν τρίτον ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὰ ἑξῆς ἓξ τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ἐπιμεμιγμένα τριβράχεσιν. τὸ δὲ ιγ΄, τὸ ἀτταγᾶς ἀτταγᾶς, τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, εἰ δὲ βούλει, παιωνικὸν ἐκ κρητικῶν. μιμούμενος δὲ πάλιν τὴν φωνὴν τῶν ὀρνέων καλεῖ αὐτὰ ὁ ἔποψ.*

239. ΚΛΑΔΕΣΙΝ] *ἀντὶ τοῦ τοῖς κλάδοις. ἀπ' εὐθείας δὲ τῆς κλάδος, ὡς τὸ τέκος.*

240. (241.) ΚΟΤΙΝΟΤΡΑΓΑ] *κότινον ἐσθίοντα, τουτέστι ἀγριέλαιον.*

ΚΟΜΑΡΟΦΑΓΑ] *κόμαρον ἐσθίοντα.*

243. (244.) ΕΛΕΙΑΣ] *τοὺς ἑλείους στενοὺς τόπους. ἀπὸ τοῦ ὁ ἕλειος. τὰς* ΟΞΥΣΤΟΜΟΥΣ *δὲ, τὰς ὀξυαδούσας.*

ΑΥΛΩΝΑΣ] *αὐλῶν στενὴ ἀναφορὰ τοῦ ὕδατος, καὶ λειμὼν, ἢ ἔφυδρος τόπος.* ΑΛΛΩΣ. *αὐλῶνες, φάραγγες, τόποι πλατεῖς περὶ τὰ ὄρη. Gl. Victor.*

244. (245.) ΕΜΠΙΔΑΣ] *ζῶόν ἐστιν ἐν ὕδασι γινόμενον ὅμοιον τῷ κώνωπι, μεῖζον δὲ τῇ περιοχῇ, κατὰ τὸ μέσον λευκῷ περιεζωσμένον.* ΚΑΠΤΕΤΕ *δὲ καταβάλλετε, ἐσθίετε.* ΕΡΟΕΝΤΑ *δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμητικὸν, ὡς χαρίεντα.* ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ *δὲ, ὅτι ἐν Μαραθῶνι πολὺ τὸ ὄρνεον.*

249. (250.) ΑΤΤΑΓΑΣ] *ὁ ἀτταγᾶς ὁ ἔχων τὸν λειμῶνα τοῦ Μαραθῶνος. τὰ γὰρ λιμνώδη καὶ ἑλεῖα χωρία καταβόσκεται ὁ ἀτταγᾶς.*

ἡ τρίτη στροφὴ κώλων ὀκτὼ δακτυλικῶν τετραμέτρων, πλὴν τοῦ ζ΄· τοῦτο γὰρ δακτυλικὴ βάσις.

250. (251.) ΩΝ Τ' ΕΠΙ ΠΟΝΤΙΟΝ] *ὁ τέ περιττός. ἔστι δὲ παρὰ τὰ Ἀλκμᾶνος· "ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ὅμ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται." διὸ καὶ Δωρικῶς εἴρηται. τὸ δ' ἑξῆς, ὧν τε φῦλα ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται. ἡ δὲ ἀλκυὼν θαλάσσιόν ἐστιν ὄρνεον. καὶ ἱστορίαν δὲ τοιαύτην περὶ αὐτῶν φασίν, ὡς ἀπ' ἀνθρώπων ἀπωρνεώθη. ἔστι δὲ ἡ Κήϋκος τοῦ Τραχινίων βασιλέως γυνή, οἳ ὄλβῳ μεγίστῳ ἐπαρθέντες εἰς τοσοῦτον ἦλθον φρυάγματος ὡς ἀπαξιοῦν τοῖς ἰδίοις ὀνόμασι καλεῖσθαι, καὶ ὁ μὲν ἐκάλεσεν αὑτὸν Δία, ἡ δὲ Ἥραν. καί ποτε ἐν θαλάσσῃ αὐτοῦ πλέοντος ὁ Ζεὺς ὀργισθεὶς αὐτόν τε διέφθειρε καὶ τὴν ναῦν. ἡ δὲ ἄγαν περιπαθῶς ὠδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον παρὰ τῷ Σίλλῳ· ἣν ἐλεήσας ὁ Ζεὺς ἀπωρνέωσε. καὶ ἐκεῖνον δὲ εἰς ὄρνεον μετέβαλεν, ὃν κηρύλον καλοῦσιν. ἐθρήνει δὲ τῶν ᾠῶν αὐτῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ κλωμένων. διὸ κατὰ Διὸς οἶκτον ιδ΄ ἡμέρας ἀλκυονίτιδας καλουμένας εὐδιεινὰς ἔχει τοῦ ἔτους, ἐν αἷς τίκτουσα ἐκβάλλει τοὺς νεοττούς.*

ΟΙΔΜΑ] *κῦμα, ἔπαρμα, ῥεῦμα, πέλαγος, αὔξημα. οἴδματα τὰ αὐτὰ πληθυντικῶς. Gl. Victor.*

252. (253.) ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ] *πράγματα δηλονότι.*

254. (255.) ΤΑΝΑΟΔΕΙΡΩΝ] *μακροτραχήλων. τὸ μερικὸν δὲ ἐπὶ πάντων ἔταξεν· οὐ γὰρ πάντα ταναόδειρα τὰ ὄρνεα.*

* ΤΑΝΑΟΔΕΙΡΩΝ] *ταναὸν, ἰσχυρὸν, ὀξὺ, λεπτὸν, σκληρὸν, μέγα, ὑγρὸν, μακρόν. Gl. Victor.*

256. (257.) ΚΑΙΝΟΣ ΓΝΩΜΗΝ] *νέαν γνώμην ἐξηγούμενος.*

258. (259.) ΑΛΛ' ΙΤ' ΕΣ ΛΟΓΟΥΣ] *ταῦτα τὰ πέντε κῶλα ἔοικεν ἐπῳδοῦ. καὶ εἰσὶ τὰ μὲν δύο τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τρίτον ἰαμβικὸν ἐκ τριβράχεων, τὸ δ΄ παιωνικὸν ἐκ κρητικῶν διῤῥύθμων, τὸ πέμπτον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς ἐκ τριβράχεων. ἐφ' ἑκάστης στροφῆς παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.*

261. (262.) ΚΙΚΚΑΒΑΥ] *τὰς γλαῦκας οὕτω φωνεῖν λέγουσιν, ὅθεν καὶ κικκαβὰς αὐτὰς λέγουσιν. ἔστι δὲ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. οἱ δὲ κικυμίδας, ὡς Καλλίμαχος· "κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς." καὶ Ὅμηρος δὲ "χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν." τὴν γλαῦκα ἀπὸ τῆς μορφῆς χαλκίδα, ἐπειδὴ χαλκίζει τῷ χρώματι.* ΑΛΛΩΣ. *μίμημα τοῦτο ποιᾶς φωνῆς τῆς γλαυκός. ἔστι δὲ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς, διὸ καὶ εἶδος αὐτῆς πολὺ ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ εἰς τιμὴν τῆς θεοῦ ἐν τοῖς νομίσμασιν ἐγχαράττουσι γλαῦκα. διὰ τὸ χαλκῶδες δὲ ἔχειν τὸ πτερὸν λέγεται καὶ χαλκίς. λέγεται καὶ κύμινδις.*

266. (267.) ΕΠΩΖΕ] *ἐπώζειν ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθεζόμενα τὰ ὄρνεα κρά-*

ζειν· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκρύπτετο. χαραδριὸς δέ ἐστιν εἶδος ὀρνέου μεταβαλλομένου εἰς τὰ προκείμενα. διχῶς δέ· ἐπὶ μὲν τοῦ ὀρνέου, χαραδριὸν ὀξυτονητέον, εἰ δὲ ἐπὶ τῆς χαράδρας, βαρυτονεῖται. ἐπεί, φασίν, αἱ χαράδραι τρόπον τινὰ διὰ τῶν ῥευμάτων μελῳδίας ποιοῦνται.

ΧΑΡΑΔΡΙΟΝ ΜΙΜΟΥΜΕΝΟΣ] Εὐφρόνιος ἐκ τοῦ χαραδριὸν μιμούμενος ἀξιοῖ δέχεσθαι ἀποκεκρυμμένως. ἐπεὶ γὰρ τοὺς ἰκτερικοὺς ὠφελεῖ ὁ χαραδριὸς ὀφθείς, οἱ πωλοῦντες αὐτόν, φησί, κρύπτουσιν, ἵνα μὴ πρὸ τοῦ ὠνήσασθαί τις ἰαθῇ παρέργως. Ἀνδρέας δέ φησι τῶν ἰκτερικῶν οὐ τοὺς ἰδόντας ἀλλὰ τοὺς φαγόντας ἀπαλλάττεσθαι τοῦ πάθους.

267. (268.) ΤΟΡΟΤΙΞ] οἱ μὲν καὶ τοῦτο τοῦ ἔποπος λέγουσιν εἶναι, οἱ δὲ ὄρνιθός τινος περιιπταμένου. καὶ τοῦτο δὲ τῶν εἰρημένων ὀρνέων.

268. (269.) ΑΓΑΘ' ΑΛΛ' ΟΥΤΟΣΙ] κορωνὶς αὖθις ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ μʹ, ὧν τελευταῖος "καὶ βλέπουσιν εἰς σὲ κἀμέ. τοῦτο μὲν κἀμοὶ δοκεῖ." ἐν εἰσθέσει δὲ μετὰ τὸν λζʹ στίχον κῶλα ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα βʹ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΚΑΙ ΔΗ ΤΙΣ ΟΡΝΙΣ] τοῦτο ἀποδέδακε πρὸς τὰ ἄνω ἃ εἶπεν ὁ ἕτερος "ἄλλως ἄρ' οὔποψ." ΤΑΩΣ δὲ Ἀττικῶς περισπᾶται.

270. (271.) ΟΥΤΟΣ ΑΥΤΟΣ] ἀντὶ τοῦ ὁ ἔποψ ἐρεῖ ἡμῖν.

272. (273.) ΦΟΙΝΙΚΙΟΥΣ] ἦν γὰρ φοινικόπτερος. λέγει οὖν ὅτι ἀντὶ τοῦ πυῤῥός. περισπᾶται δὲ τῷ λόγῳ τῶν εἰς ους ἁπλῶν, καὶ ἔστι παρὰ τὴν φοίνικος γενικήν, φοινικόεις, καὶ φοινίκεος ἐν ὑπερθέσει, καὶ φοινικοῦς ἐν συναιρέσει.

274. ΒΩΣΤΡΕΙΣ] βωστρεῖν, καλεῖν, βοᾶν, ἐπικαλεῖσθαι. *Gl. Victor.*

275. (276.) ΕΞΕΔΡΟΝ ΧΩΡΑΝ ΕΧΩΝ] ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς ἀρχή· "τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων;" ὡς εἰ εἶπε χροιάν. ΕΞΕΔΡΟΝ δὲ παρηλλαγμένην. Σοφοκλῆς· "οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ."

276. (277.) Ο ΜΟΥΣΟΜΑΝΤΙΣ] ὁ κομπώδης· τοιοῦτοι γὰρ οἱ μάντεις καὶ οἱ ποιηταί.

ΑΤΟΠΟΣ ΟΡΝΙΣ] τοῦτο εἶπεν εἰς τὸ τερατῶδες τοῦ ὄρνιθος ἀφορῶν, οὐδὲν πρὸς τὸ προκείμενον. παρὰ τὰ ἐξ Ἠδωνῶν Αἰσχύλου· "τί ποτ' ἔσται ὁ μουσόμαντις, ἄλαλος, ἀβρατεὺς ὃν σθένει." *ΟΡΕΙΒΑΤΗΣ] τῷ ὄρει βαίνων. *Gl. Victor.*

277. (279.) ΜΗΔΟΣ ΕΣΤΙΝ] ὡς τῶν Μήδων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν καμήλων ὀχουμένων ἐπὶ τῇ τῶν πολέμων ἐξόδῳ. τοὺς Ἐκβατάνων ὄρνις Περσικούς φασι πρὸς τὸ ξένον τῆς θέας. ζητεῖται δὲ εἰ δεόντως καλεῖταί τις ὄρνις μῆδος.

279. (280.) ΛΟΦΟΝ ΚΑΤΕΙΛΗΦΩΣ] ἀντὶ τοῦ λόφον ἔχων, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις. τοῦτο δέ φησιν ἐπεὶ ἕτερός τις ὄρνις ἀναφαίνεται λόφον ἔχων ὡς ἔποψ. διαβάλλει δὲ τὸν Φιλοκλέα ὡς ὀξυκέφαλον.

281. (282.) οὗτος ὁ Φιλοκλῆς Ἔποπα ἐσκεύασεν ἐν τῇ Πανδιονίδι τετραλογίᾳ, οὗ ἡ ἀρχή· σὲ τῶν πάντων δεσπότην λέγω. ΑΛΛΩΣ. Φιλοκλεῖ ἐστὶ δρᾶμα Τηρεὺς ἢ Ἔποψ. ὁ Σοφοκλῆς πρῶτον τὸν Τηρέα ἐποίησεν, εἶτα Φιλοκλῆς. διὰ τοῦτο δὲ εἶπεν ΕΓΩ Δ' ΕΠΟΠΟΣ, ἀντὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἐγράφην. τοῦτο δὲ θέλων κωμῳδῆσαι Καλλίαν ὡς ἀπολέσαντα πάντα τὰ χρήματα. ἐν ἐνίοις δὲ ὑπομνήμασιν, ὅτι προκέφαλός ἐστιν ὁ Φιλοκλῆς ὡς ὁ ἔποψ. ἀλλ' οὐδαμοῦ κεκωμῴδηται. εἴη ἂν οὖν τὸν ἔποπα ἐσκευοποιηκὼς τῇ Πανδιονίδι τετραλογίᾳ, ἣν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις ἀναγράφει. ἔστι δὲ Φιλοκλῆς κωμῳδίας ποιητὴς καὶ Φιλοπείθους υἱὸς ἐξ Αἰσχύλου ἀδελφῆς. ὅσοι δὲ Ἁλμίωνος αὐτόν φασιν, ἐπιθετικῶς λέγουσι διὰ τὸ πικρὸν εἶναι· ἅλμη γὰρ ἡ πικρία. γεγόνασι δὲ Φιλοκλεῖς δύο τραγῳδιῶν ποιηταί, εἷς μὲν ὁ Φιλοκλέους ἀπόγονος· ἐκείνου μὲν γὰρ Ἄρης μόρσιμος. ἐκ τούτου δὲ Ἀστυδάμας, ἐκ τούτου δὲ Φιλοκλῆς καὶ ἕτερος ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν περιπεπτωκὼς τῷ νεωτέρῳ Φιλοκλεῖ.

283. (284.) ΙΠΠΟΝΙΚΟΣ ΚΑΛΛΙΟΥ] ὁ Ἱππονίκου Καλλίας ἐδόκει τὰ πατρῷα διεσπαρκέναι εἰς ἀσέλγειαν, ὡς ληφθεὶς μοιχεύων καὶ ἀποτίσας χρήματα. κεκωμῴδηκε δὲ αὐτὸν ἱκανῶς Εὔπολις ἐν τοῖς Κόλαξι. λέγεται δὲ καταψεύδεσθαι τῶν ὑπομνημάτων, ὅτι οἱ Ἱππόνικοι καὶ οἱ Καλλίαι ἄνωθεν ἐκ διαδοχῆς ἀπὸ πατέρων ἐπὶ παῖδας καθήκουσιν. ὅπερ ἐστὶ ψεῦδος· ὁ πρῶτος γοῦν Καλλίας Φανίππου πατρός ἐστιν, ὁ νενικηκὼς ἵππῳ τὴν τετάρτην καὶ πεντηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.

285. (286.) ΤΙΛΛΕΤΑΙ] τὸ τίλλεται ἀπὸ τῶν ὀρνέων. νῦν δὲ ἴσον τῷ πλούσιος τὸ ΓΕΝΝΑΙΟΣ. καὶ πρὸς τὴν πορνοκοπίαν τοῦ Καλλίου, καὶ ὅτι μοιχεύων χρήματα ἐδίδου. *ΓΕΝΝΑΙΟΣ] πολὺν ἔχων ὄλβον. *Gl. Victor.*

288. (289.) ΚΑΤΩΦΑΓΑΣ] ὅτε βαρύνεται, ἐπίθετον, ὅτε δὲ περισπᾶται, κύριον. ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν τὸ ὄνομα πεποίηκε, διὰ τὴν τοῦ Κλεωνύμου πολυφαγίαν.

290. (291.) ΤΟΝ ΛΟΦΟΝ] τὸν τῆς περικεφαλαίας. ὡς ῥίψασπις καὶ δειλὸς διαβάλλεται Κλεώνυμος.

292. (293.) ΕΠΙ ΤΟΝ ΔΙΑΥΛΟΝ ΗΛΘΟΝ] ἐπεὶ οἱ διαυλοδρομοῦντες μεθ'

ὅπλων τρέχουσιν ἔχοντες λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. ΑΛΛΩΣ. δίαυλος ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. δολιχόδρομοι δὲ οἱ ἑπτὰ τρέχοντες, διὸ καὶ δολιχόδρομοι. οἱ γὰρ σταδιοδρόμοι διπλοῦν ποιοῦνται τὸν δρόμον· μετὰ ὅπλων γὰρ ἠγωνίζοντο. ΑΛΛΩΣ. ΔΙΑΥΛΟΣ ὁ διστάδιος τόπος ἢ μέτρον πήχεων σʹ. δίαυλος καὶ ἡ μακρὰ περίοδος. ὀκτὼ δέ εἰσιν ἀγωνίσματα, στάδιον, δίαυλος, δόλιχος, ὁπλίτης, πυγμή, παγκράτιον, πάλη καὶ ἅλμα.

ΩΣΠΕΡ ΟΙ ΚΑΡΕΣ] ὡς τῶν Καρῶν τὰ ἐχυρὰ καταλαμβανόντων διὰ τὸ στρατιωτικοὺς εἶναι. ἢ ὅτι ἐν πέτραις ᾤκουν ὑπὲρ ἀσφαλείας, ἢ ὅτι λόφον ἔχουσιν ἐπὶ τῶν κρανῶν. γενναιότατοι δὲ οἱ Κᾶρες τὰ πολεμικὰ καὶ τοὺς λόφους καταλαμβάνοντες ἐν τοῖς πολέμοις. θαλασσοκρατήσαντές τε πολλὰ μέρη τῆς οἰκουμένης κατέλαβον. καὶ τοὺς λόφοὺς ᾤκουν, ὡς ἂν ἐχυρωτέρους, ὅθεν καὶ καραπόλεις ἐλέγοντο αἱ οἰκήσεις.

293. ΕΠΙ ΛΟΦΟΝ] λόφος, ὑψηλὸς τόπος, γῆς ἐπανάστημα καὶ ἄκρον περικεφαλαίας, ἢ τράχηλος. *Gl. Victor.*

296. (297.) ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ] τὸν οὐρανὸν ἢ τὸν ἀέρα. εἴσοδος δὲ λέγεται, ᾗ ὁ χορὸς εἴσεισιν ἐν τῇ σκηνῇ. καὶ ἐν ταῖς Νήσοις "τί σὺ λέγεις; εἰσὶ δέ που αἰδὶ κατ' αὐτὴν ἣν βλέπεις τὴν εἴσοδον."

297. (298.) ΟΥΤΟΣΙ ΠΕΡΔΙΞ] ἀπὸ τούτου ἡ καταρίθμησις τῶν εἰς τὸν χορὸν συντεινόντων προσώπων κδʹ, ἐν περιττῷ ληφθέντων τῶν προκατειλεγμένων. ὁ δὲ τραγικὸς ιεʹ πρόσωπα ἔχει. ἐνταῦθα δὲ εὑρήσεις ἀριθμήσας τὰ εἰκοσιτέσσαρα πρόσωπα, ἐξ ὧν ὁ κωμικὸς χορὸς συνίσταται.

299. (300.) ΚΗΡΥΛΟΣ] Εὐφρόνιός φησι τοὺς Δωριεῖς λέγειν "βάλλε δὲ βάλλε κηρύλος εἴην," τοὺς δὲ Ἀττικοὺς κείρυλον. φησὶ δὲ Δίδυμος τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κείρυλος λέγεσθαι. Ἀντίγονος δέ φησι τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκυόνων κηρύλους λέγεσθαι, οὓς γηράσκοντας αἱ θήλειαι βαστάζουσι τοῖς πτεροῖς. μήποτε παρὰ τὸ κείρειν ἐσχημάτικεν. ὁ δὲ Σποργίλος ἦν κουρεύς. μνημονεύει αὐτοῦ Πλάτων ἐν Σοφισταῖς· "τὸ Σποργίλου κουρεῖον ἔχθιστον τέγος." τοῦτο οὖν ἔστω σημεῖον τοῦ καὶ τὸν κηρύλον ἴσως παρὰ τὸ κείρειν ἠτυμολογηκέναι τὸν Ἀριστοφάνην. ἀντέθηκεν οὖν αὐτῷ κουρέα. ΑΛΛΩΣ. ὁ ἄρσην ἀλκυὼν κηρύλος λέγεται, ἐν δὲ ταῖς συνουσίαις ἀποθνήσκει. ὁ δὲ Σποργίλος κουρεὺς ἦν. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς εὐτελῆ.

301. (302.) ΤΙΣ ΓΛΑΥΚ' ΑΘΗΝΑΖΕ] τὸ χ, ὅτι ἤλλαξε τὸ τοπικόν· ἔδει γὰρ ἐξ Ἀθηνῶν, οὐκ εἰς Ἀθήνας εἰπεῖν. οὐ προσποιεῖται δὲ, ὅτι οὐκ ἐν Ἀθήναις τὰ πράγματα. παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ ἐπὶ τοῖς προϋπάρχουσιν, οἷον εἴ τις ἐν Αἰγύπτῳ σῖτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. ἐνταῦθα οὖν, ἐπεὶ Ἀθήνηθέν ἐστιν ἡ γλαύξ, κατὰ τὴν παροιμίαν λέγει, τίς εἰς Ἀθήνας γλαῦκ' ἐνήνοχεν; Δήμων δέ φησιν ὅτι οὐ τοῦ ζώου μόνον πληθύνοντος ἐν τῇ πόλει, ἀλλὰ καὶ ὅτι τοῦ νομίσματος, καὶ ὅτι οὐκ ἐν ἀργύρῳ μόνῳ ἀλλὰ καὶ ἐν χαλκῷ χαράσσουσι τὴν γλαῦκα. διὸ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι. μήποτε δὲ ἐπὶ τοῦ ζώου εἰκός ἐστι λεχθῆναι μόνου.

302. (303.) ὁ ΚΟΡΥΔΟΣ παρὰ Ἀριστοτέλει κορύδων λέγεται, εἰ μὴ ἕτερός ἐστι· ποικίλα γὰρ τὰ ὀνόματα. ὁ δὲ ΕΛΕΑΣ μήποτε ἐλείας ἐστὶν ἐν τοῖς Καλλιμάχου ἀναγραφομένοις. φησὶ γάρ "ἔλεια μικρὸν φωνῇ ἀγαθόν." ἀναγέγραπται δὲ καὶ ἡ ὑποθυμὶς καὶ ὁ νέρτος καὶ ὁ ἐρυθρόπους καὶ ἡ πορφυρὶς καὶ ὁ δρύοψ καὶ ἡ ἀμπελίς.

303. (304.) ΚΕΒΛΗΠΥΡΙΣ] μήποτε οὐχ ἕν ἐστιν ἀλλὰ δύο, φησὶν ὁ Σύμμαχος· καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχου γὰρ ἀναγέγραπται κέβλη. εἶτα μύρμηξ Ἑρμίππου τετραμέτροις. "καὶ Θεμιστοκλέους τὸν πρωνός τις ὢν κεβλήπυρίς τις ὀνομάζεται." ὥστε ἐνθάδε ἢ ἐκεῖ ἡμάρτηται τὸ ἓν παρὰ τῇ γραφῇ. ΑΛΛΩΣ. οὐ δύναται δύο εἶναι, διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰκοσιτεσσάρων.

304. (305.) ΠΟΡΦΥΡΙΣ] ἡ πορφυρὶς ἀναγέγραπται, κερχνὶς δὲ οὔ, ἀλλὰ κερχνή. καὶ ἡ κολυμβὶς δὲ φαίνεται καὶ ὁ δρύοψ καὶ ἡ ἀμπελίς. Δίδυμος δὲ μικρὸν ἱέρακά φησι.

306. ΤΩΝ ΚΟΨΙΧΩΝ] κόψιχος εἶδος ὀρνέου, ὃ κόσσυφος παρ' ἐνίων λέγεται. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ θαλασσίου. *Gl. Victor.*

307. (308.) ΠΙΠΠΙΖΟΥΣΙΝ] κατὰ μίμησιν τῶν ὀρνέων πεποίηται ἡ λέξις. λέγει δὲ οὗτος καὶ τὸ ποτίζειν πιππύζειν.

310. (311.) ΠΟΠΟΠΟΠΟΠΟ] εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ κώλων καὶ στίχων ιηʹ. ὧν τὰ πρῶτα τρία κῶλα τοῦ χοροῦ ἀναπαιστικὰ πενθημιμερῆ ἐπιμεμιγμένα τετραβράχεσιν. ὁ δ' τροχαϊκὸς τετράμετρος καταληκτικός. τὰ ἑξῆς πάλιν τρία κῶλα τοῦ χοροῦ. ἀναπαιστικὴ βάσις ἕκαστον τούτων. ἐπιμεμιγμένα καὶ ταῦτα τετραβράχεσιν. οἱ ἑξῆς πάλιν δύο τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. τὸ ἑξῆς τοῦ χοροῦ κῶλον ἀναπαιστικὴ βάσις. οἱ δὲ ἑξῆς ζʹ τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὧν τελευταῖος "κἄστὸν ἤδη που παρ' ἡμῖν εἰ παρ' ἡμῖν εἴμ' ἐγώ."

315. (316.) ΤΙΝΑ ΛΟΓΟΝ] ἀπὸ κοινοῦ τὸ πάρει.

317. ΚΟΙΝΟΝ ΩΦΕΛΗΣΙΜΟΝ] ἀντὶ τοῦ κοινωφελῆ. ΑΣΦΑΛΗ δὲ, τουτέστιν ἀληθῆ καὶ σφαλῆναι μὴ δυνάμενον.

318. ΛΕΠΤΩ ΛΟΓΙΣΤΑ] λεπτοὶ εἰς τὸ λογίσασθαι.

319. ΠΟΥ ΠΑ] διαταράσσονται οἱ ὄρνιθες ἀκηκοότες ἄνδρας παρεῖναι· ὑποπτεύουσι γὰρ αὐτοὺς εἶναι ὀρνιθοθήρας.

321. ΠΡΕΜΝΟΝ] στέλεχος καὶ ῥίζαν. ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ δὲ ΠΕΛΩΡΙΟΥ, ὅ ἐστι χρήσιμόν τι εἰσηγούμενοι.

322. Ω ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΕΞΑΜΑΡΤΩΝ] ἐπεὶ ἀνθρώπους ἐδέξατο θηρατὰς τῶν ὀρνίθων. ΑΛΛΩΣ. τῶν ἐξημαρτημένων ἐξότε ἐτέχθην.

324. ΤΗΣ ΣΥΝΟΥΣΙΑΣ] τῆς ἡμῶν τῶν ὀρνέων κοινωνίας καὶ διαγωγῆς.

326. ΕΙ ΠΑΡ' ΥΜΙΝ ΕΙΜ' ΕΓΩ] εἰ ἐγὼ παρ' ὑμῖν εἰμι, καὶ ἐκεῖνοι παρ' ἐμοί εἰσιν.

327. ΕΑ ΕΑ] εἴσθεσις ἑτέρα μέλους χοροῦ στροφῆς λόγον ἔχουσα (ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον τὴν ἰὼ ἰώ), ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν καὶ παιωνικῶν ὀκτώ. ἧς προτίθεται κῶλον ἰαμβικὸν ἤτοι ἰαμβικὴ βάσις. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν ἀναπαιστικὰ μεμιγμένα προκελευσματικοῖς, τὰ δὲ παιωνικὰ πεντασυλλάβοις· διαλύονται γὰρ καὶ τῶν παιώνων εἰς βραχείας αἱ μακραί. τὸ μὲν οὖν πρῶτον καὶ τρίτον ἀναπαιστικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τέταρτον ὅμοια τῷ δευτέρῳ. τὸ πέμπτον ἑφθημιμερές. τὸ ἕκτον καὶ ζ' παιωνικὰ τετράμετρα καταληκτικά. τὸ δὲ ὄγδοον ὅμοιον ἑφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ τρεῖς. τὸν τρίτον δὲ ἀναπληροῖ τὸ ἑξῆς πρόσωπον εἰσερχόμενον. ἑξῆς δὲ σύστημα ἐν εἰσθέσει τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν δ'. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, τοῦ δὲ συστήματος μόνη παράγραφος.

328. ΟΜΟΤΡΟΦΑ] οἷον τὴν αὐτὴν ἡμῖν κατανομὴν νεμόμενα.

331. ΠΑΡΕΒΗ ΜΕΝ ΘΕΣΜΟΥΣ] ὡς τούτου νενομοθετημένου αὐτοῖς, τοῦ μὴ συνεῖναι ἀνθρώποις.

336. ΥΣΤΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ] ὅ ἐστιν ὕστερον αὐτῷ μαχησόμεθα. ὡς παρ' Ὁμήρῳ "ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖθις."

338. ΔΙΑΦΟΡΗΘΗΝΑΙ] διασπασθῆναι.

339. ΑΙΤΙΟΣ ΜΕΝΤΟΙ ΣΥ] ἀλλήλοις ἀντεγκαλοῦσιν οἱ πρεσβῦται ἀμηχανοῦντες ἐκφυγεῖν πως τὸ παρὸν κακόν.

343. ΙΩ ΙΩ] εἴσθεσις χοροῦ ἑτέρα ἀντίστροφος τῆς ἤδη ῥηθείσης στροφῆς, ἐκ κώλων ὁμοίων καὶ στίχων η'. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν ε' ἀναπαιστικὰ ἀναλόγως τοῖς τῆς στροφῆς, τὰ δὲ τρία παιωνικά, ὡς καὶ τὰ τῆς στροφῆς. ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι δύο τροχαϊκοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι. ΑΛΛΩΣ. ΕΠΑΓΕ] παρακελεύονται ἑαυτοῖς ὡς ἐν πολεμικῇ παρατάξει, βουλόμενοι κατ' αὐτῶν ὁρμῆσαι.

346. (345.) ΕΠΙΒΑΛΕ ΠΕΡΙ ΤΕ ΚΥΚΛΩΣΑΙ] ὡς ὅπλον πανταχοῦ. τοῦτο γὰρ τὸ πάντα γε τὴν πτῆσιν τὴν ἐπὶ φόνῳ γενομένην περίαγε.

348. (347.) ΚΑΙ ΔΟΥΝΑΙ ΡΥΓΧΕΙ ΦΟΡΒΑΝ] Ἀσκληπιάδης φησὶν ἀπὸ Ἀνδρομέδας εἶναι, ὡς καὶ τὸ "σὰ γὰρ ταῦτα πάντα καὶ ἐκεῖσε δεῦρο." γράφεται καὶ ῥάμφει, ὅπερ βέλτιον· ῥάμφος γὰρ ἐπὶ ὀρνέου, ἐπὶ δὲ χοίρου ῥύγχος. ΑΛΛΩΣ. παρὰ τὸ Εὐριπίδου ἐξ Ἀνδρομέδας "ἐκθεῖναι κήτεϊ φορβάν," ὡς Ἀσκληπιάδης, τὰ μηδὲ διδαχθείσης τῆς τραγῳδίας παρατιθέμενος, καὶ τὸ, σὰ γὰρ ταῦτα πάντα, καὶ τὸ, τῇδε καὶ τὸ 'κεῖσε, παρὰ τὰ ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν φησίν· καὶ ἐκεῖσε καὶ δεῦρο μηδόλως τίσση. καὶ ὅλως παραπλήσιον πολὺ τὸ τοιοῦτον.

349. (348.) ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΟΡΟΣ] εἰς ἃ μάλιστα ἀποφυγή τίς ἐστιν ἀσφαλής.

353. (352.) ΕΠΑΓΕΤΩ ΤΟ ΔΕΞΙΟΝ ΚΕΡΑΣ] ἀντὶ τοῦ προηγείσθω κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος. ὡς ἐπὶ πολέμου δὲ τοῦτό φησι· τῶν γὰρ ταγμάτων τὸ μὲν μέσον μέτωπον, ὃ ἐκ πολλοῦ πλήθους συνίσταται, τῶν δ' ἑκατέρωθεν τὸ μὲν δεξιὸν, τὸ δ' ἀριστερὸν ὀνομάζεται.

357. (356.) ΟΤΙ ΜΕΝΟΝΤΕ] ἐπεὶ μὴ δυνάμεθα φυγεῖν, κἂν μαχεσόμεθα μένοντες.

ΤΩΝ ΧΥΤΡΩΝ] φοβεῖται γὰρ τὴν χύτραν τὰ ὄρνεα διὰ τὸ μέλος αὐτῶν.

358. (357.) ΓΛΑΥΞ ΜΕΝ ΟΥ ΠΡΟΣΕΙΣΙ ΝΩΙΝ] οὐ διὰ τὴν χύτραν οὐ πρόσεισιν, ὡς καὶ Εὐφρόνιος· τοῦτο γὰρ κοινῶς πάντα τὰ ὄρνεα φοβεῖ· ἀλλὰ διὰ τὸ Ἀττικὸν εἶναι τὸ ζῶον. Ἀττικοὶ δὲ καὶ αὐτοί.

359. (358.) ΤΟΙΣ ΔΕ ΓΑΜΨΩΝΥΞΙ] τοῖς ὑποκύφους ἔχουσιν ὄνυχας.

ΤΟΝ ΟΒΕΛΙΣΚΟΝ ΑΡΠΑΣΑΣ] πῆξον αὐτὸν πρὸς τὴν χύτραν.

361. (360.) Η ΤΡΥΒΛΙΟΝ] ὅτι τὸ τρύβλιον μεῖζον τοῦ ὀξυβάφου.

363. (362.) ΥΠΕΡΑΚΟΝΤΙΖΕΙΣ] νικᾷς, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῖς ἀκοντίοις ἀγωνιζομένων.

ΝΙΚΙΑΝ] φρονιμώτατα γὰρ λιμῷ Μηλίους ἀνεῖλεν.

364. (363.) ΕΛΕΛΕΛΕΥ] ἐπίφθεγμα πολεμικόν. οἱ προσιόντες γὰρ εἰς πόλε-

μον τὸ ἐλελελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως, καθὸ καὶ Ἀχαιὸς Ἐρετριεὺς ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα παραγγέλλοντα τοῖς Ἀχαιοῖς.

365. (364.) ΕΛΚΕ, ΤΙΛΛΕ] καὶ Κρατῖνος "σφάττε, δεῖρε, κόπτε." τὴν χύτραν δὲ, εἰς ἣν ἐπερείδονται, δεικνύντες ὅτι καταφρονοῦσιν αὐτῆς.

368. (367.) ΦΥΛΕΤΑ] ξυμπατριώτας. ὅτι καὶ ἡ Πρόκνη Ἀττικὴ ἦν Πανδίονος θυγάτηρ.

369. (368.) ΜΑΛΛΟΝ ΗΜΕΙΣ Η ΛΥΚΩΝ] μᾶλλον λύκων φεισόμεθα ἤπερ τούτων. ἔστι καὶ παροιμιῶδες. ἐπεὶ τοὺς λύκους ἀπέκτεινον τὸ παλαιὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ νόμος ἦν λυκοκτονεῖν· διὸ ὁ μὲν φονεύων λύκου τέκνον τάλαντον ἐλάμβανεν, ὁ δὲ τέλειον δύο. ὅθεν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα λύκειον καὶ λυκοκτόνον φασίν.

374. (373.) ΤΟΙΣΙ ΠΑΠΠΟΙΣ ΤΟΙΣ ΕΜΟΙΣ] ὅπερ ἐστὶν ἐκ προγόνων ἡμῖν ἐχθροὶ ὄντες. καὶ Μένανδρος "οὐχ ὅθεν ἀπολλύμεθα, σωθείημεν ἄν."

375. (374.) ΑΛΛ' ΑΠ' ΕΧΘΡΩΝ ΔΗ ΠΟΛΛΑ] φοβούμενος γάρ τις τοὺς ἐχθροὺς ὠφελεῖται παρ' αὐτῶν. ὁ γὰρ τῶν ἐχθρῶν φόβος πολλὰ χρήσιμα ἔσθ' ὅτε διδάσκει πρὸς φυλακὴν καὶ πρόνοιαν, καὶ ὑπ' ἀνάγκης ἐχθρῶν συνωθούμενοι μηχανάς τινας σοφωτάτας εἰς ἑαυτῶν φυλακὴν ἐπινοοῦσιν οἱ ἄνθρωποι.

379. (378.) ΝΑΥΣ ΤΕ ΚΕΚΤΗΣΘΑΙ ΜΑΚΡΑΣ] τὰς τριήρεις. ταῦτα εἰς Συρακουσίους αἰνίττεται, οὓς ἐνίκησαν Ἀθηναῖοι διὰ τὸ ταπεινοὺς ἔχειν τοὺς πύργους.

381. (380.) ΕΣΤΙ ΜΕΝ ΛΟΓΩΝ ΑΚΟΥΣΑΙ] τὸ ἑξῆς, ἔστι μὲν χρήσιμον τὸ ἀκοῦσαι πρὸς τὸ ἐφ' ὅτῳ ἐληλύθασιν.

383. (382.) ΑΝΑΓ' ΕΠΙ ΣΚΕΛΟΣ] ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει ὀλίγον ὑπὸ πόδα. παρὰ τὸ "γόνυ γουνὸς ἀμείβων." τοῦτο δὲ ὡς ὑποδεισάντων αὐτῶν ὑπὸ τοῦ δέους.

384. (383.) ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΝ Γ' ΕΣΤΙ] τοῦτο ὁ ἔποψ πρὸς τοὺς ὄρνιθας, ἐπειδὴ ἔφασαν εἰς λόγους βούλεσθαι ἐλθεῖν τοῖς ἀνθρώποις.

386. (385.) ΜΑΛΛΟΝ ΕΙΡΗΝΗΝ ΑΓΟΥΣΙΝ] ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων ἀναπαίστοις καὶ χορείοις ιε' διμέτρων πλὴν τοῦ τελευταίου ἀκαταλήκτων, ὑφ' ὃ αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.

ΤΗΝ ΧΥΤΡΑΝ] ἔξωθεν τὴν σύν· σὺν τῷ τρυβλίῳ. τῷ δὲ ὀβελίσκῳ ἐχρῶντο ἀντὶ δόρατος.

388. καὶ τὸν ὀβελίσκον δέ, φησιν, ὅστις ἐστὶν ἡμῶν δόρυ, ἐντὸς τῶν ὅπλων χρὴ λοιπὸν ἔχειν. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ τῶν χυτρῶν. ἔθος δὲ εἶχον ἴσω τῶν ἀσπίδων ἔχειν τὰ δόρατα.

τὸν ὀβελίσκον, ὅστις ἐστὶν ἡμῖν δόρυ, χρὴ περιπατεῖν ἔχοντας ἐντός.

390. ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ ΕΝΤΟΣ] κέχρηται τῇ λέξει ἀντὶ τῶν ἱματίων, ὡσανεὶ εἶπε καὶ ἔχειν τὸ δόρυ παρὰ τὴν ἀσπίδα. οὕτω γὰρ ποιοῦσιν οἱ πολέμιοι, τοῦ μὴ ἔξω ὅπλων εἶναι ἀλλὰ καθοπλίζεσθαι.

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΧΥΤΡΑΝ] τουτέστι δεῖ καὶ μὴ φοροῦντας ἐγγύθεν αὐτὴν ἔχειν. παραινεῖ οὖν μήτε παντάπασιν ἀμελεῖν μήτε φανερῶς πολεμεῖν.

392. ΩΣ ΟΥ ΦΕΥΚΤΕΟΝ ΝΩΙΝ] ὡς οὔτε ἀπαρασκεύαστοι εἶναι.

394. ΚΑΤΟΡΥΧΘΗΣΟΜΕΘΑ] ἔπαιξεν εἰς τὴν χύτραν. ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα ὀρυχθήσομαι, ἐπεὶ οἱ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς καὶ Καλλίστρατος ἐν τοῖς περὶ Ἀθηνῶν συγγράμμασί φασι. καλεῖται δὲ καὶ ὁ τόπος οὗτος ἅπας Κεραμεικός· ἔστι γὰρ ὁ αὐτὸς δῆμος. βαδίζουσι δὲ ἔνθεν καὶ ἐντεῦθεν εἰσὶ στῆλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις. εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ ὑπὸ τοῦ δήμου πεμφθέντες, οἳ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήκασιν. ἔχουσι δὲ καὶ αἱ στῆλαι ἐπιγραφὰς ποῦ ἕκαστος ἀπέθανεν. * λέγει δὲ παρ' ὑπόνοιαν τὰς χύτρας. *Rav.*

399. ΟΡΝΕΑΙΣ] παρὰ τὰ ὄρνεα ἔπαιξεν. ἔστι δέ τις ἐν Ἄργει Ἰὰς πόλις, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει, "Ὀρνειὰς ἐνέμοντο." ἴσως δέ, ὅτι ἐν Ὀρνεαῖς μάχη ἐγένετο Λακεδαιμονίων καὶ Ἀργείων. γελοῖον δὲ τὸ φήσομεν ἀποθανεῖν. * ΕΝ ΟΡΝΕΑΙΣ] ἀντὶ τοῦ παρὰ τὰ ὄρνεα. ἔστι δὲ τῆς Ἀργείας πόλις, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει λέγων Γ, Ὀρνεάς τ' ἐνέμοντο. *Rav.*

400. ΑΝΑΓ' ΕΣ ΤΑΞΙΝ] εἴσθεσις μέλους χοροῦ, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου κώλων ἀναπαιστικῶν ς', ὧν τὰ μὲν τέσσαρα δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ε' ἀναπαιστικὴ βάσις, τὸ ἕκτον ἐφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ κῶλον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ὅμοιον τοῖς ἑξῆς. ὑφ' ὃ κορωνίς.

401. ΤΟΝ ΘΥΜΟΝ ΚΑΤΑΘΟΥ] ὡσεὶ ὁπλίτῃ ἐγκελεύων τὸ δόρυ καταθέσθαι παρὰ τὴν ἀσπίδα.

402. ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΡΓΗΝ] παρὰ τὸ Ὁμηρικόν "ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν." οἷον ὅπλα μὴ ἔχων θυμῷ πολέμει μόνῳ.

407. ΚΑΛΕΙΣ ΔΕ ΤΟΥ ΚΛΥΕΙΝ ΘΕΛΩΝ] εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας κώλων κζ' ἰαμβικῶν διμέτρων μὲν πλὴν τοῦ ἑνδεκάτου καὶ κδ' τριμέτρων ὄντων, ἀκαταλήκτων δὲ πλὴν τοῦ τελευταίου· τοῦτο γὰρ ἐφθημιμερές. ἔτι γε μὴν τῶν δ', ε', ς', ζ', η' ἀντισπαστικῶν διμέτρων διιάμβοις ἐπιτρίτοις ἐπιμεμιγμένων καὶ σπον-

δείοις πλὴν τοῦ ζ′ ἀκαταλήκτων· τοῦτο γὰρ φερεκράτειον· ἔτι τῶν κ′, κα′, κβ′, κγ′ παιωνικῶν ἐφθημιμερῶν. τὰ δὲ τοιαῦτα δῆλον ὡς ἀσυνάρτητα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

409. ΣΟΦΗΣ ΑΦ' ΕΛΛΑΔΟΣ] ἢ ὅτι σοφῶν οἰκιστήριον ἡ Ἀττικὴ, ἢ καθὸ οἱ βάρβαροι ἐφρόνουν περὶ Ἑλλήνων ὡς νοερωτάτων.

416. ΠΕΡΑ ΚΛΥΕΙΝ] ἤγουν ἀνεπίδεκτα τῇ ἀκοῇ. ἔστι δὲ καὶ συμφορὰ πέρα τοῦ κλύειν. *Gl. Victor.*

417. ΟΡΑι ΤΙ ΚΕΡΔΟΣ] γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ ι, ἵνα ᾖ προστακτικόν. γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ι, ἵνα ᾖ ἐρωτηματικόν, ὡς ὁ λόγος, ὁρᾷ τις αὐτῶν ὠφέλειαν διαγωγῆς μᾶλλον παρ' ἡμῖν οὖσαν, ἢ κατὰ κράτησιν ἐχθρῶν, ἢ φίλους ὠφελῆσαι. ἐν οἷς μάλιστα ἥδονται οἱ ἄνθρωποι. σημειωτέον δὲ ὅτι ἑνικὸν εἶπεν ἐπὶ τῶν δύο, καὶ τὸ κρατεῖν συνέταξεν αἰτιατικῇ. τὸ δὲ ΤΑΥΤΑ ΠΑΝΤΑ, ἃ ἐν τῷ κόσμῳ εἰσί.

424. ΤΟ ΤΗιΔΕ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΙΣ' ΕΤΙ] ἤγουν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. τοῦτο ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν φησὶ, καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο. καὶ ὅλως πολὺ παρὰ πᾶσι τοιοῦτος. ΠΡΟΣΒΙΒΑι δὲ συνεφαρμόζει.

427. ΑΦΑΤΟΝ ΩΣ ΦΡΟΝΙΜΟΣ] ὡς ἀφάτως φησὶ καὶ μεγίστως φρονῶν ἐρεῖ ταῦτα. ἢ ἀντὶ τοῦ μεγάλως. * ΑΦΑΤΟΝ] ἀμήχανον, πολὺ, ἄῤῥητον, ἀμέτρητον, δεινόν. *Gl. Victor.*

429. ΚΙΝΑΔΟΣ] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔνεστιν αὐτοῖς. τὸ δὲ ΚΥΡΜΑ, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνοντες ἐν πᾶσιν. ΑΛΛΩΣ. ΚΙΝΑΔΟΣ ἀντὶ τοῦ πάνυ φρόνιμος· κίναδος γὰρ ἡ ἀλώπηξ.

430. ΣΟΦΙΣΜΑ, ΚΥΡΜΑ] ἐπιτατικὸν παρὰ τὸ κυρεῖν. ΑΛΛΩΣ. ἔντευγμα, σπάραγμα τοῦ νοῦ. ΤΡΙΜΜΑ δὲ ὁ τετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασιν. ἢ ΚΥΡΜΑ πολλοῖς ἐγκεκυρηκὼς πράγμασι. ΠΑΙΠΑΛΗΜΑ δὲ, πολλὰς ἐκτροπὰς καὶ διαδοχὰς ἔχων. κυρίως δὲ τὸ λεπτὸν ἄλευρον.

433. ΑΝΕΠΤΕΡΩΜΑΙ] οἰκεῖον ὄρνισι τὸ ἀνεπτέρωμαι, οἷον μετεώρισμαι.

434. ΑΓΕ ΔΗ ΣΥ ΚΑΙ ΣΥ] πρὸς τὸν Εὐελπίδην φησὶν ὁ ἔποψ. ἄμεινον δὲ πρὸς τοὺς θεράποντας, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς· "ἄγε δὴ, Ξανθία καὶ Μανόδωρε." εἴσθεσις δ' ἑτέρας περιόδου στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ιζ′, ὧν ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

436. ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΠΝΟΝ] ἰπνὸς μὲν ἡ κάμινος, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἐσχάρα. ΕΠΙΣΤΑΤΗ δὲ θηλυκῶς, χαλκοῦς τρίπους χυτρόποδος ἐκτελῶν χρείαν. οἱ δὲ πήλινον Ἥφαιστον πρὸς τὰς ἑστίας ἱδρυμένον ὡς ἔφορον τοῦ πυρός. ἔνιοι δὲ καὶ ξύλον ἐπιμήκες πεπασσαλωμένον, ὅθεν ἐξαρτῶσι τὰ μαγειρικὰ σκεύη. Καλλίστρατος ἐπιστάτην τὸ τῇ ἐσχάρᾳ ἐπιτιθέμενον ξύλον. ἐν ταῖς ἐσχάραις ὥσπερ ἐν ταῖς καμίνοις τὸν Ἥφαιστον ἀναπλάττουσιν. ΑΛΛΩΣ. ὁ ἐπιστάτης ξύλον ἐστὶ κόρακας ἔχον, ἐξ οὗ κρεμῶσι τὰ μαγειρικὰ ἐργαλεῖα. οἱ δὲ τρίποδα χαλκοῦν, ᾧ ἐπιτιθέασι λέβητα ὑποκαιόμενον. οἱ δὲ ἀνδριάντα πήλινον πρὸς ταῖς ἐσχάραις.

437. ΣΥ ΔΕ ΤΟΥΣΔ' ΕΦ' ΟΙΣ] σὺ τοὺς λόγους δίδαξον καὶ φράσον, ἐφ' οἷς τούτους ἤγειρα ἐγώ. τοῦτο δὲ πρὸς τὸν ἕτερον τοῖν ἀνδροῖν.

439. ΗΝΠΕΡ Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΤΗι ΓΥΝΑΙΚΙ ΔΙΕΘΕΤΟ] Σύμμαχος· Αἰσωπείου λόγου ἢ τοιούτου τινὸς ἔοικε μεμνῆσθαι. Καλλίστρατος δὲ τοσοῦτόν φησιν, ἐκ διηγηματίου τινὸς εἰλκύσθαι.[1] καὶ Δίδυμος, ὅτι αἰσχρός τις τὴν ὄψιν συνεχῶς τῇ γυναικὶ πλησιαζόμενος συνέθετο ἐπὶ φίλων, μήτε τύπτειν μήτε τύπτεσθαι, μήτε δάκνειν φιλοῦντα μήτε δάκνεσθαι, οἷον σὺ μὲν οὐχ ἑλκύσεις τῶν ὀρχιπέδων, οὐδὲ ἐγὼ τῶν τριχῶν. ἔοικε δὲ Παναίτιον κωμῳδεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις· "καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον," ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγει. πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργον.

441. Ο ΜΑΧΑΙΡΟΠΟΙΟΣ] ὁ Παναίτιος μάγειρος καὶ μικροφυὴς ἦν. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς καταλαβόντα τὴν γυναῖκα ἑαυτοῦ μοιχευομένην. ἐδυναστεύετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὔσης μικροφυὴς αὐτὸς ὤν.

442. ΜΗΤ' ΟΡΧΙΠΕΔΩΝ ΕΛΚΕΙΝ] μὴ διασπᾶν τοὺς ὄρχεις. ΜΗ ΟΡΥΤΤΕΙΝ. πρωκτὸν δεικνύς φησιν, οὔτι που τόν.

444. ΔΙΑΤΙΘΕΜ' ΕΓΩ] ὑπισχνοῦμαι, συντίθεμαι.

445. ΟΜΝΥΜ' ΕΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ ΠΑΣΙΝ] ἀντὶ τοῦ εὔχομαι· οὐκ ὄμνυσι γὰρ ἀλλ' εὔχεται. ὄμνυμι μένειν ἐν τούτοις. χαριέντως δὲ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς νίκης ὄμνυμί φησι τὸ νικᾶν. ΑΛΛΩΣ. ἔκρινον οἱ κριταὶ τοὺς κωμικούς. οἱ δὲ λαμβάνοντες τὰς ε′ ψήφους εὐδαιμόνουν.

446. ΕΣΤΑΙ ΤΑΥΤΑΓΙ] ἐπειδὴ περὶ νίκης εὔχεται, ποιεῖ αὐτὸν ὁ ποιητὴς εὐφημοῦντα, ΕΣΤΑΙ ΤΑΥΤΑΓΙ.

447. ΕΙ ΔΕ ΠΑΡΑΒΑΙΗΝ] πιθανῶς ὡς ἔλαττόν τι ἕξων, εἰ μὴ πᾶσι νικῴη. ἐποιωνιζόμενος δὲ αὐτῷ τὴν νίκην ταῦτα λέγει.

448. ΑΚΟΥΕΤΕ ΛΕΩι] κῆρυξ ἐστὶν ἢ Πεισθέταιρος. ὁ λόγος ὡς ἐπὶ πολεμίων σπεισαμένων. κήρυγμα εἰρήνης κηρύσσει. παίζει τοὺς χυτροφόρους ὁπλίτας φάσκων.

[1] εἵλκυσθαι *Ald.*

τὸ δὲ ΝΥΝ ΜΕΝΙ ἀντὶ τοῦ νῦν μέν· πολλαχοῦ δὲ τούτῳ χρῶνται.

450. Ο ΤΙ ΑΝ ΠΡΟΓΡΑΦΩΜΕΝ] ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν φυλετῶν, οἵτινες προγράφουσι τοὺς στρατευσίμους ἐν πίνακι.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΙΝΑΚΙΟΙΣ] ἐπεὶ ἔθος ἦν τοὺς ταξιάρχους διὰ κήρυκος ἀπαγγέλλειν τοῖς ἑαυτῶν στρατιώταις τὰ δεδογμένα, οἷον ποῖ δεῖ πορεύεσθαι καὶ πόσων ἡμερῶν δεῖ σιτία προνοεῖσθαι.

451. ΔΟΛΕΡΟΝ ΜΕΝ ΑΕΙ] εἴσθεσις μέλους χοροῦ λόγον στροφῆς ἔχουσα. ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον τὴν "πολὺ δή, πολὺ δή." ἔστι δὲ καὶ ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν περίοδον τίθεσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας διπλῆς κώλων καὶ στίχων θʹ. ὧν ὁ πρῶτος ἀσυνάρτητος ἐξ ἀναπαιστικῶν διμέτρων βραχυκαταλήκτων καὶ ἰαμβικῆς βάσεως διὰ τὴν ἀδιάφορον, ὁ δεύτερος ἀσυνάρτητος ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως, ὁ τρίτος ἀναπαιστικὸς πενθημιμερής, ὁ δʹ ἀσυνάρτητος ἐκ τροχαϊκοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἀναπαιστικοῦ ὁμοίου, ὁ πέμπτος ὅμοιος τῷ γʹ, ὁ ϛʹ ἀναπαιστικὸς δίμετρος βραχυκατάληκτος, ὁ ζʹ ἀσυνάρτητος ἐξ ἀναπαιστικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ.[1] ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ δύο ὅμοιοι τοῖς ἐπὶ τῆς ἑξῆς εἰσθέσεως ξαʹ. ὀφείλει δὲ εἶναι καὶ ἐν τοῖς εἰρημένοις κώλοις διάλειμμα μικρόν, ἵνα δοκῶσιν ἐκ δύο κώλων συγκεῖσθαι, συνάπτωνται δὲ εἰς ἕνα στίχον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος καὶ ἔσω νενευκυῖα, ἐπὶ δὲ τῆς εἰσθέσεως ἔξω διπλῆ.

454. ΠΑΡΟΡΑΣ] παρεπινοεῖς ἢ εὑρίσκεις.

456. ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΗΝ ΥΠʼ ΕΜΗΣ ΦΡΕΝΟΣ] ἐγκαταλειπομένην, ἣν ἡμεῖς οὐ νοοῦμεν. ἔν τισι δὲ οὐ κεῖται τὸ φρενός. ΑΞΥΝΕΤΟΥ δὲ ἀνοήτου.

461. ΩΣ ΤΑΣ ΣΠΟΝΔΑΣ] ὅτι πρὸ καταγνώσεως, φησίν, οὐ παρασπονδήσομεν.

462. ΟΡΓΩ] ἐπιθυμητικῶς ἔχω. ΠΡΟΠΕΦΥΡΑΤΑΙ] ἀπὸ τῶν ἀλφίτων· ὁμοῦ γὰρ ἐφύρων, εἶτα εἰς μάκτρας διενέμοντο. τὸ δὲ ἑξῆς παίζει, ὡς περὶ δείπνου λέγων, καίτοι μέλλων λόγῳ αὐτοὺς εὐωχεῖν.

ΠΡΟΠΕΦΥΡΑΤΑΙ] ηὐτρέπισται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἄλευρα φυρώντων, εἶτα μάζας ποιούντων. ΔΙΑΜΑΤΤΕΙΝ δὲ διαπλάττειν.

463. ΦΕΡΕ ΠΑΙ ΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ] τοῖς γὰρ εὐωχουμένοις περιέκειντο οἱ στέφανοι, καταψύχοντες τὸ κρανίον ἀπὸ τῆς τοῦ οἴνου θέρμης.

465. ΜΕΓΑ ΚΑΙ ΛΑΡΙΝΟΝ] διὰ τούτου πολλῇ τῇ τροπῇ ἐπέμεινε τῆς εὐωχίας. ὡς ἐπὶ βοὸς δὲ τοῦτό φησιν, ὡς ἐν Λαρίσσῃ μεγάλων βοῶν γενομένων· ἔστι δὲ πόλις Θεσπρωτίας. ΑΛΛΩΣ. λαρινόν, λιπαρόν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. λέγονται γάρ τινες λάρινοι βόες οἱ λιπαροὶ ἢ μεγάλοι, ἀπὸ Λαρινοῦ τινὸς νομέως εὐμεγέθους. νέμονται δὲ τὴν ἤπειρον, οὖσαι τῶν Γηρυόνος βοῶν ἀπόγονοι. ΘΡΑΥΣΕΙ δὲ πραΰνει.

471. ΟΥΔʼ ΑΙΣΩΠΟΝ ΠΕΠΑΤΗΚΑΣ] ὅτι τὸν λογοποιὸν Αἴσωπον διὰ σπουδῆς εἶχον. ἦν δὲ ὁ Αἴσωπος Θρᾷξ, ἠλευθερώθη δὲ ὑπὸ Ἴδμονος τοῦ κωφοῦ, ἐγένετο δὲ πρῶτος τοῦ Ξάνθου δοῦλος. ὁ δὲ κωμικὸς Πλάτων καὶ ἀναβιῶσαι αὐτόν φησιν ἐν τοῖς Λάκωσιν οὕτως· "καὶ μὴν ὑμοσόν μοι μὴ τεθνάναι, ψυχὴν δʼ αὖ ἥκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ." τῶν δὲ μύθων οἱ μὲν περὶ ἀλόγων ζώων εἰσὶν Αἰσώπειοι, οἱ δὲ περὶ ἀνθρώπων Συβαριτικοί. εἰσὶ δέ τινες οἳ τοὺς βραχεῖς καὶ συντόμους λέγουσι Συβαρίτιδας, καθάπερ Μνησίλοχος ἐν Φαρμακοπώλῃ. διὰ σπουδῆς δὲ εἶχον τὸν Αἴσωπον. καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ εἰπόντα φησὶν αὐτὸν μῦθον εὐδοκιμηκέναι. περὶ δʼ Αἰσώπου καὶ ἐν Σφηξί. τὸ δὲ ΠΕΠΑΤΗΚΑΣ ἀντὶ τοῦ ἀνέγνως. ταῦτα μὲν κωμικώτερον παίζει. τὸν δὲ κορυδὸν ἔνιοι κορυδαλὸν λέγουσι, γῆς δὲ ἱερὸν ὄρνεον νομίζουσιν εἶναι. φαίνονται δὲ τὸ τοιοῦτον ἅπαν Αἰσώπῳ ἀνατιθέντες. τὸ δὲ πατῆσαι ἴσον ἐστὶ τῷ ἐνδιατρῖψαι, ὡς τὸ ἀφικέσθαι ποῦ λέγομεν.

475. ΕΝ ΤΗι ΚΕΦΑΛΗι ΚΑΤΟΡΥΞΑΙ] ἐπεὶ λόφον ἔχει ὁ κορυδός. θηλυκῶς δὲ εἴρηκε τὸν κορυδόν, Πλάτων δὲ ἀρσενικῶς.

476. ΚΕΦΑΛΗΣΙ] προσέπαιξε τὸν δῆμον· Κεφαλῆς γὰρ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

479. ΡΥΓΧΟΣ ΒΟΣΚΕΙΝ ΣΕ] οἷον μωρὸν ἑστάναι μάτην ῥύγχος ἔχοντα. ἢ ὡς ἐν κωμῳδίᾳ φησὶ μεῖζόν τι ὀφείλεις ἔχειν ῥύγχος. πάλιν δὲ ἀντὶ τοῦ ῥάμφος.

480. ΤΩι ΔΡΥΚΟΛΑΠΤΗι] ἔπαιξε παρὰ τὴν δρῦν, ἥτις ἐστὶν ἱερὰ τοῦ Διός. ἢ ἐπεὶ ἐκ ξύλου τὸ σκῆπτρον, δρῦς δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πᾶν ξύλον. δρυηκολάπτης δὲ ὄρνεον ἐν τοῖς δρυσὶν εὑρισκόμενον, ζητοῦν σκώληκας, ὃ καὶ πολλάκις ἀνορύττον καταβάλλει. ἐπεὶ οὖν ἡ δρῦς τοῦ Διός ἐστιν, ἔπαιξε παρὰ τὴν δρῦν.

484. ΔΑΡΕΙΟΣ βασιλεὺς ἦν, ΜΕΓΑΒΑΖΟΣ δὲ στρατηλάτης, πορθήσας Μέμφιδα. οὗτος σατράπης Δαρείου ὁ τὴν Αἴγυπτον ἑλών, οὗ μνημονεύει Θουκυδίδης ἐν τῷ πρώτῳ, γράφων οὕτως· "Μεγά-

[1] ἰθυφαλικοῦ Ald.

βαζον τὸν Ζωπύρου πέμπει ἄνδρα Πέρσην μετὰ πολλῆς στρατιᾶς, ὃς ἀφικόμενος κατὰ γῆν τούς τε Αἰγυπτίους καὶ τοὺς συμμάχους μάχῃ ἐκράτησε, καὶ ἐκ Μέμφιδος ἤλασεν τοὺς Ἕλληνας."

485. ΩΣΤΕ ΚΑΛΕΙΤΑΙ ΠΕΡΣΙΚΟΣ] μήποτε καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν τὸν ἀλεκτρυόνα Μῆδον ὄρνιν καλεῖ, ἐπεὶ καὶ τοὺς Πέρσας Μήδους ἔλεγον.

487. ΤΗΝ ΚΥΡΒΑΣΙΑΝ] τοῦτο ἐξ ἱστορίας εἴληφε. πᾶσι γὰρ Πέρσαις ἐξῆν τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθήν, ὡς Κλείταρχος ἐν τῇ δεκάτῃ· μόνοι δὲ οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς ὀρθαῖς ἐχρῶντο. ἔστι δὲ αὕτη, καθὰ προείπομεν, τιάρα. τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθος καὶ ἐπτυγμένην καὶ προβάλλουσαν εἰς τὸ μέτωπον ἔχειν, τοῖς δὲ βασιλεῦσιν ὀρθήν.

489. ΟΡΘΡΙΟΝ ΑΣΗι] κοκκύζειν γὰρ κυρίως, ὅταν παρ' ἑαυτῷ μετὰ νίκην τῆς μάχης ᾄσῃ.

491. ΤΟΡΝΕΥΤΑΣΠ.] οἱ ποιοῦντες τὰς λύρας καὶ τὰς ἀσπίδας.

493. ΦΡΥΓΙΩΝ ΕΡΙΩΝ] ἢ ἀπὸ Φρυγίας, ἢ ἀπὸ δήμου· ἐκεῖ γὰρ ἁπαλὰ καὶ καλὰ ἔρια.

494. ΕΣ ΔΕΚΑΤΗΝ] ὅτι τὴν δεκάτην εἱστίων ἐπὶ τοῖς γεννηθεῖσι, καὶ ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐτίθεντο τοῖς παισί, καθάπερ Εὐριπίδης ἐν Αἰγεῖ "τί σε μᾶτερ ἐν δεκάτᾳ τόκου ὠνόμαζεν." ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς ἑβδόμαις φησὶν ἐπιτίθεσθαι τὰ ὀνόματα, γράφων οὕτως· "τὰ πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸς τὴν ἑβδόμην. διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται, ὡς πιστεύοντες μᾶλλον τότε τῇ σωτηρίᾳ." τοῦ δὲ ΥΠΕΠΙΝΕ περιττὴ ἡ ὑπό.

496. ΑΛΙΜΟΥΝΤΑ] δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.

498. ΑΠΕΒΛΙΣΕ] ἀντὶ τοῦ ἀφείλετο. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κηρίων. ἢ ἀπὸ τῶν γάλα ἀμελγούντων. ΑΠΕΒΛΙΣΕ] βλίττειν κυρίως τὸ ἐκπιέζειν τὸ μέλι. *Gl. Victor.*

501. ΠΡΟΚΥΛΙΝΔΕΙΣΘΑΙ] ἔαρος ἀρχομένου ἴκτινος φαίνεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐφ' ᾧ ἡδόμενοι κυλίνδονται ὡς ἐπὶ γόνυ. παίξας οὖν ὡς βασιλεῖ φησὶ τὸ κυλινδεῖσθαι ὑπὸ ἀνθρώπων. ΑΛΛΩΣ. τοὺς ἀνθρώπους δηλονότι. τὸ διὰ μεταβολὴν δὲ καιροῦ γινόμενον εἰς βασιλικὴν ἐπέτρεψε τιμήν. οἱ γὰρ ἴκτινοι τὸ παλαιὸν ἔαρ ἐσήμαινον. οἱ πένητες οὖν ἀπαλλαγέντες τοῦ χειμῶνος ἐκυλινδοῦντο καὶ προσεκύνουν αὐτούς.

503. ΟΒΟΛΟΝ ΚΑΤΕΒΡΟΧΘΙΣΑ] κατέπιον, φησίν, ὃν εἶχον ἐν τῷ στόματι ὀβολὸν, ἵνα ὠνήσωμαι ἄλφιτα, προσκυλιόμενος τῇ τοῦ ἰκτίνου ἐπιφανείᾳ.

505. ΚΟΚΚΥ] ποιὰ φωνὴ καὶ τὸ κόκκυ. ἢ ἀντὶ τοῦ ὀλίγον. ἔστι δὲ μόνως παροξύτονον. πρὸ θερισμοῦ δὲ φαίνεται ὁ κόκκυξ ἐν τῇ Φοινίκῃ. Ἡσίοδος "ἦμος κόκκυξ κοκκύζει."

507. ΚΟΚΚΥ, ΨΩΛΟΙ] παρὰ τὴν παροιμίαν, ὅτι ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων ἦσαν ψωλοὶ πολλοί, καὶ ὅταν ὁ κόκκυξ εἴπῃ κόκκυ, τότε ὅλοι ψωλοὶ ἤρχοντο εἰς τὸ πεδίον. ΑΛΛΩΣ. τὸ αἰδοῖον. ἐπίτηδες δὲ συνήγαγε τὰς δύο λέξεις, ἵνα εἴπῃ αἰσχρῶς καὶ γέλωτα κινήσῃ. ἔστι δὲ παροιμία, κόκκυ ψωλοὶ πεδίονδε, ἀντὶ τοῦ κόκκυγος κράζοντος τὰ πεδία θερίζομεν. *ΨΩΛΟΙ] ψωλὸς λειπόδερμος, καὶ ἀκρόψωλος ὁ ἐπὶ βραχὺ τοιοῦτος, ἢ ὁ ἀσχήμων κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου. *Gl. Victor.*

510. ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΚΗΠΤΡΩΝ] ἐπεὶ εἰώθασιν ἐν τοῖς σκήπτροις ἐπὶ τοῦ ἄκρου ἐκτυποῦν ὄρνιθας εἰς κόσμον.

ΜΕΤΕΧΩΝ Ο ΤΙ ΔΩΡΟΔΟΚΟΙΗ] ἵνα μετέχῃ τῆς αὐτῆς δωροδοκίας. ἐν γὰρ τοῖς σκήπτροις τῶν βασιλέων ἦν ἀετός. ἔστι δὲ δῶρα μὲν τὰ ἐπὶ δωροδοκίᾳ διδόμενα, δωρεὰ δὲ ἐπὶ τιμῆς.

512. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΡΑΓΩΔΟΙΣ] ὅτι καὶ νῦν τὸν χορὸν τῶν τραγικῶν. ἐποίουν δὲ ἐπὶ τῶν σκήπτρων ὡς ἐπίπαν ἀετούς.

ΟΠΟΤ' ΕΞΕΛΘΗι ΠΡΙΑΜΟΣ] ἐν ταῖς τραγῳδίαις, φησίν, ὑποκρίνεταί τις τὸ τοῦ Πριάμου βασιλικὸν πρόσωπον ἔχων ὄρνιν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου.

513. ΤΟΝ ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΝ ΤΗΡΩΝ μὴ δωροδοκήσῃ. οὗτος δὲ στρατηγὸς ἐγένετο Ἀθηναίων, κλέπτης τε καὶ πανοῦργος. διεβάλλετο δὲ ὡς δωροδόκος. ἔνιοι δὲ τραγικὸν αὐτόν φασι κλέπτην καὶ σφόδρα ἄσημον.

515. ΟΡΝΙΝ ΕΧΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ] δέον εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου· οὕτω γὰρ ὁ Πίνδαρος "εὕδει γ' ἀνὰ σκήπτρῳ Διός." [*καὶ ὁ Σοφοκλῆς "ὁ σκηπτοβάμων αἰετὸς, κύων Διός." *Victor.*] ἢ ἐπειδὴ εἰώθεσαν τὰ ἀφιερωμένα ἑκάστῳ θεῷ ὄρνεα ἐπὶ κεφαλῆς ἱδρύειν. τῆς δὲ ἀρχηγέτιδος Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα γλαῦκα εἶχεν ἐν τῇ χειρί, ὁ δὲ Ἀπόλλων τὸν ἱέρακα ὡς μαντικὸν ὄρνεον. ὡς θεράπων δὲ τοῦ Διός, ἐπεὶ μικρότερος τοῦ ἀετοῦ ὁ ἱέραξ.

521. ΛΑΜΠΩΝ Δ' ΟΜΝΥΣΙ] τῶν εἰκῇ δαιμόνων. ὅτι πρῶτοι οἱ Σωκρατικοὶ οὕτως ἐπετήδευσαν ὀμνύναι. Σωκράτης γὰρ ἐν τῷ ιβ' τῶν Κρητικῶν οὕτως φησί· "Ῥαδάμανθυς δοκεῖ διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν δικαιότατος γεγενῆσθαι πάντων ἀνθρώπων. λέγεται δὲ αὐτὸν πρῶτον οὐδένα ἐᾶν ὅρκους ποιεῖσθαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὀμνύναι κελεῦσαι χῆνα καὶ κύνα καὶ κριὸν καὶ τὰ ὅμοια." ὁ δὲ Λάμπων θύτης ἦν καὶ χρησμολόγος καὶ μάντις, ᾧ καὶ τὴν εἰς Σύβαριν τῶν Ἀθηναίων ἀποικίαν ἔνιοι περιάπτουσιν, αὐτὸν ἡγή-

σασθαι λέγοντες Ἀθηναῖον ὄντα σὺν ἄλλοις θ'. ὤμνυε δὲ κατὰ τοῦ χηνὸς ὡς μαντικοῦ ὀρνέου. ἔτυχε δὲ καὶ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. ΑΛΛΩΣ. ὅτι οὗτος χρησμολόγος. ἔζη δὲ ἐπὶ τῆς τῶν ὀρνίθων διδασκαλίας, οὐχ, ὥς τινες, ἐτεθνήκει· πολλῷ γὰρ ὕστερον. Κρατῖνος ἐν τῇ Νεμέσει οἶδεν αὐτὸν ζῶντα, καὶ ταῦτα πολλῷ ὕστερον.

523. ΜΑΝΑΣ] ἀπὸ τοῦ Μάνης. πρὸς δὲ τὰ ἀνδράποδα καὶ ὄνομα εἶπε δουλικόν. ὡσεὶ ἔλεγε τοὺς δούλους Μανᾶς· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας πολλάκις. * ΗΛΙΘΙΟΥΣ] ἠλίθιος, ἄφρων, ὁ σκληρὸς ἢ ἀναίσθητος. ἠλιθιάζω, ἀναισθητῶ, μωραίνω, προσποιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι· ἀναίσθητοι γὰρ οἱ λίθοι, ἀφ' οὗ καὶ ἠλίθιος ἀντὶ τοῦ ἀνόητος. *Gl. Victor.*

527. ΡΑΒΔΟΥΣ] γράφεται σταυρούς. ἔστι δὲ εἶδος δικτύου, ὃ χρίουσιν ἰξῷ.

528. ΔΙΚΤΥΑ] ἀντὶ τοῦ θηρατικὰ δίκτυα. καὶ αἱ ΠΗΚΤΑΙ δὲ εἶδος δικτύου.

530. ΒΛΙΜΑΖΟΝΤΕΣ] ὅτι νεωτερικὴ ἡ λέξις. Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ ψηλαφᾶν. ἔοικε δὲ πλέον τι σημαίνειν, τὸ μετὰ συντομίας. ΒΛΙΜΑΖΕΙΝ δὲ κυρίως τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὅπερ ἐποίουν οἱ τοὺς ὄρνιθας ὠνούμενοι, οἱονεὶ θλιβομάζειν. Δίδυμος δὲ, ΒΛΙΜΑΖΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ κακοῦντες· ἀποτίλλουσι γὰρ καὶ κατεσθίουσιν.

533. ΕΠΙΚΝΩΣΙΝ] ἐπιβάλλουσι συντρίψαντες, παρὰ τὸ κναίειν, τὸ διαφθείρειν. ΣΙΛΦΙΟΝ δὲ ῥίζα ἡδύοσμος, προσάρτυμα.

534. ΣΙΛΦΙΟΝ] τὸ ἐν Λιβύῃ γενόμενον. θεραπεύει δὲ πολλά. ἔστι δὲ καὶ πολυτίμητον. καὶ ἐν Πλούτῳ φησίν "οὐδ' ἂν εἰ δοίης γέ μοι τὸν Πλοῦτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάτου σίλφιον."

535. ΚΑΤΑΧΥΣΜΑ] ζωμὸν, παρὰ τὸ χέεσθαι. ΓΛΥΚΥ δὲ μέλιτι δεδευμένον. ΑΛΛΩΣ. οὐδὲν πλέον ἢ κατάχυσμα, ὥστε ἀπὸ τούτου καὶ τὰ καταχύσματα λέγεσθαι.

536. ΚΑΤΕΣΚΕΔΑΣΑΝ] σκεδάζει σκορπίζει, ἀθετεῖ, ταράττει, ἐγχέει, καταργεῖ. *Gl. Victor.*

538. ΚΕΝΕΒΡΙΩΝ] κατὰ μεταφορὰν στοιχείου ἀντὶ τοῦ νεκριμαίων. ὡς τῶν θνησιμαίων κρεῶν ποικιλωτέρας ἀρτύσεως δεομένων. ΑΛΛΩΣ. τὰ θνησιμαῖα κρέα οὕτως ἐκάλουν. "οὐκ ἔσται κενέβριον ὅταν θύσῃ." * κενέβρια τὰ θνησίδια καὶ νεκριμαῖα κρέατα. *Gl. Victor.*

539. ΠΟΛΥ ΔΗ] εἴσθεσις μέλους χοροῦ, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας διπλῆς. ἔστι δὲ καὶ ἀντίστροφος τῆς προρρηθείσης στροφῆς διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐκ κώλων συγκεῖσθαι καὶ στίχων ἀσυναρτήτων θ', ὁμοίων ἐκείνῃ. ἔχει δὲ καὶ ἐν ἐκθέσει τοὺς συνήθεις δύο στίχους ἀναπαιστικοὺς ὁμοίους τοῖς ἑξῆς ξα', διπλῇ ἔξω νενευκυίᾳ περατουμένους. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι.

ΧΑΛΕΠΩΤΑΤΟΥΣ] λυπηρούς, χαλέψαι δυναμένους.

541. ΕΜΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ] ἐρεθισθέντες ὑπὸ τῶν πρεσβυτῶν καταβοῶσι τῶν πατέρων ὡς ἀπολεσάντων τὴν βασιλείαν.

543. (544.) ΕΠ' ΕΜΟΥ] εἰς ὅσον αὐτοὺς ἐγὼ χρόνον διεδεχόμην.

547. (548.) ΤΑ ΝΕΟΤΤΙΑ] ὡς εἰ εἶπεν, ἀνατίθημί σοι ἐμαυτὸν ὥστε διοικεῖν. ταῦτα δὲ εἰώθασι πρὸς τοὺς εὐήθεις τῶν ἀνθρώπων λέγειν.

552. (553.) ΠΛΙΝΘΟΙΣ ΟΠΤΑΙΣ] φασὶ γὰρ τὴν Βαβυλῶνα ἀπὸ ὀπτῶν πλίνθων οἰκοδομηθῆναι, καὶ ἀντὶ γύψου ἀσφάλτῳ συνδεθῆναι τὰς πλίνθους. ἡ Σεμίραμις δὲ ἔκτισε τὴν Βαβυλῶνα.

553. (554.) Ω ΚΕΒΡΙΟΝΑ] ὄρνεόν τί φησι τὸν κεβριόνην. ἔπαιξε δὲ, ὡσεὶ ἔλεγεν, ὦ θεοί, σμερδαλέον τὸ πόλισμα. ἐπιτηδείως δὲ τὸν πορφυρίωνα παρέλαβεν, καὶ ὅτι ὄρνις καὶ ὅτι εἷς τῶν γιγάντων ὅμοιος τῷ Κεβριόνῃ, ὃν ἐχειρώσατο ἡ Ἀφροδίτη. ἐπίτηδες οὖν τῶν θεομάχων ἐμνήσθη, ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ θεομαχήσουσιν.

555. (556.) ΓΝΩΣΙΜΑΧΗΣΑΙ ἐστι τὸ γνόντα ὅτι πρὸς κρείττονας αὐτῷ ἡ μάχη ἡσυχάσαι.

556. (557.) ὁ ΙΕΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς βουλομένοις ἀφελέσθαι Φωκέων τὸ μαντεῖον. νικήσαντες δὲ Φωκεῦσι πάλιν ἀπέδωκαν, ὡς Φιλόχορος ἐν τῇ δ'. δύο δὲ πόλεμοι γεγόνασιν, ὁ τότε, καὶ ὁπότε Φωκεῦσιν ἐπέθεντο Λακεδαιμόνιοι. ἐν ἐνίοις δὲ τῶν ὑπομνημάτων ταῦτα λέγεται· "ἱερὸν πόλεμον λέγει, καθὸ πρὸς θεοὺς ἔσοιτο. ἅμα δὲ τοῦ ἱεροῦ πολέμου μνημονεύει, γενομένου Ἀθηναίοις πρὸς Φωκέας ὑπὲρ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ." ἐσχεδίασται δὲ ὑπ' αὐτῶν· οὐ γὰρ πρὸς Φωκέας ὑπὲρ τούτου ἐπολέμησαν, ἀλλ' ὑπὲρ Φωκέων διὰ τὸ πρὸς Λακεδαιμονίους ἔχθος. γεγόνασι δὲ δύο πόλεμοι ἱεροί, πρότερος μὲν Λακεδαιμονίοις πρὸς Φωκεῖς ὑπὲρ Δελφῶν· καὶ κρατήσαντες τοῦ ἱεροῦ Λακεδαιμόνιοι τὴν προμαντείαν παρὰ Δελφῶν ἔλαβον. ὕστερον δὲ τρίτῳ ἔτει τοῦ πρώτου πολέμου Ἀθηναίοις πρὸς Λακεδαιμονίους ὑπὲρ Φωκέων· καὶ τὸ ἱερὸν ἀποδεδώκασι Φωκεῦσι, καθάπερ καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ δ' λέγει καλεῖται δὲ ἱερὸς, ὅτι περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ ἐγένετο. ἱστορεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ Θουκυδίδης καὶ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ θ' καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ κε'.

558. (559.) ΜΟΙΧΕΥΣΟΝΤΕΣ] διὰ τοῦ πληθυντικοῦ ηὔξησε τὴν διαβολήν.

559. (560.) ΤΑΣ ΑΛΟΠΑΣ] Ἀλόπη

Κερκυόνος θυγάτηρ, ἧς καὶ Ποσειδῶνος υἱὸς Ἱπποθόων.

560. ΣΦΡΑΓΙΔΑ] σφραγῖδες αἱ ἐπὶ τῶν δακτυλίων, καὶ τὰ ἱματίων σημεῖα. *Gl. Victor.*

562. (563.) ΘΥΕΙΝ ΟΡΝΙΣΙ] πρὸ τῶν θεῶν. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ δὲ εἰς τὸ ἔμπροσθεν. ΠΡΟΣΝΕΙΜΑΣΘΑΙ δὲ μερίσαι καὶ προσοικειῶσαι ἕκαστον ὄρνιν ἑκάστῳ θεῷ.

565. (566.) ΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗι ΘΥΗι ΠΥΡΟΥΣ] πυροὺς λέγει τῇ Ἀφροδίτῃ θύειν, ἐπεὶ οἱ ἑφθοὶ πυροὶ πρὸς συνουσίαν ἐγερτικοί. ἡ δὲ ΦΑΛΗΡΙΣ ὄρνεόν ἐστι λιμναῖον εὐπρεπές· ἐσχημάτισε δὲ παρὰ τὸν φαλλόν.

566. (567.) γράφεται ΠΟΣΕΙΔΩΝΙ ΒΟΥΝ ΤΙΣ ΘΥΗι. ΝΗΤΤΑ δὲ παρὰ τὸ νήχεσθαι, ἐπεὶ ἔνυδρον τὸ ζῶον. τῷ Ποσειδῶνι δὲ ἐν ὑγρῷ ἡ δίαιτα.

567. (568.) ΗΝ Δ' ΗΡΑΚΛΕΙ ΘΥΗι ΤΙΣ] τὸν λάρον διὰ τὴν ἀδηφαγίαν Ἡρακλεῖ προσανάπτει. ΝΑΣΤΟΣ δὲ μέγας πλακουντώδης ἄρτος· ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης φησὶν εὐτελῆ πλακοῦντα. ΜΕΛΙΤΤΟΥΤΑΣ δὲ μέλιτι δεδευμένας. τὸ δὲ πλῆρες, ναστοὺς καὶ μελιττούτας· λείπει γὰρ ὁ καὶ σύνδεσμος.

568. (569.) ΟΡΧΙΛΟΣ ΟΡΝΙΣ] διὰ τὰς μοιχείας τοῦ Διὸς τὸν ὄρνιν παρέλαβεν. ἐπλάσατο δὲ τὸ ὄνομα τοῦ ὄρνιθος. ἐπεὶ κατωφερὴς ὁ Ζεὺς καὶ μοιχός, διὰ τοῦτο ὀρχίλον παρέλαβε διὰ τοὺς ὄρχεις. τὸ δὲ ΣΕΡΦΟΝ ΕΝΟΡΧΙΝ ὡς κριὸν ἔνορχιν. δῆλον δὲ ἐντεῦθεν ὅτι οὐχ, ὡς οἴονταί τινες, σπέρμα τι ὁ σέρφος· ζῶον γάρ ἐστι μυρμηκῶδες.

570. (571.) ΗΣΘΗΝ ΣΕΡΦΩι] ὡς καταφρονῶν αὐτοῦ φησί. καὶ δωρίζειν πολλάκις ἐπιτηδεύουσιν. * σέρφος μύρμηξ πτερωτός. *Gl. Victor.*

574. (575.) ΝΙΚΗ ΠΕΤΑΤΑΙ] νεωτερικὸν τὸ τὴν Νίκην καὶ τὸν Ἔρωτα ἐπτερῶσθαι. Ἀρχέννους γάρ φησι καὶ τὸν Βουπάλου καὶ Ἀθήνιδος πατέρα, οἱ δὲ Ἀγλαοφῶντα τὸν Θάσιον ζωγράφον, πτηνὴν ἐργάσασθαι τὴν Νίκην, ὡς οἱ περὶ Καρύστιον τὸν Περγαμηνόν φασιν.

575. (576.) ΙΡΙΝ ΔΕ Γ' ΟΜΗΡΟΣ] ὅτι ψεύδεται παίζων· οὐ γὰρ ἐπὶ Ἴριδος, ἀλλ' ἐπὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας· "αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι." οἱ δὲ ἐν ἑτέροις φασὶ ποιήμασιν Ὁμήρου τοῦτο φέρεσθαι· εἰσὶ γὰρ καὶ ὕμνοι. * τρήρωνα, δειλήν. Ὅμηρος· τρήρωσι πελειάσι, ἀντὶ τοῦ δειλαῖς περιστεραῖς. *Gl. Victor.*

579. (580.) ΣΠΕΡΜΟΛΟΓΩΝ] ὄνομα ὀρνέων, ἃ ἐκ τοῦ ὀρύττειν τὰ σπέρματα καὶ ἐσθίειν οὕτως ὠνομάσθησαν.

581. (582.) ΟΥΚ ΕΘΕΛΗΣΕΙ] ἀντὶ τοῦ οὐ δυνήσεται. Ὅμηρος "οὐδ' ἐθέλει προρέειν."

582. (583.) ΟΙ Δ' ΑΥ ΚΟΡΑΚΕΣ] ἐπιβουλεύετε, φησί, τοῖς ἀνθρώποις, ἐὰν μὴ τιμήσωσιν ὑμᾶς. τοὺς γὰρ βοῦς ἐπὶ γεωργίαν χρειώδεις ὄντας ἀνθρώποις τυφλοῦτε καὶ τὰ πρόβατα, ἐξ ὧν τὴν ἐσθῆτα ἔχουσι. * ΚΑΤΑΡΟΥΣΙ] καταρέσθαι, διαλύειν. *Gl. Victor.*

583. (584.) ΕΠΙ ΠΕΙΡΑι] ἐπὶ βλάβῃ. ἢ ἵνα πειραθῶσιν ἡμῶν εἰ θεοί ἐσμεν.

584. (585.) ΜΙΣΘΟΦΟΡΕΙ ΔΕ] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ Λαομέδοντα τῆς τειχοδομίας μισθὸν ᾔτησεν.

588. (589.) ΟΙΝΑΝΘΗ ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς. καὶ Εὐριπίδης "οἰνανθ' ἃ καθαμέριον στάζει," καὶ "τὸν πολύκαρπον οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν."

589. (590.) ΓΛΑΥΚΩΝ ΛΟΧΟΣ] γλαὺξ εἶδος ὀρνέου, λόχος δὲ τὸ σύστημα, ὅπερ ἄνω νέφος ἔφη.

ΚΕΡΧΝΗΙΔΩΝ] μήποτε καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν οὐχὶ κερχνὴς γραπτέον ἀλλὰ κερχνηὶς σὺν τῷ ι, ὡς Νηρηίς. νῦν γὰρ κερχνηίδων εἶπεν. ΚΝΙΠΕΣ δὲ εἴδη ζωϋφίων μικρά.

598. (599.) ΓΑΥΛΟΣ Φοινικικὸν σκάφος, καὶ νῦν προπερισπώμενον, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγγείου ὀξυτόνως. Καλλίμαχος· "Κυπρόθε Σιδώνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος." ΑΛΛΩΣ. ΓΑΥΛΟΣ πλοῖόν τι φορτικόν, ὡς καὶ σκάφη ἀπὸ τῶν σκευῶν. Ὅμηρος "γαῦλοί τε σκαφίδες τε." ὡς αἱρετωτέρου δὲ ὄντος καὶ ἀκινδύνου τῶν ἄλλων πάντων τοῦτό φησι.

601. (602.) ΠΛΗΝ ΕΙ ΤΙΣ ΟΡΝΙΣ] παροιμία ἐστίν, οὐδείς με θεωρεῖ πλὴν ὁ παριπτάμενος ὄρνις. ΑΛΛΩΣ. παροιμιακῶς τοῦτο, οὐδεὶς οἶδε τί ὡμίλησα πλήν γε εἴ τις ὄρνις. τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν ἀγνώστων.

602. (603.) ΤΑΣ ΥΔΡΙΑΣ] ἐν ὑδρίαις γὰρ ἔκειντο οἱ θησαυροί.

603. (604.) ΕΙΣ ΓΗΡΑΣ] ἀντὶ τοῦ εἰς πολυχρονιότητα προκόψουσιν.

609. (610.) ΟΥΚ ΟΙΣΘ' ΟΤΙ ΠΕΝΤΕ ΓΕΝΕΑΣ] κακῶς καὶ τοῦτο παρὰ τὸ Ἡσιόδειον παίζει· "ἐννέα γὰρ ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη." * ΛΑΚΕΡΥΖΑ κράκτρια, λοίδορος, φλύαρος, μεγάλα κράζουσα κορώνη, ἢ λάλος. λακερύζεσθαι τὰ αὐτά. *Gl. Victor.*

613. (614.) ΟΥΔΕ ΘΥΡΩΣΑΙ] τοὺς ναοὺς ὡς τοῖς θεοῖς. ΘΑΜΝΟΙΣ δὲ συμφύτοις τόποις. ΣΕΜΝΟΙΣ δὲ τοῖς τιμίοις.

617. (618.) ΔΕΝΔΡΟΝ ΕΛΑΙΑΣ] ὅτι εὕρημα θεῶν· Ἀθηνᾶς γάρ.

620. (621.) ΤΑΙΣΙ ΚΟΜΑΡΟΙΣ] ὅτι τὰς μὲν κομάρους θηλυκῶς φασί, τοὺς δὲ κοτίνους ἀρσενικῶς. εἴδη δὲ δένδρων ταῦτα.

626. (627.) Ω ΦΙΛΤΑΤ' ΕΜΟΙ] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου στίχων καὶ κώλων ιβ', ὧν ὁ πρῶτος καὶ δεύτερος καὶ ια' καὶ ιβ' ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὁ τρίτος ἀσυνάρτητος ἐξ ἀναπαιστικῶν πενθημιμερῶν· ἐξ ἀναπαιστικοῦ πενθημιμεροῦς αἰολικοῦ διὰ τὸ ἔχειν τὸν πρῶτον πόδα ἴαμβον καὶ τροχαϊκοῦ ὁμοίου πενθημιμεροῦς. ὁ τέταρτος ὅμοιος. τὸ ε' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς, τὸν δεύτερον ἔχον πόδα τετράβραχυν. τὸ ϛ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα τρίβραχυν. τὸ ζ' ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ η' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα τρίβραχυν. ὁ θ' ἰαμβικὸς τρίμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ δέκατος ἀσυνάρτητος ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ.[1] ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΕΞ ΕΧΘΙΣΤΟΥ] ἀπὸ τῆς ἔχθρας εἰς φιλίαν μεταπίπτων.

628. (629.) ΕΠΑΥΧΗΣΑΣ] μεγαλοφρονήσας διὰ τῶν σῶν λόγων.

629. (630.) ΕΠΗΠΕΙΛΗΣΑ] ἐπαγγειλάμενος ὤμοσα.

635. (636.) ΤΡΙΨΕΙΝ] χαριέντως εἶπε τρίψειν καὶ ὡς ἐπὶ ἐσθῆτος.

638. (639.) ΚΑΙ ΜΗΝ ΜΑ ΤΟΝ ΔΙΑ] εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων εἴκοσι. ὧν τελευταῖος "καὶ Μανόδωρε λαμβάνετε τὰ στρώματα." ἐν εἰσθέσει δὲ στίχοι ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος.

639. (640.) ΟΥΔΕ ΜΕΛΛΟΝΙΚΙΑΝ] ὅτι βραδὺς ἦν περὶ τὰς ἐξόδους, καὶ ὡς οἱ διαβάλλοντες, οὐχὶ προνοητικὸς ἦν ἀλλὰ μελλητής. τινὲς δέ φασι διὰ τὸ προνοητικὸν καὶ μὴ προπετὲς τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι.

640. (641.) ΑΛΛ' ΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ ΔΕΙ ΤΙ ΔΡΑΝ] ὁ ἔποψ παρακελεύεται αὐτοῖς εἰς τὴν νεοσσίαν εἰσελθεῖν, ἵνα αὐτῶν ἀποστάντων σχοίη καιρὸν ἡ παράβασις. τὸ δὲ ΚΑΡΦΗ καὶ ΦΡΥΓΑΝΑ ἐκ παραλλήλου.

645. (646.) ΚΡΙΩΘΕΝ] Κριὸς δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀπὸ Κριοῦ τινὸς ὠνομασμένος. ἀναγράφει δὲ τοὺς ἐπωνύμους τῶν δήμων καὶ φυλῶν Πολέμων. γράφεται δὲ καὶ Θριῆθεν, οἷον ἀπὸ δήμου τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς.

648. (649.) ΕΠΑΝΑΚΡΟΥΣΑΙ] ἐπανάκαμπτε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἀνακρουομένων ἢ τὰς ναῦς. ΑΛΛΩΣ. ὑπόστρεψον, ἐπανάβηθι. ἐπανάκρουσις δέ ἐστι κυρίως τὸ ἐπισχεῖν τὴν ἐπερχομένην ναῦν καὶ μεθορμίσαι εἰς τὸν ὅρμον, ἵνα μὴ προσελθοῦσα θρανσθῇ. καὶ νῦν δὲ τὸ ΠΑΛΙΝ ἐπὶ τοῦ ὀπίσω. ἀπὸ τῶν εἰς τοὔμπροσθεν ἐρεσσόντων. ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐὰν ᾖσας πρὸ τούτου, πάλιν ᾆσον καὶ ἐπανάλαβε.

651. (652.) ΕΝ ΑΙΣΩΠΟΥ ΛΟΓΟΙΣ] ὅτι σαφῶς ἀνετίθεσαν Αἰσώπῳ τοὺς λόγους, καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ λεγόμενον, καίτοι πρεσβυτέρῳ ὄντι.

654. (655.) ΜΗΔΕΝ ΦΟΒΗΘΗΣ] ἐπειδὴ μετὰ ὀρνίθων ὄντες ἀπορνιθωθῆναι ἔμελλον, προκατασκευάζει δι' ὧν ἔμελλον τούτου τυχεῖν. τὸ δὲ ΟΥΤΩ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ταύταις ταῖς συνθήκαις. ΠΑΙΣΩΜΕΝ δὲ, χορεύσωμεν.

661. (662.) Ω ΤΟΥΤΟ ΜΕΝΤΟΙ] εἴσθεσις ὁμοίας ἑτέρας περιόδου ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ιε'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν. ΕΚΒΙΒΑΣΟΝ δὲ, ἔκβαλον, ἐξάγαγε.

662. (663.) ΒΟΥΤΟΜΟΥ] φυτάριον παραπλήσιον καλάμῳ, ὃ ἐσθίουσιν οἱ βόες. ΑΛΛΩΣ. φυτάριον παραποτάμιον, ὃ τοῖς βουσὶ παρασκευάζουσι. τοῦτο δὲ λέγεται ὡς τῆς Πρόκνης ἐγκρυπτομένης τῇ ὕλῃ. ΑΥΤΟΥ δὲ, αὐτόθι, ἐν τῷ θεάτρῳ.

667. (668.) Ω ΖΕΥ ΠΟΛΥΤΙΜΗΘ'] ἑταιρίδιον πρόσεισι, τὰ ἄλλα μὲν κεκαλλωπισμένον, τὴν δὲ κεφαλὴν ὄρνιθος ἔχον ὡς ἀηδόνος.

668. (669.) ΩΣ Δ' ΑΠΑΛΟΝ] ἅμα λέγων ψηλαφᾷ αὐτήν. ΔΙΑΜΗΡΙΖΟΙΜ' ἂν, συνουσιάσαιμι. * διαμηρίσαι· τοῦτο καὶ ἐπὶ παίδων ἀρρένων καὶ θηλειῶν ἔλεγον. *Gl. Victor.*

670. (671.) ΟΣΟΝ Δ' ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΝ] ἅμα μὲν τὸ ποικιλόδειρον τοῦ ὀρνέου, καὶ πρὸς τὸν πολὺν κόσμον τῆς ἑταίρας.

672. (673.) ΡΥΓΧΟΣ ΟΒΕΛΙΣΚΟΙΝ ΕΧΕΙ] εἰς ὀξὺ λήγει ἡ κεφαλὴ ὡς ὀβελίσκος.

673. (674.) ΑΠΟΛΕΨΑΝΤΑ ΧΡΗ] ἀντὶ τοῦ ἀφελόντα τὸ προσωπεῖον. ὡς ἐν θυμέλῃ γὰρ προσωπεῖον ἐξῆλθεν ἔχουσα. τῇ τροπῇ δὲ ἐχρήσατο. δέον δὲ εἰπεῖν φαγεῖν εἶπε φιλεῖν.

ΛΕΜΜΑ, φλοιὸς, λέπισμα. *Gl. Victor.*

676. (677.) Ω ΦΙΛΗ, Ω ΞΟΥΘΗ] τὸ πρὸ τῆς παραβάσεως τουτὶ κομμάτιον κώλων ἐστὶν ἀσυναρτήτων θ', ὧν τὸ α' χοριαμβικὸν ἐφθημιμερές, τὸ β' ἡμιόλιον. τὰ γ', ϛ', ζ', η' ἀντισπαστικὰ γλυκώνεια. τὰ δ', θ' ἐφθημιμερῆ. τὸ ε' ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἔλυσεν δὲ Ἀριστοφάνης τὸ ζήτημα, εἰ ἡ ὄρνις προγενεστέρα τοῦ ἄρρενος ἢ ὁ ἄρρην τοῦ ὄρνιθος. ὡς

[1] ἰθυφαλικοῦ *Ald.*

texemus. Blep. Unum adhuc a te quæsitum volo. Si quis multam alicui debeat, a magistratibus damnatus, undenam hanc solvet? non enim æquum est e publica pecunia. Prax. Sed enim primo ne lites quidem erunt. Blep. Hoc vero quam multos homines pessumdabit! Prax. Hoc quoque ego decretum feci. Nam cujus rei causa, o miser, lites essent? Blep. Plurimarum sane, per Apollinem: primum enim hujusce; si quis aliquid cuipiam debens neget. Prax. At fœnori qui pecuniam daret, unde eam sumeret, rebus omnibus in commune depositis? manifestarius fur esset scilicet. Blep. Per Cererem, bene doces. Hoc igitur dicito mihi: qui alios verberabunt, unde injurias persolvent, quum bene appoti obvios male mulcaverint? de hoc enim ambigere te arbitror. Prax. A maza, quam ipsus edit: hanc enim quum quis ei ademerit, non facile deinceps injuriam faciet, sic ventre multatus. Blep. Nec etiam fur erit ullus? Prax. Qui enim furabitur, qui omnium sit particeps? Blep. Neque obvios nocte spoliabunt? Prax. Non pol, si domi dormias; nequidem si foris, ut antea. Victus enim omnibus suppetet. Si quis autem alium spoliare velit, is ultro vestimenta sua dabit: quid enim ei opus esset repugnare? quippe meliora prioribus illis ex communi accipiet. Blep. Neque etiam alea ludent homines? Prax. Nam cujus lucri gratia id quis faceret? Blep. Quam vero vitæ rationem institues? Prax. Communem omnibus. Urbem enim me facturam dico instar unius habitationis, omnia in unum committendo, ita ut alter in alterius ædes facile ingrediatur. Blep. Cœnam autem ubi adpones? Prax. Fora Judicialia et porticus virorum cœnacula faciam. Blep. Tribunal autem ad quid utile erit? Prax. Super illud imponam crateras et aquales: et stantes in eo pueri bellica laude clarorum virorum fortia canent facta, timidorumque, si qui fuerint, probra, ut pudore suffusi a cœna abstineant. Blep. Per Apollinem, rem festivam narras. Vascula autem, in quæ sortes conjiciuntur, ubinam repones? Prax. In foro ea ponam; tum stans juxta statuam Harmodii sorte omnes ducam, donec sortitus gaudens abeat, sciens in qua litera cœnaturus sit: et præco eos proclamabit, qui ex litera *Beta* erunt, ut in porticum Basilicam sequantur cœnaturi; eos autem qui ex *Theta* erunt, in eam, quæ inde denominatur; eos vero, qui ex *Kappa* erunt, in porticum ut eant, ubi frumentum venale. Blep. Frumento ut se ingurgitent? Prax. Non ecastor: sed ut ibi cœnent. Blep. Cui autem litera educta non fuerit, secundum quam cœnet, eos omnes expellent? Prax. At id apud nos non erit: quippe omnia omnibus copiosa præbebimus, ita ut unusquisque cum corolla facem sumens e convivio abeat ebrius: porro mulieres in biviis occursantes iis, qui a cœna redibunt, hæc dicent: *Huc ad nos deflecte: hic apud nos formosa puella est. Apud me quoque*, alia inquiet, desuper ex cœnaculo, *et quidem pulcherrima et candidissima: prius tamen oportet te*

mecum quam cum ea cubare. Formosos autem et adolescentulos secutæ deformiores talia dicent: *Heus tu, quo curris? prorsus nihil ages, quum illuc veneris: nam lege sancitum est, ut lepidas simi et turpes priores futuant, vos autem interea folia bifera fici capientes in vestibulis masturbemini.* Age nunc dicito mihi, placentne hæc vobis? Blep. Admodum. Prax. Itaque in forum mihi eundum est, ut accipiam bona in commune deponenda, adsumta præconissa quapiam maxime vocali. Hæc enim me facere necesse est, quæ dux reipublicæ electa fui: opus est præterea, ut convivales cœtus constituam, ut celebretis primum hodie convivium. Blep. Jam enim convivabimur? Prax. Ita dico. Tum vero meretrices coërcere volo omnes, earumque quæstui finem imponere. Blep. Quamobrem? Prax. Manifesta res est: ut decerpamus ipsæ florem adolescentulorum. Nec famulas ornatas oportet ingenuarum Venerem intercipere, sed cum servulis tantum cubare catonacam gestantibus, iisque ut placeant cunnum sibi vellere. Blep. Age ergo, tecum ibo comes juxta latus, ut obviorum convertam in me oculos, et mihi dicant: *Nonne suspicitis hunc Præfectæ nostræ maritum?* Chor. *(Deest canticum Chori.)*

Vir I. Ego quidem ut in forum supellectilia feram parabo, et substantiam omnem recensebo. Heus tu, cinachyra, huc bella belle prodi foras, rerum mearum prima, ut bene trita canistrigeræ vicem obeas, tu quæ multos jam meos saccos evertisti. Ubinam est sellifera? olla huc exi: sane hercle nigra es: nec posses nigrior esse, tametsi pigmentum coxisses, quo Lysicrates canos tingit. Sta juxta ipsam; huc ades, o ornatrix: huc hydriam feras, hydriaphore: tu autem huc prodi, o citharistria, quæ me sæpius excitasti, ut in concionem irem, nocte intempesta, modum orthrium canens. Prodeat quispiam alveolum capiens; favos effer, oleaginos ramos huc prope statue, effer itidem duos tripodas et ampullam: ollulas jam, aliaque viliora vasa omittite. Vir II. Egone mea ut deponam? utique hercle infelix essem, et exigua mente præditus. Nunquam id faciam, ita me Neptunus amabit; sed ejusmodi decreta primum examinabo sæpius, et attente considerabo. Neque enim meum sudorem, et quod ægre comparsi miser, nullius emolumenti causa sic imprudenter amittam, priusquam didicerim, qui se res omnis habeat. Eho tu, quid sibi hæc supellectilia volunt? num aliam in domum migras, qui hæc omnia extulisti, aut pignori ea oppositurus fers? Vir I. Minime. Vir II. Cur igitur ordine sic stant omnia illa? an præconi Hieroni pompam ducitis? Vir I. Minime hercle; sed ea reipublicæ delaturus sum in forum, secundum sancitas leges. Vir II. Delaturus es? Vir I. Omnino. Vir II. Infelix igitur es, per Jovem Servatorem. Vir I. Quomodo? Vir II. Quomodo? facile dictu est. Vir I. Quid? nonne legibus parere oportet? Vir II. Quibus, o miser? Vir I.

τῆς φυλῆς ἢ φρατορία, οὕστινας τριττὺν λέγει.

766. (767.) ΕΙ Δ' Ο ΠΙΣΙΟΥ ΠΡΟΔΟΥΝΑΙ] οὐδὲν σαφὲς ἔχομεν τίς ὁ Πισίου, οὔτε περὶ τῆς προδοσίας. ὅτι δὲ τῶν λίαν πονηρῶν ἐστί, δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Χείροσι, Πυλαίαις, Ὥραις. εἴη δ' ἄν τι συμπεπραχὼς τοῖς ἑρμοκοπίδαις ὁ Πισίου, οἵτινες, ὡς Φιλόχορός φησιν, ἐπὶ Χαβρίου θανάτῳ τε κατεγνώσθησαν, καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐστηλιτεύθησαν, καὶ τῷ κτείναντι κατ' ἄνδρα ἐκηρύχθη τάλαντον. ΑΛΛΩΣ. οἱ μὲν τὸν Πισίαν ἕνα τῶν ἑρμοκοπιδῶν εἶναι, οἱ δὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. ἐτηροῦντο δὲ οὗτοι, ὅπως ἂν δοῖεν τῆς περικοπῆς τιμωρίαν. εἰ οὖν, φησίν, ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ Πισίου ὅμοιος βούλεται εἶναι τῷ πατρί, γενέσθω Πέρδιξ πανοῦργος. Κρατῖνος Χείροσι· "καὶ πρῶτα μὲν παρὰ ναυτοδικῶν ἀπάγω τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ, Πισίαν, Ὀσφύωνα, Διιτρεφῆ."

767. (768.) ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΝΕΟΤΤΙΟΝ] ὡς καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοιούτου ὄντος. ἀποδρᾶναι ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς πανουργίας. ΑΛΛΩΣ. ὁ πέρδιξ ὄρνεον πανοῦργον, ὅπερ ἐξαπατᾷ τοὺς θηρεύοντας αὐτό. εἰ οὖν, φησί, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοιοῦτος βούλεται γενέσθαι, πέρδιξ γενέσθω ὅμοιος τῷ πατρί.

768. (769.) ΕΚΠΕΡΔΙΚΙΣΑΙ] διὰ τὸ πέρδικα αὐτὸν γενέσθαι. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τοὺς πέρδικας καταλαμβανομένους ὑπ' ἀνθρώπων μηχανᾶσθαι τοιαύτην σωτηρίαν· λαμβάνοντες γὰρ κάρφη τοῖς ποσὶν ὑπτίους ἑαυτοὺς ῥίπτουσι, καὶ οὕτως ἐπικαλύπτουσι καὶ ἐκκλίνουσιν. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ἀντὶ τοῦ φυγεῖν. διαβάλλει δὲ ὡς κατεγνωσμένον καὶ φυγῇ ζημιωθέντα. οἱ δὲ πέρδικες πανοῦργοι ὄντες εὐχερῶς διαδιδράσκουσι τοὺς θηρευτὰς, πολλάκις ὕπτιοι γενόμενοι καὶ ἐπιβάλλοντες ἑαυτοῖς κάρφη. φησὶν οὖν ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν γενόμενος δύναται πάλιν φεύγειν. ΑΛΛΩΣ. ἐξάγων τοὺς νεοσσοὺς ὁ πέρδιξ εἰς κατανομὴν ἐπὰν ἄνθρωπον ἴδῃ, συρίζει· οἱ δὲ ὑπτίους ἑαυτοὺς τιθεῖσιν, ὡς μηδὲ ψηλαφῶντά τινα ἐπιγνῶναι. εἶτα ὀλίγον προελθόντος τοῦ ἀνδρὸς πάλιν συρίζει ὁ πατήρ· οἱ δὲ ἐξίπτανται. τοῦτο οὖν ἐστὶ τὸ ἐκπερδικίσαι. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. Δίδυμος ἐν τῷ περὶ διεφθορυίας λέξεως οὕτως· ἐπὰν ἴδῃ τὸν θηρευτὴν ἡ πέρδιξ, προκυλινδεῖται αὐτοῦ ἐπισπωμένη πρὸς ἑαυτήν. ὡς δὲ γίνεται περὶ τὸ ἀγρεῦσαι αὐτήν, οἱ νεοσσοὶ φεύγουσιν, εἶτα καὶ αὐτὴ διαδρᾶσα ὕστερον αὐτοὺς συνάγει. * ΕΚΠΕΡΔΙΚΙΣΑΙ] ἤγουν ἐκφυγεῖν. *Gl. Victor.*

769. (770.) ΤΟΙΑΝΔΕ] ἡ ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία καθ' ἕκαστόν ἐστι τῇ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.

772. (773.) ΚΡΕΚΟΝΤΕΣ] ἠχοῦντες. διὰ τῆς τῶν πτερύγων κινήσεως ὕμνουν τὸν Ἀπόλλωνα. * ΙΑΚΧΟΝ] ἐβόων. *Gl. Victor.*

774. (775.) ΠΑΡ' ΕΒΡΟΝ] ποταμὸν Θρᾴκης τὰ ῥεύματα ἔχοντα ἐκ Ῥοδόπης τοῦ Θρᾳκικοῦ ὄρους. * ἐν δὲ τοῖς ποταμοῖς ποιοῦνται τὰς διατριβὰς οἱ ὄρνιθες. *Victor.*

778. (779.) ΝΗΝΕΜΟΣ ΑΙΘΡΗ] οἷον ὑπὸ τῆς εὐαερίας λῆξις κυμάτων ἐγένετο· τοῦ γὰρ ἀέρος εὐδιεινοῦ ὄντος καὶ ἡ θάλασσα ἡσύχασεν. * ἀντὶ τοῦ ἡσύχασεν ἡ θάλασσα κυμαίνουσα κατακηλουμένη. *Victor.*

781. (782.) ΑΝΑΚΤΑΣ] τοὺς θεούς· ἔνθεν καὶ ἀνάκτορα τὰ ἱερά.

782. ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ] αἱ κατοικοῦσαι ἐν τῷ Ὀλύμπῳ. *Gl. Victor.*

785. (786.) ΟΥΔΕΝ ΕΣΤ' ΑΜΕΙΝΟΝ] τὸ ἀντεπίῤῥημα ὅμοιον τῷ ἐπιῤῥήματι. ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

787. (788.) ΧΟΡΟΙΣΙ ΤΩΝ ΤΡΑΓΩΔΩΝ] ὡς μακρῶν ὄντων τούτων.

789. (790.) ΕΦ' ΗΜΑΣ] ἐπὶ τὸ θέατρον.

790. (791.) ΕΙΤΕ ΠΑΤΡΟΚΛΕΙΔΗΣ] δοκεῖ μὲν Πατροκλείδης πολιτικὸς εἶναι καὶ λόγιος, ἄλλως κατασχημονῶν τῶν στρωμάτων, διὸ καὶ χεσᾶς ἐλέγετο. ΕΞΙΔΙΣΕ δὲ ἐξετίλησεν, ἀπεπάτησεν.

793. ΕΙ ΤΕ ΜΟΙΧΕΥΩΝ ΤΙΣ ΥΜΩΝ ΕΣΤΙΝ ΟΣΤΙΣ ΤΥΓΧΑΝΕΙ] ἀντὶ τοῦ, μοιχὸς ὅστις ἐστὶν ὑμῶν. *Gl. Victor.*

794. (795.) ΕΝ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΩι] οὗτος τόπος τοῦ θεάτρου, ὁ ἀνειμένος τοῖς βουλευταῖς, ὡς καὶ ὁ τοῖς ἐφήβοις ἐφηβικός. ΠΑΡ' ΥΜΩΝ δὲ ἀπὸ ἀντὶ τοῦ θεάτρου.

798. (799.) ΩΣ ΔΙΙΤΡΕΦΗΣ ΓΕ] Εὐφρόνιος τὰ περὶ τῷ τραχήλῳ τῆς πυτίνης κρεμάμενα ἱμαντάρια ἑκατέρωθεν πτερὰ καλεῖσθαι, καὶ ὅτι οὗτος πυτίνας ἔπλεκεν· ἀμάρτυρα δὲ ἀμφότερα. τινὲς εἰς πένητα εἰρῆσθαι διὰ τὸ ἀνυπόκριτον, ὡσεὶ ἔφη, μηδὲν ἔχων ἄλλο ἢ πίθου πόδας ἢ χύτρας ὀμφαλούς. ὅτι δὲ ἦν νεόπλουτος οὗτος, ἐνεφαίνετο καὶ ἐν τοῖς Ἥρωσι· "καὶ ἀπὸ τῆς Διιτρεφοῦς τραπέζης," εἰ μὴ ἐν εἰρωνείᾳ, καὶ πανταχοῦ ἅρπαξ καὶ πονηρός. Πλάτων δὲ ἐν Ἑορταῖς "καὶ ξένον, τὸν μαινόμενον, τὸν Κρῆτα, τὸν μόγις Ἀττικόν." ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. οὗτος θάλλινα ποιῶν ἀγγεῖα ἐπλούτησε καὶ ἱππάρχησε καὶ ἐφυλάρχησεν.

ΠΥΤΙΝΑΙΑ ΜΟΝΟΝ ΕΧΩΝ] ὄρνεον μικρόν. πυτίνη δὲ πλέγμα ἐστὶν οὕτω πολυπράγμον. *Gl. Victor.*

799. (800.) ΕΙΤ' ΕΞ ΟΥΔΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΑΤΤΕΙ] παρὰ τὰ γραφέντα ἐκ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. λέγει δὲ ὅτι

ἤδη μέγας ὄρνις γέγονε καὶ οὐχ ὁ τυχών.

800. (801.) ΙΠΠΑΛΕΚΤΡΥΩΝ] βουλευτής· ὁ γὰρ ἀλεκτρυὼν ἐν τοῖς ὄρνισι τιμιώτερος.

801. (802.) ΤΑΥΤΙ ΤΟΙΑΥΤΙ] κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ν΄. μετὰ δὲ τὸν ιθ΄ στίχον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ἐξῆλθον δὲ οἱ δύο ἐπτερωμένοι καὶ ἀλλήλων χλευάζοντες τὰ σχήματα.

803. (804.) ΩΚΥΠΤΕΡΟΙΣ] τῶν πτερῶν τὰ μὲν καλεῖται πτίλα, τὰ δὲ πτερὰ, τὰ δὲ ὠκύπτερα.

805. (806.) ΕΙΣ ΕΥΤΕΛΕΙΑΝ] εὐτελῶς γεγραμμένῳ χηνί.

806. (807.) ΑΠΟΤΕΤΙΛΜΕΝΩι] ἀποκεκαρμένῳ. δύο δὲ εἴδη κουρᾶς, σκάφιον καὶ κῆπος. τὸ μὲν οὖν σκάφιον τὸ ἐν χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου κεκοσμῆσθαι.

σκάφιον, πτύον, καὶ εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὃ κείρασθαί φασι τὰς ἑταιρευούσας· εἶναι δὲ περιτρόχαλον, καὶ ἰατρικὸν ἐπίδεσμον. *Gl. Victor.*

807. (808.) ΗΚΑΣΜΕΘΑ] διεσκέμμεθα.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΧΥΛΟΝ] ἐκεῖνος γὰρ Λιβυστικὴν αὐτὴν καλεῖ παροιμίαν· "ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος, πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετόν εἰπεῖν, ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος· τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεθα." πεποίηκε γὰρ ὁ Αἰσχύλος ἀετὸν τρωννύμενον, καὶ λέγοντα ταῦτα, ἐπειδὴ εἶδε τὸ βέλος ἐπτερωμένον καὶ ἐμπεπαρμένον αὐτῷ. καὶ ἡμεῖς οὖν, φησίν, οὐχ ὑπ' ἄλλων πάσχομεν ταῦτα, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν γνώμῃ.

808. (809.) ΤΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΠΤΕΡΟΙΣ] ὅλον τοῦτο ἐκ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. τὸ δὲ "οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεθα" ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς ταῦτα πεποιήκαμεν.

809. (810.) ΑΓΕ ΔΗ ΤΙ ΧΡΗ ΔΡΑΝ] ἔν τισιν ὅλον ἔν, ἐν ἐνίοις δὲ τὸ ἄγε δὴ τοῦτο ἔποπος.

810. (811.) ΜΕΓΑ] παράδοξον, ὃ οὐκ ὠνόμασταί ποτε.

ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ] τοῖς ὄρνισι δηλονότι.

816. (817.) ΟΥΔ' ΑΝ ΧΑΜΕΥΝΗΝ] Δίδυμός φησιν, οὐδ' ἂν σπάρτῳ χρησαίμην, οὕτω μισῶ τὴν Σπάρτην. ΧΑΜΕΥΝΗ δὲ ταπεινὴ κλίνη· ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα εἴληφεν. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. οὐδ' ἂν τὴν χαμεύνην ὀνομάσαιμι σπάρτην, εἴ γε κειρίας ἔχοιμι καὶ μὴ σπαρτίον δεήσαιμι αὐτῇ ἐντεῖναι. ἡ δὲ χαμεύνη εὐτελής ἐστιν. ἡ δὲ κειρία εἶδος ζώνης ἐκ σχοινίων, παρεμφερὴς ἱμάντι, ᾗ δεσμοῦσι τὰς κλίνας.

819. (820.) ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙΑΝ] παρὰ τὰς νεφέλας καὶ τὸν κόκκυγα· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου. ΧΑΥΝΟΝ δὲ ἀντὶ τοῦ πλατὺ καὶ μέγιστον· τὰ γὰρ χαῦνα εἰς πλάτος ἁπλοῦται.

822. (823.) ΤΑ ΘΕΑΓΕΝΟΥΣ] προείρηκεν ὅτι πένης οὗτος, ἔλεγε δὲ αὐτὸν πλούσιον. εἰσὶ δὲ ἄλλοι δύο Θεαγένεις, εἷς μὲν ὁ περὶ Ὁμήρου γράψας, ἕτερος δὲ ὁ ἐπὶ μαλακίᾳ σκωπτόμενος. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. λέγεται ὅτι μεγαλέμπορός τις ἐβούλετο εἶναι. περαΐτης ἀλαζὼν, ψευδόπλουτος. ἐκαλεῖτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Εὔπολις ἐν Δήμοις.

823. (824.) ΤΑ Τ' ΑΙΣΧΙΝΟΥ] οὗτος πένης, θρυπτόμενος καὶ αὐτὸς ἐπὶ πλούτῳ καὶ λέγων ἑαυτὸν πλούσιον. ἦν δὲ Αἰσχίνης Σελλοῦ. ἔλεγον δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοὺς τοιούτους Σελλούς, καὶ τὸ ἀλαζονεύεσθαι δὲ σελλίζειν.

824. (825.) ΤΟ ΦΛΕΓΡΑΣ ΠΕΔΙΟΝ] ἔξωθεν ὑπακουστέον τὸν ἢ διασαφητικὸν σύνδεσμον. βέλτιον, φησί, πιστεύειν τὰ χρήματα τούτων ἐν Νεφελοκοκκυγίᾳ ἀποκεῖσθαι ἢ εἰς τὸ Φλέγρας πεδίον. διαβάλλει δὲ αὐτὸ ὡς κἀκεῖνο πεπλασμένον ὑπὸ τῶν ποιητῶν. ἔστι δὲ τῆς Θράκης πεδίον. Δίδυμος δέ φησι, διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ὀνομάτων τῆς Φλέγρας καὶ τῆς Νεφελοκοκκυγίας.

825. (826.) ΚΑΘ' ΥΠΕΡΗΚΟΝΤΙΣΑΝ] δέον κατεπολέμησαν, φησὶ τοῖς ἀλαζονεύμασιν ὑπερέβαλον αὐτούς.

827. (828.) ΤΩι ΞΑΝΟΥΜΕΝ ΤΟΝ ΠΕΠΛΟΝ] τῇ Ἀθηνᾷ πολιάδι οὔσῃ πέπλος ἐγίνετο παμποίκιλος, ὃν ἀνέφερον ἐν τῇ πομπῇ τῶν Ἀθηναίων.

828. (829.) ΤΙ ΟΥΚ ΑΘΗΝΑΙΑΝ] ὅτι τὴν θεὸν οὕτως ἔλεγον Ἀθηναίαν. διὸ καὶ τὴν πολῖτιν οὐκ Ἀθηναίαν, φεύγοντες τὴν ὁμωνυμίαν, ἀλλ' ἀστήν. φαίνονται μέντοι καὶ τὴν πολῖτιν Ἀθηναίαν λέγοντες πανταχοῦ.

829. (830.) ΚΑΙ ΠΩΣ ΑΝ ΕΤΙ ΓΕΝΟΙΤΟ] ἐὰν τὴν Ἀθηνᾶν στήσωμεν πολιοῦχον γυναῖκα οὖσαν.

832. (833.) ΤΟ ΠΕΛΑΡΓΙΚΟΝ] ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος· "Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν."

833. (834.) ΟΡΝΙΣ ΑΦ' ΗΜΩΝ] μήποτε νῦν τὸν ἀλεκτρυόνα λέγει· Μῆδος γὰρ λέγεται. ΑΡΕΩΣ δὲ ΝΕΟΤΤΟΣ, ἐπεὶ ἄλκιμος καὶ μάχιμος.

835. (836.) ΑΡΕΩΣ ΝΕΟΤΤΟΣ] νεοττοί τινες ἀλεκτρυόνες λέγονται ὡς καὶ Μηδικοί. ἴσως δέ τισι καλὸς παῖς νεοττὸς τοὔνομα, πρὸς ὃν παίζει, ὦ νεοττὲ δέσποτα. οὕτω Δίδυμος. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ἐπεὶ μάχιμος ὁ ἀλεκτρυών. φασὶ δὲ αὐτὸν

ἄνθρωπον ὄντα κατασταθῆναι ὑπὲρ Ἄρεως ἐν τῷ οἴκῳ Ἡφαίστου, τηρεῖν αὐτοῦ τὴν ἄφιξιν διὰ τὴν μοιχείαν τῆς Ἀφροδίτης. ὁ δὲ ἀπεκοιμήθη. φωραθεὶς οὖν ὁ Ἄρης εἰς τὸ ὄρνεον αὐτὸν μετέβαλεν. ὁ δὲ μεμνημένος τὴν ὥραν ἐκείνην ἄρχεται ᾄδειν, τὴν τοῦ ἡλίου προαισθόμενος ἄνοδον, καθ' ἣν ὁ Ἥφαιστος εἰώθει ἐπανήκειν οἴκαδε.

836. (837.) Ο ΘΕΟΣ ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΣ] Δίδυμός φησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐπὶ πετρῶν κεῖσθαι. ΑΛΛΩΣ. τὸ Πελαργικὸν καὶ αὐτὸ τραχύ. ἀλλὰ διὰ τί ἐπιτήδειος ἐπὶ πετρῶν οἰκεῖν, εἴπερ ἀλεκτρυών ἐστιν, εἰ μὴ τὸν πελαργὸν, ἅμα παίζων καὶ πρὸς τὸ ὄνομα. ἀλλὰ διὰ τί Περσικὸν, ἢ Ἄρεος νεοττός.

839. (840.) ΧΑΛΙΚΑΣ] χάληκες οἱ εἰς τὰς οἰκοδομὰς μικροὶ λίθοι. *Gl. Victor.*

ΟΡΓΑΣΟΝ] κυρίως πίσσωσαι· ὀργὴ γὰρ παρ' Ἴωσιν ἡ πίσσα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπαργᾶν ὀργίζεσθαι. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ μάλαξον. Εὔπολις Προσπαλτίοις "ἢ πηλὸν ὀργιάζειν τινά."

840. (841.) ΚΑΤΑΠΕΣ'] τοῦτο ἔκθλιψιν πέπονθε τοῦ κατάπεσε δευτέρου ἀορίστου· οὐ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἔπεσα, ἵνα καὶ τὸ πέσον.

841. (842.) ΤΟ ΠΥΡ ΕΓΚΡΥΠΤ' ΑΕΙ] ἵνα σχῇ αὐτό, εἰ χρεία γενήσεται φυλακῆς. εἰώθασι γὰρ ἐν ταῖς φυλακαῖς πυρκαϊὰν καίειν.

842. (843.) ΚΩΔΩΝΟΦΟΡΩΝ] οἱ περίπολοι τὰς φυλακὰς περισκοποῦντες, ἐρχόμενοι ἐπὶ τοὺς φύλακας, κώδωνας εἶχον, καὶ διὰ τούτων ἐψόφουν, πειράζοντες τὸν καθεύδοντα, καὶ ἵνα οἱ φυλάττοντες ἀντιφθέγγωνται. μήποτε δὲ παρακωμῳδεῖ τὸν Εὐριπίδου Παλαμήδην οὐ πρὸ πολλοῦ δεδιδαγμένον.

843. (844.) ΕΙΣ ΘΕΟΥΣ ΑΝΩ] ἐπεὶ μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ ὁ ἀήρ.

846. (847.) ΟΙΜΩΖΕ ΠΑΡ' ΕΜΕ] παίζων τουτό φησιν, ἐπειδὴ εἶπεν αὐτῷ παρ' ἐμέ.

850. (851.) ΤΗΝ ΧΕΡΝΙΒΑ] τὸ ὕδωρ. Δημοσθένης "καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἁψόμενον." εἴη δ' ἂν ἀπὸ εὐθείας τῆς χέρνιψ.

851. (852.) ΟΜΟΡΡΟΘΩ] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις μετὰ χοροῦ καὶ στροφὴ κώλων διαφόρων θ', ὧν τὸ α' περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς, τὰ ἑξῆς τρία τροχαϊκὰ, τὸ μὲν ἐφθημιμερὲς, τὸ δ' ἀκατάληκτον δίμετρον, ὡς καὶ τὸ ὄγδοον. τὸ ϛ' ἀναπαιστικὴ βάσις. τὸ ζ' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς καὶ τὸ θ'. τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ ᾠδάν. ὑφ' ὃ κορωνίς.

ΟΜΟΡΡΟΘΩ] Σοφοκλέους ἐκ Πηλέως, ἀντὶ τοῦ τὸ αὐτὸ φρονῶ. ὁμοῤῥοθεῖν δὲ κυρίως τὸ ἅμα καὶ συμφώνως ἐρέσσειν· νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ συνεργῶ τῇ εἰς θεοὺς θυσίᾳ.

852. (853.) ΣΥΜΠΑΡΑΙΝΕΣΑΣ ΕΧΩ] ἀντὶ τοῦ συμπαρῄνεσα.

853. (854.) ΠΡΟΣΟΔΙΑ ΜΕΓΑΛΑ] ἀπὸ τῶν προσόδων. οὕτω δὲ ἔλεγον τὰς προσαγομένας τοῖς θεοῖς θυσίας, καὶ προσόδια τὰ εἰς πανηγύρεις τῶν θεῶν ποιήματα παρὰ τῶν λυρικῶν λεγόμενα.

857. (858.) ΠΥΘΙΑΣ ΒΟΑ] χοαὶ, αὐλητής. εἴρηται ὅτι καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις ηὔλουν. ΑΛΛΩΣ. ἡ μετ' αὐλοῦ γινομένη βοή. τὸ Πύθιον μέλος· ἔνθεν καὶ πυθαυλὴς γίνεται. οὕτω δὲ ἔλεγον τὸν παιᾶνα. καὶ τοῦτο δὲ ἐκ Πηλέως.

858. (859.) ΧΑΙΡΙΣ] ὡς αὐτομάτως ἐπιόντος αὐτοῦ ταῖς εὐωχίαις. ἦν δὲ ὁ Χαῖρις οὗτος κιθαρῳδὸς καὶ γέγονεν αὐλητής. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγροῖς· "φέρ' ἴδω κιθαρῳδός τις κάκιστος ἐγένετο Πεισίου Μέλης. μετὰ Μέλητα ἦν, ἔχ' ἀτρέμας, ἐγᾦδα Χαῖρις." ἔστι καὶ ἕτερος αὐλητής, οὗ μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νεμέσει.

859. (860.) ΠΑΥΣΑΙ ΣΥ] εἴσθεσις συστηματικὴ ἀμοιβαίας ἐξ περιόδους ἔχουσα. τῆς δὲ πρώτης στίχοι τρεῖς ἰαμβικοὶ ἀκατάληκτοι. καὶ ἐν ἐκθέσει ἕτερος ὁμοίως. ὑφ' ὃν παράγραφος. ἔξεισι δ' ἱερέα καὶ αὐλητὴν ἔχων.

861. (862.) ΟΥΠΩ ΚΟΡΑΚ' ΕΙΔΟΝ] ἴσως ὡς μέλανα σκώπτει. ἔοικε δὲ ὁ αὐλητὴς διεσκευάσθαι εἰς κόρακα. φόρβιον δέ ἐστι τὸ περικείμενον τῷ στόματι τοῦ αὐλητοῦ δέρμα, ἵνα μὴ σχισθῇ τὸ χεῖλος αὐτοῦ.

φορβειά ἐστιν ὁ χαλινός. Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ βίβλῳ φησὶν τῆς Ὀδυσσειακῆς προσῳδίας τὸ φορβειά διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι καὶ ὀξυτόνως.

863. (864.) ΔΡΑΣΩ ΤΑΔ'· ΑΛΛΑ] ἡ δευτέρα περίοδος κώλων καὶ στίχων ἐστὶ δέκα, ὧν ὁ πρῶτος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος, τὸ β' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτων καὶ σπονδείου, τὸ γ' ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτων καὶ αὐτὸ τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ τέταρτον ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ε' καὶ ϛ' δίμετρα βραχυκατάληκτα τροχαϊκά. ὁ ζ' ὅμοιος τῷ α', τὸν β' ἔχων πόδα χορεῖον. τὸ η' ὅμοιον τῷ γ'. τὸ θ' ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ι' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐν ἐκθέσει δ' ἴαμβος τῷ πρώτῳ ὅμοιος. ὑφ' ὃν παράγραφος.

864. (865.) ΤΗι ΕΣΤΙΑι ΤΗι ΟΡΝΙΘΕΙΩι] ἐμιμήσατο τὰ τῶν ἀνθρώπων ἔθη· καὶ γὰρ ἔθος ἀπὸ τῆς Ἑστίας ἀπάρχεσθαι ἐν ταῖς θυσίαις. ἔμιξε δὲ τὰ ἐπίθετα τῶν θεῶν τοῖς ὀρνέοις, Ἑστίᾳ ὀρνιθείῳ καὶ ἰκτίνῳ ἑστιούχῳ.

868. (869.) Ω ΣΟΥΝΙΕΡΑΚΕ] ἐπεὶ

περὶ ὀρνίθων ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ Σουνιάρατε. φαίνεται δὲ εἶναι Ποσειδῶνος τὸ ἐπίθετον. καὶ Ἱππεῦσιν "ὦ δελφίνων μεδέων Σουνιάρατε." παρὰ τὸ ἐν Σουνίῳ ἄκρῳ τῆς Ἀττικῆς τὰς εὐχὰς καὶ τὰς ἀρὰς δέχεσθαι. ΠΕΛΑΡΓΙΚΕ δὲ ἀντὶ τοῦ Πελασγικέ. ἅμα δὲ ἴσως καὶ παρὰ τὸν πελαργὸν, καὶ ὅτι ὁ Ποσειδῶν πελάγους ἔφορος.

872. (873.) ΚΟΛΑΙΝΙΣ] παρὰ τὴν τῆς φωνῆς ὁμοιότητα. Ἀρτέμιδι ἐπώνυμον ἡ κολαινίς. Μεταγένης δὲ ἐν Αὔραις ἡ Κολαινὶς Ἄρτεμις· "ἱερεὺς γὰρ ὢν τετύχηκα τῆς Κολαινίδος." φησὶ δὲ Ἑλλάνικος Κόλαινον Ἑρμοῦ ἀπόγονον ἐκ μαντείου ἱερὸν αὐτῆς ἱδρύσασθαι Κολαινίδος. καὶ Φανόδημος ἐν τῇ δ'. Εὐφρόνιος δέ φησιν ὅτι ἐν Ἀμαρύνθῳ ἡ Κολαινίς. διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκ τοῦ κηροῦ κόλον. ἐπὶ ταύτης δὲ Καλλίμαχος λέγειν· "τήνῳ Ἀγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἵσατο, τῇ καὶ λείπουρα καὶ μόνωπα θύεται." τοῦτο δὲ μήποτε ἐσχεδίασται· οἱ γὰρ Μυῤῥινούσιοι Κολαινίδα ἐπονομάζουσι τὴν Ἄρτεμιν, ὥσπερ Πειραιεῖς τὴν Μουνυχίαν, Φιλιᾶται δὲ τὴν Βραυρωνίαν.

ΑΚΑΛΑΝΘΙΣ] ἡ κύων, παρὰ τὸ αἰκάλλειν ἴσως τοὺς γνωρίμους, ὑλακτεῖν δὲ τοὺς ξένους. ὅθεν κύνα προσαγορεύει αὐτὴν Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ, "ἐπειγομένην τυφλὰ τίκτειν." ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρνέου ἡ ἀκαλανθίς.

873. (874.) ΚΑΙ ΦΡΥΓΙΛΩι] ἡ τρίτη περίοδος κώλων καὶ στίχων ἐστὶν ἑπτά, ὧν τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ β' δακτυλικὸν πενθημιμερές, τὸ γ' ἑφθημιμερές, τὸ δ' ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἔχον τὸν β' πόδα τρίβραχυν, εἰ δὲ βούλει, Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος, τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος. τὸ ς' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ ζ' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. ὑφ' ὃν παράγραφος.

ΦΡΥΓΙΛΩι ΣΑΒΑΖΙΩι] παίζει πρὸς τὸ ὄνομα, ἐπεὶ οἱ Φρύγες τὸν Σαβάζιον τιμῶσι. τίς δέ ἐστιν οὗτος ὁ θεὸς, ὁ Ἡρακλεώτης περὶ Ἡρακλείας ἐν τῷ ιβ' φησί. φαίνεται γὰρ ἐξ ὧν εὑρίσκομεν συλλογιζόμενος πολλαχόθεν ὅτι Διόνυσος καὶ Σαβάζιος εἷς ἐστὶ θεός. τυχεῖν δὲ τῆς προσηγορίας ταύτης παρὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν θειασμόν· τὸ γὰρ εὐάζειν οἱ βάρβαροι σαβάζειν φασίν, ὅθεν καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὲς ἀκολουθοῦντες τὸν εὐασμὸν σαβασμὸν λέγουσιν. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. παίζει πρὸς τὸ ὄνομα, ἐπεὶ Φρύγες τὸ εὐάζειν σαβάζειν φασίν. ἐκ τούτου Σαβάζιον τὸν Διόνυσον. σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους καὶ τοὺς βάκχους τοῦ θεοῦ. ὁ αὐτὸς δὲ Ὕας καὶ Εὔβαιος[1] καλεῖται. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρνέου, ὃ καλεῖται φρυγίλος. παρὰ τοῦτο οὖν ἔπαιξε τὸν Διόνυσον ὀρνίθειον φάσκων τιμᾶσθαι. ΑΛΛΩΣ. ἐπεὶ Φρυγῶν ὁ θεός. καὶ ἐν Ὥραις "τὸν Φρύγα, τὸν αὐλητῆρα, τὸν Σαβάζιον."

874. (875.) ΣΤΡΟΥΘΩι ΜΕΓΑΛΗι] ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς στρουθοκαμήλου τὸ μεγάλη προσετίθεσαν. ἔπαιξε δὲ διὰ τὸ μέγεθος τῇ Ῥέᾳ ταύτην προσεικάσας.

876. (877.) ΚΥΒΕΛΗ] Κυβέλην φασὶ τὴν Ῥέαν, παρὰ τὰ Κύβελα ὄρη· ὀρεία γὰρ ἡ θεός, διὸ καὶ ἐποχεῖται λεόντων ζεύγει. τὸ δὲ μῆτερ Κλεοκρίτου παρ' ὑπόνοιαν ἐπήγαγεν, βουλόμενος αὐτὸν διαβάλλειν ὡς στρουθόποδα, τουτέστι μεγαλόπουν. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς ξένος, καὶ τάχα ὑποκριτής. νῦν δὲ ἐμφαίνεται ὅτι καὶ τὴν ὄψιν στρουθώδης. ὁ δὲ Δίδυμος μητέρα Κλεοκρίτου, ὅτι ὡς γυναικίας καὶ κίναιδος κωμῳδεῖται· ἐν δὲ τοῖς μυστηρίοις τῆς Ῥέας μαλακοὶ πάρεισι. καὶ ἴσως ἕτερος ἂν εἴη τοῦ παρ' Εὐπόλιδος ἐν Δήμοις καὶ Κόλαξι.

ΣΤΡΟΥΘΕ ΜΗΤΕΡ] Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ "βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα τόνδ' Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε" ἐπιμερισμῷ φησὶ τὸν Χάρητα λέγειν βαρύνειν Ἀττικοὺς στροῦθος. ὁμοίως καὶ ἐν τῷ ἑκκαιδεκάτῳ τῆς καθόλου, λέγων καὶ Τρύφωνα μεμνῆσθαι ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας.

880. (881.) ΧΙΟΙΣΙΝ ΗΣΘΗΝ] καὶ τοῦτο ἀφ' ἱστορίας εἴληφεν. ηὔχοντο γὰρ Ἀθηναῖοι κοινῇ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἑαυτοῖς τε καὶ Χίοισι, καθάπερ Θεόπομπος ἐν τῷ ιβ' τῶν Φιλιππικῶν φησὶν οὕτως· "οἱ δὲ πολλοὶ τοῦ ταῦτα πράττειν ἀπεῖχον, ὥστε τὰς εὐχὰς καὶ περὶ ἐκείνων καὶ σφῶν αὐτῶν ἐποιοῦντο, καὶ σπένδοντες ἐπὶ ταῖς θυσίαις ταῖς δημοτελέσιν ηὔχοντο τοῖς θεοῖς Χίοις διδόναι τἀγαθὰ καὶ σφίσιν αὐτοῖς." λέγει δὲ περὶ τῆς Χίου καὶ Εὔπολις ἐν Πόλεσιν· "αὕτη Χίος, καλὴ πόλις· πέμπει γὰρ ὑμῖν ναῦς μακρὰς ἄνδρας θ', ὅταν δεήσῃ, καὶ τἄλλα πειθαρχεῖ καλῶς, ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος." τὰ αὐτὰ τοῖς Θεοπόμπου καὶ Θρασύμαχός φησιν ἐν τῇ μεγάλῃ τέχνῃ. ὁ δὲ Ὑπερίδης ἐν τῷ χαλκῷ καὶ ὅτι Χῖοι ηὔχοντο Ἀθηναίοις δεδήλωκεν.

881. (882.) ΚΑΙ ΗΡΩΣΙ ΚΑΙ ΟΡΝΙΣΙΝ] ἡ τετάρτη περίοδος κώλων καὶ στίχων ὀκτώ. ὁ α' ἀντισπαστικὸς τετράμετρος βραχυκατάληκτος. ὁ β' Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος τρίμετρος καταληκτικός. τὸ γ' ὅμοιον δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παί-

[1] υἱας καὶ εὔαιος Rar.

ωνος. τὸ δ' ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ε' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ ς' ὅμοιον δακτυλικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ζ' χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. τὸ ὄγδοον ἰαμβικὸν πενθημιμερές. ὑφ' ὃ παράγραφος.

882. (883.) ΠΕΛΕΚΑΝΤΙ] μήποτε πελέκας προενεκτέον ὡς ἀλίβας. ὁ δὲ πελεκῖνος τῷ πελεκᾶντι προσέρριπται. πελεκὰν μέντοι πελεκᾶνος κοινῶς, πελεκᾶς δὲ πελεκᾶντος Ἀττικῶς. πελεκᾶς πελεκᾶ Δωρικῶς.

883. (884.) ΦΛΕΞΙΔΙ] ἐπισκεπτέον περὶ τούτων ἐκ τῆς τῶν ζώων ἱστορίας, τίς ὁ τέτραξ καὶ φλέξις καὶ ἐλασᾶς. ἡ γὰρ βάσκα καὶ καταρράκται εἰσὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμέναι. καὶ ἀντὶ ἐδωλίου εἰδώλιος. ὁ δὲ αἰγίθαλος, οὔτ' ἐρισάλπιγξ. ἔστι δὲ ὑπὸ τὸν ἱέρακα. οὕτω δὲ ὠνομάσθη, ὥς τινες, παρὰ τὸ ἐξ αἰγὸς τεθηλακέναι.

889. (890.) ΠΑΥ' ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] ἡ πέμπτη περίοδος ἐκ στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ς'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

890. (891.) ΕΠΙ ΠΟΙΟΝ] τοῦτο εἰς διαβολὴν τοῦ χορηγοῦ, ὅτι μικρὸν ἔδωκεν ἱερεῖον.

891. (892.) ΑΛΙΑΙΕΤΟΥΣ] εἶδος ἀετοῦ ὁ ἁλιαίετος ἐν θαλάσσῃ διαιτώμενος.

893. (894.) ΑΠΕΛΘ'] πρὸς τὸν ἱερέα λέγει, ὡς μικροῦ ὄντος τοῦ ἱερείου, καὶ δυναμένου καὶ αὐτοῦ πρὸς τὴν θυσίαν αὐτουργῆσαι.

895. (896.) ΕΙΤ' ΑΥΘΙΣ ΑΥΤ'] ἡ ς' περίοδος ἐν ἐκθέσει κώλων ἐστὶν ὀκτώ. τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. τὸ β' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές. τὸ γ' δακτυλικὸν δίμετρον τοῦ α' ποδὸς προκελευσματικοῦ. τὸ δ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τῶν α' ποδῶν χορείων. τὸ ε' ὅμοιον ἐκ χορείων. τὸ ς' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν τοῦ α' ποδὸς χορείου. ὁ ζ' ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ η' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ.

899. (900.) ΜΑΚΑΡΑΣ ΕΝΑ ΤΙΝΑ] εἰπὼν πληθυντικῶς ἔλαβε τὸ ἑαυτοῦ λέγων ἕνα.

902. (903.) ΓΕΝΕΙΟΝ ΕΣΤΙ ΚΑΙ ΚΕΡΑΤΑ] ἐπὶ τῶν ἱερείων τῶν μὴ ἐχόντων σάρκα τοῦτό φησιν. ἀπὸ παροιμίας οὖν, ὡσεὶ ἔλεγε τρίχας καὶ κέρατα.

903. (904.) ΘΥΟΝΤΕΣ ΕΥΞΩΜΕΣΘΑ] εἴσθεσις ἑτέρας περιόδου ἀμοιβαίας κώλων καὶ στίχων ιη'. ὧν οἱ α', ε', θ', ι' καὶ οἱ τελευταῖοι ἓξ ἴαμβοι. οὗτοι μὲν ἀκατάληκτοι τρίμετροι. ὁ δὲ δ' ἐφθημιμερής. ὁ δεύτερος χοριαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικός, τὸν πρῶτον ἔχων πόδα πεντασύλλαβον. τὸ γ' τροχαϊκὸν πενθημιμερές. ὁ ς' Ἰωνικὸς τετράμετρος βραχυκατάληκτος. τὰ ζ', ια' δακτυλικά, τὸ μὲν πενθημιμερὲς, τὸ δὲ τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισυλλαβίαν. τὰ η', ιβ' ἀναπαιστικὰ ἐφθημιμερῆ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

904. (905.) ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙΑΝ ΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΑ] ἔρχεταί τις ποιητὴς ὡς ἐπὶ νεοκτίστου πόλεως ἐγκώμια λέξων.

911. (912.) ΔΟΥΛΟΣ ΩΝ ΚΟΜΗΝ ΕΧΕΙΣ] διὰ τὸ θεράπων δοῦλος εἶπεν. ἦν δὲ τῶν ἐλευθέρων τὸ κομᾶν.

913. (914.) ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ ΟΤΡΗΡΟΙ] ἐπειδὴ ὀτρηροὶ ἐπὶ τῶν θεραπόντων λέγεται. ἐπεπίστευτο δὲ καὶ ὁ Μαργίτης τοῦ Ὁμήρου εἶναι, ἐν ᾧ εἴρηται "Μουσάων θεράπων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος."

915. (916.) ΟΥΚ ΕΤΟΣ ΟΤΡΗΡΟΝ] παίζει παρὰ τὸ ὀτρηροί, ὅτι τετρημένον ἦν αὐτοῦ καὶ τὸ ἱμάτιον. * ΟΤΡΗΡΟΙ] ἀνδρεῖοι, ταχεῖς, ὀξεῖς, ἐνεργεῖς, δραστικοί, ὑπήκοοι, σπουδαῖοι. *Gl. Victor.*

918. (919.) ΚΥΚΛΙΑ] τὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔχοντα, ταῦτα κύκλια ἔλεγον. παρθενεῖα δὲ ἀντὶ τοῦ ἃ αἱ παρθένοι ᾖδον. κύκλια δὲ καλοῦνται μέλη τὰ ἐπεκτεταμένα. ἔστι δὲ διηγηματικόν. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ κατάτεχνα, ποικίλα οἷον ὕμνους, παιᾶνας, προσόδια, καὶ τὰ λοιπὰ τούτοις παραπλήσια. προπερισπωμένως δὲ τὸ ὄνομα, τὰ παρθενεῖα. ἔστι δὲ τὰ εἰς παρθένους ᾀδόμενα.

920. (921.) ΤΑΥΤΙ ΣΥ] ἐντεῦθεν διαιρεῖται τὰ πρόσωπα εἰς συστηματικὰς περιόδους ἀμοιβαίας η'. καὶ ἔστιν ἡ πρώτη περίοδος στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δ'. ἡ β' στίχων καὶ κώλων ζ', ὧν ὁ πρῶτος χοριαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικός, τὸ β' ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν δεύτερον ἔχων πόδα πεντασύλλαβον. τὸ τρίτον περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως, τὸ δ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἀναπαιστικῆς καὶ ἰαμβικῆς βάσεως, τὸ ε' τροχαϊκὴ βάσις ἐκ χορείων. τὸ ς' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, εἰ δὲ βούλει, Ἰωνικὸν ἐφθημιμερές. τὸ ζ' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ὑφ' ὃ παράγραφος.

922. (923.) ΟΥΚ ΑΡΤΙ ΘΥΩ] πρὸς τὸ ἔθος. εἴρηται δὲ πρότερον ὅτι ἐπὶ ἐνεστῶτος. ΑΛΛΩΣ. σαφὲς ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν παίδων ἐτίθεσαν τῇ δεκάτῃ.

924. (925.) ΑΛΛΑ ΤΙΣ ΩΚΕΙΑ ΜΟΥΣΑΩΝ] ἡ τῶν Μουσῶν φάτις ταχεῖά ἐστιν, ὡς ἵππος ὠκεῖα. ἤτοι δὲ καθολικὸν λέγει, ἐπεὶ πτερόεντα τὰ ἔπη καὶ ταχέως διαγγέλλοντα τὰ πράγματα, ἢ πρὸς ἑαυτὸν ταχέως γράφοντα τὰ ποιήματα.

926. (927.) ΣΥ Δ' Ω ΠΑΤΕΡ ΚΤΙΣ-

ΤΟΡ] ἐκ τῶν Πινδάρου ὑπορχημάτων· "ξύνες ὅτι λέγω ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε πάτερ κτίστορ Αἴτνας." ἐπειδὴ ὁ Ἱέρων ἔκτισεν αὐτήν.

930. (931.) ΕΜΙΝ ΤΕΙΝ] χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ τοῖς τοιούτοις Δωρισμόν, καὶ μάλιστα τὸν Πίνδαρον, συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμίν.

931. (932.) ΤΟΥΤΙ ΠΑΡΕΞΕΙ] ἡ τρίτη περίοδος στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων πέντε. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

933. (934.) ΣΠΟΛΑΔΑ] πρὸς τὴν σπολάδα, ὅτι διφθέρα ὁποιαοῦν. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ "καταστίκτου κυνὸς σπολὰς λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος." Καλλίστρατος δὲ οἷον ἔφαπτον δερμάτινον. Εὐφρόνιος δὲ χιτῶνα δερμάτινον. παρήχθη δὲ ἴσως ἐκ τοῦ ἐπιφέρεσθαι, οὐκ ἐξὸν ἐνεζῶσθαι διφθέραν. τὸ δὲ Σοφόκλειον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήνορος οἰκίᾳ.

935. (936.) ΠΑΝΤΩΣ ΔΕ ΜΟΙ ΡΙΓΩΝ] ὡς μὴ ἀρκουμένου αὐτοῦ μόνῃ τῇ σπολάδι ὁ Πεισθέταιρός φησι, μετὰ τὸ ἀποδύσασθαι τὸν ἱερέα. τὸ ΡΙΓΩΝ δὲ Δωρικόν ἐστι κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς ω, ῥιγοῦν ῥιγῶν.

936. (937.) ΤΟΔΕ ΜΕΝ ΟΥΚ ΑΕΚΟΥΣΑ] ἡ δ' περίοδος κώλων ἐστὶ παιωνικῶν μεμιγμένων κρητικοῖς καὶ παλιμβακχείοις τεσσάρων, ὧν τὸ α' τρίμετρον καταληκτικόν, τὸ β' τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ β' ποδὸς παλιμβάκχου. τὸ τρίτον δίμετρον ἀκατάληκτον διὰ τὴν ἀδιάφορον. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἑξῆς δ' ἡ ε' περίοδος κώλων ἀναπαιστικῶν πέντε, ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον καταληκτικόν, τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου. τὸ β' πενθημιμερὲς, ὃ καλεῖται δοχμαϊκόν. τὸ τρίτον Ἰωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου. τὸ δ' ὅμοιον. τὸ ε' δίμετρον βραχυκατάληκτον παιωνικόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

941. (942.) ΝΟΜΑΔΕΣΙ ΓΑΡ ΕΝ ΣΚΥΘΑΙΣ] καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου. ἔχει δὲ οὕτως· "Νομάδεσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων, ὃς ἁμαξηφόρητον οἶκον οὐ πέπαται. ἀκλεὴς ἔβα τῶνδε, λαβὼν ἡμιόνους παρ' Ἱέρωνος, καὶ ᾔτει αὐτὸν καὶ ἁρμάδιον." δῆλον δὲ ὅτι χιτῶνα αἰτεῖ τῇ σπολάδι.

942. (943.) ΑΛΑΤΑΙ ἔφη, ἐπειδὴ οἱ Σκύθαι τῷ χειμῶνι διὰ τὸ ἀφόρητον αὐτοῦ ἐπὶ ἁμαξῶν τὰ πράγματα βάλλοντες ἑαυτῶν αἴρουσιν εἰς ἄλλην χώραν. ὁ μὴ ἔχων δὲ ἐκεῖσε ἅμαξαν, ἄτιμος παρ' αὐτοῖς κρίνεται. * ΕΣΘΟΣ] περίβλημα, ἱμάτιον, οὐδετέρως. *Gl. Victor.*

944. (945.) ΑΚΛΕΗΣ ΕΒΑ ΣΠΟΛΑΣ] δῆλον ὅτι χιτῶναι αἰτεῖ πρὸς τῇ σπολάδι. ἀκλεής, φησίν, ἡ σπολὰς ἄνευ χιτῶνος οὖσα. ἀτιμότερος ἀνήρ. ΠΕΠΑΤΑΙ δὲ κέκτηται.

946. (947.) ΞΥΝΙΗΜ' ΟΤΙ ΒΟΥΛΕΙ] ἡ ἕκτη περίοδος ἡνωμένη οὖσα κώλων καὶ στίχων ἐστὶν η', ὧν οἱ πρῶτοι τέσσαρες ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι· μίαν γὰρ τὰ δύο πρόσωπα τὴν τοιαύτην ποιεῖ περίοδον. τὰ δὲ ἑξῆς τέσσαρα ἀναπαιστικὰ κῶλα, ὧν τὸ α' ἐφθημιμερές, τὸ β' ἀναπαιστικὴ βάσις, τὸ τρίτον δίμετρον βραχυκατάληκτον, τῶν πρώτων δύο ποδῶν ὄντων προκελευσματικῶν. τὸ δ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ. ὑφ' ὃ παράγραφος.

ΧΙΤΩΝΙΣΚΟΝ] τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ χιτῶνος. ἐπεὶ ἀρσενικῶς μόνον χιτὼν χιτῶνος λέγεται, ἐπὶ δὲ οὐδετέρου χιτώνιον.

949. (950.) ΚΑΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ] ἀπελθὼν ποιήσω τὰ ποιήματα εἰς τὴν πόλιν.

951. (952.) ΤΡΟΜΕΡΑΝ, ΚΡΥΕΡΑΝ] ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀέρι τὸ πλάσμα τῆς οἰκοδομῆς ὑποτίθεται, παίζων φησὶ τὸ τρομερὰν μὲν διὰ τὸ ἀστήρικτον, κρυερὰν δὲ τὴν κρύους μεταλαμβάνουσαν διὰ τὸ ἐπ' αὐτὴν καταράσσειν καὶ τὴν δρόσον καὶ τὴν ψυχρότητα.

952. (953.) ΝΙΦΟΒΟΛΑ ΠΕΔΙΑ] ἀντὶ τοῦ νιφοβόλον καὶ πολύπορον ὁδὸν κατὰ μεταπλασμόν. μεταπλασμῷ δὲ ἐχρήσατο εἰπὼν νιφοβόλα ὡς ἀπὸ τῆς νιφοβόλος εὐθείας. ἐπειδὴ δοκεῖ ἐν τῷ ἀέρι οἰκοδομεῖσθαι, παρὰ τὸ βάλλεσθαι ὑπὸ νιφετοῦ ἔπαιξεν. ἐπίτηδες δὲ ἀδιανοήτως λέγει, ὅπως διὰ τοῦ ὄγκου τῶν λέξεων ἀπατῶντας μηδὲν δὲ λέγοντας διαβάλλῃ τοὺς ποιητάς.

954. (955.) ΝΗ ΤΟΝ ΔΙΑ] ἡ ζ' περίοδος ἐν ἐκθέσει στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ε'. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι. τὸ δὲ ΠΕΡΙΧΩΡΕΙ πρὸς τὸν ἱερέα φησίν, ἀντὶ τοῦ περίελθε καὶ πέραινε.

957. ΠΕΠΥΣΘΑΙ] ἀκοῦσαι· πέπυσμαι, ἀκήκοα, ἔμαθον, ἴδον. *Gl. Victor.*

959. (960.) ΕΥΦΗΜΙΑ 'ΣΤΩ] εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας στίχων λς', ὧν οἱ πρῶτοι ὀκτὼ ἰαμβικοὶ τρίμετροι, οἱ ἑξῆς δύο ἀσυνάρτητοι παντελῶς καὶ πολυσχημάτιστοι, ἀτάκτως τοὺς πόδας κειμένους ἔχοντες· μιμεῖται γὰρ τὸ ἀσυνάρτητον τῶν χρησμῶν. οἱ δ' ἄλλοι ὡς οἱ πρῶτοι. οἱ μέντοι χρησμοὶ ἐπικοί. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ εὐφημία, εἰπὼν τὸ μή.

961. (962.) ΜΗ ΦΑΥΛΩΣ ΦΕΡΕ] ἀντὶ τοῦ μὴ ἀηδίζου τοῖς χρησμοῖς.

962. (963.) ΩΣ ΕΣΤΙ ΒΑΚΙΔΟΣ] ὡς

Φιλήτας ὁ Ἐφέσιός φησιν, οὕτως. Σίβυλλαι δὲ τρεῖς ἐγένοντο, ὧν ἡ μέν ἐστιν, ὡς διὰ τῆς ποιήσεώς φησιν, Ἀπόλλωνος ἀδελφή, δευτέρα δὲ ἡ Ἐρυθραία, τρίτη δὲ ἡ Σαρδιανή. καὶ Βάκιδες ὁμοίως τρεῖς, ὁ μὲν ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρκάς. Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν Φιλιππικῶν τά τε ἄλλα πολλὰ περὶ τοῦ Βοιωτοῦ Βάκιδος ἱστορεῖ παράδοξα, καὶ ὅτι ποτὲ τῶν Λακεδαιμονίων μανείσας τὰς γυναῖκας ἐκάθηρεν, Ἀπόλλωνος αὐτοῖς τοῦτον καθαρτὴν δόντος.

966. (967.) ΑΛΛ' ΟΥΔΕΝ ΟΙΟΝ ΕΣΤ' ΑΚΟΥΣΑΙ] ἀλλ' οὐδὲν κωλῦόν ἐστι καὶ νῦν ἀκοῦσαι τῶν χρησμῶν. οὕτως γὰρ ἔλεγον τὸ λυσιτελοῦν, οὐδὲν οἷον, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν κωλῦον.

968. (969.) ΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ] παρὰ τὸν λεγόμενον χρησμὸν, "εἰς τὸ μέσον κτίσαι Κορίνθου καὶ Σικυῶνος," ἐπεὶ καὶ ἡ πόλις μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἵδρυται. ΑΛΛΩΣ. Αἰσώπῳ τῷ μυθογράφῳ χρωμένῳ περὶ πλούτου ὁ θεὸς εἶπεν "εἰς τὸ μέσον κτίσαι Κορίνθου καὶ Σικυῶνος·" εὔφορος γὰρ αὕτη ἡ χώρα. τὸ δὲ ὅλον παίζει.

971. (972.) ΠΑΝΔΩΡΑι] τῇ γῇ, ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δωρεῖται. ἀφ' οὗ καὶ ζείδωρος καὶ ἀνησιδώρα.

978. (979.) ΑΙΕΤΟΣ ΕΝ ΝΕΦΕΛΗΣΙΝ] οὐχ ἁπλῶς τοῦτό φησιν, ἀλλ' ὅτι χρησμὸς ἦν τοῖς Ἀθηναίοις δεδομένος τοσοῦτον αὐξηθήσεσθαι, ὅσον αἰετὸς τῶν ἄλλων ὀρνέων ἐν ταῖς νεφέλαις προὔχει. τοῦτον καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Πεισθέταιρον πλάττεται, ὅπως ἄν τι λάβῃ. τούτου δὲ καὶ ἐν τοῖς Ἱππεῦσι μέμνηται, ὡς εἰς τὴν πόλιν δοκοῦντος εἰρῆσθαι ἐν τοῖς Βάκιδος.

983. (984.) ΑΥΤΑΡ ΕΠΗΝ ΑΚΛΗΤΟΣ] τῷ αὐτῷ μέτρῳ ἀναπλάττεται καὶ αὐτὸς χρησμόν.

984. (985.) ΣΠΛΑΓΧΝΕΥΕΙΝ] σπλάγχνων μεταλαβεῖν.

988. (989.) χρησμολόγος ὁ ΛΑΜΠΩΝ. μήτε, φησίν, ἐὰν αὐτὸς ᾖ ὁ Λάμπων, φείδου αὐτοῦ, ἐὰν λέγῃ ὅτι καὶ ὡς αἰετὸς γενήσῃ. ὁ δὲ Διοπείθης νῦν μὲν ὡς χρησμολόγος, ἑτέρωθι δὲ ὡς κυλλὸς καὶ δωροδόκος. Σύμμαχος δὲ καὶ μανιώδη φησὶ τὸν Διοπείθη τὸν ῥήτορα, ὡς καὶ Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσι δῆλον ποιεῖ. παράκειται δὲ καὶ τὰ Φρυνίχου ἔμπροσθεν ἐν Κρόνῳ· "ἀνὴρ χορεύει, καὶ τὰ τοῦ θεοῦ καλά. βούλει Διοπείθη μεταδράμω καὶ τύμπανα;" καὶ Ἀμειψίας ἐν Κοινῷ· "ὥστε ποιοῦντες χρησμοὺς αὐτοῖς δίδοσθαι δεῖν Διοπείθει τῷ παραμαινομένῳ."

992. (993.) ΗΚΩ ΠΑΡ' ΥΜΑΣ] εἴσθεσις ὁμοίας ἑτέρας περιόδου ἐκ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ξ', ὧν τελευταῖος, "θύσοντες εἴσω τοῖς θεοῖσι τὸν τράγον." μετὰ μέντοι τὸν μθ' κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον, καὶ μετὰ τὸν νβ' ἀσυνάρτητοι δύο, ὧν ὁ πρῶτος σύγκειται ἐξ ἀναπαιστικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς ὁμοίας βάσεως, ὁ δέ τοι νδ' σύγκειται ἐξ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως. ὁ δὲ νε' ἐξ ἰαμβικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν.

994. (995.) ΤΙΣ Ο ΚΟΘΟΡΝΟΣ] οἷον τί ὑποδησάμενος πάρει; οὕτω Σύμμαχος πρὸς τὸ τί ὑποδέδεται τῷ δεξιῷ.

997. (998.) ΜΕΤΩΝ ἄριστος ἀστρονόμος καὶ γεωμέτρης. τούτου ἐστὶν ὁ ἐνιαυτὸς ὁ λεγόμενος Μέτωνος. φησὶ δὲ Καλλίστρατος ἐν Κολωνῷ ἀνάθεμά τι εἶναι αὐτοῦ ἀστρολογικόν. Εὐφρόνιος δὲ, ὅτι τῶν δήμων ἦν ἐκ Κολωνοῦ· τοῦτο δὲ ψεῦδος. Φιλόχορος δὲ Λευκωνέα φησὶν αὐτόν. τὸ δὲ τοῦ Καλλιστράτου δῆλον· ἴσως γὰρ ἦν τι καὶ ἐν Κολωνῷ. ὁ δὲ Φιλόχορος ἐν Κολωνῷ μὲν αὐτὸν οὐδὲν λέγει θεῖναι, ψευδῶς δὲ πρὸ Πυθοδώρου ἡλιοτρόπιον ἐν τῇ νῦν οὔσῃ ἐκκλησίᾳ, πρὸς τῷ τείχει τῷ ἐν τῇ Πνυκί. μήποτε οὖν τὸ χωρίον, φασί τινες, ἐκεῖνο ἐπάνω παραλαμβάνεται καὶ ἡ Πνύξ. Κολωνός ἐστιν ὁ ἕτερος ὁ Μισθὸς λεγόμενος. οὕτως μέρος τι νῦν σύνηθες γέγονε τὸ Κολωνὸν καλεῖν τὸ ὄπισθεν τῆς μακρᾶς στοᾶς, ἀλλ' οὐκ ἔστι. Μελίτη γὰρ ἅπαν ἐκεῖνο, ὡς ἐν τοῖς ὁρισμοῖς γέγραπται τῆς πόλεως. ἴσως δὲ ἐν Κολωνῷ κρήνην τινὰ κατεσκευάσατο. φησὶν ὁ Φρύνιχος Μονοτρόπῳ· "τίς δ' ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦτα ταύτης φροντίζων; Μέτων ὁ Λευκωνιεύς. οἶδα ὁ τὰς κρήνας ἄγων." καθεῖται δὲ καὶ ὁ Μονότροπος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χωρίου, εἴρηται. ΑΛΛΩΣ. ἴσως ἐν τῷ Κολωνῷ κρήνην τινὰ κατὰ μηχανὴν τέως οὖσαν, ἢ ἄγαλμα, ἢ ἀνάθημα ἀστρολογικὸν κατεσκευάσατο αὐτῷ. ὅτι δὲ Κολωνὸς ἦν τῷ δήμῳ, ψεῦδος. Φιλόχορος δὲ Λευκωνέα φησὶν αὐτόν. οὗτος δέ ἐστιν Μέτων οὗ ὁ ἐνιαυτὸς ὁ λεγόμενος Μέτωνος.

1001. (1002.) ΚΑΤΑ ΠΝΙΓΕΑ ΜΑΛΙΣΤΑ] ὥσπερ, φησὶ, πνιγεὺς περίκειται τῇ γῇ. τὰ δὲ ἑξῆς ἀδιανόητα. πνιγεὺς δὲ οὗτος ὁ κρίβανος ἢ ἡ κάμινος.

ΠΡΟΣΤΙΘΕΙΣ ΟΥΝ] Δίδυμος· τοιοῦτος ἀήρ ἐστι τῇ γῇ περικείμενος, ὅμοιος πνιγεῖ, καθαπερεὶ πῶμά τι περικείμενος. τὰ δὲ ἑξῆς, φησὶν ὁ Σύμμαχος, ἀδιανόητα.

1005. (1006.) Ο ΚΥΚΛΟΣ] παίζει· ἀδύνατον γὰρ τὸν κύκλον τετράγωνον γενέσθαι.

1008. (1009.) ΑΥΤΟΥ ΚΥΚΛΟΤΕΡΟΥΣ] ἵνα τοῦ μέσου κυκλοτεροῦς ὄντος αἱ ὁδοὶ αὐτῷ παρεκταθῶσιν ὡς ἀκτῖνες ἀστέρων.

1009. (1010.) ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΘΑΛΗΣ] ἐν σαρκασμῷ φησίν. ἔστι δὲ ὁ Θαλῆς οὗτος τῶν ἑπτὰ φιλοσόφων εἷς, ἐπὶ γεωμετρίᾳ διαβεβοημένος. Ἀθηναῖοι περισπῶσιν, ἡ δὲ κοινὴ βαρύνει· καὶ ὅτε μὲν περισπᾶται, Θαλοῦ ἐστὶν ἡ γενική, ὅτε δὲ βαρύνεται, Θάλητος.

1011. (1012.) ΚΑΜΟΙ ΠΕΙΘΟΜΕΝΟΣ] ὡς φίλος σοι συμβουλεύω ὑπαναχωρῆσαι ἔνθεν.

1013. (1014.) ΞΕΝΗΛΑΤΟΥΝΤΑΙ] περὶ τῆς ἐκ Λακεδαίμονος ξενηλασίας Θεόπομπός φησιν ἐν τῇ τρίτῃ καὶ τριακοστῇ. ποτὲ γὰρ ἐκεῖσε σιτοδείας γενομένης ξενηλασία γέγονεν, ὡς Θεόπομπός φησιν. * ΞΕΝΗΛΑΤΟΥΝΤΑΙ] ἀπελαύνονται. *Gl. Victor.*

1014. (1015.) ΜΩΝ ΣΤΑΣΙΑΖΕΤΕ] ἆρα μὴ εἰς ἀλλήλους μάχεσθε.

1016. ΣΠΟΔΕΙΝ] συντρίβειν. *Gl. Victor.*

1017. (1018.) ΩΣ ΟΥΚ ΟΙΔ' ΑΡ' ΑΙ ΦΘΑΙΗΣ] οὐκ οἶδα εἰ φθαίης ἀπιέναι πρὶν ἀποτυμπανισθῆναι. ἅμα δὲ τύπτει αὐτόν.

1018. (1019.) ΑΥΤΑΙ] αἱ πληγαί.

1020. (1021.) ΟΥΚ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΕΙΣ] ὅτι οὐ γεωμετρήσεις. ἅμα δὲ, ὅτι οὐ μέτρια φρονήσεις.

1021. (1022.) ΠΡΟΞΕΝΟΙ] προξένους ἐκάλουν τοὺς τεταγμένους εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι τοὺς ξένους τοὺς ἐξ ἄλλων πόλεων ἥκοντας.

ΤΙΣ Ο ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ] οὗτος υἱὸς Ἀνακινδαράξου, βασιλεὺς Νίνου Περσικῆς χώρας, ὃς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ Ταρσὸν καὶ Ἀγχιάλην ἔκτισεν, ἐκτράπελος ταῖς τρυφαῖς· φασὶ γὰρ αἰσχρῶς αὐτὸν καλλωπίζεσθαι, τοῖς τε οἰκείοις μὴ ὁρᾶσθαι εἰ μὴ εὐνούχοις καὶ κόραις. πεπυρποληλμένου δὲ τοῦ οἴκου ἔνδον εὑρεθεὶς ἀπέθανεν. Ἀπολλόδωρος δὲ ταῦτά φησιν ἐγγεγράφθαι ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ Ἀσσυρίοις γράμμασιν· "Σαρδανάπαλος Ἀνακυνδαράξου παῖς Ταρσόν τε καὶ Ἀγχίαλον ἔδειμεν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. ἔσθιε, πῖνε, ὄχευε, ὡς τἆλλα οὐδενός ἐστιν ἄξια." ὁ δὲ Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Περσικοῖς δύο φησὶ Σαρδαναπάλους γεγονέναι. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. Περσῶν βασιλεύς, ὃς ἐν τρυφῇ ὡρίζετο τὴν εὐδαιμονίαν. λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο πόλεις ἔκτισε τῆς Κιλικίας, Ταρσὸν καὶ Ἀγχιάλην. ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφηλὸς καὶ τῷ εἴδει ἐκτράπελος καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος· διὸ λέγουσιν ἐν τῷ τάφῳ αὐτοῦ ἐπιγεγράφθαι τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα· "εὖ δεδαὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς, ὃν θυμὸν ἄεξε τερπόμενος θαλίῃσι. θανόντι τοι οὔ τις ὄνησις· καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύων. ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ μετ' ἐρώτων τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται. ἡ δὲ σοφὴ βιότοιο παραίνεσις οὐδέποτ' ἐσθλή, κεκτήσθω δ' ὁ θέλων σοφίης τὸν ἀπείρονα πλοῦτον."

1022. (1023.) ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΗΚΩ] πλάττει καινὴν ἀρχήν· οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι. ΛΑΧΩΝ δὲ ἀντὶ τοῦ κληρωθεὶς ταύτην τὴν ἀρχήν. ΑΛΛΩΣ. οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ἐπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο· οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς ἔλεγον.

1028. (1029.) ΦΑΡΝΑΚΗι] στρατηγὸς Περσῶν ὁ Φαρνάκης Φαρναβάζου. ἀλαζονικῶς οὖν σκήπτεται κοινωνίαν ἔχειν μετ' ἐκείνου.

1032. (1033.) ΤΩ ΚΑΔΩ] τοὺς κάδους τοὺς ἀμφορικούς, εἰς οὓς τὰς ψήφους καθιᾶσιν.

1033. ΗΔ' ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ] τὸ ὅλον ἤδη.

1043. ΟΤΟΤΥΞΙΟΙ] ἀπὸ τοῦ ὀτοτύζειν ἐσχημάτισεν. * ὀτοτύζειν λέγειν, θρηνεῖν. *Gl. Victor.*

1046. ΚΑΛΟΥΜΑΙ] γράφομαι, εἰς τὸ δικαστήριον καλῶ.

1047. ΕΣ ΤΟΝ ΜΟΥΝΥΧΙΩΝΑ] ἐς τὸν Μαιμακτηριῶνα γάρ εἰσιν αἱ κρίσεις.

1050. ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΤΗΛΗΝ] κατὰ τὴν δημοσίαν ἀναγραφήν.

1053. ΔΙΑΣΚΕΔΩ] ἀποπατήσας ἀπαλλάττεται τοῦ συκοφάντου.

1057. ΘΥΣΟΝΤΕΣ ΕΙΣΩ] σκήπτεται ποιεῖν εἴσω τὴν θυσίαν, ἵνα μὴ σφάξῃ τὸ πρόβατον.

1058. ΗΔΗ ΜΟΙ ΤΩι ΠΑΝΤΟΠΤΑι] εἰώθασι μετὰ τὴν τελείαν παράβασιν ἐπιῤῥηματικὴν ποιεῖσθαι συζυγίαν, ὥσπερ καὶ ἐν Ἱππεῦσι πεποίηκεν. ΑΛΛΩΣ. δευτέρα παράβασις, ὡς ἐν Ἱππεῦσιν. ΑΛΛΩΣ. ἡ παράβασις αὕτη οὐκ ἔχει πάντα τὰ μέρη, ἀλλὰ μόνα τέσσαρα, τὴν ᾠδὴν καὶ στροφήν, τὸ ἐπίῤῥημα, τὴν ἀντῳδὴν καὶ τὸ ἀντεπίῤῥημα. ἔστι γοῦν ἡ ᾠδὴ καὶ στροφὴ κώλων καὶ στίχων δακτυλικῶν καὶ παιωνικῶν ιδ'. τὰ α' ε' ς' ζ' δακτυλικὰ ἐφθημιμερῆ. τὰ β' γ' δ' ι' ια' τετράμετρα, τὰ δ' ἄλλα παιωνικά, τετράμετρα μὲν ἀκατάληκτα τὰ η' θ', τὸ δὲ ιβ' τρίμετρον, τὸ δὲ ιγ' δίμετρον, τὸ δὲ ιδ' ἐφθημιμερὲς ἐκ κρητικῶν. ὑφ' ὃ παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα.

1059. ΠΑΝΤΑΡΧΑι] ἑρμηνεύει τὸ παντόπτα. *Gl. Victor.*

1060. ΕΥΚΤΑΙΑΙΣ] εὐκταῖον, τὸ κατ' εὐχὴν ἀποδιδόμενον. *Gl. Victor.*

1063. ΚΤΕΙΝΩΝ ΠΑΜΦΥΛΩΝ] καὶ θηρίοις γὰρ πολέμιοι ὄρνιθες, ὡς λαγωοῖς αἰετός.

1068. ΛΥΜΑΙΣ] λύμη, φθορά, βλάβη. *Gl. Victor.*

1069. ΕΡΠΕΤΑ ΚΑΙ ΔΑΚΕΤΑ] καὶ τὰ ἄλλα δάκετα, ὥσπερ εἰ τύχοι ὁ σκορπιός. ΔΑΚΕΤΑ δὲ θηρία ἰοβόλα.

1072. ΕΠΑΝΑΧΟΡΕΥΕΤΑΙ] καὶ λέγεται καὶ ἀνακηρύττεται. *Gl. Victor.*

1073. ΔΙΑΓΟΡΑΝ ΤΟΝ ΜΗΛΙΟΝ] οὗτος μετὰ τὴν ἅλωσιν Μήλου ἐν Ἀθήναις ᾤκει, τὰ δὲ μυστήρια ηὐτέλιζεν, ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν τελετῆς. τοῦτο οὖν ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, ὥς φησι Μελάνθης ἐν τῷ περὶ μυστηρίων. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ταῦτα ἐκ τοῦ ψηφίσματος εἴληφεν. οὕτως γὰρ ἐκήρυξαν, τὸν μὲν ἀποκτείναντα αὐτὸν τάλαντον λαμβάνειν, τὸν δὲ ἀγαγόντα δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγεῖτο κοινοποιῶν αὐτὰ καὶ τοὺς βουλομένους μυεῖσθαι ἀποτρέπων, καθάπερ Κρατερὸς ἱστορεῖ. ἐκκεκήρυκται δὲ μάλιστα ὑπὸ τὴν ἅλωσιν τῆς Μήλου· οὐδὲν γὰρ κωλύει πρότερον. Μένανδρος δὲ ἐν τῷ περὶ μυστηρίων προφέρεται τῆς χαλκῆς στήλης ἀντίγραφον, ἐν ᾗ ἐπεκήρυξαν καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκδιδόντας Πελλανεῖς. ἐν ᾗ γέγραπται καὶ ταῦτα· "ἐὰν δέ τις ἀποκτείνῃ Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν ἀργυρίου τάλαντον, ἐὰν δέ τις ἀγάγῃ, λαβεῖν δύο."

1074. ΑΝ ΤΕ ΤΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ ΤΙΣ] τινὲς τινά. ὡσεὶ ἔλεγέ τινα τῶν ἀνηκόντων αὐτῷ, ὃς ἐὰν φονεύσῃ.

1075. ΤΩΝ ΤΕΘΝΗΚΟΤΩΝ] τῶν ἐπὶ θανάτῳ φευγόντων. ἐν δὲ τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται· ἐν ὑπερβολῇ καὶ τοὺς τεθνηκότας ἀποκτείνειν, ὥστε μηδ' ἐν - - - - - πλασιάζονται δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ. λέγει γάρ, ἐάν τις τινὰ τῶν τοῖς τυράννοις προσηκόντων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λήψεται· οἷον γύναιον, τέκνον, ἀδελφὸν, τοὺς συνωμοσίους καὶ συμπράξαντας τῇ τυραννίδι.

1076. ΑΝΕΙΠΕΙΝ] κηρύξαι καὶ ἀναγορεῦσαι. *Gl. Victor.*

1077. ΤΟΝ ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ] ἄνω εἶπεν ἐκ τῶν ὀρνέων. ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ δὲ εἶπεν ὡς Μήλιον· διὸ καὶ οὕτω προενεκτέον. ΣΥΝΕΙΡΩΝ δὲ, εἰς ὁρμαθὸν συντιθείς.

1079. ΣΠΙΝΝΟΥΣ] εἶδος ὀρνέου. τρία δὲ αὐτοὺς λυπεῖ, ὅτι θηρεύει, ὅτι πωλεῖ, ὅτι ζ' τοῦ ὀβολοῦ ὡς εὐτελίζων αὐτούς.

1081. ΤΟΙΣ ΤΕ ΚΟΨΙΧΟΙΣΙΝ] οἱ κόψιχοι γὰρ ᾠοτοκοῦντες κεντοῦσι τὰ ᾠά. οἱ οὖν ὀρνιθοθῆραι πτερὰ αὐτοῖς ἐμβάλλουσι πρὸς τὸ ἀμβλῦναι τὰ ῥάμφη τῇ μαλακότητι τῶν πτερῶν, ἢ ἵνα μὴ κορύξωσιν. ἢ μετὰ τὸ σφάξαι πτερὰ ἐπιβάλλουσιν, ὥστε ἐξ αὐτῶν αὐτοὺς κρεμαμένους ὁραθῆναι πᾶσιν. ἐμφαντικὸν δὲ πλήθους τὸ ἐγχεῖ. βιαίως δὲ τὸ ἐγχεῖ· εἴροντες γὰρ διὰ τῶν ῥινῶν καὶ κρεμῶντες ἐπώλουν.

1083. ΠΑΛΕΥΕΙΝ] θηρεύειν, προκαλεῖσθαι. εἰώθασιν ἐκτυφλοῦντές τινα τῶν ὀρνέων ἱστάναι ἐν δικτύῳ, ὅπως τῇ φωνῇ προσκαλοῖτο τὰ ὁμοιογενῆ. καὶ τοῦτο γλωσσηματικῶς παλεύειν ἔλεγον. ΑΛΛΩΣ. θηρεύειν, προκαλεῖσθαι βοσκόμενα. οὐ περὶ τῶν κοψίχων δὲ τοῦτο, ἐπεὶ δεδεμένους ἂν εἶπεν, ἀλλὰ μετέβη ἐπὶ περιστερὰς ἢ φάττας.

1088. ΕΥΔΑΙΜΟΝ ΦΥΛΟΝ] ἡ ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ καὶ στροφῇ· καὶ αὕτη γὰρ κώλων καὶ στίχων ἐστὶ ιδ'. καὶ τὰ μὲν ἔχει δακτυλικὰ ἰσόμετρα τοῖς ἐκείνης, τὰ δὲ παιωνικὰ ἐπιμεμιγμένα κρητικοῖς. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι. ἐν σχήματι δὲ εἴρηται ὁ λόγος, εὔδαιμον φῦλον, οἳ χειμῶνος· πρὸς γὰρ τὸ σημαινόμενον τοῦ φύλου πληθυντικὸν ὂν ἔφη τὸ οἵ.

1091. ΟΥΔ' ΑΥ ΘΕΡΜΗ] τινὲς τοῦ πνίγους κατὰ ἑνικὴν φάσιν, ἵνα ᾖ, οὐδὲ ἐν θέρους θερμασίᾳ ἐπίκειται ὑμῖν.

1094. ΦΥΛΛΩΝ ΕΝ ΚΟΛΠΟΙΣ] ὡσεὶ ἔλεγεν ὑπὸ τὰ φύλλα.

1095. ΥΦ' ΗΛΙΩι ΜΑΝΕΙΣ] τέρπεται γὰρ καὶ ἐπιμαίνεται τῷ ἡλίῳ ὁ τέττιξ.

1099. ΠΑΡΘΕΝΙΑ] διὰ τὸ ἐπιμελῶς τὰς γυναῖκας καὶ τὰς παρθένους τὰ μύρτα ἐσθίειν. ΛΕΥΚΟΤΡΟΦΑ δὲ ἀντὶ τοῦ λευκὰ καὶ τρυφερά· τοιαῦτα γάρ εἰσι μήπω πεπανθέντα.

1102. ΤΟΙΣ ΚΡΙΤΑΙΣ] πολλάκις ἐν ταῖς παραβάσεσι καὶ οἱ ποιηταὶ λέγουσί τινα εἰς τὰ ἑαυτῶν χρήσιμα διὰ τοῦ χορικοῦ προσώπου, ὡς νῦν πρὸς τοὺς κριτὰς ἀποτείνει τὸν λόγον, ὅπως ἂν αὐτοῖς ψηφίσωνται τὴν νίκην.

1104. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ] τοῦ Πάριδος, ὧν ἔλαβε παρὰ Ἀφροδίτης. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ δώσομεν.

1106. ΓΛΑΥΚΕΣ] ἀντὶ τοῦ νομίσματα· ἡ γὰρ γλαὺξ ὄρνεόν ἐστιν Ἀθηνᾶς, ὅπερ πάνυ τιμῶντες Ἀθηναῖοι διὰ τὴν θεὸν ἐν τοῖς τετραδράχμοις ἐνεχάραξαν νομίσμασιν. αἰνίττεται δὲ καὶ εἰς τὸ φιλάργυρον τῶν Ἀθηναίων. ΑΛΛΩΣ. ἡ γλαὺξ ἐπὶ χαράγματος ἦν τετραδράχμου, ὡς Φιλόχορος. ἐκλήθη δὲ τὸ νόμισμα τὸ τετράδραχμον τότε ἡ γλαύξ. ἦν γὰρ γλαὺξ ἐπίσημον καὶ πρόσωπον Ἀθηνᾶ, τῶν προτέρων διδράχμων ὄντων ἐπίσημόν τε βοῦν ἐχόντων.

1108. ΚΑΚΛΕΨΟΥΣΙ] δέον εἰπεῖν καὶ λεπίσουσι· λεπίζουσαι γὰρ τὸ ᾠὸν ἐκφέρουσι τὰ νεόττια.

1110. ΕΡΕΨΟΜΕΝ] διὰ τὰ ἐν τοῖς ναοῖς ἀετώματα. ἀντὶ τοῦ στεγάσομεν πρὸς ἀετώματα. τὰς γὰρ τῶν ἱερῶν στέγας πτερὰ καὶ ἀετοὺς καλοῦσιν, ὥς φησιν Ἴων ἐν Ἀγαμέμνονι.

1111. ΑΡΧΙΔΙΟΝ] ὑποκοριστικῶς τὴν ἀρχήν. διαβάλλει δὲ αὐτοὺς ὡς ἅρπαγας.

1112. ΟΞΥΝ ΙΕΡΑΚΙΣΚΟΝ] ἀντὶ τοῦ ἁρπαγὴν ὀξεῖαν. Δίδυμος, τάχος ὡς ἱέρακος, ἵνα ταχέως φύγῃ.

1113. ΠΡΗΓΟΡΕΩΝΑΣ] κυρίως τῶν ὀρνίθων ὁ λεγόμενος πρόλοβος. ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Δίδυμος δὲ τοὺς βρόγχους τῶν ὀρνέων τοὺς λεγομένους προλόβους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων πρηγορεὼν πάλιν ὁ βρόγχος. ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν.

1114. ΑΝ ΔΕ ΜΗ ΚΡΙΝΗΤΕ] ἐὰν δὲ μὴ ἡμᾶς κρίνητε νικᾶν, τίθεσθε ὥσπερ οἱ ἀνδριάντες μηνίσκους ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς. ποιοῦσι γὰρ ἔνιοι, ὥστε μὴ ἐφάπτεσθαι τὰ ὄρνεα. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ΜΗΝΙΣΚΟΥΣ σκεπάσματα τῶν ἀνδριάντων, διὰ τὸ μὴ ἀποπατεῖν κατ' αὐτῶν τὰ ὄρνεα. φησὶν οὖν ὅτι μέλλομεν ὑμῶν καταποπατεῖν.

1115. ΜΗΝΗΝ] μηνίσκον· μήνῃ γὰρ ἔοικε.

1118. ΤΑ ΜΕΝ ΙΕΡ' ΗΜΙΝ] κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ο', ὧν τελευταῖος "τόξευε πᾶς τις. σφενδόνην τίς μοι δότω." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΤΑ ΜΕΝ ΙΕΡ' ΗΜΙΝ] τὰ ἐν τοῖς θύμασι σύμβολα. *Gl. Victor.*

1121. ΑΛΛ' ΟΥΤΟΣΙ ΤΡΕΧΕΙ] Σύμμαχος· οὕτω συντόνως τρέχει ὡσεὶ Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος, ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. ἀντὶ τοῦ δίκην ῥεύματος ταχέως φερόμενος. ὁ δὲ Δίδυμος, παρὰ τὸ Πινδάρου "ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειοῦ." διχῶς δέ τινες, ἄλφειον πνέων.

1126. ΠΡΟΞΕΝΙΔΗΣ ΚΑΙ ΘΕΑΓΕΝΗΣ] ἐκ τούτων πιστοῦται τὸ ἀνυπόστατον τοῦ τείχους, ἐπειδὴ καπνοὶ ἦσαν καὶ κομπασταὶ καὶ μόνον ὑπόσχεσις. τοιαύτη δὲ καὶ ἡ τοῦ τείχους οἰκοδομή.

Ο ΚΟΜΠΑΣΕΥΣ] ἔπαιξε παρὰ τὸν κόμπον. προείρηται δὲ περὶ αὐτῶν ἀμφοτέρων ὅτι κομπασταί. Τηλεκλείδης δὲ ἐν Ἡσιόδῳ ὡς παρειμένον τῷ σώματι κωμῳδεῖ αὐτόν.

1128. ΟΣΟΝ Ο ΔΟΥΡΙΟΣ] οὐ πιθανὸν κοινῶς λέγειν αὐτόν, ἀλλὰ περὶ τοῦ χαλκοῦ τοῦ ἐν ἀκροπόλει. ἀνέκειτο γὰρ ἐν ἀκροπόλει Δούριος ἵππος ἐπιγραφὴν ἔχων "Χαιρέδημος Εὐαγγέλου ἐκ Κοίλης ἀνέθηκε." δύναται δὲ ὁ ἐν Ἰλίῳ λαμβάνεσθαι. ἐν ἀκροπόλει δὲ χαλκοῦς ἵππος ἀνέκειτο κατὰ μίμησιν τοῦ Ἰλιακοῦ.

1131. ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΥΣ] σημείωσαι ὅτι τὸ μάκρος λέγει.

1133. ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ ΠΛΙΝΘΟΦΟΡΟΣ] οἱ Αἰγύπτιοι ἐκωμῳδοῦντο ὡς ἀχθοφόροι. καὶ ἐν Βατράχοις· "οὓς οὐκ ἄραιντ' ἂν οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι." ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ὅτι ἴδιον Αἰγυπτίων τὸ ἀχθοφορεῖν.

1137. ΓΕΡΑΝΟΙ ΘΕΜΕΛΙΟΥΣ] διὰ τὸ ἐν ὕψει πέτεσθαι, καὶ τῇ εἰς εὐθὺ ὁρμῇ τὴν ἐπὶ τὰ κάτω θέαν ἐμποδίζεσθαι, λίθους βαστάζουσιν, ὅπως κάμνουσαι τῇ πτήσει ῥίπτοιεν καὶ αἴσθοιντο πότερον ἐπὶ γῆς ἢ ἐπὶ θαλάσσης φέρωνται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ θαλάσσης ἥκοι ὁ λίθος, ἀνύουσι τὴν ὁδόν, εἰ δὲ ἐπὶ γῆς, ἀναπαύονται.

ΘΕΜΕΛΙΟΥΣ] ἤγουν προσήκοντας θεμελίῳ. *Gl. Victor.*

ΚΑΤΑΠΕΠΩΚΥΙΑΙ ΛΙΘΟΥΣ] ἐπεὶ αἱ γέρανοι λίθους καταπίνουσι καὶ ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον παραγίνονται.

1138. ΕΤΥΚΙΖΟΝ] τύκος ἐργαλεῖόν τι ᾧ τοὺς λίθους περιτύκουσι καὶ ξέουσιν. ἐπιτήδειον δὲ ἔργον ταῖς μακρὸν ἐχούσαις ῥύγχος. κρὲξ δὲ εἶδος ὀρνέου, ὀξὺ πάνυ τὸ ῥύγχος καὶ πριονῶδες ἔχον.

κρὲξ κορυφαία καὶ ὄρνεόν τι, ὃ τοῖς γαμοῦσιν οἰωνίζεται· τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τροχοῦ. *Gl. Victor.*

1139. ΠΕΛΑΡΓΟΙ] διὰ τὸ Πελαργικὸν τεῖχος τοὺς ἀπὸ Τυῤῥηνίας ἥκοντας ἀναστῆσαι.

1141. ΟΙ ΧΑΡΑΔΡΙΟΙ] ὠνοματοπεποίηται τὸ ὄρνεον παρὰ τὸ ἐν ταῖς χαράδραις διατρίβειν.

1142. ΕΡΩΔΙΟΙ ΛΕΚΑΝΑΙΣΙ] παρὰ τὴν ἔραν πέπαιχεν, ἐπεὶ πηλὸς ἐκ τῆς ἔρας, τουτέστι τῆς γῆς. ταῦτα δὲ ὡς ἐν κωμῳδίᾳ ἐσχημάτισται. λακάνη δὲ τὸ κοινὸν παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ χαίνω. τὸ δὲ Ἀττικὸν λεκάνη.

1145. ΟΙ ΧΗΝΕΣ] διὰ τὸ πλατύποδας τῶν ἄλλων μᾶλλον εἶναι τοὺς χῆνας.

ΑΜΑΙΣ] ἄμη σιδηροῦν σκεῦος. καὶ σκάφη, εἰς ἣν ἐβάλλοντο ἐρίφων πόδες πρὸς τὸ μὴ βαίνειν. *Gl. Victor.*

1147. ΤΙ ΔΗΤΑ ΠΟΔΕΣ] παρὰ τὴν παροιμίαν, "τί δῆτα χεῖρες οὐκ ἂν ἐργασαίατο."

1148. ΑΙ ΝΗΤΤΑΙ] ἡ νῆττα εἶδος ὀρνέου, ἔχον τὴν πτέρωσιν ἐκ φύσεως ὥσπερ ζώνην λευκήν. τοῦτο οὖν ἔπαιξεν ὡς ἂν ἐζωσμένην εἰρηκὼς αὐτήν. ΥΠΑΓΩΓΕΑ δὲ τὸν ξυστῆρα. πλατὺ δέ ἐστι σίδηρον, ᾧ ξύουσι τὸν πηλόν. ΑΛΛΩΣ. τινὲς τῶν νησσῶν ἔχουσιν ὡς ζώνην ἐν κύκλῳ λευκήν.

1150. ΕΧΟΥΣΑΙ ΚΑΤΟΠΙΝ] ὥσπερ παιδία βαστάζουσαι αὐτόν. ὡς εἰώθασι βαστάζειν τὰ παιδία. ἀσαφῶς δὲ λέγει. λέγει γὰρ τὰς χελιδόνας τὸν ὑπαγωγέα ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτὰς κομίζειν, τὸν δὲ πηλὸν ἐν τοῖς στόμασι. καὶ ποιοῦσι τοῦτο, ὅταν τὰς νεοσσιὰς κατασκευάζωσιν. ὁ δὲ ὑπαγωγεύς, ὥς τινες, σιδηροῦν τι οἷον πτυΐδιον, ᾧ ἐχρῶντο οἱ κονιαταί. οἱ δὲ, ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς

πλίνθους πρὸς ἀλλήλας. τινὲς δὲ αὐτὸ παράξυστον καλοῦσιν. εἰ μὴ ἄρα πηλόν τινα ὑπαγωγέα καλοῦσι· τοιοῦτον γάρ τι καὶ Ἕρμιππος ἐν τοῖς Τριμέτροις ἐμφανίζει.

1155. ΠΕΛΕΚΑΝΤΕΣ] παρὰ τὸ πελεκᾶν τὰ ξύλα, τῷ ὀνόματι τοῦ ὄρνιθος πιθανῶς ἐχρήσατο παίζων. καὶ ὅτι ῥάμφος ἔχει μέγα.

1156. ΑΠΕΠΕΛΕΚΗΣΑΝ] πελεκῶ, πελεκήσω, ξύλα. πελεκίζω τὸ μετὰ τῆς σπάθης κόπτω. *Gl. Victor.*

1159. ΒΕΒΑΛΑΝΩΤΑΙ] ὡσεὶ εἶπε κεκλείδωται, ὅτι βάλανοι λέγονται τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως.

1160. ΕΦΟΔΕΥΕΤΑΙ] διοδεύεται. τὸ δὲ ΚΩΔΩΝΟΦΟΡΕΙΤΑΙ ἀντὶ τοῦ δοκιμάζεται ἡ τῶν φυλάκων φρουρά.

1161. ΦΡΥΚΤΩΡΙΑΙ] αἱ τῶν πύργων φυλακαί, παρὰ τὸν πυρσὸν καὶ τὸ ὠρεύειν.

1163. ΑΠΟΝΙΨΟΜΑΙ] ἦν γὰρ ἀπὸ πηλοῦ ἢ κονίας ὡς ἀπὸ τῶν ἔργων.

ΔΡΑ] ἀντὶ τοῦ πρᾶττε προστακτικῶς.

1169. ΠΥΡΡΙΧΗΝ ΒΛΕΠΩΝ] ἔνοπλον καὶ πολεμικόν τι· ἐνόπλιος γὰρ ὄρχησις ἡ πυῤῥίχη. *ΕΣΘΕΙ] τρέχει. *Gl. Victor.*

1173. ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΕΡΑ] δέον εἰπεῖν εἰς τὴν πόλιν.

1174. ΗΜΕΡΟΣΚΟΠΟΥΣ] τοὺς ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντας.

1177. ΠΕΡΙΠΟΛΟΥΣ] τοὺς φύλακας ἢ ζητητάς, ἀπὸ τοῦ περιπολεῖν. τὸ δὲ ἑξῆς, οὐκ ἐχρῆν περιπόλους πέμψαι.

1178. ΚΑΤ' ΑΥΤΟΝ] πρὸς τὴν ἐν Ἰλιάδι γραφὴν τὴν "χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα." οὕτως ἀξιοῦσιν Ἀριστοφάνην γράφειν.

1179. ΙΠΠΟΤΟΞΟΤΑΣ] ἀπὸ τοῦ ἵππου τὴν ὀξεῖαν αὐτῶν πτῆσιν δηλοῖ, ἀπὸ δὲ τοῦ τόξου τὸ ἐπικαμπὲς τῶν ὀνύχων.

1180. ΗΓΚΥΛΩΜΕΝΟΣ] ἀγκύλη εἶδος ἀκοντίου.

1181. ΚΥΜΙΝΔΙΣ] τὴν κύμινδιν οὐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος. μήποτε κίμινδις γραπτέον. ὁ δὲ τριόρχης εἶδος ἱέρακος.

1182. ΡΥΜΗι] φορᾷ βιαίᾳ.

1183. ΔΟΝΕΙΤΑΙ] κινεῖται, ταράσσεται, σαλεύει. *Gl. Victor.*

1188. ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΙΡΕΤΑΙ] εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδικὴ κώλων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις ἤτοι τριβράχεσι καὶ δακτύλοις πενθημιμερῶν η', ὧν τὰ μὲν πρῶτα τρία καὶ παιωνικά, εἰ βούλει, ποιήσει ἡμιόλια. τὸ τέταρτον τροχαϊκὸν ἐκ δακτύλου πενθημιμερές. τὸ πέμπτον καὶ ἕκτον ἰθυφαλλικά. τὸ ζ' καὶ η' τροχαϊκὰ πενθημιμερῆ. ἐν ἐκθέσει δὲ ἰαμβικὰ τρία, ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, οἱ δὲ δύο τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΙΡΕΤΑΙ] διὰ τὴν ὑπερβολὴν ἀντὶ τοῦ ἐγείρεται καὶ μετεωρίζεται.

1189. ΦΑΤΟΣ] λεκτός. *Gl. Victor.*

1192. ΑΕΡΑ λέγει τὴν ἀορασίαν, τὸ σκότος.

1197. ΠΕΔΑΡΣΙΟΥ] μετεώρου, πετομένου, παρὰ τὸ ἐκ τοῦ πέδου αἴρεσθαι.

1198. ΔΙΝΗΣ] ταῖς δίναις καὶ ταῖς συστροφαῖς. δίνη, συστροφὴ ὑδάτων. *Gl. Victor.*

1199. ΑΥΤΗ ΣΥ] κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ξγ', ὧν τελευταῖος "καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1203. ΠΛΟΙΟΝ Η ΚΥΝΗ] πλοῖον μέν, καθὸ ἐπτέρωται καὶ τὰ πτερὰ διαπέταται ὡς κώπη, κυνῆ δέ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν πέτασον, ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἴριδος· "γυνὴ τίς ἥδε Κυλληνᾶς Ἀρκάδος κυνῆ." φασὶ δὲ καὶ κυνέαν τὸν πέτασον λέγεσθαι ἐν Πελοποννήσῳ. πέτασον γὰρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φορεῖ ὁ Ἑρμῆς, πρὸς ὃν τὴν κυνῆν εἶπε. καὶ Πελοποννήσιοι δὲ τὸν πέτασον κυνῆν καλοῦσι. πλοῖον δὲ διὰ τὸ ἐν δρόμῳ αὐτῆς κεκολπῶσθαι τὸν χιτῶνα, ἢ ἐπεὶ πτερωτὸς ἦν· αἱ δὲ νῆες ἀντὶ πτερῶν τὰς κώπας ἔχουσι.

1204. ΠΑΡΑΛΟΣ Η ΣΑΛΑΜΙΝΙΑ] αὗται ἱεραὶ τριήρεις δημόσιαι, ἐπὶ τὰς τῆς πόλεως χρείας πεμπόμεναι καὶ ταχυναυτοῦσαι. ΑΛΛΩΣ. ἐπεὶ ταχεῖαν αὐτὴν εἶπεν. αὗται δὲ αἱ τριήρεις, ὡς ἂν ὑπηρέτιδες οὖσαι, ταχεῖαι ἦσαν, Πάραλος καὶ Σαλαμινία. ἐὰν δὲ δασέως ἐν ἄρθρου μέρει, ἔσται ἡ αὐτὴ Πάραλος καὶ Σαλαμινία.

1206. ΤΡΙΟΡΧΟΣ] ἐπεὶ ἑταίρα ἦν, ἔπαιξε τὸ τρίορχος.

1213. ΣΦΡΑΓΙΔ' ΕΧΕΙΣ] οἷον σύμβολον ἐπὶ τῷ συγχωρηθῆναι παρελθεῖν.

1214. ΥΓΙΑΙΝΕΙΣ] φησί, καὶ οὐ μαίνῃ τοιαῦτα ἐρωτῶν.

1215. πρὸς τὸ ΕΠΕΒΑΛΕΝ, ὅτι καὶ νῦν ἐπὶ τοῦ συνουσιάσαι· ὃ καὶ ἐνόμισε λέγειν ἡ Ἶρις, διὸ παραιτεῖται.

1218. ΧΑΟΥΣ τοῦ ἀέρος, διὰ τὸ κεχύσθαι εἰς ἅπλωμα.

1222. ΠΑΣΩΝ ΙΡΙΔΩΝ] ἢ ὡς τοῦ ἀέρος ποικίλας Ἴριδας ποιοῦντος, ἢ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θεαινῶν.

1223. ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ] λείπει τιμωρίας.

1227. ΑΚΟΛΑΣΤΑΝΕΙΤΕ] ἀκόλαστα καὶ ἄτακτα πράξετε.

1228. ΕΝ ΜΕΡΕΙ ΤΩΝ ΚΡΕΙΤΤΟΝΩΝ] κατά τι μέρος ἡμῖν ὑποταγῆναι ὀφείλετε.

1229. ΤΩ ΠΤΕΡΥΓΕ ΠΟΙ ΝΑΥΣΤΟ-

ΛΕΙΣ] ἔπαιξεν ὡς ἐπὶ νεῶν. ποῦ παρασκευάζῃ, καὶ ἐπὶ ποίαν ὁδὸν τὴν πτῆσιν ἔχεις.

1232. ΕΠ' ΕΣΧΑΡΑΙΣ] ἤγουν ἐπάνω. *Gl. Victor.*

1237. ΑΛΛΑ ΜΑ ΔΙ' ΟΥ ΤΩι ΔΙΙ] ἔπαιξε πάλιν μὰ Δία εἰπών, ὡς ἐν κωμῳδίᾳ.

1240. ΔΙΟΣ ΜΑΚΕΛΛΗι] τοῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφόκλειον "χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ." ΜΑΚΕΛΛΗι] δίκελλα πλατεῖα. *Gl. Victor.*

1241. ΠΤΥΧΑΣ] πτυχαί, στοαί, περιβολαί. *Gl. Victor.*

ΚΑΤΑΙΘΑΛΩΣΕΙ] αἰθάλη, σποδὸς, ἐκ καμίνου τὸ μέλαν. *Gl. Victor.*

1242. ΛΙΚΥΜΝΙΑΙΣ ΒΟΛΑΙΣ] ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφων οὕτως, Λικυμνίαις βολαῖς, φησί, ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται. ἐν δὲ ἐνίοις τῶν σχολικῶν ὑπομνήματα ταυτὶ γέγραπται· ἴσως ὁ Λικύμνιος ἐνεπύρισε τινῶν οἰκίας. ἐν δὲ τοῖς ἐπιγεγραμμένοις Ἀπολλωνίου ταῦτα γέγραπται· ὅτι ἡμίφλεκτόν τινα εἰσάγει εἰς τοιοῦτό τι κεκεραυνωμένον ἀπὸ τῆς περιστάσεως ἐκείνης. εἴη δ' ἂν τοῦ Εὐριπίδου μεμνημένος ἀγγέλου τοῦ ἐν τῷ Λικυμνίῳ. λέγει γὰρ ἐπὶ τελευτῆς ἐκεῖνος "ἐν Λικυμνίοις[1] δὲ, δράματι Εὐριπίδου, εἰσήχθη τις κεραυνοβολούμενος."

1243. ΤΩΝ ΠΑΦΛΑΣΜΑΤΩΝ] ἐκπρησμῶν, ἀναζητημάτων.

1245. ΜΟΡΜΟΛΥΤΤΕΣΘΑΙ] ἐκφοβεῖν καὶ φόβον ἐμβάλλειν. *Gl. Victor.*

1246. ΠΕΡΑ] ἀντὶ τοῦ πέρα τοῦ δέοντος. παρατραγῳδεῖ καὶ αὐτός.

1247. ΚΑΙ ΔΟΜΟΥΣ ΑΜΦΙΟΝΟΣ] ἐκ Νιόβης Αἰσχύλου. ἐξέῤῥιπται δέ τ' Ἀμφίονος ἐκ μονῳδίας.

1250. ΠΑΡΔΑΛΑΣ] παρδάλεων δοράς. ἔπαιξε πρὸς τὴν πτέρωσιν αὐτῶν· κυάνεοι γάρ.

1252. ΠΟΡΦΥΡΙΩΝ] ὁ γίγας τῷ Διὶ πολεμήσας, ὃν ἐχειρώσατο Ἀφροδίτη.

1254. ΔΙΑΜΗΡΙΩ] συνουσιάσω, ὡς ἐπὶ κόρης. *Gl. Victor.*

1256. ΤΡΙΕΜΒΟΛΟΝ] πολλάκις ἐμβαλεῖν δυνάμενον. μήποτε δὲ καὶ πλοίου τις ἦν κατασκεύη. καὶ γὰρ δεκέμβολον Αἰσχύλος εἶπε τὴν τοῦ Νέστορος ναῦν ἐν Μυρμιδόσιν. * τριέμβολον οὖν ... δὲ ἐπίφθεγμα τάχους. *Rav.*

1258. ΕΥΡΑΞ ΠΑΤΑΞ] ἐπιῤῥήματά τινα ἀνέπλασεν εἰς τὸ κακέμφατον, παρὰ τὸ εὐρέως συμμιγήσομαι καὶ τὸ πατάξαι. ὅθεν καὶ χαμαιτύπαι αἱ πόρναι. καὶ Μένανδρος "πρώην Ἄρης ἐπάταξα."

1261. ΚΑΤΑΙΘΑΛΩΣΕΙΣ] ταῦτα πρὸς τὴν Ἶριν λέγει ὡς ἑταιρίδιον. καταιθαλώσεις οὖν τῷ ἔρωτι.

1262. ΑΠΟΚΕΚΛΗΚΑΜΕΝ] ἀπηγορεύσαμεν. κορωνὶς δὲ καὶ εἴσθεσις μέλους χοροῦ μεσῳδικὴ κώλων παιωνικῶν ς', ὧν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον δίμετρα βραχυκατάληκτα ἤτοι ἡμιόλια, τὸ γ' δίμετρον καταληκτικὸν ἤτοι ἐφθημιμερές, τὸ δ' ὅμοιον τῷ α', τὸ ε' ὅμοιον τῷ γ', τὸ δὲ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον διὰ τὴν ἀδιάφορον. ἔν τισι δὲ δύο κῶλα συνῆπται ταῦτα. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχος ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος ὅμοιος τοῖς ἑξῆς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1268. ΤΗΔΕ] ἐνθάδε. *Gl. Victor.*

1269. ΔΕΙΝΟΝ ΤΕ ΤΟΝ ΚΗΡΥΚΑ] τοῦτο Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. ἔστι γὰρ αἰτιατικὴ ἀντὶ εὐθείας. ἀντὶ τοῦ ὁ κῆρυξ. ἐνδεῖ οὖν τὸ σχῆμα· ἔδει γὰρ ὁ κῆρυξ εἰ μὴ νοστήσει. εἴσθεσις δὲ τῆς διπλῆς ἀμοιβαίας τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μδ', ὧν τελευταῖος "ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι." ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα.

1271. Ω ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡ'] ἄγγελος πεμφθεὶς εἰς ἀνθρώπους ἐξ ὀρνίθων ὑποστρέφει λέγων ὅτι πάντες ἥδονται οἱ ἄνθρωποι ὄρνιθας κρατεῖν.

1273. Ω ΚΑΤΑΚΕΛΕΥΣΟΝ] οἱονεὶ σιωπὴν κήρυξον· οἱ γὰρ κελευσταὶ πολλάκις σιωπὴν καταγγέλλειν εἰώθασιν, σιώπα λέγοντες καὶ ἄκουε καὶ τὰ ὅμοια. οὕτω Δίδυμος. ἐπειδὴ πολλάκις εἴρηται ὦ καὶ οὐκ ἐπίσχει αὐτὸν ὁ Πεισθέταιρος, ὁ ἄγγελος φησὶ κατακέλευσον, ὥσπερ τοῖς ἐρέσσουσι, καὶ ὦ, λέγει, παύσασθαι παρακέλευσαί μοι. * ΚΑΤΑΚΕΛΕΥΣΟΝ] σιγὴν πρόσταξον. *Gl. Victor.*

1281. ΕΛΑΚΩΝΟΜΑΝΟΥΝ] τῆς τῶν Λακώνων ἥρων πολιτείας. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ὑπερέχειν τοὺς Λάκωνας τῷ πολέμῳ τότε. ἄρχεται δὲ διαβάλλειν. διαβάλλει δὲ καὶ τὸν Σωκράτην ὡς λιπαρὸν καὶ ὡς πένητα.

1282. ΕΚΟΜΩΝ, ΕΠΕΙΝΩΝ] εἰπὼν τὸ ἐκόμων καὶ τὰ ἑξῆς, ἐπιτηδείως ἐπάγει τὸ ἐσωκράτουν· τοιοῦτοι γὰρ οἱ φιλόσοφοι. ἐκόμων δὲ καὶ οἱ Λάκωνες ὡς τρυφῶντες.

1283. ΣΚΥΤΑΛΙ' ΕΦΟΡΟΥΝ] σκυτάλη ἤτοι Λακωνικὴ ἐπιστολὴ ἢ βακτηρία· ἐφόρουν γὰρ βαρείας βακτηρίας οἱ Λάκωνες. τοῦ δὲ σκυτάλιον τὸ α ἐκτείνεται, ὡς ἐν Ὁλκάσιν, ἔνθα καὶ τὸ Νικοφῶντος ἐξ Ἀφροδίτης Γόνων παρετέθη· "οὐκ ἐς κόρακας τὼ χεῖρ' ἀποίσεις ἐκποδὼν ἀπὸ τοῦ σκυταλίου καὶ τῆς διφθέρας." οὕτω Σύμμαχος. ὁ δὲ Δίδυμος σκυτάλια τὰς βακτηρίας, αἷς τὰ σκύταλα τύπτουσιν, ὅ

[1] Λικυμνίῳ *Rav.*

ἐστι τοὺς τραχήλους. "ἢ παίσει βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ." ΑΛΛΩΣ. σκυτάλη Λακωνικὴ ἐπιστολή. οὗτοι γὰρ μέλλοντες πέμπειν στρατηγὸν εἰς τὸν πόλεμον ἐποίουν δύο ῥάβδους ἰσομήκεις, καὶ τὴν μὲν τῷ στρατηγῷ μέλλοντι ἐξιέναι εἰς πόλεμον ἐδίδουν, τὴν δὲ παρ' αὐτοῖς εἴων. καὶ ὅτε βούλοιντο ἀπόρρητόν τι σημᾶναι τῷ ἀπόντι στρατηγῷ, ταύτῃ λευκὸν δέρμα περιειλίξαντες ἔγραφον εἰς αὐτὸ, καὶ ἀνελίττοντες παρεῖχον τὸν ἱμάντα τῷ ἀποφέροντι. τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα μὴ μανθάνωσιν οἱ ἀποφέροντες τὸ δηλούμενον ἐν αὐτῷ. ὁ δὲ στρατηγὸς λαβὼν αὐτὸ καὶ περιελίξας τῇ παρ' αὐτῷ ῥάβδῳ ἀνεγίνωσκε. λέγεται οὖν καὶ ἡ ἐπιστολὴ καὶ αὐτὸ τὸ ξύλον. Διοσκορίδης δ' ἐν τοῖς περὶ νομίμων τοὺς δανείζοντας ἐν Σπάρτῃ διαιρεῖν σκυτάλην δύο παρόντων μαρτύρων, καὶ γράφειν τὸ συμβόλαιον ἐν ἑκατέρῳ τμήματι, καὶ τὸ μὲν ἑνὶ τῶν μαρτύρων διδόναι, τὸ δὲ δι' ἑαυτοῦ ἔχειν. ἐχρῶντο δ' αὐτῷ καὶ ἄλλοι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ μβ'.

ΣΚΥΤΑΛΙ' ΕΦΟΡΟΥΝ] πάλιν ἀντὶ τοῦ ἐλακώνιζον. καὶ ὅτι Λακωνικὸν τὸ τῆς σκυτάλης. ἔγραφον δὲ οὐ μόνον ταῖς σκυτάλαις ἐγχαράσσοντες τὰς ἐπιστολάς, ἀλλὰ καὶ βακτηρίαις.

1288. ΚΑΤΗΡΑΝ ΕΙΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ] ὡς ἐπὶ ὀρνίθων καθεζομένων. δέον δὲ εἰπεῖν εἰς τοὺς λειμῶνας. ἔπαιξε δὲ εἰς τὸ φιλόδικον, εἰπὼν εἰς τὰ βιβλία, τουτέστιν εἰς τὰ ψηφίσματα.

1289. ΕΙΤ' ΑΠΕΝΕΜΟΝΤ' ΕΝΤΑΥΘΑ] ἐνταῦθα συναληλιμμένον ἀμφίβολόν ἐστιν, ὃ καὶ ἐπιτετήδευκε. διελόντι δὲ τὸ μέν ἐστιν ἐνέμοντο, τὸ δὲ ἀπενέμοντο, τουτέστιν ἀνεγίνωσκον.

1292. ΠΕΡΔΙΞ ΜΕΝ ΕΙΣ ΚΑΠΗΛΟΣ] ὁ μὲν Πέρδιξ σαφῶς ὄνομα κύριον, Μενίππῳ δὲ ἐπώνυμον ἦν χελιδών. τὸ δὲ ἑξῆς κατὰ τὸ οἰκεῖον εἴληπται, τῷ Ὀπουντίῳ λέγω τὸ κόραξ, ὅτι ἅρπαξ καὶ ἀηδής. ὅτι δὲ καὶ μονόφθαλμος οὗτος, προείρηται. οὐ πάντως δὲ ὡς ἐπώνυμον. κάπηλος δὲ ἀντὶ τοῦ μάγειρος. ἔσκαζε δὲ οὗτος. εἴρηται δὲ ἐν τοῖς πρόσθεν ὅτι χωλὸς οὗτος ὁ Πέρδιξ. ἀφ' οὗ φασὶ τὴν παροιμίαν, Πέρδικος σκέλος, ἐπὶ τῶν λεπτοπόδων. ΑΛΛΩΣ. ὁ Πέρδιξ ὄνομα καπήλου. χωλὸς δὲ ἦν οὗτος. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀναγύρῳ· "καὶ μὴν χθὲς γὰρ ἦν Πέρδιξ χωλός." τούτου δὲ πολλοὶ μέμνηνται. ἀπὸ τούτου δέ φασι τὴν παροιμίαν, Πέρδικος σκέλος, ἧς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς ἀμέτρυις παροιμίαις μνημονεύει.

1293. ΜΕΝΙΠΠΩι Δ' ΗΝ ΧΕΛΙΔΩΝ] διὰ τὸ ἱπποτρόφον εἶναι καὶ καυτηρίᾳ τούτον χρῆσθαι, οὕτως ὠνομάσθη.

1294. ΟΠΟΥΝΤΙΩι Δ' ΟΦΘΑΛΜΟΝ] Δίδυμος· ὡς τοιούτου τὴν ὄψιν ὄντος μνημονεύει αὐτοῦ καὶ μέγα ῥύγχος ἔχοντος καὶ ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας, καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχαις. Σύμμαχος· φαίνονται τὸν Λυκοῦργον Αἰγύπτιον εἶναι νομίζοντες ἢ τὸ γένος ἢ τοὺς τρόπους. Φερεκράτης Ἀγρίοις· "οἶμαι δ' αὐτὸν κινδυνεύειν εἰς τὴν Αἴγυπτον φέροντα οἰκείας λέξεις, ἵνα μὴ συνέχῃ τοῖσι Λυκούργου πατριώταις." μήποτε οὖν καὶ εἰς τὸ αὐτὸ καὶ Κρατῖνος Δηλιάσι· "τούτοις δὲ ὄπισθεν ἴτω φέρων δίφρον Λυκοῦργος ἔχων καλάσιριν." ὁ δὲ καλάσιρις χιτὼν πλατύσημος· φησὶ δὲ Κηφισόδημος ὅτι Αἰγυπτίων ἡ λέξις. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ἢ ὡς ξένον ἢ ὡς πονηρόν.

1295. ΚΟΡΥΔΟΣ] μήποτε ὀξυκέφαλος ἦν ἐν τῷ ἄνω καὶ ὀρνιθώδης τὴν κεφαλήν. ὅτι δὲ καὶ αἰσχρὸς ἦν, ἐν Θεσμοφοριαζούσαις δηλοῖ.

ΧΗΝΑΛΩΠΗΞ] πανοῦργος ἦν· διὸ ἀλώπηξ· καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀναίσθητον, τοῦτο γὰρ καὶ φανερὸν, ἀλλὰ καὶ πονηρόν. ὁ δὲ Δίδυμος Θεαγένη καὶ Φιλοκλέα φησὶν ὀρνιθώδεις εἶναι.

1296. ΙΒΙΣ ΛΥΚΟΥΡΓΩι] ἢ ὡς Αἰγυπτίῳ ἢ ὡς μακροσκελεῖ. ἶβις δὲ ὄρνεον πλεονάζον ἐν Αἰγύπτῳ.

ΧΑΙΡΕΦΩΝΤΙ] ὁ Χαιρεφῶν μέγας καὶ ἰσχνὸς προείρηται. νυκτερὶς δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις. οὗτος ἂν εἴη Χαιρεφῶν ὁ Σωκρατικός.

1297. ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩι ΔΕ ΚΙΤΤΑ] οὗτος γὰρ τῶν περὶ τὸ βῆμα. καὶ Εὔπολις ὡς λάλον ἐν Πύλαις διασύρει· "Συρακόσιος δὲ ἔοικεν, ἡνίκ' ἂν λέγῃ, τοῖς κυνιδίοις τοῖς ἐπὶ τῶν τειχέων· ἀναβὰς γὰρ ἐπὶ τὸ βῆμ' ὑλακτεῖ περιτρέχων." δοκεῖ δὲ καὶ ψήφισμα τεθεικέναι μὴ κωμῳδεῖσθαι ὀνομαστί τινα, ὡς Φρύνιχος ἐν Μονοτρόπῳ φησί· "ψῶρ' ἔχε Συρακόσιον. ἐπιφανὴς γὰρ αὐτῷ καὶ μέγα τύχοι. ἀφείλετο γὰρ κωμῳδεῖν οὓς ἐπεθύμουν." διὸ πικρότερον αὐτῷ προσφέρονται.

ΜΕΙΔΙΑΣ Δ' ΕΚΕΙ ΟΡΤΥΞ] ὁ μὲν Δίδυμος οὕτως. ὁ δὲ Ἀμμώνιος ᾠήθη ἐξ ἐπιθέτου Μειδίαν ὄρτυγα καλεῖσθαι. γελοίως διὰ τὸ κυβευτὴν εἶναι καὶ ἐν πυρῷ τοὺς ὄρτυγας κόπτειν, οὕτως αὐτὸν νῦν Ἀριστοφάνης προσεῖπε. δηλοῖ δὲ τοῦτο Ἀριστοφάνης ἐν Περιαγγεῖ· "χρηστὸν μὴ κατὰ Μειδίαν ὀρτυγοκόπον." λέγει δὲ ἐν Ποαστρίαις ὁ αὐτὸς, ὡς καὶ περὶ ἀλέκτορας αὐτοῦ ἐσπουδακότος. διαβάλλεται δὲ εἴς τε πονηρίαν, ὡς Πλάτων ἐν Νίκαις, καὶ κλοπῆς δημοσίων, ὡς Μεταγένης ἐν Ὁμήρῳ, καὶ συκοφαντίᾳ. κόβαλός τε εἶναι ἐλέγετο καὶ πτωχαλαζών, ὡς Φρύνιχος ἐν Ἐπιάλτῃ. ὁ δὲ Σύμμαχος, ἧκεν, ἐῴκει. ὄρτυγα δὲ λέγει, ὅτι ὀρτυγοκόπος ἦν, περὶ οὗ προείρηται. φέρεται δὲ ἐν τοῖς

πλείστοις, ὑπὸ στυφοκόμπου. καὶ σαφὲς οὐδὲν ἔστιν εὑρεῖν. Διονύσιος δὲ ὁ Ζώπυρος γράφει, ὑπ' ὀρτυγοκόμπου, καὶ ἐξηγεῖτο, ὅτι ἔγκειται τὸ μ. θέλει γὰρ εἰπεῖν τῶν ὀρτυγοκόμπων, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τῶν ὀρτυγοκόμπων.

1299. στυφόκομπος ὁ μάχιμος ὄρτυξ, παρὰ τὸ στερεῶς κόπτειν. ὄνομα ὀρνέου ἔπλασε παρὰ τὸ κολάπτειν τὴν κεφαλήν, ὃ συμβαίνει τοῖς ὄρτυξιν.

1301. ΟΠΟΥ ΧΕΛΙΔΩΝ] εἰς τὰ Σιμωνίδου μέλη αἰνίττεται· "κυανέα χελιδών."

1302. Η ΠΗΝΕΛΟΨ] ὁ πηνέλοψ νήσσῃ μὲν ὅμοιον, περιστερᾶς δὲ μέγεθος. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Στησίχορος καὶ Ἴβυκος. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. τὰ μὲν ἄλλα ἐν συμπληρώματι, ὁ δὲ πηνέλοψ μείζων μὲν ἢ κατὰ νῆτταν ὅμοιον.

1303. Η ΠΤΕΡΥΓΕΣ Η ΠΤΕΡΟΥ ΤΙ] ὅπου μέρος τι πτεροῦ ἢ μόριον ὑπῆρχεν ἐν ποιήματι, ᾖδον αὐτό.

1309. ΤΑΣ ΑΡΡΙΧΟΥΣ] τὸ χ διὰ τὸ θηλυκῶς εἰπεῖν τὰς ἀῤῥίχους, ἡ ἀῤῥίχη. ἐξηγοῦνται δέ τινες κόφινον. ἡγητέον οὖν ἐκ μὲν τοῦ αὐτοῦ γένους εἶναι, διάφορον δέ τι. λέγουσι δὲ καὶ νῦν σωράκων τι εἶδος ἀῤῥίχους.

1310. ΕΜΠΙΠΛΗ ΠΤΕΡΩΝ] πρὸς τὸ χορηγεῖν τοῖς βουλομένοις ὀρνιθωθῆναι τῶν ἀνθρώπων εἴρηται ταῦτα. ΑΛΛΩΣ. ἐμπίπλη. Ἀττικόν· ἦν γὰρ τὸ κοινὸν ἀπὸ τοῦ πίπλημι πίπλαθι, ὡς ἵσταθι. ὅμοιον δέ ἐστι καὶ τὸ Κύκλωψ τῇ πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα, παρὰ τῷ ποιητῇ. Ἀττικοὶ γὰρ οὐ τρέπουσιν ἐπὶ τῶν εἰς μι τὸ μ εἰς τὸ θ ἐν τοῖς προστακτικοῖς, καὶ συστέλλουσι τὴν παραλήγουσαν ὡς ἡ κοινή, ἵστημι ἵσταθι καὶ πίμπλημι πίμπλαθι, ἀλλὰ τελείαν ἀποβολὴν τῆς μι ποιούμενοι πίμπλη καὶ ἵστη λέγουσιν, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆμι τῆ.

1313. ΤΑΧΥ Δ' ΑΝ ΠΟΛΥΑΝΟΡΑ] ἡ ἀμοιβαία αὕτη περίοδος ἔοικεν ἐκθέσει διπλῆς, κώλων οὖσα ἀναπαιστικῶν καὶ ἰαμβικῶν ιζ', ὧν τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, το β' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται Ἀνακρεόντειον. τὸ γ' ὅμοιον. τὸ δ' ὅμοιον τῷ α'. τὸ ε' ὅμοιον τῷ β'. τὸ ϛ' καὶ τὸ ζ' ἀναπαιστικὰ πενθημιμερῆ. τὰ η' θ' ιγ' ὅμοια τῷ α', τὰ δ' ἄλλα τῷ β'. ἐπὶ τῷ τέλει αἱ συνήθεις διπλαῖ.

1316. ΕΜΑΣ ΠΟΛΕΩΣ] λείπει ἀνθρώπους. ἕνεκα τῆς πόλεως τῆς ἐμῆς, φησί, κατέχουσιν οἱ ἔρωτες τοὺς ἀνθρώπους, ἀντὶ τοῦ ἐρῶσιν ἄνθρωποι τῆς ἐμῆς πόλεως.

1317. ΘΑΤΤΟΝ ΦΕΡΕΙΝ] τοὺς κοφίνους τῶν πτερῶν. δῆλον δὲ ὅτι ταῦτα πρὸς τὸν Μανῆν.

1323. ΩΣ ΒΛΑΚΙΚΩΣ] ἀντὶ τοῦ βραδέως. Πεισθέταιρος πρὸς τὸν Μανῆν.

1326. ΣΥ Δ' ΑΥΤΙΣ ΕΞΟΡΜΑ] ἀποστρέφει τὸν λόγον ὁ χορὸς πρὸς τὸν Πεισθέταιρον εἰσιόντα ἐπεῖξαι τὸν οἰκέτην ὡδί.

1329. ΜΑΝΗΣ ΓΑΡ ΕΣΤΙ ΔΕΙΛΟΣ] ἀποφαντικῶς ἀντὶ τοῦ δείλαιος. πρὸς ἄλλον δὲ λέγει τύπτων τὸν Μανῆν. εἴσθεσις δὲ χοροῦ, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν τίθεσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας περιόδου, κώλων ἀναπαιστικῶν ε', ὧν τὰ α' β' πενθημιμερῆ, τὰ γ' δ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ε' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ἐν ἐκθέσει δὲ τρίμετρα δύο. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1331. ΔΙΑΘΕΣ ΤΑΔΕ ΚΟΣΜΩι] ἀντὶ τοῦ διάκρινον τὰ πτερὰ κατὰ τάξιν ἑκάστῳ ἀνδρὶ προσοικειώσας. μουσικὰ δὲ λέγει κύκνον καὶ ἀηδόνα, ὅτι μάλιστα εὔφωνά ἐστι. μαντικὰ δὲ κοράκων καὶ ἀετῶν καὶ τῶν λοιπῶν, ὅσοις οἰωνίζεται. θαλάττια δὲ λάρων καὶ αἰθυιῶν καὶ τῶν ὁμοίων.

1335. ΟΥΤΟΙ ΜΑ ΤΑΣ ΚΕΡΧΝΗΔΑΣ] τύπτων τὸν δοῦλον τὸν Μανῆν ταῦτα λέγει ὁ Πεισθέταιρος. *ΣΧΗΣΟΜΑΙ] ἀνέξομαι. *Gl. Victor.*

1337. ΓΕΝΟΙΜΑΝ ΑΕΤΟΣ] εἴσθεσις ἑτέρας περιόδου κώλων καὶ στίχων λζ', ὧν τὰ α' δύο ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τρίτον ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές, τὸ ϛ' κῶλον μονόμετρον βραχυκατάληκτον, οἱ δ' ἄλλοι τρίμετροι. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐν τοῖς Καλλίστρατου δὲ τὰ ἐξ Οἰνομάου τοῦ Σοφοκλέους. πρόσεισι πατραλοίας ἀκηκοὼς τὰ ἐν ὄρνισιν νόμιμα, ὅτι ἐξὸν τὸν πατέρα τύπτειν.

1338. ΑΤΡΥΓΕΤΟΥ] ἀκάρπου ἐπὶ ἀβύσσου καὶ ἠπείρου. *Gl. Victor.*

1339. ΛΙΜΝΑΣ] καὶ οὗτος λίμναν τὴν θάλασσαν εἴρηκεν.

1340. ΟΥ ΨΕΥΔΑΓΓΕΛΗΣ] οὐ ψευδῆ ἀπηγγελκέναι.

1341. ΑΙΒΟΙ] οὐ μόνον ἐπὶ σχετλιασμοῦ ἐστί, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἡδονῆς, ὡς καὶ νῦν.

1342. (1343.) ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΟΥΔΕΝ ΤΟΥ ΠΕΤΕΣΘΑΙ] μετὰ τοῦτον ἑνὸς στίχου φέρουσί τινες διάλειμμα, καὶ Ἀριστοφάνης πλήρωμα οὕτως· "ἐρῶ δ' ἔγωγε τῶν ἐν ὄρνισι νομῶν."

1346. ΠΟΛΛΟΙ ΓΑΡ ΟΡΝΙΘΩΝ] γῦπες καὶ κόρακες περὶ νεκροὺς νέμονται, οἱ δὲ λάροι τὴν θάλατταν. ποίας οὖν νομῆς ἐπιθυμεῖς;

1354. ΕΝ ΤΑΙΣ ΤΩΝ ΠΕΛΑΡΓΩΝ ΚΥΡΒΕΣΙΝ] κύρβεις χαλκαῖ σανίδες ἔνθα τοὺς νόμους γράφουσι, κατὰ δὲ ἐνίους ἄξονες τρίγωνοι ἐν οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι καὶ αἱ δημοσίαι

ἱεροποιίαι, καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶ καὶ Ἀπολλόδωρος. κύρβιες δὲ ἤτοι παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἀνατεταμένον, ἢ ἀπὸ τῶν κορυβάντων· ἐκείνων γὰρ εὕρημα, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ εὐσεβείας. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον· ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ποιεῖν καὶ τοὺς ἀερόποδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν πελαργὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ποτάμιον ἵππον, δηλοῦντες ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ· οἱ γὰρ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες ἐπὶ πτερῶν βαδίζουσι τοὺς πατέρας γεγηρακότας βαστάζοντες, οἱ δὲ ἱπποπόταμοι ζῶον ἀδικώτατον. περὶ μὲν οὖν τοῦ τοὺς πελαργοὺς ἀντιτρέφειν τὸν πατέρα Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ, προσθεὶς αὐτοῖς καὶ τοὺς ἀέροπας, λέγων οὕτως· "περὶ μὲν οὖν τῶν πελαργῶν ὅτι ἀντιτρέφονται, θρυλεῖται παρὰ πολλοῖς. φασὶ δὲ καὶ τοὺς ἀέροπας τοῦτο ποιεῖν."

1361. ΩΣΠΕΡ ΟΡΝΙΝ ΟΡΦΑΝΟΝ] ὡς μὴ ἔχοντα πατέρα. θάῤῥει οὖν· οὐ γὰρ θρέψεις τὸν πατέρα. ἢ ὅτι καὶ οὕτως ἐστὶν ὄρνις καλούμενος.

1363. Η] ἀντὶ τοῦ ἦν Ἀττικῶς. Σύμμαχος· καθοπλίζει αὐτὸν τῇ πτέρυγι ὡς ἀσπίδι, τῷ δὲ πλήκτρῳ ὡς ξίφει, τῷ δὲ λόφῳ ὡς περικεφαλαίᾳ. Δίδυμος δέ· ἀντὶ τῆς πτέρυγος ἀσπίδα δίδωσιν αὐτῷ, ἀντὶ δὲ τοῦ πλήκτρου ξίφος. ἦλθε γὰρ ὡς ἀλεκτρυὼν πτερωθῆναι, ἐπεὶ ἐκεῖνοι τοὺς πατέρας τύπτουσι.

1365. ΠΛΗΚΤΡΟΝ] ὅπερ περιετίθεσαν τοῖς ἀλεκτρυόσι χαλκοῦν ἐν τῷ μάχεσθαι. καὶ παροιμία, αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον. κἀκεῖνοι γὰρ ἔχουσι πλῆκτρα, οἷς μάχονται.

ΠΛΗΚΤΡΟΝ ΘΗΤΕΡΑι] ξίφος ἢ δόρυ αὐτῷ χειρὶ δίδωσι. *Gl. Victor.*

1367. ΦΡΟΥΡΕΙ, ΣΤΡΑΤΕΥΟΥ] συμβουλεύει αὐτῷ ποιεῖν ἃ πρέπει νέους ἐργάζεσθαι, καὶ μὴ μάτην ἐκ τοῦ δημοσίου τρέφεσθαι. ΑΛΛΩΣ. παρακελεύεται αὐτῷ στρατεύεσθαι καὶ μισθὸν λαμβάνειν καὶ ἐκ τούτου ἀποτρέφεσθαι· μισθοῦ γὰρ στρατεύονται ὑπὲρ ἄλλων πόλεων. κωμῳδεῖ δὲ Ἀθηναίους ὡς μὴ στρατεύονται.

1369. ΤΑΠΙ ΘΡΑΚΗΣ] ἐπεὶ συνεχεῖς ἐγίνοντο στρατιαὶ ἐπὶ Θράκης τοῖς Ἀθηναίοις. ἢ ὅτι ἱερόν ἐστι τοῦ Ἄρεως χωρίον ἡ Θρᾴκη.

1372. ΑΝΑΠΕΤΟΜΑΙ ΔΗ] ἡ ἀμοιβαία αὕτη περίοδος προῳδῷ χοροῦ ἔοικε, κώλων καὶ στίχων οὖσα ἀναπαιστικῶν καὶ ἰαμβικῶν ι', ἐπιμεμιγμένων τετραβράχεσιν. ὧν τὸ α' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς τοῦ α' ποδὸς τετραβράχεος. τὸ β' δίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. τὸ τρίτον δίμετρον βραχυκατάληκτον. οἱ δ' ζ' η' ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. τὸ ε' ἀναπαιστικὴ βάσις καταληκτικὴ εἰς δισύλλαβον. τὸ ς' ὅμοιον τῷ γ'. τὸ θ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ι' ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Ἀνακρέοντος· "ἀναπέτομαι πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις διὰ τὸν ἔρωτα· οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν." διὸ καὶ τὸ χ ἔχουσι δύο στίχοι.

1374. ΑΛΛΟΤ' ΕΠ' ΑΛΛΑΝ] τὸ ἀπ' ἄλλων εἰς ἄλλα μέλη τρέπεσθαι βούλεται δηλοῦν.

1375. ΤΟΥΤΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΦΟΡΤΙΟΥ] διὰ τὸ συνεχῶς αὐτὸν λέγειν πέτομαι καὶ πτερύγεσσι.

τὴν τῶν ὀρνίθων δῆλον· ἐπίτηδες δὲ ὡς ἀσαφῆ αὐτὸν διασύρει. *Gl. Victor.*

1377. ΣΩΜΑΤΙ ΤΕ ΝΕΑΝ ΕΦΕΠΩΝ] τινὲς ἐπέων. ἐπίτηδες ἀδιανοητεύεται, θέλων διαβαλεῖν τὰ Κινησίου ποιήματα. ἀσυνάρμοστον δὲ τοῦτο τὸ κῶλον προσέῤῥαπται· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, ἀφόβῳ σώματι πέτομαι γενεὰν ὀρνίθων ἐφέπων, ἀντὶ τοῦ μετρῶν.

1378. ΦΙΛΥΡΙΝΟΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ] Καλλίστρατος χλωρόν· ἡ γὰρ φιλλύρα χλωρόν, χλωρὸς δὲ καὶ οὗτος. Εὐφρόνιος κοῦφον, ὡς ἂν διθυραμβοποιὸν εὐτελῆ καὶ κοῦφα ποιοῦντα· τοιοῦτον γὰρ τὸ ξύλον, κοῦφον καὶ ἐλαφρόν. διαβάλλει δὲ αὐτὸν καὶ ὡς χωλὸν διὰ τοῦ πόδα σὺ κύλλον.

1379. ΠΟΔΑ ΣΥ ΚΥΛΛΟΝ] ὅτι πολλάκις τὸ μὲν κυλλὸν ἐπὶ τοῦ ποδὸς ἔτασσον, "ὄρσεο κυλλοπόδιον," τὸ δὲ χωλὸν ἐπὶ τῆς χειρός, ὡς Εὔπολις "ὅτι χωλός ἐστι τὴν ἑτέραν χεῖρ' οὐ λέγεις." καὶ Εὐφρόνιος μὲν χωλὸν εἶναι τὸν Κινησίαν φησίν. ἢ τάχα, ἐπεὶ πολλάκις ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ποδὶ κούφῳ ἢ ποδὶ λευκῷ ἢ πόδα τιθείς ἤ τι τοιοῦτον, τὸ κυλλὸν προσέθηκεν. ΑΛΛΩΣ. Δίδυμος μὲν κύκλον, ἐπεὶ κυκλίων ᾀσμάτων ποιητής ἐστι. κυλλὸν δέ, ἐπεὶ χωλὸς ἦν. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν Βατράχοις. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις δύο φησὶ γεγονέναι. Σύμμαχος οὕτως. Εὐφρόνιος· ἐπειδὴ κυλλὸς ἦν ὁ Κινησίας. τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. ἀλλ' ἐπειδὴ πολὺ παρ' αὐτοῖς ἐστὶ τὸ ποδὶ λευκῷ καὶ ποδὶ κούφῳ καὶ πόδα τιθείς ἤ τι τοιοῦτον, τὸ κυλλὸν προσέθηκεν.

ΚΥΛΛΟΝ] χωλόν. *Gl. Victor.*

1381. ΛΙΓΥΦΘΟΓΓΟΣ ΑΗΔΩΝ] λιγύφθογγος ἔφη διὰ τὸν μόχθον καὶ τὸν θρῆνον τὸν ἡδυτάτως ἐξ αὐτῆς εἰς τὸν παῖδα γενόμενον. γράφεται λιγύμυθος ἢ λιγύμοχθος.

1382. ΠΑΥΣΑΙ ΜΕΛΩΔΩΝ] εἴσθεσις περιόδου ἀμοιβαίας στίχων καὶ κώλων κη', ὧν οἱ μὲν πρῶτοι ιά ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, τὰ ἑξῆς ὀκτὼ κῶλα ἀναπαιστικὰ ἐπιμεμιγμένα χορείοις ἢ τρι-

βράχεσι καὶ προκελευσματικοῖς ἤτοι τετραβράχεσιν. ὧν τὰ δ' δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ε' τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὰ δὲ ἑξῆς τρία δίμετρα ἀκατάληκτα. οἱ ἑξῆς δὲ τούτων θ' στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1383. ΥΠΟ ΣΟΥ ΠΤΕΡΩΘΕΙΣ] *βούλομαι, φησί, πτερωθῆναι ὑπὸ σοῦ, ἵνα διὰ τοῦ ἀέρος πετάμενος ἐξεύρω εἰς τὰ προοίμια λέξεις νιφοβόλους καὶ ἀεροδινήτους, παίζει δὲ πρὸς τὰ ποιήματα τῶν διθυραμβοποιῶν· ἔθος γὰρ αὐτοῖς τοιαῦτα ἐπίθετα λέγειν. ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ κοῦφον αὐτῶν.*

ΜΕΤΑΡΣΙΟΣ] *ἐπηρμένος, ὑψωθείς. Gl. Victor.*

1385. ΑΝΑΒΟΛΑΣ] *λέξεις. Gl. Victor.*

1387. ΚΡΕΜΑΤΑΙ ΜΕΝ ΟΥΝ] *οἷον ὕλη κατὰ τῶν ποιημάτων ἡμῶν ἢ τῶν νεφελῶν σύστασις.*

1390. ΠΤΕΡΟΔΟΝΗΤΑ] *ἀντὶ τοῦ ταχέα. ταῦτα δὲ συμβαίνει τῷ ἀέρι· ὅθεν φησὶ τὰς λέξεις αὐτοῦ θηρᾶσθαι.*

1392. ΑΠΑΝΤΑ ΓΑΡ ΔΙΕΙΜΙ ΣΟΥ] *πάντα γάρ σοι τὰ περὶ τοῦ ἀέρος διεξέρχομαι. πλείστη γὰρ αὐτῶν ἡ λέξις τοιαύτη, ὁ δὲ νοῦς ἐλάχιστος, ὡς ἡ παροιμία "καὶ διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα."*

1395. ΩΟΠ] *παρακελεύεται αὐτῷ παύσασθαι τοῦ ᾄδειν, ὡς οἱ ἐρέσσοντες. κέλευσμα γὰρ τῶν ἐρεσσόντων τὸ ὠόπ, καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν.*

ΤΟΝ ΑΛΑΔΡΟΜΟΝ] *τὸν εἰς ἅλα δρόμον· λείπει γὰρ ἡ εἰς. ἔνια δὲ τῇ συνθέσει ἀδιανόητα. ταῦτα δὲ οὐδὲ ταῖς λέξεσι συνετά. χλευάζει δὲ τοὺς διθυραμβοποιούς.*

1397. ΚΑΤΑΠΑΥΣΩ] *τοῦτο ἅμα λέγων ὁ Πεισθέταιρος παίει αὐτόν.*

1398. ΣΤΕΙΧΩΝ] *βαδίζων. Gl. Victor.*

1399. ΣΩΜΑ] *τὸ ἐμόν. Gl. Victor.*

1400. ΑΛΙΜΕΝΟΝ ΑΙΘΕΡΟΣ] *τὴν τέλος οὐκ ἔχουσαν οὐδὲ ὅρμον, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νεῶν. τρόπον γὰρ πελάγους δοκοῦσι διανήχεσθαι τὸν ἀέρα οἱ ὄρνις.*

1401. ΧΑΡΙΕΝΤΑ Γ' Ω ΠΡΕΣΒΥΤΑ] *ἔτι Κινησίας φησὶ τοῦτο πρὸς τὸν γέροντα τὸν Πεισθέταιρον τὸν τύψαντα αὐτόν. ἐπειδὴ κινεῖ αὐτὸν ὡς ἰσχνὸν τῷ σώματι. λέγει δὲ ὅτι χαριέντως ἐσοφίσω, ἵνα τῷ κινεῖσθαι δοκῇς ἔχειν πτερά.*

1402. ΠΤΕΡΟΔΟΝΗΤΟΣ ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ] *πτεροῖς πληχθείς. παίζει δὲ πρὸς τὰ εἰρημένα.*

1403. ΤΟΝ ΚΥΚΛΙΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ] *ἀντὶ τοῦ διθυραμβοποιόν. εἴρηται δὲ ὅτι ἐγκύκλια διδάσκουσιν. Ἀντίπατρος δὲ καὶ Εὐφρόνιος ἐν τοῖς ὑπομνήμασί φασι τοὺς κυκλίους χοροὺς στῆσαι πρῶτον Λασὸν τὸν Ἑρμιονέα, οἱ δὲ ἀρχαιότεροι Ἑλλάνικος καὶ Δικαίαρχος Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον, Δικαίαρχος μὲν ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων, Ἑλλάνικος δὲ ἐν τοῖς Κραναϊκοῖς.*

1404. ΩΣ ΤΑΙΣΙ ΦΥΛΑΙΣ] *ἑκάστη γὰρ φυλὴ Διονύσου τρέφει διθυραμβοποιόν.*

1406. ΛΕΩΤΡΟΦΙΔΗ] *ἐπειδὴ καὶ οὗτος τῶν σφόδρα λεπτῶν. ἢ καὶ οὗτος διθυραμβοποιὸς κοῦφος. φησὶν οὖν, βούλει τῷ Λεωτροφίδῃ τὴν Κεκροπίδα φυλὴν διδάσκειν; ἀπὸ γὰρ ταύτης ἦν Λεωτροφίδης. τινὲς δὲ, ὅτι κοῦφος καὶ χλωρὸς ἦν, ὡς ἐοικέναι ὄρνιθι. Θεόπομπος δὲ ἐν ταῖς Καπηλίσι "Λεωτροφίδης ὁ τρίμετρος ὡς Λεόντινος, εὔχρως τε φάναι καὶ χαρίεις ὥσπερ νεκρός."* ΑΛΛΩΣ. *ἐπειδὴ καὶ οὗτος τῶν σφόδρα λεπτῶν. καὶ ὁ Κινησίας δέ. Ἕρμιππος Κέρκωψιν "ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βοΐδια, Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος." θέλεις οὖν καὶ τῷ Λεωτροφίδῃ χορὸν ὀρνέων διδάξαι;*

1410. ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΙΝΕΣ ΟΙΔΕ] *συκοφάντης τις πενόμενος καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ πενίαν ᾄδων, ἐπειδὴ μηδὲν εἶχεν, ἐκ πρώτων λόγων συκοφαντεῖ τοὺς ὄρνιθας, ὡς ἐναντίως ἐχόντων τὸ σχῆμα τῆς τῶν ὀρνέων φύσεως. εἴη δ' ἂν εἰς τὸ σχῆμα τοῦ πρεσβυτέρου ἀφορῶν. τινὲς δὲ παρὰ τὰ Ἀλκαίου· "ὄρνιθες τίνες οἵδε; ὠκεανῷ γὰρ ἀπὸ περάτων ἦλθον, πανέλοπες ποικιλόδειροι τανυσίπτεροι." καὶ παρὰ τὰ Σιμωνίδου· "ἄγγελε κλητὰ ἔαρος καὶ ἀδυόδμου κυανέα χελιδοῖ."*

1414. ΜΙΝΥΡΙΖΩΝ] *μινυρίζω, θρηνῶ, ἢ τὸ ἠρέμα ᾄδω, παρὰ τὸ μεῖον. Gl. Victor.*

1415. ΠΟΙΚΙΛΑ ΜΑΛ' ΑΥΘΙΣ] *τοῦτό φησι πρὸς τὸ ῥυπαρὸν καὶ ποικίλον τοῦ ἱματίου αὐτοῦ.*

1417. ΟΥΚ ΟΛΙΓΩΝ ΧΕΛΙΔΟΝΩΝ] *ἐπειδὴ συνεχῶς χελιδόνας λέγει, τοιοῦτόν τί φησιν· ἔαρος χρῄζει. παλαιὸν γὰρ χιτῶνα ἔχει. τὸν νοῦν δὲ τῆς παροιμίας μετείληφε τὸ, μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.*

1418. ΤΙΣ Ο ΠΤΕΡΩΝ] *πρὸς τὸ σχῆμα ᾧ χρῶνται συνεχῶς οἱ νέοι συγγραφεῖς.* ΤΙΣ Ο ΠΤΕΡΩΝ *ἀντὶ τοῦ τίς πτεροῖ.*

1420. ΠΤΕΡΩΝ ΠΤΕΡΩΝ ΔΕΙ] *παρὰ τὸ Αἰσχύλου ἐκ Μυρμιδόνων· "ὅπλων ὅπλων δεῖ."*

1421. ΜΩΝ ΕΥΘΥ ΠΕΛΛΗΝΗΣ] *ἐπεὶ ἐν Πελλήνῃ ἐν τοῖς Ἡραίοις ἆθλον ἐτίθετο χλαῖνα. χλαῖναι δὲ διαφέρουσαι ἐν Πελλήνῃ γίνονται. οἱ δὲ, ὅτι Ἑρμαῖα ἄγεται ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, καὶ τοῦτο ἔπαθλον τίθεται.*

1422. ΚΛΗΤΗΡ *λέγεται ὁ καλῶν εἰς τὸ δικαστήριον πάντας. σημαίνει δὲ ἡ*

λέξις καὶ τὸν μάρτυρα. ΝΗΣΙΩΤΙΚΟΣ δὲ ὁ τοὺς τὰς νήσους οἰκοῦντας συκοφαντῶν καὶ εἰς δικαστήριον ἄγων.

1424. ΠΡΑΓΜΑΤΟΔΙΦΗΣ] πράγματα ἐρευνῶν καὶ ζητῶν. *Gl. Victor.*

1425. ΠΕΡΙΣΟΒΕΙΝ] περιίπτασθαι καὶ εἰς δικαστήριον καλεῖν.

1426. ΥΠΑΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΤΙ] ἀντὶ τοῦ μετὰ πτερύγων. Ἡσίοδος "τοί γε μὲν οὖν γελόωντες ὑπ' αὐλητῆρος[1] ἕκαστος." Ἀρχίλοχος· "ᾄδων ὑπ' αὐλητῆρος." ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ σοφώτερόν φησι τὸ μετὰ πτερύγων καλεῖν.

1427. ΛΗΣΤΑΙ] οἱ πειραταί. καὶ Ὅμηρος "οἷά τε ληϊστῆρες."

1429. ΑΝΘ' ΕΡΜΑΤΟΣ] ἀντὶ τοῦ λίθου, ἐπεὶ αἱ γέρανοι ἐν τοῖς στόμασι ψήφους ἐν τῷ πέτεσθαι ἔχουσιν. ΑΛΛΩΣ. πολλάκις καὶ στηρίγματος ἕνεκα περιφέρουσι λίθους αἱ γέρανοι πρὸς τὸ μὴ παραφέρεσθαι ἀνέμοις.

1432. ΟΥΚ ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ] ἀντὶ τοῦ οὐ δύναμαι. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν παροιμίαν, "πεζῇ βαδίζων σκάπτειν οὐκ ἐπίσταμαι."

1435. Η ΔΙΚΟΡΡΑΦΕΙΝ] κατασκευάζειν δίκας. *Gl. Victor.*

1442. Ο ΔΙΙΤΡΕΦΗΣ] ἐπεὶ πλούσιος καὶ δυνάμενος ἱπποτροφεῖν οὗτος. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἀνωτέρω, ὅτι ὁ Διιτρέφης πιτυνοπλόκος ὢν γέγονε φύλαρχος καὶ ἵππαρχος. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ἵππαρχος γὰρ γενόμενος καὶ εὐτυχήσας συνεβούλευσε καὶ ἄλλοις ἱππαρχεῖν.

1455. ΕΓΚΕΚΛΗΚΩΣ] ἔγκλημα κατ' αὐτῶν γραψάμενος βραδυτῆτος. ΕΝΘΑΔΙ δὲ, ἤγουν εἰς τὸ δικαστήριον.

1456. ΚΑΤ' ΑΥ ΠΕΤΩΜΑΙ ΠΑΛΙΝ] ἵνα πάλιν πετασθεὶς ἐν ταῖς νήσοις ταχέως ἄλλους προσκαλέσωμαι.

1457. ΩΦΛΗΚΗι] ἀντὶ τοῦ δικασθείη πρὶν φθάσαι ἐν τῇ Ἀττικῇ. τοιοῦτον δέ τι θέλει λέγειν· ἵνα καλεσάμενός τινα εἰς δίκην σὺ μὲν ὡς ἂν πετόμενος φθάσῃς πρὸ αὐτοῦ, εἶτα καταδικάσας αὐτὸν ἐξ ἐρήμου πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτοῦ πέτῃ, ἐν ὅσῳ ἐκεῖνος πλέων ἐνθάδε παραγίνεται.

1459. ΚΑΠΕΙΘ' Ο ΜΕΝ ΠΛΕΙ] ἵνα, φησίν, ἐκεῖσε ὢν ὑπεύθυνος καὶ ἑτέρας δίκης γένηται ὑπὸ τοῦ βράδους, σοῦ φθάσαντος αὐτὸν ἐνθάδε.

1461. ΒΕΜΒΙΚΟΣ ΟΥΔΕΝ ΔΙΑΦΕΡΕΙΝ] εὔστροφον καὶ εὐκίνητον δεῖ εἶναι. ὁ δὲ βέμβιξ ἐργαλεῖόν ἐστιν ὃ μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες. ἢ παίγνιον τῶν παίδων ὡς τροχός, ὃς μάστιγι δερόμενος στρέφεται.

1463. ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ] λέγεταί τις Κερκυραία μάστιξ. συνεχῶς δὲ Κερκυραίοις ἀταξίαι γίνονται. διὰ τὸ στασιάζειν οὖν ἐπεπόλασε παρ' αὐτοῖς ἡ μάστιξ, ὥστε διπλαῖς χρῆσθαι μεγάλαις καὶ ἐλεφαντοκώποις. ΑΛΛΩΣ. λέγεταί τις Κερκυραία μάστιξ. Φρύνιχος Σατύροις· "Κερκυραῖαι δὲ οὐδὲν ἐπιβάλλουσι μάστιγες," ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν ἤδη ἐλθεῖν. Ἀριστοφάνης δὲ τὸ Κερκυραία μάστιξ λέγων φησὶν οὕτως· ἐλεφαντίνας ἐποιήσαντο καὶ τῷ μεγέθει περιττάς. ὅθεν ἡ Κερκυραία ἐπεπόλασε μάστιξ καὶ εἰς παροιμίαν ἦλθε. ταῦτα δὲ λέγων τύπτει αὐτόν.

1464. ΠΤΕΡΩ ΜΕΝ ΟΥΝ] δυϊκῶς ἀντὶ τοῦ πτερὰ τὼ μάστιγε παρέλαβεν. ἴσως δὲ διπλῆ ἦν.

1467. ΟΥΚ ΑΠΟΛΙΒΑΞΕΙΣ] [συντόμως ἀναχωρήσεις *Junt.*] λιβὰς ἡ σταγών, ἧς οὐδὲν ταχύτερον ἐν τῷ πίπτειν. ἢ οὐκ ἐς κόρακας, εἰς Λιβύην ἀποφθερῇ.

1468. ΣΤΡΕΨΟΔΙΚΟΠΑΝΟΥΡΓΙΑΝ] διχῶς, στρουθοδικοπανουργίαν. ἀναχωρήσαντος δὲ αὐτοῦ τοῦτό φησι. συνέθηκε δὲ τὴν λέξιν παρὰ τὸ στρεβλὸν ἦθος καὶ συκοφαντικὸν καὶ τὴν δίκην καὶ τὴν πανουργίαν.

1470. ΠΟΛΛΑ ΔΗ ΚΑΙ ΚΑΙΝΑ] ἡ στροφὴ αὕτη κώλων ἐστὶ τροχαϊκῶν καὶ ἰαμβικῶν ιβ', καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων. καὶ ἰαμβικὰ μὲν δίμετρα τὰ ϛ' ιβ', τὰ δ' ἄλλα τροχαϊκὰ, τῇ μὲν δίμετρα, τῇ δ' Εὐριπίδεια. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς. τὸ δὲ ἑξῆς, ἔπτημεν εἰς πολλὰ, καὶ παράδοξα εἴδομεν καὶ θαυμάσια. βούλεται δὲ κωμῳδῆσαί τινας.

1473. ΕΣΤΙ ΓΑΡ ΔΕΝΔΡΟΝ ΠΕΦΥΚΟΣ] δένδρῳ αὐτὸν ἀπεικάζει ἢ ὡς μέγαν, ἢ ὡς ἀναίσθητον καὶ ξύλινον, ὡς ὁ ποιητής "ἀλλ' ὥστε στήλη καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον." ἔπαιξε δὲ ὡς ἐπὶ ὀρνίθων πετομένων τὰ δένδρα. εἶτα διηγούμενος ποῖον ἔκτοπον εἶδεν ὄρνιν, ἐπάγει τὸν Κλεώνυμον. ΚΑΡΔΙΑΣ δὲ ΑΠΩΤΕΡΩ, ὡς ἄν τις εἴποι μικρὸν ἀπωτέρω πόλεως. ἅμα δὲ εἰς τὸ ἀκάρδιον καὶ ἀνόητον αὐτοῦ.

1474. ΚΑΡΔΙΑΣ ΑΠΩΤΕΡΩ] διὰ τὸ μακρὸν εἶναι καὶ δειλόν. ἅμα δὲ Καρδία ἐστὶν ὄνομα πόλεως· μιμεῖται οὖν τοποθεσίαν. ἢ καὶ ὡς ξένον αὐτὸν κωμῳδεῖ· Καρδία γὰρ πόλις Θρᾴκης, ἧς οἱ πολῖται Καρδιανοί. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ΚΑΡΔΙΑΣ ΑΠΩΤΕΡΩ] διὰ τὸ μακρὸν εἶναι καὶ δειλόν. ὅτι ἐν μὲν τῇ εἰρήνῃ μέγας καὶ λαμπρός, ἐν δὲ τῷ πολέμῳ ῥίψασπις· διὸ καὶ καρδίας αὐτὸν εἶπεν ἀπωτέρω. τουτέστιν οὐκ ἔχει καρδίαν.

1478. ΤΟΥΤΟ ΜΕΝ ΗΡΟΣ] τῷ γὰρ Μουνιχιῶνι μηνὶ τοῦ ἔαρος δικάζονται αἱ πρὸς τοὺς ξένους δίκαι.

1480. ΤΟΥΤΟ ΔΕ ΧΕΙΜΩΝΟΣ] ὅτι

[1] *Rav.* αὐλητῆρι'.

ἔν τισι τὰ δύο κῶλα ἕν ἐστι, λέγω ἀπὸ τοῦ ΤΟΥΤΟ ΔΕ ΧΕΙΜΩΝΟΣ *ἕως τοῦ* ΦΥΛΛΟΡΡΟΕΙ. *ἐπεὶ δὲ ῥίψασπις ἦν ὁ* Κλεώνυμος, *ἔπαιξε πάλλιν. ἐπεὶ τὰ δένδρα φυλλοῤῥοοῦσιν.*

1485. ΕΝΘΑ ΤΟΙΣ ΗΡΩΣΙ] *διὰ τὸ ὄνομα αὐτόν φησι τοῖς ἥρωσι συνδιάγειν.*

1487. ΤΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ] *ἀντὶ τοῦ τῇ σκοτίᾳ. πέπαικται ἀπὸ τοῦ Σκυθῶν ἐρημία. χαριέντως δὲ τοῦτο, ὅτι σκότους* Ὀρέστης *ὁ* Τιμοκράτους *λωποδυτεῖ τοὺς προστυγχάνοντας. τὰς νύκτας γὰρ μόνας ἐλῄστευεν* Ὀρέστης.

1490. ΗΡΩΙ] *ἥρωα αὐτόν φησι διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τὴν πρὸς τὸν* Ἀγαμέμνονος *υἱὸν* Ὀρέστην. *ἥρωες δὲ δύσοργοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται, καθάπερ* Μένανδρος *ἐν* Συνερίθοις· "*ὅτι ἀγαθὸν γάμον χειμῶνος ὁ θεὸς δίδωσιν, οὐδ' ἥρωες κεὶς τοῦτο δύνανται, ἀλλ' ἀποπλήκτους μὲν ποιεῖν δύνανται. τὸ δὲ ὠφελὲς οὐ κέκτηνται.*" *διό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ τὰ ἡρῷα παριόντες σιγὴν ἔχειν, ὡς* Μυρτίλος *ἐν τῇ τανοπάσῃ φησίν. ὁ δὲ* Ὀρέστης *λωποδύτης.*

1493. ΠΑΝΤΑ ΤΑ 'ΠΙΔΕΞΙΑ] *ὀφθαλμοὺς, κεφαλήν. οἷον τὰ δεξιὰ τῆς φύσεως. ἐπλήττοντο γὰρ οἱ συντυγχάνοντες αὐτῷ. ἅμα δὲ, ἐπεὶ οἱ ἐντυγχάνοντες νυκτὸς ἥρωσι διέστρεφον τὰς ὄψεις.*

1494. ΟΙΜΟΙ ΤΑΛΑΣ] *κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι νη'· τὸ μέντοι ις' κῶλόν ἐστιν ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς. ὁ* Προμηθεὺς *δὲ ἀπαγγέλλει αὐτῷ τινὰ συγκεκαλυμμένος.*

ΟΠΩΣ ΜΗ Μ' ΟΨΕΤΑΙ] *ἤγουν δέδοικα. Gl. Victor.*

1498. ΠΗΝΙΚ' ΕΣΤΙΝ ΑΡΑ] *ἀντὶ τοῦ ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας. τοῦτο δέ, ἐπεὶ ὥρας ἐξήταζον εὐκαίρως.*

1500. Η ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ] *πλείω ἔμπροσθεν μετὰ τὸ τέλος ἄλλο. Gl. Victor.*

1502. ΥΠΑΙΘΡΙΑΖΕΙ] *σκορπίζει, εὐδίαν ἄγει.* ΞΥΝΝΕΦΕΙ *δὲ, συνάγει τὰ νέφη. οὐχ ὁρᾷ γὰρ αὐτὸν ὁ* Ζεὺς *νεφῶν ὄντων.*

1503. ΟΥΤΩ ΜΕΝ ΕΚΚΑΛΥΨΟΜΑΙ] *κεκαλυμμένος ὢν ἐκκεκάλυπται, καὶ ὁρᾷ αὐτὸν ὁ πρεσβύτερος. ἔπαιξε δέ· ὡς γὰρ ἐκείνου εἰρηκότος ὅτι ξυννεφεῖ τὰς νεφέλας καὶ οὐκ ὄψεταί σε, φησὶν ἐκκεκαλύψομαι. ἢ ὡς ἐν κωμῳδίᾳ, ὡς καλόν τι ἀκούσας τὸ οἴμωζε, ἀποκαλύπτεται φανερὸν αὐτὸν ποιῶν.*

1504. Ω ΦΙΛΕ ΠΡΟΜΗΘΕΥ] *γνωρίζει αὐτὸν ἀποκαλυφθέντα.*

1506. ΑΠΟ ΓΑΡ ΟΛΕΣΕΙΣ] *μέλλεις διαφθερεῖν. Gl. Victor.*

1508. ΤΟ ΣΚΙΑΔΕΙΟΝ] *κατασκεύασμά τι, ὅπερ ἔχουσιν αἱ κανηφόροι ἀπιοῦσαι εἰς τὰ* Ἐλευσίνια *ὑπὲρ τοῦ μὴ καίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. δίδωσι δὲ αὐτῷ τοῦτο, ἵνα καλύψῃ αὐτὸν καὶ μὴ ὁραθῇ ὑπὸ τοῦ* Διός.

1514. ΠΗΝΙΚ' ΑΤΤ' ΑΠΩΛΕΤΟ] *ὅτι οὐκ* Ἀττικὸν *τὸ πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβές. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα. παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα νῦν. ἀλόγως γὰρ κεῖται· οὔτε γὰρ τὸ τινά σημαίνει οὔτε τὸ ἅτινα· οὐδὲν γὰρ τούτων ἁρμόζει τῷ πηνίκα.*

1520. ΘΥΗΛΩΝ] *θυσίων. Gl. Victor.*

1521. (1520.) ΩΣΠΕΡ ΙΛΛΥΡΙΟΙ] Δίδυμος· *ὥσπερ βάρβαροι. ἀνέπλασε δέ τι γένος θεῶν βαρβάρων* Τριβαλλῶν *ἀνώτατον, οἷον ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων βάρβαρα ἔθνη ποῤῥωτάτω καθεστήκασι. περὶ δὲ* Θρᾴκην *εἰσὶν οἱ* Ἰλλυριοί· *τινὲς δὲ* Περσίδος *φασὶν αὐτούς. οἳ γεωργεῖν μὲν οὐκ ἔχουσι γῆν, λῃστεύοντες δὲ τρέφονται. τὸ δὲ* ΚΕΚΡΙΓΟΤΕΣ *μίμησίς ἐστιν οὐκ εἰς τὸν ἦχον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀσάφειαν τῶν βαρβαρικῶν διαλέκτων.*

ΚΕΚΡΙΓΟΤΕΣ] *οἷον ποιὰν φωνὴν ἀποτελοῦντες ἀπὸ λιμοῦ οἱ* Τριβαλλοὶ *θεοί. ἢ τὸ κεκριγότες εἰς τὴν ἀσάφειαν τῆς φωνῆς αὐτῶν· κρίγη γὰρ ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γενόμενος. ἀνωτέρω δέ φησιν αὐτοὺς οἰκεῖν, ὡς τῶν* Ἑλλήνων *ἀνωτέρω οἰκοῦσι καὶ ποῤῥωτέρω οἱ βάρβαροι.*

1522. (1521.) ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΕΙΝ ΦΑΣΙΝ] *ἔφασαν, φησίν, οἱ* Τριβαλλοὶ *πολεμεῖν πρὸς τὸν* Δία, *ἵνα παρέξῃ αὐτοῖς τὴν δίοδον τῶν ἐμπορίων. παίζει δὲ εἰς τὸν νομιζόμενον τετειχίσθαι ἀέρα μεταξύ, ὡς ἐκείνων ἀποκεκλεισμένων.*

1527. (1526.) ΟΘΕΝ Ο ΠΑΤΡΩΟΣ] *ὅτι κατ' ἔλλειψίν ἐστι τοῦ* Ἀπόλλων· *δέον γὰρ εἰπεῖν ὁ πατρῷος* Ἀπόλλων *ἢ ἄλλος τις τῶν θεῶν. πατρῷον δὲ τιμῶσιν* Ἀπόλλωνα Ἀθηναῖοι, *ἐπεὶ* Ἴων *ὁ πολέμαρχος* Ἀθηναίων *ἐξ* Ἀπόλλωνος *καὶ* Κρεούσης *τῆς* Ξούθου *ἐγένετο.*

1530. (1529.) ΤΟΥΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ] *παρὰ τὸ* Τριβαλλός *φησι παίζων γεγονέναι τὸ ἐπὶ τῇ ὕβρει ἐπιτριβείης.*

1536. (1535.) ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ] *σωματοποιεῖ τὴν* Βασιλείαν *αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡς γυναῖκα.* Εὐφρόνιος, *ὅτι* Διὸς *θυγάτηρ ἡ* Βασιλεία. *καὶ δοκεῖ τὸ κατὰ τὴν ἀθανασίαν αὐτῇ οἰκονομεῖν. ἣν ἔχει καὶ παρὰ* Βακχυλίδῃ *ἡ* Ἀθηνᾶ *τῷ* Τυδεῖ *δώσουσα τὴν ἀθανασίαν. ἔστι δὲ καὶ παρὰ* Κρατίνῳ *ἡ* Βασιλεία. *ἔνιοι δὲ τὴν ἀθανασίαν καλοῦσι.*

1540. (1539.) ΝΕΩΡΙΑ] *λιμένας. νεωρεῖν δὲ νεοφυλακτεῖν. Gl. Victor.*

1541. (1540.) ΤΗΝ ΛΟΙΔΟΡΙΑΝ] ὡς καὶ τοῦτο ἐν τῶν πολλῶν. εἰς αὔξησιν δὲ τῆς κωμῳδίας τοῦτό φησι.

ΤΟΝ ΚΩΛΑΚΡΕΤΗΝ] τὸν ταμίαν τῶν πολιτικῶν χρημάτων. Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς τούτους ταμίας εἶναί φησι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ. οὐ μόνον δὲ τούτου τὴν ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο, ὥς φησιν, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα διὰ τούτων ἀνηλίσκετο, ὡς Ἀνδροτίων γράφει οὕτως· "τοῖς δὲ ἰοῦσι Πυθῶδε θεωροῖς τοὺς κωλακρέτας διδόναι ἐκ τῶν ναυκληρικῶν ἐφόδιον ἀργύρια, καὶ εἰς ἄλλο ὅ τι ἂν δέῃ ἀναλῶσαι." ταμίαι δὲ ἦσαν καὶ προεστῶτες τῆς δημοσίας σιτήσεως.

ΤΑ ΤΡΙΩΒΟΛΑ] μίγνυσι καὶ ἐκ τῶν ὄντων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. οὐχ εἱστήκει δὲ αὐτοῖς τὸ τριώβολον· πολλαχοῦ γὰρ καὶ δύο ὀβολοὺς εἰλήφασιν.

1546. (1545.) ΑΠΑΝΘΡΑΚΙΖΟΜΕΝ] ἀντὶ τοῦ ἄνθρακας ἐσθίομεν. ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύος λεπτόν, ὃ παροπτῶντες ἐσθίουσιν. ΑΛΛΩΣ. ὀπτὰς ἐσθίομεν. ἢ ἄνθρακας ζωπυροῦμεν. ὡς ἐν κωμῳδίᾳ δὲ τοῦ εὐτελεστέρου ἐμνήσθη, ἐπὶ ἄλλων μέγιστα ἰσχύοντος τοῦ πυρός.

1548. (1547.) ΘΕΟΜΙΣΗΣ ΕΦΥΣ] ὁ μέν φησι τῷ Προμηθεῖ ἴσον τι τῷ ὑπὸ θεῶν μισούμενος, διὸ καὶ ὀξυτόνως ἀναγνωστέον· ὁ δὲ τὸ ἕτερον δέχεται, μισῶν θεούς, ὡς ὁ Τίμων ἀνθρώπους.

1551. (1550.) ΔΟΚΩ ΚΑΝΗΦΟΡΩι] ταῖς γὰρ κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα. Ἑρμίππου θεῶν· "ὥσπερ αἱ κανηφόροι λευκοῖσιν ἀλφίτοισιν ἐντετριμμένοις. ἐγὼ δ' ἕνεκα ψαλάθων τὴν διφροφόρον." Νικοφῶν δὲ ἐν Χειρογαστόρων Γέννᾳ· "αὐτὸς ὀλίγον ἄναγε ἀπὸ τῆς διφροφόρου. χρηστὸς εἶ καὶ κόσμιος."

1552. (1551.) ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΙΦΡΟΝ ΓΕ ΔΙΦΡΟΦΟΡΕΙ] ἐπειδὴ εἶπεν, ἵνα δόξω ἀκολουθεῖν κανηφόρῳ, λέγει παίζων καὶ δίφρον βάσταζε.

1553. (1552.) ΠΡΟΣ ΔΕ ΤΟΙΣΙ ΣΚΙΑΠΟΣΙΝ] ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις καὶ σπονδείοις ς'· καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοιούτων. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δ' ἀντιστροφῆς κορωνίς. ταῦτα δὲ ἐξήγησίς ἐστι τῶν ἀνωτέρω. γένος δέ ἐστι περὶ τὸν δυτικὸν ὠκεανὸν πρὸς τῇ κεκαυμένῃ ζώνῃ. ὡς ἀψύχους δὲ διασύρει τοὺς φιλοσόφους, καὶ ὡς ἐπὶ σκιᾶς βαδίζοντας. τούτους δὲ ἔχειν βήματά φασι τοῦ παντὸς μείζονα· διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν οἴκους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος ἀναλίσκεσθαι, τετραποδηδὸν βαδίζοντας ἀνορθοῦν τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν καὶ σκιάζειν τὸ λοιπὸν σῶμα. τοῦτο γὰρ ἐχαρίσατο αὐτοῖς ἡ φύσις οὔσης τῆς γῆς αὐτῶν καὶ τραχείας καὶ κατάδυσιν οὐκ ἐχούσης εἰς ἀποφυγὴν τοῦ καύματος.

1555. (1554.) ΨΥΧΑΓΩΓΕΙ ΣΩΚΡΑΤΗΣ] ἐπειδὴ λιτοί εἰσιν οἱ φιλόσοφοι καὶ ἄτροφοι, διὰ τοῦτο τοὺς Σκιάποδας παρέλαβεν. μυθευόμενον δέ τι καὶ τοῦτο τὸ γένος ἐστίν. ἄλουτον δὲ εἶπε τὴν λίμνην, καθὸ ἀλουτοῦντες καὶ ῥυποφοροῦντες ἐφιλοσόφουν οἱ περὶ τὸν Σωκράτη.

1556. (1555.) ΕΝΘΑ ΚΑΙ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ] οὗτος δειλὸς ἦν. ἦλθεν οὖν ψυχὴν ἰδεῖν θέλων, ἐπεὶ οὐκ εἶχεν, ὡς Εὔπολις ἐν Ἀστρατεύτοις· "Πείσανδρος εἰς Πακτωλὸν ἐστρατεύετο, κἀνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνήρ. ἁπανταχοῦ δ' ἦν δειλός." ἦν δὲ τὸ σῶμα εὐεκτής, ὡς Ἕρμιππος ἐν Ἀρτοπώλισιν· "ἐνέβαινε σιγῇ Πείσανδρος μέγας αὐτὸς ὥσπερ Διονυσίοισιν ὃς ἐπὶ τῶν ξύλων ἐλαίας ἕξεισιν ὄνος κανθήλιος." καὶ δωροδοκῆσαί φησιν Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις· "διὰ τούτων ἢ δῶρ' αἰτοῦντες ἀρχὴν πολέμου πορίσειεν μετὰ Πεισάνδρου." δύο δέ εἰσι Πείσανδροι, καθάπερ Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ φησίν· "ἄκουε νῦν Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται ὁ στρεβλός; οὔκ, ἀλλ' ὁ μέγας οὑνοκίνδιος." καὶ Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ περὶ ἀμφοτέρων λέγει.

1559. (1558.) ΣΦΑΓΙ' ΕΧΩΝ] ταῦτά φησιν ὡς ἐπὶ τῶν ἀνακαλουμένων τὰς ψυχὰς ἐξ ᾅδου.

ΚΑΜΗΛΟΝ ΑΜΝΟΝ ΤΙΝ'] ἔπαιξεν εἰς τὸ ὀνοκίνδιον αὐτοῦ εἰπὼν ἀμνὸν καμήλου· ἔστι γὰρ εὐμεγέθης· δέον εἰπεῖν ἢ ἀρνειοῦ ἢ ἄλλου τινός.

1562. (1561.) ΚΑΤ' ΑΝΗΛΘ' ΑΥΤΩι] ἐκ τῶν χθονίων ἀνῆλθεν. ὡς αὐτοκλήτως δὲ παραβάλλοντα αὐτὸν εἰς τὰ δεῖπνα διαβάλλει.

1563. (1562.) ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΙΜΑ ΤΗΣ ΚΑΜΗΛΟΥ] Εὐφρόνιος, τὸν λαιμόν· καὶ γὰρ προείρηκεν ἧς λαιμοὺς τεμών. οἱ δέ, ὅτι τὸ αἷμα· παραπεποίηκε δὲ παρὰ τὸ λαιμόν. ἔστι καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Δαρδάνῳ· "καὶ λαῖμα βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα." γράφεται καὶ δέρμα. εἴρηται δὲ ἐκείνοις οὐδὲν σαφὲς τοῖς γράφουσι τὸ δέρμα. οἱ δὲ ὅρμημα τὸ λαῖμα. ἔτι μέντοι τῶν περὶ Ἀσίαν τινὲς ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ εὐτόλμων οὕτω λέγουσιν· ὅπερ συμφωνότερόν ἐστι τῷ παρὰ Μενάνδρῳ.

1564. (1563.) ΧΑΙΡΕΦΩΝ Η ΝΥΚΤΕΡΙΣ] ἐπεὶ οὔτε νυκτερὶς ἡμέρας οὔτε οἱ φιλόσοφοι φαίνονται· καταδεδυκότες γὰρ φιλοσοφοῦσι.

1565. (1564.) ΤΟ ΜΕΝ ΠΟΛΙΣΜΑ] κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρκα', ὧν τελευταῖος "ἀλλὰ γαμικὴν χλαμίδα δότω τις δεῦρό μοι." μετὰ δὲ τὸν ςδ' στίχον κῶλά ἐστιν ἀντισπασ-

τικὰ ς', ἐπιμεμιγμένα διιάμβοις δισπονδείοις καὶ ἐπιτρίτοις, ἐφθημιμερῆ, πλὴν τοῦ πρώτου. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς. πρέσβεις δὲ παρὰ τῶν θεῶν Ποσειδῶν καὶ Ἡρακλῆς καὶ εἷς ἐκ τῶν βαρβάρων θεῶν ἦλθον.

1567. (1566.) ΟΥΤΟΣ ΤΙ ΔΡΑΣ] *τοῦτο λέγει τῷ βαρβάρῳ τῷ συμπαρόντι αὐτῷ εἰς τὴν πρεσβείαν ὁ Ποσειδῶν, ὡς οὐκ ἐπιτηδείως στελλομένῳ τὴν ἐσθῆτα, ἀλλ' ἐπ' ἀριστερὰ περιβαλλομένῳ ὥσπερ οἱ Θρᾷκες.*

1569. (1568.) ΛΑΙΣΠΟΔΙΑΣ] *ὅτι τὴν κνήμην εἶχε σαπρὰν ὁ Λαισποδίας, καὶ μέχρι τῶν κάτω περιεβάλλετο. καὶ οἱ βάρβαροι δὲ τὰ σκέλη περιβέβληνται. Λαισποδίας δὲ καὶ Δαμασίας ὡς κακόκνημοι διαβάλλονται. μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Εὔπολις ἐν Δήμοις· "ταδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι." τοῦτον δὲ τὸν Λαισποδίαν καὶ στρατηγῆσαί φησι Θουκυδίδης ἐν τῇ η'. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φρύνιχος ἐν Κωμασταῖς ὡς πολεμικοῦ γεγονότος, Φιλύριος δὲ ἐν ταῖς Πλυντηρίαις ὡς φιλοδίκου. ἔχει δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας τινὰς αἰτίας, ὥς φησι Στράτων ἐν Κινησίᾳ· διὸ καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον, ὡς Θεόπομπος ἐν Παισί. Δημήτριος δὲ καὶ πάντες τὸν Ἰξίονα λέγουσιν ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν ὡς γλῶσσαν ἐξηγεῖσθαι, ὅτι λαισποδίας ἐστὶν ὁ ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ὥστε καὶ κτήνη σποδεῖν.*

1570. (1569.) Ω ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ] *ἔμιξεν ὡς ἐπὶ Ἀθηναίων. ἐπεὶ ἰσοτιμίας οὔσης συμβαίνει δημώδεις ἅμα τοῖς ἀξιοπίστοις ἀποστέλλεσθαι, ὥσπερ καὶ νῦν ὁ βάρβαρος εἰς μηδὲν χρήσιμον σὺν Ποσειδῶνι καὶ Ἡρακλεῖ ἀπεστάλη. φησὶν οὖν, προάγεις ἡμᾶς ὦ δημοκρατία, ὅτι τοῦτον ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί.* * ΠΡΟΒΙΒΑΣ] *προάγεις. Gl. Victor.*

1577. (1576.) ΗΡΗΜΕΣΘΑ] *ἐχειροτονήθημεν.*

1578. (1577.) ΔΙΠΛΑΣΙΩΣ] *τοσοῦτον οὐ φροντίζω διαλλαγῶν.*

1582. (1581.) ΕΠΙΚΝΩ] *ἐπίβαλλε.* * *ἐπίτριβε. Gl. Victor.*

ΣΙΛΦΙΟΝ] *εἶδος βοτάνης ἡδυόσμου, καὶ μάλιστα τὸ Κυρηναϊκόν. τὸ δὲ ὅλον πρόσκνισμα τοῦ Ἡρακλέους ποιῶν ὁ Πεισθέταιρος, δοκεῖ πρὸς μάγειρον οἰκεῖον διαλέγεσθαι ἐπὶ τῷ εὐτρεπίσαι δεῖπνον.*

1584. (1583.) ΕΠΑΝΙΣΤΑΜΕΝΟΙ] *ἐπανάστασιν ποιησάμενοι ὡς ἀγρίων ὀρνίθων ἐπιθεμένων τυραννίδι καὶ εἰς βορὰν παραδεδομένων.* ΑΥΤΟΙΣΙ *δὲ, ἤγουν τοῖς κρέασιν.*

1589. (1588.) ΕΛΑΙΟΝ ΟΥΚ ΕΝΕΣΤΙΝ] *ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐλεοῦμεν, οὐ πειθόμεθα.*

1590. (1589.) ΛΙΠΑΡΑ Γ' ΕΙΝΑΙ ΠΡΕΠΕΙ] *δοκεῖ, ἔοικε. τοῦτο δὲ ὁ Ἡρακλῆς λέγει ἔξωθεν τοῦ λόγου οἰκείως τῇ γαστριμαργίᾳ.*

1591. (1590.) ΗΜΕΙΣ ΤΕ ΓΑΡ] *λοιπὸν εἰσῆκται ὁ Ποσειδῶν, ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ πολεμεῖν ἀποφαίνων.*

1593. (1592.) ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΕΛΜΑΣΙΝ] *ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς φρέασι. κυρίως δὲ τὸ πηλῶδες καὶ μὴ ἔχον ὕδωρ.*

1594. (1593.) ΑΛΚΥΟΝΙΔΑΣ] *ἀντὶ τοῦ εὔδιον ὅλον τὸν χειμῶνα, οὐχ ὡς νῦν ἑπτὰ τοῦ χειμῶνος, ὥς φασί τινες, εἰσὶν αἱ ἀλκυονίδες.*

1595. (1594.) ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ] *τούτων τῶν δογμάτων κρατοῦντες.*

1597. (1596.) ΝΥΝ Τ' ΕΘΕΛΟΜΕΝ ΕΙ ΔΟΚΕΙ] *μιμεῖται τοὺς Ἀθηναίους οἷα πρὸς τοὺς βασιλεῖς λέγουσι. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτω· νῦν ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ, σπονδὰς ποιεῖσθαι.*

1598. (1597.) ΕΑΝ ΤΙ ΔΙΚΑΙΟΝ] *εἰ ὅλως καὶ νῦν ἐπιγνώσεσθε τὸ δίκαιον.*

1603. (1602.) ΕΜΟΙ ΜΕΝ ΑΠΟΧΡΗ ΤΑΥΤΑ] *ἐπαρκεῖ καὶ καλῶς ἔχει τὰ σκῆπτρα λαβεῖν ὑμᾶς. τοῦτο δὲ ὁ Ἡρακλῆς λέγει πεπεισμένος διὰ τὸ ἄριστον.*

ΑΠΟΧΡΗ] *ἀρεστὰ φαίνονται. Gl. Victor.*

1604. (1603.) ΤΙ Ω ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝ] *ἐπιπλήττει αὐτῷ ὁ Ποσειδῶν, ὡς διὰ τὴν γαστριμαργίαν προδιδόντα τὸν Δία.*

1607. (1606.) ΚΑΤΩ] *κάτω τοῦ οὐρανοῦ ὄντας, καὶ λέγει πῶς.*

1609. (1608.) ΕΠΙΟΡΚΟΥΣΙΝ] *ψευδῶς ὀμνύουσιν ὑμᾶς. Gl. Victor.*

1611. (1610.) ΤΟΝ ΚΟΡΑΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΙΑ] *τοὺς ὄρνιθας καὶ τοὺς θεούς. ἀφ' ἑνὸς δὲ τοὺς πάντας δηλοῖ.*

1613. (1612.) ΘΕΝΩΝ] *τύπτων. Gl. Victor.*

1614. (1613.) ΝΗ ΤΟΝ ΠΟΣΕΙΔΩ] *τοῦτο ὁ Ποσειδῶν λέγει μηδέπω ἐμφανίσας ἑαυτὸν, καὶ γελοίως καθ' ἑαυτοῦ ὄμνυσι.*

1615. (1614.) ΝΑΒΑΙΣΑΤΡΕΥ] *βαρβαρίζων συγκατατίθεται ὁ βάρβαρος θεός· αἱ γὰρ ἄσημοι φωναὶ ἀντὶ συγκαταθέσεως.*

1619. (1618.) ΕΥΞΑΜΕΝΟΣ] *ὑποσχεθείς.* ΔΙΑΣΟΦΙΖΗΤΑΙ] *ἐξαπατᾷ. Gl. Victor.*

1620. (1619.) ΜΕΝΕΤΟΙ ΘΕΟΙ] *ἀνεξίκακοι καὶ οὐκ εὐθέως τιμωρούμενοι.* ΑΛΛΩΣ. *μενετοὶ θεοὶ, οὐκ ἀπατηλοί. οἷον μόνιμοι καὶ βέβαιοι, οὐκ εὐεξαπάτητοι. μισητίαν δὲ οἱ μὲν περὶ Ἀριστοφάνη τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασίαν, καὶ τὸ "περὶ σφυρὸν παχεῖα μισητὴ γυνὴ" οὕτως ἐξη-*

γοῦνται. μήποτε μέντοι γενικώτερόν ἐστιν ἀπληστία, ὃ καὶ νῦν ἐμφαίνεται.

1623. (1622.) ΛΟΥΜΕΝΟΣ] ἀντὶ τοῦ λουόμενος. *Gl. Victor.*

1624. (1623.) ΚΑΤΑΠΤΑΜΕΝΟΣ ΙΚΤΙΝΟΣ κ. τ. λ.] ἵνα καὶ ἁρπάσῃ ἴκτινος ἱμάτιον. *Gl. Victor.*

1625. (1624.) ΑΝΟΙΣΕΙ] ἀνάξει. *Gl. Victor.*

1628. (1627.) Ο ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ] ἀντὶ τοῦ ὦ Τριβαλλέ. κατ' ἐρώτησιν δὲ ὁ λόγος. δέον δὲ εἰπεῖν, δοκεῖ σοι συνθέσθαι. ὁ Τριβαλλὸς δὲ ἔοικε τοῦ Ποσειδῶνος εἶναι τοῦτο. πιθανῶς δὲ εἰώθασι καὶ τοῖς βαρβάροις διαλεγόμενοι τῷ σχήματι ἐσπουδασμένως λοιδορεῖν ἢ καταρᾶσθαι.

1636. (1635.) ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ] ἀντὶ τοῦ, οὐ φροντίζω. Ὅμηρος· ἢ ὀλίγον μοι παῖδα. *Rav.*

1637. (1636.) ΤΟ ΚΑΤΑΧΥΣΜΑ ΧΡΗ ΠΟΙΕΙΝ ΓΛΥΚΥ] τὸν ζωμὸν διὰ μέλιτος ποίει. πάλιν δὲ ἐρεθίζει τὸν Ἡρακλέα.

1638. (1637.) ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΟΣΕΙΔΟΝ] παίζει, δέον εἰπεῖν τῶν θεῶν. περὶ δὲ γυναικὸς μιᾶς ἤγουν τῆς Βασιλείας.

1641. (1640.) Ω 'ΖΥΡ'] ἄθλιε. *Gl. Victor.*

1646. (1645.) ΠΕΡΙΣΟΦΙΖΕΤΑΙ] ἐξαπατᾷ. *Gl. Victor.*

1647. (1646.) ΔΕΥΡ' ΩΣ ΕΜ' ΑΠΟΧΩΡΗΣΟΝ] ὅτι ὅμοιον τῷ τόπῳ ἐκείνῳ· "δεῦρ' ἐλθὲ σὺν σοὶ τἄλλα βούλομαι φράσαι."

1648. (1647.) ΔΙΑΒΑΛΛΕΤΑΙ Σ' Ο ΘΕΙΟΣ] ὅτι τῷ διαβάλλεται χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν, ὡς καὶ Ἄρχιππος ἐν Πλούτῳ· "ἔστι δέ μοι καλῶς πρόφασις εἰρημένη· τὸν γὰρ γέροντα διαβαλοῦμαι τήμερον." παρόμοιον δὲ καὶ τὸ Ὁμηρικὸν "παραβλήδην ἀγορεύων." καὶ παρ' Ἀλκαίῳ "παραβάλλεταί σε."

1649. (1648.) ΑΚΑΡΗ] μικρὸν, ὀλίγον. ΜΕΤΕΣΤΙ] μετουσία ὑπάρχει. *Gl. Victor.*

1653. (1652.) ΕΠΙΚΛΗΡΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΙΑΝ] εἰ μὴ ἦν γνησιωτέρα. ἐπίκληρος δέ ἐστιν ἡ μὴ ἔχουσα ἀδελφοὺς ἑτέρους συγκληρονόμους, ἀλλὰ μονοκληρονόμος. νόμος δὲ ἦν Ἀθηναίοις, γνησίας μὲν οὔσης θυγατρὸς, νόθου δὲ υἱοῦ, μὴ κληρονομεῖν τὸν νόθον τὰ πατρῷα. καὶ νῦν οὖν, φησίν, εἰ μὴ σὺ νόσος ἦς, οὐκ ἂν ἦν ἡ Ἀθηνᾶ ἐπίκληρος. παίζει δέ· τοὐναντίον γὰρ υἱῶν ὄντων γνησίων οὐκ ἂν εἴη θυγάτηρ ἐπίκληρος. εἰσὶ δὲ καὶ τῷ Διὶ γνήσιοι υἱοί, Ἄρης καὶ Ἥφαιστος. ἀλλὰ ἐπαίνῳ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς πόλεως τοῦτό φησιν, οὐ προσποιούμενος περὶ τῶν γνησίων.

1654. (1653.) ΟΥΣΑΝ] καὶ ταῦτα. *Gl. Victor.*

1656. (1655.) ΝΟΘΩι 'ΞΑΠΟΘΝΗΣΚΩΝ] γράφεται νοθεῖα ὡς πρεσβεῖα. εἰ τὰ μὲν χρήματα ἐμοί, φησίν, ὡς νόθῳ καταλείψει, τὴν δὲ ἀρχὴν τοῖς γνησίοις. νόμος δὲ ἦν Ἀττικὸς τοῖς νόθοις μέχρι πέντε μνῶν καταλιμπάνειν. ἣν οὖν ἐμοὶ τὰ χρήματα ἐάσῃ, ἐκείνοις δὲ τὴν ἀρχήν. προπερισπωμένως δὲ ἀναγνωστέον τὸ νοθεῖα. τὸ ἀργύριον δὲ τοῖς νόθοις διὰ χειρὸς ἐδίδοσαν, ἐπειδὴ οὐκ ἐξῆν αὐτοῖς κληρονομεῖν.

1657. (1656.) ΕΠΑΙΡΕΙ] συνεπείθη. *Gl. Victor.*

1661. (1660.) ΑΓΧΙΣΤΕΙΑΝ] μετουσίαν τῆς οὐσίας. δοκεῖ δὲ πλάττεσθαι. *ΑΓΧΙΣΤΕΙΑΝ] μετοχὴν καὶ κοινωνίαν τῆς οὐσίας. *Gl. Victor.*

1662. (1661.) ΓΝΗΣΙΩΝ] ὁ ἐξ ἰσονομῶν ἴδιος, οἰκεῖος. *Gl. Victor.*

1667. (1668.) ΕΣ ΤΟΥΣ ΦΡΑΤΟΡΑΣ] πάλιν ὡς ἐν κωμῳδίᾳ μετήγαγε τὰ Ἀθηναίων ἔθη ἐπὶ τοὺς θεούς. διὰ γὰρ τοῦ ἐγγραφῆναι εἰς τοὺς φράτορας σύμβολον εἶχον τῆς εὐγενείας. ΑΛΛΩΣ. εἰς τοὺς τῆς ἡλικίας νόμους, ἢ εἰς τοὺς φυλέτας. ἐπειδὴ τὰ ὀνόματα τῶν ξένων γράφεται εἰς τοὺς πίνακας.

1669. (1670.) ΤΙ ΔΗΤ' ΑΝΩ ΚΕΧΗΝΑΣ] ὡς τοῦ Ἡρακλέους ἀναβλέψαντος εἰς τὸν οὐρανὸν μετ' ὀργῆς τοῦτό φησι, τί δῆτ' ἄνω βλέπεις ὡς τυπτήσων τινά; τινὲς δὲ οὕτως· τί δῆτα ἐς τὰ ἄνω πράγματα ἀποβλέπεις αἰκισθησόμενος, ἐάν τι πάθῃ ὁ πατὴρ, ὑπὸ τῶν γνησίων; *ΑΙΚΙΑΝ] ἤγουν μάστιγα, ἤγουν ἀφορῶν αἰκίσαι καὶ μαστίξαι τινά. *Gl. Victor.*

1676. (1677.) ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ] τὴν καλὴν καὶ μεγάλην Βασιλείαν γαμεῖν. οὕτω Δίδυμος.

1678. (1679.) ΜΑ ΤΟΝ ΔΙ' ΟΥΧ ΟΥΤΟΣ ΓΕ] μὰ τὸν Δία, φησίν, οὐ λέγει παραδοῦναι, ἀλλὰ βαδίζειν καὶ ἀναχωρεῖν. οὕτω δὲ αὐτό φησι βαρβάρως καὶ δυσφράστως, ὥσπερ αἱ χελιδόνες. καὶ Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν χελιδονίζειν φησί, καὶ Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ τοὺς βαρβάρους χελιδόνας ἀρσενικῶς φησίν, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῆς καθόλου φησίν. τὸ δὲ βασιλιναῦν εἰς τὸ βάσιν μετέβαλεν ὁ Ποσειδῶν, παρόσον τὴν δευτέραν ἐξέτεινε, τὸ τελευταῖον κρατήσας ὁ Ἡρακλῆς, ἐξ αὐτοῦ κρίνει αὐτὸν, θέλειν παραδοῦναι αὐτὸν τὴν Βασιλείαν τοῖς ὄρνισιν.

1679. (1680.) ΩΣΠΕΡ ΑΙ ΧΕΛΙΔΟΝΕΣ] Σύμμαχος· οὐκ ἔστιν ὁ τούτου νοῦς φανερός. οὐδέν τι δύναται ἴδιον τῶν χελιδόνων ἡ βάδισις, αἵ γε μηδὲ πορείᾳ χρῶνται ὡς τὰ ἄλλα τῶν ὀρνέων, καὶ μάλιστα τὰ μὴ πτητικά. ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω· καταλλήλως εἶχεν, εἰ ἔλεγεν ὡς τὰς χελιδόνας. θέλει δὲ λέγειν, εἰ μὴ βαδίζει πρὸς

τὰς χελιδόνας. διὸ καὶ ἐποίσει "οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσι λέγει." ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς πρὸς αὐτὰς βαδίζει εἰς Νεφελοκοκκυγίαν.

1686. (1687.) ΟΥΤΟΙ] οἱ ὄρνιθες. εὐκαίρως, φησίν, κατεκόπησαν οἱ ὄρνιθες οὗτοι διὰ τὸ ἄριστον τῶν παρόντων γάμων.

1689. (1690.) ΤΕΝΘΕΙΑΝ] λαιμαργίαν, σιναμωρίαν καὶ λιχνότητα. *Gl. Victor.*

1690. (1691.) ΕΙ] πορεύῃ. *Gl. Victor.*

1692. (1693.) ΕΣΤΙ Δ' ΕΝ ΦΑΝΑΙΣΙΝ] εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδικὴ κώλων τροχαϊκῶν ὀκτὼ ἑφθημιμερῶν καὶ ἀκαταλήκτων διμέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις νῦν, φησίν, εἰσί. παίζει δὲ διασύρων τῶν Ἀθηναίων τοὺς συκοφάντας, παρὰ τὸ φαίνειν καὶ συκοφαντεῖν αὐτοὺς περὶ τὰ δικαστήρια. καὶ ἄλλως δὲ Φαναὶ τῆς Χίου χωρίον. καὶ Κλεψύδρα κρήνη ἐν Ἄργει. παρὰ τοὺς ἐγχειρογάστορας δὲ πεποίηται. ΑΛΛΩΣ. κρήνη ἐν ἀκροπόλει ἡ Κλεψύδρα, ἧς Ἴστρος ἐν τῇ ιβ' μέμνηται, τὰ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν ἀναλεγόμενος. οὕτως δὲ ὠνόμασται, ἐπειδὴ ἀρχομένων τῶν ἐτησίων πληροῦται, παυομένων δὲ λήγει, ὁμοίως τῷ Νείλῳ, ὥσπερ καὶ τὴν ἐν Δήλῳ κρήνην. εἰς ταύτην δέ φησιν ἡματωμένην φιάλην πεσοῦσαν ὀφθῆναι ἐν τῷ Φαληρικῷ, ἀπέχοντι σταδίους εἴκοσι. φασὶ δὲ αὐτὴν ἀπέραντον βάθος ἔχειν, τὸ δὲ ὕδωρ ἁλμυρόν. ἔπαιξε δὲ πάλιν διασύρων τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοδίκους, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐστὶ κλεψύδρα, κατασκεύασμά τι ὥσπερ ὡρονομικόν.

1693. (1694.) ΕΓΓΛΩΤΤΟΓΑΣΤΟΡΩΝ] παρὰ τοὺς ἐγχειρογάστορας πέπαικται. * ἐγχειρογάστορες, οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν γαστριζόμενοι καὶ τῇ γαστρὶ πορίζοντες. λέγονται δὲ καὶ γαστρόχειρες. *Gl. Victor.*

1697. (1698.) ΣΥΚΑΖΟΥΣΙ ΤΕ] ὡς ἐπὶ γεωργῶν· συκάζειν γὰρ τὸ σῦκα ἐκλέγειν ἀπὸ τῶν συκῶν καὶ τὸ συκοφαντεῖν. ἐνέμεινε δὲ τῇ τροπῇ.

1699. (1700.) ΓΟΡΓΙΑΙ ΤΕ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΙ] ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Γοργίας οὗτοι ῥήτορες λάλοι εἰσίν. ηὔξησε δὲ τῷ πληθυντικῷ τὴν κατηγορίαν. Γοργίαν δὲ νῦν λέγει τὸν ῥήτορα οὗ Πλάτων μνημονεύει. ἦν δὲ καὶ ἕτερος ἰατρὸς, οὗ μνημονεύει Ἀλκαῖος ἐν Ἐνδυμίωνι. τοῦ δὲ Φιλίππου καὶ ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει Ἀριστοφάνης.[1] *Schol. Rav. Leid.* οὗτοι βάρβαροι κωμῳδοῦνται. *Gl. Victor.*

1703. (1702.) Η ΓΛΩΤΤΑ ΧΩΡΙΣ] Σύμμαχος· πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι μετὰ τῶν σπλάγχνων ἔτεμνον τὴν γλῶτταν. καὶ παρ' Ὁμήρῳ. οὗτος δὲ διὰ τὴν πονηρίαν τῶν δικαιολόγων φησὶν ἐκβεβλῆσθαι χωρὶς τὴν γλῶτταν. Δίδυμος δέ· ἐν ταῖς θυσίαις χωρὶς ἡ γλῶττα ἐτέμνετο, οὐ μετὰ τῶν ἄλλων σπλάγχνων. καὶ Ὅμηρος "ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας." ἐγένετο δὲ τοῦτο δι' ἄλλην αἰτίαν. οὕτως δὲ βούλεται λέγειν, ὅτι ἐξεβλήθη ἐκ τῶν σπλάγχνων διὰ τοὺς ῥήτορας ἡ γλῶσσα, ἐπεὶ ταύτῃ τοὺς ἄλλους κακοποιοῦσιν. ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ἀντὶ τοῦ ὀφείλει τέμνεσθαι ἡ γλῶσσα καὶ χωρίζεσθαι τοῦ λοιποῦ σώματος.

1704. (1703.) Ω ΠΑΝΤ' ΑΓΑΘΑ] ἡ συστηματικὴ αὕτη εἴσθεσις ἐξ ἰάμβων ἐστὶ τριμέτρων ιδ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ ἄγγελος θεράπων συναναβεβηκὼς τῷ Πεισθεταίρῳ. * Ω ΜΕΙΖΩ ΛΟΓΟΥ] ἃ μηδὲ λόγος ἰσχύσει φράσαι. *Gl. Victor.*

1711. (1710.) ΟΥ ΦΑΤΟΝ] οὐ δυνατὸν λέγειν. *Gl. Victor.*

1712. (1711.) ΔΙΟΣ ΒΕΛΟΣ] τῆς βασιλείας. λαβὼν γὰρ τὸν ταμίαν τοῦ κεραυνοῦ καὶ αὐτὸν ἄγει. εἰώθασι γὰρ τῷ κεραυνῷ ἐξ ἑκατέρου μέρους πτερὰ προσφύειν.

1713. (1712.) ΕΣ ΒΑΘΟΣ] εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. ΑΝΩΝΟΜΑΣΤΟΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ πολλὴ καὶ λόγῳ οὐ δυναμένη ὀνομασθῆναι. * ΑΝΩΝΟΜΑΣΤΟΣ] ἄῤῥητος. *Gl. Victor.*

1715. (1714.) ΔΙΑΨΑΙΡΟΥΣΙ] πρὸς τὴν τῆς λέξεως διαίρεσιν. ΔΙΑΨΑΙΡΕΙΝ δὲ τὸ ἡσυχῇ διακινεῖσθαι καὶ ψοφεῖν καὶ ψαίρειν ἱστίον λέγομεν. ΠΛΕΚΤΑΝΗΝ δὲ τὴν εἴλησιν. αἱ δὲ αὖραι διακινοῦσι τὴν πλεκτάνην τοῦ καπνοῦ τῶν θυμιαμάτων. λείπει δὲ τὸ πνέουσαι. * ΔΙΑΨΑΙΡΟΥΣΙ] ψαίρειν, τινάσσειν, ῥιπίζειν, ἀσθενῶς τι ποιεῖν, ψαίειν, σύρειν. *Gl. Victor.*

1716. (1715.) ΟΔΙ ΔΕ ΚΑΥΤΟΣ ΕΣΤΙΝ] ὁ καπνός. *Gl. Victor.*

1718. (1717.) ΑΝΑΓΕ, ΔΙΕΧΕ] εἴσθεσις μέλους χοροῦ εἰς δύο περιόδους διῃρημένη κώλων ιβ'. εἰσὶ δὲ τῆς μὲν πρώτης τροχαϊκὰ ς' ἐπιμεμιγμένα χορείοις καὶ ἰάμβοις, ὧν τὰ α' β' δ' ε' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ γ' πενθημιμερές, τὸ ς' ἑφθημιμερές. τῆς δὲ δευτέρας ἐξ ἀναπαιστικῶν τὰ μὲν α' δ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ δὲ β' ε' ἀναπαιστικὴ βάσις, τὸ γ' πενθημιμερές, τὸ ς' ἑφθημιμερές. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. τὸ δὲ ἑξῆς, ἄνεχε,[2] δίεχε, ἀντὶ τοῦ ὕμνει αὐτόν. χλευάζει δὲ παρὰ τὰ ἐκ Τρωάδων Εὐριπίδου "ἄνεχε, πάρεχε, φῶς φέρε."

[1] Ἀριστοφάνης *Leid.* Ἀριστοκλῆς *Rav.*

[2] ἄναχε *Ald.*

1727. (1730.) ΗΡΑι ΠΟΤ' ΟΛΥΜΠΙΑι] τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται τριὰς ἐπῳδική, καὶ εἰσὶ τῆς μὲν στροφῆς τὰ κῶλα ε', καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. εἰσὶ δὲ πάντα Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος ἑφθημιμερῆ παντοίοις σύμμικτα ποσί. τῆς δ' ἐπῳδοῦ κῶλα ς' ἀναπαιστικὰ δίμετρα πλὴν τελευταίου ἀκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἐπῳδῆς κορωνίς. * καλῶς τὸ ἐπιθαλάμιον γέγραπται. *Gl. Victor.*

1728. (1731.) ΗΛΙΒΑΤΩΝ] ὑψηλῶν, ἀβάτων, οἷς ἔστιν ἀλιτεῖν βαίνοντα, δυσπροσβάτων. Στησίχορος τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. *Gl. Victor.*

1733. (1735.) Ο Δ' ΑΜΦΙΘΑΛΗΣ] ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων καὶ μηθενὸς ὠρφανισμένος. ΑΛΛΩΣ. ὁ Ἔρως, φησί, παράνυμφος ἦν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. πάροχοι γὰρ λέγονται οἱ παράνυμφοι παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις· ἐπ' ὀχήματος γὰρ τὰς νύμφας ἄγουσιν.

1735. (1737.) ΠΑΛΙΝΤΟΝΟΥΣ] ὀπισθοτόνους ἢ τοὺς ἐπὶ θάτερα τρεπομένους. *Gl. Victor.*

1736. (1738.) ΠΑΡΟΧΟΣ ΓΑΜΩΝ] συνακόλουθος. *Gl. Victor.*

1738. (1740.) ΥΜΗΝ Ω ΥΜΕΝΑΙ' Ω] ᾔδετο τοῦτο ἐν τοῖς γάμοις. εἴρηται δὲ τοῦτο ἐν τοῖς Μενανδρείοις.

1741. (1743.) ΚΑΙ ΤΑΣ ΧΘΟΝΙΑΣ] Εὐφρόνιος τὰς φοβεράς· πάντα γὰρ τὰ δεινὰ γῆς γενεαλογοῦσιν. οἱ δὲ τὰς μέγαν ἦχον ἀποτελούσας. ἢ τὰς ἀπὸ τῆς γῆς γενομένας· ὅτε γὰρ ἠχεῖ ἡ γῆ, ἀναπέμπει τὸν ἦχον εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ δοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἐξ οὐρανοῦ γίνεσθαι τὰς τοιαύτας βροντάς. ἢ τὰς μέχρι γῆς ἀκουομένας, ἢ τὰς τὴν γῆν κινούσας.

1743. (1745.) ΑΡΓΗΤΑ] τὸν λαμπρὸν ἢ ταχὺν, λευκὸν, διάπυρον. *Gl. Victor.*

1744. (1746.) Ω ΜΕΓΑ ΧΡΥΣΕΟΝ] εἴσθεσις ἑτέρα μέλους χοροῦ εἰς δύο διῃρημένη περιόδους κώλων ιη', ὧν τῆς πρώτης περιόδου ἀναπαιστικὰ ς', πλὴν τοῦ γ' καὶ τελευταίου ἀκαταλήκτων. τῆς δευτέρας κῶλα ιβ'· τὸ α' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τὰ β' ς' θ' ια' ἰαμβικὰ καταληκτικὰ δίμετρα, τὰ γ' δ' ε' ζ' ι' ιβ' τροχαϊκὰ ἑφθημιμερῆ, τὸ η' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἡ καὶ τὸ δρᾶμα περατοῦσα.

1747. (1749.) ΟΔΕ] ὁ Ζεὺς δηλονότι, ἢ ὁ Πεισθέταιρος λαβὼν τὴν Βασιλείαν.

1753. (1755.) ΕΠΙ ΠΕΔΟΝ ΔΙΟΣ] πρὸς τὴν βασιλείαν. *Gl. Victor.*

1755. (1757.) Ω ΜΑΚΑΙΡΑ] πρὸς τὴν Βασιλείαν φησίν. εὐκαίρως δὲ τὴν κωμικὴν ὄρχησιν ποιεῖται.

1756. (1758.) ΚΑΙ ΠΤΕΡΩΝ ΗΜΩΝ] οἱ γὰρ ὄρνιθες πτεροῖς ἀντὶ χειρῶν ἐχρῶντο.

1760. (1762.) ΤΗΝΕΛΛΑ] τὸ τήνελλα μίμησίς ἐστι φωνῆς κρούματος αὐλοῦ ποιᾶς ἀπὸ τοῦ ἐφυμνίου οὗ εἶπεν Ἀρχίλοχος εἰς τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὸν ἆθλον Αὐγέου· "τήνελλα καλλίνικε, χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις, αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχμητὰ δύω."[1] δοκεῖ δὲ πρῶτος Ἀρχίλοχος ἐν Πάρῳ νικήσας τὸν Δήμητρος ὕμνον ἑαυτῷ ἐπιπεφωνηκέναι.

[1] δύο *Rav.*

ΕΙΣ ΤΑΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΣ.

Ὁ Χορὸς ἐκ θεσμοφοριαζουσῶν.

καὶ τοῦτο τὸ δρᾶμα τῶν κατ' Εὐριπίδου πεποιημένων. ἀπὸ δὲ τῶν θεσμοφορίων τὰς θεσμοφοριαζούσας γυναῖκας ἀπέγραψεν, ἀφ' ὧν καὶ ὁ χορός.

Εὐριπίδου γυνὴ μὲν Χοιρίνη, μήτηρ δὲ Κλειτώ.

1. ἐπεὶ εἰώθασιν ἀπὸ χειμῶνος εὔχεσθαι ἔαρ, τῷ δὲ ἔαρι χελιδόνες φαίνονται, οὗτος δὲ ὥσπερ ἐχειμάσθη περιαγόμενος ὑπὸ Εὐριπίδου ὄντος. τοῦτο ἔφη ἐν ἤθει, οἷον ποτε ἀπαλλαγήσομαι τοῦ κακοῦ τούτου, ὥσπερ οἱ ἐκ χειμῶνος ἐπιθυμοῦντες ἔαρ ἀφικέσθαι.

2. ΑΛΟΩΝ] ἔξωθεν ἐν κύκλῳ περιάγων ἐν ταῖς ἅλωσι. καὶ τὸ τύπτειν καὶ ἀλοᾷν λέγουσιν ἀπὸ τῶν κοπτόντων τοὺς στάχυας.

3. ΟΙΟΝ ΤΕ] δυνατόν, ἐρωτηματικῶς.

5. ὁ μὲν τραγικώτερον καὶ ὑψηλότερον φράζει, ὁ δὲ ταπεινότερον ἀκούει.

11. ταῦτα τῶν φυσικωτέρων λόγων μνῆσαι τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾷν.

12. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾷν εἶπε τοῦ μήτ' ἀκούειν μήθ' ὁρᾷν.

15. ἐπεὶ ὁ αἰθὴρ δοκεῖ τρέφειν ἡμας. οὐδὲν γὰρ ἄνευ κινήσεως γίνεται.

ξυνετέκνου δὲ ἀντὶ τοῦ ἐτεκνοποίει.

17. ΑΝΤΙΜΙΜΟΝ] ὅμοιον. λείπει τὸ περιφερές.

18. λείπει ὡς.

21. διὰ τούτου ὑπονοεῖ Εὐριπίδου εἶναι ἐκεῖνο τὸ "σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ." ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος Λοκροῦ. ἢ οὖν ἐπίτηδες, ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους ἐξαπατήσῃ, ἢ συνέμπτωσις Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπίδῃ ἐγένετο. Et infra: καὶ διὰ τούτου φαίνεται ὑπονοῶν Εὐριπίδου εἶναι τὸ "σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ." ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος Λοκροῦ. ἐνταῦθα μέντοι ὑπονοεῖ μόνον, ἐν δὲ τοῖς Ἥρωσιν ἄντικρυς ἀποφαίνεται. καὶ Ἀντισθένης καὶ Πλάτων Εὐριπίδου αὐτὸ εἶναι ἡγοῦνται, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ τι παθόντες. ἔοικε δὲ ἤτοι πεπλανημένος ἢ συνεξαπατῆσαι τοὺς ἄλλους, ὥσπερ ὑπονοοῦσί τινες συμπτώσεις τῷ τε Σοφοκλεῖ καὶ τῷ Εὐριπίδῃ, ὥσπερ καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν. τὸ μέντοι δρᾶμα ἐν ᾧ Εὐριπίδης ταῦτα εἶπεν οὐ σώζεται.

24. ἵνα μὴ περιπατήσῃ μετ' αὐτοῦ.

27. λείπει ἡ διά, οἷον σιωπῶ διὰ τὸ θύριον.

31. οἱ περὶ Ἀρίσταρχον καὶ Δίδυμόν φασιν εἶναι τοιοῦτον Ἀγάθωνα. ἐγὼ δὲ οὐχ ἡγοῦμαι, ἀλλ' ἐπειδὴ βούλεται κωμῳδεῖν τὸν Ἀγάθωνα ὡς μήτε καρτερὸν μήτε μέλανα, τοῦτο εἶπεν. ἢ ἄσημόν τινα.

32. ἐπειδὴ οὐ πάλαι ἤρξατο διδάσκειν, ἀλλὰ τρισὶν πρὸ τούτων ἔτεσιν.

33. διαβάλλει τὸν Ἀγάθωνα πάλιν ὡς λεῖον καὶ ἀποτίλλοντα αὐτοῦ τὰς τρίχας τοῦ πώγωνος.

36. κρυβῶμεν. κυρίως δὲ πτήσσειν ἐστὶ τὸ φεύγειν καὶ φοβεῖσθαι.

38. ὅτε γὰρ δρᾶμα ποιῆσαι ἤθελον, πρότερον θυσίας ἐποίουν.

λείπει τὸ ὡς, ὡς ἔοικε.

39. παρὰ τοῖς τραγικοῖς οὕτω λέγεται, πᾶς ἔστω λεώς.

41. ὁ ἱερὸς χορός.

43. ἐπεχέτω.

45. ἐπίρρημα ἐπὶ θαυμασμοῦ λαμβανόμενον.

48. ἀναδιπλασιάζει τὴν λέξιν.

52. προοίμια. κυρίως δὲ δρύοχοί εἰσιν οἱ ἐντιθέμενοι πάτταλοι ναυπηγουμένης νεώς.

53. ὡς ἀπὸ τῶν οἰκοδομούντων.

54. ὡς ἐπὶ τεκτόνων.

μέλη κολλᾷ.

55. ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος τίθησιν.

56. ὡς ἐπιπηγνύντος καὶ συντιθέντος.

μεταστρέφει.

57. χωνεύει.

58. τοῖς φραγμοῖς τῶν οἴκων.

60. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ.

61. συγκάμψας.

62. ὡς εἰς χόανον τὸν πρωκτὸν ἐμβαλεῖν.

68. ὡς ἀπὸ τῶν λυόντων τὸν κηρὸν ἐν τῷ ἡλίῳ.

ἐπειδὴ δύσκαμπτοι αἱ στροφαί. καὶ Ἀριστοφάνης τὰς δυσκολοκάμπτους αὐτάς φησιν. εἴρηται δὲ καὶ διὰ τὴν φωνήν, ἐπεὶ λέγεταί τι κάμπτειν καὶ ἐν ταῖς ᾠδαῖς.

71. σενάζει φοβούμενος τὰς γυναῖκας.

74. τὸ σημεῖον· οὐ μόνον κηδεστὴς ὁ ἐκδιδούς, ἀλλὰ καὶ ὁ λαμβάνων.

80. τοῦτο τῶν ζητουμένων ἐστί, πῶς καὶ τρίτην καὶ μέσην εἶπεν. ια' γὰρ ἄνοδος, εἶτα ιβ' νηστεία, εἶτα τρισκαιδεκάτη καλλιγένεια, ὥστε μέση μὲν εἶναι δύναται τρίτη μὲν οὔ, ἀλλὰ δευτέρα. ἀλλ' οὐδὲ ψυχρεύεσθαί τις δύναται λέγων ὅτι τρίτη ἡ τρισκαιδεκαταία, ὡς ἑκαταῖα ἑκατηβόλος σελάνα, ἑκκαιδεκαταία· ἡ γὰρ μέση οὐκ ἔστιν ιγ' ἀλλὰ δωδεκάτη. ἡ λύσις οὖν ἥδε. δεκάτῃ ἐν Ἁλιμοῦντι Θεσμοφόρια ἄγεται, ὥστε τρίτην μὲν ἀπὸ δεκάτης ιβ' εἶναι, μέσην δὲ μὴ συναριθμουμένης τῆς δεκάτης. τοῦτο δὲ αἰνιγματῶδες κατὰ Καλλιμάχου ἄν τις φαίη, ἔνθα μὲν τρίτη λέγεται, συναριθμεῖν τὴν ι', ἔνθα δὲ μέση, μηκέτι συναριθμεῖν.' καὶ ὅπου γε λιμώττουσιν, ἀστεϊζόμενοι τὴν μέσην τῶν Θεσμοφορίων ἄγειν φασίν, ἐπεὶ αὕτη ἡ νηστεία.

ἑνδεκάτῃ Πυανεψιῶνος ἄνοδος. δωδεκάτῃ νηστεία, ἐν ᾗ σχολὴν ἄγουσαι ὑπόκεινται αἱ γυναῖκες ἐκκλησιάζουσαι περὶ Εὐριπίδου. τρισκαιδεκάτῃ καλλιγένεια. γ' οὖν συναριθμουμένης ι', μέσην δὲ τῆς ἀνόδου καὶ τῆς καλλιγενείας.

83. ΚΑΝ ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΙΝ] Ἀττικὴ σύνταξις καὶ δυϊκή, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ τῶν θεσμοφόρων ἱερῷ, Δήμητρος καὶ Περσεφόνης.

93. ἀεὶ γὰρ τὸν Εὐριπίδην ὡς πανοῦργον διαβάλλει.

94. εἶδος πλακοῦντος ὁ πυραμοῦς. οὗτος καὶ ἐτίθετο τοῖς διαπαννυχίζουσιν ἔπαθλον, καὶ ὁ ἐγρηγορὼς μέχρι πρωΐας ὡς νικῶν αὐτὸν ἐλάμβανε. νῦν οὖν ταύτῃ τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο ὡς νικῶντος αὐτοῦ τῇ πανουργίᾳ πάντας, ἢ τὰς γυναῖκας.

96. ἐπὶ ἐκκυκλήματος γὰρ φαίνεται.

98. ΚΥΡΗΝΗΝ] τὴν ἑταίραν, περὶ ἧς πολλάκις φησί. τοιοῦτον δὲ τὸν Ἀγάθωνα καὶ οἱ ἄλλοι κωμῳδοῦσιν.

100. ὡς λεπτὰ καὶ ἀγκύλα ἀνακρουομένου μέλη τοῦ Ἀγάθωνος· τοιαῦται γὰρ αἱ τῶν μυρμήκων ὁδοί. μεταξὺ δὲ τῶν δυοῖν ἀξιοῦσί τινες γράφειν μινυρισμός, ὡς πολλὰ τοιαῦτα παρεγγράφεται.

101. ὁ Ἀγάθων ὑποκριτικὰ μέλη τέως ποιεῖ. ἀμφότερα δὲ αὐτὸς ὑποκρίνεται.

μονῳδεῖ ὁ Ἀγάθων ὡς πρὸς χορόν, οὐχ ὡς ἐπὶ σκηνῆς, ἀλλ' ὡς ποιήματα συντιθείς. διὸ καὶ χορικὰ λέγει μέλη αὐτὸς πρὸς αὐτόν, ὡς χορικὰ δέ. ΧΘΟΝΙΑΙΣ δὲ τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ.

105. εὐπίστως ἔχω πρὸς τοὺς θεοὺς ὑμνῆσαι καὶ εὐλογῆσαι.

109. ὃς τὴν Ἴλιον ἐτείχισεν.

119. τὴν παρθένον.

120. τῇ Φρυγίᾳ ἁρμονίᾳ ἡρμοσμένα.

καὶ τὰ κρούματα τοῦ Ἀπόλλωνος κιθάρας σέβομαι, ἐπειδὴ εἶπε κάτω "κιθάραν ματέρα ὕμνων." Ἀσιάδα δὲ τὴν κιθάραν λέγει.

122. ὀρχήματα.

123. τὸ σέβομαι κοινόν.

125. εὐτόνῳ. προεῖπε γὰρ ὅτι ἐκ παρθένων ἐστὶν ὁ χορός. ἢ ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ, ἐπεὶ Ἀπόλλων ἐστὶν ὁ κιθαρίζων. τῆς οὖν κιθάρας ἄρσενι βοᾷ δοκίμου οὔσης φῶς ἔσσυτο. ἐπάγει δὲ σημεῖον τοῦ παρὰ Ἀπόλλωνος λελέχθαι.

τῇ θαυμαστῇ φωνῇ καὶ δεδοκιμασμένῃ.

126. τῆς κιθάρας φῶς ἔσσυτο τοῖς σοφοῖς· ἀπὸ γὰρ τῆς κιθάρας ἐδιδάχθησαν οἱ παλαιοὶ ᾄδοντες καὶ γράφοντες ποιήματα. ἢ τῇ Λητοῖ λαμπρότατα ὄμματα λέγει.

πάλιν δὲ φῶς ἐγένετο αὐτοῖς ἀπὸ τῆς ἡμετέρας φωνῆς· ἄνευ γὰρ κιθάρας ἢ ἄνευ ἀνδρὸς τοῦ διδάσκοντος οὐ μαθήσεταί τις.

129. ὀλολύζει. παρεπιγραφὴ τοῦτο· εἰπόντος γὰρ τοῦ Ἀγάθωνος ὁ κηδεστὴς τοῦ Εὐριπίδου ὀλολύζει εἰς τὴν θηλύτητα αὐτοῦ καὶ μόνον οὐχὶ γυναικὸς εὐχήν.

130. δαίμων ἡ Γενετυλλὶς περὶ τὴν Ἀφροδίτην. φασὶ δὲ παρὰ τὴν γέννησιν πεποιῆσθαι τὸ ὄνομα. τινὲς δὲ περὶ τὴν Ἄρτεμίν φασιν αὐτὰς τῶν τοκετῶν ἐφόρους, καὶ πάλιν παρὰ τὴν γέννησιν τὸ ὄνομα πεποιῆσθαι.

131. ποικίλον καὶ ἡδύ. ἔστι δὲ φιλήματος εἶδος:—πολλαῖς γλώτταις καταμεμιγμένον. γλῶττα δέ ἐστι καὶ ἡ λέξις· κυρίως δὲ καταγλωττισμένον ἐστὶ τὸ ἔγγλωττον φίλημα.

135. τὴν τετραλογίαν λέγει Λυκουργίαν, Ἠδωνούς, Βασσαρίδας, Νεανίσκους, Λυκοῦργον τὸν σατυρικόν. λέγει δὲ ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς πρὸς τὸν συλληφθέντα Διόνυσον "ποδαπὸς ὁ γύννις;"

136. ἐντεῦθεν τὴν ἀρχὴν Εὔβουλος ἐποιήσατο τοῦ Διονυσίου, τὰ ἀνόμοια τῶν ἐν τῇ Διονυσίου οἰκίᾳ καταλέγων· ἐπὶ πλέον μέντοι.

141. γρ. σύ τ' αὐτός.

ἀντὶ τοῦ τρέφῃ· τὸ γὰρ τρέφει Ἀττικόν.

142. ἀνδρεῖα ὑποδήματα.

144. στοχάζομαί γε ἐκ τῆς μελοποιίας οἷος ἂν τις εἴης.

147. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐλυπήθην.

148. ἀντὶ τοῦ τὴν σκέψιν.

151. γυναικεῖα δράματα ἐν οἷς ὁ χορὸς ἐκ γυναικῶν ἐστίν, ἀνδρεῖα δὲ ἐν οἷς ἐξ ἀνδρῶν.

158. ἐπεὶ ὡς ἐπίπαν ἐστυκότας τοὺς σατύρους εἰσάγουσιν.

160. ἀγροῖκον καὶ πώγωνα μέγαν ἔχοντα.

161. Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος καὶ Ἀνακρέων

ὁ ἀπὸ Τέω (αὕτη δὲ πόλις τῆς Ἰωνίας) καὶ Ἀλκαῖος ὁ Λέσβιος μέλη ἔγραψαν πρὸς λύραν.

162. ἔγχυμον ἐποίησεν. ἐν ἐνίοις δὲ Ἀχαιὸς γέγραπται, καὶ τὰ παλαιότερα ἀντίγραφα οὕτως εἶχεν. Ἀριστοφάνης δέ ἐστιν ὁ μεταγράψας Ἀλκαῖος· περὶ γὰρ παλαιῶν ἐστὶν ὁ λόγος, ὁ δὲ Ἀχαιὸς νεώτερος. τὸ δὲ λεγόμενον ὑπὸ Διδύμου πρὸς Ἀριστοφάνην, ὅτι οὐ δύναται Ἀλκαίου μνημονεύειν (οὐ γὰρ ἐπεπόλαζε, φησί, τὰ Ἀλκαίου διὰ τὴν διάλεκτον), λελήρηται ἄντικρυς. καὶ ἐν τῷ πρὸ τούτου δράματι, τοῖς Ὄρνισι (v. 1410), παρῴδηται τὸ "ὄρνιθές τινες δὲ ὠκεανῷ τὰ σὰ πτερά" οὕτως "ὄρνιθές τινες οἱ οὐδὲν ἔχον." καὶ ἐν Σφηξὶν "ὠνὴρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος." ἀλλαχοῦ δὲ ὁ Δίδυμός φησιν, ἡ μὲν γραφὴ δύναται μὲν εἶναι, οὐκ ἂν δὲ τούτου τοῦ μελοποιοῦ μέμνηται, πάλιν τὸ αὐτὸ λέγων ὅτι οὐκ ἐπεπόλαζε τὰ μέλη. Ἀλκαίου τοῦ κιθαρῳδοῦ, οὗ καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ Γένει μέμνηται "ὦ Ἀκαῖε Σικελιῶτα Πελοποννήσιε." τί δὲ ἐνταῦθα κιθαρῳδοῦ, περὶ ποιητοῦ ὄντος τοῦ λόγου;

163. ἀβρῶς.

164. Φρύνιχος ὁ τραγικός, ἐπεὶ Ἀθηναῖος ἦν.

168. ἐκ τούτου καὶ ἐν τοῖς Ὄρνισιν οὐκ αλλ κορυδ οιου λλη μικρὸς καὶ αἰσχρός. καὶ Τηλεκλείδης Ἡσιόδοις "ἀλλ' ἡ τάλαινα Φιλοκλέα β δεν οὖν, εἰ δ' ἐστὶν Αἰσχύλου φρόνημ' ἔχων." τραγῳδίας ποιητὴς αἰσχρὸς τὸ πρόσωπον καὶ σιμὸς καὶ μικρὸς τὸ σῶμα.

173. κακὸς ἤμην.

177. σοφοὺς μᾶλλον ἔλεγον καὶ σοφιστὰς τοὺς περὶ μουσικὴν καὶ ποιητικήν.

179. μεγάλη καὶ θαυμαστῇ.

190. . . . γὰρ τότε Εὐριπίδης ἦν· ἕκτῳ γοῦν ἔτει ὕστερον τελευτᾷ.

194. . . . Ἀλκήστιδος Εὐριπίδου.

199. ἐκφεύγειν.

215. τὰ γένεια. ταῦτα δὲ ἔλαβεν ἐκ τῶν Ἰδαίων Κρατίνου.

220. παρὰ τῆς δουροδόκης ὡς πολλὰ αυ . . .

221. ἵνα ἀποτεταμένης αὐτῆς καλ . . . εναι.

224. ἀντὶ τοῦ εἰς τῶν Ἐρινύων ἀσυλ εἶχον οἱ καταλαμβάνοντες τὰ ιε τῶν ἱερείων.

227. τὴν μίαν κομῶν γνάθον, τὴν ἑτέραν ἐψιλωμένος.

231. ὅτι τὸ μύζειν παρ . . . . τοῦ μῦ πολλοῖς ἄλλοις ὁ μ . . . . μύζειν δέ ἐστι τὸ τοῖς μυκτῆρσι ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖν.

232. ψιλ ἐστὶν ἀγεννεστάτη, ἥτις βάλλεται ἔμπροσθεν τοῦ στρατοπέδου γυμνὴ οὖσα ὅπλων, καὶ ἐὰν ταραχὴ γένηται, ἐκείνη πρώτη ἀναιρεῖται. τοῦτο δὲ . . . ἐπεὶ ἐψίλωται.

235. διαβάλλει τοῦτον ὡς ξυρούμενον.

236. μετὰ γὰρ τὸ τυθῆναι τὰ δελφάκια φλογίζονται, ἵνα ψιλωθῶσιν.

242. ὡς εἰ ἔλεγεν οἰκίαν.

245. ἄσβολος καλεῖται ἡ αἰθάλη τοῦ πυρός.

246. τράμις ὁ πρωκτός.

254. δέον εἰπεῖν μύρου εἶπε ποσθίου. πόσθιον δέ ἐστι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς μετ' αὐτοῦ ἑταιρίζοντα.

258. ὅτι τὴν περίθετον οὕτως. καὶ τοῦτο δὲ εἰς μαλακίαν, ἵνα λανθάνῃ νυκτὸς ὡς γυνὴ καὶ πάσχῃ. λέγουσι δὲ περίθετον πρόσωπον, ὡς Ἀριστομένης ἐν Γόησιν "παντευχίαν δὲ τοῦ θεοῦ ταύτην λαβεῖν καὶ πέριθετον πρόσωπον, ὃ λαβὼν ἔνσταθι."

259. πάντα ἔχουσα τὰ τοιαῦτα ἐν ἑαυτῇ.

261. τῆς κλίνης. στρῶμα δίδωσιν αὐτῷ.

βάθριόν τι ἡ κλινὶς εἰστεταμένον. δῆλον δὲ ὅτι τὸ ἔγκυκλον ἱμάτιον, ὁ δὲ κροκωτὸς ἔνδυμα.

263. χαῦνα. διαβάλλει δὲ πάλιν τὸν Ἀγάθωνα ὡς χαῦνον.

268. ὡς γυνὴ λαλήσεις.

272. ἐκ τῆς Μελανίππης Εὐριπίδου.

273. Ἱπποκράτης ἐγένετο Ἀθηναίους εἶχεν υἱούς. διεβάλλετο δὲ σὺν αὐτοῖς ὡς ἀπαίδευτος.

274. ὅτι κατὰ δύναμιν τῆς λέξεως, ἀντὶ τοῦ ἀθρόους πάντας. τὸ γὰρ ἄρδην ὅμοιόν ἐστι τῷ φοράδην ἐνέγκαι· ἡ γὰρ ἄρσις. εἰ μὴ νῦν τοῦτο βούλεται, πάντας ὁμοῦ αἴρω.

276. ἐπειδὴ ἐν Ἱππολύτῳ τοῦτο εἶπεν Εὐριπίδης, νῦν εὐλαβούμενος λέγει ὅτι ἡ φρήν σου ὀμώμοκε καὶ οὐχ ἡ γλῶττα.

277. παρεπιγραφή. ἐκκυκλεῖται ἐπὶ τὸ ἔξω τὸ θεσμοφόριον.

278. ὅτε ἔμελλε γίνεσθαι ἐκκλησία, σημεῖον ἐτίθετο. οὕτως οὖν καὶ τῶν γυναικῶν μελλουσῶν ἐκκλησιάζειν σημεῖον τίθεται.

279. μιμεῖται τὴν φωνὴν γυναικός.

282. δυϊκόν. τὸ ἐντελὲς περικαλλέε.

289. ὡς τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ κατ' ἐπίκλησιν οὕτω καλουμένης. οἷον βοΐδιον ἢ χρυσίον ἢ μύρτον. ἴσως δὲ τὸ αἰδοῖον τὸ γυναικεῖον αἰνίττεται.

290. ἀναισθήτου καὶ μωροῦ, ἵνα κρατῇ αὐτοῦ.

291. τὸν παιδαρίσκον. ἴσως δὲ παρὰ τὴν πόσθην αὐτὸ συνέθηκεν. ἀντὶ τοῦ κατωφερῆ τὸν νοῦν μου ποίησον.

295. γυνὴ μιμουμένη κήρυκα.

πεζῇ εὐφημίᾳ χρῶνται οἱ κωμικοί, ἐπειδὰν εὐχὴν ἢ ψήφισμα εἰσάγωσιν.

299. ὡς ἀνδρὶ τῆς Περσεφόνης.

δαίμων περὶ τὴν Δήμητραν, ἣν προλογίζουσαν ἐν ταῖς ἑτέραις Θεσμοφοριαζούσαις ἐποίησεν.

300. εἴτε τῇ γῇ εἴτε τῇ ἑστίᾳ, ὁμοίως πρὸ τοῦ Διὸς θύουσιν αὐτῇ.

310. ἀπὸ κοινοῦ εὔχεσθε.

324. τὸν ὑπὸ τῶν ἀνέμων κινούμενον. πᾶσαν δὲ κίνησιν καλοῦσιν οἶστρον.

327. ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος.

328. ἐπὶ τὸ τελεστικὰ τὰ πράγματα γενέσθαι.

εἰς τέλος ἄγοιμεν τὰ δόξαντα.

336. φιλίαν σπένδει.

339. ἐκ τῆς κατάρας τῆς ἐπὶ τοῖς Πεισιστρατίδαις γενομένης ταῦτα παρέμιξεν:—ἔοικέ τινα παραμιγνύναι τῶν ἐφ' Ἱππίᾳ ψηφισθέντων.

345. ἵνα αὐτῇ συγγένηται.

346. ἢ καὶ δέχεται δῶρα παρ' ἑταίρας ἐπὶ τῷ προδιδόναι καὶ συγχωρῆσαι αὐτῇ τὸν φίλον . . . . ἑτέρα καὶ ἔστιν ἕτερος νοῦς.

ἀλλ . . . . ἄνευ τοῦ ι γρ ἑτέρα οὕτως· ἢ δέχεται δῶρα ὑπὲρ τοῦ ἑταίρα οὖσα προδιδόναι τὸν φίλον. ἐὰν δὲ σὺν τῷ ι, προδιδοῦσαν τινα ἑταίραν τὸν ἑαυτῆς φίλον.

347. τοῦ διξέστου. χοῦς γὰρ δύο ξέσται, χοεὺς δὲ ἕξ.

350. καταρᾶσθε.

355. ὅσαις δὲ προσήκει τὰ ἄριστα λέγειν, ταύτας νικᾶν λεγούσας.

359. ὑφ' ἡμῶν.

363. δηλοῖ ἐνταῦθα ὅτι λέγουσι καὶ ὁμοίως ἡμῖν τὰ ἀπόῤῥητα, οὐ μόνον ἀπηγορευμένων.

365. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πολεμίους εἶπε Μήδους. κατ' ἐξοχὴν δὲ εἴρηται, ὥσπερ καὶ παρ' Ὁμήρῳ "Ζεὺς ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα."

373. ἐπιστάτις ἐστὶν ἡ Τιμόκλεια. ἀρχὴ δέ τίς ἐστιν ἐπιστάτις, ἥτις ἀνισταμένη συμβουλεύει περὶ πολέμου ἢ εἰρήνην ἢ περὶ ἄλλου τινός.

376. ἐν γὰρ ταῖς ἄλλαις ἡμέραις περὶ τὰς θυσίας γίνονται.

377. χρηματίζειν ἐστὶ τὸ λόγους διδόναι ἀλλήλοις.

380. ἀντὶ τοῦ στέφανον· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς λέγουσι στεφανοῦσθαι πρῶτον. τὸ δὲ περίθου, ὅπερ ἡμῖν σύνηθες ἐπίθου λέγειν.

383. καλλιλεξία.

386. ὑβριζομένας.

389. ἐπιχρίει, ἐπιξύει. σμῆξαι δε ἐστι τὸ τὸν ῥύπον ἐπιξύσαι.

μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ σμήχειν, οἷον ἐπιτρίβει· σφοδρὰν γάρ τινα τρῖψιν καὶ τὴν σμῆξιν εἶναι. τάχα δὲ καὶ τὴν σμώδιγγα εἰρῆσθαι ἀπὸ τούτου. Διόδωρος οὐ μεταφορικὴν ἀλλ' ἐξ ἔθους γλωσσηματικήν, καὶ μὴ εἶναι ἐπιτρίβειν ἀλλὰ τύπτειν ἢ σκώπτειν τὸ σμώχειν. ΑΛΛΩΣ. ΕΠΙΣΜΗι] καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστὶν ἐν Κλεοβουλίναις τὸ ἐπισμῇ. ἔστι δὲ λοιδορία, ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων.

393. ὁ Σύμμαχός φησι παρὰ τὸ πιπίζειν τὸν οἶνον. ἐγὼ δὲ οὐχ ὁρῶ τὸ πιπίζειν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κείμενον, ἀλλὰ κατὰ μίμησιν φωνῆς λεγόμενον. ἄμεινον οὖν, ὥσπερ παιδοπίπης λέγεται, οὕτω καὶ οἰνοπίπης. ΑΛΛΩΣ. τὰ πλεῖστα οἰνοπίπους ἔχει ἀντὶ τοῦ τὰς μεθύσους ἀπὸ τοῦ πιπίζειν, ὅπερ ἐστὶν ἐκμύζειν.

395. ὡς ἔτι ἰκρίων ὄντων ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπὶ ξύλων καθημένων. πρὶν γὰρ γένηται τὸ θέατρον, ξύλα ἐδέσμευον καὶ οὕτως ἐθεώρουν.

401. νεωτέρων καὶ ἐρωτικῶν τὸ στεφανοπλοκεῖν.

πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι ἐστεφανηπλόκουν αἱ παλαιαί. Σαπφὼ αυταόρα αιστεφανηπλόκουν.

402. περιερχομένη.

403. ἀντὶ τοῦ εἰς τίνα τὸν νοῦν ἐχούσης σου κατέαγεν ἡ χύτρα.

ὡς διὰ τὸ ἐρᾶν μὴ προσεχουσῶν ἐπεφώνουν ταῦτα οἱ ἄνδρες, εἰ ἡ γυνή τι ἐκ τῶν χειρῶν ἀφίοι.

404. ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδου. διαβάλλει δὲ ὡς μοιχοὺς τοὺς Κορινθίους.

409. ὅτε τίκτουσιν αἱ γυναῖκες.

410. πρὸς τοὺς γέροντας διαβέβληκεν, οἳ πρὸ τοῦ τὰς μείρακας ἤγοντο.

412. ἀντὶ τοῦ διὰ τὸν ἴαμβον τοῦτον. πᾶν γὰρ μέτρον οἱ παλαιοὶ ἔπος ἐκάλουν.

416. ἠπειρωτικούς.

417. φόβον ἀπὸ τῶν προσωπείων.

419. ἐκ τοῦ ταμείου λαβεῖν.

420. ὅτι ἑνικῶς τὸ ἄλφιτον.

423. τὰ γὰρ ἀρχαῖα μονοβάλανά φασιν εἶναι. γομφίους δέ, οὓς ἡμεῖς ὀδόντας. Μένανδρος Μισουμένῳ "Λακωνικὴ κλεῖς ἐστὶν ὡς ἔοικέ μοι περιοιστέα." καί φασιν ὅτι ἔξωθεν περικλείεται μοχλοῦ παρατιθεμένου ἤ τινος τοιούτου, ὥστε τοῖς ἔνδον μὴ εἶναι ἀνοῖξαι.

περιβόητοί εἰσιν αἱ Λακωνικαὶ κλεῖδες.

425. σφραγίδιον παραπλήσιον ᾧ ἐσφράγιζεν ὁ ἀνήρ.

427. ξύλα ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐσφράγιζον. θρῖπες δὲ εἶδος σκωλήκων.

428. ἐξάψαντας ἑαυτῶν.

429. ταράττειν καὶ κινεῖν.

440. διὰ τὸ εὐμήχανον ἐν τοῖς δράμασι λέγεσθαι τὸν Ξενοκλέα πρὸς τὰς τῆς γυναικὸς μηχανὰς παρελήφθη. χλευάζων δὲ

λέγει οὐκ ἀπὸ σπουδῆς, ὡς ἐπὶ συμμέτρου. ΑΛΛΩΣ. ὁ τραγῳδοποιός. ἤτοι δὲ διαβάλλει αὐτὸν ὡς ἀφυᾶ.

442. φανερῶς.

445. ὑπὸ Εὐριπίδου.

448. διὰ μυῤῥινῶν στεφάνους ποιοῦσα.

449. ἀντὶ τοῦ πρότερον.

458. οὓς ἡμεῖς συνεκδοτικοὺς λέγομεν.

459. φρόνημα.

469. ἐπίτηδες ὁ κηδεστὴς ὑπὲρ τὰς ἄλλας γυναῖκας γυναικίζεται, ἵνα διὰ τούτου λάθῃ.

472. ἀντὶ τοῦ μόναι.

οὐδεμία ἐκφέρουσα τοὺς λόγους πρὸς τοὺς ἄνδρας.

473. διὰ τί.

481. ἔξυεν ἠρέμα, παρὰ τὸ κνᾷν.

485. λείπει τὸ ἔφη.

486. ἐλελίσφακον. ὡς ἐπιτήδεια παῦσαι στρόφον.

487. ἵνα ὀλισθηρὸς γενόμενος μὴ ψοφῇ.

489. ἀγυιεὺς οὕτω καλούμενος Ἀπόλλων τετράγωνος.

491. τῶν νῦν καλουμένων σταβλίτων ἢ βουρδωναρίων, τῶν τοὺς οὐρῆας κομούντων.

495. διὰ γὰρ τὸν πρὸς Πελοποννησίους πόλεμον ἐφύλαττον Ἀθηναῖοι τὰ τείχη.

499. στολῆς εἶδος.

500. ὅτι καὶ συστολαῖς βιαίοις χρῶνται καὶ ἐκτάσεσι. καὶ ἄνω "ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἦλθον ἀλλ' εἰπεῖν βούλομαι."

505. ὅτι ἐν χύτρᾳ τὰ παιδία ἐξετίθεσαν.

506. τὸ στόμα πεπληρωμένον. καὶ ἄλλως οὐ γάλα πρότερον τοῖς βρέφεσιν ἐδίδοσαν, ἀλλὰ μέλι ἀπολείχειν. Μένανδρος δὲ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ τὰ ἀρτίτοκα γάλακτος δεόμενα.

509. δέον εἰπεῖν "τὸ βρέφος τὸ ἦτρον τῆς μήτρας ἐλάκτισεν" εἶπε τῆς χύτρας, ἐπειδὴ ἐν χύτρᾳ εἰσῆλθε τὸ παιδίον.

516. Θεόφραστος πῖν. φησὶ τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης. Ἐρατοσθένης ἀγγεῖον τουσφ ν τῆς μελίσσης, ὅπου οἱ σκώληκες σιν. ἀλλ' οὐδὲ οὕτως πάνυ σώζεται ἡ ἀκολουθία. δεῖ οὖν χωρίζειν ἑκάτερον οὕτως, καὶ ὡς στρεβλὸν καὶ ὥσπερ κύτταρον, προσόμοιον κυττάρῳ πλήρει καὶ ἔχοντι τὸν σκώληκα. ΑΛΛΩΣ. κύτταρος καλεῖται τὰ κοιλώματα τῶν μελικηρίδων· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ σῶμα τῆς βαλάνου, ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος, ὅπερ νῦν ἀκουστέον· περὶ γὰρ αἰδοίου λέγει.

519. παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου "εἰ δὴ θυμούμεθα παθόντες οὐδὲν μᾶλλον ἢ δεδρακότες."

528. ἐκ τῶν εἰς Πράξιλλαν ἀναφερομένων "ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίον ὦ 'ταῖρε φυλάσσεο." καὶ ἑτέρα "πάντα λίθον κίνει."

531. τοῦτο ἰαμβικὸν τετράμετρον καταλῆγον.

532. εἰ μὴ ἄλλη γυνή.

533. κατὰ τῆς Ἀγραύλου ὤμνυον, κατὰ δὲ τῆς Πανδρόσου σπανιώτερον· κατὰ δὲ Ἕρσης οὐχ εὑρήκαμεν.

536. συντιμωρεῖσθαι αὐτὸν βουλόμεναι, ἐπειδὴ ἐπὶ σκηνῆς εἰσίν.

547. τοῦτο μόνον τὸ τετράμετρον ἰαμβεῖον ἀνάπαιστον ἔχει τὸν καταλήγοντα. ἄξιον οὖν αὐτὸν τηρῆσαι.

556. ξύστρας.

557. κατεχρήσατο εἰποῦσα σιφωνίζομεν σῖτον. κυρίως γὰρ σιφωνίζειν τὸ τὰ ὑγρὰ ἀποσπᾷν.

560. κατέκοψεν.

τοῦτο δὲ διὰ τὴν Κλυταιμνήστραν, οὐκ ἀπὸ ἱστορίας.

561. οὐκ ἀπὸ ἱστορίας παλαιᾶς εἴληφεν, ἀλλ' ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ τούτου γενομένου.

ὡς καὶ τούτου πάλιν γενομένου.

564. ὡς καὶ τούτου πάλιν γενομένου.

565. ἐπιτετήδευκεν ὑφαρπάζουσαν τὴν ἑτέραν ποιῆσαι τὸν λόγον, ἐπεὶ ἔλειπε τὸ λαβεῖν.

566. ὡς τὼ χεῖρε. οὐκέτι δὲ μὰ τοῖν θεοῖν, ἀλλὰ μὰ ταῖν θεαῖν.

567. ὅτι γυναικείων τριχῶν ὡς τὸ πολύ, καὶ ὅτι παρετυμολογεῖ τὸν πόκον οὐ κακῶς. Λυκόφρων δὲ ἁπλῶς τὰς τρίχας. ἐμπλοκὴ δέ τις φαίνεται, καὶ πλοκαμῖδες σπανίως ποτὲ ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεται.

572. ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. καὶ Μένανδρος "ἔστι δ' ὁμοῦ τὸ χρῆμα."

574. τὰ αὐτά μοι πράττουσα.

575. ἐψίλωτο γὰρ ὁ Κλεισθένης τὰς γνάθους γυναικ.

576. προΐσταμαι.

578. πρὸ ὀλίγου.

585. ὅτι ἀναπέμψαι κυρίως. διὸ καὶ ἄνοδος ἡ πρώτη λέγεται, παρ' ἐνίοις καὶ κάθοδος, διὰ τὴν θέσιν τῶν θεσμοφορίων:—ἐπεὶ καὶ ἄνοδον τὴν εἰς τὸ θεσμοφόριον ἄφιξιν λέγουσιν· ἐπὶ ὑψηλοῦ γὰρ κεῖται τὸ θεσμοφόριον.

600. ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένος. καλοῦνται μὲν γὰρ καὶ κρύπται παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ καὶ ἐν ταῖς τῶν Λακεδαιμονίων πολιτείαις. καὶ ἐν Θάσῳ ἀρχή τις κρύπτεται:—ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένος.

602. ὦ προστάτα.

603. Μνησίλοχος τοῦτο διὰ τὸ μέλλειν ἔρευναν γίνεσθαι.

612. ἀντὶ τοῦ οὔρει.

616. ἐπισχετικὰ γάρ ἐστιν οὔρου τὰ κάρδαμα καὶ πτύσματος. καὶ διὰ τοῦτό

φασι τοὺς Πέρσας αὐτοῖς χρῆσθαι. ὅτι μὲν γὰρ χρῶνται, καὶ Ξενοφῶν φησι "φυλάττονται πολλὰ οὐρεῖν, ὥσπερ καὶ πτύειν καὶ ἀπομύττεσθαι."

620. Κοθωκίδαι δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς.

622. οἱ μὴ δυνάμενοί τι λέγειν τοιαῦτα λέγουσιν.

623. καὶ τοῦτο πρὸς τὴν ἄνοδον, ἐπειδὴ ἄνυδος ἦν πρὸς τὸ ἱερόν.

624. φίλη συνδίαιτος:—σκηνὰς γὰρ ἑαυταῖς ἐποίουν πρὸς τὸ ἱερόν.

630. διαβάλλει πάλιν τὰς γυναῖκας ὡς μεθύσους.

631. ἀλλήλας ἐδεξιούμεθα.

633. μὴ εὑρίσκων τί εἴπῃ ὁ κηδεστὴς φησιν ὅτι ἀντὶ ἀμίδος σκάφιον ᾔτησεν ἡ Ξένυλλα. ἀμὶς δέ ἐστιν οὐροδόχον ἀγγεῖον.

641. ἀντὶ τοῦ στεῖρα.

646. οὐκ ἐνταῦθα γάρ. παρατετήρηται καὶ πρότερον.

648. ἐπεὶ τὰς ναῦς διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ εἷλκον Κορίνθιοι, ὥστε μὴ περιέρχεσθαι. τοῦτο δὲ διισμωνίσαι ἐκάλουν.

649. ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα.

656. τῶν ἐγκυκλίων ἀποδυσαμένας.

657. ἐπεὶ μόνων γυναικῶν ἐστὶν ἡ ἐκκλησία:

περιδραμεῖν.

658. τὴν ἐκκλησίαν παρὰ τὸ πυκνοῦσθαι τοὺς ὄχλους.

ἐπεποίητο γὰρ ἐκκλησίαν. τὰς δὲ σκηνὰς διὰ μέσου εἴρηκε. καὶ γὰρ πρὸς τῇ σκηνῇ πυκναὶ ἦσαν, ὡς καὶ αὐτὸς Ἀριστοφάνης μέμνηται τούτου.

664. παρακαθιζόμενος.

683. γελοίως εἶπεν, ὡς Ἀλέξανδ. "ἦσαν ἄνθρωποι πέντε καὶ γυναῖκες τρεῖς." πέπαικται οὖν τοῦτο ὡς ἐν κωμῳδίᾳ.

685. ἀποδίδωσιν.

689. . . . . ἁρπάζει παιδίον μιᾶς γυναικός, καὶ καταφεύγει ἐν τῷ ἱερῷ, λέγων ὅτι ἐάν με τύψητε, κατασφάξω τοῦτο τὸ παιδίον. ἀντὶ δὲ παιδίου ἀσκὸν οἴνου λαμβάνει, καὶ αὐτὸν ἐνδύει κρωκωτόν, καὶ ποιεῖ αὐτῷ χεῖρας καὶ πόδας, καί φησιν αὐτὸ παιδίον. διαβάλλει δὲ τὰς γυναῖκας ὡς ἐν ταῖς μάχαις αὐτῶν τοὺς ἀσκοὺς τῶν οἴνων κατεχουσῶν.

694. τῶν βωμῶν, ἀπὸ τοῦ τὰ μηρία ἐπάνω ἀποκεῖσθαι. ἐκ δὲ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον εἶπεν.

698. τροπαῖον προπερισπωμένως ἀναγνωστέον παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ, τρόπαιον δὲ προπαροξυτόνως παρὰ τοῖς νεωτέροις ποιηταῖς.

702. παροιμία.

710. ἐκ τῶν ἀνδρῶν φησίν, ὅθεν οὐκ ἐξε ὁ συμμαχῶν γελοίως ὅθεν ἥκεις φαύλως ἥκεις:—ἥκεις, φησίν, εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, ὅθεν οὐ φεύξῃ.

714. τοῦτο τὸ παθεῖν.

717. κάθηται ἐπὶ βωμοῦ ὡς ἱκετεύων, ἡρπακώς τινος θυγάτριον· φαίνεται δὲ ἀσκὸν ἔχων.

726. πρὸς τὰς γυναῖκας.

728. ὄνομα κύριον δούλης τὸ Μανία. καὶ ἐκτεταμένον ἔχει τὸ α.

729. σπινθῆρα.

730. εἶδος ἱματίου. ἠμφίεσται δὲ ὡς . . . . καὶ ὑποδήματα ἔχει ἡ ἀσκο

734. ὁ ἀσκός. εἶδος δὲ ὑποδημάτων αἱ Περσικαί.

735. ὦ μέθυσοι.

738. ἅπαντα γὰρ ἕνεκα τοῦ πιεῖν ἐνέχυρα τίθεται καὶ πιπράσκεται.

741. ἀλλ' οὐ δέκα μῆνας κυοῦσιν αἱ γυναῖκες, ἀλλ' ἐννέα. εἰώθασι δὲ οὕτω πλήρει ἀριθμῷ χρῆσθαι ἀντὶ τῶν ἐννέα μηνῶν.

743. τρεῖς κοτύλας οἴνου χωροῦν.

746. τοῦτο πάλιν ὡς ἐπὶ ἀσκοῦ· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ἔπη εἶπε χοᾶς.

747. εἰώθασι λέγειν, ἐάν τις ἐν Διονυσίοις ἢ Διασίοις ἢ Σκίροις μικρόν τι προσεναγισματων ευ α. ἅμα δὲ ὅτι καὶ περὶ οἴνου ἐστὶν ὁ λόγος. ΑΛΛΩΣ. ου λέγοντος ἃ δὲ λέγει ἐκ Διονυσίων ἢ Ἀπατουρίων, τὸν ὑπερπίπτοντα τῶν μηνῶν ἀριθμὸν οὕτω δηλοῖ τις:—τοῦτο ἔθος ἦν Ἀττικοῖς, λέγειν τὰ ἔτη καὶ τὸν ὑπερπίπτοντα ἀριθμὸν ἀπὸ τῶν Διονυσίων.

756. τοῦτο αἱματοδεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃ εἶπεν ὁ ποιητὴς ἄμνιον.

758. τοῦτο ἅμα εἰπὼν ἐκχέει τὸ αἷμα ὁ κηδεστὴς ἐν τ.

760. ἀπὸ ἔθους. ἐκδερματώσαντες γὰρ τὰ ἱερεῖα διδόασι τὰ δέρματα ταῖς ἱερείαις. ἐκχέας οὖν τὸν οἶνον χαρίζεται αὐτῇ τὸν ἀσκόν.

762. ἐνταῦθα ἀπέδωκεν ὁ Ἀριστοφάνης τὸ ὄνομα τῆς γυναικός, ἧς ἥρπασε τὸ παιδίον ἤτοι τὸν ἀσκὸν ὁ κηδεστής.

768. ὁ Εὐριπίδης.

772. ὁ γὰρ Εὐριπίδης ἐν τῷ Παλαμήδει ἐποίησε τὸν Οἴακα τὸν ἀδελφὸν Παλαμήδους ἐπιγράψαι εἰς τὰς ναῦς τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἵνα φερόμεναι αὗται ἔλθωσιν εἰς Ναύπλιον τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ ἀπαγγείλωσι τὸν θάνατον αὐτοῦ:—ὥσπερ Οἴαξ τῷ Ναυπλίῳ γράφει ἐν τῷ Παλαμήδει Εὐριπίδου. ὁ γὰρ Οἴαξ ἐγχαράττει πολλαῖς πλάταις τὰ περὶ τὸν Παλαμήδην καὶ ἀφίησιν εἰς θάλασσαν, ὥστε μιᾷ γέ τινι τὸν Ναύπλιον προσπεσεῖν.

773. πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. πινάκια δὲ ἦσαν ἀνακείμενα:—πίνακες γὰρ ἦσαν ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ ἀπὸ τούτων λαβὼν γράφει, καὶ ῥίπτει αὐτὰς λέγων "ἀπέλθετε, σημάνατε Εὐριπίδῃ."

777. ἄνυσιν ἔχοντι καὶ ἐπίνοιαν.

779. σμιλῆς λέγει ἀντὶ τοῦ γραφείου. ὅλκους λέγει τὰ σημεῖα, ἐπειδὴ ἕλκομεν γράφοντες.

781. ὡς Εὐριπίδην γράφων, ἐν ᾧ τὸ ρ :—ἐν τῷ γράφειν τὸ τοῦ Εὐριπίδου ὄνομα τοῦτό φησιν.

785. τῇ παραβάσει χρησάμεναι.

790. μήτε καταληφθῆναι παρακύπτουσαν.

804. πέπλασται τὰ ὀνόματα, ἐπεὶ εὐδοκίμουν οἱ Ἀθηναῖοι τότε τῷ ναυτικῷ. Χαρμῖνος δὲ περὶ Σάμον συνεστρατήγησε κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον τοῖς περὶ Φρύνιχον. Ναυσιμάχη δὲ πόρνη καὶ Σαλαβακχώ. ΑΛΛΩΣ. συνεμάχησε γὰρ Φρυνίχῳ ἐν Θράκῃ ὁ Χαρμῖνος, καὶ ἴσως οὐδὲν ἀξιόλογον ἔπραξεν. διὸ λέγει "δῆλα τὰ ἔργα."

805. Κλεοφῶντα λέγει τὸν λυροποιόν. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς κίναιδον.

808. καὶ ἡ Εὐβούλη πέπλασται. τὸ δὲ ὅλον τί βούλεται, οὐκ ἔστι σαφές. ἀλλ' αὐδὲ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ Ὑπερβόλῳ· λέγει γάρ τι περὶ τοῦ ἐπιλαγχάνειν τοῖς βουλευταῖς "εὐτυχεῖς ὦ δέσποτα. τί δ' ἔστι; βουλεύειν ὀλίγου 'λαχες πάνυ. άγαρου λαχὼν ὅμως ἔλαχες, ἢν νοῦν ἔχῃς. πῶς ἢν[1] ἔχω νοῦν; ὅτι πονηρῷ καὶ ξένῳ ἐπέλαχες ἀνδρί· οὐδέπω γὰρ ἐλευθέρῳ." καὶ ἐν ταὐτῷ "ἄπερρ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα δὴ[2] φράσω. Ὑπερβόλῳ (βουλῆς γὰρ) ἄνδρες ἐπέλαχον."

τὸ βουλεῦσαι βουλείαν ἔλεγον.

811. λέγει ἀπὸ συμμάχων ἢ στρατείας. τὸ δὲ ζεύγει ἀντὶ τοῦ ἁμάξαις ἐκφέρειν δεῖ. διὸ καὶ οὐκ εἶπεν οὕτως πεντήκοντα, ἀλλὰ κατὰ πεντήκοντα, τὸ συνεχὲς ἐκφαίνων.

823. σκέπασμά τι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βαλλόμενον, ἢ μέρος τοῦ ἱστίου.

824. τὴν κάμακα τῆς λόγχης φησίν :—οἱ μέν φασι κανόνα αὐτὸν λέγειν τὸ ξύλον τῆς λόγχης, οἱ δὲ τὸν κανόνα τῆς ἀσπίδος.

828. συνέχεεν καὶ οὗτος ὡς Εὔπολις πολλάκις· στρατιὰ μὲν γὰρ τὸ πλῆθος, στρατεία δὲ ἡ στράτευσις.

829. τὴν ἀσπίδα λέγει· σκιάζει γὰρ τὸν ἄνδρα. αἰνίττεται δὲ καὶ εἰς Κλεώνυμον.

834. ἀμφότεραι ἑορταὶ γυναικῶν, τὰ μὲν Στήνια πρὸ δυεῖν τῶν Θεσμοφορίων, Πυανεψιῶνος θ', τὰ δὲ Σκῖρα λέγεσθαί φασί τινες τὰ γινόμενα ἱερὰ ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ Δήμητρι καὶ Κόρῃ. οἱ δέ, ὅτι ἐπὶ σκυρα θύεται τῇ Ἀθηνᾷ.

838. εἶδος κουρᾶς δουλικῆς :—τὸ ἑξῆς. ὕστερον τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. ἀντὶ τοῦ μιᾶς γυναικὸς ὑστέραν. ἐὰν δὲ ὑστάτην, ἁπάντων ὑστάτην.

840. πολλάκις εἶπεν ὅτι προβάλλει Ὁμηρικῶς ἐν τῷ πρὸς Πολύβιον προτατικῷ τίς ἡ Ὑπερβόλου μήτηρ. οὐκ ἔχομεν δὲ εἰπεῖν. εἰ δὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ζητεῖν, ζητείτωσαν καὶ τὴν ἑξῆς, τὴν Λαμάχου· τὸν γὰρ πατέρα μόνον οἶδα Λαμάχου, Ξενόφαντον.

841. ἐπαινεῖ τὸν Λάμαχον νῦν· ἤδη γὰρ ἐτεθνήκει ἐν Σικελίᾳ τετάρτῳ ἔτει πρότερον.

846. τυφλός, διεστραμμένος τὴν ὄψιν. Σώφρων "ἰλλοτέρα τᾶν κορωνᾶν."

847. α ἐχρῆτο τῇ ἐκ Παλαμήδους ἐπινοίᾳ.

850. ὑπόγυον δεδιδαγμένην.

852. τὸ κοικύλλειν, φασὶν, ἐπὶ τοῦ περιβλέπεσθαι δύναται καὶ ἐνθάδε. βέλτιον δὲ ἐπὶ τοῦ κακοτεχνεῖν. τὸ δὲ ἔχων παρέλκει Ἀττικῷ ἔθει.

855. ἐξ Ἑλένης Εὐριπίδου πολλὰ τούτων.

857. μέλανα καὶ συρμαϊζόμενον. ἡ δὲ συρμαία κρίθινόν ἐστι πότημα.

861. ἐπὶ πονηρίᾳ διαβάλλεται. τινὲς δὲ καὶ πατέρα αὐτῷ φασὶν ἀληθῶς εἶναι τοῦτον.

863. τῆς γυναικείας μιμήσεως.

868. ὅτι πονηροὶ οἱ κόρακες, καὶ ὅτι μέχρι νῦν οὐκ ἐσπάραξάν σε.

869. σαίνει τὸ ᾆσμα.

870. σύνηθες τὸ σχῆμα. Μένανδρος "οἶσθ' ὃ ποίησον." Σοφοκλῆς Πηλεῖ "μὴ ψεῦσον ὦ Ζεῦ· μή μ' ἕλῃς ἄνευ δορός." "οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον" Εὐριπίδης Πολυΐδῳ.

871. ὁ Εὐριπίδης ἀναλαμβάνει τὸ πρόσωπον τοῦ Μενελάου καὶ ὑποκρίνεται.

876. Πρωτέας οὕτω καλούμενος Ἀθηναῖος, ὃς ἐτεθνήκει πρόπαλαι.

878. διαβάλλει τὴν Αἴγυπτον ὡς ἀλίμενον καὶ ὡς κίνδυνον ἐμποιοῦσαν ταῖς ναυσίν.

882. ἐκ τῆς θαλάσσης.

897. ἣν εἶπεν Ὅμηρος Εἰδοθέαν.

898. ἀπὸ δήμου τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς, ἔνθα τὸ Εὐρυσθέως ἀπόκειται σῶμα ἐν τῷ ἀκρωτηρίῳ. ἐπίρρημα δὲ τὸ Γαργηττόθεν.

902. τὰς κόρας σου ἀντιπροσώπους μοι στρέψον.

903. ἐπειδὴ ξυρηθεὶς ἦν.

910. δέον εἰπεῖν ἐκ τῶν ὄψεων, εἶπεν ἐκ τῶν ἰφύων. ἰφύον δέ ἐστιν εἶδος ἀγρίου λαχάνου, ὅτι Εὐριπίδης λαχανοπώλιδος Κλειτοῦς υἱωνὸς ἦν δηλονότι.

913. καὶ ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλένης, καὶ καθόλου τὰ πλεῖστα.

[1] πῶς οὖν ἢν R.

[2] μὴ R.

915. ταῦτα λέγει ἀκολουθῶν αὐτῷ καὶ βουλόμενος ἐκφεύγειν.

917. τὸ χ παράκειται τῷ στίχῳ. καί φησι Καλλίστρατος, οὐ τῇ λαμπάδι εἶπεν ἀλλὰ νὴ τῇ δαδί, ὥς δῆλον εἶναι ὅτι ἑκατέρως ἔλεγον. ἀνάξιος δὲ ἂν εἴη ὁ Καλλίστρατος πιστεύεσθαι ὡς ἂν περὶ διδασκάλου τοῦ Ἀριστοφάνους λέγων.

920. οὐ κυρίως, ἀλλ' οἷον κενόβουλος.

921. ἐπανουργεῖτε, ὡς δὴ τῶν Αἰγυπτίων πανούργων ὄντων.

928. ἡ σπάρτος. ἀντὶ τοῦ ἡ μηχανή:—παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τι ποιεῖν καὶ ἀποτυγχανόντων.

935. ἐπεὶ ἄνω αἰγυπτιάζειν αὐτοὺς ἔφη, οἱ δὲ Αἰγύπτιοι λινοποιοί εἰσιν.

ὁ πανοῦργος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἄρμενα ῥαπτόντων.

940. πρὸς σανίσιν ἐδεσμεύοντο πολλάκις, ὡς καὶ Κρατῖνος δηλοῖ. ἐπίτρεψον οὖν τῷ τοξότῃ, φησί, γυμνόν με δῆσαι πρὸς τῇ σανίδι.

941. μετὰ κροκωτοῦ τοῖς κόραξιν ἑστίασιν παρέχων:—ἀντὶ τοῦ ἑστίασιν παρέχων. Ἀττικὴ δὲ ἡ σύνταξις, ὅτι τὸ ἑστιᾶν καὶ δοτικῇ συντάσσουσιν, ὡς καὶ Εὐπόλιδί ἐστιν ἐν Αὐτολύκῳ θατέρῳ, ὥστε οὔτε ἐκεῖ οὔτε ἐνθάδε δεῖ ξενίζεσθαι.

945. ὅτι ἐνδυσάμενος καὶ ἐλθὼν εἰς τὰς γυναῖκας κατάδηλος ἐγενόμην.

947. τὸ παίξωμεν οἱ Ἀττικοὶ παίσωμεν ἔλεγον, καὶ τὸ παίσωμεν πάλιν παίξωμεν:—καὶ πολυπαίγμονος ὀρχηθμοῖο.

948. ὅταν τὰ μυστήρια αὔξωμεν, φησίν, τῶν θεῶν. λέγει δὲ Δημήτρας καὶ Περσεφόνης. ΑΛΛΩΣ. ὅταν τὰς τελετὰς αὔξωμεν· τοῖς γὰρ ὕμνοις ἐπαίρομεν αὐτάς. καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ ἀνέχομεν.

949. Παύσων ὁ ζωγράφος εἰς πενίαν διαβάλλεται, καὶ διὰ τοῦτο εἶπε νηστεύει.

968. ὅτι ἐν θεάτρῳ ἦσαν.

ἐπειδὴ μέλλουσιν ἐλθεῖν εἰς τὴν ᾠδήν.

969. τὸν Ἀπόλλωνα.

971. τὴν παρθένον.

973. Ἥρα τελεία καὶ Ζεὺς τέλειος ἐτιμῶντο ἐν τοῖς γάμοις ὡς πρυτάνεις ὄντες τῶν γάμων. τέλος δὲ ὁ γάμος. διὸ καὶ προτέλεια ἐκαλεῖτο ἡ θυσία ἡ πρὸ τῶν γάμων γινομένη.

977. ἔφορος γὰρ τῶν θρεμμάτων ὁ θεός.

986. τορῶς καὶ τρανῶς λέγε τὴν ᾠδήν.

1001. ἀντὶ τοῦ πρὸς τὴν αἰθρίαν. βαρβαρίζει δὲ ὁ τοξότης.

1003. ἀντὶ τοῦ δρῶ. τοῦτο δὲ εἰπὼν πλέον αὐτὸν ἐπισφίγγει.

1007. πορμός ἀντὶ τοῦ φορμός, ψίαθος.

ἀντὶ τοῦ ἵνα φυλάξω σε.

1010. ὁρᾷ Εὐριπίδην προσιόντα.

1011. ἀντὶ τοῦ ὡς Περσεύς.

1012. ΑΝΔΡΟΜΕΔΑΝ] πιθανῶς· συνδεδίδακται γὰρ τῇ Ἑλένῃ.

1015. παρὰ τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας Εὐριπίδου "φίλαι παρθένοι, φίλαι μοι." τὰ δὲ ἐπιφερόμενα πρὸς τὸ αὐτὸ χρήσιμον.

1018. πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας.

πρὸς τὴν ἠχὼ Ἀνδρομέδα λέγει "προσαιδουσσαι τὰς ἐν ἄντροις ἀπόπασον ἔασον ἀχοῖ με σὺν φίλαις γόου πόθου λαβεῖν."

διὰ τὸ λαμβάνειν ἀποσπάσματα ἀσύνδετον τὸ ὅλον γίνεται.

1021. ὡς ἐν κωμῳδίᾳ.

1022. παρὰ τὰ τοῦ χοροῦ ἐν Ἀνδρομέδᾳ "ἄνοικτος ὃς τεκών σε τὴν πολυποινοτάτην βροτῶν μεθῆκεν Ἅιδᾳ πατρὸς ὑπερθανεῖν."

1025. τὴν τηρήσασαν αὐτὸν ἐν τοῖς θεσμοφορίοις.

1026. δέον εἰπεῖν ἐσώθην, ἀπωλόμην εἶπε χάριν γέλωτος.

1029. πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας. τὸ δὲ ἐπιφερόμενον σκώπτοντός ἐστι τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοδίκους.

1031. παρὰ τὴν ξιφοθήκην. οὐ δικάζω, φησὶν ὁ γέρων.

1032. ἐπεὶ ὀψοφάγος καὶ γαστρίμαργος ὁ Γλαυκέτης, ὡς ἐν Εἰρήνῃ δηλοῦται.

1033. καὶ τοῦτο ἐξ Ἀνδρομέδας.

1040. ἀπὸ κοινοῦ λάβωμεν πέπονθα ἄνομα πάθεα. καὶ ταῦτα ἐξ Ἀνδρομέδας.

δεομένη τοῦ βαρβάρου. προεῖπε δὲ "γοᾶσθέ με ὦ γυναῖκές." γρ καὶ φῶτα ἀντομένα· καὶ τοῦτο ἔχει νοῦν πρὸς τὰ ἑξῆς, φῶτ' ἀντομέναν, ὃς ἔμ' ἀπεξύρησε πρῶτον.

1041. ἀντὶ τοῦ πολυδακρύτου.

1044. . . . . κροκωτὸν ἀμφέδυσεν.

1050. ἴσως τὸν ἥλιον ἀστέρα ἐκάλεσεν, ἢ μᾶλλον τὸν κεραυνόν.

1051. δι^χ τὸν ἄθλιον.

1054. λείπει ἔσχον, ἐκ τῶν δαιμόνων τὰ ἄχη ἔσχον.

σκοτεινήν.

1056. ὑποκρίνεται Εὐριπίδης τὸ πρόσωπον τῆς Ἠχοῦς.

πατὴρ γὰρ τῆς Ἀνδρομέδας ὁ Κηφεύς.

1059. εἰωθυῖα γελᾶν, γελάστρια:—ἐπεὶ εἰσήγαγε κακοστένακτον τὴν Ἠχὼ ὁ Εὐριπίδης ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ, εἰς τοῦτο παίζει. ἐζήλωσε δὲ αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ φιλοπάτωρ ἐν ᾗ πεποίηκε τραγῳδίᾳ Ἀδώνιδι, περὶ ἧς ὁ ἐρώμενος αὐτῷ Ἀγαθοκλῆς γέγραφεν, ὁ ἀδελφὸς τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ πάλιν Ἀγαθοκλείας.

1063. ἠρέμα ὁ κηδεστὴς τοῦτο πρὸς τὸν Εὐριπίδην.

1065. ὁ Μνησίλοχος ὡς Ἀνδρομέδα.

τοῦ προλόγου Ἀνδρομέδας εἰσβολή.

1066. πορείαν.

1069. τοῦτο ἡ ἠχὼ λέγει.

1070. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ προλόγου.

1072. λείπει μέλλουσα τυχεῖν.

1073. φλυαροῦσα.

1076. τὸ πλῆρες ὠγαθή.

1083. χωρὶς τοῦ ε γράφεται· ὁ γὰρ Σκύθης βαρβαρίζει.

1086. πόθεν ἡ φωνή; θαυμάζει τὴν ἠχώ.

1088. καταγελᾷς μου.

1089. τοῦτο ὁ χορὸς ἢ ὁ γέρων.

1094. ἀντὶ τοῦ οὐ χαιρήσεις.

1095. λαλεῖς.

1096. κάτεχε.

1097. τὴν λάλον καὶ κατάρατον γυναῖκα.

1098. εἰς Περσέα ἐξ Ἀνδρομέδας τρία τὰ πρῶτα. καὶ λοιπὸν ἐπέζευξε τὰ ἑξῆς.

1099. ἐλέγετο γὰρ ὁ Περσεὺς εἰς τοὺς πόδας ἔχειν τὰ πτερά.

1102. τί λέγει περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Γόργου τοῦ γραπτέως, ἐπεὶ προεῖπεν ἐκεῖνος "Γοργόνος κάρα κομίζων." ὁ δὲ Γόργος γραμματεύς, ἀλλὰ καὶ βάρβαρος.

1105. πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας "ἔα, τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ περίρρυτον ἀφρῷ θαλάσσης, παρθένου τ' εἰκώ τινα."

1109. ἀποθανουμένη τολμᾷς λαλῆσαι.

1113. δείκνυσιν αὐτῷ τὸ αἰδοῖον.

1118. οὐ ζηλῶ σε, φησίν, εἰ ἐρᾷς.

1119. εἰ μὴ τὸν νῶτον ἦν, φησί, πρὸς τῇ σανίδι, ἀλλὰ πρὸς ἡμᾶς ἐτέτραπτο, οὐκ ἄν σοι ἐφθόνησα ἀπαγαγόντι περανεῖν.

1127. ἔλεγε τὸ ξιφομάχαιρα ὡς δρεπανομάχαιρα.

1130. παρὰ τὰ ἐκ Μηδείας.

1168. λάθρα ποιεῖτε.

1170. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ πεπείσμεθα.

1172. Εὐριπίδης ἐν σχήματι προαγωγοῦ γυναικός.

ἑταίρας ὄνομα Ἐλάφιον ὡς Χρυσίον . . . . καὶ τὰ ὅμοια.

σ . . . τοῦτο. σημαίνει δὲ τὸ ἁβρῶς βαδίζειν. ἡ αὐλητρίς.

1175. βαρβαρικὸν καὶ Περσικὸν τὸ κλάσμα καλεῖται, καὶ Περσικὸν ὄρχημα, περὶ οὗ Ἰόβας μακρὸν πεποίηται λόγον ἐν τοῖς περὶ τῆς ἰατρικῆς ἱστορίας, ὥστε λελύσθαι τὴν Σελεύκου πρότασιν. προτείνει γὰρ ἐν τῷ πρὸς Ζήνωνα προτατικῷ τὸ Περσικὸν ὄρχημα.

1176. δι$^{\chi}$ κωμοδρίαν.

1180. καταδέρμα.

1186. πρὸς τὴν αὐλητρίδα.

1187. προς . . . λέγει ἐπιπλήττων ἐντεινομένῳ.

1190. οὐχὶ φιλήσειν.

1197. τὴν τοξοθήκην:—συβήνη αὐλοθήκη. λέγουσι δὲ καὶ τὸν φαρετρεῶνα συβήνην.

1199. παρακελεύεται αὐτῷ τηρεῖν τὸν γέροντα, αὐτὸς δὲ εἰσέρχεται μετὰ τῆς ὀρχηστρίδος.

1202. ἐπειδὴ τῶν δόλων ἔφορος ὁ Ἑρμῆς.

1203. τὴν τοξοθήκην καὶ τὰ ὄργανα τῆς ὀρχηστρίδος.

1214. ἐξηπάτησε. παρὰ τοῖς Ἴωσιν . . . . . ονισιν διαβάλλει ταισο θεῖος.

ἑαυτῷ παρακελεύεται.

1216. ὁ χορὸς ἐμπαίζει τῷ Σκύθῃ, ἵνα μὴ διώκων καταλάβῃ αὐτούς· συνέθετο γὰρ Εὐριπίδης ἐλθὼν φιλίαν πρὸς αὐτάς.

πηκτὶς ὄργανον κιθαρ . . . . ἔφερεν δὲ τοῦτο· ἦν γὰρ μετ' αὐτῆς ἡ αὐλητρίς.

1222. ποίαν ὁδόν, φησί, περιπατήσω.

1224. ὡς αὐτοῦ τὴν ὁδὸν ἐκείνην θέλοντος ἀπελθεῖν, οἵαν ἀπῆλθον οἱ περὶ τὸν Εὐριπίδην.

1227. ἐπιδραμών.

1231. ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗΝ.

1. ΕΙΣ ΒΑΚΧΕΙΟΝ] καὶ γὰρ πολλὰς ἑορτὰς αἱ γυναῖκες ἔξω τῶν δημοτελῶν ἦγον ἰδίᾳ συνερχόμεναι.

2. Η 'Σ ΠΑΝΟΣ] Πανὶ ὠργίαζον αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς. καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ "σιωπῇ" φησί, "τούτῳ τῷ θεῷ οὐ δεῖ προσιέναι."

ΚΩΛΙΑΔ'] Κωλιάδος Ἀφροδίτης ἱερόν ἐστιν ἐν τῇ Ἀττικῇ. ὁ δὲ τόπος καλεῖται Κωλιάς. ὅτι γὰρ ἐγκείμενος ὁμοίως ἀνθρώπου κώλῳ. καὶ μὲν οἱ ἐνοικοῦντες Κώλιοι. ἔνθα ὄστρακα κάλλιστα. καὶ ἡ ΓΕΝΕΤΥΛΛΙΣ δὲ γυναικεία θεὸς περὶ τὴν Ἀφροδίτην, ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παίδων ὠνομασμένη.

5. ΚΩΜΗΤΙΣ] ἀντὶ τοῦ γείτων. κῶμαι δὲ τὰ ἄμφοδα. ὅθεν καὶ τὸ ἐπικωμάσαι.

8. ΤΟΞΟΠΟΙΕΙΝ] ἀντὶ τοῦ ἐσκυθρωπηκέναι, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος· τοιοῦτο γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἐν μερίμνῃ ὄντων. Ὅμηρος "οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέοισιν ἰάνθη," καὶ Σοφοκλῆς "ὡς ἂν μέτωπον Διὸς ἐν ταύτῃ χαρᾷ."

13. ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ] ἀντὶ τοῦ εἰρημένου, Ἀττικῶς.

14. ΦΑΥΛΟΥ] εὐτελοῦς.

17. ΕΚΥΠΤΑΣΕΝ] ἀντὶ τοῦ ἐστράτευσεν. κυπτάζειν ἐστὶ τὸ περί τι πονεῖν καὶ διατρίβειν. κομψῶς δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ καὶ Χάριτες, καθὰ καὶ Σώφρων "ἐνθάδε κυπτάζουσι πλεῖσται γυναῖκες."

20. ΑΛΛ' ΕΤΕΡΑ ΓΑΡ ΗΝ] γρ. ἀλλ' οὐκ ἐκείνων ἦν τάδε προυργιαίτατα;

ΠΡΟΥΡΓΙΑΙΤΑΤΑ] ἀναγκαῖα.

22. ΣΥΓΚΑΛΕΙΣ] συνήγαγες.

23. ΜΩΝ ΚΑΙ ΠΑΧΥ] ὡς πρὸς τὸ αἰδοῖον.

25. ΟΥΧ ΟΥΤΟΣ Ο ΤΡΟΠΟΣ] ἀντὶ τοῦ οὐ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον λέγω τὸ πρᾶγμα μέγα καὶ παχύ, καθ' ὃν σὺ ὑπονοεῖς.

27. ΕΡΡΙΠΤΑΣΜΕΝΟΝ] γεγυμνασμένον καὶ εὑρημένον, ὥστε μεριμνῶσάν με ῥιπτάζεσθαι καὶ στρέφεσθαι· τοιοῦτοι γὰρ οἱ μεριμνῶντες. βέλτιον δὲ ἀπὸ τῶν κύβων τὴν μεταφορὰν νοεῖν ἀνεῤῥιμμένων, ὅπως ἂν ἔλθοι· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν κύβων ἀναβάλλομεν, μέχρις ἂν ἔλθῃ τὸ προκείμενον βληθῆναι.

31. ΕΠ' ΟΛΙΓΩι ΓΑΡ ΟΙΧΕΤΟ] ἀντὶ τοῦ μικρὰν ἔχουσι τὴν ἀφορμὴν τῆς σωτηρίας.

33. Η ΜΗΚΕΤ' ΕΙΝΑΙ ΜΗΔΕ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΥΣ] μὴ πεισθέντας ἡμῖν μήτε τοὺς Ἀθηναίους μήτε τοὺς Πελοποννησίους. ὡς φιλόπατρις δὲ ἀπεσιώπησε τοὺς Ἀθηναίους.

34. ΜΗΚΕΤ' ΕΙΝΑΙ ΝΗ ΔΙΑ] πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἀπήντησε.

36. ΤΑΣ ΕΓΧΕΛΕΙΣ] ἐν γὰρ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ μέγισταί εἰσιν ἐγχέλεις, περὶ ὧν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς φησίν. ΑΛΛΩΣ. ἐπειδὴ ἀπὸ Κωπαΐδος λίμνης Βοιωτίας φέρονται ἐγχέλεις Ἀθήναζε.

37. ΟΥΚ ΕΠΙΓΛΩΤΤΗΣΟΜΑΙ] οὐ φλυαρήσω, οὐ βλασφημήσω.

38. ΑΛΛ' ΥΠΟΝΟΗΣΟΝ] ὅτι ἀπολοῦνται δηλονότι.

41. ΗΜΕΙΣ] αἱ Ἀττικαί.

43. ΕΞΗΝΘΙΣΜΕΝΑΙ] ἄνθη φοροῦσαι. τοῖς ἄνθεσι κεκοσμημέναι, οἷον ψιμμυθίῳ καὶ φύκει καὶ τοῖς ὁμοίοις.

45. ΚΙΜΒΕΡΙΚΑ ἢ Κιμβερινά, ὡς Ταραντινά, εἶδος ἐνδύματος, ἀπὸ τόπου. ΟΡΘΟΣΤΑΔΙΑ δὲ οἱ στατοὶ οἱ ὀρθοὶ χιτῶνες ὀρθοστάδιοι καλοῦνται, οἱ δὲ συρόμενοι συρτοί.

ΠΕΡΙΒΑΡΙΔΑΣ] εἶδος ὑποδήματος αἱ περιβαρίδες, ὡς Θεόπομπος ἐν Σειρῆσιν "ὑποδοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας."

46. ΧΗΓΧΟΥΣΑ] τὸ πλῆρες καὶ ἡ ἄγχουσα. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρά, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες.

ΔΙΑΦΑΝΗ] οὐ τὰ λαμπρὰ ἀλλὰ τὰ ἰσχνά, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν.

47. ΤΑΥΤ' ΑΥΤΑ ΓΑΡ ΤΟΙ] ταῦτα γάρ ἐστι τὰ ὑποδήματα καὶ τὰ ἐνδύματα, ἃ σώζειν ἡμᾶς προσδοκῶ.

51. ΚΡΟΚΩΤΟΝ ΑΡΑ] εἰ ἄρα οὕτως ἔχει, καλλωπισθήσομαι καὶ γραῦς οὖσα.

55. ΟΥ ΓΑΡ ΜΑ ΔΙ' ΑΛΛΑ ΠΕΤΟΜΕΝΑΣ] οὐ γὰρ μὰ Δία μετὰ βραδυτῆτος ἥκειν ἔδει, ἀλλὰ πετομένας.

56. ΑΤΤΙΚΑΣ] ὡς τῶν Ἀθηναίων ἀεὶ μελλόντων. καὶ τὰς γυναῖκας γοῦν ὄψει Ἀττικάς, οἷον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι.

58. ΑΛΛ' ΟΥΔΕ ΠΑΡΑΛΩΝ] *τῶν ἐν παράλῳ οἰκουσῶν. παραλία γὰρ μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. διῃρεῖτο γὰρ εἰς τέσσαρας μερίδας τὸ παλαιὸν ἡ Ἀττική.* Πανδίων *γὰρ διαδεξάμενος τὴν* Κέκροπος *βασιλείαν, προσκτησάμενος καὶ τὴν* Μεγαρίδα, *ἔνειμε τὴν χώραν τοῖς παισὶν εἰς δ' μοίρας,* Αἰγεῖ *μὲν τὴν περὶ τὸ ἄστυ μέχρι* Πυθίου, Πάλαντι *δὲ τὴν* Παραλίαν, Λύκῳ *δὲ τὴν* Διακρίαν, Νίσῳ *δὲ τὴν* Μεγαρίδα.

59. ΕΚ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ] *ἡ Σαλαμὶς μοῖρα τῆς* Μεγαρίδος.

60. ΚΕΛΗΤΩΝ] *κέλης εἶδος πλοιαρίου μικροῦ. καὶ ἵππος δὲ κέλης ὁ γυμνός. λέγει οὖν ὅτι ἐν πλοίῳ εἰσὶν ἐρχόμεναι. ἀφ' οὗ νῦν κακεμφάτως ἐπὶ τῶν Σαλαμινίων τὸ αἰδοῖον φησί. ναυτικοὶ δὲ οἱ Σαλαμίνιοι, ἐπεὶ καὶ νησιῶται.*

62. ΤΑΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ] *εἰκότως, ἐπεὶ πολεμικοὶ οἱ Ἀχαρνεῖς. καὶ ἄλλως, ἐπειδὴ ὁ δῆμος τῶν Ἀχαρνέων . . . . . , διὰ τοῦτο τὰς ἐκεῖθεν προσδοκᾷ γυναῖκας. ὁ δὲ* Θεαγένης *κομπαστὴς* Ἀχαρνεύς.

ΤΑΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ] *εἰκότως, ἐπεὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀχαρνέων ἐτετίμητο, διὰ τοῦτο τὰς ἐκεῖθεν προσδοκᾷ γυναῖκας. ὁ δὲ* Θεογένης *κοππάτης* Ἀχαρνεύς. *ἐπειδὴ δὲ κέλητα εἶπεν, ἐπήγαγεν ἀκάτιον.* Schol. Rav.

67. ΑΝΑΓΥΡΟΥΝΤΟΘΕΝ] *δῆμός τις, ἀπὸ Ἀναγύρου ἥρωος. καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν "κινεῖς τὸν ἀνάγυρον." ἔστι δὲ πόα δυσώδης.*

73. ΔΕΙ] *ἀντὶ τοῦ δέει.*

74. ΟΛΙΓΟΥ Γ'] *πρὸς βραχὺν χρόνον.*

80. ΣΦΡΙΓΑι] *εὐσθενεῖ, εὐσωματεῖ.*

81. ΝΑΙ ΣΙΩ] *τοὺς Διοσκόρους λέγει. Λακωνικῶς δὲ φθέγγεται, ὡς αἱ Ἀττικαὶ νὴ τὼ θεὼ ἤτοι τὴν* Κόρην *καὶ τὴν* Δήμητρα.

82. ΓΥΜΝΑΔΔΟΜΑΙ] *ἐν γὰρ τῷ γυμνάζεσθαι πηδᾶν εἰώθασι, καὶ οἱ πόδες ἅπτονται τῆς πυγῆς τοῦ πηδῶντος.*

83. ΩΣ ΔΕ ΚΑΛΟΝ] *ὡς ἐκείνης ἀψαμένης αὐτῆς· τὰ γὰρ ἱερεῖα μέλλοντες θύειν ψηλαφῶσιν, εἰ λιπαρά.*

87. ΠΟΘ' ΥΜΕ] *ἀντὶ τοῦ πρὸς ὑμᾶς.*

88. ΚΑΛΟΝ Γ' ΕΧΟΥΣΑ ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ] *λέγεται γὰρ ἡ Βοιωτία εὐπεδιὰς εἶναι.*

89. ΚΟΜΨΟΤΑΤΑ] *κομψῶς ἔχουσα τὸ αἰδοῖον. ἁπτομένη γὰρ αὐτοῦ τοῦτο φησί.*

ΒΛΗΧΩ] *τὴν λεγομένην βλήχωνα. παίζει δὲ εἰς τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον αἰνιττομένη. Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ β λέγουσι τὴν βλήχωνα.*

91. ΧΑΙΑ] *ἀντὶ τοῦ ἀγαθὴ μέν,* Κορινθία *δὲ ἡ πόρνη, διὰ τὴν* Λαΐδα. *ἀγαθὴ μὲν, οὐ σώφρων, ἐπεὶ ἡ* Κόρινθος *πληθύει ταῖς πόρναις.*

93. ΞΥΝΑΛΙΑΖΕ] *συνήθροισε.*

94. ΜΥΣΙΔΔΕΤΩ] *λεγέτω, τί θέλει ὑμᾶς.*

100. ΕΥ ΓΑΡ ΟΙΔ'] *ὅτι διὰ τὸν πόλεμον οὐδεὶς πάρεστι.*

103. ΕΥΚΡΑΤΗΝ] *στρατηγὸς Ἀθηναίων ὁ* Εὐκράτης. *κωμῳδεῖται δὲ ὡς δωροδόκος καὶ προδότης καὶ ξένος.*

105. ΕΚ ΤΑΣ ΤΑΓΑΣ] *ἐκ τῆς τάξεως.*

106. ΠΟΡΠΑΚΙΣΑΜΕΝΟΣ] *περονησάμενος. ἀντὶ τοῦ ἀπολαβὼν τὴν ἀσπίδα, ἅμα τῷ παρεῖναι ἄπεισιν.*

107. ΑΛΛ' ΟΥΔΕ ΜΟΙΧΟΥ] *κωμῳδεῖ ὡς μοιχοὺς τοὺς* Μιλησίους, *ἐπειδὴ ἀπέστησαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν νησιωτῶν.*

ΦΕΨΑΛΥΞ, *οἷον ζωπύρημα καὶ σπινθήρ.*

109. ΟΛΙΣΒΟΝ] *αἰδοῖον δερμάτινον. καὶ τοῦτο εἰς τὰς* Μιλησίους, *ὡς τοῖς ὀλίσβοις χρωμένας.*

110. ΣΚΥΤΙΝΗ ΕΠΙΚΟΥΡΙΑ] *παρὰ τὴν παροιμίαν, συκίνη ἐπικουρία, ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν. ὁ δὲ εἰς τὴν σκυτίνην μετέβαλε· σκύτινοι γὰρ οἱ ὄλισβοι. εἰσὶ δὲ δερμάτινα αἰδοῖα, οἷς χρῶνται αἱ χῆραι γυναῖκες.*

113. ΤΟΥΓΚΥΚΛΟΝ] *περιβόλαιον, ἢ τὸ ζωνάριον. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀμπέχεσθαι ἐκπιεῖν εἶπε.*

115. ΨΗΤΤΑ] *ὄρνεον τετμημένον κατὰ τὸ μέσον ὡς οἱ σφῆκες. λέγει οὖν ὅτι κἂν συμβῇ τέμνεσθαι τὸ ἥμισύ μου βούλομαι.*

116. ΠΑΡΤΑΜΟΥΣΑ Θ'] *γράφε, παρταμοῦσα δ' ἥμισυ.*

117. ΤΑΥΓΕΤΟΣ *ὄρος Λακωνικῆς.*

118. ΕΛΣΟΙΜ'] *ἀντὶ τοῦ ἔλθοιμι. ὡς δυσχεροῦς ὄντος τόπου.*

125. ΤΙ ΜΟΙ ΜΕΤΑΣΤΡΕΦΕΣΘΕ] *ὡς μεταστραφεισῶν αὐτῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ καὶ ἀηδισθεισῶν.*

126. ΤΙ ΜΟΙ ΜΥΑΤΕ] *ὥσπερ μύες καταδύεσθε, καὶ σκαρδαμύττετε, ἢ μυκτηρίζετε. μυᾶν γὰρ τὸ τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα συνάγειν.*

132. ΠΑΡΑΤΕΜΕΙΝ Θ' ΗΜΙΣΥ] *πρὸς τὸ παρ' αὐτῆς εἰρημένον.*

133. ΑΛΛ' ΑΛΛ' ΟΤΙ ΒΟΥΛΕΙ] *ἄλλο κέλευε, μὴ μέντοι δίχα συνουσίας ἡμᾶς εἶναι.*

135. ΟΥΔΕΝ ΓΑΡ ΟΙΟΝ] *ἀντὶ τοῦ κωλῦον. οὕτως Ἀττικοί.*

138. ΟΥΚ ΕΤΟΣ] *ἀντὶ τοῦ οὐ ματαίως, ἀλλὰ δικαίως. εἰς τὴν* Σοφοκλέους *δὲ* Τυρὼ *ταῦτα συντείνει, ἐκθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφη.*

139. ΠΛΗΝ ΠΟΣΕΙΔΩΝ] *ἀντὶ τοῦ πλὴν τῷ βουλομένῳ μίγνυσθαι. ὁ γὰρ* Ποσειδῶν *λαβὼν εἰς σκάφος* Μελανίππην

συνῆλθε. εἰς τὴν Τυρὼ δὲ Σοφοκλέους αἰνίττεται, καθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος. παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν καλινδουμένων τῷ αὐτῷ πράγματι, ἄλλο δὲ μηδὲν νοεῖν ἀνεχομένων. ὁ δὲ νοῦς· οὐδὲν ἴσμεν εἰ μὴ συνουσιάζειν καὶ τίκτειν. ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη Τυροῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλέα καὶ Πελίαν.

140. ΣΥ ΓΑΡ ΕΑΝ ΓΕΝΗι] τῇ Λαμπιτοῖ λέγει.

143. ΥΠΝΩΝ] Ἀττικὸν τὸ ὑπνῶν· τὸ γὰρ κοινὸν ὑπνοῦν.

145. ΜΟΝΗ ΤΟΥΤΩΝ ΓΥΝΗ] λέξις ἡ ἐκ τούτων δυναμένη μηχανὴν εὑρεῖν.

146. ΕΙ Δ' ΩΣ ΜΑΛΙΣΤ' ΑΠΕΧΟΙΜΕΘΑ] εἰ δ' ἀπεχοίμεθα τοῦ πέους, διὰ τοῦτο εἰρήνη γενήσεται.

148. ΝΗ ΤΩ ΘΕΩ] τὴν Κόρην καὶ Δήμητρα λέγει, ὡς Ἀττική.

149. ΕΝΤΕΤΡΙΜΜΕΝΑΙ] καλλωπισθεῖσαι, τὰς ὄψεις τριβεῖσαι.

150. ΤΟΙΣ ΑΜΟΡΓΙΝΟΙΣ] οἱ μὲν χρώματος εἶδος τὴν ἀμόργην, οἱ δὲ ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦντος τοὺς Ἀμοργίνους χιτῶνας, ὡς τὰ Θήρια ἀπὸ Θήρας νήσου.

151. ΔΕΛΤΑ] τὸ αἰδοῖον. τὸ αἰδοῖον τὸ γυναικεῖον· τοιοῦτο γὰρ τὸ σχῆμα.

152. ΠΛΕΚΟΥΝ] συνουσιάζειν, ἤτοι πλέκεσθαι.

155. ΟΓ' ΩΝ ΜΕΝΕΛΑΟΣ] ἡ ἱστορία παρ' Ἰβύκῳ. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Λέσχης ὁ Λέσβιος ἐν τῇ μικρᾷ Ἰλιάδι. τὸ τοῦ Φερεκράτους καὶ Εὐριπίδης "ὡς εἶδε μαστὸν ἐκβαλὼν ξίφος."

ΜΑΛΑ ΠΑ] τοὺς μαστοὺς μᾶλα φησίν.

ΜΑΛΑ ΠΩ] καὶ μασθοὺς μῆλά φησιν. ἡ ἱστορία παρὰ Ἰβύκῳ. καὶ Εὐριπίδης "ἀλλ' ὡς ἐσίδει μασθὸν, ἐκβαλὼν ξίφος φίλημ' ἐδέξω." *Schol. Rav.*

157. ΗΝ ΑΦΙΩΣ'] ἐὰν παρίδωσιν οἱ ἄνδρες. *Schol. Rav.*

158. ΤΟ ΤΟΥ ΦΕΡΕΚΡΑΤΟΥΣ] ἐὰν ἡμᾶς παρίδωσιν οἱ ἄνδρες, τότε πάλιν ἐξέσται ὀλίσβοις χρήσασθαι καὶ ἀποδέρειν τὰ ἀποδεδαρμένα σκύτη. Φερεκράτης ἐν δράματι εἶπε τοῦτο, ἔνθεν τάσσεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλως πασχόντων ἐφ' οἷς πεπόνθασιν.

ΚΥΝΑ ΔΕΡΕΙΝ] σχῆμά ἐστιν ἀκόλαστον εἰς τὸ αἰδοῖον. ἐν δὲ τοῖς σωζομένοις Φερεκράτους τοῦ κωμικοῦ τοῦτο οὐχ εὑρίσκεται.

159. ΤΑ ΜΕΜΙΜΗΜΕΝΑ] ἐπεὶ τῷ ὀλίσβῳ χρῶνται ἀντὶ τοῦ αἰδοίου. φλυαρία φησὶ τὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων. λέγει δὲ τὰ εἰρημένα Φερεκράτους.

160. ΕΙΣ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ] εἰς τὸ κοιτώνιον.

162. ΠΑΡΕΧΕΙΝ] συνουσιάζειν δῆλον ὅτι. τουτέστιν οὐκ ἐκ προαιρέσεως, ἀλλ' ἄνευ ἡδονῆς.

165. ΑΠΕΡΟΥΣΙΝ] ἀπαγορεύσουσι καὶ παύσονται τοῦ πολέμου.

166. ΣΥΜΦΕΡΗι] ἀντὶ τοῦ ἁρμόζει.

170. ΑΣΑΝΑΙΩΝ] Ἀθηναίων.

ΡΥΧΑΧΕΤΟΝ] γρ. ῥυάγχετον. θόρυβον καὶ συρφετόν.

171. ΜΗ ΠΛΑΔΔΙΚΩ] μὴ παραφρονεῖν. μὴ πολεμεῖν. μὴ πλησιάζειν.

173. ΟΥΧ ΑΣ ΣΠΟΔΑΣ] ἀντὶ τοῦ σπουδῆς. οὐκ ἂν ἄγοιμεν εἰρήνην οἱ Ἀθηναῖοι, ἕως ἂν θαλαττοκρατῶσιν. τὸ δὲ ἀργύριον τὸ ἄβυσσον ἦν παρὰ τῇ θεῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει. καὶ γὰρ ἀληθῶς ἀπέκειντο χίλια τάλαντα. ἤρξαντο οὖν κινεῖν αὐτὰ ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, ἐφ' οὗ εἰσήχθη τὸ δρᾶμα, ὥς φησι Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδι.

175. ΤΟΥΤ'] τὸ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς θεοῦ.

179. ΘΥΕΙΝ ΔΟΚΟΥΣΑΙΣ] προσποιουμέναις θύειν.

180. ΠΑΝΤΑ Γ' ΕΧΟΙ] πάντα δ' ἔχοι καλῶς. καὶ τάδε γὰρ, ἃ λέγεις, καλῶς ἔχει.

183. ΩΣ ΟΜΩΜΕΘΑ] ἀντὶ τοῦ ὅπως ὀμόσωμεν.

184. ΣΚΥΘΑΙΝΑ] τὴν ὑπηρέτιν λέγει. Σκύθας γὰρ καὶ τοξότας ἐκάλουν τοὺς δημοσίους ὑπηρέτας, ἀπὸ τῆς ἀρχαίας χρήσεως.

188. ΩΣΠΕΡ ΦΑΣΙΝ ΑΙΣΧΥΛΟΣ ΠΟΤΕ] παρὰ τὰ ἐν Αἰσχύλῳ ἐν ἕπτ' ἐπὶ Θήβαις· "ἄνδρες γὰρ ἑπτὰ θούριοι λοχαγέται, ταυροσφαγοῦντες εἰς μελάνδετον σάκος."

189. ΜΗΛΟΣΦΑΓΟΥΣΑΣ] ἀντὶ τοῦ ταυροσφαγούσας μηλοσφαγούσας εἶπεν, εἰ μὴ ἄρα μῆλα πάντα τὰ τετράποδα.

191. ΕΙ ΛΕΥΚΟΝ ΠΟΘΕΝ ΙΠΠΟΝ] πρὸς τὸ αἰδοῖον παίζει. λευκὸς μὲν, ὅτι φάλης τὸ αἰδοῖον λέγεται, φάλιον δὲ τὸ λευκόν· ἵππος δὲ, ἐπεὶ καὶ κέλης λέγεται. ἢ παίζει διὰ τὸν ἵππον τῶν Ἀμαζόνων· γυναῖκες γὰρ οὖσαι λευκοὺς ἵππους ἔθυον.

195. ΥΠΤΙΑΝ] παίζει, ἐπεὶ καὶ ἡ ἀσπὶς ὑπτία ἐτίθετο.

196. ΘΑΣΙΟΝ ΟΙΝΟΥ ΣΤΑΜΝΙΟΝ] ἐπιεικῶς λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ Θάσια κεράμια σταμνία.

197. ΜΗ 'ΠΙΧΕΙΝ ΥΔΩΡ] δέον εἰπεῖν μὴ λύειν τὴν εἰρήνην, εἶπε μὴ ἐπιχεῖν ὕδωρ ἀλλ' ἄκρατον πιεῖν, εἰς μέθην κωμῳδῶν τὰς γυναῖκας.

200. ΚΕΡΑΜΕΩΝ ΟΣΟΣ] ὡς μεγάλης οὔσης τῆς κύλικος παίζει.

202. ΤΟΥ ΚΑΠΡΟΥ] ἀντὶ τοῦ αἰδοίου. ἐπειδὴ οἱ ὀμνύοντες εἰώθασιν ἐφάπτεσθαι τοῦ ἱεροῦ.

205. ΑΠΟΠΥΤΤΙΖΕΙ] ἀποῤῥεῖ. ταῦτα δὲ λέγει μιμουμένη τοὺς θυοσκόους· ταῦτα γὰρ ἐπέλεγον τοῖς θύμασιν εὐφημίας χάριν.

208. ΜΑ ΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ] ἐπεὶ ἡ

ὀμνύουσα πρώτη ἔμελλε πρώτη καὶ πιεῖν, τοῦτο φησὶν, ὅτι κλήρῳ πᾶσαι αἱ Λάκαιναι. ΕΜΠΕΔΩΣΑΤΕ ἀσφαλίσατε.

216. ΥΠΟΛΥΕΤΑΙ ΜΟΥ ΤΑ ΓΟΝΑΤΑ] μνησθεῖσα ὅτι χωρίζεται τοῦ ἀνδρὸς, λέγει τὸ ὑπολύεταί μου. ταῦτά φησι μία ὀμνύουσα, τῆς Λυσιστράτης προβαλλομένης τὸν ὅρκον.

217. ΑΤΑΥΡΩΤΗ] οἷον ἁγνὴ καὶ ἄμικτος· ταῦρον γὰρ τὸ αἰδοῖον λέγουσιν. ἄζευκτος γάμου καὶ ἄζυγος. καὶ βοῶπις ἡ Ἥρα καὶ Ζυγία καὶ Γαμηλία. ἐπεὶ οἱ ταῦροι κατωφερεῖς.

221. ΕΠΙΤΥΦΗι] ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί.

227. ΚΑΚΩΣ ΠΑΡΕΞΩ] συνουσιάσαι αὐτῷ δηλονότι, καὶ οὐ συντερφθήσομαι.

229. ΤΑ ΠΕΡΣΙΚΑ] εἶδος ὑποδήματος. ἐκ δὲ τούτου τοὺς πόδας οὐκ ἀνατενῶ ἐν τῇ στέγῃ συνουσιάζουσα.

231. ΟΥ ΣΤΗΣΟΜΑΙ ΛΕΑΙΝΑ] ἀντὶ τοῦ ὡς λέαινα. σχῆμά ἐστιν ἀκόλαστον καὶ ἑταιρικόν. τυρόκνηστις δὲ ἡ μάχαιρα. ἐπὶ δὲ ταῖς λαβαῖς τῶν μαχαιρῶν ἐλεφάντινοι λέοντες γλύφονται ὀκλάζοντες, ὅπως μὴ ἀποθραύοιντο αὐτῶν οἱ πόδες, εἰ ὀρθοὶ ἑστῶτες γλύφοιντο. λέγει οὖν, οὐκ ἐπὶ ἀνδρὶ στήσομαι πορνεύουσα ὡς λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος.

238. ΚΑΘΑΓΙΣΩ] καύσω, καθιερώσω.

ΤΟ ΜΕΡΟΣ, Ω ΦΙΛΗ] καταλείψομαι μέρος, ὅπως ἡ φιλία ἐντεῦθεν ἄρξεται.

ΤΙΣ Α ΟΛΟΛΥΓΑ] ὀλολυξασῶν τῶν ἐν ἀκροπόλει γυναικῶν τοῦτο λέγει.

244. ΤΑΣΔΙ Δ' ΟΜΗΡΟΥΣ] τὰ ἐν συνθέσει διδόμενα ἐνέχυρα ὁμήρους ἐκάλουν.

ΤΑΣΔΙ] τὰς θεραπαίνας λέγει.

246. ΣΥΝΕΜΒΑΛΩΜΕΝ] συνέλθωμεν αὐταῖς ὥστε τοὺς μοχλοὺς τοῦ ναοῦ βαλεῖν.

250. ΩΣ ΑΝΟΙΞΑΙ ΤΑΣ ΠΥΛΑΣ] ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι εἰρήνην.

253. ΑΜΑΧΟΙ] ἀκαταμάχητοι καὶ δειναί.

ΧΟΡΟΣ ΑΝΔΡΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ] ἢ Στρυμόδωρος. χώρει Δράκης.

262. ΕΧΕΙΝ ΒΡΕΤΑΣ] κατέχειν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς.

263. ΛΑΒΕΙΝ] καταλαβεῖν.

265. ΠΑΚΤΟΥΝ] κλείειν, ἀσφαλίζεσθαι.

266. ΦΙΛΟΥΡΓΕ] ὄνομα. ἐὰν δὲ ὀξυτόνως, ἐπίθετον.

ΕΝΕΣΤΗΣΑΝΤΟ] ἔκριναν ποιῆσαι.

270. ΥΠΟ ΨΗΦΟΥ ΜΙΑΣ] ὑπὸ μιᾶς γνώμης καὶ κρίσεως.

ΤΗΝ ΛΥΚΩΝΟΣ] τὴν Ῥοδίαν λέγει οὕτω καλουμένην, τὴν Αὐτολύκου μὲν μητέρα, γυναῖκα δὲ Λύκωνος, ἐπ' αἰσχροῖς κωμῳδουμένην. Εὔπολις Πόλεσιν "ὥσπερ ἐπὶ τὴν Λύκωνος συνέῤῥει πᾶς ἀνήρ."

272. ΕΓΧΑΝΟΥΝΤΑΙ] ἐπεγγελάσουσι.

273. ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ Λακεδαιμόνιος ὢν στρατηγὸς, ἐπιστρατεύσας τῇ Ἀττικῇ μετά τινων Ἀθηναίων ἐπὶ τυραννίδι, τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε. πολιορκηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἀφεθεὶς ὑπόσπονδος, ἀπιὼν οἴκαδε πάλιν Ἐλευσῖνα κατέσχε. τῶν δὲ μετὰ Κλεομένους Ἐλευσῖνα καταλαβόντων Ἀθηναῖοι τὰς οὐσίας ἐδήμευσαν καὶ τὰς οἰκίας κατέσκαψαν, αὐτῶν δὲ θάνατον κατεψηφίσαντο, καὶ ἀναγράψαντες ἐν στήλῃ χαλκῇ ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νεών.

275. ΑΨΑΛΑΚΤΟΣ] ἀπαθὴς, ἀτιμώρητος.

276. ΛΑΚΩΝΙΚΟΝ ΠΝΕΩΝ] ἰσχυρόν. ἢ τὰ Λακώνων φρονῶν.

277. ΠΑΡΑΔΟΥΣ ΕΜΟΙ] τῷ δήμῳ τὰ ὅπλα παραδούς.

279. ΑΠΑΡΑΤΙΛΤΟΣ] ἀντὶ τοῦ δασὺς καὶ ἀκόσμητος τὰς τρίχας.

282. ΕΦ' ΕΠΤΑΚΑΙΔΕΚ' ΑΣΠΙΔΑΣ] ὅτι τὰς τάξεις ἀσπίδας ἔλεγον. καὶ αὐτὸς πάλιν Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις "ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας." ἐπὶ τάξεσιν ἑπτακαίδεκα καθεύδων, ὡς τὸ βάθος τῆς φρουρᾶς ἑπτακαίδεκα κατέχειν ἀσπίδας.

283. ΤΑΣΔΙ ΔΕ ΤΑΣ ΕΥΡΙΠΙΔΗι] τὰς γυναῖκας. μισογύνης γὰρ ὁ Εὐριπίδης καὶ πολλὰ κατ' αὐτῶν λέγων.

284. ΤΟΛΜΗΜΑΤΟΣ] ἐκείνου περιεγενόμην· τῶν δὲ γυναικῶν τοῦ τολμήματος οὐ περιγένωμαι;

285. ΜΗ ΝΥΝ] παροξυτόνως, ἀντὶ τοῦ μὴ δή.

ΤΡΟΠΑΙΟΝ] τρόπαιον δὲ τὸ ἐν Μαραθῶνι τὸ κατὰ Περσῶν. ἡ γὰρ Μαραθὼν τῆς Τετραπόλεως μέρος. τὰ δὲ λοιπὰ Οἰνόη, Προβάλινθος, Τρικόρινθος.

286. ΑΛΛ' ΑΥΤΟ ΓΑΡ ΜΟΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ] ἀντὶ τοῦ πλησίον γεγόναμεν τῆς ἀκροπόλεως. καὶ οὗτος ὁ μεταξὺ ὀλίγος τόπος ὁ λειπόμενος.

288. ΤΟ ΣΙΜΟΝ, ΟΙ ΣΠΟΥΔΗΝ ΕΧΩ] τὸ πρὸς τὴν ἀκρόπολιν. τὸ σιμὸν ὄνομα χωρίου τοῦ πρὸς τὴν ἀκρόπολιν. τὸ σιμὸν ἀντὶ τοῦ πρόσαντες. καὶ ἐν Βαβυλωνίοις "μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμὸν καὶ πλατύ." ἐν Νίκαις "τουτὶ προσαναβῆναι τὸ σιμὸν ἀεί."

289. ΕΞΑΜΠΡΕΥΣΟΜΕΝ] ἕλξομεν τὸ ξύλον τοῦτο ἄνευ ὄνου. τὸ τῷ ἕλκοντι ζεύγει βοηθεῖν ἀμπρεύειν λέγεται, καὶ ἄμπρὸς τὸ διῆκον σχοινίου.

291. ΕΞΕΠΙΩΚΑΤΟΝ] θλίβουσιν, ἢ ἔθλιψαν τὼ ξύλω * ενι μέρος.

293. ΤΟ ΠΥΡ] ἐν χύτρᾳ πῦρ εἶχον δι' ἀνθράκων.

294. ΜΗ Μ' ΑΠΟΣΒΕΣΘΕΝ ΛΑΘΗι

ΠΡΟΣ ΤΗι ΤΕΛΕΥΤΗι ΤΗΣ ΟΔΟΥ] *μὴ μετὰ τὸ διελθεῖν τὴν ὁδὸν σβεσθῇ.*

ΦΥ ΦΥ] *φυσᾷ τῷ στόματι. τοῦτο δὲ παρεπιγραφή.*

298. ΤΩΦΘΑΛΜΩ ΔΑΚΝΕΙ] *δάκνει πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὥσπερ κύων. παρὰ τὰς λήμας δὲ τὸ Λήμνιον πέπαιχεν. ἔστι δὲ παρὰ τὴν παροιμίαν, κακὸν Λήμνιον, παρὰ τὰς Λημνιάδας γυναῖκας.*

299. ΛΗΜΝΙΟΝ] *ἀντὶ τοῦ πάνυ γενναῖον. ἢ ἀπὸ τῶν Λημνίων γυναικῶν, πορνῶν οὐσῶν. ἢ ἀπὸ τῶν καμίνων τοῦ Ἡφαίστου.*

300. ΠΑΣΗι ΜΗΧΑΝΗι] *ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον.*

301. ΤΑΣ ΛΗΜΑΣ] *λήμας νῦν τοὺς ὀφθαλμούς. ἔστι δὲ κυρίως ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσία.*

302. ΣΠΕΥΔΕ ΠΡΟΣΘΕΝ ΕΣ ΠΟΛΙΝ] *ὡς πρός τινα λέγει.*

305. ΦΥ ΦΥ] *φυσᾷ πάλιν.*

307. ΤΩ ΜΕΝ ΞΥΛΩ] *δυϊκῶς πάλιν τὼ ξύλω. λέγει δὲ ἃ ἐβάσταζε ξύλα.*

308. ΤΟΝ ΦΑΝΟΝ] *φανὸν μὲν πᾶν τὸ φαινόμενον ἐκάλουν. ἐκ δὲ τῶν ἀμπελίνων τὰς λαμπάδας κατεσκεύαζον εἰς ἔξαψιν, ὡς καὶ ἐν Λημνίαις φησί.*

309. ΚΡΙΗΔΟΝ] *δίκην κριοῦ· κριὸς γὰρ χαλκοῦν μηχάνημα, ὃ τοῖς τείχεσι προσφέρουσιν οἱ βάρβαροι.*

312. ΦΕΥ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ] *ὑπὸ τοῦ καπνοῦ ἀδικούμενος τοῦτο φησί.*

313. ΤΩΝ ΕΝ ΣΑΜΩι ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ] *Δίδυμος καὶ Καρτερὸς ταῦτά φασιν αἰνίττεσθαι εἰς Φρύνιχον τὸν Στρατωνίδου. ἐκακοηθεύσατο γὰρ πρὸς τὸν δῆμον ἐν Σάμῳ στρατηγῶν, ὥστε ἐψηφίσατο κατ' αὐτοῦ ὁ δῆμος δημόσια εἶναι τὰ Φρυνίχου χρήματα καὶ τοῖς θεοῖς τὸ δέκατον μέρος, καὶ τὴν οἰκίαν κατεσκάφθαι αὐτοῦ. καὶ ἄλλα πολλὰ ἔγραψεν κατ' αὐτοῦ ἐν στήλῃ χαλκῇ. καὶ ἐν Βατράχοις "κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν."* ΑΛΛΩΣ. *οἱ ἐν Σάμῳ στρατηγοῦντες ἐδυστύχησαν πάνυ. λέγει οὖν, τίς ἐκείνων συλλάβοιτο τοῦ ξύλου, ἵνα πλεῖον δυστυχήσῃ.*

314. ΤΑΥΤΙ ΜΕΝ ΗΔΗ ΤΗΝ ΡΑΧΙΝ] *ὡς ἀποθέμενος λέγει τὰ ξύλα.*

317. ΞΥΓΓΕΝΟΥ] *σύνελθε.*

ΕΝ ΠΟΛΕΙ] *ἐν τῇ ἀκροπόλει.*

318. ΘΕΣΘΑΙ ΤΡΟΠΑΙΟΝ ΗΜΑΣ] *κατὰ τῶν γυναικῶν.*

319. ΩΣΠΕΡ ΠΥΡΟΣ ΚΑΟΜΕΝΟΥ] *γυναῖκες ὑδροφοροῦσαι παρακελεύονται ἀλλήλαις. αἱ δὲ λοιπαί εἰσιν ἐν τῇ ἀκροπόλει.*

321. ΠΕΤΟΥ, ΠΕΤΟΥ] *νῦν ἐστὶν ἡμιχόριον τὸ λέγον ἐκ γυναικῶν εἰσερχομένων ἄνωθεν, ἵνα καὶ τὸ ὕδωρ αὐτῶν καταχέωσιν ἄνωθεν. τὸ δὲ ἄλλο ἡμιχόριον ἐξ ἀνδρῶν κάτωθεν ἐπερχομένων ταῖς ἐν τῇ ἀκροπόλει εἰς πολιορκίαν.*

ΠΕΤΟΥ, ΠΕΤΟΥ ΝΙΚΟΔΙΚΗ] *ὀνόματα γυναικῶν τῶν ἐν ἀκροπόλει.*

326. ΜΩΝ ΥΣΤΕΡΟΠΟΥΣ] *μὴ ὕστερος τοῦ καιροῦ ἦλθον εἰς τὸ βοηθῆσαι.*

327. ΝΥΝ] *ἀρτίως.*

ΚΝΕΦΑΙΑ] *ὀρθρία. ἢ ἀόρατος. ἢ ἑσπερία.*

329. ΧΥΤΡΕΙΟΥ] *ἀντὶ τοῦ κεραμέου. ἐκ μέρους τὸ πᾶν. οὐ γὰρ χύτραις βάπτουσι. συντρίβεται δὲ τὰ κεράμια παρὰ ταῖς κρήναις.*

330. ΩΣΤΙΖΟΜΕΝΗ] *ὠθουμένη, στενοχωρουμένη.* ΣΤΙΓΜΑΤΙΑΙΣ *δὲ δούλαις, ἀπὸ τοῦ στίζεσθαι.*

332. ΑΡΑΜΕΝΗ] *ἐπάρασα τὴν ὑδρίαν.*

335. ΤΥΦΟΓΕΡΟΝΤΑΣ] *τετυφωμένους γέροντας.*

336. ΕΡΡΕΙΝ] *σπέρχεσθαι.*

ΣΤΕΛΕΧΗ] *ξύλα.*

337. ΩΣΠΕΡ ΒΑΛΑΝΕΥΣΟΝΤΑΣ] *ὥσπερ βαλανεῖον ὑποκαύσοντας.*

338. ΕΣ ΠΟΛΙΝ] *εἰς τὴν ἀκρόπολιν.*

ΕΣ ΤΡΙΤΑΛΑΝΤΟΝ ΒΑΡΟΣ] *ὡς τριῶν ταλάντων βάρος.*

341. ΑΣ Ω ΘΕΑ] *πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν εὔχεται.*

343. ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΑΣ] *ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἴδοιμι.*

345. ΠΟΛΙΟΥΧΕ, ΣΑΣ ΕΣΧΟΝ ΕΔΡΑΣ] *τὸν ναόν σου κατέλαβον.*

349. ΦΕΡΕΙΝ ΥΔΩΡ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ] *ἀντὶ τοῦ ἐπικουρεῖν ἡμῖν καὶ σβεννύειν.*

354. ΤΙ ΒΔΥΛΛΕΘ' ΗΜΑΣ] *τί εὐτελίζετε. ἢ φοβεῖσθε καὶ τρέμετε;*

360. ΕΙ ΝΗ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΝΑΘΟΥΣ] *εἴ τις ἠπείλησεν τύπτειν καθάπερ Ἱππῶναξ τὸν Βούπαλον.*

364. ΕΚΚΟΚΚΙΩ] *οἷον αἱματώσω, ἐκβαλῶ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ῥοιῶν.*

365. ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΔΟΣ] *ἀντὶ ἐμοῦ.*

367. ΒΡΥΚΟΥΣΑ] *ἐσθίουσα, δάκνουσα.*

368. ΟΥΚ ΕΣΤ' ΑΝΗΡ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ] *ὅτι κατὰ γυναικῶν εἶπε. φησὶ γὰρ "κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται."*

370. ΑΙΡΩΜΕΘ' ΗΜΕΙΣ ΘΟΥΔΑΤΟΣ ΤΗΝ ΚΑΛΠΙΝ] *ἵνα σκευάσωμεν τὸ πῦρ.*

376. ΩΣ ΕΙ ΤΗΔ' ΩΣ ΕΧΩ] *οὐκ οἶδα ἐγὼ εἰ ταύτῃ σε τῇ λαμπάδι ὀπτήσω. κυρίως δὲ σταθεύειν τὸ μὴ λίαν κατοπτᾶν, ἀλλὰ τῷ πυρὶ ἡσύχως χλιαίνειν τὸ κρέας. καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι "τὰς σηπίας σταθεύσω." τὸ γὰρ μικρὸν ὁτιοῦν καίειν σταθεύειν λέγεται.*

377. ΡΥΜΜΑ] *τὸ παρ' ἡμῖν σμῆγμα, ἢ νίτρον. ἢ ῥύμμα ἀντὶ τοῦ ῥύπον.*

378. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΝΥΜΦΙΚΟΝ] *περὶ γαμηλίων λουτρῶν Μένανδρος ἐν Κρήτῃ*

φησὶ καὶ ἐν Ὑποβολιμαίῳ. ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου εἰς γέροντα εἶπε νυμφικόν.

379. ΗΚΟΥΣΑΣ] πρὸς ἑταῖρον αὐτοῦ.

380. ΗΛΙΑΞΕΙΣ] δικάσεις. καὶ Ὅμηρος "νῦν ὕστατα λωβήσαιο." φονεύσω γάρ σε.

381. ΣΟΝ ΕΡΓΟΝ Ω 'ΧΕΛΩΕ] τὸ ὕδωρ ἅμα καταχέουσι. ταῖς κάλπισι δὲ παρακελεύονται.

383. ΜΩΝ ΘΕΡΜΟΝ ΗΝ] ἡ ἐπιχέουσα αὐτοῦ τὸ ὕδωρ λέγει.

384. ΑΡΔΩ Σ' ΟΠΩΣ] ποτίζω σε, ἵνα νεάσῃς, ἐπεὶ γέρων ἦν. τὸ γὰρ ὕδωρ αὔξει τὰ φυτά.

385. ΑΛΛ' ΑΥΟΣ ΕΙΜΙ] ἐπὶ τοῦ ὕδατος δηλονότι τρέμει ὁ γέρων.

386. ΣΥΓΧΛΙΑΝΕΙΣ] θερμανεῖς.

387. ΕΞΕΛΑΜΨΕΝ] ἐφανερώθη ἡ ἀταξία καὶ ἡ κακία τῶν γυναικῶν. προβούλευμα δὲ τάγμα ἐν Ἀθήναις. εἶς οὖν αὐτῶν ἔρχεται.

388. ΧΩ ΤΥΜΠΑΝΙΣΜΟΣ] ὃ βούλεται δηλῶσαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τυμπανισμὸς καὶ ὁ Ἀδωνισμὸς, οὗ ἤκουον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. τοῦτο δὲ ἔλεγεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁ Δημόστρατος, πλεῖν εἰς Σικελίαν. ἐν δὲ τῷ αὐτὸν λέγειν γυνή τις τὸν Ἄδωνιν ὀρχουμένη αἶ αἶ φησὶν ὑμνοῦσα. αὐτῆς δὲ ὀρχουμένης ὁ Δημόστρατος, ἔτι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὑπάρχων, ἔλεγε καταλέγειν Ζακυνθίων ἅπαντας. πάλιν δὲ ἡ γυνὴ ἐν γειτόνων ἐπὶ τοῦ τέγους πεπτωκυῖα ἔλεγε κόπτεσθαι τὸν Ἄδωνιν. ὁ Δημόστρατος ἐβιάζετο ἐξ αὐτῶν θρυλλουσῶν καὶ μὴ ἐωσῶν αὐτὸν δημηγορεῖν.

ΣΑΒΑΖΙΟΙ] οἱ ὀργιασμοὶ τοῦ Σαβαζίου, ὃν οἱ μὲν τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ ὑπειλήφασι, τυχεῖν δὲ τῆς προσηγορίας ταύτης διὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν εὐασμόν· τὸ γὰρ εὐάζειν οἱ βάρβαροι σαβάζειν ἔλεγον. ὅτι δὲ εἷς ἐστὶν ὁ θεὸς Σαβάζιος καὶ Διόνυσος, πολλοὶ μαρτυροῦσι κωμικοί.

389. ΟΥ' ΑΔΩΝΙΑΣΜΟΣ] ἑορτὴν γὰρ ἐπετέλουν τῷ Ἀδώνιδι αἱ γυναῖκες, καὶ κήπους τινὰς εἰς τὰ δώματα ἀνέφερον. τινὲς δὲ ἐκ τούτου τὸ δρᾶμα Ἀδωνιαζούσας ἐπιγράφουσιν οὐ καλῶς. παρὰ πολλοῖς δὲ ὀργιάζονται αἱ γυναῖκες θεοὺς οὐ δημοτελεῖς οὐδὲ τεταγμένους.

392. ΠΛΕΙΝ ΕΙΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝ] ὡς Σικελίας πολεμούσης αὐτοῖς.

394. ΖΑΚΥΝΘΙΩΝ] ἔθνος περὶ τὴν Κεφαληνίαν, σύμμαχον Ἀθηναίων.

395. Η Δ' ΥΠΟΠΕΠΤΩΚΥΙΑ] ὁ μὲν κατέλεγεν στρατιώτας εἰς πόλεμον, ὁ δὲ ἐπόρνευε.

396. Ο Δ' ΕΒΙΑΖΕΤΟ] ὑπὸ τῶν γυναικῶν. ἐξηνάγκαζε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, ὥστε ἐξακουσθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοσούτου ὄντος ψόφου τῶν γυναικῶν εἰς τοῖς δώμασιν.

397. ΧΟΛΟΖΥΓΗΣ] Φιλόστρατος Βουζύγης ἐλέγετο, ὃν Χολοζύγην εἶπε διὰ τὸ μελαγχολᾶν. Εὔπολις δὲ ἐν Δήμῳ ὡς μανιώδη αὐτὸν λέγει· "τί κέκραγας ὥσπερ Βουζύγης ἀδικούμενος;" καὶ ἄλλοι.

402. ΩΣΠΕΡ ΕΝΕΟΥΡΗΚΟΤΑΣ] ἵνα ἀποβάλωνται τὸ ὕδωρ.

403. ΤΟΝ ΑΛΥΚΟΝ] τὸν θαλάσσιον. τινὲς δὲ ὑπονοοῦσιν ἀπὸ πόλεως Πελοποννησίων Ἀλυκοὺς, ἔνθα τιμᾶται ὁ Ποσειδῶν.

404. ΞΥΜΠΟΝΗΡΕΥΩΜΕΘΑ] ὁρῶντες αὐτὰς πονηρὰ πραττούσας αὐχώμεθα.

407. ΟΙ] οἵτινες ἡμεῖς.

ΕΝ ΤΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ] εἰς τὰ τῶν δημιουργῶν.

408. ΤΟΝ ΟΡΜΟΝ ΟΝ ΕΠΕΣΚΕΥΑΣΑΣ] ἀντὶ τοῦ ὅρμου Ἀττικῶς. ὡς πρός τινα ἀπό τινος.

410. ΒΑΛΑΝΟΣ] ἡ περόνη. ταῦτα δὲ πάντα εἰς τὸ κακέμφατον λαμβάνεται.

412. ΠΑΣΗι ΤΕΧΝΗι] παντὶ τρόπῳ.

417. ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΝ ΠΙΕΖΕΙ ΤΟΝ ΖΥΓΟΝ] μέρος τοῦ σανδαλίου. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ ὁ δάκτυλος ἁπαλὸς ὢν πιέζεται θλιβόμενος. νῦν δὲ ἀμφιβόλως εἴρηκεν. ζυγὸς γὰρ καλεῖται ὁ περικείμενος τοῖς γυναικείοις σανδαλίοις ἱμὰς κατὰ τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ συνέχειν ἐξαγόμενον τὸν πόδα.

419. ΧΑΛΑΣΟΝ] πρὸς τὸ κακέμφατον.

420. ΕΙΣ ΤΟΙΑΥΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ] εἰς τὰς νῦν ὕβρεις.

421. ΕΚΠΟΡΙΣΑΣ] συλλέξας. πρόβουλοι δὲ πρὸς τοῖσδε ᾑρέθησαν. ἄλλοι χ. εἰσηγησόμενοι τὰ δοκοῦντα βέλτιστα τῇ πολιτείᾳ κατὰ τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ συμφοράν.

422. ΚΩΠΗΣ] κωπηλάται.

426. ΤΙ ΚΕΧΗΝΑΣ Ω ΔΥΣΤΗΝΕ] πρός τινα λέγει τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν.

427. ΑΛΛ' Η ΚΑΠΗΛΕΙΟΝ ΣΚΟΠΩΝ] ὡς μεθύσῳ λέγει.

432. ΔΕΙ] ἀντὶ τοῦ δῆσον.

437. ΟΥ ΞΥΝΑΡΠΑΣΗι ΜΕΣΗΝ] ὡς τοῦ δημοσίου φεύγοντος.

439. ΝΗ ΤΗΝ ΠΑΝΔΡΟΣΟΝ] θυγατέρες Κέκροπος Πάνδροσος καὶ Ἀγραύλη. ἐκ τῆς Πανδρόσου δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ Πάνδροσος καλεῖται.

ΤΑΥΤΗι] τῇ Λυσιστράτῃ.

443. ΝΗ ΤΗΝ ΦΩΣΦΟΡΟΝ] τὴν Ἄρτεμιν οὕτως ἐκάλουν, ἐπεὶ δᾳδοῦχος. ἡ αὐτὴ τῇ Ἑκάτῃ.

444. ΚΥΑΘΟΝ ΑΙΤΗΣΕΙΣ] ἵνα προσθήσῃς τοῖς γνάθοις. γεμίζουσι γὰρ κύαθον θερμοῦ, καὶ προσκολλῶσι τοῖς οἰδήμασι, καὶ θεραπεύεται.

447. ΝΗ ΤΗΝ ΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝ] οὕτω τὴν Ἄρτεμιν ἐκάλουν. τὴν δὲ αἰτίαν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐκτίθεται. ἔστι δ' ὅτε καὶ τὴν Ἀθηνᾶν οὕτω καλοῦσιν, ὡς Ξηνομήδης ἱστορεῖ.

448. ΕΚΚΟΚΚΙΩ] ἀνατιλῶ, ἀνασπάσω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥοιῶν. ΣΤΕΝΟΚΩΚΥΤΟΥΣ δὲ ἐφ' αἷς στενάζεις τιλλόμενος.

451. Ω ΣΚΥΘΑΙ] ὦ ὑπηρέται.

453. ΟΤΙ ΚΑΙ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΕΙΣΙ] παρὰ ταῖς γυναιξὶν ὑπάρχουσι λόχοι. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις τέσσαρες ὑπάρχουσι λόχοι, οἷς κέχρηται ὁ βασιλεύς.

ΤΕΤΤΑΡΕΣ ΛΟΧΟΙ] ἀργότερον τὰ Λακώνων ἔοικεν ἐξειργάσθαι ὁ ποιητής. λόχοι γὰρ οὐκ εἰσὶ τέτταρες ἐν Λακεδαιμονίᾳ, ἀλλὰ ς', Ἔδωλος, Σίνις, Ἀρίμας, Πλοὰς, Μεσοάγης.[1] ὁ δὲ Θουκυδίδης ζ φησὶ, χωρὶς τῶν Νικηριτῶν.

457. ΛΕΚΙΘΟΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΔΕΣ] ὠὰ πωλοῦσαι καὶ λάχανα καὶ ὄσπρια.

461. ΠΑΥΣΑΣΘ', ΕΠΑΝΑΧΩΡΕΙΤΕ] τοῦτο ὡς τῶν ἀνδρῶν πεφευγότων.

462. ΚΑΚΩΣ ΠΕΠΡΑΓΕ ΜΟΥ] ἀντὶ τοῦ ἡττήθησαν καὶ ἠτύχησαν οἱ σύμμαχοί μου.

466. ΕΑΝΠΕΡ ΠΛΗΣΙΟΝ ΚΑΠΗΛΟΣ Ηι] ἔπαιξε διὰ τὸ φίλοινον, ὅτι πίνουσαι παροινοῦσιν.

470. ΚΟΝΙΑΣ] νίτρου, ἢ ῥύπου.

472. ΚΥΛΟΙΔΙΑΝ ΑΝΑΓΚΗ] τὰ περὶ τὸν ὀφθαλμὸν μέρη κοῖλα οἰδεῖν. καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ "δηθὰ κυλοιδιόωντας."

475. ΩΣΠΕΡ ΣΦΗΚΙΑΝ] ἀπὸ τῶν μελιττῶν μετενήνοχε· βλήττειν γὰρ κυρίως τὸ ἐκπιέζειν μέλι.

ΒΛΗΤΤΗι] κινήσει, ἐρεθίσει.

477. ΤΟΙΣΙ ΚΝΩΔΑΛΟΙΣ] τοῖς θηρίοις. κυρίως δὲ τοῖς θαλαττίοις· κνώδαλα γὰρ τὰ ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενα. καταχρηστικῶς καὶ Ὅμηρος κνώδαλον [τὸ χερσαῖον λέγει.]

483. ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ ΙΕΡΟΝ ΤΕΜΕΝΟΣ] ἀπὸ κοινοῦ κατέλαβον.

484. ΑΛΛ' ΑΝΕΡΩΤΑ] ἀναπαιστικός.

485. ΑΚΩΔΩΝΙΣΤΟΝ] ἀπείρατον, ἀβασάνιστον· κωδωνίσαι γὰρ τὸ διαπειραθῆναι. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν περιπατούντων καὶ κώδωσι διαπειρωμένων εἰ ἐγρηγόρασιν οἱ ἐπὶ ταῖς φυλακαῖς τεταγμένοι. οἱ δὲ ὑπομνηματισταὶ ἀπὸ τῶν ὀρτύγων φασὶ μετῆχθαι τὴν λέξιν· τοὺς γὰρ ὑπομείναντας τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ἐπιτηδείως ἔχειν πρὸς μάχην. ἔνιοι δέ φασι καὶ τοὺς ἵππους κώδωσιν ἐξετάζειν.

487. ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ] τὴν ἀκρόπολιν.

489. ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ ΓΕ] λείπει διὰ χρήματα.

490. ΙΝΑ ΓΑΡ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ] ὁ γὰρ Πείσανδρός ποτε προειστήκει πολιτείας μετὰ Θηραμένους καὶ Φρυνίχου. κωμῳδοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ ὡς δωροδόκον, ὡς ἐν Βαβυλωνίοις Ἀριστοφάνης. ἦν δὲ καὶ δειλός. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Πείσανδρος ὁ ὀνοκίνδιος, ὡς Εὔπολις διακρίνει τὴν ὁμωνυμίαν ἐν Μαρικᾷ.

499. ΩΣ] τὸ ὡς προσέλαβεν ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ μήν. διὸ τὸ χ.

501. ΚΕΙ ΜΗ ΔΕΟΜΑΙ] καὶ εἰ μὴ δέομαι σωθῆναι.

506. ΣΑΥΤΗι ΚΡΩΞΑΙΣ] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων τῶν δυσοιωνίστων.

509. ΚΑιΤ' ΟΥΚ ΗΡΕΣΚΕΤΕ] τὸ σχῆμα Ἀττικόν.

511. ΚΑΚΩΣ ΥΜΑΣ ΒΟΥΛΕΥΣΑΜΕΝΟΥΣ] τὸ ἑξῆς, ἐγινώσκομεν ὑμᾶς κακῶς βουλευομένους.

512. ΕΙΤ' ΑΛΓΟΥΣΑΙ ΤΑΝΔΟΘΕΝ] τὴν μὲν καρδίαν λυπούμεναι, γελῶσαι δέ.

513. ΤΙ ΒΕΒΟΥΛΕΥΤΑΙ] τὸ ἑξῆς, τί βεβούλευται ἐν τῷ δήμῳ.

514. ΤΙ ΔΕ ΣΟΙ ΤΟΥΤ' ΗΔ' ΟΣ ΑΝΗΡ] ἔφη ἀνήρ τις. καὶ ἐπὶ πλήθους τούτῳ ἐχρῶντο καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἀρσενικοῦ, ὡς τὸ ὦ τᾶν.

519. ΕΙ ΜΗ ΤΟΝ ΣΤΗΜΟΝΑ] εἰ μὴ εὑρεθείης, φησί, νήθουσα τὸν στήμονα. τὸ δὲ νήσω ἀντὶ τοῦ νήσεις.

520. ΠΟΛΕΜΟΣ Δ' ΑΝΔΡΕΣΙ ΜΕΛΗΣΕΙ] παρὰ τὸ Ὁμηρικόν.

524. ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΝΗΡ ΕΝ ΤΗι ΧΩΡΑι] λείπει ἔφη. οὐκ ἔστι πολέμιος ἐν τῇ χώρᾳ. μὰ Δί' οὐ δῆθ' ἕτερός τις ἔφη. ἢ οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ Ἀττικῇ λόγου ἄξιος ἡμῖν. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ ἄλλος τις ἔφη, οὐ μὰ τὸν Δία οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει.

526. ΠΟΙ ΓΑΡ] ἀντὶ τοῦ πότε γάρ.

530. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΚΑΛΥΜΜΑ ΦΟΡΟΥΣΗι] κάλυμμα κόσμιον περὶ τὴν κεφαλήν. κάλυμμα φοροῦσιν, ἐπειδὴ παρρησίαν οὐκ ἔχουσι καὶ πόλιν φυλάττουσιν. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τῆς τριχὸς κυριεύουσιν.

531. ΑΛΛ' ΕΙ ΤΟΥΤ' ΕΜΠΟΔΙΣΕΙ] εἰς τὸ σιωπῆσαι.

537. ΚΥΑΜΟΥΣ ΤΡΩΓΩΝ] ἢ δικάζων. ἢ ἵνα μὴ κοιμηθῇς· γέρων γὰρ ἦν.

539. ΑΙΡΕΣΘ' Ω ΓΥΝΑΙΚΕΣ] ἀναχωρήσατε ἀπὸ τῶν καλπίδων. ταῦτα λέγουσι διὰ μέσου ἕως τοῦ προσώπου Λυσιστράτης.

542. ΟΥΤΕ ΤΑ ΓΟΝΑΤΑ ΚΟΠΟΣ] ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τὰ γόνατά μου ἔλαβε καματηρὸς κόπος.

543. ΕΠΙ ΠΑΝ ΙΕΝΑΙ] πᾶν πρᾶγμα ποιῆσαι πανταχοῦ.

[1] Μεσοάτης Müller. Dor. 2. p. 238.

548. ΑΡΕΤΗ ΦΡΟΝΙΜΟΣ] ἀντὶ τοῦ φρονίμη.

549. Ω ΤΗΘΩΝ] τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμας, τηθίδας δὲ τὰς θείας, τὰς πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφάς. τήθας δὲ καὶ τὰς τροφούς. εἰσὶ δὲ καὶ ὄστρεια θαλάσσια. καὶ Ὅμηρος "πολλοὺς ἂν κορέσειε τήθεα διφῶν." ἀκαλήφας δὲ λέγουσι μὲν καὶ τὰς θαλασσίας, λέγουσι δὲ καὶ τὰς κνίδας Ἀττικοί. καὶ κνίδη μὲν ὅσον ἁπαλή ἐστιν· ἐπὰν δὲ ἔχῃ τὰς μητέρας (τουτέστι τὰ σπέρματα, τὰς σφαίρας), ἀκαλήφη λέγεται. ἀκαλήφας οὖν τὰς γραίας ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ στεῤῥαὶ ἦσαν καὶ γενναῖαι· καὶ γὰρ τὸ φυτάριον δάκνει. ἐπεὶ οὖν εἶπε τηθῶν, εἶπε μητριδίων. μητριδίας δὲ λέγουσι τὰς ἐχούσας τὸ σπέρμα τῆς βοτάνης τῆς ἀκαλήφης. δάκνουσι δέ. αὗται γὰρ ἦσαν καὶ αἱ γραῖαι δριμεῖαι.

ΜΗΤΡΙΔΙΩΝ ΑΚΑΛΗΦΩΝ] δριμυτάτων.

550. ΤΕΓΓΕΣΘΕ] ἀντὶ τοῦ βλάπτεσθε καὶ μεταβλήθητε, ὅταν μὲν κρατῶμεν τῶν ἀνδρῶν. ἀλλήλαις δὲ παρακελεύονται.

553. ΚΑιΤ' ΕΝΤΕΞΗι ΤΕΤΑΝΟΝ] παράσχῃ τὴν τάσιν τοῦ αἰδοίου. ὅταν γὰρ στῇ τὸ αἰδοῖον, ὡς ῥόπαλον γίνεται.

556. ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΣ] ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίβοντας. τὸ δὲ ΝΗ ΤΗΝ ΠΑΦΙΑΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ τοῦ προβούλου, ἵν' ᾖ κατ' εἰρωνείαν. τινὲς δὲ καὶ συνάπτουσιν τοῖς ὀπίσω. χύτραις δὲ καὶ λαχάνοις ἀντὶ τοῦ χυτροπωλίοις καὶ λαχανοπωλίοις.

558. ΚΟΡΥΒΑΝΤΕΣ] ἔνιοι τοῦ χοροῦ Κούρητας καὶ Κορύβαντας τοὺς αὐτοὺς ὑπειλήφασιν. ἦσαν δὲ Διὸς τροφεῖς οὗτοι καὶ φύλακες. τινὲς δὲ αὐτούς φασι δέκα, ἄλλοι δὲ ἐννέα. ἦσαν δὲ τῆς Ῥέας παῖδες.

562. ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΑΛΚΟΥΝ] εἰς χαλκῆν περικεφαλαίαν. λέκιθος δέ, ἐπεὶ ἔοικε λεκίθῳ ᾠοῦ.

563. ΠΕΛΤΗΝ] ἀσπίδα.

564. ΕΔΕΔΙΣΚΕΤΟ] ἐφόβει.

ΙΣΧΑΔΟΠΩΛΙΝ] ἰσχὺν μὴ ἔχουσαν.

ΔΡΥΠΕΤΕΙΣ] τὰς ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθείσας ἐλάας φασὶ δρυπέτεις. νῦν δὲ ἐπὶ τῶν ἰσχάδων.

566. ΦΑΥΛΩΣ ΠΑΝΥ] εὐχερῶς.

567. ΚΛΩΣΤΗΡ] νῦν τὸ νῆμα κλωστήρ.

575. ΤΗΝ ΟΙΣΠΩΤΗΝ] τοῦ ἐρίου ὁ ῥύπος οἰσπωτὴ λέγεται. καὶ Κρατῖνος Διονυσαλεξάνδρῳ "οὐ καλὰ βόλβιτα χλωρὰ καὶ οἰσπώτην πατεῖν."

576. ΤΟΥΣ ΤΡΙΒΟΛΟΥΣ] ἔστιν ἀκανθῶν φυτόν.

577. ΣΥΝΙΣΤΑΜΕΝΟΥΣ] συνηγόρους, συμπεπλεγμένους καὶ πιλοῦντας. ὥσπερ γὰρ πολλάκις τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ κολλᾶται ἐρίῳ, καὶ διαχωρίζουσιν αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων, οὕτως φασὶ καὶ ἐπὶ τῶν κεκολλημένων ταῖς ἀρχαῖς ὀφείλετε ἀποχωρίζειν καὶ εὔνους πρὸς ἀλλήλους ἔχειν ἅμα.

ΠΙΛΟΥΝΤΑΣ] τοὺς θλίβοντας εἰς τὴν πολιτείαν ἑαυτούς.

578. ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΑΡΧΑΙΣΙ] ἐπ' ἐλπίδι τοῦ ἄρχειν. τουτέστιν ἐνδύνοντας ἑαυτοὺς καὶ συναθροιζομένους καὶ θλίβοντας εἰς τὴν πολιτείαν. τῶν γὰρ ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς κορυφὰς πεπιλημένας, καὶ ἐπὰν τιλθῶσι, διαλύεται ὁ μαλλός. πρὸς ἑκάτερον οὖν καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας τοῦ ἐρίου ἐν τῷ πόκῳ, καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν πονηρῶν καὶ συνισταμένων τοῖς πράγμασιν.

ΤΑΣ ΚΕΦΑΛΑΣ] ὡς τὰ ἄκρα τῶν ἐρίων.

581. ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΥΣ ΕΓΚΑΤΑΜΙΞΑΙ] ἐπιτόμους ποιῆσαι. αἱ γυναῖκες γὰρ ἐργαζόμεναι ἀφ' ἑκάστου ἐρίου λαμβάνουσιν ἕν τι καὶ μιγνύουσιν ἄλλοις.

583. ΚΑΤΑΓΜΑΤΑ] τὰ τῶν ἐρίων κατασπάσματα οὕτω ἐκάλουν.

586. ΤΟΛΥΠΗΝ] συναγωγήν.

587. ΚΑΙ ΤΟΛΥΠΕΥΕΙΝ] ὡς ἐπὶ ἐρίων ἐπέμεινε τῇ τροπῇ.

589. ΠΛΕΙΝ Η ΓΕ ΔΙΠΛΟΥΝ] τὸ ἐντελὲς πλέον. πλέον, φησίν, ἢ διπλοῦν τὸν πόλεμον ἐπιφέρομεν, γεννῶσαι τὰ παιδία.

590. ΜΗ ΜΝΗΣΙΚΑΚΗΣΗΣ] ἀντὶ τοῦ μὴ μνησθῇς τῶν κακῶν. ὅτι τοὺς παῖδας ἔτι νεωτέρους ὄντας ἐκπέμπουσιν εἰς πόλεμον.

592. ΚΑΘ' ΗΜΕΤΕΡΟΝ] ἀντὶ τοῦ τὸ καθ' ἡμῶν.

593. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΕ ΚΟΡΩΝ] κορῶν περισπωμένως· οὐκ ἔστι γὰρ τριγενές.

597. ΟΤΤΕΥΟΜΕΝΗ] ἀντὶ τοῦ κληδονιζομένη, περὶ γάμου χρησμῳδουμένη. αἱ γὰρ χῆραι συνεχῶς μαντεύονται πότε γαμηθήσονται.

599. ΣΥ ΔΕ] ὦ πρόβουλε.

600. ΧΩΡΙΟΝ ΕΣΤΙ] εἰς τὸ ὑποδέξασθαί σου τὸ σῶμα, οἷον ἔστι τόπος οὗ τεθήσῃ.

601. ΜΕΛΙΤΤΟΥΤΑΝ] ἡ μελιττοῦτα ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς ὡς εἰς τὸν Κέρβερον, καὶ ὀβολὸς τῷ πορθμεῖ, στέφανος, ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις.

ΚΑΙ ΔΗΜΑΞΩ] γράφεται καὶ δὴ μάξω. δημάζω ἀντὶ τοῦ παίζω, παρ' ὃ καὶ τὸ δημοῦσθαι. κάλλιον δὲ οὕτως. ὅσον οὔπω μάξω μελιττοῦταν.

603. ΤΑΥΤΑΣΙ] τὰς ταινίας, ἃς τοῖς νεκροῖς ἔπεμπον οἱ φίλοι. ἐν ἄλλῳ δὲ εὗρον τὰς δραχμάς, εἰς μισθὸν τῷ πορθμεῖ.

607. ΣΥ ΔΕ ΚΩΛΥΕΙΣ ΑΝΑΓΕΣΘΑΙ] τὸν Χάρωνα δῆλον κωλύεις ἀναπλεῖν.

609. ΤΟΙΣ ΠΡΟΒΟΥΛΟΙΣ] τοῖς ἄλ-

λοις δῆλον ὅτι, τοῖς κ' τοῖς ἐν ταῖς συναρχίαις· οὐ γὰρ εἷς ἐστὶν ὁ πρόβουλος.

610. ΩΣ ΕΧΩ] *βεβρεγμένος.*

611. ΠΡΟΥΘΕΜΕΣΘΑ] *τοὺς νεκροὺς γὰρ οἱ ἀρχαῖοι προετίθεσαν πρὸ τῶν θυρῶν καὶ ἐκόπτοντο.*

612. ΕΣ ΤΡΙΤΗΝ] *ἐπειδὴ τῇ τρίτῃ τὸ τῶν νεκρῶν ἄριστον ἐφέρετο.*

613. ΤΑ ΤΡΙΤ' ΕΠΕΣΚΕΥΑΣΜΕΝΑ] *ἀντὶ τοῦ τὰ τρίτα σου ποιούμενα.*

615. ΕΠΑΠΟΔΥΩΜΕΘ'] *τουτέστιν ἐγχειρίσωμεν.*

616. ΤΑΔΙ] *τὰ τῶν γυναικῶν πράγματα.*

618. ΤΗΣ ΙΠΠΙΟΥ ΤΥΡΑΝΝΙΔΟΣ] *τεσσάρων ὄντων τῶν Πεισιστρατιδῶν, εἰκότως τοῦ Ἱππίου μόνου ἐμνημόνευσεν· πρεσβύτατος γὰρ ἦν οὗτος τῶν ἄλλων, καὶ τὴν τυραννίδα ὑπέθετο, καθάπερ Θουκυδίδης φησί. κατέσχε δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἔτη γ, οἱ δὲ δ, Ἡρόδοτος δὲ ς.* ΑΛΛΩΣ. *οὗτος τύραννος ἦν, ὃς ἐποίησε τοῖς Ἀθηναίοις κατωνάκας φορεῖν, ὅπως μὴ δυνηθῶσιν προενεγκεῖν τὰς χεῖρας. τοῦτον δὲ κατέλευσαν Λακεδαιμόνιοι.*

622. ΕΣ ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ] *ἐπεὶ οὗτος γυναικώδης ὁ Κλεισθένης, ὡς γυναικῶν συναθροιζομένων παρ' αὐτῷ.*

624. ΤΑ ΧΡΗΜΑΘ' ΗΜΩΝ] *τὰ ἐν ἀκροπόλει.*

629. ΛΥΚΩι ΚΕΧΗΝΟΤΙ] *ὥσπερ οὐδεὶς δύναται πιστεῦσαι λύκῳ χαίνοντι. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην χαιρόντων, ἢ ἐπὶ τῶν ἀλλότρια ἁρπαζόντων. ὃν γὰρ τρόπον οὐκ ἔστι λύκοις πίστις, οὐδὲ τούτοις.*

630. ΑΛΛΑ ΤΑΥΘ' ΥΦΗΝΑΝ] *ἀλλ' ὦ ἄνδρες, ταῦτα ἐποίησαν αἱ γυναῖκες, ἵνα τυραννήσωσιν.*

632. ΚΛΑΔΙ] *ἀντὶ τοῦ κλάδῳ, κατὰ μεταπλασμόν.* ΑΛΛΩΣ. *ὅτι ἐν μυρσίνῳ κλάδῳ τὸ ξίφος φορέσομαι, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. οὗτοι γὰρ ἀπὸ τῶν μυρσίνων κλάδων τὰ ξίφη ἀνασπάσαντες τὸν τύραννον κατέβαλον.*

633. ΑΓΟΡΑΣΩ Τ' ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΠΛΟΙΣ] *ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίψω μετὰ Ἀριστογείτονος.*

642. ΗΡΡΙΦΟΡΟΥΝ] *οἶμαι διὰ τοῦ α, ἀῤῥιφορία, ἐπειδὴ τὰ ἄῤῥητα ἐν κίσταις ἔφερον αἱ παρθένοι τῷ θεῷ. οἱ δὲ διὰ τοῦ ε ἑρσιφορία· τῇ γὰρ Ἕρσῃ πομπεύουσι, τῇ Κέκροπος θυγατρὶ, ὡς ἱστορεῖ Ἴστρος.*

643. ΕΙΤ' ΑΛΕΤΡΙΣ Η] *ἀντὶ τοῦ ἤμην, ὑπῆρχον. γίνονται δέ τινες τῶν εὐγενῶν ἀλετρίδες τῇ θεῷ παρθένοι, αἵτινες τὰ εἰς τὴν θυσίαν πόπανα ἀλοῦσι· καὶ ἔστιν ἔντιμον τοῦτο. εἰσὶ δὲ καὶ ἱεροὶ μυλῶνες.*

Η] *ἔα, καὶ κατὰ συναίρεσιν ἦ.*

644. ΑΡΧΗΓΕΤΙ] *τῇ δεσποίνῃ Ἀρτέμιδι, ὡς Δήμητρι.*

645. ΑΡΚΤΟΣ Η ΒΡΑΥΡΩΝΙΟΙΣ] *ἄρκτον μιμούμεναι τὸ μυστήριον ἐξετέλουν. αἱ ἀρκτευόμεναι δὲ τῇ θεῷ κροκωτὸν ἠμφιέννυντο, καὶ συνετέλουν τὴν θυσίαν τῇ Βραυρωνίᾳ Ἀρτέμιδι καὶ τῇ Μουνυχίᾳ, ἐπιλεγόμεναι παρθένοι, οὔτε πρεσβύτεραι δέκα ἐτῶν οὔτ' ἐλάττους πέντε. ἐπετέλουν δὲ τὴν θυσίαν αἱ κόραι ἐκμειλισσόμεναι τὴν θεόν, ἐπειδὴ λιμῷ περιπεπτώκασιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἄρκτον ἡμέραν ἀνῃρηκότες τῇ θεᾷ. οἱ δὲ τὰ περὶ τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνί φασιν, οὐκ ἐν Αὐλίδι. Εὐφορίων "ἀρχίαλον Βραυρῶνα, κενήριον Ἰφιγενείας." δοκεῖ δὲ Ἀγαμέμνων σφαγιάσαι τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνι, οὐκ ἐν Αὐλίδι. καὶ ἄρκτον ἀντ' αὐτῆς, οὐκ ἔλαφον φονευθῆναι. ὅθεν μυστήριον ἄγουσιν αὐτῇ.* ΑΛΛΩΣ. *ἄρκτος τις ἐδόθη εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἡμερώθη. ποτὲ οὖν μία τις παρθένος ἔπαιξε πρὸς αὐτήν, καὶ ἐξύσθη ἡ ὄψις αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἄρκτου. καὶ λυπηθεὶς ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἀνεῖλε τὴν ἄρκτον. ἡ δὲ Ἄρτεμις ὀργισθεῖσα ἐκέλευσε παρθένον μιμήσασθαι τὴν ἄρκτον πρὸ τοῦ γάμου, καὶ περιέπειν τὸ ἱερὸν κροκωτὸν φοροῦσαν. καὶ τοῦτο ἀρκτεύεσθαι ἐλέγετο.*

646. ΚΑΚΑΝΗΦΟΡΟΥΝ] *ταῖς πομπαῖς ἐκανηφόρουν αἱ παρθένοι. ἐφόρουν δὲ καὶ λοπάδας τινὰς ὁλοχρύσους.*

647. ΕΧΟΥΣ' ΙΣΧΑΔΩΝ ΟΡΜΑΘΟΝ] *οὕτως ἐπόμπευον ὁρμαθοὺς ἔχουσαι τῶν ἰσχάδων.*

651. ΤΟΥΡΑΝΟΥ ΓΑΡ ΜΟΙ ΜΕΤΕΣΤΙΝ] *τοῦ ἐράνου φησὶ μετέχω· ἄνδρας γὰρ εἰσφέρω εἰς τοῦτο, καθὸ τίκτουσιν ἄνδρας αἱ γυναῖκες. ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν Μηδικῶν ψήφισμα, ὅταν ὡς ἕκαστον κατὰ δύναμιν συμβάλλεσθαι εἰς τὰ κοινὰ χρήματα.*

ΕΙΣΦΕΡΩ] *ἀντὶ τοῦ γεννῶ.*

653. ΤΟΝ ΕΡΑΝΟΝ ΤΟΝ ΛΕΓΟΜ. ΠΑΠΠΩΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΜΗΔΙΚ.] *ὡς αὐτῶν τὰ Μηδικὰ χρήματα δαπανησάντων.*

654. ΕΙΤ'] *τὸ εἶτα παρέλκει.*

656. ΑΡΑ ΓΡΥΚΤΟΝ ΕΣΤΙΝ] *ἄρα γρύξαι ὀφείλετε, ἢ παῤῥησίαν ἄγειν.* ΑΨΗΚΤΩι *δὲ ἀκαταμάκτῳ, ἢ σκληρῷ καὶ ἀμαλάκτῳ.* ΚΟΘΟΡΝΩι *δὲ τῷ ὑποδήματι.*

659. ΚΑΠΙΔΩΣΕΙΝ] *ἀντὶ τοῦ προσθήκην σχήσειν.*

662. ΕΞΩΜΙΔΑ] *εὐτελὲς ἱμάτιον.*

663. ΕΝΤΕΘΡΙΩΣΘΑΙ] *ἐντετυλίχθαι, ἐσκευάσθαι. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ λεγομένου θρίου, ὃ ἐν σύκου φύλλοις εἱλεῖται.*

664. ΛΥΚΟΠΟΔΕΣ] *λυκόποδας ἐκάλουν, ὡς μὲν Ἀριστοτέλης, τῶν τυράννων δορυφόρους. τοὺς γὰρ ἀκμάζοντας τῶν οἰκετῶν ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος φυλακῇ ἔβαλλον. λυκόποδες δὲ ἐκαλοῦντο, ὅτι διὰ παντὸς εἶχον τοὺς πόδας λύκων δέρμασι*

περικεκαλυμμένους, ὥστε μὴ καίεσθαι ἐκ τοῦ περιέχοντος. τινὲς δὲ λυκόποδας διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῶν ἀσπίδων λύκον. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἔφη τοὺς νῦν λεγομένους Ἀλκμαιωνίδας· οὗτοι γὰρ πόλεμον ἀράμενοι πρὸς Ἱππίαν τὸν τύραννον καὶ τοὺς Πεισιστρατίδας ἐτείχισαν τὸ Λειψύδριον.

665. ΛΕΙΨΥΔΡΙΟΝ] χωρίον τῆς Ἀττικῆς, τὸ ὑπεράνω Πάρνηθος, εἰς ὃ συνῆλθον ἐκ τοῦ ἄστεος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

666. ΟΤ' ΗΜΕΝ ΕΤΙ] λείπει νεώτεροι.

669. ΑΝΑΠΤΕΡΩΣΑΙ] ἐλαφρύνασθαι καὶ ἀνθῆσαι.

673. ΛΙΠΑΡΑΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΑΣ] ἀντὶ τοῦ τόλμης. λιπαρὲς ἔλεγον τὸ προσεχὲς ἐκ τοῦ λίαν παρεῖναι. φησὶν οὖν ὅτι οὐκ ἀφέξονται προσεχοῦς ἔργου αἱ γυναῖκες.

675. ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ] αὕτη συνεμάχησε Ξέρξῃ καθ' Ἑλλάδος, καὶ ἱκανῶς ἠνδραγάθησεν. ἦν δὲ τὸ γένος Ἐφεσία.

676. ΔΙΑΓΡΑΨΟΜΑΙ] περιαρῶ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δικαζόντων, οἳ ἐπάρασαν τοῖς κατεγνωσμένοις. ἐκ δὲ τούτου εὐτελεῖς ἡγήσομαι αὐτούς· νικηθήσονται γὰρ ὑπὸ τῶν γυναικῶν.

677. ΚΑΠΟΧΟΝ] δυνάμενον ἐποχεῖσθαι.

679. ΑΣ ΜΗΚΩΝ ΕΓΡΑΨΕ] ποικίλη στοὰ Ἀθήνῃσι οὕτω λεγομένη διὰ τὴν ἐνοῦσαν γραφήν, ἔνθα πεποίηκεν ὁ Μήκων τῶν Ἀμαζόνων τὴν μάχην. ἦν δὲ Φανίχου υἱός, Ἀθηναῖος. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Μήκων, εἰς πενίαν κωμῳδούμενος.

682. ΖΩΠΥΡΗΣΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ ἀνεγείρῃς.

683. ΤΗΝ ΕΜΑΥΤΗΣ ΥΝ] τὴν φύσιν λέγει, τὴν ὀργήν.

684. ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΩ] ποιήσω σε δερόμενον ἐπικαλεῖσθαι εἰς βοήθειαν τοὺς δημότας.

685. ΠΕΚΤΟΥΜΕΝΟΝ] τιλλόμενον, ξαινόμενον.

686. ΑΛΛΑ ΧΗΜΕΙΣ Ω ΓΥΝΑΙΚΕΣ] μιμοῦνται τοὺς τῶν ἀνδρῶν λόγους.

687. ΩΣ ΑΝ] ὅπερ ἄν.

ΑΥΤΟΔΑΞ ΩΡΓΙΣΜΕΝΩΝ] πάνυ ὠργισμένων.

688. ΙΝΑ ΜΗΠΟΤΕ ΦΑΓΗι] ἵνα μὴ δικάσῃ. ἢ ἵνα μὴ εἰς ὥραν ἔλθῃ μηδὲ πολεμήσῃ. παίζει δὲ ἀπὸ τῶν εὐτελῶν, οἳ εἰς τὸν πόλεμον φέρουσι σκόροδα. οἱ δὲ δικασταὶ τρώγουσι κυάμους, ἵνα μὴ κοιμηθῶσιν· ὅθεν κυαμοτρὼξ ἀκρόχολος.

ΥΠΕΡΧΟΛΩ ΓΑΡ] διὰ μέσου τὸ ὑπερχολῶ γάρ.

694. ΑΙΕΤΟΝ ΤΙΚΤΟΝΤΑ] παροιμία, ἧς μέμνηται καὶ ἐν Εἰρήνῃ. τὰ γὰρ ᾠὰ τῶν αἰετῶν οἱ κάνθαροι κυλίοντες διαφθείρουσιν.

697. ΙΣΜΗΝΙΑ] ὄνομα γυναικός.

698. ΟΥΔ' ΗΝ ΕΠΤΑΚΙΣ ΣΥ ΨΗΦΙΣΗι] οἱ γὰρ γέροντες ἀεὶ ἐψηφίζοντο κωλύοντες τί πρακτέον ἢ τί μή.

700. ΠΑΙΓΝΙΑΝ] ἑορτήν.

701. ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΑΝ] τὸ χ ἐνταῦθα, ὅτι τὴν γυναῖκα ἑταίραν εἶπεν, ὡς ἑταῖρον τὸν συνήθη καὶ φίλον.

702. ΕΚ ΒΟΙΩΤΩΝ ΕΓΧΕΛΥΝ] παρὰ προσδοκίαν πέπαιχεν· ἐν γὰρ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ μέγισται ἐγχέλεις γίνονται.

703. ΤΑ ΣΑ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ] τὰ ψηφίσματα τὰ κωλύοντα.

706. ΑΝΑΣΣΑ ΠΡΑΓΟΥΣ] ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.

713. ΑΛΛ' ΑΙΣΧΡΟΝ ΕΙΠΕΙΝ] ἐξ Εὐριπίδου.

715. Ηι ΒΡΑΧΙΣΤΟΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ] ἀντὶ τοῦ ἵνα συντόμως εἴπω.

720. ΔΙΑΛΕΓΟΥΣΑΝ] διορύττουσαν. κακέμφατον.

721. Ηι ΤΟΥ ΠΑΝΟΣ ΕΣΤΙ ΤΑΥΛΙΟΝ] ὅπου ἐν τῇ ἀκροπόλει ἱερόν ἐστι τοῦ Πανός.

722. ΚΑΤΙΛΥΣΠΩΜΕΝΗΝ] ἰλυσπᾶσθαι κυρίως τὸ ἐπὶ γῆς ἕρπειν, ὥσπερ οἱ ὄφεις καὶ οἱ σκώληκες, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι. τροχιλίων δέ ἐστιν ὁ τροχὸς τοῦ ξύλου τοῦ φρέατος, δι' οὗ ἱμῶσι. δεδήλωται δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν Ὁλκάσι.

723. ΕΠΙ ΣΤΡΟΥΘΟΥ] παρ' ὅσον τὸ ὄρνεον θερμὸν εἰς συνουσίαν.

725. ΕΣ ΟΡΣΙΛΟΧΟΥ] οὗτος πορνοβοσκὸς καὶ μοιχός, καὶ ἐπὶ θηλύτητι κωμῳδεῖται.

729. ΜΙΛΗΣΙΑ] ὡς τῆς Μιλήτου καλὰ ἐχούσης ἔρια.

730. ΤΩΝ ΣΕΩΝ] τῶν σητῶν. πρὸς τὴν κλίσιν δὲ τῶν σέων· ὅτι ἀπὸ τῆς σεὺς εὐθείας.

732. ΔΙΑΠΕΤΑΣΑΣΑ] διαπετάσασα τὰ ἔρια. εἰς τὸ κακέμφατον δὲ αἰνίττεται.

734. ΤΟΥΤΟ] τὸ ἀπολέσθαι. ἢ κἂν δέῃ ἀπελθεῖν καὶ χρήζῃς, μὴ ἀπέλθῃς.

735. ΤΗΣ ΑΜΟΡΓΙΔΟΣ] τῆς λινοκαλάμης. ἔστι δὲ ἡ ἄμοργις ὅμοιον ἀλεπίστῳ λίνῳ. περιλεπίζουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἐργάζονται. ἔστι δὲ σφόδρα λεπτόν, ὑπὲρ τὴν βύσσον ἢ τὴν κάρπασον. ἅμα δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνδρείου αἰδοίου παίζει, ὅτι τι καὶ βάμμα ἐξ αὐτῆς ἐρυθρόν.

736. ΑΥΘ' ΗΤΕΡΑ] αὕτη ἄλλη τῆς ἄλλης κακίων.

737. ΑΛΟΠΟΝ] ἀλέπιστον καὶ ἀκάθαρτον, πρὸς τὴν ὑπόνοιαν.

738. ΔΕΥΡΟ] ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν.

739. ΑΠΟΔΕΙΡΑΣΑ] ἀποπλύνασα. δηλοῖ δὲ εἰς τὸ κακέμφατον.

743. ΕΙΣ ΟΣΙΟΝ] ἀντὶ τοῦ εἰς βέβηλον καὶ μὴ ἱερόν, ἀλλ' ὅσιον εἰς τοκετόν, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἦσαν, παρθένος

δὲ ἡ θεός. περικεφαλαίαν εἶχεν, ὥστε δοκεῖν κύειν.

746. ΩΣ] ἀντὶ τοῦ πρός.

748. ΑΡΡΕΝ ΠΑΙΔΙΟΝ] ἁπτομένη τῆς γαστρὸς αὐτῆς τοῦτο φησί.

755. ΕΙΣΒΑΣΑ ΤΑΥΤΗΝ] ὅτι ἐν κοιλώμασι τίκτουσιν.

757. ΟΥΔ' ΑΜΦΙΔΡΟΜΙΑ] δέον παιδίου, εἶπε κυνῆς. κυνῆν γὰρ εἶπε προσποιουμένη κύειν. ἀμφιδρόμια δὲ ἡ δεκάτη ἡμέρα τῶν τικτομένων παιδίων, ἐν ᾗ τὰ ὀνόματα αὐτοῖς τιθέασι περιδραμόντες κειμένοις.

758. ΕΝ ΠΟΛΕΙ] ἐν τῇ ἀκροπόλει. τοῦτο δὲ ἑτέρα γυνή.

759. ΤΟΝ ΟΦΙΝ] τὸν ἱερὸν δράκοντα τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν φύλακα τοῦ ναοῦ.

762. ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΕΥΜΑΤΩΝ] τῶν προφάσεων, τῶν πλασμάτων.

763. ΗΜΑΣ Δ' ΟΥΚ ΟΙΕΙ] οὐ νομίζεις κἀκείνους ποθεῖν ἡμᾶς.

770. ΧΕΛΙΔΟΝΕΣ] αἱ γυναῖκες δῆλον.

771. ΦΑΛΗΤΩΝ] τῶν μορίων.

772. ΤΑ Δ' ΥΠΕΡΤΕΡΑ ΝΕΡΤΕΡΑ] τὰ ἐπικρατέστερα εὐτελέστερα θήσει. λέγει δὲ τοὺς ἄνδρας δηλονότι.

773. ΕΠΑΝΩ] ἐπάνω τοῦ αἰδοίου. κακεμφάτως δὲ ἐδέξατο.

774. ΔΙΑΣΤΩΣΙ] διχῶς ἀποστῶσι.

776. ΚΑΤΑΠΥΓΩΝΕΣΤΕΡΟΝ] μαλακώτερον καὶ πορνικώτερον τῆς χελιδόνος, τουτέστι τῆς γυναικός.

785. ΜΕΙΛΑΝΙΩΝ] μήποτε παρὰ τὴν ἱστορίαν εἴρηκεν· οὐ γὰρ Μειλανίων ἔφευγε μᾶλλον, ἀλλ' ἡ Ἀταλάντη. ἐπίτηδες δὲ τοῦτο ὁ τῶν ἀνδρῶν χορὸς ἱστορεῖ.

789. ΕΛΑΓΟΘΗΡΑ] ἐκυνηγέτει, λαγοὺς ἐθήρα.

790. ΑΡΚΥΣ] εἶδος δικτύου, λίνα κυνηγετικά.

793. ΟΥΤΩ] κατὰ κοινοῦ τοῦ μισοῦμεν τὰς γυναῖκας.

796. ΟΙ ΣΩΦΡΟΝΕΣ] διὰ τὸ βδελυττόμεθα.

798. ΚΡΟΜΜΥΟΝ Τ' ΑΡ' ΟΥΚ ΕΔΕΙ] κλαύσῃ καὶ χωρὶς κρομμύων. ἢ κατὰ τὸ εἰρημένον ἄνω, ἵνα μήποτε φάγῃ σκόροδα καὶ κυάμους μέλανας. ἢ ὅτι δακρύεις καὶ χωρὶς τοῦ κρόμμυον ἐσθίειν.

801. ΜΥΡΩΝΙΔΗΣ] δύο Μυρωνίδαι ἦσαν, ὡς ἐν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις δεδήλωται. ἐνθάδε τοίνυν μέμνηται τοῦ ἐν Οἰνοφύτοις νικήσαντος.

802. ΜΕΛΑΜΠΥΓΟΣ] τοὺς λευκοπύγους ὡς γυναικώδεις ἐκωμῴδουν.

804. ΦΟΡΜΙΩΝ] στρατηγὸς σφόδρα εὐδόκιμος, Ἀσώπου υἱός. ὡς τριχώδης δὲ καὶ αὐτὸς καὶ μελαίνας πυγὰς ἔχων ἐκωμῳδεῖτο.

807. ΤΩι ΜΕΛΑΝΙΩΝΙ] σοὶ τῷ γέροντι.

808. ΤΙΜΩΝ] οὗτος ἦν ὁ λεγόμενος μισάνθρωπος, ὅν φησι Νεάνθης ἀπὸ χαράδρας πεσόντα χωλὸν γενέσθαι, μὴ προσιέμενον δὲ ἰατροὺς ἀποθανεῖν σαπέντα. καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ τὸν τάφον αὐτοῦ γενέσθαι ἄβατον ὑπὸ θαλάσσης περιῤῥαγέντα, ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιέως εἰς Ζωστῆρα καὶ Σούνιον φερούσῃ.

809. ΑΙΔΡΥΤΟΣ ΑΒΑΤΟΙΣΙΝ] οἷον ἀκάνθαις τετρυχωμένος. σκληρός. ἢ σκόλοψι καὶ παττάλοις ἠφανισμένος.

811. ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΠΕΡΙΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΣ] ἀντὶ τοῦ σκυθρωπός.

812. ΑΠΟΡΡΩΞ] διὰ τὴν μισανθρωπίαν.

815. ΠΟΛΛΑ ΚΑΤΑΡΑΣΑΜΕΝΟΣ] ἐπιεικὴς ἦν καὶ ἔφυγε τοὺς πονηρούς.

890. ΤΗι ΜΑΜΜΙΑι] ἀντὶ τοῦ ἐμοί.

893. ΜΗ ΠΡΟΣΑΓΕ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ ΜΟΙ] ὡς αὐτοῦ ἁπτομένου αὐτῆς αἰσχρῶς.

896. ΟΛΙΓΟΝ ΜΕΛΕΙ ΣΟΙ] ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγον μέλει σοι.

ΦΟΡΟΥΜΕΝΗΣ] διαφορουμένης, διασπωμένης.

898. ΑΝΟΡΓΙΑΣΤΑ] ἀτέλεστα. ἀντὶ τοῦ οὐκ ὠργίασας τῇ Ἀφροδίτῃ.

903. ΝΥΝ Δ' ΑΠΟΜΩΜΟΚΑ] ἀντὶ τοῦ ὁρκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας πεποίηκα.

905. ΚΑΙΤΟΙ Σ' ΟΥΚ ΕΡΩ] οὐ κρύπτω τὸν ἐμὸν πόθον.

907. ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ] οὐκ ἀποτόμως παραιτεῖται, ἀλλὰ διὰ προφάσεως πλειόνως ἐρεθίζει.

908. Ω ΜΑΝΗ] οἰκέτης ἦν ὁ Μανῆς.

911. ΟΠΟΥ ΤΟ ΠΑΝΟΣ] ἐπεὶ ἐρωτικὸς ὁ Πάν. πλησίον δὲ τοῦ Πανείου ἡ Κλεψύδρα ἦν κρήνη.

913. ΤΗι ΚΛΕΨΥΔΡΑι] ἐν τῇ ἀκροπόλει ἦν κρήνη ἡ Κλεψύδρα, πρότερον Ἐμπεδὼ λεγομένη. ὠνομάσθη δὲ Κλεψύδρα διὰ τὸ ποτὲ μὲν πλημμυρεῖν, ποτὲ δὲ ἐνδεῖν. ἔχει δὲ τὰς ῥύσεις ὑπὸ γῆν, φέρουσα εἰς τὴν Φλεγρεώδη λειμῶνα.

917. ΜΑ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩ] οὐκ ἔστιν ὅρκος γυναικῶν.

920. ΕΚΔΥΟΜΑΙ] λείπει τὸ ἱμάτιον.

923. ΑΙΣΧΡΟΝ ΓΑΡ ΕΠΙΤΟΝΟΥ ΓΕ] ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐπιτόνου· λείπει γὰρ ἡ ἐπί. δηλοῖ δὲ ἐπὶ δέρματος. καὶ Ὅμηρος "ἐπίτονος βέβλητο."

928. ΗΡΑΚΛΗΣ ΞΕΝΙΖΕΤΑΙ] παροιμία ἐπὶ τῶν βραδυνόντων. οἱ γὰρ ὑποδεχόμενοι τὸν Ἡρακλῆ βραδύνουσιν· ἀδηφάγος γὰρ ὁ ἥρως.

929. ΑΝΑΠΗΔΗΣΟΝ] ἵνα προσκεφάλαιον θῶ.

930. ΑΠΑΝΤΑ ΔΗΤΑ] κατ' ἐρώτησιν.

933. ΣΙΣΥΡΑΝ] διεφθαρμένον ἱμάτιον, ἄκναπτον ἱμάτιον καὶ παχὺ ἡ σισύρα.

936. ΑΝΘΡΩΠΟΣ] ἀντὶ τοῦ ἡ γυνή ἡ ἄνθρωπος εἶπε.

937. ΤΟΥΤΟ ΓΕ] τὸ αἰδοῖον δείκνυσι. παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἀπήντησε.

943. ΔΙΑΤΡΙΠΤΙΚΟΝ] παρὰ τὸ διατρίβειν καὶ ἀναβάλλεσθαι. οἷον διατριβῆς γέμον καὶ βραδυτῆτος. ἐπεὶ καὶ τριβόμενα ἔνια τῶν μύρων ἡδίω γίνεται. ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὴν διατριβὴν λέγει.

944. ΤΑΛΑΙΝ' ΕΓΩ] τοῦτό φησιν ἵνα πάλιν ἀπέλθῃ. οὐ τὸ Σύριον. Ῥόδιον δὲ μύρον τὸ ἀπὸ τῆς Ῥόδου· ὃ καλοῦμεν ἡμεῖς ῥόδινον.

947. ΤΟΝ ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΝ] τὴν μυροθήκην.

ΕΤΕΡΟΝ] τὸ αἰδοῖον.

948. ΜΗ ΜΟΙ ΦΕΡΕ] τοῦ μύρου.

951. ΣΠΟΝΔΑΣ ΠΟΙΕΙΣΘΑΙ ΨΗΦΙΕΙ] τοῦτο εἰρηκυῖα ἡ γυνὴ ἄπεισι.

952. ΑΠΟΛΩΛΕΚΕ ΜΕ] ὁ ἀνὴρ ἀπελθούσης τῆς γυναικὸς ὀδύρεται.

953. ΚΑΠΟΔΕΙΡΑΣ'] εἰς τὸ αἰσχρόν.

955. ΨΕΥΣΘΕΙΣ] ἀπατηθείς.

956. ΠΩΣ ΤΑΥΤΗΝ ΠΑΙΔΟΤΡΟΦΗΣΩ] ὡς θυγατρὸς αὐτῷ ἑπομένης. κακεμφάτως δὲ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου δύναται νοεῖσθαι.

957. ΠΟΥ ΚΥΝΑΛΩΠΗΞ] ὁ Φιλόστρατος. καὶ ἀλλαχοῦ· Φιλόστρατος ὁ κυναλώπηξ. ὡς πορνοβόσκου ὄντος τοῦ Φιλοστράτου. βούλεται δὲ τίτθην μισθώσασθαι, ἵνα θρέψῃ τὸ παιδίον.

962. ΠΟΙΟΣ ΓΑΡ Η ΝΕΦΡΟΣ ΑΝΤΙΣΧΟΙ] πῶς δυνήσῃ σαυτὸν ἐπισχεῖν οὕτως ἠρεθισμένος;

963. ΠΟΙΑ ΨΥΧΗ] παρὰ τὸ ἐξ Ἀνδρομέδας· ποία λιβὰς, σειρήν.

ΠΟΙΑ ΨΥΧΗ] πῶς δύνῃ αὐτὸν ἐπισχεῖν οὐκ ἠρεθισμένος. παρὰ τὸ ἐξ Ἀνδρομέδας· ποῖαι αἰλιβάδ', ποῖυς εἰρήν. *Schol. Rav.*

ΟΡΡΟΣ] ἀντὶ τοῦ πρωκτός.

966. ΤΟΥΣ ΟΡΘΡΟΥΣ] ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ὄρθροις.

973. ΘΩΜΟΥΣ] σωρούς, ξύλα. θωμοὶ δὲ λέγονται οἱ τῶν πυρσῶν σωροί. ΤΥΦΩΣ δὲ ἡ ἐξ ἀναθυμιάσεως τῆς γῆς συστροφὴ, πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα.

974. ΜΕΓΑΛΩι ΤΥΦΩι] μεγάλῳ καύσωνι.

980. ΠΑι ΤΑΝ ΑΣΑΝΑΝ] ἀντὶ τοῦ ποῦ τῶν Ἀθηνῶν ἐστὶ ἡ γερουσία, τουτέστιν ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ σύνοδος. διατεταμένος δὲ ἦλθεν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ, ποῦ εἰσὶ καὶ οἱ πρυτάνεις, οἷς θέλω τι νέον εἰπεῖν.

982. ΚΟΝΙΣΑΛΟΣ] δαίμων πριαπώδης ὁ Κονίσαλος, ἐκ τοῦ μὴ ὀκνεῖν καὶ ἐπὶ κόνεως μίσγεσθαι.

983. Ω ΚΥΡΣΑΝΙΕ] ἀντὶ τοῦ ὦ νεανία, ὦ ἔφηβε. ἢ ἀντὶ τοῦ εὐτελέστατε. κυρίως δὲ εὐτελὲς λάχανον.

985. ΚΑΠΕΙΤΑ ΔΟΡΥ ΔΗΤΑ] διὰ τὸ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ μέγα εἶναι συνέχει τὰ ἱμάτια τῇ χερί. ὁ δὲ εἶπε δόρυ ἔχεις.

986. ΟΥ ΤΟΝ ΔΙΑ] οὐ μὰ τὸν Δία.

988. ΠΑΛΕΟΣ ΓΑ ΝΗ ΤΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ] ὥσπερ τὸ πήγανον ἔνιοι ἀφαιρέσει τοῦ π ἤγανον λέγουσιν, οὕτως ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐναντίον πλεονάζει τὸ π, ἠλεὸς ἀλεὸς παλεός. τουτέστι λῆρος καὶ μάταιος.

990. ΜΗΔ' ΑΥ ΠΛΑΔΔΕΙΗ] μηδὲ πλησίον γένοιτό μοι τὸ στύειν.

991. ΤΟΔΙ] τὸ αἰδοῖον δείκνυσι.

ΣΚΥΤΑΛΑ ΛΑΚΩΝΙΚΑ] ξύλον ἐστὶν εἰς δύο τεμνόμενον. καὶ τὸ μὲν ἓν δίδοται τῷ στρατηγῷ ἐξερχομένῳ, τὸ δὲ ἄλλο κεῖται ἐν τῇ πόλει.

992. ΧΑΥΤΗ] καὶ ὁ Ἀθηναῖος δείκνυσιν αὐτοῦ τὸ αἰδοῖον.

995. ΟΡΣΑ] ἀντὶ τοῦ ὀρθή.

ΠΑΑ] οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

996. ΠΕΛΛΑΝΑΣ ΔΕ ΔΕΙ] ὄνομα γυναικὸς ἑταίρας. ἦν γὰρ παρ' αὐτοῖς πόρνη Πελλήνη τοὔνομα. ἐπιθυμοῦσιν οὖν τῆς πόρνης, ἤγουν τῆς πόλεως Πελλήνης ἐπιθυμοῦσιν· ἀντεποιοῦντο γὰρ αὐτοῖς οἱ Λάκωνες.

997. ΑΠΟ ΤΟΥ] ἀπὸ τίνος.

998. ΑΠΟ ΠΑΝΟΣ] κατ' ἐρώτησιν.

ΑΡΧΑ ΜΕΝ] ἤρξατο τὸ κακὸν τοῦτο διδόναι ἡμῖν ἡ Λαμπιτώ. ΟΙΩ δὲ κατ' αὐτοὺς ἀντὶ τοῦ οἴομαι.

1000. ΑΠΕΡ] ὥσπερ.

ΥΣΠΛΑΤΙΔΟΣ] ἀφέσεως, βαλβῖδος. ἀπὸ μιᾶς ἀφετηρίας, ὥσπερ ἀπὸ ἑνὸς κανόνος καὶ καμπτῆρος.

1001. ΑΠΗΛΩΝ] ἀπήλασαν.

ΥΣΣΑΚΩΝ] τῶν γυναικείων μορίων.

1002. ΑΝ] τὸ τέλειον ἀνά.

1003. ΑΠΕΡ] ὥσπερ.

ΛΥΧΝΟΦΟΡΙΟΝΤΕΣ] οἱ γὰρ λυχνοφοροῦντες κεκύφασι διὰ τὸν ἄνεμον.

1004. ΟΥΤΕ ΤΩ ΜΥΡΤΩ ΣΙΓΕΙΝ] οὐδὲ θιγεῖν τοῦ γυναικείου μορίου.

1007. ΤΟΥΤΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ] οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν κήρυκα.

1013. ΠΟΤΑΟΜΑΙ] δραμοῦμαι, πετήσομαι.

1014. ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΜΑΧΩΤΕΡΟΝ] ἐν ἄλλῳ Κινησίας ἦν ὁ λέγων.

1019. ΟΤΑΝ ΒΟΥΛΗι ΣΥ] ἀπὸ κοινοῦ βεβαίαν φίλην ἔχειν με. καὶ ἔξωθεν ὑπακουστέον τὸ ἔχειν.

1020. ΓΥΜΝΟΝ ΟΝΘ' ΟΥΤΩΣ] γυμνὸς γὰρ ἦν.

1023. ΑΠΕΔΥΝ] ἀντὶ τοῦ ἀπεδύσαντο κατὰ τῶν γυναικῶν.

1024. ΕΙΤ' ΟΥ ΚΑΤΑΓΕΛΑΣΤΟΣ ΕΙ] εἶτα οὐ καταγελασθήσῃ.

1025. ΤΟΔΕ ΤΟ ΘΗΡΙΟΝ] τὴν ἐμπίδα.

1026. ΕΞΕΙΛΟΝ] ἀντὶ τοῦ ἐξέλοιμι.

1027. ΤΟΥΤ' ΑΝ ΗΝ] καὶ ἐμπὶς δή.

ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ ΟΥΤΟΣΙ] δίδωσιν αὐτῇ δακτύλιον, ἵνα ἐξενέγκῃ τὴν ἐμπίδα τοῦ ὀφθαλμοῦ.

1028. ΕΚΣΑΛΕΥΣΟΝ] ἐξένεγκε.

1032. ΕΜΠΙΣ ΗΔ' ΕΣΤΙ ΤΡΙΚΟΡΥΣΙΑ] ἐμπὶς ζῶον κώνωπι παραπλήσιον. ὡς ἐν Τρικορίνθῳ πολλῶν ἐμπίδων γινομένων· ἔστι γὰρ ἀλσώδης καὶ κάθυγρος. ἢ ἐπεὶ πονηροί εἰσιν οἱ Τρικορύσιοι.

1038. ΚΑΣΤ' ΕΚΕΙΝΟ ΤΟΥΠΟΣ] ἐν παροιμίᾳ τοῦτο λέγουσι "κακὸν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἔστιν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ." καὶ Ἡσίοδος "ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες."

1043. ΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΣΘΑ] λέγει ὅτι ὦ ἄνδρες οὐ παρασκευαζόμεθα εἰπεῖν κακῶς τινὰ ἀλλὰ μᾶλλον καλῶς. ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ δέ ἐστιν.

1047. ΙΚΑΝΑ ΓΑΡ ΤΑ ΚΑΚΑ] τὸν πόλεμον λέγουσιν. ἱκανῶς γὰρ ἐκακοπράγουν ἤδη μετὰ τὰ ἐν Σικελίᾳ.

1048. ΤΑ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΑ] τὴν τῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν στάσιν λέγει τὰ παρακείμενα.

1055. ΚΑΝ ΠΟΤ' ΕΙΡΗΝΗ ΦΑΝΗι] δηλονότι οὐδὲν αὐτοῖς προήσονται.

1058. ΚΑΡΥΣΤΙΟΥΣ] Κάρυστος πόλις Εὐβοίας. διαβάλλονται δὲ ὡς μοιχοὶ οἱ Καρύστιοι ἔχοντες πώγωνας. διὰ τὴν τοῦ αἰδοίου ἐξοχήν. τοῦτο δὲ φασὶν, ἐπεὶ . . . . ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τοὺς νέους ἔτρεφον χοίρους περιδήσαντες.

1073. ΩΣΠΕΡ ΧΟΙΡΟΚΟΜΕΙΟΝ] λέγει πάτταλον, ἐν ᾧ δεσμεύοντες τοὺς χοίρους τρέφουσι. ἐπεὶ οὖν ἐντεταμένοι ἧκον, εἴκασεν αὐτοὺς παττάλοις.

1078. ΝΕΝΕΥΡΩΜΕΝΗ ΔΕ ΣΥΜΦΟΡΑ] τὴν ἐπίτασιν τοῦ αἰδοίου λέγει· νεῦρον γὰρ τὸ αἰδοῖον.

1079. ΧΕΙΡΟΝ ΦΑΙΝΕΤΑΙ] ἀντὶ τοῦ χεῖρον τῆς τάσεως τοῦ Ἑρμοῦ φαίνεται, τουτέστι χεῖρον τέταται τοῦ Ἑρμοῦ, ἐπειδὴ ὁ Ἑρμῆς πριαπῶδες ἔχει τὸ αἰδοῖον καὶ ἐντέταται μεγάλως.

1080. ΟΠΑ ΘΕΛΕΙ] ὅπου θέλεις. ἀντὶ τοῦ πάντα πράττων τις θέτω ἡμῖν εἰρήνην.

1081. ΕΛΣΩΝ] ἀντὶ τοῦ ἐλθών.

1083. ΩΣΠΕΡ ΠΑΛΑΙΣΤΑΣ] οἱ γὰρ ἀσκοῦντες παῖδες συστέλλουσι τὰ ἱμάτια, ὅπως μὴ προστρίβωνται τὰ αἰδοῖα καὶ μιανθῇ τὰ ἱμάτια. τοὺς δὲ Ἀθηναίους λέγει τεταμένους. φαίνονται δὲ ἀσκοῦντες, ὡς μὴ παρατρίβοιντο τὰ αἰδοῖα εἰς ὑπόμνησιν τῆς συνουσίας, ἀφιστᾶν τὰ ἱμάτια ἑαυτῶν.

1085. ΤΟΥ ΝΟΣΗΜΑΤΟΣ] διὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς εἰρήνης εἶπε τοῦ νοσήματος. ΣΠΑΣΜΟΣ τέτανος.

1092. ΚΛΕΙΣΘΕΝΗ] οὗτος Σιβυρτίου, ἐπὶ θηλύτητι κωμῳδούμενος.

1093. ΕΙ ΣΩΦΡΟΝΕΙΤΕ] τοῦτο φησί· εἰ μὴ περιβαλεῖσθε ἀλλὰ φανερὰ ἕξετε τὰ αἰδοῖα, ἀκρωτηριάσει τις ὑμᾶς τῶν Ἑρμοκοπιδῶν. ἐξ οὗ δῆλον ὅτι μετὰ τὸ προσελθεῖν ἀπεγυμνώθησαν φορτικῶς πάνυ.

1094. ΕΡΜΟΚΟΠΙΔΩΝ] παρόσον οἱ Ἑρμοκοπίδαι ἠκρωτηρίασαν τοὺς Ἑρμᾶς, ὅτε ἐπὶ Σικελίας ἔμελλον πλεῖν πρὸ ἐτῶν τεσσάρων τῆς καταθέσεως τούτου τοῦ δράματος. τὴν δὲ αἰτίαν ταύτην οἱ μὲν τοῖς περὶ Ἀλκιβιάδην προσέγραφον, ὡς Θουκυδίδης, οἱ δὲ Κορινθίοις, ὡς Φιλόχορος. μόνον δέ φησι περικοπῆναι τὸν Ἀνδοκίδου Ἑρμῆν.

1237. ΤΕΛΑΜΩΝΟΣ] ἀρχή τινος σκολίου "παῖ Τελαμῶνος αἰχμητά," περὶ οὗ δεδήλωται ἤδη. ὁ δὲ νοῦς ὅτι τὰ ἐναντία λέγομεν ἑαυτοῖς καὶ πράττομεν. ὅταν γάρ τις ᾄδῃ ἐκ τῶν σκολίων Πινδάρου. λέγομεν δὲ ὅτι οὐ μᾶλλον ᾄδειν. ἀπὸ Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας· ἡ γὰρ Κλειταγόρα ποιήτρια ἦν Λακωνική, ἧς μέμνηται καὶ ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης.

1239. ΑΥΘΙΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΠΑΛΙΝ] τουτέστι συνήχθησαν πάλιν. ἦν γὰρ θεράπων διασκορπίσας αὐτοὺς τῇ λαμπάδι.

1242. Ω ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΑ] πιθανώτερόν ἐστι Βοιωτῶν αὐτὸν εἶναι. ἀλλὰ γὰρ ἐν τοῖς πρέσβεσιν οὐδαμοῦ παρέδωκεν, ὅτι ἕτεροι παρῆσαν. γυναῖκες μὲν γὰρ ἐληλύθασι καὶ Κορίνθιαι καὶ Βοιώτιαι ἐπὶ τῆς πρεσβείας. οὐ λέγει δὲ Λάκων, ἀλλὰ Λάκωνες. ἐκπίθανον γάρ ἐστι μὴ παρεῖναι τοὺς παραληψομένους τὴν Βοιωτίαν, καὶ Κορινθίας. ἡ Λαμπιτὼ ᾤχετο.

1243. ΔΙΠΟΔΙΑΞΩ] τοῖς δύο ποσὶν χορεύσω. εἶδος ὀρχήσεως ἡ διποδία, ἧς μέμνηται καὶ Κρατῖνος ἐν Πλούτοις.

1247. ΟΡΜΑΟΝ] ἄρχεται τῇ Ἰάδι διαλέκτῳ φυσᾷν τοὺς αὐλοὺς ὁ Λάκων. ὁ δὲ νοῦς· ὅρμησον, ὦ μνημοσύνη, τῷ ἐφήβῳ τὴν σὴν μοῦσαν. κυρσανίους δὴ καλοῦσιν οἱ Λάκωνες τὰ μειράκια, καὶ τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώπους παρ' αὐτοῖς. λείπει δὲ ἡ εἰς πρόθεσις, εἰς τοὺς κυρσανίους.

1251. ΕΠ' ΑΡΤΕΜΙΣΙΩι] ἄκρα Εὐβοίας τὸ Ἀρτεμίσιον ἐστὶν, ἔνθα ἐπολέμησαν τῷ Ξέρξει οἱ Ἀθηναῖοι.

1255. ΩΣΠΕΡ ΚΑΠΡΟΥΣ] συνεβοήθουν τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ Περσῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

ΚΑΠΡΩΣ] Λεωνίδας στρατηγὸς Λακεδαιμόνων· ὥσπερ κάπρους· συνεβοήθουν γὰρ κατὰ Περσῶν τοῖς Ἀθηναίοις οἱ Λακεδαιμόνιοι. πρὸς τὸ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ. *Schol. Rav.*

1256. ΠΟΛΥΣ Δ' ΑΜΦΙ ΤΑΣ ΓΕΝΥΑΣ] πρὸς τοὺς παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ· πολὺς δὲ ἀφρὸς ἦν περὶ τὸ στόμα. καὶ

Σοφοκλῆς. Αἰσχύλος δὲ "ἀφρὸς βορῆς ..... στόμα." ἐπὶ δειλίᾳ δὲ αὐτοὺς κωμῳδεῖ.

ΑΦΡΟΣ] πολὺς δ' ἀφρὸς ἦν περὶ στόμα. καὶ Σοφοκλῆς. Αἰσχύλος δέ· ἀφρὸς βροτείας ἐῤῥυηκότα στόμα. *Schol. Rav.*

1281. ΕΠΙ ΔΕ ΔΙΔΥΜΟΝ] ἀπὸ Διδύμου τοῦ Μιλήτου τόπου Διδυμαῖος Ἀπόλλων καλεῖται. ἢ ὅτι δύο εἰσὶ χοροὶ, ὁ τῶν Λακώνων καὶ ὁ τῶν Ἀθηναίων.

1287. ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΑΛΛΟΥΣ] καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς κάλεσον.

1296. ΕΠΙ ΝΕΑ ΝΕΑΝ] ἐπὶ νεώτερα πράγματα νέαν μοῦσαν.

1313. ΘΥΡΣΑΔΔΩΑΝ] ἀντὶ τοῦ θυρσαζουσῶν καὶ παιζουσῶν, παρὰ τὸ δονεῖν τοὺς θύρσους.

1316. ΠΑΡΑΜΠΥΚΙΔΔΕΤΕ] παραπλέκετε. ἢ ἀντὶ τοῦ σκεπάζετε τῇ ἄμπυκι.

1319. ΧΟΡΩΦΕΛΕΤΑΝ] ἀντὶ τοῦ ποιεῖ κρότον ὠφελοῦντα τὸν χορόν.

1320. ΚΑΙ ΤΑΝ ΣΙΑΝ Δ' ΑΥΤΑΝ] καὶ τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟΝ.

Ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος ἄρχεται ἐκ συστηματικῆς περιόδου, καὶ ἑξῆς ἐξ ἀμοιβαίων. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ὧν τελευταῖος "τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τἀληθῆ λέγῃ." ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνὶς, καὶ ἑξῆς τούτων τὸ χοροῦ. ὤφειλε γὰρ χορὸν θεῖναι, καὶ διατρῖψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν ὁ Καρίων συμμίξῃ τοῖς γέρουσιν. Ὁρῶν ὁ Καρίων τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Χρεμύλον μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τοῦ μαντείου τυφλῷ ἀνδρὶ ἑπόμενον, σχετλιάζων καὶ δυσφορῶν φησὶν τὸ ὡς ἀργαλέον ἤτοι τὴν ἀρχήν. Σχόλιον τοῦ λογιωτάτου μαγίστρου, *ex cod. Parisino.*

ΩΣ ΑΡΓΑΛΕΟΝ] ὁ θεράπων δυσφορεῖ τοῦ δεσπότου ἑπομένου τυφλῷ ἀνδρί. τοῦ δὲ ὡς πέπλεκται ἡ διάνοια ἐκ τοῦ θαύματος καὶ σχετλιασμοῦ· τὸ γὰρ ὡς ἐπίῤῥημα ἐπαμφοτερίζει. ἢ ἐνταῦθα εἴληπται ἐπιτάσεως δηλωτικόν. ἀπαυδᾷ δὲ οὐ διὰ τὴν τύχην, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπαχθὲς τῶν δεσποτῶν. τὸ δὲ ἀργαλέον χαλεπόν, δύσκολον, δυσχερές. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄλγος, ἀλγαλέον, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ λ εἰς ρ ἀργαλέον, ὡς ποδαλγία ποδαργία· ἢ ἔργον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ δυσχερές· ἐκ τούτου παράγωγον ἀργαλέον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔπω ἀπύω. * ΩΣ ΑΡΓΑΛΕΟΝ] ἀργαλέον τὸ βαρὺ καὶ δύσκολον καὶ λυπηρόν. ἀπὸ τοῦ ἄλγος ἀργαλέον, ὡς ποδαλγία, ποδαργία· ἢ ἐκ τοῦ ἔργου τὸ δύσκολον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐργῶδες, κατὰ παραγωγὴν ἐργαλέον καὶ ἀργαλέον. ἀργαλέον τὸ μετέχον ἄλγους, ὥσπερ καὶ θαρσαλέον τὸ μετέχον θράσους. *Dorv.* ΩΣ ΑΡΓΑΛΕΟΝ] λίαν δύσκολον καὶ βαρύ. ΕΣΤΙΝ] ὑπάρχει. ΘΕΟΙ] ὦ. *Cod. in catal. codd. Nanianor. p.* 477.

Ω ΖΕΥ] τὸν Δία παρέλαβε κατ' ἐξοχὴν τῶν ἄλλων θεῶν, ὡς τὸ "Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε." κἀκεῖ γὰρ τὸν Ἕκτορα ὀνομάζων κατ' ἐξοχὴν παρείληφε.

2. ΔΟΥΛΟΝ ΓΕΝΕΣΘΑΙ] χαλεποῦ ὄντος φύσει τοῦ δουλεύειν, χαλεπώτερον γίνεται, ἐὰν καὶ ἀνοήτῳ τις δεσπότῃ ὑπηρετῇ. * ΔΟΥΛΟΝ] τινὰ ἄνθρωπον ὑπάρξαι. ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΥΝΤΟΣ] μαινομένου. ΔΕΣΠΟΤΟΥ] αὐθέντου. *Cod. in catal. codd. Nanian. p.* 477.

ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΥΝΤΟΣ] ἤγουν μαινομένου, οὐκ εἰδότος τί δεῖ ποιεῖν, ἤτοι ἀνοηταίνοντος καὶ μωροῦ, παρὰ τὸ εἰκὸς φρονοῦντος. ἡ γὰρ παρά ἐνταῦθα τὴν ἔξω σχέσιν δηλοῖ. *Junt.*

3. ΛΕΞΑΣ ΤΥΧΗι] περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ λέξῃ. *Junt.*

4. ΜΗ ΔΡΑΝ ΤΑΥΤΑ] οἱ γράφοντες ταυτὰ οὐ καλῶς γράφουσιν· εὕρηται γὰρ ἐν πολλοῖς τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων τὸ ταῦτα, καί ἐστι κρεῖττον ἐκείνου. * ΤΑΥΤΑ] ὅμοια τῷ ἔχοντι αὐτόν. *Gl. A. B. D.* ΤΑΥΤΑ] καὶ τὰ ὅμοια. *Gl. Harl.* 6.

5. ΜΕΤΕΧΕΙΝ ΑΝΑΓΚΗ] πρὸς τὸ ποιητικὸν "ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσι."[1] τί γὰρ κακώτερον τοῦ τὰ ἐναντία ἑαυτῷ διαπράττεσθαί τινα ἐν τῷ μὴ ποιεῖν ἃ βούλεται, καὶ τῆς τῶν ἄλλων ἀφροσύνης ἀνέχεσθαι;

ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ] τῶν ἀφροσυνῶν ὧν ὁ δεσπότης ἔχει· ἤγουν τῶν πληγῶν, αἳ τοῖς ἀπειθοῦσι τοῖς δεσπόταις ὀφείλονται. εἰώθασι δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἄρθρα πλεονάζειν. ὥσπερ οὖν ἐν τῷ τὰ βέλτιστα περισσὸν ἦν Ἀττικῶς τὸ ἄρθρον, οὕτω κἀνταῦθα τὸ τῶν. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ τὸ, ὡς ἐν τῷ τὸ ποῖον. τὸ δὲ ταῦτα τὸ δεύτερον οὐκ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ταύτῃ, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταῦτα πάλιν Ἀττικῶς.

6. ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΓΑΡ] οἷον αὐτὸν ἑαυτοῦ τὸν δοῦλον οὐκ ἐᾷ κρατεῖν· μάλιστα γὰρ κύριος τοῦ σώματος ἕκαστος αὐτὸς ἑαυτοῦ.

7. ΚΡΑΤΕΙΝ] ἐξουσιάζειν. *Junt.*

8. Ο ΔΑΙΜΩΝ] ἡ τύχη. *Junt. Dorv.*

ΤΟΝ ΕΩΝΗΜΕΝΟΝ] ἀντὶ τοῦ τὸν ὠνησάμενον, ἀπὸ τοῦ ὠνοῦμαι· λέγουσι γὰρ διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὰς τοῦ ῥήματος κλίσεις. τοῦ δὲ ὀνόματος τὸ πληθυντικὸν οὐκ ἔστιν ὠνησάμενοι. διὸ μεταβαλόντες αὐτὸ ἐπὶ ἑτέραν φωνὴν πριάμενοι

[1] *Codex Ravennas* ἀποτίεται et ἄγῃσι.

λέγουσιν Ἀττικοί. *ΑΛΛΩΣ. διχῶς εὕρηται τὸ ἐώνημαι, καὶ ἐπὶ τοῦ ἠγορακότος καὶ ἐπὶ τοῦ ἠγορασμένου, καὶ ἐπὶ τοῦ μὲν ἠγορακότος ὡς ἐνταῦθα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἠγορασμένου ὡς παρὰ Συνεσίῳ· "ἡ γὰρ Λαῒς ἀνδράποδον ἦν Ὑκκαρικὸν ἐκ Σικελίας ἐωνημένον." *Junt.*

ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΜΕΝ ΔΗ ΤΑΥΤΑ] καὶ ταῦτα μὲν δὴ τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ἀποθετικὸν τῆς πρώτης διανοίας.

ΤΩι ΔΕ ΛΟΞΙΑι] τῷ Ἀπόλλωνι, ἤτοι τῷ λοξὴν ἴαν πέμποντι (λοξὰ γὰρ μαντεύεται ὁ θεός), ἢ τῷ λοξὴν πορείαν ποιουμένῳ· ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ. *ἢ τῷ Ἀπόλλωνι λοξὰ μαντευομένῳ· ἢ ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ἥλιον ἀλληγορεῖται, Λοξίαν τοῦτον εἴποις, ὡς λοξὴν τὴν πορείαν ποιούμενον. *Dorv.*

9. ΟΣ ΘΕΣΠΙΩΔΕΙ] ἐτραγικεύσατο τῇ φράσει. ἡ δὲ Πυθία ἐπὶ τρίποδος καθημένη χρησμῳδεῖ. καλεῖται δὲ τὸ μέρος, ἐν ᾧ κάθηται, ὅλμος. ΑΛΛΩΣ. τρίποδι χρῆται ὁ Ἀπόλλων μαντευόμενος διὰ τοὺς τρεῖς καιροὺς τῶν πραγμάτων, ὡς τὸ "ὅστ' ᾔδει τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα." τινὲς δὲ οὕτω φασὶ κτήσασθαι τὸν Ἀπόλλωνα τὸν τρίποδα. ἁλιεῖς ἐν Μιλήτῳ τινὲς μισθῷ βόλον ἔρριπτον, ἵνα τὸ ἀναφερόμενον εἴη τοῦ ἀγοράσαντος τὸν βόλον. συμβέβηκε γοῦν ἀντὶ ἰχθύων τρίποδα χρυσοῦν περιλαβεῖν αὐτοὺς τῷ δικτύῳ. ἐφιλονείκουν οὖν περὶ αὐτοῦ, οἱ μὲν ἁλιεῖς, ὡς ἰχθῦς πεπράκασιν, οὐ τρίποδα· οἱ δὲ ἀγοράσαντες ἔλεγον ὡς πᾶν τὸ ἀνιὸν καὶ πᾶν ὅ τι τύχοι ὠνήσαντο. οὕτως οὖν αὐτῶν φιλονεικούντων ἔδοξεν ἐρωτῆσαι τὸν Ἀπόλλωνα. ὁ δὲ ἀνεῖλεν αὐτοῖς ταῦτα· "ἔκγονε Μιλήτου, τρίποδος πέρι Φοῖβον ἐρωτᾷς· ὃς σοφίῃ πάντων πρῶτος, τούτου τρίποδ' αὐδῶ." προσήγαγον οὖν αὐτὸν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς· ἕκαστος δὲ τούτων παρῃτεῖτο σοφὸς εἶναι. διόπερ ἐγνώκασιν, ὡς σοφωτέρῳ πάντων, ἀναθεῖναι αὐτὸν τῷ Ἀπόλλωνι· ὅθεν φασὶν ἐσχηκέναι αὐτὸν τὸν τρίποδα. ἡ δὲ λέξις ἠτυμολόγηται ἢ παρὰ τὸ θεοπεδωδεῖν, ἢ παρὰ τὸ τὴν θεόμαντιν ἐκεῖ τὰς μαντείας ἄγειν. χρυσοῦς δέ ἐστιν ὁ τρίπους, ὅτι τιμία ἡ ὕλη· καὶ οἱ ᾀδόμενοι χρησμοὶ τίμιοι. καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφόρως ἱστορούμενα ἐν τοῖς Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν διείληπται. ὃν δὲ τρόπον τὸ ἐν Δελφοῖς εὑρέθη μαντεῖον, Διόδωρος ἐν τῷ ἑκκαιδεκάτῳ τῶν ἱστοριῶν βιβλιοθήκης οὕτω πως φησίν. "ὄντος γὰρ χάσματος ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, καθ' ὃν ἦν τὸ ἄδυτον, καὶ περὶ τοῦτον γενομένων αἰγῶν διὰ τὸ μήπω κατοικεῖσθαι τοὺς Δελφούς, αἰεὶ τῷ χάσματι τὴν προσιοῦσαν καὶ προσβλέψασαν αὐτῷ σκιρτᾶν θαυμαστῶς καὶ προΐεσθαι φωνὴν διάφορον· τὸν δὲ ποιμένα θαυμάσαι, καὶ προσελθόντα τῷ χάσματι ταὐτὸ παθεῖν ταῖς αἰξί, καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα. τῆς δὲ φήμης διαδοθείσης πλείους ἀπαντᾶν ἐπὶ τοῦτον τὸν τόπον, καὶ τοὺς πλησιάζοντας ἐνθουσιάζειν· δι' ἃς αἰτίας νομισθῆναι τῆς γῆς εἶναι τὸ χρηστήριον. καὶ πολλῶν ἀφανιζομένων διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν προφῆτιν μίαν καταστῆσαι, ταύτῃ δὲ κατασκευασθῆναι μηχανήν, ἐφ' ἣν ἀναβαίνουσαν ἀσφαλῶς μαντεύεσθαι, ἔχουσαν τρεῖς βάσεις, ἀφ' ὧν αὐτὴν τρίποδα κληθῆναι. θεσπιῳδεῖν δὲ τὸ ἀρχαῖον παρθένον λέγεται διὰ τὸ ἁγνόν. ὕστερον δὲ Ἐχεκράτη τῆς χρησμολογούσης ἐρασθῆναι διὰ τὸ κάλλος, καὶ συναρπάσαντα βιάσασθαι· διὸ νομοθετῆσαι τοὺς Δελφοὺς γυναῖκα πεντήκοντα ἐτῶν παρθενικῇ σκευῇ χρηστηριάζειν, καθάπερ ὑπόμνημά τι τῆς παλαιᾶς προφήτιδος."

οὕτω φασὶν ἐσχηκέναι τὸν Ἀπόλλωνα τὸν τρίποδα. ἁλιεῖς μισθῷ δίκτυον ἐν τῇ θαλάττῃ ἔριπτον, ἵνα τὸ ἀγρευθὲν εἴη τοῦ τὸν μισθὸν διδόντος αὐτοῖς. συμβεβήκει γοῦν ἀντὶ ἰχθύων τρίποδα χρυσοῦν περιλαβεῖν αὐτοὺς τῷ δικτύῳ. φιλονεικούντων οὖν τῶν τε ἁλιέων καὶ τοῦ μισθώσαντος, καὶ τῶν μὲν λεγόντων ὡς οὐ τρίποδα πεπράκασιν ἀλλ' ἰχθῦς, τοῦ δὲ ὡς πᾶν ὅ τι τύχοι, ἔχρησεν οὖν ὁ Ἀπόλλων, τῷ σοφῷ τοῦτον ἀνενεγκεῖν. ἀγαγόντες οὖν τοῦτον ἐπὶ τοὺς ἑπτὰ φιλοσόφους, ἐπεὶ ἀπηρνεῖτο εἷς ἕκαστος μὴ εἶναι σοφός, ἀνέθηκαν τῷ Ἀπόλλωνι εἰκότως· μάντις γὰρ ὢν τοὺς τρεῖς χρόνους εἶδε, τά τ' ὄντα τά τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα. *Paris.*

11. ΟΤΙ ΙΑΤΡΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΣ] τῶν δυοῖν ἀρετῶν τοῦ θεοῦ μέμνηται κατὰ τὸ παρόν, θεσπεσίας τε καὶ τῆς κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμης. εὐκαίρως δὲ τούτων τὴν μνήμην ἐποιήσατο, ἰατρικῆς μέν, ὅτι ἀνίατον ἀπέπεμψε τὸν δεσπότην καὶ τὴν μὴ προσοῦσαν περιῆψε μελαγχολίαν, θεσπεσίας δὲ διὰ τὸ προσεχὲς τῆς ἐκεῖθεν ἐξόδου. τριῶν δὲ οὐσῶν τεχνῶν ὧν μετεῖχεν ὁ θεός, νῦν μέμνηται μαντείας καὶ ἰατρικῆς, παρῆκε δὲ τὴν μουσικὴν ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος μὴ χρείαν αὐτῆς ἔχων· ἢ διὰ τοῦ σοφός τὴν μουσικὴν αἰνίττεται. πρὸς τὸ χάριεν οὖν διαβάλλει τὸν θεόν, ὅτι τῶν ἄλλων ἰατρὸς ὢν οὐκ ἰάτρευσεν αὐτόν, ἐξέπεμψε δὲ πρὸς τούτῳ, καὶ τῆς προσούσης αὐτῷ συνέσεώς τε καὶ σοφίας ἀπεστέρησεν, ἐκταράξας διὰ τῆς μαντείας. τοῦτο οὖν ἔοικε λέγειν, ὅτι διὰ τῶν ἑαυτοῦ ἀρετῶν μᾶλλον ἔβλαψε τὸν δεσπότην ἤπερ ὠφέλησεν, καὶ διὰ μὲν τῆς μαντείας ἐτάραξεν, διὰ δὲ τῆς ἰατρικῆς μελαγχολᾶν ἐποίησεν, διὰ δὲ τῆς σοφίας, ὅ ἐστι τῆς φρονήσεως, καὶ τὸ

φρονεῖν αὐτὸν ἀφείλετο. τοῦ δὲ ποιεῖν ἡ παραλήγουσα κοινή, καὶ οὐ χρὴ ποεῖν γράφειν.

ΙΑΤΡΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΣ] *οὐ μόνον ἰατρὸν καὶ μάντιν φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ καὶ μουσικόν. τὸ μὲν μουσικὸν παρῆκε, διὰ τὸ μὴ χρείαν ἔχειν· τῆς δὲ ἰατρικῆς καὶ μαντικῆς ἐμνήσθη, τῆς μέν, ὅτι ἔδει ὡς ἰατρὸν νοσοῦντα τὸν αὐτοῦ δεσπότην θεραπεῦσαι, ἀλλὰ μὴ εἰς μανίαν μᾶλλον κινῆσαι, τῆς δὲ μαντικῆς, ὅτι οὐκ ἔχρησεν αὐτῷ ἃ ἐβούλετο, ἀλλὰ μάντις ἀπέπεμψεν. Dorv.*

12. ΜΕΛΑΓΧΟΛΩΝΤΑ] *χολᾶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ μαίνεσθαι, παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς τὸ θυμοῦσθαι. Junt.*

15. ΟΙ ΓΑΡ ΒΛΕΠΟΝΤΕΣ] *τὸ εὔηθες καὶ μανικὸν κατηγορεῖ τοῦ δεσπότου ἐκ τοῦ παράπαν ἐναντίου· ἡγεῖσθαι γὰρ προσήκει, οὐχ ἕπεσθαι τυφλῷ.*

ΗΓΟΥΜΕΘΑ] *ἡγοῦμαι τὸ προοδοποιῶ πρὸς δοτικὴν ἀποδιδόμενον δοκεῖ κατὰ τὴν σύνταξιν ἐλλειπῶς ἔχειν· εἰ γὰρ κατὰ τὸ πλῆρες λεχθείη, γενικῇ ἂν καὶ αὐτὸ συνταχθείη, οἷον ἡγοῦμαί σοι τῆς ὁδοῦ. Junt.*

16. ΚΑΜΕ ΠΡΟΣΒΙΑΖΕΤΑΙ] *ἤγουν σὺν τῷ ἀκολουθεῖν αὐτὸν τῷ τυφλῷ κἀμὲ τοῦτο ποιεῖν ἀναγκάζει. Junt.*

17. ΑΠΟΚΡΙΝΟΜΕΝΟΥ] *τοῦ τυφλοῦ ἢ τοῦ Χρεμύλου. Gl. D. τοῦ τυφλοῦ ἀπόκρισιν διδόντος. Borg.* ΟΥΔΕ ΓΡΥ] *βραχύ. ἔστι δὲ ὄνυχος ῥύπος. τινὲς δὲ παρὰ τὸν γρυλισμόν, τουτέστι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. ἢ εἶδος μικροῦ νομίσματος· γρὺ γὰρ τὸ μικρὸν καὶ βραχύτατον. ὅθεν καὶ γρύτη τὰ λεπτὰ σκεύη καὶ γρυτοπώλης, ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ῥυποπώλης καὶ γρυτάρης. κέχρηται δὲ τῇ λέξει ἐπιτείνων τὸ στεγανὸν τῆς ἀποκρίσεως ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς ὄνυχας ῥύπου, ὃς μικρὸς καὶ εὐτελής. ὅταν δὲ θέλωμεν ἐκφαυλίσαι τινά, φαμὲν οὐδὲ γρὺ φθέγγεσθαι, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τὸ τυχόν· οὐδὲ γὰρ ἔχει τινὰ σύστασιν ὁ τοῦ ὄνυχος ῥύπος, πλὴν ὅσον ἀπὸ τῆς θέας μόνον δοκεῖ τι. εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πολυκτημόνων ἀνθρώπων, ὡς ὄχλον διὰ τοῦτο ἐχόντων. τὸ δὲ σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν.* * ΟΥΔΕ ΓΡΥ] *οὐδ' ὁτιοῦν. γρὺ ὁ ῥύπος τοῦ ὄνυχος, καὶ τὰ μικρὰ τῶν γρύλων, ἤτοι τῶν χοίρων. ἀπὸ τούτου δὲ λέγεται ἐπὶ οὐδαμινοῦ πράγματος· ὅταν οὖν θέλωμεν φαυλίσαι τι, λέγομεν ὅτι οὐδὲ γρὺ φθέγγεται, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τὸ τυχόν· οὐδὲ γὰρ ἔχει τινὰ σύστασιν ὁ τοῦ ὄνυχος ῥύπος, πλὴν ὅσον ἀπὸ τῆς θέας μόνον. Dorv.*

18. ΟΠΩΣ ΣΙΓΗΣΟΜΑΙ] *τὸ ὅπως μεταληπτικῶς ἀντὶ τοῦ ὅτι· ἔστι μὲν γὰρ τὸ ὅπως ἀντὶ τοῦ ὡς, τὸ δὲ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς σιωπήσω, κατὰ περίφρασιν Ἀττικήν. Junt.*

20. ΠΡΑΓΜΑΤΑ] *τὰς ὀχλήσεις φησὶ ἐκ μεταφορᾶς τῶν πολυκτημόνων ἀνθρώπων, ὡς ὄχλον διὰ τούτων ἐχόντων. Junt. δώσω ὀχλήσεις. Gl. Dorv.*

21. ΟΥ ΓΑΡ ΜΕ ΤΥΠΤΗΣΕΙΣ] *ἔθος τὸν εἰς θεοὺς ἀπιόντα στεφανοῦσθαι καὶ ἀνεύθυνον εἶναι. πρὸς τὸ ἔθος οὖν ἀνακομιζόμενοι ἐκ τοῦ μαντείου ἐστεφανηφόρουν. * ἔθος ἦν εἰς τὸν Ἀπόλλω ἀπιόντας μετὰ στεφάνων ἐντεῦθεν ἀναχωρεῖν. ὡς οὖν στέφανον ἔχων ὁ Καρίων, παῤῥησιάζεται πρὸς τὸν δεσπότην καὶ τοῦτο φησίν. Paris.* ΑΛΛΩΣ. *ἡ στεφανηφορία τοῖς εἰς θεὸν ἀπιοῦσι δούλοις τε καὶ ἐλευθέροις ἰσοτίμως ἐδίδοτο, οὐδὲν πλεονεκτήματος τεκμήριον ἐλευθέροις δωρουμένη, οὐδὲ μὴν δούλοις ὀνειδίζουσα τὸ τῆς τύχης ὑποδεές. ἔπαιξε δὲ ἅμα χαριέντως καὶ δυσωπικῶς ὁ Καρίων· καὶ ὡς στέφανον ἔχων παῤῥησιάζεται καὶ τοῦτό φησι. * τὸ δὲ τυπτήσεις Ἀττικόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ τυπτέω ἀχρήστου θέματος. Junt.*

23. ΛΗΡΟΣ, ΟΥ ΓΑΡ ΠΑΥΣΟΜΑΙ] *εἰ μὲν ἐμφανῶς τὸ λῆρος πρὸς τὸν δεσπότην εἶπεν, ἀντὶ τοῦ περιττολογία εἶπεν· εἰ δὲ τὸ "οὐ γὰρ παύσομαι, πρὶν ἂν φράσῃς μοι" εἰς ἐπήκοον αὐτοῦ εἶπε, τὸ δὲ λῆρος καθ' ἑαυτόν, οὕτως εἴποις· λῆρος καὶ φλύαρος εἶ ταῦτα λέγων. * τινὲς δέ φασιν ἐσχηματισμένως εἰρῆσθαι ἀντὶ τοῦ λῆρος ἤγουν μαντικός. Junt.*

25. ΠΑΝΥ ΣΦΟΔΡΑ] *ὅτι σύνηθες Ἀττικοῖς παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα· δηλοῦται δὲ ἕν τι ἐξ ἀμφοτέρων. οὕτως ἔχει καὶ τὸ τυχὸν ἴσως.* * ΑΛΛΩΣ. *εἶπεν ἀμφότερα, καὶ τὸ πάνυ καὶ τὸ σφόδρα, δηλῶν τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνοίας. τὸ δὲ* ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ *τὸ ἐρωτῶ καὶ τὸ ἀκούω, ὧν τὸ μὲν πρὸς γενικὴν συντάσσεται, τὸ δὲ ἀκούω πρὸς ἀπαρέμφατον ἢ πρὸς αἰτιατικήν. Junt.*

27. ΚΛΕΠΤΙΣΤΑΤΟΝ] *τὸ σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν· ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν εὐνούστατον, παίζων κωμικῶς ἅμα καὶ χαριεντιζόμενος διὰ τὸ τῆς κωμῳδίας μειδιαστικόν. ἅμα δὲ καὶ τὸν οἰκέτην ποιεῖ ἀποδοχῆς τε τυγχάνοντα καὶ χλεύης ἐκ τοῦ δεσπότου· ἣν γὰρ ἐλπὶς συμφώνως τῷ πρώτῳ λεχθήσεσθαι τὸ δεύτερον. ἢ ἀντὶ τοῦ κερδαλέον καὶ συνετόν. Ὅμηρος "κλέπτε νόῳ" ἀντὶ τοῦ παραλογίζου. εἰώθαμεν δὲ καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ κλέπτην τὸν φρόνιμον λέγειν. ἢ μυστηριακώτατον· τὰ γὰρ μυστήρια κρυφίως γίνονται.* * ΑΛΛΩΣ. *δέον οὕτως εἰπεῖν, πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ εὐνούστατον, ὁ δὲ παρ' ὑπόνοιαν κλεπτίστατον εἶπεν· ἀεὶ γὰρ οἱ δοῦλοι τὰ τῶν δεσποτῶν ὑφαιροῦνται. Junt.*

ΚΛΕΠΤΙΣΤΑΤΟΝ] *ἢ ὅτι τὸν φρόνιμον*

οἱ Ἀττικοὶ κλέπτην ἐκάλουν, ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κλεπτῶν τοῦτο φησί· φρονιμώτεροι γὰρ οἱ κλέπτοντες ἑαυτῶν γίνονται, ὅταν κλέπτωσιν, ἀναγκαζόμενοι παντὶ τρόπῳ συγκαλύπτειν ὕπερ ἔδρασαν. ὡς καὶ ἡ ἐτυμολογία δείκνυσι τοῦ ὀνόματος· κλέπτης γὰρ ἀπὸ τοῦ καλύπτω ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ. *Schol. cod. B.* φρονιμώτατον. *Gl. D.*

28. ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣ ΩΝ ΑΝΗΡ] ἕπεται τῷ θεοσεβεῖ τὸ δίκαιον εἶναι· γνώρισμα γὰρ αὐτοῦ τοῦτο. ὁ γὰρ θεοσεβὴς, ἃ τῷ θεῷ ἐστὶ φίλα, ταῦτα πράττει. *Junt.*

30. ΙΕΡΟΣΥΛΟΙ, ΡΗΤΟΡΕΣ] τινὲς οὐ στίζουσιν εἰς τὸ ἱερόσυλοι. καὶ ῥήτορες γὰρ ὡς φαῦλοι διεβάλλοντο, διὸ εἶπεν ἱερόσυλοι ῥήτορες.

31. ΚΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΑΙ] λιμοῦ γενομένου ἐν τῇ Ἀττικῇ τινὲς λάθρᾳ τὰς συκᾶς τὰς ἀφιερωμένας τοῖς θεοῖς ἐκαρποῦντο· μετὰ δὲ ταῦτα εὐθηνίας γενομένης κατηγόρουν τούτων τινὲς, καὶ ἐκεῖθεν συκοφάνται λέγονται. ΑΛΛΩΣ. ἀπείρητο Ἀθήνησι μὴ ἐξάγειν ἐντεῦθεν ἄλλοσέ που σῦκα· βουλομένων οὖν τινῶν ἐξενεγκεῖν, ἱστάμενοι ἐν ταῖς τῶν πυλῶν ἐξόδοις ἄνδρες πανοῦργοι τὸ τούτων ἐξήλεγχον τέχνασμα, ὃ περὶ τὴν ἐξαγωγὴν ἐποίουν. ἐκαλοῦντο οὖν οὗτοι συκοφάνται, ὡς τὰ σῦκα φαίνοντες. ἐπεκράτησεν οὖν ἐξ ἐκείνου τοὔνομα πρὸς πάντας τοὺς πανούργους. * εὕρηται δὲ περὶ τούτου καὶ ἑτέρα ἱστορία πάνυ ψυχρά. *Paris.* ΠΕΙΘΟΜΑΙ] πιστεύω. *Gl. Dorv.*

32. ΕΠΕΡΗΣΟΜΕΝΟΣ ΟΥΝ] ἐπερωτήσων τὸν Ἀπόλλωνα. ΩΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ δὲ, πρὸς τὸν θεόν. τὸ δὲ ἑξῆς, ᾠχόμην οὖν πρὸς τὸν θεὸν ἐπερησόμενος, καὶ ἐρωτήσων, νομίζων τὸν βίον μὲν ἐμοῦ αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν ἄντικρυς ἐκτετοξεῦσθαι καὶ κεκενῶσθαι, πευσόμενος δὲ καὶ ἐρωτήσων εἰ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους τὸν υἱόν, ὃς μόνος μοι τυγχάνει, εἶναι πανοῦργον καὶ ἄδικον, μηδὲν ὑγιὲς (ὁ γὰρ ἄδικος καὶ ἅρπαξ οὐχ ὑγιαίνει τῇ ψυχῇ), ὡς νομίσας τοῦτο αὐτὸ συμφέρειν ἐν τῷ παρόντι βίῳ. εἶπε δὲ τὸ πευσόμενος κατ' ἐπανάληψιν, ἐπειδὴ ἐπερησόμενος προειπὼν ἔθηκε διὰ μέσου ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΜΕΝ μέχρι τοῦ ΒΙΟΝ. * ΩΣ] εἰς *Gl. Cant.* 1. 2.

33. ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΜΕΝ ΑΥΤΟΥ] ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ αὐτοῦ Ἀττικῶς. *Junt.*

33. ΤΟΥ ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΥ] τοῦ τλητικοῦ ἢ τοῦ τετληκότος. ταλαίπωρος δὲ παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πῶρον, ὅ ἐστι πένθος. ὅτι δὲ πῶρος πένθος ἐστὶ, καὶ Ἀντίμαχός φησι· "πῶρός τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος."

34. ΕΚΤΕΤΟΞΕΥΣΘΑΙ] τετελειῶσθαι, ἀνηλῶσθαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξευόντων, ὅταν τὴν φαρέτραν κενώσωσιν. *Junt.* ἐκκεκενῶσθαι, ἀνηλῶσθαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη. *Rav.* ὑπολαμβάνων κατηναλῶσθαι, ἠφανίσθαι τὴν περιουσίαν. *Gl. in codd. Brunck.* ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τοῦτο τῶν τοξοτῶν, ὅταν τοξεύοντες πάντας τοὺς ἑαυτῶν οἰστοὺς ἀφήσωσιν. *Schol. cod. B.*

36. ΠΕΥΣΟΜΕΝΟΣ] ἐρωτήσων. *Gl. Dorv.*

39. ΕΛΑΚΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΕΜΜΑΤΩΝ] τραγικώτερον ἀπεφήνατο προσδιασύρων, ὥς φασιν, Εὐριπίδην. ὁ δὲ νοῦς, τί ἐφθέγξατο ἐκ τῶν στεφάνων τῆς προφήτιδος; ἐστεφανηφόρει γὰρ ἡ Πυθία. ἐπεὶ οἱ τρίποδες δάφνῃ ἦσαν ἐστεμμένοι. τὸ δὲ ἐκ τῶν στεμμάτων, ἐπεὶ οἱ μαντευόμενοι ἐγγράφῳ ἀνακοινώσει πρὸς τὸν θεὸν τὰς πεύσεις ἐποιοῦντο, γράφοντες ἐν πυκτίῳ τὸ κατὰ προαίρεσιν αὐτοῖς κείμενον, στεφάνῳ τε ἀμφιστάντες ἁβρῷ, τῇ μαντιπόλῳ ἐχειροτόνουν· ὁ δὲ ἐντυχὼν σύμφωνον τὴν ἀκόκρισιν τοῖς προτεινομένοις ἐποιεῖτο. οἱ δὲ, ὅτι ἐν μέσῳ τῶν στεφάνων καθημένη ἔλεγεν ἡ Πυθία. ἢ ὅτι στεφάνην ἔστεπτο ὁ τρίπους, ἐφ' οὗ καθῆστο ἡ Πυθία· καὶ ἀλλαχοῦ "ἴαχεν ἀστοῖσι διὰ τριπόδων ἐριτίμων." * ΑΛΛΩΣ. στέφανοι ἐπὶ τοῦ τρίποδος ἔκειντο, οὓς ἡ Πυθία ἐν τῇ κεφαλῇ φοροῦσα ἐμαντεύετο. [ἢ τὸν τρίποδα λέγει διὰ τὸ κυκλοτερὲς αὐτοῦ. *Dorv.*] ἦν δὲ ἡ Πυθία γυνὴ ἥτις, ὥς φασιν, ἐπικαθημένη τῷ τρίποδι τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ διαιροῦσα τὰ σκέλη πονηρὸν κάτωθεν ἀναδιδόμενον πνεῦμα διὰ τῶν γεννητικῶν ἐδέχετο μορίων, καὶ οὕτω μανίας πληρουμένη καὶ τὰς τρίχας λύουσα καὶ ἀφρὸν ἐκ τοῦ στόματος ἀποπέμπουσα, καὶ τἄλλα πάντα ποιοῦσα ὅσα οἱ μαινόμενοι ποιεῖν εἰώθασιν, τὰ τῆς μαντείας ἢ μᾶλλον μανίας ἐφθέγγετο ῥήματα. ἢ καὶ δαίμων τις ἦν οὕτω καλούμενος πύθων, ἀφ' οὗ ἡ Πυθία παρωνομάζετο. ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων Πύθιος ὀνομαζόμενος, διὰ τὸ τοῖς πυνθανομένοις χρησμοὺς διδόναι περὶ ὧν ἂν βούλοιντο. *Junt.*

40. ΠΕΥΣΕΙ] οἱ Ἀττικοὶ τὰ τῶν παθητικῶν χρόνων δεύτερα πρόσωπα ἀεὶ διὰ διφθόγγου γράφουσιν, ὡς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρήσεις· οὗτος γὰρ, εἴπερ τις, τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ χρῆται. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος μόνου τοῦ βούλει καὶ ὄψει καὶ οἴει τὰ ἐνεργητικὰ μὴ ἐν χρήσει εὑροῦσα, τῇ Ἀττικῇ ἑπομένη συνηθείᾳ ἀεὶ διὰ διφθόγγου τὰ τρία ταῦτα ἐκφέρει. ἀπαγορευτικοῦ δὲ ἢ αἰτιολογικοῦ μορίου τεθέντος, οἱ Ἀττικοὶ οὐχ οὕτω τὰ δεύτερα πρόσωπα ἐκφέρουσιν, ὡς εἴρηται, ἀλλ' ὑποτακτικῶς.

42. ΜΗ ΜΕΘΙΕΣΘΑΙ Μ' ΕΤΙ] τὸ μεθίημι ἐνεργητικῶς πρὸς αἰτιατικὴν συν-

τάσσεται, ὡς Συνέσιος "μεθῆκε τὸ πηδάλιον ἐκ τῶν χειρῶν." παθητικῶς δὲ πρὸς γενικήν, ὡς ἐνταῦθα. *Junt.*

43. ΠΕΙΘΕΙΝ] ἐκεῖνον· πείθειν δ' ἐκεῖνον ἐμοὶ ξυνακολουθεῖν ἕως εἰς τὸν οἶκον. *Dorv.* ΞΥΝΑΚΟΛΟΥΘΕΙΝ] σὺν αὐτῷ πορεύεσθαι. *Gl. Cant.* 2.

44. ΤΩι ΞΥΝΑΝΤΑΣ] τούτῳ συναντίσας. *Gl. Dorv.* ΤΩι] τίνι. *Gl. E.*

46. ΣΚΑΙΟΤΑΤΕ] ἀπαίδευτε. *Gl. codd. Brunck.*

47. ΤΟΝ ΕΠΙΧΩΡΙΟΝ ΤΡΟΠΟΝ] κατὰ τὴν ἐπιχώριον πολιτείαν τῶν Ἀθηναίων. αἰνίττεται δὲ τὸ τῆς πολιτείας ἰταμόν τε καὶ δυσκίνητον διδάσκειν.

48. ΚΑΙ ΤΥΦΛΩι] ἤτοι πρὸς τὸν Πλοῦτον αἰνιττόμενος, ἢ τὸν πηρὸν τῷ νῷ· νοῦς γὰρ ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. καὶ καθάπερ ὁ τυφλὸς τὴν πορείαν εὐθεῖαν οὐ ποιεῖται. πρὸς τὸ Ὁμηρικὸν δέ, "καί κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα." τυφλῷ δὲ οὐχὶ ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ τὴν καρδίαν, τουτέστιν ἀνοήτῳ. παροιμία δ' ἐστί, τυφλῷ δῆλα τὰ μαρτύρια. τὸ δὲ ἑξῆς, ὅτι σφόδρα ἐστὶ τοῦτο συμφέρον, τὸ μηδὲν ὑγιὲς ἀσκεῖν. *ΑΛΛΩΣ. παροιμία ἐστί, τῷ τυφλῷ δῆλον, ἐπὶ τῶν πάνυ σαφεστάτων λεγομένη· τὰ γὰρ τοῖς τυφλοῖς δῆλα τοῖς βλέπουσι σαφέστατα σφόδρα. λέγει δὲ ὡς ὁ κελεύσας σε τυφλῷ ἀνδρὶ ἐπακολουθεῖν δῆλόν σοι ἐντεῦθεν καθίστησιν, ὡς καὶ τυφλὸς ἂν γνοίη τοῦτο, ὡς ὃ πάντες μετέρχονται, τοῦτο δεῖ καὶ τὸν σὸν υἱὸν μετελθεῖν. ἢ ὅτι ἐπειδὴ πάντες τὴν ἄδικον πολιτείαν μετέρχονται, εἶπέ σοι ὁ Ἀπόλλων ὡς ᾧ ἂν ἐντύχοις, πάντως τοιοῦτος ἔσται· καὶ ἀκολούθει αὐτῷ, ἤγουν τὴν αὐτὴν αὐτῷ καὶ σὺ μετέρχου ὁδόν. *Junt.* ΔΗΛΟΝΟΤΙΗ] φανερὸν γὰρ ὅτι. ΓΝΩΝΑΙ] νοῆσαι. *Gl. Dorv.* φανερόν ἐστιν ὅτι καὶ τυφλῷ νοῆσαι δοκεῖ τοῦτο. *Gl. codd. Brunck.*

51. ΡΕΠΕΙ] φέρεται, ἀποβλέπει, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζυγοῦ. *Junt.*

55. ΤΟΝ ΧΡΗΣΜΟΝ ΗΜΩΝ, Ο ΤΙ ΝΟΕΙ] καὶ Πλάτων Νόμων η' "τὸν δὲ νόμον ἡμῶν ὅ τι νοεῖ περὶ τὰ τοιαῦτα οὐδέν με ἐξετάζειν δεῖ." *Junt.*

57. Η ΤΑΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ] τὰ ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ· καὶ γὰρ ἡ πεῦσις ἄνω ἀπειλητική. λέγει οὖν, βέλτιόν σοί ἐστιν ἐξειπεῖν λόγῳ πεισθέντα ἢ βιασθέντα· ἢ ὡς μὴ λέγοντός σου βίαιόν τι διαπράξομαι. ΑΛΛΩΣ. Η ΤΑΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ] ἤγουν τὰ ἀκόλουθα τοῖς μὴ ἐθέλουσιν ἑαυτοὺς ἐκφαίνειν. τὰ δὲ ἐστὶ πληγαὶ καὶ τραύματα.

ΛΕΓΕΙΝ ΧΡΗ] τὸ λέγειν ἐπὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ τοῦ ὀνομάζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φράζειν. *Junt.*

58. ΟΙΜΩΖΕΙΝ] οἰμώζω τὸ θρηνῶ, ἀφ' οὗ οἰμωγὴ ὁ θρῆνος, καὶ οἴμωγμα οὐδετέρως παρ' Αἰσχύλῳ· "οἰμώγμασίν θ' ὧν Ζεὺς ἀλεξητήριος." ἐκ τούτου δοκεῖ καὶ οἴμοι θρηνητικὸν ἐπίρρημα γίνεσθαι. *Schol. Ms. ap. Brunck.*

62. ΚΛΑΕΙΝ] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κλαίειν. *Borg.*

63. ΤΟΝ ΟΡΝΙΝ] τὴν κληδόνα, τὴν μαντείαν, καὶ τὸ σύμβολον. οὕτως ὁ Ῥόδιος Ἀπολλώνιος "μὴ δ' ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηΐ." κοινῶς γὰρ πᾶν σύμβολον ἐκφευκτικὸν ἢ προτρεπτικὸν ὄρνιν καλοῦσιν. ὄρνις ἐπιφώνησις, πταρμὸς καὶ τὰ ὅμοια, ὡς αὐτὸς ἐν Ὄρνισι δεδήλωκεν. ΑΛΛΩΣ. τὴν μαντείαν τοῦ Ἀπόλλωνος ὄρνιν λέγει, ἐπειδήπερ οἱ παλαιοὶ οὐ μόνον διὰ τῶν ἄλλων ἀλλὰ καὶ δι' ὀρνίθων ἐμαντεύοντο. * καὶ ὅτι οἱ παλαιοὶ πᾶν τὸ ἐπὶ σημείῳ καὶ τεκμηρίῳ τινὶ παραλαμβανόμενον ὄρνιν ἐκάλουν, ἀπὸ μεταφορᾶς καὶ τὸ μάντευμα καὶ τὸ σύμβολον. *Junt.*

64. ΜΑ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑ] εἰκότως ταύτην εἰς ὅρκον λαμβάνει ὡς γεωργός· ἡ γὰρ Δημήτηρ τῆς γῆς ἔφορος.

65. ΗΝ ΜΗ ΦΡΑΣΗΣ] ἐὰν μὴ εἴπῃς. *Gl. in 2 codd. Brunck.*

66. Ω ΤΑΝ] ὦ ἑταῖρε. ὅτι οὐ πρὸς ἕνα μόνον τὸ ὦ τᾶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δύο. καὶ Κρατῖνος "ἆρά γε ὦ τᾶν ἐθελήσετε." ΑΛΛΩΣ. ὦ τᾶν, ὦ φίλοι, πληθυντικῶς νοητέον. ἢ ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε, ἵν' ᾖ τὸ μὲν ὦ τᾶν πρὸς μόνον τὸν Χρεμύλον (οὗτος γὰρ αὐτῷ ἠπείλει), τὸ δὲ ἀπαλλάχθητον πρὸς ἀμφοτέρους, ἐπειδὴ καὶ ἄμφω τούτῳ ἠνώχλουν. ὃ καὶ κρεῖττον· εἰώθαμεν γὰρ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ ἔστιν ὅτε τοὺς λόγους οὕτω ποιεῖσθαι.

ΠΩΜΑΛΑ] οὐδαμῶς. ἔστι δὲ Ἀττικόν· ἔστι γὰρ ἐπίρρημα ἀρνήσεως.

67. ΚΑΙ ΜΗΝ Ο ΛΕΓΩ] τινὲς ἐν πρόσωπον αὐτὸ εἶναι λέγουσι τοῦ δούλου ἀπὸ τοῦ ΠΩΜΑΛΑ ἕως τοῦ ΕΚΤΡΑΧΗΛΙΣΘΗι ΠΕΣΩΝ.

69. ΕΠΙ ΚΡΗΜΝΟΝ ΤΙΝΑ] οὕτω τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς. καὶ ἀντὶ δοτικῆς τὴν αἰτιατικὴν Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς Θουκυδίδης "εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν," καὶ Σοφοκλῆς "οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη," ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ με. τὸ δ' ΑΝΑΘΕΙΣ ὡς ἐπὶ ἀψύχου, ἢ διὰ τὸ τυφλὸν αὐτὸν εἶναι.

70. ΕΚΤΡΑΧΗΛΙΣΘΗι] τὸν τράχηλον κατακλασθῇ, ἐκσπονδυλισθῇ. *Junt.*

74. ΕΑΝ ΒΟΥΛΗι ΓΕ ΣΥ] τοῦτο διττῶς νοητέον. νὴ τοὺς θεοὺς ἀφήσομέν σε, ἂν βούλῃ γε σὺ εἰπεῖν ὅστις εἶ, ἢ οὐκ ἀφήσομεν, ἐὰν βούλῃ σὺ μὴ εἰπεῖν ὅστις εἶ.

75. ΗΝΙ] ἰδού. *Gl. Dorv. et codd. Brunck.* μέθεσθε ἀντὶ τοῦ ἀπολείφθητε

καὶ πόῤῥω γίνεσθε. κανόνισον. ἵημι τὸ καταλείπω, ὁ μέλλων ἥσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἧν, ὁ μέσος ἕμην ἕσο, καὶ τὸ προστακτικὸν ἕσο, καὶ ἐκβολῇ τοῦ σ καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς ου δίφθογγον οὗ, καὶ μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως καὶ συγκοπῆς καὶ τροπῆς τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ μεθοῦ, μεθέσθω, μέθεσθον, μεθέσθων, μέθεσθε, μεθέσθωσαν. Paris.

77. Η] τὸ ἦ ἄνευ τοῦ ν ἀντὶ τοῦ ἤμην. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ ἦν καὶ ὑπῆρχον ἐγὼ ἦ φασίν, οὕτως· ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω γίνεται ὁ παρατατικὸς εἶν διὰ διφθόγγου [ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδημι ᾔδειν Paris.] καὶ διαλύσει Ἰωνικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς ε καὶ α γίνεται ἔα, ὡς καὶ τὸ ᾔδεα καὶ τὸ τιθεῖσι τιθέασιν. ἡ χρῆσις δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ "οὐ γὰρ ἀμενηνὸς ἔα." εἶτα κιρνῶντες τὸ ε καὶ α εἰς η, ἦ φασὶν, ὡς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρήσεις.

79. ΑΝΔΡΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ] πεφυλαγμένως ποιεῖται τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς ὑπέρθεσιν, ἵνα μὴ θεῶν ὑπερτιθεὶς κἀκείνους πάθει ὑποτάξῃ. ἢ ὅτι ἐν σχήματι ἀνδρὸς ἐφάνη ὁ Πλοῦτος. δεῖ δὲ ἐννοεῖν τὸν Πλοῦτον ῥυπῶντα καὶ ταπεινὸν ὄντα τὸ σχῆμα.

79. ΕΙΤ' ΕΣΙΓΑΣ] εἰ μὲν οὕτω τὴν σύνταξιν τρέψεις, τὸ εἶτα ἀργὸν ἐρεῖς, καθὼς ἐν ταῖς ἀποδόσεσι τῶν μετοχῶν ποιεῖν εἰώθαμεν, "ὦ μιαρώτατε ἀνδρῶν ἁπάντων, ὢν Πλοῦτος εἶτα ἐσίγας." εἰ δὲ τὸ εἶτα ἐν ἀρχῇ θήσεις, οὐκ ἀργὸν νοήσεις· εἰώθαμεν γὰρ ἐν τοῖς τῆς βαρύτητος σχήμασιν ἐν ἀρχαῖς πολλάκις τιθέναι τὸ εἶτα, οὕτως· "εἶτα ὦ μιαρώτατε ἀνδρῶν ἁπάντων ὢν Πλοῦτος ἐσίγας;"

83. ΑΥΤΟΤΑΤΟΣ] ἡ αὐτότατος ἀντωνυμία πέπαικται κωμικῶς. τὰ γὰρ ἀόριστα τῶν πραγμάτων ἀνεπίτατα. εἰ οὖν ἡ ἀντωνυμία ἐπὶ οὐσίας παραλαμβάνεται, κατὰ τοῦτο ἐπίτασιν οὐ δέχεται, ὡς τὰ ἄλλα μέρη. ΑΛΛΩΣ. ἔπαιξεν αὐτότατος ὑπερθετικῶς εἰπών, ἵνα δείξῃ ὡς ἀληθῶς αὐτός ἐστιν, ὥσπερ καὶ τὸ μονώτατος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν μονώτατος εὕρηται ἐν τοῖς λογοποιοῖς, τὸ δὲ αὐτότατος οὔ.

84. ΕΚ ΠΑΤΡΟΚΛΕΟΥΣ] εἷς ἦν τῶν τὸν Λακωνικὸν βίον ζηλούντων Ἀθηναίων, πλούσιος μὲν σφόδρα, ἄλλως δὲ κακόβιός τις καὶ φιλοχρήματος, καὶ σκνιφὸς κωμῳδεῖται, ὡς ἐν Πελαργοῖς εἴρηται περὶ τούτου, ὅστις ἕνεκεν τῆς φειδωλίας οὐδένα προσίεσθαι εἶα φυλακῆς ἕνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλίσχρου βίου. * ΕΚ ΠΑΤΡΟΚΛΕΟΥΣ] ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πατροκλέους. Gl. Br.

86. ΤΟΥΤΙ ΔΕ ΤΟ ΚΑΚΟΝ] ἤγουν τὴν τύφλωσιν. Gl. Br.

87. ΦΘΟΝΩΝ] φθόνος παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἡ ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς λύπη, ἤτοι ἡ ζηλοτυπία, ὡς ἐνταῦθα· παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσιν ἡ μέμψις, ὡς Εὐριπίδης "ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας." Junt.

88. ΕΓΩ ΓΑΡ ΩΝ ΜΕΙΡΑΚΙΟΝ] τοῦτό φησιν, ἵνα τὸ προπετὲς τῆς ῥήσεως ἐπὶ τὴν ἡλικίαν ἀνενέγκῃ καὶ ἐπὶ τὸ ἐξημμένον, καὶ δόξῃ συγγνώμην ἔχειν ἡ ἁμαρτία, ὅτι μειράκιον ἠπείλησε. καὶ μὴν οὐκ ἔστιν ἁμάρτημα τὸ τοὺς μὲν φαύλους καταλείπειν ὁμολογῆσαι, καταλαβεῖν δὲ τοὺς χρηστούς. πῶς οὖν νοούμενος ὁ Ζεὺς εἰς τὸ πρῶτον αἴτιον, καὶ μᾶλλον βουλόμενος τοὺς ἀγαθοὺς εὖ πράττειν, ἐτύφλωσε τὸν Πλοῦτον εἰπόντα τοῦτο; λέγομεν οὖν ὅτι εἰ πάντως ἀγαθοῖς καὶ τοῖς ἀρετὴν ἀσκοῦσι παρείπετο τὸ πλουτεῖν, πάντες ἂν διὰ τὸ πλουτεῖν μετῄεσαν τὴν ἀρετήν. ὁ δὲ Ζεὺς βουλόμενος τοὺς ἀνθρώπους οὐ διά τι χρήσιμον καὶ ἐπωφελὲς τὴν ἀρετὴν μετιέναι, ἀλλὰ δι' αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, τοῖς ταύτην ἀσκοῦσι καὶ ἀποτυχίαν χρημάτων ἔσθ' ὅτε δίδωσιν ἐν τῷ βίῳ, ἵνα ἕκαστος ἐφίηται τῆς ἀρετῆς δι' αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, οὐ μὴν διὰ τὸ ἐλπίζειν ὅτι πάντως διὰ τῆς ἀρετῆς εὐπορήσει χρημάτων.

90. Ο ΔΕ Μ' ΕΠΟΙΗΣΕ ΤΥΦΛΟΝ] παρῴδηται ἐκ τῶν Ἡσιόδου "κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισιν." ἢ ὅτι ἀνόσιος ὁ διὰ τῆς ἀρετῆς τοῦ πλούτου φόρτος τοῖς δικαίοις, εἰ χαυνωθεῖεν ἐκ περιουσίας.

93. ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΣΤΟΥΣ ΓΕ] ἰστέον ὅτι ἡ διά πρόθεσις οὐ μόνον γενικῇ συντάσσεται, ὅταν δηλοῖ ἐνέργειαν, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ, ὡς ἐνταῦθα· εὑρήσεις δὲ τοῦτο καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν. καὶ μὴν ὅταν δηλοῖ αἰτίαν, αἰτιατικῇ μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικὴν εὕρηται σπανίως.

94. ΟΜΟΛΟΓΩ ΣΟΙ] συμφωνῶ σοι, ὅμοιά σοι λέγω ἐν τούτῳ. εὑρίσκεται δὲ καὶ πρὸς αἰτιατικήν. Junt.

98. ΠΟΛΛΟΥ ΓΑΡ ΑΥΤΟΥΣ] διὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον· ταῦτα γὰρ εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων φησὶ πολιτείαν, ἀποσκώπτων αὐτοὺς ὡς πονηρούς.

99. ΚΑΙ ΘΑΥΜΑ Γ' ΟΥΔΕΝ] οὐδέν φησι παράδοξον, εἰ τυφλὸς ὢν οὐχ ἑώρακας.

103. ΑΝΤΙΒΟΛΩ] πεποίηται παρὰ τὸ ἄντομαι καὶ βάλλω. ἔχει δὲ τὴν ὁρμὴν πρὸς τὸ "ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἑξόμεθά σου." τὸ δὲ ΟΥΚ ΗΓΟΡΕΥΟΝ ὥσπερ διὰ μέσου. τὸ δὲ ΠΙΘΟΥ περισπᾶται· ἔστι γὰρ δεύτερος ἀόριστος, τοῦτον δὲ οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι, καὶ ἡ χρῆσις ἠκολούθησε τῇ διαλέκτῳ. ἡ γὰρ ἀναλογία βαρύνει, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος.

106. τὸ ΜΑ ΤΟΝ ΔΙΑ ἢ πρὸς τὸ ὄπισθεν σύναπτε, ἢ μόνον λέγε, ἵν' ᾖ βε-

βαιωτικὸν τοῦ οὐχ εὑρήσεις. ἢ πρὸς τὸ ἐπαγόμενον σύναπτε. *Junt. Paris.*

109. ΑΤΕΧΝΩΣ] ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ, ὅ ἐστιν ἑνὶ λόγῳ, ἀληθῶς· τέχνη γὰρ ὁ δόλος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές. ὁ γὰρ τόνος διαστέλλει τὸ σημαινόμενον, τήν τε τῆς τέχνης στέρησιν, καὶ τὸ ἀδιάφορον τῆς χρήσεως. ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτενῶς μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. ΑΛΛΩΣ. ἁπλῶς, ἄνευ τέχνης, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν μὴ τέχνῃ νικώντων ἀλλὰ δυνάμει. ἢ καθάπαξ, ἢ ἀδόλως. ἐὰν δέ τις παρὰ τὴν τέχνην λέγῃ τι ἢ μή, οὐκ ἔστι περισπωμένως ἀλλὰ βαρυτόνως· ἀτέχνως ποιεῖς, ἀτέχνως λέγεις. ὁ δὲ νοῦς, κἂν φύσει τις ᾖ χρηστός, ἐπὶ τὸ χεῖρον μεθίσταται ὑπὸ τῶν χρημάτων.

ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΥΣΙ] ὑπερβάλλω καὶ ὑπερβάλλομαι τὸ αὐτό, ὡς ποιῶ καὶ ποιοῦμαι· καὶ συντάσσεται πρὸς μὲν τὸ πρόσωπον αἰτιατικῇ, πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα δοτικῇ, οἷον ὑπερβάλλω τὸν δεῖνα λόγῳ. ὑποβάλλω δὲ λόγους ἀντὶ τοῦ ὑποτίθημι, ὅθεν καὶ τὸ ὑποβλήδην παρ' Ὁμήρῳ· καὶ ὑποβάλλω βρέφος, ὅθεν καὶ τὸ ὑποβολιμαῖος· καὶ ὑποβάλλομαι παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπόκειμαι· καὶ ὑποβάλλεται ἡ θεμέλη τῷ τοίχῳ ἀντὶ τοῦ ὑποτίθεται· καὶ ὑποβάλλεται ὁ χόρτος τῇ στρωμνῇ. προβάλλω τὸ εἰς τοὔμπροσθεν τίθημι, ἀφ' οὗ πρόβολοι· προβάλλομαι δὲ μάρτυρα. *Junt.*

ΥΠΕΡΒΑΛΛΟΥΣΙ ΤΗι ΜΟΧΘΗΡΙΑι] τῇ κακίᾳ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεθίστανται ὑπὸ τῶν χρημάτων. *Junt.*

111. ΑΛΛ' ΑΠΑΞΑΠΑΝΤΕΣ] δύο μέρη τοῦ λόγου τὸ ἁπαξάπαντες· οὔ φησι πάντες, ἀλλ' ὁμοῦ πάντες· τὸ γὰρ ἅπαξ ἐπὶ ἐπιτάσεως λαμβάνεται. ὑφ' ἓν δὲ ταῦτα τάττει, καὶ προφέρονται ὡς δηλαδή, ἁπαξαπλῶς.

115. ΤΗΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΣ] τῆς πηρώσεως. ἰδίως δὲ ὀφθαλμίαν τὴν πήρωσίν φησι· διὸ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μεταπεποίηται, "τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἧς ἔχεις." * ΑΛΛΩΣ. ὀφθαλμία κυρίως ἡ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ νοσήματός τινος γινομένη βλάβη, ἥτις καὶ ἰάσιμός ἐστιν· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τῆς τυφλώσεως παρείληπται· τύφλωσις γάρ ἐστιν ἡ παντελὴς τῆς ὁράσεως στέρησις. *Junt.*

119. Ο ΖΕΥΣ ΜΕΝ ΟΥΝ ΕΙΔΩΣ] τὰ τούτων τῶν ἀνθρώπων πάντα εἰδώς, ἐπεὶ οὐδὲν λανθάνει. μεταπεποίηται δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῷ δευτέρῳ. τὸ δὲ μῶρα μεταξύ. * ΑΛΛΩΣ. εἰ μὲν γράφεται μῶρ' ἔμ' εἰ, οὕτω συνταχθήσεται, ὁ Ζεὺς μὲν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρα ἔπη, εἰ πύθοιτο ἐμὲ ἀναβλέψαντα, ἐπιτρίψεταί με. εἰ δὲ μῶρ' ἔπη, τὸ πύθοιτ' ἂν διὰ μέσου ἔσται· τουτέστι, γνοίη ἂν ταῦτα καὶ οὐδὲν αὐτὸν λήσεται. *Junt.*

121. ΠΕΡΙΝΟΣΤΕΙΝ] νόστος κυρίως μὲν ἡ ἀπὸ ἀλλοδαπῆς οἴκαδε ἄφιξις, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετάβασις καὶ πορεία.

ΠΕΡΙΝΟΣΤΕΙΝ ΕΑι] περιέρχεσθαι ἀφίησιν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβαίνειν. ἢ περί ἐνταῦθα τὸ κύκλιον δηλοῖ· τυφλὸν γὰρ ὄντα εἰκὸς μὴ ὀρθῶς βαδίζειν αὐτόν. ὑπονοστεῖν δὲ ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῆσαι. *Dorv.*

122. ΟΡΡΩΔΩ ΠΑΝΥ] φοβοῦμαι, ἀπὸ τοῦ ὄρρου, ὅ ἐστι μεσοπύγιον τῆς περιστερᾶς· ἔστι γὰρ τρομερὸν τὸ μέρος. καὶ κυρίως μὲν ἐπὶ τοῦ τῶν ἀλόγων δέους, πεποίηται δὲ παρὰ τὸ σείοντα τὴν οὐρὰν δηλοῦν τὸ δέος. ἢ παρὰ τὸ ἐγκρύπτειν τούτῳ τῷ μέρει τὰ αἰδοῖα κατὰ τὴν τοῦ δέους διάθεσιν. ἢ ὅτι τῶν φοβουμένων εἴωθεν ὁ ὄρρος ἤγουν ὁ πρωκτὸς ἱδροῦν. * ὀῤῥωδῶ λέγεται τὸ φοβοῦμαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζώων τῶν διὰ τῆς οὐρᾶς δεικνύντων τὸ δέος. εἴωθε γὰρ ταῦτα φοβηθέντα συνάγειν τὴν οὐρὰν ἐντὸς τῶν μηρῶν. ἢ ὅτι τῶν φοβουμένων εἴωθεν ὁ ὄῤῥος πρῶτος ἱδροῦν. *Paris.* ὄῤῥος δέ ἐστι τὸ ἐπάνω τῆς πυγῆς ὀστοῦν, ἐξ οὗ ἡ οὐρὰ τῶν ζώων φύεται. [ὃ καὶ ὀῤῥοπύγιον λέγεται. *Paris.*] *Junt. Paris.*

123. ΑΛΗΘΕΣ] ἴσον τῷ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα θαυμαστικὸν καὶ προπαροξύτονον Ἀττικῶς.

125. ΤΟΥΣ ΚΕΡΑΥΝΟΥΣ] τὰ μέγιστα ἀμυντήρια τοῦ Διός. ἐκ δὲ τούτων τὴν δύναμιν αὐτοῦ λέγει.

126. ΚΑΝ] τὸ κἂν δηλοῖ τὸ καὶ ἐάν· νῦν δὲ ἐπὶ τῆς συνηθείας, ὃ σπανίως εὕρηται.

127. Α] ἐπίῤῥημα ἐπιτιμητικόν. [ἐπίῤῥημα τοῦτο ἐκπληκτικόν. *Dorv.*] ΠΟΝΗΡΕ δὲ, ἤγουν γεωργέ, ἢ ἄθλιε· εὕρηται γὰρ καὶ οὕτως μετατιθεμένου τοῦ τόνου Ἀττικῶς. * Ω ΠΟΝΗΡΕ] ὅτι πόνηρος ὁ γεωργὸς ἀπὸ τοῦ πονεῖν. πόνηρος ὁ ἀσθενὴς ἀπὸ τοῦ αἴρειν πόνους. πόνηρος ὁ κακότροπος ἀπὸ τοῦ εἴρειν ἢ πλέκειν πόνους. *Borg.*

133. ΘΥΟΥΣΙ Δ' ΑΥΤΩι] ἅπερ ἐπὶ τῶν δυναστευόντων ἀνθρώπων συμβαίνει, ταῦτα ἐπὶ τοῦ Διὸς μετήγαγεν. * θύω σφαγιάζω, ὡς τὸ θύω βοῦν, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ. θύω δὲ ἀντὶ τοῦ θυσίαν ποιῶ, καὶ συντάττεται δοτικῇ. *Paris.*

134. ΑΝΤΙΚΡΥΣ] δι' ἐναντίας, φανερῶς. ὁ δὲ ποιητὴς ἐκτεταμένως λέγει δίχα τοῦ σ, ἀντικρὺ δηλονότι.

136. ΟΤΙ ΤΙ ΔΗ;] ἤγουν, πῶς ἂν τὸ τιμᾶσθαι τὸν Δία καὶ βασιλεύειν τῶν θεῶν παύσω; ἤγουν πῶς ἄρα, ἢ διὰ τίνα τρόπον τοῦτ' ἔλεξας. *Junt.* ἤγουν τὸ τιμᾶσθαι τὸν Δία καὶ βασιλεύειν τῶν θεῶν πῶς

οὖν παύσει, ἀντὶ τοῦ διὰ τί ἢ πῶς ἆρα. *Paris.* ΟΤΙ ΤΙ ΔΗ] διατί. *Gl. Br.*

137. ΘΥΣΕΙΕΝ] ὅτι ἐπὶ τοῦ θυμιάσαι τὸ θύειν, ἐπὶ μέντοι τοῦ βοὸς σφάξειεν, ἐπὶ δὲ τοῦ ψαιστοῦ θυμιάσειεν. κυρίως δὲ ψαιστὸν ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ πόπανον.

138. ΨΑΙΣΤΟΝ] ἔστιν ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον. ἔστι δὲ τὸ κοινῶς λαλάγκιον. *Paris.*

140. ΔΗΠΟΥΘΕΝ] ἀπό τινος πόρου. *Gl. C.*

141. ΤΑΡΓΥΡΙΟΝ] ἄργυρος ἡ οὐσία τοῦ ἀργύρου, ὥσπερ καὶ χρυσὸς ἡ οὐσία τοῦ χρυσοῦ. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου κέρμα ἀργύριον καὶ χρυσίον. *Paris.*

142. ΚΑΤΑΛΥΣΕΙΣ] καταλύω τὸ ἀφανίζω, καὶ διαλύω, ὃ καὶ μεταβαίνει συντασσόμενον μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς κἀνταῦθα. καὶ ὁ Φάλαρις "εἰ βούλεσθε τὸν πρὸς ὑμᾶς καταλῦσαι πόλεμον." καταλύω καὶ τὸ ἀναπαύομαι ἀμεταβάτως, ἀφ' οὗ καὶ κατάλυμα ἡ ἀνάπαυσις. *Junt.* ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ—ΚΑΤΑΛΥΣΕΙΣ] τὴν βασιλείαν ἀφανίσεις, ἣν ἐκεῖνός σε λυπῇ. *Paris.*

143. ΦΗΜ' ΕΓΩ] ὅτε ἀναβιβάζεται ὀξεῖα, πάλιν ὀξεῖα ὀφείλει τίθεσθαι, οὐ μὴν περισπωμένη· ἄτοπον γὰρ, ὥσπερ ἐνταῦθα τὸ φήμ' ἐγὼ καὶ τὸ χρήστ' ἔδρασε καὶ τὸ δείν' ἄττα καὶ τὰ τοιαῦτα. ἀλλὰ καὶ ὅτε περισπωμένη ἔν τινι λέξει κεῖται μονοσυλλάβως, εἰ μὲν πρὸ δύο συλλαβῶν ἐστὶ τόνος, ἐγκλινέσθω, οἷον "οὔτοι που σπουδὴν ποιεῖς, οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματα ἐν τούτῳ·" εἰ δὲ πρὸ τριῶν συλλαβῶν ἐστὶν ὁ τόνος, ἄτοπον τὴν περισπωμένην ἀναβιβάζειν καὶ ὀξεῖαν ποιεῖν, ὡς ἐν τῷ "ἕνεκα σοῦ μύθους λέγει" καὶ τοῖς τοιούτοις· χρὴ γὰρ ἀκίνητον τηρεῖν τὴν περισπωμένην, καὶ μὴ διὰ τὸν πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν κρότον ἄτοπά τινα καὶ ἀνάρμοστα πάνυ καινοτομεῖν· ἔνθα δὲ ἀνάγκη τίς ἐστι καὶ οὐκ ἂν ἄλλως ἔχῃ ῥηθῆναι, οὐ καινόν ἐστι καινοτομῆσαί τι, οἷον ἐπὶ τοῦ μέμνηταί μου, καὶ τῶν τοιούτων. ἄνευ δ' ἀνάγκης τοιαῦτα καινοτομεῖν οὔ μοι δοκεῖ λόγον ἔχειν.

144. τὸ καλὸν ἐπὶ τοῦ ἐραστοῦ λέγεται, τὸ χάριεν ἐπὶ ἡδονῆς, τὸ δὲ λαμπρὸν ἐπὶ ὄψεως. *Paris.*

146. ΤΩι ΠΛΟΥΤΕΙΝ] τῷ πλούτῳ. *Gl. Paris.*

147. ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΝ ΑΡΓΥΡΙΔΙΟΝ] καλῶς τὸ μικρόν· οὔτε γὰρ πολυτίμητοι οὔτε ἀξιόπιστοι οἱ δοῦλοι. ἐξηυτέλισε δὲ ἑαυτὸν πρὸς τὸ ἐπιτυχεῖν τοῦ σκοποῦ. διαφέρει δὲ ἡ ἔγωγε τῆς ἐγώ τῷ τὴν μὲν ἔγωγε ἐπὶ ἀρχῆς μόνον τίθεσθαι, καί ἐστιν Ἀττική, τὴν δὲ ἐγώ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ μεταξὺ, καί ἐστι κοινή. τὸ δὲ ΙΣΩΣ ἢ διστακτικὸν, ἢ ἐπ' ἴσης τοῖς ἄλλοις. * τὸ δὲ γέ τοι ἢ ἀντὶ τοῦ δέ, ἢ ἀντὶ τοῦ γάρ, ὃ καὶ κρεῖττον. εὕρηται δὲ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν, ὡς ἐξετάζων εὑρήσεις. Λιβάνιος γάρ φησι "σὺ δὲ οὕτω πικρὸς ὥστε καιροῦ παραπεσόντος ἐτιμωρήσω. Ἰούλιός γέ τοι τῶν μὲν ἄλλων γράμματα ἐκόμισε, παρὰ σοῦ δὲ σιγῆς αἰτίαν." *Junt.*

149. ΚΑΙ ΤΑΣ Γ' ΕΤΑΙΡΑΣ] ἐπίσημοι ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι μνημονεύονται Λαΐς, Κυρήνη, Λέαινα, Σινώπη, Μυῤῥίνη, Σκιώνη. Στράβων δὲ ἐν ὀγδόῳ τῶν γεωγραφουμένων εἶναί φησιν ἐν Κορίνθῳ Ἀφροδίτης ἱερὸν, ἐν ᾧ πλεῖν ἢ χιλίας ἑταιρίδας ἀφωσιωμένας τῇ θεᾷ προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις, ἕκαστον τῶν ἀφικνουμένων ὑπαγούσας, μηδένα μέντοι τῶν μὴ βίῳ διαφερόντων προσιεμένας· ὅθεν τὸ λεγόμενον πεπαροιμιάσθαι, "οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς." Φωκίων δὲ ὁ περιπατητικὸς ἐν τῷ κέρατι τῆς Ἀμαλθείας Δημοσθένην ἱστορεῖ, Λαΐδος αὐτὸν μυρίας δραχμὰς αἰτησαμένης εἰς μισθὸν παννυχίδος, "οὐκ ὠνοῦμαι" φάναι "μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν." περὶ δὲ Λαΐδος ἐν τοῖς ἑξῆς ἀκριβέστερον εἰρήσεται. * ΤΑΣ Γ' ΕΤΑΙΡΑΣ] δηλοῖ ὡς ἀπὸ τῆς Λαΐδος· Κορινθία γὰρ ἦν. τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῆς Λαΐς, Κυρήνη, Λέαινα, Σινώπη, Πυῤῥίνη, Σκιώπη. *Rav.* πόρνας. Λαΐς, Κύρκη, Λέαινα, Σινώπη, Πυρήνη, Σικιώνη. *Gl. Paris.* ἡ Λαΐς πρώτη ἑταιρὶς ἐν Κορίνθῳ. *Dorv.*

150. ΠΕΙΡΩΝ] προσβάλλων ἢ συνουσιάζων· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ πειρῶν. *Rav.* δοκιμάζων, προσβάλλων. *Gl. Paris.*

151. ΟΥΔΕ ΠΡΟΣΕΧΕΙΝ ΤΟΝ ΝΟΥΝ] οὐ μόνον ὅτι οὐ προσδιαλέγονται, ἀλλ' οὐδὲ ὁρῶσι σχεδόν. * ΠΡΟΣΕΧΕΙΝ ΤΟΝ ΝΟΥΝ] προσκολλᾶν τοῖς λεγομένοις ἐκείνῳ δηλονότι. *Gl. Paris.*

152. ΤΟΝ ΠΡΩΚΤΟΝ] ἤγουν εὐθὺς εἰς αὐτὸν τὸν πειρῶντα τρέχειν καὶ περιπλέκεσθαι. *Gl. Paris.* ΤΟΝ ΠΡΩΚΤΟΝ ΑΥΤΑΣ] πρὸς τὸ ἐρεθίζειν αὐτούς. ἄτοπον δὲ τὴν γυναῖκα τὸ ἔμπροσθεν μόριον ἐπισείειν. σφόδρα δὲ ἄσχημον ἐγκρούειν τῷ πρωκτῷ. * ΠΡΩΚΤΟΝ] κῶλος. *Gl. Dorv.*

153. ἐνταῦθα διασύρει τὴν τῶν Ἀθηναίων διαγωγὴν, ὅτι ἦσαν ἀρσενοκοῖται καὶ φαῦλοι. *Dorv.*

155. ΧΡΗΣΤΟΥΣ] οὐ τοὺς σεμνοὺς καὶ ἐπιεικεῖς φασὶ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τοὺς ἀσελγεῖς, τοὺς ἀναιδῶς τὸ κακὸν πράττοντας. *Gl. Paris.*

156. ΑΙΤΟΥΣΙΝ] αἰτοῦμαι τὸ αὐτὸ, ὥσπερ ποιῶ καὶ ποιοῦμαι, πλὴν ὅτι τὸ μὲν αἰτῶ τὸ ἁπλῶς ζητῶ, τὸ δὲ αἰτοῦμαι τὸ μεθ' ἱκεσίας. *Junt.*

ΔΑΙ] σύνδεσμος ἐρωτηματικός· διὰ δὲ τὴν ἔκτασιν διφθογγογραφεῖται.

157. ΑΓΑΘΟΝ] ἐπιτήδειον εἰς δρόμον, ἤγουν ἄγαν θέοντα· ἀρετὴ γὰρ ἵππου τοῦτο. *Gl. Paris.*

158. ΑΙΣΧΥΝΟΜΕΝΟΙ] αἰσχύνομαι ἐγὼ ἀμεταβάτως, αἰσχύνω δὲ ἕτερον. *Paris.*

159. ΟΝΟΜΑΤΙ] ἵππου ἢ ἄλλου τινὸς καλύπτουσι τὴν κακίαν. *Dorv.* ΟΝΟΜΑΤΙ] τοῦ ἵππου. *Gl. Paris.*

ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΥΣΙ] διὰ τὸ τῷ προσθέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ. ὁ αὐτὸς Θεσμοφοριαζούσαις· "ὅσ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων, ὅσαις τε περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις." ἢ περιπέττουσιν ἀντὶ τοῦ περικαλύπτουσι τὴν ἀσέλγειαν. ΜΟΧΘΗΡΙΑΝ δὲ τὴν τοῦ ἀργυρίου ἐπιθυμίαν, ἢ τὴν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀργυρίου. τὸ δὲ περιπέττειν ἤτοι ἀπὸ τοῦ παραπετάσματος εἴρηται, ἢ ἀπὸ τῶν ζύμῃ τὰ ἄλφιτα περιλαμβανόντων, καὶ τούτοις περικαλυπτόντων τινά· εἰώθασι γὰρ τὰ καταλιμπανόμενα ἀφ' ἑκάστου ἄρτου μιγνύντες ποιεῖν ἄρτον. δοκεῖ οὖν ὅτι εἰώθασι καταχρῆσθαι τῷ ὀνόματι τοῦ ἵππου εἰς τὴν μοχθηρίαν. * δι' ὀνόματος ἑτέρου περικαλύπτουσι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀργυρίου. *Gl. Br.* ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΥΣΙ] σκέπουσι. *Gl. Paris.* ΜΟΧΘΗΡΙΑΝ] τὴν τοῦ ἀργυρίου ἐπιθυμίαν, τὴν βδελυρίαν καὶ τὴν κακίαν αὐτῶν. *Gl. Paris.*

160. ΤΕΧΝΑΙ] οἷον μηχαναὶ, πλοίων κατασκευαί. τέχναι λέγονται τὰ τῶν ἀνθρώπων σοφίσματα, οἷον χαλκευτικὴ, τεκτονικὴ καὶ ὅσαι ἄλλαι τοιαῦται. τέχνη λέγεται καὶ ἡ μηχανὴ καὶ ὁ δόλος, ἀφ' ἧς καὶ τεχνάζομαι ἀντὶ τοῦ δολιεύομαι καὶ μηχανῶμαι. σοφίσματα δὲ *Junt.* τὰ διὰ λόγων μαθήματα πάντα. * τέχναι λέγονται τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα, χαλκευτικὴ, χρυσοχοϊκὴ καὶ ὅσα τὰ τοιαῦτα. τέχνη λέγ. καὶ ἡ μ. κ. ὁ δ. ἀφ' ἧς τεχνάζομαι λέγεται ἀντὶ τοῦ δολιεύομαι καὶ μηχ. σοφίσματα τὰ διὰ λόγων μαθήματα.—σοφίσματα ἐφευρέσεις τεχνῶν ἢ εἰδῶν μὴ προϋπαρχόντων· οὐ γὰρ πάντα ἦν εὑρημένα. *Paris.* ΤΕΧΝΑΙ] ἐπιστῆμαι. ΣΟΦΙΣΜΑΤΑ] ὑπὸ σοφίας μηχανήματα. *Gl. Paris.*

161. ΕΣΘ' ΕΥΡΗΜΕΝΑ] τὴν σύνταξιν πρὸς τὸ οὐδέτερον τελευταῖον ἀπέδωκε, λέγω δὴ, τὸ εὑρημένα πρὸς τὸ σοφίσματα. * εἰσὶν ἐπινενοημένα, ἕνεκα τοῦ λαβεῖν τι δηλονότι. *Gl. Paris.*

162. ΣΚΥΤΟΤΟΜΕΙ] ἀντὶ τοῦ σκυτοτόμος ἐστὶ, ὁ τέμνων τὰ σκύτη. *Gl. Paris.*

163. ΧΑΛΚΕΥΕΙ] χαλκεύς ἐστι. ΤΕΚΤΑΙΝΕΤΑΙ] τέκτων ἐστί. *Gl. Paris.*

164. ΧΡΥΣΟΧΟΕΙ] χρυσοχόος ἐστὶ, χρ. ἀπὸ σοῦ δεξάμενος. *Gl. Paris.*

165. ΛΩΠΟΔΥΤΕΙ] κλέπτης ἐστὶ συλῶν τὰ ἱμάτια. ΤΟΙΧΩΡΥΧΕΙ] τοίχους οἴκων διορύττει, τὰ ἐντὸς τούτων ὑφαίρεσθαι σπουδάζων. *Gl. Paris.* τρυπᾷ τοῖχον. *Gl. Dorv.*

166. ΚΝΑΦΕΥΕΙ] Ἀττικὸν μὲν τὸ διὰ τοῦ κ, κοινὸν δὲ τὸ διὰ τοῦ γ. οἱ παλαιοὶ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ παρὰ τὸ κνάφος. ἔστι δὲ ἀκανθῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τοῦ γ παρὰ τὴν γνάψιν. κναφεὺς μὲν παρὰ τὸ κνῶ, ὃ σημαίνει τὸ ξύω. Ὅμηρος "ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστῃ χαλκείῃ." γναφεὺς δὲ παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάψιν, ἥτις ἐστὶ παρὰ τὸ γάνος τὸ λαμπρόν. * ΚΝΑΦΕΥΕΙ] γναφεύω τὸ τὰ δέρματα ξέω. γναφεῖον ὁ τόπος, ὥσπερ κουρεῖον. γνάφαλλα τὰ ἀποξέσματα. καὶ γναφεὺς ὁ γνάφων, ἀπὸ τοῦ γνάφω γναφεύω, ἄρδω ἀρδεύω. πάντα οἱ Ἀττικοὶ ταῦτα διὰ τοῦ κ γράφουσι.—τὸ κναφεύει Ἀττικῶς διὰ τὸ κ, κοινῶς διὰ τὸ γ. κνάφος ἐστὶν ἀκανθῶδες φυτὸν, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. τὸ διὰ τοῦ γ παρὰ τὴν γνάψιν, τὸ δὲ διὰ τοῦ κ ἀπὸ τοῦ κνῶ, τὸ ξύω, γίνονται. *Schol. cod. C.* Ἀττικόν ἐστι τὸ κναφεύειν, ἤγουν πλύνειν, παρὰ τὸ καινὰ φαίνειν τὰ λευκανθέντα. οἱ δὲ νεώτεροι καὶ γναφεύειν γράφουσι, παρὰ τὸ γάνος τὸ λαμπρόν. *Cant.* 2. 3. 4. κναφεὺς μὲν ἐπὶ ἱματίων λέγεται, γναφεὺς δὲ ἐπὶ δερμάτων. *Taur.* ΚΝΑΦΕΥΕΙ] διὰ τοῦ κνάφου τὰ ἱμάτια καλλωπίζει. ἔστι δὲ κνάφος εἶδος ἀκάνθης. *Gl. Paris.* βάπτει ἢ λευκαίνει. *Gl. Dorv.* ΚΩΔΙΑ] δέρματα. *Gl. Paris.*

167. ἕτερος δὲ τὰς βύρσας ἕψει. λέγονται δὲ βύρσαι τὰ δερμάτια τῶν βοῶν. *Gl. Paris.*

168. ΑΛΟΥΣ] κρατηθείς. *Gl. Paris.* ΠΑΡΑΤΙΛΛΕΤΑΙ] ἔθος ἦν τὸν ἁλόντα μοιχείας παρατίλλεσθαι, ἵνα δοὺς ἀργύριον ποινῆς λυθῇ. παρατίλλεται οὖν, διασείεται, τὰς τρίχας τοῦ πρωκτοῦ τίλλεται. αὕτη γὰρ ὥριστο δίκη τοῖς μοιχοῖς πένησιν, ἀποραφανίδωσις καὶ παρατιλμός· οἱ γὰρ πλούσιοι χρήματα παρέχοντες ἀπελύοντο. παρατίλλεται οὖν, φησί, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι χρήμασι λυτροῦσθαι τὴν πυγήν. δημοσίᾳ γὰρ ταῦτα ἔπασχον. * ΠΑΡΑΤΙΛΛΕΤΑΙ] ἤγουν τὰς περὶ τὸν πρωκτὸν τρίχας ἀφαιρεῖται. *Gl. Paris.* ἤγουν διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀργύριον δοῦναι εἰς ἀπαλλαγὴν, τὰς ὑπογαστρίους παρατίλλεται τρίχας, καὶ τέφραν ζέουσαν περιπάσσεται. *Paris.*

170. ΜΕΓΑΣ ΔΕ ΒΑΣΙΛΕΥΣ] τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. ΚΟΜΑι δὲ εἶπεν, τουτέστι σεμνύνεται

τῇ περιουσίᾳ τῆς ἀρχῆς, ἀπὸ τῶν μέγα φρονούντων τῇ κόμῃ.

ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ] τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, ὡς πάσης τῆς Ἀσίας ἄρχοντα, μέγαν ἐκάλουν. *Paris.*

ΚΟΜΑι] ἐπαίρεται, θάλλει. *Gl. Paris.* κομᾷ τις ἀντὶ τοῦ κόμην ἔχει. καὶ κομᾷ τις τῷ πλούτῳ, καὶ κομᾷ τις διὰ τὸν πλοῦτον. *Paris.*

171. ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΕ] ἵνα πόρον εὕρῃ χρημάτων· ἐκκλησιάζομεν γὰρ ἢ τῶν ἰδίων τι σῶσαι βουλόμενοι ἢ τῶν ἀλλοτρίων σφετερίσασθαι. διαβάλλει δὲ τὸ ἐπὶ φιλονεικίᾳ τῶν Ἀθηναίων τριώβολον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ] ἡ συνέλευσις κριτῶν. *Gl. Dorv.* ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΙΓΝΕΤΑΙ] συνάθροισις ἵσταται. *Gl. Paris.* ἐλάμβανον γὰρ οἱ δικάζοντες καθ' ἑσπέραν τριώβολον. *Paris.*

172. ΤΑΣ ΤΡΙΗΡΕΙΣ] οἱ γὰρ εὔποροι τῶν τριηραρχῶν πλείονας ναύτας ἔτρεφον, καὶ διὰ τοῦτο ἐπλήρουν τὰς ναῦς· οἱ δὲ πένητες οὐδαμοῦ.

ΤΡΙΗΡΕΙΣ] τὰς ναῦς τὰς ἐχούσας τρεῖς κώπας. *Gl. Paris.*

ΠΛΗΡΟΙΣ] πεπληρωμένας ναυτῶν δεικνύεις. *Gl. Paris.* ὁ γὰρ τῶν ναυτῶν μισθὸς καὶ τὰ τούτων ἐφόδια ἐκ πλούτου γίνεται. *Paris.*

173. ΤΟ Δ' ΕΝ ΚΟΡΙΝΘΩι] ὡς τῶν Ἀθηναίων δι' ἑαυτῶν μὴ βουλομένων πολεμεῖν πρὸς Κορινθίους διὰ τὸν κίνδυνον, μισθουμένων δὲ ξένους εἰς τὸν πόλεμον καὶ τρεφόντων αὐτούς. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν πολέμων διεπράττοντο. ΑΛΛΩΣ. ὡς ἀεὶ ξενικόν τι ἐχόντων Κορινθίων, καὶ οὐχ ὡς ἰδίως κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ ἐν δευτέρῳ φέρεσθαι, ὃς ἔσχατος ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰκοστῷ ἔτει ὕστερον, εἰ μή, ὅπερ εἰκός, ἐκ τοῦ δευτέρου τοῦτο μετήνεκται. ἐκεῖ γὰρ ὀρθῶς ἔχει· ἤδη γὰρ ὁ Κορινθιακὸς πόλεμος συνέστη τρισὶν ἢ τέτρασιν ἔτεσι πρότερον τοῦ Ἀντιπάτρου, ἐφ' οὗ ἐδιδάχθη, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἐπανήθροιστο ἐν Κορίνθῳ, τὸ δὲ Λακεδαιμονικὸν ἐν Σικυῶνι. ΑΛΛΩΣ. μετὰ τὸν πόλεμον τὸν Πελοποννησιακὸν αὐτοὶ οἱ σύμμαχοι τῶν Λακεδαιμονίων ἐκρότησαν πόλεμον κατ' αὐτῶν· συνέβαλον δὲ αὐτοῖς Ἀθηναῖοι, καὶ ἔσχον τὴν Κόρινθον ὁρμητήριον, εἰς ἣν ἔπεμψαν ξενικὸν στράτευμα, καὶ αὐτοὶ ἔτρεφον αὐτό. τοῦ δὲ στρατεύματος ἦρχεν Ἰφικράτης ὁ στρατηγός. τινὲς δέ φασι Κορινθίοις ἀδικουμένοις ὑπὸ Λακεδαιμονίων συμμάχους πέμψαι Ἀθηναίους, καὶ ἔτρεφον Κορίνθιοι. φασὶ δὲ αὐτοὺς ὑφορωμένους Ἀθηναίους ξενικὸν τρέφειν συμμαχίας χάριν. ἦν δὲ καταστήσας τοὺς ξένους ἐν Κορίνθῳ Κόνων ὁ Ἀθηναίων στρατηγὸς καθελὼν Λακεδαιμονίους, ὅπως φυλάττοι τὴν ἔφοδον αὐτῶν. ΑΛΛΩΣ. διπλῶς ᾄδεται ἡ ἱστορία, ἢ ὅτι Κορίνθιοι Λακεδαιμονίους ὑφορώμενοι ἐμισθοῦντό τινας τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν αὐτῶν φυλακήν, ἢ Ἀθηναίους ἐφοβοῦντο, ἵνα μὴ ὑπ' αὐτῶν δουλαγωγηθεῖεν, καὶ διὰ τοῦτο ξένους τινὰς ἐν Κορίνθῳ ἔτρεφον ἀσφαλείας ἕνεκα. * ΞΕΝΙΚΟΝ] τὸ ἀπὸ ξένης ἐλθόν, στράτευμα δηλονότι. *Gl. Paris.*

174. ὁ ΠΑΜΦΙΛΟΣ οὗτος καὶ ὁ ΒΕΛΟΝΟΠΩΛΗΣ ἀμφότεροι δανεισταὶ Ἀθήνησιν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πλουτοῦσιν εἶπεν οὐχὶ κλαύσονται; ὁ Πάμφιλος δὲ δημαγωγὸς ἦν οἱονεὶ πολιτευόμενος, καὶ ἔκλεπτε τὰ τοῦ δήμου, ὡς καὶ Πλάτων φησὶν Ἀμφιαράῳ· "καὶ νὴ Δί' εἰ Πάμφιλόν γε φαίης κλέπτειν τὰ κοινά, ἅμα τε συκοφάντην." οὗτος οὖν ἁλοὺς ἐπὶ κλοπῇ τῶν δημοσίων χρημάτων ἀθρόως ἐξέπεσε δημευθείς, ταύτην δίκην πεπονθώς. τινὲς δὲ τὸν Βελονοπώλην παράσιτόν φασι τοῦ Παμφίλου· δυστυχοῦντος οὖν τοῦ Παμφίλου ἀνάγκῃ καὶ αὐτὸν συνδυστυχεῖν αὐτῷ. * ΠΑΜΦΙΛΟΣ] κλέπτης. ΚΛΑΥΣΕΤΑΙ] κλαύσει καὶ τιμωρηθήσεται. *Gl. Paris.*

ὁ Πάμφιλος δημαγωγὸς ἦν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐνοσφίζετό τινα τῶν δημοσίων χρημάτων. ἐπεὶ οὖν ἔμελλε φωραθήσεσθαι καὶ δώσειν δίκην ὡς κεκλοφὼς τὰ δημόσια, κωμῳδεῖ αὐτόν. εἶχε οὗτος ὁ Πάμφιλος καί τινα κόλακα παράσιτον βελονοπώλην καλούμενον, ὃς ἔμελλε παραπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν. *Paris.*

175. ΒΕΛΟΝΟΠΩΛΗΣ] παράσιτος τοῦ Παμφίλου. *Gl. Paris.*

176. ΑΓΥΡΡΙΟΣ] Ἀθηναῖος οὗτος ἐπὶ μαλακίᾳ τοσοῦτον διαβάλλεται ὡς καὶ πορδὰς ἀφιέναι. καὶ εἰς θρασύτητα δὲ τὸν Ἀγύρριον κωμῳδοῦσι. ΠΕΡΔΕΤΑΙ δὲ στρηνιᾷ πλουτῶν. * Ἀγύρριος πένης ὢν καὶ μὴ ἔχων ὅθεν τὸν βίον πορίζεσθαι, ἐκερδάκιζέ τε καὶ ἔπερδε καὶ ἕτερα αἰσχρὰ ἐποίει, ἵνα λάβοι ἀργύριον. ἢ τοῦτο λέγει, ὅτι πορνευόμενος τοῦτο ἐποίει. *Paris.* ΠΕΡΔΕΤΑΙ] κλάνει. *Gl. Dorv.*

177. ΦΙΛΕΨΙΟΣ] οὗτος πένης ὢν λέγων ἱστορίας ἐτρέφετο. τερατώδης δὲ καὶ λάλος διαβάλλεται, ὡς ὁ Πλάτων ὁ κωμικός. * ΜΥΘΟΥΣ ΛΕΓΕΙ] ἱστορίας πλάττει, μυθοπλαστεῖ. *Gl. Paris.* καὶ οὗτος πένης ἦν. συντιθεὶς οὖν μύθους χαρίεντας, ἔθαλε τοὺς ἀκούοντας, καὶ οὕτω τὴν τροφὴν αὐτῷ ἐπορίζετο. *Paris.*

178. Η ΞΥΜΜΑΧΙΑ] ἐπὶ Ἀμάσιδος Αἰγυπτίων βασιλέως ἐν σιτοδείᾳ ὄντες οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν πρὸς αὐτὸν αἰτοῦντες σῖτον· καὶ ἔπεμψεν αὐτοῖς ἱκανόν. ἐκ τούτου Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν τοῖς Αἰγυπτίοις συμμαχίαν εἰς τὸν τῶν Περσῶν πόλεμον,

καὶ εἶχον φιλίαν καὶ συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους. ὕστερον μέντοι ἐλύθη, καὶ συνεμάχησαν οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς κατὰ τῶν Αἰγυπτίων Ἰφικράτους ἡγουμένου. ἦσαν γὰρ ἄμφω αὐτοῖς φίλοι· διὸ καὶ Ψαμμίτιχος λέγεται πέμψαι πυρῶν μυριάδας τρεῖς. ΑΛΛΩΣ. Ψαμμίτιχος χαλεπὸς Αἰγυπτίων τύραννος καὶ σκαιότατος, Βούσιριν ὑπερηκοντικώς, οὗ καταψηφισάμενοι οἱ ἀρχόμενοι πρεσβεύουσι πρὸς Ἀθηναίους, διὰ σίτου ἀποπομπῆς ἀμοιβαῖον αἰτοῦντες, καὶ ἀμείλικτον ἄρχοντα τοῦτον ἐκβαλόντες. ΑΛΛΩΣ. ὅτε Ξέρξης ἐπ' Αἰγυπτίους ἐστρατεύετο, οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχίαν αὐτοῖς ἀπέστειλαν. ΑΛΛΩΣ. Ἰνάρως ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἀπέστησε τοῦ βασιλέως Ξέρξου μοῖράν τινα τῆς Αἰγύπτου, καὶ χρήματα πέμψας [τοῖς Ἀθηναίοις ἔλαβε συμμάχους *Junt.*], οἵτινες καὶ διαπεράσαντες εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἔν τινι τῶν τοῦ Νείλου στομάτων ἀναπλεύσαντες προσέσχον τοῖς ἕλεσι. Μεγάβαζος δὲ ὁ τοῦ βασιλέως Περσῶν στρατηγὸς τὸν ποταμὸν διακόψας καὶ ἀλλαχόσε τρέψας εἷλεν ἐκείνους ἐπὶ ξηρᾶς καὶ ἀπέκτεινεν. * ΔΙΑ ΣΕ] ἐγένετο δηλ. *Gl. Paris.*

179. ΕΡΑι ΔΕ ΛΑΙΣ] ὅτι Ἀριστοφάνης οὐ λέγει σύμφωνα κατὰ τοὺς χρόνους· ληφθῆναι γάρ φασιν αὐτὴν ἐν Σικελίᾳ πολιχνίου τινὸς ἁλόντος ὑπὸ Νικίου ἑπτέτιν, ὠνηθῆναι δὲ ὑπὸ Κορινθίου τινὸς καὶ πεμφθῆναι δῶρον τῇ γυναικὶ εἰς Κόρινθον. ἵνα δὴ ἐπὶ Χαβρίου τις ταῦτα γενέσθαι δῷ, ὅτε εὖ ἔπραττον Ἀθηναῖοι ἐν Σικελίᾳ. ἔστι δὲ ἕως Διοκλέους ἔτη ιδ', ὥστε ἄλογον διὰ ὀνόματος αὐτὴν ἐπαίρειν. ἐμφαίνει δὲ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει ὕστερον διδαχθῆναι ἐπὶ Διοκλέους, ὡς μηκέτι αὐτῆς οὔσης. δύναται μέντοι καὶ αὐτῆς ζώσης λέγεσθαι. Φιλωνίδην δὲ οὐ τὸν ποιητήν φησι τὸν ἐν τοῖς Ἀριστοφανείοις ἐγγεγραμμένον δράμασιν, ὡς οἱ περὶ Καλλίστρατον ἐν τῇ ὁμωνυμίᾳ πλανηθέντες, ἀλλὰ παιδιᾶς ἕνεκεν τὸν αἴσχιστον καὶ ἀπαίδευτον. κωμῳδεῖται δὲ ὡς εὔπορος, καὶ ὡς μέγας τῷ σώματι καὶ ἠλίθιος. Νικοχάρης Γαλατείᾳ "ἠδέ τ' ἀπαιδευτότερος εἶ Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως." περὶ δὲ τοῦ μεγέθους Φιλύλλιός φησιν "ἥτις κάμηλος ἔτεκε τὸν Φιλωνίδην;" καὶ Πλάτων δὲ Λαΐῳ φησίν, "οὐχ ὁρᾷς ὅτι Φιλωνίδην που τέτοκεν ἡ μήτηρ ὄνον τὸν Μελιτέα κοὐκ ἔπαθεν οὐδέν;" καὶ Θεόπομπος Ἀφροδισίοις "ὄνος μὲν ὀγκᾶθ' ὁ Μελιτεὺς Φιλωνίδης· ὄνῳ μιγείσης μητρὸς ἔβλαστε τῇ πόλει." δόξειε δ' ἂν ἐρᾶσθαι τῆς Λαΐδος ἐκείνης ὑπαγομένης αὐτόν· οὐ γὰρ ἐκείνου ἠράσθη Λαΐς, ἧ Διογένης ὁ φιλόσοφος ἐπιγράφει τῆς Ἑλληνικῆς ἀκρασίας τὸ τρόπαιον. Φιλωνίδης δὲ πλούσιος ἐν Κορίνθῳ. τούτου δὲ προσεποιεῖτο ἐρᾶν διὰ τὸν πλοῦτον Λαΐς. αὕτη δὲ θυγάτηρ ἦν Τιμάνδρας, ἥτις ἐξ Ὑκκάρων τῆς Σικελίας ἦν. ταύτην δὲ Φιλοξένῳ τῷ διθυραμβοποιῷ δέδωκε Διονύσιος ὁ ἐν Σικελίᾳ τύραννος. εἰς Κόρινθον οὖν ἦλθεν ἅμα Φιλοξένῳ, καὶ ἐπίσημος ἐκεῖ ἐγένετο, καὶ ἐφιλήθη ὑπὸ πάντων, καὶ περιβόητος ἦν ἑταιρίς. λέγουσι δὲ ὅτι ἅμα Ἀλεξάνδρῳ ἀπεδήμησεν εἰς Πέρσας ἐκ Κορίνθου. ἡ δὲ Λαΐς ἐπισημοτέρα γέγονε τῆς μητρὸς ἐν Κορίνθῳ. ὕστερον δὲ καὶ αὐτὴ ἀπεδήμησεν εἰς Θεσσαλίαν, ἔνθα Εὐρυλόχου τινὸς ἢ Ἀριστονίκου ἠράσθη, παρ' ᾧ καὶ ἐβίωσε τὸν λοιπὸν χρόνον. αὐτῆς δὲ πολλοὶ τῶν Θετταλῶν ἠράσθησαν, καὶ τῷ ἔρωτι τὰ πρόθυρα αὐτῆς οἴνῳ ἔρραινον. καὶ φασὶν ὅτι ζηλοτυποῦσαι αἱ Θετταλαὶ γυναῖκες ἐφόνευσαν αὐτὴν ξυλίναις χελώναις τύπτουσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀφροδίτης, πανηγύρεως οὔσης ἐν ᾗ ἄνδρες οὐ παρεγίνοντο. διὸ τούτου ἕνεκα λοιμὸς κατέλαβε τὴν Θετταλίαν, ἕως ὕστερον ἱερὸν ἐποίησαν ἀνοσίας Ἀφροδίτης, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες ἐν τῷ ἱερῷ ἀνόσιον τετολμήκασι φόνον.

ΕΡΑι] ἔρωτα ἔχει. *Gl. Paris.*

ΦΙΛΩΝΙΔΟΥ] Φιλωνίδης ἀνήρ τις ἦν πλούσιος, οὗ τινὸς ἀμόρφου ὄντος διὰ τὰ χρήματα ἐρᾷ Λαΐς αὐτοῦ, ἡ ἐν Κορίνθῳ ᾀδομένη πόρνη. *Paris.*

180. ΤΙΜΟΘΕΟΥ] οὗτος εἰς τοσοῦτον ἤρθη τῆς τύχης, ὥστε καὶ ἐν ὄψει τούτου τὴν δαίμονα φαίνεσθαι. κατασκευάσας δὲ πύργον οὐκ ἀπὸ τύχης ἔφη κατεσκευακέναι, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρείας. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ τύχη πένητα ἐποίησεν. οὐκ εἴασε δὲ εἰπεῖν διὰ τὸν πλοῦτον ἐγένετο, ἀλλ' ἐπήγαγε παρ' ὑπόνοιαν. ΑΛΛΩΣ. ὁ Τιμόθεος πλούσιος, ἅμα δὲ καὶ ὄλβιος ἀνήρ, στρατηγὸς Ἀθηναίων, τεῖχος οἰκοδομήσας εἰς τοσοῦτον ἤρθη τῆς τύχης, ὡς τὴν δαίμονα ὄψει φαίνεσθαι τούτῳ. καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν εἰκόσιν ἐποίουν αὐτὸν κοιμώμενον οἱ ζωγράφοι, καὶ τὰς τύχας φερούσας αὐτῷ εἰς δίκτυα πόλεις καὶ πορθοῦντα αὐτάς, αἰνιττόμενοι τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ. ἀλαζονευόμενος δὲ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ ὁ Τιμόθεος ἔφη μᾶλλον αὐτοῦ εἶναι ἢ τῆς τύχης τὰ πραττόμενα· διὸ καὶ ἠτύχηκεν ὕστερον, νεμεσησάσης αὐτῷ τῆς τύχης. πολλοὶ δὲ Τιμόθεοι κωμῳδοῦνται· νῦν δὲ τοῦ στρατηγοῦ μέμνηται, ὃς ὑψηλὸν πάνυ πύργον ἐποίησεν ὡς πλούσιος.

Ο ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΔΕ ΠΥΡΓΟΣ] οὐκ ἐγένετο διὰ σέ. *Gl. Dorv. Paris.* ὁ Τιμόθεος στρατηγὸς ἦν Ἀθηναίων, ὃς εἰς τοσοῦτον ἦλθε τῆς τύχης, ὥστε οἱ ζωγρά-

φοι, αἰνιττόμενοι αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, ἐν δικτύῳ ἐζωγράφησαν φέρειν αὐτὸν τὰς πόλεις. ἀλαζονευσάμενος δὲ ὕστερον ἠτύχησε. ἐποίησε δὲ πύργον πολυτελέστατον ἐν Ἀθήναις. *Paris.*

ΕΜΠΕΣΟΙ ΓΕ ΣΟΙ] παρ' ὑπόνοιαν τοῦτό φησι, δέον εἰπεῖν θαυμαστὸς καὶ μέγας. * ΕΜΠΕΣΟΙ] τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν. *Gl. Dorv.* ἀντὶ τοῦ· εἴθε ἐπάνω σοῦ πεσεῖται. σχῆμα παρ' ὑπόνοιαν. *Paris.*

181. αἱ πράξεις πᾶσαι—ἐνεργοῦνται. *Gl. Paris.*

182. ΜΟΝΩΤΑΤΟΣ ΓΑΡ ΕΙ ΣΥ] Λυκοῦργος κατὰ Λεωκράτους "τοιγαροῦν μονώτατοι ἐπώνυμοι τῆς χώρας εἰσί." *Junt.* μονώτατος ὡς αὐτότατος πέπαικται. *Rav.* ΑΙΤΙΟΣ] πρόξενος, πάροχος. *Gl. Paris.*

183. διὰ σὲ ἡ κλοπὴ καὶ τὰ λοιπά· διὰ σὲ καὶ τὰ κάλλιστα ἐν τοῖς ἀνθρώποις. *Dorv.* ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ] καλὸς ἐπὶ τῷ σώματι, ἀγαθὸς ἐπὶ ψυχῇ. *Borg.*

184. ΚΡΑΤΟΥΣΙ ΓΟΥΝ] χρήμασι γὰρ ἐπικτῶνται σύμμαχους καὶ περιγίνονται. * ἄρχουσι. *Gl. Dorv.* νικῶσι. *Gl. Paris.*

185. ΕΠΙΚΑΘΕΖΗΤΑΙ] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν· καθέζεσθαι γὰρ τὸ βαροῦν λέγεται. * ἐνυπάρχει. *Gl. Paris.*

186. ΤΟΣΑΥΤΑ] ὅσα λέγεται. *Gl. Paris.*

187. ΝΑΙ ΜΑ ΔΙΑ] ὅτι καὶ ἐπὶ κατωμοτικοῦ τὸ μὰ Δία, ὅταν αὐτοῦ προτάσσηται τὸ ναί.

188. ΜΕΣΤΟΣ] κεχορτασμένος. *Gl. Dorv.* πεπληρωμένος. *Gl. Paris.*

189. ΤΩΝ ΜΕΝ ΓΑΡ ΑΛΛΩΝ ΕΣΤΙ] παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν "πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος."

ΑΛΛΩΝ] πραγμάτων ὑπάρχει πλήρωσις, κόρος. *Gl. Paris.* ΠΛΗΣΜΟΝΗ] χορτασία. *Gl. Dorv.*

190. ΕΡΩΤΟΣ] ὁ δοῦλος λέγει τὰ πρὸς τὴν γαστέρα, πρὸς τὸ θυμῆρες τῆς κωμῳδίας ταῦτα τοῖς ὑπὸ τοῦ δεσπότου λεγομένοις σπουδαίοις παραπλέξας. * ὅρα πῶς ὁ δεσπότης τὰ πρέποντα αὐτῷ λέγει, ὁ δοῦλος τὰ συμφέροντα αὐτῷ. *Dorv.*

ΤΡΑΓΗΜΑΤΩΝ] τὰ μετὰ τὴν εὐωχίαν τῇ τραπέζῃ τιθέμενα καλοῦσι τραγήματα· ὅθεν καὶ παροιμία, ἐκ τραγημάτων τὴν εὐωχίαν. λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἡττόνων τὰ μείζω θαυμαζόντων. *Junt.* τρωγαλίων. *Gl. Paris.*

191. ΠΛΑΚΟΥΝΤΩΝ] χλανιδίων. *Gl. Paris.* ΑΝΔΡΑΓΑΘΙΑΣ] τροπαιουχίας. *Gl. Paris.*

192. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ] δόξης, ἐπιδείξεως. ΜΑΖΗΣ] ἄρτου μὴ ὄντος ἄζου. ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΣ] ἡγεμονίας στρατοῦ. *Gl. Paris. Arist. Schol.*

ΦΑΚΗΣ] φακός ἐστιν ὁ ἀνέψητος, φακῇ δὲ ἡ ἑψημένη. περισπᾶται δὲ ὥσπερ συκῇ ἀμυγδαλῇ καὶ τὰ τοιαῦτα. Θεόκριτος "κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἕψειν."

194. ΤΑΛΑΝΤΑ] ἰστέον ὅτι ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβολοί εἰσίν, ἡ δὲ μνᾶ ἑκατὸν δραχμαί, τὸ δὲ τάλαντον ὀγδοήκοντα μναῖ. καὶ ὁ στατὴρ τὶ νόμισμα. *Dorv.* τάλαντον λέγεται τὸ ἀπὸ θεοῦ δωρηθέν τινι δῶρον, ἤγουν ἡ σοφία ἢ πλοῦτος ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. λέγεται τάλαντον καὶ τὸ νόμισμα. λέγεται τάλαντον καὶ σταθμὸς χρυσοῦ πεποσωμένος. *Paris.*

195. ΕΚΚΑΙΔΕΚΑ] οἱ γράφοντες ἑξκαίδεκα, καὶ φάσκοντες οὕτω κάλλιον γράφειν, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἑξ πρόθεσις, ἵνα συμφώνου ἐπαγομένου ἐκ γένηται, οὐ καλῶς οἶμαι λέγουσι· καὶ δῆλον ἀπό τε τοῦ ἕκτου καὶ τοῦ ἑκτὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑκτικοῦ λεγομένου πυρετοῦ. οὐ γὰρ μόνον ἐν τῇ προθέσει τὸ ξ τρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις, ὡς δηλοῖ τὰ εἰρημένα· τὸ γὰρ ἑκτικὸν ἐκ τῆς ἕξεως γέγονε, καὶ τὸ ἑκτὸς ἐκ τοῦ ἔξω, καὶ τὸ ἕκτον ἀπὸ τοῦ ἕξ.

196. ΑΝΥΣΗι] ἀναπληρώσῃ. *Gl. Dorv.* εἰς τέλος ἀγάγῃ ἢ λάβῃ. *Gl. Paris.* ΒΟΥΛΕΤΑΙ] λαβεῖν. *Gl. Paris.*

197. Η ΦΗΣΙΝ] εἰ μὴ λάβοι. *Gl. Paris.* ΒΙΩΤΟΝ] βιώσιμον τὴν ζωήν. *Paris.* οὐκ εἶναι βιώσιμον, ἄξιον ζωῆς. *Dorv.*

198. ΦΑΙΝΕΣΘΟΝ] δοκεῖτε. ΠΑΝΥ] σύναπτε τοῦτο πρὸς τὸ εὖ. *Gl. Paris.*

199. ΠΛΗΝ ΕΝ ΜΟΝΟΝ ΔΕΔΟΙΚΑ] τυφλὸς γὰρ ὢν οὐ δύναμαι ἐπελθεῖν, εἰ καί μοι τοσαύτη δύναμίς ἐστι. δέον οὖν ἐστὶν ἀναβλέψαι με. * καὶ δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. *Junt.* ΤΟΥ ΠΕΡΙ] ἀντὶ τοῦ ἕνεκεν τίνος δέδοικας; *Gl. Paris.*

200. ΟΠΩΣ] ἀντὶ τοῦ πῶς. ΔΥΝΑΜΙΝ] ἰσχύν. *Gl. Paris.* δέδοικα ἔχων δὴ τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατὲ ἔχειν με, πῶς γενήσομαι ταύτης κύριος. μεγάλη γάρ τίς ἐστι καὶ δυσκόλως ἄν τις κτήσαιτο ταύτην ἐξουσιαστικῶς. τοῦτο δέδοικα, ὅπως, ἤγουν πῶς, γενήσομαι δεσπότης τῆς δυνάμεως ταύτης ἣν ὑμεῖς φατέ. *Schol. Br.*

201. ΔΕΣΠΟΤΗΣ] κύριος. *Gl. Paris.*

202. ΝΗ ΤΟΝ ΔΙ', ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΛΕΓΟΥΣΙΝ] οὐ σὺ μόνος λέγεις σαυτὸν δειλόν, ἀλλὰ καὶ πάντες. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ Πλοῦτος εἶπεν ἓν μόνον δέδοικα. τὸ δὲ νὴ Δία κατωμοτικῶς ἀντὶ τοῦ ἔσῃ κύριος τῆς δυνάμεως. * οὐ μόνον σὺ λέγεις δῆλον ὅτι δειλὸς εἶ, ἀλλὰ πάντες. *Gl. Paris.*

203. ΔΕΙΛΟΤΑΤΟΝ ΕΣΘ' Ο ΠΛΟΥ-

ΤΟΣ] λέγεται περὶ τῶν πλουσίων ὅτι δειλοὶ διὰ τὸ ἀγωνιᾷν περὶ τῶν χρημάτων. αἰνίττεται δὲ εἰς Εὐριπίδην· ἐκεῖνος γάρ φησιν "δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν." ἀναφέρεται δὲ ἐπὶ θεὸν ἡ τῶν χρωμένων κατηγορία.

204. ΤΟΙΧΩΡΥΧΟΣ] περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν ἀσφάλειαν οἱ πλούσιοι· καί τις τῶν κωμικῶν φησι "τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; δέδοικ' ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί." οἱ γὰρ εὔποροι τῷ φόβῳ τοῦ μὴ ληφθῆναι τὰ χρήματα δειλότεροι γίνονται. τὸ ἐπ' ἐκείνων οὖν μετήνεγκεν ἐπὶ τὸν Πλοῦτον.

ΔΙΕΒΑΛ'] ἐσυκοφάντησεν. *Gl. Dorv.* διέστρεψεν, διέσυρεν. *Gl. Paris.* ΕΙΣΔΥΣ] εἰσελθών. *Gl. Paris.*

206. ΑΠΑΞΑΠΑΝΤΑ] ἀντὶ τοῦ τέλεον. τὸ δὲ ἑξῆς, εἶτα εὑρὼν ἅπαξάπαντα κατακεκλεισμένα.

207. ΠΡΟΝΟΙΑΝ] τὴν πρόγνωσιν, τὴν περὶ τῶν ἐμῶν προμήθειαν. *Gl. Paris.* τύχη λέγεται ἐπὶ τῶν συμβαινόντων καλῶν ἢ κακῶν, μηδενὸς βουλευομένου περὶ αὐτῶν· πρόνοια δὲ ἐπὶ θεοῦ, ἀπὸ τοῦ προνοεῖσθαι. *Paris.*

208. ΜΕΛΕΤΩ] φροντὶς ἔστω σοι. ΩΣ] ὅτι. *Gl. Paris.*

209. ΑΝΗΡ ΠΡΟΘΥΜΟΣ] ἐὰν προθυμηθῇς καλῶς μετελθεῖν ταῦτα τὰ πράγματα, ὡς τοῖς μὲν δικαίοις συνεῖναι, τοῖς δὲ πονηροῖς μηδαμῶς. * ΠΡΟΘΥΜΟΣ] σπουδαῖος. ΠΡΑΓΜΑΤΑ] ἃ ἡμεῖς βουλόμεθα ποιῆσαι. *Gl. Paris.*

210. ΑΠΟΔΕΙΞΩ] ἀποφανῶ. *Gl. Paris.*

ΛΥΓΚΕΥΣ, ὡς αὐτὸς ἐν Δαναΐσι φησίν, υἱὸς Αἰγύπτου. ἐροῦμεν δ' ἐκεῖ τὰ περὶ αὐτοῦ, ἐπεὶ δοκεῖ παρ' ἱστορίαν λέγειν. τοσοῦτον δὲ ὀξυωπέστατος ἦν, ὡς καὶ δι' ἐλάτης ἰδεῖν Κάστορα δολοφονήσαντα τὸν ἀδελφόν, ὥς φησι Πίνδαρος. Ἀπολλώνιος δέ φησι περὶ αὐτοῦ ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς "εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι." γεγόνασι δὲ Λυγκεῖς διάφοροι, εἷς παῖς Αἰγύπτου· καὶ ἄλλος Ἀφαρέως παῖς, ὁ Λάκων, λέγεται Λυγκεύς, οὗ μέμνηται καὶ Θεόκριτος ἐν τῷ εἰς Διοσκούρους ὕμνῳ· "τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ υἷ' Ἀφαρῆος γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας." ὃς ἐλέγετο εἶναι πάνυ ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾷν. οὕτω μὲν μυθολογοῦσι· πρὸς δὲ τὸ πιθανὸν τοῦ λόγου ἐπινενόηται, ὅτι πρῶτος οὗτος εὗρε μέταλλα χρυσοῦ καὶ σιδήρου καὶ τῶν ἄλλων, ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους μεταφέρων ὑπὸ τὴν γῆν τοὺς μὲν κατέλιπεν ἐκεῖσε, αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν καὶ τὰ λοιπά· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι ὅτι Λυγκεὺς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾷ καὶ καταδύνων ἀργύριον ἀναφέρει.

211. ΘΝΗΤΟΣ ΩΝ] θεοῦ γὰρ δεῖται τὸ τοιοῦτον ἔργον. *Gl. Paris.*

212. καλῶς ἐλπίζω. *Gl. Paris.*

213. ΠΥΘΙΚΗΝ ΣΕΙΣΑΣ ΔΑΦΝΗΝ] φασὶν ὡς πλησίον τοῦ τρίποδος δάφνη ἵστατο, ἣν ἡ Πυθία, ἡνίκα ἐχρησμῴδει, ἔσειεν. *Junt.*

214. ΞΥΝΟΙΔΕ] συγγινώσκει. ΦΗΜ' ΕΓΩ] ναί. *Gl. Paris.*

215. ΟΡΑΤΕ] μήπως ὁ Ζεὺς ἀκούσας χαλεπήνῃ. ΜΗ ΦΡΟΝΤΙΖΕΤΕ ΜΗΔΕΝ] μηδενὸς ἔχετε φροντίδα. *Gl. Paris.*

219. ΟΥΚ ΗΝ ΑΛΦΙΤΑ] ἀντὶ τοῦ οὐκ ἦν χρήματα, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν· ἀπὸ γὰρ τῶν ἀλφίτων τὴν περιουσίαν δηλοῖ. ἢ ἀπὸ τοῦ προηγουμένου τὸ ἑπόμενον. *Junt.*

220. τὸ ΠΑΠΑΙ σχετλιαστικὸν ἐνταῦθα. ΠΟΝΗΡΟΥΣ δὲ ἐπιπόνους, ἀτυχεῖς, ἀθλίους· ἢ τοῦ πόνου φροντίζοντας. ἴσον τῷ ἀσθενεῖς, ἀπράκτους, ὥς φαμεν "πονήρως ἔχει τὰ πράγματα ἡμῖν." στικτέον δὲ εἰς τὸ πονήρους· σημαίνει γὰρ νῦν τὸ ἐπιπόνους. * ΠΟΝΗΡΟΥΣ] γεωργοὺς ἀσθενεῖς. *Gl. Paris.* ΠΟΝΗΡΟΝ] γεωργόν. *Gl. Dorv.* ΞΥΜΜΑΧΟΥΣ] βοηθούς. *Gl. Paris.*

221. ΟΥΚ, ΗΝ ΓΕ ΠΛΟΥΤΗΣΩΣΙΝ] οὐκ ἔσονται, φησί, πόνηροι καὶ ἐπίπονοι ἅπαξ πλουτήσαντες. * πλουτῶ ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ πλοῦτον ἔχω· καὶ πλουτῶ μεταβατικῶς πρὸς αἰτιατικὴν, οἷον πλουτῶ ἀρετήν· καὶ πλουτῶ μεταβατικῶς πρὸς γενικὴν, ὡς παρὰ Λιβανίῳ "πλουτῶ ῥημάτων" ἤγουν ἕνεκα τῶν ῥημάτων. *Junt.* ΟΥΚ] οὐκ ἀσθενεῖς ἔσονται. *Gl. Paris.* ΠΛΟΥΤΗΣΩΣΙΝ] πλοῦτον σχῶσι. *Gl. Paris.*

ΠΑΛΙΝ] ὡς καὶ πρώην. *Junt.*

222. ΑΛΛ' ΙΘΙ] τὸ ἴθι ῥῆμα μὲν ὂν μετὰ μέλλοντος μετοχικοῦ συντάσσεται, οἷον ἴθι ποιήσων τόδε, ἐπίρῥημα δὲ παρακελευσματικὸν ὥσπερ τὸ ἄγε, μετὰ προστακτικοῦ, οἷον ἴθι ποίησον τόδε. *Junt.* ἄπιθι πρὸς τὸν θεράποντα φησίν. *Gl. Paris.*

223. ΤΟΥΣ ΞΥΓΓΕΩΡΓΟΥΣ] ξυγγέωργος βαρυτόνως· σύνθετον γάρ, ὡς πάγκαλος, πάνσοφος. τὰ γὰρ εἰς ος ὀξύτονα συντιθέμενα βαρύνεται. *Junt.*

224. ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΥΜΕΝΟΥΣ] κοπιῶντας, ταλαιπώρους. *Gl. Paris.*

225. ΟΠΩΣ] ἵνα. ΙΣΟΝ] κατὰ, ἤγουν ἐπίσης. ΠΑΡΩΝ] παραγενόμενος. *Gl. Paris.*

226. ΗΜΙΝ ΜΕΤΑΣΧΗι] ὥσπερ μεταλαμβάνω τούτου καὶ τοῦτο φαμὲν, οὕτω καὶ τὸ μετέχω διπλῶς συντάσσεται·

καὶ ὅτε μέν ἐστι γενικὴ, τὸ μετὰ ἔχει τὴν δύναμιν, ὅτε δὲ αἰτιατικὴ, τὸ ἔχω ἢ τὸ λαμβάνω. *Junt.* ΜΕΤΑΣΧΗι] κοινωνήσῃ. *Gl. Paris.*

227. ΚΑΙ ΔΗ] ἤδη. *Gl. Paris.* ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΚΡΕΑΔΙΟΝ] ὃ ἔρχεται ἀπὸ τῆς θυσίας ἔχων τῶν Δελφῶν· οἱ γὰρ ἐκ θυσίας ἰόντες ἔφερον ἐξ αὐτῆς τῆς θυσίας τοῖς οἰκείοις κατὰ νόμον τινά. ΑΛΛΩΣ. ὅπερ ἧκον ἄγοντες λειφθὲν ἀπὸ τῆς θυσίας. ἔνιοι δὲ, τὸ λεβήτιον. * ΚΡΕΑΔΙΟΝ] τὴν χύτραν. *Gl. Dorv. codd. Br. Paris.* κρεάδιον τὴν χύτραν λέγει, ἐν ᾗ τὰ κρέα ἕδονται καὶ κατεσθίονται καὶ δαπανῶνται ἑψόμενα, ἣν ἐν τῇ ὁδῷ ἔφερον χρείας ἕνεκα. *Paris.*

228. τῶν ἐξερχομένων ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰσαγαγέτω. *Gl. Paris.*

229. ΕΜΟΙ ΜΕΛΗΣΕΙ] τοῦ εἰσενέγκαι, φησί, τὸ κρεάδιον. τὸ δὲ ΑΝΥΣΑΣ ἀντὶ τοῦ ἄνυσον. * ΜΕΛΗΣΕΙ] διὰ φροντίδος ἔσται. ΑΝΥΣΑΣ] σπεύσας. *Gl. Paris.*

230. Ω ΚΡΑΤΙΣΤΕ] τὸ κράτιστε ἤτοι ἐγκωμιάζων φησὶν, ἢ ὅτι προεδίδαξεν ὡς καὶ θεῶν ὁ Ζεὺς δι' αὐτὸν βασιλεύει. ΑΛΛΩΣ. παρεπιγραφὴ, ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν ἔφθασαν. τοὺς δὲ λόγους πάντας ἐκείνους ἐρχόμενοι ἐν τῇ ὁδῷ ἔλεγον. *Junt.*

232. ΔΕΙ] ἐνδέχεται. *Gl. Paris.*

233. ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΣ ΚΑΔΙΚΩΣ] τὸ ἀδίκως ἁπλῶς ἔῤῥιπται, οἷον ἁπάσῃ τέχνῃ· οὐ γὰρ ὑπόκειται αὐτῷ ἄδικος οὗτος. οὐκ ἀπειλητικῶς δὲ, ἀλλὰ μειλικτικῶς προσαγγέλλει. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ· οὕτως Ἀττικοί. * παντὶ τρόπῳ. *Gl. Paris. Victor.*

234. ΑΧΘΟΜΑΙ] βαρύνομαι. ΕΙΣΙΩΝ] εἰσερχόμενος. *Gl. Paris.*

235. ΑΛΛΟΤΡΙΑΝ] ξένην. ΠΑΝΥ] τοῦτο πρὸς τὸ ἄχθομαι συναπτέον. *Gl. Paris.*

236. ΑΥΤΟΥ] εἰσέρχεσθαι. *Gl. Dorv.* εἰσελθεῖν. *Gl. Paris.* ὥσπερ κατηγορῶ σου τόδε φαμὲν, οὕτω καὶ ἀπολαύω σου τόδε. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ΠΩΠΟΤΕ ποτὲ μὲν τὴν δύναμιν ἔχει τοῦ ποτέ, ποτὲ δὲ τοῦ πῶς. *Paris.*

237. ΦΕΙΔΩΛΟΝ] φειδωλός τις ὁ φεύγων τὸ δοῦναι, παρὰ τὸ φείδομαι καὶ τὸ δοῦναι, φειδωδός τις ὢν, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς λ φειδωλός. * ΦΕΙΔΩΛΟΝ] φειδόμενος ἔνθα οὐ δεῖ. *Gl. Paris.* φειδωλός τις ὢν ὁ φεύγων τοῦ διδόναι· τινὲς δὲ παρὰ τοῦ φείδομαι καὶ τοῦ δοῦναι. *Paris.* ΕΙΣΕΛΘΩΝ ΤΥΧΩ] εἰσέλθω. *Gl. Victor.*

238. ΚΑΤΩΡΥΞΕΝ] κατορύξας ἔκρυψεν ἐμέ. *Gl. Paris.* κατέχωσε. *Gl. Dorv.* κατορύττω τι τὸ φανερὸν κρύπτω. ἀνορύττω δὲ τὸ κρυπτόμενον εἰς φῶς ἕλκω. *Paris.*

239. ΚΑΝ ΤΙΣ ΠΡΟΣΕΛΘΗι ΧΡΗΣΤΟΣ] ἵνα τὴν ὑπερβολὴν τῆς φιλαργυρίας σημάνῃ προκεκριμένης καὶ τῶν χρηστῶν φίλων.

240. ΑΙΤΩΝ] ζητῶν. ΑΡΓΥΡΙΔΙΟΝ] ἢ δανείου χάριν ἢ δωρεὰν ἁπλῶς. *Gl. Paris.*

241. ΕΞΑΡΝΟΣ ΕΣΤΙ] ἀπαρνεῖται. *Gl. Paris.* ΙΔΕΙΝ] βλέψαι. *Gl. Victor.*

242. ΠΑΡΑΠΛΗΓΑ] ἄφρονα, μωρόν, ἀπὸ τῶν κρουμάτων τῶν διαπεπτωκότων τοῦ ἐναρμονίου λυρισμοῦ. ἀληθῶς γὰρ ἡ ἀσωτία παραπεπληγμένη ἐστὶ διάνοια. * μανικόν. *Gl. Dorv.* παραπλὴξ ὁ παραπαίων ἤτοι ὁ μαινόμενος, ὁ παρακεκομμένος τὴν φρόνησιν. καταπλὴξ δὲ ὁ ψοφοδεὴς, ὁ δεδοικὼς τὰ πάντα. *Paris.*

243. ΠΑΡΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΣ] ἐκδεδομένος. *Gl. Paris.*

244. ΘΥΡΑΖ'] ἐκτὸς τῆς θύρας. ΕΝ ΑΚΑΡΕΙ] ὀλίγῳ. *Gl. Paris.* ΕΝ ΑΚΑΡΕΙ] πεποίηται παρὰ τὸ ἄτμητον τοῦ χρόνου. ὡς καὶ τὸ κείρομαι τριχός. ἀκαρὲς τὸ ἄτμητον. ΑΛΛΩΣ. τῷ ἐλαχίστῳ, ὃ οὐχ οἷόν τε διακόψαι διὰ τὸ βραχύτατον τοῦ χρόνου. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καρῆναι. ΑΛΛΩΣ. ἐπίῤῥημα τὸ ἀκαρῶς, ἀφ' οὗ τὸ ἀκαρὲς ἐπιῤῥηματικὸν ὄνομα. ὅπερ δὲ πάσχουσιν ἐκεῖνοι δι' ἀσωτίαν γυμνούμενοι, τοῦτο εἰς ἑαυτὸν ἐπήγαγε.

245. ΜΕΤΡΙΟΥ] ἐλευθέρου, μέτρον καὶ τάξιν ἔχοντος ἐν τῷ βίῳ. *Gl. Paris.* ΜΕΤΡΙΟΥ ΓΑΡ ΑΝΔΡΟΣ] τουτέστι, ταῦτα πάσχεις, ἐπεὶ οὐδέποτε μετρίου ἀνδρὸς ἔτυχες.

*246. ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ] τῆς μετριότητος δηλονότι. ΠΩΣ ΕΙΜ' ΑΕΙ] εἰμὶ καταπολύ. *Gl. Paris.* τὸ ΠΩΣ θαυμαστικόν ἐστι· θαυμάζει γὰρ αὐτὸν ὡς ἀεί ποτε σύμμετρον ὄντα. ΜΕΤΡΙΟΥ δὲ λέγει ΑΝΔΡΟΣ τοῦ διαμετροῦντος ἑαυτὸν τῷ ζῆν.

247. ΦΕΙΔΟΜΕΝΟΣ] ἀρετῆς γὰρ ἐπὶ τῷ δέοντι καιρῷ ἁρμοζομένως καὶ φείδεσθαι καὶ δαπανᾷν. * ΦΕΙΔΟΜΕΝΟΣ] ἀκριβολογούμενος τῶν χρημάτων. ΩΣ ΟΥΔΕΙΣ ΑΝΗΡ] χαίρει. *Gl. Paris.*

248. ΑΝΑΛΩΝ] χαίρω, ἡνίκ' ἂν τοῦ φείδεσθαι χρεία ἦν. *Gl. Paris.* τὸ ΗΝΙΚ' ΑΝ ΤΟΥΤΟΥ ΔΕΗι κοινῶς λάμβανε, καὶ πρὸς τὸ ἀναλῶν καὶ τὸ φειδόμενος. *Junt.*

249. ΩΣ ΙΔΕΙΝ ΣΕ ΒΟΥΛΟΜΑΙ] οὐχ ἵνα ὁ Πλοῦτος ἴδῃ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱόν, ἀλλ' ἵνα ἐκεῖνοι τὸν Πλοῦτον ἴδωσιν· οὕτω γὰρ πρέπει. Ἀττικὸν δὲ τὸ πλεονάζειν τοῖς ἄρθροις. * δεῦρο εἰσέλθωμεν. ΩΣ] ὅτι. *Gl. Paris.*

250. ΜΟΝΟΝ] μονογενῆ. *Gl. Paris.*

251. ΟΝ ΕΓΩ] δείκνυσιν ὡς καὶ τῶν παίδων αὐτῶν πλέον τὸν πλοῦτον φιλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. *Paris. Victor.* ΠΕΙΘΟ-

ΜΑΙ] *χαριέντως τοῦτο· οἶδα γάρ, φησίν, ὅτι καὶ τέκνων προτιμᾷς τὸν πλοῦτον.*

252. * *ἡ κατασκευὴ αὕτη, ἡ* ΤΙ ΓΑΡ ΑΝ ΤΙΣ, *πρὸς τὸ ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ· τὸ δὲ* ΠΕΙΘΟΜΑΙ *διὰ μέσου τῷ Πλούτῳ εἴρηται. Junt.* ΤΙ ΓΑΡ ΑΝ] *διατί. Gl. Paris.*

253. Ω ΠΟΛΛΑ ΔΗ ΤΩι ΔΕΣΠΟΤΗι] *εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν ἐννέα πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα, ἄχρι τοῦ "ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην," ὧν οἱ μὲν με' τετράμετροί εἰσι καταληκτικοί, οἱ δὲ "βληχώμενοί τε προβατίων" καὶ "αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη," ἔτι δὲ "ἡγούμενον τοῖς προβατίοις" καὶ "εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που," τέσσαρες ὄντες, δίμετροί εἰσιν ἀκατάληκτοι. καὶ τὸ μὲν τετράμετρον Ἱππωνάκτειον καλεῖται, διὰ τὸ κατακόρως αὐτὸν τούτῳ χρήσασθαι, οἷόν ἐστι καὶ τὸ "εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα·" τὸ δὲ δίμετρον Ἀνακρεόντειον, οἷόν ἐστὶ τὸ "καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι." ἐφ' ἑκάστῳ συστήματι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. ἰστέον ὅτι, ὅτε τίθεται ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις τῶν ὑποκριτῶν προσώποις ἐν ἐκθέσει κῶλά τινα μετὰ τὴν περίοδον τῶν στίχων τοῦ αὐτοῦ μέτρου ὄντα ἢ καὶ ἑτέρου (εὕρηται γὰρ καὶ οὕτως), ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς καλεῖται διπλῆ, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον ἐκτὸς τίθεσθαι τῆς διπλῆς· ὅπερ τριγώνου πλαγίου σχήματι ἔοικεν τῆς βάσεως μόνης λιπούσης· μεθ' ἣν οὐδὲ χοροῦ πάροδος ἀεὶ γίνεται, ἀλλὰ σπανίως. ὅτε δὲ οὐ τίθεται κῶλα τοιαῦτα, ἀλλ' ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύονται, τὸ τοιοῦτο καλεῖται κορωνίς, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων τὸ σημεῖον τῆς κορωνίδος τίθεσθαι, ὅπερ γραμμή τίς ἐστι βραχεῖα, καμπήν τινα ὑποκάτω ἔχουσα· ἧς ἑξῆς ἀεὶ τίθεται κορωνὶς ἑτέρα χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ ῥηθέντα. ἐν δὲ ταῖς στροφαῖς καὶ ἀντιστροφαῖς καὶ τῇ μεταξὺ τούτων τῶν ὑποκριτῶν περιόδῳ παράγραφος τίθεται, ὡς Ἡφαιστίων φησὶν, ἧς τὸ σχῆμα γραμμή τίς ἐστι βραχεῖα, ὥσπερ τινὰ στιγμὴν ἐν τῷ ἄκρῳ ἔχουσα. δῆλα δέ ἐστι τὰ τοιαῦτα σχήματα καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ κείμενα· μεθ' ὧν ἐστὶ καὶ ὁ ἀστερίσκος, οὗ τὸ σχῆμα ἀστέρι ἔοικεν. Ἡφαιστίων δέ φησιν ὅτι κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης. χρώμεθα δέ, φησί, τῇ κορωνίδι ἐν τοῖς δράμασιν κατὰ τρόπους τρεῖς, ἤτοι ὅταν τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινὰ καὶ ἀπαλλαγέντων καταλείπηται ὁ χορός, ἢ ἔμπαλιν, ἢ ὅταν μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς σκηνῆς· τῇ δὲ παραγράφῳ ἤτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα, ἔν τε τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς χορικοῖς μεταξὺ τῆς τε στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστρόφου. ἐὰν μέντοι ἡ στροφὴ ἐξ ἀμοιβαίων τυγχάνῃ συγκειμένη, οὐκ ἐξαρκεῖ πρὸς τὸ δηλῶσαι ὅτι πεπλήρωται ἡ στροφὴ ἡ παράγραφος, ἐπιφερομένης ἄλλης στροφῆς, ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἑκάστου κώλου οὐδὲν ἧττον τίθεται· ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ. τοῦτο δὲ, ἐὰν ἀντίστροφος ἐπιφέρηται, ὡς, ἐάν γε μεταβολὴ μόνον ᾖ στροφῶν, ἡ ἔξω βλέπουσα τίθεται.*

ΠΟΛΛΑ] *πολλάκις.* ΤΑΥΤΟΝ] *ὅμοιον. Gl. Paris. θύμος ἐστὶ τὸ ἀγριοκρόμυον, ᾧ δι' ἄκραν ἀπορίαν χρῶνται οἱ πένητες. ἔχει δὲ τὸ υ βραχύ, τὸ δὲ θυμός, ὃ δηλοῖ τὴν ψυχήν, μακρόν. Paris.* ΤΑΥΤΟΝ ΘΥΜΟΝ] *ἀντὶ τοῦ τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες· θύμον γάρ ἐστιν εἶδος βοτάνης εὐτελοῦς. τινὲς δέ φασιν ὅτι παρῴδηται ἐκ τῶν Ἡσιόδου "οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ." ἀντὶ τοῦ ὦ δίκαια καὶ εὐτελῆ θέλοντες ἐσθίειν διὰ τὸ μὴ ἐθέλειν ἀδικεῖν· ὕμα δὲ καὶ τὸ τραχὺ τῆς γῆς διαβάλλει. οὐδετέρως δὲ τὸ θύμον λέγεται καὶ βραχυπαραλήκτως καὶ βαρυτόνως· ἐκτεινόμενον γὰρ καὶ ὀξυνόμενον καὶ ἀρσενικῶς κλινόμενον δηλοῖ τὴν ψυχήν.*

254. ΔΗΜΟΤΑΙ] *ἤτοι οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου.* ΤΟΥ ΠΟΝΕΙΝ ΕΡΑΣΤΑΙ] *τοῦ κοπιᾶν ἐπιθυμηταί. Gl. Paris.*

255. ΙΤ', ΕΓΚΟΝΕΙΤΕ] *ἀντὶ τοῦ ἐνεργεῖτε, ταχύνατε, ἐπεὶ οἱ τρέχοντες κόνεως πληροῦνται. ἢ ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν· ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον. ἢ ὅτι πρὸ τοῦ τῆς κόνεως ἅψασθαι νικῶσιν.* * *πρόσιτε, κόνιν ἐγείρετε, ὅτι ὁ καιρὸς οὐχὶ βραδύνειν ἐστί. Gl. Paris.*

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΟΥΧΙ ΜΕΛΛΕΙΝ] *οὐ τοῦ μέλλειν καὶ ἀναβάλλεσθαι καιρός ἐστιν, ἀλλὰ τοῦ σπεύδειν καὶ κόνιν πέμπειν.*

256. ΗΙ ΔΕΙ ΠΑΡΟΝΤ'] *καθ' ἣν ἀκμὴν δεῖ παρόντας βοηθεῖν. Gl. Paris.*

257. ΟΥΚΟΥΝ] *τὸ λοιπόν.* ΟΡΜΩΜΕΝΟΥΣ] *κινουμένους.* ΠΑΛΑΙ] *πρὸ ὥρας. Gl. Paris.* ΠΡΟΘΥΜΩΣ] *συντόνως, δεικτικῶς. τὸ δὲ* ΠΑΛΑΙ *οὐ μόνον βραδυτῆτος ἐπίρρημα, ἀλλὰ καὶ ταχυτῆτος.*

258. ΩΣ ΕΙΚΟΣ ΕΣΤΙΝ] *ὁρμᾶν.* ΑΣΘΕΝΕΙΣ] *ἀδυνάτους.* ΗΔΗ] *ἀπὸ τοῦ νῦν. Gl. Paris.*

259. ΑΞΙΟΙΣ] *ἄξιον κρίνεις.* ΙΣΩΣ] *ὁμοίως. Gl. Paris.* ΙΣΩΣ ΜΕ ΘΕΙΝ] *ἐξ ἴσου με τρέχειν. τὸ δὲ λοιπὸν ἐν ὑπερβατῷ· καίτοι ἐξῆν εἰπεῖν "καὶ ταῦτα πρὶν φράσαι μοι."*

260. ΟΤΟΥ] *οὗ τινός. Gl. Paris.*

261. ΟΥΚΟΥΝ] *σύνδεσμος ἀποδεικτικός. τοὺς γέροντας δὲ παίζει μηδὲν εἰπών, καὶ ὑποκρίνεται εἰρηκέναι διὰ τὸ αὐτῶν*

τὰ ὦτα γήρᾳ πεπηρῶσθαι. ἐπεγγελᾷ οὖν τῷ ἀμυδρῷ τῶν αἰσθήσεων διὰ τὸ γῆρας. * ΑΛΛΩΣ. δέον ἔλεξα εἰπεῖν πρὸς τὸ πάλαι, ὁ δὲ λέγω εἶπε δεικνὺς ὡς οὐχ ἅπαξ ἀλλὰ πάλαι καὶ νῦν λέγει. παίζων δὲ ὁ θεράπων τοῦτό φησιν· οὐ γὰρ προεῖπεν αὐτοῖς τίνος χάριν αὐτοὺς καλεῖ. *Junt.* ΔΗΠΟΥ ΛΕΓΩ] θέλων ὡς κωφοὺς διαβαλεῖν τοῦτο φησίν. ΑΚΟΥΕΙΣ] ἐμοῦ. *Gl. Paris.*

262. ΦΗΣΙΝ] ὑπισχνεῖται. *Gl. Paris.*

263. ΨΥΧΡΟΥ ΒΙΟΥ] ἤγουν ταλαιπώρου. ἢ ἐπιμεμφόμενος τῷ γήρᾳ ταῦτά φησιν, ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς. τὸ δὲ ἑξῆς, ὑμᾶς ἅπαντας ἀπαλλαγέντας ψυχροῦ καὶ δυσκόλου βίου ζήσειν. * ΨΥΧΡΟΥ] νεκροποιοῦ· τοιοῦτος γὰρ ὁ τῶν πενήτων. ΔΥΣΚΟΛΟΥ] δυσπορίστου. ΑΠΑΛΛΑΓΕΝΤΑΣ] ἐλευθερωθέντας. *Gl. Paris.*

264. ΤΙ ΔΕ ΕΣΤΙΝ—. Ο ΦΗΣΙΝ] ὅπερ ὑπισχνεῖται. *Gl. Paris.*

265. φέρων ἦλθεν ἐνταῦθα. *Gl. Paris.* ΑΦΙΚΤΑΙ] παραγέγονε. *Gl. Victor.* ΠΟΝΗΡΟΙ] γεωργοί. *Gl. Dorv. Paris.*

266. ΡΥΠΩΝΤΑ] αὐχμοῦ μεστόν. ἔστι καὶ ῥυπόω ῶ, καὶ ῥυπάω, ὡς ἐνταῦθα, καὶ ῥυπαίνω. *Junt.*

ΚΥΦΟΝ κυρτόν, ΡΥΣΟΝ δὲ ῥυτίδας ἔχοντα, ΝΩΔΟΝ δὲ ὀδόντας μὴ ἔχοντα διὰ τὸ γῆρας (οὐ γὰρ δὴ ἄφωνον· αὐδᾷ γὰρ ὁ Πλοῦτος), ΨΩΛΟΝ δὲ ἀσχήμονα κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου, ΜΑΔΩΝΤΑ δὲ φαλακρὸν, καθόλου τρίχας μὴ ἔχοντα.

γράφεται καὶ μυδῶντα καὶ μαδῶντα, καὶ μυδῶντα μὲν ἀντὶ τοῦ δυσώδη ἀποπέμποντα, μαδῶντα δὲ ἀντὶ τοῦ κόμην μὴ ἔχοντα. *Junt.*

ΡΥΠΩΝΤΑ] ῥερυπωμένον. *Gl. Paris.* ΚΥΦΟΝ] κυρτόν. *Gl. Paris.* κεκυμμένον. *Gl. Victor.* ΑΘΛΙΟΝ] δυστυχῆ. ΡΥΣΟΝ] ῥυτίδας ἔχοντα. ΜΑΔΩΝΤΑ] φαλακρόν. ΝΩΔΟΝ] ἐστερημένον ὀδοῦ. *Gl. Paris.*

267. ΨΩΛΟΝ] κηλήτην. *Gl. B. Paris.* ἀσχημόνως κηλήτην. *Gl. C.* ἐσπασμένον. *Gl. D.* ὡς μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν καὶ τὸ τῆς κήλης πάθος ἔχει τὸ γῆρας, χαυνωθέντος τῷ χρόνῳ τοῦ σώματος.— διαβάλλει ὁ ποιητὴς αὐτῶν τὴν κωφότητα· ἕτερα γὰρ εἰπόντος ἕτερα ἀκούειν ἔδοξαν. μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν τὴν διά εἰς τὸ ἐπῶν, ἀλλ' ἔστιν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ χρυσόν, ὥς φαμεν σωρὸν χρημάτων. τὸ γὰρ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, ἀντὶ τοῦ ἔπη λέξας χρυσὸν παριστῶντα. *Paris.*

268. Ω ΧΡΥΣΟΝ ΑΓΓΕΙΛΑΣ ΕΠΩΝ] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, ἀντὶ τοῦ ὦ πλοῦτον ἐκ τῶν ἐπῶν ἀγγείλας, ἢ ἀντὶ τοῦ ὦ τιμιώτατον εἰπὼν λόγον.

ΑΓΓΕΙΛΑΣ] εἰπών, μηνύσας. ΕΠΩΝ] διὰ τῶν. *Gl. Paris.*

269. ΔΗΛΟΙΣ ΓΑΡ ΑΥΤΟΝ ΣΩΡΟΝ ΗΚΕΙΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΕΧΟΝΤΑ] ὡς πολύπειροι συνῆκαν τὴν τοῦ Πλούτου ἐν μύθοις οὕτως ἔχουσαν ἀπογραφήν. κυρίως δὲ σωρὸς τὸ ἐκ μικρῶν σπερμάτων συναγόμενον πλῆθος, παρὰ τὸ σῶ, ὅ ἐστι σώζω, συνάγω. σορὸς δὲ θηλυκῶς ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐπὶ δὲ τῶν καρπῶν ἀρσενικῶς διὰ τοῦ ω μεγάλου. καλῶς οὖν ἀπὸ τῶν καρπῶν φαίνονται εἰρηκότες· οἱ γὰρ εὐθηνοῦντες καὶ πλούσιοί εἰσιν. ἢ ὡς γεωργοὶ ταύτῃ κέχρηνται τῇ παραβολῇ. * ΔΗΛΟΙΣ] παριστᾷς. ΑΥΤΟΝ] τὸν σὸν δεσπότην. ΣΩΡΟΝ] πλῆθος ἐλθεῖν χρημάτων φέροντα. *Gl. Paris.*

270. ΠΡΕΣΒΥΤΙΚΩΝ ΜΕΝ ΟΥΝ] διὰ τὸ τῷ γήρᾳ ἕπεσθαι ταῦτα τὰ συμπτώματα. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ δηλῶ. * ΠΡΕΣΒΥΤΙΚΩΝ] μᾶλλον μὲν οὖν —. *Gl. Paris.*

271. ΦΕΝΑΚΙΣΑΣ] φενάκη τὸ προκόμιον, οἷον τοῦ φαινομένου κρανίου τὸ ἄκος, καὶ σκέπη. ἄλλως δὲ κεφαλῆς τριχῶν πενομένης ἄκος. φενάκη δὲ κυρίως ἡ προσθετὴ καὶ ἐπιτηδευτὴ κόμη, ἀπὸ τῶν κατεῤῥυηκυιῶν γυναικῶν καὶ οὕτως ἀπατωσῶν διὰ τὸ ἐπείσακτον τῆς κόμης. * ΜΩΝ ΑΞΙΟΙΣ] ἆρα ἄξιον κρίνεις—. ΦΕΝΑΚΙΣΑΣ] ἀπατήσας. ΑΠΑΛΛΑΓΗΝΑΙ] ἐλευθερωθῆναι. *Gl. Paris.*

272. ΑΖΗΜΙΟΣ] ἀβλαβής· κυρίως δὲ ζημία ἡ τῆς ζωῆς μείωσις. ΒΑΚΤΗΡΙΑ δὲ ἤτοι ἡ τὴν βάσιν ποιοῦσα ἑδραίαν, ἢ βατηρία τίς ἐστιν, οἱονεὶ βάσεως αἰτία, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ κ. πάντες γὰρ οἱ γέροντες ἐν ταῖς Ἀθήναις δύο βακτηρίας ἐβάσταζον. ἦν δὲ προειρηκὼς ἀσθενεῖς γέροντας ἤδη. εἶχον δὲ ἢ διὰ τὸ ἐπερείδεσθαι αὐτῇ, ἢ διὰ τὸ ἀμύνεσθαι ταύτῃ μὴ δυναμένους χερσί. * ΑΖΗΜΙΟΣ] ἀθῷος. ΕΧΟΝΤΟΣ] φέροντος, βαστάζοντος. *Gl. Paris.*

273. ΠΑΝΤΩΣ ΓΑΡ] ἀληθῶς γὰρ νομίζετέ με τοιοῦτον ἄνθρωπον φύσει εἰς ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς εἰπεῖν. * ΠΑΝΤΩΣ] κακῶς κρίνετε. *Gl. Paris.* ΤΟΙΟΥΤΟΝ] ἀπατεῶνα. *Gl. Dorv.*

274. ΥΓΙΕΣ] οὐδὲν πρᾶγμα ὑπολαμβάνετε ἀληθὲς ἐμὲ εἰπεῖν. *Gl. Paris.*

275. ΩΣ ΣΕΜΝΟΣ] κατ' εἰρωνείαν. οὐπίτριπτος ὁ ἄξιος ἐπιτρίψεως, τῆς ἀπωλείας. *Gl. Paris.* ἐπιτριβῆναι ἄξιος. *Gl. Victor.* ΑΙ ΚΝΗΜΑΙ] οἱ ἄντζες. *Gl. Dorv.*

276. ΤΑΣ ΧΟΙΝΙΚΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΠΕΔΑΣ] ἐν τῷ εἰδικῷ καὶ τὸ γενικὸν ἐπήγαγεν· αἱ γὰρ χοινικίδες πέδαι τινές εἰσιν. χοῖνιξ δὲ πᾶν τὸ περιφερές· διὸ καὶ τὸ μέτρον χοῖνιξ καλεῖται. * ΧΟΙΝΙΚΑΣ] τὰ δεσμὰ καὶ τὰς λεγομένας κλύπας. ΠΟ-

ΘΟΥΣΑΙ] ὀνειδίζει αὐτὸν ὡς δοῦλον. *Gl. Paris.*

277. ΣΟΡΩι] τάφῳ. ΛΑΧΟΝ] κληρωθέντος τοῦ γράμματός σου, Ἀττικῶς. *Gl. Paris.* λαχόντος. *Gl. D.* ΕΝ ΤΗι ΣΟΡΩι ΝΥΝΙ ΛΑΧΟΝ] παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις δέκα ἦσαν φυλαί. ἔθος οὖν ἀπὸ πασῶν τῶν φυλῶν δικαστὰς καθίζειν· εἶτα ἀπὸ μιᾶς ἑκάστης ἐλάμβανον ἄνδρας πέντε τοὺς ἐπισημοτέρους, καὶ πάλιν ἐκ τῶν πέντε ἕνα τὸν κλήρῳ λαχόντα ἐποίουν δικάζειν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οὖν ἐν τῷ δικαστηρίῳ κληρωθὲν τὸ γράμμα καὶ τὸ ψήφισμα, ὅ ἐστιν ὁ κλῆρος, δικάζειν σε καὶ δικαστὴν καθέζεσθαι, ὡς πρὸς γέροντα παρ' ὑπόνοιαν παίζει. ΑΛΛΩΣ. ἐν ταῖς Ἀθήναις πολλὰ ἦν δικαστήρια, καὶ ἐν τισὶ μὲν ἐδίκαζον περὶ φονικῶν πραγμάτων, ἐν τισὶ δὲ περὶ δημοτικῶν· καὶ ἕκαστον δὲ τούτων εἶχεν ἕν τι τῶν στοιχείων εἰδικὸν ὄνομα. οἷον ἦν τι τῶν δικαστηρίων λεγόμενον ἄλφα, ὁμοίως ἄλλο λεγόμενον βῆτα, ἄλλο γάμμα, καὶ ἑξῆς τὸ δ καὶ τὸ ε καὶ ἕως τοῦ κ· δέκα γὰρ ἦν τὰ δικαστήρια τὰ πάντα ἐν Ἀθήναις. καὶ πρὸ θυρῶν δὲ ἑκάστου δικαστηρίου ἐγέγραπτο πυῤῥῷ βάμματι τὸ στοιχεῖον, ᾧ τινὶ τὸ δικαστήριον ὠνομάζετο. ὅσοι δὲ δικασταὶ ἦσαν ἐν Ἀθήναις, ἕκαστος καθ' ἕκαστον δικαστήριον εἶχε δέλτον, τουτέστι πινακίδιον, ἐν ᾧ ἐγγεγραμμένον ἦν τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τοῦ δικαστηρίου. εἶχε δὲ καὶ ῥάβδον ἅμα τῷ πινακιδίῳ· καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ῥάβδῳ ἦν τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου ἐγγεγραμμένον. ὅτε οὖν συνέβαινε καιρὸς τοῦ δικάζειν, ἤρχοντο πάντες οἱ δικασταὶ εἰς τὴν ἀγοράν, κἀκεῖ κλήρους ἔβαλλον· καὶ ὅστις ἂν ἐκληροῦτο κλῆρον ἔχοντα τὸ α, ἀπήρχετο εἰς τὸ α δικαστήριον· ὁμοίως εἰς τὸ β καὶ τὰ ἐφεξῆς ἀπήρχοντο. καὶ πρῶτον μὲν ἐδείκνυε τῷ κήρυκι τοῦ δικαστηρίου τὸν κλῆρον τοῦ στοιχείου· ὁ δὲ κῆρυξ λοιπὸν ἐδίδου αὐτῷ τὸ πινάκιον αὐτοῦ καὶ τὴν ῥάβδον, εἶτα οὕτως ἐδίκαζεν. εἰ δέ τις δικαστὴς εἰσῄει μὴ κληρωθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον, διαφόρως ἐζημιοῦτο. ΑΛΛΩΣ. ἔρχεται ἕκαστος εἰς τὸ πινάκιον ἔχων ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ πατρόθεν καὶ τοῦ δήμου, καὶ γράμμα ἕν τι μέχρι τοῦ κ, διὰ τὸ πάλαι δέκα φυλὰς εἶναι Ἀθήνησι· διῄρηντο γὰρ κατὰ φυλάς. εἶτα οἱ θεσμοθέται κατὰ φυλὴν ἕκαστος, καὶ ἑνδέκατος ὁ γραμματεὺς ἐκλήρουν τὰ γράμματα μέχρι τοῦ κ. καὶ τὰ λαχόντα ἴσα τὸν ἀριθμὸν τοῖς μέλλουσι κληροῦσθαι δικαστηρίοις ὑπηρέτης φέρων ἐτίθει καθ' ἕκαστον δικαστήριον ἕν· εἶτα πάλιν ἀπεκληροῦντο οἱ τὰ εἰληχότα γράμματα ἔχοντες, τίνες δικάσουσι καὶ τίνες οὔ. τοῦτο οὖν ἐστιν ὃ λέγει, ἀμείψας τοῦ γελοίου χάριν. ἀνθυπήλλαξε γὰρ εἰπὼν ἐν τῇ σορῷ, δέον ἐν τῇ ἡλιαίᾳ. ἐγράφοντο δὲ, ὅτι, ἐπεὶ ἦν πέντε δικαστήρια, ἐκληροῦντο πέντε γραμματεῖς ἀπὸ τοῦ α ἕως τοῦ ε. εἶτα τὸ πρῶτον ἀνενεχθὲν ἐπὶ τοῦ α προετίθετο δικαστηρίου, ὡς ἂν ἔτυχεν, καὶ οἱ δικάζοντες ἐκληροῦντο εἰς οἷον ἕκαστος λάχῃ δικάσαι. τοῦτο δὲ ἐγίνετο, ἵνα μὴ διαφθείρῃ τις τὸ δικαστήριον, ἀκρίτως ἐρχομένων τινῶν χωρὶς κλήρου εἰς τὸ δικαστήριον δικάσαι. τὸ δὲ "ὁ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι" τοιοῦτόν ἐστι. τοῖς λαχοῦσι δικάσαι εἰσελθοῦσιν ἑκάστῳ σύμβολα δίδοται δημόσια παρὰ τῆς ἐπὶ τούτων εἰληχυίας ἀρχῆς, ἵνα ἐξιόντες καὶ τοῦτο προσφέροντες λαμβάνοιεν τὸν δικαστικὸν μισθόν. εἰπὼν οὖν σορὸν ἐπήγαγε Χάρων. δέον δὲ εἰπεῖν ὁ ἄρχων τὸ σύμβολον δίδωσιν, ὅς ἐστιν ὁ μισθὸς ὁ δικαστικὸς, εἶπεν ὁ Χάρων, ὡς γερόντων αὐτῶν καὶ μελλοθανάτων. * ΑΛΛΩΣ. δέον οὕτως εἰπεῖν, ὅτι καιρὸς ἦλθεν ὑμᾶς πλουσίους γενέσθαι, ὑμεῖς δὲ μέλλετε, ὁ δὲ οὐχ οὕτως εἶπεν, ἀλλ' ἠθέλησεν αὐτοὺς σκῶψαι ὡς γέροντας ὄντας καὶ ἐγγὺς τοῦ θανάτου. σκώπτει δὲ οὐ καθαρῶς, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἔθους ὃ Ἀθηναῖοι εἶχον περὶ τὰς δίκας· ἦν δὲ τοιοῦτο. δέκα δικαστήρια ἦσαν παρ' Ἀθηναίοις, τὸ μὲν φόνου, τὸ δὲ μοιχείας, τὸ δὲ ἑτέρου τινός. οὐσῶν δὲ καὶ ι' φυλῶν, ἐξελέγοντο ἐξ ἑκάστης φυλῆς ἕνα ἄνδρα, καὶ ἔταττον αὐτοὺς εἰς τὰ τοιαῦτα δικαστήρια κριτὰς εἶναι· πλὴν ἔγραφον πρότερον τὰ τῶν ἀνδρῶν ὀνόματα, καὶ κλήρου γινομένου ὁ μὲν εἰς τοῦτο ὁ δὲ εἰς ἐκεῖνο δικάζειν ἐλάμβανεν. ἐδίδου δὲ ὁ κῆρυξ αὐτοῖς ῥάβδον, ἥτις ἦν σύμβολον τοῦ δικάζειν, ἵνα ἕκαστος καθ' ἑσπέραν ἀποδιδοὺς τῷ πρυτάνει τὴν ῥάβδον τριώβολον λαμβάνῃ μισθὸν τῆς δικάσεως. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὸ γράμμα σοῦ λαχὼν δικάζειν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ κῆρυξ δίδωσί σοι τὸ σύμβολον, ὁ δὲ σκώπτων αὐτοὺς ὡς γέροντας καὶ ἐγγὺς θανάτου ὄντας φησὶν ἐν τῇ σορῷ καὶ ὁ Χάρων. ἔστι δὲ ἡ σύνταξις σολοικοφανής· λαχόντος γὰρ τοῦ γράμματός σου ὤφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ εὐθεῖαν ἔθηκεν ἀντὶ γενικῆς, Ἀττικῷ ἔθει χρησάμενος· ἔθος γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς οὕτω ποιεῖν ἐπὶ τῶν οὐδετέρων μετοχῶν. ἔστιν οὖν ἡ σύνταξις καὶ ἡ διάνοια τούτου αὕτη· λαχόντος τοῦ γράμματός σου δικάζειν σε ἐν τῇ σορῷ (ἤγουν ἐν τῷ δικαστηρίῳ) σὺ οὐ βαδίζεις, ὁ δὲ Χάρων (ἤγουν ὁ κῆρυξ) δίδωσί σοι τὸ σύμβολον τοῦ κριτὴν εἶναι, τουτέστι τὴν ῥάβδον. πάνυ δὲ ἀστείως καὶ τὸν κήρυκα Χάρων ὠνόμασεν· ὁ γὰρ Χάρων κατὰ ἀναγραμματισμὸν ἄρχων λέγεται. *Iunt.*

278. ΤΟ ΞΥΜΒΟΛΟΝ] περὶ τοῦ παραδιδομένου τοῖς εἰσιοῦσιν εἰς τὸ δικαστήριον συμβόλου Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθη-

ναίων πολιτείᾳ οὕτω γράφει· "τοῖς γὰρ δικαστηρίοις χρῶμα ἐπιγέγραπται ἐφ' ἑκάστῳ ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εἰσόδου. ὁ δὲ λαβὼν τὴν βακτηρίαν βαδίζει εἰς δικαστήριον τὸ ὁμόχρουν μὲν τῇ βακτηρίᾳ, ἔχον δὲ τὸ αὐτὸ γράμμα ὅπερ ἐν τῇ βαλάνῳ. ἐπειδὰν δὲ εἰσέλθῃ, παραλαμβάνει σύμβολον δημοσίᾳ παρὰ τοῦ εἰληχότος ταύτην τὴν ἀρχήν." ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ὁ κῆρυξ ἢ ὁ δῆμος, ἀπήντησε πρὸς τὴν σορόν.

279. ΔΙΑΡΡΑΓΕΙΗΣ] διασχισθείης. ΜΟΘΩΝ] λίαν αἰσχρὸς, ἀνόητος. ΚΟΒΑΛΟΣ] φλύαρος. *Gl. Paris.* ΜΟΘΩΝ] φλύαρος. ΚΟΒΑΛΟΣ] ὑβριστής. *Gl. Dorv.* ΜΟΘΩΝ] λίαν ὑβριστής. *Gl. Br.* ΜΟΘΩΝ] φλύαρος, αἰσχρὸς, ἄτιμος, φορτικὸς, δουλοπρεπὴς, ἀπὸ Μόθωνός τινος αἰσχροποιοῦ. *Schol. Br.* ΜΟΘΩΝ] εἶδος αἰσχρᾶς καὶ δουλοπρεποῦς ὀρχήσεως. οἱ δὲ Λάκωνες τοὺς παρατρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις παῖδας μόθωνας καλοῦσιν. ΑΛΛΩΣ. ΜΟΘΩΝ φλύαρος, φορτικός, ἄτιμος, αἰσχρός. λέγουσι γὰρ τοὺς Ἀθηναίους χειρωσαμένους τοὺς Μόθωνας δουλικῇ καὶ ἀγεράστῳ περιστῆσαι τύχῃ, ὅθεν καὶ Ἀττικοὶ μόθωνες. ἢ ἀπὸ Μόθωνός τινος αἰσχροποιοῦντος καὶ ἀεὶ ἐν τοῖς πότοις ὀρχουμένου. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνόητος. ἄλλοι δὲ λέγουσι, δουλοπρεπεῖς, σπερμολόγους.

ΚΟΒΑΛΟΣ] κόβαλοι δαίμονές εἰσί τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον. * ἀπατεῶνες. *Junt.* ἀπατεών. *Gl. Victor.*

280. ΤΕΤΛΗΚΑΣ] ὑπέμεινας. *Gl. Paris.*

281. ΚΕΚΛΗΚΕ ΔΕΥΡΟ] ἐκάλεσεν ἡμᾶς ἐνταῦθα. *Gl. Harl.* 5.

282. ΟΙ] οἵτινες, ἡμεῖς δηλ. *Gl. Paris.* ΜΟΧΘΗΣΑΝΤΕΣ] κοπιάσαντες. *Gl. Dorv. Paris.* ΣΧΟΛΗΣ] ἀναπαύσεως. *Gl. Paris.*

283. τὸ ΠΟΛΛΩΝ ΘΥΜΩΝ ΡΙΖΑΣ ΕΚΠΕΡΩΝΤΕΣ τοιοῦτον ἔχει τὸν νοῦν. οἱ τὴν Ἀττικὴν οἰκοῦντες πένητες, ἐπεὶ μὴ εἶχον τὰς ἐκ τῶν σπερμάτων τροφάς (ἀνεπιτήδειος γὰρ ὁ τόπος ἦν εἰς γεωργίαν, κατάξηρος ὤν), ἤσθιον θύμους, οὓς οἱ κοινοὶ βολβοὺς ἢ ἀγριοκρόμμυά φασιν. λέγει γοῦν ὁ χορὸς τῶν πενήτων ὅτι ἡμεῖς πολλὰ κοπιάσαντες, καὶ ταῦτα οὐκ οὔσης ἀδείας ἡμῖν, ἤλθομεν μετὰ προθυμίας ὧδε. *Junt.* ΘΥΜΩΝ] ἀγριοκρομμύων. *Gl. Dorv.* σκυλοκρομμύων. *Gl. Paris.*

ΔΙΕΚΠΕΡΩΝΤΕΣ] ἀντὶ τοῦ παρορῶντες καὶ παρατρέχοντες ὑπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς, καὶ αὐτὰς δὴ τὰς τῶν θύμων ῥίζας πολλῶν ὄντων, ἃς ἐξ ἔθους εἰώθαμεν συλλέγειν. *Junt.* ἀνασπῶντες. *Gl. Dorv.* διασπῶντες. *Gl. Paris.*

284. ΟΥΚΕΤ'] οὐδαμῶς. ΠΛΟΥΤΟΝ] τὸν θεόν. *Gl. Paris.*

285. ΑΓΩΝ Ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ] ἄγω τὸ φέρω, τὸ ὁδηγῶ· ἄγω τὸ νομίζω· ἄγω τὸ τιμῶ· καὶ ἄγω τὸ συντρίβω, ἀφ' οὗ τὸ κατέαξαν, ἀντὶ τοῦ συνέτριψαν. *Junt.* ΠΟΙΗΣΕΙ] καταστήσει. *Gl. Paris.*

286. ΟΝΤΩΣ] ἔστι πλουτῆσαι ἡμᾶς. *Gl. Paris.* ΗΜΙΝ ΕΙΝΑΙ] ἐν Σοφοκλεῖ εἴρηται περὶ τοῦ ἡμὶν, ὅτι καὶ βραχύ ἐστι, διὸ καὶ ὀξύνεται.[1] *Paris.*

287. ΜΙΔΑΣ βασιλεὺς ὢν Φρυγίας πλουσιώτατος ὦτα ὄνου ἔσχε. τοῦτο οὖν παροιμιωδῶς ἐλέγετο ἐπὶ τούτου, ἤτοι ὅτι πολλοὺς ὠτακουστὰς εἶχεν, ἢ ὅτι κώμην Φρυγίας κατέσχεν ἥτις Ὦτα ὄνου ἐλέγετο. λέγεται δὲ τούτῳ τὸν Πακτωλὸν χρυσὸν ῥεῦσαι. λέγεται δὲ αὐτὸν πάλιν εὔξασθαι ὥστε πάντα γενέσθαι χρυσόν, ὧν ἂν ἅψαιτο. ἢ ἐπεὶ ὄνος μᾶλλον ἀκούει τῶν ἄλλων ζώων πλὴν μυός· καὶ Μίδας δὲ πολλοὺς ὠτακουστὰς εἶχεν. οἱ δέ φασιν ὅτι ψέξας ποτὲ τὸν Διόνυσον ὁ Μίδας μετεβλήθη εἰς ὄνον, ἢ ὅτι ὄνους τοῦ Διονύσου παριὼν ἠδίκησε· διὸ ὀργισθεὶς ὁ θεὸς ὦτα ὄνου αὐτῷ περιῆψεν. οἱ δὲ ὅτι ὦτα μεγάλα φύσει εἶχεν. ΑΛΛΩΣ. οὗτος ὁ Μίδας σφόδρα πλούσιος ἦν· ᾔτησε γάρ, ὥς φασι, τοὺς θεούς, ὅ τι ἂν εἰς χεῖρας λάβῃ χρυσὸν γίνεσθαι. καὶ τυχὼν τῆς εὐχῆς λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν· ὅσα γὰρ ἐλάμβανεν [εἰς τροφὴν *Junt.*] εἰς χρυσὸν μετεβάλλετο. μυθεύονται δὲ αὐτὸν καὶ ὦτα ὄνου ἔχειν, ὅτι τὰ τῆς ἀκοῆς αἰσθητήρια μέγιστα εἶχεν, οἷάπερ ὄνος. τὸ δ' ἀληθὲς, ὅτι πολλοὺς εἶχεν ὠτακουστὰς, ὡς πάντ' ἔχειν γινώσκειν τὰ ἐν τῇ ὑπ' αὐτῷ χώρᾳ λεγόμενά τε καὶ πραττόμενα. τὸ δὲ ΜΕΝ ΟΥΝ ἀντὶ τοῦ δέ. ἐμφαίνει δὲ ἐντεῦθεν ὡς οὐχ ἁπλῶς πλουσίους ποιήσει, Μίδας δὲ, οἱονεὶ ὑπερβολικῶς πλουσίους, οἷος ὁ Μίδας. * ΜΙΔΑΣ] ὡς ὁ— γενήσεσθαι δηλ. *Gl. Paris.*

288. ΩΣ ΗΔΟΜΑΙ] λίαν εὐφραίνομαι. *Gl. Paris.*

290. ΘΡΕΤΤΑΝΕΛΟ ΤΟΝ ΚΥΚΛΩΠΑ] ἡ τοῦ Κύκλωπος ἱστορία δήλη, ὅτι ποιμὴν ὢν καὶ λύραν κατέχων ἡγεῖτο τοῖς αὐτοῦ θρέμμασι, καὶ ὅτι αὐτὸν Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσεν. ὥσπερ οὖν ἐκεῖνος, οὕτω καὶ οὗτος ἦν πρὸς τοὺς γέροντας, ᾄδων καὶ πορευόμενος μετ' αὐτῶν. ἔστι δὲ τὸ θρεττανελὸ τῆς λύρας ἀπήχημα, καὶ οὐ συνάπτεται πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ διότι καὶ αὐτὸς ᾖδε, τούτου χάριν ἐνέθηκεν. οἱ δὲ λέγοντες τὸν θρεττανελῶ Κύκλωπα, ἤγουν τὸν ᾄδοντα τὸ θρεττανελῶ, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ λω μεγεθύνοντες, ἀμαθεῖς. τοῦτο δὲ ἐκ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστί· πεποίηκε γὰρ οὗτος τὸν Κύκλωπα κιθα-

[1] βαρύνεται *Ms. Cantabr.*

ρίζοντα. ἄλλως τε καὶ τὸ μέτρον συστέλλειν θέλει τὴν λο συλλαβήν. διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν "καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων" ἔδειξεν ὅτι πρὸς τὴν πυγὴν αὐτοὺς τῷ ποδὶ ἔτυψεν. τὸ δὲ ἑξῆς "καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι ὑμᾶς ἄγειν." διασύρει δὲ Φιλόξενον τὸν τραγικόν, ὃς εἰσήγαγε κιθαρίζοντα τὸν Πολύφημον. τὸ δὲ θρεττανελὸ μέλος καὶ κρουμάτιόν ἐστι. τὸ δὲ "ἀλλ' εἶα τέκεα θαμίν' ἐπαναβοῶντες" ἐκ τοῦ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστί.

ΘΡΕΤΤΑΝΕΛΟ] τὸν κιθαρῳδόν· ἡ γὰρ κιθάρα κρουομένη τοιοῦτο μέλος ποιεῖ, θρεττανελὸ θρεττανελό. ΑΛΛΩΣ. Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιὸν ἢ τραγῳδοδιδάσκαλον διασύρει, ὃς ἔγραψε τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ, εἶτα κιθάρας ἦχον μιμούμενος ἐν τῷ συγγράμματι τοῦτό φησι τὸ ῥῆμα θρεττανελό. ἐκεῖ γὰρ εἰσάγει τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα τὴν Γαλάτειαν. ἐπεὶ οὖν ἔφη ὁ χορὸς "ἥδομαι καὶ βούλομαι χορεῦσαι," ὁ οἰκέτης φησὶ "καὶ ἐγὼ βουλήσομαι χορεύειν" καὶ ἅμα ἀναφωνεῖ τὸ μέλος ἐκεῖνο. Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Δωριεῦσι. λέγουσι δὲ ὅτι ποτὲ Γαλατείᾳ τινὶ παλλακίδι Διονυσίου προσέβαλε, καὶ μαθὼν Διονύσιος ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν. φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Κυθήρων, καὶ ἐκεῖ δρᾶμα τὴν Γαλάτειαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ εἰσήνεγκε τὸν Κύκλωπα ἐρῶντα τῆς Γαλατείας, τοῦτο δὲ αἰνιττόμενος εἰς Διονύσιον· ἀπείκασε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ὠξυδόρκει.

291. ΩΔΙ] οὕτως. *Gl. Paris.* ΠΑΡΑΣΑΛΕΥΩΝ] μετρίως κινῶν· ἔτυψε γὰρ αὐτοὺς πρὸς τὴν πυγήν. *Gl. Paris.* ΠΑΡΕΝΣΑΛΕΥΩΝ] παρακινῶν. *Gl. Victor.*

292. ΑΓΕΙΝ] ὁδηγεῖν. ΑΛΛ' ΕΙΑ] ἄγε. ΘΑΜΙΝ'] συχνῶς, πολλάκις λέγοντες. *Gl. Paris.*

293. ΒΛΗΧΩΜΕΝΟΙ] ποιᾷ φωνῇ χρώμενοι· βληχᾶσθαι γὰρ τὸ τὰ πρόβατα ποιᾷ φωνῇ χρῆσθαι. τὸ δὲ ἑξῆς βληχώμενοι μέλη. κινάβρα δὲ ἡ δυσωδία τῶν μασχαλῶν ἢ τῶν αἰγῶν· ΚΙΝΑΒΡΩΝΤΩΝ οὖν κακὴν δυσωδίαν ἐχόντων, ἢ τῶν δυσοσμίαν ποιούντων ἐκ τῶν μασχαλῶν. κινάβρα δὲ κυρίως ἡ τῶν κυνῶν βρῶσις, κυνοβορά τις οὖσα. ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἦν, ἐγράφετ' ἂν διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. * ΒΛΗΧΩΜΕΝΟΙ] βοῶντες, ᾄδοντες, λέγοντες.* τὸ βληχᾶσθαι ἐπὶ προβάτων. συνάπτεται πρὸς τὸ προβατίων. *Gl. Paris.*

294. ΚΙΝΑΒΡΩΝΤΩΝ] ὀσμὴν ἀποπεμπόντων. ΜΕΛΗ] ᾄσματα. *Gl. Paris.*

295. ΕΠΕΣΘ'] ἀκολουθεῖτε τὰ αἰδοῖα δεικνύντες. *Gl. Paris.* ΤΡΑΓΟΙ Δ' ΑΚΡΑΤΙΕΙΣΘΕ] τὸ ἑξῆς, τράγοι δ' ἀπεψωλημένοι ἀκρατιεῖσθε. λείπει τὸ ὡς, ὡς τράγοι. τὸ δὲ ἀκρατιεῖσθε ἀντὶ τοῦ φάγοιτε· ἀκρατισμὸς γὰρ λέγεται τὸ πρωϊνὸν φαγεῖν. ἢ ἀκρατῆ πράσσετε, ἐπειδὴ μετὰ τὴν συνουσίαν οἱ τράγοι λείχουσι τὰ ἑαυτῶν αἰδοῖα. ἢ λείχετε τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοίου. * ἤγουν δίκην τράγων τοὺς ὄρχεις λείχετε. *Gl. Paris.* λείχετε τὰ αἰδοῖα δηλονότι. *Gl. Br.*

296. ΘΡΕΤΤΑΝΕΛΟ ΤΟΝ ΚΥΚΛΩΠΑ] ᾧ σαυτὸν παρείκασας. *Gl. Paris.*

297. ΒΛΗΧΩΜΕΝΟΙ] ἀναβοῶντες. ΚΑΤΑΛΑΒΟΝΤΕΣ] ὥσπερ ἐκεῖνον ὁ Ὀδυσσεύς, κρατήσαντες. *Gl. Paris.*

298. ΠΗΡΑΝ ΕΧΟΝΤΑ] καὶ γὰρ παρὰ τῷ Φιλοξένῳ πήραν ἔχων εἰσῆλθε. ταῦτα δέ φησι καὶ τὰ ἑξῆς ὡς καὶ τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ ἐν ποιήματι οὔσης. * ΑΛΛΩΣ. ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς παιγνιωδῶς ἐπιφέρει τὰ τοῦ Φιλοξένου εἰπόντος πήραν βαστάζειν τὸν Κύκλωπα καὶ λάχανα ἐσθίειν· οὕτω γὰρ πεποίηκε τὸν τοῦ Κύκλωπος ὑποκριτὴν εἰς τὴν σκηνὴν εἰσαγόμενον. ἐμνήσθη δὲ καὶ τῆς τυφλώσεως ὡς οὔσης ἐν τῷ ποιήματι. ταῦτα δὲ πάντα διασύρων τὸν Φιλόξενον εἶπεν ὡς μὴ ἀληθεύοντα· ὁ γὰρ Κύκλωψ, ὥς φησιν Ὅμηρος, κρέα ἤσθιε, καὶ οὐ λάχανα. ἃ τοίνυν ἔφησεν ἐκεῖ ὁ Φιλόξενος, ταῦτα ὁ χορὸς εἰς τὸ μέσον ἀναφέρει. *Junt.*

ΠΗΡΑΝ] σακούλιον, ὥσπερ ἐκεῖνος. ΛΑΧΑΝΑ] ἃ συνῆγεν ἐκεῖνος εἰς τροφήν. ἐμέθυσε γὰρ ἐκεῖνον Ὀδυσσεύς. ΔΡΟΣΕΡΑ] τρυφερά. ΚΡΑΙΠΑΛΩΝΤΑ] μεθύοντα. *Gl. Paris.*

ΚΑΙ ΚΡΑΙΠΑΛΩΝΤΑ] ἀντὶ τοῦ ἐκ μέθης ἀτακτοῦντα, μεθύοντα, ἀπὸ τοῦ τῶν καιρίων σφάλλεσθαι.

299. ΗΓΟΥΜΕΝΟΝ] προοδοποιοῦντα τούτοις, οἷς ἡμᾶς ἀπεικάζεις. *Gl. Paris.*

300. ΕΙΚΗι] μάτην καὶ ὡς ἔτυχεν, ἢ ἀκαίρως· ὅθεν καὶ εἰκαῖος ὁ μάταιος. *Junt.*

ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΝΤΑ] ὡς ἔοικε κατακοιμηθέντα που, ὡς τὸν Κύκλωπα, ὃν μιμεῖται. τοῦ δὲ οἰκέτου μνησθέντος τοῦ Κύκλωπος οἱ γέροντες ἐπάγουσιν ἃ ἔπαθε παρὰ τοῦ Ὀδυσσέως ὁ Κύκλωψ. * ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΝΤΑ] καὶ ὑπνώσαντα καταπεσόντα. *Gl. Paris.*

301. ΗΜΜΕΝΟΝ ΣΦΗΚΙΣΚΟΝ] ἐπιτετήδευται ἡ λέξις παρὰ τὸν σφῆκα· τὰ γὰρ μικρὰ τῶν ξύλων καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα σφηκίσκους καλοῦσιν, ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσιν, ἰσχνοὶ ὄντες ὄπισθεν. καὶ τοὺς λαγαροὺς δὲ τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους καὶ μὴ προκοιλίους σφηκώδεις φασίν. ΑΛΛΩΣ. ΣΦΗΚΙΣΚΟΝ ὠξυμμένον ξύλον, ἐπεὶ καὶ ὁ σφὴξ ὀξὺς ἐκ τῶν ὄπισθεν. ἐκτυφλῶσαί σέ φησιν, ὡς τὸν Κύκλωπα, ὃν μιμῇ. * ΗΜΜΕΝΟΝ] κεκαυμένον. ΣΦΗ-

ΚΙΣΚΟΝ] πάλον. *Gl. Dorv. Paris.* δαλόν. *Gl. Br.*

302. ΕΓΩ ΔΕ ΤΗΝ ΚΙΡΚΗΝ] ἔκθεσις τῆς διπλῆς συστηματικῶν στίχων καὶ κώλων εἴκοσι. εἰσὶ δὲ τοῦ πρώτου συστήματος στίχων καὶ κώλων ἑπτά. τούτων ὁ πρῶτος τετράμετρος ἀκατάληκτος, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου "δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι." ὁ δεύτερος τετράμετρος καταληκτικὸς, ὡς τὰ πρὸ τούτων· ὁ δὲ τρίτος δίμετρος ἀκατάληκτος· ὁ δὲ τέταρτος τετράμετρος καταληκτικὸς ὁμοίως τῷ δευτέρῳ· ὁ δὲ πέμπτος ὁμοίως τῷ τρίτῳ· ὁ ἕκτος τρίμετρος ἀκατάληκτος· ὁ δὲ ἕβδομος δίμετρος καταληκτικός, ὡς ἐκεῖνα τοῦ Ἀνακρέοντος "ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι, πάρεστι γάρ, μαχέσθω." ἐφθημιμερῆ δὲ τὰ τοιαῦτα καλεῖται, ὡς τρεῖς ἔχοντα πόδας καὶ συλλαβήν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. *ΤΗΝ ΚΙΡΚΗΝ] τὴν Λαΐδα. *Gl. Paris.* ΑΝΑΚΥΚΩΣΑΝ] ταράττουσαν. *Gl. Dorv.* ταράττουσαν, μιγνύουσαν. *Gl. Paris.*

303. ΦΙΛΩΝΙΔΟΥ] δέον εἰπεῖν Ὀδυσσέως, ὁ δὲ Φιλωνίδου εἶπε. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν ὡς πλούσιον καὶ παρασίτους ἔχοντα καὶ διὰ τὸν Λαΐδος ἔρωτα ἐν Κορίνθῳ διάγοντα. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς συώδης σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, οὓς κάπρους εἶπε. τὴν δὲ Λαΐδα Κίρκην εἶπεν, ἐπεὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφαρμάκευεν. ΑΛΛΩΣ. ὥσπερ καὶ Κίρκην, φησὶ παίζων τὴν Λαΐδα φαρμάσσουσαν τοὺς ἐρῶντας. τροπικῶς δὲ παίζει εἰς ταύτην ἐκεῖθεν ἄγων τὴν ἱστορίαν· δῆλον δὲ ἐκ τοῦ περὶ Φιλωνίδου διειληφέναι. κάπρους δέ φησι τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου τῷ ὅλῳ ἤθει. καὶ ταῦτα δὲ εἰς Φιλωνίδην τὸν Μελιτέα, ὡς οὐ μόνον μέγαν ἀλλὰ καὶ ἀμαθῆ καὶ ὑώδη. καὶ ΝΙΚΟΧΑΡΗΣ[1] ἐν Γαλατείᾳ "ἠδέ τ'[2] ἀπαιδευτότερος εἶ Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως." ΑΛΛΩΣ. ἐν τῇ νήσῳ τῶν Λαιστρυγόνων ἡ Κίρκη ἦν, πάσας γυναῖκας παρελθοῦσα μαγείαις. προσέσχεν οὖν Ὀδυσσεὺς ἐν τῇ νήσῳ μετὰ τὸ φυγεῖν τὸν Κύκλωπα, καὶ πέμψας τινὰς τῶν αὐτοῦ ἰδεῖν τίς ἂν εἴη ἐνταῦθα (ἔρημος γὰρ ἦν ὁ χῶρος), ἐπεὶ ἀπελθόντες οὗτοι καὶ τὴν Κίρκην εὑρόντες χοῖροι ὑπ' αὐτῆς διά τινος ποτοῦ γεγόνασιν, αὐτὸς εἰς τὴν τούτων ἀφίκετο ζήτησιν. ἐντυχὼν οὖν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ τῷ Ἑρμῇ, καὶ παρ' αὐτοῦ μαθὼν τὰ περὶ τῶν ἑταίρων, καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸ μῶλυ, ἥτις ἐστὶν ἀντιφάρμακος βοτάνη, τὸν τῆς Κίρκης οἶκον κατέλαβεν. ἐπιχειρησάσης οὖν καὶ αὐτὸν τὰ ὅμοια δρᾶσαι, τὸ ξίφος κατ' αὐτῆς ἀνέτεινεν· ὅθεν αὐτὴ φοβηθεῖσα τούς τε ἑταίρους αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀποκατέστησε, καὶ πρὸς μίξιν αὐτῷ συνελθεῖν ἐπεθύμησεν. ὁ δὲ καὶ ἐμίγη καὶ παῖδα ἔσχεν ἐξ αὐτῆς Τηλέγονον, ὑφ' οὗ καὶ ὕστερον κατ' ἄγνοιαν ἀνῃρέθη κέντρῳ τρυγόνος. θέλων οὖν ὁ ποιητὴς σκῶψαι τὸν Φιλωνίδην, ὅτι αὐτοῦ ἤρα Λαΐς, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοὺς ἑταίρους τοῦ Ὀδυσσέως Φιλωνίδου εἶπεν, ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῇ νήσῳ τῶν Λαιστρυγόνων, ἐν Κορίνθῳ εἴρηκεν, ὡς ἐκεῖ τῆς Λαΐδος οἰκούσης. * ἔδει δὲ ἄρα καὶ τὸν Ὀδυσσέα θανάτῳ περιπεσεῖν —μέμνηται [τῆς] ἱστορίας καὶ ὁ Ὀππιανὸς ἐν ἁλιευτικῶν β^{ω}. *Cant.* 1. Η ΤΟΥΣ ΕΤΑΙΡΟΥΣ] τοῦ Ὀδυσσέως ὤφειλεν εἰπεῖν. σκώπτων δὲ τὸν Φιλωνίδην, οὗ ἤρα Λαΐς τις ἐν Κορίνθῳ πόρνη, τοῦτό φησιν. *Paris.* ΦΙΛΩΝΙΔΟΥ] Ὀδυσσέως. *Gl. Dorv.*

304. ΕΠΕΙΣΕΝ] κατέπεισεν. ΟΝΤΑΣ ΚΑΠΡΟΥΣ] ὑπάρχοντας καὶ ἀγριοχοίρους. *Gl. Paris.*

305. ΜΕΜΑΓΜΕΝΟΝ] μεμαλαγμένον καὶ ἐζημιωμένον. *Gl. Paris.* Μ. ΣΚΩΡ] μεμαλαγμένον κόπρον. *Gl. Dorv.* ΣΚΩΡ] κόπρον, σκάτον τρώγειν. ΑΥΤΗ] ἡ Κίρκη δὲ ἐμάλαττε τοῖς ἑταίροις. *Gl. Paris.* ΕΜΑΤΤΕΝ] ἐμάλαττεν. *Gl. Dorv.*

306. ΠΑΝΤΑΣ ΤΡΟΠΟΥΣ] τῆς Κίρκης τοὺς τρόπους μιμήσομαί φησι. *Gl. Paris.*

307. ΓΡΥΛΛΙΖΟΝΤΕΣ] ὁμοίως χοίροις βοῶντες. *Gl. Dorv.* χοίρων φωνὴν ἀφιέντες. *Gl. Paris. Victor.* ΦΙΛΗΔΙΑΣ] φιληδονίας. *Gl. Dorv.* ΦΙΛΗΔΙΑΣ] φιληδονίας, ἀνοίας. *Gl. Paris.*

308. ΕΠΕΣΘΕ] παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων λεγομένη. ΜΗΤΡΙ] ἐμοί. *Gl. Par.*

309. ΟΥΚΟΥΝ ΣΕ ΤΗΝ ΚΙΡΚΗΝ] τοῦ δευτέρου συστήματος στίχοι καὶ κῶλα ἑπτά. ἔχουσι δ' ὁμοίως τῇ προφθάσῃ περιόδῳ καθ' ἕκαστον. * ΑΝΑΚΥΚΩΣΑΝ] μιγνύουσαν. *Gl. Dorv. Victor.* ἀναταράττουσαν. *Gl. Paris.*

310. ΜΑΓΓΑΝΕΥΟΥΣΑΝ] γοητεύουσαν. *Gl. Paris.* μαγεύουσαν, γοητεύουσαν. *Gl. Victor.* ΜΟΛΥΝΟΥΣΑΝ] μιαίνουσαν. *Gl. Paris. Victor.*

311. ΛΑΒΟΝΤΕΣ] οὕτω κἂν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ ἄνω τρίτῳ κώλῳ. τὸ δὲ "ἣν λάβωμεν" οὐ πάνυ δόκιμον. * ΛΑΒΟΝΤΕΣ] κρατήσαντες. ΦΙΛΗΔΙΑΣ] φιληδονίας. *Gl. Paris. Victor.*

312. ΤΩΝ ΟΡΧΕΩΝ ΚΡΕΜΩΜΕΝ] δέον εἰπεῖν ὅτι ξίφος ἐπιφέρωμέν σοι, καθὰ καὶ Ὀδυσσεὺς τῇ Κίρκῃ, ὁ δὲ, ὃ συμβέβηκε τῷ Ὀδυσσεῖ κατὰ τὴν ἐρινεοῦ ἐποχὴν ἐν τῷ στομίῳ τῆς Χαρύβδεως, ἐπὶ

[1] νικόχαρις *Ald.*

[2] τί δῆτ' *Rav.*

τὴν Κίρκην μετήγαγεν. ἢ ὡς ἐκεῖνος Μελάνθιον ἐκρέμασεν. * ΛΑΡΤΙΟΥ] υἱὸν δηλ. τὸν Ὀδυσσέα. ΤΩΝ ΟΡΧΕΩΝ] ἀπὸ τῶν ὄρχεων. *Gl. Paris.* ΤΩΝ ΟΡΧΕΩΝ ΚΡΕΜΩΜΕΝ] ὥσπερ ἐκεῖνος τὸ ξίφος κατὰ τῆς Κίρκης ἀνέτεινεν, ἢ ὡς ἐκεῖνος Μελάνθιον ἐκρέμασε. *Victor.*

313. ΜΙΝΘΩΣΟΜΕΝ] μίνθον οἱ μὲν τὸν ἡδύοσμον, οἱ δὲ τὴν ἴυγγα, ὡς κεῖται ἐν τῇ κωμικῇ λέξει, οἱ δὲ εἶδος ἄνθους ἐν τῇ κόπρῳ φυομένου, ᾧ χαίρουσιν οἱ τράγοι. ἢ καὶ ἄλλως. μίνθος λέγεται ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν. ἐπειδὰν δὲ τράγοι ψυγμῷ περιπέσωσιν, εἰώθασιν οἱ αἰπόλοι λαμβάνειν τὴν κόπρον αὐτῶν, καὶ χρίειν αὐτῶν τοὺς μυκτῆρας, καὶ οὕτω τῇ δυσωδίᾳ πταρμὸν κινεῖν, τούτῳ δὲ τῷ τρόπῳ λύειν τὸ πάθος· ὁ γὰρ πταρμὸς θεραπεύει τὸ πάθος. ἐκ τούτου οὖν φησὶν, ὅτι ἀηδίσομέν σε, ἐπεὶ καὶ αἱ αἶγες ἐκ τῆς κόπρου ἀηδίζονται. ΑΛΛΩΣ. κοπρώσομεν· μίνθος γὰρ ἄνθος ἐν τῇ κόπρῳ φυόμενον, ᾧ χαίρουσιν οἱ τράγοι. οἱ δὲ μίνθον φασὶ τὴν ἀνθρωπίνην κόπρον, ᾗ χρῶνται παρατρίβοντες οἱ ποιμένες τῷ δυσριγεῖ τῶν τράγων πταρμῷ. * ΜΙΝΘΩΣΩΜΕΝ] πάσωμεν. *Gl. Dorv.* κόπρῳ χρίσωμεν. *Gl. Victor.* κόπρῳ πάσσομεν· ὅταν γὰρ ὑπὸ κορύζης οἱ τράγοι κατασχεθῶσιν, οὕτω πρὸς ἀπαλλαγὴν πάττονται. μίνθος γὰρ ἡ κόπρος. *Paris.* μίνθος λέγεται ἡ τοῦ τράγου κόπρος. *Rav.* ΩΣΠΕΡ ΤΡΑΓΟΥ] ὅταν οἱ τράγοι ὑπὸ κορύζης κατασχεθῶσι, κόπρῳ χρίονται εἰς ἀπαλλαγὴν τοῦ πάθους. *Victor.*

314. ὁ ΑΡΙΣΤΥΛΛΟΣ αἰσχρός· καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις μέμνηται αὐτοῦ ὡς αἰσχροποιοῦ. λείπει δὲ τὸ ὡς ὁ Ἀρίστυλλος αἰσχρουργίαις κεχηνώς. αἰσχρουργὸν γὰρ αὐτόν φησι ποιητὴν, ὃς διὰ τὴν αἰσχρουργίαν αὐτοῦ ἀεὶ ἐκεχήνει. τοῦτο οὖν φησιν, ὥσπερ ὁ Ἀρίστυλλος κεχηνὼς ἐρεῖς, ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι, ἀντὶ τοῦ ἐμοί. τοῦτο δὲ παροιμιῶδες εἶναί φασιν· οἱ γὰρ παῖδες τοῦτο εἰώθασι λέγειν, ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι· παροιμιακὸν οὖν ἐστί, καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων φασὶ λέγεσθαι. * ΡΙΝΑ] τὴν μίτην. *Gl. Paris.* ὁ Ἀρίστυλλος οὗτος μαλακὸς ἦν καὶ τῷ στόματι χάσκων, ὡς τοῖς ὁρῶσι κινεῖν γέλωτα. *Paris. Victor.*

316. ΑΛΛ' ΕΙΑ] τῆς τρίτης περιόδου στίχοι καὶ κῶλα ἕξ, ὧν τὸ μὲν πρῶτον καὶ τελευταῖον τετράμετρα καταληκτικὰ, τὰ δὲ μεταξὺ δίμετρα ἀκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. * ΣΚΩΜΑΤΩΝ] ὕβρεων. *Gl. Dorv.* ὕβρεων ἐλευθερωθέντες. *Gl. Paris.* ΑΠΑΛΛΑΓΕΝΤΕΣ] ἀποστάντες. *Gl. Victor.*

317. ΕΠ' ΑΛΛ' ΕΙΔΟΣ] εἰς ἄλλην ὁδόν τινα. *Gl. Paris.*

318. ΕΓΩ Δ' ΙΩΝ] δείκνυσιν ἐντεῦθεν ὡς τοιαῦτα οἱ δοῦλοι ποιεῖν εἰώθασιν. *Junt. Victor.* ΙΩΝ] πορευθείς. ΛΑΘΡΑ] κρυφίως τοῦ δεσπότου δηλ. *Gl. Paris.*

319. ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΟΥ] δείκνυσιν ἐνταῦθα, ὡς τοιαῦτα οἱ δοῦλοι ποιεῖν εἰώθασιν. *Paris.*

321. ΤΩι ΚΟΠΩι] τῇ περὶ τὸν πλοῦτον ἐπιμελείᾳ. ἀπὸ θέματος δὲ τοῦ μασσῶ δευτέρας συζυγίας τὸ μασσώμενος, ὡς κλώμενος. * ΜΑΣΣ. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ, ΟΥΤΩ] εἰς τὸ ἑξῆς. *Gl. Paris.* ΚΟΠΩι] τῇ ταλαιπωρίᾳ συνυπάρχειν—τῷ ὑστέρῳ, εἰ ἄρα τούτου δεήσεται. *Paris.*

322. ΧΑΙΡΕΙΝ ΜΕΝ ΥΜΑΣ] κορωνὶς, ὅτι εἰσίασιν οἱ ὑποκριταί. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λγ, ὧν ὁ τελευταῖος "καὶ δὴ βαδίζω. σπεῦδε νῦν· τοῦτ' αὐτὸ δρῶ." ὁ δὲ Χρεμύλος, ὡς καινισθεὶς τῇ τύχῃ, καινοτέραν προσηγορίαν ἐπινοεῖ· τὸ γὰρ χαίρειν παλαιόν ἐστι. περὶ δὲ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ χαίρειν, τοῦ τε ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς, γέγραπται Διονυσίῳ μονόβιβλον περὶ αὐτοῦ· καὶ λέγει μὲν ὑπὸ Κλέωνος πρῶτον αὐτὸ τετάχθαι, γράφοντος πρὸς Ἀθηναίους, ὡς ἕλοι τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ, "Κλέων Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν," λέγει δὲ αὐτὸ κεῖσθαι περιττὸν καὶ περὶ τὴν σύνταξιν ἀσύστατον. ἐκ δὲ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου φασὶν ἀσύστατον, εἰ μή τις αὐτὸ λάβοι ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ, ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ "πειρᾶν δ', ὡς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς." * ἐμφαίνεται ἐντεῦθεν ὡς οἱ ἐξαίφνης καὶ παρ' ἐλπίδα εὐτυχήσαντες ἕτεροι τοῖς τρόποις γίνονται, καὶ πρὸς ὑπεροψίαν χωροῦσι· καὶ γὰρ οὐκ ἔστι τὸ χαίρειν κακόν· ἀλλὰ διότι πένης ὢν πρώην πρὸς τοὺς συνήθεις τούτῳ ἐχρῆτο, διὰ τοῦτο ἀτιμάζει αὐτὸ, θέλων μετὰ τοῦ βίου καὶ τὰ προσρήματα μεταβαλεῖν. σύναπτε δὲ τὸ ἔστι πρὸς τὸ ἀρχαῖον. *Junt.* Ω 'ΝΔΡΕΣ ΔΗΜΟΤΑΙ] ὦ ἄνδρες οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δήμου. *Gl. Paris.*

323. ΑΡΧΑΙΟΝ] τὸ ἔστι λέγει ἐνταῦ-

Γ

θα. *Dorv.* ἐνταῦθα τὸ ἐστὶ λ ε καὶ χαιρετᾶν. *Paris.* ΣΑΠΡΟΝ] σεσηπωμένον. *Gl. Paris.*

324. ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ] ἀσπάζομαί φησιν, ἅτε καινότερον, παρὰ τὴν ὑπόνοιαν δέ· εἰπὼν γὰρ μὴ ἐρεῖν χαίρειν, ἀσπάζομαί φησιν. * ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ] καταφιλῶ καὶ περιπλέκομαι. *Gl. Dorv. Paris.*

325. ΚΑΙ ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΩΣ] καθωπλισμένως μετὰ τάξεως, καὶ σπουδαίως, καὶ γοργῶς, καὶ μετὰ συγκροτήματός τινος. ΚΑΤΑΒΕΒΛΑΚΕΥΜΕΝΩΣ δὲ ἀντὶ τοῦ βραδέως, καὶ τρυφερῶς· βλὰξ γάρ ἐστιν ὁ μαλθακευόμενος ἐν ὑποκρίσει τὸ σῶμα, καὶ βλακεία ἡ μεθ' ὑπεροψίας ὁμι-

λία. * ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΩΣ] σπουδαίως. Gl. Dorv. μετὰ τάξεως. Gl. C. ΣΥΝΤΕΤΑΜΕΝΩΣ] μετὰ τάξεως. Gl. Paris. σπουδαίως. Gl. D. ΚΑΤΑΒΕΒΛΑΚΕΥΜΕΝΩΣ] ῥαθύμως ὡς οἱ τρυφῶντες. Gl. Dorv. ῥαθύμως. Gl. D. ΚΑΤΕΒΛΑΚΕΥΜΕΝΩΣ] βλακεία ἡ ἀπὸ τῆς τρυφῆς ἄνεσις, ἢ ῥαθύμως. Gl. Paris. ἀντὶ τοῦ βραδέως καὶ τρυφερῶς. Gl. C.

326. ΟΠΩΣ] ὁρᾶτε καὶ σκοπεῖτε. ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΑΙ] σύμμαχοι, βοηθοί. Gl. Paris.

327. ΕΣΕΣΘΕ] γενήσεσθε. ΣΩΤΗΡΕΣ] φύλακες. ΤΟΥ ΘΕΟΥ] τοῦ Πλούτου. Gl. Paris. ΟΝΤΩΣ] κατ' ἀλήθειαν. Gl. C.

328. ΔΟΞΕΙΣ Μ' ΑΡΗ] ὡς αὐτὸν τὸν Ἄρεα τὸν θεὸν ἕξεις σύμμαχον. δόξεις με, φησί, τὸν Ἄρεα ὁρᾶν, ἀντὶ τοῦ κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν. ἄκρως καὶ ἀπειλητικῶς, φησί, βλέψω πρὸς τοὺς βιαζομένους. * ΑΛΛΩΣ. παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει συμπράττειν καὶ συναίρεσθαι εἰς βοήθειαν. Junt. ΘΑΡΡΕΙ] ἔχε θάῤῥος. ΑΝΤΙΚΡΥΣ] φανερῶς. ΔΟΞΕΙΣ] νομίσεις, ἡμᾶς τὸν χορὸν δηλ. Μ' ΑΡΗΝ] πολεμικώτατον. Gl. Paris. ἀνδρεῖον ἤδη καὶ σπουδαιότατον καὶ πᾶν ὑπὲρ τούτου, εἰ δέοι, παθεῖν ἕτοιμον. Paris.

329. ΤΡΙΩΒΟΛΟΥ] ὅτι οὐχ ἵστατο τοῦ δικαστικοῦ ὁ μισθὸς, ἀλλὰ κατὰ καιρὸν μετέβαλλον. τοῦτο δὲ λέγει, ὥς τινων ἐκ τούτων δικαστῶν ὄντων. * ΔΕΙΝΟΝ] χαλεπόν. ΤΡΙΩΒΟΛΟΥ] ἕνεκα τριῶν ὀβολῶν. Gl. Paris.

330. ΩΣΤΙΖΟΜΕΣΘ'] ὠθούμεθα· καὶ Ῥωμαῖοι ὤστια τὰς θύρας φασὶ παρὰ τὸ ἐξωθεῖν τὸν ἐπερχόμενον. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δὲ οὐδεὶς ἐδίκαζεν, εἰ μὴ ἐπέβαινε τῶν ξ' ἐνιαυτῶν· ὅσοι δὲ τελείας ἡλικίας ἦσαν, εἰσήρχοντο μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οὐκ ἐδίκαζον δέ. τούτους οὖν τοὺς ἐκκλησιαστὰς ἐποίησαν φανερόν τι λαμβάνειν ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων οἱ δημαγωγοὶ πείσαντες τὴν πόλιν· ὕστερον δὲ ὁ Κλέων ἐποίησεν αὐτὸ τριώβολον. ἀφῆλιξ δὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν οὐκ εἰσήρχετο. * ΩΣΤΙΖΟΜΕΣΘ'] εἰσερχόμεθα ἀλλήλους ὠθοῦντες πάντοτε. Gl. Dorv. Paris. ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ὠστίας τὰς θύρας φασὶ καὶ τὸν θυρωρὸν ὠστιάριον. ἀπὸ τούτου οὖν ὠστίζω τὸ εἰσέρχομαι γίνεται. ἔστιν δὲ ὠστίζειν τὸ εἰσέρχεσθαί τινας ἀλλήλους ὠθοῦντας ἐπὶ τῆς θύρας. Paris. ΕΚΚΛΗΣΙΑι] τῇ συναγωγῇ. Gl. Paris.

331. ΠΑΡΕΙΗΝ] καταλείψαιμι ἢ παραχωρήσαιμί τινι. Gl. Paris.

332. ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΝ] Βλεψίδημος ὁ πρὸς τὸν δῆμον βλέπων κἀκ τούτου τὰ πρὸς ζωὴν πορίζόμενος· ὑπηρέτης γὰρ ἦν τῶν τὰ δημόσια ἐνεργούντων. Junt. Dorv.

333. ΠΡΟΣΙΟΝΤΑ] προσερχόμενον. Gl. Paris.

334. ΒΑΔΙΣΕΙ] περιπατήσει. ΤΑΧΕΙ] συντομίᾳ. Gl. Paris.

335. ΠΟΘΕΝ] ἀπὸ ποίας αἰτίας. ΤΡΟΠΩι] σκοπῷ. Gl. Paris.

336. ΕΞΑΠΙΝΗΣ] καὶ ἐξάπινα. γίνεται παρὰ τὸ ἀφανὴς ἄφινα καὶ ἄπινα. Junt. ΟΥ ΠΕΙΘΟΜΑΙ] οὐ πιστεύω. Gl. Paris.

337. ΛΟΓΟΣ] φήμη. ΗΡΑΚΛΕΑ] ὡς ἀποτρόπαιον τῶν κακῶν. Gl. Paris.

338. ΕΠΙ ΤΟΙΣΙ ΚΟΥΡΕΙΟΙΣΙ] διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς διημερεύοντας ἐπὶ τῶν κουρείων ἀργῶς καὶ ἐν τοῖς ἰατρείοις ποιουμένους τὰς συντυχίας. * κουρεῖα δὲ ἦσαν ἐργαστήρια, ἐν οἷς οἱ βουλόμενοι [κείρειν Junt.] τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος [ἀπιόντες Junt.] ἐκείροντο, ὁπότε ἐκβαῖεν τοῦ μέτρου. Junt. Paris. κουρεῖα τὰ κοινῶς μπαρμπερεῖα. Gl. Paris. ΚΟΥΡΙΟΙΣ] νέοις. Gl. Dorv.

339. ὅτι ἐξαίφνης ὁ ἀνὴρ ἐγένετο. Gl. Paris.

340. ΘΑΥΜΑΣΤΟΝ] ἐκπληκτικόν. Gl. Paris. ἄξιον θαύματος. Gl. Dorv.

341. ἀγαθόν τι ποιῶν—μετακαλεῖται. Gl. Paris.

342. ΟΥΚΟΥΝ ΕΠΙΧΩΡΙΟΝ ΤΙ] σκώπτει πάλιν τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἐπιφθόνους. οὐκ ἀκολουθεῖ, φησί, τῇ Ἀθηναίων διαγωγῇ. καὶ ἀλλαχοῦ "ἐπὶ τοῦ προσώπου γάρ ἐστιν Ἀττικὸν βλέπος." * ΕΠΙΧΩΡΙΟΝ] ἐντόπιον, σύνηθες. Gl. Dorv. οὐδαμῶς σύνηθες τῇ χώρᾳ τὸ πρᾶγμα ποιεῖ. Gl. Paris. διαβάλλει ἐντεῦθεν Ἀθηναίους ὡς φθονεροὺς καὶ κακογνώμονας καὶ μὴ μεταδιδόντας τοῖς φίλοις χρηστοῦ τινός. Paris.

343. ἀλλ' οὐδέν σε ἐγκαλύψας λέξω. Gl. Paris.

344. ΑΜΕΙΝΟΝ] κρεῖττον ποιοῦμεν. α Gl. Dorv. κρεῖττον ἢ πρὸ ποιῶμεν, διάγωμεν. Gl. Paris.

345. τὴν εὐπραγίαν σοι. ΕΙ ΓΑΡ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ] ὑπάρχεις γὰρ ἀπὸ τῶν φίλων. Gl. Paris.

346. ΑΛΗΘΩΣ] ὁμολογουμένως. Gl. Paris.

347. ΕΣΟΜΑΙ] γενήσομαι. ΑΥΤΙΚΑ] ταχέως πάνυ. Gl. Paris.

348. ΕΝΙ] ἔνεστι. ΚΙΝΔΥΝΟΣ] φόβος. Gl. Paris.

349. ΛΕΓ' ΑΝΥΣΑΣ] οἱ λέγοντες τὸ ἀνύσας ἀντὶ τοῦ ἄνυσον καὶ τὸ λέξας ἀντὶ τοῦ λέξον οὐ καλῶς λέγουσιν. ἔχει δὲ οὕτως. λέγε ὅτι φῄς ποτε ἀνύσας καὶ τελέσας τοῦτο, τουτέστιν εἰς τέλος καὶ διασάφησιν ἀγαγὼν τὸν σὸν λόγον. Junt.

ΟΙΟΣ] *μέγας.* ΑΝΥΣΑΣ] *σπεύσας. σύναπτε τὸ ποτέ πρὸς τὸ ἀνύσας. Gl. Paris.*

350. ΚΑΤΟΡΘΩΣΩΜΕΝ] *ἃ βουλεύομαι. Gl. Paris.*

351. ΣΦΑΛΩΜΕΝ] *ἀστοχήσωμεν, ἀποτύχωμεν τούτου. Gl. Paris.* ΕΠΙΤΕΤΡΙΦΘΑΙ] *τοῦτο εἶπε φοβούμενος μὴ ἀποτυχὼν ἐγείρῃ τὸν Δία πρὸς ὀργὴν, καὶ ἐπιτρίβῃ αὐτούς. Junt. Paris. ἀφανισθῆναι παντελῶς. Gl. Paris.*

ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΝ] *ἀντὶ τοῦ παντελῶς, κατὰ πάντα τρόπον, ἐξ ὁλοκλήρου. Ἀττικὸν δὲ τὸ καί μ' οὐκ ἀρέσκει, ὡς προείρηται.*

352. ΦΟΡΤΙΟΝ] *τὸ βάρος, πρὸς ὃ δυσχεραίνεις καὶ δειλιᾷς. Gl. Paris. τὸ πρᾶγμα. Gl. Br. τὸ φορτίον διχῶς λέγεται. τὸ βάρος. φορτίον καὶ ἡ μέμψις. Paris.*

353. ΑΡΕΣΚΕΙ] *ἀρεστὸν ἐμοὶ δοκεῖ.* ΕΞΑΙΦΝΗΣ ΑΓΑΝ] *παραυτίκα λίαν. Gl. Paris.* ΚΑΙ Μ' ΟΥΚ ΑΡ.] *ἐμοί. Gl. codd. Br.*

354. ΟΥΤΩΣ] *ὡς ᾄδεται καὶ ὡς αὐτὸς λέγεις. Gl. Dorv. Paris.* ΑΥ ΔΕΔΟΙΚΕΝΑΙ] *πάλιν δειλιᾷν, φοβεῖσθαι. Gl. Paris.*

355. ΠΡΟΣ] *περισσόν. Gl. codd. Br. ἀργόν. Gl. Paris. ἡ πρὸς περισσὴ Ἀττικῶς. ἔστι ἴδιον δηλ. κακοῦ. Paris.* ΑΝΔΡΟΣ] *ἴδιόν ἐστι. Gl. Dorv. Paris.* ΥΓΙΕΣ] *ἀληθές. Gl. Dorv. ὀρθόν. Gl. Paris.* ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΥ] *πράξαντος. Gl. Paris.* ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΟΣ] *ἡ πρός ἐνταῦθα οὔτε περισσή ἐστιν, ὡς οἴονταί τινες, οὔτε ἀντὶ τῆς ὑπό κεῖται, ἀλλὰ τὸ καθῆκον σημαίνει, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ "οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδάς."*

356. ΠΩΣ *κ. τ. λ.*] *ἴδιον ἀνδρὸς εἰργασμένου. Gl. Paris.*

357. ΗΚΕΙΣ] *ἦλθες. Gl. Paris.* ΑΡΓΥΡΙΟΝ Η ΧΡΥΣΙΟΝ] *ἃ ἀνατιθέασιν ἄνθρωποι τῷ θεῷ. Gl. Dorv. Paris.*

358. ΙΣΩΣ] *τάχα.* ΜΕΤΑΜΕΛΕΙ] *μεταμέλεια γίνεται τῆς κλοπῆς. Gl. Paris.*

359. ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΕ] *ὡς ἐν ἀρνήσει εἴληφε τὴν τοῦ θεοῦ ἐπίκλησιν. * ἀποσοβητὰ τῶν κακῶν. Gl. Dorv. Paris.* ΔΙ' ΕΓΩ ΜΕΝ ΟΥ] *οὐδὲν τοιοῦτον ἐποίησα. Gl. Paris.*

360. ΦΛΥΑΡΩΝ] *περισσολογῶν.* ΟΙΔΑ] *γινώσκω φανερῶς, ὅτι ἐπανούργησας. Gl. Paris.*

361. ΥΠΟΝΟΕΙ] *ὑπόπτευε. Gl. Paris.* ΦΕΥ] *ἀποδυσπετεῖ ὡς ἠρνημένου Χρεμύλου τὸ κακούργημα.*

362. ΥΓΙΕΣ ΕΣΤΙΝ ΟΥΔΕΝΟΣ] *ὅτι οὐθεὶς, ὃς δοκεῖ ἔχειν πλεονέκτημα, ἀρετῆς ὑγιῶς ἔχει. * Πλάτων Φαίδωνι· τελευτῶν δὴ θαμὰ προσκρούων μισεῖ τε καὶ πάντας ἡγεῖται οὐδενὸς οὐδὲν εἶναι τὸ παράπαν. Junt.* ΑΤΕΧΝΩΣ ΥΓΙΕΣ] *φανερῶς ἀληθές.* ΟΥΔΕΝΟΣ] *ἀνθρώπου. Gl. Paris.*

363. ΚΕΡΔΟΥΣ—ΗΤΤΟΝΕΣ] *νικώμενοι ὑπὸ τοῦ κέρδους, ὥσπερ οὗτος ἡττᾶται καὶ τὸ ἀληθὲς οὐκ ἐθέλει λέγειν. Gl. Paris.*

364. ΥΓΙΑΙΝΕΙΝ ΜΟΙ ΔΟΚΕΙΣ] *ἐπεὶ τοιαῦτα κατ' ἐμοῦ ὑποπτεύεις. Junt.* ΟΥΤΟΙ] *οὐδαμῶς.* ΔΟΚΕΙΣ] *φαίνει. Gl. Paris.*

365. ΜΕΘΕΣΤΗΧ' ΩΝ ΠΡΟΤΕΡΟΝ] *πρώην γὰρ χρηστὸς ὢν νῦν πανοῦργος γέγονεν. Junt. Dorv.* ΩΣ ΠΟΛΥ] *λίαν καταπολύ.* ΜΕΘΕΣΤΗΧ'] *μετεβλήθη.* ΕΙΧΕ] *ἐκέκτητο. Gl. Paris.*

366. ΜΕΛΑΓΧΟΛΑΣ] *μαίνῃ. Gl. Paris.*

367. ΤΟ ΒΛΕΜΜ' ΑΥΤΟΥ] *αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Gl. Paris.* ΚΑΤΑ ΧΩΡΑΝ ΕΧΕΙ] *κατὰ τὸ καθεστηκὸς καὶ ὡς δεῖ. Gl. Dorv. κατὰ τάξιν. Gl. Paris.*

368. ΕΠΙΔΗΛΟΝ ΤΙ] *ἀλλ' ἔστι τὸ βλέμμα αὐτοῦ ὅμοιον πεπανουργηκότι βλέμματι.* * ΕΠΙΔΗΛΟΝ] *φανερόν. Gl. Dorv.* ΠΕΠΑΝΟΥΡΓΗΚΟΤΙ] *αὐτῷ πανουργίαν ἐργασαμένῳ. Gl. Paris.* ΠΕΠΑΝΟΥΡΓΕΥΚΟΤΙ] *ἀντὶ τοῦ πεπανουργηκότι. Rav.*

369. ΟΙΔ' Ο ΚΡΩΖΕΙΣ] *παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην θρυλλούντων, ὡς αἱ κορῶναι· ἀντὶ τοῦ σὺ ἄνω καὶ κάτω περὶ τοῦ κεκλοφέναι μοι διαλέγῃ. * γινώσκω διὸ φωνεῖς, ἀκαίρως φθέγγῃ καὶ ὀχλεῖς ἡμᾶς ὡς κορώνη. Gl. Dorv. Paris.*

370. ΖΗΤΕΙΣ ΜΕΤΑΛΑΒΕΙΝ] *τῆς κλοπῆς. Gl. Dorv. χρῄζεις κοινωνῆσαι, μετασχεῖν.* ΜΕΤΑΛΑΒΕΙΝ] *τοῦτο διὰ μέσου εἴρηται.* ΤΙΝΟΣ] *πράγματος. Gl. Paris.*

371. ΟΥ ΤΟΙΟΥΤΟΝ] *ὃ σὺ ὑπονοεῖς. Gl. Paris.*

372. ΗΡΠΑΚΑΣ] *κατεδυνάστευσας.* ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΑΣ] *μαίνῃ, ἄθλιος εἶ καὶ κακοδαίμων. Gl. Paris.*

ΩΣ ΕΜΟΥ ΤΙ ΚΕΚΛΟΦΟΤΟΣ] *τὸ ὡς οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ὅτι, ὡς οἴονταί τινες· οὐ γάρ ἐστι πρὸς τὸ ζητεῖς ἀλλὰ πρὸς τὸ κεκλοφότος, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ καθά. στίζων οὖν πρὸς τὸ κρώζεις, τὸ λοιπὸν λέγε κομματικῶς. Junt.*

373. ΑΠΕΣΤΕΡΗΚΑΣ] *ἀποστερῶ ἐστὶν, ὅταν παρακαταθήκην τινὸς λαβὼν εἰς διαβολὴν χωρήσω, καὶ οὐκ ἐθέλω διδόναι αὐτῷ, ἃ ἔλαβον. Junt. Dorv.* ΑΠΕΣΤΕΡΗΚΑΣ] *τινὸς οὐδένα ἄνθρωπον. Gl. Paris.*

374. ΟΥ ΔΗΤ'] *οὐδαμῶς, ἐποίησα δηλ.* Ω ΗΡΑΚΛΕΙΣ] *φεῦ. Gl. Paris.*

ΦΕΡΕ] τί ἂν τις εἴποι ἕτερον; *Gl. Dorv. Paris.*

375. ΦΡΑΣΑΙ] εἰπεῖν. *Gl. Paris.*

376. ΚΑΤΗΓΟΡΕΙΣ] ναὶ οὐ θέλω δηλ. ΠΡΙΝ ΜΑΘΕΙΝ] πρὸ τοῦ γνωρίσαι. ΜΟΥ] σύναπτε πρὸς τὸ κατηγορεῖς. *Gl. Paris.*

377. ΕΓΩ ΣΟΙ ΤΟΥΤ' ΑΠΟ ΣΜΙΚΡΟΥ] ὡς πρὸς εὑρηκότα ἡ διάλεξις. χρῆται δὲ τῇ πηλικότητι ἀντὶ ποσότητος. * Ω ΤΑΝ] ὦ φίλε. ΣΜΙΚΡΟΥ] ὀλίγου. *Gl. Paris.* ΤΟΥΤ'] ὃ πεπανούργηκας. ΣΜΙΚΡΟΥ] ἀναλώματος. *Gl. Dorv.*

378. ΕΘΕΛΩ] χρήζω. *Gl. Paris.* ΔΙΑΠΡΑΞΑΙ] οἰκονομῆσαι. ΠΥΘΕΣΘΑΙ] μαθεῖν, ἀκοῦσαι. *Gl. Dorv.*

379. ΤΟ ΣΤΟΜ' ΕΠΙΒΥΣΑΣ] τείνεται πρὸς τοὺς ῥήτορας, ἐπειδὴ εἰώθασι τοῖς ἕρμαιον κεκληρωμένοις ἐπιφορτίζεσθαι, ὡς κοινωφέλιμοι. * ΕΠΙΒΥΣΑΣ] ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσας, ὡς Ὅμηρος "νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον." *Rav.* κλείσας. *Gl. Dorv. Paris.* ΚΕΡΜΑΣΙ] νομίσμασι. *Gl. Dorv.* δωρήμασι, νομίσμασι, ἵν' ὅταν καταστῇς εἰς κρίσιν, συνηγοροῦντας αὐτοὺς ἔχῃς διὰ τὴν δωροδοκίαν. *Gl. Dorv. Paris.*

380. εἰρωνικὸν τοῦτο. *Gl. Dorv. Paris.* ΦΙΛΟΣ] προσφιλῶς. *Gl. C. Paris.*

381. ΜΝΑΣ] λίτρας. ΑΝΑΛΩΣΑΣ] ἐξοδιάσας. ΛΟΓΙΣΑΣΘΑΙ] λογαριάσαι ἡμῖν. *Gl. Dorv. Paris.*

382. ΚΑΘΕΔΟΥΜΕΝΟΝ] καθίζοντα. *Gl. Paris.*

383. ΙΚΕΤΗΡΙΑΝ ΕΧΟΝΤΑ] ἱκετηρία ἐστὶ κλάδος ἐλαίας ἐρίῳ πεπλεγμένος· οἱ γὰρ ἱκετεύοντες ἐλαίας κατεῖχον κλάδον. * ΙΚΕΤΗΡΙΑΝ] κλάδον ἱκετικὴν κρατοῦντα. *Gl. Paris.*

384. ΔΙΟΙΣΟΝΤ'] διαφορὰν ἔξοντα. *Gl. Paris.*

385. ΤΩΝ ΠΑΜΦΙΛΟΥ] ὁ Πάμφιλος οὗτος γραφεὺς ἦν, ἔγραφε δὲ τοὺς Ἡρακλείδας ἱκετεύοντας μετὰ κλάδων ἐλαΐνων, ὅτε αὐτοὺς ἐκ Πελοποννήσου ἀπήλασαν. ἱκετηρία δέ ἐστι κλάδος ἐλαίας ἐρίῳ λευκῷ περιειλημμένος, ὡς Πλούταρχος ἐν Παραλλήλοις φησί· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶσα ἱκεσία. ἐχρῶντο δὲ ἐλαΐνῳ κλάδῳ ἵνα διὰ τούτου πρὸς ἔλεον τοὺς δικαστὰς ἕλκωσι. *Dorv.*

ΠΑΜΦΙΛΟΣ ζωγράφος ἦν, ὅστις τοὺς Ἡρακλείδας ἔγραψεν ἱκετεύοντας τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον· μετὰ γὰρ θάνατον Ἡρακλέους Εὐρυσθεὺς διώκει τοὺς Ἡρακλείδας διὰ τὸ πρὸς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἐκείνων πατέρα ἐμφύλιον μῖσος. ταύτην τὴν ἱστορίαν ἔγραψε Πάμφιλος τραγικός· κατὰ δέ τινας ζωγράφος ἦν, ὃς τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν τύχην χαρακτῆρι ὑφηγήσατο. Καλλίστρατος δὲ καὶ Εὐφρόνιος τραγῳδιῶν ποιητήν φασι, καὶ διδάξαι Ἡρακλείδας. τὰ δὲ λίαν ἐπιτετηδευμένα ὑπομνήματα διστάζει πότερον τραγικὸς ποιητὴς ἢ ζωγράφος, ὃν καθηγήσασθαί φασιν Ἀπελλοῦ· περικλυτὸς δὲ ζωγράφος ὁ Ἀπελλῆς. ἐν μέντοι ταῖς Διδασκαλίαις πρὸ τούτων τῶν χρόνων Πάμφιλος οὐδεὶς φέρεται τραγικός. γραφὴ μέντοι ἐστὶν οἱ Ἡρακλεῖδαι καὶ Ἀλκμήνη καὶ Ἡρακλέους θυγάτηρ Ἀθηναίους ἱκετεύοντες, Εὐρυσθέα δεδιότες, ἥτις Παμφίλου οὐκ ἔστιν, ὥς φασιν, ἀλλ' Ἀπολλοδώρου. ὁ δὲ Πάμφιλος, ὡς ἔοικε, καὶ νεώτερος ἦν Ἀριστοφάνους. * ΑΛΛΩΣ. οὗτος τραγῳδοποιός· ἔγραψε δὲ τοὺς Ἡρακλείδας ἱκετηρίαν ἔχοντας, ὅταν Εὐρυσθεὺς μετὰ θάνατον Ἡρακλέους τοὺς Ἡρακλείδας ἐδίωξε, καὶ οὗτοι μετὰ τῆς Ἀλκμήνης παρεκάλεσαν τοὺς Ἀθηναίους βοηθῆσαι αὐτοῖς, ὅπερ καὶ ἐγένετο. τὰ οὖν συμβάντα αὐτοῖς ζωγράφος τις Πάμφιλος Ἀθηναῖος εἰς τὴν στοὰν τῶν Ἀθηναίων ἔγραψε, καὶ αὐτοὺς ἱκετεύοντας. τοῦτο οὖν λέγει, ὅτι οἱ καταδικαζόμενοι μετὰ τῶν παίδων καὶ τῶν γυναικῶν παρακολουθουσῶν λόγον ὑπεῖχον τῷ ἐγκλήματι. * ΑΛΛΩΣ. ὁ Πάμφιλος οὗτος εἷς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς μὲν Αἰγιμιοῦ, ἀδελφὸς δὲ Δυμάου καὶ Δώρου, ἀφ' ὧν φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι Παμφιλεῖς καὶ Δυμενεῖς καὶ Δωρεῖς, ἀφ' ἧς οἱ Δωριεῖς, οἵτινες οἰκοῦντες πρότερον τὴν Πίνδον μίαν οὖσαν τῆς τετραπόλεως τῆς ἐπ' Εὐβοίᾳ, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης καὶ Παρνασσοῦ Δωρίδα ἑξάπολιν οὖσαν· ἔστι δὲ Ἐρινεόν, Κύτινον, Βοιόν, Λίλαιον, Κάρφαια, Δρυόπη. ἐκ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ἡρακλείδαις ἀναχωροῦσιν ὁμοῦ ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς Λακεδαίμονα, ὡς Πίνδαρός φησι "θέλοντι δὲ Παμφίλου." *Junt.*

386. ΟΥΚ, Ω ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝ] εἰ γάρ, ὡς φῄς, ἐκεκλόφειν, φαῦλος ἦν ἂν τὸν τρόπον· φαῦλος δὲ ὢν οὐκ ἂν παρέσχον ἂν ἄλλῳ τινί. νῦν δὲ τοῖς χρηστοῖς προῃρημένος δοῦναι δῆλον ὅτι ἀγαθός εἰμι· εἰ δὲ ἀγαθός, οὐ κέκλοφα. * ΟΥΚ] ὄψει ἐμὲ οὕτως ἔχοντα, δυστυχέστατε. *Gl. Dorv. Paris.* ΧΡΗΣΤΟΥΣ] ἀγαθούς. *Gl. Paris.*

387. ΣΩΦΡΟΝΑΣ] εὐτάκτους. *Gl. Paris.* σώφρων λέγεται κυρίως ὁ εὐλαβὴς ἄνθρωπος. λέγεται σώφρων καὶ ὁ σώαν ἔχων τὴν φρόνησιν, ἐξ οὗ καὶ σωφροσύνη ἡ τῶν φρενῶν ἀκεραιότης. *Paris.*

388. ΑΠΑΡΤΙ] ἀπηρτισμένως· ἐπίρῥημα δέ ἐστιν ὡς ἀμογητί, παρὰ τὸ ἀπηρτισμένον καὶ πλῆρες. κέχρηται αὐτῷ Ἡρόδοτος λέγων "ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδια δύο ἀπαρτί," καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις "φράσον μοι ἀπαρτὶ δή που προλαβεῖν." συνωνυμεῖ δὲ ἡ λέξις· ἔσθ' ὅτε γὰρ καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα δηλοῖ, ὡς

καὶ Καλλίμαχος. * ἀπηρτισμένως, τελείως. Gl. Dorv. Paris. ἀπὸ τοῦ νῦν. Gl. D. Cant. 2. νεωστί. Gl. C.

389. ὡς κοινωνεῖν πάντας ποιῆσαι. Gl. Dorv. Paris.

390. ΑΠΟΛΕΙΣ] φθερεῖς· οἰήσονται γάρ τινες ὡς ἀληθῆ λέγεις. ἀπολεῖς, οὐκ ἐθέλων τἀληθὲς εἰπεῖν. ΣΕΑΥΤΟΝ] μᾶλλον ἀπολεῖς. Gl. Paris.

391. ΜΟΧΘΗΡΕ] κακέ. Gl. Paris.

392. ΕΧΩ] κέκτημαι. ΟΠΟΙΟΝ] Ἀττικόν. Gl. Paris. ἐρωτηματικὸν ἀντὶ τοῦ ποῖον. Gl. C.

394. ΟΥΚ ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] τόπος ἦν ἐν Ἀθήναις κρημνώδης Κόρακες καλούμενος διὰ τὸ κοράκων εἶναι καταγώγιον, εἰς ὃν τοὺς κακούργους ἔῤῥιπτον ὑπὸ κοράκων ἀναλωθησομένους· ἐλήφθη δὲ εἰς παροιμίαν τὸ [ἔῤῥ' Par.] ἐς κόρακας. [ἀντὶ τοῦ ἀπελθὼν φάνηθι. Paris.] Dorv. Paris. ΟΥΚ ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] ἀπέλθῃς καὶ ἀπελεύσῃ. ΝΗ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ] ναί. Gl. Paris.

395. ΠΡΟΣ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ] ἡ Ἑστία θυγάτηρ ἦν Κρόνου, καταρχὰς τὴν οἰκίαν εὑροῦσα, ἣν ἐντὸς τῶν οἴκων ἔγραφον, ἵνα τούτους συνέχῃ καὶ τῶν οἰκούντων εἴη φύλαξ. οὕτω καὶ ἐφέστιον Δία καλοῦσιν, ὃν εἰς φυλακὴν τῶν οἴκων γράφουσιν. Junt. ἕνεκεν αὐτῆς τῆς Ἑστίας τῆς θεᾶς. Gl. Paris. ΕΣΤΙΑΣ] περιττὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ λέγω, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. ὀφείλει δὲ ἄνω κεῖσθαι· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ λέγεται ἀπὸ τοῦ λέγεις. Paris.

396. ΘΑΛΑΤΤΙΟΝ] παίζει αὐτὸν ἐνταῦθα. Gl. Dorv. Paris.

397. διὰ τὸ μὴ ἀνέχεσθαι τὸν Βλεψίδημον ἀκοῦσαι λόγον ὁλόκληρον παρὰ Χρεμύλου, ἀλλὰ ἀφ' ἕκαστον ἔπος περιτρίπτειν αὐτὸν, ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς τὴν γνώμην τῶν ἐπιθυμούντων τίθεσθαί τι παρά του. Paris.

398. ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΗΜΑΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ] ὅτι οὐ μετέστειλαν τὸν Βλεψίδημον, ἀκηκοὼς δὲ ἦλθε. * ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ] τὸν Πλοῦτον δηλ. Gl. Paris.

399. ΤΟΥΤΩι] τῷ διαπέμπειν. Gl. Dorv. Paris.

400. ΟΥ ΤΩι ΜΕΤΑΔΟΥΝΑΙ] κατέστη τὰ πράγματα δηλ. ΔΕΙ] ἐνδέχεται. ΤΙ] ἐνδέχεται. Gl. Paris.

401. ΒΛΕΨΑΙ ΠΟΙΗΣΑΙ ΝΩι] ὅτι τὸ νῷ ἀντὶ τοῦ αὐτόν· ἢ ἀντὶ τοῦ δεῖ ἡμᾶς
Χ
ποιῆσαι αὐτὸν βλέψαι. * ΝΩ] τὸ χ κεῖται, ὅτι τὸ νῷ ἀντὶ τοῦ αὐτόν ἢ ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς ποιῆσαι αὐτὸν βλέψαι εἴρηται. Paris.

402. ΩΣΠΕΡ ΤΟ ΠΡΟΤΕΡΟΝ] ἔπρεπε δηλ. Gl. Paris. ΕΝΙ ΓΕ ΤΩι ΤΡΟΠΩι] μιᾷ τινὶ μηχανῇ. Gl. Dorv.

403. ΝΗ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ] διὰ τὸ λαμπῶδες τοῦ οὐρανοῦ τοῦτον ὄμνυσι πρὸς τὸ τυφλός. Gl. Dorv.

404. ΟΥΚ ΕΤΟΣ] οὐκ ἀλόγως ἀλλὰ δικαίως. ἢ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀληθῶς· ἐπιῤῥηματικὸν γάρ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἐτῶς, ἀπὸ τοῦ ἐτεῶς συνῃρημένου. * ΕΤΟΣ] μάτην, οὐκ ἀλόγως. Gl. Paris. ΩΣ ΕΜ'] εἰς ἐμέ. Gl. Dorv.

406. ΟΥΚΟΥΝ] τὸ λοιπόν. ΕΙΣΑΓΑΓΕΙΝ] εἰσκαλέσασθαι χρή. Gl. Paris. ΕΧΡΗΝ] πολλάκις οἱ Ἀττικοὶ λαμβάνουσιν τὸν παρατατικὸν ἀντὶ ἐνεστῶτος, ὡς τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἐστίν καὶ τὸ ἐχρῆν ἀντὶ τοῦ χρή. Paris.

407. ΤΙΣ ΔΗΤ' ΙΑΤΡΟΣ ΕΣΤΙ] διασύρει καὶ διαβάλλει τοὺς ἰατροὺς ὡς ἀμαθεῖς καὶ τοὺς διδόντας ὡς μικρολόγους. * ΤΙΣ ΔΗΤ'] οὐδείς. ΕΝ ΤΗι ΠΟΛΕΙ] ἐντελὴς δηλ. Gl. Paris.

408. ΜΙΣΘΟΣ] οὐ κατ' ἀξίαν δίδοται. Gl. Paris.

409. ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ] ἰατρὸς δηλ. Gl. Paris.

410. ΜΑ ΔΙ' ΑΛΛ' ΟΠΕΡ ΠΑΛΑΙ] τὸ ἑξῆς, ἀλλ' οὐκ ἔστι μὰ Δία, ἀλλ' ἐκεῖνο κράτιστόν ἐστιν, ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην, κατακλῖναι αὐτόν. * ΜΑ ΔΙ'] οὐκ ἔστιν δηλ. ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΖΟΜΗΝ] ηὐτρεπιζόμην. Gl. Paris. ᾠκονόμουν. Gl. Dorv.

411. ΚΑΤΑΚΛΙΝΕΙΝ] καταθήσειν. Gl. Dorv. Paris. ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ] τὸν ναόν. Gl. Dorv. τὸν οἶκον δηλ. Gl. Paris.

412. ΠΟΛΥ ΜΕΝ ΟΥΝ] κράτιστόν ἐστι. Gl. Paris.

413. ΜΗ ΔΙΑΤΡΙΒΕ] μὴ βράδυνε. Gl. Dorv. ΝΥΝ ΔΙΑΤΡΙΒ'] δὴ βράδυνε, χρόνιζε. ΑΝΥΕ] σπεῦδε. ΕΝ ΓΕ ΤΙ] πρᾶγμα. Gl. Paris.

414. ΣΠΕΥΔΕ ΝΥΝ] τοῦτο τὸ νῦν καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον, ἵν' εἴη ἀντὶ τοῦ δή. ἐγκλίνεται γὰρ ἀεὶ, καὶ βραχύ ἐστι φωνήεντος ἐπιφερομένου, ὡς τὸ "σίγα νυν ἑστὼς, καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων" παρὰ Σοφοκλεῖ. τὸ δέ γε νῦν τὸ περισπώμενον ἐπίῤῥημά ἐστι χρονικὸν, καὶ μακρὸν ἀεὶ εὑρίσκεται, διὸ καὶ περισπᾶται. * ΤΟΥΤ' ΑΥΤΟ] τὸ σπεύδειν. Gl. Paris.

415. Ω ΘΕΡΜΟΝ ΕΡΓΟΝ] κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στίχοι, ὡς οἱ προφθάντες, ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι ογ', ὧν τελευταῖος "ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΘΕΡΜΟΝ ΕΡΓΟΝ] παράδοξον, ἢ τολμηρὸν, ἢ εὐκίνητον. ἡ Πενία δὲ ἐντεῦθεν παρελθοῦσα μάχεται πρὸς Χρεμύλον καὶ Βλεψίδημον. * ΘΕΡΜΟΝ ΕΡΓΟΝ] σπουδαῖον καὶ τολμηρόν. Gl. Dorv. τολμηρὸν

πρᾶγμα. *Gl. Paris.* ἀνόσιον ἄδικον. *Gl. Paris.*

416. ΑΝΘΡΩΠΑΡΙΩ ΚΑΚΟΔ.] ὦ ἄνθρωποι δυστυχεῖς. *Gl. Paris.*

417. ΠΟΙ, ΠΟΙ] ποῦ ποῦ πορεύσεσθε. ΤΙ] διὰ τί; ΜΕΝΕΙΤΟΝ] προσκαρτερήσετε ἐμέ. *Gl. Paris.* προσκαρτερεῖτε. *Gl. Dorv.*

418. αὕτη ἡ κατασκευὴ τὸ ἐγὼ γὰρ πρὸς τὸ οὐ μενεῖτον ἔχει τὴν δύναμιν. *Paris.* ΕΞΟΛΩ] ἐξολοθρεύσω. *Gl. Dorv.* ἀφανίσω, φθερῶ, ὄντας κακούς. *Gl. Paris.*

419. ΑΝΑΣΧΕΤΟΝ] ὑπομονητόν. *Gl. Dorv.*

420. ἀλλὰ τοιοῦτον οἷον ἄλλος οὐδεὶς ἐτόλμησε οὐδεπώποτε. *Gl. Paris.*

421. ΑΠΟΛΩΛΑΤΟΝ] ἐφθάρητε. *Gl. Dorv.*

422. ΩΧΡΑ] κίτρινος. *Gl. Paris.* τοιοῦτοι γὰρ οἱ πένητες. *Gl. Dorv.*

423. ΙΣΩΣ ΕΡΙΝΝΥΣ] ἐπισκώπτει τὴν διὰ τῶν Ἐριννύων Αἰσχύλου ὑπόθεσιν· παρεισάγονται δὲ μετὰ λαμπάδων δεινοπαθοῦσαι, ὡς Εὐριπίδης "Γοργῶπες νερτέρων ἱέρειαι δειναὶ θεαί." ἢ ἄλλως. εἰώθασιν οἱ τραγῳδοὶ Ἐριννύας εἰσφέρειν μετὰ λαμπάδων· καὶ γὰρ τὰ ἀποτρόπαια τῶν φαντασμάτων τραγῳδοῖς μᾶλλον ἁρμόττει. * ΕΚ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ] ὡς οἱ ποιηταὶ ποιοῦσιν οἱ τραγικοί. *Gl. Paris.*

424. τὸ γέ τοι ἢ ἀντὶ τοῦ δέ, ἢ ἀντὶ τοῦ γάρ· ὃ καὶ κρεῖττον. εὕρηται δὲ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν, ὡς ἐξετάζων εὑρήσεις.

ΤΡΑΓΩΔΙΚΟΝ] θρηνῶδες καὶ οἷον ἐν ταῖς τραγῳδίαις οἱ ποιηταὶ εἰσάγουσι. * ΒΛΕΠΕΙΣ] ὀρθῶς ἔφης δηλ. *Gl. Paris.* ΓΕ ΤΟΙ] γάρ. *Gl. Dorv.* ΜΑΝΙΚΟΝ] ἄγριον. *Gl. Dorv.* ἀσυμπαθές. *Gl. Paris.* ΤΡΑΓΩΔΙΚΟΝ] δαιμονικόν. *Gl. Dorv.* θρηνῶδες. *Gl. Paris.*

425. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΓΑΡ ΔΑΔΑΣ] ἐπειδὴ παρὰ τὸ σχῆμα ἦλθε· καὶ γὰρ ἐν ταῖς τραγῳδίαις μετὰ λαμπάδων εἰσήγοντο αἱ Ἐριννύες. τὸ δὲ γὰρ ἀργὸν, ὡς ὑποτασσόμενον τοῦ ἀλλά. * ΕΧΕΙ] κρατεῖ. *Gl. Paris.* μετὰ δᾴδων εἰσήγαγον τὰς Ἐριννύας, δεικνύντες τὸ θερμὸν καὶ διάπυρον τῶν καταρῶν. *Paris.*

ΚΛΑΥΣΕΤΑΙ] ἀντὶ τοῦ οἰμώξεται, ὡς μὴ οὖσα κατὰ φύσιν φοβερὰ, ἀλλὰ μάτην ἀπατῶσα ἡμᾶς.

426. ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΝ] ἀντὶ τοῦ κάπηλιν, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι πάντας. εἴρηται δὲ κάπηλις παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλόν· πηλὸς δὲ ὁ οἶνος· ὅθεν καὶ ἄμπελος, οἱονεὶ ἔμπηλος οὖσα, ἡ ἐν αὑτῇ ἔχουσα τὸν πηλόν. * ΟΙΕΣΘΕ] νομίζετε. *Gl. Paris.* ΠΑΝΔΟΧΕΥΤΡΙΑΝ] ξενοδόχον. *Gl. Dorv.* ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΝ] καπήλισαν. *Gl. Paris.*

427. ΛΕΚΙΘΟΠΩΛΙΝ] ἀπὸ τοῦ χρυσίζοντος τοῦ ᾠοῦ, ᾠόπωλιν. λέκιθος δὲ κυρίως τὸ ξανθὸν τοῦ ᾠοῦ, διὰ τὸ τῷ λέπει κεύθεσθαι. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀσπρίου, ὃ καλεῖται πίσον, ὅτι ἐν Πίσᾳ τῆς Ἤλιδος κατακόρως φύεται, διὰ τὸ ἐοικέναι τὴν χροιὰν λεκίθῳ ᾠοῦ. ἀπὸ μέρους οὖν τὴν ὀσπριόπωλιν δηλοῖ. καὶ ἐν Λυσιστράτῃ "νὴ τὸν Δί' ἔγωγ' οὖν ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππῳ εἰς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον παρὰ γραός."

ΛΕΚΥΘΟΠΩΛΙΝ] ὀσπριόπωλιν. *Gl. Dorv.* ὀσπριόπωλιν μετὰ ᾠοῦ πωλοῦσαν. *Gl. Paris.* λεκυθόπωλις λέγεται ἡ τὰ ὑέλινα ἀγγεῖα κυρίως πωλῶσα. *Paris.* ΤΟΣΟΥΤΟΝΙ] μέγα. *Gl. Dorv.*

428. ΕΝΕΚΡΑΓΕΣ] ἐλοιδόρεις, ὥσπερ αἱ κύνες ποιοῦσι. *Gl. Dorv.* ΑΝΕΚΡΑΓΕΣ] ἠπείλεις. ΗΜΙΝ] παρ' ἡμῶν. *Gl. Dorv.*

429. ΑΛΗΘΕΣ] ἀληθῶς τοῦτο λέγεις· ἐστὶ δὲ τοῦτο εἰρωνικόν. *Gl. Dorv.* τοῦτο λέγεται, ὅπερ οὐκ ἠδικήσατε ἐμὲ μεγάλως. *Gl. Paris.* τὸ μὲν προπαροξύτονον ἄληθες ἀντὶ ἐπιῤῥήματος λαμβάνεται, ὡς κἀνταῦθα· τὸ δὲ ὀξύτονον τὸ ἀληθὲς, οἷον τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι, ὄνομά ἐστι. *Paris.*

430. ΧΩΡΑΣ ΕΚΒΑΛΕΙΝ] τῶν Ἀθηναίων ἀποδιῶξαι. *Gl. Paris.*

ΕΚΒΑΛΕΙΝ] ἀποδιῶξαι. *Gl. Dorv.*

431. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ] χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὀγκίνοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. ἐνταῦθα τὸν Φρύγα τὸν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἐνέβαλλον ὡς μεμηνότα, ἐπειδὴ προέλεγεν ὅτι ἔρχεται ἡ μήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Κόρης. ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα ἀκαρπίας ἔπεμψε τῇ χώρᾳ· καὶ γνόντες τὴν αἰτίαν διὰ χρησμῶν τὸ μὲν χάσμα κατέχωσαν, τὴν δὲ θεὸν ἵλεων ταῖς θυσίαις ἐποίησαν. * ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ] περιλελειμμένον. *Gl. Paris.* ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ] ὁ ᾅδης. *Gl. Dorv.* ὁ κρημνός. *Gl. Paris.*

432. ΑΥΤΙΚΑ ΜΑΛΑ] ἤγουν λίαν συντόμως. *Gl. Dorv.*

433. ἐκείνη εἰμὶ δηλ. ἢ κ. τ. λ. ΣΦΩ] ὑμῖν. ΔΙΚΗΝ] τιμωρίαν. *Gl. Paris.*

434. ΕΝΘΑΔ'] ἀπ' ἐντεῦθεν. *Gl. Paris.*

435. ΚΑΠΗΛΙΣ] κάπηλις προπαροξυτόνως ἡ τὸν οἶνον πιπράσκουσα γυνὴ, ἀπὸ τοῦ κακύνειν, ὅ ἐστι δολοῦν, τὸν πηλὸν ἤτοι τὸν οἶνον, [ὡς καὶ ἄμπελος ἡ ἔμπηλος οὖσα. *Paris.*] καπηλὶς δὲ ὀξυτόνως ὑποκοριστικῶς ἡ ταύτης ὑπηρετὶς

τῆς καπήλεως. *Junt.* Η ΚΑΠΗΛΙΣ] ἡ οἰνοπῶλις. *Gl. Dorv.* Η 'Κ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ] ἤτοι ἡ πλησίον οὖσα. *Gl. Paris.*

436. Η ΤΑΙΣ ΚΟΤΥΛΑΙΣ] ἀντὶ τοῦ παρακλέπτουσά με ταῖς κοτύλαις. ἥτις, φησί, μικρομετροῦσά με βλάπτει. οἷον ταῖς μεταφοραῖς τῶν μέτρων ἀπατῶσά με, ἢ μετὰ ὕδατος μιγνύουσα δίδωσιν. ὡς τοῦ Βλεψιδήμου πεπωκότος καὶ δεδωκότος ἀργύριον. κοτύλη δέ ἐστιν εἶδος μέτρου, ὃ λέγομεν ἡμεῖς ἡμίξεστον. * τοῖς μέτροις ἐν οἷς πιπράσκει τὸν οἶνον ζημιοῖ. *Gl. Dorv.* ΚΟΤΥΛΑΙΣ] καρτελούραις. ΔΙΑΛΥΜΑΙΝΕΤΑΙ] ἀφανίζει. *Gl. Paris.* λυμαίνεταί με, φησὶ, ταῖς κοτύλαις, ἐπεὶ οὐ πλήρεις αὐτάς μοι δίδωσιν, ἢ μετὰ ὕδατος μιγνύουσα δίδωσι. κοτύλη δὲ οὐ μόνον τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, ἀλλὰ καὶ εἶδος μέτρου, ὃ ἡμεῖς ἡμίξεστον λέγομεν. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ πολύποδος, καὶ τὸ ἰσχίον τοῦ μηροῦ. *Paris.*

437. ΠΕΝΙΑ ΜΕΝ ΟΥΝ] οὐκ εἰμὶ ἣν λέγετε. *Gl. Dorv.* ΜΕΝ ΟΥΝ] εἰμί. ΞΥΝΟΙΚΩ] συνυπάρχω. *Gl. Paris.*

438. ΑΠΟΛΛΟΝ] ἰδίως τὸν Ἀπόλλωνα ἤτοι ὡς ἀλεξίκακον καὶ χρησμοὺς παρέχοντα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν δεινῶν, ἢ ὡς πατρῷον θεόν. * παρεπιγραφή· ὅτι ἡ πενία ἐστὶν, ἀκούσας ὁ Βλεψίδημος ἔφευγε. *Gl. Dorv.* ΠΟΙ] ποῦ. *Gl. Paris.*

439. ΤΙ ΔΡΑΣ] παρεπιγραφή· ὁρᾷ γὰρ τοῦτον φεύγοντα. *Gl. Paris.*

ΔΕΙΛΟΤΑΤΟΝ μὲν αὐτὸν λέγει διὰ τὴν παροῦσαν φυγήν, ΘΗΡΙΟΝ δὲ διὰ τὸ θηριωδῶς πρὸς Χρεμύλον πρώην διατεθῆναι καὶ ἐλέγχειν αὐτόν. *Paris.*

440. ΗΚΙΣΤΑ ΠΑΝΤΩΝ] ὥσπερ φαμὲν μάλιστα πάντων, καί ἐστι τὸ μάλιστα ἐπίτασις ὑπερθετική. οὕτω καὶ ἥκιστα πάντων, καί ἐστιν ἀπαγόρευσις ὑπερθετική. * οὐδαμῶς. ἀργόν. *Gl. Paris.*

442. ΠΟΝΗΡ'] γεωργέ. *Gl. Dorv.* ταλαίπωρε. ΟΥΔΑΜΟΥ] ἔν τινι τρόπῳ. *Gl. Paris.*

443. ΕΞΩΛΕΣΤΕΡΟΝ] ἀπολέσθαι ὀφεῖλον, ἢ ἐξολοθρευτικώτερον, ἢ μᾶλλον ἐξολέσαι δυνάμενον. * ΕΞΩΛΕΣΤΕΡΟΝ] ὀλεθριώτερον. *Gl. Dorv.* φθαρτικώτερον, μᾶλλον ἐξολέσαι δυνάμενον. *Gl. Paris.*

* 444. ΑΝΤΙΒΟΛΩ] παρακαλῶ. ΕΓΩ ΜΕΝ ΟΥ] στήσομαι. *Gl. Paris.*

445. ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ] κατὰ πολὺ, σφόδρα, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν πρώτῳ "καὶ ἐνίκησαν Κερκυραῖοι παρὰ πολύ." * ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ] κατά. *Gl. Dorv.* ΠΑΡΑΠΟΛΥ] ἀντὶ τοῦ πάνυ πολύ. καὶ Θουκυδίδης· ὅτι ἐνίκησαν Κερκυραῖοι παρὰ πολύ. *Rav.*

447. ΕΡΗΜΟΝ] ἔρημος κυρίως ἡ μονωθεῖσα τῶν ἐνοικούντων γῆ, παρὰ τὴν ἔραν, ὃ σημαίνει τὴν γῆν.

τὸ ΠΟΙ ἐνταῦθα οὐκ ἔστιν ἐρωτηματικὸν, ἀλλ' ἀόριστον. ἐπὶ μὲν γὰρ κινήσεως μόνον τὸ ποῖ διὰ τῆς ο καὶ ι διφθόγγου γράφεται. διὰ δὲ τοῦ η γραφόμενον καὶ ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως τίθεται· καὶ δῆλον ἐκ τοῦ πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; παρ' Εὐριπίδῃ. εἰ δέ που καὶ διὰ διφθόγγου εὕρηται ἐπὶ στάσεως, κατὰ παράχρησίν ἐστιν. * ΠΟΥ ΦΕΥΞΟΥΜΕΘΑ] ἔν τινι τόπῳ ἀπαδράσομεν. *Gl. Paris.*

448. ΤΗΝΔΙ] τὴν πενίαν. ΔΙΑΜΑΧΟΥΜΕΘΑ] ἐναντιωθῶμεν. *Gl. Dorv.* μαχεσόμεθα. *Gl. LB.* ἤτοι μὴ θελήσομεν προμαχίσασθαι. *Gl. Paris.*

449. μαχούμεθ' αὐτῇ· ἀσθενεῖς γὰρ ἐσμὲν πρὸς μάχην ὑπὸ τῆς ἀδικίας. *Dorv.* ἢ ποίᾳ δυνάμει θαῤῥοῦντες. *Gl. Paris.*

450. ΘΩΡΑΚΑ] ὅπλον. *Gl. Dorv.* λουρίκην. *Gl. Paris.* ΑΣΠΙΔΑ] σκουτάριον. *Gl. Dorv.*

451. ΟΥΚ ΕΝΕΧΥΡΟΝ] δῆλον ὡς οὐ μόνον ἐνέχυρά φασιν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρον. φαίνεται δὲ καὶ ἀπηγορευμένον εἶναι μὴ θεῖναι τὰ ὅπλα ἐνέχυρα. λέγει οὖν ὅτι αὕτη τῇ ἑαυτῆς βίᾳ ἀναγκάζει καὶ τοὺς νόμους παραβαίνειν τοὺς θεσπίσαντας ὅπλα ἐνέχυρα μὴ τιθέναι. δέον γὰρ εἰπεῖν ὅτι οὐ τιτρώσκει, ὡς ἐπὶ τῶν ὄντων ἐν πολέμοις εἶπεν ἐνέχυρον τίθησιν. εἰκότως δὲ ΤΙΘΗΣΙ καὶ οὐ τέθεικε, δεικνὺς τὸ ἀεὶ οὕτω ταῦτα γίνεσθαι ἐν τοῖς πένησιν· ἀεὶ γὰρ ἀποροῦντες ἐνέχυρα τιθέασιν. * ΕΝΕΧΥΡΟΝ] σημάδιον. *Gl. Dorv.*

453. ΤΡΟΠΑΙΟΝ] οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ περισπῶσιν, οἱ δὲ νεώτεροι προπαροξύνουσιν, ὡς παρὰ τουτῳὶ τῷ ποιητῇ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· "γυναῖκες οὐκ ἀρήξετ'; οὐ πολλὴν βοὴν στήσεσθε καὶ τροπαῖον;" καὶ οἶμαι κατ' ἀναλογίαν τοῦτο μᾶλλον παρὰ σφίσιν ἢ τοῦτο προφέρεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ τρίτη τὸ τριταῖον καὶ ἀπὸ τοῦ οὐρὰ τὸ οὐραῖον. ἔστι δὲ τρόπαιον, ὃ ἐν ταῖς νίκαις οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, τοῖχον ἢ λίθον μέγαν ἱστάντες, καὶ γράφοντες ἐν τούτῳ ἃ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἔργα δεδράκασιν· ἐκαλεῖτο δὲ τρόπαιον διὰ τὸ ἐπὶ τῇ τροπῇ τῶν ἐχθρῶν γεγενῆσθαι. * ΤΡΟΠΑΙΟΝ] νίκην. *Gl. Dorv.* ΑΝΑΣΤΗΣΑΙΤΟ] ἐγερεῖ. *Gl. Paris.* ΤΩΝ ΑΥΤΗΣ ΤΡΟΠΩΝ] τῶν κακῶν ἐθῶν, ἃ εἰς τοὺς ἔχοντας αὐτὴν ἐργάζεται. *Gl. Dorv.*

454. Ω ΚΑΘΑΡΜΑΤΕ] καθάρματα ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ καθάρσει λοιμοῦ τινὸς ἢ τινος ἑτέρας νόσου θυόμενοι τοῖς θεοῖς. τουτὶ δὲ τὸ ἔθος καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐπεκράτησε. λέγεται δὲ καὶ καθαρισμός. * ΓΡΥΖΕΙΝ] ποσῶς φθέγγεσθαι. *Gl. Dorv. Paris.* ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ] βδελύγματα. *Gl. Dorv. Paris.*

455. ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩι ΕΙΛΗΜΜΕΝΩ] φανερῶς ἐπ' αὐτῇ τῇ κλεψίᾳ κρατηθέντες. *Gl. Dorv.* ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩι] ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι. ΕΙΛΗΜΜΕΝΩ] κεκρατημένω. *Gl. Paris.*

456. ΤΙ ΛΟΙΔΟΡΕΙ] τὸ λοιδοροῦμαι παθητικῶς δοτικῇ συντάσσεται, ἐνεργητικῶς δὲ αἰτιατικῇ· ὃ καὶ ἀγνοοῦντές τινες λοιδορεῖς ἐνταῦθα γράφουσι, τὸ ἡμῖν πρὸς τὸ προσελθοῦσα συνάπτοντες. * ΚΑΚΙΣΤ' ΑΠΟΛΟΥΜΕΝΗ] μέλλουσα κακίστως ἀφανισθῆναι. *Gl. Paris.* ΛΟΙΔΟΡΗι] ὑβρίζεις. *Gl. Dorv.*

457. ΟΥΔ' ΟΤΙΟΥΝ] οὐδόλως. *Gl. Paris.*

458. Ω] ἄνδρες. *Gl. Dorv.*

459. ΠΕΙΡΩΜΕΝΩ] βουλόμενοι ποιεῖν ἀναβλέψαι. *Gl. Paris.*

460. ΤΟΥΤΟ ΣΕ] κατὰ τοῦτό σε. *Gl. Paris.*

461. ΕΚΠΟΡΙΖΟΜΕΝ] παρέχομεν. *Gl. Paris.*

462. Ο ΤΙ] ἀγαθὸν ἐξεύροιμι. *Gl. Paris.*

463. ΕΚΒΑΛΟΝΤΕΣ] ἀποδιώξαντες. *Gl. Dorv.* ἐκδιώξαντες. *Gl. Paris.*

465. ΚΑΚΟΝ] ἄλλο. *Gl. Paris.*

466. ΔΡΑΝ ΜΕΛΛΟΝΤΕΣ] ἀντὶ τοῦ εἰ μέλλοντες ἐκβαλεῖν σε ἐπιλαθοίμεθα. μέγα κακὸν πράττομεν τότε, εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες, τὸ ἐκβαλεῖν σε, ἐπιλαθοίμεθα. ΑΛΛΩΣ. ἐκ παραδόξου εἴρηκεν. ὥς φησι, δράσαιμεν κακὸν ἀντὶ καλόν. ἢ εἰκῇ ἡ ἀπόκρισις. * ΕΠΙΛΑΘΟΙΜΕΘΑ] κακὸν μέγιστον ἐργασόμενοι ἀπὸ κοινοῦ. *Gl. Paris.*

467. ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟΥ] τοῦ ἐκβαλεῖν με. ΣΦΩΙΝ] ὑμῖν. *Gl. Paris.* ΣΦΩΙΝ] ὑμῖν. συνίζησις. *Gl. Dorv.* ΔΟΥΝΑΙ ΛΟΓΟΝ] ἤγουν διαλεχθῆναι. *Gl. Dorv. Paris.*

468. ΑΥΤΟΥ] τὸ αὐτοῦ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα· ἢ σύναπτε τῷ τούτου, ἵν' ᾖ, περὶ αὐτοῦ τούτου. ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτοῦ. *Junt.* ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ] κατά. *Gl. Paris.* ΑΥΤΟΥ] τοπικὸν, ἢ μᾶλλον χρονικόν. *Gl. C.* ἐνταῦθα, ἢ τὸ τούτου καὶ τὸ αὐτοῦ ἐκ τοῦ παραλλήλου. *Gl. E.* ΑΠΟΦΗΝΩ] ἀποδείξω. *Gl. Paris.*

469. ΟΥΣΑΝ ΑΙΤΙΑΝ ΕΜΕ] ἰστέον ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἔλλειψις ἤτοι ἐν ἀρχῇ γίνεται, ὡς τὸ ὅπως μὴ ποιήσῃς τόδε, νοουμένου ἔξωθεν τοῦ σκόπει· ἢ ἐν τῷ τέλει, ὡς ἔχει τὸ ἐν Νεφέλαις "τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα·" κἀκεῖ γὰρ νοεῖται ἔξωθεν τὸ οὐ σκαιόν; ἢ ἐν τῇ μέσῃ, ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ "ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί·" λείπει γὰρ τὸ παύσομαι ἢ ἡσυχάσω. καὶ Θουκυδίδῃ κατ' ἀρχὰς τοῦ τρίτου τῆς συγγραφῆς· "καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίοις εἰπεῖν ναῦς τε παραδοῦναι καὶ τείχη καθελεῖν." τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον, ᾧ καὶ νῦν Ἀριστοφάνης ἐχρήσατο· οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν οὖσαν αἰτίαν, ἐάσατε, εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτον ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ. * ΟΥΣΑΝ ΑΙΤΙΑΝ] ὑπάρχουσαν πρόξενον—πρότερον. *Gl. Paris.*

470. ΥΜΙΝ ΔΙ' ΕΜΕ ΤΕ ΖΩΝΤΑΣ] λείπει καταγνώσεσθε ἑαυτῶν· καὶ ἐάσατε παρ' ὑμῖν. ὅμοιον δὲ τὸ σχῆμα τὸ Ὁμηρικόν "ἀλλ' εἰ μὲν δώσωσι γέρας. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν." *Rav.* παύσασθε τῆς ἐπιχειρήσεως. *Gl. Dorv. D.* ἐάσατε δηλονότι. *Gl. C.* ΥΜΙΝ] καὶ ἀποδείξω. ΥΜΑΣ] παύσασθε τοῦ ἐγχειρήματος. ΕΙ ΔΕ ΜΗ] ἀποφήνω. εἰ δὲ ἀδυνατήσω ἀποδεῖξαι τοῦτο ὑμῖν. *Gl. Paris.*

472. ΤΟΥΤΙ] τὸ εἶναί σε αἰτίαν πάντων τῶν ἀγαθῶν, ἢ ὅτι ἡμεῖς διὰ σὲ ζῶμεν. *Gl. Paris.*

473. ΔΙΔΑΣΚΟΥ] μάνθανε τοῦτο ἐξ ἐμοῦ. *Gl. Paris.*

474. ΑΜΑΡΤ.] ἔξω τῆς ἀληθείας λέγοντας. *Gl. Paris.* ἁμαρτάνω σημαίνει δύο· ἁμαρτάνω λέγεται τὸ ἁμαρτίαν ποιῶ, ἁμαρτάνω λέγεται καὶ τὸ ἐκπίπτω. *Paris.*

475. ΕΙ] ἐπεὶ τοὺς ἀγαθοὺς λέγεις κ. τ. λ. *Gl. Paris.*

476. Ω ΤΥΜΠΑΝΑ] τοῦτό φησιν ὡς τῆς Πενίας τῶν τοιούτων ἀξίας οὔσης. τύμπανα, ξύλα, ἐφ' οἷς ἐτυμπάνιζον (ἐχρῶντο γὰρ ταύτῃ τῇ τιμωρίᾳ), ἢ βάκλα, παρὰ τὸ τύπτειν, ἤγουν ξύλα, οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ καλιόν· ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων. τάσσεται δὲ κἀπὶ πάντων τῶν δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων, καὶ κυφωνισμὸς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δὲ ἀντὶ τοῦ κακὸς καὶ ὀλέθριος. εἴρηται δὲ κύφων παρὰ τὸ τοὺς δεσμίους ἀναγκάζεσθαι κύφειν, διπλῶς ἅμα κολαζομένους, τῇ τε τοῦ τραχήλου πιέσει καὶ τῷ μηδαμῶς ἀνανεύειν δύνασθαι. ἢ ἄλλως ξύλα ἐστὶν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὕρωσιν ἀνακύψαι· καὶ γὰρ τὸν κρινόμενον ποιοῦσι κύφειν. * ταὐτὸν εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ὄργανα τιμωρητικὰ, βοηθήσετε. *Gl. Paris.* ΑΡΗΞΑΤΕ] βοηθήσατε. *Gl. Dorv.* κολαστήρια ὄργανα ἀμφότερα τὰ τύμπανα καὶ οἱ κύφωνες· τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι τούτων ἀξία ἡ Πενία. *Dorv.* κολαστήρια ὄργανα τά τε τύμπανα καὶ οἱ κύφωνες. τοῦτο δὲ λέγει δεικνὺς ὅτι τῶν τοιούτων ἀξία αὐτή ἐστιν. τὰ δὲ τύμπανα,

ὡς μέν τινες φασὶν, ξύλα, δι' ὧν τοὺς καταδίκους ἔτυπτον. κύφων δέ ἐστι ξύλον ὅμοιον ζυγῷ, ὃν τιθέασιν κατὰ τῶν τραχήλων τῶν δικαζομένων, κύπτειν αὐτοὺς παρασκευάζων, ἵνα διπλῶς αὐτοὺς κολάζῃ, καὶ μὴ ἐῶν αὐτοὺς ἀνανεύειν οὐδ' ὅλως. *Paris.*

477. οὐ πρέπει δεινοπαθεῖν καὶ κραυγάζειν, πρὶν ἂν γνωρίσῃς. *Gl. Paris.*

478. ΒΟΑΝ] κράζειν. ΙΟΥ ΙΟΥ] ἐπίῤῥημα θρηνητικόν. *Gl. Paris.*

480. ΤΙ ΔΗΤΑ ΣΟΙ ΤΙΜΗΜΑ] ἐπέβαλλον γὰρ ἐνίοτε ζημίαν τοῖς ἁλοῦσιν ἢ χρήματα καταθέσθαι ἤ τι τοιοῦτον. ΤΗι ΔΙΚΗι δὲ, τῇ τιμωρίᾳ. εἴθιστο γὰρ τὸ τῆς ἥττης ἤδη πρόστιμον, ὁριούμενον ὑπὸ τῶν κρινομένων. * ΤΙΜΗΜ'] εἶδος τιμωρίας. *Gl. Dorv. Paris.* ΤΙΜΗΜ' ΕΠΙΓΡΑΨΩ] πρόστιμα ἐπιθῶ τῇ κρίσει. *Gl. Paris.* ΤΗι ΔΙΚΗι] τῇ ὀφειλομένῃ σοι τιμωρίᾳ. *Gl. Dorv.*

ΤΗι ΔΙΚΗι] ἤγουν τῇ κρίσει ἢ τῇ ὀφειλομένῃ σοι τιμωρίᾳ· ἤγουν, ἐπειδὴ ὀφειλόμενόν ἐστι δίκην δοῦναί σε, ἐὰν ἡττηθῇς, τίνα κόλασιν ὑπόσχῃς. ἔθος δὲ ἦν πάλαι τοῖς δικαζομένοις γράφειν πρὸ τῆς κρίσεως, ὡς τιμωρίαν ἡττηθεὶς δοίη, εἶτα δὲ ἐπιγράφειν, τουτέστιν ἐπὶ τῇ προτέρᾳ γραφῇ καὶ τοῦτο γράφειν, ὡς καὶ τοιάνδε τιμωρίαν, ἢ βίου τυχὸν ἀφαίρεσιν ἢ κεφαλῆς. *Junt.*

481. ΑΛΩΣ] κρατηθῇς. *Gl. Dorv.*

482. ΤΟ ΓΑΡ ΑΥΤΟ] ἀντὶ τοῦ τὴν αὐτὴν προστιμίαν. τοῦτο δὲ θέλει εἰπεῖν, ὅτι ὅπερ ὁρίσητε πρόστιμον, ἐὰν ἡττηθῶ, τοῦτο ὁριστέον ὑμῶν ἡττημένων. * ΤΟ ΓΑΡ ΑΥΤΟ] τίμημα. ΗΤΤΑΣΘΕ] νικᾶσθε. ΣΦΩι] ὑμᾶς. *Gl. Paris.*

483. ΙΚΑΝΟΥΣ] ἀντὶ τοῦ ἀρκοῦντας· ὁ γὰρ ἱκάνων, ὅ ἐστι παραγινόμενος, ἤρκεσε πρὸς τὴν ὁδόν. * ΙΚΑΝΟΥΣ] ἀρκετούς. *Gl. Dorv.* ΝΟΜΙΖΕΙΣ] ὦ Χρεμύλε. *Gl. Dorv. Paris.*

484. ΑΠΟΧΡΗΣΟΥΣΙ] ἀπόχρη ἐπὶ ἐνεστῶτος ἀντὶ τοῦ ἀρκετόν ἐστι, καὶ ἀποχρῶσα δίκη ἐπὶ θηλυκοῦ ἀντὶ τοῦ ἀρκετὴ ὑπάρχει, καὶ ἐπὶ μέλλοντος ἀποχρήσει ἀντὶ τοῦ ἀρκετὸν γενήσεται. *Junt.* ΤΑΥΤΗι ΓΕ] ἤγ. τῇ Πενίᾳ νομίζ. ἱκανοὺς θαν. εἴκοσι. *Gl. Paris.* ΝΩΙΝ] ἡμῖν· συνίζησις. *Gl. Dorv.* ΑΠΟΧΡΗΣΟΥΣΙ] ἀρκέσουσι. *Gl. Dorv.* ἀρκετοὶ γενήσονται. *Gl. Paris.*

485. ΤΟΥΤΟ ΠΡΑΤΤΟΝΤΕΣ] ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντες. οὐκ ἄν, φησίν, ἀναβάλοισθε ἀποθανόντες. ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσατε. εἰ γὰρ νικήσετε, οὐκέτι δίκαιόν ἐστιν. ΑΛΛΩΣ. οὐκ ἄν με, φησί, νικήσετε· ἐὰν δὲ νικήσητε, οὐχ ὑπάρχει δίκαιον. * ΟΥΚ ΑΝ ΦΘ.] ἀντὶ τοῦ ταχέως τοῦτο πάθοιτε. *Gl. Paris.* τοῦτο διπλοῦν. ἢ ταχέως πείσεσθε τοῦτο, ἡττηθέντες· ἢ ταχέως ποιήσετε τοῦτο πρός με ἡττηθεῖσαν. πράττω γὰρ καὶ τὸ ποιῶ καὶ τὸ πάσχω. *Gl. Dorv. Brunck.*

486. ΑΝΤΕΙΠΕΙΝ] ἐναντιωθῆναι, ἡνίκα ἡττηθῇ. *Gl. Paris.*

487. ΑΛΛ' ΗΔΗ ΧΡΗΝ ΤΙ ΛΕΓΕΙΝ] κομμάτιόν ἐστι δύο στίχων ἢ τριῶν· οὐδέποτε δὲ ὑπερβάλλει εἰς τὸ τέταρτον. τὸ δὲ ἑξῆς, χρὴ λέγειν ὑμᾶς ἀντιλέγοντας. τὸ δὲ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. δέχεται δὲ τὸ ἀναπαιστικὸν κατὰ πάσας χώρας ἀνάπαιστον, σπονδεῖον, καὶ δάκτυλον παρὰ τοῖς δραματοποιοῖς, σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν. ΑΛΛΩΣ. ΑΛΛ' ΗΔΗ ΧΡΗΝ ΤΙ ΛΕΓΕΙΝ] εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν, ὧν τελευταῖος "τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι." καλεῖται δὲ τοῦτο τὸ μέτρον Ἀριστοφάνειον διὰ τὸ κατακόρως αὐτὸν τούτῳ χρήσασθαι, οὐ μὴν εὑρηκέναι πρῶτον, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ καὶ πρὸ τούτου παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ Ἀριστοξένῳ τῷ Σελινουντίῳ Ἐπιχάρμου πρεσβυτέρῳ, ὡς Ἡφαιστίων φησί, τούτῳ τινὰ τῷ μέτρῳ μνημονεύεται γεγραμμένα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν συστημάτων παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. * Ωι] δι' οὗ. *Gl. Paris.*

488. ΜΑΛΑΚΟΝ Δ' ΕΝΔΩΣΕΤΕ ΜΗΔΕΝ] Ἡρόδοτος ἐν Θαλείᾳ "τὰς δὲ Θηλέας ἀναμιμνησκομένας ὧν ἔλιπον τέκνων, ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδέν." *Junt.* ΤΟΙΣΙ] ἡμετέροις. ΑΝΤΙΛΕΓΟΝΤΕΣ] ἐναντιούμενοι. ΜΑΛΑΚΟΝ] χαῦνον. ΕΝΔΩΣΕΤΕ] ὑποχαλάσατε. *Gl. Paris.* ὑποχαλάσετε. *Gl. Dorv.*

489. ΦΑΝΕΡΟΝ] ἐγνωσμένον. *Gl. Paris.* ΟΜΟΙΩΣ] ἐπίσης. *Gl. Victor.*

490. ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ] εὐτυχεῖν. *Gl. Paris.*

491. ΠΟΝΗΡΟΥΣ] κακοὺς καὶ ἀσεβεῖς. ΤΟΥΤΩΝ] τῶν χρηστῶν. ΔΗΠΟΥ] ἐστὶ δίκαιον πράττειν ἤγουν δυσπραγεῖν. *Gl. Paris.*

492. ΤΟΥΤ' ΟΥΝ] τὸ πλουτεῖν μὲν τοὺς χρηστοὺς, δυστυχεῖν δὲ τοὺς κακούς. *Gl. Paris.* ΕΠΙΘΥΜΟΥΝΤΕΣ] ποιῆσαι δηλονότι. *Gl. Victor.*

493. ΒΟΥΛΗΜΑ ΚΑΛΟΝ] βούλευμα μὲν τὸ ἴδιον, βούλημα δὲ τοῦ δημοσίου ἡ γνώμη· καίτοι ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν Σοφοκλείων ἀντιγράφων "ἢ καὶ τὸ βούλημ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν" εὕρηται, οὐχὶ βούλευμα. ἐν δὲ τῷ ὥστε γενέσθαι παραπληρωματικὸν κεῖται τὸ τε, ὡς καὶ ἐν τῷ οἷόν τε. τὸ δὲ ΒΛΕΨΗι ΚΑΙ ΜΗ ΤΥΦΛΟΣ ΩΝ ΠΕΡΙΝΟΣΤΗι δηλοῖ ἐκ παραλλήλου ταὐτὸν σημαίνειν. τὸ δὲ ΒΑΔΙΕΙΤΑΙ καὶ

ΦΕΥΞΕΙΤΑΙ οὐ μόνον Αἰολικὰ εἴτε Δωρικὰ, ἀλλ' ἤδη καὶ Ἀττικά. τὸ δὲ ΔΗΠΟΥ βεβαιωτικόν. τὸ δὲ ΤΟΥΣ ΔΕ ΠΟΝΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΘΕΟΥΣ δὶς ἐνταῦθα εἴρηται διὰ τὸ καίριον, κεῖται δὲ καὶ μετ' ὀλίγα. τὸ δὲ ΤΟΥΤΩΝ, εἰ μὲν ἀρσενικὸν, τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων, εἰ δὲ οὐδέτερον, ὧν εὖ πάσχουσιν οἱ χρηστοί. τοὺς δὲ ΤΑ ΘΕΙΑ ΣΕΒΟΝΤΑΣ ὡς ἐναντίους τοῖς ἀθέοις ἔθετο· ἐνταῦθα δὲ ὅρα τὸ σέβοντας νῦν μὲν λεχθὲν ἐνεργητικῶς, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τὰ πλείω παθητικῶς. τὸ δὲ ΠΑΝΤΑΣ ΧΡΗΣΤΟΥΣ, ὅτι οἱ πονηροὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἰδόντες διὰ τοῦτο εὖ πράττοντας, ἐθελήσουσι τὸν πρότερον ἀφέντες βίον μεταπεσεῖν ἐπὶ τὰ ἀμείνω, ἵνα δι' αὐτὸ τοῦτο εὖ πράττωσιν. τὸ δὲ ΚΑΙΤΟΙ ΤΟΥΤΟΥ ΤΙΣ ΑΝ ΕΞΕΥΡΟΙ ΠΟΤ' ΑΜΕΙΝΟΝ ἐπικριτικόν ἐστι σχῆμα δι' ἐρωτήσεως ἀναντιῤῥήτως βεβαιούμενον, ἐν ᾗ τὸ τίς ταὐτόν ἐστι τῷ οὐδεὶς, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις μυριαχοῦ φαίνεται. τὸ δὲ ΑΝΕΡΩΤΑ ἢ περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν, ἢ δηλωτικόν ἐστι τοῦ πολλάκις ἐρωτᾷν. ἐνταῦθα δὲ σημαίνει ὅτι ἔθος τοῖς ποιηταῖς ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, καθ' ἃς οἴεταί τις ἀντιλογίαν εὑρεῖν ποθέν, παράγειν πρόσωπον φιλικὸν ἀποκρινόμενον τὸ ἀρέσκον τῷ ἐρωτῶντι, ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ Βλεψίδημος ποιεῖ· δεδιὼς γὰρ μή ποτε ἡ Πενία πρὸς τὴν τοῦ Χρεμύλου ἀπαντήσῃ ἐρώτησιν, ἀποκρίνεται αὐτὸς τὸ δοκοῦν τῷ Χρεμύλῳ. ἐν δὲ τῷ ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΙΑΝ Τ' ΕΤΙ ΜΑΛΛΟΝ δοκεῖ χεῖρον μανίας ἡ κακοδαιμονία εἶναι· ἴσως δὲ καὶ ἐπιδιορθωτικῶς αὐτὸ εἴρηται, ὡς τῶν κατὰ βίον ἀταξιῶν μανίᾳ μὲν οὐκ ἂν ἐοικυιῶν, δυσδαιμονίᾳ δὲ μάλιστα.

ΒΟΥΛΕΥΜΑ] σκέμμα. ΧΡΗΣΙΜΟΝ] ἐπωφελὲς εἰς πᾶσαν πρᾶξιν. *Gl. Paris.*

494. ΝΥΝΙ ΒΛΕΨΗι—ΠΕΡΙΝΟΣΤΗι] ἐκ παραλλήλου περιφέρηται ἄνω καὶ κάτω. *Gl. Dorv. Victor.* πλανᾶται. *Gl. Paris.*

495. ΩΣ] εἰς. ΒΑΔΙΕΙΤΑΙ] βαδίσει. ΑΠΟΛΕΙΨΕΙ] ἐάσει. *Gl. Paris.*

496. ΠΟΝΗΡΟΥΣ] κακοτρόπους καὶ ἀσεβεῖς φυγεῖ. *Gl. Paris.*

497. ΣΕΒΟΝΤΑΣ] τιμῶντας. *Gl. Paris.*

498. ΕΞΕΥΡΟΙ] ἐπινοήσαιτο. *Gl. Paris.*

499. ΟΥΤΙΣ] οὐδεὶς ἐπινοήσει δηλ. ΤΑΥΤΗΝ] τὴν Πενίαν δηλ. *Gl. Paris.*

500. ΩΣ] καθά. ΗΜΙΝ] ἐν ἡμῖν. *Gl. Paris.*

501. ΜΑΝΙΑΝ] διὰ τὸ ἀτάκτως φέρεσθαι. *Gl. Dorv,*

502. ΠΛΟΥΤΟΥΣΙ] χρήματα ἔχουσι. *Gl. Paris.*

503. ΑΥΤΑ ΞΥΛΛΕΞΑΜΕΝΟΣ] ἃ ἔχουσι συναγαγόντες. *Gl. Dorv.* ΑΥΤΑ] ἃ ἔχουσι. *Gl. Paris.*

504. ΠΡΑΤΤΟΥΣΙ ΚΑΚΩΣ] πάσχουσι, δυστυχοῦσι. *Gl. Dorv.* δυστυχοῦσιν. *Gl. Paris.* ΤΑ ΠΛΕΙΣΤΑ ΞΥΝΕΙΣΙΝ] περισσότερα ὑπάρχουσιν. *Gl. Paris.*

505. ΟΥΚΟΥΝ ΕΙΝΑΙ ΦΗΜΙ] ὁ νοῦς, οὐκοῦν ἐπιλύσει ταῦτα ὁ Πλοῦτος, ἥν ποτε βλέψῃ, φημὶ εἶναι ὁδὸν, ἥντιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ ἂν μείζω πορίσειε. κακόμετρος δὲ οὗτος· ἐν ἐνίοις δὲ καὶ ἄμετρος. ὁ δὲ νοῦς δῆλος· οὐκοῦν εἶναί φημι ὁδὸν ἑτέραν, ἣν βαδίσας τις ἀγαθόν τι τοῖς ἀνθρώποις ἐργάσεται. λέγει δὲ ὅτι δεῖ τὸν Πλοῦτον ἀναβλέψαι ποιῆσαι. ἐάν δέ τις προσθείη τὸ καί, ἵσταται ἡ φράσις· οὐκοῦν ἣν βλέψῃ ποτὲ ὁ Πλοῦτος, φημὶ εἶναι ὁδὸν ἥντινα ἰὼν παύσει ταῦτα καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ μείζω πορίσειεν. ΑΛΛΩΣ. τὸ ΟΥΚΟΥΝ ἀποφατικόν ἐστιν, ἐὰν βλέψῃ ὁ Πλοῦτος καὶ παύσῃ τὴν Πενίαν, οὐκέτι κακοδαιμονία εἴη. τὸ δὲ ἑξῆς, οὐκοῦν εἶναί φημι ὁδὸν ἥντινα ἰὼν ὁ Πλοῦτος βλάψει ταύτην, καὶ τὰ ἀγαθὰ μείζω πορίσειε τοῖς ἀνθρώποις. ΑΛΛΩΣ. οἱ γράφοντες ΦΗΜΙ, δίχα τοῦ ἄρθρου τοῦ ἥ, στοχάζεσθαι τῶν μέτρων δοκοῦσιν οὐ μάλα ἀκριβῶς· τὸ γὰρ ἑξῆς οὕτως ἔχει, οὐκοῦν εἶναί φημι ὁδὸν ἥτις παύσει ταῦτα, ἣν βαδίσας τις ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις πορίσειεν· ἡ δέ ἐστιν, ἣν βλέψῃ πόθ' ὁ Πλοῦτος. οἱ πολλοὶ δὲ λαμβάνουσιν ἔξωθεν γὰρ πρὸς τὸ φημί· οὐκοῦν παύσει ταῦτά ποτε ὁ Πλοῦτος, ἣν βλέψῃ· φημὶ γὰρ εἶναι ὁδὸν, ἥντινα ἰὼν πορίσειε τοῖς ἀνθρώποις μείζω ἀγαθά.

506. ΟΔΟΝ ΗΝΤΙΝ' ΙΩΝ] μέθοδον ἥντιν' ἐλθὼν ὁ Πλοῦτος. *Gl. C.* μέθοδον. *Gl. Paris.* ΙΩΝ] ὁ Πλοῦτος. *Gl. Paris.* ΠΟΡΙΣΕΙΕΝ] δώσοι. *Gl. Borg.* παράσχοι. *Gl. Paris.*

507. ΡΑΣΤ'] εὐχερῶς. ΑΝΑΠΕΙΣΘΕΝΤ'] οἱ καταπεισθέντες τὰς φρένας. *Gl. Paris.*

508. ΞΥΝΘΙΑΣΩΤΑ] συγχορευταὶ καὶ κοινωνοί. *Gl. Dorv.*

509. ΕΙ ΤΟΥΤΟ ΓΕΝΟΙΘ'] εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτὸν, πᾶσι δηλονότι. οὐκ οἶδεν ἡ Πενία τὴν Χρεμύλου γνώμην, καὶ τὴν τοῦ Πλούτου, ὅτι πρὸς μόνους τοὺς δικαίους ἥξει. * ΛΥΣΙΤΕΛΕΙΝ] οὐδαμῶς λέγω χρησιμεύειν καὶ ὠφελεῖν ὑμῖν. *Gl. Paris.*

510. ΔΙΑΝΕΙΜΕΙΕ] διαμερίσειε πᾶσιν ἐπίσης. *Gl. Paris.*

511. ΣΟΦΙΑΝ] ἐνταῦθα καλεῖ τὴν περὶ τὰς τέχνας πανουργίαν καὶ μηχανὴν, τέχνην δὲ τὴν μεταχείρησιν αὐτὴν καὶ ἐνέργειαν. *Junt. Dorv. Victor.* ΣΟΦΙΑΝ] μάθημα. *Gl. Paris.*

512. ΟΥΔΕΙΣ] ἐθελήσει δηλ. ΑΜΦΟΙΝ] ἤγουν τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης. *Gl. Paris.*

513. ΧΑΛΚΕΥΕΙΝ — ΝΑΥΠΗΓΕΙΝ] χαλκεὺς, ναυπηγὸς εἶναι. ΤΡΟΧΟΠΟΙΕΙΝ] τροχοὺς ποιεῖν ἁμάξης. *Gl. Paris.* ἁμάξας ποιεῖν. *Gl. Dorv.*

514. ΣΚΥΤΟΤΟΜΕΙΝ—ΠΛΙΝΘΟΥΡΓΕΙΝ] σκυτοτόμος εἶναι, πλίνθας ποιεῖν. *Gl. Paris.*

515. ΔΗΟΥΣ ΘΕΡΙΣΑΣΘΑΙ] ἀντὶ τοῦ γεωργίας ἐπιμελεῖσθαι. ἤδη τὸ ἔπος τοῦτο τῆς μέσης κωμῳδίας ὄζει. * ΑΡΟΤΡΟΙΣ ΡΗΞΑΣ] δι' ἀρότρου σχίσας, τεμὼν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. *Gl. Dorv. Paris.* ΔΑΠΕΔΟΝ] τὸ ἔδαφος. *Gl. Dorv.* ΔΗΟΥΣ] τῆς γῆς. *Gl. Paris. Victor.*

516. ΕΞΗι ΖΗΝ ΑΡΓΟΙΣ] πρὸς τὸ ἀνώτερον· τίς ἐθελήσει τέχνην μετελθεῖν, ἐὰν ἔξεστιν ὑμῖν ἀργοῖς ζῆν τούτων ἀμελοῦσιν. ΑΛΛΩΣ. τὸ ΕΞΗι ΖΗΝ πρὸς τὸ ΕΘΕΛΗΣΕΙ ΤΙΣ ἔχει τὴν δύναμιν. διότι δὲ μετὰ ταῦτα μὲν τίθεται, τὴν δὲ τῶν τεχνῶν ἀπαρίθμησιν προέταξε, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ τούτων. οἱ δὲ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὸ ΗΝ ΕΞΗΝ λέγοντες, καὶ ΣΚΟΠΕΙΤΕ ἔξωθεν λαμβάνοντες οὐκ ὀρθῶς οἴονται. * ΕΞΗι] ἄδεια ὑπάρχει. ΠΑΝΤΩΝ] ὧν ἔφην. *Gl. Paris.*

517. ΛΗΡΟΝ ΛΗΡΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ κατὰ λῆρον. Ἀττικὴ ἡ φράσις, καὶ τὸ σχῆμα, ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ, καὶ ὅλως ἐφ' ὧν τῷ πράγματι ἐπάγεται τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος ῥῆμα, ὡς τὸ ὕβριν ὑβρίζεις καὶ φυγὴν φεύγεις. * ΛΗΡΟΝ ΛΗΡΕΙΣ] φλυαρεῖς. *Gl. Paris.* Ἀττικὴ παρήχησις. *Gl. Dorv.* ΚΑΤΕΛΕΞΑΣ] ἀπηρίθμησας. *Gl. Dorv.*

518. ΜΟΧΘΗΣΟΥΣΙΝ] οἱ δοῦλοι μετὰ μόχθου ἐργάσονται. ΕΞΕΙΣ] κτήσει δούλους. *Gl. Paris.* λάβῃς. *Gl. Dorv.*

519. ΑΡΓΥΡΙΟΥ] διά. *Gl. Paris.*

521. ΕΜΠΟΡΟΣ ΗΚΩΝ] ἔμπορος ὁ πραγματευτὴς ἄνθρωπος, κυρίως δὲ ὁ πλέων θάλασσαν, παρὰ τὸ πόρος· πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται· καὶ εὔπορος ὁ ἔχων ἀεὶ τὸν ἐπιῤῥέοντα πλοῦτον, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑδατικοῦ πόρου. διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι· ἀεὶ γὰρ τὰ Θετταλῶν ἄπιστα, ἡ παροιμία φησίν. Εὐρίπιδης "πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θετταλοί." δῆλον δὲ καὶ ἀπὸ Ἰάσονος, ὃς ἠνδραπόδισε τὴν Μήδειαν. ἀνδράποδον δὲ εἴρηται ὁ ποὺς ὁ ἐν ἀνδράσιν, ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου μέρους τῷ ὅλῳ· ὑπόκειται γὰρ ὁ οἰκέτης τῷ δεσπότῃ καθάπερ ὁ ποὺς τῷ ὅλῳ σώματι.

ΠΑΡΑ ΠΛΕΙΣΤΩΝ ΑΝΔΡΑΠΟΔΙΣΤΩΝ] καὶ αὐτὸς παρὰ ἀνδραποδιστῶν λαβών. εἴρηται δὲ ἀνδραποδιστὴς παρὰ τὸ ἄνδρας ἀποδίδοσθαι, τουτέστι πωλεῖν. * ΑΛΛΩΣ. ἀνδραποδιστὴς οὐ μόνον τοὺς ἐλευθέρους δι' ἀπάτης ἀπάγων εἰς δουλείαν, ἀλλὰ καὶ ὁ τοὺς δούλους ἀπὸ τῶν δεσποτῶν ἀποσπῶν εἰς ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν ἀλλαχοῦ καὶ διαπωλῆσαι. διεβάλλοντο γοῦν οἱ Θετταλοὶ ὡς οὐ μόνον τούτοις χαίροντες, ἀλλὰ καὶ λῃστείαις. *Junt.* εἰπὼν ἐκ Θετταλίας, ἐπήγαγε παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν, δεικνὺς ὅτι τὸ τῶν Θετταλῶν γένος λῃστείαις ἐχρῆτο καὶ ἀνδραποδισμοῖς· ἀφ' ὧν οἱ ἔμποροι ἀνδράποδα ὠνούμενοι εἰς τὰς ἑτέρας ἐπώλουν ἠπείρους. *Schol. C.* ΕΜΠΟΡΟΣ] κατὰ θάλατταν πραγματευόμενος. ΠΑΡΑ ΠΛΕΙΣΤΩΝ] ὠνήσεται δηλ. *Gl. Paris.* ΑΝΔΡΑΠΟΔΙΣΤΩΝ] λῃστῶν, τῶν τοὺς ἀνθρώπους δεσμούντων. *Gl. Dorv. Paris.*

522. ΠΡΩΤΟΝ] προηγουμένως. *Gl. Paris.*

524. ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ] ψυχὴ ἡ λογικὴ, καὶ ἡ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις. ψυχὴ καὶ ἡ φύσις, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ "ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς," ἤγουν τῆς ἐμῆς φύσεως. ψυχὴ καὶ ἡ ἐν τοῖς φυτοῖς, καὶ ἁπλῶς ἡ ζωή. *Junt.* ΚΙΝΔΥΝΕΥΩΝ] κίνδυνον ὑφιστάμενος. ΤΟΥΤΟ ΠΟΙΗΣΑΙ] ἐξανδραποδίζειν. *Gl. Paris.* τὸ λῃστεῦσαι. *Gl. Dorv.*

525. ΩΣΤ'] καὶ σὺ — ἀροτριᾷν. *Gl. Paris.*

526. ΤΡΙΨΕΙΣ ΒΙΟΤΟΝ] διαβιβάσεις ζωήν. ΤΟΥ ΝΥΝ] ἤγουν τοῦ πένητος. *Gl. Paris.* ΕΙΣ ΚΕΦΑΛΗΝ ΣΟΙ] ὃ λέγεις. *Gl. Dorv.* ΕΣ ΚΕΦΑΛΗΝ ΣΟΥ] εἴθε ἐπάνω σου πέσοι. *Gl. Paris.* τὸ ἐς κεφαλήν σου εἶπεν, ἐπειδὴ ἤκουσεν παρ' αὐτῆς, ὡς ὀδυνηρότερον μοχθήσει καὶ βιώσει. *Paris.*

527. ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΙΝ] κατακοιμηθῆναι, κυρίως δὲ καταδαρθεῖν τὸ ἐν δέρμασι κοιμηθῆναι. * ΕΤΙ] πρὸς τοῖς εἰρημένοις. ΚΑΤΑΔΑΡΘΕΙΝ] ὑπνῶσαι. *Gl. Paris.*

528. ΤΑΠΗΣΙΝ] τάπητες λέγεται τὰ πεύκια. εἰσὶ δὲ τάπητες μὲν οἱ ἐξ ἑνὸς μέρους μαλλὸν ἔχοντες, ἀμφιτάπητες δὲ οἱ ἐξ ἀμφοτέρων. λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς δάπης, δάπιδες. *Dorv.* τάπητες λέγονται τὰ ἐπεύχια. εὕρηται δὲ καὶ τάπις τάπιδος καὶ δάπης δάπητος· ἀλλ' οἱ Ἀττικοὶ τάπητες γράφουσιν. *Paris.* τάπητες λέγονται τὰ ἐπεύχια, εἰσὶ δὲ τάπητες μὲν οἱ ἐξ ἑνὸς μέρους μαλλὸν ἔχοντες, ἀμφιτάπητες οἱ ἐξ ἀμφοτέρων· εἴρηται δὲ καὶ τάπης ητος, καὶ τάπις, τάπιδος, καὶ δάπις, δάπιδος, καὶ δάπης, δάπηδος· οἱ μὲν Ἀττικοὶ τάπης τάπητος γράφουσιν. *Victor.* ΥΦΑΙΝΕΙΝ] ὑφαντὴς εἶναι. *Gl. Paris.*

529. ΣΤΑΚΤΟΙΣ] τοῖς ὑγροῖς καὶ χρι-

σίμοις, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ξηρῶν. *ΜΥΡΟΙΣΙΝ ΣΤΑΚΤΟΙΣ] ἤγουν ῥοδοστάγμασιν. Gl. Dorv. Paris. ΑΓΑΓΗΣΘΟΝ] ἐν τῷ οἴκῳ. Gl. Dorv. ἀγάγετε ἐν τῷ οἴκῳ. Gl. Paris.

530. ΙΜΑΤΙΩΝ ΒΑΠΤΩΝ] βαπτὰ γὰρ ἱμάτια φοροῦσιν οἱ νυμφίοι, πρὸς τὸ φαίνεσθαι τεκμήριον, οἶμαι, τῆς φθορᾶς.[1] οὐκ ἔσται οὖν σοι, φησί, ποικίλα ἱμάτια ἐπὶ τῷ κοσμῆσαι τὴν νύμφην. *ΔΑΠΑΝΑΙΣ] ἀναλώμασιν. Gl. Dorv. ἐν ἀναλώμασιν. Gl. Paris. ΚΟΣΜΗΣΑΙ] καλλωπίσαι. Gl. Dorv. καλλῦναι. Gl. Paris. ΠΟΙΚΙΛΟΜΟΡΦΩΝ] ἐνχρωμάτων. Gl. Dorv. ἐχόντων μορφὰς ποικίλας. Gl. Paris.

531. ΚΑΙ ΤΟΙ ΤΙ ΠΛΕΟΝ ΠΛΟΥΤΕΙΝ] τίς χρεία ἐστὶ τοῦ πλουτεῖν, ὅτε ἀπορεῖτε ὧν χρήζετε. *ΤΙ ΠΛΕΟΝ] οὐδέν ἐστι τὸ πλέον. Gl. Paris.

532. ΕΥΠΟΡΑ] εὐπόριστα. ΔΕΙΣΘΟΝ] χρείαν ἔχετε. Gl. Paris.

533. ΤΟΝ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΝ] ἐπὶ τ. χ., τὸν διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενον. Gl. Paris. τὸν πτωχόν. Gl. Dorv.

534. ΒΙΟΝ ΕΞΕΙ] ζωὴν λάβῃ. Gl. Dorv. ζωὴν λήψεται. Gl. Paris.

535. ΦΩΔΩΝ] φλυκταινῶν. ΕΚ ΒΑΛΑΝΕΙΟΥ δὲ διὰ τὸ τοὺς πένητας ἀποροῦντας ἐνδυμάτων διὰ τὸ ψύχος ἐν βαλανείοις καθεύδειν, καὶ ἐκ θέρμης ἢ ἀέρος αὐτοὺς ἐξιόντας παραχρῆμα προσβάλλοντος φλυκταίνας ποιεῖν. Ἀπολλόδωρος τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐρυθήματα ἢ ἐκ ψύχους, ἢ τοὺς τύλους, καὶ τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς, ὡς τῶν πενήτων διὰ τὸ αὐτουργεῖν τοῦτο πασχόντων. τὸ δὲ ΠΛΗΝ οὐκ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ χωρίς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰ μή. πρὸς τὸ ΚΟΛΟΣΥΡΤΟΝ, ὅς ἐστιν ἦχος φρυγάνων συρομένων. * οὐδὲν, ὧν λέγεις, παρέχοις τοῖς ἀνθρώποις. Gl. Dorv. ΠΛΗΝ] εἰ μή. Gl. Paris. ΦΩΔΩΝ] φούσκα. Gl. Dorv. τὰς κοινῶς λεγομένας στιβιλίδας. Gl. Paris. ἀναστρέφοντες οἱ πένητες ἐκ βαλανείου οἴκαδε, ἢ λουόμενοι, ἢ ἐν τῇ ἐκεῖ καμίνῳ διὰ τὸ ψύχος θερόμενοι, ἀέρος αὐτοῖς παραχρῆμα προσβάλλοντος φλυκταίνας ἀνθοῦσι τῷ σώματι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀρκοῦν ἐπικάλυμμα. Paris. ΒΑΛΑΝΕΙΟΥ] λουτροῦ. Gl. Dorv. Paris.

536. ΥΠΟΠΕΙΝΩΝΤΩΝ] μετρίως πεινώντων. Gl. Victor. ΓΡΑΙΔΙΩΝ] ὅτι πεινῶσαι αἱ γραῖαι βοῶσιν ὡς τὰ παιδία. Victor. κολόσυρτός ἐστι κυρίως ὁ τῶν φρυγάνων ἦχος, ὃν ποιοῦσι συρόμενα· κᾶλα γάρ εἰσιν ἤτοι ξύλα συρόμενα. Paris. Victor.

537. σύναπτε τὸ ἀριθμὸν πρὸς τὸ οὐδὲ λέγω σοι.—ἡ ψύλλα θηλυκῶς. Gl. Paris.

538. ΑΙ ΒΟΜΒΟΥΣΑΙ] ἰδίως τὰς ψύλλας ἀφώνους οὔσας βομβεῖν φησι· κωνώπων γὰρ μᾶλλον τοῦτο ἴδιον. ἐντεῦθεν παραπλανηθέντες τινὲς θηλυκῶς εἰρῆσθαι ᾠήθησαν τὰς κώνωπας· ληροῦσι δέ· ἀρσενικῶς γὰρ λέγονται· οἱ δὲ Δωριεῖς ἀρσενικῶς λέγουσι τὸν ψύλλον. θηλυκῶς δέ τινες τὴν κώνωπα κατὰ τοὺς Ἀττικούς· ἠχοῦσαι, φησίν, αἱ κώνωπες· καὶ γὰρ ἠχοῦσα περιίπταται. οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ πρὸς τὰς ψύλλας ἀποδέδωκεν. ἰδίως δὲ εἶπε τὴν ψύλλαν βομβεῖν· οὐ γὰρ προΐασι φωνήν. κώνωπας δὲ λέγει τὰς ἐμπίδας. *ΒΟΜΒΟΥΣΑΙ] βοῶσαι. Gl. Dorv. ἠχοῦσαι. ΚΕΦΑΛΗΝ] τοῦ πένητος. ΑΝΙΩΣΙΝ] λυποῦσιν. Gl. Paris.

539. ΕΠΕΓΕΙΡΟΥΣΑΙ] διανιστῶσιν καὶ λέγουσι, πεινάσεις, ἐὰν καθεύδῃ. ΕΠΑΝΙΣΤΩ] ἐγείρου. Gl. Paris.

540. ΤΟΥΤΟΙΣ] τοῖς εἰρημένοις. Gl. Paris. ΡΑΚΟΣ] διεῤῥηγμένον χιτῶνα. Gl. Dorv. Paris.

541. ΣΤΙΒΑΔΑ] συναγωγήν. Gl. Dorv. στρωμνήν. ΣΧΟΙΝΩΝ] σπάρτων πεποιημένην. ΜΕΣΤΗΝ] πεπληρωμένην, ἢ τοὺς κοιμωμένους ἀνιστᾷ. Gl. Paris. Victor.

542. ΦΟΡΜΟΝ] φορμὸς πᾶν πλεκτὸν, ἐνταῦθα δὲ τὸ ψιάθιον. Junt. ΦΟΡΜΟΝ] ψιάθιον. Gl. Dorv. Paris. φορμὸς πᾶν πλέγμα, εἴτε ψιάθιον εἴτε ἄλλο τι. Paris. ΤΑΠΗΤΟΣ] πευχίου. Gl. Dorv. Paris.

543. ΑΝΤΙ ΜΕΝ ΑΡΤΩΝ] διενήνοχεν ἄρτος καὶ μᾶζα, ὅτι ὁ μὲν ἄρτος πάλαι μεμάλακται, ἡ δὲ μᾶζα νῦν. ΜΑΚΤΡΑ δὲ θυεία ἐπιμήκης, ἐν ᾗ μάττουσι τὰ ἄλευρα. *ΣΙΤΕΙΣΘΑΙ] ἐσθίειν. Gl. Paris.

544. Ἀττικῶς ΡΑΦΑΝΙΔΑ, ἣν ἡμεῖς ῥάφανον· πάλιν δὲ ῥάφανον, ἣν ἡμεῖς κράμβην. εἴρηται δὲ ῥαφανὶς παρὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι· λόγος γὰρ ὡς σπειρομένη θᾶττον ἄνεισιν. *ΜΑΛΑΧΗΣ ΠΤΟΡΘΟΥΣ] μολόχης κλάδους. Gl. Dorv. Paris. ΜΑΖΗΣ] ἄρτου. Gl. Paris. ἄρτου ξηροῦ. Gl. Dorv. ΦΥΛΛ' ΙΣΧΝΩΝ ΡΑΦΑΝΙΔΩΝ] λεπτῶν κράμβων. Gl. Paris. εὐτελῶν, λεπτῶν. Gl. Victor.

545. ΘΡΑΝΟΣ ὑποπόδιον, ὃ καὶ θρῆνυς ἴσως παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ νηὸς θρᾶνος, ἔνθεν καὶ θρανίτης. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ θορεῖν ἄνω, ἢ παρὰ τὸ θρῆσαι, ὅ ἐστι καθίσαι. τὸ δὲ ΣΤΑΜΝΟΥ δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρῆσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ κατεαγότος, οὗ τὸ θέμα ἄγω τὸ κλῶ, παρακείμενος ἦχα, ὁ μέσος ἦγα καὶ ἐν διαλύσει ἔαγα· ὅθεν μετοχὴ ὁ ἐαγὼς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ὅρα δὲ ὅτι στάμνου κεφαλὴν λέγει μεταφορικῶς τὸ ἄνω πρὸς τῷ στόματι· οὕτω δὲ καὶ πιθάκνης πλευρὰ τὸ ταύτης

[1] βαφῆς Ald.

πλάγιον. εἰ δὲ στάμνου κεφαλὴν λέγει, εἴη ἂν αὐτὸ σύμφωνον τῷ πίθου κρήδεμνον παρὰ τῷ ποιητῇ· κεφαλῆς γὰρ φόρημα τὸ κρήδεμνον. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στάμνου ἢ τοῦ στάμνου καὶ Ζεὺς λέγεται Στάμνιος, δηλώσει που καὶ ὁ κωμικός. τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων ἀντὶ στάμνου κεραμίου γράφεται.

ΜΑΚΤΡΑ κατὰ τοὺς παλαιοὺς θυεία ἐπιμήκης, ἐν ᾗ μάττουσι τὰ ἄλευρα, ὅθεν καὶ γίνεται· παρὰ τὸ μάσσω γὰρ ἡ μάκτρα, ὅθεν καὶ μεμαγμένον προείρηται, καὶ ἡ μᾶζα γίνεται. Πενίας δὲ πάντως δῶρον καὶ ἡ τοιαύτη μάκτρα ἡ ἐκ πιθάκνης, καὶ οὐδὲ αὐτῆς διόλου συνεχοῦς, ἀλλὰ διεῤῥωγυίας τὴν πλευρὰν, ἐν ᾗ τὸ μάγμα γίνεται. ὑποκοριστικῶς δὲ λέγεται ἡ πιθάκνη κατὰ τὸ πολίχνη. ὅρα δ' ἐν τοῖς προεκτεθειμένοις καὶ σχῆμα κάλλους ἐπαναφορικὸν διὰ τῆς ἀντί προθέσεως· τοιοῦτον γὰρ τὸ ἀνθ' ἱματίου, ἀντὶ τάπητος, ἀντὶ προσκεφαλαίου, ἀντὶ ἄρτου, ἀντὶ μάζης, ἀντὶ θράνους, ἀντὶ μάκτρας· ἔχει δέ τι καὶ ἐπιμονῆς τὸ τοιοῦτον σχῆμα. ἀστείως δὲ ὁ Χρεμύλος καὶ πρὸς τὴν κλίνην, ἣν ἡ Πενία εἶπε, καὶ τοὺς τάπητας καὶ τὰ μύρα καὶ τὰ νυμφικὰ ἱμάτια τὴν ῥηθεῖσαν στιβάδα καὶ τὸν φορμὸν ἀντέθετο καὶ τοὺς κακῶς ὀδωδότας κόρεις καὶ τὸ ῥάκος, προσθεὶς τὰ λοιπὰ ἐπέκεινα εἰς ἐπαύξησιν τῶν τῆς πενίας κακῶν. * ΘΡΑΝΟΥΣ] ἤτοι ὑποποδίου ἤγουν θρόνου. *Gl. Paris.* θρόνου. *Gl. D.* ὑποποδίου. *Gl. Dorv. C.* ΣΤΑΜΝΟΥ] κεράμου. *Gl. Paris.* ΚΑΤΕΑΓΟΤΟΣ] τεθραυσμένου. *Gl. Dorv.* συντεθλασμένου. *Gl. Paris.* κλασθέντος. ἄγω τὸ συντρίβω. ὁ μέλλων ἄξω, ὁ μέσος παρακείμενος ἦγα καὶ Ἀττικῶς ἔαγα· ῥήσσω, ὁ μέλλων ῥήξω, ὁ μέσος παρακείμενος ἔῤῥηγα, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω μέγα ἔῤῥωγα. *Victor.* ΜΑΚΤΡΑΣ] σκάφης. *Gl. Dorv. Paris.*

546. ΠΙΘΑΚΝΗΣ] ὑποκοριστικῶς· μικροῦ πίθου ἐσχισμένου. *Gl. Dorv.* πίθου μικροῦ. *Gl. Paris.* ΕΡΡΩΓΥΙΑΝ] συντετριμμένην. ΑΡΑ ΓΕ] συμπέρασμα εἰρωνικόν. *Gl. Paris.*

547. ΑΠΟΦΑΙΝΩ Σ' ΑΙΤΙΑΝ] ἀποδεικνύουσαι. *Gl. Dorv.* ἀποδεικνύω πρόξενον. *Gl. Paris.* ΑΙΤΙΑΝ] πρόξενον· συνίζησις. *Gl. Dorv.*

548. ΥΠΕΚΡΟΥΣΩ] ἐφθέγξω, ἀνεκρούσω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιθαρῶν ἤ τινος ἄλλου τοιούτου ὀργάνου. διενήνοχε δὲ πτωχεία πενίας, ὅτι ἡ μὲν πενία μεμετρημένη ἐστὶν ἔνδεια, πόνῳ τὰ χρειώδη θηρῶσα, ἡ δὲ πτωχεία παντελὴς τῆς κτήσεως ἔκπτωσις· καὶ ὁ μὲν πένης παρὰ τὸ πένεσθαι (ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν) εἴρηται, καὶ ἐκ τούτου πορίζειν τὰ χρειώδη, ὁ δὲ πτωχὸς παρὰ τὸ πτώσσειν πάντας. * ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΒΙΟΝ] τὴν ἐμὴν διαγωγήν. ΥΠΕΚΡΟΥΣΩ] ἐδήλωσας. *Gl. Paris.* αἰνιγματωδῶς ἀπήχησας. *Gl. C.* ὠνείδισας. *Gl. D.*

550. ΟΙΠΕΡ ΚΑΙ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΩι] τὰ μὴ ὅμοιά φησιν, ὡς εἴ τις λέγοι Διονύσιον τὸν ἐξώλη τύραννον ἐοικέναι Θρασυβούλῳ τῷ Λύκου, ἀνδρὶ φιλοπόλιδι καὶ παντὸς κρείττονι λόγου διά τε τὰς ἐπιφανεῖς αὐτοῦ κατὰ τῶν πολεμίων νίκας, καὶ διότι κατέλυσε τὴν τῶν λ' τυραννίδα. εὔπορος γὰρ ὢν καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκπεσών, μετὰ ταῦτα Φυλὴν καταλαβὼν, καθεῖλεν αὐτούς. ΑΛΛΩΣ. μήποτε ὁ ἀξιωματικὸς καὶ αὐθάδης, ὡς Στράττις ἐν τῷ Κινησίᾳ. Διονύσιος δὲ ὁ μέν τις φαίνεται μαινόμενος, ὁ δέ, ὡς ἔοικεν, ἰχθυοπώλης. μήποτε δὲ καὶ ἐπὶ τὴν ὕψιν περισκώπτει, ὡς ὁμοιούντων σφόδρα ἀνομοίους. μᾶλλον δὲ ἄν τις ὑπονοήσειεν ἕτερον Διονύσιον Θρασυβούλου τοῦ Κολυττέως ἀδελφὸν ἔγγιστα συγγενείας εἶναι. καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι σαφέστερον οἶδεν ἢ κατὰ Δίδυμον. ὡς εἴ τις λέγοι Διονύσιον τὸν ἐξώλη τύραννον ἐοικέναι Θρασυβούλῳ τῷ Λύκου, ἀνδρὶ φιλοπόλιδι καὶ παντὸς κρείττονι λόγου, διότι κατέλυσε τὴν τῶν λ' τυραννίδα. ΑΛΛΩΣ. οἱ Λακεδαιμόνιοι κρατήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἔταξαν λ' τυράννους ἀπὸ τῆς πόλεως ἐν Ἀθήναις διατρίβειν. ὁ οὖν Θρασύβουλος ἐραστὴς ὢν τῆς δημοκρατίας κατέλαβε Φυλὴν τῆς Ἀττικῆς μετά τινων ἄλλων, μεθ' ὧν κατέλυσε τοὺς λ'. Διονύσιος δὲ τύραννος ὠμὸς ἐν Σικελίᾳ. ΑΛΛΩΣ. ὁ μὲν Διονύσιος ἐμμανής, ὁ δὲ Θρασύβουλος ἄνους. ἢ Διονύσιος τύραννος, ὁ δὲ Θρασύβουλος ἀτελὴς καὶ πένης, πλὴν θρασύς. ΑΛΛΩΣ. ἡ Πενία φησὶν ἐν τῷ πρὸς τὸν Χρεμύλον, ὅτι τὰ μὴ ὅμοια ὅμοια λέγεις εἶναι, ὥσπερ ἂν εἰ τὸν Σικελίας τύραννον Διονύσιον ὅμοιον εἶναι τῷ Θρασυβούλῳ ἀνδρὶ χρηστῷ καὶ κοσμίῳ. *Junt.*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ] ὁ μὲν Διονύσιος ἦν Σικελίας τύραννος· ὁ δὲ Θρασύβουλος ἀνὴρ χρηστὸς Ἀθηναῖος· ὁρῶν οὖν τὴν ἑαυτοῦ πόλιν ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων, οὓς ἔστησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, τυραννουμένην, Φυλὴν μίαν καταλαβὼν τοὺς τυράννους λάθρᾳ ἀπέκτεινεν· ἥδετο οὖν παρὰ πάντων, ὡς Ἀθηναίων εὐεργέτης. *Dorv.* ΥΜΕΙΣ] φατὲ δηλ. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΩι] τῷ ἀγαθῷ δηλ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ] τύραννον. *Gl. Paris.*

551. ΜΕΛΛΕΙ] πείσεσθαι. *Gl. Paris.*

553. ΦΕΙΔΟΜΕΝΟΝ] ἀκριβολογούμενον. *Gl. Dorv. Paris.* ΠΡΟΣΕΧΟΝΤΑ] προσκείμενον. *Gl. Paris.*

554. ΠΕΡΙΓΙΝΕΣΘΑΙ Δ' ΑΥΤΩι] περιγίνεσθαι σημαίνει μὲν καὶ τὸ νικᾷν, σημαίνει δὲ καὶ τὸ περιττεύειν, ὡς ἐνταῦθα.

Junt. Victor. ΠΕΡΙΓΙΓΝΕΣΘΑΙ] περιττεύειν. *Gl. Dorv.* περιττὸν γίγνεσθαι. ΕΠΙΛΕΙΠΕΙΝ] στερεῖσθαι. *Gl. Paris.*

555. ΜΑΚΑΡΙΤΗΝ] ὅτι ἁπλῶς καὶ ἀσυνήθως κατεχρήσατο ἀντὶ τοῦ μακάριον, εἰ μὴ ἄρα παίζει, οἷον νεκρόβιον. ΑΛΛΩΣ. ὥσπερ εἰώθασιν οἱ Ἕλληνες, ἐπειδάν τι παράδοξον ἀκούσωσι,[1] σχετλιάζειν καὶ βοᾶν Ἡράκλεις ἢ Ἄπολλον ἢ ὦ Ζεῦ, οὕτω καὶ οὗτος, ἀκούσας τῆς Πενίας τοιαῦτα λεγούσης, ὥσπερ σχετλιάζων βοᾷ ὦ Δάματερ. εἰκότως δὲ πρὸς τὴν γῆν ποιεῖται τὸν λόγον, ὡς γεωργός. * ΜΑΚΑΡΙΤΗΝ] μακαριστόν. *Gl. Dorv.* εὐδαίμονα. *Gl. Paris.* τὸ μάκαρ ἐπὶ τῶν ἁγίων λέγεται μόνον. τὸ μακάριος καὶ μακαριστὸς ἐπὶ ζώντων καὶ ἀποθανόντων. μακαρίτης δὲ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων μόνον. *Paris.* Ω ΔΑΜΑΤΕΡ] διὰ μέσου. *Gl. Dorv.* ΚΑΤΕΛΕΞΑΣ] κατηριθμήσω. *Gl. Paris.*

556. ΜΟΧΘΗΣΑΣ] κοπιάσας. ΤΑΦΗΝΑΙ] ὥστε. *Gl. Paris.*

557. ΣΚΩΠΤΕΙΝ] διασύρειν. *Gl. Paris.* εἰρωνεύεσθαι. *Gl. Dorv.* ΚΩΜΩΔΕΙΝ] ὑβρίζειν. *Gl. Dorv.* ἐπὶ γέλωτος. *Gl. Paris.* ΣΠΟΥΔΑΖΕΙΝ] σπουδαίως λέγειν. *Gl. Paris.* σπ. λ., ἐπιστημόνως ἀποδεικνύναι ὅτι κρείττων ὁ πλοῦτος τῆς πενίας. *Gl. Victor.*

558. ΓΙΝΩΣΚΩΝ] ἐπιστάμενος. *Gl. Paris.*

559. ΠΟΔΑΓΡΩΝΤΕΣ] τοιοῦτοι γὰρ οἱ πλούσιοι γίνονται ὑπὸ τῆς τρυφῆς, ὅπερ ἀσελγείας καὶ φαυλότητος βίου δηλωτικόν ἐστι. γράφεται δὲ καὶ ποδαλγοῦντες καὶ ποδαγρῶντες, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ πάθος καὶ ποδάγρα λέγεται καὶ ποδαλγία. *Junt.* ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ] τὴν φρόνησιν. *Gl. Dorv.* ΤΗΝ ΙΔΕΑΝ] τὴν μορφήν. *Gl. Dorv. et Br.* κατὰ τὸ εἶδος. *Gl. Paris.* ΠΑΡ' ΑΥΤΩι] τῷ Πλούτῳ. ΠΟΔΑΓΡΩΝΤΕΣ] ποδαγροί. *Gl. Paris.*

560. ΠΑΧ. ΚΑΙ ΠΙΟΝΕΣ] παχεῖς ταῖς σαρξὶν, ἀσωφρόνως λιπαροί. ΑΣΕΛΓΩΣ] αἰσχρῶς. *Gl. Dorv.* ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λίαν πίονες. *Gl. C.* λιπαροὶ ἀτόπως. *Gl. D.*

561. ΣΦΗΚΩΔΕΙΣ] λεπτοὶ κατὰ τὸ μέσον, ὡς σφῆκες, ἢ πικροὶ, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῶον πικρόν ἐστι σφόδρα. ἅμα μὲν, ὅτι καὶ δριμύτεροι, ἅμα δὲ, ὅτι καὶ ἰσχνότεροι γίνονται οἱ λιμώττοντες, ὡς σφῆκες. ΑΛΛΩΣ. σκληροὶ, ἢ λεπτοὶ, μάλιστα τὰ κάτω τῶν γαστέρων, διὰ τὸ γοργὸν καὶ εὐκίνητον· τοιοῦτοι γὰρ οἱ σφῆκες τὸ μέσον.

ΤΟΙΣ ΕΧΘΡΟΙΣ ΑΝΙΑΡΟΙ] ὁ γὰρ ταῖς σαρξὶ μὴ βαρυνόμενος, ἀλλὰ κούφως ἔχων τοῦ σώματος, ῥᾷστ' ἂν καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀντιπαρατάξηται. τοιοῦτοι δὲ οἱ πένητες διὰ τὸ μὴ εὐσαρκεῖν ἀπορίᾳ τροφῶν. * ΙΣΧΝΟΙ ΚΑΙ ΣΦ.] λεπτοὶ ὥσπερ οἱ σφῆκες. ΑΝΙΑΡΟΙ] λυπηροί. *Gl. Dorv.* λύπην ἐπάγοντες τοῖς ἐχθροῖς. *Gl. Paris.*

562. ΣΦΗΚΩΔΕΣ] τὸ λέπτιον. *Gl. Paris.*

563. ΠΕΡΙ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ ΗΔΗ] καταλέξασα τὰ ἀγαθὰ ἃ δι' αὐτὴν ἀνθρώποις γίνονται, νῦν βούλεται ἀποδεῖξαι ὅτι καὶ σωφροσύνης αἰτία ἐστίν, ὥσπερ ὁ Πλοῦτος αὖ τοὐναντίον. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ἀναδιδάξω· καὶ γὰρ ὅτε γαστρώδεις ἔλεγε τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ πλούτου γίνεσθαι, καὶ ἀσελγεῖς ἔλεγεν· οἱ γὰρ πλεῖστα ἐσθίοντες καὶ πρὸς τοῦτο κατάφοροί εἰσιν. * συμπεραίνω τὸ συλλογίζομαι, ἀφ' οὗ καὶ συμπέρασμα παρὰ φιλοσόφοις τὸ ἐκ τῶν προτάσεων συναγόμενον· τὸ γὰρ κύριον μέρος τοῦ συλλογισμοῦ οὐδέν ἐστιν ἕτερον ἄλλο ἢ τὸ συμπέρασμα. σύγκειται γὰρ ὁ συλλογισμὸς ἐκ δύο προτάσεων καὶ συμπεράσματος, καὶ ἔστι τὸ συμπέρασμα ἀπόδειξις τοῦ ζητουμένου ἀναντίῤῥητος. *Junt.* ΗΔΗ ΤΟΙΝΥΝ ΠΕΡΑΝΩ] ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποδείξω. *Gl. Dorv.* συλλογίζομαι ὑμῖν. *Gl. Paris.*

564. ΚΟΣΜΙΟΤΗΣ] εὐταξία, σεμνότης. *Gl. Dorv.* ΥΒΡΙΖΕΙΝ] αἰσχρὰ πράττειν. *Gl. Dorv.* τὸ ἀσελγαίνειν. *Gl. Paris.*

565. ΠΑΝΥ ΓΟΥΝ] ἐν εἰρωνείᾳ, ἐπεὶ οἱ πένητες κλέπτουσι διὰ ἀπορίαν. * εἰρωνικῶς. *Gl. Dorv.* ΚΟΣΜΙΟΝ] ὠφέλιμον. *Gl. Dorv.* εὔτακτον. *Gl. Paris.*

566. ΠΩΣ ΟΥΧΙ ΚΟΣΜΙΟΝ] τὸ πειρᾶσθαι λαθεῖν. τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος πρεσβύτης λέγει πειράζων καὶ χλευάζων. ἢ ὅτι τὸ παλαιὸν οὐ διεβέβλητο ἡ κλοπὴ, εἰ μὴ φωραθεὶς κλέπτης ὑπῆρχεν. ΑΛΛΩΣ. εἴ γε ὁ κλέπτης λανθάνει· ψυχρὸν δὲ τὸ ἐνθύμημα. *ΕΙΓΕ ΔΕΙ ΛΑΘΕΙΝ] ἀπόκειται μὴ γνωσθῆναι. *Gl. Paris.*

567. ΣΚΕΨΑΙ] λογίζου. *Gl. Dorv.* ἐξέτασον. *Gl. Paris.* ΤΟΥΣ ΡΗΤΟΡΑΣ] τοὺς κριτάς. ΩΣ] ὅτι. *Gl. Dorv.*

568. ΠΕΡΙ ΤΟΝ] εἰς τόν. *Gl. Dorv.*

569. ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ] ἀπὸ τῶν δημοσίων χρημάτων. *Gl. Dorv.* πραγμάτων. *Gl. Paris.*

570. ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟΥΣΙ ΤΕ] διαβάλλει τοὺς ῥήτορας ὡς δῶρα λαμβάνοντες παρὰ τῶν πολεμίων ἀσύμφορα τῇ πόλει συμβουλεύουσιν, οὐκ ἐῶντες αὐτὴν τούτους ἀμύνασθαι. * ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟΥΣΙ] ἤγουν κακῶς βουλεύουσιν. *Gl. Dorv.*

[1] ἴδωσι Ms. *Paris.*

ἐπίβουλοι γίνονται. ΠΟΛΕΜΟΥΣΙΝ] μάχονται. *Gl. Paris.*

571. ΚΑΙΠΕΡ ΣΦΟΔΡΑ] συναινεῖ διισχυριζόμενος τὸ κατὰ τῶν ῥητόρων πρᾶγμα διασύρειν. τὸ δὲ ΒΑΣΚΑΝΟΣ ἁπλῶς ἐπὶ λοιδορίᾳ τιθέασιν. * ΨΕΥΔΕΙ] ψευδὲς λέγεις. *Gl. Paris.* ΤΟΥΤΩΝ] ὧν περὶ τῶν ῥητόρων λέγεις. *Gl. Dorv.* ὧν εἶπας. *Gl. Paris.* ΒΑΣΚΑΝΟΣ] ἐχθρή. *Gl. Paris.*

572. ΑΤΑΡ ΟΥΧ ΗΤΤΟΝ] ὅμως, φησίν, εἰ καὶ ἀληθεύεις, μὴ μέγα φρονήσῃς· οὐδὲν γὰρ ἧττον ταῦτα πείσῃ. ΚΟΜΗΣΗΣ δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπερηφανήσῃς, παρὰ τοὺς κομῶντας, ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δένδρων, ἃ τὴν κόμην ὑψοῦ ἔχουσι· τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ ὑπέρφρονες, ὑψοῦ τὴν γνώμην αἴροντες. * τοῦτο δὲ διὰ μέσου εἴρηται, καὶ ἔστι τὸ ΟΤΙ ΖΗΤΕΙΣ πρὸς τὸ κλαύσει. *Junt.* διὰ τῶν λόγων ὧν εἶπας ἀλλὰ ἐπίσης τιμωρηθήσῃ δηλ. *Gl. Paris.* ΤΑΥΤΗΓΕ ΚΟΜΙΣΗΣ] ἀπὸ τούτου ἐπαρθῇς. *Gl. Dorv.* ἐπαρθῇς. *Gl. Paris.*

573. ΟΤΙΗ ΖΗΤΕΙΣ] ἐπεὶ ἐξετάζεις. *Gl. Paris.*

574. ΕΛΕΓΞΑΙ Μ'] ἐμὲ ψευδόμενον. *Gl. Paris.*

575. ΚΑΙ ΠΤΕΡΥΓΙΖΕΙΣ] κοῦφα καὶ μάταια διαλέγῃ, ἀπὸ τῶν νεοσσῶν, ἃ πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύνανται· οὕτω καὶ σὺ θέλεις μὲν ἀντειπεῖν καὶ πειράζεις, οὐδὲν δὲ ἀνύεις. ΑΛΛΩΣ. ἀλλὰ φλυαρεῖς διὰ λόγων· τὸ γὰρ πτερὸν ἠχῶδες καὶ θορυβητικόν. ἢ κοῦφα λαλεῖς. ἢ ματαιοπονεῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων τῶν μὴ δυναμένων πέτεσθαι διὰ τὸ βραχὺ τῆς ἡλικίας. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ πειράζεις πολλὰς ἀνηνύτους ὁρμάς, καθάπερ καὶ οἱ νεοττοὶ πειράζοντες τὴν πτέρυγα καὶ γυμνάζοντες ἄπρακτον ἔχουσι τὴν τῆς πτήσεως φοράν. * ΦΛΥΑΡΕΙΣ] πολυλογίζεις. *Gl. Paris.* ΠΤΕΡΥΓΙΖΕΙΣ] ματαιάζεις. *Gl. Dorv.* ἀδύνατα λέγεις. *Gl. Paris.* ΑΠΑΝΤΕΣ] ὅλοι. *Gl. Paris.*

576. ΒΕΛΤΙΟΥΣ] καλούς. ΣΚΕΨΑΣΘΑΙ] μαθεῖν. *Gl. Dorv.*

577. ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ] δυσχερές ἐστι μαθεῖν τὸ δίκαιον, εἴγε καὶ οἱ παῖδες διὰ τοῦτο μισοῦσι τοὺς πατέρας. * ΦΡΟΝΟΥΝΤΑΣ ΑΡΙΣΤΑ] ποιοῦντας καλῶς. *Gl. Dorv.* ΑΡΙΣΤΑ] ὠφέλιμα. *Gl. Paris.*

578. ΔΙΑΓΙΝΩΣΚΕΙΝ] διακρίνειν. *Gl. Paris.* σύναπτε τὸ δίκαιον ἐνταῦθα. *Gl. Dorv.* ΧΑΛΕΠΟΝ] δυσχερές. *Gl. Paris.* ΔΙΚΑΙΟΝ] τὸ νὰ εὕρῃ τις τὸ δίκαιον, δύσκολόν ἐστι πρᾶγμα. *Paris.*

579. ΦΗΣΕΙΣ] τὸ μὲν ΦΗΣΕΙΣ λέγεται πρὸς τὴν Πενίαν, τὸ δὲ ΤΑΥΤΗΝ Δ' ΗΜΙΝ ΑΠΟΠΕΜΠΕΙ πρὸς τὸν Βλεψίδημον. ἢ καὶ τὸ ΦΗΣΕΙΣ πρὸς τὸν Βλεψίδημον, ἤγουν εἴποις κατὰ τὸν αὐτῆς λόγον. * ΟΡΘΩΣ] ἀπταίστως. ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ] λυσιτελές. *Gl. Paris.*

580. ΚΑΚΕΙΝΟΣ] ὁ Ζεύς. *Gl. Paris.*

581. ΚΡΟΝΙΚΑΙΣ ΓΝΩΜΑΙΣ] ἤγουν ἀρχαίαις μωρίαις ἐσκοτισμένοι τὸ φρονεῖν. παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπούντων, ἥτις εἴρηται καὶ ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ δὲ τοῦ γνώμαις γράφεται λήμαις. λήμη δέ ἐστι τὸ πεπηγὸς δάκρυον, ὅπερ ἐπικαθεζόμενον βλάπτει τοὺς ὀφθαλμούς· τὸ γὰρ τῶν γερόντων δάκρυον παχὺ ὂν λήμας μεγάλας ποιεῖ. σημαίνει οὖν τὸ τετυφλωμένοι τὰς φρένας, ὥσπερ οἱ τὰς λήμας ἔχοντες τῶν ὀφθαλμῶν ἐμποδίζονται τὰς ὄψεις. * ΚΡΟΝΙΚΑΙΣ] παλαιαῖς καὶ μωραῖς. *Gl. Dorv.* παλαιαῖς καὶ μεγάλαις. *Gl. Paris.* ΛΗΜΑΙΣ] τζίμβλαις. *Gl. D.* ΛΗΜΩΝΤΕΣ] τυφλώττοντες. *Gl. Dorv.* τυφλώττοντες, βεβλαμμένοι. *Gl. Victor.* ΛΗΜΩΝΤΕ] οἱ τζυμβλώττοντες. *Gl. Paris.* ΑΜΦΩ] ὁμοῦ οἱ δύο. *Gl. Paris.*

582. ΠΕΝΕΤΑΙ] πένης ἐστί. ΦΑΝΕΡΩΣ] καθαρῶς νουθετήσω. *Gl. Paris.*

584. ΔΙ' ΕΤΟΥΣ ΠΕΜΠΤΟΥ] κατὰ πεντέχρονον ἐγένετο εἰς τὰ Ὀλύμπια συνάθροισις. *Dorv.*

585. ΑΝΕΚΗΡΥΤΤΕΝ] ἀνηγόρευεν. *Gl. Dorv.*

586. κοτίνου στεφάνῳ στεφανώσας ἀνεκήρυττε τοὺς νικῶντας. οὐ κοτίνῳ δὲ ἐστέφοντο, ἀλλὰ τῷ τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας κλάδῳ ἐστεφανοῦντο· οὐκ ἀκριβῶς οὖν. καλλιστέφανος γὰρ ἡ ἐλαία λέγεται. ταύτης δὲ τὰ φύλλα ἔμπαλιν ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις· ἔξω γὰρ ἀλλ' οὐκ ἐντὸς ἔχει τὰ λευκά. τούτῳ δὲ ἥρμοττεν ἐκφαυλίζοντι λέγειν κοτίνου. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ οὕτω φησὶ κατὰ λέξιν περὶ αὐτῆς· "ἐν τῷ Πανθείῳ ἐστὶν ἐλαία, καλεῖται δὲ καλλιστέφανος· ταύτης δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκεν, ἀφίησί τε τοὺς πτόρθους, ὥσπερ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμέτρους. ἀπὸ ταύτης λαβὼν Ἡρακλῆς ἐφύτευσεν Ὀλυμπίασιν, ἀφ' ἧς οἱ στέφανοι τοῖς ἀθληταῖς δίδονται. ἔστι δὲ αὕτη περὶ τὸν Ἰλισσὸν ποταμόν, σταδίους ξ' τοῦ ποταμοῦ ἀπέχουσα· περιῳκοδόμηται δέ, καὶ ζημία μεγάλη τῷ θιγόντι αὐτῆς ἐστίν. ἀπὸ ταύτης ἔφερον λαβόντες Ἠλεῖοι τῶν ἀθλητῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς στεφάνους." τῷ δὲ κωμικῷ, φασίν, ἥρμοττεν ἐκφαυλίζοντι τὸ πρᾶγμα λέγειν ὡς ἐκ κοτίνου ἐστεφανοῦντο, ὃ δηλοῖ τὴν ἀγριέλαιον, καὶ ἅμα διότι καὶ χρήσιμος αὐτῷ ἡ λέξις ἐν τοῖς ἑξῆς· καταῤῥητορεύσει γὰρ ὁ Χρεμύλος καὶ ἡττηθεὶς ἐρεῖ "ἀλλά σ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειε κοτίνου στεφάνῳ στεφανώσας," τουτέστι

κότον σοι θέμενος περὶ τὴν κεφαλήν· παρήχηται γὰρ ὁ κότινος τῷ κότῳ, δι' οὗ δηλοῦται μεγάλη ὀργή. ἀπὸ δὲ τοῦ τοιούτου κοτίνου, τοῦ φυτοῦ δηλαδὴ, καὶ νῆσος Κοτινοῦσα τὰ Γάδειρα, διὰ τὸ τοιούτοις ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς, ὡς καὶ ὁ Περιηγητὴς δηλοῖ. ὡς δὲ καὶ ἕτεροι τόποι ἀπὸ φυτῶν τὴν κλῆσιν ἔσχον, τεθρύλληται καὶ αὐτό· Μυῤῥινοῦς γοῦν δῆμος ἐν Ἀττικῇ μυῤῥίνας ἔχων, ὅθεν αὐτὸς Μυῤῥινόεις καὶ κατὰ συναίρεσιν Μυῤῥινοῦς, ὥσπερ ἕτερος Ῥαμνοῦς ἀπὸ τῶν ἐκεῖ φυομένων ῥάμνων, ὧν οἱ δημόται Μυῤῥινούσιος καὶ Ῥαμνούσιος. καὶ ἡ Ἐρεικοῦσα λέγεται διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐρείκας· καὶ ἡ Ποντικὴ δὲ Κερασοῦς ἀπὸ τῶν φυτῶν τῶν κεράσων κέκληται· καὶ Πιτυοῦσα ἡ Μίλητός ποτε διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυας ἐκλήθη. οὕτω καί τις Πιτυούσιος ἀπὸ τόπου ἑτέρου πολλὰς ἔχοντος πίτυας, ἐξ ὧν ἐκεῖνος καὶ παρωνόμασται· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἄλλοι τόποι πεπόνθασι. ἰστέον δὲ ὡς, εἰ καὶ κρατεῖ παρὰ τοῖς ἀπειροτέροις κότινον στέφανον εἶναι, ἀλλ' αὐτὸς μὲν φυτοῦ, ὡς ἐῤῥέθη, κλῆσίς ἐστιν, ὁ δὲ κωμικὸς ἐδήλωσεν ἐντελὲς καὶ σαφὲς εἶναι τὸ μὴ κότινον τὸν τοιοῦτον λέγεσθαι στέφανον, ἀλλ' ἐκ κοτίνου στέφανον. οὕτω δὲ καὶ ταινία οὐχ ἁπλῶς οὕτως στέφανος, ἀλλ' ἡ ἐκ ταινίας περιείλησις ἐν τῇ κεφαλῇ· ταινία δὲ στενόν τι καὶ ἐπίμηκες ὕφασμα, κοινότερον δὲ εἰπεῖν φασκία.

* ΚΟΤΙΝΩι] ἐλαΐνῳ. *Gl. Dorv. E.* ΚΟΤΙΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΩι] ἐξ ἀγρίας ἐλαίας ἤγουν ἀπὸ κοτίνου πεποιημένου. — διὰ χρυσοῦ στεφανοῦν δηλ. *Gl. Paris.* οὐ κοτ. ἐστέφοντο, ἀλλὰ τῷ τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας κλάδῳ. ἐκφαυλίζων δὲ κοτίνῳ λέγει, καὶ Ἀριστοτέλης περὶ τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας ταῦτα φησίν· "ἐν δὲ τῷ πανσταθίῳ ἐστὶν ἐλαία, καλεῖται δὲ καλλιστέφανος. ταύτῃ δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκεν, ἀφίησί τε τοὺς πτόρθους, ὥσπερ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους. ἀπὸ ταύτης λαβὼν Ἡρακλῆς ἐφύτευσεν Ὀλυμπίασιν, ἀφ' ἧς οἱ στέφανοι τοῖς ἀθληταῖς πλέκονται· ἔξω δὲ, οὐκ ἐντὸς τῶν φύλλων ἔχει τὸ λευκόν. *Paris.* ΕΧΡΗΝ] ἔπρεπεν. *Gl. Dorv.*

587. ΟΥΚΟΥΝ] τὸ λοιπόν. ΤΟΥΤΩι] τῷ τρόπῳ. *Gl. Dorv.* ΟΥΚΟΥΝ ΤΟΥΤΩι] διὰ τὸ κοτίνῳ στεφάνῳ στεφανοῦν τοὺς ἀθλητάς. ΕΚΕΙΝΟΣ] ὁ Ζεύς. *Gl. Paris.*

588. ΦΕΙΔΟΜΕΝΟΣ] ἀκριβολογούμενος. ΜΗΔΕΝ] μέρος ἀναλῶσθαι. *Gl. Paris.* ΔΑΠΑΝΑΣΘΑΙ] ἀναλίσκεσθαι. *Gl. Dorv.*

589. ΛΗΡΟΙΣ ΑΝΑΔΩΝ] εὐτελίζει τὸν Ὀλυμπιακὸν στέφανον, ὡς μὴ σπουδαῖον, λῆρον δέ πως ὄντα, καὶ οἷον ἐκφλαυρίζεσθαι,[1] καθά τις ἔφη τῶν παλαιῶν, τουτέστι περιφρονεῖσθαι. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ παίζειν φασὶ τὸν κωμικὸν πρὸς ὁμοιότητα ἦχου τοῦ κατά τε τὸν λῆρον, τὸν διὰ τοῦ η γραφόμενον, καὶ τοῦ παρὰ τὸ λείριον, ὃ γράφεται μὲν διὰ διφθόγγου κατὰ τὴν ἄρχουσαν, σημαίνει δέ τι ἄνθος, ἀφ' οὗ καὶ φωνὴ λειριόεσσα ἡ ἀνθηρά καὶ κύριον Ποδαλείριος οἱονεὶ ἀνθηρόπους ἢ διατρίβων ἰατρικῶς περὶ τὰ λείρια· περὶ οὗ καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι· ἵνα ἐν τῷ λέγειν ΛΗΡΟΙΣ ΑΝΑΔΩΝ ΤΟΥΣ ΝΙΚΩΝΤΑΣ δοκῇ διχῶς νοεῖν, ἢ ὅτι ἀνθηρῷ στεφάνῳ στεφανοῖ, ὡς οἷον λειριόεντι, ἢ ὅτι λήρῳ τῷ κατὰ φλυαρίαν. τοιοῦτόν τι παίζει καὶ περὶ κειρύλου ἐν Ὄρνισι, ἔνθα καὶ διὰ τοῦ η νοεῖται ἡ λέξις ὡς ἐπὶ ὄρνιθος οὕτω λεγομένου, καὶ διὰ διφθόγγου δὲ διά τινα κουρέα, ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω. τὸ δὲ ἀναδεῖν ταὐτόν ἐστιν ἐνταῦθα τῷ στεφανοῦν, ἐξ οὗ καὶ ἀνάδετος γυναικεῖος κόσμος, ὃς καὶ ἀναδέσμη λέγεται. ἔχει δὲ ἀπεναντίον πρὸς τὸ ἀναδεῖν τὸ ὑποδεῖν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὑπόδημα. τὸ μέντοι διάδημα ἐπὶ κόσμου βασιλικοῦ τοῦ περιδουμένου δι' ὅλου σώματος. * ΛΗΡΟΙΣ] φαύλοις πράγμασι. *Gl. Dorv.* παιγνίοις. *Gl. D.* ΛΕΙΡΟΙΣ] ἄνθεσιν. *Gl. C.* ΛΗΡΟΙΣ ΑΝΑΔΩΝ] φλυαρίαις στεφανῶν. ΕΑι] ἀφίησι. ΠΑΡ' ΑΥΤΩι] κεῖσθαι. *Gl. Paris.*

590. ΠΕΡΙΑΨΑΙ] ἴσόν ἐστι τῷ προσάψαι· λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἀνάψαι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ "ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι." ἔστι δέ τι καὶ ἄλλο σημαινόμενον τοῦ περιάπτω, ἐξ οὗ τὰ γοητευτικὰ περίαπτα. δηλοῖ δὲ ἀπαιώρησίν τινα ἡ λέξις, ὅθεν καὶ τὰ ῥηθέντα περίαπτα, ὧν ἀπαιωρουμένων τοῦ σώματος δοκοῦσιν οἱ φαῦλοι εὖ ἔχειν τοῦ ζῆν δι' αὐτὰ, ὡς εἶναι μᾶλλον αὐτοὺς ἀπαιωρουμένους τῶν τοιούτων, οἷς ἐλπίζουσιν ἐπ' αὐτά. ὁ δὲ ἀνελεύθερος κακίᾳ παρωνόμασται τῇ ἀνελευθεριότητι. ἔστι δὲ κατ' ἀρετὴν μὲν ἄνθρωπος ὁ ἐλεύθερος, ὃς ἀντιθέτως τῷ φειδωλῷ δαπανᾷ δεόντως· ἀνελεύθερος δὲ ὁ μὴ τοιοῦτος, ἀλλὰ κατὰ τοὺς κίμβικας καὶ σκιφοὺς διακείμενος. ὁ δὲ φιλοκερδὴς εἰς ταὐτὸν ἥκει τῷ ἀνελευθέρῳ· εἰκὸς γὰρ τὸν φιλοκερδῆ καὶ σμικρολόγον εἶναι εἶτ' οὖν ἀνελεύθερον. τὸ δὲ ΚΟΤΙΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΩι ΣΤΕΦΑΝΩΣΑΣ παιγνιωδῶς διττολογεῖται· κεῖται γὰρ καὶ ἀνωτέρω. ἔθος δὲ τῷ κωμικῷ πολλαχοῦ διττολογεῖν ἐπὶ γέλωτι. * ΠΕΡΙΑΨΑΙ] περιθεῖναι. *Gl. Dorv. Paris.*

[1] ἐκφλυαρίζεσθαι *Ald.*

591. ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΟΣ] *φειδωλός.* ΟΥΤΩΣΙ] *καθὼς αὐτὸς λέγεις. Gl. Dorv. Paris.*

592. ΑΛΛΑ ΣΕ Γ' Ο ΖΕΥΣ] *τοῦτο εἴρηκεν ὁ Χρεμύλος ἐπιστομηθεὶς παρὰ τῆς Πενίας, καὶ μὴ δυνάμενος ἀντιλέγειν εἰς κατάραν τὸν λόγον ἔτρεψε. Junt. τοῦτο παίζων ὁ Χρεμύλος λέγει. Gl. Dorv.* ΑΛΛΑ ΣΕ Ο ΖΕΥΣ] *εἴθε.* ΕΞΟΛΕΣΕΙΕΝ] *παντελεῖ φθορᾷ δοίη. Gl. Paris.*

593. ΤΟ ΓΑΡ ΑΝΤΙΛΕΓΕΙΝ] *ὅτι σχῆμα κεῖται καινὸν ἐλλειπτικὸν ἐνταῦθα τόδε· τὸ γὰρ λέγειν τολμᾶν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ' ἐστὶ τἀγάθ' ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν· λείπει γὰρ φανερῶς ἐνταῦθα ἔννοιά τις ἀκεραία τοιαύτη, τίς ἂν ἀκούων ἀνάσχοιτο, ἢ πῶς οὐκ εἴη φορτικόν, ἢ πῶς οὐκ ἀντιλέγοιτο, ἢ τοιοῦτόν τι, ἵνα λέγῃ ἡ Πενία ὅτι "τὸ γὰρ τολμᾶν ὑμᾶς λέγειν ὡς οὐ δι' ἐμὲ ὑμῖν τὰ ἀγαθὰ, πῶς ἂν εἴη φορητὸν ἀκούεσθαι;" καὶ σημείωσαι τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἐλλείψεως ἐνδεικτικὸν ὂν θυμικοῦ ἤθους, καὶ ἐγκοπτομένης τῆς τελείας φράσεως διὰ τὸ πολὺ τῆς ὀργῆς.* * ΑΛΛΩΣ. *αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸν τοῦ Χρεμύλου λόγον ἐστὶν, ὥσπερ τῆς Πενίας αὐτῷ λεγούσης ὅτι οὐ δεῖ δυσχεραίνειν πρὸς τοὺς ἐμοὺς λόγους· δεινὸν γὰρ τὸ τολμᾶν ὑμᾶς ἀντιλέγειν ἐμοὶ ὡς οὐ πάντ' ἐστὶ τἀγαθὰ ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν· ἡ γὰρ ἀντιλογία ὑμῶν εἰς τούτους ὑμᾶς τοὺς ἀσεβεῖς λόγους καὶ ἄκοντας ὤθησεν· ἀσεβὲς γάρ ἐστι τὸ λέγειν τὸν Δία φειδωλὸν, καὶ τὰ τούτῳ ἑπόμενα. Junt. Dorv.* ΑΝΤΙΛΕΓΕΙΝ] *ἐμοί.* ΩΣ] *ὅτι.* ΥΜΙΝ] *ἐν. Gl. Paris.*

594. ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΚΑΤΗΣ] *τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις ἐτίμων τὸ παλαιὸν, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν Σελήνην καὶ Ἄρτεμιδα καὶ Ἑκάτην καλεῖσθαι. κατὰ δὲ νουμηνίαν οἱ πλούσιοι ἔπεμπον δεῖπνον ἑσπέρας ὡς θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις· οἱ δὲ πένητες ἤρχοντο πεινῶντες, καὶ ἤσθιον αὐτὰ, καὶ ἔλεγον ὅτι ἡ Ἑκάτη ἔφαγεν αὐτά. λέγει οὖν, παρὰ τῆς Ἑκάτης μάθωμεν τῆς ἐπισταμένης τί καλὸν, πενία ἢ πλοῦτος· αὕτη γὰρ ἐπίσταται τίνες παρέχουσιν αὐτῇ δεῖπνα.* ΑΛΛΩΣ. *ἔθος ἦν ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους, λαμβάνειν δ' ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας· ἀπὸ τῶν ἱερῶν γὰρ οἱ πτωχοὶ ζῶσιν.* * ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΝΙΑΝ] *οὐ μωρόν ἐστι; Gl. Dorv. οὐ κακόν ἐστι δηλ. Gl. Paris.* ΕΚΑΤΗΣ] *σελίνης. Gl. Dorv.* ΕΞΕΣΤΙΝ] *δυνατὸν ὑπάρχει μαθεῖν. Gl. Paris.* ΠΥΘΕΣΘΑΙ] *μαθεῖν. Gl. Dorv.*

595. ΒΕΛΤΙΟΝ] *λυσιτελές. Gl. Paris.*

596. ΔΕΙΠΝΟΝ] *ἐξ ὠῶν καὶ τυροῦ τετηγανισμένου. Gl. Dorv.* ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΠΕΜΠΕΙΝ] *εἰς τὴν γέννησιν, προπ. εἰς τὰς τριόδους. Gl. Paris.*

597. ΤΟΥΣ ΔΕ ΠΕΝΗΤΑΣ] *ἐκ τῶν ἱερῶν οἱ πτωχοὶ ἔζων. Gl. Dorv.* ΑΡΠΑΖΕΙΝ] *ἑτοίμως λαμβάνειν. Gl. Paris.* ΠΡΙΝ] *προτοῦ. Gl. Dorv.* ΚΑΤΑΘΕΙΝΑΙ] *κάτω θεῖναι. Gl. Paris.*

598. ΑΛΛΑ ΦΘΕΙΡΟΥ ΚΑΙ ΜΗ ΓΡΥΖΗΣ] *ἔκθεσις τῆς διπλῆς ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν κα', ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δεύτερον μονόμετρον ἀκατάληκτον, τὸ γ' ὅμοιον τῷ πρώτῳ, τὸ δ' καὶ τὸ πέμπτον ὅμοια, τὸ ς' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ἕβδομον ὅμοιον τῷ α', τὸ η' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ἔννατον ὅμοιον τῷ α', τὸ δέκατον ὅμοιον τῷ δευτέρῳ, τὸ ια' ὅμοιον τῷ πρώτῳ, τὸ ιβ' ὅμοιον τῷ β', τὸ ιγ', τὸ ιδ', τὸ ιε', τὸ ις', τὸ ιζ', τὸ ιη', τὸ ιθ' ὅμοια τῷ πρώτῳ ἤτοι δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ κ' ὅμοιον τῷ β', ἀναπαιστικὴ βάσις ἤτοι μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται· τὸ κα' "καὶ τῆς πενίας καταπαρδεῖν" δίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν ἤτοι ἑφθημιμερὲς, ὅμοιον τῷ Κρατίνου ἐν Ὀδυσσεῦσιν· "σιγάν νυν ἅπας ἔχε, σιγάν, καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσῃ. ἧμιν δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστι, πλέομεν δ' ἅμ' Ὀδυσσέϊ θείῳ." καλεῖται δὲ παροιμιακὸν, ὡς Ἡφαιστίων φησί, διὰ τὸ παροιμίας τινὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι· οὐκ εἰκότως δέ· εἰσὶ γὰρ παροιμίαι ἐπικαὶ καὶ ἰαμβικαί, καὶ οὐ τούτου μόνου τοῦ μέτρου. εἶτα δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ τελευταίου κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι ἔξω νενευκυῖαι.*

ΚΑΙ ΜΗ ΓΡΥΖΗΣ] *μὴ φθέγγῃ. κυρίως δὲ γρύζειν ἐστὶ τὸ τοὺς μικροὺς χοίρους φωνὴν προϊέσθαι.* * ΦΘΕΙΡΟΥ] *ἀφανίσθητι. Gl. Dorv. ἤγουν μετὰ φθορᾶς ἀπέρχου. Gl. Paris.* ΚΑΙ ΜΗ ΓΡΥΖΕΙΝ] *καὶ μὴ φθέγγεσθαι δίκην χοίρου ποσῶς. Gl. Dorv.* ΜΗ ΓΡΥΖΗΣ] *μὴ τὸ τυχὸν λέγε, εἰς τὸ ἑξῆς μηδέν τι. Gl. Paris.*

599. ΜΗΔ' ΟΤΙΟΥΝ] *μηδ' ὅλως. Gl. Paris.*

600. ΟΥΔ' ΗΝ ΠΕΙΣΗΣ] *ἐν ὑπερβολῇ λέγει ὅτι, κἂν πείσῃς, οὐχ ἕξεις ἡμᾶς πειθομένους σοι. οὐδὲ ἐὰν πιθανῶς διαλεχθείης, πείσεις ἡμᾶς συνθέσθαι σοι καὶ τὸν Πλοῦτον καταλιπεῖν.*

601. Ω ΠΟΛΙΣ] *ταῦτα, φασίν, ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου τραγικεύεται. μετείληπται δὲ ὁ στίχος ἐκ Φοινισσῶν Εὐριπίδου, Πολυνείκους λέγοντος· οὐδὲ γὰρ ἀκολούθως καλεῖ ἐν Ἀθήναις οὖσα. διαβάλλει δὲ τοὺς Ἀργείους ὡς πένητας.* * ΚΛΥΕΘ'] *ὦ Ἀργεῖοι. Gl. Paris.*

602. ΞΥΣΣΙΤΟΝ] *σύντροφον καὶ διαιτητήν. ὁ* ΠΑΥΣΩΝ *δὲ ἐπὶ πενίᾳ κωμῳδεῖται ζωγράφος ὤν.* * *μετακαλοῦ σύν-*

τροφον τὸν Παύσωνα. κωμῳδεῖται δὲ ἐπὶ πενίᾳ ὁ Παύσων ζωγράφος ὤν. Gl. Paris. ΠΑΥΣΩΝΑ] οὗτος πάνυ πτωχὸς ἦν. ΤΟΝ ΞΥΣΣΙΤΟΝ] τὸν σύντροφον. Gl. Dorv.

603. ΤΙ] ἵνα. ΤΛΗΜΩΝ] ἀθλία, ἤγουν ἡ δυστυχής. Gl. Paris. ἡ ἀθλία. Gl. Dorv.

604. ΕΡΡ'] ἄπελθε εἰς τοὺς κόρακας ταχέως. Gl. Paris. ΘΑΤΤΟΝ] ταχέως. Gl. Dorv.

605. ΕΙΜΙ] ποῦ πορεύσομαι. Gl. Dorv. ἐλεύσομαι. ΠΟΙ ΓΗΣ] εἰς ποῖον μέρος. Gl. Paris.

606. ΕΣ ΤΟΝ ΚΥΦΩΝΑ] κύφων ὁ ξύλινος δεσμός, ἐν ᾧ δεσμεύονται οἱ ἐν τῇ φρουρᾷ, ὃν καὶ κυφῶνα περισπωμένως λέγουσι. τινὲς δὲ κύριόν φασιν ὄνομα τὸν Κύφωνα πτωχοῦ τινός· οἱ δὲ κρημνὸν οὕτω καλούμενον. * ΕΣ ΤΟΝ] ἄπελθε δηλ. Gl. Paris. οἱ μὲν τὸν κύφωνα τιμωρητικὸν ὄργανόν φασιν, ὃν καὶ κυφῶντα περισπωμένως λέγουσιν· οἱ δὲ ἄνδρα καθ' ὑπερβολὴν πένητα· οἱ δὲ κρημνὸν οὕτω καλούμενον. Paris.

ΑΛΛ' ΟΥ ΜΕΛΛΕΙΝ] ἀλλ' οὐ χρή σε, φασί, βραδύνειν, ἀλλ' ἐπείγεσθαι εἰς ὄλεθρον. * ΜΕΛΛΕΙΝ] βραδῦναι. Gl. Dorv. βραδύνειν. Gl. Paris.

607. ΑΛΛ' ΑΝΥΕΙΝ] ἀνύω τὸ τελειῶ· καὶ ἀνύω τὴν ὁδὸν, ἤτοι σπουδαίως βαδίζω. Junt. Paris. Victor. ΧΡΗ] πρέπει. Gl. Dorv. ΑΝΥΕΙΝ] σπεύδειν. Gl. codd. Br. συντόμως ἔρχεσθαι. Gl. Paris. ΑΝΥΤΤΕΙΝ] σπεύδειν τῆς πορίας. Gl. Dorv.

608. Η ΜΗΝ] ὄντως δέ. Gl. Dorv. ὁρκωμοτικὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ναὶ μήν. Gl. Paris.

609. ΜΕΤΑΠΕΜΨΕΣΘΟΝ] μετακαλέσετε. Gl. Dorv. Paris. μετακαλέσασθε. Borg.

610. ΤΟΤΕ ΝΟΣΤΗΣΕΙΣ] ὅτε μεταμεμψόμεθα. ἐν ἤθει δὲ καὶ τοῦτο. * ὅτε μεταπεμψόμεθά σε, ὑποστρέψεις· νῦν δὲ μετὰ φθορᾶς ἀπέρχου. τοῦτο ἐν ἤθει. Gl. Paris. ΝΟΣΤΗΣΕΙΣ] ἐπαναστρέψεις. Gl. Dorv.

611. ΚΡΕΙΤΤΟΝ] κάλλιον. Gl. Paris.

612. ΚΛΑΕΙΝ ΜΑΚΡΑ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ] λείπει τύπτουσαν· ἢ οὐθὲν λέγειν, ἀλλὰ κατακλαίειν ὅλον τὸ σῶμα καὶ σεαυτήν. 'Αττικὸν τὸ σχῆμα. * ΕΑΝ] καταλιμπάνειν. Gl. Dorv. ἡ τὴν κεφαλὴν τύπτουσα δηλ. λέγει. αἱ γὰρ γυναῖκες, ὅταν κλάωσι, τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς τύπτουσιν. ἢ τὸ κεφαλὴν πρὸς τὸ κλάειν σύναπτε, καὶ μηδὲν ἔξωθεν λάμβανε. Paris. Victor. ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ] τύπτουσαν δηλαδή. Gl. Dorv.

614. ΕΥΩΧΕΙΣΘΑΙ] εὐφραίνεσθαι ὁμοῦ. Gl. Dorv. τρέφεσθαι. Gl. Paris.

616. ΛΙΠΑΡΟΣ] ἢ ἀντὶ τοῦ τρυφηλὸς νοητέον, ἢ διότι ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς μετὰ τὸ λελοῦσθαι ἐλαίῳ δι' ὅλου τοῦ σώματος ἀλείφεσθαι, ἵνα οἱ πόροι ὑπὸ θέρμης ἀνεῳχθέντες κλεισθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐλαίου ἐπιπωματικοῦ ὄντος, καὶ μὴ δέξωνται ἀέρα ἔκτοθεν. Junt. Dorv. Victor. ΛΙΠΑΡΟΣ] φαιδρός. Gl. Paris. ΧΩΡΩΝ] ἐρχόμενος. Gl. Dorv. βαδίζων, κινούμενος. Gl. Paris. ΒΑΛΑΝΕΙΟΥ] λοετροῦ. Gl. Dorv.

617. ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΩΝ] τῶν πτωχῶν. Gl. Dorv.

618. ΚΑΤΑΠΑΡΔΕΙΝ] καταφρονεῖν· παίζει δέ. Gl. Dorv. ΚΑΤΑΠΟΠΑΡΔΕΙΝ] καταφρονῆσαι. Gl. Paris.

619. ΑΥΤΗ ΜΕΝ ΗΜΙΝ] σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ὀκτώ· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ. κἀνταῦθα γὰρ χορὸν ὤφειλε θεῖναι καὶ διατρίψαι μικρὸν, ἄχρις ἄν τις ἐξ 'Ασκληπιοῦ ἀναστρέψειε τὴν τοῦ Πλούτου ἀπαγγέλλων ἀνάβλεψιν. * Η 'ΠΙΤΡΙΠΤΟΣ] ἡ ἀξία ἐπιτετρίφθαι. Gl. Dorv. ἡ ἀξία τοῦ ἐπιτριβῆναι, ἢ ἡ μεγάλα φθεγγομένη. Gl. Paris. ΟΙΧΕΤΑΙ] ἀπῆλθεν. Gl. Dorv. ἀφανὴς γέγονε. Gl. Paris.

620. ΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ] λίαν ταχέως. ΘΕΟΝ] Πλοῦτον. Gl. Paris.

621. ΑΓΩΜΕΝ ΕΙΣ] ἄγειν τὸ διεξάγειν στράτευμα· ὅθεν καὶ ἀγὸς ποιητικῶς ὁ ἡγεμών. καὶ τοσαῦτα πράγματα ἄγει τις, ἤτοι διευθετεῖ. ἄγειν τὸ νομίζειν καὶ ἡγεῖσθαι, ὡς παρὰ Συνεσίῳ "ἡμέρα μὲν οὖν ἦν, ἥντινα ἄγουσι 'Ιουδαῖοι παρασκευήν." ἄγειν καὶ τὸ φέρειν ἐπὶ ἐμψύχων, ὡς τὸ "ἄγει τὸν νέον εἰς τὸ διδασκαλεῖον." ἄγειν καὶ τὸ συντρίβειν, ἀφ' οὗ τὸ κατέαγε καὶ κατεαγὼς, καὶ παρ' ἰατροῖς κάταγμα τὸ τῶν ὀστῶν σύντριμμα. Junt. ΕΓΚΑΤΑΚΛΙΝΟΥΝΤ'] ἐγκαταθήσοντες. ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ] τὸν ναὸν δηλαδή. Gl. Dorv. Paris.

ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ] τὸν ἐν ἄστει λέγει 'Ασκληπιόν· δύο γάρ εἰσιν, ὁ μὲν ἐν ἄστει, ὁ δὲ ἐν Πειραιεῖ ἢ ἐν 'Αχάρναις, ὥς φασι.

622. ΚΑΙ ΜΗ] ὅρα μὴ ἀργῶμεν. Gl. Paris. ΜΗ] ἵνα. ΠΑΛΙΝ ΤΙΣ ΑΥ] ἐκ παραλλήλου. Gl. Dorv. ΤΙΣ] τῶν φίλων. Gl. Paris.

623. ΔΙΑΚΩΛΥΣΗι] ἐμποδίσῃ. ΤΩΝ ΠΡΟΥΡΓΟΥ] τῶν σπουδαίων, τῶν ἀναγκαίων. Gl. Paris. τῶν ἀναγκαίων. Gl. Dorv.

624. ΠΑΙ] δοῦλε. ΕΚΦΕΡΕΙΝ] ἐξάγειν. Gl. Paris.

625. ΑΥΤΟΝ Τ' ΑΓΕΙΝ ΤΟΝ ΠΛΟΥ-

ΤΟΝ] τοῦτο ὥσπερ διὰ μέσου εἴρηκεν· οὐ γὰρ τὸν Πλοῦτον ἔμελλεν ὁ Καρίων ἀγαγεῖν, ἀλλὰ τὰ στρώματα καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα αὐτοῖς εἰς τὴν χρείαν παρεσκεύαστο. τὸ δὲ ΩΣ ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ ἢ πρὸς τὸ ἐκφέρειν σύναπτε, ἵν' ᾖ, ὡς νομίζεται καὶ νόμιμόν ἐστι τοῖς δούλοις ποιεῖν· ἢ πρὸς τὸ ἄγειν, ἵν' ᾖ, ὡς νομίζεται ποιεῖν τοὺς ἄγοντας ἀσθενῆ εἰς Ἀσκληπιοῦ. ἢ καὶ τὸ ἄγειν αὐτὸν τὸν Πλοῦτον πρὸς τὸν Καρίωνα, ἤγουν μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τοῦτον ἐξένεγκε. *Junt.* ΩΣ ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ] ὡς νόμιμόν ἐστιν ὁδηγεῖν τὸν τυφλόν. *Gl. Paris.*

626. ΕΝΔΟΝ] τῆς οἰκίας. ΗΥΤΡΕΠΙΣΜΕΝΑ] ᾠκονομημένα. *Gl. Paris.* ΕΥΤΡΕΠΙΣΜΕΝΑ] τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. *Rav.*

627. Ω ΠΛΕΙΣΤΑ ΘΗΣΕΙΟΙΣ] ἕτερον σύστημα ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν. εἰσὶ δὲ οἱ πρῶτοι ι' στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι· ὁ ἑνδέκατος ἀντισπαστικὸς τρίμετρος βραχυκατάληκτος, ἐπιμεμιγμένος ἐπιτρίτῳ β'· ὁ δωδέκατος ἰαμβικὸς τρίμετρος· οἱ ἑξῆς δύο ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι βραχυκατάληκτοι τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου, τουτέστι διτροχαίου (αἱ γὰρ βραχεῖαι κατ' ἀρχὰς συλλαβαὶ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς λογιζέσθωσαν), τοῦ δὲ δευτέρου ἐπιτρίτου δευτέρου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. σημείωσαι ἐνταῦθα ὅτι δέον χορὸν διὰ μέσου θεῖναι, μέχρις ἂν ἐκεῖνοι ἐς Ἀσκληπιοῦ ἐλθόντες ἀναβλέψαιεν τὸν Πλοῦτον, ὁ δὲ παραχρῆμα τὸν Καρίωνα εἰσφέρει εὐαγγελίζοντα τοῖς γέρουσι περὶ τῆς τοῦ Πλούτου ἀναβλέψεως. ἐποίησε δὲ τοῦτο οὐκ ἀλόγως, ἀλλὰ τῇ τε τῆς νέας κωμῳδίας συνηθείᾳ, ἐν ᾗ αἱ παραβάσεις ἐπαύσαντο, ὡς προείρηται, καὶ ἅμα δεῖξαι βουλόμενος ὡς ἄρα τάχιστα πάνυ ὁ Πλοῦτος ἀνέβλεψεν.

Ω ΠΛΕΙΣΤΑ ΘΗΣΕΙΟΙΣ] ὁ θεράπων ἔρχεται ἀπαγγέλλων τὸν Πλοῦτον ἀναβλέψαντα. Θησεῖα ἑορτὴ τελουμένη παρ' Ἀθηναίοις. μετὰ γὰρ τὸ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θησέα, Λύκος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν ἐξοστρακισθῆναι τὸν ἥρωα· ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς Σκῦρον διῆγεν παρὰ Λυκομήδει τῷ δυνάστῃ τῆς νήσου, ὃς ζηλοτυπήσας ἀναιρεῖ αὐτὸν δόλῳ. Ἀθηναῖοι δὲ λοιμώξαντες[1] καὶ κελευσθέντες ἐκδικῆσαι τῷ Θησεῖ τὸν μὲν Λυκομήδη ἀνεῖλον, τὰ δὲ ὀστᾶ μεταστειλάμενοι καὶ Θησεῖον οἰκοδομήσαντες ἰσοθέους αὐτῷ τιμὰς νέμουσι. διανομαὶ δὲ καὶ εὐωχίαι τοῖς Θησείοις γίγνονται. ταῖς δὲ ὀγδόαις τὰ Θησεῖα ἤγετο. ἑορτὴ δὲ αὐτῷ ἐπετελεῖτο, ἐπειδὴ αὐτὸς συνήγαγε τὴν Ἀττικὴν πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένην.

ΜΕΜΥΣΤΙΛΗΜΕΝΟΙ] ἤγουν εὐωχημένοι, ζωμὸν ἀρυσάμενοι ἄρτοις κοίλοις καὶ μυστρία μιμουμένοις· ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τοῖς μυστρίοις, οἱονεὶ μυστλίον τι ὄν. ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἑορτῇ πάντες προῖκα ἤσθιον ἀθάραν καὶ ἄλλα τινά. ΑΛΛΩΣ. ὁ κοῖλος ἄρτος μυστίλη καλεῖται. ἤγουν ἀθάρα· ἐν γὰρ τοῖς Θησείοις ἀθάραν ἤσθιον. ὁ δὲ νοῦς, ὦ πολλὰ ταλαιπωρήσαντες καὶ εἰς οὐδὲν ἑστιαθέντες, νῦν δὲ εὐτυχήσαντες. * ΑΛΛΩΣ. τὸ Θησείοις εἰ μὲν διὰ τῆς οι διφθόγγου γράψεις, τὴν ἑορτὴν τοῦ Θησέως ἐρεῖς· εἰ δὲ η, ἀντὶ τοῦ μισθαρνίαις νοήσεις. τὸ δὲ μεμιστυλλημένοι ἀντὶ τοῦ τεθραμμένοι καὶ ζωμὸν ῥοφήσαντες· μιστυλλᾶν γὰρ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ διὰ μιστύλλης (ὅ ἐστιν ἄρτου κοίλου, οἷα δοίδυκος) ζωμὸν ἀρύεσθαι. γίνεται δὲ παρὰ τὸ μεῖστον, ὅ ἐστι τὸ σμικρότατον. ἀλλὰ τὸ μὲν μεῖστον διὰ διφθόγγου γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ μεῖον γενόμενον (καὶ γὰρ ἐκεῖνο διὰ διφθόγγου), τὸ δὲ μιστύλλα διὰ τοῦ ι. οὐδὲν οὖν καινὸν, εἰ τὸ μὲν μεῖστον διὰ διφθόγγου γράφεται, τοῦτο δὲ διὰ τοῦ ι, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τοῦ χερείων χείριστος, ἀρείων ἄριστος τοῦτο γέγονε. *Junt.* ΜΕΜΙΣΤΥΛΛΗΜΕΝΟΙ] εὐωχηθέντες. *Gl. Paris.* τεθραμμένοι, καὶ ζωμοῦ ῥοφήσαντες ἐν τμήματι ἄρτου κοιλασθέντος ὥσπερ δοίδυκος. *Gl. Dorv.*

628. ΕΠ' ΟΛΙΓΙΣΤΟΙΣ ΑΛΦΙΤΟΙΣ] οἱ τοῖς κοίλοις τοὺς ζωμοὺς ἀρυόμενοι ταχέως κορέννυνται δι' ἔνδειαν ἄρτων. ὀγδόῃ δὲ τὰ Θησεῖα ἦγον, καὶ πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἐπανηγύριζον εἰς τιμὴν τοῦ ἥρωος. πεποίηται δὲ ἡ λέξις, λέγω δὲ ἡ μυστίλη, παρὰ τὴν μάσησιν. ΑΛΛΩΣ. ἢ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὄψων ὀλίγον ἄρτον ἀνήλισκον, ἢ τῷ ζωμῷ σχολάζοντες καὶ ὑπὸ τούτου κορεννύμενοι. * ΟΛΙΓΟΙΣ ΑΛΦΙΤΟΙΣ] ἄρτοις, βρώμασιν. *Gl. Paris.*

629. ΩΣ] λίαν. *Gl. Paris.* λίαν, ὄντως. *Gl. Dorv.* ΩΣ] ὅτι. ΠΕΠΡΑΓΑΤΕ] εὐτυχήσατε. *Gl. Paris.*

630. ΜΕΤΕΣΤΙ] μετουσία ἐστί. *Gl. Paris.*

631. ΤΩΝ ΣΑΥΤΟΥ ΦΙΛΩΝ] ἀντὶ τοῦ περὶ τοὺς σαυτοῦ φίλους. οἷον τῶν ὁμομαστίγων. οἱονεὶ οὐκ ἄλλων τινῶν, ἀλλὰ τῶν ὁμοίων σοι μαστιγιῶν. ἢ τρόπων, οὕτως· ὦ βέλτιστε, τί τῶν σαυτοῦ τρόπων ἐστίν; ἀντὶ τοῦ τί ἀγαθὸν ἡμῖν ἀγγέλλεις; εἰκὸς γάρ σε καλλίστοις χρώμενον τρόποις πρὸς τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἀγγελίας ποιεῖσθαι. * ΤΩΝ] ἕνεκα. *Gl. Paris.*

632. ΑΓΓΕΛΟΣ] μηνυτής. *Gl. Paris.*

[1] λιμώξαντες *Ald.*

633. ΠΕΠΡΑΓΕΝ ΕΥΤΥΧΕΣΤΑΤΑ] εὐτυχὴς γέγονε. *Gl. Paris.* εὐδαιμονέστατα. *Gl. Dorv.*

635. ΕΞΩΜΜΑΤΩΤΑΙ] ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος. ὅρα δὲ πῶς τοῖς σπουδαίοις γελοιώδη καταμίξας λανθάνει, εἰρηκὼς ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται. ἡ δὲ λέξις ἀντὶ τοῦ ἐπιτεταμένως ὁρᾷ· ἡ γὰρ ἐξ ἐπίτασιν δηλοῖ, ὡς τὸ ἐκ θυμοῦ φίλεον. ἢ μᾶλλον παίζων ἐπὶ στερήσεως λέγει. * ΑΛΛΩΣ. δέον εἰπεῖν ἀνέβλεψε καὶ καθαροὺς ἔσχε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐξωμμάτωται εἶπε καὶ λελάμπρυνται· παίζων γὰρ ἐπαμφοτεριζούσας λέξεις ἔθηκεν· ἐξωμμάτωται γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκκέκοπται τοὺς ὀφθαλμοὺς δύναται νοεῖσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφῃρέθη τὸ κάλυμμα. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ λελάμπρυνται καὶ ἀντὶ τοῦ καθαροὺς ἔσχε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ λεύκωμα ἐν αὐτοῖς ἔσχε. ἔχει δὲ τὸ λελάμπρυνται τρίτον πρόσωπον τῶν ἑνικῶν ὁμόφωνον τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν, ὡς τὸ ἐξήρανται καὶ κατῄσχυνται καὶ ὅσα τοιαῦτα. *Junt.* ΕΞΩΜΜΑΤΩΤΑΙ] ὠμματώθη, ἀνεῳγμένους ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς. *Gl. Dorv.* ὄμματα ἔλαβεν. *Gl. Paris.* ΛΕΛΑΜΠΡΥΝΤΑΙ ΚΟΡΑΣ] λαμπρὰς τὰς ὄψεις ἔσχε. *Gl. Paris.*

636. ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ ΠΑΙΩΝΟΣ] παιὰν μὲν ὕμνος ἐστὶν εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ παύσει λοιμοῦ ᾀδόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου, πολλάκις δὲ καὶ προσδοκωμένου δεινοῦ· καὶ παιανίζειν ῥῆμα ἀπὸ τούτου, τὸ παιᾶνα ᾄδειν· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ παύω, παυὰν καὶ παιάν. παιὼν δὲ ὁ καὶ παιήων, ὁ ἰατρὸς καὶ θεραπευτὴς τῶν νοσημάτων· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ παίω, τὸ θεραπεύω, παίων καὶ παιάων, ὡς Μαχάων, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς η παιήων, καὶ αὖθις κατὰ συγκοπὴν παιών. *Junt. Victor.* ΠΑΙΩΝΟΣ] ἰατροῦ. *Gl. Dorv.* ΕΥΜΕΝΟΥΣ] συμπαθοῦς. *Gl. Paris.*

637. ΛΕΓΕΙΣ ΜΟΙ ΧΑΡΑΝ] τινὰ γελᾷ τῶν τραγικῶν. ἀπαγγέλλεις μοι, φησί, χαρᾶς ἄξιον, ὥστε καὶ βοᾶν χαρᾷ νικώμενον.

ΛΕΓΕΙΣ ΜΟΙ ΧΑΡΑΝ] τὸ συστημάτιον τοῦτο κώλων ἐστὶ δ. τὸ α′ τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ δύο συλλαβῶν, ἡμίσεως ποδὸς οὐσῶν. τὸ β′ ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ τρίτον καὶ τέταρτον τρίμετρα καταληκτικὰ ἐκ παιώνων δύο καὶ συλλαβῶν τριῶν λειπουσῶν μιᾷ συλλαβῇ εἰς ἀναπλήρωσιν τελείου ποδός. *Junt.* λέγεις μοι χαίρειν. ΒΟΑΝ] ὑφ᾽ ἡδονῆς. *Gl. Paris.*

638. ΧΑΙΡΕΙΝ] εὐφραίνεσθαι. *Gl. Dorv.*

639. ΑΝΑΒΟΑΣΟΜΑΙ] ἐξ Ἠλέκτρας Εὐριπίδου. ἀνυμνήσω, φησί, τὸν Ἀσκληπιὸν μέγα φῶς ὄντα τοῖς ἀνθρώποις. πολλοὶ δὲ παῖδες τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ποδαλείριος, Μαχάων, Ἰασώ, Πανάκεια, Ὑγεία. ἀναπέπλασται δὲ τὰ ὀνόματα παρὰ τὸ ἰᾶσθαι καὶ πάντα ἀκεῖσθαι καὶ παρὰ τὸ ὑγείαν παρέχειν. ΕΥΠΑΙΔΑ δὲ οἷον καλοὺς ἔχοντα παῖδας ἢ τὸν καλὸν παῖδα· ἐπαμφοτερίζει γὰρ τὰ τῆς χρήσεως ἐπί τε τοῦ καλοῦ παιδὸς καὶ τοῦ καλοὺς παῖδας ἔχοντος. ἢ τὸν καλοῦ πατρὸς παῖδα. ὁ δὲ νοῦς πέπαικται εἰς τραγῳδίαν· ὁ γὰρ χαρακτὴρ τραγικὸς, ὡς ἐν Ὀρέστῃ "ἀναβοάσομαι πατρὶ Ταντάλῳ."

ΑΝΑΒΟΑΣΟΜΑΙ] ἀνυμνήσω. *Gl. Dorv.* ἀνευφημήσω. *Gl. Paris.* ΤΟΝ ΕΥΠΑΙΔΑ] τὸν καλοὺς παῖδας ἔχοντα. *Gl. Paris.* εὔπαιδα λέγει τὸν Ἀσκληπιὸν ὡς καλλίστους ἔχοντα παῖδας, Μαχάονα, Ποδαλείριον, Ἰασὼ, καὶ Πανάκειαν. *Dorv. Paris.*

640. ΦΕΓΓΟΣ] σωτηρίαν. *Gl. Paris. Victor.*

641. ΤΙΣ Η ΒΟΗ ΠΟΤ᾽ ΕΣΤΙ] κορωνὶς εἰσιόντων ὑποκριτῶν· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ρκθ′, ὧν τελευταῖος "ἐγὼ δ᾽ ἀπαντῆσαί γ᾽ ἐκείνοις βούλομαι." ἐπὶ τέλει ἑκάστου συστήματος παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει πάντων τῶν στίχων κορωνίς, καὶ ἑξῆς τὸ κομμάτιον τοῦ χοροῦ· κἀνταῦθα γὰρ χοροῦ τι μέρος ὤφειλε θεῖναι καὶ διατρίψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν ὁ Καρίων ἐκείνοις συμμίξειεν. * ΑΓΓΕΛΕΙ] μηνύει. *Gl. Dorv.*

642. ΧΡΗΣΤΟΝ ΤΙ] εὐτυχές τι. ΤΟΥΤΟ] τὸ ἀκοῦσαι ἀγγελίαν ἀγαθήν. *Gl. Paris.* ΠΟΘΟΥΣ᾽] ἀγαποῦσα. ΠΑΛΑΙ] πρὸ πολλοῦ. *Gl. Dorv.*

643. ΕΝΔΟΝ] ἐντὸς τῆς οἰκίας. ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΣΑ] ἐκδεχομένη τοῦτον τὸν θεράποντα. *Gl. Paris.*

644. ΦΕΡ᾽ ΟΙΝΟΝ] ἡνίκα ἦν ἀπαγγελία, ἔθος ἦν πίνειν οἶνον. * ΤΑΧΕΩΣ] συντόμως. *Gl. Dorv.*

645. ΚΑΥΤΗ ΠΙΗΣ] καὶ ἐγώ. *Gl. Dorv.* διαβάλλει ὡς μεθύσην. *Gl. Paris.* ΦΙΛΕΙΣ] ἀγαπᾷς ποιοῦσα. *Gl. Dorv.*

646. ΩΣ] ὅτι. ΣΥΛΛΗΒΔΗΝ] ὁμοῦ συλλαβών. *Gl. Dorv.* ΩΣ ΑΓΑΘΑ] ἴσθι ὅτι. ΣΥΛΛΗΒΔΗΝ] ὁμοῦ. *Gl. Paris.*

647. ΠΟΥ ᾽ΣΤΙΝ] τὰ ἀγαθὰ δηλ. *Gl. Dorv. Paris.* ΕΝ ΤΟΙΣ—] ἐν τοῖς ἐμοῖς λόγοις γνώσῃ ἴσως. *Gl. Paris.* ΕΙΣΕΙ ΤΑΧΑ] γνωρίσει ταχέως. *Gl. Dorv.*

648. ΠΕΡΑΙΝΕ] εἰς τέλος λέγε. *Gl. Dorv.* τελειοῦ, πληροῦ. *Gl. Paris.* ΑΝΥΣΑΣ] σπεύσας, τελειώσας. *Gl. Dorv.*

649. ΩΣ ΕΓΩ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ ΣΟΙ] τὸ μὲν φαινόμενόν ἐστι τοῦτο τὸ ἐξ

ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐρῶ τὰ πράγματα· νοεῖται δὲ καὶ ἕτερόν τι πάνυ αἰσχρὸν καὶ ἄξιον τῆς τῶν δούλων ἀσελγείας καὶ μοχθηρίας. ἡ γυνὴ δὲ πράγματα τὰς ὀχλήσεις ἐνόησε, καὶ διὰ τοῦτο λέγει "μὴ δῆτ' ἔμοιγ' ἐς τὴν κεφαλήν."

ΤΟΙΝΥΝ] τὸ λοιπόν. *Gl. Paris.*

650. ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ] ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. *Gl. Dorv.* ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλος, ἐμφαντικόν. *Gl. Paris.*

651. τὰ ἀγαθὰ εἰπὲ, μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα ἐρεῖς. *Gl. Dorv.* ΕΜΟΙ] ἐμοῦ. ΕΣ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ] τὰ πράγματα ἐρεῖς δηλ. *Gl. Paris.* ΜΗ ΤΑΓΑΘΑ] οὐκ ἐρῶ. *Gl. Dorv.*

652. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ] ὅτι ἐπὶ κακῷ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ πράγματα, ἰδοὺ διεσάφησεν. καὶ Μένανδρος δὲ ἐν Γεωργῷ "ἐν πράγμασιν, ἐν μάχαις." ἐν ἤθει δὲ ἀναγνωστέον. * ΝΥΝ] πρὸ ὀλίγου. ΠΡΑΓΜΑΤΑ] τὰς ὀχλήσεις. *Gl. Paris.*

653. ΩΣ] ἐπειδή. *Gl. Paris.* ΑΦΙΚΟΜΕΘΑ] ἐπορεύθημεν. *Gl. Dorv.*

654. ΑΘΛΙΩΤΑΤΟΝ] διὰ τὴν τύφλωσιν. *Gl. Dorv.* διὰ τὴν πήρωσιν. *Gl. Paris.*

655. ΝΥΝ Δ', ΕΙ ΤΙΝ' ΑΛΛΟΝ] δέον, εἴπερ τις ἄλλος, εἰπεῖν, εἴπερ τιν' ἄλλον εἶπε πρὸς τὴν ὄπισθεν αἰτιατικήν. *Junt.* ΕΙ ΤΙΝ' ΑΛΛΟΝ] ἀντὶ τοῦ ὡς οὐδένα ἄλλον. *Gl. Paris.* ΜΑΚΑΡΙΟΝ] διὰ τὴν ἀνάβλεψιν. *Gl. Dorv.* ΕΥΔΑΙΜΟΝΑ] εὐτυχῆ. *Gl. Dorv.* διὰ τὸ ἀναβλέψαι. *Gl. Paris.*

656. ΕΠΙ ΘΑΛΑΤΤΑΝ] εἴθιστο γὰρ τοῖς ἀρχαίοις ἐκεῖ καθαίρειν τοὺς ἀφωσιωμένους. Ὅμηρος "καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον."

657. ΕΠΕΙΤ' ΕΛΟΥΜΕΝ] ἀπὸ τοῦ λούω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλούομεν κατὰ συγκοπήν. * Ἀττικὸν τὸ ἐλοῦμεν ἀντὶ τοῦ ἐλούομεν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐλοῦμεν. *Schol. Ms. Br.*

ΕΥΔΑΙΜΩΝ] ἐν εἰρωνείᾳ, ἀντὶ τοῦ κακοδαίμων· τὸ γὰρ εὖ ἀντὶ τοῦ δυς μορίου. τὸ δὲ ΨΥΧΡΑι ΘΑΛΑΤΤΗι, διὰ τὸ τῆς οὐσίας ψυχρὸν τῶν γερόντων. τὸ δὲ ΗΜΕΝ ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμεθα· διὸ μετὰ τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ εἴω.

659. ΗΜΕΝ] ὑπήρχομεν. *Gl. Dorv.* ΗΜΕΝ] ἐπορευόμεθα. *Gl. Paris. et C.*

660. ΕΠΕΙ ΔΕ ΒΩΜΩι] ἀντὶ τοῦ ὁσιωθείσης τῆς θυσίας καὶ τῶν ἀπαργμάτων ἐπὶ τῶν βωμῶν τεθέντων, ἅπτονται τοῦ βωμοῦ ἢ τοῦ κανοῦ, καὶ ἐπιφθέγγονται ὅσια, καὶ τότε ἔξεστι τοῖς ἀπὸ τῆς θυσίας ἀδεῶς χρῆσθαι.

ΠΡΟΘΥΜΑΤΑ] γράφεται καὶ θυλήματα. σημαίνει δὲ τὰ προκατάργματα, ἢ τὰ πρὸ τῆς θυσίας γενόμενα θυμιάματα, ἢ πλακούντια.

ΠΟΠΑΝΑ] γλυκύσματα. *Gl. Dorv. Paris.* ΠΡΟΧΥΜΑΤΑ] τὰ καταχύματα. *Gl. Dorv.* τὰ πρὸ τῆς θυσίας γινόμενα. *Gl. Paris.* ἃ πρὸ τῆς θυσίας ποιεῖν ἔθος. *Gl. Victor.*

661. ΚΑΘΩΣΙΩΘΗ] τοῖς καθήκουσι νόμοις ἀνιερώθη, καθηγνίσθη, ἢ ὁσίως ἀνετέθη. ἐπειδὴ δὲ ὁ πέλανος τῇ Ἡφαίστου φλογὶ καθωσιώθη καὶ τὰ πόπανα καὶ τὰ προθύματα. προθύματα δὲ, τουτέστιν ἢ τὰς ὀλύρας, παρὰ τὸ προθύεσθαι τῶν ἱερείων ἢ κριθὰς ἢ λιβανωτόν. τὸ δὲ ἑξῆς, ἐπεὶ δὲ βωμῷ προθύματα καθωσιώθη Ἡφαίστου φλογὶ καὶ πόπανα καὶ πέλανος. ΑΛΛΩΣ. δέον εἰπεῖν καὶ πέλανος, ὁ δὲ ἀσυνδέτως πέλανος εἶπεν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸν μὲν πέλανον ἐν τῷ πυρὶ ἔῤῥιπτον, τὰ δὲ πόπανα καὶ τοὺς πλακοῦντας καὶ τἄλλα ἐν μέρει τοῦ βωμοῦ ἐτίθεσαν. ἢ τὸ πέλανος ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ προθύματα, οὕτως, ἐπεὶ δὲ τῷ βωμῷ καθωσιώθη τὰ πόπανα, καὶ τὰ προθύματα καθωσιώθη τῇ φλογὶ τοῦ Ἡφαίστου, ὁ πέλανος λέγω· ὃ καὶ κρεῖττον. * ΚΑΘΩΣΙΩΘΗ] καθιερώθη. *Gl. Dorv.* ἀνετέθη, ἀφιερώθη. *Gl. Paris. Victor.* ΠΕΛΑΝΟΣ] εἶδος ὀσπρίου. *Gl. Dorv. Paris.* ΗΦΑΙΣΤΟΥ] πυρός. *Gl. Dorv.*

662. ΕΙΚΟΣ] πρέπον. *Gl. Paris.*

663. ΠΑΡΕΚΑΤΤΥΕΤΟ] ἐκ συλλογῆς εὐτρεπίζετο, ἀπὸ τῶν καττυμάτων. καττύματα δὲ λέγονται οἱ μικροὶ ἱμάντες οἱ ἐπὶ τοῦ κόπρου ἐῤῥιμμένοι. λέγει οὖν ἐκ πολλῶν καὶ μικρῶν τὴν στιβάδα ηὐτρεπίζομεν.

ΣΤΙΒΑΔΑ] τὴν ἐκ χόρτων στρωμνήν. *Gl. Victor.* στιβὰς ἡ ἐκ χόρτων στρωμνὴ ἤ τοιοῦτό τι. καὶ γίνεται παρὰ τὸ στείβειν, ὅ ἐστι τὸ περιπατεῖν· στιβὰς γὰρ κυρίως ἡ πεπιλημένη καὶ οἷον καταπεπατημένη. *Victor.* τὸ παρεκαττύετο ἀντὶ τοῦ συνῆγε καὶ συνετίθη σχοινία, ἃ ἰδιωτικῶς φασι βροῦλα, ποιῆσαι εἰς στιβάδα στρωμνήν. *Dorv.* συνετίθει. *Gl. Br. Paris.* ἐσωρεύετο. *Gl. Dorv.*

664. ΔΕΟΜΕΝΟΙ] χρήζοντες. *Gl. Dorv.*

665. ΝΕΟΚΛΕΙΔΗΣ] εἰς πολλὰ κεκωμῴδηται, εἰς ῥήτορα καὶ τὰ δημόσια κλέπτοντα καὶ ξένον καὶ τὰς ὄψεις λελωβημένον. εἴρηται δὲ καὶ ἐν Πελαργοῖς περὶ αὐτοῦ, ὅτι ῥήτωρ καὶ συκοφάντης. * ΤΥΦΛΟΣ] ἀνόητος. *Gl. Dorv.*

666. ΚΛΕΠΤΩΝ] δωροδοκῶν. ΤΟΥΣ ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ] τοὺς φρονίμους. *Gl. Dorv.* ΥΠΕΡΗΚΟΝΤΙΣΕΝ] ὑπερέβαλεν. *Gl. Dorv.* ὑπερέβη. *Gl. Paris.* ὑπερενίκησεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἀκόντια ῥιπτούντων. *Victor. Borg.*

669. ΚΑΘΕΥΔΕΙΝ] κοιμᾶσθαι. *Gl. Paris.*

670. ΠΡΟΣΠΟΛΟΣ] ὁ νεωκόρος, δοῦλος. *Gl. Dorv.* Ο ΠΡΟΣΠΟΛΟΣ] ὁ ἱερεύς. *Gl. Paris.* ΑΙΣΘΗΤΑΙ] εἰς αἴσθησιν ἦσθον. *Gl. Dorv.* νοήσῃ κτύπου. *Gl. Paris.*

671. ΚΟΣΜΙΩΣ] εὐτάκτως. *Gl. Dorv.* εὐτάκτως καὶ ἡσύχως. *Gl. Paris. Victor.*

673. ἀθάρα μόνη ἡ σεμίδαλις. Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ η ἀθάρης, Αἰολεῖς ἀθῆρας, ἡ δὲ κοινὴ διὰ τοῦ α ἀθάρας.

ΑΘΑΡΑΣ] ἤγουν κουρκούτης. ἀθάρα λέγεται ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη κουρκούτη. ἤγαγε δὲ αὐτὴν γραῦς τις τῷ Ἀσκληπιῷ, εἰκότως· αἱ γὰρ γραῖαι τοὺς ὀδόντας ἀποβαλοῦσαι οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀθάραν ἐσθίουσιν· τοιοῦτον ἐχρῆν καὶ δῶρον αὐτὰς προσφέρειν τῷ θεῷ. *Dorv. C. D.* ἀθάρα—εἰκότως. καὶ γὰρ αἱ γραῖαι τοὺς ὀδόντας ἀποβάλλουσαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῇ ἀθάρᾳ χρῶνται εἰς βρῶσιν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τῷ Ἀσκληπιῷ τὴν ἀθάραν δῶρον ἀνετίθουν. *Victor.* ΑΘΑΡΗΣ] σιμιδάλεως. *Gl. Paris.* Ἀττικοὶ ἀθάρας, Αἰολεῖς ἀθῆρας. λέγει δὲ τὴν σεμίδαλιν. *Rav.* ΕΞΕΠΛΗΤΤΕ] ἐτάραττεν. *Gl. Dorv.* ἐνέβαλεν. *Gl. Paris.* εἰς ἔκπληξιν καὶ θάμβος ἔφερεν. *Gl. Victor.*

675. ΕΦ' ΗΝ ΕΠΕΘΥΜΟΥΝ ΔΑΙΜΟΝΙΩΣ ΕΦΕΡΠΥΣΑΙ] περισσὴ ἡ μία ἐπί. ὡς εἷς τῶν ἱερῶν ὄφεων δηλονότι. ἐφερπύσαι δὲ βαδίσαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἑρπετῶν· ἐκ τούτου δὲ τὴν ἥσυχον κλοπὴν τὴν ἐπὶ τὴν χύτραν δηλοῖ. * ΔΑΙΜΟΝΙΩΣ] ἐπιτηδείως. *Gl. Dorv.* δεξιῶς, ἐπιτηδείως. ΕΦΕΡΠΥΣΑΙ] βαδίσαι. *Gl. Paris.*

677. ΤΟΥΣ ΦΘΟΙΣ] Ἀττικοὶ μὲν μονοσυλλάβως οἱ φθοῖς, ὁ δὲ Καλλίμαχος φθοίας. ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας, πέμματα. * ΤΟΥΣ ΦΘΟΙΣ] τοὺς πλακοῦντας. *Gl. Dorv.* πλακοῦντας, ἢ λαλάγγια. *Gl. Paris.* ΤΑΣ ΙΣΧΑΔΑΣ] τὰ σῦκα. *Gl. Dorv.*

678. ΑΠΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ] εἰσὶ γὰρ τράπεζαι ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἐν αἷς τιθέασι τὰ ἐπιφερόμενα.

679. ΠΕΡΙΗΛΘΕ] περιέδραμε. ΕΝ ΚΥΚΛΩι] ψηλαφῶν δηλ. καὶ ἐρευνῶν. *Gl. Paris.*

680. ΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΝ] ἐγκαταλειφθέν. *Gl. Dorv.* ἐναπολειφθέν. *Gl. Paris.*

681. ΕΙΣ ΣΑΚΤΑΝ] γράφεται εἰς σάκκον, ὅ ἐστιν εἰς θύλακον, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. δέον εἰπεῖν εἰς τὸν βωμὸν ἥγιζέ, φησιν εἰς τὸν σάκκον. ἥγιζε δὲ ἀντὶ τοῦ ἔβαλλεν εἰς δέρματος σακκίον, ὅπερ θύλακον λέγομεν. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἁγίως ἀπετίθεσο. παίζει δὲ τοῦτο ὡς ἐπὶ ἱερέων. ἀρσενικῶς δὲ ὁ σάκτας, ὡς αἱ χρήσεις διδάσκουσιν. * ΗΓΙΖΕΝ] τὸ ἥγιζε γελοιωδῶς εἴρηκεν ἀπὸ τοῦ ἡγίαζε κατὰ συγκοπήν. σημαίνει δὲ ἡ λέξις παρὰ τοῖς παλαιοῖς μὴ μόνον τὸ καθαίρειν, ἀλλὰ καὶ τὸ μιαίνειν· καὶ τὸ ἅγιος δ' ὡσαύτως οὐ μόνον τὸν καθαρὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν μιαρὸν καὶ ἐναγῆ καὶ ἐξάγιστον· καὶ ἁγιστεία ὡσαύτως. λέγεται οὖν ἐνταῦθα τῷ μὲν δοκεῖν, ὅτι εἰς σάκκον τινὰ ἱερῶς ἐτίθει, τῇ δὲ ἀληθείᾳ, ὅτι εἰς ἄγγος τι ἔβενον αὐτὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐλάμβανεν. *Victor.* ΗΓΙΖΕΝ] σεβασμίως ἦγεν. *Gl. Dorv.* ἐτίθει, ὡς ἅγια ἐνέβαλεν. *Gl. C.* ἱερῶς ἐπετίθει. *Gl. Paris.* ΣΑΚΤΑΝ] σάκον κατ' εἰρωνείαν. *Gl. Dorv.* σάκκον. *Gl. Paris.*

682. ΠΟΛΛΗΝ ΟΣΙΑΝ] ὅσια μὲν τὰ πρὸς ἀνθρώπους, ὧν ἔξεστι θιγεῖν. δόξας, φησίν, ὅσιον εἶναι τὸ λαμβάνειν τι ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, ἐπεὶ καὶ ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανεν. * ΝΟΜΙΣΑΣ] ὑπολαβὼν, ὅσιον τὸ λαμβάνειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, καθότι καὶ ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανεν. *Gl. Paris.* ΟΣΙΑΝ] ἁγιότητα. *Gl. Dorv.* ΠΟΛΛΗΝ ΟΣΙΑΝ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ] κατὰ πολὺ ὅσιον, δηλαδὴ τὸ λαμβάνειν τι τῶν ἱερῶν. *Gl. Br.*

683. ΧΥΤΡΑΝ] τὸ τζυκάλιον. *Gl. Dorv.* ΑΝΙΣΤΑΜΑΙ] διεγείρομαι. *Gl. Paris.*

684. ΟΥΚ ΕΔΕΔΟΙΚΕΙΣ] οὐκ ἐφοβήθης. *Gl. Paris.*

685. ΜΗ ΦΘΑΣΕΙΕ ΜΕ] βαδίσας ἐπὶ τὸν βωμὸν δηλονότι. διαβάλλει δὲ τὸν θεὸν ὡς κλέπτην καὶ λαίμαργον. ἐφοβήθην οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλθὼν κλέψαι τὴν χύτραν φθάσειέ με. ΑΛΛΩΣ. πάνυ καλὸν καὶ σεβάσμιον τὸ πρᾶγμα, ὃ ἐκεῖνος ἐποίει, ἡγησάμενος καὶ οὐκ ἀσεβὲς κρίνας ἀνέστην καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν χύτραν τῆς ἀθάρας. ἐν τούτῳ δὲ δεικνύει ὡς ἀεὶ οἱ δοῦλοι περὶ τὸ φαγεῖν τὸν νοῦν ἔχουσιν. τὸ δὲ ΕΧΩΝ ΤΑ ΣΤΕΜΜΑΤΑ λέγει διὰ τὸ γράφειν τὸν Ἀσκληπιὸν ἀεὶ στεφανηφοροῦντα ὡς ὑγιείας αἴτιον [καὶ ἆθλον τούτῳ παρέχειν τὴν ὑγίειαν λαβόντα τοὺς στεφάνους. *Dorv. Paris.*] * ΕΓΩΓΕ] ἐδεδοίκειν δηλαδή. *Gl. Dorv. Paris.* τὸ ἔγωγε καὶ μάλιστα οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ναὶ λαμβάνουσιν. *Paris.* ΦΘΑΣΕΙΣ] προλάβῃ. *Gl. Paris.*

686. ΕΛΘΩΝ] ὁ Ἀσκληπιὸς φορῶν. *Gl. Paris.* ΕΧΩΝ] φορῶν. *Gl. Dorv.* ΣΤΕΜΜΑΤΑ] ὡς ὑγιείας ἔφορος στεφανηφόρος. *Gl. Paris.*

687. ΠΡΟΥΔΙΔΑΞΑΤΟ] ἤγουν τὸ προφθάσαι δηλ. καὶ λαβεῖν τὰ πώματα. *Gl. Paris.*

688. ΗΣΘΕΤΟ] ἔγνω. *Gl. Paris.* τὸ αἰσθάνεσθαι πρότερον πρὸς γενικὴν συντάξας, νῦν πρὸς αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. *Gl. Victor.* ΨΟΦΟΝ] κτύπον. *Gl. Dorv.*

689. ΤΗΝ ΧΕΙΡ' ΥΦΗΡΕΙ] ἐκτείνει κατὰ τῆς χύτρας, ἵνα μηδεὶς αὐτὴν λάβῃ.

ἢ ἐξέτεινε. καὶ Μένανδρος "ἐξάραντες ἐπικροτήσατε."

ΣΥΡΙΞΑΣ] ὅμοιόν φασιν Ἀττικοὶ καὶ συρικτὸς καὶ σύριγμα. ἀκόλουθον δὲ τῷ ἐφερπύσαι τὸ συρίξαι· ἕκαστον γὰρ τῶν ζώων ἰδίαν φωνὴν ἔχει, ὡς αἶξ τὸ μηκάζειν, βοῦς τὸ μυκᾶσθαι, κορώνη τὸ κρώζειν καὶ τἄλλα ὁμοίως· οὕτω καὶ ὄφις τὸ συρίζειν. * ΤΗΝ ΧΕΙΡ' ΥΦΗΡΕΙ] ἐν ᾗ τὴν χεῖρα κατεῖχεν λάθρα. *Gl. Dorv.* ΤΗι ΧΕΙΡ' ΥΦΗΡΕΙ] κατεῖχε λάθρα. *Gl. D.* ΤΗΝ ΧΕΙΡ' ΑΦΗΡΕΙ] λάθρα ἐκίνει. *Gl. C.* ΥΦΗΡΕΙ] ἐκτείνει. *Rav.* λαθραίως ἐξέτεινε. *Gl. Paris.* ΣΥΡΙΞΑΣ] συριγμόν τινα ποιήσας. *Gl. Paris.*

690. ΟΔΑΞ ΕΛΑΒΟΜΗΝ] ἀντὶ τοῦ τοῖς ὀδοῦσιν αὐτὴν ἔλαβον. ἀντὶ τοῦ ἔδακον αὐτήν.

εἶδος δὲ ὄφεως ὁ ΠΑΡΕΙΑΣ, παρὰ τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρειάς· φασὶ δὲ αὐτὸν μὴ δάκνειν, ἢ καὶ δάκνοντα μὴ λυπεῖν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης, "τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας" φάσκων, καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Δημάδου λόγῳ. ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος καὶ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. τὸ δὲ τοιοῦτον εἶδος εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ Διονύσου. * ΟΔΑΞ] ἤτοι τοῖς ὀδοῦσιν. *Gl. Paris.* ΕΛΑΒΟΜΗΝ] ἡψάμην. *Gl. Dorv.* τῆς χειρὸς τῆς γραίας. *Gl. Paris.* ΠΑΡΕΙΑΣ] μέγας. *Gl. Dorv.* εἶδος ὄφεως ἀπὸ τοῦ ἐπαίρειν. *Gl. Paris.*

* 691. Η Δ'] ἡ γραῦς. ΑΝΕΣΠΑΣΕΝ] εἰς ἑαυτὴν συνέστειλεν. *Gl. Dorv.* συνέστειλεν εἰς ἑαυτὴν ἀφεῖσα τὴν χεῖρα. *Gl. Paris. Victor.*

693. ΔΕΟΥΣ] φόβου. *Gl. Dorv. Paris.* ΒΔΕΟΥΣΑ] πέρδουσα. *Gl. Dorv.* πέρδουσα. ὅθεν καὶ τὸ βδελυρὸς καὶ τὸ βδελύττομαι. *Gl. Paris.* ΓΑΛΗΣ] κάττας. *Gl. Dorv.* γαλῆ. ἡ κάτα μυγαλὴ ἡ νύμφιος. *Gl. Paris.* πάνυ γὰρ δύσοσμός ἐστιν ἡ τῆς γαλῆς πορδή. *Gl. Victor.*

694. ΕΦΛΩΝ] ἤσθιον· λείπει δὲ τροφήν. φλᾶν δὲ νῦν τὸ μετὰ ψόφου ἐσθίειν· καὶ γὰρ φλᾶν τὸ θλᾶν, ὡς "φηρσὶν ὀρεσκώοισιν."

ΠΟΛΛΗΝ] μερίδα δηλ. *Gl. Paris.* ΕΦΛΩΝ] ἀνήλισκον, συνέτριβον. *Gl. Dorv. Paris. Victor.*

695. ΜΕΣΤΟΣ] πλήρης τῆς ἀθάρας. *Gl. Dorv.* ἔμπλεος ἢ κεκορεσμένος. *Gl. Paris.*

696. ΠΡΟΣΗΕΙΝ] Ἰωνικῶς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ "ἤσκειν εἴρια καλά" ἀντὶ τοῦ ἤσκεε· τρίτου γάρ ἐστι προσώπου. * ΟΥ ΠΡΟΣΗΕΙΝ] οὐκ ἔγνω. *Gl. Dorv.* οὐ προσῆλθεν. *Gl. Paris.* τὸ προσῄειν ἐνταῦθα τρίτου προσώπου, διὰ τὴν χασμωδίαν προσλαβὸν τὸ ν, ὡς κἂν τοῖς ἄλλοις ἔθος ἔχουσι ποιεῖν οἱ Ἀττικοί. *Gl. Victor.* ΟΥΔΕΠΩ] οὔπω ἦν ἐλθών. *Gl. Paris.*

697. ΤΟΥΤΟ] τὸ φαγεῖν. *Gl. Paris.* ΓΕΛΟΙΟΝ] ἀστεῖον. *Gl. Dorv.*

698. ΠΡΟΣΙΟΝΤΟΣ] προσερχομένου. *Gl. Dorv.*

699. ΑΠΕΠΑΡΔΟΝ] διὰ τὴν ἀθρόαν τῶν πνευμάτων ἐκπήδησιν. ὅθεν καὶ πάρδος· ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

ΕΠΕΦΥΣΗΤΟ] ὑπὸ τῆς ἀθάρης δηλονότι· ποιεῖ γὰρ αὕτη πνεύματα τῇ γαστρί. * ἤγουν ἐξώγκωτο [ἐπνευματώθη add. *Victor.*]. *Gl. Dorv.* δυσώδη γὰρ τὰ ὄσπρια, ὑπὸ τῆς ἀθάρας. *Gl. Paris.*

700. ΕΒΔΕΛΥΤΤΕΤΟ] ἐμίσει σε. χαριέντως τὸ ἐβδελύττετο πρὸς τὸ ἀπέπαρδον, παρὰ τὸ βδέειν. * ἕπεται γὰρ τὸ βδέειν τὸ βδελύττεσθαι. *Paris.* ΗΠΟΥ] ὄντως. *Gl. Paris.* ΕΒΔΕΛΥΤΤΕΤΟ] *Gl. Dorv. Paris.*

701. ΑΛΛ' ΙΑΣΩ ΜΕΝ ΤΙΣ] οὐκ ἐφώκει. διότι προσῆκε τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ Ἰασὼ παρὰ τὴν ἴασιν ὠνομασμένη. ἀλλὰ καὶ θυγατέρα τοῦ Ἀμφιαράου αὐτὴν εἶπεν ἐν ἐκείνοις· "ἀλλ' ὦ θύγατερ ἔλεξά σοι πρευμενής." εἰ δὲ καὶ τὴν Ἰασὼ Ἀσκληπιοῦ θυγατέρα, ὥσπερ Ἀμφιαράου, ἄξιον ἀπορεῖν, ἐπεὶ καὶ Ἕρμιππος ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβῳ τῶν τριμέτρων Ἀσκληπιοῦ καὶ Λαμπετίας τῆς Ἡλίου λέγει Μαχάονα καὶ Ποδαλείριον καὶ Ἰασὼ καὶ Πανάκειαν καὶ Αἴγλην νεωτάτην. ἄλλοι δὲ προστιθέασιν Ἰανίσκον καὶ Ἀλεξήνορα. ἔστι δὲ καὶ Ἀμφιαράου θυγάτηρ Ἰασώ. * ΟΥΚ] ἐβδελύττετο. *Gl. Paris.*

702. ΥΠΗΡΥΘΡΙΑΣΕ] μετρίως πῶς ἐτράπη, ᾐδέσθη. *Gl. Paris.* ΑΠΕΣΤΡΑΦΗ] εἰς τοὐπίσω. *Gl. Dorv.*

703. ΛΙΒΑΝΩΤΟΝ] ἄλλο λίβανος καὶ ἄλλο λιβανωτός· λίβανος μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ δένδρον, λιβανωτὸς δὲ ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου. ἔστι δὲ καὶ ὄρος Λίβανος καλούμενον. * ΕΠΙΛΑΒΟΥΣ'] κρατήσασα. *Gl. Paris.* ΛΙΒΑΝΩΤΟΝ] εὐῶδες ὥσπερ ὁ λίβανος. *Gl. Dorv.* ἤτοι μεμνρισμένον πέρδω. *Gl. Paris.*

704. ΑΥΤΟΣ Δ' ΕΚΕΙΝΟΣ] τῆς ῥινὸς οὐκ ἐπελάβετο δηλ. ΟΥΔ' ΕΦΡΟΝΤΙΣΕΝ] οὐκ ᾔσθετο. *Gl. Paris.*

705. ΑΓΡΟΙΚΟΝ] ἀναίσθητον. *Gl. Dorv.* ἀπαίδευτον. *Gl. Paris.* ΤΟΝ ΘΕΟΝ] τὸν Ἀσκληπιόν. *Gl. Dorv.*

706. ΑΛΛΑ ΣΚΑΤΟΦΑΓΟΝ] ἀναίσθητον· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν παρὰ Βοιωτοῖς βοῶν, οἳ διὰ πολλὴν ἀναισθησίαν σκατὰ ἤσθιον. ἑτερόκλιτος δέ ἐστιν ἡ σκατὸς γενική, ἀπὸ εὐθείας τῆς σκώρ. * ΟΥΚ ΕΓΩΓΕ] οὐ λέγω ἐκεῖνον ἀναίσθητον. ΣΚΑΤΟΦΑΓΟΝ] ἀναίσθητον. *Gl. Paris.* ΑΙ ΤΑΛΑΝ] διότι τοιαῦτα λέγεις. *Gl. Dorv.* ἐπίρρημα σχετλιαστικόν. *Gl. Paris.* τὸ σκατοφάγον λέγει, ἢ διότι οἱ ἰατροὶ ἐκ τοῦ τὰ τῶν σωμάτων κενώματα

βλέπειν καὶ οὖρα τοὺς μισθοὺς λαμβάνουσιν, ἢ ὅτι ὁ τῆς ἰατρικῆς ἡγεμὼν Ἱπποκράτης ἀνθρωπίνων κόπρων, ὥς φασιν, ἐγεύσατο, βουλόμενος περί τινος νοσοῦντος μαθεῖν, εἰ ἄρα ζήσεται ἢ τεθνήξεται. Paris. τὸ σκατοφάγον λέγει ἢ διότι οἱ ἰατροὶ ἐκ τοῦ σκοπεῖν τὰ τῶν ἀσθενούντων οὖρα καὶ σκύβαλα τοὺς μισθοὺς λαμβάνουσιν, ἢ ὅτι ὁ τῆς ἰατρικῆς ἡγεμὼν Ἱπποκράτης ἀνθρωπίνων κόπρων ἐγεύετο, ὥς φασι, βουλόμενος μανθάνειν περὶ τῶν νοσούντων, εἰ ἄρα ζήσονται ἢ τεθνήξονται. Victor.

707. ΣΥΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ] ἐκρύβην ἔσω τῶν ἱματίων. Gl. Paris.

708. ΔΕΙΣΑΣ] φοβηθείς. Gl. Dorv. Paris.

709. ΣΚΟΠΩΝ] ἐπιτηρῶν. Gl. Paris. ΠΕΡΙΗΕΙΝ (ΕΙ. Paris.)] περιήρχετο. Gl. Dorv. Paris.

710. ΠΑΙΣ] δοῦλός τις. Gl. Paris. Dorv. ΘΥΙΔΙΟΝ] ἴγδιον. Gl. Dorv. ΘΥΕΙΔΙΟΝ] ἤτοι ἰγδύον. Gl. Paris. ἴγδίον. παῖς ὁ υἱὸς ἀπὸ τοῦ παῖς τὸ αἰδοῖον καὶ κατὰ συναίρεσιν παῖς. παῖς δὲ ὁ δοῦλος ἀπὸ τοῦ παίω τὸ τύπτω. Borg.

711. ΠΑΡΕΘΗΚΕ] πλησίον αὐτοῦ ἔθηκε. Gl. Paris. ΔΟΙΔΥΚΑ] κοχλιάριον. Gl. Dorv. κοχλυάριον. Gl. Paris. ΚΙΒΩΤΙΟΝ] σενδούκι, ὃ λέγουσιν οἱ ἰατροὶ παντέκτην. Gl. Dorv. σενδούκην. Gl. Paris.

712. ΟΥ ΔΗΤ' ΟΥΧΙ ΤΟ ΓΕ ΚΙΒΩΤΙΟΝ] παίζων πρὸς τὸ πρῶτον ἀπήντησεν, οὐχὶ δὲ κιβώτιον· εἰπὼν γὰρ ὅτι κιβώτιον λίθινον ἦν, ὥσπερ ἑαυτοῦ λήθην ἐπανορθούμενός φησι, μὰ Δί' οὐκ ἦν λίθινον τὸ κιβώτιον. * ΜΑ ΔΙ' ΟΥ ΔΗΤ'] λίθινον ἦν, ἀλλ' ἡ θυεία. Gl. Paris.

713. ΕΩΡΑΣ] ἔβλεπες. Gl. Paris.

714. ΔΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΒΩΝΙΟΥ] νῦν τοῦ παλαιοῦ καὶ τετριμμένου ἱματίου· τὸ γὰρ τρίβακον ἱμάτιον οὕτω καλοῦσιν Ἀττικοί. ΟΠΑΣ δὲ τὰς τρώγλας· ἔνθεν καὶ ὦπες οἱ ὀφθαλμοί· ἀνοίγματα γάρ ἐστι. * τριβώνιον ἐνταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεῤῥηκὼς ἱμάτιον. τριβώνιον καὶ τὸ τῶν φιλοσόφων ἱμάτιον, ὡς εὐτελείας ἀντιποιουμένων. ὅθεν καὶ τὸ περίβλημα αὐτῶν εὐτελές. ἦν δὲ τὸ τοιοῦτον τριβώνιον μέχρι τῶν ποδῶν διῆκον, καὶ χειρῖδας ἔχον πλατείας, καὶ κεκολπωμένον. Paris. καὶ κεκαλυμμένος εἶναι λέγεις. Gl. Dorv. ΕΓΚΕΚΑΛΥΦΘΑΙ] ἐγκεκρύφθαι. ΤΡΙΒΩΝΙΟΥ] ἔβλεπον δηλ. Gl. Paris.

715. ΟΠΑΣ] τρύπας. Gl. Dorv. Paris. ΟΥΚ ΟΛΙΓΑΣ] ἀλλὰ πολλὰς δηλ. Gl. Paris.

716. ΝΕΟΚΛΕΙΔΗΙ] οὗτος ἅρπαξ τῶν δημοσίων. Gl. Paris.

717. ΚΑΤΑΠΛΑΣΤΟΝ] τῶν φαρμάκων τὰ μέν ἐστι καταπλαστά, τὰ δὲ χριστά, τὰ δὲ ποτά. τινὲς δὲ προπαροξύνουσι, κατάπλαστα λέγοντες. ἔστιν οὖν παστὸν τὸ πασσόμενον, πλαστὸν τὸ πλαττόμενον, ὃ καὶ καταπλαστὸν λέγεται, καὶ πιστὸν τὸ πινόμενον.

ΕΝΕΧΕΙΡΗΣΕΝ] οἱ γράφοντες ΕΝΕΧΕΙΡΙΣΕ ΤΡΙΒΕΙΝ διὰ τοῦ ι ἀμαθεῖς· οὐ γὰρ ἐθεράπευεν ὁ Ἀσκληπιός, ἵνα καὶ τῷ Νεοκλείδῃ ἐγχειρίσαι αὐτὸν λέγωμεν τρίβειν τὸ φάρμακον, ἀλλ' ἀφανῶς κατὰ τὴν νύκτα. ἔχει δὲ οὕτως· ἐνεχείρησε πρῶτον πάντων τρίβειν τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον καταπλαστόν· καὶ ἔστιν ἡ δοτικὴ αὕτη πρὸς τὸ τρίβειν περιποιητικῶς· ἡ γὰρ τρίψις ἐκείνῳ ἦν, τουτέστι δι' ἐκεῖνον ἐγίνετο. * ΕΝΕΧΕΙΡΗΣΕ] ἤρξατο. Gl. Paris.

718. ΤΡΕΙΣ ΤΗΝΙΩΝ] ὅτι ἐν τῇ Τήνῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων νήσῳ ὄφεις καὶ σκορπίοι δεινοὶ ἐγίνοντο· ἢ ὅτι ἡ Τῆνος δριμύτατα σκόροδα φέρει. ἡ Τῆνος δὲ αὕτη θηριώδης δοκεῖ εἶναι· καὶ Εὔπολις Πόλεσι "Τῆνος δ' αὐτὴ πολλοὺς ἔχουσα σκορπίους." Καλλίστρατος δὲ ἐπὶ τὸ σαφὲς κατηνέχθη, ὡς σκοροδοφόρου τῆς γῆς οὔσης· διὸ καὶ τὸ παρὰ Ἀντιμάχῳ "Τήνου τ' ὀφιοέσσης" οὐ καλῶς ἔχειν δοκεῖ. * ΣΚΟΡΟΔΩΝ] σκόρδων. Gl. Dorv. Τῆνος νῆσος σκοροδοφόρος ἀπό τινος Τήνου ἀνδρός. Gl. Paris. ΕΦΛΑ] συνέτριβε. Gl. Dorv. ἔτριβε. Gl. Paris.

719. ΟΠΟΝ] γάλα σκύλης. Gl. Dorv. γάλα σκύλλης, ἥτις ἐστὶ βοτάνη θανατηφόρος. Gl. Paris.

720. ΣΧΙΝΟΝ] νῦν φησὶ τὴν σκίλλαν· δηκτικὰ γὰρ βούλεται πάντα εἶναι. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς παράκειται ἐκ τῶν Θεοφράστου, ὅτι ἕτερόν τι ἡ σκίλλα καὶ σχῖνος παρὰ τὸ σχίζεσθαι καὶ δακρύειν· ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ μαστίχῃ. * ΣΧΙΝΟΝ] τὰ ἄκρα τῆς σκύλας. Gl. Dorv. ΣΧΙΝΟΝ] ἤγουν σκίλλαν. Gl. Paris. σχῖνος τὸ δένδρον, ι. σχοῖνος δὲ τὸ βρύλον, δίφθογγον ο καὶ ι. Paris.

ΟΞΕΙ ΔΙΕΜΕΝΟΣ] διυγραίνων, ὃ νῦν χυματίζειν φασί. Σφηττίῳ δὲ τῷ δριμυτάτῳ, ἀπὸ δήμου· πικροὶ γὰρ οἱ Σφήττιοι καὶ συκοφάνται. ἢ παρὰ τοὺς σφῆκας· θυμικοὶ γάρ. ἢ ὅτι δριμὺ ὄξος παρὰ Σφηττίοις ἐγίνετο. * βρέχων ὄξος δριμύ. Gl. Dorv. βρέξας ἐν. Gl. Paris. Σφηττὸς τόπος ἐν Ἀθήναις, ὅθεν καὶ Σφηττοῖ ἐπίῤῥημα, καὶ ὁ πολίτης Σφήττιος· Σφήττιος οἶνος, καὶ Σφήττιον ὄξος. ὡς ἔοικε δὲ, δριμύτατον ὄξος Σφηττοῖ ἐγίνετο. Paris.

721. ΚΑΤΕΠΛΑΣΣΕΝ] τοῦτο τὸ φάρμακον. ΕΚΣΤΡΕΨΑΣ] ἐξεστραμμένα ποιήσας. Gl. Paris. ἀναστρέψας. Gl. Dorv.

722. ΟΔΥΝΩΤΟ] λυποῖτο, ἀλγοῖ. Gl.

Dorv. ὀδύνην ἔχοι περισσότερον. Gl. Paris.

723. ΑΝΑΙΞΑΣ] ὁρμήσας. Gl. Dorv. Paris.

725. ΙΝ' ΕΠΟΜΝΥΜΕΝΟΝ] ἀντὶ τοῦ ἐκκαλούμενον· ἐπωμοσία δέ ἐστιν, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ βουλόμενος ἀντειπεῖν ψηφίσματι εἰσφερομένῳ. ἐκκαλοῦνται δὲ εἰς τὸ δικαστήριον πολλάκις. Σαλούστιος δέ φησιν ὡς μέλλοντες εἴς τινα δημοτικὴν ἀποστέλλεσθαι χρείαν παρὰ τοῦ δήμου πολλάκις ἐπώμνυον τὸ μὴ δύνασθαι αὐτὸ ποιεῖν, ἵνα συκοφαντῶσιν οἴκοι μένοντες. ΑΛΛΩΣ. ἐπωμοσία ἐστὶν ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν οὐχ ὑπαντᾷ τις πρὸς τὴν δίκην. Ὑπερίδης "καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀῤῥωστίας, καὶ ὑπομοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς, ἀνεβλήθη ὁ ἀγών." οὕτως ὁ Τήλεφος. ἐπωμοσία ἐστὶν ὄνομα δίκης, καθ' ἣν οἱ μέλλοντες ἡττᾶσθαι νοσεῖν προφασιζόμενοι τὴν κυρίαν ἀνεβάλλοντο καὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐδικάζοντο. τινὲς δὲ ἐπομνύμενόν φασι τὸ ὀμόσαι μὴ δικάσασθαι, καὶ παραβάντα τοὺς ὅρκους δικάσασθαι ὕστερον. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐκκλησίαις. ταῦτα δέ φησιν ὡς τοῦ Νεοκλείδου διὰ κακουργίαν ταῦτα ποιοῦντος. ΑΛΛΩΣ. ΕΠΟΜΝΥΜΕΝΟΝ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύοντα ταῖς ἐκκλησίαις καὶ συκοφαντοῦντα ὑπὲρ τοῦ κερδαίνειν· ἢ ὑποφθείροντα, ἵνα συνέλθωσιν οἱ δικασταὶ καὶ βοηθήσωσιν οἷς αὐτὸς βούλεται· ἢ κακουργοῦντα· οἱ γὰρ συνωμόται ἐπὶ κακῷ ὤμνυον. ΑΛΛΩΣ. ἐπωμοσία ἐστὶν ἡ δευτέρα κρίσις τοῦ δικαστηρίου λεγομένη μετὰ τὴν τῶν ἀποκλήρων παρουσίαν. * ΕΠΟΜΝΥΜΕΝΟΝ] ἐφεδρεύοντα, ἐπιορκοῦντα καὶ συκοφαντοῦντα. Gl. Dorv. ἐπιορκούμενον. Gl. Paris. ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ] τοῦ συνεδρίου. Gl. D. ΤΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ] τὰς συναθροίσεις. Gl. Paris.

726. ΩΣ ΦΙΛΟΠΟΛΙΣ] καθὸ τὸν λυμεῶνα τῆς πόλεως ἠμύνατο. * Ο ΔΑΙΜΩΝ] θεός. ΣΟΦΟΣ] πάντα εἰδώς. Gl. Paris.

727. ΤΩι ΠΛΟΥΤΩΝΙ] τὸν Πλοῦτον Πλούτωνα εἶπε παίζων· ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ "Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος" καὶ πάλιν "τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν." ΑΛΛΩΣ. τὸν Πλοῦτον οὕτω λέγουσι· καὶ εἰκότως τὸν αὐτὸν τῷ Πλούτωνι τὸν Ἅιδην νομίζουσι· καὶ γὰρ Ἡσίοδός φησιν "εὔχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ Δημήτερί θ' ἁγνῇ, ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν."

729. ΗΜΙΤΥΒΙΟΝ] ἀντὶ τοῦ σουδάριον. ῥάκος ἡμιτριβὲς λινοῦν τι, οἷον ἐκμαγεῖον. καὶ Σαπφὼ "ἡμιτύβιον σταλάσσων." ἢ δίκροσσον φακιόλιον. * ΗΜΙΤΥΜΒΙΟΝ] μαντίλιον. Gl. Dorv. μανδύλιον, μανδήλιον. Gl. Br. φακιόλιον. Gl. Paris. συδάριον. ῥάκος. ἡμιτριβές. λινοῦν τι. ἢ φακιολιόν. κροσοὺς ἔχων ἀμφοτέρωθεν. Rav. τύμβος ὁ τάφος ὑπερέχων τῆς γῆς κατὰ κύκλον, ὥσπερ ἠρίον τὸ κατὰ γῆς καὶ μὴ ὑπεριστάμενον καθ' ὁμοιότητα τοῦ τύμβου. καὶ ἡ κεφαλὴ οὕτως ὀνομάζεται διὰ τὸ ἐοικέναι τύμβῳ. ἡμιτύβιον οὖν τὸ ἐξ ἡμισείας τὴν κεφαλὴν καλύπτον. Paris.

730. ΠΕΡΙΕΨΗΣΕΝ] περιεσπόγγισεν. Gl. Dorv. περιεκάθηρεν. Gl. Paris. βλέφαρα αἱ πτύχες τῶν ὀφθαλμῶν, ἤγουν τὰ ὀμματόφυλλα. βλεφαρίδες δὲ αἱ τρίχες αἱ ἐμπεφυκυῖαι τοῖς βλεφάροις. Paris.

731. ΚΑΤΕΠΕΤΑΣ'] περιεσκέπασεν. Gl. Dorv. ΦΟΙΝΙΚΙΔΙ] πέπλῳ κοκκίνῳ. Gl. Dorv. Paris.

732. ΕΠΟΠΠΥΣΕΝ] ἐσύρισεν, ἵνα οἱ δράκοντες ἐξέλθωσι δηλονότι. * ΕΠΟΠΤΥΣΕΝ] ἐσύρισεν. Gl. Paris.

733. ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ] κοινῶς μὲν πᾶσι τοῖς ἥρωσι δράκοντες παρετίθεντο, ἐξαιρέτως δὲ τῷ Ἀσκληπιῷ. δράκοντες δὲ λέγονται ἀπὸ τοῦ δέρκω, ὅ ἐστι βλέπω· ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον. ἀνιέρωται δὲ τῷ Ἀσκληπιῷ, ἐπειδὴ τὸ γῆρας ἀποβάλλει· καὶ ἡ ἰατρικὴ δὲ φυλάττει φύσει τὸ νέον, ἐξωθοῦσα τὰ νοσήματα. * ΕΞΗΞΑΤΗΝ] ἐξῆλθον. Gl. Dorv. Paris. ἐξώρμησαν. Gl. Victor. ἐξηξάτην κανονίζεται ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ· ὁ μέλλων ἀΐξω, ὁ ἀόριστος ἤϊξα καὶ κράσει ἦξα, ὁ μέσος ἠξάμην, τὸ τρίτον τῶν δυϊκῶν ἠξάτην, ὡς ἐξηξάτην. Victor. εἰκότως φησὶν ὑπηρέτας ἔχειν τὸν Ἀσκληπιὸν ὄφεις. ἐπειδὴ γὰρ οἱ ὄφεις τὸ παλαιὸν αὐτῶν ἀπεκδυόμενοι δέρμα ἀεὶ νεάζουσιν, οὕτως καὶ ὁ θεὸς τῶν ἀσθενούντων τὰς νόσους οἷά τινα λεβηρίδα ἀπορίπτων νεάζοντας δείκνυσιν. Dorv. Victor.

734. Ω ΦΙΛΟΙ ΘΕΟΙ] θαυμαστικόν. Gl. Paris.

735. ΤΟΥΤΩ] οὗτοι οἱ δράκοντες. ΥΠΟΔΥΝΘ'] ὑπεισελθόντες. Gl. Paris. ὑπεισελθόντες ἠρέμα. Gl. Dorv.

736. ΩΣ ΓΕ ΜΟΙ ΔΟΚΕΙΝ] καλῶς τὸ ἐμοὶ δοκεῖν· οὐδὲ γὰρ ἑώρα αὐτοὺς ἔσω τῆς φοινικίδος ὄντας. * οὐ γὰρ οἷόν τε ὁρᾶν κεκαλυμμένον τῇ κεφαλῇ. Gl. Dorv.

737. ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΣΕ ΚΟΤΥΛΑΣ] ὡς εἰ ἔλεγεν πρὶν πτύσαι. κοτύλη δὲ εἶδος μέτρου, ὃ νῦν καλεῖται ἡμιξέστιον. ΑΛΛΩΣ. σκώπτει τὰς γυναῖκας ὡς μεθυούσας. δέον οὖν εἰπεῖν πρὶν εἰπεῖν σε λόγον ἕνα, εἶπε πρὶν ἐκπιεῖν κοτύλας οἴνου δέκα. * διαβάλλει αὐτὴν καὶ αὖθις ὡς μέθυσον. δέον γὰρ εἰπεῖν πρὶν εἰπεῖν σε λόγον ἕνα ἤ τι τοιοῦτον πρὸς τὴν συνήθειαν, ὁ δὲ οὕτως εἶπεν. εἶδος δὲ μέτρου ἡ κοτύλη, ὃ

καλεῖται ἡμίξεστον. Dorv. Paris. ΚΟΤΥΛΑΣ ΟΙΝΟΥ] πεπληρωμένας. Gl. Paris. καρτελούμας. Gl. Dorv.

738. ΕΣΤΗΚΕΙ] ἀνεστηκὼς ἦν. Gl. C. Paris.

739. ΑΝΕΚΡΟΤΗΣ'] ἀνατείνας ἔπληξα. Gl. Paris.

740. ΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤ' ΗΓΕΙΡΟΝ] ἐλάλησα. Gl. Dorv.

741. ΗΦΑΝΙΣΕΝ ΑΥΤΟΝ] ἀφανῆ ἑαυτὸν ἐποίησεν ἐμοῦ συγκροτήσαντος. * ΟΦΕΙΣ] ἔβησαν. Gl. Dorv. ΝΕΩΝ] ἔδυσαν δηλ. διαβάλλει καὶ αὐτὸν ὡς λίαν ὑπνώττοντα. Gl. Paris.

742. ΕΓΚΑΤΑΚΕΙΜΕΝΟΙ] ἤτοι οἱ ἀσθενεῖς. Gl. Paris. ΠΑΡ' ΑΥΤΩι] τῷ ναῷ. Gl. Dorv. Paris. ΠΩΣ ΔΟΚΕΙΣ] θαυμαστικὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν. Gl. C. Paris.

743. ΗΣΠΑΖΟΝΤΟ] ἐφιλοφρονοῦντο. κυρίως δὲ ἀσπάσασθαί ἐστι τὸ περιπλέκεσθαί τινα, διὰ τὸ ἄγαν σπᾶσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸν ἕτερον, καὶ περιβάλλειν τὰς χεῖρας ἐν τῷ φιλοφρονεῖσθαι.

744. ΕΓΡΗΓΟΡΕΣΑΝ] ἔξυπνοι ἦσαν. Gl. Dorv. Paris. ΕΩΣ] Ἰωνικῶς. ΔΙΕΛΑΜΨΕΝ] διηύγασεν. Gl. Paris.

745. ΠΑΝΥ ΣΦΟΔΡΑ] ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. Ἀττικὸν δὲ τὸ ἐπήνουν ἐπὶ τοῦ θεοῦ· κυρίως γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπου. * Ἀττικὸν τὸ σχῆμα, ὡς τὸ τυχὸν ἴσως, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. Gl. Paris.

746. ΤΑΧΥ] ἀντὶ τοῦ ταχέως. Gl. Paris.

748. ΟΣΗΝ ΕΧΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ] ταῦτα ἡ γυνὴ τοῦ Χρεμύλου θαυμάζουσα τὸν θεόν. * ΟΣΗΝ] θαυμαστικὸν, ἤγουν πολλὴν καὶ μεγάλην ἔχεις τὴν δύναμιν. Ω 'ΝΑΞ ΔΕΣΠΟΤΑ] βασιλεῦ Ἀσκληπιέ. Gl. Paris.

750. ΥΠΕΡΦΥΗΣ] πολύς. Gl. Dorv. Υ. ΟΣΟΣ] ὑπερφυῶς μέγας. ΟΣΟΣ] θαυμαστικὸν, ἤτοι πολύς. Gl. Paris.

752. ΟΛΙΓΟΝ] βραχύν. Gl. Paris. ΗΣΠΑΖΟΝΤΟ] ἐχαιρέτουν. Gl. Dorv. ἐδεξιοῦντο. Gl. Paris.

753. ΕΔΕΞΙΟΥΝΘ' ΑΠΑΝΤΕΣ] ἤγουν, ταῖς δεξιαῖς ἠσπάζοντο. Ὅμηρος "δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισιν."

ΕΔΕΞΙΟΥΝΘ'] τὰς δεξιὰς ἐνέβαλλον αὐτῷ ἀσπαζόμενοι. Gl. Dorv. ἤτοι τὰς δεξιὰς ἐνεβάλλομεν. Gl. Paris. ΤΗΣ ΗΔΟΝΗΣ] τῆς χαρᾶς. Gl. Dorv.

754. ΟΥΣΙΑΝ Τ' ΕΙΧΟΝ ΣΥΧΝΗΝ] πλοῦτον ἐκέκτηντο πολύν. Gl. Paris. ΟΥΣΙΑΝ] περιουσίαν. ΣΥΧΝΗΝ] πολλήν. Gl. Dorv.

755. ΕΚ ΔΙΚΑΙΟΥ] πόνου δηλ. ἀλλ' ἐξ ἀδικίας τὸν βίον κεκτημένοι. Gl. Paris. ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΙ] ἔχοντες. Gl. Dorv.

756. ΟΦΡΥΣ ΣΥΝΗΓΟΝ] τοῦτο δεῖγμα κατηφείας. Gl. Dorv. δεῖγμα κατηφείας. ἤτοι κατηφεῖς ἦσαν. ἴδιον γὰρ τῶν λυπουμένων τὸ τὰς ὀφρῦς συνάγειν. Gl. Paris.

757. ΟΙ Δ'] οἱ δίκαιοι. ΚΑΤΟΠΙΝ] τοῦ Πλούτου. Gl. Paris.

758. ΕΥΦΗΜΟΥΝΤΕΣ] τὸν Πλοῦτον. Gl. Dorv. ἐπαινοῦντες τὸν Πλοῦτον. Gl. Paris.

759. ΕΜΒΑΣ] τὸ ὑπόδημα τῶν—. Gl. Paris. ὑποδήματα. Gl. Dorv. ΕΥΡΥΘΜΟΙΣ] εὐτάκτοις. Gl. Paris. ἀτάκτοις. Gl. Dorv. ΠΡΟΒΗΜΑΣΙΝ] προπομπαῖς. Gl. Dorv. πηδήμασιν. Gl. Paris.

762. ΟΥΔΕΙΣ] τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὄντων. Gl. Paris. ΕΙΣΙΟΥΣΙΝ] εἰσελθοῦσιν. ΑΓΓΕΛΕΙ] λέξει. Gl. Dorv.

763. ΑΛΦΙΤ'] ἤγουν ἄρτοι. Gl. Dorv. ἄλευρα. Gl. Paris. ΕΝ ΤΩι ΘΥΛΑΚΩι] ἐν τῇ ἀρτοθήκῃ. Gl. Dorv. Paris.

764. ΝΗ ΤΗΝ ΕΚΑΤΗΝ] καθὰ γυνὴ τὴν Ἑκάτην ὀμνύει. Gl. Paris. ΑΝΑΘΗΣΑΙ Β.] στεφανῶσαι θέλω. Gl. Dorv.

765. ΕΝ ΚΡΙΒΑΝΩΤΩΝ ΟΡΜΑΘΩι] ἐπεὶ ἐκεῖνος εἶπεν ὅτι οὐκέτι ἔσται σπάνις ἄρτων ἀλλ' εὐπορία, διὰ τοῦτο αὐτὸν ἄρτοις ἀναδῆσαι βούλεται καὶ στεφανῶσαι. κριβανωτῶν δὲ ὁρμαθῷ, ἀντὶ τοῦ ἄρτων δέσμῃ ἐν κριβάνῳ ὠπτημένων, δέον εἰπεῖν στεφάνῳ. κρίβανος δὲ παρὰ τὸ κρῖ καὶ τὸ βαῦνος. παίζει δὲ διὰ τὸ ἀδηφάγον αὐτοῦ. γράφεται δὲ καὶ ἐκ κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. * ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ] συχαρίκια. Gl. Dorv. χάριν. Gl. Paris. ΚΡΙΒΑΝΩΤΩΝ] ἤγουν ἐκ κριθίνων μαζῶν· διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς λαίμαργον. ἄρτων κριθινῶν. Gl. Dorv. ΕΝ ΚΡΙΒ.] πλήθη ἄρτων ἐν κριβάνῳ ὠπτημένων. Gl. Paris. στεφανῶσαι — ἐκ κριθίνων μαζῶν—διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς λαίμαργον. Gl. Br. ΟΡΜΑΘΩι] ὁρμαθὸς σύνδεσμος, στίχος. Gl. Victor.

766. ΑΠΑΓΓΕΙΛΑΝΤΑ] μηνύοντα. Gl. Paris. ΜΕΛΛ'] βράδυνε. Gl. Paris.

767. ΩΣ] ὅτι οἱ. Gl. Dorv.

768. ΦΕΡΕ ΝΥΝ ΙΟΥΣΑ] πρὸς τὸ ἔθος τὸ παρ' αὐτοῖς· τῶν γὰρ νεωνήτων δούλων τῶν πρῶτον εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἁπλῶς τῶν ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νυμφίου, περὶ τὴν ἑστίαν τὰ τραγήματα κατέχεον εἰς σημεῖον εὐπορίας, ὡς καὶ Θεόπομπός φησιν ἐν Ἡδυχάρει "φέρε σὺ τὰ καταχύσματα ταχέως κατάχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης." ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ Πλοῦτος ἐν πρώτοις εἰσέρχεται, τοῦτό φησι. σύγκειται δὲ τὰ καταχύσματα ἀπὸ φοινίκων, κολλύβων, τρωγαλίων, ἰσχάδων καὶ καρύων, ἅπερ ἥρπαζον οἱ σύνδουλοι. κυρίως δὲ ἐλέγοντο, ὅταν δούλους ἠγόραζον· ἔφερον γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, καὶ καθίζοντες κατὰ τῆς κεφαλῆς κατέχεόν κόλ-

λυβα καὶ ἰσχάδας καὶ φοίνικας καὶ τρωγάλια ἄλλα καὶ τραγήματα· καὶ οἱ σύνδουλοι ταῦτα ἥρπαζον. ἐλέγοντο οὖν ταῦτα καταχύσματα. τοὺς οὖν ὀφθαλμοὺς τοῦ Πλούτου διὰ τὸ νεωστὶ βλέψαι ὑπὸ Χρεμύλου, ὡς ἐπὶ δούλου νεωνήτου εἰληφὼς, τὰ καταχύσματα εἶπεν. * ΙΟΥΣ' ΕΙΣΩ] ἐλθοῦσα ἐντὸς, ἵνα—. *Gl. Paris.*

769. ΩΣΠΕΡ ΝΕΩΝΗΤΟΙΣΙΝ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ] δέον εἰπεῖν δούλοις, ὀφθαλμοῖς εἶπεν, διὰ τὸ ἀναβλέψαι τὸν Πλοῦτον. * ΝΕΩΝΗΤΟΙΣΙΝ] νεωστὶ ἠγορασμένοις δούλοις. *Gl. Dorv.* δούλοις. ὤφειλεν εἰπεῖν ὀφθαλμοῖς. *Gl. Paris.*

770. ΑΠΑΝΤΗΣΑΙ] συναντῆσαι. *Gl. Paris.* ἀπαντῆσαι κυρίως τὸ λόγοις ἀντιπεσεῖν καὶ ἐναντιωθῆναι καὶ ἔργοις, καὶ τὸ εἴς τινα τόπον καταντῆσαι· ὑπαντῆσαι δὲ τὸ συναντῆσαι. νῦν δὲ καταχρηστικῶς εἶπεν. *Schol. Cant.* 2.

771. ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΩ ΓΕ] κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων ὑποκριτῶν· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λα', ὧν τελευταῖος "ἀνίσταθ' ὡς ἁρπασόμενος τὰς ἰσχάδας." ἐφ' ἑκάστου συστήματος παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῶν στίχων κορωνὶς, καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ αὖθις· κἀνταῦθα γὰρ χορὸν ὤφειλε θεῖναι καὶ διατρίψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν ἐξέλθοι τις ἀπαγγέλλων, ὅπως εἰσιόντος τοῦ Πλούτου πάντα τὰ τούτων πρὸς τὸ βέλτιον μεταβέβληται. * ΗΛΙΟΝ] τοῦτον γὰρ ἀναβλέψας πρῶτον ἑώρακα. *Gl. Paris.*

772. ἐνδόξου 'Αθηνᾶς ἔνδοξον ἔδαφος. *Gl. Dorv. Paris.*

773. ΧΩΡΑΝ ΤΕ ΠΑΣΑΝ ΚΕΚΡΟΠΟΣ] παίζει πρὸς 'Αθηναίους, φιλεγκωμίους ὄντας. Κέκροψ δὲ Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος ᾤκησε τὰς 'Αθήνας· ὅθεν οἱ 'Αθηναῖοι Κεκροπίδαι. τινὲς δέ φασι τοῦτον καὶ διφυῆ γενέσθαι, οἱ μὲν, ὅτι τὰ ἄνω ἀνδρὸς εἶχε τὰ δὲ κάτω θηρίου, ἕτεροι δὲ, ὅτι νόμους πολλοὺς ἐφεῦρε τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἀπὸ ἀγριότητος εἰς ἡμερότητα ἤγαγεν, ἄλλοι δὲ, ὅτι τῶν ἀνδρῶν ὡς ἔτυχε μισγομένων ταῖς γυναιξὶν, καὶ ἐκ τούτου μὴ γινωσκομένου ἢ τοῦ παιδὸς παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ πατρὸς παρὰ τοῦ παιδός, αὐτὸς νόμους θέμενος ὥστε φανερῶς συγγίνεσθαι αὐταῖς καὶ μιᾶς τυχεῖν, καὶ σχεδὸν εὑρὼν τὰς δύο φύσεις τοῦ τε πατρὸς καὶ τῆς μητρός, τούτου χάριν διφυὴς ἐκλήθη. * ΧΩΡΑΝ] τὴν 'Αττικήν. *Gl. Paris.*

774. ΑΙΣΧΥΝΟΜΑΙ ΔΕ ΤΑΣ ΕΜΑΥΤΟΥ ΞΥΜΦΟΡΑΣ] τὰ συμβάντα μοι, φησίν, αἰσχύνομαι. εἰς γνῶσιν δὲ ἐλθὼν καὶ αἴσθησιν ὧν ἔπραττεν, αἰδεῖται ὡς μετὰ ἀδίκων ἦν. * ΤΑΣ ΕΜ. ΞΥΜΦΟΡΑΣ] διά. ΞΥΜΦΟΡΑΣ] ὅτι ἔφευγον τοὺς δικαίους. *Gl. Paris.*

775. ΟΙΟΙΣ] ὁποίοις, κακοῖς. *Gl. Dorv.* θαυμαστικὸν ἀντὶ τοῦ κακοῖς, ἀδίκοις. ΞΥΝΩΝ] ὁμιλῶν. *Gl. Paris.* ΕΛΑΝΘΑΝΟΝ] ἐμαυτόν. *Gl. Dorv. Paris.*

777. Ο ΤΛΗΜΩΝ ΕΓΩ] ὁ ἄθλιος. *Gl. Dorv.*

778. ΟΥΔ' ΕΚΕΙΝ' ΑΡ' ΟΥΔΕ ΤΑΥΤΑ] οὔτε φεύγων τοὺς ἀγαθοὺς οὔτε μεταδιώκων τοὺς φαύλους. οὔτε τοὺς κακοὺς πλουτίζων οὔτε τοὺς ἀγαθοὺς ἀφαιρούμενος τὸν πλοῦτον. * ΩΣ] ὄντως. ΕΚΕΙΝ'] τὸ συνεῖναι τοῖς κακοῖς. *Gl. Dorv.* τὸ φεύγειν τοὺς δικαίους. *Gl. Paris.* ΤΑΥΤ'] τὸ μὴ συνεῖναι τοῖς ἀγαθοῖς. *Gl. Dorv.* τὸ συνεῖναι τοῖς ἀδίκοις. *Gl. Paris.*

779. ΑΝΑΣΤΡΕΨΑΣ] ἱκανὴ γὰρ ἀπόδειξις ἀκουσίου ἁμαρτήματος ἡ διόρθωσις. * ΑΝΑΣΤΡΕΨΑΣ] διεγείρας. *Gl. Dorv.* εἰς τὸ ἐναντίον μεταβαλών. *Gl. Paris.*

780. ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ] εἰς τὸ ἑξῆς. *Gl. Dorv.*

782. ΒΑΛΛ' ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] ὁ Χρεμύλος ἀγανακτεῖ πολλῶν αὐτὸν ἀσπαζομένων καὶ περιεχόντων, οἵτινες πρὸ τοῦ οὐδὲ ἑώρων αὐτὸν πένητα ὄντα, νυνὶ πλουτήσαντα κολακεύουσιν. ἔστι δὲ τὸ βάλλ' ἐς κόρακας παρ' ὑπόνοιαν παραποιηθὲν ἐκ τοῦ βάλλ' ἐς μακαρίαν, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δεδήλωται· δηλοῖ δὲ τὸ ῥίψον ἑαυτὸν εἰς φθοράν· τοιοῦτον γάρ τι ἐς κόρακας. τὸ δὲ παραχρῆμα νῦν ἀντὶ τοῦ κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς εἰπεῖν παραυτίκα, οὐ μὴν πρὸ τοῦ πράγματος· διὸ ἑρμηνεύων ἐπήγαγεν ΟΤΑΝ ΠΡΑΤΤΗι ΤΙΣ ΕΥ, ἤγουν ἐν αὐτῇ τῇ εὐπραγίᾳ, οὐ πρὸ αὐτῆς. * ΒΑΛΛ' ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] ἄπελθε σαυτόν. *Gl. Dorv.* ΒΑΛ'] ἄπιθι. ΧΑΛΕΠΟΝ] πρᾶγμα. *Gl. Paris.* τοῦτο εἰώθασιν οἱ δυσχεραίνοντες λέγειν, ὃ νῦν καὶ Χρεμύλος λέγει, πρὸς τοὺς ἐπιπεσόντας αὐτοῖς κόλακας καὶ φιλοφρονουμένους. *Paris.*

783. ΠΑΡΑΧΡΗΜΑ] παρὰ προσδοκίαν. ΠΡΑΤΤΗι ΤΙΣ ΕΥ] εὐτυχῇ. *Gl. Dorv.*

784. ΝΥΤΤΟΥΣΙ] τιτρώσκουσι. *Gl. Dorv. Paris.* ΦΛΩΣΙ] συντρίβουσι. *Gl. Dorv.* συντρίβουσι, θλίβουσι, ξύουσι. *Gl. Paris.* ΤΑΝΤΙΚΝΗΜΙΑ] ταῖς ἄντζαις. *Gl. Dorv.* ἀντικνήμια ἐστὶ τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ποδῶν. κνήμη δὲ ἡ λεγομένη ἄντζα, ὄπισθεν τοῦ καλαμίου. λέγεται δὲ οὕτως ὡς κενὴ καὶ πλήρης οὖσα αἵματος. *Paris.*

785. ΕΥΝΟΙΑΝ] ἤγουν ἀγάπην. *Gl. Dorv. Paris.*

786. ΠΡΟΣΕΙΠΕ] οὐ χαίροις εἶπε, ἐχαιρέτισε. *Gl. Ms. Du Cangii.* προηγόρευσε καὶ ἐχαιρέτισε. ΠΟΙΟΣ ΟΥΚ ΟΧΛΟΣ] πάντες. *Gl. Paris.*

787. ΠΕΡΙΕΣΤΕΦΑΝΩΣΕΝ] ἐτίμησεν. *Gl. Dorv. Paris.* ΠΡΕΣΒΥΤΙΚΟΣ] γεροντικός. *Gl. Dorv.*

788. ΦΙΛΤΑΤ'] ποθεινότατε. *Gl. Paris.* ΚΑΙ ΣΥ, ΚΑΙ ΣΥ] Πλοῦτε καὶ σὺ Χρεμύλε. *Gl. Dorv. Paris.*

789. ΝΟΜΟΣ] σύνηθές ἐστι. *Gl. Dorv.* συνήθεια. *Gl. Paris.*

790. ΜΗΔΑΜΩΣ] τοῦτο ποιήσῃς. *Gl. Paris.*

791. ΕΜΟΥ ΓΑΡ] πιθανῶς, ἵνα μὴ ἐν φανερῷ καταχέῃ τὰ τραγήματα· διὸ καὶ ἐπιφέρει "ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν," τουτέστι τὸν φορτικὸν γέλωτα, ἵνα μὴ γελασθῶμεν. * ΕΙΣΙΟΝΤΟΣ] πρωθύστερον, εἰσελθόντος. *Gl. Dorv.* εἰσερχομένου. *Gl. Paris.*

792. ΒΛΕΨΑΝΤΟΣ] ἀναβλέψαντος. ΕΚΦΕΡΕΙΝ] ἐξάγειν. *Gl. Paris.*

793. ΠΡΕΠΩΔΕΣ] πρέπον ἐστί. *Gl. Dorv.* προσῆκον. *Gl. Paris.* ΕΙΣΦΕΡΕΙΝ] εἰσάγειν εἴσω. *Gl. Dorv. Paris.*

794. ΔΕΞΕΙ ΔΗΤΑ ΤΑ ΚΑΤΑΧΥΣΜΑΤΑ] λήψῃ τὰ ἐπάνω σου μέλλοντα κατακεῖσθαι. *Gl. Paris.* ἤγουν τὰ πλακούντια. *Gl. Dorv.*

795. ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΕΣΤΙΑΝ] πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι παρὰ τὴν Ἑστίαν ἐποίουν τὰ καταχύσματα. * ΤΗΝ ΕΣΤΙΑΝ] τὴν οἰκίαν. *Gl. Dorv.* δέξομαι δηλ. *Gl. Paris.* ΝΟΜΟΣ] συνήθεια. *Gl. Dorv.* ἀντὶ τοῦ ἔθος. παρὰ τῇ ἑστίᾳ κατέχεον. *Gl. Paris.*

796. ΤΟΝ ΦΟΡΤΟΝ] τὴν μέμψιν, καὶ τὴν κατηγορίαν. *Gl. Dorv.* τὴν μέμψιν, τὴν κατάκρισιν. *Gl. Paris.* ψόγον, χλεύην, μέμψιν. *Gl. Br.*

797. ΟΥ ΓΑΡ ΠΡΕΠΩΔΕΣ] ἔμφασις τοῦ Ἀριστοφανείου προσώπου· ὁ δὲ λόγος πρὸς τοὺς ἀντιτέχνους πρὸς διασυρμόν, οἳ διὰ τὸν αὐτῶν ὀβολὸν ἐπειρῶντο τὸν δῆμον πρὸς ἑαυτοὺς ἐπάγειν. καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶ δὲ ἐσεμνύνετο ὅτι οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτῷ κάρυα ἐκ φορμίδος. φαίνεται μέντοι τὸ τοιοῦτον οὐ διὰ τῶν χορηγῶν γίνεσθαι, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν διδασκάλων, ὡς καὶ Ἐρατοσθένης ἐπισημαίνεται. * ΠΡΕΠΩΔΕΣ ΕΣΤΙ] ἤγουν δίκαιον ὑπάρχει ἐμοὶ δηλαδή. *Gl. Dorv.* ΕΣΤΙ] τοῦ πλουσίου. ΤΩι ΔΙΔΑΣΚΑΛΩι] ἐμοὶ τῷ Ἀριστοφάνει. *Gl. Paris.* τοῦτο τῷ μὲν δοκεῖν ἀπὸ τοῦ πλούτου ἐστὶ, τῇ δ' ἀληθείᾳ παρὰ τοῦ ποιητοῦ. *Gl. Dorv.* ΟΥ ΓΑΡ ΠΡΕΠΩΔΕΣ] ἔμφασις ἐνταῦθα τοῦ προσώπου τοῦ κωμικοῦ. ὁ δὲ λόγος αὐτῷ πρὸς τοὺς ἀντιτέχνους οἳ διὰ τῶν ὀβελῶν ἐπειρῶντο τὸν δῆμον πρὸς ἑαυτοὺς ὑπάγειν. φησὶ γὰρ οὐκ ἔστι πρέπον προτιθέναι ἐν τοῖς ἡμῶν ὀβελισμούς τινας καὶ διαγραφὰς καὶ ἀφανισμοὺς αὐτῶν ἢ ἑτέρων ποιημάτων ὥστε ἐκ τούτων ζητεῖν εὐδοκιμεῖν. *Schol. Cant.* 3.

798. ΙΣΧΑΔΙΑ] σῦκα. *Gl. Dorv.* ΤΡΩΓΑΛΙΑ] τραγήματα· οὕτω γὰρ τὰ τραγήματα ἐκάλουν οἱ παλαιοί. *Gl. Victor.* ΤΟΙΣ ΘΕΩΜΕΝΟΙΣ] τοῖς θεαταῖς. *Gl. Dorv.* τοῖς ἀκροαταῖς, τοῖς θεαταῖς. *Gl. Paris.*

799. ΠΡΟΒΑΛΛΟΝΤ'] προτείνοντα. *Gl. Dorv.* προθέντα. *Gl. Paris.* ΕΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ] τοῖς θεαταῖς. *Gl. Dorv.* ΕΠΑΝΑΓΚΑΖΕΙΝ] ἤτοι ἄκοντα παρακινεῖν. *Gl. Paris.* ΓΕΛΑΝ] ὥστε γελᾶν. *Gl. Dorv.*

800. ΞΕΝΙΚΟΣ] οὗτος πένης ἦν, καὶ κωμῳδεῖται ὡς τὰ ὄψα ἁρπάζων καὶ λίχνος. τινὲς δὲ καὶ στρατηγόν φασιν αὐτόν. * διαβάλλει τοῦτον ὡς ἅρπαγον. *Gl. Dorv. C.* ΩΣ] ὅτι. *Gl. C.*

802. ΩΣ ΗΔΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ] εἴσθεσις συστηματικῆς περιόδου, ἐκ στίχων ὁμοίων κβ', ὧν τελευταῖος "ἔνδον μένειν ἦν· ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου." ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐχρῆν κἀνταῦθα μετὰ τὴν περίοδον τοῦ παρόντος συστήματος κομμάτιόν τι θεῖναι χοροῦ, ἄχρις ἂν θύσας ὁ Χρεμύλος ἐξέλθοι· ὁ δὲ ἱκανὸν εἶναι τὸν καιρὸν λογισάμενος ὥστε θῦσαι αὐτὸν, ἐν ὅσῳ τοὺς λόγους τούτους ὁ Καρίων διέξεισιν, ἐξάγει εὐθὺς αὐτὸν συντυχεῖν, ὡς μέν τινες, τῷ δικαίῳ (ἄτοπον γὰρ εἶναί φασιν καὶ ἀπρεπὲς ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ δίκαιον ὁμιλεῖν μετὰ δούλου), ὡς δ' ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται, τῇ γραΐ.

ΩΣ ΗΔΥ] ἡδὺ τὸ εὐτυχεῖν, καὶ μάλιστα δίχα ἀναλωμάτων γινόμενον. * ΩΣ ΗΔΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ] λίαν γλυκὺ εὐτυχεῖν. *Gl. Dorv.*

803. ΜΗΔΕΝ] πρᾶγμα. ΕΞΕΝΕΓΚΟΝΤ' ΟΙΚΟΘΕΝ] δαπανήσαντα, ἐκβαλόντα ἐκ τῆς οἰκίας. *Gl. Dorv.* ἐξαγαγόντα. *Gl. Paris.*

804. ΣΩΡΟΣ] πλῆθος. *Gl. Paris.*

805. ΗΔΙΚΗΚΟΣΙΝ] παίζων τοῦτό φησιν, ὡς τῶν πολλῶν, μάλιστα τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ἀδικίας πλουτούντων. τὸ δὲ ΕΠΕΙΣΠΕΠΑΙΚΕΝ εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθε, κυρίως δὲ ἐπὶ στρατείας πολεμίων· διὸ παίζων ἐπήνεγκεν ΟΥΔΕΝ ΗΔΙΚΗΚΟΣΙΝ. * ἐπεισῆλθεν. *Gl. Dorv.* σφοδρῶς ἐπεισῆλθε καὶ εἰσεπήδησεν. *Gl. Paris.*

806. ΟΥΤΩ ΤΟ ΠΛΟΥΤΕΙΝ ΕΣΤΙΝ ΗΔΥ] ἀδιανόητος ὁ ἴαμβος· ἢ πρὸς τὰ ἄνω, "καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν·" οὕτω γὰρ ἡδύ τί ἐστι πρᾶγμα τὸ πλουτεῖν. * γνώμη. ΤΟ ΠΛΟΥΤΕΙΝ] ἤγουν ὁ πλοῦτος. ΗΔΥ] εὐφραντόν. *Gl. Dorv.*

Η ΜΕΝ ΣΙΠΥΗ] ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων εὐπορίας ἤρξατο. σιπύη δὲ ἡ ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτε τοῦ Διὸς εἰσελθόντος πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο. προέχει δὲ τὰ λευκὰ τῶν ἀλφίτων. ἡ ἀρτοθήκη. *Gl. Dorv.* ἡ

κοινῶς ἄρκλα. *Gl. Paris.* ΛΕΥΚΩΝ] καθαρῶν. *Gl. Paris.* ΑΛΦΙΤΩΝ] σεμιδαλίων. *Gl. Dorv.*

807. ΜΕΛΑΝΟΣ] ἐρυθροῦ. Ὅμηρος "μέλανος οἴνοιο." ΑΝΘΟΣΜΙΟΥ δὲ ἡδέος, εὐόσμου ὥσπερ τὰ ἄνθη· ἢ ὡς ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίας· ἢ ὡς ἀπὸ εἴδους ἀμπέλου· ἢ τοῦ ἡδέος καὶ περιόσμου καὶ ἀνθηροῦ. τὸν δὲ χυδαῖον οἶνον καρηβαρίτην εἶπον. * ΑΜΦΟΡΕΙΣ] τὰ μαγαρικά. *Gl. Dorv. Paris.* ΑΝΘΟΣΜΙΟΥ] εὐώδους. *Gl. Dorv.* εὐώδους, μοσχάτου. *Gl. Paris.*

808. ΧΡΥΣΙΟΝ] τοσοῦτον. *Gl. Paris.*

809. ΤΑ ΣΚΕΥΑΡΙΑ] τὰ σενδούκια. ΠΛΗΡΗ] γεγεμισμένα. *Gl. Dorv.*

810. ΤΟ ΦΡΕΑΡ Δ' ΕΛΑΙΟΥ ΜΕΣΤΟΝ] παραπαίζει πρὸς τὴν ἐναντίαν τῆς τύχης μεταβολήν. ΛΗΚΥΘΟΙ δὲ τὰ ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα. * ΤΟ ΦΡΕΑΡ] τὸ πηγάδιον. ΑΙ ΛΗΚΥΘΟΙ] τὰ ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα. *Gl. Dorv.* τὰ ῥώγια, τὰ ἐλ. ἀ. *Gl. Paris.*

811. ΤΟ ΥΠΕΡΩΟΝ] τὸ τέγος. *Gl. Dorv. Paris.* ΙΣΧΑΔΩΝ] συκῶν. *Gl. Dorv.* σύκων. *Gl. Paris.*

812. ΟΞΙΣ] ἀγγεῖον ὄξους δεκτικόν. ΛΟΠΑΣ δὲ εἶδος ἀγγείου πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον. ΙΧΘΥΗΡΟΥΣ δὲ ΠΙΝΑΚΙΣΚΟΥΣ, τοὺς ἐπιτηδείους ἰχθῦν χωρῆσαι. * ΟΞΙΣ] τὸ τοῦ ὄξους ἀγγεῖον. *Gl. Dorv.* ἄγγος ὄξους δεκτικόν. *Gl. Paris.* ΛΟΠΑΔΙΟΝ] ὁ λεγόμενος κουρελός. *Gl. Dorv. Paris.* ΧΥΤΡΑ] τζυκάλιον. *Gl. Dorv.*

813. ΠΙΝΑΚΙΣΚΟΥΣ] τὰ σκουτέλια. *Gl. Dorv.*

814. ΤΟΥΣ ΙΧΘΥΗΡΟΥΣ] τοὺς ἰχθύας δεχομένους. *Gl. Dorv.* τοὺς ἐπιτηδείους εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων. *Gl. Paris.*

815. ΙΠΝΟΣ] τὸ μαγειρεῖον, ἢ καπνοδόχη, ἢ ὁ φανός. "ἰπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ." *Rav.* ΙΠΝΟΣ] τὰ φανάρια. *Gl. Dorv.* τὸ φουρνεύτιον, ἢ τὸ μαγειρεῖον. *Gl. Paris.* ΕΞΑΠΙΝΗΣ] ἐξαίφνης. *Gl. Dorv.*

816. ΣΤΑΤΗΡΣΙ Δ' ΟΙ ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ ΑΡΤΙΑΖΟΜΕΝ] εἶδος νομίσματος ὁ στατήρ. οἱ οἰκέται οὖν, φησί, νομίσμασιν ἀρτιάζομεν, ἤγουν παίζομεν ἄρτια ἢ περισσά. παιδιὰ δέ τις ἦν, καθ' ἣν ἐγίνετο πεῦσίς τε τοῦ κατασχόντος καὶ ἀπόκρισις τοῦ προσπαίζοντος. ἀρτιάζειν δὲ λέγουσι τὸ ἁρπαγῇ παίζειν ἀπὸ τοῦ ἑταίρου, ἴσως δὲ τὸ σφαιρίζειν. ἢ ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ζυγὰ ἢ ἄζυγα λέγομεν. ΣΤΑΤΗΡΣΙ] νομίσμασι. *Gl. Dorv. Paris.* ΑΡΤΙΑΖΟΜΕΝ] τὰ ἄρτια καὶ τὰ περιττὰ παίζομεν, ἃ φασὶν ἰδιωτικῶς μονζύγα. *Gl. Dorv.* τὰ ἄ. κ. τ. π. παίζομεν, τὰ κοινῶς λεγόμενα παρὰ τοῖς ἰδιώταις μονὰ, ζυγά. *Schol. Br.* τὸ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον μονὰ ἢ ζυγά. *Gl. Br.* τὰ ἄρτια παίζομεν. *Gl. Paris.*

817. ΑΠΟΨΩΜΕΣΘΑ] τοὺς πρωκτοὺς σπογγίζομεν. *Gl. Dorv.* ἀποσπογγίζομεν τὸν πρωκτόν. *Gl. Paris.*

818. ΣΚΟΡΟΔΙΟΙΣ] γελοίως ἀντὶ τοῦ σαβάνοις. ἐπειδὴ δὲ ἤσθιον ἑκάστοτε σκόροδα, τοῦτο λέγει, ὅτι ὡς πλουτήσαντες κατεφρόνησαν τῆς παλαιᾶς διαίτης. μήποτε δὲ τοῦ σκορόδου λέγει τὸν καυλόν· ἔστι δὲ ἀσφοδέλῳ ὅμοιος, ὡς κἀκεῖνος ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο. εἰ δ' ἄρα δηκτικόν τι ἔχει, τάχα ἂν εἴη παρὰ τὴν ὑπόνοιαν εἰρημένον. εἴρηται δὲ σκόροδον ἴσως σκαιόν τι ῥόδον ὄν, παρὰ τὸ σκαιὸν ὄζειν. τινὲς δὲ ΣΚΟΡΟΔΙΟΙΣ τοῖς τῶν σκορόδων καυλοῖς· λιμῷ δὲ περιπεσόντες οἱ Ἀθηναῖοι τούτοις ἐχρήσαντο. ΑΛΛΩΣ. οὐχ ἁπλῶς τοῦτο, ἀλλ' ἵνα δείξῃ ὅτι τοσαύτῃ μεταβολῇ κεχρήμεθα, ὥστε ἃ πρότερον ἠσθίομεν ἀγαπητῶς, τούτοις νῦν ἀφοδεύοντες ἀποματτόμεθα. * ΣΚΟΡΟΔΙΟΙΣ] φύλλοις σκορόδων. *Gl. Dorv. Paris.* ΕΚΑΣΤΟΤΕ] καθ' ἡμέραν. *Gl. Dorv.*

819. ΒΟΥΘΥΤΕΙ] καταχρηστικῶς εἴρηται ἡ βουθυσία, δηλοῦσα τόν τε ὄγκον τοῦ μεγέθους καὶ τὸ ἐντελὲς τῆς θυσίας, ἣν ἑκατόμβην καλοῦσιν. ἐντελὴς δὲ θυσία ὁ ἐξ ὑὸς ταύρου τράγου καὶ κριοῦ, ἣν καλοῦσι τριττύν. τριττὺς δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἡ ἐξ ὑὸς καὶ κριοῦ καὶ τράγου θυσία. * Ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ] ὁ ἡμέτερος. *Gl. Dorv.* ΒΟΥΘΥΤΕΙ] (βοῦν θύει *Paris.*) μεγάλην θυσίαν ποιεῖ. *Gl. Dorv. Paris.* βουθυτεῖν κυρίως τὸ βοῦν θύειν. ἐκάλουν δὲ τὴν ἐντελῆ θυσίαν ἑκατόμβην, διὰ τὸ ἐκ βοῶν ἑκατὸν γίνεσθαι. ἦν δὲ καὶ ἄλλη ἐντελὴς θυσία τριττὺς λεγομένη, ἡ ἐκ χοίρου καὶ κριοῦ καὶ τράγου, ἣν καὶ ἐνταῦθα λέγει. *Paris.*

820. ΥΝ] χοῖρον. *Gl. Dorv.*

821. ΕΞΕΠΕΜΨΕΝ] ἐξέβαλεν. *Gl. Dorv.* ἔξω ἔπεμψεν. *Gl. Paris.* ΟΙΟΣ ΤΕ] δυνατός. *Gl. Dorv.*

822. ΕΔΑΚΝΕ ΓΑΡ ΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ ΜΟΥ] μεταβολὴ παντός, εἰ ὁ μὲν δεσπότης ὑποφέρει τὸν καπνὸν, ὁ δοῦλος δ' οὔ. * ΜΕΝΕΙΝ] καρτερεῖν. *Gl. Dorv.* ΕΔΑΚΝΕ] ἔθλιβε. ὁ καπνός. *Gl. Paris.* ΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ] τοὺς ὀφθαλμούς. *Gl. Dorv.*

823. ΕΠΟΥ ΜΕΤ' ΕΜΟΥ, ΠΑΙΔΑΡΙΟΝ] κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι κζ', ὧν τελευταῖος "χαρίεντά γ' ἥκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. ΕΠΟΥ ΜΕΤ' ΕΜΟΥ] Πλάτων Μενεξένῳ "ἀλλ' εἰ μὴ πιστεύεις, ἀκολούθει μετ' ἐμοῦ." *Junt.* ΕΠΟΥ] ἀκολούθει. *Gl. Dorv. Paris.* ΠΑΙΔΑΡΙΟΝ] ὦ. ΙΝΑ]

ὅπως. ΤΟΝ ΘΕΟΝ] τὸν Πλοῦτον. *Gl. Dorv.*

824. ΙΩΜΕΝ] πορευθῶμεν. *Gl. Dorv.* ΕΑ] ἐπίῤῥημα ἐκπληκτικόν. *Gl. Dorv. Paris. Victor.* Ο ΠΡΟΣΙΩΝ] ὁ ἐρχόμενος. *Gl. Dorv.*

825. ΑΝΗΡ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΜΕΝ ΑΘΛΙΟΣ] δίκαιος ἀνὴρ πρότερον πενόμενος, ᾧ διαλέγεται ἢ ὁ Χρεμύλος ἢ ὁ οἰκέτης. τὸ δὲ ΚΟΜΙΔΗι ΜΕΝ ΟΥΝ ἀντὶ τοῦ παντάπασι μὲν οὖν. * εἰμί. *Gl. Paris.* ΑΘΛΙΟΣ] δυστυχής. ΕΥΤΥΧΗΣ] πλούσιος. *Gl. Dorv.*

826. ΔΗΛΟΝ] φανερόν. ΧΡΗΣΤΩΝ] ἀγαθῶν. ΕΟΙΚΑΣ] φαίνεσαι. *Gl. Dorv.*

827. ΜΑΛΙΣΤ'] Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ναί. ΤΟΥ ΔΕΕΙ] τίνος χρείαν ἔχεις. *Gl. Paris.* τίνος χρῄζεις. *Gl. Dorv.* ΠΡΟΣ] εἰς. *Gl. Paris.*

828. ΗΚΩ] ἦλθον. *Gl. Paris.* ΑΙΤΙΟΣ] πρόξενος. *Gl. Dorv.*

829. ΙΚΑΝΗΝ ΟΥΣΙΑΝ] ἀρκετὸν βίον. *Gl. Paris.* ΟΥΣΙΑΝ] περιουσίαν. *Gl. Dorv.*

830. ΕΠΗΡΚΟΥΝ] ἐβοήθουν. *Gl. Dorv. Paris.* ΔΕΟΜΕΝΟΙΣ] χρῄζουσι, πενομένοις. *Gl. Paris.*

831. ΝΟΜΙΖΩΝ] ὑπολαμβάνων. ΧΡΗΣΙΜΟΝ] ὠφέλιμον. *Gl. Dorv.*

832. ΗΠΟΥ] ὄντως. *Gl. Dorv. Paris.* ΤΑΧΕΩΣ] συντόμως. *Gl. Paris.* ΑΠΕΛΙΠΕΝ] ἀφῆκε. *Gl. Dorv.* ΕΠΕΛΙΠΕ] ἀφῆκε. *Gl. Paris.*

833. ΚΟΜΙΔΗι] λίαν ταχέως. ΜΕΤΑ ΤΑΥΤ'] μετὰ τὸ ἀναλῶσαι ταῦτα. *Gl. Paris.*

834. ΚΟΜΙΔΗι] λίαν. ΩΜΗΝ] ὑπελάμβανον. ΤΕΩΣ] πρώην. *Gl. Dorv.* πρώην ἢ πρὸ ὀλίγου. *Gl. Paris.* πρώην, πρότερον. *Gl. Br.*

835. ΕΞΕΙΝ] κτήσασθαι. *Gl. Dorv.* λήψεσθαι. *Gl. Paris.*

836. ΟΝΤΩΣ] ἀληθῶς. *Gl. Dorv.* ΒΕΒΑΙΟΥΣ] ἀληθεῖς. *Gl. Paris.* ΔΕΗΘΕΙΗΝ] εἰς χρείαν ἔλθοιμι. *Gl. Dorv.* χρείαν σχοίην τινός. *Gl. Paris.*

837. ΕΞΕΤΡΕΠΟΝΤΟ] (ἐξένευον *Dorv.*) μετεβάλλοντο. *Gl. Dorv. Paris.* ΕΔΟΚΟΥΝ] ἐνόμιζον. *Gl. Dorv. Paris.*

838. οὐ μόνον ταῦτ' ἐποίουν, ἀλλὰ καί—. *Gl. Dorv. Paris.* ΚΟΜΙΔΗι] λίαν κατεγέλων. *Gl. Paris.*

839. ΑΥΧΜΟΣ ΓΑΡ ΩΝ] τὸ ἑξῆς, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τῶν σκευαρίων. ἢ τὸ ων ἀντὶ τοῦ δή. Ἀττικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ξηρὸς γενόμενος ὑπὸ πενίας ἀπώλεσε τὰ σκευάρια. ΑΛΛΩΣ. μετωνυμικῶς, ἀπολέσαι με τὰ σκευάρια ἐποίησεν. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ ἀπώλεια. μεταφέρεται δὲ ἀπὸ τοῦ σίτου. ὅταν γὰρ αὐχμὸς ἐπιγένηται ἤδη τῶν σταχύων ἁδρυνομένων, ἀφανίζεται ὁ σῖτος καὶ κατακαίεται. εἴηται δὲ παρ' ὑπόνοιαν, οἷον πυρῶν καὶ κριθῶν. * ΑΥΧΜΟΣ] στέρησις. *Gl. Dorv.* στέρησις, ξηρασία. ΤΩΝ] ἐμῶν. *Gl. Paris.* ΤΩΝ ΣΚΕΥΑΡΙΩΝ] τῶν χρειῶν. *Gl. Dorv.* τῶν εἰς χρείαν πραγμάτων ἠφάνισεν. *Gl. Paris.* τὸ ὢν ἢ ἀντὶ τοῦ οὖν νοητέον, τρεπομένης Δωρικῶς τῆς ου διφθόγγου εἰς ω μέγα· ἢ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχων, οὕτω. ἀπώλεσε γὰρ ἐμὲ αὐχμὸς τῶν σκευαρίων ὢν καὶ ὑπάρχων ἐμοί. πέπρακα γὰρ ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο εἰς γέλωτα πᾶσι προὐκείμην. παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τὰ σκευάριά τι, ἀπολώλειν. ἐχόντων γάρ τι τῶν σκευαρίων, ἤδη ἠρδευόμην. διακρίνων δ' οὕτω αὖος καὶ ξηρὸς ἦν ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς πενίας. ὃ γοῦν ἔπασχεν ὁ δίκαιος οὗτος, ἀντιστρόφως τοῦτο τὰ σκευάρια, φησὶν, ἀπώλεσεν. *Schol. C.*

840. ΑΛΛ' ΟΥΧΙ ΝΥΝ] ἔσται τοῦτο. ΑΝΘ'] ἕνεκα. *Gl. Dorv. Paris.*

841. ΠΡΟΣΕΥΞΟΜΕΝΟΣ] μέλλων προσεύξειν καὶ παρακαλέσειν. *Gl. Paris.* ΗΚΩ] ἦλθον. *Gl. Dorv.*

842. ΤΟ ΤΡΙΒΩΝΙΟΝ ΔΕ] τὸ παλαιὸν ἱμάτιον· τοῦτο γὰρ ὁ οἰκέτης ἐβάσταζεν. * ΤΟ ΤΡΙΒΩΝΙΟΝ] τὸ παλαιὸν ἱμάτιον. *Gl. Dorv.* τὸ διεῤῥηγμένον. *Gl. Paris.*

843. ΦΕΡΕΙ] (ἄγει *Paris.*) βαστάζει. *Gl. Dorv. Paris.* ΤΟΥΤΙ] τουτὶ πρὸς τὸ παιδάριον. *Gl. Dorv.*

844. ΑΝΑΘΗΣΩΝ] ἀφιερώσων. *Gl. Paris.* Α. ΕΡΧΟΜΑΙ] ἀφιερώσω, ἀνάθημα ποιήσω. ΠΡΟΣ] εἰς. *Gl. Dorv.*

845. ΜΩΝ ΟΥΝ ΕΜΥΗΘΗΣ] παίζει παρὰ τὸν Ἐλευσίνιον νόμον· ἔθος γὰρ ἦν, ἐν οἷς τις ἱματίοις μυηθείη, εἰς θεοῦ τινὸς ταῦτα ἀνατιθέναι, ὥσπερ δηλοῖ καὶ Μελάνθιος ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων· "πάτριόν ἐστι ταῖς θεαῖς ἀνιεροῦν καὶ τὰς στολὰς τοῖς μύσταις, ἐν αἷς τύχοιεν μυηθέντες." μυστήρια δὲ δύο τελεῖται τοῦ ἐνιαυτοῦ Δήμητρι καὶ Κόρῃ, τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα· καὶ ἔστι τὰ μικρὰ ὥσπερ προκάθαρσις καὶ προάγνευσις τῶν μεγάλων. ΑΛΛΩΣ. σκώπτων εἰς τὰ ἱμάτια τοῦτό φησιν, ὅτι ῥυπαρά ἐστι. ἔνιοι δὲ τὰς τοιαύτας στολὰς εἰς τέκνων σπάργανα φυλάττουσι· καθαραὶ δὲ πάνυ ὑπάρχουσι καὶ νέαι. ΑΛΛΩΣ. μεγάλα καὶ μικρὰ μυστήρια ἐτελοῦντο ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς. μὴ ὄντων δὲ πρότερον μικρῶν, ἐλθόντος Ἡρακλέους καὶ θέλοντος μυηθῆναι, ἐπειδὴ νόμος ἦν Ἀθηναίοις μηδένα ξένον μυεῖν, αἰδεσθέντες τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν, καὶ ὅτι φίλος τε ἦν τῆς πόλεως καὶ υἱὸς τοῦ Διός, ἐποίησαν μικρὰ μυστήρια, ἐν οἷς αὐτὸν ἐμύησαν. ἦσαν δὲ τὰ μὲν μεγάλα τῆς Δήμητρος, τὰ δὲ μικρὰ Περσεφόνης τῆς αὐτῆς θυγατρός. ὁ δὲ μυούμενος τὸ ἱμάτιον, ὃ ἐφόρει ἐν τῇ μυήσει, οὐδέποτε ἀπεδύετο, μέχρις ἂν τελέως

ἀφανισθῇ διαῤῥυέν. ὅπερ δὲ πρὸς Ἡρακλέα, τοῦτο καὶ πρὸς Διοσκούρους ἐποίησαν. * ΜΩΝ] ἆρα δή. ΕΜΝΗΣΘΗΣ] ἐδιδάχθης. *Gl. Dorv.* ΕΜΥΗΘΗΣ] ἐδιδάχθης. ΑΥΤΩι] τῷ τριβωνίῳ. *Gl. Paris.* ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ] μυστήρια δηλαδή. *Gl. Dorv.*

846. ΕΝΕΡΡΙΓΩΣ'] ἐν αὐτῷ ἐρίγωσα, ἤγουν ἐξεχείμασα. *Gl. Dorv.* μετὰ ῥίγους διεβίβασα. ῥιγέω ῥιγῶ ἐπὶ ψυχῆς, ῥιγόω δὲ ῥιγῶ ἐπὶ σώματος. *Gl. Paris.*

847. ΕΜΒΑΔΙΑ] τί δύναται. ἤγουν τὰ καλίγια. *Gl. Dorv.* ὑποδήματα. *Gl. Paris.* ΣΥΝΕΧΕΙΜΑΖΕΤΟ] σὺν τῷ ἱματίῳ. *Gl. Dorv. Paris.*

848. ΑΝΑΘΗΣΩΝ] ἀφιερώσων. *Gl. Dorv.* ἀνάθημα ποιήσων. *Gl. Paris.* ΝΗ] ναί. *Gl. Dorv.*

849. ΧΑΡΙΕΝΤΑ] ἡδύτατα κατ' εἰρωνείαν. ΦΕΡΩΝ] κομίζων. *Gl. Paris.*

850. ΟΙΜΟΙ ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ] κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ρθ', ὧν τελευταῖος "νῷ δ' εἰσίωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, καὶ ἑξῆς χοροῦ αὖθις· ἐχρῆν γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν, εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν ἐντὸς, ἄχρις ἄν τις ἐπέλθῃ ὑποκριτὴς ἕτερος. * ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ] δυστυχής. ΩΣ] ὅτι λίαν. *Gl. Dorv.*

852. ΚΑΙ ΙΟΥ ΙΟΥ] καὶ φεῦ. *Gl. Paris.*

853. ΟΥΤΩ ΠΟΛΥΦΟΡΩι] πολλά μοι κακὰ ὑφ' ἕνα καιρὸν ἄγοντι, ἢ ποικίλα· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ πολὺ ὕδωρ ἐπιδεχομένου οἴνου. ἤγουν ἀκράτῳ, καὶ ἰσχυρῷ πρὸς τὸ κακόν. εἴρηται δὲ, ὅτι πολύφορον μὲν ἔλεγον τὸν πολλὴν κρᾶσιν δεχόμενον, ὀλιγόφορον δὲ τὸν ὀλίγην. ἢ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν πολυκάρπων χωρίων ἢ πολυανθῶν δένδρων. ΑΛΛΩΣ. συγκέκραμαι, μεταφορικῶς, ὡς ἀπὸ οἴνου καὶ ὕδατος τῆς συγκράσεως γενομένης. * ΠΟΛΥΦΟΡΩι] (πολλαπλασίῳ *Dorv.*) πολλὰ κακὰ φέροντι. *Gl. Dorv. E. Paris.* ΣΥΓΚΕΚΡΑΜΑΙ] μεμιγμένος εἰμί. *Gl. Dorv.* ἥνωμαι. *Gl. Paris.* πολύφορος γῆ ἡ πολλὴν φορὰν καὶ καρπὸν παρέχουσα, καὶ πολύφορος οἶνος ὁ πολὺ ὕδωρ δεχόμενος ἐν τῷ μίγνυσθαι τούτῳ. ἐκ τούτου μεταφορικῶς καὶ ὁ πολύφορος δαίμων, ὅθεν ἐπήγαγε τὸ συγκέκραμαι, ὅπερ ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται. *Paris.*

854. ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΕ] διώκτα τῶν κακῶν. *Gl. Paris.*

855. ΠΟΤ'] ἆρα. ΠΕΠΟΝΘΕΝ] ἔπαθεν. *Gl. Dorv.*

856. ΣΧΕΤΛΙΑ] χαλεπά. *Gl. Dorv.* ἐλεεινά. *Gl. Paris.* ΠΕΠΟΝΘΑ] ἔπαθα. ΝΥΝΙ] ἀρτίως. *Gl. Dorv.*

857. ΑΠΟΛΩΛΕΚΩΣ] φθείρας. ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ] τῆς ἐμῆς δηλαδή. *Gl. Dorv.*

858. ΤΟΝ ΕΣΟΜΕΝΟΝ] τὸν γενησόμενον Πλοῦτον. *Gl. Dorv.*

859. ΗΝΠΕΡ ΜΗ ΛΙΠΩΣΙΝ ΑΙ ΔΙΚΑΙ] ἀντὶ τοῦ ἐὰν τὸ δίκαιον παραμείνῃ. σκώπτει δὲ πάλιν ὡς βίαιον οὖσαν τὴν ἐν δικαστηρίοις κρίσιν. * ΠΑΛΙΝ ΑΥΘΙΣ] ἐκ παραλλήλου. ΑΙ ΔΙΚΑΙ] αἱ κρίσεις. *Gl. Dorv. Paris.*

860. ΣΧΕΔΟΝ] ἀντικρὺς, (φανερῶς *Paris.*) *Gl. Dorv. Paris.*

861. ΠΡΟΣΕΡΧΕΤΑΙ] παραγίνεται. ΚΑΚΩΣ ΠΡΑΤΤΩΝ] δυστυχῶν. *Gl. Paris.* ΚΑΚΩΣ] ἤγουν δυστυχῶς. ΠΡΑΤΤΩΝ] ποιῶν. *Gl. Dorv.*

862. ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ] κόμμα εἶδος φαύλου νομίσματος. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν φαύλου συστήματος, πονηροῦ κόμματος εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ περὶ πλούτου ὁ λόγος. εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων, διὰ τὸ ὀλίγον μὲν ἔχειν χρυσὸν πλείονα δὲ χαλκόν. ἐπεσημήνατο δὲ τὴν λέξιν συνήθως τὸ χ, ἐπειδὴ μὴ ἐπὶ νομισμάτων τὸ κόμμα εἴρηκεν. Ἀττικὸν δὲ τὸ ΕΞΟΛΩΛΕΚΩΣ. * ΚΟΜΜΑΤΟΣ] τοῦ χαράγματος. εἴρηται δὲ εἰς μεταφορὰν τοῦ κιβδήλου νομίσματος. *Gl. Paris.*

863. ΝΗ ΔΙΑ] κατ' εἰρωνείας. ΚΑΛΩΣ ΠΟΙΩΝ] δικαίως πάσχων. *Gl. Paris.* ΑΠΟΛΛΥΤΑΙ] φθείρεται. *Gl. Dorv.*

865. ΥΠΟΣΧΟΜΕΝΟΣ] λέγων. ΕΥΘΕΩΣ] παραυτίκα. *Gl. Dorv.*

866. ΕΞΑΡΧΗΣ] ὡς τὸ πρότερον. *Gl. Dorv.* Ο ΔΕ] ἰδεῖν. *Gl. Paris.*

867. ΠΟΛΥ] κατά. *Gl. Dorv.* ΠΟΛΥ ΜΑΛΛΟΝ] μᾶλλον πρὸς τὸ μὴ ποιῆσαι πλουσίους τινάς. ΕΣΤΙΝ ΕΞΟΛΩΛΕΚΩΣ] ἀπώλεσεν. *Gl. Paris.* ΕΝΙΟΥΣ] ἡμῶν. ΕΞΟΛΩΛΕΚΩΣ] ἀπολωλεκώς. *Gl. Dorv.*

868. ΔΕΔΡΑΚΕ] ἐποίησεν. *Gl. Dorv.*

869. Η] ὄντως ἄρα. *Gl. Dorv. Paris.* ΗΣΘΑ] ὑπῆρχες. ΤΟΙΧΩΡΥΧΩΝ] κλεπτῶν. *Gl. Dorv.* καὶ διὰ τοῦτο πάντα ἔπαθες. *Gl. Paris.*

870. ΟΥΜΕΝΟΥΝ ΕΣΘ' ΥΓΙΕΣ] οὐδαμῶς ὑπάρχει ἀληθές. *Gl. Dorv.* ΟΥΜΕΝΟΥΝ Ε. Υ. ΥΜΩΝ ΟΥΔΕΝΟΣ] ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς ὑμῶν ἔχει τι ἀγαθόν. *Gl. Br.* ΥΓΙΕΣ] ὀρθὸν καὶ ἀληθές. *Gl. Paris.*

871. ΟΥΚ ΕΣΘ' ΟΠΩΣ] οὐδαμῶς. *Gl. Dorv.*

872. ΣΟΒΑΡΟΣ] σεσοβημένος. καταμωκώμενοι δὲ τῶν Δωριέων τὸ ὦ ΔΑΜΑΤΕΡ λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς, πῶς ἐπηρμένος καὶ μέγα φρονῶν καθ' ἡμῶν εἰσῆλθεν. * ΩΣ] λίαν. *Gl. Dorv.* ΣΟΒΑΡΟΣ] ἐπηρμένος. *Gl. Paris.* ΔΑΜΑΤΕΡ] γῆ. ΕΙΣΕΛΗΛΥΘΕΝ] ἦλθεν. *Gl. Dorv.*

873. Ο ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ] οὐ δικαίως τοὔνομα ἐν τοῖσι μοχθηροῖσίν ἐστι κείμενον· ἔδει γὰρ, ὅστις χρηστὸς ἦν ἡδύς τ' ἀνὴρ, τὰ σῦκα προστεθέντα δηλοῦν τὸν

τρόπον. νυνὶ δὲ πρὸς μοχθηρὸν ἡδὺ προστεθὲν, ἀπορεῖν πεποίηκε διὰ τί τοῦθ' οὕτως ἔχει. *Junt.*

Ο ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ] οὕτω καλοῦνται οἱ ἐπηρεάζοντες ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. τὸ παλαιὸν ἀπειρημένον ἦν σῦκα ἐξάγειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, τοῦ φυτοῦ κατ' ἀρχὰς θαυμαζομένου. τοὺς σμικρῶς οὖν διερευνῶντας τὸ τοιοῦτον οὕτως ὀνομασθῆναι λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὀπώρας. παρασχεῖν οὖν καὶ τοῖς ὁπωσοῦν μάτην ἐγκαλοῦσι τὸ ὄνομα, ἅμα καὶ τοῦ φαίνειν τὸ ἐγκαλεῖν ἢ εἰς δίκην εἰσάγειν δηλοῦντος. ὅτι δὲ ἀπὸ τούτων γέγονεν, ἐκ τῶνδε δῆλον· συκαστὰς γὰρ τοὺς φιλεγκλήμονας ἔλεγον, καὶ συκοβίους καὶ συκωροὺς καὶ συκολόγους καὶ φιλοσύκους καὶ συκώδεις καὶ συκόπαιδας, ἴσως ἀπὸ τοῦ πάντας ἐγκλήματα ἐφέλκεσθαι.

ΒΟΥΛΙΜΙΑι] πάνυ λιμώττει, καὶ πεινᾷ λίαν, ἀπὸ τοῦ βου ἐπιῤῥήματος, ὅπερ ἐπιτάσεώς ἐστι δηλωτικὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ βούπεινα, μεγάλη πεῖνα, καὶ βουγάϊος, καὶ βούγλωσσος. τινὲς δὲ εἶδος νόσου φασίν, ἐν ᾗ πολλὰ ἐσθίοντες οὐ πληροῦνται· τῶν γὰρ συκοφαντῶν τοιοῦτος ὁ τρόπος. * Γαληνὸς δὲ ἐν τοῖς Ἀφορισμοῖς· κατάπτωσις δυνάμεως ὑπὸ τῆς ἔξωθεν ψύξεως ὁ βούλιμος, ἀρξάμενος μὲν ἀπὸ πείνης, οὐκέτι δὲ ἔχων αὐτὴν συνοῦσαν. *Junt.* ΒΟΥΛΙΜΙΑι] μεγάλως λιμώττει. *Gl. Dorv. Paris.*

874. ΣΥ ΜΕΝ ΕΙΣ ΑΓΟΡΑΝ] τοῦτο πρὸς τὸν θεράποντα. τὸ δὲ οὐκ ἂν φθάνοις ἀντὶ τοῦ οὐκ ἂν πέρας σχοίης τῶν κακῶν. ΕΙΣ ΑΓΟΡΑΝ] εἰς συνάθροισιν δικαστηρίου. *Gl. Paris.*

875. ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΡΟΧΟΥ] τροχός τις ἦν, ἐν ᾧ δεσμούμενοι οἱ οἰκέται ἐκολάζοντο. τοῦτο δὲ λέγει ὁ ἄδικος πρὸς τὸν θεράποντα. ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΡΟΧΟΥ] εἰς ὃν τοὺς κακοὺς κολάζουσι. *Gl. Dorv. Paris.*

876. ΠΕΠΑΝΟΥΡΓΗΚΑΣ] κέκλοφας. *Gl. Dorv.* πονηρῶς ἐποίησας. *Gl. Paris.* ΟΙΜΩΖ'] κλαῖε. *Gl. Dorv.*

877. ΠΟΛΛΟΥ] τιμήματος. *Gl. Dorv.*

879. ΕΞΟΛΕΙ] ἐξολέσει, φθερεῖ ὄντας κακούς. *Gl. Paris.*

880. ΟΙΜΟΙ ΤΑΛΑΣ] φεῦ ὁ ἄθλιος, ἆρα καὶ σὺ κοινωνὸς ὤν. *Gl. Paris.* ΜΩΝ] ἆρα. ΜΕΤΕΧΩΝ] κοινωνῶν. *Gl. Dorv.* ΚΑΤΑΓΕΛΑΣ] ἐμοῦ δηλ. *Gl. Paris.* γελῶ αἰτιατικῇ, καταγελῶ δὲ γενικῇ. *Paris.*

881. ΕΠΕΙ ΠΟΘΕΝ] ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ μετεῖχες δηλ., ἀπὸ ποίου τρόπου. ΤΟΔΙ] τοῦτο. *Gl. Paris.*

882. ΕΧΟΝΤ'] φοροῦντα. ΤΡΙΒΩΝΙΟΝ] ἱμάτιον διεῤῥηγμένον. *Gl. Dorv. Paris.*

883. ΟΥΔΕΝ ΠΡΟΤΙΜΩ ΣΟΥ] οὐ φροντίζω σου. εἴρηται δὲ τὸ προτιμᾶν ἐπὶ τοῦ λόγου ἔχειν καὶ ἐπιστρέφεσθαι. λέγει οὖν, οὐ φοβοῦμαί σε ἔχων φυσικὸν δακτύλιον. δακτύλιον δὲ τὸν λεγόμενον φαρμακίτην. Εὔπολις Βάπταις μέμνηται, καὶ Ἀμειψίας. ὁ δ' Εὔδαμος φαρμακοπώλης ἢ χρυσοπώλης, τετελεσμένους δακτυλίους πωλῶν. φιλόσοφος δὲ ἦν οὗτος ὁ Εὔδαμος,[1] φυσικοὺς δακτυλίους ποιῶν πρὸς δαίμονα καὶ ὄφεις καὶ τὰ τοιαῦτα· ἐθεράπευον γὰρ τοὺς ὀφιοδήκτους, μᾶλλον δὲ τὴν ἀρχὴν οὐκ εἴων ὑπ' ὄφεων δάκνεσθαι. * ΠΡΟΤΙΜΩ ΣΟΥ] φροντίζω. *Gl. Dorv. Paris.* ΠΡΙΑΜΕΝΟΣ] ὠνησάμενος. *Gl. Paris.*

884. ΤΟΝ ΔΑΚΤΥΛΙΟΝ ΤΟΝΔΙ] ἀλεξητήριον τῶν δηλητηρίων δείκνυσιν αὐτῷ καὶ βασκανίας ἀποτρεπτικὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην· πρὸς ὃ ὁ θεράπων, κἂν ἔχῃς φαρμακίτην δακτύλιον, ἀλλ' οὐ πρὸς δῆγμα συκοφάντου, ὡς τούτων χειρόνων ὄντων καὶ θηρίων, πρὸς ἃ ὁ δακτύλιος πεποίηται. ἀλλ' οὐκ ἰσχύει, φησίν, οὗτος ὁ δακτύλιος πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. τοῦτο δὲ ὁ ἕτερος πρεσβύτης λέγει ὁ τὸν τρίβωνα κομίσας· οἱ γὰρ δύο τὸν συκοφάντην ἐκφλυαροῦσι. λέγει δὲ ἐν ἤθει ὅτι οὐκ ἔστι τις ἐν τῷ δακτυλίῳ ἐπῳδὴ ἢ φάρμακον πρὸς δῆγμα τοῦ συκοφάντου. ἐπεὶ εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ περίαπτα πωλοῦντες ὅτι χρησιμεύει τόδε πρὸς τόδε. λέγει οὖν, ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἄκος καὶ ἡ ἀντιπάθεια οὐδὲν ἰσχύει πρὸς δῆγμα συκοφάντου. τὸ δὲ ΔΗΓΜΑ σκληρὰ λέξις ἀπὸ τῶν ἑρπετῶν εἰρημένη. ΑΛΛΩΣ. μὴ λάβῃς εἰς τὸ δήγματος ἔξωθεν τὸ ἀποτρεπτικός, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλ' ἔστιν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ δακτύλιος οὕτως, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὁ δακτύλιος δήγματος συκοφάντου, τουτέστιν οὐκ ἔχει ἰσχὺν πρὸς τοὺς συκοφάντας, ὥσπερ εἰς τὰ τῶν ὄφεων δήγματα. * ΔΡΑΧΜΗΣ] ἕνεκα. *Gl. Paris.*

885. ΕΝΕΣΤΙ] τῷ δακτυλίῳ δύναμις ἀποτρεπτική. *Gl. Dorv.* ἤγουν ἀλλ' οὐκ ἰσχύει πρὸς τὸ δῆγμα τοῦ συκοφάντου. *Gl. Paris.*

886. ΥΒΡΙΣ] μέμψις. ΤΑΥΤ'] τὰ λεγόμενα ἀφ' ὑμῶν. *Gl. Paris.* ΣΚΩΠΤΕΤΟΝ] σκώπτετε. *Gl. Paris.* ὑβρίζετε. *Gl. Dorv.*

887. ΠΟΙΕΙΤΟΝ] ποιεῖτε ἐνταῦθα οὐκ ἐλέξατε. *Gl. Dorv.* ΕΝΘΑΔ'] ἐνταῦθα. ΕΙΡΗΚΑΤΟΝ] εἴπατε. *Gl. Paris.*

888. ΕΣΤΟΝ] ἐστέ. *Gl. Paris.*

889. ΤΩι ΓΕ ΣΩι] ἀγαθῷ δηλονότι. * ΤΩι ΓΕ ΣΩι] ἐπὶ τῷ σῷ ἀγαθῷ. ΙΣΘ']

[1] Εὔδημος *Rav.*

γίνωσκε. Gl. Dorv. ἐπὶ—οὐδόλως—φανερῶς γίνωσκε. ἢ οὐδόλως ἐσμὲν ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ τῷ σῷ. Gl. Paris.

890. ΤΩΝ ΕΜΩΝ] *πραγμάτων. Gl. Dorv.*

891. ΩΣ Γ' ΕΠ' ΑΛΗΘΕΙΑι] *λείπει δειπνεῖς.*

ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ] *κλήτορα γὰρ ἤγετο, ἵνα αὐτοὺς εἰς δίκην καλέσῃ.* ΑΛΛΩΣ. *τῷ συκοφάντῃ ἕπεταί τις ὥστε μαρτυρεῖν. ὡς ἀγηοχότος οὖν τοῦ συκοφάντου καὶ μάρτυρα, ἵνα εἰς δίκην καλέσηται, τοῦτό φησι.* * ΕΠ' ΑΛΗΘΕΙΑΣ] *ἀντὶ τοῦ σωζομένης τῆς ἀληθείας. Gl. Paris.* ΜΑΡΤΥΡΟΣ] *ὅτι τινὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν ἧκεν ἄγων, ἵνα, ἐάν τι παρ' αὐτῶν ἀκούσῃ, συμμαρτυρήσῃ αὐτῷ πρὸς τοὺς δικαστάς. Paris.*

892. ΔΙΑΡΡΑΓΕΙΗΣ] *σχισθείης, ἀφανισθείης. Gl. Dorv. διασχισθείης. Gl. Paris.* ΜΗΔΕΝΟΣ] *ἀγαθοῦ. Gl. Dorv. πράγματος. Gl. Paris.*

893. ΕΝΔΟΝ] *τῆς οὐσίας ἐστίν. Gl. Paris.*

894. ΤΕΜΑΧΩΝ] *κομματίων ἰχθύων· τέμαχος κυρίως ἐπὶ τῶν ἰχθύων. Gl. Dorv.* ΧΡΗΜΑ ΤΕΜΑΧΩΝ] *πρᾶγμα τμημάτων ἰχθύων.* ΩΠΤΗΜΕΝΩΝ] *ἐν τῷ πυρὶ καιομένων. Gl. Paris.*

895. Υ Υ] *διὰ τῶν ψιλῶν τούτων υ δείκνυσιν ὅτι χοιρείων κρεῶν ὀσμῆς ᾔσθετο.* ΑΛΛΩΣ. *ὖ ὖ ἐπίῤῥημα θαυμαστικόν. ἢ ὀσφραινόμενος τοῦτό φησι.*

896. ΤΟΥ ΨΥΧΟΥΣ] *ἐπεὶ τὰ ζῶα, ἐσομένου ψύχους αἰσθανόμενα, πολλάκις ὀσφραίνονται.* * ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝ] *ἄθλιε.* ΟΣΦΡΑΙΝΞΙ ΤΙ] *ἐπὶ τὴν ὄσφρησιν ἥκεις.* ΨΥΧΟΥΣ] *αἰσθάνεται δηλ. Gl. Paris.* ΤΙ] *κατά τι.* ΤΟΥ ΨΥΧΟΥΣ] *τοῦ κρύους. Gl. Dorv.*

897. ΤΟΙΟΥΤΟΝ] *οἷον φορεῖ.* ΑΜΠΕΧΕΤΑΙ] *ἐνδύεται ἱμάτιον. Gl. Paris.* ΤΟΥΤΟ] *φαῦλον.* ΑΜΠ.] *ἐνδύεται. Gl. Dorv.*

898. ΑΝΑΣΧΕΤ'] *ὑπομονητά. Gl. Dorv. Paris.*

899. ΥΒΡΙΖΕΙΝ] *ἄτιμα ποιεῖν.* ΩΣ ΑΧΘΟΜΑΙ] *φεῦ, λίαν. Gl. Paris.* ΟΙΜ'] *φεῦ.* ΩΣ] *λίαν.* ΑΧΘΟΜΑΙ] *λυποῦμαι. Gl. Dorv.*

900. ΦΙΛΟΠΟΛΙΣ] *τὸ μὲν φιλόπολις κοινόν, 'Αττικὸν δὲ τὸ φιλόπατρις.* * ΧΡΗΣΤΟΣ] *ἀγαθός. Gl. Dorv. Paris.* ΦΙΛΟΠΟΛΙΣ] *φιλόπατρις. Gl. Dorv. φιλῶν τὴν πόλιν. Gl. Paris.* ΠΑΣΧΩ ΚΑΚΩΣ] *ἤγουν δυστυχῶ. Gl. Dorv. Paris.*

901. ΩΣ ΟΥΔΕΙΣ ΑΝΗΡ] *χρηστός εἰμι. Gl. Dorv. οὕτως εἰμί. Gl. Paris.*

902. ΚΑΙ ΜΗΝ] *τὸ λοιπόν. Gl. Dorv.* ΕΠΕΡΩΤΗΘΕΙΣ] *ἤτοι ἐκ δευτέρου ἐρωτηθείς. Gl. Paris.* ΑΠΟΚΡΙΝΕ] *ἀπολογίσου. Gl. Dorv.* ΤΟ ΤΙ;] *μέλλω ἐρωτηθῆναι. Gl. Paris.*

903. ΜΕΛΑΓΧΟΛΑΝ Μ' ΟΥΤΩΣ ΟΙΕΙ] *ὥσπερ οἱ μαινόμενοι τὴν ἐν τοῖς πλήθεσι διατριβὴν ἀπαναινόμενοι ἐν ἐρημίαις φέρονται, διὰ τοῦτο καὶ τὴν τῶν γεωργῶν διατριβὴν μελαγχολίαν ὠνόμασεν, ὡς ἐν ἀγροῖς γενομένην.* * ΓΕΩΡΓΟΣ ΕΙ] *γεωργεῖν ἐπιστάμενος. Gl. Paris.* ΜΕΛΑΓΧΟΛΑΝ] *ὑπολαμβάνεις ἐμὲ μαινόμενον. Gl. Dorv. μαίνεσθαι, ὥστε ἀποτρύχειν εἰς τὰς ἐρήμους, ὡς οἱ γεωργοί. Gl. Paris.*

904. ΣΚΗΠΤΟΜΑΙ Γ', ΟΤΑΝ ΤΥΧΩ] *τινὲς τῶν πολιτῶν, ἡνίκα χρημάτων ἦν εἰσφορὰ πρὸς τὴν πόλιν, τὴν ἐμπορίαν ἐπροφασίζοντο, τὴν εἰσφορὰν βουλόμενοι φυγεῖν. ἀζήμιοι γὰρ οὗτοι διεφυλάττοντο, ὥς φησιν Εὐφρόνιος, ὡς τὴν πόλιν ὠφελοῦντες πλεῖστα διὰ τῆς αὐτῶν ἐμπορίας. διὸ καὶ ὁ συκοφάντης λέγει ὅτι, ὅταν γένηταί τις καιρὸς πολέμου καὶ εἰσφορᾶς, ἔμπορον ἐμαυτὸν ἀποκαλῶ.* ΑΛΛΩΣ. *ὅταν, φησίν, ἀνάγκη γένηται πράγματος, σκήπτομαι τότε ἔμπορος εἶναι. προφασίζομαι, φησίν, ὅτε πέμπομαι εἰς τὸν πόλεμον.* * ΕΜΠΟΡΟΣ] *πραγματευτής. Gl. Dorv. κατὰ θάλατταν ἐμπορίαν ποιούμενος. Gl. Paris.* ΣΚΗΠΤΟΜΑΙ] *προφασίζομαι. Gl. Dorv. προφασίζομαι τοῦτο ἤγουν τὴν ἐμπορίαν. Gl. Victor.*

905. ΤΙ ΔΑΙ] *ἀποφαντικόν.* ΤΕΧΝΗΝ] *ἐπιστήμην. Gl. Paris.*

906. ΠΩΣ ΟΥΝ ΔΙΕΖΗΣ;] *μερικῶς τίνα εἶχες ζωήν. Gl. Dorv.* Η ΠΟΘΕΝ] *ἀπὸ ποίου τρόπου. Gl. Paris.*

907. ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΕΙΜ'] *τῶν δημοσίων πραγμάτων φροντιστής, οἷον χορηγίας, τριηραρχίας καὶ τῶν τοιούτων· ἰδίων δὲ τῶν καθ' ἕκαστον, οἷον εἰ ἀδικοῖτό τις καὶ δικάζοιτο πρός τινα, αὐτὸς ἐφρόντιζεν. ὅτι δὲ λέγει τῶν ἰδιωτικῶν, καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις· "εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον εἰς χεῖρας μύσος."*

ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΕΙΜ' ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ] *διοικητής εἰμί. Gl. Dorv. τῶν πολιτῶν τῶν δημοσίων φροντιστής. Gl. Paris.*

908. ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ] *τῶν χωρικῶν, ἰδιωτικῶν. Gl. Dorv. ἰδιωτικῶν. ἤτοι τῶν καθ' ἕκαστον. Gl. Paris.* ΒΟΥΛΟΜΑΙ] *βουλευτής εἰμι. Gl. Dorv. μαθεῖν. Gl. Paris.*

909. ΠΩΣ ΟΥΝ ΑΝ] *ὁ νοῦς· πῶς ἂν οὖν χρηστὸς σὺ ὁ λυπούμενος καὶ ἀγανακτῶν εἰς μηδέν σοι διαφέρον.*

910. ΕΙ ΣΟΙ ΠΡΟΣΗΚΟΝ ΜΗΔΕΝ] *εἰ διὰ τῶν πραγμάτων τῶν σοὶ μηδὲν διαφερόντων ἀπεχθάνῃ τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἀλλοτρίοις πράγμασιν. ὁ*

γὰρ ἀλλοτρίων προϊστάμενος μισεῖται. * ΣΟΙ ΠΡΟΣΗΚΟΝ ΜΗΔΕΝ] ἤγουν, οὐδενὸς διαφέροντος καὶ προσήκοντός σοι. Gl. Dorv. εἰ πρέποντος, ἁρμόζοντός σοι μηδενὸς, μισητὸς γίνῃ τοῖς πολλοῖς διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἀλλοτρίοις. Gl. Paris. τὸ εἶτα τρισσῶς λαμβάνεται, εἶτα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, καὶ εἶτα ἀντὶ τοῦ ἆρα, καὶ εἶτα ἀργὸν, ὡς ἐνταῦθα. Paris.

911. ΠΡΟΣΗΚΕΙ] διαφέρει ἢ πρέπει μοι. Gl. Paris.

912. Ω ΚΕΠΦΕ] ὦ εὐτελέστατε καὶ λάλε· φασὶ γὰρ τὸν κέπφον εὐτελέστατον καὶ λάλον· ὄρνεον γὰρ ἄφρον, ὅπερ φιλεῖ ἀφρὸν θαλάττιον ἐσθίειν. τοῦτο βουλόμενοι οἱ τῶν ἁλιέων παῖδες χειρώσασθαι ῥίπτουσι τὸ πρῶτον πόῤῥωθεν ἀφρόν, εἶτα ἐγγύτατα, εἶτα φέρουσι τοῦτο ἐν ταῖς χερσίν, καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν ἀπατῶντες εὐχερῶς ἀγρεύουσι τοῦτο ἐμπεσὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. εἴληπται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων. καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. * ὁ κέπφος ὄρνεόν ἐστι θαλάττιον, ἀτελὲς καὶ λάρον καὶ ἀφελὲς, ὃ καλοῦσι κοινῶς λάρον· ὅπερ φιλεῖ ἀφρὸν θαλάττιον ἐσθίειν. τοῦτο—φέρουσι τοῦτον ἐν ταῖς χερσὶ—ἀνοήτων. Paris. ΕΥΕΡΓΕΤΕΙΝ] εὐεργεσίαν παρέχειν. Gl. Dorv. ΚΕΠΦΕ] λάρε. Gl. Dorv. Paris. ΣΘΕΝΩ] δύναμαι. Gl. Paris.

913. ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΝΕΙΝ] ταῖς πανουργίαις ἑαυτὸν ἐκδεδωκέναι. Gl. Dorv. τὸ παρὰ τοῦ δέοντος ἐξετάζειν. Gl. Paris.

914. ΤΟ ΜΕΝ ΟΥΝ ΒΟΗΘΕΙΝ] τοῦτό ἐστι τὸ εὐεργετεῖν. Gl. Dorv. μᾶλλον μὲν οὖν ὑπάρχει εὐεργετεῖν. ΚΕΙΜΕΝΟΙΣ] τεταγμένοις. Gl. Paris.

915. ΕΠΙΤΡΕΠΕΙΝ] παραχωρεῖν καὶ ἁμαρτάνειν· διδόναι ἄδειαν παρὰ τὸ πρέπον. Gl. Dorv. συγχωρεῖν. Gl. Paris. ΕΞΑΜΑΡΤΑΝΗι] ἤτοι ἁμαρτάνων ἔξω τοῦ καλοῦ πίπτῃ. Gl. Paris.

916. ΕΞΕΠΙΤΗΔΕΣ] ἐξ ἀνάγκης, ἢ μάτην· οὕτως Ἀττικοί. ἀργῶς καὶ μάτην. κοινότερον δὲ καὶ τὰς τοιαύτας ψιλὰς ἐπιστασίας καὶ λειτουργίας ἀρχὰς ἔλεγον, καὶ τὸ βουλεῦσαι ἄρξαι. γράφεται δὲ καὶ ἐν σχήματι ἀποφατικῷ, οὔκουν. τὸ δὲ ὁ βουλόμενος ἀντὶ τοῦ ὁ ἐπιμελητὴς, ὁ κατήγορος, ὁ προϊστάμενος. * ΔΙΚΑΣΤΑΣ] κριτάς. Gl. Paris. ΕΞΕΠΙΤΗΔΕΣ] ἐπ' αὐτὸ τοῦτο. Gl. Paris. ἐσκεμμένως ἤτοι ἐπ' αὐτῷ τούτῳ. Gl. Paris.

917. ΑΡΧΕΙΝ ΚΑΘΙΣΤΗΣΙΝ] ἄρχοντας εἶναι ποιεῖν. ἵνα παρ' αὐτῷ βοηθοῦνται. Gl. Dorv. ΚΑΘΙΣΤΗΣΙΝ] τάττει. ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ] συνηγορεῖ. Gl. Paris.

918. Ο ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ] ὁ θέλων. Gl. Dorv. Paris. ΕΚΕΙΝΟΣ] ὁ κατηγορῶν. Gl. Paris.

919. ΗΚΕΙ] ἀνήκει, ἀνατρέχει. Gl. Paris.

920. ΝΗ] μά. ΠΟΝΗΡΟΝ] κακότροπον. ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ] φροντιστήν. Gl. Dorv. ἐπιμελητήν. Gl. Paris. ΕΧΕΙ] ἡ πόλις δηλαδή. Gl. Dorv.

921. ΗΣΥΧΙΑΝ ΑΓΩΝ] ἡσυχάζων. Gl. Paris.

922. ΠΡΟΒΑΤΙΟΥ ΒΙΟΝ] μωροῦ καὶ ἀνοήτου, διὰ τὸ ἀδρανὲς τῆς διανομῆς τῶν πραγμάτων, ἢ ὅτι τὰ πρόβατα μηδὲν ἐργαζόμενα ζῇ. * ΖΗΝ ΑΡΓΟΣ] ἄπρακτος, μάτην. ΠΡΟΒΑΤΙΟΥ ΒΙΟΝ] ἀντὶ τοῦ μωροῦ καὶ ἀνοήτου. Gl. Paris. προβάτου ζωὴν, ἀγροίκου. Gl. Paris.

923. ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΤΙΣ ΤΩι ΒΙΩι] ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, δίαιτα, διαγωγὴ, πρόφασις, ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν. * ΔΙΑΤΡΙΒΗ] ἐπιτηδειότης. Gl. Dorv.

924. ΟΥΔ' ΑΝ ΜΕΤΑΜΑΘΟΙΣ] ἀντὶ τοῦ ἀναπαύσαιο. κυρίως δὲ μεταμαθεῖν ἔλεγον τὸ μετὰ ταῦτα ἕτερόν τι μαθεῖν ἀφιεμένου τοῦ πρώτου. * ΟΥΔ' ΑΝ] οὐδαμῶς. Gl. Dorv. ΜΕΤΑΜΑΘΟΙΣ] καταλείψας τοῦτο ἕτερον μάθοις. Gl. Paris. ΔΟΙΗΣ] δώσῃς. Gl. Dorv. οὐ μεταμάθοις δηλονότι, εἰ παράσχοις. Gl. Paris.

925. ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΤΤΟΥ ΣΙΛΦΙΟΝ] Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν, ἐλθὼν ἀπὸ Θήρας τῆς κατὰ Κρήτην νήσου· ὃν τιμήσαντες Λίβυες ἐχαρίσαντο αὐτῷ τὸ κάλλιστον τῶν λαχάνων τὸ σίλφιον, καὶ ἐν νομίσματα αὐτὸν ἐχάραξαν τῇ μὲν βασιλείαν τῇ δὲ σίλφιον παρὰ τῆς πόλεως δεχόμενον, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυρηναίων πολιτείᾳ· ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διαφόρους καὶ ἐξόχους τιμὰς δεχομένων. ΑΛΛΩΣ. σίλφιον βοτάνη πολυτίμητος, ἡ δὲ αἰτία τοιαύτη ἐστί. Βάττος, ὡς Ἀριστοτέλης, ἐν Λιβύῃ Κυρήνην λεγομένην ἔκτισε κατὰ τὸν δοθέντα αὐτῷ παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι χρησμόν· καὶ οἱ πολῖται οἱ Κυρηναῖοι ἀνταπόδοσιν τῆς εὐεργεσίας βουλόμενοι χαρίσασθαι τῷ βασιλεῖ ἐποίησαν εἰκόνα, ὡς δέ τινες, δακτύλιον, ἐν ᾧ ἡ πόλις αὐτῶν προσφέρει τῷ βασιλεῖ τὸ σίλφιον. καὶ τὸ φύλλον δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ κλάδος καὶ ὁ ὀπὸς καὶ ἁπλῶς τὸ πᾶν αὐτοῦ πολλῆς τιμῆς ἄξιόν ἐστιν. καὶ οἱ Ἀμπελιῶται δὲ ἔθνος Λιβύης εἰς Δελφοὺς ἀνέθεσαν καυλὸν σιλφίου, ὥς φησιν Ἀλεξανδρίδης. * ΣΙΛΦΙΟΝ] τὸ λεγόμενον βαλσαμέλαιον. Gl. Dorv. ΒΑΤΤΟΥ ΣΙΛΦΙΟΝ] ὄνομα κύριον, τὸ κοινῶς βάλσαμον. Gl. Paris. ὁ Βάττος οὗτος ἔκτισε τὴν Κυρήνην, ἔνθα τὸ σίλφιον γίνεται, οὗ ὁ ὀπὸς πολλοῦ ἄξιός ἐστι. τιμῶντες οὖν αὐτὸν οἱ Κυρηναῖοι ὡς ἀρχηγέτην, χρυσῆν αὐτοῦ τὴν εἰκόνα πεποιήκασιν, τὸ σίλφιον ἐν τῇ δεξιᾷ φέρουσαν,

λίθοις καὶ μαργάροις κεκοσμημένον. λαμβάνεται οὖν εἰς παροιμίαν τὸ τοῦ Βάττου σίλφιον ἐπὶ τῶν πολυτελῶν. *Paris.*

926. ΚΑΤΑΘΟΥ] ἀπόριπτε. *Gl. Dorv.* ἀντὶ τοῦ καταβαλοῦ, ῥίψον. *Gl. Paris.* ΘΟΙΜΑΤΙΟΝ] ὃ φορεῖς. *Gl. Dorv.*

927. ΥΠΟΛΥΣΑΙ] τὰ ὑποδήματα. *Gl. Dorv.* τὰ ὑποδήματα ἄφελε. *Gl. Paris.*

928. ΠΡΟΣΕΛΘΕΤΩ] ἔμπροσθεν. *Gl. Dorv.*

929. ΟΥΚΟΥΝ ΕΚΕΙΝΟΣ ΕΙΜ' ΕΓΩ] ἐκεῖνός εἰμι ἐγώ, φησίν, ὁ μέλλων σοι προσελθεῖν. τοῦτο ὁ θεράπων ἀποσκώπτων λέγει. ἅμα δὲ καὶ μιμεῖται τὰ παρ' αὐτοῦ ἄνω εἰρημένα, ἐν ὅσῳ δὲ λέγουσιν, ἀπέδυσεν. * ΕΚΕΙΝΟΣ] ὁ βουλόμενος δηλονότι προσελθεῖν. *Gl. Paris.*

930. ΜΕΘ' ΗΜΕΡΑΝ] ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. Ἀττικὸν τὸ σχῆμα· μεθ' ἡμέραν γάρ φασιν, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ. * ΟΙΜΟΙ] τὸ ἡμιστίχιον ἐξ Ἠλέκτρας Σοφοκλέους. *Rav.* ΑΠΟΔΥΟΜΑΙ] ἀντὶ τοῦ τὰ ἱμάτια ἀφαιροῦμαι. *Gl. Paris.* ἀποδύομαι λέγεται τὸ βιαίως καὶ λῃστρικῶς τὰ ἱμάτια ἀφαιροῦμαι. *Paris.* ΜΕΘ' ΗΜΕΡΑΝ] κατὰ τὴν ἡμέραν. *Gl. Dorv.* τὸ γὰρ κατὰ νύκτα ἀποδύεσθαί τινα ὑπὸ τῶν λόχων τῶν λωποδυτῶν ἴσως φορητὸν, ὅτι λάθρᾳ τοῦτο ποιοῦσι τοὺς νόμους φοβούμενοι καὶ τὰ δικαστήρια· ἐγὼ δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦτο πάσχω περιφανῶς. *Victor.*

931. ΑΞΙΟΙΣ] ἄξιον κρίνεις. *Gl. Dorv. Paris.* ΑΛΛΟΤΡΙΑ ΠΡΑΤΤΩΝ] ξένα ἀπαιτῶν. *Gl. Paris.*

932. ΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ] εἰς μαρτυρίαν τίθημι. *Gl. Dorv.* μάρτυρα καλῶ, ἢ διὰ μάρτυρος παραστήσω. *Gl. Paris.*

933. ΟΙΧΕΤΑΙ ΦΕΥΓΩΝ] εἶδε γὰρ αὐτὸν ἀποδυόμενον, καὶ ἐφοβήθη (μὴ αὐτὸς τὰ ὅμοια πάθῃ. *Victor.*) *Gl. Dorv. Victor.* ΟΙΧΕΤΑΙ] ἀπῆλθε. ΟΝ] ὄντινα. *Gl. Paris.*

934. ΠΕΡΙΕΙΛΗΜΜΑΙ] κατὰ κύκλον ἐλήφθην. *Gl. Paris.* κεκράτημαι. *Gl. Dorv.*

935. ΔΟΣ ΣΥ] ὦ παιδάριον. *Gl. Dorv.*

936. ΑΜΦΙΕΣΩ] ἐνδύσω. *Gl. Paris.*

937. ΙΕΡΟΝ ΓΑΡ ΕΣΤΙΝ] ἱερὸν λέγουσι πᾶν ἀνατιθέμενον τοῖς θεοῖς. * ΜΗΔΗΘ'] μηδαμῶς. *Gl. Dorv.* μὴ ἀμφιέσῃς. *Gl. Paris.*

938. ΚΑΛΛΙΟΝ] κρεῖττον. *Gl. Dorv.* ΑΝΑΤΕΘΗΣΕΤΑΙ] ὡς ἀνάθημα κρεμασθήσεται. *Gl. Paris.*

939. Η] παρό. *Gl. Paris.* ΤΟΙΧΩΡΥΧΟΝ] κλέπτην. *Gl. Dorv.*

940. ΚΟΣΜΕΙΝ] καλλωπίζειν. *Gl. Dorv.* καλλύνειν. *Gl. Paris.* ΣΕΜΝΟΙΣ] λαμπροῖς. *Gl. Dorv.* εὐτάκτοις προσήκει κοσμίοις. *Gl. Paris.*

941. ΕΜΒΑΔΙΟΙΣ] ὑποδήμασι. *Gl. Dorv.*

942. ΤΑΥΤΑ] τὰ ἐμβάδια. ΑΥΤΙΚΑ] συντόμως. *Gl. Paris.*

943. ΩΣΠΕΡ ΚΟΤΙΝΩι ΠΡΟΣΠΑΤΤΑΛΕΥΣΩ] ὅτι ἐπὶ τῶν κοτίνων καὶ ἄλλων δένδρων πανταχοῦ ἐν τοῖς ἱεροῖς προσπατταλεύουσι τὰ ἀναθήματα. ΑΛΛΩΣ. εἰώθασι τοῖς δένδροις κῶλα καὶ κρανία προσπατταλεύειν πρὸς ἀποτροπὴν βασκανίας οἱ γεωργοί, πρὸς τὸ μὴ ξηρανθῆναι αὐτά. ΑΛΛΩΣ. ἔθος ἦν τοὺς θηρῶντάς τινα ἄγραν μέρος τι τοῦ θηρωμένου, κεφαλὴν ἢ πόδα, προσηλοῦν πασσάλῳ ἐπί τινος δένδρου εἰς αὐτὴν τὴν ὕλην, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. * ΚΟΤΙΝΩι] ἀγριελαίᾳ. *Gl. Dorv.* στεφάνῳ. *Gl. Paris.* ΠΡΟΣΠΑΤΤΑΛΕΥΣΩ] προσηλώσω, κρεμάσω. *Gl. Dorv.* προσηλώσω, προσκαρφώσω. *Gl. Paris.*

944. ΑΠΕΙΜΙ] ἤγουν ἀπέρχομαι. ΓΙΝΩΣΚΩ] ἤγουν ἐπίσταμαι χείρων ὑπάρχων κατὰ πολύ. *Gl. Dorv. Paris.*

945. ΣΥΖΥΓΟΝ] βοηθὸν, ἤγουν σύνδρομον. *Gl. Dorv. Paris.*

946. ΚΑΙ ΣΥΚΙΝΟΝ] ἶσον τῷ ἀσθενέστατον· τὸ γὰρ ξύλον τῆς συκῆς ἀσθενὲς καὶ χαῦνον, ὅθεν καὶ συκίνη ἐπικουρία ἀντὶ τοῦ ἀσθενὴς καὶ ἀνωφελής. ἢ σύκινον τὸν συκοφάντην κεκαλυμμένως λέγει, ἀπὸ τῆς συκῆς σχηματίσας τὸ ὄνομα. * ΣΥΚΙΝΟΝ] ἀσθενῆ. *Gl. Dorv.* ἀσθενῆ, ἀδύνατον. *Gl. Paris.* ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς συκῆς, διότι ἔνι ἡ συκῆ ἀνίσχυρος, καὶ θραύεται εὐκόλως. *Dorv.* ΙΣΧΥΡΟΝ ΘΕΟΝ] τὸν δυνατόν. *Gl. Dorv.* τὸν Πλοῦτον. *Gl. Paris.*

947. ΤΗΜΕΡΟΝ] σήμερον. ΔΟΥΝΑΙ ΔΙΚΗΝ] τιμωρίαν. *Gl. Dorv.* τιμωρίαν, ἤγουν τιμωρηθῆναι. *Gl. Paris.*

948. ΟΤΙ] διότι. ΠΕΡΙΦΑΝΩΣ] ἤγουν φανερῶς. *Gl. Dorv.* ΚΑΤΑΛΥΕΙ] ἀφανίζει. ΠΕΡΙΦΑΝΩΣ] ἀριδήλως. *Gl. Paris.*

949. ΟΥΤΕ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΠΙΘΩΝ] ἀντὶ τοῦ πείσας. ὅσα δὲ τῇ βουλῇ δόξει, ταῦτα ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναφέρεται· καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ὑπὸ τοῦ δήμου ψηφιζόμενα ὑπὸ τῆς βουλῆς κυροῦται. * ΠΙΘΩΝ] καταπείσας. *Gl. Dorv.* πείσας. *Gl. Paris.*

950. ΤΗΝ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ] ἤγουν τοὺς πολίτας ὅλους. *Gl. Paris.* ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ] τοὺς δικαστάς. *Gl. Dorv.* τὴν συνάθροισιν τῶν κριτῶν. *Gl. Paris.* ἔθος ἦν ἐν δημοκρατίᾳ, ὅταν ψηφίσματα ἐγένετο, δεικνύειν τοῦτον τὴν βουλήν, εἶτα τοὺς κριτάς. *Dorv.*

951. ΕΠΕΙΔΗ ΤΗΝ ΠΑΝΟΠΛΙΑΝ] ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ ἐγένου κατ' ἐμὲ, ὅτε ἤμην πένης. λόγους δὲ συκοφάντου μιμεῖται. * ΤΗΝ ΠΑΝΟΠΛΙΑΝ] τὸ ἱμάτιον παίζων.

Gl. Dorv. τὰ ἐνδύματα. *Gl. Paris.* πανοπλία κυρίως ἡ τῶν ὅπλων πάντων διασκευή· ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς. *Dorv.* πανοπλία μὲν ἡ τῶν ὅπλων πάντων παρασκευὴ, ἐνταῦθα δὲ τὸ ἱμάτιον καταχρηστικῶς λέγει, μᾶλλον δὲ παίζων, ὅτι ἓν εἶχε τοῦτο μόνον ἀντὶ πολλῶν ἄλλων ἱματίων. *Victor.*

952. ΕΧΩΝ] φορῶν. *Gl. Dorv. Paris.* ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ] λοετρῶν. *Gl. Dorv.* ΤΡΕΧΕ] συντόμως ἔρχου. *Gl. Paris.*

953. ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ] ἔπειτα περιίστασο περὶ τὸ πῦρ, ὥσπερ χορὸς ἐν τοῖς βαλανείοις. οὐκ ἐξῆν δὲ ξένον χορεύειν ἐν τῷ ἀστικῷ χορῷ· παρὰ τοῦτο πέπαιχεν· ἐν δὲ τῷ Ληναίῳ ἐξῆν, ἐπεὶ καὶ μέτοικοι ἐχορήγουν. κορυφαῖος δὲ ὁ ἐν βουλῇ πρῶτος. τὸ δὲ ΘΕΡΟΥ ἀντὶ τοῦ θερμάνθητι. ὥσπερ ἀνδριὰς ἐπὶ κεφαλήν. * ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΕΣΤΗΚΩΣ] πρῶτος ὀρθῶς. ΘΕΡΟΥ] ἤγουν θερμαίνου. *Gl. Dorv. Paris.*

954. ΤΗΝ ΣΤΑΣΙΝ] τὸ εἶναι κορυφαῖος. τὸ βαλανεῖον. *Gl. Dorv.* τὸ εἶναι ἐμὲ κορυφαῖον καὶ πρῶτον. *Gl. Paris.*

955. ΑΛΛ' Ο ΒΑΛΑΝΕΥΣ] λέγουσιν ὅτι οἱ πολλοὶ ἐλαττοῦσι τὸν ἀέρα τῶν λουτρῶν, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸν ἕλκοντες. * ΒΑΛΑΝΕΥΣ] ὁ τοῦ βαλανείου ἐπιστάτης. ΕΛΞΕΙ] ἑλκύσει. *Gl. Paris.* ΘΥΡΑΖ'] ἐκτὸς τῆς θύρας. *Gl. Dorv.*

956. ΤΩΝ ΟΡΧΙΠΕΔΩΝ] τῶν αἰδοίων. *Gl. Dorv.* ἀπὸ τῶν ὄρχεων. ΓΝΩΣΕΤΑΙ] γνωρίσει. *Gl. Paris.*

957. ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ] ὡς ἐπὶ νομίσματος εἶπεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων τῶν φαύλως διακεκομμένων. * ΠΟΝΗΡΟΥ] ἀδίκου. *Gl. Paris.* ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ] ἤγουν τῆς μερίδος τῆς πονηρᾶς. χαράγματος. *Gl. Dorv.*

958. ΝΩ] ἡμεῖς. ΕΙΣΙΩΜΕΝ] εἰσέλθωμεν. *Gl. Dorv.*

959. ΑΡ' Ω ΦΙΛΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ] κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πδ', ὧν τελευταῖος "στέφανόν γέ τοι καὶ δᾶδ' ἔχων πορεύεται." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΑΡ' Ω ΦΙΛΟΙ] γραῦς ἐστί τις, ἥτις πρώην ἐμισθώσατο νεανίσκον δίκαιον ἐπὶ τῷ γαμεῖν αὐτήν. οὗτος δὲ πλουτήσας νῦν, ὡς δίκαιος, εἴασεν αὐτήν· διὸ καὶ καταβοᾷ τοῦ Πλούτου. * ΦΙΛΟΙ] προσφιλεῖς. *Gl. Paris.*

960. ΑΦΙΓΜΕΘ'] ἤλθομεν. *Gl. Dorv.* ΟΝΤΩΣ] κατ' ἀλήθειαν. *Gl. Paris.* ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΘΕΟΥ] τοῦ Πλούτου. *Gl. Dorv.*

961. ΤΟΠΑΡΑΠΑΝ] διόλου. *Gl. Dorv.* παντελῶς. *Gl. Paris.* ΗΜΑΡΤΗΚΑΜΕΝ] ἠστοχήσαμεν. *Gl. Dorv.* ἐξεπέσομεν. *Gl. Paris.*

962. ΑΛΛ' ΙΣΘ'] οὐχ ἡμάρτηκας· γίνωσκε. ΑΦΙΓΜΕΝΗ] ἐλθοῦσα. *Gl. Dorv. Paris.*

963. Ω ΜΕΙΡΑΚΙΣΚΗ] προσπαίζουσι τῇ πρεσβύτιδι οἱ γέροντες· καὶ μειρακίσκην μὲν διὰ τὸ τεθρυμμένον τοῦ ὡραϊσμοῦ, ὡρικῶς δὲ ἡ εὐπρεπῶς ἢ κατὰ καιρόν. * ΠΥΝΘΑΝΗι] ἤγουν ἐρωτᾷς. ΩΡΙΚΩΣ] νεωτερικῶς. *Gl. Dorv.* ΩΡΙΚΩΣ] νεωτερικῶς, ἤγουν ὡς πυνθάνονται αἱ ἐν ὥρᾳ οὖσαι γυναῖκες, ἤτοι ἐν ἥβῃ τῆς ἡλικίας. *Gl. Paris. Victor.*

964. ΦΕΡΕ ΝΥΝ] ἄγε δή. ΤΟΝ ΕΝΔΟΘΕΝ] τὸν ἐντός. *Gl. Dorv.* ΤΩΝ ΕΝΔΟΘΙ] ὑπαρχόντων τῆς οἰκίας. *Gl. Paris.*

965. ΜΗ ΔΗΤ'] καλέσῃς δηλονότι. *Gl. Paris.* ΕΞΕΛΗΛΥΘΑ] ἐξῆλθον. *Gl. Dorv.*

966. ΟΤΙ] διότι. ΕΧΡΗΝ] ἀντὶ τοῦ χρή. *Gl. Dorv.*

967. ΠΕΠΟΝΘΑ] ἔπαθα. *Gl. Dorv.* ἔπαθον. *Gl. Paris.* ΔΕΙΝΑ] χαλεπά. ΠΑΡΑΝΟΜ'] ἄδικα. *Gl. Dorv.*

968. Ο ΘΕΟΣ ΟΥΤΟΣ] ὁ Πλοῦτος. *Gl. Dorv.* ΗΡΞΑΤΟ ΒΛΕΠΕΙΝ] ἀρχὴν ἐποιήσατο ὁρᾷν. *Gl. Paris.*

969. ΑΒΙΩΤΟΝ] κακοβίωτον. *Gl. Dorv.* οὐ βιώσεως ἄξιον. *Gl. Paris.* ΤΟΝ ΒΙΟΝ] τὴν ζωήν. *Gl. Dorv.*

970. ΤΙ Δ' ΕΣΤΙΝ; ΗΠΟΥ ΚΑΙ ΣΥ ΣΥΚΟΦΑΝΤΡΙΑ] ἐπειδὴ εἶδε τοὺς πονηροὺς τῶν ἀνδρῶν ἀτυχήσαντας βλέψαντος τοῦ Πλούτου, φησὶν, ἆρα καὶ σὺ ἐν ταῖς γυναιξὶ πονηρὰ εἶ; ὥσπερ δὲ πανδοκεύτρια, οὕτω καὶ συκοφάντρια. * ΗΠΟΥ] ὄντως ἄρα. ΣΥΚΟΦΑΝΤΡΙΑ] ἤγουν ψεύστρια. *Gl. Dorv.*

971. ΟΙΣΘΑ] ὑπάρχεις. ΕΓΩ ΜΕΝ ΟΥ] οὐχ ὑπῆρχον. *Gl. Dorv.* ἤγουν οὐκ εἰμὶ συκοφάντρια. *Gl. Paris.*

972. ΑΛΛ' ΟΥ ΛΑΧΟΥΣ' ΕΠΙΝΕΣ] παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τοῦ ἐδίκαζες. ὅτι δὲ κατὰ γράμματα ἐκληροῦντο, προείρηται· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐβουλεύοντο οὗτοι τῷ πρὸ τούτου ἔτει ἀρξάμενοι. φησὶ γὰρ ὁ Φιλόχορος, ἐπὶ Γλαυκίππου, καὶ ἡ βουλὴ καὶ τὸ γράμμα τότε πρῶτον ἐκαθέζετο. καὶ ἔτι νῦν ὄμνυσιν ἀπ' ἐκείνου καθεδεῖσθαι ἐν τῷ γραμματείῳ, ᾧ ἂν λάχωσι. τοῦτο δὲ ἀφ' ἑτέρου ἔστιν ἑρμηνεῦσαι· Ἀθηναῖοι γὰρ ἀπὸ τῶν φυλῶν ἐποίουν τοὺς δικαστὰς κατὰ τὰ γράμματα, οἷον ἡ πρώτη τὸ α ἔσχε σημεῖον καὶ ἡ δευτέρα τὸ β καὶ αἱ ἄλλαι ὁμοίως ἕως τοῦ κ'. δέκα γὰρ οὐσῶν φυλῶν δέκα ἐγράφοντο δικασταί. ὁ οὖν λαχὼν τὸ α πρῶτος ἐδίκαζε, καὶ οἱ ἄλλοι ὁμοίως. ἐν τῷ γράμματι οὖν εἶπεν ὡς ἐπὶ τῶν ῥητόρων· οἱ γὰρ λαχόντες μόνον ῥητορεύουσι· λέγει οὖν ὅτι ἄρα ὁ κλῆρός σου οὐκ ἀνῆλθεν. ΑΛΛΩΣ. ἐκλη-

ροῦντο γὰρ πρὸς τὸ γράμμα καὶ οὕτως ἐδίκαζον. τάχα οὖν σύ, φησί, λαχοῦσα οὐκ ἐδίκαζες, ἔπινες δὲ, παίζων πρὸς τὸ τῶν γυναικῶν φίλοινον. ἐρωτηματικῶς οὖν. ἐπειδὴ δὲ καὶ γέροντές εἰσιν οἱ δικάζοντες, διὸ εἶπε πρὸς τὴν γραῦν, ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι. * ὑβρίζει αὐτήν. *Gl. Dorv.* ΛΑΧΟΥΣ'] κληρωθεῖσα. ΕΠΙΝΕΣ] ἐδίκαζες. γρ. δικαστηρίῳ. *Gl. Paris.* δέον εἰπεῖν ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔκρινες ἐν τῷ γράμματι, ὡς ἔμπροσθεν τὴν ἱστορίαν εἴπομεν εἰς τὸ ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου. ὁ δὲ διαβάλλων αὐτὴν ὡς μέθυσον, φησὶν ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι. *Schol. Br.* παρ' ὑπόνοιαν. οὕτω γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν· ἆρα οὐ κληρωθεῖσα ἐν τῷ γράμματι ἐδίκαζες ; ὁ δὲ τὸ τῶν γυναικῶν φίλοινον σκῶψαι θέλων ἔπινες φησί. *Paris.*

973. ΕΓΩ ΔΕ ΚΑΤΑΚΕΚΝ. Δ.] ὑπὸ ἔρωτος πάσχω ἡ ἀθλία. *Gl. Dorv.* ἐρωτικῶς λελύπημαι. *Gl. Paris.* ΔΕΙΛΑΚΡΑ] ἄκρως ἀθλία. *Gl. Dorv.* ἀθλία. *Gl. Paris.*

974. ΤΟΝ ΚΝΙΣΜΟΝ ΤΙΝΑ] ἀντὶ τοῦ κατακνισμόν. ἐπίτηδες δὲ καπρῶσαν σκώπτει τὴν γραῦν. ΑΛΛΩΣ. κνισμός ἐστι κυρίως ἡ πρὸς τὴν μίξιν βακχεία καὶ πύρωσις. ἐνταῦθα οὖν κατακέκνισμαι ἀντὶ τοῦ ὑπ' ἔρωτος πάσχω. * ΟΥΚΟΥΝ ΕΡΕΙΣ] λέγεις. ΑΝΥΣΑΣΑ] τελειώσασα. *Gl. Dorv.* ΕΡΕΙΣ ΑΝΥΣΑΣΑ] εἴποις σπουδάσασα. *Gl. Paris.* ΤΙΝΑ] κατακέκνισαι. *Gl. Dorv. Paris.*

975. ΝΥΝ] λοιπόν. ΦΙΛΟΝ] ἠγαπημένον. *Gl. Dorv.*

976. ΠΕΝΙΧΡΟΝ] πτωχόν. ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΝ] ὡραῖον. *Gl. Dorv. Paris.* ΑΛΛΩΣ] κατ' ἄλλον τρόπον. *Gl. Paris.*

977. ΧΡΗΣΤΟΝ] ἀγαθόν. ΤΟΥ] τίνος. ΔΕΗΘΕΙΗΝ ΕΓΩ] εἰς χρείας ἦλθον χρήζων ἐγώ. *Gl. Dorv.* ἐδεήθην. *Gl. Paris.*

978. ΚΟΣΜΙΩΣ] εὐτάκτως. ΚΑΛΩΣ] ἤγουν πρεπόντως. *Gl. Dorv.*

979. ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ] ἐδίδουν. *Gl. Paris.*

980. ΟΤΙ] διότι. ΕΔΕΙΘ'] ἔχρηζε. ΕΚΑΣΤΟΤΕ] πάντοτε. *Gl. Dorv.*

981. ΕΚΝΟΜΙΩΣ] ἀντὶ τοῦ ὑπερφυῶς, ὑπερβαλλόντως, μεγάλως. κυρίως δὲ τὸ ὑπὲρ τὸ νενομισμένον. * ΟΥ ΠΟΛΛΑ] ὑπηρέτουν αὐτῷ. *Gl. Dorv.* ἐδεῖτο δηλονότι. *Gl. Paris.* ΕΚΝΟΜΙΩΣ] ὑπερφυῶς, ἐπέκεινα νόμου. *Gl. Dorv.* ὑπερβαλλόντως, ὑπερφυῶς, ὑπὲρ τὸ νενομισμένον. *Gl. Paris.* ΗΣΧΥΝΕΤΟ] εὐλαβεῖτο. *Gl. Paris.*

982. ΗΤΗΣ'] ἐζήτησεν ἐμέ. *Gl. Dorv.*

983. ΕΙΣ ΙΜ.] χάριν. ΕΙΣ ΥΠ.] ἤγουν χάριν ἀγορᾶς. *Gl. Dorv.*

985. ΕΚΕΛΕΥΣΕ] εἶπεν ἐμέ. ΘΟΙΜΑΤΙΔΙΟΝ] μικρὸν ἱμάτιον. *Gl. Dorv.*

986. ΠΥΡΩΝ] σίτου. ΕΔΕΗΘΗ] εἰς χρείας ἦλθεν. ΜΕΔΙΜΝΩΝ] μοδίων. *Gl. Dorv.* μοδίων τεττάρων. πάντα ταῦτα παρεῖχον. *Gl. Paris.*

987. ΟΥ ΠΟΛΛΑ] εἰρωνικὸς ὁ λόγος. *Gl. Dorv.*

988. ΗΣΧΥΝΕΤΟ] ἐδεῖτο. *Gl. Dorv.*

989. ΜΙΣΗΤΙΑΣ] πορνείας, οἱονεὶ μισγητίας, παρὰ τὸ μίσγεσθαι. καὶ ἐν τούτοις μισητίαν φησὶ τὸ εἰς τὰς συνουσίας εὐεπίφορον. οὐχ ἕνεκα, φησί, τοῦ ὑπηρετεῖν μου τῇ ἀσελγείᾳ. * ΜΙΣΓΟΤΙΑΣ] μίξεως, συναφείας. *Gl. Dorv.* ΜΙΣΗΤΙΑΣ] πορνείας, μίξεως. *Gl. Paris. Br.*

990. ΑΙΤΕΙΝ] ζητεῖν. ΕΦΑΣΚΕΝ] ἔλεγεν. *Gl. Dorv.*

991. ΜΕΜΝΗΤΟ] ἐνθυμοῖτο. *Gl. Dorv.*

992. ΕΚΝΟΜΙΩΤΑΤΑ] ὑπερφυῶς, ὑπὲρ τὸ νενομισμένον. *Gl. Dorv.*

993. Ο ΒΔΕΛΥΡΟΣ] ὁ αἰσχρός. *Gl. Dorv.* μυσαρός. *Gl. Paris.* ΕΤΙ] εἰς τὸ ἑξῆς. *Gl. Dorv.* ΝΟΥΝ] σκοπόν. *Gl. Paris.*

994. ΜΕΘΕΣΤΗΚΕΝ] μετεβλήθην. *Gl. Dorv.* μεταβέβληται. μεθιστῶ τὸ μετάγω. *Gl. Paris.* μετετέθη τῆς διαθέσεως, μετηλλάγη. *Gl. Br.*

995. ΤΟΥΤΟΝΙ] εἰκότως εἶπε τουτονί. ἔφερε γὰρ ἐν ταῖς χερσὶν διὰ τὸ πέμψαι μὲν αὐτὴν ἐκείνῳ, μὴ δέξασθαι δὲ αὐτὸν ἀλλ' ἀποπέμψαι πάλιν αὐτῇ.

996. ΤΑΠΙ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ] ἐντὸς τοῦ πίνακος. *Gl. Dorv.* σανὶς ζωγραφουμένη. πίναξ τὸ ἄκος τῆς πείνης, ἤγουν ὁ θεραπεύων τὴν πεῖναν διὰ τῶν ἐν αὐτῷ βρωμάτων. *Victor.*

997. ΕΝΟΝΤΑ] ὑπάρχοντα. ΥΠΕΙΠΟΥΣΗΣ] κρυφίως μηνυσάσης. *Gl. Dorv.*

998. ΕΔΡΑΣ'] ἐποίησεν. *Gl. Dorv.*

999. ΑΜΗΤΑ ΤΕ ΠΡΟΣΕΠΕΜΨΕΝ] εἶδος πλακοῦντος γαλακτώδους. οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἐδέξατο τὰ δῶρά μου, ἀλλὰ καὶ οἴκοθεν ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακούντιον, ὡς ἂν λέγων μηκέτι ἐκεῖσε πατῆσαι. * ΑΜΗΤΑ] τὴν λεγομένην ἰδιωτικῶς φλεψίαν. τὰ κοινῶς ταρχανά. *Gl. Dorv.*

1000. ΕΦ' ΩΙ Γ' ΕΚΕΙΣΕ] ἐπὶ τῷ ἐκεῖ. *Gl. Dorv.*

1001. ΠΡΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥΤΟΙΣ] ἐκ παραλλήλου. ΑΠΟΠΕΜΠΩΝ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀποδιώκων συνήθειαν. *Gl. Dorv.* εἰς τοὐπίσω πέμπων. *Gl. Paris.*

1002. ΠΑΛΑΙ ΠΟΤ' ΗΣΑΝ ΑΛΚΙΜΟΙ ΜΙΛΗΣΙΟΙ] τινές φασιν ὅτι ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις ἰσχυρότατοι ἦσαν οἱ Μιλήσιοι, καὶ ὅπου προσετίθεντο, πάντως ἐνίκων. Πολυκράτης οὖν ὁ Σάμιος συγκρο-

τῶν πρός τινα πόλεμον ἠθέλησε λαβεῖν αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν, καὶ εἰς τὸ μαντεῖον ἀπῆλθεν ἐρωτήσων περὶ τούτου· ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν "πάλαι πότ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι." ΑΛΛΩΣ. περὶ τῆς παροιμίας ταύτης Δάμων οὕτω φησί. τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τοὺς Ἀμβρακιώτας βουλευσαμένων, ἀλκιμωτάτους ὄντας τῶν ἐν πολέμῳ γειτόνων τίνας χρὴ ποιεῖσθαι συμμάχους, οἱ μὲν τοὺς Μιλησίους ἡγοῦντο δεῖν παρακαλεῖν (καὶ γὰρ εὐημέρουν τότε μάλιστα τῶν περιοίκων, καὶ διὰ τὸ γειτνιᾷν τῇ Καρίᾳ τὴν τούτων χώραν), οἱ δὲ διαλύσασθαι πρὸς τοὺς Πέρσας συνεβούλευον, τὴν τούτων ἀρχὴν μεγίστην γεγονέναι φάσκοντες, καὶ πάντων ἀλκιμωτάτους εἶναι κρατοῦντας τῆς Ἀσίας. ἔδοξεν οὖν τοῖς Καρσὶν ἐρωτῆσαι τὸν Ἀπόλλωνα· τὸν δὲ θεὸν ἀποκρίνασθαι "πάλαι πότ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι." τοῦ δὲ χρησμοῦ διαδοθέντος εἰς τὰς Ἀσιάτιδας πόλεις οἱ μὲν Μιλήσιοι, τὴν προφῆτιν αἰτιασάμενοι διεφθάρθαι χρήμασιν ὑπὸ τῶν μηδιζόντων, πανδημεὶ τοῖς Καρσὶ βοηθήσαντες καὶ τοῖς Πέρσαις μετ' ἐκείνων συμβαλόντες σχεδὸν πάντες ἀπέθανον· τὸν δὲ χρησμὸν διὰ τὴν ἀλήθειαν εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν. ΑΛΛΩΣ. ἰσχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι, ὡς καὶ Ἀνακρέων. πολεμουμένους δὲ Κᾶρας ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου τοῦτον λαβεῖν τὸν χρησμὸν, πυνθανομένους εἰ προσλάβοιειν συμμάχους Μιλησίους. ὁ δὲ νοῦς τοῦ λεγομένου τοιοῦτος, ἀντὶ τοῦ πάλαι συνῆν σοι, νῦν δὲ οὔ. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονούντων νῦν δὲ ἀτυχούντων. * ΑΛΚΙΜΟΙ] ἰσχυροί. *Gl. Dorv.* οἱ Μιλήσιοι πάλαι ἐπ' ἀνδρίᾳ θαυμαζόμενοι, καὶ σύμμαχοι τοῖς βουλομένοις ἐγίγνοντο. ἐλθόντες οὖν τινὲς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ πυνθανόμενοι αὐτοῦ εἰ δέῃ Μιλησίους συμμάχους λαβεῖν, χρησμὸν ἔλαβον ὅτι πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· ἐπεκράτησε δὲ τοῦτο εἰς παροιμίαν. *Dorv.*

1003. ΔΗΛΟΝ] φανερόν. ΜΟΧΘΗΡΟΣ] ἤγουν κακότροπος. *Gl. Dorv.*

1004. ΗΔΕΤΑΙ ΦΑΚΗι] εἰκότως παρεικάζει φακῇ τὴν γραῦν, διά τε τὸ τοῦ ὀσπρίου χαῦνον (τοιαῦται γὰρ καὶ αἱ γρᾶες) καὶ διὰ τὸ ἐσθίειν φακῆν τὰς γραῦς οὐκ ἐχούσας ὀδόντας. * ΕΠΕΙΤΑ] μετὰ ταῦτα. *Gl. Dorv.* ΠΛΟΥΤΩΝ] πλοῦτον ἔχων. *Gl. Paris.* ΗΔΕΤΑΙ] εὐφραίνεται. *Gl. Dorv.* ΦΑΚΗι] ἐσθίων. *Gl. Paris.*

1005. ΠΡΟ ΤΟΥ] πρότερον, πρῶτον. ΚΑΤΗΣΘΙΕΝ] ἔτρωγεν. *Gl. Dorv.*

1006. ΝΗ ΤΩ ΘΕΩ] τὸν Ἔρωτα καὶ τὴν Ἀφροδίτην. *Gl. Dorv.*

1008. ΕΠ' ΕΚΦΟΡΑι] ἤγουν ἐπ' ἐξαγωγῇ τινὸς πράγματος. *Gl. Dorv.* τοῦ ἐξαγαγεῖν σε ὡς νεκράν. *Gl. Paris.* ΕΚΦΟΡΑΝ] ἐνταφιασμόν. *Gl. Br.*

1009. ΕΡΩΝ] ἐπιθυμῶν. ΛΑΒΕΙΝ] μᾶλλον ἕνεκα. *Gl. Paris.*

1010. ΑΙΣΘΟΙΤΟ] νοήσειε. *Gl. Dorv.*

1011. ΝΙΤΑΡΙΟΝ ΑΝ ΚΑΙ ΒΑΤΙΟΝ] Σύμμαχός φησι, Νίταρος πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ ὀνειδιζόμενος ἐν τοῖς ἑξῆς δράμασι, καὶ Βάτος· καὶ τὰς μικρὰς δὲ θηλείας Βατύλους ἔλεγον, καὶ Θεοπόμπου δρᾶμά ἐστι Βατύλη. τινὲς δὲ νιτάριον καὶ βάτον εἴδη φυτῶν· θέλει οὖν εἰπεῖν ὅτι ὡς ἄνθη με εἶχε. Δίδυμος δέ φησιν ὑποκορίσματα πρὸς γυναῖκας· νιτάριον δὲ νεόττιον, οἱονεὶ κοράσιον. ΑΛΛΩΣ. φιλοφρονητικὴ ἡ προσφώνησις. βάταλον δὲ τὴν ἕδραν, παρὸ καὶ τὸ βάτιον. τὸ δὲ συνεσταλμένως ἀναγινώσκειν ἀνόητον. ἢ δύναται βάτον ἀντὶ τοῦ τρυφερὸν καὶ μαλακὸν, οἷος ὁ βάτος τὸ ἰχθύδιον. * Νίταρος καὶ Βάτος ἄνδρες ἦσαν θηλυπρεπεῖς καὶ ὡραῖοι· παρήκαζεν οὖν αὐτὴν τούτοις ὑποκοριζόμενος. ἄλλοι δὲ νιτάριον καὶ βάτιον φασὶν εἴδη ἀνθέων, ἵνα λέγοι, ὡς ἄνθη με εἶχεν καὶ ἐκολάκευεν. *Dorv.* ΝΗΤΤΑΡΙΟΝ] νηττάριον καὶ φάττιον εἴδη φυτῶν· θέλει δὲ εἰπεῖν ὡς ἄνθη με εἶχε. οἷον νεόττιον. οἱονεὶ κοράσιον. *Rav.* νιττάριον καὶ βάτιον εἶδος φυτῶν. θέλει οὖν εἰπεῖν ὅτι ἄνθη με εἶχεν, ἀντὶ τοῦ οὖν τοῦτο ἢ μετὰ τὸ εἰπεῖν λέγει. νιττάριον καὶ βάτιον ἤγουν ὥσπερ ταῦτα τὰ ἄνθη, ἃ καλοῦσι νιττάριον καὶ βάτιον. *Paris.* ΥΠΕΚΟΡΙΖΕΤΟ] ὑποκοριστικῶς ἔλεγε. *Gl. Dorv.* ὑποκοριστικῶς ἐλάλει. *Gl. Paris.*

1012. ΗΤΗΣ'] ἐζήτησεν. *Gl. Dorv. Paris.*

1013. ΜΥΣΤΗΡΙΟΙΣ ΤΟΙΣ ΜΕΓΑΛΟΙΣ] ἐπεὶ ἔστι καὶ μικρὰ μυστήρια γενόμενα δι' Ἡρακλέα. Ἡρακλῆς γὰρ ἐπιστὰς ἠξίου μυεῖσθαι, ἔθος δὲ ἦν τοῖς Ἀθηναίοις ξένον μὴ μυεῖν· μὴ βουλόμενοι οὖν λῦσαι τὸ ἔθος μηδὲ ἀπῶσαι τὸν εὐεργέτην Ἡρακλέα, ἐπενόησαν μυστήρια εὐμετάδοτα.

ΟΧΟΥΜΕΝΗΝ] ὄχος ποιητικῶς τὸ ἅρμα τὸ ἐκ τῆς ἁμάξης κατεσκευασμένον καὶ ὑπὸ τῶν ἵππων κινούμενον καὶ ὀχούμενον· καὶ ὀχοῦμαι τὸ ἐπὶ ἅρματος τοιούτου φέρομαι. * ΟΧΟΥΜΕΝΗΝ] καθημένην. (πορευομένην *Dorv.*) *Gl. Dorv. Paris.*

1014. ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΜΑΞΗΣ] αἱ γὰρ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες ἐπὶ ἁμαξῶν ὀχούμεναι εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια ἀπήρχοντο. ὡς ἐπὶ ἁμαξῶν οὖν ὀχουμένων αὐτῶν, ἐπὰν εἰς Ἐλευσίνια βαδίζωσιν εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια, καὶ λοιδορουσῶν ἀλλήλαις ἐν τῇ ὁδῷ τοῦτο εἶπεν· ἔθος γὰρ ἦν αὐταῖς τοῦτο. * ΕΠΙ] ἐπάνω. ΟΤΙ] διότι ἔβλ. πρὸς ἐμέ. *Gl. Paris.*

ΠΡΟΣΕΒΛΕΨΕ] ἔνευσεν, ἐθέασεν. *Gl. Dorv.*
1015. ΕΤΥΠΤΟΜΗΝ] ἐδερόμην. *Gl. Dorv.* ΔΙΑ ΤΟΥΘ'] διὰ τὸ προσβλέψαι. *Gl. Paris.* ΟΛΗΝ] δι' ὅλην. *Gl. Paris.*
1017. ΜΟΝΟΣ] μεμονωμένος. *Gl. Paris.* ΗΔΕΘ'] εὐφραίνεται. ΩΣ ΕΟΙΚΕΝ] ὡς φαίνεται. ΕΣΘΙΩΝ] ἀναλίσκων τὰ σά. *Gl. Dorv.*
1018. ΠΑΓΚΑΛΟΥΣ] ἐπιτηδείους. *Gl. Dorv.* ὡραίας καὶ ἡδεῖς. *Gl. Paris.*
1019. ΠΡΟΤΕΙΝΟΙΕΝ] δώσοιεν αὐτῷ. *Gl. Dorv.* παράσχοιεν. *Gl. Paris.* ΔΡΑΧΜΑΣ] νομίσμασιν. *Gl. Dorv.*
1020. ΟΖΕΙΝ] ἀπὸ τῆς χρόας ἔλεγε γλυκύ. *Gl. Paris.* ἐλέγετο ὄζειν τῆς χρόας ἐμοῦ ἡδὺ, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς χρόας ὀσμὴν ἡδεῖαν ἀποπέμπεσθαι, ἤτοι ἡδυτάτην εἶναι τὴν ἀπὸ τοῦ σώματός μου ὀσμὴν φερομένην. *Gl. Paris.* ΟΖΕΙΝ ΔΕ ΤΑΣ ΧΡΟΑΣ] ὀσμὴν ἐξιέναι ἀπὸ τοῦ σώματος. *Gl. C.*
1021. ΘΑΣΙΟΝ] ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ᾤκει Στάφυλος ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος. ΕΝΕΧΕΙΣ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκίρνας. * ΘΑΣΙΟΝ] οἶνον δηλ. ΕΝΕΧΕΙΣ] ἐκίρνας. *Gl. Dorv. Paris.* ΕΙΚΟΤΩΣ] ἔλεγε τοῦτο. *Gl. Dorv.*
1022. ΜΑΛΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΟΝ] ἤπιον καὶ χαρίεν. *Gl. Dorv.* ἥμερον καὶ ὡραῖον. *Gl. Paris.*
1023. ΣΚΑΙΟΣ] ἀπαίδευτος, μωρὸς, ἀνόητος. *Gl. Paris.* ΗΠΙΣΤΑΤΟ] ἐγίνωσκε. *Gl. Dorv.*
1024. ΚΑΠΡΩΣΗΣ ΤΑΦΟΔΙΑ] ἐρωτομανοῦς, μαχλώσης, ὀρεγομένης συνουσίας τὰ ἀναλώματα, τὴν οὐσίαν. ἔφοδος θηλυκῶς ἡ ἐπέλευσις τινός, ἐφόδιον δὲ οὐδετέρως καὶ ἐφόδια πληθυντικῶς τὰ ἐν τῇ ὁδῷ κυρίως γινόμενα ἀναλώματα. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς λέγει τὰ ἀναλώματα. * ΚΑΠΡΩΣΗΣ] ἐρωτομανοῦς. *Gl. Dorv.* μαινομένης, συνουσίας ὀρεγομένης. *Gl. Paris.* ΤΑΦΟΔΙΑ] τὰ ἀναλώματα. *Gl. Dorv.* τὰ ἀναλώματα τὰ περὶ τὴν οὐσίαν. *Gl. Paris.* ἐφόδια λέγονται κυρίως ἃ ἔχει τις εἰς δαπάνην ἐν τῇ ὁδῷ· νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὰ περιόντα αὐτῆς πράγματα. ἐποίησε δὲ τοῦτο, ἵνα διὰ τῆς συναλοιφῆς καὶ τὰ πράγματα καὶ τὰ κόπρια νοῶνται. *Dorv.* ἐφόδια λέγονται τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν συντείνοντα. *Paris.* ΚΑΤΕΣΘΙΕΙΝ] δαπανᾶν. *Gl. Dorv.*
1025. τὸ Ω ΦΙΛ' ΑΝΕΡ σκωπτικῶς κατὰ τῆς γραός. *Gl. Paris.*
1026. ΦΑΣΚΩΝ ΒΟΗΘΕΙΝ] καίπερ ὁμολογῶν βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις, τοὐναντίον ποιεῖ, ἐκείνου τοῦ ἀδικοῦντός με προϊστάμενος· ἐπειδὴ τοῖς δικαίοις ὡς ἀδικουμένοις προσεκλίθη.
1027. ΠΟΙΗΣΕΙ] ὁ Πλοῦτος δηλ. *Gl. Paris.* ΠΕΠΡΑΞΕΤΑΙ] πραχθήσεται. *Gl. Dorv.* μετ' ὀλίγον πραχθήσεται. *Gl. Paris.*
1028. ΑΝΑΓΚΑΣΑΙ] βιάσασθαι, διεγεῖραι. *Gl. Paris.* ἀναγκάζομαι, βιάζομαι. τὸ μὲν λέγεται ἐπὶ ἐμψύχων, τὸ δὲ, ἤγουν τὸ βιάζομαι, ἐπὶ ἀψύχων. ἔστι δ' ὅτε θάτερον ἀντὶ θατέρου λαμβάνεται. *Paris.* ΝΗ] μά. *Gl. Dorv.*
1029. ΕΥ ΠΑΘΟΝΘ'] εὐεργετηθέντα. *Gl. Paris.*
1030. Η ΜΗΔΟΤΙΟΥΝ ΔΙΚΑΙΟΝ] ἢ δίκαιόν ἐστι μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν ἔχειν τὸν νεανίσκον. * Η ΜΗΔ' ΟΤΙΟΥΝ] ἤγουν εἰ μὴ ἀντευποιήσει, οὐδὲ ἓν κ. τ. λ. ΑΓΑΘΟΝ ΕΣΤ' ΕΧΕΙΝ] ἤγουν εὐεργετηθῆναι ὑπὸ τοῦ θεοῦ. *Gl. Paris.*
1031. ΟΥΚΟΥΝ] τὸ λοιπόν. ΑΠΕΔΙΔΟΥ] τοὺς μισθούς. *Gl. Dorv.*
1033. ΟΡΘΩΣ ΓΕ] ἀληθῶς λέγεις. ΟΙΕΤΑΙ] νομίζει. *Gl. Dorv.*
1034. ΑΛΓΟΥΣ] τῆς λύπης. ΚΑΤΑΤΕΤΗΚ'] λέλυμαι, ἰσχνὴ γέγονα. *Gl. Dorv.* ἀντὶ τοῦ ἠφανίσθην. *Gl. Paris.*
1035. ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΣΕΣΗΠΑΣ] ὑπὸ τοῦ γήρως καὶ τοῦ χρόνου· γελοίου δὲ χάριν οὐ κατατέτηκας εἶπεν, ἀλλὰ κατασέσηπας. * ΟΥΚ] ἤγουν οὐ κατατέτηκας. *Gl. Paris.*
1036. ΔΙΕΛΚΥΣΑΙΣ] διαβιβάσαις. *Gl. Dorv.*
1037. ΩΝ ΤΗΛΙΑ] κοσκίνου κύκλος, ἢ σανὶς πλατεῖα ἐφ' ἧς ἄλφιτα ποιοῦσιν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι οὕτως· τοῦτο τί ἐστιν οὐκ οἶδα· ὅτι δὲ συμβάλλεται ἐν Μαρικᾷ Εὐπόλιδος, οἶδα· κἀκεῖ γὰρ τὴν Ὑπερβόλου μητέρα τηλίᾳ εἰκάζει τῇ πλατείᾳ σανίδι. τινὲς δὲ τηλίαν ξύλον φασὶ πλατὺ, εἰς ὃ οἱ ἀρτοκόποι τοὺς ἄρτους ἐπιξηραίνουσιν. ἄλλοι δὲ τηλίαν τὸ τῆς καπνοδόχης πῶμα, ὅ ἐστι περιφερές. φησὶν οὖν ὅτι διὰ δακτυλίου ἑλκυσθείης, ἐὰν ᾖ ὁ δακτύλιος τηλία. τοῦτο δὲ ὡς παχείας αὐτῆς οὔσης καὶ μὴ δυναμένης διὰ δακτυλίου ἑλκυσθῆναι, ἀλλὰ διὰ τηλίας. ΑΛΛΩΣ. τηλία ἔχει μέν τι καθ' ἑαυτὸ ἄπορον· ἐὰν δὲ τὸ ἐν Μαρικᾷ προσέλθῃ, ἔνθα εἰς τηλίαν φησὶ τὰ τοῦ Ὑπερβόλου ὀστᾶ ἐμβεβλῆσθαι, ἀπορώτερον ἔσται· ζητητέον οὖν. τηλία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀτρύπητος σανίς· ἐὰν δὲ τρυπηθῇ, ἀψὶς γίνεται. λέγει οὖν ὅτι εἰ μὴ ὁ δακτύλιος τοσοῦτον ἔχει τρύπημα, ὡς δοκεῖν εἶναι ἐν τηλίᾳ τὸ τρύπημα. ΑΛΛΩΣ. τηλία σανὶς ἡ λεγομένη κάρδοπος· τηλία δὲ ἡ σηλία, ὥσπερ τὸ σήμερον τήμερον. καὶ δὴ καὶ ἰδίως ἐκαλεῖτο τηλία περίφραγμα σανίδων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾧ ἄλφιτα ἐπιπράσκοντο· καὶ ὀρτυγοτρόφοι τοὺς ὄρτυγας συνέβαλλον ἐν τούτῳ. * ΕΙ ΤΥΓΧΑΝΕΙ] ναὶ, διελκύσει σέ τις δηλ. *Gl. Paris.*

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ] ὁ γύρος. ΤΗΛΙΑ] κοσκινόγυρος. *Gl. Dorv. D. Paris.* κοσκίνου κύκλος. *Gl. C.*

1038. ΤΟ ΜΕΙΡΑΚΙΟΝ] πρόεισιν ὁ παῖς στεφάνους κομίζων τῷ Πλούτῳ διὰ τὸ πεπλουτηκέναι.

1039. ΟΥΠΕΡ] οὗ τινός. ΠΑΛΑΙ] πρὸ ὀλίγου. *Gl. Dorv.*

1040. ΕΟΙΚΕ] φαίνεται. ΚΩΜΟΝ] μέθην. *Gl. Dorv.* τὸ ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μέθην· ὁ γὰρ μεθύων ἐπὶ μέθην βαδίζει αὐτῷ τῷ μεθύειν, καὶ οὐκ ἔστιν ἡ βάδισις αὐτοῦ οὐχ ἕτερον ἢ μέθη. *Dorv.* ΕΠΙ ΚΩΜΟΝ] μετὰ μέθην. *Gl. Paris.*

1041. ΕΧΩΝ] κρατῶν. φυρῶν. *Gl. Dorv.* ΠΟΡΕΥΕΤΑΙ] βαδίζει. *Gl. Paris.*

1042. ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ] ὡς διὰ χρόνου αὐτὴν ἀσπαζόμενος φησί. μεθύων δὲ οὐ λέγει ΧΑΙΡΕ· ἡ δὲ διὰ τὸ ἄτοπον δοκοῦν τῆς προσρήσεως ὡς ἐν ἔρωτι, τί φησιν. ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ] κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πεντήκοντα ἕξ, ὧν τελευταῖος "ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται." μετὰ δὲ τὸν δέκατον στίχον κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. ἔστι δὲ βραχυκατάληκτον, ὡς εἴρηται, τὸ λειπόμενον ὅλου ποδὸς πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς συζυγίας τῶν ποδῶν, ἢ τοῦ μονομέτρου τυχὸν ἢ τοῦ διμέτρου. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, καὶ ἑξῆς τὸ χοροῦ αὖθις· ἐχρῆν γὰρ κἀνταῦθα θεῖναι χορὸν εἰσιόντων ἐντὸς τῶν ὑποκριτῶν, ἄχρις ἄν τις ἕτερος ἐπέλθοι ὑποκριτής.

* ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ] προσφθέγγομαι. *Gl. Dorv.* χαιρετῶ. *Gl. Paris.* ὡς διὰ χρόνου ἰδὼν αὐτὴν, ἀσπάζομαι φησὶ, καὶ οὐ χαίρεις· ἡ δὲ, διὰ τὸ ἄτοπον δοκοῦν τῆς προσρήσεως, ἐν ἔρωτι φησί· τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως ἧς ὑβρίζομαι. *Schol. LB.* τὸ ἀρχαία τὴν γραῦν σκώπτει. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἴτιος αἰτίου αἰτία καὶ ἀπὸ τοῦ εὔδιος εὐδίου εὐδία, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ πολιὸς πολιοῦ πολιά. πολιὸς ἦν ἀνὴρ ὁ τὴν πολιὰν ἔχων ἤτοι ὁ γηραιός. καὶ πολιὰ θρὶξ ἀπὸ τούτου ἡ λευκή. *Paris.*

1043. ΠΟΛΙΑ] πεπολιωμένη. ΤΑΧΥ] ταχέως. *Gl. Dorv.*

1044. ΤΑΛΑΙΝΑ] ἀθλία. *Gl. Dorv.*

1045. ΕΟΙΚΕ] φαίνεται ὁ νεανίας. ΕΩΡΑΚΕΝΑΙ] θεάσασθαι. *Gl. Dorv.*

1047. ΠΟΛΛΟΙΣ] μεθύσοις. *Gl. Paris.*

1048. ΜΕΘΥΩΝ ΓΑΡ, ΩΣ ΕΟΙΚΕΝ, ΟΞΥΤΕΡΟΝ ΒΛΕΠΕΙ] οἱ γὰρ μεθύοντες οὐχ ὁρῶσι. παίζει οὖν, ὅτι ὀξέως ἐθεάσατο τὰς πολιὰς αὐτῆς ὁ νέος, ἀμαυροῦσθαι ὀφείλων τὴν ὄψιν ἐκ τῆς μέθης. ΜΕΘΥΩΝ δέ φησιν, ἐπειδὴ ἐπὶ κῶμον ἀπῄει, ὡς ἔφη. τοὐναντίον δέ, εἶπε, τοῖς ἄλλοις πέπονθεν, ἐπειδὴ νήφων οὐκ ἔγνω ἀλλὰ μεθύων γραῦν οὖσαν. * εἰκότως φησὶ τοῦτο οὕτω προσιόντα τὸν νέον ἰδών· οἱ γὰρ μεθύοντες μάλιστα οὐχ ὁρῶσι. παίζει οὖν, ὅτι ταχέως ἐθεάσατο τὰς πεπολιωμένας αὐτῆς τρίχας ὁ νέος ἀμαυροῦσθαι ὀφείλων τὴν ὄψιν ὑπὸ τῆς μέθης. μεθύων δὲ ἔφη, ἐπεὶ καὶ ἐπὶ κῶμον βαδίζειν ἀνωτέρω εἴρηκεν. *Schol. LB.* ΟΞΥΤΕΡΟΝ] διορατικώτερον. *Gl. Dorv.* καθαρώτερον. *Gl. Paris.*

1049. ΑΚΟΛΑΣΤΟΣ] αἰσχρὸς, ἀναίσχυντος. *Gl. LB.* οὐκ ἔστιν ὅτι ἀπαίδευτος. *Gl. Dorv.* ἀπαίδευτος. *Gl. Paris.*

1050. Ω ΠΟΝΤΟΠΟΣΕΙΔΟΝ] ὦ πόντιε Πόσειδον. ΘΕΟΙ δὲ ΠΡΕΣΒΥΤΙΚΟΙ οἱ τοῖς πρεσβύταις ἐφιστάμενοι θεοί. ἐπειδὴ καὶ ὁ Ποσειδῶν τῶν πρεσβυτέρων θεῶν καὶ οὐχ ὅμοιός ἐστι Διονύσῳ ἢ Ἀπόλλωνι. τὸ δὲ Ποντοπόσειδον ἀπὸ τοῦ πόντου, ὦ μέγιστε Πόσειδον· καὶ Σώφρων γάρ φησι "πόντος ἀγαθῶν," πλῆθος καὶ μέγεθος θέλων σημᾶναι. ΑΛΛΩΣ. ἐπεὶ γραῦς ἐστίν, ὡς τοῦ ὅρκου τούτου πρεσβυτῶν ὄντος. ἢ οὐ πάντως, ἀλλ' ἐν παιδιᾷ μετ' ἐκπλήξεως φαίνεται καὶ μεγάλης τινὸς ἐμφάσεως χρῆσθαι τούτῳ. * Ω ΠΟΝΤΟΠΟΣΕΙΔΟΝ] φεῦ βασιλεῦ τοῦ πόντου. *Gl. Dorv.* ΠΡΕΣΒΥΤΙΚΟΙ] γεροντικοί. *Gl. Dorv. LB.* θεοὶ πρεσβυτικοί· οἰκεῖον τῇ γραῒ λέγειν τοῦτο τὸν νέον· καὶ γὰρ γέροντες γέρουσιν ἁρμόζουσιν· ἔστι δὲ ὁ Ποσειδῶν τῶν γερόντων καὶ οὐ τῶν νέων, ὥσπερ ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Διόνυσος καὶ ὁ Πάν. τὸ δὲ Ποντοπόσειδον ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ τῆς θαλάσσης, ἢ ὦ θαλάσσιε Πόσειδον. *Schol. LB.* πρεσβυτικοὶ θεοὶ οἱ ἀρχαῖοι, οἱ παλαιοί. καὶ γὰρ καὶ πρεσβυτικοὺς θεοὺς ἔλεγον τοὺς ἀρχαίους ὡς πρὸς Διόνυσον καὶ Ἀπόλλωνα. *Paris.*

1051. ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ] τῶν ῥυτιδωμάτων. *Gl. LB.* ῥυτίδες, ἃς οἱ κοινοὶ λέγουσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου ζωρώματα. *Gl. Victor.*

1052. Α Α] ὡς τοῦ νεανίσκου προσφέροντος τὴν δᾷδα αὐτῇ, τοῦτο λέγει· ἔστι δὲ ἐπίρρημα ἐκπλήξεως καὶ κελεύσεως. * Α Α] ἐπιφώνημα, ἐπίρρημα ἐκπλήξεως. *Gl. Dorv.* ἐπίρρημα ἐφεκτικόν. *Gl. LB.* ΜΗ ΜΟΙ ΠΡΟΣΦΕΡΕ] μηδαμῶς πλησίον ἐμοῦ φέρε. *Gl. LB.* ἔμπροσθεν. *Gl. Dorv.*

1053. ΛΑΒΗι] καταλάβῃ. *Gl. LB.* ἅψηται. *Gl. Dorv.*

1054. ΩΣΠΕΡ ΠΑΛΑΙΑΝ ΕΙΡΕΣΙΩΝΗΝ] εἰρεσιώνη στέμματα πρὸ τῶν πυλῶν περιειλημένα πλακουντικοῖς τισὶ κολύροις καὶ ἄλλοις τισὶ τοιουτοτρόποις, τοῖς τε ὡραίοις καρποῖς, καὶ ἐλαίῳ ἀποκεκραμένα. λιμοῦ γὰρ ἐνσκήψαντος ἀνεῖλεν ὁ

θεὸς τὰς εἰρεσιώνας πρὸ τῶν θυρῶν κρεμάσαι. εἰρεσιώνη δὲ θαλλὸς ἐλαίας ἢ δάφνης, ἐξ ἐρίων καὶ θαλλοῦ συμπεπλεγμένος, ἔχων ἄρτον ἐξηρτημένον καὶ κοτύλην (ἔστι δὲ μέτρον, ὃ νῦν καλοῦμεν ἡμίξεστον) καὶ σῦκα καὶ πάντα τὰ ἀγαθά. ταύτην δὲ τὴν εἰρεσιώνην πρὸ τῶν οἰκημάτων ἐτίθεντο οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ κατ' ἔτος ἤλαττον. εἰώθει δὲ παῖς ἀμφιθαλὴς ἀμφ' αὐτῇ ταῦτα λέγειν· "εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους, καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ὑποψήσασθαι, καὶ κύλικ' εὔζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃς." ΑΛΛΩΣ. κλάδος ἦν ἐλαίας ἐρίοις πεπλεγμένος, ἐξήρτητο δὲ αὐτοῦ τὰ ὡραῖα πάντα. ἵστασαν δὲ αὐτὸν πρὸ τῶν θυρῶν κατὰ τὸ παλαιὸν χρηστήριον· οἱ μὲν γάρ φασιν ὡς λιμοῦ πᾶσαν τὴν γῆν κατασχόντος ὁ θεὸς εἶπε προηροσίαν τῇ Δηοῖ ὑπὲρ ἁπάντων θῦσαι θυσίαν Ἀθηναίους· οὗ ἕνεκα χαριστήρια πανταχόθεν ἐκπέμπουσιν Ἀθήναζε τῶν καρπῶν τὰς ἀπαρχάς. ΑΛΛΩΣ. Πυανεψίοις καὶ Θαργηλίοις Ἡλίῳ καὶ Ὥραις θύουσιν Ἀθηναῖοι, φέρουσι δὲ οἱ παῖδες τὰ προκατειλεγμένα ἀκρόδρυα, καὶ ταῦτα πρὸ τῶν θυρῶν κρεμῶσι. κατά τι δὲ χρηστήριον πρὸς ἀποτροπὴν λιμοῦ ταῦτα ἐποίουν. * ΠΑΛΑΙΑΝ] κατάξηρον. *Gl. LB.* ΕΙΡΕΣΙΩΝΗΝ] κλάδον ἐλαίας ξηρόν. *Gl. LB.* στέφανον, κλάδον ἐλαίας. *Gl. Dorv.*

1055. ΠΟΙ] τὸ ποῖ σκωπτικόν· δηλοῖ γὰρ ἀκολασίας τόπον ζητούσης. * ΔΙΑ ΧΡΟΝΟΥ] διὰ πολλοῦ. ΠΡΟΣ ΜΕ] εἴς με. ΠΑΙΣΑΙ] ἀπὸ τοῦ παίω. γράφεται παῖξαι. *Gl. Paris.* ΠΟΙ ΤΑΛΑΝ] οὐκ ὦ ἄθλιε. *Gl. LB.*

1056. ΠΑΙΔΙΑΝ ΤΙΝΑ] οὕτως Ἀττικοὶ βραχυκαταλήκτως καὶ ὀξυτόνως ἐπὶ τοῦ παιγνίου. * ΑΥΤΟΥ] ἐνταῦθα. *Gl. Dorv.* ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. *Gl. Paris.* ΚΑΡΥΑ] καρύδια. ΠΑΙΔΙΑΝ ΤΙΝΑ] παίγνιον ποταπόν. *Gl. LB.*

1057. ΠΟΣΟΥΣ ΕΧΕΙΣ ΟΔΟΝΤΑΣ] δέον εἰπεῖν κάρυα εἶπεν ὀδόντας, ὡς πρὸς γραῦν. * τοῦτο παρ' ὑπόνοιαν εἶπε κωμῳδῶν αὐτὴν ὡς πάνυ γραῖαν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν πόσα ἐν χερσὶν ἔχω, ὥσπερ εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ ἄρτια περισσὰ παίζοντες. *Junt.* ΑΛΛΩΣ. πόσους ὀδόντας εἶπεν ἀντὶ τοῦ πόσα ἔχεις κάρυα. παιδιὰ γάρ ἐστι τοιαύτη· δραξάμενός τις καρύων καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐρωτᾷ πόσα; καὶ ἐὰν ἐπιτύχῃ, λαμβάνει ὅσα ἔχει ἐν τῇ χειρί· ἐὰν δὲ ἁμάρτῃ κατὰ τὴν ἀπόκρισιν, ἀποτίνει ὅσα ἂν ὁ ἐρωτήσας εὑρεθείη ἔχων. * ΓΝΩΣΟΜΑΙ] γνωρίσω. *Gl. Paris.*

1059. ΑΠΟΤΙΣΟΝ] ἀπόδος, ἡττηθεῖσα τὸ συμπεφωνημένον. *Gl. LB.* ΓΟΜΦΙΟΝ] γωνιαῖον ὀδόντα. *Gl. LB.* γωνιακὸν ὀδόντα. *Gl. Dorv. Paris.*

1060. ΥΓΙΑΙΝΕΙΝ] τὸν νοῦν. *Gl. Dorv.* ὑγιῶς ἔχειν τὸν νοῦν. *Gl. Paris.*

1061. ΠΛΥΝΟΝ ΜΕ ΠΟΙΩΝ] ἐφύβριστον πλῦμα. πλυνὸς δὲ ὀξυτόνως τὸ ἀγγεῖον αὐτό· παροξυτόνως δὲ τὸ πλυνόμενον. * ΠΛΥΝΟΝ] ἐφύβριστον· πλυνὸς λεκάνη. *Gl. Dorv.* ἄτιμον. *Gl. LB.* ἐφύβριστον, καταπεπλυμένην ὀνείδεσι καὶ μυκτηρισμοῖς. *Gl. Br.* ἐφύβριστον ἤτοι καταπεπατημένην. *Gl. Paris.*

1062. ΟΝΑΙΟ] ὠφεληθείης. *Gl. Dorv.* ΕΚΠΛΥΝΕΙΕ] ἀποκαθαρεῖ. ἐπὶ συνουσίας εἶπεν ἐκπλύνειέ σε. *Gl. Paris.*

1063. ΚΑΠΗΛΙΚΩΣ ΕΧΕΙ] πανουργικῶς, ἐπεὶ οἱ κάπηλοι χρίειν καὶ ἀναποιεῖν τὰ ἱμάτια εἰώθασι. καὶ τὸν οἶνον δὲ ὀνθυλεύουσι, συμμιγνύντες αὐτῷ σαπρόν. * ΑΛΛΩΣ. κομμωτικῶς καὶ ἐψιμμυθισμένως ἔχει, καὶ οὐ τὴν κατὰ φύσιν χροιάν, ἀλλὰ νόθον καὶ ξένην. *Junt.* ΟΥ ΔΗΤ'] οὐδαμῶς. *Gl. Dorv.* ΚΑΠΗΛΙΚΩΣ] κομμωτικῶς ὀφείλων κἀνταῦθα εἰπεῖν, καπηλικῶς πάλιν εἶπε παίζων. *Schol. LB.* πανουργικῶς. *Gl. Paris.* ΕΧΕΙ] διάκειται. *Gl. Dorv.*

1064. ΕΚΠΛΥΝΕΙΤΑΙ] ἐκπλυνθείη. *Gl. LB.* ἀποπεσεῖται. *Gl. Paris.*

1065. ΟΨΕΙ ΚΑΤΑΔΗΛΑ] θεάσῃ λίαν φανερά. *Gl. LB.* ΟΨΕΙ] θεάσεις. ΚΑΤΑΔΗΛΑ] τὰ φανερά. *Gl. Paris.* ΤΑ ΡΑΚΗ] ἤγουν τὰς ῥυτίδας. *Gl. LB.* ῥυτιδώματα. *Gl. Paris.* ῥάκος τὸ διεῤῥηγμένον ἱμάτιον· μεταφορικῶς οὖν φησὶν ἐνταῦθα ῥάκη, ἤγουν τὰς ῥυτίδας τοῦ διεφθαρμένου αὐτῆς προσώπου ὑπὸ τοῦ γήρως. *Schol. LB.*

1066. ΥΓΙΑΙΝΕΙΝ] ὑγιῶς ἔχειν. *Gl. Dorv.*

1067. ΠΕΙΡΑι] συνουσιάζει. *Gl. LB.* συνεύει. *Gl. Dorv. Paris.* ΤΙΤΘΙΩΝ] τῶν μαστῶν. *Gl. LB. Dorv. Paris.*

1069. ΟΥΚ ΕΜΟΥ Γ'] ἐφάπτεται. ΒΔΕΛΥΡΕ] μισητέ, ἀναίσχυντε. *Gl. LB.*

1070. ΜΑ ΤΗΝ ΕΚΑΤΗΝ] ὡς σώφρων. *Gl. Dorv.* ΟΥ ΔΗΤΑ] οὐδαμῶς ἐφάπτομαι αὐτῆς. *Gl. LB.*

1071. ΟΥΚ ΕΩ] οὐκ ἐφίημι. *Gl. LB.* οὐκ ἐάσω. *Gl. Dorv.* ΤΗΝ ΜΕΙΡΑΚΑ] τὴν γραῦν. *Gl. LB.*

1072. ΥΠΕΡΦΙΛΩ] λίαν φιλῶ αὐτήν. *Gl. LB.* ΥΠΕΡ] λίαν. *Gl. Dorv.*

1073. ΤΙ ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ] ἐμοῦ ἡ γραῦς. *Gl. LB.*

1074. ΥΒΡΙΣΤΗΝ] ἀλαζόνα. *Gl. LB.*

1076. ΤΟ ΤΙ] ὅτι οἱ χαλεπαίνοντες τὸ συνουσιάζειν οὕτως ἔλεγον, τὸ τί. * ΕΓΩ] οὐκοῦν. ΟΥ ΜΑΧΟΥΜΑΙ] οὐ διενεχθήσομαι. *Gl. Dorv.* οὐ μαχέσομαι. *Gl. LB.* ΤΟ ΤΙ] οὐ μαχέσῃ ἐμοί; *Gl. LB.*

1077. ΑΙΣΧΥΝΟΜΕΝΟΣ] ἐντρεπόμε

νος, εὐλαβούμενος. *Gl. LB.* ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑΝ] τὸ γῆρας. *Gl. Dorv.*

1078. ΤΟΥΤ'] τὸ συνουσιάζειν. *Gl. Paris.* ΕΠΕΤΡΕΠΟΝ] ἐνεδίδουν. *Gl. LB.* συνεχώρουν, ἐνεδίδουν. *Gl. Paris.* ΠΟΙΕΙΝ] ὃ βούλεται. *Gl. LB.*

1079. ΣΥΛΛΑΒΩΝ] μετὰ σοῦ. ΤΗΝ ΜΕΙΡΑΚΑ] τὴν γραῦν. *Gl. LB.*

1080. ΤΟΝ ΝΟΥΝ] ὃ λέγεις. ΑΞΙΟΙΣ] ἄξιον κρίνεις. *Gl. LB.* οὐδαμῶς ἄξιον κρίνεις συνοικεῖν. *Gl. Paris.*

1081. Ο Δ' ΕΠΙΤΡΕΨΩΝ] ἀντὶ τοῦ τίς αὐτὸν ἐᾷ ἀναχωρῆσαι; ἢ αὐτὸς ὁ Χρεμύλος, ὅτι οὐ συγχωρῶ σοι ἐᾶσαι αὐτήν. δύναται δὲ τὸ Ο Δ' ΕΠΙΤΡΕΨΩΝ τοῦ νεανίσκου εἶναι, ἵν' ᾖ, τίς μοι ἐπιτρέψει συνεῖναι αὐτῇ; εἶτα ὡς παραιτούμενος ἐπιφέρει ὅτι οὐκ ἂν αὐτῇ διαλεχθείην διεσπεκλωμένῃ, ἤγουν ἐξηραμμένῃ, γαμηθείσῃ, ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένῃ, ἢ ἀχρήστῳ πρὸς συνουσίαν διὰ τὸ γῆρας. σπεκλοῦν γὰρ τὸ συνουσιάζειν, παρὰ τὸ πλέκεσθαι. σπέκλωμα γὰρ ὁ ἦχος τῆς συνουσίας. ἢ διαλελυμένῃ κυρίως, ὡς ἐπὶ σχοινίων τῶν πλακέντων, εἶτα διαλυθέντων ἐν χρόνῳ. ἢ ὑπεσπληνισμένῃ, καταδιεσπεκλωμένῃ, πρὸς συνουσίαν ἀχρήστῳ γενομένῃ καὶ πεπαλαιωμένῃ, καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐν συνουσίᾳ τετριμμένῃ. τὸ δὲ σπεκλοῦν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν οὐχ ὡς προηγουμένως τοῦτο σημαῖνον, ἀλλ' ὅμοιον πολλοῖς συμβολικοῖς ὀνοματοποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἐφ' ὧν τὸ εὐθυρρημονεῖν ἵστατο. * ΕΙΝΑΙ ΜΕΤ' ΑΥΤΗΣ] διὰ τοῦτο ταῦτα φῄς. *Gl. Dorv.* ΟΔ' ΕΠΙΤΡΕΠΩΝ] ὁ ἄδειαν διδούς. *Gl. LB.* ΕΠΙΤΡΕΨΩΝ] λαβεῖν. *Gl. Dorv.* συγχωρήσων. *Gl. Paris.*

1082. ΔΙΑΛΕΧΘΕΙΗΝ] ὁμιλήσαιμι. *Gl. Br. Paris.* ΔΙΕΣΠΕΚΛΩΜΕΝΗ] ὦ γεγαμημένη. *Gl. LB.* γαμηθείσῃ. *Gl. Paris.* συνουσιασμένῃ, διεφθαρμένῃ. *Gl. C.* οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπεκλωμένῃ, ἢ ὑπὸ τῆς συνουσίας ἠφανισμένῃ. ἔχει δὲ τὴν παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ πλέκω καὶ ἀπὸ τοῦ πλέγμα· καὶ κατὰ μετάθεσιν πέκλωμα. δύναται δὲ καὶ κλητικὴ εἶναι τὸ ἐσπεκλωμένη, καὶ δοτικὴ οὕτως, ὦ διεσπεκλωμένη, οὐκ ἂν διαλεχθείην σοι· καί, οὐκ ἂν διαλεχθείην σοι τῇ διεσπεκλωμένῃ, καὶ τὰ ἑξῆς. *Schol. LB.*

1083. ΥΠΟ ΜΥΡΙΩΝ ΕΤΩΝ] δέον εἰπεῖν ἀνδρῶν, ἐτῶν εἶπε, σκώπτων αὐτὴν ὡς γραῦν. λίαν πολλῶν πολιτῶν. *Gl. LB.* χρόνων ἢ πολιτῶν. *Gl. Dorv.* πολιτῶν. *Gl. Paris.*

1085. ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΡΥΓΑ ΣΕ] πολλάκις καὶ τὸν νέον οἶνον τρύγα ἐκάλουν· νῦν δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὡς ἡμεῖς, τὴν ὑποστάθμην. * ΣΥΝΕΚΠΟΤΕ' ΕΣΤΙ] ἀντὶ τοῦ συνεκποτέον. *Gl. Dorv.* ΣΥΝΕΚΠΟΤΕΟΝ ΕΣΤΙ] ἄξιον ἐστὶ ἐκπιεῖν. *Gl. LB.* ΤΗΝ ΤΡΥΓΑ] τὴν ὕλην. *Gl. Dorv.* τὴν τοῦ οἴνου ὕλην. *Gl. LB.*

1086. ΚΟΜΙΔΗι] λίαν. ΣΑΠΡΑ] σεσαπρωμένη. *Gl. LB.*

1087. ΟΥΚΟΥΝ ΤΡΥΓΟΙΠΟΣ] ὁ ὑλιστὴρ ὁ σάκκινος. πρὸς ἃ οὖν εἶπεν ὁ νεανίσκος, ἀπήντησεν ὁ γέρων. * ΟΥΚΟΥΝ] τὸ λοιπόν. ΤΡΥΓΟΙΠΟΣ] τὸ σακελιστήριον. *Gl. Dorv.* ΤΡΥΓΙΠΟΣ] σακελιστήριον. *Gl. LB.* ΤΡΥΓΙΠΟΣ] τρὺξ τρυγὸς ἡ τοῦ οἴνου ὕλη· τρύγοιπος δὲ λέγοιτ' ἂν κυρίως, δι' οὗ τὴν ὕλην τοῦ οἴνου σακελίζομεν. *Schol. LB.*

1088. ΕΙΣΙΘ' ΕΙΣΩ] εἴσελθε ἐντός. ΤΩι ΘΕΩι] τῷ Πλούτῳ. *Gl. LB.*

1089. ΑΝΑΘΕΙΝΑΙ] ἀναθῆσαι. ΤΟΥΣΔ' ΟΥΣ ΕΧΩ] τούτους οὕστινας κρατῶ. *Gl. LB.*

1090. ΑΥΤΩι] τῷ θεῷ. *Gl. LB.*

1091. ΟΥΚ ΕΙΣΕΙΜΙ] οὐκ εἰσελεύσομαι. *Gl. LB. Paris.* εἰσέρχομαι. *Gl. Dorv.* ΘΑΡΡΕΙ] ἔχε θάρρος. *Gl. LB.*

1092. ΟΥ ΓΑΡ ΒΙΑΣΕΤΑΙ] ὃ ποιοῦσιν οἱ ἄνδρες, τοῦτο ἐπὶ τῆς γραός φησι, οὐ γὰρ βιάσεταί σε ἡ γραῦς. * τὸ βιάσεται ἐπὶ ἀνδρός. *Gl. Dorv.* ΟΥ ΓΑΡ ΒΙΑΣΕΤΑΙ] σε ὁ νέος, ὥστε μὴ εἰσελθεῖν. *Gl. LB.* οὐ καθελκύσαι παρὰ γνώμην. *Gl. Paris.*

1093. ΥΠΕΠΙΤΤΟΥΝ ΧΡΟΝΟΝ] οἷον ἠσέλγουν, ἀντὶ τοῦ κατεφίλουν. πιττοῦν δέ ἐστι κυρίως τὸ τὰς πλατείας ναῦς πίσσῃ χρίειν· ἔνθεν οὖν μετήνεγκε τὴν λέξιν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκίνουν, συνῆλθον. * ΙΚΑΝΟΝ] ἀρκετόν. *Gl. Paris.* ΥΠΕΠΙΤΤΟΥΝ] ἐγάμουν. *Gl. LB. Dorv. Br.* πρότερον ἐπίττουν· ἤγουν ἠσέλγαινον, κατεφίλουν, ἐσυνουσίαζον· πιττοῦν δὲ κυρίως τὸ πίττῃ χρίειν τὰς ναῦς. *Schol. LB.* ἐπέραινον, συνουσιαζόμην. *Gl. Paris.* ΕΠΙΤΤΩΝ] τουτέστιν ἐφίλουν, ἐμιγνύμην. πιττῶ δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ τὰς νῆας πίσσῃ χρίω, καὶ τὸ τὰ διερρωγότα τῶν ξύλων ἑνοῦν. *Schol. C.*

1094. ΒΑΔΙΖ'] ἀπέρχου. *Gl. LB.* ΚΑΤΟΠΙΝ] ὄπισθεν. *Gl. LB. Dorv.*

1095. ΩΣ] λίαν. *Gl. LB.* ΕΥΤΟΝΩΣ] ἰσχυρῶς. *Gl. LB. Paris.* ΤΟ ΓΡΑΙΔΙΟΝ] ἡ γραῦς αὕτη. *Gl. LB.* συνίζησις. *Gl. Dorv.*

1096. ΛΕΠΑΣ] κογχύλιον ἐφιζάνον ταῖς πέτραις· ὅτ' αὐταῖς προσπήγνυται, δυσαποσπάστως ἔχον, ἐπειδάν τις αὐτοῦ βουληθείη λαβεῖν. εὐεπίφορος δέ ἐστιν εἰς τὸ λεπὰς ὁ Ἀριστοφάνης. παρ' ὑπόνοιαν δέ, ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ. λεπὰς δέ ἐστιν εἶδος ὀστρέου. * ΩΣΠΕΡ] καθά. *Gl. LB.* ΛΕΠΑΣ] εἶδος ὀστρέου.

Gl. LB. Dorv. παταλίδας. *Gl. Paris.* ἡ λεπὰς εἶδος ὀστρέου ἐστίν, ἥτις ἐμπεφυκυῖα τοῖς θαλασσίοις βράγχεσιν ἔχεται αὐτῶν ἄγαν ἰσχυρῶς. *Schol. LB.* λεπάς ἐστιν εἶδος ὀστρέου, ὅπερ λαβόμενον πέτρας ἐπισχυρίζεται καὶ δυσαποσπάστως ἔχει. καὶ "οὐκ ἄν τις αὐτὸ ῥᾳδίως ἀποσπάσοι, πρὶν ἄν τι τῆς πέτρας ἀποῤῥήξῃ μέρος." τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ πολύποδος λέγεται. *Schol. C. D.* λεπάς ἐστιν εἶδος ὀστρίου, ὃ ταῖς πέτραις πεσὸν ἐκείνων ἰσχυρῶς ἐξέχεται καὶ δυσαποσπάστως ἔχει. ἣν οἱ κοινοὶ παταλίδαν καλέουσιν. *Paris.* ΤΩι ΜΕΙΡΑΚΙΩι] τῷ νέῳ. *Gl. LB.* τῇ πέτρᾳ. *Gl. Dorv.* ΠΡΟΣΙΣΧΕΤΑΙ] προσκολλᾶται. *Gl. LB. Dorv. Paris.*

1097. ΤΙΣ ΕΣΘ' Ο ΚΟΠΤΩΝ] κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ιδ', ὧν τελευταῖος "ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναί μοι δοκῇς." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΤΟΥΤΙ ΤΙ ΗΝ] ὁ Ἑρμῆς ἔκοψε, καὶ ἐξελθὼν ὁ Καρίων οὐδένα εὗρε. τὸ θύριον, καὶ οὐ θυρίον· τὰ γὰρ εἰς ον οὐδέτερα ἀπὸ βραχέος ἀρχόμενα προπαροξύνονται, οἷον ἔριον, θύριον, ὅριον καὶ ἕτερα.

Ο ΚΟΠΤΩΝ] ὁ κρούων. *Gl. Dorv.* κόπτει τις τὴν θύραν, ὅταν ἔξωθεν κρούῃ, ψοφεῖ, ὅταν ἔσωθεν. *Dorv.* Ο ΚΟΨΑΣ] ὁ κρούσας. *Gl. LB.* κόπτειν, ψοφεῖν, καὶ κλαυσιᾷν τὴν θύραν διαφέρει· κόπτειν μὲν γὰρ λέγεται, ὅταν εἰσιέναι τις μέλλῃ καὶ τὴν θύραν ἔξωθεν πλήττῃ, ὡς τὸ τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν; ψοφεῖν δὲ, ὅταν ἐξερχόμενός τις αὐτὴν ὑπανοίγοι καὶ ἦχον τινὰ ἀποτελῇ· ὁ τοιοῦτος γὰρ ἦχος ψόφος καλεῖται· ὅταν δὲ ὑπ' ἀνέμου κινῆται μόνη καὶ ἦχον τινὰ ἐκ τούτου ἀποτελῇ, ὁ τοιοῦτος ἦχος ἢ τρισμὸς κλαυσιᾷν λέγεται. *Schol. LB.* ΤΟΥΤΙ ΤΙ ΗΝ] ὃ ἤκουσα. *Gl. LB.*

1098. ΟΥΔΕΙΣ ΕΟΙΚΕΝ] κόψας αὐτὴν φαίνεται. ΔΗΤΑ] ἀληθῶς. ΤΟ ΘΥΡΙΟΝ] ἡ θύρα αὕτη. *Gl. LB.* ἡ θύρα Ἀττικῶς. *Gl. Dorv.*

1099. ΦΘΕΓΓΟΜΕΝΟΝ] βοώμενον. ΑΛΛΩΣ ΚΛΑΥΣΙΑι] μάτην τὰ τῶν κλαιόντων μιμεῖται. *Gl. Paris.* ματαίως ἠχεῖ. *Gl. Dorv. LB.* ΑΛΛΩΣ] μή τινος κινοῦντος. μάτην. ΚΛΑΥΣΙΑι] ἠχεῖ. *Gl. Br.*

1100. ΑΝΑΜΕΙΝΟΝ] καρτέρησον. *Gl. Dorv.* πρόσμεινον. *Gl. LB.*

1102. ΜΑ ΔΙ'] οὐ. ΕΜΕΛΛΟΝ] κρούειν. *Gl. Dorv.* κόψειν περισσότερον. *Gl. LB.* ΦΘΑΣΑΣ] προφθάσας. *Gl. Dorv.* προλαβών. *Gl. LB.* φθάνω τὸ καταλαμβάνω τι ἤγουν ἄνθρωπόν τινα ἢ τόπον· ἐκ τούτου φθάνω καὶ τὸ προλαμβάνω, οἷον ἔφθη εἰπών. ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου λέγεται κἀνταῦθα· καὶ ἡ σύνταξις, εἶτα ἀνέῳξας τὴν θύραν δηλαδὴ φθάσας, ἢ προλαβὼν ἐμὲ μέλλοντα κόπτειν αὐτήν. *Schol. LB.*

1103. ΕΚΚΑΛΕΙ] ἔξω κάλει. *Gl. LB.*

1105. ΤΟΥΣ ΘΕΡΑΠΟΝΤΑΣ] τοὺς δούλους. *Gl. Dorv.* αὐτοῦ, τοὺς συνδούλους σου. ΤΗΝ ΚΥΝΑ] τὴν σκύλαν. *Gl. LB.*

1107. Ω ΠΟΝΗΡΕ] ὦ γεωργέ. *Gl. LB.* κακότροπε. *Gl. Paris.*

1108. ΕΙΣ ΤΑΥΤΟΝ] εἰς ὅμοιον, εἰς ἕν. ΣΥΓΚΥΚΗΣΑΣ] συναθροίσας. *Gl. LB.* συμμίξας. *Gl. Dorv.* συνταράξας, συντρίψας. *Gl. Paris.* ΤΡΙΒΛΙΟΝ] ἀγγεῖον. *Gl. Dorv.* ἰγδίον ἢ ἀγγεῖον ὀξύβαφον. *Gl. Paris.*

1109. ΑΠΑΞΑΠΑΝΤΑΣ] ὁμοῦ ὅλους. *Gl. LB.* ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ] εἰς τὸν ᾅδην. *Gl. Dorv.* ΕΜΒΑΛΕΙΝ] ῥίψαι, ἐνθεῖναι. *Gl. LB.*

1110. Η ΓΛΩΤΤΑ ΤΩι ΚΗΡΥΚΙ] διχῶς νοεῖται· ἡ γλῶττα τῶν θυομένων τῷ Ἑρμῇ δίδοται, ἐπειδὴ τῶν θυομένων δεσπότης ἐστίν· ἢ τῶν καταρωμένων ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἀρχή. Καλλίστρατος δὲ τῶν θυομένων φησὶ τὰς γλώσσας τοῖς κήρυξιν ἀπονέμεσθαι· διὸ καὶ τὸν ποιητὴν ποιεῖν τῷ Ἑρμῇ τεμνομένας αὐτάς. καὶ τοῦτο δὲ πρὸς τὸν Ἑρμῆν λέγει ἥκοντα παρὰ Διός. κολακεύων δὲ αὐτόν φησιν ὅτι τῶν ἱερείων ἡ γλῶττα τῷ Ἑρμῇ δίδοται ἐν ταῖς δημοτελέσι θυσίαις. ΑΛΛΩΣ. εἰρωνικῶς, ὡσεὶ ἔλεγε, κακὰ συλλέγει, καὶ ἡμεῖς ἀδίκως αὐτῷ θύομεν τὰς γλώσσας. Ὅμηρος "ὃδ' ἐν πυρὶ βάλε γλώττας." πρὸς δὲ τὸ λεγόμενον ἔπαιξεν, ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι. * ὅτι τὰς γλώσσας Ἑρμῇ ἔθυον ὡς τοῦ λέγειν ἐφόρῳ· διὸ καὶ ὁ κωμικὸς, δύσφημά τινα τοῦ Ἑρμοῦ εἰπόντος, ἐξονειδίζει λέγων, ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται· ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, εἰς μάτην αἱ γλῶτται θύονται τῷ τὰ τοιαῦτα κηρύσσοντι. οὕτως Εὐστάθιος Ὀδ. γ'. Ἀθήναιος δὲ εἰπὼν ὅτι αἱ γλῶσσαι τέμνονται τῷ Ἑρμῇ διὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ ὅτι ἔσπενδον οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἀναλύοντες, προσιστορεῖ καὶ ὅτι τὰς τοιαύτας σπονδὰς ἐποιοῦντο τῷ Ἑρμῇ, καὶ οὐχ, ὡς οἱ ὕστερον, Διὶ τελείῳ· δοκεῖ γὰρ Ἑρμῆς ὕπνου προστάτης εἶναι. *Junt.* ΤΩι ΚΗΡΥΚΙ] ἢ τοῦ κήρυκος. *Gl. Dorv. LB.* τῷ Ἑρμεῖ, ἢ χάριν σου τοῦ κήρυκος. *Gl. Paris.* ΤΟΥΤΩΝ] τῶν ζώων. ΤΕΜΝΕΤΑΙ] κόπτεται, δίδοται. *Gl. LB.* Η ΓΛΩΤΤΑ ΤΩι ΚΗΡΥΚΙ ΤΟΥΤΩΝ] διττῶς τοῦτο· ἡ γλῶττα τούτων, ἤγουν τῶν ζώων, τέμνεται τῷ κήρυκι, ἤγουν σοι, τουτέστιν ἕνεκεν σοῦ· ἀποδίδοται γὰρ σοὶ τῷ ὄντι κήρυκι τῶν θεῶν καὶ ὑπηρέτῃ· ἢ

ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τῶν ἀγγελιῶν, τουτέστι σοῦ τέμνεται, ἀντὶ τοῦ εἴθε ἐκκοπείη. Schol. LB.

1114. ΛΙΒΑΝΩΤΟΝ] λίβανον. Gl. LB.

1115. ΨΑΙΣΤΟΝ] λαλάγγιον. Gl. Dorv. LB. ΙΕΡΕΙΟΝ] θυσίαν. Gl. LB. θῦμα. Gl. Dorv.

1116. ΕΠΙΘΥΕΙ] θυσιάζει. Gl. LB.

1117. ΕΠΕΜΕΛΕΙΣΘ'] προενοεῖσθε. Gl. LB. ἐφροντίζετε. Gl. Dorv.

1118. ΗΤΤΟΝ ΜΕΛΕΙ] ἐλάττονος φροντίς ἐστι. Gl. LB. οὐδαμῶς διὰ φροντίδος ἐστί μοι. Gl. Dorv.

1119. ΣΩΦΡΟΝΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ μόλις ἐπεστράφης· ἢ καλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις. * ΑΠΟΛΩΛΑ] ἐφθάρην. ΕΠΙΤΕΤΡΙΜΜΑΙ] ἠφάνισμαι. Gl. LB. Dorv. ΑΠΟΛΩΛΑ] ἐφθάρην, εἰς παντελῆ κατέστην ἀφανισμόν. Gl. Paris. ΣΩΦΡΟΝΕΙΣ] ἤγουν καλῶς ποιεῖς μηδὲ τί λέγων περὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Schol. LB.

1120. ΠΡΟΤΕΡΟΝ] πρὸ τοῦ τὸν Πλοῦτον βλέψαι. Gl. Paris. ΤΑΙΣ ΚΑΠΗΛΙΣΙΝ] τῶν καπηλίδων. Gl. LB. κάπηλις καὶ καπηλὶς διαφέρει· κάπηλις μὲν γάρ ἐστιν ἡ τὸν οἶνον πωλοῦσα, καπηλὶς δὲ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς. Schol. LB.

1121. ΟΙΝΟΥΤΤΑΝ] οὕτως τὴν ἐν οἴνῳ πεφυραμένην μάζαν. τινὲς δὲ οἰνοῦτταν εἶδος πλακοῦντος μετ' οἴνου καὶ μέλιτος γινόμενον. * ΕΩΘΕΝ] ἐκ πρωΐας. ΟΙΝΟΥΤΤΑΝ] μουστόπιτταν. Gl. LB. οἰνοῦττα μέν ἐστιν ἡ κοινῶς λεγομένη μουστόπιττα, μελιττοῦττα δὲ, ὃ κοινῶς εἰώθασι λέγειν ἀπόθερμον. Schol. Br.

1122. ΕΣΘΙΕΙΝ] τρώγειν. Gl. LB. Dorv.

1123. ΑΝΑΒΑΔΗΝ] ἀντὶ τοῦ κάθημαι πεινῶν. ἄνω, φησίν, ἔχω τοὺς πόδας κοιμώμενος· οἱ γὰρ διάκονοι τοὺς πόδας ἄνω εἶχον πρὸς τὸ μὴ βαρεῖσθαι ὑπὸ τοῦ δρόμου. * ΑΝΑΒΑΔΗΝ ΑΝΑΠΑΥΟΜΑΙ] ἤγουν ἐπάνω ἔχω τὸν πόδα εἰς τὸν ἄλλον. Gl. LB. ἤγουν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ πόδ' ἔχων κεῖμαι. Gl. Dorv. ὕπτιος. τιθέμενος τὸν ἕνα πόδα ἐπάνω τοῦ ἑτέρου. Gl. Br. ἢ ἄνω ἔχων τοὺς πόδας, ἢ ἄλλως ἐπ' ἄλλῳ ἔχων τὸν πόδα, ἤγουν ἐκτεταμένους. Paris.

1124. ΟΥΚΟΥΝ ΔΙΚΑΙΩΣ, ΟΣΤΙΣ ΕΠΟΙΕΙΣ ΖΗΜΙΑΝ] ἀντὶ τοῦ ἐποίεις ζημιοῦσθαι τοὺς ταῦτα τὰ ἀγαθά σοι παρέχοντας. ὁ γὰρ Ἑρμῆς τοιαῦτα ποιεῖ· καὶ ὁ Αἴσωπος γὰρ ἐν τοῖς μύθοις τὰ αὐτὰ λέγει. * ΟΥΚΟΥΝ] λοιπόν. Gl. LB. τὸ λοιπόν. Gl. Dorv. ΔΙΚΑΙΩΣ] πάσχεις τοῦτο. Gl. LB. δικαίως, φησὶ, πάσχεις ταῦτα, ὅστις ἐνίοτε ἐποίεις τοὺς σοὶ ταῦτα προσάγοντας ζημίαν ὑφίστασθαι. Schol. LB. ΕΠΟΙΕΙΣ] ἡμῖν. Gl. LB.

1125. ΕΝΙΟΤΕ] ποτέ. Gl. LB. πάντοτε. Gl. Dorv. ΕΧΩΝ] ἀφ' ἡμῶν. Gl. LB. παρ' ἡμῶν. Gl. Dorv.

1126. ΤΟΥΝ ΤΕΤΡΑΔΙ ΠΕΠΕΜΜΕΝΟΥ] ἡ τετρὰς ἐνομίζετο τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπετίθεντο τῷ Ἑρμῇ. ἔξω γὰρ τῶν ἑορτῶν ἱεραί τινες τοῦ μηνὸς ἡμέραι νομίζονται Ἀθήνησι θεοῖς τισίν, οἷον νουμηνία καὶ ἑβδόμη Ἀπόλλωνι, τετρὰς Ἑρμῇ, καὶ ὀγδόη Θησεῖ. * ΟΙΜΟΙ] φεῦ. ΠΛΑΚΟΥΝΤΟΣ] ἕνεκεν τοῦ. Gl. LB. ἕνεκα. Gl. Dorv. ΠΕΠΕΜΜΕΝΟΥ] ἐζυμωμένου. Gl. Dorv. ἐν ἑκάστῃ τετράδι ζυμουμένου καὶ διδομένου μοι. Gl. LB. τοὺν τετράδι πεπεμμένου. ἤτοι τοῦ καθ' ἑκάστην τετράδα τοῦ μηνὸς πεπεμμένου, ἤτοι ζυμουμένου καὶ κατασκευαζομένου· ἑκάστου γὰρ μηνὸς ἡ νουμηνία καὶ ἡ ἑβδόμη ἀφιέρωτο τῷ Ἀπόλλωνι, ἡ δὲ τετάρτη τῷ Ἑρμῇ, ἡ δὲ ἕκτη τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ ἄλλη ἄλλῳ. Schol. LB.

1127. ΠΟΘΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΑΤΗΝ ΚΑΛΕΙΣ] Ἡρακλῆς πλέων μετὰ τῆς Ἀργοῦς εἰς Κόλχους σὺν Ἰάσονι ἐν Κίῳ τῇ νήσῳ ἐξελθὼν, καὶ πέμψας τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Ὕλαν ὕδωρ ἀντλῆσαι, περιέμενεν αὐτόν· τοῦ δὲ ὑπὸ Νυμφῶν ἁρπασθέντος Ἡρακλῆς πολὺν χρόνον ἐζήτει· ὕστερον δὲ ὑπό τινος αἰθερίας φωνῆς ἤκουσε "ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς." ἐλήφθη οὖν τοῦτο εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν μάτην προσδοκούντων. * ὁ Ἡρακλῆς εἶχεν ἐρώμενον τὸν Ὕλαν· ὅτε γὰρ παρὰ τοῦ θησου ὁ Ἡρακλῆς ἐπέμφθη ἐπὶ τῷ λαβεῖν τὸ χρυσόμαλλον δέρας, εἶχε καὶ τοῦτον μεθ' ἑαυτοῦ. πέμψας οὖν τοῦτον λαβεῖν ὕδωρ, παρὰ τῶν πηγῶν ἡρπάσθη, ὡς ἱστορεῖ Θεόκριτος· καὶ τοῦ Ἡρακλέους τοῦτον ζητοῦντος παρὰ τῶν πηγῶν, τοῦτο ἤκουσε, ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς. Dorv.

1128. ΟΙΜΟΙ ΔΕ ΚΩΛΗΣ] τοῦ κώληκος λεγομένου· κῶλα δὲ τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων. ἔστι δὲ ἱερὸν Ἑρμοῦ ὁ βραχίων τῶν ἀλόγων ζώων. ΑΛΛΩΣ. τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων, τὰς ἀγκύλας ὀστώδεις. διαβάλλει οὖν ὡς ὀστέα τοῖς θεοῖς προσφέροντας. * ΚΩΛΗΣ] τοῦ μηροῦ, τοῦ ἐντέρου. Gl. LB. κωληναρίου· κῶλα τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων. τὰς ἀγγύλας, αἳ ὀστώδεις εἰσί. διαβάλλει οὖν ὡς ὀστέα τοῖς θεοῖς προσφέροντα. Paris. ΚΑΤΗΣΘΙΟΝ] ἔτρωγον. Gl. LB. Dorv.

1129. ΑΣΚΩΛΙΑΖ' ΕΝΤΑΥΘΑ] ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἥλλοντο ἐπ' ἀσκοῖς αἰγείοις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ τὸ ζῶον. ἀμέλει οὖν καὶ ἐπίγραμμα φέρεται τῆς ἀμπέλου πρὸς τὴν αἶγα, οὕτω λέγον "κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως

δέ τι καρποφορήσω, ὅσσον ἐπισπεῖσαι[1] σοί, τράγε, θυομένῳ." ἀσκωλίαζε δὲ ἀντὶ τοῦ ἅλλου· κυρίως δὲ ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἅλλεσθαι ἕνεκα τοῦ γέλωτα ποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους καὶ ἀληλιμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ἐνωλίσθαινον, καθάπερ Εὔβουλός φησι "καὶ πρός γε τοῦτο ἀσκὸν εἰς μέσον καταθέντες, εἰσάλλεσθε, καὶ καγχάζετε ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν." οὕτω καὶ Δίδυμος. ΑΛΛΩΣ. ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐνάλλεσθαι τοῖς ἀσκοῖς, ἢ τὸ ἐπὶ ἑνὸς ποδὸς ἅλλεσθαι. ΑΛΛΩΣ. Ἀσκώλια ἑορτὴ Διονύσου· ἀσκὸν γὰρ οἴνου πληροῦντες ἑνὶ ποδὶ τοῦτον ἐπήδων· καὶ ὁ πηδήσας ἆθλον εἶχε τὸν οἶνον. * ΑΣΚΩΛΙΑΖ' πήδα. *Gl. LB.* πήδα· Ἀσκόλια ἑυρτὴ τοῦ Διονύσου. *Gl. Dorv.* ΑΣΚΟΛΙΑΖ' ΕΝΤΑΥΘΑ] Ἀσκολία ἦν ἑορτὴ τοῦ Διονύσου, ἐν ᾗ ἀσκοὺς διαφυσῶντες καὶ ὀγκοῦντες ἐῤῥίπτουν καὶ ἄνωθεν ἥλλοντο ἐπάνω αὐτῶν ἑνὶ ποδί, ἐκίνουν δὲ γέλωτα καταπίπτοντες· ὁ μέντοι μὴ καταπεσὼν ἐλάμβανεν αὐτὸν οἴνου πλήρη. *Schol. LB.* ΕΝΤΑΥΘΑ] αὐτοῦ. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΙΘΡΙΑΝ] ἐν τῇ εὐδίᾳ. *Gl. LB.* εἰς τὸν ἀσκεπῆ τόπον. *Gl. Paris.* ΑΙΘΡΙΑΝ] εὐδίαν. *Gl. Dorv.*

1130. ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ] καὶ οἴμοι ἕνεκεν. *Gl. LB.* οἴμοι ἀπὸ κοινοῦ. *Gl. Dorv.* ΘΕΡΜΩΝ] τῶν ζώντων. *Gl. LB.*

1131. ΟΔΥΝΗ ΣΕ ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΠΛΑΓΧΝΑ] ἐπὰν γὰρ πνεῦμα δι' ἐντέρων ὑποδύῃ, τὸ τοιοῦτον γίνεται. δέον πνεῦμα εἰπεῖν ὀδύνην εἶπεν· πρὸς τὰ σπλάγχνα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κωλῇ καὶ τοῖς σπλάγχνοις. * ΟΔΥΝΗ] ἤγουν πόνος. *Gl. Dorv.* ΠΡΟΣ] κατά. *Gl. LB.* ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙΝ] ἔχειν. *Gl. Dorv.* ἔχειν, κινεῖν. *Gl. LB.*

1132. ΙΣΟΝ ΙΣΩι ΚΕΚΡΑΜΕΝΗΣ] οἴνου καὶ ὕδατος· ζωρότερον γὰρ τὸ τοιοῦτο κρᾶμα. παίζει δὲ πρὸς τοῖς καπήλοις. ζητεῖται δὲ διὰ τί τοῖς μὲν ἄλλοις θεοῖς δίδοται ἄκρατος σπονδή, τῷ δὲ Ἑρμῇ κεκραμένη· καὶ φαμὲν ὅτι καὶ τῶν ζώντων καὶ τῶν τετελευτηκότων ἄρχει, καὶ παρ' ἀμφοτέρων τιμὰς δέχεται. ΙΣΟΝ ΙΣΩι] ὕδωρ οἴνῳ. *Gl. Dorv.*

1133. ΑΠΟΤΡΕΧΩΝ ΟΥΚ ΑΝ ΦΘΑΝΟΙΣ] οὐκ ἂν πέρας σχοίης τῶν κακῶν, οὐκ ἂν ἀναβάλοιο. * ΤΑΥΤΗΝ] ἣν ἔπαρδον. *Gl. LB.* ΕΠΙΠΙΩΝ] δι' ὅλου πιών. *Gl. Paris.*

1134. ΤΟΝ ΣΑΥΤΟΥ ΦΙΛΟΝ] τοῦτο λέγει ἢ διότι καὶ αὐτὸς διάκονος καὶ ὑπηρέτης ἦν τῶν θεῶν, ὥσπερ οὗτος Χρεμύλου, ἢ διὰ τὰς βοηθείας ἃς προϊὼν ἐρεῖ. εἰώθαμεν γὰρ οἱ ἄνθρωποι, ὅταν εἰς ἀνάγκην ἐμπέσωμεν, εὔνοιαν πρὸς τοῦτον πλάττεσθαι ἀφ' οὗ ἂν ἡμῖν ἔσται ὠφέλεια. * πολλαὶ τέχναι ἀνάκεινται τῷ Ἑρμῇ, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τῶν κλεπτῶν· ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ θεράποντες κλέπται, τούτου ἕνεκα φίλον ἑαυτὸν Καρίωνι λέγει. *Schol. LB.* Τ. Σ. Φ.] τουτέστιν ἐμέ. *Gl. Paris.*

1135. ΤΟΥ] τινός. ΔΕΕΙ] χρήζεις. ΩΝ] ἀφ' ὧν. *Gl. Dorv.* ΔΕΗ] τινὸς χρείαν ἔχεις. *Gl. LB.*

1136. ΕΥ ΠΕΠΕΜΜΕΝΟΝ] καλῶς κατεσκευασμένον. *Gl. LB.* ΠΕΠΕΜΜΕΝΟΝ] ζημωμένον. *Gl. Dorv.*

1137. ΚΑΤΑΦΑΓΕΙΝ] ὠφελεῖσαι δηλαδή. ΝΕΑΝΙΚΟΝ] νέον. *Gl. Dorv.* νεανίᾳ πρέπον. *Gl. Paris.* νεανικὸν κρέας λέγει ἐνταῦθα τὸ ἀρκοῦν νεανίᾳ εἰς τὸ χορτάσαι αὐτόν. *Paris.*

1138. ΑΛΛ' ΟΥΚ ΕΚΦΟΡΑ] ὡς ἐνίαις θυσίαις λεγομένου τούτου. καὶ χρῶνται αὐτῷ οὐ κατ' οὐδέτερον πληθυντικόν, ἀλλ' ἑνικῶς κατὰ θηλυκόν, ὡς Θεόπομπος "εἴσω δραμὼν αἴτησον· ἀλλ' οὐκ ἐκφορά." καὶ εἰ μὲν οὐδέτερον εἴη πληθυντικόν, προπαροξύνουσιν, εἰ δὲ θηλυκόν, ὀξύνουσιν. * ΩΝ] ἀφ' ὧν. ΕΝΔΟΝ] ἐντός. *Gl. LB. Dorv.* ὠφελήσαις δηλ. *Gl. Paris.* ΟΥΚ ΕΚΦΟΡΑ] εἰσὶ τὰ κρέατα ὥστε φέρεσθαι ἔξω. *Gl. LB.* ἀλλὰ οὐκ εἰσὶ τὰ κρέατα ἔκφορα, ἤγουν ἔξω διδόμενα· ἐκέλευσε γὰρ ὁ Πλοῦτος μηδὲν διδόναι ἔξω. *Schol. LB.* ἤγουν ἄξια ἐκβληθῆναι. *Gl. Dorv.* ἀλλ' οὐ καλὸν ἐκφέρεσθαι ταῦτα. *Gl. Paris.*

1139. ΟΠΟΤΕ] ἡνίκα. ΤΙ ΣΚΕΥΑΡΙΟΝ] ἀγγεῖόν τι. *Gl. LB.*

1140. ΥΦΕΙΛΟΥ] ἔκλεπτες. ΛΑΝΘΑΝΕΙΝ] τὸν σὸν δεσπότην. *Gl. LB.* ΣΕ ΛΑΝΘΑΝΕΙΝ ΕΠΟΙΟΥΝ] ὑπέλαβον πονηρίας ἐν τῷ ναῷ. *Gl. Dorv.*

1141. ΕΦ' ΩΤΕ] ἐπὶ τῷ. *Gl. LB.* ΜΕΤΕΧΕΙΝ] τοῦ κλέμματος. *Gl. Dorv.* ΤΟΙΧΩΡΥΧΕ] ὦ κλέπτη. *Gl. LB.* κλέπτα. *Gl. Dorv.*

1142. ΗΚΕΝ] ἦλθεν. *Gl. LB.* ΝΑΣΤΟΣ ΕΥ ΠΕΠΕΜΜΕΝΟΣ] ἄρτος καλῶς κατεσκευασμένος. *Gl. LB.* ἄρτος καλῶς ἐζυμωμένος. *Gl. Dorv.* δύο εἰσὶ ναστὸς καὶ κοῖλος, καὶ ναστὸς μὲν λέγεται ὅντινα καλοῦσιν οἱ κοινοὶ ὁλόβολον, κοῖλος δὲ ὁ ἔχων ἔσω κοιλότητα. *Paris.* δύο εἰσὶν αἱ τῆς ἐπιπέδου ἐπιφάνειαι κατ' ἐναντιότητα θεωρούμεναι ἄκραν, ἥ τε κοίλη καὶ ἡ κυρτή. τὴν γοῦν κυρτὴν φασὶ καὶ ναστήν. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ ἄρτος κυρτός ἐστι τὴν ἐπιφάνειαν, διὰ τοῦτο ναστὸν ἐνταῦθα τοῦτον προσηγόρευσεν. *Victor.*

1144. ΜΕΤΕΙΧΕΣ ΤΑΣ ΙΣΑΣ ΠΛΗΓΑΣ] οὐ μόνον μετέχω τοῦδε, ἀλλὰ καὶ

[1] ἐπιλείψαι *Ms. Rav.*

μετέχω τόδε φαμέν· καὶ εὕροις ἂν τοῦτο οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς. * ΜΕΤΕΙΧΕΣ] ἐλάμβανες. *Gl. LB.* ὅμοιον τῷ ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος. ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐλάμβανες, ἢ μετ' ἐμοῦ ἐλάμβανες. *Schol. LB.* ΙΣΑΣ] ὁμοίας. *Gl. LB.*

1145. ΛΗΦΘΕΙΗΝ] κρατηθείην. ΠΑΝΟΥΡΓΗΣΑΣ] κλέψας. *Gl. LB. Dorv.*

1146. ΕΙ ΣΥ ΦΥΛΗΝ ΚΑΤΕΛΑΒΕΣ] ὅτι μετὰ τὸ κατελθεῖν τοὺς μετὰ Θρασυβούλου Φυλὴν καταλαβόντας καὶ νικήσαντας ἐν Πειραιεῖ τοὺς τριάκοντα, ψηφίσασθαι ἔδοξε μὴ μνησικακῆσαι ἀλλήλοις καθάπαξ τοὺς πολίτας. ἀλλὰ ταῦτά γε οὔπω ἐπέπρακτο, οὐδὲ τὸ ἐπὶ τριάκοντα ἤδη ἦν· ἀλλὰ καί, ὡς Φιλόχορος, πέμπτῳ ἔτει ὕστερον μάχεται μετὰ Θρασυβούλου γενομένου ἢ Κριτίας ἐν Πειραιεῖ τελευτᾷ. τοῦτο οὖν ἔοικέ τις ἐκ τοῦ δευτέρου Πλούτου μετενεγκὼν ἐνθάδε ὀλιγωρῆσαι τῆς ἀλογίας ταύτης, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ὕστερον ἐνθεῖναι ἀπὸ τῶν συνθηκῶν τῶν Ἀθήνησι γενομένων πρὸς τοὺς καταλαβόντας. Φυλὴν δὲ τὸν δῆμον, ἀφ' οὗ Φυλάσιος. ΑΛΛΩΣ. ὁ Θρασύβουλος βουλόμενος καταλῦσαι τοὺς λʹ καταλαβὼν Φυλήν, τόπον τινά, κἀκεῖσε συμμάχους λαβὼν κατέλυσε. καὶ ἐπεὶ ἀλαζονικὸν ἐφθέγξατο, ἤκουσε μὴ μνησικακῆσαι, καὶ ἐγένετο παροιμιακόν. Φυλὴ δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ οἱ ἐνοικοῦντες Φυλάσιοι. τὸ δὲ εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες, ἀντὶ τοῦ εἰ ἐπλούτησας, εἰ μέγας γέγονας, Φυλὴν καταλαβόμενος καὶ τοὺς λʹ τυράννους μεταχειρισάμενος. Φυλὴ γὰρ τόπος οὕτω καλούμενος. περὶ δὲ Θρασυβούλου εἴρηται διὰ τὸ ἐπαινεῖσθαι, ὅτι ἐκεῖ ἐφόνευσε τοὺς λʹ τυράννους.

ΦΥΛΗΝ ΚΑΤΕΛΑΒΕΣ] προεγράφη ὄπισθεν ἡ ἱστορία, ὅπως Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις τριάκοντα τυράννους κατέστησαν, Ἀθηναίους ὄντας καὶ αὐτούς, οἳ τοὺς Ἀθηναίους κακῶς ἐποίουν τοὺς ὁμοφύλους καὶ συμπολίτας. ἀλλὰ Θρασύβουλός τις Ἀθηναῖος φιλόπατρις καὶ μισοτύραννος Φυλὴν κατέλαβε χωρίον τῆς Ἀττικῆς μετὰ ὀκτακοσίων ἀνδρῶν, καὶ συμβαλὼν τοῖς τριάκοντα καὶ τοῖς μετ' αὐτῶν νικᾷ τε αὐτοὺς καὶ τὴν πόλιν τῆς τυραννίδος ἠλευθέρωσεν. ἐπεὶ δὲ ἦσάν τινες ἐν τῇ πόλει, πρὸς οὓς ἐφέροντο καλῶς οἱ τύραννοι ὅτε ἦρχον, οὗτοι τοὺς ἀναιρέτας τῶν τυράννων δεδιότες, ἡνίκα τινὶ αὐτῶν συναντήσειεν, ἔλεγε, μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες· ὅθεν καὶ ψήφισμα ἔθεντο ἀλλήλους μὴ μνησικακεῖν Εὐκλείδου δημαγωγήσαντος. φησὶ δὲ Ἑρμῆς, ὦ Καρίων, μὴ μνησικακήσῃς ἐμὲ ἕνεκεν τῶν ὄπισθεν, ὡς οὐδὲ οἱ μετὰ Θρασυβούλου τοὺς μετὰ τῶν τυράννων, εἰ κατέλαβες τὴν Φυλὴν ὡς ὁ Θρασύβουλος, τουτέστιν, ἐὰν ἐπλούτησας. *Schol. LB.* ΜΗ] ὅρα ἵνα. ΜΝΗΣΙΚΑΚΗΣΗΣ] ὀργισθῇς. ΦΥΛΗΝ] τήν. τὸ χωρίον. ΚΑΤΕΛΑΒΕΣ] εὗρες. *Gl. LB.* ΦΙΛΗΝ] ὄνομα τόπου. *Gl. Dorv.* ΕΙ ΣΥ Φ. Κ.] τουτέστι εἰ ἐπλούτισας. *Gl. Paris.*

1147. ΣΥΝΟΙΚΟΝ] μεθ' ὑμῶν. ΠΡΟΣ Θ.] ἕνεκεν τῶν. *Gl. LB.*

1148. ΑΠΟΛΙΠΩΝ] ἀφείς. *Gl. LB. Dorv.* ΕΝΘΑΔΕ ΜΕΝΕΙΣ] ἐνταῦθα προσκαρτερήσεις. *Gl. LB.*

1149. ΤΑ ΓΑΡ] ναί. *Gl. LB. Dorv.* ΤΑ ΠΑΡ' ΥΜΙΝ] τὰ ἐνταῦθα. ΒΕΛΤΙΩ ΠΟΛΥ] κρείττονα κατὰ πολύ. *Gl. LB.* κρείττονα τῶν ἐν θεοῖς. *Gl. Dorv.*

1150. ΤΑΥΤΟΜΟΛΕΙΝ] αὐτόμολός ἐστιν ὁ οἰκείᾳ θελήσει λιπὼν ἐκείνους μεθ' ὧν ἦν, καὶ πρὸς ἄλλους ἐλθών. τὸ ἐξέρχεσθαι ἀπὸ τῶν οἰκείων καὶ εἰσέρχεσθαι πρὸς τοὺς ἀλλοτρίους ἀστεῖόν ἐστιν. *Schol. Br.* ΑΥΤΟΜΟΛΕΙΝ] τὸ ἐνταῦθα ἐλθεῖν καὶ διατρίβειν. ΑΣΤΕΙΟΝ] πεπαιδευμένον. *Gl. Paris.* φρόνιμον, καλόν. *Gl. LB.* χαρίεν. *Gl. Dorv.*

1151. ΠΑΤΡΙΣ ΓΑΡ] ναί. ΠΑΣ'] ὅλοις τοῖς ἀνθρώποις. *Gl. LB.* ΙΝ'] ὅπου. *Gl. Dorv.* ΙΝ' ΑΝ] ὅπου εὐτυχῇ. *Gl. Paris.* ΠΡΑΤΤΗι ΤΙΣ ΕΥ] εὐτυχῇ. *Gl. LB.* εὐημερῇ. *Gl. Dorv.*

1152. ΟΦΕΛΟΣ] ἤγουν ὠφέλεια. *Gl. Dorv.*

1153. ΣΤΡΟΦΑΙΟΝ] ἐπὶ ἀποτροπῇ τῶν ἄλλων κλεπτῶν. στροφαῖος παρὰ τὸ στρέφεσθαι καὶ πανουργεῖν. λέγεται δὲ ὁ Ἑρμῆς ἐμπολαῖος, στροφαῖος, κερδῷος, δόλιος, ἡγεμόνιος, ἐναγώνιος, διάκονος. ΑΛΛΩΣ. στροφὸν, ἐπεὶ στροφαὶ λέγονται καὶ οἱ συμπεπλεγμένοι καὶ δολεροὶ λόγοι. στροφαῖον δὲ ἐκάλουν ἱδρυμένον παρὰ τῇ θύρᾳ τὸν δαίμονα, ἅμα δὲ παρὰ τὸ στρέφειν τὰ πράγματα· οἱ δὲ τοῦτο ποιοῦντες πανοῦργοι. ἐπωνυμία δὲ τοῦτο Ἑρμοῦ παρὰ τὸ ταῖς θύραις ἱδρύσθαι ἐπὶ φυλακῇ τῶν ἄλλων κλεπτῶν· οὗτοι γὰρ ὀπίσω τῶν θυρῶν εἰώθασι καὶ ἀναδύεσθαι καὶ ὅλως πανουργεύεσθαι. * ΣΤΡΟΦΑΙΟΝ] πυλωρόν· ἔνθεν καὶ ἔνθεν στρεφόμενος. *Gl. Dorv.* στρεφόμενον. ΙΔΡΥΣΑΣΘΕ] ποιήσατε. *Gl. LB.* πυλωρόν. *Gl. Paris.* ἐπωνυμία ἐστὶ τοῦτο τοῦ θεοῦ παρὰ τὸ ταῖς θύραις ἱδρύσθαι. ἤτοι φυλακὴ τῶν ἄλλων κλεπτῶν. στροφαῖον οὖν περὶ τὴν θύραν ἀντὶ τοῦ φύλακα τῆς θύρας ἀπὸ τῆς στρόφιγγος. ὁ δὲ θεράπων τὸ στροφαῖον ἐπὶ τῶν δολίων καὶ συμπεπλεγμένων λόγων ἐκλαμβάνει, ἐπεὶ σημαίνει καὶ τοῦτο ἡ λέξις· στροφαῖον γάρ φαμεν ἄνθρωπον τὸν εἰδότα συμπλέκειν καὶ στρέφειν λόγους καὶ μηχανάς. *Paris.*

1154. ΣΤΡΟΦΑΙΟΝ] πανοῦργον. *Gl.*

Paris. ΣΤΡΟΦΑΙΟΝ;] *ποιήσομέν σε; Gl. LB.* ΑΛΛ' ΟΥΚ—ΣΤΡΟΦΩΝ] *χρεία ὑπάρχει οὐδαμῶς ἡμῖν κινήσεων. Gl. LB. ἀλλ' οὐδεμία ἐργασία ἐστὶ δολιοτήτων. Gl. Paris.* ΣΤΡΟΦΩΝ] *πανουργικῶν. Gl. Dorv.*

1155. ΑΛΛ' ΕΜΠΟΛΑΙΟΝ] *πραγματευτὴν, ἢ ἀγοραῖον καὶ τῆς καπηλείας προεστῶτα. παλιγκάπηλοι δὲ λέγονται οἱ τὰ αὐτὰ πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες. πέντε δέ εἰσιν αἱ διαφοραὶ τῶν πωλούντων, αὐτοπώλης, κάπηλος, ἔμπορος, παλιγκάπηλος, μεταβολεύς· καὶ ἔστιν αὐτοπώλης μὲν ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ πρόσοδον, κάπηλος δὲ ὁ ἀγοράζων ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ᾗ ἠγόρασεν, ἔμπορος δὲ ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ καπήλου, παλιγκάπηλος ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων καὶ πωλῶν, μεταβολεὺς ὁ κατὰ τὴν κοτύλην πωλῶν, ὥσπερ οἱ νῦν λεγόμενοι κάπηλοι· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ συνεχὲς μεταβάλλειν. καὶ αὗται μέν εἰσιν αἱ σημασίαι κυρίως τῶν πωλούντων· καταχρηστικῶς δὲ πᾶς πωλῶν κάπηλος λέγεται.* * ΑΛΛ' ΕΜΠΟΛΑΙΟΝ] *ποιήσατε πράτην. Gl. LB. πραγματευτήν. Gl. Dorv. πραγματευτικόν. Gl. Paris.*

1156. ΕΡΜΗΝ] *τόν.* ΠΑΛΙΓΚΑΠΗΛΟΝ] *τὸν μεταπράτην. Gl. LB. καπηλεύοντα τὰ πωλούμενα. Gl. Dorv.* ΔΕΙ] *ἀπόκειται. ἢ πρέπον ἐστί. Gl. LB.*

1157. ΔΟΛΙΟΝ] *ἔφορον τοῦ δόλου ποιήσατε.* ΗΚΙΣΤΑ ΓΕ] *ποιήσομέν σε οὐδαμῶς. Gl. LB.*

1158. ΕΡΓΟΝ] *χρεία ἐστὶν ἡμῖν.* ΑΠΛΩΝ ΤΡΟΠΩΝ] *ἀδολιεύτων ἠθῶν. Gl. LB.*

1159. ΑΛΛ' ΗΓΕΜΟΝΙΟΝ] *κατὰ χρησμὸν οἱ Ἀθηναῖοι ἡγεμόνιον Ἑρμῆν ἱδρύσαντο. παρὰ τὸ τοῖς τυφλοῖς τοὺς βλέποντας ἡγεῖσθαι· ἐπήνεγκε δὲ ἐπὶ τοῦ Πλούτου, φάσκων αὐτὸν ἤδη βλέπειν καὶ μὴ δεῖσθαι ὁδηγοῦ.* * ΗΓΕΜΟΝΙΟΝ] *προοδοποιόν. Gl. Dorv. προοδοποιὸν ποιήσατε. Gl. LB. ὁδηγόν. Gl. Paris. ὅτι ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ λόγος καὶ λογικὸν ἡγεμονεύει τεχνῶν καὶ πρακτικῶν, ὑποτιθεὶς ἑκάστῳ καὶ ἐφευρήσεις καὶ πανουργίας καὶ ἀφορμάς. ἡγεμόνιος δὲ λέγεται καὶ ὁ ὁδηγὸς τῶν τυφλῶν· διὸ φησὶν, ἀλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει. Schol. LB.* Ο ΘΕΟΣ] *ὁ Πλοῦτος. Gl. LB.* ΗΔΗ] *ἀπὸ τοῦ νῦν. Gl. Dorv.*

1160. ΗΓΕΜΟΝΟΣ] *τινὸς ὁδηγοῦ. Gl. LB.* ΟΥΔΕΝ] *οὐδαμῶς. Gl. LB. Dorv.* ΔΕΗΣΟΜΕΘ' ΕΤΙ] *χρείαν ἕξομεν εἰς τὸ ἑξῆς. Gl. LB. εἰς χρείαν ἔλθωμεν. Gl. Dorv.*

1161. ΕΝΑΓΩΝΙΟΣ] *ἐπιστάτης τῶν ἀγώνων καὶ πανηγύρεων. Gl. LB. ἀγώνων καὶ πανηγύρεις ἐργάζομαι. Gl. Dorv. μοῖρα γὰρ ἐν τοῖς ἀγῶσίν ἐστιν ὁ Ἑρμῆς. Gl. Paris.* ΕΡΕΙΣ] *λέξεις. Gl. LB. λέγεις. Gl. Dorv.*

1162. ΣΥΜΦΟΡΩΤΑΤΟΝ] *λίαν συμφέρον. Gl. LB. ἁρμοδιώτατον. Gl. Dorv.*

1163. ΜΟΥΣΙΚΟΥΣ] *λογικούς. Gl. Paris.* ΜΟΥΣΙΚΑΣ] *χορούς.* ΓΥΜΝΙΚΟΥΣ] *παλαίστρας. Gl. Dorv. χοροὺς, ὀρχήσεις, παλαίστρας, δρόμους καὶ τὰ τοιαῦτα. Gl. Paris.*

1164. ΩΣ] *λίαν, ὄντως. Gl. Dorv.* ΩΣ ΑΓΑΘΟΝ] *λίαν συμφέρον. Gl. LB.* ΕΠΩΝΥΜΙΑΣ] *ὀνομασίας. Gl. LB. Dorv.* ΕΧΕΙΝ] *κρατεῖσθαι. Gl. Dorv.*

1165. ΟΥΤΟΣ ΓΑΡ ΕΞΕΥΡΗΚΕΝ] *ἐποίουν γὰρ τοῦτο οἱ δικάζοντες, ἵνα, ἐὰν ἀποτύχωσιν ἑνός, εἰς ἄλλο δικαστήριον δικάσωσιν.* * ΕΞΕΥΡΗΚΕΝ] *διὰ τῶν πολλῶν ἐπωνυμιῶν. Gl. Dorv.* ΒΙΟΤΙΟΝ] *μικρὰν ζωήν. Gl. LB. Dorv.*

1166. ΟΥΚ ΕΤΟΣ ΑΠΑΝΤΕΣ] *ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, οὐ ματαίως ἄρα σπεύδουσι πολλὰ ὀνόματα ἔχειν, ἵνα, ἐὰν ἀποτύχωσιν ἑνὸς, εἰς ἄλλο δικαστήριον δικάσωσιν. ὁ δὲ τούτων νοῦς ἐκ τῶν προειρημένων δῆλος περὶ κληρώσεως τῶν γραμμάτων καὶ τῶν δικαστηρίων. ἐποιοῦντο δὲ τοῦτο οἱ δικάζοντες, ἵνα, ἐὰν ἀπολειφθῶσιν ἑνός, ἐν τῷ ἄλλῳ δικάσωσι, τὸν πεσσὸν καὶ εἰς τόδε καὶ εἰς τόδε ἐμβάλλοντες τῶν δικαστηρίων.* * ΟΥΚ ΕΤΟΣ] *οὐ ματαίως. Gl. LB. οὐ μάτην, οὐ ψεκτῶς. Gl. Paris.* ΕΤΟΣ] *μάτην. Gl. Dorv.* ΠΑΝΤΕΣ] *ὅλοι. Gl. LB.* ΟΙ ΔΙΚΑΖΟΝΤΕΣ] *οἱ κριταί. Gl. LB. Dorv.* ΘΑΜΑ] *συνεχῶς. Gl. LB.* ΟΥΚ ΕΤΟΣ ΑΠΑΝΤΕΣ] *οὐ ματαίως ἄρα οἱ ἐν ταῖς Ἀθήναις, φησὶ, δικάζοντες σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. περὶ δὲ τῶν γραμμάτων καὶ δικαστηρίων Ἀθηναίων ἔφημεν ὄπισθεν, πῶς ἐν ἑκάστῳ ἦν γεγραμμένον στοιχεῖον. ἐν μὲν τῷ τοῦ Ἀρεοπάγου δικαστηρίῳ πρὸ τῶν θυρῶν ἐπεγέγραπτο α, ἐν δὲ τῇ Ἡλιαίᾳ η, ἐν δὲ τῷ ἐν Φρεαττοῖ δ', καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ὡσαύτως. διὰ τοῦτο ἔφη, σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν. Schol. LB.*

1167. ΓΕΓΡΑΦΘΑΙ] *ἀντὶ τοῦ ὠνομάσθαι ὥστε καὶ ἡλιαστὰς εἶναι, καὶ πανταχοῦ αὐτοὺς ἐγγραφῆναι σπουδάζοντες. βούλονται δὲ καὶ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, βούλονται δὲ καὶ ἐν ἄλλῳ δικαστηρίῳ ἀναγράφεσθαι, διὰ τὸ μὴ ἀργεῖν ὅλως.* * ΣΠΕΥΔΟΥΣΙ] *σπουδάζουσι.* ΓΕΓΡΑΦΘΑΙ] *ἐγγράφεσθαι. Gl. LB.* ΓΡΑΜΜΑΣΙ] *δικαστηρίων. Gl. Dorv.* ΕΝ ΠΟΛΛΟΙΣ ΓΕΓΡ. ΓΡ.]

ἐγγεγραμμένοι εἶναι δικαστηρίοις. *Gl. Br.* ὠνομάσθαι ἐν πολλοῖς δικαστηρίοις. *Gl. Paris.*

1168. ΟΥΚΟΥΝ] λοιπὸν βούλει ἵνα. *Gl. LB.* τὸ λοιπόν. *Gl. Dorv.* ΕΙΣΙΩ] εἰσέλθω. *Gl. LB. Dorv.* ΚΑΙ ΠΑΥΝΕ ΓΕ] ναί. *Gl. Dorv.*

1169. ΤΟ ΦΡΕΑΡ] τὸ πηγαδί. *Gl. LB.*

1170. ΙΝ' ΕΥΘΕΩΣ] ὅπως παρευθὺς ὑπηρέτης καλὸς ὑπάρχειν φαίνῃς. *Gl. LB.* διακονικὸς διακόνου διαφέρει· διάκονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὑπηρέτης, διακονικὸς δὲ ὁ δυνάμενος ὑπηρετεῖν. *Schol. LB.*

1171. ΤΙΣ ΑΝ ΦΡΑΣΕΙΕ] κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι λζ', ὧν τελευταῖος "τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι." ἑξῆς δὲ τούτων καὶ τελευταῖοι παντὸς τοῦ δράματος στίχοι ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ β'. ἑξῆς δ' αὖ τούτων ἡ κορωνὶς ἡ καὶ τὸ δρᾶμα περατοῦσα.

ΦΡΑΣΕΙΕ] εἴποι. ΣΑΦΩΣ] φανερῶς. *Gl. LB. Dorv.*

1172. Ω ΒΕΛΤΙΣΤΕ] ὦ κάλλιστε. ΤΙ ΓΑΡ ΑΛΛ'] ἐστίν. Η] παρό. ΚΑΚΩΣ] ἔχω. *Gl. LB.* ΚΑΛΩΣ] ἔχω δηλαδή. *Gl. Dorv.*

1173. ΑΦ' ΟΥ] καιροῦ. *Gl. LB.* δι' οὗτινος. *Gl. Dorv.*

1174. ΑΠΟΛΩΛΑ] ἐφθάρην. *Gl. LB.* ἐφθάρηκα. *Gl. Dorv.* ΛΙΜΟΥ] τοῦ. τῆς πείνης. *Gl. LB. Dorv.*

1175. ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ] ἐν ἄστει σωτῆρα Δία τιμῶσιν, ἔνθα καὶ σωτῆρος Διός ἐστιν ἱερόν· τὸν αὐτὸν δὲ ἔνιοι καὶ ἐλευθέριόν φασι.

1176. ΤΙΣ] ποταπὴ τοῦ λιμώττειν σε. Ω] ἱερεῦ. ΠΡΟΣ] ἕνεκεν. *Gl. LB.*

1177. ΘΥΕΙΝ] θυσιάζειν. *Gl. LB. Dorv.* ΤΙΝΟΣ ΕΝΕΚΑ] χάριν. *Gl. Dorv.*

1179. Ο ΜΕΝ] τίς. ΗΚΩΝ] ἐλθών. *Gl. LB.* ἦλθον. *Gl. Dorv.* ΕΜΠΟΡΟΣ] ἤγουν πραγματευτής. *Gl. LB. Dorv.*

1180. ΕΘΥΣΕΝ ΙΕΡΕΙΟΝ ΤΙ ΣΩΘΕΙΣ] ἀντὶ τοῦ τὰ τῆς θυσίας ἐπετέλει· ἢ ἐξιλεοῦτο τὸ θεῖον ἐπὶ τοῖς μέλλουσι. μετεκάλει δ' εἶπε τὸν ἱερέα, ἐπειδὴ νόμος ἐστὶ τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν. * ΕΘΥΣΕΝ] ἤγουν ἐθυσίαζεν. *Gl. Dorv.* ΙΕΡΕΙΟΝ] θῦμα. ΣΩΘΕΙΣ] φυλαχθείς. *Gl. LB.* ἐκ χειμῶνος. *Gl. Dorv.* Ο ΔΕ ΤΙΣ] ἄλλος. *Gl. LB.*

1181. ΔΙΚΗΝ] κρίσιν. *Gl. LB.* κατὰ δίκην. *Gl. Dorv.* ΑΠΟΦΥΓΩΝ] ἔθυσεν. *Gl. LB.* ΔΙΚΗΝ ΑΠ.] κρίσιν, τιμωρίαν διαδράς. *Gl. Paris.* Ο Δ' ΑΝ] ἄλλος. *Gl. LB.* ΕΚΑΛΛΙΕΡΕΙΤΟ] ἐθυσίαζε. *Arist. Schol.* *Gl. LB. Paris.* ἑόρταζεν ἐν τῷ οἴκῳ. *Gl. Dorv.*

1182. ΜΕΤΕΚΑΛΕΙ] μετεπέμπετο. ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ] ἐμέ. *Gl. LB.* τοῦ Διὸς δηλαδή. *Gl. Dorv.*

1183. ΘΥΕΙ] θυσιάζει. ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΝ] τὸ παντελῶς. *Gl. Dorv.* παντελῶς. ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ] ἐν τῷ ναῷ θυσιάζων. *Gl. LB.*

1184. ΠΛΗΝ] εἰ μή. ΑΠΟΠΑΤΗΣΟΜΕΝΟΙ] χέζοντες. *Gl. LB. Dorv.* τὰ ἀφοδήματα ἀποῤῥίψοντες. *Gl. Paris.* ἀπόπατος λέγεται τὸ ἀφοδευτήριον, καὶ ἡ αὐτὴ ἡ ἀπόκρισις τῶν περιττῶν. λέγεται δὲ πάτος ἡ τροφή, ὅθεν καὶ πάσασθαι τὸ φαγεῖν· ἐκ τούτου οὖν ἡ ἀπόκρισις τῶν περιττῶν λέγεται ἀπόπατος. *Schol. LB.* πάτον λέγουσι μὲν καὶ τὴν πεπατημένην ὁδὸν καὶ κατατεριμμένην, ἀπὸ τοῦ πατεῖσθαι, περὶ ἧς καὶ Ὅμηρος λέγει "πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων." λέγεται δὲ πάτος καὶ ἡ τροφή, ὅθεν καὶ πάσασθαι τὸ φαγεῖν, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀπόπατος ἡ ἔκκρισις καὶ ἀποσκυβάλισις τοῦ πάτου καὶ τῆς τροφῆς. ἤγουν καὶ ἐπεὶ παρά τισι πάτος λέγεται ὁ πρωκτὸς, εἰκότως ἀποπατεῖν λέγεται καὶ τὸ ἐκ τοῦ πρωκτοῦ τὰ σκύβαλα ἀποῤῥίπτειν. *Victor.* ΠΛΕΙΝ] πλέον. *Gl. LB. Dorv.* Η] παρό. ΧΙΛΙΟΙ] πολλοί. *Gl. LB.*

1185. ΟΥΚΟΥΝ ΤΑ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝΑ] τῶν ἀφοδευμάτων παίζων τοῦτο δὲ δέον εἰπεῖν, τὸ δέρμα καὶ τὰς κωλᾶς, ἐπειδὴ νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν. ΑΛΛΩΣ. τὰ ἔθιμα τῶν παρεχομένων τοῖς ἱερεῦσι δέρματα καὶ κωλαῖ. φησὶν οὖν ὅτι καὶ τῆς κόπρου τὰ νομιζόμενα λαμβάνεις, τὰ ἔθη σκώπτων. * ΤΑ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝΑ] τὰ ἐκ νόμου συνήθη. *Gl. LB.* συνήθη. *Gl. Dorv.* τὰ κατὰ τοὺς νόμους ὀφειλόμενα. *Gl. Br.* τὰ ἔθιμα, τὰ κατὰ νόμους ἀνήκοντα. *Gl. Paris.* νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τοῦ ἱερείου τὸν ἱερέα λαμβάνειν, δέρματα καὶ κωλᾶς. παίζων οὖν κἀνταῦθά φησι λαμβάνειν αὐτὸν τὰ νομιζόμενα ἐκ τῶν ἀφοδευμάτων. *Schol. Br.*

1186. ΚΑΥΤΟΣ ΜΟΙ ΔΟΚΩ] νομίζω συμφέρειν. *Gl. LB.*

1187. ΧΑΙΡΕΙΝ ΕΑΣΑΣ] φθείρεσθαι ἀφείς. *Gl. LB. Dorv. Br.*

1188. ΘΑΡΡΕΙ] ἔχε θάῤῥος. *Gl. LB. Dorv.* ΚΑΛΩΣ ΕΣΤΑΙ] τὰ σὰ γενήσεται. *Gl. LB.* ταῦτα καλῶς γενήσονται. *Gl. Dorv.*

1189. Ο ΣΩΤΗΡ] ἤγουν ὁ Πλοῦτος. *Gl. Dorv.* ΠΑΡΕΣΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ] ἐν ταῦθ' ἐστίν. *Gl. LB.*

1190. ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ] αὐτόκλητος. *Gl. LB.* αὐτοπροαίρετος, ἀπὸ τοῦ αὐτὸς καὶ τοῦ μῶ τὸ ὁρμῶ. ἔστι δὲ φιλόσοφος λέξις.

Gl. Paris. τὸ αὐτόματος γίνεται ἀπὸ τοῦ αὐτός καὶ τοῦ ἵημι τὸ ἔρχομαι, ἤγουν ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρχόμενος. *Gl. Victor.* ΗΚΩΝ] ἐλθών. ΑΓΑΘΑ] τά. ΤΟΙΝΥΝ] λοιπόν. ΛΕΓΕΙΣ] ἐμοί. *Gl. LB.*

1191. ΙΔΡΥΣΟΜΕΘ'] στήσομεν. *Gl. Dorv.* ποιήσομεν, στήσομεν. *Gl. LB.* ΙΔΡΥΣΟΜΕΣΘ'] καθιδρύσομεν, ἐγκαταστήσομεν. *Gl. Paris.* ἱδρύω τὸ καθιδρύω, τουτέστιν ἢ ναὸν ἀνεγείρω ἢ ἄγαλμα καθιστῶ. *Gl. Victor.* ΙΔΡΥΣΟΜΕΘ' ΟΥΝ] ὄπισθεν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ τῶν Ἀθηναίων ἦν θησαυροφυλάκιον· φησὶν οὖν τὸν Πλοῦτον, ἤτοι ἀφιερώσομεν αὐτὸν ἐκεῖσε, καὶ ἀναθήσομεν, οὗπερ ὑπῆρχε πρότερον ἱδρυμένος, ἤγουν πεποιημένος καὶ ἀνατεθειμένος. σὺ δὲ περίμενε, διὰ μέσου. φυλάττων ὁ Πλοῦτος τὸν ὄπισθεν οἶκον τῆς θεοῦ. *Schol. LB.* ΑΥΤΙΚΑ ΜΑΛ'] συντόμως λίαν. ΠΕΡΙΜΕΝΕ] πρόσμενε. *Gl. LB.*

1192. ΟΥΠΕΡ] ἐκεῖ ὅπου. ΗΝ ΙΔΡΥΜΕΝΟΣ] ὑπῆρχεν κατεσκευασμένος, ἱστάμενος. *Gl. LB.* ἱστάμενος, καθήμενος. *Gl. Dorv.* ἀφιερωμένος. *Gl. Paris.*

1193. ΤΟΝ ΟΠΙΣΘΟΔΟΜΟΝ] ὀπίσω τοῦ νεὼ τῆς καλουμένης πολιάδος Ἀθηνᾶς διπλοῦς τοῖχος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. ἐπειδὴ τὰ χρήματα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἀπέκειτο. μέσον δέ ἐστι τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα ἦν ταμιεῖον, ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ. ΤΗΣ ΘΕΟΥ] τῆς Ἀθηνᾶς. εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνέφερον τὰ χρήματα, κἀνταῦθα ἐφυλάττοντο, καθὰ καὶ Θουκυδίδης φησὶν ἐν τῇ δευτέρᾳ οὕτως· "ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀπό τε ἀργυρίου ἐπισήμου ἑξακισχιλίων ταλάντων· τὰ γὰρ πλεῖστα τριακοσίων ἀποδέοντα περιεγένετο, ἀφ' ὧν τε τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως καὶ ἔς καὶ τὰ ἄλλα οἰκοδομήματα, καὶ εἰς Ποτίδαιαν ἐπανηλώθη."

ΤΗΣ ΘΕΟΥ] τῆς Ἀθηνᾶς. εἰς ἀκρόπολιν ἐπέφερον τὰ χρήματα, κἀνταῦθα ἐφυλάττοντο, καθὰ καὶ Θουκυδίδης φησὶν ἐν τῇ β οὕτως· ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἄγε ποτὲ ἀργυρίου ἐπισήμου ἑξακισχιλίων ταλάντων· τὰ γὰρ πλεῖστα τριακοσίων ἀποδέοντα περιεγένετο, ἀφ' ὧν εἰς τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως καὶ τἄλλα οἰκοδομήματα καὶ εἰς Ποτίδαιαν ἐπανηλώθη ἐπειδὴ τὰ χρήματα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἀπέκειντο. μέρος δὲ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα ἐστὶ τὸ ταμιεῖον ὄπισθε τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ. *Rav.* ΤΟΝ ΟΠΙΣΘΟΔΟΜΟΝ] τὸ ὄπισθεν τοῦ οἴκου, ἤγουν τοῦ ναοῦ. *Gl. LB.* τὰ ὄπισθεν τοῦ δόμου. *Gl. Dorv.* τὸν ὄπισθεν τοῦ ναοῦ. *Gl. Paris.* ΤΗΣ ΘΕΟΥ] τῆς Ἀθηνᾶς. *Gl. LB. Paris.*

1194. ΑΛΛ' ΕΚΔΟΤΩ ΤΙΣ ΔΕΥΡΟ] ὅτι ὁ Λυκόφρων, ὡς ὁ Ἐρατοσθένης φησὶν, ψήθη πρῶτον τοῦτον δᾶδας ᾐτηκέναι. πεποίηκε δὲ καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις αὐτό. ἀλλὰ γὰρ Στράττις πρὸ ἀμφοτέρων τούτων τοὺς Ποταμοὺς διδάσκων εἰς Φιλύλλιον ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα· "ὑμεῖς τε πάντες ἔξιτ' ἐπὶ τὸ Πύθιον, ὅσοι πέρ ἐστε μὴ λαβόντες λαμπάδας μηδ' ἄλλο μηδὲν ἐχόμενον Φιλυλλίου."

ΕΚΔΟΤΩ] ἔξω δότω ἡμῖν. ΔΕΥΡΟ] ἐνταῦθα. ΗΜΜΕΝΑΣ] πῦρ ἐχούσας. *Gl. LB.* ἁπτομένας. *Gl. Dorv.*

1195. ΙΝ' ΕΧΩΝ ΠΡΟΗΓΗι ΤΩι ΘΕΩι] τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς μέλλοντος προϊέναι τοῦ Πλούτου. * ΙΝ' ΕΧΩΝ] ὅπερ κρατῶν. *Gl. LB.* ΕΧΩΝ] κρατῶν. *Gl. Dorv.* κατέχων. *Gl. Paris.* ΠΡΟΗΓΗι ΣΥ ΤΩι ΘΕΩι] προοδοποιῇς τῷ Πλούτῳ. *Gl. LB.* προοδοποιεῖ ὦ ἱερεῦ. *Gl. Dorv.* ἡγεμὼν γένῃ τῷ θεῷ. *Gl. Paris.* ΠΑΝΥ ΜΕΝ ΟΥΝ] λίαν χρὴ τοῦτο ποιῆσαι. *Gl. LB.*

1196. ΔΡΑΝ] ποιεῖν. ΧΡΗ] πρέπει. *Gl. LB.*

1197. ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ, ΑΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ] ἔθος γὰρ ἦν ἐν ταῖς ἱδρύσεσι τῶν ἀγαλμάτων ὀσπρίων ἑψημένων χύτρας περιπομπεύεσθαι ὑπὸ γυναικῶν ποικίλως ἠμφιεσμένων· καὶ τούτων ἀπήρχοντο χαριστήρια τοῖς θεοῖς ἀπονέμοντες. * ΠΟΙΩ] ποιήσω. *Gl. LB.* ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ] τὰ τζυκάλια. *Gl. Dorv.* ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ] ἀφιεροῦντές τι ἐν ναοῖς, ἢ καθιδρύοντες αὐτοὺς ἔθος εἶχον προσάγειν χύτρας ἀθάρας καὶ σεμιδάλεως μεστὰς, ἢ πελάνων καὶ ὀσπρίων ἀληλεσμένων· προωδοποίουν δὲ φέρουσαι ταῦτα ἐπὶ κεφαλῆς γυναῖκες σεμναί τινες. *Schol. LB.* ΑΙΣ] δι' ὧν. ΤΟΝ ΘΕΟΝ] τὸν Πλοῦτον. *Gl. LB.*

1198. ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ] ἐπειδὴ, ὁπότε μέλλοιεν βωμοὺς ἀφιδρύειν ἢ ἄγαλμα θεῶν, ἕψοντες ὄσπρια ἀπήρχοντο τούτων τοῖς ἀφιδρυμένοις, εὐχαριστήρια ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης· ὅθεν καὶ ἐν ταῖς Δαναΐσι "μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς ἑρκίου χύτρας, παρ' αἷς ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτέ."

ΙΔΡΥΣΟΜΕΘΑ] τάξομεν, κατασκευάσομεν. *Gl. LB.* στήσομεν. *Gl. Dorv.* ΕΠΙ] ἐπάνω. ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ] τῆς σῆς. ΦΕΡΕ] βάσταζε. *Gl. LB.* ἄγε. *Gl. Dorv.*

1199. ΑΥΤΗ ΠΟΙΚΙΛΑ] λείπει τὸ ἱμάτια, ἵν' ᾖ ποικίλα ἱμάτια ἔχουσα σεμνῶς ἦλθες. πορφυροῖς γὰρ καὶ ποικίλοις ἱματίοις ἐπόμπευον. δεῖ δὲ ὑπονοεῖν ὅτι ἡ γραῦς ἐβιάσατο καὶ συνεισῆλθε τῷ νεανίσκῳ, καὶ ὅτι ἡ γραῦς ποικίλα ἦλθεν ἔχουσα ἱμάτια. * ΣΕΜΝΩΣ] εὐτάκτως. *Gl. LB.* ἐντίμως. *Gl. Dorv.* ΕΧΟΥΣΑ] φοροῦσα. *Gl. LB. Dorv.* ΑΥΤΗ] σύ. *Gl. LB.* ΠΟΙΚΙΛΑ] διάφορα ἱμάτια. *Gl. LB.* ἱμάτια. *Gl. Dorv.*

1200. ΩΝ Δ' ΟΥΝΕΚ'] ὧν τινων χά-

ριν· τί γενήσεται; *Gl. LB.* ΠΑΝΤΑ] ἃ βούλει. *Gl. Dorv.* ΠΕΠΡΑΞΕΤΑΙ] πραχθήσεται. *Gl. LB.* γενήσεται. *Gl. Dorv.*

1201. ΗΞΕΙ] ἐλεύσεται. *Gl. LB.* ἐλθει. *Gl. Dorv.*

1202. ΕΙΓΕ ΜΕΝΤΟΙ] εἴπερ ὅμως. ΝΗ ΔΙ'] μὰ τόν. ΕΓΓΥΑι] ἐγγύην δίδως. *Gl. LB.* ὑπόσχῃ. *Gl. Dorv.* ἀντὶ τοῦ ἔγγυον καὶ ὑπόσχεσιν δίδως. *Gl. Paris.* ἐγγυᾷ ἐνεργητικῶς ἐπὶ γαμικοῦ συναλλάγματος, οἷον ἐγγυᾷ ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα. ἐγγυῶμαι δέ σοι παθητικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαί σοι, ὅθεν καὶ ἐγγύη ἡ ὑπόσχεσις. *Paris. Victor.*

1203. ΗΞΕΙΝ] ἐλθεῖν. ΟΙΣΩ] κομίσω. *Gl. LB. Dorv.* ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ] τὰ τζυκαλία. *Gl. LB.*

1204. ΜΗΝ] λοιπόν. *Gl. LB.*

1205. ΑΥΤΑΙ] αἱ χύτραι. ΤΑΙΣ ΑΛΛΑΙΣ ΧΥΤΡΑΙΣ] τῶν ἄλλων χυτρῶν. *Gl. LB.*

1206. Η ΓΡΑΥΣ ΕΠΕΣΤ' ΑΝΩΤΑΤΩ] ἐν τῷ ὑπερζεῖν τὰ μαγειρευόμενα ὄσπρια. γραῦς γὰρ καλεῖται ὁ ἀφρὸς ὁ ἀνωτάτω, ἢ τὸ πηγνύμενον ἐλαιῶδες τῷ ζωμῷ, ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἀθάρης. τὸ δὲ ΟΥΚΕΤΙ ΤΟΙΝΥΝ καὶ τὰ ἐφεξῆς ἐκ τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ χοροῦ. * Η ΓΡΑΥΣ] τὸ λίπος. *Gl. LB.* ἡ κοινῶς ἄθη. *Schol. LB.* ἤγουν ὁ ἀφρὸς διὰ τὸ λευκόν. *Gl. Dorv.* ΕΠΕΣΤ' ΑΝΩΤΑΤΩ] ἐπάνω ὑπάρχει. *Gl. LB.* Η ΓΡΑΥΣ ΕΠΕΣΤ'] ἤτοι ὡς ἀφρός. *Gl. Paris.* γραῦς λέγεται τὸ ἀφρῶδες καὶ ἐπάνω τῆς χύτρας, ὅταν ἑψημένον τι ἔχοι ἐντός. παίζει οὖν ἐνταῦθα, ὅτι τὴν γραῦν κατέπεισαν βαστάσαι τὰς χύτρας, ἧς ἄνω ἦσαν αἱ χύτραι· ἔπασχε δὲ αὕτη τὸ ἐναντίον· ἐπεὶ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις, φησὶ, χύτραις ὑπάρχει ἄνω ἡ γραῦς ἢ τὸ ἀφρῶδες, ταύτης δὲ τῆς γραὸς ὑπεράνω εἰσὶν αἱ χύτραι. *Schol. LB.*

1207. ΤΗΣ ΓΡΑΟΣ] τῆς γυναικός. *Gl. Dorv.* ΕΠΙΠΟΛΛΗΣ] ἐπάνω. *Gl. LB. Dorv. Victor.* ΕΠΙΠΟΛΛΗΣ] ἀπὸ τῆς ἐπί προθέσεως καὶ τοῦ πολλῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν γίνεται, καὶ ἔστιν ἐπίῤῥημα τοπικόν. ΕΝΕΙΣΙΝ] ὑπάρχουσιν. *Gl. LB.* ὑπάρχει. *Gl. Dorv.*

1208. ΟΥΚΕΤΙ] οὐδαμῶς. ΤΟΙΝΥΝ] λοιπόν. ΜΕΛΛΕΙΝ] βραδύνειν. ΕΙΚΟΣ] ὑπάρχει πρέπον. ΑΝΑΧΩΡΕΙΝ] μεταβαίνειν. *Gl. LB.*

1209. ΕΙΣ ΤΟΥΠΙΣΘΕΝ] μέρος. ΔΕΙ] πρέπει. *Gl. LB.* ΚΑΤΟΠΙΝ] ὄπισθεν. *Gl. LB. Dorv.* ΑΔΟΝΤΑΣ] ᾠδὴν λέγοντας. *Gl. LB.* ΕΠΕΣΘΑΙ] ἀκολουθεῖν. *Gl. LB. Dorv.*

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΥΣ.

1. ΤΩΝ ΕΙΩΘΟΤΩΝ] *ἀντὶ τοῦ τῶν εἰθισμένων, μετοχὴ ἀντὶ τοῦ ὀνόματος· καὶ Ὅμηρος "τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος" ἀντὶ τοῦ πινυτός. ὁ Ξανθίας δὲ ἐπὶ ὄνου παράγεται καθεζόμενος, ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνάφορον, ὅπου ἦν τὰ στρώματα, γελοίου χάριν. διὸ καὶ ἀστεῖόν τι λέξαι βουλόμενος ὑπὸ Διονύσου κωλύεται. εὐθὺς δὲ ἐν τῇ εἰσβολῇ διαβάλλει τούς τε κωμῳδοὺς ὡς γελοίοις χρωμένους καὶ παρατρέποντας τοὺς θεατὰς ἀπὸ τῆς ἀκριβείας.* * ΕΙΩΘΟΤΩΝ] *τῶν συνήθων. Gl. Br.*

2. ΘΕΩΜΕΝΟΙ] *θεαταί. Gl. Br.*

3. ΝΗ ΔΙ' Ο ΤΙ ΒΟΥΛΕΙ ΓΕ] *ἴδιον αὐτοῦ τὸ εἰς ταῦτα ὀλισθαίνειν, ὡς καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις θεράπων φησὶν "ὡς διά γε τοῦτο τοὖπος, οὐ δύναμαι φέρειν σκεύη τοσαῦτα καὶ τὸν ὦμον θλίβομαι." ἐνταῦθα δέ φησιν ὅτι οὐ δύναμαι ἀνέχεσθαι τοῦ θλίβομαι λεγομένου.*

4. ΠΑΝΥ ΓΑΡ ΕΣΤ' ΗΔΗ ΧΟΛΗ] *ἀντὶ τοῦ πολλή. τὸ δὲ πολὺ, κἂν ᾖ γλυκὺ, πονηρόν ἐστιν.* ΑΛΛΩΣ. *ὡσεὶ ἔλεγε ναυτία, διὰ τὸ πολλὴν γίνεσθαι τὴν παιδιὰν ταύτην· συνεχῶς γὰρ εἰσῆγον τοὺς τὰ τοιαῦτα λέγοντας.* * ΧΟΛΗ] *λύπη. Gl. D.*

6. ΓΕΛΟΙΟΝ] *Ἀττικῶς, γελοῖον δὲ κοινόν. ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή.*

8. ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ] *μεταφέρων, ἀποτιθεὶς ἀπὸ ὤμου εἰς ὦμον.* ΤΑΝΑΦΟΡΟΝ *δὲ ξύλον ἀμφίκοιλον ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσι.* * ΧΕΖΗΤΙΑΣ] *μέλλεις ἀποπατεῖν. Gl. Victor.*

9. ΜΗΔ' ΟΤΙ ΤΟΣΟΥΤΟΝ] *μὴ οὕτω ποιήσαιμι καίτοι ἄχθος τοσοῦτον φέρων.*

10. ΑΠΟΠΑΡΔΗΣΟΜΑΙ] *εἰς τὸ αὐτὸ κατήντησεν ὡς δῆθεν ἄκων.* * ΚΑΘΑΙΡΗΣΕΙ] *καταβιβάσει ἀπὸ τοῦ ὤμου. Gl. Victor. καθαίρω παροξυτόνως τὸ ἀποπλύνω, καθαιρῶ δὲ περισπωμένως τὸ καταβάλλω. Victor.*

11. ΠΛΗΝ Γ' ΟΤΑΝ ΜΕΛΛΩ 'ΞΕΜΕΙΝ] *οἷον εἰ ὅλως λέγεις, τότε, φησί, λέγε, ἢν θέλῃς, ἐπιτηρήσας, ὅτε μέλλω ἐξεμεῖν· ῥᾷστα γὰρ ἐξεμέσαιμι, ἐὰν εἴπῃς.*

13. ΦΡΥΝΙΧΟΣ] *Δίδυμός φησιν ὅτι νῦν Φρυνίχου τοῦ κωμικοῦ μέμνηται ὡς παρ' ἕκαστα ἐν ταῖς κωμῳδίαις φορτικευομένου. ἔστι δὲ πατρὸς Εὐνομίδου, κωμῳδεῖται δὲ ὡς ξένος, καὶ ἐπὶ φαυλότητι ποιημάτων, καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων καὶ ὡς κακόμετρα. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Φρύνιχοι. Φρύνιχος δὲ ὁ κωμικὸς οὐδὲν τούτων ἐποίησεν ἐν τοῖς σωζομένοις αὐτοῦ· εἰκὸς δὲ ἐν τοῖς ἀπολωλόσιν εἶναι αὐτοῦ τοιοῦτό τι.*

14. ΛΥΚΙΣ] *κωμῳδίας ποιητής. ὡς ψυχρὸς κωμῳδεῖται. λέγει δὲ αὐτὸν καὶ Λύκον· οὗ οὐδὲν φέρεται. ὁ δὲ νοῦς, εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧν οὗτοι εἰώθασι ποιεῖν τοῖς σκευοφοροῦσιν, ἵνα τὸ* ΦΕΡΟΥΣΙ *σημαίνῃ πτῶσιν δοτικήν. ἡ δὲ γραφὴ τριχῶς· ἢ γράφεται σκευηφοροῦσιν, ἢ σκεύη φέρουσιν, ἢ σκευοφοροῦσιν. ἀντὶ τοῦ σκευοφόρους ἄνδρας ποιοῦσιν. ἔστι δὲ βεβιασμένος ὁ λόγος. εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧν οὗτοι ποιοῦσι, σκευηφοροῦντας εἰσάγοντες μετὰ πολλῶν. λείπει οὖν τὸ ὧν εἰώθασιν οὗτοι ποιεῖν τοῖς σκευοφόροις.*

15. ΣΚΕΥΟΦΟΡΟΥΣ'] *τοῖς. Gl. E. καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς κωμικοί εἰσι ποιηταί, σκευοφοροῦντας εἰσάγοντες ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ αἰσχρὰ ποιοῦντας. Schol. E.*

18. ΠΛΕΙΝ Η 'ΝΙΑΥΤΩι] *παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν "αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν." καὶ "ἐν ὤμῳ γήραϊ θῆκε." διὰ τὴν ἀηδίαν οὖν γηράσκω φησίν.*

19. ΑΡ' Ο ΤΡΑΧΗΛΟΣ ΟΥΤΟΣΙ] *ὁ Ξανθίας ἀχθόμενος ἐφ' ᾧ βαστάζει φόρτῳ λέγει.*

22. ΥΙΟΣ ΣΤΑΜΝΙΟΥ] *δέον εἰπεῖν υἱὸς Διὸς, υἱὸς Σταμνίου εἶπε παρ' ὑπόνοιαν, ἐπειδὴ ὁ οἶνος ἐν σταμνίῳ βάλλεται, ὁ δὲ Διόνυσος εἰς τὸν οἶνον ἀλληγορεῖται. σταμνία δὲ καὶ στάμνους τοὺς ἀμφορεῖς τοῦ οἴνου φασίν. ἔπαιξεν οὖν, ἐπεὶ ὁ κέραμος ἐν ἑαυτῷ βαστάζει τὸν οἶνον καὶ φέρει.*

23. ΟΧΩ] *ὀχεῖσθαι ποιῶ· ἐπὶ ὄνου γὰρ ἦν καθήμενος. νοεῖται δέ τι καὶ αἰσχρόν, ἀντὶ τοῦ ἐπιβαίνω αὐτόν.*

25. ΟΧΕΙ] *ἐπ' ὀχήματος φέρῃ. Gl. Victor.*

28. ΟΥ ΔΗΘ' Ο Γ' ΕΧΩ 'ΓΩ ΚΑΙ ΦΕΡΩ] ἐπάνω γὰρ τοῦ ὄνου καθεζόμενος ὁ οἰκέτης ἐβάσταζε τὸ ἀνάφορον. τινὲς δὲ εἰς τὸ φέρω δύο στιγμὰς ποιοῦσιν, ἀφαιροῦντες τοῦ μὰ τὸν Δί' οὔ τὴν μίαν στιγμήν.

30. ΠΙΕΖΕΤΑΙ] κατηνέχθη ὅμως καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸ πιέζομαι.

32. ΕΝ ΤΩι ΜΕΡΕΙ ΣΥ ΤΟΝ ΟΝΟΝ] ἀντὶ τοῦ κατά τι μέρος, ἢ ἐν τῷ ἴσῳ μέρει κατὰ τὴν ἀμοιβὴν βάστασον τὸν ὄνον.

33. ΤΙ ΓΑΡ ΕΓΩ ΟΥΚ ΕΝΑΥΜΑΧΟΥΝ] πρὸς τοὺς χρόνους, ὅτι τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Ἀντίνου περὶ Ἀργίνουσαν ἐνίκων ναυμαχίᾳ οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχούντων δούλων, πρυκακωθέντες ἄλλαις ναυμαχίαις· οὓς ἠλευθέρωσαν. πρὸς τοῦτο οὖν χαριεντιζόμενος λέγει ὅτι εἴπερ ἐνεναυμαχήκειν, κἂν ἀφείμην ἐλεύθερος, ὥστε οἰμώζειν ἂν ἔλεγόν σοι. ἡ δὲ Ἀργίνουσα πόλις τῆς Αἰολίδος, ἀντικρὺς δὲ Λέσβου κειμένη καὶ Μανίας καλουμένης ἄκρας.

35. ΚΑΤΑΒΑ] τὸ χ, ὅτι κατάβα φησί, πρὸς τοὺς ἀξιοῦντας ὅτι κατάβηθι λέγεται μόνως. τὸ δὲ ΠΑΝΟΥΡΓΕ ἡμεῖς μὲν μετριώτερόν φαμεν, Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ σφοδρᾶς ἀτιμίας.

38. ΩΣ ΚΕΝΤΑΥΡΙΚΩΣ] πρῶτον μὲν ἕως τούτου ὑπακούων Διονύσῳ λέγει ὁ Ἡρακλῆς, ΕΝΗΛΑΘ' ΟΣΤΙΣ· εἶτα τὴν ὄψιν καταπλαγεὶς τὸ μὲν ἀκόλουθον οὐκ ἀνεπλήρωσεν, εἰπὼν ὅστις ἐστίν, ἀλλὰ θαυμάσας ἐπηρώτησε τίς εἴη. ΚΕΝΤΑΥΡΙΚΩΣ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκόσμως καὶ ὑβριστικῶς, ὅτι καὶ οἱ Κένταυροι ὑβρισταί. καὶ τοῦτο οἶδεν Ἡρακλῆς ἐκ τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης. γράφεται ἀντὶ τοῦ μαλακῶς. εἰρωνεύεται γὰρ Ἡρακλῆς· ὁ γὰρ Διόνυσος μαλακὸς καὶ τρυφερός. * ΚΕΝΤΑΥΡΙΚΩΣ] ἀτάκτως. *Gl. Victor.*

39. ΟΣΤΙΣ] ἦν. *Gl. Victor.* πρός τινα τῶν ἑαυτοῦ παίδων τοῦτό φησιν, οὔπω τῆς θύρας ἀνοιγείσης. *Victor.*

40. Ο ΠΑΙΣ] ὁ Διόνυσος νεύει πρὸς τὸν Ξανθίαν, καὶ λέγει μειρακευόμενος ὡς δείσαντος αὐτὸν τοῦ Ἡρακλέους. καθόλου γὰρ τοιοῦτον εἰσάγουσι τὸν Διόνυσον καυχηματίαν. * Ο ΠΑΙΣ] ὦ παῖ. *Gl. E.*

41. ΜΗ ΜΑΙΝΟΙΟ ΓΕ] Δίδυμος ἀντὶ τοῦ μὴ μανείης. πιθανώτερον δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπέλαβέ σε μαίνεσθαι ὁ Ἡρακλῆς. ἢ οὕτως· μὴ μανείης οὕτως ὡς ὑπολαβεῖν σε τὸν Ἡρακλέα φοβηθῆναι.

46. ΕΠΙ ΚΡΟΚΩΤΩι] Διονυσιακὸν φόρεμα. κροκωτὴν ἐφόρει λεοντῆν, ἵνα ᾖ ὡς Ἡρακλῆς· Ἡρακλέους γὰρ φόρεμα ἡ λεοντῆ. κροκωτὴν δέ, ἵνα ᾖ φοβερός. ἢ κροκωτῷ γυναικείῳ ἐκ πήνης ἐνδύματι. * Διονυσιακὸν φόρημα ὁ κροκωτός. ἐφόρει λεοντῆν, ἵνα ᾖ ὡς Ἡρακλῆς· Ἡρακλέους γὰρ φόρημα λεοντῆ. κροκωτὸν δέ, ἵνα ᾖ φοβερώτερος. *Rav.* ΚΡΟΚΩΤΩι] γυναικείῳ ἐνδύματι ἐκ ματάξης. *Gl. E.*

47. ΤΙΣ Ο ΝΟΥΣ] τινὲς ὅτι ὁ κόθορνος λέγεται. οἱ δὲ ὅτι ἀνδράσι καὶ γυναιξὶν ἁρμόττει. *Rav.*

ΚΟΘΟΡΝΟΣ] ὅτι ὁ κόθορνος εἰς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἁρμόζει, ἔνθεν καὶ Θηραμένης κόθορνος ἐλέγετο, ὅτι τοῖς καιροῖς καθομιλεῖν δύναται. οἱ δέ, ὅτι ἀνδράσι καὶ γυναιξὶν ἁρμόττει. ὁ δὲ Ξενοφῶν ἐν Ἑλληνικοῖς ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶν ἁρμόζειν αὐτόν φησιν. ἐκπλήττεται δὲ ὁ Ἡρακλῆς ὁρῶν τὴν ἄτοπον ταύτην σκευήν, καὶ ὅτι τὰ ἄμικτα ἔμιξεν· ὁ μὲν γὰρ κροκωτὸς καὶ ὁ κόθορνος γυναικεῖά ἐστιν, ἡ δὲ λεοντῆ καὶ τὸ ῥόπαλον ἀνδρῷα.

48. ΕΠΕΒΑΤΕΥΟΝ ΚΛΕΙΣΘΕΝΕΙ] παίζει· λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ νεὼς τὸ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐπὶ συνουσίας κατὰ μεταφορὰν τῶν ἀλόγων ζώων, ἃ ἐπιβαίνοντα συνουσιάζει. Κλεισθένης δὲ ὁ Συμβυρτίου ἐπ' αἰσχρότητι κωμῳδεῖται. ἦν δὲ λεῖος τὸ γένειον· διὸ καὶ εὐνούχῳ εἰκάζει αὐτόν. κωμῳδοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ τοῦ πασχητιᾶν. ἐμφαίνει οὖν, εἰ κατὰ στρατείαν ἀπεδήμουν, μετὰ Κλεισθένους ἂν ἐστρατευσάμην. καὶ τὸ ἐπεβάτευον ἐκείνῳ κακεμφάτως. ἐστρατήγησε δὲ νεωστὶ καὶ ἐνίκησεν οὗτος.

49. ΚΑΤΕΔΥΣΑΜΕΝ] ἐβυθίσαμεν εἰς τὴν θάλασσαν· *Gl. Victor.*

51. ΣΦΩι ΝΗ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩ] θαυμάζων καὶ ἀπιστῶν λέγει ὁ Ἡρακλῆς. τινὲς δὲ εἰς τὸν Ἀπόλλω δύο στίζουσι, καὶ εἰς τὸ ἐξηγρόμην.

ΚΑΙΤ' ΕΓΩΓ' ΕΞΗΓΡΟΜΗΝ] σκώπτει τὸν Διόνυσον. καὶ ἐγώ, φησίν, ἀνέστην ἐξ ὀνείρου, δηλῶν ὅτι ὄναρ ταῦτα ἔπραξεν. οἱ δέ φασιν ὡς ὁ Διόνυσος ταῦτα λέγει, κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην, ὡς τῶν ἐπίτηδες ψευδομένων ἐπιλεγόντων τοῦτο. καθ' ὃ δηλοῦται ὅτι ἐνυπνίῳ ἔοικε τὸ λεγόμενον. οἱ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ παρανέμουσι τοῦτο, οἱ δὲ τῷ Ξανθίᾳ, καὶ τὸ ΝΗ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩ τῷ Διονύσῳ· μόνον γὰρ τὸ σφῷ λέγειν τὸν Ἡρακλῆν. * ΣΦΩ] ὑμεῖς οἱ θηλυμανεῖς. ΕΞΗΓΡΟΜΗΝ] ἐξηγειρόμην ἐξ ὕπνου. *Gl. Br. Victor.* ἐξ ὕπνου. *Gl. E.* τὸ ἐξηγρόμην λέγει δεικνὺς αὐτὸν ὅτι ὀνείρατα φθέγγεται. *Schol. E.*

53. ΤΗΝ ΑΝΔΡΟΜΕΔΑΝ] διὰ τί μὴ ἄλλο τι τῶν πρὸ ὀλίγου διδαχθέντων καλῶν, Ὑψιπύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης; ἡ γὰρ Ἀνδρομέδα ὀγδόῳ ἔτει προῆκται. ἐπειδὴ οὐ συκοφαντητέα ἦν τὰ τοιαῦτα.

54. ΕΠΑΤΑΞΕ] ἔπληξε. *Gl. Victor.*

55. ΜΙΚΡΟΣ ΗΛΙΚΟΣ ΜΟΛΩΝ] παίζει· ἔστι γὰρ μεγαλόσωμος ὁ Μόλων. Δίδυμος δέ φησιν ὅτι δύο Μόλωνές εἰσιν, ὁ ὑποκριτὴς καὶ ὁ λωποδύτης· καὶ μᾶλλον

τὸν λωποδύτην λέγει, ὅς ἐστι σμικρὸς τὸ σῶμα. Τιμαχίδας δὲ τὸν ὑποκριτὴν λέγεσθαι Μόλωνα. ΑΛΛΩΣ. γράφεται μακρός, ἵνα ὁ Κροτωνιάτης νοῆται, ἀνὴρ μεγάλῳ σώματι παρὰ τῆς φύσεως κεκοσμημένος, ὡς τοῖς ὁρῶσι παρέχειν ἔκπληξιν. "ἐγένοντο δὲ αὐτῷ ἓξ ἐν Ὀλυμπίᾳ πάλη νῖκαι, μία δ' ἐν παισὶν ἐξ αὐτῶν, Πυθοῖ δὲ ἕν τε ἀνδράσιν ἓξ καὶ μία ἐνταῦθα ἐν παισίν. ἀφίκετο δὲ καὶ ἕβδομον παλαίσων ἐς Ὀλυμπίαν, ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐγένετο οἷός τε καταπαλαῖσαι Τιμασίθεον πολίτην τε ὄντα αὐτοῦ καὶ ἡλικίᾳ νέον. λέγεται δὲ καὶ ὡς κομίσειεν αὐτὸς αὑτοῦ τὸν ἀνδριάντα ἐς Ἄλτιν. λέγεται δὲ ἐς αὐτὸν καὶ τὸ ἐπὶ τῇ ῥοιᾷ καὶ ἐπὶ τῷ δίσκῳ. ῥοιὰν μὲν δὴ οὕτως εἶχε βιαζομένην, ὥστε αὐτὸς λυμήνασθαι πιέζων· ἱστάμενος δὲ ἐπὶ ἀληλιμμένῳ τῷ δίσκῳ γέλωτα ἐποιεῖτο τοὺς ἐμπίπτοντάς τε καὶ ὠθοῦντας ἀπὸ τοῦ δίσκου. ἀποθανεῖν δὲ ὑπὸ θηρίων φασὶν αὐτόν. ἐπιτυχεῖν γὰρ αὐτὸν ἐν τῇ Κροτωνιάτιδι αὐαινομένῳ ξύλῳ· σφῆνες δὲ ἐγκείμενοι διίστασαν τὸ ξύλον· ὁ δὲ ὑπὸ φρονήματος ὁ Μίλων καθίησι τὰς χεῖρας ἐς τὸ ξύλον· ὀλισθάνουσί τε δὴ οἱ σφῆνες, καὶ ἐχόμενος ὑπὸ τοῦ ξύλου λύκοις ἐγένετο εὕρημα. μάλιστα δέ πως τὸ θηρίον τοῦτο ἐν τῇ Κροτωνιάτιδι πολύ τε νέμεται καὶ ἄφθονον. ταῦτα δέ φησι κατὰ λέξιν Παυσανίας ἐν δευτέρῳ Ἠλείων."

56. ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΟΥ ΔΗΤΑ] τινὲς ἀπὸ τοῦ γυναικὸς ἀμοιβαῖα ποιοῦσι, τινὲς δέ φασιν ὅλον τὸν Ἡρακλέα λέγειν, λογιζόμενον τίνος ἠράσθη Διόνυσος. τοῦ δὲ Διονύσου εἰπόντος τὸ ἀτταταῖ, ὁ Ἡρακλῆς ὑποπτεύει ἀνδρὸς ἐρασθῆναι Κλεισθένους τὸν Διόνυσον.

57. ΑΤΤΑΤΑΙ] γράφεται ἀππαπαί. διὰ τούτου οὐ καταθεμένου τοῦ Διονύσου. καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐπήνεγκε ΜΗ ΤΟΥ ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ, διὰ τὸ ΕΠΕΒΑΤΕΥΟΝ ΚΛΕΙΣΘΕΝΕΙ. * ΞΥΝΕΓΕΝΟΥ] αἰσχρῶς ἡνώθης. *Gl. Victor.*

58. ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ' ΕΧΩ ΚΑΚΩΣ] ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἀλλά. τὸ ἀλλά παρέλκει Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἔχω γὰρ κακῶς. * οὐ γὰρ τοῦτό ἐστι. *Gl. C.* οὐ γὰρ τούτου ἐπιθυμῶ, ὃ λέγεις, ἀλλὰ κακῶς ἔχω. *Gl. D.*

63. ΕΤΝΟΥΣ] ὀσπρίου πισινοῦ. ὡς ἀδηφάγον δὲ τὸν Ἡρακλέα κωμῳδοῦσι. τὸ δὲ ἔτνος εἶδος ἀθάρας. οἱ δὲ ἀνδρεῖοι καὶ πρὸς τὰς μάχας θαυμαστοὶ ἔτνος ἐσθίουσιν ὡς συντελοῦν αὐτοῖς πλεῖστα, ὡς οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ λέγουσιν.

64. ΕΤΕΡΑ ΦΡΑΣΩ] διδάσκω σοι ὡς ἐρῶ ὑποβαλών σοι τὸν ἔρωτα τοῦ ἔτνους, ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑποδείγματι φράσω. ἔστι δὲ ἡμίστιχον ἐξ Εὐριπίδου.

67. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΟΥ ΤΕΘΝΗΚΟΤΟΣ] τινὲς βούλονται ἓν πρόσωπον λέγειν ὅλον, τινὲς δὲ διορίζουσι τὸ τοῦ τεθνηκότος ὡς τοῦ Ἡρακλέους λέγοντος αὐτό. οὕτω δὲ καὶ αἱ Διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας.

72. ΟΙ ΜΕΝ ΓΑΡ ΟΥΚΕΤ' ΕΙΣΙΝ] Εὐριπίδου ἐξ Οἰνέως "σὺ δ' ὧδ' ἔρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι· οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί."

73. ΙΟΦΩΝ] υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρῆτο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσήγαγε δέ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι· οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δέ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν, εἰ μέν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἰμί· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα ἀναγνῶναι. οὐ μόνον δὴ Χοιρίλῳ καὶ τοῖς περὶ Αἰσχύλον καὶ Εὐριπίδην, ἀλλὰ καὶ Ἰοφῶντι συνηγωνίσατο τῷ υἱῷ.

ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ ΜΟΝΟΝ ΕΤ' ΕΣΤΙΝ ΑΓΑΘΟΝ] ἠγωνίσατο γὰρ καὶ ἐνίκησε λαμπρῶς ἔτι ζῶντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. διὸ ἀμφιβάλλει μήποτε τοῦ Σοφοκλέους εἴη.

75. ΟΠΩΣ ΕΧΕΙ] εἴτε αὐτοῦ δηλονότι τὰ ποιήματα εἴτε τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Σοφοκλέους. τοιαύτη γὰρ περὶ αὐτοῦ τοὺς πολλοὺς δόξα κατεῖχε. ΠΡΟΤΕΡΟΝ δὲ τῇ ἡλικίᾳ, ἢ τιμιώτερον. ἦν γὰρ ὁ Σοφοκλῆς Αἰσχύλου μὲν ἔτεσιν ἑπτὰ νεώτερος, Εὐριπίδου δὲ πρεσβύτερος κδ'.

78. ΟΥ ΠΡΙΝ Γ' ΑΝ ΙΟΦΩΝΤΑ] κωμῳδεῖται γὰρ Ἰοφῶν ὁ υἱὸς Σοφοκλέους ὡς τὰ τοῦ πατρὸς λέγων. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τῷ ταῖς τοῦ πατρὸς τραγῳδίαις ἐπιγράφεσθαι κωμῳδεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τῷ καὶ ψυχρὸς καὶ μακρὸς εἶναι. τὸ δὲ ΚΩΔΩΝΙΣΩ, ὅτι τινὰ τῶν ὀρνέων δοκιμάζεται τῷ τοῦ κώδωνος ψόφῳ. καὶ τοὺς ἵππους οὕτως ἐδοκίμαζον εἰ ψοφοδεεῖς εἶεν ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μή πως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθείειν, καὶ τοὺς ὄρτυγας. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν, ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακρούοντες. τινὲς δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλάκων· Δημήτριος γάρ φησιν ὅτι κατὰ τὰς φυλακὰς εἰ ἐγρηγόρασι, κώδωσι διεσήμαινον, ὅπως ἂν φθέγγωνται. βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀγγείων· τὰ δὲ ἄλλα ἐσχεδίασται.

79. ΚΩΔΩΝΙΣΩ] δοκιμάσω, ἐκ μεταφορᾶς τῶν νομισμάτων. *Gl. C. et Mosq.* διακηρύξω. *Gl. D.* δοκιμάσω, ἐξετάσω. *Gl. Victor.*

82. ΕΥΚΟΛΟΣ] ἀπλοϊκὸς καὶ ἐλευθέριος. τοιοῦτος δὲ ὁ Σοφοκλῆς. * μαλακογνώμων. *Gl. Victor.*

83. ΑΓΑΘΩΝ ΔΕ] οὗτος τραγικὸς ποιητής. ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο.

84. ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣ] τοῖς σοφοῖς. οὗτος δὲ ὁ Ἀγάθων κωμῳδοποιὸς τοῦ Σωκράτους διδασκάλου, ἀγαθὸς τὸν τρόπον καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρός. καὶ φασὶν ὅτι Πλάτωνος συμπόσιον ἐν ἑστιάσει αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων σὺν αὐτῷ καταχθέντων.

85. ΕΣ ΜΑΚΑΡΩΝ ΕΥΩΧΙΑΝ] ἢ ὡς περὶ τετελευτηκότος λέγει, ὡσανεὶ περὶ τὰς μακάρων νήσους· ἢ ὅτι Ἀρχελάῳ τῷ βασιλεῖ μέχρι τελευτῆς μετὰ ἄλλων πολλῶν συνῆν ἐν Μακεδονίᾳ. καὶ μακάρων εὐωχίαν ἔφη τὴν ἐν βασιλείοις. τοῦτο δὲ παρ' ὑπόνοιαν.

86. ΞΕΝΟΚΛΗΣ] υἱὸς Καρκίνου Ξενοκλῆς. κωμῳδεῖται ὡς ἄξεστος ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἀλληγορικός. ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ Ξενόκλειτος καὶ Ξενότιμος. [Ξ., Ξ., Δάτις *Rav.*] εἰσὶ δέ, φασι, δύο Ξενοκλεῖς τραγῳδοὶ γεγονότες. τρίτος δέ ἐστι τούτοις ὁμώνυμος, πολιτικός, φαύλου μὲν πατρός, τῷ δὲ δήμῳ Χολαργεύς.

87. ΠΥΘΑΓΓΕΛΟΣ] τραγῳδίας ποιητὴς μοχθηρὸς καὶ ἄσημος. ὁ Ξανθίας δὲ ὑπομνησθεὶς Πυθαγγέλου φησὶν ὅτι οὐ φροντίζετέ μου καὶ ταῦτα Πυθαγγέλου μνημονεύοντες. καλῶς δὲ καὶ πικρῶς ἔδειξεν ὡς δοῦλος τὸ προκείμενον.

ΠΥΘΑΓΓΕΛΟΣ] οὗτος ἄσημος τραγῳδός. ὁ Ξανθίας δὲ ὑπομνησθεὶς Πυθαγγέλου, ὅτι οὐ φροντίζετέ μου Πυθαγγέλου καὶ ταῦτα μνημονεύοντες. ἔστι δὲ τραγῳδίας ποιητὴς μοχθηρός. *Rav.*

91. ΛΑΛΙΣΤΕΡΑ] πολυλογώτερα· εἰς τοῦτο γὰρ Εὐριπίδης ἐκακίζετο. * ΠΛΕΙΝ Η ΣΤΑΔΙΩι] πλέον ἢ σταδίου Εὐριπίδου φλυαρώτερα. *Rav.*

92. ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ] τὰ ἐπικείμενα τοῖς μεγάλοις βότρυσι βοτρύδια. Καλλίστρατος δὲ τὰ καθ' ἑαυτὰ μικρά. κέκληται δὲ οὕτως διὰ τὸ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι. ἢ τὰ πρὸς αὐτοῖς τοῖς φύλλοις. ΑΛΛΩΣ. ἐπιφυλλίδες εἰσὶ τὰ ἐν τοῖς βότρυσιν ἐν ἀρχῇ περιττώματα. οἱ δέ φασι τὰ ἐν κορυφαῖς τῶν κλημάτων· ταῦτα γὰρ οὐχ ὑποκάτω τῶν φύλλων, ὡς οἱ βότρυες, ἀλλ' ἐπάνω φύονται. δείκνυσι δὲ ἐντεῦθεν ὡς οὐδὲν περὶ λόγους εἰσί.

93. ΧΕΛΙΔΟΝΩΝ ΜΟΥΣΕΙΑ] παρὰ τὰ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου "πολὺς δ' ἐνεῖρπε κισσός, εὐφυὴς κλάδος, χελιδόνων μουσεῖα." ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα· καὶ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ἐστὶ ταττομένη. τοιοῦτον γὰρ τὸ χελιδόνων γένος, πλέον διὰ τὸ πολὺ τῆς ᾠδῆς ἀνιῶν τοὺς ἀκούοντας ἢ διὰ τὸ μέλος εὐφραῖνον. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς "οὗ περιβρέμεται Θρηϊκία χελιδών." * ΧΕΛΙΔΟΝΩΝ ΜΟΥΣΕΙΑ] περὶ τῇ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου· "πολὺς δ' ἂν εἷρπε κισσὸς ἐκ φυῆς κλάδος, χελιδόνων μουσεῖον." ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα· καὶ γὰρ ἡ χελιδὼν ἐπὶ τῶν βαρβάρων. καὶ τῆς ἑξῆς· οὗ περὶ βρέμεται Θρηϊκία χελιδών. *Rav.*

94. Α ΦΡΟΥΔΑ] ἀφανῆ ὑπὸ τῆς χαρᾶς.

ΗΝ ΜΟΝΟΝ] ἤγουν εἴπερ ἅπαξ τοὺς περιεστῶτας ἐπαινέτας σχοῖεν τῶν δραμάτων.

95. ΠΡΟΣΟΥΡΗΣΑΝΤΑ] εὐθυδρομήσαντα, εὐδοκιμήσαντα, ἐν τραγῳδίας δράματι ἐπαινεθέντα. * οὐρίζω τὸ ἀπὸ τοῦ οὔρου ἀνέμου, οὐρῶ τὸ ἀπὸ τοῦ οὔρου τοῦ ἐκκρινομένου ὑγροῦ. προσουρήσαντα οὖν τὸ βραχύν τινα χρόνον διατρίψαντα, καὶ τῶν αὐτῶν λήρων ἐκχέαντα τῇ τραγῳδίᾳ. *Schol. C.*

96. ΓΟΝΙΜΟΝ] φυσικόν τινα καὶ μὴ βεβιασμένον. ἢ γεννητικόν.

97. ΛΑΚΟΙ] ἀντὶ τοῦ λάλοι καὶ πιθανολόγοι. *Rav.*

99. ΠΑΡΑΚΕΚΙΝΔΥΝΕΥΜΕΝΟΝ] ὑψηλόν, βλάσφημον, παράδοξον, ἀσύνηθες. * ἀντὶ τοῦ ὑψηλόν, βλάσφημον. *Rav.*

100. ΑΙΘΕΡΑ ΔΙΟΣ] ἐξ Ἀλεξάνδρας Εὐριπίδου "καὶ χρόνου πρόβαινε πόδα," καὶ ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους "ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρα, οἴκησιν Διός."

* ΑΙΘΕΡΑ ΔΙΟΣ] Εὐριπίδου ἐκ Μελανίππης· "ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρα, οἴκησιν Διός." ΧΡΟΝΟΥ ΠΟΔΑ] ἐξ Ἀλεξάνδρου· καὶ χρόνου πρόβαινε πούς. *Rav.*

102. ΓΛΩΤΤΑΝ Δ' ΕΠΙΟΡΚΗΣΑΣΑΝ] ταῦτα ἐξ Ἱππολύτου Εὐριπίδου· "ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος."

103. ΣΕ ΔΕ ΤΑΥΤ' ΑΡΕΣΚΕΙ] ἀντὶ τοῦ σοί Ἀττικῶς. σημειωτέον τοίνυν ὅτι οἱ Ἀττικοὶ κέχρηνται τῷ τοιούτῳ σχηματισμῷ. καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις "καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὅδε."

ΜΑΛΑ ΠΛΕΙΝ Η ΜΑΙΝΟΜΑΙ] Ἀττικοὶ μᾶλλον ἢ μαίνομαι. οἱ μέν, φασίν, ἐκτείνουσιν, οἱ δὲ συστέλλουσι. μεταλαμβάνεται δὲ εἰς τὸ μὲν οὖν, ἢ οὔκ, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον. ἡ γὰρ μὴ ἀπαγόρευσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀντὶ τῆς οὐ ἀρνήσεως παραλαμβάνεται. ΑΛΛΩΣ. ἀλλὰ πλέον ἢ μαίνομαι ἐπ' αὐτῷ, τουτέστιν ὑπερβαλλόντως μοι ἀρέσκει.

104. ΚΟΒΑΛΛΑ] κακοῦργα καὶ ἀνελεύθερα. Δίδυμος, κατεστωμυλμένα, ἀπατητικά. καὶ κακοβούλους, κοβάλλους.

105. ΜΗ ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΟΙΚΕΙ] καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐν Ἀνδρομάχῃ "μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω."

106. ΑΤΕΧΝΩΣ] ἀντὶ τοῦ ὅλως καὶ συνόλως. καὶ ἔστιν οἷον ἀδόλως· τέχνας γὰρ ἔλεγον οἷον τοὺς δόλους. "ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ τεχνήεντες ἔχυντο."

107. ΔΕΙΠΝΕΙΝ ΜΕ ΔΙΔΑΣΚΕ] τοῦτο γὰρ ἐπίστασαι, ἐκεῖνο δ' οὔ. ταῦτά με, φησί, δίδασκε, καὶ μὴ κρῖνε τραγῳδίας. ὅτι ἀδηφάγος ὁ Ἡρακλῆς.

113. ΚΡΗΝΑΣ] γράφεται κρημνούς. ΕΚΤΡΟΠΑΙ δὲ ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται. διὰ τὸ ἐκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ καὶ κρύπτεσθαι, ὅταν ταραχή τις γένηται τῶν νεκρῶν. ὅσα δὲ οἱ ὁδοιποροῦντες ἐπάνω τῆς γῆς εὑρίσκουσι καθ' ὁδόν, ταῦτα καὶ αὐτὸς οἰόμενος καὶ ὑπὸ γῆν εἶναι ἐρωτᾷ περὶ τούτων.

119. ΜΗΤΕ ΘΕΡΜΗΝ] μήτε ὅπου ἐστὶ καῦμα, μήτε δυσχείμερον ὁδὸν εἴπῃς.

121. ΘΡΑΝΙΟΥ] θράνους καὶ θρανίτια τινὰ διφρία καὶ ὑποπόδια ἔλεγον. καὶ ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ δὲ θρῆνυς. ἐφ' ὧν οἱ ἀπαγχόμενοι ἀρτῶσι ἑαυτούς, ἀπολακτίζοντες αὐτά. τοῦ δὲ ΚΑΛΩ ἡ εὐθεῖα κάλως. * ΑΠΟ ΚΑΛΟΥ] θράνους καὶ θρανάτια· ταπεινά τινα διφρίδια καὶ ὑποπόδια λέγονται· καὶ ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ θρήνους. ἐφ' ὧν ἱστάμενοι ἀπαγχόμενοι ἀρτῶσι ἑαυτούς, ἀπολακτίζοντες αὐτά. τοῦ δὲ κάλω ἡ εὐθεῖα ὁ κάλως. *Rav.*

122. ΠΝΙΓΗΡΑΝ] καυματώδη, ἅμα μὲν ὅτι θερμήν, ἅμα δὲ ὅτι πνίγει τῷ χρόνῳ τὸ σχοινίον· καὶ τὸ θρανίον.

123. ΣΥΝΤΟΜΟΣ] ὅτι οὐ μόνον ἐπίτομον λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ σύντομον. ΤΕΤΡΙΜΜΕΝΗΝ δὲ ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ ὁδοῦ κατημαξευμένης, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ τρίβεσθαι τὸ κώνειον.

125. ΨΥΧΡΑΝ ΓΕ ΚΑΙ ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΟΝ] καὶ ὡς ἐπὶ ὁδοῦ ψυχρᾶς, καὶ ὅτι κατὰ ψύξιν φονεύει τὸ κώνειον. ΠΗΓΝΥΣΙ δὲ εἶπε ΤΑΝΤΙΚΝΗΜΙΑ· ἀπὸ τῶν ποδῶν γὰρ οὗτος ὁ θάνατος ἄρχεται, πρώτους αὐτοὺς καταψύχων. ὡς τοῦ ζωτικοῦ αἵματος περὶ τὴν καρδίαν συστελλομένου.

127. ΚΑΤΑΝΤΗ] οὕτως Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ κατωφερῆ. εὐκολώτεραι γὰρ καὶ ταχύτεραι αἱ τοιαῦται ὁδοί.

131. ΑΦΙΕΜΕΝΗΝ ΤΗΝ ΛΑΜΠΑΔΑ] τοὺς λαμπαδιστὰς ἀγῶνας. λαμπαδηδρομίαι δὲ γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως. Κεραμεικὸς δὲ τόπος Ἀθήνῃσιν, ὅπου συνετέλουν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ ἐνιαυτὸν λαμπαδοῦχον ἀγῶνα. πρὸς δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ πύργον τινὰ ὑπάρχειν φασίν, ἐφ' ὃν συμβουλεύει αὐτὸν ἀναβάντα θεωρεῖν τὴν λαμπάδα, καὶ ὅταν οἱ πρῶτοι λαμπαδίζοντες ἀφεθῶσι, καὶ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πύργου ἀφεῖναι ἑαυτὸν κάτω.

133. ΕΙΝΑΙ, ΤΟΘ' ΕΙΝΑΙ] ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι τοὺς δρομεῖς. τινὲς γράφουσιν εἵητε, ἀντὶ τοῦ ἀφείητε, οἱ δρομεῖς δηλονότι· τοῦτο δὲ γνωριμώτερον ἔχει τὸν νοῦν, ἐπειδὰν οἱ θεώμενοι εἴπωσιν ἀφείητε, δηλονότι οἱ τρέχοντες, καὶ σὺ σαυτόν. γράφεται δὲ ἐν πολλοῖς εἶναι, ἀντὶ τοῦ εἵητε. μήποτε τὸ δεύτερον εἶναι, τὸ ἐς καὶ σὺ σαυτὸν, ἁμαρτανομένου τοῦ πρώτου. λέγοι δ' ἄν τις καὶ τοῦτο λόγον ἔχειν, ὡς τῶν θεωμένων ἐπικαλούντων τῷ σημεῖον ἀφιέντι κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχῆμα, οὕτως εἶναι. ΑΛΛΩΣ. ὅτι ἐν τῇ ἀφέσει τῆς λαμπάδος σημεῖον ἦν τοῖς μέλλουσι δραμεῖν ὡς δεῖ τοῦ δρόμου κατάρξασθαι, ἦν δὲ τοῦτο πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι παρὰ Τυρσηνοῖς τὴν σάλπιγγα.

134. ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ] ὁ ἐγκέφαλος τῶν ἀνθρώπων ἔχει ὑφ' ἑαυτὸν ὑμένας ἐοικότας τοῖς τῆς συκῆς φύλλοις. καὶ Ἀρίσταρχος, ὅτι πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ ἐγκεφάλου· ἔστι γὰρ ὥσπερ θρῖα δύο συγκείμενα. θρῖα δὲ τὰ τῆς συκῆς φύλλα καὶ τὰ θρῖα δὲ οὕτως σκευάζεται. λέγεται δὲ ἀπὸ τοῦ κατειλεῖσθαι τοῖς τῆς συκῆς φύλλοις. ἡ δὲ σκευασία ἐστὶ στέαρ, μέλι, ᾠά, σεμίδαλις. εἰώθασι δὲ καὶ τὸν ἐγκέφαλον ὀπτᾶν κατειλήσαντες τοῖς τῆς συκῆς φύλλοις, ἢ μετὰ τῆς ἄλλης τοῦ θρίου κατασκευῆς ἢ καὶ μόνον, πρὸς ὃ παρέθηκε τὸ θρῖον.

138. ΑΒΥΣΣΟΣ] ἣν οὐδὲ βυθὸς δύναται χωρῆσαι. Ἴωνες δὲ τὸν βυθὸν βυσσὸν λέγουσι.

139. ΤΥΝΝΟΥΤΩΙ ΣΕ] συνάγων τοὺς δακτύλους καὶ τὴν παλάμην κοιλάνας φησίν, ἀντὶ τοῦ μικρῷ. ὁμοίως δὲ καὶ τυτθὸν τὸ νήπιον, ἀντὶ τοῦ τιτθόν, τὸ ἔτι παρὰ τοῖς τιτθίοις καθεστηκός. φοβεῖ δὲ αὐτὸν, ἐπίτηδες σμικρύνων τὸ πλοῖον.

140. ΔΥ' ΟΒΟΛΩ ΜΙΣΘΟΝ ΛΑΒΩΝ] οὐχ ὡς τοῦτο λαμβάνοντος, ἀλλὰ πρὸς τὸν δικαστικὸν μισθὸν, ὅτι δύο ὀβολῶν ἦν. ἅμα οὖν διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβολούς, καὶ ὅτι τὸ δικαστικὸν μισθάριον δύο ὀβολοὶ ἦσαν. ἐπιφέρεται γοῦν "ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ." ὕστερον δὲ ἦν τριώβολον,[1] τοῦτο τῶν στρατηγῶν κολακείας χάριν προστιθέντων. ἐπὶ δὲ Ἀριστοφάνους καὶ δραχμὴν ἦν λαβεῖν.

142. ΘΗΣΕΥΣ ΗΓΑΓΕ] ὅτε κατῆλθε μετὰ Πειρίθου εἰς Ἀϊδωνέα, ἁρπάσαι βουλομένου τὴν κόρην τῆς Δήμητρος Περσεφόνην. ἢ διὰ τὸ θητεύειν τὸν Χάρωνα διαπορθμεύοντι.

[1] ἦν δὲ καὶ τριώβολον *Rav.*

144. ΜΗ Μ' ΕΚΠΛΗΤΤΕ] *μή μ' εἰς ἔκπληξιν καὶ φόβον ἔμβαλε· οὐ γάρ μ' ἀποστήσεις τῆς ὁρμῆς. Gl. C.* ΔΕΙΜΑΤΟΥ] *ἐκφόβει. Gl. Victor.*

146. ΣΚΩΡ] *τινές φασι τῷ σκὼρ πρῶτον κεχρῆσθαι Στράττιν ἐν Ἀταλάντῳ δράματι. ψεῦδος δέ· πολλῷ γὰρ ὕστερον τῶν Βατράχων ὁ Ἀτάλαντος Στράττιδος δεδίδακται* * ΝΩΝ] *ῥέον. Gl. C. νάον. Gl. D.* ΣΚΩΡ] *κόπρον. Gl. Victor.*

149. ΗΛΟΙΗΣΕΝ] *ἔτυψεν. Gl. Br. Victor.*

151. Η ΜΟΡΣΙΜΟΥ] *τραγῳδίας καὶ οὗτος ποιητής, καὶ ψυχρός. ἔστι δὲ Φιλοκλέους υἱός. ἦν δὲ ὀφθαλμῶν ἰατρὸς ἀγαθός. ἦν δὲ καὶ σμικρός. υἱὸν δὲ ἔσχεν Ἀμφιδάμαντα.* * *τραγῳδίας ποιητὴς ὑπόψυχρος. Rav.*

153. ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΟΥ] *Κινησίας διθυραμβοποιός, ὃς ἐποιήσατο πυῤῥίχην. ἢ ὅτι ἐν τοῖς χοροῖς πολλῇ κινήσει ἐχρήσατο. τινὲς δὲ οὐ γράφουσι τὸν νὴ τοὺς θεοὺς στίχον, ἀλλ' ἀφαιροῦσι, καὶ οὕτω τὸ ἑξῆς γράφουσιν "ἢ πυῤῥίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου." διὸ καὶ Ἀριστοφάνης παρατίθησιν ἀντίσιγμα καὶ τὸ σίγμα.* ΑΛΛΩΣ. *ὁ Κινησίας ἐπραγματεύσατο κατὰ τῶν κωμικῶν ὡς εἶεν ἀχορήγητοι. ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα ὀκνηρὸς καὶ κατεσκελετευκώς. δοκεῖ δὲ καὶ κατησχημονηκέναι τοῦ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματος· διὸ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φησὶν "ἢ κατατιλᾷ τῶν ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ἐπᾴδων." ἦν δὲ Θηβαῖος, μελοποιὸς κάκιστος, ὃς ἐν τοῖς χοροῖς ἐχρῆτο πολλῇ κινήσει.*

158. ΟΙ ΜΕΜΥΗΜΕΝΟΙ] *λόγος γὰρ ἐκράτει παρ' Ἀθηναίοις ὡς ὁ τὰ μυστήρια διδαχθεὶς μετὰ τὴν ἐνθένδε τελευτὴν θείας ἠξιοῦτο τιμῆς. διὸ καὶ πάντες πρὸς τὴν μύησιν ἔσπευδον.*

159. ΟΝΟΣ ΑΓΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑ] *τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄστεος εἰς Ἐλευσῖνα διὰ τῶν ὄνων φέρουσι τὰ εἰς τὴν χρείαν· ὅθεν ἡ παροιμία, διὰ τὸ κακοπαθεῖν μάλιστα τοὺς ὄνους ἀχθοφοροῦντας. ὡς ἂν οὖν ὅμοιόν τι πάσχων διὰ τὸ πιέζεσθαι τῷ ἐπικειμένῳ ἄχθει, τὴν παροιμίαν μίγνυσιν.*

160. ΑΤΑΡ ΟΥ ΚΑΘΕΞΩ] *ἅμα τῷ λόγῳ ῥίπτει τὰ σκεύη, ἵνα ὕστερον φαίνηται γελοιότερος κελευόμενος ἆραι τὰ σκεύη. λέγει γοῦν* ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΘΑΙ, *εἰπόντος* ΣΥ ΔΕ ΤΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ ΑΥΘΙΣ ΛΑΜΒΑΝΕ.

169. (170.) ΕΑΝ ΔΕ ΜΗΥΡΩ] *ἀντὶ τοῦ ἐὰν δὲ μὴ εὕρω. γράφεται δὲ καὶ* ΑΝ ΔΕ ΜΗ ΕΧΩ *ἤγουν ἐὰν δὲ μὴ ἔχω ἀργύριον, ἵνα λείπῃ τὸ ἀργύριον.*

173. (170.) ΠΟΣ' ΑΤΤΑ] *ἀντὶ τοῦ πόσα σκεύη ἔχετε. γελοίως δὲ βασταζόμενός φησιν, ἀσθενῶς δὲ ἐρεῖ. ἡ δραχμὴ δὲ ἓξ ὀβολῶν· δώδεκα οὖν ὀβολοὺς αἰτεῖ.*

174. (175.) ΥΠΑΓΕΘ' ΥΜΕΙΣ] *ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖτε. ἀποστρέφεται δὲ αὐτοὺς ὁ νεκρός, μὴ βουλόμενος σκευηφορεῖν διὰ τὸ ἐλάχιστον εἶναι τὸν μισθόν. τὸ δὲ* ΥΠΑΓΕΤΕ ΥΜΕΙΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ *ὁ νεκρός φησι πρὸς τοὺς νεκροφόρους.*

175. (176.) ΕΑΝ ΞΥΜΒΩ ΤΙ ΣΟΙ] *ἐὰν ξυμβῶ σοι. γράφεται δὲ καὶ ἵνα· ἵνα ξυμφωνήσω σοι. ἔλεγον δὲ τὸ ἵνα ἀντὶ τοῦ καί. Ὅμηρος "ἵνα μὴ ῥέξωμεν ὧδε."*

177. (178.) ΑΝΑΒΙΩΗΝ ΝΥΝ] *ὀχλούμενος ὑπ' αὐτῶν τοῦτο λέγει. ἐν ἤθει δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἡμῖν· οἷον ἀπολοίμην. οἱ δέ, ὅτι χαλεπὸν τὸ ζῆν ἦν, ὥστε ἄμεινον εἶναι τὸ τεθνάναι. εἰς κατάραν οὖν λαμβάνει τὸ ἀναζῆσαι ἐν Ἀθηναίοις. κατηγορίαν δὲ ἔχει οὐ τὴν τυχοῦσαν. ἤγουν ἐπεὶ ἁπλῶς ὁ ἀνθρώπινος βίος μοχθηρός, τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι τότε Ἀθηναίων δυστυχούντων οἱ ἀπολλύμενοι ἐμακαρίζοντο.*

180. (182.) ΩΟΠ] *ἐλατικόν ἐστι ἐπίφθεγμα τὸ ὢ ὄπ. τὸ δὲ* ΠΑΡΑΒΑΛΟΥ *ἀντὶ τοῦ ὅρμισον τῇ γῇ τὴν ναῦν. ἐν τῇ νηὶ δὲ ὁ Χάρων λέγει.* * *πλησίασον τὸ σκάφος τῷ λιμένι. Gl. Br.*

181. (183.) ΤΟΥΤΟ ΛΙΜΝΗ ΝΗ ΔΙΑ] *τοῦτο οἱ μὲν τὸν Διόνυσόν φασι λέγειν, οἱ δὲ τὸν Ξανθίαν. ἐνταῦθα δὲ τοῦ πλοίου ὀφθέντος ἠλλοιῶσθαι χρὴ τὴν σκηνήν, καὶ εἶναι κατὰ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην τὸν τόπον, ἐπὶ τοῦ λογείου ἢ ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας· μηδέπω δὲ ἐν ᾅδου.*

184. (186.) ΧΑΙΡ' Ω ΧΑΡΩΝ] *Δημήτριός φησιν Ἀχαιοῦ ὅλον εἶναι. λέγουσι δ' αὐτοὶ σαπροί· "χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων." ἦ που σφόδρα θυμῇ. ἢ οὕτω πιθανὸν ὑπονοεῖν, τρεῖς τοῦτο λέγοντας, ἀσπαζομένους τὸν Χάρωνα, Διόνυσον Ξανθίαν καὶ τὸν νεκρόν. δεῖ γὰρ ὑπονοῆσαι αὐτὸν βούλεσθαι συνεμβαίνειν αὐτοῖς.*

185. (187.) ΕΙΣ ΑΝΑΠΑΥΛΑΣ] *εἰς ἀναπαύσεις γὰρ ἐκ κοσμικῶν ὀχλήσεων χωροῦσιν οἱ μεθιστάμενοι.*

186. (188.) ΤΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΗΘΗΣ ΠΕΔΙΟΝ] *τοῦτο κηρύσσει ὁ Χάρων. ὡς τόπους δὲ καταλέγει. οὕτω γὰρ κηρύσσειν εἰώθασιν οἱ τὰς ναῦς ἔχοντες, ὅτε πρὸς ἑτέραν ἐκπλεύσειν μέλλουσι χώραν, ὡς ἂν ἀκούσαντες οἱ ἐκεῖθεν ἀποδημήσαντες τούτους μισθώσαιντο. κατὰ τὸ ἄνω οὖν ἔθος καὶ τὰ ἐν ᾅδου σχηματίζει. Λήθης δὲ πεδίον χωρίον διατετύπωκεν ἐν ᾅδου, ὡς καὶ τὸν Αὐαίνου λίθον ἔπλασεν, ἀπὸ τοῦ αὐαίνεσθαι τοὺς νεκροὺς καὶ ἀλίβαντας εἶναι. ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου καὶ τὸ ἀδύνατον τῶν καθ' ᾅδου δηλοῖ, τοῦ ἢ ἐς ὄνου πόκας· ἀδύνατον γὰρ πόκας ἀποκείρασθαι τῶν ὄνων. φαίνεται δὲ καὶ παροιμιῶδες εἶναι ὄνου πόκον, τὸ ἄχρηστον· οὐδὲ γὰρ*

αἱ τοῦ ὄνου πόκες χρησιμεύουσιν. ἡ παροιμία δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ ἀνυποστάτων, παρόσον τὸν ὄνον οὔτε πέξαι τις δύναται οὔτε κάρσαι. λέγεται δὲ καὶ "ὄνον κείρεις" ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων, ἐν ᾧ τρόπῳ φαμὲν καὶ τὸ "χύτραν ποικίλλεις" καὶ "κόπρον ἀναθυμιᾷς." ἀνήνυτα δὲ καὶ τὰ ἐν ᾅδου· διὰ τοῦτο οὖν ὄνου πόκας ἀνέπλασε ποιητικῶς. * ΛΗΘΗΣ ΠΕΔΙΟΝ] *τὸ δὲ Λήθης πεδίον, Δίδυμός φησι, χωρίον ἐν ᾅδου τετύπωκεν. Rav.* Η 'Σ ΟΝΟΥ ΠΟΚΑΣ] *εἰς τὸ μηδέν. Gl. Victor.*

187. (189.) Η 'Σ ΚΕΡΒΕΡΙΟΥΣ] *τινὲς καὶ παρ' Ὁμήρῳ γράφουσιν "ἐνθάδε Κερβερίων" ἀντὶ τοῦ Κιμμερίων· ἢ μᾶλλον τοὺς Κιμμερίους φησί, παίζει δὲ παρὰ τὸν Κέρβερον.* * ΚΕΡΒΕΡΙΟΥΣ] *Κερβερίους δὲ τοὺς Κιμμερίους λέγει. Rav.*

188. ΣΧΗΣΕΙΝ] *ἐλλιμενίσειν. Gl. E.*

189. (191.) ΕΣ ΚΟΡΑΚΑΣ] *παίζει ἐνταῦθα εἰπὼν ἐς κόρακας· Ἀθήνησι γὰρ τόπος ἦν οὕτω καλούμενος, οὐχὶ ἐν ᾅδου. ἢ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐκεῖσε ῥιπτόμενοι εἰς ἀπώλειαν ἤρχοντο.*

ΝΑΙ ΜΑ ΔΙΑ ΣΟΥ Γ' ΕΙΝΕΚΑ] *παρόσον οὕτως εἰώθασι λέγειν οἱ ναῦται, ὡς χαριζόμενοι τῷ ἐπιβάτῃ.*

191. (193.) ΕΙ ΜΗ ΝΕΝΑΥΜΑΧΗΚΕ] *τὴν περὶ Ἀργίνουσάν φησι ναυμαχίαν. ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι τότε ναυμαχήσαντες περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῶν ἰδίων κρεῶν, τουτέστι σωμάτων. φησὶν οὖν, οἷον οὐ περὶ χρημάτων καὶ πατρίδος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἰδίου σώματος· κρέας γὰρ τὸ σῶμα. φέρεται δὲ καὶ ἄλλη γραφή, τὴν περὶ τῶν νεκρῶν· εἴη δ' ἂν λέγων περὶ τῆς ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίας, ἐν ᾗ ἐνίκων μὲν οἱ Ἀθηναῖοι, τοὺς δὲ νεκροὺς ἐκωλύθησαν ἀνελέσθαι ὑπὸ χειμῶνος, ἐξ οὗ καὶ τῶν δέκα στρατηγῶν ἀπώλοντο καταδικασθέντες οἱ ὑπομείναντες ἕξ. ἐπεὶ οὖν συνεναυμάχουν καὶ οἱ δοῦλοι, τοιοῦτό τι λέγει, δοῦλον οὐκ ἄγω, εἰ μὴ ἀνῄρηται τοὺς ἐκ τῆς θαλάσσης νεκρούς. οὐκ ἔχει δὲ νοῦν τὸ λεγόμενον· ναυμαχίας γὰρ οὐδεμιᾶς ἔδει πρὸς τὴν ἀναίρεσιν. χειμῶνι δὲ ἐκωλύθησαν. διὰ τί δὲ τὸν δοῦλον μόνον ἐκώλυσεν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν ἐλευθέρων εἴ τις μὴ ἀνῄρηται τοὺς νεκρούς; παρίησι γὰρ τὸν Διόνυσον. ἢ εἴη ἂν λέγων νεκροὺς τοὺς Ἀθηναίους, διὰ τὸ ἐσχάτως τότε πράττειν. ὅτι δὲ καὶ κρέας τὸ σῶμα, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν χρήσει· "τοιοῦτος ὢν ἄρξεις τοῦδε τοῦ κρέως." ἐνθάδε οὖν, εἰ μὴ νεναυμάχηκε περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ, ὥς ποτε τῶν Ἀθηναίων ἐν περιστάσει γενομένων καὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἀγωνιζομένων προσλαβεῖν τοὺς δούλους καὶ ὕστερον ἐλευθερίας ἀξιῶσαι.*

ΝΕΝΑΥΜΑΧΗΚΕ] *διάφοροι γραφαί. οἱ μὲν κρεῶν, ὡς Ἀρίσταρχός φησιν ἐπὶ τῶν σωμάτων λαμβάνεσθαι πολλάκις, καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Χρύσῃ "τοιοῦτος ὢν ἄρξει τοῦδε τοῦ κρέως." ἐνθάδε εἰ μὴ νεναυμάχηκε περὶ ψυχῆς αὐτοῦ, ὥς ποτε τῶν Ἀθηναίων ἐν περιστάσει γενομένων καὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἀγωνιζομένων προσλαβεῖν τοὺς δούλους, καὶ ὕστερον ἐλευθερίσειν. ἕτεροι δέ φασιν αἰνίττεσθαι τῆς περὶ Ἀργινοῦσαν ναυμαχίας, ἣν διὰ τοὺς νεκροὺς ἠγωνίσαντο. πολλοὶ δὲ ἑτέραν γραφὴν αἱροῦσι. Rav.* ΤΩΝ ΚΡΕΩΝ] *τῶν νεκρῶν σωμάτων. Gl. D.*

193. (195.) ΠΕΡΙΘΡΕΞΕΙ] *περικυκλεύσῃ. ὁ Χάρων πρὸς τὸν δοῦλον. ἀντὶ τοῦ οὐ λαμβάνω σε. ἀντὶ δὲ τοῦ τρέχων γράφεται καὶ κύκλῳ.*

194. (196.) ΤΟΝ ΑΥΑΙΝΟΥ ΛΙΘΟΝ] *ἀπὸ τοῦ αὔους τοὺς νεκροὺς εἶναι, ὡς ὄντος τινὸς ἐν ᾅδου οὕτως λεγομένου λίθου. φασὶ δὲ αὐαίνου λίθον τινὰ λέγεσθαι Ἀθήνησι, παρ' ὃν οἰκείως ἀπὸ τοῦ αὐαίνου παρήχθη, ἐπειδὴ οἱ πολὺν χρόνον περιμείναντές τινας εἰώθασι λέγειν "αὖος γέγονα περιμένων." ἔοικε δὲ θρυλλούμενον τοῦτο ἤδη. ἀναπλάττει δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ τοὺς νεκροὺς ξηροὺς εἶναι καὶ ἀλίβαντας. ἀμφίβολον δὲ πότερον ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθείας ἢ ἀπὸ τῆς εἰς ης.* ΑΛΛΩΣ. *τὸ μὲν φαινόμενον λίθος ἦν Αὐαίνου καλούμενος, τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· παρὰ τὸν λίθον αὐαίνου καὶ ξηραίνου. ἢ ὅπου ξηραίνονται οἱ νεκροί.*

196. (198.) ΤΩι ΞΥΝΕΤΥΧΟΝ] *ἀντὶ τοῦ τίνι οἰωνῷ ξυνέτυχον ἐξιὼν τῆς οἰκίας. δύναται δὲ τοῦτο καὶ ὁ Διόνυσος καὶ ὁ Ξανθίας λέγειν.* * ΞΥΝΕΤΥΧΟΝ] *συνήντησα.* ΕΞΙΩΝ] *τῆς οἰκίας. Gl. Victor.*

197. (199.) ΚΑΘΙΖ' ΕΠΙ ΚΩΠΗΝ] *τοῦτο ἀκούσας ὁ Διόνυσος ἐπάνω τῆς κώπης ἐκάθισε.* * ΕΠΙ ΚΩΠΗΝ] *ἤγουν ἐπὶ τῷ μεταχειρίζεσθαι ταύτην· ὁ δὲ παρανοήσας ἐπάνω ταύτης ἐκάθισεν. Schol. C. ὁ μὲν Χάρων, κάθιζε ἐπὶ κώπην, εἴρηκε τοῖς ἐν τῷ σκάφει, ὥστε μεταχειρίζεσθαι ταύτην καὶ κωπηλατεῖν. ὁ δὲ Διόνυσος παρανοήσας ἐκάθισεν ἐπάνω τῆς κώπης· διὸ καὶ ἐπιπλήττεται παρὰ τοῦ Χάρωνος. Victor.*

200. (202.) ΓΑΣΤΡΩΝ] *γαστρίμαργε· εἰσάγουσι γὰρ τὸν Διόνυσον προγάστορα καὶ οἰδαλέον ἀπὸ τῆς ἀργίας καὶ οἰνοφλυγίας.*

202. (204.) ΜΗ ΦΛΥΑΡΗΣΗΣ ΕΧΩΝ] *καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ· ὅτι ἔχων φλυαρεῖς καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. Junt.* ΕΧΩΝ] *περισσόν. Gl. C.*

204. (206.) ΑΘΑΛΑΤΤΩΤΟΣ] *θέλει εἰπεῖν ὅτι μὴ ναυτικός. ἀθαλάττωτος δὲ καὶ ἀσαλαμίνιος ταὐτόν ἐστιν. ἢ διὰ τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν τὴν κατὰ Ξέρ-*

ξου, ἢ ὅτι ἡ μὲν ἑτέρα τῶν ὑπηρετίδων νεῶν Σαλαμινία ἐκαλεῖτο, ἡ δ' ἑτέρα Πάραλος.

208. (210.) ΩΟΠ, ΟΠ, ΩΟΠ, ΟΠ] εἴσθεσις μέλους χοροῦ μονοστροφική, ἧς προτίθεται τὸ τοιοῦτον κῶλον δακτυλικὸν ὂν δίμετρον ἀκατάληκτον· κατὰ γὰρ μονοποδίαν μετρεῖται τὰ δακτυλικά. τὰ δὲ τοῦ χοροῦ κῶλά εἰσι δυοκαίδεκα, ὧν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον τροχαϊκὰ ἑφθημιμερῆ, τὸν πρῶτον ἔχοντα πόδα τρίβραχυν ἤτοι χορεῖον, εἰ δὲ βούλει, παιωνικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διιάμβου· τὰ ἑξῆς δύο χοριαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ ἤτοι ἑφθημιμερῆ· τὸ πέμπτον τρίμετρον καταληκτικόν· τὸ ἕκτον μονόμετρον ἢ ἰαμβικὴ βάσις· τὸ ἕβδομον δίμετρον ὑπερκατάληκτον Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ μὲν πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου τῆς πρώτης μακρᾶς εἰς δύο βραχείας διαλυομένης ἐκ χορείου καὶ ἰάμβου, ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη, τοῦ δὲ δευτέρου Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, τοῦ δὲ τρίτου διιάμβου· τὸ ἔνατον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ἑξῆς ὅμοιον· τὸ παρατέλευτον τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται προσῳδιακὸν διὰ τὸ τὸν πρῶτον ἔχειν πόδα Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· τὸ τελευταῖον ὡς τὸ πρῶτον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. τὸ δὲ ὢοπ ἐλατικὸν ἐπίφθεγμα. ναυτικῶς οὖν κελεύων ταῦτά φησι.

212. (213.) ΛΙΜΝΑΙΑ ΚΡΗΝΩΝ ΤΕΚΝΑ] λιμνῶν καὶ κρηνῶν ὀφείλων εἰπεῖν οὕτως εἶπεν Ἀττικῶς. ταῦτα δὲ καλεῖται παρηγορήματα, ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι οὐδὲ ὁ χορός, ἀλλ' ἔσωθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους. ὁ δὲ χορὸς ἐκ τῶν εὐσεβῶν. ἐλλείπει δὲ ὁ καί, ἵν' ᾖ λιμνῶν καὶ κρηνῶν τέκνα· καὶ γὰρ ἐν κρήναις γίνονται καὶ εὑρίσκονται βάτραχοι. * ΛΙΜΝΑΙΑ] λίμνη τόπος ἱερὸς Διονύσου, ἐν ᾧ καὶ οἶκος καὶ νεὼς τοῦ θεοῦ. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ "Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς." *Rav.*

213. (215.) ΕΜΑΝ ΑΟΙΔΑΝ] τὸ ἡμέτερον μέλος, ἢ ὃν εἰώθαμεν ὕμνον ἡμεῖς προσφέρειν. *Junt.*

216. (218.) ΔΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ ΕΝ ΛΙΜΝΑΙΣ] λείπει παῖδα. ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν δὲ λιμνῶν μεταφέρουσιν ἐπὶ τὸν ἐν Λίμναις Διόνυσον λεγόμενον. Λίμναι δὲ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος "Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς." Νύσιος δὲ ὁ Διόνυσος τοῖς Ἰνδοῖς ὀνομάζεται ἀπὸ τῆς ἐν Ἰνδοῖς Νύσης· οὐ μόνον δὲ Ἰνδοῖς, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς πρὸς ἀκτῖνα ἔθνεσιν, ὥς φησι Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως βίῳ. ΚΡΑΙΠΑΛΟΚΩΜΟΣ δὲ κατὰ μετωνυμίαν ὁ κατὰ μέθην γινόμενος ὕμνος.

218. (220.) ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΙΣΙ ΧΥΤΡΟΙΣΙ] Χύτροι ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις γινομένη τῷ Διονύσῳ. ἄγεται δὲ παρὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ἣν καὶ Θεόπομπος ἐκτίθεται γράφων οὕτως· "διασωθέντας οὖν τοὺς ἀνθρώπους, ᾗπερ ἐθάρρησαν ἡμέρᾳ, τῷ ταύτης ὀνόματι προσαγορεῦσαι καὶ τὴν ἑορτὴν ἅπασαν. ἔπειτα θύειν αὐτοῖς ἔθος τῶν μὲν Ὀλυμπίων θεῶν οὐδενὶ τὸ παράπαν, Ἑρμῇ δὲ χθονίῳ καὶ τῆς χύτρας, ἣν ἕψουσι πάντες κατὰ τὴν πόλιν, οὐδεὶς γεύεται τῶν ἱερέων. τοῦτο δὲ ποιοῦσι τῇ ἡμέρᾳ, καὶ τοὺς τότε παραγενομένους ὑπὲρ τῶν θανόντων ἱλάσασθαι τὸν Ἑρμῆν." ἤγοντο δὲ ἀγῶνες αὐτόθι οἱ Χύτρινοι καλούμενοι, καθά φησι Φιλόχορος ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν Ἀτθίδων.

219. (221.) ΕΜΟΝ ΤΕΜΕΝΟΣ] λέγουσι τὸ ἐν Λίμναις τοῦ Διονύσου ἱερόν. πρὸς δὲ τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ἐν Λίμναις εἰσὶν οἱ βάτραχοι, λίμναι δὲ καὶ τὸ ἱερόν. ἐφεξῆς δὲ σύστημα καὶ περίοδος ἀμοιβαία ἑπτάκωλος ἰαμβικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων, πλὴν τοῦ κώλου ᾧ κέχρηνται ὡς ἐφυμνίῳ, ὁμοίου τῷ πρώτῳ τοῦ μέλους αὐτῶν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

221. (223.) ΕΓΩ ΔΕ] ὁ Διόνυσος λέγει δεινοπαθῶν ἐπὶ τῷ κωπηλατεῖν. ΟΡΡΟΝ δὲ τὸν καλούμενον ταῦρον. μέρος δέ ἐστι τῆς πυγῆς. Ἡρωδιανὸς δὲ καὶ τῷ λόγῳ καὶ κατὰ τὴν διάλεκτον βαρέως.

222. (224.) Ω ΚΟΑΞ ΚΟΑΞ] διὰ τὸ συνεχὲς αὐτῶν ἐπίφθεγμα παίζων λέγει. ΟΡΡΟΝ δὲ τὸν λεγόμενον ταῦρον, τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων. Καλλίστρατος τὴν ὀσφῦν καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Δίδυμος τὴν τραμήν, οὐχ ὥς τινες τὸ ἰσχίον. ἔνθεν καὶ τὸ ὀῤῥωδεῖν, τὸν ὄῤῥον ἱδροῦν. Ὅμηρος "ἴδιον ὡς ἐνόησα." τοῦτο γὰρ πάσχουσιν οἱ φοβούμενοι.

226. (228.) ΑΥΤΩι ΚΟΑΞ] σὺν αὐτῷ τῷ κοάξ. Ὅμηρος "αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἀνδράσιν."

228. (230.) ΕΙΚΟΤΩΣ] εἴσθεσις μέλους ἑτέρου μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων διαφόρων ὀκτώ, ὧν τὸ πρῶτον τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ δεύτερον Ἰωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς παίωνος τετάρτου, τῶν δὲ ἑξῆς διτροχαίων· τὸ τρίτον χοριαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας· τὸ τέταρτον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διτροχαίου· τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ ἰαμβικῶν συζυγιῶν ἤτοι διιάμβων· τὸ ἕκτον δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχον ἄμφω τὼ πόδε ἑξασυλλάβω· τὸ ἕβδομον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ τελευταῖον δῆλον. ἐπὶ τῷ τέλει

κορωνίς. ΑΛΛΩΣ. ΕΙΚΟΤΩΣ] εἰκότως οὐδὲν ἄλλο ἐσμὲν ἢ κοάξ· αὐτὸ γὰρ πράττομεν. ἢ εἰκότως ἀλγεῖς τὸν ὄρρον· πολυπραγμονεῖς γάρ.

Ω ΠΟΛΛΑ ΠΡΑΤΤΩΝ] ὦ πολυπραγμονῶν. ἢ ὅτι οὐχὶ κατὰ ἡσυχίαν ἀλγεῖ, ἀλλὰ χλευάζει αὐτούς· ἢ ὅτι καὶ εἰς ᾅδου ὑπέμεινεν ἐλθεῖν. ἢ ὦ πολλὰ περιεργαζόμενε.

230. (232.) ΚΕΡΟΒΑΤΑΣ] ὁ εἰς τὰ κέρατα τῶν ὀρῶν βαίνων, ἢ ὁ ἐπὶ κέρατος βαίνων, ἢ ἐπειδὴ χηλὰς ἔχειν δοκεῖ τράγου, διὸ καὶ αἰγιβόταν καὶ τραγοβάμονα λέγουσι. Δίδυμος δέ φησιν, ἢ ὅτι κέρατα ἔχει, ἢ οἷον κεροβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην, εἴπερ ἱστορεῖται τὰ κάτω τράγου ἔχειν. ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν κεροβάτης.

231. (233.) ΚΑΛΑΜΟΦΘΟΓΓΑ] ἐξ οὗ ἡ σύριγξ, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κερατίου ἐχρῶντο. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν "ὑφῃρέθη σου κάλαμος ὥσπερ λύρας." ἢ ᾔδεσαν μὲν τὸ κέρας, ἀνέφερον δὲ τῷ ὀνόματι ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν· καὶ χορδὰς λέγομεν ἔτι νῦν τὰς ἐκ τῶν νεύρων, ὅτι τὸ παλαιὸν ἐντέριναι ἦσαν. ἢ ἐπεὶ σύριγγι ἥδεται ὁ Πάν, ἥτις ἐστὶν ἐκ καλάμων. ΔΟΝΑΚΟΣ δὲ τοῦ λεπτοκαλάμου, μέλος ἀποτελοῦντος τῇ τοῦ ἀνέμου συγκρούσει. ἐν εἰσθέσει δὲ κῶλα πέντε, ὧν τὰ τρία ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ τέταρτον δῆλον, τὸ πέμπτον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἐξ ἐπιτρίτων βραχυκατάληκτον. ΦΛΥΚΤΑΙΝΑΣ δὲ τὰ τῶν χειρῶν ἐπαναστήματα ἀπὸ τοῦ κωπηλατεῖν. λείπει δὲ ἐν ταῖς χερσί.

234. ΕΝ ΛΙΜΝΑΙΣ] ἐν τοῖς ὕδασι. *Rav.*

241. ΜΑΛΛΟΝ ΜΕΝ ΟΥΝ] εἴσθεσις μέλους ἑτέρου μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων διαφόρων δέκα, ὧν τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν τρίμετρον ἐξ ἐπιτρίτων καὶ κρητικοῦ, τὸ δεύτερον τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ τρίτον ὅμοιον, τοῦ τρίτου ποδὸς τριβράχεος ἢ χορείου, τὸ τέταρτον ὅμοιον καθαρόν, τὸ πέμπτον ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ χοριάμβου, τὸ ἕκτον ὅμοιον σπονδειοκατάληκτον τῷ δευτέρῳ ποδί, τὸ ἕβδομον ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, τὰ ἑξῆς δύο τῷ δευτέρῳ πέφυκεν ὅμοια, τὸ τελευταῖον δῆλον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΕΥΗΛΙΟΙΣ] ὅτι ἐν τῷ χειμῶνι φοβούμενοι φεύγουσι καὶ ἀποσιωπῶσιν, ἐν δὲ τῷ θέρει ἄφοβοί εἰσιν. * ἡλίου γὰρ ὄντος καὶ θαυμαστῆς αἰθρίας τὸ τῶν βατράχων γένος ἄνω καὶ κάτω χωρεῖ καὶ πρὸς τὴν γῆν ἔσθ' ὅτ' ἐκφέρεται. *Rav.*

243. (245.) ΗΛΑΜΕΣΘΑ] ἐπηδήσαμεν, ὡρμήσαμεν. ΚΥΠΕΙΡΟΣ δὲ εἶδος βοτάνης.

244. (246.) ΦΛΕΩ] φλέως λοχμῶδες φυτόν, οὗ μνημονεύει Θεόφραστος. πρόδηλον ὅτι ποτάμιός ἐστι βοτάνη, ὡς βούτομον. διὸ καὶ τὸν κύπειρον προσέθηκεν, ὡς καὶ Θεόκριτος "ἔνθεν βούτομον ὀξύ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον." μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ· "πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων;" τοῦ δὲ ἡλίου λάμποντος καὶ θαυμαστῆς οὔσης αἰθρίας τὸ τῶν βατράχων γένος ἄνω καὶ κάτω πρὸς τὰς λίμνας χωρεῖ, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἔσθ' ὅτε ἐκφέρεται ἐπὶ κυπείρου καὶ φλέω καὶ τῶν τοιούτων βοτανῶν ἐφαλλόμενον. * ΚΑΙ ΦΛΕΩ] φλεὼ λοχμῶδες φυτόν, οὗ μνημονεύει Θεόφραστος, παραδηλῶν ὅτι βοτάνη ἐστὶ ὡς τὸ βούτομον. μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ· "πόθεν ἂν λάβοιμι βύσμα τῷ πρωκτῷ φλέων." *Rav.*

246. (248.) Η ΔΙΟΣ ΟΜΒΡΟΝ ΦΕΥΓΟΝΤΕΣ] τὸν ἥλιον καὶ τὴν ἀλέαν διώκουσιν οἱ βάτραχοι, τὸν δὲ ὄμβρον φεύγουσιν, ἴσως ἐπεὶ τῶν χειμάρρων ποταμῶν πληρουμένων ἐκ τοῦ Διὸς ὄμβρου παρασύρονται.

247. (249.) ΧΟΡΕΙΑΝ] τὴν νῆξιν χορείαν εἶπε. καὶ φθέγγεται μὲν ἐν τῷ βυθῷ. ἀλλ' ἀνέκραγεν. ἁπλούστερον δὲ εἴρηται.

248. ΑΙΟΛΑΝ] ποικίλην. *Gl. Victor.*

249. (251.) ΠΟΜΦΟΛΥΓΟΠΑΦΛΑΣΜΑΣΙΝ] ἐν φύσκαις ῥηγνυμέναις καὶ ἦχόν τινα ἀποτελούσαις. ἢ ἐν ταῖς δίναις τῶν ὑδάτων· πομφόλυγες γὰρ αἱ φλυκταινώδεις δῖναι. τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ τῶν ἐξ ὑετοῦ σταγόνων πιπτουσῶν ἐν τῷ πηγῶν ἢ λιμνῶν ὕδατι πομφόλυγες ἤτοι φύσκαι συνιστάμεναι, αὐτίκα διαφθειρόμεναι ἦχον ἀποτελοῦσί τινα.

251. (253.) ΤΟΥΤΙ ΠΑΡ' ΥΜΩΝ] ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἔκθεσις τῶν μελῶν τρισὶ διαιρεῖται περιόδοις, καὶ εἰσὶ τῆς μὲν πρώτης περιόδου κῶλα πέντε, ὧν τὸ μὲν πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρὸν ἰαμβικόν, τὸ δεύτερον τροχαϊκὸν δίμετρον ὅμοιον, τὸ τρίτον ὅμοιον τοῦ δευτέρου τρίβραχυν ἔχοντος ἢ χορεῖον, τὸ τέταρτον ὅμοιον ἐφθημιμερές, τὸ τελευταῖον δῆλον. τὸ δὲ ἑξῆς, τὸ λέγειν βρεκεκεκὲξ παρ' ὑμῶν ἔμαθον.

252. (254.) ΠΕΙΣΟΜΕΣΘΑ] πάθοιμεν ἂν ἐκ τῆς βοῆς, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον παρατενοῦμεν ἐφ' ὅσον οἷοί τε ὦμεν. * εἰ κωλύσεις ἡμᾶς τοῦ βοᾶν. *Gl. Victor.*

256. (258.) ΟΙΜΩΖΕΤ', ΟΥ ΓΑΡ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ] τῆς δευτέρας περιόδου τὰ κῶλα ὁμοίως πέντε τοῖς ἄνω καθ' ἕκαστον ὁμοίως ἔχοντα· ὁ μέντοι πρῶτος τοῦ τρίτου κώλου πούς τρίβραχύς ἐστι. δεῖ δὲ νοεῖν ὡς οἱ βάτραχοι ὑπὸ σκηνήν εἰσιν, ἀλλ'

οὐκ ἐν τῷ φανερῷ· ἡ μέντοι φωνὴ αὐτῶν ἐξακούεται, ὥσπερ καὶ αὐτοὶ κατὰ λίμνην ἠχοῦσιν. ἐπεὶ οὖν διαλελοίπασι καὶ χορὸς ἐγεγόνει, διὰ τοῦτο λόγον ἐποίησεν ὁ Διόνυσος λέγων, ἔμελλον ἄρα ὑμᾶς παύσειν. θηλυκῶς δὲ τὴν φάρυγγα λέγει.

259. ΧΑΝΔΑΝΗι] χωρεῖ. ΔΙ' ΗΜΕΡΑΣ] δι' ὅλης ἡμέρας. *Gl. Victor.*

261. (263.) ΟΥ ΝΙΚΗΣΕΤΕ] τῆς τρίτης περιόδου τὰ κῶλα ὀκτώ, ὧν τὰ μὲν πέντε ὅμοια πάντως τοῖς ἄνω πλὴν τοῦ τετάρτου τὸν δεύτερον πόδα τρίβραχυν ἔχοντος, τὸ δὲ ἕκτον καὶ ὄγδοον ἰαμβικὰ τρίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ γὰρ ἕβδομον δῆλον. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

268. (270.) ΕΜΕΛΛΟΝ ΑΡΑ] σιωπῶσι λοιπὸν οἱ βάτραχοι, καὶ ἕτερος εἰσέρχεται χορός, ὡς προείπομεν, ὁ τῶν μυστῶν, ὅς ἐστιν ἀναγκαῖος.

269. (271.) Ω ΠΑΥΕ ΠΑΥΕ] κορωνὶς ἀμοιβαία εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μϛʹ, ὧν τελευταῖος "ἀλλ' ἠρεμεὶ πτήξαντες ἀκροασώμεθα." μετὰ δὲ τὸν μβʹ κῶλον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς τὸ αὐλεῖ τις ἔνδον, ὃ κατὰ παρεπιγραφήν φασι κεῖσθαι, ὡς καὶ ἑξῆς τὸ διαύλιον προσαυλεῖ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. * παῦε, ὦ Διόνυσε, τῆς κωπηλασίας. πλησίασον τὴν ναῦν τῷ λιμένι. *Gl. Br.* ΠΑΡΑΒΑΛΟΥ ΤΩι ΚΩΠΙΩι] πλησίασον τὴν ναῦν τῷ λιμένι διὰ τοῦ κωπίου. *Gl. Victor.*

270. (272.) ΑΠΟΔΟΣ ΤΟΝ ΝΑΥΛΟΝ] Καλλίστρατος ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, ἀλλ' οὐχὶ τὸ ναῦλον εἰώθασι λέγειν· διασώζεται δὲ καὶ ἔν τισιν ἡ γραφή. καὶ ὅτι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἡ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεὼς ὀφείλεται. οὐ μόνον δὲ ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς δύο λέγεται λλ, ναῦλλος καὶ ναῦλλον. * ΤΟΝ ΝΑΥΛΟΝ] Καλλίστρατος ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, καὶ οὐχὶ τὸ ναῦλον εἰώθασι λέγειν. διασώζεται δὲ ἡ γραφὴ παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεὼς ὀφείλεται. οὐ μόνον δὲ ἀρσενικῶς ἀλλὰ καὶ διὰ δύο λλ, καὶ οὕτως ναῦλλον λέγεται καὶ ναῦλλος. *Rav.*

ΕΧΕ] ἀντὶ τοῦ κράτει. ἐν ᾅδου λοιπὸν τὰ πράγματα.

271. Η ΞΑΝΘΙΑΣ] ὄντως ὑπάρχει ὁ Ξανθίας ὃν ὁρῶ; *Gl. Br.*

272. (274.) ΙΑΥ] μίμημά ἐστι συριγμοῦ.

276. (278.) ΚΑΙ ΝΥΝΙ Γ' ΟΡΩ] τοὺς ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιόρκους ὁρᾷν φησίν.

280. (282.) ΗΛΑΖΟΝΕΥΕΤΟ] ἐψεύδετο. καὶ Μένανδρος "ἀλλ' ἀλαζὼν καὶ θεοῖσιν ἐχθρός." * ΗΛΑΖΟΝΕΥΕΘ'] ἀντὶ τοῦ ἐψεύδετο. καὶ Μένανδρος· ἀλαζὼν καὶ θεοῖσιν ἐχθρός. *Rav.*

282. (284.) ΟΥΔΕΝ ΓΑΡ ΟΥΤΩ ΓΑΥΡΟΝ] πρὸς τὰ ἐκ Φιλοκτήτου Εὐριπίδου "οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ."

284. (286.) ΑΓΩΝΙΣΜΑ] ἆθλον κατόρθωσιν ἀξίαν.

286. (288.) ΕΞΟΠΙΣΘΕ ΝΥΝ ΙΘΙ] ὡς φοβούμενος ὁ Διόνυσος ταῦτα λέγει· ὅθεν δὲ αἰσθάνεται τοῦ ψόφου, ἐκεῖθεν αὐτὸν ἄγει καὶ προβάλλει.

291. (293.) ΦΕΡ' ΕΠ' ΑΥΤΗΝ ΙΩ] ὡς κατωφεροῦς τοῦ Διονύσου ἐπιτηδείως.

293. (295.) ΕΜΠΟΥΣΑ] φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσιν, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὴν μονόποδα εἶναι, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ ἐνίποδα, διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι· οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφήν. δοκεῖ δὲ καὶ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζουσιν. ἔνιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς "χθονίας Ἑκάτης πεῖρα σοφῶν ἐξελιξομένη." εἶτα ἐπιφέρει "τί καλεῖς τὴν Ἔμπουσαν."

294. (296.) ΚΑΙ ΣΚΕΛΟΣ ΧΑΛΚΟΥΝ ΕΧΕΙ] τῷ χαλκῷ προσέθηκε τὸ βολίτινον ἐπίτηδες. ἔνιοι δὲ ὄνου σκέλος λέγουσι, διὸ παρά τισι καλεῖσθαι ὀνόκωλον. τὸ δὲ ὅλον, φησὶ Κράτης, ἔοικέ τι εἶναι φάντασμα παντοδαπὸν γινόμενον. ΒΟΛΙΤΙΝΟΝ δὲ ὄνειον· βόλιτος γὰρ κυρίως τὸ τῶν ὄνων ἀποπάτημα. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ βόλβιτος.

297. (299.) ΙΕΡΕΥ ΔΙΑΦΥΛΑΞΟΝ] παρὰ ταῖς θεαῖς προεδρίᾳ ἐτετίμητο ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου. πρὸς οὖν συνήθειαν καλεῖ ὁ Διόνυσος τὸν ἱερέα. ΑΛΛΩΣ. ἤδη γὰρ ἦν τῶν μεμυημένων κατὰ τὴν σκηνὴν γενόμενος. οἱ δέ φασιν ἄτοπον εἶναι νομίζειν ἀκολουθεῖν αὐτοῖς ἱερέα· μὴ γὰρ ἐμφαίνεσθαι. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχειν. οἱ μεγάλοις κακοῖς περιπίπτοντες πρὸς ἱερεῖς ἐρχόμενοι ἱκέτευον αὐτοὺς εὐχὰς ὑπὲρ αὐτῶν ποιεῖσθαι εἰς ἀπαλλαγήν· κατὰ οὖν μίμησιν ἐκείνων καὶ οὗτος νῦν λέγει. ἔχειν δέ φασι καὶ λόγον, εἶναί τινος τὸν στίχον ποιητοῦ νῦν κατασυρόμενον.

298. (300.) ΗΡΑΚΛΕΙΣ] εἶχε γὰρ σχῆμα Ἡρακλέους ὁ Διόνυσος. ἢ καὶ ὡς ἀλεξίκακον Ἡρακλῆν καλεῖ.

299. (301.) Μ' ΩΝΘΡΩΠΕ] πρὸς τὸ σύνηθες τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου στίχου· διότι ἀπὸ συναλοιφῆς ἄρχεται. εὐλαβεῖται δὲ καταφανὴς γενέσθαι ὁ Διόνυσος.

300. (302.) ΤΟΥΤΟ Γ' ΕΘ' ΗΤΤΟΝ ΘΑΤΕΡΟΥ] πιθανῶς τὸ τοῦ δειλοῦ ἦθος, τὸ μηδαμῶς θέλειν φανερὸν γενέσθαι. θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι τοῦτο χεῖρον τοῦ πρώτου.

301. (303.) ΙΘ' ΗΠΕΡ ΕΡΧΕΙ] τοῦτο

ἔμφασιν παρέχει ὡς προερχομένου αὐτοῦ πρότερον ὄπισθεν τοῦ ἱερέως ὄντος.

302. ΠΕΠΡΑΓΑΜΕΝ] ἐπάθομεν. *Gl. Br.*

303. (305.) ΗΓΕΛΟΧΟΣ] τραγῳδίας ὑποκριτής, ὃς καὶ ἐν τῷ Ὀρέστῃ Εὐριπίδου, προστάντος αὐτῷ τοῦ πνεύματος ἐν τῷδε τῷ στίχῳ "ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ" αἰφνιδίως ὀφθῆναι συνελόντα τὴν συναλοιφήν. τοῦτον δὲ καὶ ὡς ἀτερπῆ τὴν φωνὴν Πλάτων σκώπτει. καὶ Στράττις· "ποῖ, ποῖ, πρὸς θεῶν, ποῖ ποῖ γαλῆν γαληνά, ἐγὼ δὲ ᾤμην σε γαλῆν λέγειν ὁρῶ." καὶ Σαννυρίων δὲ ἐν Δανάῃ "τίς ἂν γενόμενος εἰς ὀπὴν γενήσομαι; φέρ', εἰ γενοίμην γαλῆ· ἀλλ' Ἡγέλοχός με μηνύσειεν ὁ τραγικός· ἀνακράγοιτ' ἂν οὗτος εἰσιδών· ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ." ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν διαφυγόντων τὰ λυπηρά. οἱ δὲ λέγοντες ποιήτριαν εἶναι τὸν Ἡγέλογον Ἀθήνησι τούτῳ συνεχῶς χρωμένην τῷ ἔπει, καὶ ἄλλ' ἄττα τῶν αὐτοσχεδίως συντεθέντων, οὐκ ἀνεκτὰ τερατεύονται. * ἀποροῦσιν ἐνταῦθα πῶς ἐν Εὐριπίδου μὲν Ἠλέκτρᾳ τοῦθ' εὕρηται, ὁ δὲ λέγει, ὥσπερ Ἡγέλοχος. *Schol. Cant.* 2.

308. (310.) ΟΔΙ ΔΕ ΔΕΙΣΑΣ] ὁ τοῦ Διονύσου ἱερεύς. πυῤῥὸς γὰρ ἦν κατὰ φύσιν. παρ' ὑπόνοιαν δὲ τὸ ἐπυῤῥίασε, πρὸς τὸ ὠχρίασεν. Ἀρίσταρχος δὲ ἐφ' ἑαυτοῦ φησὶ λέγειν τὸν Ξανθίαν· καὶ γὰρ διότι πυῤῥός, οὕτως ἐπικεκλῆσθαι, καθάπερ Πυῤῥίας καὶ Σμικρίνης. ὁ δὲ Ἰξίων, ἐπί τινος τῶν καθημένων, ξανθὸν τὸ χρῶμα ἔχοντος· ἐν ἔθει γὰρ εἶναι διασκώπτειν τοὺς ἀκροωμένους, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Παιδαρίῳ ποιεῖ. Εὔπολις δὲ τὸν τοῦ Διονύσου ἱερέα νομίζεσθαι αἰγίπυρον εἶναι, ἀντὶ τοῦ πυῤῥόν· τὸ γὰρ ἄνθος ἔχειν φησὶ Δημήτριος ἱκανῶς ἐρυθρόν. * ΥΠΕΡΕΠΥΡΡΙΑΣΕ] ἐξεκαύθη κατὰ τὸ πρόσωπον. *Gl. Br.*

311. ΑΙΘΕΡΑ ΔΙΟΣ] ἀντὶ τοῦ τὸν Εὐριπίδην· αὐτοῦ γὰρ ἦν ὁ ἴαμβος. τὴν ἐπιθυμίαν Εὐριπίδου τοῦ ταῦτα λέγοντος. Ἡγέλοχος τραγῳδίας ὑποκριτὴς, ὃς καὶ ἐν τῷ Ὀρέστῃ Εὐριπίδου προστάντος αὐτῷ τοῦ πνεύματος ἐν τῷδε τῷ στίχῳ· "ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθυς αὖ γαλῆν' ὁρῶ." τοῦτον δὲ καὶ ὡς ἀτερπῆ τὴν φωνὴν Πλάτων σκώπτει. *Rav.*

ΑΥΛΕΙ ΤΙΣ ΕΝΔΟΝ] παρεπιγραφή· σημείωσαι γὰρ ὅτι ἔνδοθέν τις ηὔλησε μὴ ὁρώμενος τοῖς θεαταῖς.

314. ΑΥΡΑ ΤΙΣ] μακροκαταληκτεῖ. τὰ γὰρ εἰς ρα εἰ μὲν μονοφθόγγῳ παραλήγει, μακροκαταληκτεῖ, πήρα, εἰ δὲ διφθόγγῳ, βραχυκαταληκτεῖ πλὴν τοῦ αὔρα καὶ Φαίδρα παρ' Εὐριπίδῃ· "Φαίδρα· τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω καλόν." * ἀποροῦσί τινες ἐνταῦθα, πῶς οὐ θέρμη δᾴδων εἶπεν, ἀλλὰ αὔρα. καὶ φαμὲν ὅτι τοῦτο λέγει δεικνὺς ὅτι καὶ δᾷδας οἱ μύσται ἔφερον, καὶ θεία πνοή τις ἐξ αὐτῶν ἐφέρετο. *Junt.*

ΜΥΣΤΙΚΩΤΑΤΗ] τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων. τινὲς δὲ εἰς τὸ μυστικωτάτην δύο ποιοῦσιν.

315. ΗΡΕΜΑ] ἡσύχως. *Gl. Br.* ΠΤΗΞΑΝΤΕΣ] συστείλαντες ἑαυτούς. *Gl. C.*

316. ΙΑΚΧ', Ω ΙΑΚΧΕ] ἡ πάροδος τῆς ᾠδῆς ταύτης τοῦ τῶν μυστῶν χοροῦ κώλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν δύο διμέτρων βραχυκαταλήκτων. ἑξῆς δὲ τούτων σύστημα ἀμοιβαῖον ἐκ στίχων ἰάμβων τριμέτρων ἀκαταλήκτων πέντε.

320. ΔΙΑΓΟΡΑΣ] μελῶν ποιητὴς ἄθεος, ὃς καὶ καινὰ δαιμόνια εἰσηγεῖτο. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος Διαγόρου νῦν μνημονεύειν φησὶ τοὺς θεοὺς, οὐχ' ὡς ᾄδοντος αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν εἰρωνείᾳ κειμένου τοῦ λόγου, ἀντὶ τοῦ χλευάζοντος, ἐξορχουμένου. ἀνακινεῖ οὖν τοὺς Ἀθηναίους ὁ κωμικός· ὅθεν καὶ Ἀθηναῖοι ὡς χλευάζοντος τοὺς θεοὺς κατεψηφισμένοι ἀνεκήρυξαν τῷ μὲν ἀναιρήσοντι ἀργυρίου τάλαντον, τῷ δὲ ζῶντα κομίσαντι δύο. ἔπειθον δὲ καὶ τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους, ὡς ἱστορεῖ Καρτερὸς ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ψηφισμάτων. ἦν δὲ οὗτος Τηλεκλήτου παῖς, Μήλιος τὸ γένος, τὸν χρόνον κατὰ Σιμωνίδην καὶ Πίνδαρον. οἱ δὲ τὸ δι' ἀγορὰς περισπῶσιν, ὡς Ἀπολλόδωρος ὁ Ταρσεὺς καὶ Φερεκράτης. ΑΛΛΩΣ. διθυραμβοποιὸς ὁ Διαγόρας ποιητὴς, συνεχῶς Ἴακχε Ἴακχε ᾄδων. ἢ κωμικὸς διθυραμβικὰ (τουτέστι Διονυσιακὰ) δράματα ποιῶν. * ΔΙΑΓΟΡΑΣ] μελῶν ποιητὴς ἄθεος, ὃς καινὰ δαιμόνια εἰσηγεῖτο, ὡς καὶ Σωκράτης. *Rav.*

323. ΙΑΚΧ' Ω ΠΟΛΥΤΙΜΗΤΟΙΣ] ᾠδὴ καὶ στροφὴ κώλων ιδʹ, ὧν τὸ πρῶτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Γλυκώνειον· τὸ δεύτερον δίμετρον καταληκτικὸν ἢ ἐξ ἀντισπάστου καὶ βακχείου· τὸ τρίτον ὅμοιον ὁποτερῳοῦν τῶν ἐν τῇ παρόδῳ· τὸ τέταρτον ἐκ διτροχαίου ἀντισπαστικοῦ καὶ βακχείου, Ἀλκαϊκόν, φασι, καλούμενον· τὸ πέμπτον Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἀνακλώμενον καθ' Ἡφαιστίωνα καλούμενον, ἀντ' Ἰωνικῶν παίωνα τρίτον καὶ ἐπίτριτον δεύτερον ἔχον· τὰ ἑξῆς δύο τὸν αὐτὸν τρόπον· τὸ ὄγδοον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος πενθημιμερές· τὸ ἔνατον ἐξ ἀντισπάστου καὶ βακχείου δίμετρον ἢ ἐφθημιμερές· τὰ ἑξῆς δύο Ἰωνικὰ ἐκ παιώνων τρίτων καταληκτικὰ ἢ ἐκ παίωνος καὶ, εἰς ὃν συναιρεῖται, βακχείου· τὸ δωδέκατον Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καθαρόν· τὸ τρισκαιδέκατον καθαρὸν μὲν, καταληκτικὸν δέ· τὸ

τελευταῖον, ὡς τὸ δυωκαιδέκατον, ἐπιμεμιγμένον μέντοι ἐπιτρίτῳ δευτέρῳ ἢ διτροχαίῳ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. ἑξῆς δὲ τριστοιχία ἰαμβικὴ παραγράφῳ τερματιζομένη, μεθ' ἣν ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ, παραπλησίως καθ' ἕκαστον σχεδὸν τῇ τε ποσότητι καὶ ποιότητι τῶν κώλων ἔχουσα τῇ στροφῇ. ἐφ' ἧς τῷ τέλει δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. ΑΛΛΩΣ. ΙΑΚΧ' Ω ΠΟΛΥΤΙΜΗΤΟΙΣ] μία τῶν μυστηρίων εἰκάς ἐστιν, ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξάδουσι. ΠΟΛΥΤΙΜΗΤΟΙΣ δὲ ΕΝ ΕΔΡΑΙΣ, καθὸ συνίδρυται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος. εἰσὶ γοῦν οἵπερ φασὶν αὐτὸν Περσεφόνης εἶναι, οἱ δὲ τῇ Δήμητρι συγγενέσθαι. ἄλλοι δὲ ἕτερον Διόνυσον εἶναι τὸν Ἴακχον, οἱ δὲ τὸν αὐτόν. οἱ δέ φασι, πολυτιμήτοις ἐν ἕδραις, καθὸ φιλοτιμότεροί εἰσιν ἐν ᾅδου οἱ μεμυημένοι, ὡς σαφὲς ποιεῖ ἐν Εἰρήνῃ· "δεῖ γὰρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι."

324. ΝΑΙΩΝ] κατοικῶν. *Gl. Victor.*

326. ΑΝΑ ΛΕΙΜΩΝΑ ΧΟΡΕΥΣΩΝ] ἐν τῷ λειμῶνι τὰς χορείας ἐποιοῦντο διὰ τὰ ἄνθη, χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ ἐν χοροῦ σχήματι. * ΑΝΑ ΛΕΙΜΩΝΑ] διὰ γὰρ τὰ ἄνθη ἐν λειμῶσι τὰς χορείας ἐποιοῦντο. *Gl. Victor.*

328. ΤΙΝΑΣΣΩΝ] κινῶν. *Gl. Victor.*

329. ΒΡΥΟΝΤΑ] θάλλοντα. *Gl. Victor.*

330. ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΜΥΡΤΩΝ] μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι, οὐχ, ὥς τινες νομίζουσι, κισσίνῳ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυρσίνης στέφεσθαι. ὅτι οἰκείως ἔχει πρὸς τὸ φυτὸν ἡ θεός, καὶ ὅτι τοῖς χθονίοις ἀνιέρωτο.

332. ΑΚΟΛΑΣΤΟΝ] μανιώδη, βακχικήν, ὁσίαν· οὐ γὰρ δὴ αἰσχρὰν καὶ ἀσελγῆ. τὸ δὲ ΕΓΚΑΤΑΚΡΟΥΩΝ πρὸς τὸ ὁσίοις μύσταις. * ΑΚΟΛΑΣΤΟΝ] μὴ κολάσεως ἀξίαν ἤγουν μέμψεως. *Gl. Victor.*

338. ΧΟΙΡΕΙΩΝ ΚΡΕΩΝ] παρόσον χοῖροι τῇ Δήμητρι καὶ τῷ Διονύσῳ ἐθύοντο ὡς λυμαντικοὶ τῶν τοῖν θεοῖν δωρημάτων. εἰκότως δ' ἐν ᾅδου ὢν ἐπιβοᾶται τὴν Περσεφόνην. * ΧΟΙΡΕΙΩΝ ΚΡΕΩΝ] πνοὴ δηλονότι. *Gl. Victor.*

339. ΧΟΡΔΗΣ] ἡ εἴλησις ἡ τῶν ἐντέρων ἐστὶ χορδή· ἣν εἰλητὴν καλοῦμεν ἡμεῖς.

340. ΕΓΕΙΡΕ ΦΛΟΓΕΑΣ] τὸ ἑξῆς, ἔγειρε φλογέας λαμπάδας· ἐν χερσὶ τινάσσων ἥκεις νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ.

343. ΦΩΣΦΟΡΟΣ ΑΣΤΗΡ] τὸ μυστηριακὸν πῦρ φωσφόρον λέγουσι. λέγει δέ, ἐπεὶ τὴν νύκτα λέγουσιν αἰνιγματωδῶς διὰ τὸ λαθεῖν τοὺς ἀμυήτους. ἢ ὅτι ἐν νυκτὶ ἄγεται τὰ μυστήρια. ἀξιοῦσι δέ τινες αὐτὴν τὴν λαμπάδα φωσφόρον ἀστέρα λέγειν. ὁ δὲ λόγος κολοβός ἐστιν, εἰ μὴ τὸ τινάσσων ἀντὶ τοῦ τινασσόμενος λαμβάνεται. ἐν δέ τισιν ἐκλέλοιπε τὸ τινάσσων. Ἴακχ' ὦ Ἴακχε, ἀναλόγως τῇ στροφῇ γράφουσι, καὶ τὸ χερσὶν εἰς τὸ ἔγειρε συνάπτουσιν. ἥκεις γὰρ κατὰ ἀναστροφήν. νύκτωρ δ' ἐτελεῖτο τὰ μυστήρια. ὧν τῆς τελετῆς οὐ μόνον χορευτὴς ἀλλὰ καὶ ἔξαρχος ἦν ὁ Διόνυσος. καὶ μὲν δὴ Διονύσου ἐν Ἐλευσῖνι ἱερόν ἐστι, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐτελεῖτο τὰ μυστήρια.

344. ΛΕΙΜΩΝ] λειμὼν γὰρ ἀνάκειται τοῖς μύσταις. δηλοῖ δὲ καὶ Σοφοκλῆς. * ΦΛΕΓΕΤΑΙ] καταλάμπεται. *Gl. C.* ΦΕΓΓΕΤΑΙ] καταλάμπεται. *Gl. E.*

347. ΧΡΟΝΙΩΝ Τ' ΕΤΩΝ] εἰ μὲν οὕτω γράφεται, Ἰωνικόν ἐστι πενθημιμερὲς ἐκ παίωνος τρίτου ἀναλόγως τῷ ἐν τῇ στροφῇ ὀγδόῳ· εἰ δὲ χρόνους τ' ἐτῶν, ὡς ἐν τοῖς πλείοσιν, ἰαμβικὴ ταυτοποδία. λέγει δ' ὅτι διὰ τὴν χαρὰν νεάζουσιν οἱ γέροντες. ἡ δὲ δύναμις ἐν γόνασι· καὶ Ὅμηρος "θεῶν ἐν γούνασι κεῖται." * ζητεῖται ἐνταῦθα πῶς εἶπεν ἐνιαυτοὺς ἐτῶν, ἐπεὶ ἔτος καὶ ἐνιαυτὸς ταὐτόν. λύεται δὲ παρὰ τῶν παλαιῶν οὕτως. τὸ ἰαύειν ποτὲ μὲν ἐπὶ ὕπνου καὶ ἀνακλίσεως τίθεται, ὡς παρ' Ὁμήρῳ "τῇ παριαύων τερπέσθω" ἤγουν παρακείμενος· ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ ἡ λέξις ἐπὶ διατριβῆς καὶ ἀργίας λέγεται, ὅθεν καὶ ἐνιαυτὸς ὁ μακρὸς καὶ πολλὴν ἔχων διατριβήν. διὸ καὶ τὸ ἐτέων ἐνιαυτοὺς ἀντὶ τοῦ διατριβὰς ἐξειλήφασιν. *Victor.* ΕΝΙΑΥΤΟΥΣ] διατριβάς. *Gl. Victor.*

350. ΛΑΜΠΑΔΙ] ἀπὸ τῇ λαμπάδι. *Rav.* ΦΛΕΓΩΝ] λάμπων. *Gl. Victor.*

351. (354.) ΠΑΝΘΗΡΟΝ ΕΛΕΙΟΝ] προσληπτέον τὸ εἰς. ἔξαγε εἰς τὸ πάνθηρον καὶ ἕλειον δάπεδον. πάνθηρον δὲ παντοδαπῶν θηρίων δεκτικόν. τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσιν ἐπ' ἀνθηρόν. ΑΝΘΗΡΟΝ] ἀνθῶν πλῆρες. *Gl. Br.*

353. χαροποιὸν ἥβην λέγει ἢ τὴν αὐτοῦ τοῦ Διονύσου ἡλικίαν τὴν τοὺς χοροὺς καθιστῶσαν, ἢ τοὺς χορεύοντας μύστας. *Gl. C.* ΗΒΑΝ] ἡμᾶς χορευτάς. ΜΑΚΑΡ] ὦ. *Gl. Victor.*

354. (357.) ΕΥΦΗΜΕΙΝ ΧΡΗ] ἐπὶ τοῦτον τὸν χρόνον λέγει Ἀρίσταρχος μεμερίσθαι εἰς μερικὰ ἀναπαιστικά, ἄλλα δὲ ἀμείβεσθαι τὸν χρόνον. καὶ τί ἄρα σύνοιδεν ὁ Ἀρίσταρχος; δύναται δὲ καὶ ἐνσύζυγον εἶναι τὸ λεγόμενον, πολλαχοῦ δὲ μεμερίσθαι καὶ εἰς διχορείαν τὸ λοιπόν, ὥστε εἰς δώδεκα διαμεμερίσθαι. ΑΛΛΩΣ. εὐφημεῖν χρὴ, στροφὴ καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπιρρηματική· ἔθος γὰρ ἐν τῷ ἐπιρρήματι χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει ἢ ἐλέγχειν τοὺς πονηρευομένους. ἐκ στίχων

ἀναπαιστικῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν ὀκτωκαίδεκα, ὧν τελευταῖος "καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἳ τῇδε πρέπουσιν ἑορτῇ." ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ὁ δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ, καίτοι δοκῶν εἶναι χοροῦ. ἰστέον δὲ ὅτι εἰ καὶ διὰ τοὺς ἐν ᾅδου μύστας φαίνεται λέγειν, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ διὰ τοὺς ἐν Ἐλευσῖνι. ἐνταῦθα καὶ ὑφίστατο ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος.

357. (360.) ΜΗΤΕ ΚΡΑΤΙΝΟΥ] *τοὺς περὶ Ἀριστόξενον οἰόμενος, ὅτι ταῦρος ἦν αὐτοῖς τὸ ἔπαθλον. εἴρηται δὲ παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐκ Τυροῦς "Διονύσου τοῦ ταυροφάγου." ἢ ὅτι φίλοινος ἦν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπίθετον αὐτῷ τοῦ Διονύσου ἐπιτιθέασιν. οἱ δὲ ἔτι περιεργότερον ὅλον τὸν λόγον ἀποδιδόασι. μήτε Κρατίνου βακχεῖ' ἐτελέσθη· ὅ ἐστι τοῦ μοσχοφάγου Διονύσου. ἢ τολμηρά, ἀπὸ τῶν Βάκχων· τολμηροὺς γὰρ τοὺς Ἀθηναίους διέσυρεν ἐν τοῖς δράμασι.* ΒΩΜΟΛΟΧΟΙΣ *δὲ τοῖς πρὸς χάριν λέγουσι καὶ πρὸς κολακείαν. ἀπὸ δὲ τῶν λοχώντων περὶ τοὺς βωμοὺς καὶ βουλομένων τι λαβεῖν μετήνεγκται ἡ λέξις· οὗτοι γὰρ ὑπὸ τῶν βωμῶν πολλὰ λιπαροῦσι κολακεύοντες λαβεῖν τι παρὰ τῶν θυόντων. τινὲς δέ, τοῦ ταῦρον ἔπαθλον λαμβάνοντος. ἢ τοῦ λαιμάργου.*

362. (365.) Η ΠΡΟΔΙΔΩΣΙ ΦΡΟΥΡΙΟΝ] *πρὸς τοὺς ποιήσαντας τοὺς Φερεκράτους Πέρσας. τὰ γὰρ ἀπόρρητα ἤκουσιν, ὡς νῦν ἡμῖν ἔθος. διὸ καὶ ἐντεῦθεν λοιδορεῖται τῷ Θωρυκίωνι καὶ αὐτὸς ὅσον μὴ οἶδεν. ἀπόρρητα δὲ ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι. ἐν γοῦν τούτοις ἀποφέρει ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν. δῆλον ὅτι οὐδὲν ἔδει ἀποπέμπειν τούτων ἐξ Αἰγίνης, ὧν Θωρυκίων τὰ ἀπόρρητα Ἀθήνηθεν ἀποπέμπει. ὅτε οὖν πρὸς τοὺς Πελοποννησίους ἦν ὁ πόλεμος, ἀπόρρητα τὰ πρὸς ναυπηγίαν ἐξάγειν. ἤτοι δὲ ὁ Θωρυκίων ἐξ Αἰγίνης ὢν ἢ εἰς Αἴγιναν ἐξάγων. καθὸ δὴ κοινὸν ἐμπόριον ἡ Αἴγινα. οὗτος δὲ ταξίαρχος ἦν ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς τῶν Ἀθηναίων. ὁ δὲ πίσσαν ἔπεμψε τοῖς ἀντιπάλοις εἰς τὸ ἀνάψαι τὴν αὐτοῦ πόλιν· ὅθεν γνωσθεὶς ἐκωμῳδεῖτο ἐπὶ προδοσίᾳ. τινὲς δὲ Θορυκίων γράφουσιν, ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν Θορυκίων μιμούμενος.* * ΤΑΠΟΡΡΗΤ'] *τὰ τῆς πόλεως μυστήρια. Rav.*

363. (366.) ΕΙΚΟΣΤΟΛΟΓΟΣ] *τὰ εἰκοστὰ ἐν κρίσει συνάγων.*

364. (367.) ΑΣΚΩΜΑΤΑ] *εἰς διφθέρας γὰρ τὰς ἑαυτοῦ διανοίας γράψας ἔπεμπε τοῖς πολεμίοις ἐν τῇ Λακωνικῇ. ἄσκωμα δὲ δερμάτιόν τι ᾧ ἐν ταῖς τριήρεσι χρῶνται, καθ' ὃ ἡ κώπη βάλλεται.* * *δέρματα. Gl. Br.*

ΕΠΙΔΑΥΡΟΝ] *πόλιν Λακωνικήν.*

365. (368.) ΧΡΗΜΑΤΑ] *Κῦρος γὰρ Λυσάνδρῳ ἔπεμψε χρήματα τότε εἰς πόλεμον δανείου χάριν.*

366. (369.) ΚΑΤΑΤΙΛΑι] *ἤγουν ἀσεβῶς διάκειται περὶ τὰ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματα, ὅτε πανηγυρίζει. Κινησίας δὲ τοῦτο πεποίηκε.* * *ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, ἤτοι κατὰ τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἑκάτης κόπρον ἐκκρίνει διάῤῥυτον, τουτέστιν ὑγρὰν, ὑπᾴδων τοῖς χοροῖς κυκλίοις ἤγουν λυρικοῖς ποιήμασιν. Victor.*

367. (370.) ΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ] *οὓς ἔλαβε παρὰ τῆς βουλῆς αὐτοῖς παρασχεῖν. λέγει δὲ διὰ τὸν Ἀρχῖνον.*

368. ΤΕΛΕΤΑΙΣ] *τὸ τέλος ἐξαχῶς λέγεται· σημαίνει γὰρ τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, τὸ τῶν πραγμάτων πέρας, τὴν ταῖς πόλεσιν φοιτῶσαν πρόσοδον, τὸ ἀξίωμα, ὡς Εὐριπίδης*[1] *"τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι." τὸ δαπάνημα, ὡς αὐτὸς "μάτην εἰκοστὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος." καὶ τὴν μυστικὴν καὶ οὕτω τελυποιὸν ἑορτήν. ὅθεν καὶ τελετὴ λέγεται, καὶ τελεῖσθαι τὸ μυεῖσθαι, καὶ τελούμενοι οἱ τὰ μυστικὰ ἤτοι θεῖα διδασκόμενοι. Victor.*

369. (372.) ΤΟΥΤΟΙΣΙΝ ΑΠΑΥΔΩ] *παρὰ τὴν ἱεροφάντου καὶ δᾳδούχου πρόῤῥησιν, τὴν ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ.*

372. (375.) ΧΩΡΕΙ ΝΥΝ] *εἴσθεσις ἑτέρα μέλους μονοστροφικοῦ διαιρεθέντος τοῦ χοροῦ, ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν ι', ὧν τὰ μὲν ἄκρα καὶ τὸ δ' καὶ ε' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ δεύτερον καὶ ἕκτον ἑφθημιμερῆ, τὸ τρίτον καὶ τὸ ὄγδοον δίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ δὲ λοιπὰ τρίμετρα καταληκτικὰ εἰς συλλαβήν. ἑξῆς δὲ στίχοι δύο ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοὶ ὡς ἐξ ἑτέρας στροφῆς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἐντεῦθεν δὲ Ἀρίσταρχος ὑπενόησε μὴ ὅλα τοῦ χοροῦ εἶναι τὰ πρῶτα. τοῦτο δὲ οὐκ ἀξιόπιστον· πολλάκις γὰρ ἀλλήλοις οὕτω παρακελεύονται οἱ κατὰ τὸν χορόν.*

374. (377.) ΕΓΚΡΟΥΩΝ] *βαίνων εὐρύθμως. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλων.*

376. (379.) ΗΡΙΣΤΗΤΑΙ] *ἄριστον γεγένηται τὸ τῆς τελετῆς.* ΕΜΒΑ *δὲ ἀντὶ τοῦ χόρευε.*

378. (381.) ΑΙΡΕΙΣ ΤΗΝ ΣΩΤΕΙΡΑΝ] *ὑψώσεις τοῖς ἐπαίνοις. ἔστι γὰρ Ἀθήνησι Σώτειρα λεγομένη, ᾗ καὶ θύουσιν.* * ΧΩΠΩΣ ΑΙΡΕΙΣ] *σκόπει ὅπως μεγαλύνεις. Gl. C.* ΧΩΠΩΣ ΑΙΡΗΣ] *καὶ σκόπει ὅπως ὑψώσῃς. Gl. D.*

384. (387.) ΔΗΜΗΤΕΡ] *εἴσθεσις ἑτέρα μέλους μονοστροφικοῦ ἐκ κώλων ἰαμβικῶν δέκα, ὧν τὸ πέμπτον καὶ τὸ δέκατον ἑφθημιμερῆ Ἀνακρεόντια, τὰ δὲ λοι-*

[1] Scr. Σοφοκλῆς. *Dindorf.*

τὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, ὧν τελευταῖον "-κήσαντα ταινιοῦσθαι." ἑξῆς δὲ ὡς ἐξ ἑτέρας στροφῆς κῶλα τέσσαρα, ὧν τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον ἰαμβικά, τὸ μὲν τρίμετρον, τὸ δὲ δίμετρον, τὰ δὲ λοιπὰ τροχαϊκὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα, ἰθυφαλλικὰ καλούμενα Ἀρχιλόχεια. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

388. (391.) ΠΑΙΣΑΙ] ὅπερ ἡμεῖς παῖξαι. * ἀντὶ τοῦ παῖξαι Ἀττικῶς. *Gl. Victor.*

393. (396.) ΤΑΙΝΙΟΥΣΘΑΙ] στεφανοῦσθαι· ταινία γὰρ ῥάμμα τοῦ στεφάνου.

394. (398.) ΤΟΝ ΩΡΑΙΟΝ] τὸν κατὰ καιρὸν φαινόμενον Διόνυσον, ἐπεὶ τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος τὰς ἑορτὰς αὐτοῦ ἦγον, καὶ τὰ κωμικὰ δράματα ἐν ταύταις εἰσήγετο. * ΑΓ' ΕΙΑ] τοῦτο λέγει, ἐπειδή, ὅτε ἔδευον, ἀπὸ τοῦ Κεραμεικοῦ εἰς Ἐλευσῖνα προέπεμπον τὸν Διόνυσον. *Victor.*

398. (401.) ΙΑΚΧΕ] εἴσθεσις ἑτέρου μέλους διαιρεθέντος αὖθις τοῦ χοροῦ, ἐκ κώλων ὀκτωκαίδεκα, ὧν τὰ μὲν α' β' δ' ς' ιβ' ιγ' ιε' τρίμετρα καταληκτικά, τὰ δὲ γ' η' θ' ιδ' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ δὲ ε' ια' ις' καὶ τὸ τελευταῖον τρίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ ζ' καὶ ι' ἐφθημιμερῆ, τὸ δὲ ιζ' τετράμετρον καταληκτικόν. ἐν ταῖς ἀποθέσεσι τῶν συστημάτων παράγραφος.

399. (402.) ΣΥΝΑΚΟΛΟΥΘΕΙ] τοῦτο, ἐπειδὴ εἰς Ἐλευσῖνα ὁδεύουσιν ἀπὸ τοῦ Κεραμεικοῦ προπέμποντες τὸν Διόνυσον. τὸ δὲ ΑΝΕΥ ΠΟΝΟΥ ΠΟΛΛΗΝ ΟΔΟΝ ΠΕΡΑΙΝΕΙΣ ἀντὶ τοῦ μεθ' ἡμῶν ὢν ῥᾳδίαν πάνυ τὴν ὁδὸν ποιήσεις. ἢ ὅτι ἐν τοῖς ναοῖς διατρίβων, εἰ φανείης ἡμῖν ἐξαίφνης ἐπικαλεσαμένοις, ἐνταῦθα δείξεις τὰς ὁδοὺς ἄνευ πόνου τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι· πάντα γὰρ αὐτοῖς εὐπετῆ. * πάντα γὰρ εὐπετῆ φασὶ τοῖς θεοῖς. *Schol. Cant.* 2.

402. ΠΕΡΑΙΝΕΙΣ] τελεῖς, διέρχῃ. εἴρηται γὰρ ὅτι ἐξ ἄστεος εἰς Ἐλευσῖνα ἐπορεύοντο. *Gl. Victor.*

404. ΣΥ ΓΑΡ ΚΑΤΕΣΧΙΣΩ] ἴσον τῷ διὰ σὲ κατεσχίσθη. εἴρηται γὰρ ὁ αὐτὸς Ἴακχος τῷ Διονύσῳ κατά τινας· τῷ δὲ Διονύσῳ αἱ κωμῳδίαι ἀνάκεινται. ἔοικε δὲ παρεμφαίνειν ὅτι ἤδη λιτῶς ἐχορηγεῖτο τοῖς ποιηταῖς. ἐπὶ γοῦν τοῦ Καλλίου τούτου φησὶν Ἀριστοτέλης ὅτι σύνδυο ἔδοξε χορηγεῖν τὰ Διονύσια τοῖς τραγῳδοῖς καὶ κωμῳδοῖς· ὥστε ἦν τις καὶ παρὰ τὸν Ληναϊκὸν συστολὴ χρόνῳ, δι' οὗ πολλοὶ ὕστερον, καθάπερ τὰς χορηγίας περιεῖλε Κινησίας.

406. ΚΑΙ ΤΟ ΡΑΚΟΣ] ἔτι δύναται καὶ ταῦτα τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχειν. ῥάκος δὲ οἱ μὲν τὸ τριβώνιον, οἱ δὲ τὸ προσωπεῖον, ὅτι ῥάκεσι κατακολλᾶται.

415. ΜΕΤ' ΑΥΤΗΣ] τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω τὸ συμπαιστρίας. μετ' αὐτῆς τῆς συμπαιστρίας δηλονότι.

416. ΚΑΓΩΓΕ ΠΡΟΣ] τοῦτό τινες Διονύσου φασὶ μεταξὺ παρεμβαλόντος λέγειν.

417. ΒΟΥΛΕΣΘΕ ΔΗΤΑ] στροφὴ καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπιρρηματικὴ ἐκ κώλων πεντεκαίδεκα ἰαμβικῶν ἐφθημιμερῶν, πλὴν τοῦ γ' ς' θ' ιβ' καὶ τελευταίου τριμέτρων ἀκαταλήκτων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τὸ δὲ πρὸς λαγνείαν ἐπιρρεπὲς ἀμφοτέρων σκώπτων, τοῦ τε δεσπότου καὶ τοῦ δούλου, τοῦτό φησιν. ὁ δὲ Ἀρχέδημος ὡς ξένος παρ' αὐτοῦ κωμῳδεῖται. νόμος γὰρ ἦν τοὺς ἐξ ἀλλοδαπῆς Ἀθήνησι κατοικεῖν ἐθέλοντας εἰς πολίτας, ἐνταῦθα χρόνον ὀλίγον διατρίψαντας, ἐγγράφεσθαι· ὅπερ Ἀρχέδημος οὐκ ἐποίησε. δέον οὖν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἐπολιτογραφήθη, ὥστε τοὺς πολίτας ὥσπερ συγγενεῖς ἔχειν, ΟΥΚ ΕΦΥΣΕΝ εἶπεν. ἑξῆς δὲ ταύτης τῆς στροφῆς ἐν εἰσθέσει σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀμοιβαῖον ἐκ κώλων ἀναλόγως τῇ στροφῇ κειμένων, ὧν τὸ τελευταῖον παραγράφῳ σημειοῦται.

419. ΟΥΚ ΕΦΥΣΕ ΦΡΑΤΟΡΑΣ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οὐκ ἔφυσεν ὀδόντας, ἵνα ὡς ξένον διαβάλῃ. ἡ δὲ παροιμία "ἑπτέτης ὢν ὀδόντας οὐκ ἔφυσεν." ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὀδόντας συγγενεῖς εἶπεν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παιδίων, οἵτινες ὄντες περὶ τὰ ἑπτὰ ἔτη ἔχουσι πάντας τοὺς ὀδόντας. λέγει οὖν ὅτι χρονίσας ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ ἐδυνήθη ἀναγραφῆναι εἰς τοὺς πολίτας. οὗτος δὲ ὡς ξένος κωμῳδεῖται· καὶ Εὔπολις Βάπταις "ἐπιχώριος δέ ἐστι καὶ ξένης ἀπὸ χθονός."

421. ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΩ ΝΕΚΡΟΙΣ] οὐχ ὡς Ἀπολλώνιος, πρὸς τὴν ἐξήγησιν τὴν "εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν," οὐδὲ ὅτι διὰ τὴν κακοπραγίαν νεκροὺς τοὺς Ἀθηναίους λέγει· ψυχρὸν γάρ· ἀλλὰ πιθανῶς οἱ κάτω τοὺς ζῶντας ἄνω νεκρούς φασιν, ὅτι κατετρίβησαν ἐν τοῖς κακοῖς ὑπὸ τῶν στρατηγῶν. ΑΛΛΩΣ. νεκροὺς τοὺς Ἀθηναίους λέγει ἢ διότι τὸ ἀρχαῖον φρόνημα ἀποβεβλήκασιν, ἢ διότι οἱ ἐν τῷ κόσμῳ ἄνθρωποι, εἰ καὶ ζῶσιν, ἀλλὰ τοῖς τοῦ βίου ματαίοις ἐγκυλινδούμενοι δεινότερα τῶν τεθνηκότων πάσχουσι ζῶντες κολαζόμενοι· ἢ διότι πολλοῖς κακοῖς ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν κατατριβόμενοι ἀναισθήτως ἔχουσιν ὡς νεκροί, αὐτοὺς ἀτιμωρήτους ἐῶντες. χάριεν δὲ τὸ ὑπὸ τῶν νεκρῶν τοὺς ζῶντας καλεῖσθαι νεκρούς.

422. ΜΟΧΘΗΡΙΑΣ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν· δημαγωγίας ἢ πολιτείας μοχθηρίας εἶπεν, χαριέντως πρὸς τὰ κακὰ αὐτῶν.

423. ΚΛΕΙΣΘΕΝΗ] διαβάλλει τὸν Κλεισθένη ὡς φαυλόβιον καὶ πρὸς τοῦ Σεβίνου πορνευόμενον. διὸ καὶ δεινοπαθοῦντά φησιν ἐπὶ τῇ τούτου τελευτῇ.

* ΤΟΝ ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΝ] τὸν Καλλίαν. *Gl. C.*

424. ΕΝ ΤΑΙΣ ΤΑΦΑΙΣΙ] ταφαὶ ὅπου οἱ ἐνδόξως τετελευτηκότες ἐθάπτοντο δημοσίᾳ. ΑΛΛΩΣ. τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον ἀποθανοῦσι δημοσίᾳ τάφους προὐτίθεσαν. τὸ οὖν τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτεσθαι ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ τετελευτηκότι ἀναγκαίως, ἅμα δὲ εἰς μαλακίαν. καὶ τὸ κόπτεσθαι κακεμφάτως.

428. ΣΕΒΙΝΟΝ, ΟΣΤΙΣ ΕΣΤΙΝ ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΣ] ὀνοματοποιεῖ τοῦτο ὡς πρὸς τὴν μαλακίαν Κλεισθένους, παρὰ τὸ αἰσχρόν. πιθανῶς δὲ τὸ ὅστις ἐμφαίνει οὐ τὸν ὑπὸ ἑνὸς μόνου περαινόμενον. πέπλασται δὲ αὐτῷ ὥσπερ ὁ Σεβῖνος, οὕτως καὶ ὁ Ἀναφλύστιος· ἀναφλᾶν γὰρ ἔλεγον τὸ μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον. [καὶ ὑποσύρειν τὸ καλύπτον τὴν βάλανον δέρμα. βάλανος δέ ἐστι τὸ ἄκρον τῆς πόσθης. *Gl. Victor.*] καὶ Σεβῖνος ἴσως παρὰ τὸ βινεῖν. ἔστι δὲ καὶ Σεβῖνος ὠνομασμένος παρὰ Πλάτωνι ποιητῇ. ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικῆς Ἀναφλύστιος.

430. ΤΟΥΤΟΝΙ ΤΟΝ ΙΠΠΟΒΙΝΟΥ] παρεγραμμάτισε διὰ τὴν ἀσέλγειαν παρὰ τὸ Ἱππονίκου εἰς πορνομανῆ. τὸ δὲ ἵππος πολλαχοῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου λαμβάνουσιν· ἱππόπορνε. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὁ Καλλίας ὡς σπαθῶν τὴν πατρικὴν οὐσίαν καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνώς. ἢ τοῦ κτηνοβάτου. * ΤΟΥΤΟΝ] ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι. *Gl. C.*

431. ΕΝΗΜΜΕΝΟΝ] ἐνδεδυμένον. *Gl. Victor.*

438. ΑΙΡΟΙ' ΑΝ] λάβοις ἄν. *Gl. E.*

440. ΑΛΛ' Η ΔΙΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΣ] παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ συνεχῶς λεγόντων. τῶν Μεγαρέων ἀποστάντων Κορινθίων ἀπεστάλη κῆρυξ πολλάκις λέγων ὅτι "οὐκ ἀνέξεται ὑμῶν ὁ τοῦ Διὸς Κόρινθος·" ἐπέμενέ τε οὖν αὐτὸ λέγων. οἱ δὲ Μεγαρεῖς συγχανθέντες καὶ εἰς ὀργὴν τραπέντες ἔλεγον "παῖε, παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον," τουτέστι τὸν κήρυκα. καὶ παροιμία ἐλέχθη ἐπὶ ταυτολογούντων ἀεὶ καὶ τὰ αὐτὰ πραττόντων. ὁ δὲ Διὸς Κόρινθος παῖς Διὸς, βασιλεὺς Κορίνθου. Μεγαρεῖς δὲ ὑποτελεῖς ἦσαν Κορινθίοις. * Μεγαρέας φασὶ Κορινθίων ἀποίκους, πολλὰ τοῖς Κορινθίοις κατ' ἰσχὺν τῆς πόλεως ὑπείκειν· ἄλλα τε γὰρ πλείονα τοὺς Κορινθίους προστάσσειν, καὶ τῶν Βακχιαδῶν εἴ τις τελευτήσει, (διῴκουν δὲ αὐτοὶ τὴν πόλιν) ἔδει οὖν Μεγαρέων ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἐλθόντας εἰς Κόρινθον συγκηδεύειν τὸν νεκρὸν τῶν Βακχιαδῶν. ὡς δὲ ὕβρεως οὐδὲν ἀπέλιπον οἱ Κορίνθιοι, τὰ δὲ τῶν Μεγαρέων ἔῤῥωτο, καὶ πρὸς ἐλπίσι τοῦ μηδὲν παθεῖν ἀποστάντας αὐτοὺς ἀλλ' ἀφεῖναι, πέμπουσι δὴ πρέσβεις οἱ Κορίνθιοι κατηγορήσοντας Μεγαρέων· οἳ προσελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄλλα τε πολλὰ διεξῆλθον, καὶ τέλος, δικαίως στενάζοι ὁ Διὸς Κόρινθος, εἰ μὴ λάβοι δίκην παρ' αὐτῶν. ἐφ' οἷς παροργισθέντες οἱ Μεγαρεῖς τοὺς πρέσβεις λίθοις ἔβαλον, καὶ κατὰ μικρὸν ἐπιβοησάντων τινῶν τοῖς Κορινθίοις, καὶ μάχης γενομένης νικήσαντες, φυγῇ τῶν Κορινθίων ἀποφυγόντων ἐφαπτόμενοι, κτείνοντες ἅμα παίειν τὸν Διὸς Κόρινθον ἐκέλευον. ὅθεν φησὶν ὁ Δήμων ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἄγαν σεμνυνομένων καὶ δεινῶς ἀπαλλαττόντων τὴν παροιμίαν τετάχθαι. *Junt.*

441. ΧΩΡΕΙΤΕ ΝΥΝ] εἴσθεσις ἑτέρου μέλους προῳδικὴ διαιρεθέντος αὖθις τοῦ χοροῦ, καὶ τοῦ μὲν τὴν προῳδὴν ᾄσαντος, τοῦ δὲ τὴν ἀντιστροφήν. καὶ εἰσὶ τῆς μὲν προῳδῆς τὰ κῶλα ὀκτώ. τὸ πρῶτον Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικὸν, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἐξασυλλάβου. τὰ β' δ' καὶ τελευταῖον παιωνικὰ δίμετρα καταληκτικὰ ἐκ παίωνος πρώτου ἢ τετάρτου, καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος. τὸ τρίτον ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ πέμπτον καὶ ἕβδομον ἐπιχοριαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα ἐκ διιάμβου ἢ ἐπιτρίτου τρίτου, καὶ χοριάμβου. τὸ ἕκτον τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. τῆς δὲ στροφῆς τὰ κῶλα ἕξ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα, ὧν τὰ πρῶτα ἰαμβικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ δεύτερα καταληκτικὰ ἤτοι ἐφθημιμερῆ. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς τρίβραχυν ἔχει τὸν δεύτερον πόδα· ἔνθα καὶ ἀντὶ τοῦ ἱλαρόν ἱερόν γράφεται. τὰ τρίτα Ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος δίμετρα καταληκτικὰ ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ κρητικοῦ ἤτοι ἀμφιμάκρου. τὰ πέμπτα καὶ τὰ ἕκτα ὁμοίως. τὰ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς ἀντ' Ἰωνικῶν ἔχει παίωνας δευτέρους. τὰ τελευταῖα Ἰωνικὰ ἡμιόλια ἤτοι δίμετρα βραχυκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν προῳδοῦ καὶ τῆς στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς. ΑΛΛΩΣ. ΧΩΡΕΙΤΕ ΝΥΝ] δύνανται πάντες οἱ κατὰ τὸν χορὸν ἀλλήλοις παρακελεύεσθαι, καὶ μὴ εἰς ἀμοιβαῖα διαιρεῖσθαι. ἀλλὰ τοῦτο εἰς οὐδὲν φαίνοιτο ἂν οἰκονομούμενος.

449. ΠΟΛΥΡΡΟΘΟΥΣ] πολυήχους. *Gl. Barocc.*

451. (453.) ΤΟΝ ΗΜΕΤΕΡΟΝ] ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ἡμέτερον τρόπον, ὡς ἔθος ἔχομεν παίζοντες.

457. (459.) ΜΕΜΥΗΜΕΘ'] ἐμυσταγωγήθημεν. μυστήρια δὲ ἐκλήθη παρὰ τὸ τοὺς ἀκούοντας μύειν τὸ στόμα καὶ μηδενὶ ταῦτα ἐξηγεῖσθαι. μύειν δέ ἐστι τὸ κλείειν τὸ στόμα.

460. ΤΟΥΣ ΙΔΙΩΤΑΣ] ἀντὶ τοῦ τοὺς ἰδίους, τοὺς πολίτας. ἀντέστραπται δὲ τοῦτο τὸ ἴδιον ἀντὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ, καὶ

οὕτω πολλάκις εἴρηται κατὰ παραγωγήν. σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ἰδιώτης λέγεται ὁ πρὸς γένος ἴδιος καὶ ὁ ἀμαθής. * ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΑΣ] τὸ ἰδιωτικὸν κατὰ τοὺς παλαιοὺς τέσσαρα σημαινόμενα ἔχει. σημαίνει γὰρ τοὺς ἰδίους ἢ συγγενεῖς ἢ πολίτας, ὡς ἐνταῦθα. σημαίνει καὶ τὸν ἀμαθῆ. ἐλέγοντο καὶ ἰδιωτικὰ τὰ ἀντιδιαστελλόμενα πρὸς τὰ θεῖα, ἤτοι τὰ ἀνθρώπινα, ὡς ὅταν φῶμεν θεῖα χρήματα καὶ ἰδιωτικά. καὶ τέταρτον τὸ ἀντιδιαστελλόμενον πρὸς τὸ δημοτικόν. *Victor.*

461. ΑΓΕ ΔΗ] κορωνὶς εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οδ΄, ὧν τελευταῖος "ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλει." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

470. ΕΧΕΙ ΜΕΣΟΣ] ἀντὶ τοῦ μέσον ἐλήφθης. τοῦτο δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν. τὸ ΕΧΕΙ δὲ, οὕτως Ἀττικοί, ἀντὶ τοῦ ἔχῃ, ἀπὸ τοῦ ἔχομαι δευτέρου προσώπου.

471. ΜΕΛΑΝΟΚΑΡΔΙΟΣ] διὰ τῆς λέξεως τὸ φοβερὸν εἶπε, μελανοκάρδιος πέτρα. οὐ γὰρ ἔχει καρδίαν ἡ πέτρα. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων, οὓς διὰ τὴν ἐνοῦσαν αὐτοῖς ἀγριότητα μελανοκαρδίους φασί. καὶ τὰ μὲν ἑαυτῷ πλάττων λέγει, τὰ δὲ ἐξ Εὐριπίδου, πρὸς φόβον Διονύσου.

473. ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΙ] οἷον πανταχοῦ δυνάμενοι περιστρέφεσθαι. λέγει δὲ τὰς Ἐριννῦς.

474. ΕΧΙΔΝΑ Θ' ΕΚΑΤΟΝΤΑΚΕΦΑΛΟΣ] ὁ τόπος οὗτος παρὰ τὰ ἐν Θησεῖ Εὐριπίδου· "κάρα τε γάρ σου συγχέω κόμαις ὁμοῦ, ῥᾶναί τε δ' ἐγκέφαλον, ὀμμάτων δ' ἄπο αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύσονται κάτω."

475. ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ] ὅτι Ἀττικῶς τὸν πνεύμονα πλεύμονα φασίν, ὡς καὶ τὸ νίτρον λίτρον. *Schol. Cant.* 2.

476. ΤΑΡΤΗΣΙΑ ΜΥΡΑΙΝΑ] μύραινα δαίμων φοβερά, παρὰ τὸ μύρεσθαι. παρὰ τὰ ἐν Θησεῖ Εὐριπίδου. Ταρτησίαν δὲ εἶπε πρὸς τὸ ἐκπληκτικώτερον, διὰ τὸ ἐκτετοπισμένον. λέγουσι δὲ Ταρτησίαν γαλῆν ἀντὶ τοῦ μεγάλην. ἡ δὲ Τάρτησος Ἰβηρικὴ πόλις περὶ τὴν Ἄορνον λίμνην. μύραινα δὲ ἰχθὺς θαλάσσιος. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἔχιδναν, μύραιναν εἶπε. τὸ γὰρ Στυγὸς, ἐπὶ πλησίον εἶπε τούτοις. ἔστι δὲ τὰ ἐν Θησεῖ πεποιημένα Εὐριπίδῃ· ἐκεῖ γὰρ τοιοῦτός ἐστι σπουδάζων ὁ Εὐριπίδης, οἷος ἐνταῦθα παίζων.

478. ΓΟΡΓΟΝΕΣ ΤΙΘΡΑΣΙΑΙ] ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς πονηροῦ. οὐκ εἰκῇ δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀλλ' ἐοίκασι τὸν δῆμον διαβάλλειν τοῦτον ὡς κακοπράγμονα. εἰσὶ δὲ οὗτοι ἀπὸ Τίθραντος τοῦ Πανδίονος παιδὸς ἐπώνυμοι, εἰς δὲ τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν κατανενέμηνται. ΑΛΛΩΣ. Τιθράσιος τόπος τῆς Λιβύης, ἔνθα αἱ Γοργόνες διέτριβον.

480. ΟΥΤΟΣ, ΤΙ ΔΕΔΡΑΚΑΣ] ἰδὼν ὁ Ξανθίας διὰ τὸν φόβον ἀποπατήσαντα τὸν Διόνυσον, φησὶν "οὗτος τί δέδρακας;" τὸ δὲ ΚΑΛΕΙ ΘΕΟΝ τινὲς οὕτως ἀποδεδώκασιν. ἐν τοῖς Ληναϊκοῖς ἀγῶσι τοῦ Διονύσου ὁ δᾳδοῦχος κατέχων λαμπάδα λέγει "καλεῖτε θεόν," καὶ οἱ ὑπακούοντες βοῶσι "Σεμελήϊ' Ἴακχε πλουτοδότα." ἢ πρὸς τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιλεγόμενον· ἐπειδὰν γὰρ σπονδοποιήσωνται, ὡς ἐκκέχυται, λέγεται, "κάλει θεόν·" πρὸς ὃ ἐξείλεκται εἰς τοῦτο. ΑΛΛΩΣ. ΚΑΛΕΙ ΘΕΟΝ] πρὸς βοήθειαν κάλει θεόν. οὐ γὰρ Διόνυσος θεὸς ἦν, ὅτι εἶπεν αὐτῷ "κάλει θεόν." τοῦτο γὰρ ἐν κωμῳδίᾳ πέπλασται. ΑΛΛΩΣ. εἰώθασιν οἱ μεγάλοις κακοῖς περιπίπτοντες θεὸν ἐπικαλεῖσθαι πρὸς ἀρωγὴν θυσίας τινὸς ὑποσχέσει. δείκνυσι δὲ ἐντεῦθεν ὡς ὁ Διόνυσος οὐκ ἔστι θεός, ὡς ἐν κωμῳδίᾳ παίζων. τὸ δὲ ΕΓΚΕΧΟΔΑ ἀπὸ τοῦ χέζω μέσος παρακείμενος.

482. ΩΡΑΚΙΩ] ὠχριῶ, φροντίζω· ὥρα γὰρ ἡ φροντίς, ἐκ δὲ φροντίδων ἐκλύεταί τις. ὡρακιάσαι δὲ λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ὠχριάσαι, ἀπὸ τοῦ τὴν ὥραν αἰκίζειν. τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ· "τὸ ὠχριάσθαι θλιβομένης τῆς καρδίας." τοῦτο δὲ πολλοῖς γίνεται.

484. ΠΟΥΣΤΙΝ] ὁ Διόνυσος φοβούμενος λέγει "ποῦ ἐστὶν ἡ καρδία μου."

485. ΕΝΤΑΥΘ] ἔνθα μου τὴν χεῖρα προσήγαγες, ἤγουν περὶ τὸν πρωκτόν. λαμβάνει γὰρ ὁ Διόνυσος τὴν χεῖρα τοῦ Ξανθίου, καὶ προστίθησιν εἰς τὸν πρωκτόν. ὁ δὲ τίθησι τὸν σπόγγον εἰς τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ γέλωτος χάριν.

488. ΠΩΣ ΔΕΙΛΟΣ] δειλός εἰμι ἐγὼ, ὅτι ᾔτησά σε σπογγιάν. θαυμάζων δὲ τοῦτο λέγει ὁ Διόνυσος ἑαυτόν, ὅτι οὐκ ἂν ἄλλος ᾔτησέ σε ὦ Ξανθία σπόγγον, ἀλλ' ἐσιώπησεν ἄν· τοῦ γὰρ δειλοῦ τὸ σιωπᾶν οἰκεῖον, οὐ τὸ λαλεῖν. τὸ δὲ ἐγώ ἢ μόνον κατ' ἐρώτησιν, ἢ καθ' ὁμαλισμὸν μέχρι τοῦ δειλός.

490. ΟΣΦΡΑΙΝΟΜΕΝΟΣ] οἱ γὰρ ὑπὸ φόβου ἐκλυόμενοι ὀσφρήσει τὸν πόνον παύουσιν. ὁ δὲ πόνος αὐτοῖς ἐκ καρδίας γίνεται.

491. ΑΠΕΨΗΣΑΜΗΝ] κατεμαξάμην. ἀποψᾶν λέγουσι τὸ ἐκμάσσειν. καὶ ἐν Πλούτῳ "ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις."

495. ΙΘΙ] τὸ ἴθι ἀντὶ τοῦ ἄγε. συνωνυμεῖ γὰρ τὸ δεῦρο, ὃ σημαίνει καὶ τὸ ἄγε.

ΛΗΜΑΤΙΑΣ] λῆμά ἐστι τὸ φρόνημα. ΛΗΜΑΤΙΑΣ οὖν, μέγα φρονεῖς. γράφεται οὖν καὶ λημάτιας, χωρὶς τοῦ ι, οἷον μεγαλόφρων καὶ ἰσχυρός.

497. ΑΦΟΒΟΣΠΛΑΓΧΝΟΝ] *ἄφοβος, ἐπειδήπερ ὁ φόβος, ὥς φασιν, ἐν τοῖς σπλάγχνοις ἐστίν· ἢ ὅτι ἡ καρδία ἐν τοῖς σπλάγχνοις, περὶ ἣν ὁ φόβος γίνεται.*

499. ΦΕΡΕ ΔΗ ΤΑΧΕΩΣ] *οὐδαμῶς, φησίν, ὀφείλεις λέγειν, ἀλλὰ καὶ διδόναι, ἵνα σοι πιστεύσω ὅτι ἀληθῶς ἐπαγγέλλῃ διδόναι μοι αὐτά.*

500. ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΞΑΝΘΙΑΝ] *αὐτὸς Ξανθίας ἐκαλεῖτο, παραπλήσια δὲ ὅπλα τοῖς Ἡρακλέους εἶχε. συμμιγνὺς οὖν τὰ δύο ὁμοῦ εἶπεν Ἡρακλειοξανθίαν.*

502. ΟΥΚ ΜΕΛΙΤΗΣ ΜΑΣΤΙΓΙΑΣ] *ἀντὶ τοῦ ἐκ Μελίτης Ἡρακλῆς. ἡ γὰρ Μελίτη δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ ἐμυήθη Ἡρακλῆς τὰ μικρὰ μυστήρια· ἔστι δὲ ἐκεῖ καὶ Ἡρακλέους ἱερόν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μελίτης νύμφης, ᾗ ἐμίγη ὁ Ἡρακλῆς. μαστιγίας δὲ ὡς πρὸς δοῦλον. παρὰ δὲ τὴν ὑπόνοιαν σκώπτει, ἐπειδὴ ἐν Μελίτῃ ἐστὶν ἐπιφανέστατον Ἡρακλέους ἱερὸν ἀλεξίκακον, ὁ δὲ Ξανθίας ἀντιμετείληφε τὴν Ἡρακλέους σκευήν. τὸ δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἄγαλμα ἔργον Ἐλάδου[1] τοῦ Ἀργείου, τοῦ διδασκάλου Φειδίου. ἡ δὲ ἵδρυσις ἐγένετο κατὰ τὸν μέγαν λοιμόν· ὅθεν καὶ ἐπαύσατο ἡ νόσος, πολλῶν ἀνθρώπων ἀπολλυμένων. Ἀπολλώνιος δὲ οὐ κακῶς ὑπονενοῆσθαί φησι τὸ κωμῳδεῖσθαί τινα. ἴσως δὲ ὅτι ἦρχε, διὰ τοῦτο οὐκ ὠνομάσθη. ἢ ὀλίγον πρότερον εἰρῆσθαι· Καλλίας γὰρ ὁ Ἱππονίκου ἐν Μελίτῃ ᾤκει. παρεικάζει δὲ αὐτὸν ἅμα τῷ Ἡρακλεῖ ἅμα χλευάζων διὰ τὸ λεοντῇ ἐν ταῖς μάχαις χρῆσθαι, ὡς ἐν τοῖς ὀπίσω "κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον." ἐπεὶ εἴ γε ὄντως ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα ἀνέφερε, τί μᾶλλον εἶπε τὸ ἐκ Μελίτης καὶ μὴ ἐξ ἄλλου δήμου; πανταχοῦ γὰρ Ἡρακλέα ἐπιφανῆ. σύνηθές τε οὐχ οὕτω λέγειν ἐπὶ θεῶν, οὐκ Μελίτης, ἀλλ' ὁ ἐν Μελίτῃ, ὡς καὶ Ζεὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ἐκ Μελίτης, ἐξ Ἰοῦς, ἐκ Κολωνῶν. πῶς δὲ καὶ παλαιότερον εἶναι Ἀριστοφάνους τὸ ἄγαλμα, εἰ ἀκμάζοντος τοῦ λοιμοῦ ἱδρύθη; σχεδὸν γὰρ μειρακίσκος ἤδη ἥπτετο τῶν ἀγώνων.*

506. ΚΑΤΕΡΙΚΤΩΝ ΧΥΤΡΑΣ] *τῶν κατακεκομμένων ὀσπρίων. λέγει δὲ τὰ σχιζόμενα ὄσπρια, τοὺς κυάμους, τὰ ἐρεικόμενα. καὶ τὴν ἐρίγμην δὲ ἐντεῦθεν ἐτυμολογοῦσί τινες.*

507. ΕΤΝΟΥΣ] *ὃ νῦν φάβα οἱ ἰδιῶται καὶ οἱ ἄγροικοι, τὸ διαλελυμένον ὑπὸ τῆς ἑψήσεως καὶ τῆς τορύνης. τορύνη δὲ ὁ χυτρόπους.* ΑΛΛΩΣ. *πρῶτον εἰπὼν καθολικῶς κατερικτῶν ἤτοι κατεσχισμένων ὀσπρίων, ἐπειδὴ οὐδὲν ἄλλο τῶν ὀσπρίων σχίζομεν ἀλλ' ἢ τοὺς κυάμους, ὅταν ἔτνος ποιῆσαι θέλωμεν, ἐπήγαγε τὸ ἔτνους. ἔχαιρε γὰρ τούτῳ πάνυ ὁ Ἡρακλῆς. ἢ τὸ ἔτνους ἑρμηνεία τοῦ κατερικτῶν.*

508. ΚΟΛΛΑΒΟΥΣ] *τοὺς ἄρτους λέγει τοὺς ἐοικότας τὴν πλάσιν τοῖς κολλάβοις τῆς κιθάρας. οἱ δὲ εἶδος πλακοῦντος τετραγώνου ἢ ἄρτου μικροῦ, παρὰ τὸ ἐκ μεγάλων κολλυβίζεσθαι.* ΑΛΛΩΣ. *ἄρτοι νέοι ἐκ νεοπύρων. καὶ οἱ λάσταυροι ὑπὸ Σικυωνίων λέγονται. καὶ ἡ νευρὰ τοῦ ὀργάνου.*

509. ΕΠΑΙΝΩ] *οὐ βούλομαι εἰσελθεῖν.* Gl. Victor.

512. ΕΦΡΥΓΕ] *ἐτηγάνιζε.* Gl. Victor.

513. ΠΑΝΥ ΚΑΛΩΣ] *παραιτούμενοι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον "κάλλιστ' ἐπαινῶ" καὶ "ἐπήνουν." νῦν οὖν παραιτούμενος εἰσιέναι φησὶν ὁ θεράπων, ἀντὶ τοῦ ἔασον.*

ΛΗΡΕΙΣ ΕΧΩΝ] *τοῦτο λέγει κρατῶν αὐτὸν ὁ Διόνυσος, καὶ μὴ συγχωρῶν εἰσελθεῖν ἅμα τῇ θεραπαίνῃ τῆς Περσεφόνης. περιττὸν δὲ τὸ ἔχων.*

514. ΚΑΙ ΓΑΡ ΑΥΛΗΤΡΙΣ] *αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ "ἀλλ' εἴσιθ' ἅμ' ἐμοί."*

517. ΗΒΥΛΛΙΩΣΑΙ] *ἡβῶσαι καὶ αἰσχρῶς τίλλουσαι τὸ αἰδοῖον. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκμάζουσαι.*

ΑΡΤΙ ΠΑΡΑΤΕΤΙΛΜΕΝΑΙ] *ἐκ τούτου δείκνυται ὅτι παρέτιλλον καὶ οἱονεὶ ἐξέδερον ἢ ἔτυπτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. οὕτως γὰρ πάλαι ἐψίλουν. καὶ δορίαλος τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ· "αἱ γυναῖκες τὸν δορίαλον φράγνυνται." [Δορίαλλος ἐφ' ὕβρει λέλεκται τοῦ τραγῳδοποιοῦ Δορίλλου, οὗ μέμνηται ἐν Λημνίαις.* Victor.] *τίλλουσι δὲ τὰς τρίχας αἱ νεόνυμφοι. ἢ ἐσπασμέναι τὰς ἐπανθούσας τῷ προσώπῳ τρίχας, καὶ τὰς τῶν ὀφρύων· κρεῖττον γάρ ἐστι τοῦτο τοῦ ξυρεῖν.* * ΠΑΡΑΤΕΤΙΛΜΕΝΑΙ] *λείπει τὰς τρίχας· αἱ γὰρ μελλόνυμφοι τίλλουσι τὰς τρίχας.* Rav.

518. ΤΕΜΑΧΗ] *τὰ κόμματα τῶν ἰχθύων.*

519. ΑΦΑΙΡΕΙΝ] *κόπτειν, ἢ διαιρεῖν, ἢ κλέπτειν.*

ΕΣΗΡΕΤΟ] *νῦν ἀντὶ τοῦ εἰσεφέρετο.*

521. ΑΥΤΟΣ] *ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης. τὸ δὲ παῖς τῷ Διονύσῳ λέγει.*

523. ΕΠΙΣΧΕΣ] *κρατεῖ τὸν Ξανθίαν ὁ Διόνυσος. τὸ δὲ* ΟΥΤΙ ΠΟΥ *ἢ ἀντὶ τοῦ ἆρα· ἢ πρὸς τὸ οὔτι που στικτέον. τὸ δὲ λοιπὸν κατ' ἐρώτησιν λέγε. οὔτι που ἤγουν οὐδαμῶς.* ΣΠΟΥΔΗΝ ΠΟΙΕΙΣ *ἤγουν ἀληθὲς τοῦτο ἐνόμισας, ὅτι σε παίζων Ἡρακλέα ἐσκεύασα. ἆρα, φησί, νομίζεις*

[1] f. Ἀγελάδου. Dindorf.

σεαυτὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐπεὶ ἐποίησα παίζων σχῆμα παραπλήσιον τοῦ Ἡρακλέους διὰ τὴν λεοντῆν καὶ τὸ ῥόπαλον;

527. ΟΥ ΔΗΠΟΥ Μ' ΑΦΕΛΕΣΘΑΙ ΔΙΑΝΟΕΙ] ἀντὶ τοῦ ὄντως διανοῇ ὥστε ἀφελέσθαι με τὰ ὅπλα. ἡ γὰρ οὐ ἄρνησις συγκατάθεσιν δηλοῖ.

528. ΟΥ ΤΑΧ' ΑΛΛ' ΗΔΗ ΠΟΩ] οὐδ' ὅλως, φησί, διανοοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ταῦτα ἀφαιροῦμαι. οἷον οὐ διστάζω.

535. ΤΑΥΤΑ ΜΕΝ ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΟΣ ΕΣΤΙΝ] εἴσθεσις μέλους χοροῦ προῳδικὴ στροφῆς λόγον ἔχουσα (ἔχει γὰρ καὶ ἀντίστροφον, τὸ νῦν σὸν ἔργον ἐστίν) ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ι', ὧν τὰ γ' ς' θ' δίμετρα καταληκτικὰ ἤτοι ἐφθημιμερῆ Εὐριπίδεια, τὰ δὲ λοιπὰ ἀκατάληκτα πλὴν τοῦ τελευταίου τετραμέτρου ὄντος καταληκτικοῦ. ἑξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, ἀναλόγως τῇ στροφῇ τῇ τε ποσότητι καὶ ποιότητι τῶν κώλων. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκατέρου παράγραφος καὶ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν. ταῦτα δὲ λέγει ὁ χορὸς διὰ τὸν Διόνυσον, ἐπειδὴ οὗτος, ὅτι ἐφοβήθη τὰς τοῦ Αἰακοῦ ἀπειλάς, τὸν Ξανθίαν ἐποίησεν ὡς δεσπότην, ἑαυτὸν δὲ δοῦλον. ὅτε δὲ ὁ θεράπων ἀπήγγειλε τῷ Ξανθίᾳ ὅτι ἡ κόρη δεῖπνον καὶ ὄψα ἐποίησε, δεσπότην πάλιν ἑαυτὸν ποιεῖ, τὸν δὲ Ξανθίαν δοῦλον. ἀποδέχεται δὲ τὸν Διόνυσον ὁ χορὸς ὡς μὴ μένοντα τοῖς αὐτοῖς.

537. ΜΕΤΑΚΥΛΙΝΔΕΙΝ] ὅμοιον τῷ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου "οὐ γάρ ποτ' εἰῶν τὸν Σθένελον πρὸς εὐτυχῆ χωροῦντα τοῖχον τῆς δίκης ἀποστερεῖν." παροιμία δέ ἐστι "πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον ῥέπειν," ἐπὶ τῶν περὶ τὸ λυσιτελοῦν αὐτοῖς ἀεὶ στρεφομένων. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεώς, ὅταν θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακλυζομένου πρὸς τὸ ἕτερον οὗτοι μεθίστανται.

538. Η ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΝ] ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀνύοντα· ὅτι ἀκίνητον τὸ ἐπιγεγραμμένον τῇ εἰκόνι.

539. ΜΕΤΑΣΤΡΕΦΕΙΝ] μεταστρέφεσθαι. *Gl. C.*

541. ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ] οὗτος τῶν τὰ πολιτικὰ πραττόντων. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς εὐμετάβολον ὄντα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἁρμόζοντα. οὗτος δὲ γέγονεν ὁ Θηραμένης διδάσκαλος Ἰσοκράτους, στρατηγὸς δὲ καὶ ὑποκριτὴς εὐμετάβλητος, Ἅγνωνος παῖς, Στειριεὺς τὸν δῆμον. τούτῳ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανενόμηται, δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ σχετλιώτατα, ἥ τε τῶν ἐν Ἀργινούσῃ στρατηγῶν ἀγωγή, ἣν αὐτῷ συνεστήσατο μετὰ Καλλιξένου, καὶ ἡ τῶν λ' ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου μετάστασις. τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίας τῆς τελευτῆς ἔτυχεν· ὑπὸ γὰρ αὐτῶν τῶν λ' ἀνῃρέθη, Κριτίου κρίνοντος αὐτόν. ἔνιοι δέ φασι καὶ καταφυγόντα αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἑστίαν ἀποσπασθῆναι. τοῦτον διὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ ἤθους Κόθορνον ἐκάλουν, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ στάσει τῇ τῶν πολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν τοῖς καιροῖς καὶ τὸ συμφέρον αὐτοῦ τοῦ πιστοῦ προτάσσων, ἐπειδὴ καὶ ὁ κόθορνος ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ πρὸς τὰς ὑποδύσεις ἁρμόττει. δοκεῖ καὶ οὗτος καὶ ταῦτα τὰ τρία ἐπιψηφίσασθαι ἐπὶ ζημίᾳ, ἢ δεσμεύεσθαι ἐν τῷ ξύλῳ, ἢ πιεῖν κώνειον, ἢ ἐκφυγεῖν. δοκεῖ δὲ ἀπὸ Κέω τῆς νήσου εἶναι, καὶ εἰς τοῦτο ὡς μὴ γνήσιος πολίτης λέγεται. οὐκ εἶναι δὲ γνήσιον ἀλλὰ ποιητὸν υἱὸν τοῦ Ἅγνωνος. ὁ Θουκυδίδης δὲ αὐτὸν ἐν πρώτῳ ἐπαινεῖ. ΑΛΛΩΣ. ὁ Θηραμένης οὗτος ἀνὴρ πανοῦργος ἦν καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Χῖοι γὰρ καὶ Κῖοι πόλεμον εἶχον πρὸς ἀλλήλους· ὅτε οὖν παρὰ Χίοις ἦν, Χῖον ἑαυτὸν ἐκάλει, ὅτε δὲ παρὰ Κίοις, Κῖον· τῇ δὲ ἀληθείᾳ Χῖος ἦν.

543. ΕΝ ΣΤΡΩΜΑΣΙ ΜΙΛΗΣΙΟΙΣ] ἐν γὰρ Μιλήτῳ καλὴ ἡ τῶν στρωμάτων ἐργασία, καὶ τὰ Μιλήσια στρώματα ποικίλα καὶ ἁπαλὰ γίνεται καὶ διάφορα. εἰς τρυφὴν δὲ οἱ Μιλήσιοι διαβάλλονται καὶ εἰς τὸ στολῆς πολυτελές· ἐσθῆτές τ' ἐνταῦθα κατεσκευάζοντο ποικίλαι καὶ τάπητες, ὡς καὶ Θεόκριτος "πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνου, ἁ Μίλατος ἐρεῖ χὡ τὰν Σαμίαν καταβόσκων." ΑΜΙΔΑ δὲ τὴν οὐρητρίδα, τὸ οὐρηρὸν ἀγγεῖον.

544. ΑΝΑΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΣ] ἀνακεκλιμένος καὶ ἐξηπλωμένος. ΚΙΝΩΝ] συνουσιάζων. *Gl. E.*

545. (552.) ΕΓΩ ΔΕ ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΝ] ὁρῶν γὰρ ὁ Διόνυσος τῇ ὀρχηστρίδι συνιόντα τὸν Ξανθίαν, καὶ ὥσπερ ἐρεθιζόμενος καὶ δραττόμενος τοῦ αἰδοίου φησίν. ἀντὶ τοῦ ἐμαυτοῦ. ὁ δὲ Ξανθίας ἅτε καὶ αὐτὸς ταῦτα ποιῶν ἐπάταξεν ἄν.

546. (553.) ΤΟΥ 'ΡΕΒΙΝΘΟΥ] τοῦ αἰδοίου. τὸ δὲ ὅλον ὡς ταῦτα τοῦ Ξανθίου ποιοῦντος, ἐπειδὰν διακονῇ τῷ Διονύσῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιγνόντος ἂν αὐτά, εἰ ἀνὰ μέρος ἐποίει ὁ Διόνυσος.

548. (556.) ΤΟΥΣ ΧΟΡΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΘΙΟΥΣ] ἀντὶ τοῦ τοὺς ὀδόντας εἰπεῖν, τοὺς χοροὺς εἶπε. Διόνυσος γάρ ἐστιν ὁ τῶν χορῶν προστάτης. τὸ δὲ ὅλον παρὰ τὴν ὑπόνοιαν.

549. (557.) ΠΛΑΘΑΝΗ] κορωνὶς ὁμοία εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μα', ὧν τελευταῖος "δέχομαι τὸν ὅρκον κἀπὶ τούτοις λαμβάνω." πανδοκεύτρια δὲ πρὸς Πλαθάνην θεράπαιναν, ὁ αὐτὸς λέγει. εἰσάγει δὲ Ἡρακλέα νῦν βεβρωκότα τι.

ΑΝΗΜΙΩΒΟΛΙΜΑΙΑ δὲ ἀντὶ τοῦ ἕκαστον αὐτῶν ἥμισυ ὀβολοῦ ἦν, ἄξιον ἡμιωβολιμαίου. ἢ ὠμὰ ὄντα κατὰ τὸ ἥμισυ. ΑΛΛΩΣ. ὅτι ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀνημιωβολίου πωλούμενα. ἀπὸ δὲ συντάξεως ὄνομα γίνεται, καλὸς καὶ ἀγαθὸς καλοκαγαθία, θεοῖς ἐχθρὸς θεοεχθρία, ἀν' ἡμιωβόλιον ἀνημιωβολιαῖα. δηλοῖ δὲ ἡμιωβόλου ἄξια. ἐπισημειοῦσθαι δὲ τὴν λέξιν ἔδει τὸ χ. ΑΝΑΒΡΑΣΤΑ] δὲ ζεστὰ, ἑψημένα.

ΑΝΗΜΙΩΒΟΛΙΑΙΑ] ἄξιον ἡμίσεος ὀβολοῦ ἓν ἕκαστον. *Gl. C.* παλαιόν. ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ καλὸς καὶ ἀγαθὸς σύνθετον ὄνομα γίνεται καλοκαγαθία, καὶ ἀπὸ τοῦ θεὸς καὶ τοῦ ἐχθρὸς θεοεχθρία, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἥμισυ καὶ τοῦ ὀβολὸς ἡμιωβολιαῖον, τὸ ἡμιοβόλου ἄξιον. διὸ καὶ ἐπισημειοῦται τὴν λέξιν τῷ χ. *Schol. Cant.* 2.

555. (563.) ΛΗΡΕΙΣ] οὐ δείκνυται Ἡρακλῆς σκορόδων γευσάμενος· διὸ πρὸς ταύτην φησὶ "ληρεῖς."

556. (564.) ΟΥΜΕΝΟΥΝ ΜΕ ΠΡΟΣΕΔΟΚΑΣ] οὐ προσεδόκας με γνῶναί σε, ἐπειδὴ κόθορνος τοῦ Διονύσου ἐστὶν, οὐ τοῦ Ἡρακλέους.

558. (566.) ΤΟ ΤΑΡΙΧΟΣ] οὕτως ἔλεγον Ἀττικοὶ, οὐδετέρως. ἐπελαθόμην δέ, φησίν, εἰπεῖν τὸ τάριχος.

560. (568.) ΑΥΤΟΙΣ ΤΟΙΣ ΤΑΛΑΡΟΙΣ] ἔτι ὄντα, φησίν, ἐν τοῖς μικροῖς καλαθίσκοις. * ΤΑΛΑΡΟΙΣ] τυροβόλοις. *Borg.* τοῖς μικροῖς καλαθίοις, ὅπου ὁ τυρός ἐστι. *Rav.* ΑΥΤΟΙΣ] σύν. ΤΑΛΑΡΟΙΣ] καλαθίσκοις. λέγει δὲ τὰ λεγόμενα ἰδιωτικῶς τυροβόλια. *Gl. C.*

562. ΚΑΜΥΚΑΤΟ (κἀπεμυκᾶτο. *E.*)] ἐπεβριμήσατο. *Gl. D. E.*

563. (571.) ΟΥΤΟΣ Ο ΤΡΟΠΟΣ] τὸ τρώγειν καὶ μὴ διδόναι, φησί, τὸν μισθόν. τοῦτο δὲ ὁ Ξανθίας, ἐπαίρων κατὰ τοῦ Διονύσου τὰς γυναῖκας.

564. (572.) ΜΑΙΝΕΣΘΑΙ ΔΟΚΩΝ] καὶ παρ' Εὐριπίδῃ μαινόμενος ὡς Ἡρακλῆς, καὶ σπῶν τὸ ξίφος. πρὸς τοῦτο οὖν παίζει.

566. (574.) ΚΑΤΗΛΙΦΑ] τὴν μεσόδομον, ἢ τὴν κλίμακα. * κλίμακα. *Gl. Br.*

567. (575.) ΤΑΣ ΨΙΑΘΟΥΣ] οἷον καὶ τὰ στρώματα τοῦ πανδοκείου. ἐν δὲ τῷ Καλλιστράτῳ γέγραπται τοὺς ψιάθους, καὶ ὅτι σεσημείωται τοῦτο, ὅτι ἀρσενικῶς εἶπε. τὸ δὲ ΑΛΛ' ΕΧΡΗΝ ΤΙ ΔΡΑΝ δύναται καὶ ἡ γυνὴ λέγειν, ἀντὶ τοῦ τιμωρήσασθαι. * ἐχρῆν ὑμᾶς τι δρᾶν περὶ αὐτόν. *Gl. Br.*

569. (577.) ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ ΚΛΕΩΝΑ] ἦν γὰρ ἀποθανὼν τότε. τὰ δὲ δράματα καθ' ᾅδου νῦν. Κλέωνα δὲ τὸν βυρσοδέψην, εἰς ὃν γέγραφε τοὺς Ἱππέας. Ὑπέρβολος δὲ, εἰς ὃν καὶ Εὔπολις ἔγραψε τὸν Μαρικᾶν. ἀπώλετο δὲ περὶ τὴν Σάμον, πολεμούντων αὐτῷ τῶν Σαμίων.

570. (578.) ΕΑΝΠΕΡ ΕΠΙΤΥΧΗΣ] ὡς καὶ τοῦ Ὑπερβόλου τεθνηκότος. παρατηρητέον δὲ ὅτι σαφῶς ἐν τῷ θεάτρῳ διαλέγονται.

573. (581.) ΦΟΡΤΙΑ] ψωμούς, κρέα, τυροὺς, καὶ τἄλλα. τινὲς δὲ ἤκουσαν τὰ κόπρια φορτικῶς.

τινές φασι τὸν Διόνυσον λέγειν τοῦτον τὸν στίχον. *Rav.*

576. (584.) ΚΟΛΙΚΑΣ] ἢ ἄρτους, ἢ ἔντερα. τὸ δὲ ᾧ οὐ πρὸς τὸ δρέπανον, ἀλλὰ πρὸς τὸν λάρυγγα.

ΚΑΤΕΣΠΑΣΑΣ] κατεβρόχθισας.

578. (586.) ΕΚΠΗΝΙΕΙΤΑΙ] ἃ ἔφαγεν ἡμῶν, ἀφελκύσει, ἀπὸ τῶν τὴν κρόκην μηρυομένων εἰς πηνία. ΑΛΛΩΣ. ἐξελκύσει ἀπὸ τοῦ πηνίου· Ὅμηρος "πηνίου ἐξέλκουσα." ἢ ἐξάξει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ σκώληκος ἐξαγομένης πήνης. εἰ δὲ διὰ τῆς οι διφθόγγου γραφεῖται, μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσει.

τὸ ἐκποινιεῖται ἢ διὰ τοῦ ο καὶ ι γράφεται, ἀντὶ τοῦ μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσει, ἢ διὰ τοῦ η, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ἐξάξει, ἐπειδὴ καὶ τὴν μέταξαν καταρχὰς ἐκ τοῦ σκώληκος ἐξάγομεν κατὰ μικρόν· πήνη δὲ ἡ μέταξα. *Schol. C. E.* ἐξελκύσει. *Gl. D.* ΕΚΠΟΙΝΙΕΙΤΑΙ] μετὰ τιμωρίας λάβοι. *Gl. E.*

ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ] ἐγκαλῶν, εἰς δικαστήριον ἕλκων, κατηγορῶν αὐτοῦ.

579. (587.) ΚΑΚΙΣΤ' ΑΠΟΛΟΙΜΗΝ] ἐνταῦθα φοβούμενος ὁ Διόνυσος ὑποκρίνεται φιλίαν πρὸς Ξανθίαν, ἵνα πάλιν Ἡρακλῆς γένηται, καὶ αὐτὸς Ξανθίας κελευσθεὶς ὑπὸ Διονύσου.

582. (590.) ΚΑΙ ΠΩΣ ΑΝ ΑΛΚΜΗΝΗΣ] ἅπερ πρὸς αὐτὸν ὁ Διόνυσος πρότερον ἔλεγε, ταῦτα λέγει καὶ αὐτὸς εἰρωνευόμενος καὶ παίζων.

588. (596.) ΓΛΑΜΩΝ] ὁ ἔχων λήμας, ὁ ἀκάθαρτος, παρόσον ἐρώμενος, φασίν, ἦν Διονύσου. Καλλίστρατός φησιν ὅτι οὕτως ἐκαλεῖτο Γλάμων, ὡς Χάρων. ἄλλοι δὲ τὸν λημῶντα καὶ δίυγρον τοὺς ὀφθαλμούς. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσιν ἐπί τινων ὀρνέων "τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν.[1]

590. (598.) ΝΥΝ ΣΟΝ ΕΡΓΟΝ] εἴσθεσις μελῶν χοροῦ περιοδικὴ καὶ ἀντίστροφος ὁμοία τῇ προῤῥηθείσῃ, καὶ τὸ σύστημα τοῖς αὐτοῖς τῶν ἐν τῇ στροφῇ κατά τε ποσότητα καὶ ποιότητα κώλοις συγκείμενον ἔχουσα. ἧς ἐπὶ τῷ τέλει πα-

[1] κατὰ φορβάν om. *Rav.*

ράγραφος. τοῦ δὲ συστήματος δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος. τὸ δὲ ἑξῆς· νῦν σὸν ἔργον ἐστὶ πάλιν ἀνανεάζειν.

594. (605.) ΠΑΡΑΛΗΡΩΝ] ἀγενές τι ποιῶν καὶ οὐ τῆς Ἡρακλέους σκευῆς ἄξιον.

602. (616.) ΟΡΙΓΑΝΟΝ] δριμύ· τοιοῦτον γὰρ τὸ φυτόν.

604. (618.) ΞΥΝΔΕΙΤΕ ΤΑΧΕΩΣ] κορωνὶς αὖθις ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ξε´, ὧν τελευταῖος "πρότερον ποιῆσαι πρίν με τὰς πληγὰς λαβεῖν." ὁ ξ´ μέντοι ἰαμβικὸς ἐφθημιμερής. εἶτα κῶλον ἀντισπαστικὸν ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου ἡμιόλιον, μεθ' ὃ μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, καὶ Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει πάντων κορωνίς. ΚΥΝΟΚΛΟΠΟΝ δὲ τὸν κλέψαντα τὸν Κέρβερον κύνα.

605. (619.) ΗΚΕΙ ΤΩι ΚΑΚΟΝ] ὁ Διόνυσος τοῦτο λέγει, ὅπερ περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ Ξανθίας ἀνωτέρω. ἀμέλει δώσει δίκην. ἡσυχῇ δὲ ταῦτα λέγει.

606. (620.) ΜΗ ΠΡΟΣΙΤΟΝ] οὐκ εὖ οὐδὲ κυρίως τὸ πρόσιτον προκαλεῖται. δύναται δὲ ἄλλοις μὲν λέγειν τὸ πρόσιτον ἑπομένοις αὐτῷ, ἄλλους δὲ ἔτι καλεῖν. ὧν καὶ τὰ ὀνόματα εἴρηκεν ὡς δούλων ἢ τοξοτῶν βαρβάρων. τινὲς δὲ φασιν ἐκ τοῦ ΕΙΕΝ ΚΑΙ τοῦ ΜΑΧΗι τὸν παρὰ τοῦ Πλούτωνος ἐξελθόντα λέγειν ἕως τοῦ ΚΛΕΠΤΟΝΤΑ ΤΑΛΛΟΤΡΙΑ, τὸ δὲ ΜΑΛΛΟΝ ΥΠΕΡΦΥΑ τὸν Διόνυσον λέγειν, εἶτα πάλιν τὸν παρὰ τοῦ Πλούτωνος ΣΧΕΤΛΙΑ ΜΕΝ ΟΥΝ ΚΑΙ ΔΕΙΝΑ. ἔνιοι δέ φασι πάντα αὐτὸν λέγειν τὸν Πλούτωνα, ἀγανακτοῦντα ἐπὶ τῷ τύπτεσθαι τοὺς ἀκολούθους ὑπὸ Ξανθίου, ἀπὸ τοῦ ΕΙΕΝ ΚΑΙ ΜΑΧΗι ἕως τοῦ ΣΧΕΤΛΙΑ ΜΕΝ ΟΥΝ ΚΑΙ ΔΕΙΝΑ. * εἶεν ταῦτα ἃ λέγεις καὶ μάχη ἡμῖν. *Gl. Br.*

609. (623.) ΕΙΤ' ΟΥΧΙ ΔΕΙΝΑ] εἶτ' οὐχὶ δεινὰ κλέπτοντα τοῦτον τὰ ἀλλότρια πρὸς τούτῳ τύπτειν;

610. (624.) ΜΑΛ' ΥΠΕΡΦΥΑ] Τιμαχίδας βραχέως ἀξιοῖ προφέρεσθαι, ἀπιθάνως, συναλοιφῆς οὔσης ἐκ τοῦ μή καὶ ἀλλά. ὅτι γὰρ τῷ μή πολλαχῇ ἀντὶ τοῦ οὐ χρῶνται, πολλάκις εἴρηται.

614. ΣΟΙ] χάριν σου. *Gl. C.*

615. (629.) ΒΑΣΑΝΙΖΕ] λέγεται βασανίζειν καὶ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, ἀπὸ τῆς βασάνου λίθου.

617. (631.) ΕΝ ΚΛΙΜΑΚΙ ΔΗΣΑΣ] τὸ ἐν πρὸς τὸ δήσας, ἐνδήσας κλίμακι. ἀντὶ τοῦ εἰς κλίμακα δήσας· Ὅμηρος "κάππεσον ἐν Λήμνῳ" ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Λῆμνον.

618. ΥΣΤΡΙΧΙΔΙ] ἐξ ὑείων τριχῶν μάστιγι. *Gl. Br.*

620. (634.) ΠΡΑΣΩι ΜΗ ΤΥΠΤΕ ΤΟΥΤΟΝ] ἐπεὶ οἱ ἐλεύθεροι πρὸ τούτου ἐδέροντο πράσοις καὶ σκορόδοις. τὸ δὲ χ πρὸς τὸ ἔθος τοῦ τύπτειν. οἱ δὲ ὅτι διώρισται πράσον ἀπὸ τοῦ γητείου· τινὲς γὰρ οἴονται εἶναι τὸ τοῦ πράσου φύλλον. δύναται μὲν οὖν ἐν ἤθει τὰ ὄντως χαλεπὰ προσθεὶς ἐπιφέρειν "πλὴν μὴ τούτοις αὐτὸν τύπτε, ἅπερ ἐστὶν ἐλαφρότατα," δύναται δὲ καὶ ἄντικρυς "βασάνιζε πανταχῶς αὐτὸν, μὴ ἐν παιδιᾷ, μηδὲ ὡς τοὺς ἐλευθέρους παῖδας τῷ ἐκκαυλήματι τοῦ πράσου τύπτουσιν, ἢ τῷ γητείῳ."

622. (636.) ΚΑΝ ΤΙ ΠΗΡΩΣΩ] ἐὰν βλάψω μέρος τοῦ σώματος τοῦ παιδὸς τύπτων, τὴν τιμὴν λήψῃ.

624. (638.) ΜΗ ΔΗΤ' ΕΜΟΙΓΕ] οἷον ἄνευ τιμῆς, οὐδὲν θέλω ὑπὲρ αὐτοῦ. τινὲς δὲ "μὴ δῆτ' ἐμέ γε, τοῦτον δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών. αὐτὸν μὲν οὖν." εἶναι δὲ καὶ ὅλον τοῦ Ξανθίου. * μὴ δῆτ' ἔμοιγε πηρώσῃς αὐτὸν, ἀλλ' ἀπαγαγὼν αὐτὸν, οὕτως ὡς ἔφην βασάνιζε. *Gl. E.*

626. (640.) ΚΑΤΑΘΟΥ] ἀπειλῶν τῷ Διονύσῳ ταῦτά φησι.

627. (641.) ΜΗΔΕΝ ΨΕΥΔΟΣ] ὁ γὰρ τόπος οὐ δέχεται ψεῦδος, ὅπου πᾶσα κρίσις. τὸ δὲ ΑΓΟΡΕΥΩ ἐν ὀργῇ λέλεκται.

631. (645.) ΤΑΥΤ' ΑΚΟΥΕΙΣ] ὁ παρὰ τοῦ Πλούτωνος τοῦτό φησι τῷ Ξανθίᾳ. ἀντὶ τοῦ ὄντως εἶ δοῦλος.

635. (649.) ΤΥΠΤΕΙ] δευτέρου προσώπου, Ἀττικῶς. τινές φασι τοῦ Ξανθίου ὅλον εἶναι, τινὲς δὲ τοῦ Διονύσου πρὸς τὸν Ξανθίαν. θεὸς γὰρ ὁ Ἡρακλῆς, ὃν ὁ Ξανθίας ἐμιμεῖτο.

637. (651.) Η ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΝΤΑ ΤΙ] φροντίσαντα τῶν πληγῶν, κατὰ τοὺς Ἀττικούς. ἢ ἐπιστραφέντα, τοῦ δακρῦσαι ἢ ἀποιμῶξαι ἕνεκα. * ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΝΤΑ] φροντίσαντα, ἢ αἴσθησιν λαβόντα. *Gl. Br.*

643. (657.) ΠΑΡΑΚΙΝΗΣΑΝΤΑ] κινηθέντα, σαλευθέντα, ἐκτραπέντα τοῦ καθεστηκότος. ἢ αἰσθανθέντα, παρόσον ὁ αἰσθανόμενος μάστιγος κινεῖται. * ΑΠΟΚΙΝΗΣΑΝΤ'] ἐκτραπέντα τοῦ καθεστηκότος. *Gl. E.*

644. (658.) ΗΔΗ 'ΠΑΤΑΞΑ Σ'] πιθανῶς τὸν Ξανθίαν πρώτως τύπτεσθαι. οὕτω γὰρ καὶ τὸ "οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ἐφρόντισα, ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις." τινὲς μὲν ὅτι Ξανθίας (εἰς αὐτὸν γὰρ ἐλεύσεται, ὡς ἅτε δὴ Ἡρακλέα τέως ὄντα), τινὲς δὲ ὅτι Διόνυσος. ἔχει δὲ καὶ τοῦτο λόγον, ὅτι θεράπων νῦν ἐστὶν ὁ Διόνυσος, καὶ πρῶτος τύπτεται. προσποιεῖται γοῦν ὁ ἕτερος μὴ αἰσθάνεσθαι, λέγων "οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς."

645. (659.) ΠΗΝΙΚΑ] μὴ αἰσθανόμε-

νος καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος λέγει "πότε με ἔτυψας."

646. (660.) ΟΥΚ ΕΠΤΑΡΟΝ] οὐκ ᾐσθόμην· ὁ γὰρ πταρμὸς κεφαλῆς αἴσθησις. ἢ ἐπειδὴ οἱ θιγόντες τοῦ μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει πτάρνυνται, ἢ ὀσφραίνονται προσενεγκόντες. οὕτω, φησίν, ἥψατό μου ἡ πληγή, ὃν τρόπον ἅπτηται κάρφος μυκτῆρος.

648. (662.) ΟΥΚΟΥΝ ΑΝΥΣΕΙΣ] οὐ σπεύδεις. αὐτὸς ὁ μαστιγούμενος ἐπικελεύων τῷ τύπτοντι.

650. (664.) ΤΑΝ ΔΙΟΜΕΙΟΙΣ] δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Διόμου ἐρωμένου τοῦ Ἡρακλέους. ἔστι δὲ Ἡράκλειον αὐτόθι, περὶ οὗ καὶ Ῥιανός φησι, δηλῶν ὅτι Δίομος Ἡρακλῆς ἐγένετο.

651. (665.) ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΙΕΡΟΣ] ἀποδέχεται αὐτὸν ὁ τύπτων ὡς δαίρομενον καὶ φροντίζοντα τῶν μυστηρίων. τυπτόμενος γὰρ θείας τελετῆς μέμνηται.

652. (666.) ΙΠΠΕΑΣ ΟΡΩ] ὡς θαυμάζων ἱππέων ἔφοδον. προφάσεις δὲ ἐξευρίσκουσι γελοίως.

653. (667.) ΚΡΟΜΜΥΩΝ ΟΣΦΡΑΙΝΟΜΑΙ] τοῦτο γὰρ συμβαίνει, τὸ δακρύειν ἀκουσίως, τοῖς ὀσφραινομένοις κρομύων.

654. (668.) ΠΡΟΤΙΜΑΣ ΟΥΔΕΝ] καὶ νῦν οἷον οὐκ ἐπιστρέφῃ. δύναται δὲ τὸ αὐτὸ πρόσωπον λέγειν ὅλον.

656. (670.) ΤΗΝ ΑΚΑΝΘΑΝ ΕΞΕΛΕ] ἐπάρας τὸν πόδα τὴν πτέρναν δείκνυσι.

657. (671.) ΤΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΤΟΥΤΙ] ὡς δυσκρίτως ἔχων τοῦτο λέγει ὁ Αἰακός.

658. (672.) ΑΠΟΛΛΟΝ ΟΣ ΠΟΥ] ᾄδειν προσποιεῖται αἰσθόμενος ὁ Διόνυσος. οἱ γὰρ ἀλγοῦντες τοὺς θεοὺς ἀνακαλοῦνται.

660. (674.) ΙΑΜΒΟΝ ΙΠΠΩΝΑΚΤΟΣ] ὡς ἀλγήσας καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε τί λέγει, ἐπεὶ οὐχ Ἱππώνακτος ἀλλ' Ἀνανίου. ἐπιφέρει δὲ ὁ Ἀνανίας αὐτῷ "ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ θείαν Κλάρον ἵκου καθ' ἱέρ', ἢ Σκύθας ἀφίξεαι."

661. (675.) ΣΠΟΔΕΙ] κάθαιρε· σποδεῖν γὰρ κυρίως τὸ τοὺς βωμοὺς καθαίρειν.

664. (678.) ΟΣ ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΡΩΝΑΣ] παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐκ Λαοκόωντος "Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας, ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας, ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων."

673. ΜΟΥΣΑ ΧΟΡΩΝ ΙΕΡΩΝ] κἀνταῦθα παράβασίς ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἔχει πάντα μέρη τῆς παραβάσεως, ἀλλὰ μόνα τὰ τέσσαρα, τὴν ᾠδήν, τὸ ἐπίῤῥημα, τὴν ἀντῳδήν, τὸ ἀντεπίῤῥημα. ἔστι γοῦν ἡ παροῦσα ᾠδὴ ἐκ κώλων πολυσχηματίστων ιβ΄, ὧν τὸ πρῶτον τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἀσυνάρτητον προσῳδιακὸν ἀναπαιστικὸν καλούμενον, ἢ δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δεύτερον ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικόν· τὸ τρίτον ὅμοιον τρίμετρον ἀκατάληκτον, κατὰ τὴν τρίτην χώραν τῆς μὲν ᾠδῆς ἀμφιβράχεος, τῆς δ' ἀντῳδῆς κρητικοῦ κειμένου· τὸ τέταρτον χοριαμβικόν, τοῦ δευτέρου ποδὸς ὄντος διτροχαίου, τρίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ ε΄ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ς΄ δίμετρον ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου ἀκατάληκτον (τὸ δὲ τῆς ἀντῳδῆς ἐκ διιάμβου καὶ διτροχαίου)· τὸ ἕβδομον δακτυλικὸν πενθημιμερές· τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, συνίζησιν ἔχον εἰς τὸ Θρηΐκία, διὰ τὸ ἡμιόλιον εἶναι τὸ τῆς ἀντῳδῆς ἐκ διτροχαίου· τὸ ἔνατον ὅμοιον τῷ πέμπτῳ καὶ τὸ δέκατον· τὸ ἑνδέκατον μονόμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ δωδέκατον τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἰθυφαλλικόν. ἡ δὲ ἀντῳδὴ ἰσόμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν ᾠδῆς παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα, τῆς δὲ ἀντῳδῆς δύο διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

677. ΚΛΕΟΦΩΝ] στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. καὶ εἰς τοῦτον τὸν δημαγωγὸν δρᾶμα φέρεται Πλάτωνος, καὶ ἐπιγράφεται ὁμωνύμως αὐτῷ Κλεοφῶν. τοῦτον κωμῳδεῖ ὡς ξένον καὶ ἀμαθῆ καὶ φλύαρον καὶ δυσγενῆ· Θρᾷκα γὰρ αὐτὸν ἔλεγεν. ἀντεποιεῖτο δὲ τῶν πρωτείων τῆς πόλεως.

680. ΘΡΗΚΙΑ ΧΕΛΙΔΩΝ] ἵνα διαβάλῃ αὐτὸν ὡς βάρβαρον. κωμῳδεῖται δὲ ὡς υἱὸς Θρᾴσσης. οὗτος δὲ ἦν ὁ καλούμενος Κλεοφῶν ὁ τυροποιός. καὶ Πλάτων ἐν Κλεοφῶντι δράματι βαρβαρίζουσαν πρὸς αὐτὸν πεποίηκε τὴν μητέρα. καὶ αὐτὴ δὲ Θρᾷσσα ἐλέγετο. ΧΕΛΙΔΩΝ δὲ ἀπαιδευσία. ΑΗΔΟΝΙΟΝ δὲ ΝΟΜΟΝ, παρόσον ὁ ἀηδὼν τὸν ἑαυτῆς υἱὸν Ἴτυν θρηνεῖ. καὶ τοῦτον ἐπίκλαυτον ᾄδειν λέγει συνειδότα ἑαυτῷ δεινότατα περὶ τὴν πόλιν πεπανουργηκότι.

684. ΚΑΝ ΙΣΑΙ ΓΕΝΩΝΤΑΙ] αἱ ψῆφοι δηλονότι, αἱ λευκαὶ καὶ αἱ μέλαιναι. ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν· ὅταν γὰρ ἴσαι γένωνται αἱ ψῆφοι, ἀπολύεται ὁ κατηγορούμενος. πρὸς τὸ ἔθος δέ, ὅτι φεύγων ἀπολύεται ἴσων τῶν ψήφων ἐνεχθεισῶν. ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Ὀρέστην γενομένου. Εὐριπίδης ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις "ἐξέσωσά σε καὶ πρίν γ' Ἀρείοις ἐν πάγοις ψήφους ἴσας κρίνασ' Ὀρέστα."

685. ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΧΟΡΟΝ] τὸ τοιοῦτο παράβασις καλεῖται, ὅπερ ἔλεγον ἐπιστρέφοντες πρὸς τοὺς θεωμένους. ἔστι δὲ ὁ τρόπος ὅταν καταλιπὼν τὰ ἑξῆς τοῦ δράματος ὁ ποιητὴς συμβουλεύῃ τοῖς θεω-

μένοις ἢ ἄλλο τι ἐκτὸς λέγῃ τῆς ὑποθέσεως. σύγκειται δὲ ἐκ στίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν κ', ὧν τελευταῖος "ὑστέρῳ χρόνῳ πότ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν." ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔσω νενευκυῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν.

687. ΕΞΙΣΩΣΑΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΑΣ] τουτέστιν ἐντίμους ποιῆσαι τοὺς ἀτιμωθέντας. τοιαύτη γὰρ κατάστασις ἐνειστήκει, καθ' ἣν ἐφυγαδεύθησάν τινες τῶν πολιτῶν καὶ ἄτιμοι ἐγένοντο. ΑΛΛΩΣ. ἴσως ἐνταῦθα περὶ τῶν δ' λέγει στρατηγῶν, οἷον καὶ εἴ τις ἥμαρτε σφαλείς, ἀπολογησάσθω κατακληθείς. ΔΕΙΜΑΤΑ δὲ τὰς ἀτιμίας λέγει, τοὺς φόβους ἀφελεῖν ἀπὸ τῶν φοβουμένων. ΤΑ ΔΕΙΜΑΤΑ] τοὺς φόβους τοῦ ἐπικειμένου πολέμου. *Gl. Victor.* τὸ δὲ Φρυνίχου παλαίσμασιν, ἐπεὶ τραγικὸς Φρύνιχος Ἀνταίῳ δράματι περὶ παλαισμάτων πολλὰ διεξῆλθεν, ὡς πρόκειται. ἔθος δὲ ἔχουσιν οἱ κωμικοὶ παρακωμῳδεῖν τοὺς τραγικούς, ὅταν πολλάκις καὶ συνεχῶς χρῶνται τοῖς αὐτοῖς. ΑΛΛΩΣ. στρατηγοῦντος αὐτοῦ ἡττήθησαν Ἀθηναῖοι, καὶ πολλοὶ αὐτῷ προσεκρούσθησαν ὡς προδόντι τὸν πόλεμον. τινὲς δὲ τοῦτον κωμικὸν ποιητὴν λέγουσιν, ὃς κινουμένους τοὺς χοροὺς εἰσῆγε καὶ παλαίοντας. ἐγένετο δὲ στρατηγός, ἐφ' οὗ πολλοὶ ἥμαρτον τῶν τραγικῶν καὶ ἄτιμοι ἐγένοντο.

689. ΕΓΓΕΝΕΣΘΑΙ] εἰς φιλίαν ἐλθεῖν. *Gl. Victor.*

691. ΕΙΤ' ΑΤΙΜΟΝ ΦΗΜΙ ΧΡΗΝΑΙ ἕως τοῦ ΚΑΝΤΙ ΔΟΥΛΩΝ ΔΕΣΠΟΤΑΣ] ἐπειδὴ τοὺς συνναυμαχήσαντας δούλους ἐλευθέρους ἐποίησαν. ΚΑΙ ΠΛΑΤΑΙΑΣ δὲ εἶπεν, ὡς τῶν Πλαταιέων ἀφέντων ἐλευθέρους τοὺς συνναυμαχήσαντας περὶ Σαλαμῖνα.

693. ΠΛΑΤΑΙΑΣ] ἀντὶ τοῦ Πλαταιέας. τοὺς συνναυμαχήσαντας δούλους Ἑλλάνικός φησιν ἐλευθερωθῆναι, καὶ ἐγγραφέντας ὡς Πλαταιεῖς συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς. Καλλίστρατος δέ φησιν οὐ συναλοιφὴν εἶναι, ἀλλὰ διάλεκτον ἰδίαν, σημαίνουσαν τὸ δέον εἶναι. ἢ ὁμοίους ἡγεῖσθαι τοῖς ἐν Πλαταιᾶσι τὸ Ξέρξου νενικηκόσι πεζόν.

697. ΧΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΕΝΑΥΜΑΧΗΣΑΝ] ἴσως περὶ τῶν δ' λέγει στρατηγῶν, τῶν περὶ Ἀργίνουσαν ναυμαχησάντων, τῶν σωθέντων ἐκ τῶν ι'. κατεδικάσθησαν γὰρ αὐτοὶ μὴ ἀνελόμενοι τοὺς νεκρούς. οἱ μὲν ἓξ ὑπομείναντες θανάτῳ ἐκολάσθησαν, οἱ δὲ λοιποὶ δ' ἔφυγον· οὓς Ἀριστοφάνης μετακαλεῖσθαί φησι καὶ ἐπιδίκους εἶναι. ἡ δὲ Ἀργίνουσα κώμη ἦν τῆς Αἰολίδος. συμβαλόντες γὰρ ἐνίκησαν Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίους, καὶ νικήσαντες ἐπανῆλθον. ἐν δὲ τῇ ὁδῷ χειμῶνι περιπεσόντες, πολλοὶ τεθνήκασιν αὐτῶν, καὶ τούτους ἐάσαντες οἱ στρατηγοὶ ἐπανῆλθον οἱ ι'. καὶ οἱ μὲν ἓξ ἐκολάσθησαν, οἱ δὲ δ' ἔφυγον. ἴσως δὲ καὶ ἐν τῷ ΕΙΤΙΣ ΗΜΑΡΤΕ ΦΡΥΝΙΧΟΥ ΠΑΛΑΙΣΜΑΣΙ περὶ τῶν δ' λέγει· οἷον καὶ εἴτις ἥμαρτε σφαλεὶς, ἀπολογησάσθω κατακληθείς.

702. ΕΙ ΔΕ ΤΑΥΤ' ΟΓΚΩΣΟΜΕΘ'] ἐὰν δὲ ὡς μεγάλα ἁμαρτήματα μὴ θελήσωμεν ἀνεῖναι τοῖς συμμαχήσασιν, ὑπερφρονήσωμεν, ἀλαζονευθῶμεν, μεγαλαυχήσωμεν.

703. ΚΥΜΑΤΩΝ ΕΝ ΑΓΚΑΛΑΙΣ] Δίδυμός φησι παρὰ τὸ Αἰσχύλου "ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις." θέλει δὲ εἰπεῖν, καὶ ταῦτα ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις· ἐνειστήκει γὰρ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος.

704. ΥΣΤΕΡΩι ΧΡΟΝΩι] ὅτε βλαβησόμεθα τῷ πολέμῳ.

705. ΕΙ Δ' ΕΓΩ ΟΡΘΩΣ ΙΔΕΙΝ] τοῦτο Ἴωνός ἐστιν ἐκ Φοινίκης ἢ καὶ Οἰνέως· "εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, πολιῆται." θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι εἰ δύναμαι κρίνειν. ΟΙΜΩΞΕΤΑΙ δὲ, τιμωρηθῆναι ὀφείλει. τὸ δὲ ΟΥ ΠΟΛΥΝ σύναπτε εἰς τὸ χρόνον.

707. Ο ΠΙΘΗΚΟΣ] ὁ ἐοικὼς κατὰ τὴν ἡλικίαν πιθήκῳ. *Gl. Victor.*

708. Ο ΜΙΚΡΟΣ] τῷ σώματι δηλονότι. φαίνεται δὲ ὁ Κλειγένης περὶ τὰ πολιτικά. καὶ τῶν πλουσίων μέν ἐστι, ξένος δὲ καὶ βάρβαρος οὗτος.

709. ΟΠΟΣΟΙ ΚΡΑΤΟΥΣΙ] δέον εἰπεῖν ὅσοι κρατοῦσι γῆς, οὐκ εἶπεν, ἀλλ' ἐπήνεγκεν "ὅσα παρέχεται βαλανεὺς τοῖς λουομένοις σμήγματα."

710.—725. ΚΥΚΗΣΙΤΕΦΡΟΥ κ. τ. λ.] ταῦτα τοιαῦτα καθάρματά ἐστιν, οἷς οἱ λουόμενοι χρῶνται τῶν βαλανέων πωλούντων. γίνεται δὲ κυκησίτεφρον ἀπὸ τοῦ κυκῶ τὸ ταράσσω καὶ τοῦ τέφρα. *Victor.*

712. ΚΑΙ ΚΙΜΩΛΙΑΣ ΓΗΣ] μία τῶν Κυκλάδων νήσων αὕτη ἡ Κιμωλία, νιτροποιὸς γῆ, ἐξ ἧς τὸ νίτρον. ἢ τῶν Ἐρυθρῶν τῆς Ἰωνίας ἀκρωτήριον, φέρων ἄμμον στυπτικήν. τὸν οὖν Κλειγένην ἐν τοιούτῳ ἤθει λέγει, ὥσπερ εἰ ἔλεγε, πονηρότατός ἐστι πάσης τῆς γῆς, ὁπόσης οἱ βαλανεῖς κρατοῦσι, Κιμωλίας καὶ τέφρας καὶ τοιαύτης λοιπῆς.

713. ΕΙΔΩΣ ΔΕ ΤΑΔΕ] ἃ πείσεται, οὐκ ἄοπλος διάγει, ἀλλ' ἐν χειρὶ ξύλον ἀεὶ φέρει, μήποτε καὶ ἀποδυθῇ· πολλοὶ γὰρ αὐτῷ ἀπειλοῦσι. *Gl. Br.*

714. ΟΥΚ ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ] οὐχ ἥσυχος, ἀλλ' οἷον ἔνοπλος. εἰδὼς δέ, φησί, τάδε προσεποιεῖτο πρόφασιν καὶ μανίαν, εἰδὼς

Arist. Schol.

ὅτι μισεῖται παρὰ τῶν πολιτῶν. διὸ καὶ βακτηρίαν ἔχων περιῄει, δι' ἧς ἠμύνετο τοὺς ἐπερχομένους αὐτῷ.

717. ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΗΜΙΝ ΕΔΟΞΕ] τὸ ἀντεπίῤῥημα ὅμοιον κατὰ πάντα τῷ ἐπιῤῥήματι, ἐκ στίχων κ' τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν συγκείμενον, ὧν ὁ τελευταῖος "ἤν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε." ἐπὶ τῷ τέλει διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. τὸ δὲ ἑξῆς· τὸ αὐτὸ πέπονθεν ἡ πόλις εἰς τοὺς χρηστοὺς τῶν ανθρώπων καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον νόμισμα. ὥσπερ γὰρ τῷ παλαιῷ νομίσματι οὐ χρώμεθα καλῷ ὄντι, ἀλλὰ τῷ καινῷ κακῷ ὄντι, οὕτω καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἀνθρώποις οὐ χρώμεθα καλοῖς οὖσι, τοῖς δὲ νῦν στρατηγοῖς κακοῖς οὖσι συγχρώμεθα.

719. ΕΙΣ ΤΕ ΤΑΡΧΑΙΟΝ ΝΟΜΙΣΜΑ] τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Ἀντιγένους Ἑλλάνικός φησι χρυσοῦν νόμισμα κοπῆναι. καὶ Φιλόχορος ὁμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν.

720. ΟΥ ΚΕΚΙΒΔΗΛΕΥΜΕΝΟΙΣ] ἀντὶ τοῦ οὐ κακούργοις, οὐ κεκαπηλευμένοις, ἀλλὰ καθαροῖς. τοῖς παλαιοῖς δηλονότι ἀνδράσι.

722. ΚΕΚΩΔΩΝΙΣΜΕΝΟΙΣ] δεδοκιμασμένοις, ἐκλελεγμένοις ἀκριβῶς. * ἐξητασμένοις. *Gl. Mosq.*

724. ΤΟΙΣ ΠΟΝΗΡΟΙΣ ΧΑΛΚΙΟΙΣ] τοῖς χαλκοῖς κτίσμασι, τοῖς ἀδοκίμοις καὶ μεμιγμένοις χαλκῷ. ὡς ἐπὶ νομισμάτων. χαλκία δὲ ὡς χρυσία ἔλεγον τῷ σχήματι, χαλκᾶ σκεύη. νῦν δὲ ὡς κακὸν νόμισμα τὸ χρυσοῦν οὕτως εἶπεν. δύναται δ' ἂν καὶ τὸ χαλκοῦν λέγειν· ἐπὶ γὰρ Καλλίου χαλκοῦν νόμισμα ἐκόπη.

725. ΧΘΕΣ ΤΕ ΚΑΙ ΠΡΩΗΝ] ἀντὶ τοῦ καινοῖς. ὡς ἐπὶ νομίσματος δὲ τῷ κόμματι.

729. ΠΡΟΣΕΛΟΥΜΕΝ] προπηλακίζομεν, ἐλαύνομεν, ἐκβάλλομεν. * ὑβρίζομεν, ἀτιμάζομεν. *Gl. Br.* ἀτιμάζομεν. *Gl. Victor.* προσελεῖν τὸ ὑβρίζειν Ἀττικοὶ φασίν. *Schol. E.* προσελεῖν τὸ ὑβρίζειν. *Victor.*

ΠΥΡΡΙΑΙΣ] ἀντὶ τοῦ δούλοις. ὄνομα γὰρ δούλου ὁ Πυῤῥίας, ἀπό τινος δούλου Πυῤῥίου, ὡς καὶ Ξανθίας ἀπὸ Ξανθίου τινός, ὧν ὁ μὲν πυῤῥὸς ἦν τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. φαρμακοῖσι δὲ τοῖς λεγομένοις καθάρμασιν. * καθάρμασιν. *Gl. Br.* φαρμακοῖσι, καθάρμασι. τοὺς γὰρ φαύλους καὶ παρὰ τῆς φύσεως ἐπιβουλευομένους εἰς ἀπαλλαγὴν αὐχμοῦ ἢ λιμοῦ ἤ τινος τῶν τοιούτων ἔθυον, οὓς ἐκάλουν καθάρματα. *Schol. C.*

735. (748.) ΕΞ ΑΞΙΟΥ ΓΟΥΝ ΤΟΥ ΞΥΛΟΥ] παρὰ τὴν παροιμίαν "ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι," ἐπὶ τῶν ἐθελόντων σεμνῶς δυστυχεῖν. θέλει οὖν λέγειν ὅτι βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις ἢ τοῖς φαύλοις. κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν τι, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν.

737. (750.) ΝΗ ΤΟΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ] Αἰακὸς ὁ Πλούτωνος οἰκέτης πρὸς τὸν τοῦ Διονύσου Ξανθίαν. κορωνὶς δὲ εἰσιόντων αὖθις τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ος', ὧν τελευταῖος "ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γενήσεται."

739. (752.) ΒΙΝΕΙΝ] συνουσιάζειν, γαμεῖν. ὅτι οἱ κομίζοντες τὴν ἡλικίαν τὸ συνουσιάζειν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ βύειν δεδώκασιν.

740. (753.) ΕΞΕΛΕΓΞΑΝΤ' ΑΝΤΙΚΡΥΣ] γράφεται ἐξελεγχθέντα. λείπει δὲ τὸ θαυμάζω ἢ τοιοῦτόν τι.

742. (755.) ΟΙΜΩΖΕ ΜΕΝ Τ' ΑΝ] ἀντὶ τοῦ ᾤμωζε, τουτέστιν ἔφευγον καὶ εἴων αὐτὸν, οἴμωζε εἰπὼν, εἰ ἔτυψέ με.

ΤΟΥΤΟ] τὸ λοιδορεῖν τὸν δεσπότην ἀπόντα.

744. (757.) ΜΑΛ' ΕΠΟΠΤΕΥΕΙΝ ΔΟΚΩ] Σύμμαχος οὕτως αὐτῇ τῇ λέξει· φαίνονται συνεχῶς λέγειν, εὐφημοῦντες τὴν τῶν μυστηρίων ἐποπτείαν. οἱ δὲ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες μύσται καλοῦνται. οἱ δὲ παραλαβόντες αὐτὰ τῷ αὖθις ἐνιαυτῷ ἐφορῶσι τὰ μυστήρια καὶ ἐποπτεύουσι· καὶ ἐποπτεύοντες χαίρουσιν ἐπὶ τῷ πολλὰ πράττειν. ὁ δὲ νοῦς· ὅταν, φησί, λάθρᾳ καταράσωμαι τῷ δεσπότῃ, λίαν οὕτως ἥδομαι ὡς δοκεῖν μυστήρια ἐποπτεύειν καὶ ἑορτάζειν. τὸ δὲ μάλλ' εἶπεν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλά, οἵῳ τρόπῳ λέγομεν, οὐχ οἷον ἥδομαι, ἀλλ' ὑπερήδομαι. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη γραφή, μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ. ἔτι δὲ καὶ μάλ' ἐποπτεύειν μοι δοκῶ. ΤΟΝΘΟΡΥΖΩΝ δὲ ψιθυρίζων, ἠρέμα γογγίζων, ἢ λάθρᾳ φθεγγόμενος, ὑποτρέμων, τὰ χείλη κινῶν. τὸ δὲ ΠΟΛΛΑ ΠΡΑΤΤΩΝ ἢ ἀντὶ τοῦ χαίρεις τονθορύζων, ἡνίκα πολλὰ μοχθῇς κελεύοντος τοῦ δεσπότου, νοητέον· ἢ οὕτω, τί δὲ χαίρεις πολλὰ πράττων, ἤγουν πάσχων ἢ μοχθῶν, ἵν' ᾖ ὁ τοῦ Αἰακοῦ λόγος κατ' εἰρωνείαν. ἢ τοῦ οἰκέτου λέγοντος οὕτω· χαίρω ὡς μὰ τὸν Δία οὐδὲν ἄλλο οἶδα εἰς ὃ χαίρω ἐγώ.

748. ΠΟΛΛΑ ΠΡΑΤΤΩΝ] πάσχων. *Gl. D.*

749. (762.) ΟΜΟΓΝΙΕ ΖΕΥ] τὴν ὁμοιότητα θαυμάζων, λέγει οἷον ὦ ὁμοιότητος. τὸ δὲ ΠΑΡΑΚΟΥΩΝ οὐχ ὡς ἡμεῖς εἰώθαμεν λέγειν, καταφρονῶν τῶν λεγομένων παρὰ τῶν δεσποτῶν, ἀλλ' ἴσως τὸ λάθρᾳ ἐπακροώμενος. ἔνθεν καὶ ὠτακουστὰς οἱ Ἀττικοί φασι. τὸ δὲ ΠΛΕΙΝ Η ΜΑΙΝΟΜΑΙ ἀντὶ τοῦ ἐξανίσταμαι ἑαυτοῦ ἐκ τῆς ἀξίας.

751. ΤΟΙΣ ΘΥΡΑΖΕ] τοῖς ἐκτός. *Gl. Br.*

752. (765.) ΚΑΚΜΙΑΙΝΟΜΑΙ] οὕτως ἔλεγον τὸ ἀποσπερματίζειν, ὡς οἱ ὀνειρώττοντες. τοῦτο οὖν φησίν, ὅτι ἥδομαι ὡσανεὶ ἀποσπερματίζων. * ἀποσπερματίζω. ἁγνισμὸν λογίζομαι. *Gl. Br.*

755. (768.) ΟΜΟΜΑΣΤΙΓΙΑΣ] ὥσπερ φαμὲν Ἑταιρεῖος Ζεὺς καὶ Ὁμόγνιος καὶ Ἱκέσιος καὶ Ξένιος καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὕτω καὶ Δούλιος, ὁ τῶν δούλων ἔφορος. ἐπεὶ δὲ οἱ δοῦλοι μάστιξιν ὑπόκεινται καὶ πληγαῖς, διὰ τοῦτο ὁμομαστιγίας εἶπεν. ἢ βουλόμενος εἰπεῖν ὃς ἡμᾶς νῦν εἰσήγαγε, παίζων παρ' ὑπόνοιαν εἶπεν ὁμομαστιγίας. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ὁμόγνιος, ὡς ἔμπροσθεν, ἢ ὁμάδελφος· λέγει οὖν ὁμόδουλος. στικτέον δὲ ἐπὶ τῷ μαστιγίας· μέλλων γὰρ αὐτοῦ πυνθάνεσθαι περί τινος πράγματος δουλικοῦ, σιωπᾷ ἀκούσας ἔνδον γενομένου θορύβου, περὶ οὗ καὶ ἑξῆς πυνθάνεται. οὐ γὰρ ὁρκίζει αὐτὸν κατὰ τοῦ Διός, ἵνα εἴπῃ αὐτῷ περὶ τῆς ἔνδον βοῆς. δύναται δὲ συνάπτεσθαι καὶ ἀπὸ τοῦ ΚΑΙ ΜΟΙ ΦΡΑΣΟΝ μέχρι τοῦ ΧΩ ΛΟΙΔΟΡΗΣΜΟΣ.

760. (773.) ΝΟΜΟΣ ΤΙΣ ΕΝΘΑΔ' ΕΣΤΙ] νόμος ἦν ἐν τῷ ᾅδῃ τὸν βελτίονα ἄνδρα τῶν ἑαυτοῦ συντέχνων ἐγγὺς τοῦ Πλούτωνος καθέζεσθαι.

763. (776.) ΣΙΤΗΣΙΝ] ταῦτα μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν Ἀττικῇ ἐθῶν εἰς τὰ καθ' ᾅδου.

764. (777.) ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΕΞΗΣ] ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς τοῦ θρόνου τοῦ Πλούτου.

771. (784.) ΒΑΛΑΝΤΙΗΤΟΜΟΙΣ] τοῖς τὰ βαλάντια τέμνουσιν, ἃ ἐν ταῖς ζώναις ἀπῃωρημένα φέρουσιν ἄνθρωποι.

774. (787.) ΤΩΝ ΑΝΤΙΛΟΓΙΩΝ] παρίστησιν αὐτοῦ τὸ περὶ τοὺς λόγους σαπρόν. καὶ ἐν ἄλλοις "στρεψίμελος τὴν τέχνην Εὐριπίδης."

ΛΥΓΙΣΜΩΝ] καμπῶν. γράφεται λογισμῶν, τουτέστι παραλογισμῶν. τὸ δὲ κάμπτειν ἅμα μὲν πρὸς τὰ μέλη, ἅμα δὲ πρὸς τὸ ἐξελίττειν καὶ ἀναδύεσθαι. Ὅμηρος "δίδει μόσχοισι λύγοισι." Δίδυμος δὲ, λυγισμῶν, ἀπὸ τῶν συνδέσεων τοῦ λόγου.

775. (788.) ΥΠΕΡΕΜΑΝΗΣΑΝ] ἀντὶ τοῦ λίαν ἐχάρησαν. τούτων γὰρ οἱ τοιοῦτοι ὀρέγονται, ἵν' ὁπότε φωραθῶσι κλέπτοντες, διὰ τούτων τοὺς κεκρατηκότας φεύγωσι. διαβάλλει δὲ Εὐριπίδην ἐνταῦθα ὡς λίαν πανοῦργον καὶ τὰ τοιαῦτα ἐν τοῖς δράμασιν ἐπιτηδεύοντα.

777. (790.) ΟΥΚ ΕΒΑΛΛΕΤΟ] λίθοις δηλονότι. εἶτα οὐκ ἐλιθοβολεῖτο, φησί, ποιήσας.

780. (793.) ΟΥΡΑΝΙΟΝ Γ' ΟΣΟΝ] ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ μεγάλως ἐβόησαν.

782. (795.) ΟΛΙΓΟΝ ΤΟ ΧΡΗΣΤΟΝ ΕΣΤΙΝ] δείκνυσιν ὡς πρὸς τὸ θέατρον. μιγνύει δὲ τὰ ἐνθάδε τοῖς ἐκεῖ· νῦν γὰρ οὐ καθ' ᾅδου φησίν.

789. (802.) ΥΠΕΧΩΡΗΣΕΝ ΑΥΤΩι ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ] Καλλίστρατος, οὐχ ὡς παραδεδωκότος Αἰσχύλου τὸν θρόνον, ἀλλ' ὡς παραδεδεγμένου αὐτὸν καὶ ὑποκεχωρηκότος.

790. (803.) ΚΛΕΙΔΗΜΙΔΗΣ] Καλλίστρατος, ὅτι ἴσως Σοφοκλέους υἱὸς οὗτος, Ἀπολλώνιος δὲ, ὅτι Σοφοκλέους ὑποκριτής. τοῦτο δὲ πόθεν, σκέψασθε. διαβάλλει δὲ καὶ Κλειδημίδην ὡς κακόξενον. τινὲς δὲ τὸ ΝΥΝΙ Δ' ΕΜΕΛΛΕ τοῦ Κλειδημίδου φασὶν εἶναι, ΕΦΕΔΡΟΣ δὲ ὁ μὴ πλανώμενος ἐν τοῖς ἀγῶσιν εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν. καὶ Σοφοκλῆς "καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστ' ἔφεδρος," ἤγουν ἔσχατος καὶ ὡς ἔφεδρος ἐλείφθη μοι Αἴας εἰς κακόν.

791. ΕΦΕΔΡΟΣ] κριτής. *Gl. Br.* ἔφεδρος ὁ μαχομένων τινῶν παρακαθήμενος καὶ μέλλων τῷ νενικηκότι μαχήσαθαι. *Schol. Br.*

792. (805.) ΕΞΕΙΝ ΚΑΤΑ ΧΩΡΑΝ] ἀντὶ τοῦ ἐάσειν οὕτως ὡς εὗρεν Αἰσχύλον καθέζεσθαι.

797. (810.) ΜΕΙΑΓΩΓΗΣΟΥΣΙ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ] μεῖον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν υἱῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια οἶς ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου "μεῖον μεῖον." ὅτι δὲ ἵσταντο, Ἀριστοφάνης ἐν δράματι δεδήλωκε. τοῦτο δὲ κέκληται κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο, μεῖον δὲ διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἧττον εἰσάγουσιν ἀπεδέδοκτο, καθάπερ αὐτός φησιν Ἀριστοφάνης· "ἀλλ' εὔχομαι ἔγωγε ἑλκύσαι σε τὸν σφυγμὸν, ἵνα μή με προσπράττωσι γραῦν οἱ φράτορες." μειαγωγὸς δὲ ἐλέγετο ὁ προαγαγὼν τὸ ἱερεῖον, ὅτι μεῖον τὸ ἱερεῖον ἔλεγον τὸ παριστάμενον ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας ἐκφερομένων. μεῖον δὲ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος· ἔδει γὰρ αὐτὸ ἔλαττον ἔχειν σταθμοῦ τινὸς ἀπὸ τοῦ ὡρισμένου διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας. οἱ δὲ φράτορες, ἵνα μείζους νέμωνται μερίδας, ἐπεφώνουν, οὐκ ἐῶντες ἱστάναι διὰ τοῦ "μεῖόν ἐστιν." ΑΛΛΩΣ. ἐάν τις εἰσάγῃ εἰς τοὺς ἰδίους φράτορας υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ γενόμενον, παρίστα αὐτοῖς ἐπὶ ὡρισμένῳ σταθμῷ ἱερεῖον, πρὸς ὃν ἔδει προσάγειν, καὶ οὐκ ἐξῆν μεῖον παρασχεῖν. ὅτε δὲ ἐντεθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν, περιεστῶτες ἐβόων "μεῖον, μεῖον τοῦτο," δῆλον ὅτι ἔλαττόν ἐστι. παρὰ τοῦτο οὖν λέγει καὶ μειαγωγεῖν τὴν τραγῳδίαν, τουτέστι πρὸς τὸν ζυγὸν προσ-

ἄξουσι καὶ στήσουσιν. ΑΛΛΩΣ. ἐπεὶ εἰώθασι προσφέρειν οἱ εἰς τοὺς φράτορας γραφόμενοι πρόβατον, καὶ οἱ ἱστάμενοι ἔλεγον "μεῖον μεῖον." καὶ τὸν εἰσάγοντα μειαγωγὸν ἐκάλουν. * ΜΕΙΑΓΩΓΗΣΟΥΣΙ] ζυγοστατήσουσι. *Gl. Br.*

798. (811.) ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΑΣ] κυρίως τὸ ἐπάνω τῆς τρυτάνης ὂν καὶ εἰς ἰσότητα ταύτην ἄγον.

799. (812.) ΠΛΑΙΣΙΑ] τὰ τῶν ξύλων τετράγωνα· πλαίσιον γὰρ πλινθίον τετράγωνον. Ἀφθόνιος· καὶ τὸ σχῆμα πλαίσιον τυγχάνει τοῦ μηχανήματος. ΔΙΑΜΕΤΡΟΣ δὲ ἡ ἐν τῷ κύκλῳ κέντρον τέμνουσα μέσον γραμμή. ΔΙΑΒΗΤΗΣ σταφύλη· ὅπερ ἐστὶν ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσιν ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου τιθέμενον. Ὅμηρος "σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἔχουσα." οὐδὲν δὲ ἀλλ' οἷον περιττὰ καὶ σοφά. ἢ διὰ τούτων δείκνυσιν ὅτι παντοδαπῶς ἐξετασθήσεται. * ΞΥΜΠΗΚΤΑ] ἡνωμένα. *Gl. Br.*

803. (816.) ΤΑΥΡΗΔΟΝ] τοιοῦτος γὰρ τῷ σχήματι ὀργιζόμενος Αἰσχύλος.

806. (819.) ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣΙΝ] ὡς φαύλων περὶ τὰς ἀποκρίσεις ὄντων οὐκ ἐστοίχησεν. * ΞΥΝΕΒΑΙΝΕΝ] ἔχαιρεν, ἀπεδέχετο αὐτούς. *Gl. Br.*

807. (820.) ΤΟΥΣ ΤΟΙΧΩΡΥΧΟΥΣ] τοὺς προσέχοντας Εὐριπίδῃ πονηρούς.

808. (821.) ΛΗΡΟΝ ΤΕ ΤΑΛΛ' ΗΓΕΙΤΟ] ἀντὶ τοῦ τοὺς ἄλλους. Ἀθηναίους μὲν συνετοὺς ἡγεῖτο, πονηροὺς δὲ τοὺς πλείστους, διὸ μὴ ἐπιτρέψαι αὐτοῖς τὴν κρίσιν· τοὺς δὲ ἄλλους ἀνθρώπους λῆρον ἡγεῖτο πρὸς τοιαύτην ἐξέτασιν.

811. (824.) ΩΣ ΟΤΑΝ Γ' ΟΙ ΔΕΣΠΟΤΑΙ] ὅταν γὰρ οἱ δεσπόται σπουδάζωσι θᾶττόν τι ἀπαρτισθῆναι, ἐπιπλήττουσι τοὺς δούλους, ἵνα θᾶττον ἐνεργῶσιν.

813. (826.) ΗΠΟΥ ΔΕΙΝΟΝ ΕΡΙΒΡΕΜΕΤΑΣ] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις μέλους χοροῦ μονοστροφική, τέσσαρας περιόδους ὁμοίους ἔχουσα. τὰ κῶλα δ' ἑκάστης περιόδου εἰσὶν ἑπτὰ ἰσόμετρα, ὧν τὰ μὲν πρῶτα καὶ τρίτα καὶ πέμπτα δακτυλικά, ἀλλὰ τὰ μὲν ἐφθημιμερῆ, τὰ δὲ πέμπτα πενθημιμερῆ· τὰ δεύτερα καὶ τέταρτα καὶ ἕκτα ἀναπαιστικὰ ἐφθημιμερῆ, τὰ δ' ἕβδομα τροχαϊκὰ ἐφθημιμερῆ Εὐριπίδεια. μετροῦνται μέντοι καὶ κατὰ δύο δακτυλικοὺς ἑξαμέτρους, καὶ ἕνα πεντάμετρον, καὶ ἕνα τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν.

ΕΡΙΒΡΕΜΕΤΑΣ] ὁ Αἰσχύλος πρὸς τὸ βροντῶδες τῶν ῥημάτων καὶ κομπῶδες, οἷά ἐστι κἀκεῖνα εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ Προμηθέως· "χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτραις ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις." καὶ πάλιν "ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐρρωμένως."

ΕΡΙΒΡΕΜΕΤΑΣ] ὁ μεγαλόφωνος Αἰσχύλος. *Gl. Br.*

814. (829.) ΘΗΓΟΝΤΟΣ ΟΔΟΝΤΑΣ] ἀπὸ μεταφορᾶς εἶπε τῶν χοίρων, οἳ ὅταν εἰς μάχην παρασκευάζωνται, τοῦτο ποιοῦσι. ΣΤΡΟΒΗΣΕΤΑΙ δὲ ἀντὶ τοῦ ταραχθήσεται.

817. (833.) ΥΨΙΛΟΦΩΝ ΤΕ ΛΟΓΩΝ] τῶν τοῦ Αἰσχύλου, διὰ τὸ ὑψηλόν. τουτέστι μετεώρων, μεγάλων. χαρακτηρίζει δὲ ἀμφοτέρους, Εὐριπίδην καὶ Αἰσχύλον.

818. (835.) ΣΚΙΝΔΑΛΜΩΝ ΤΕ ΠΑΡΑΞΟΝΙΑ] σκινδαλμὸς κυρίως τὸ περὶ τὸν φλοιὸν τοῦ καλάμου ξέσμα. παραξόνια δὲ οἷον κινδυνώδη καὶ παράβολα, παρὰ τὸν τροχὸν ἑλκόμενα. καὶ ἄνω ἔφη ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Εὐριπίδου "τοιοῦτον εἴ τι παρακεκινδυνευμένον." ΑΛΛΩΣ. παραξόνια κινδυνώδη, ἀπὸ τοῦ ἄξονος· ἀεὶ γὰρ τὸ μέρος τοῦτο κινδυνεύει. σμιλεύματα δὲ τὰ ἐκβαλλόμενα ἀπὸ σμίλης. ἀντὶ τοῦ διαγλύμματα, ἐρεθίσματα. * ΣΧΙΝΔΑΛΜΩΝ] λεπτολογιῶν. *Gl. Br.*

819. (838.) ΦΡΕΝΟΤΕΚΤΟΝΟΣ] τοῦ ἐκ τῆς αὐτοῦ φρενὸς τεκταινομένου καὶ συντιθέντος Αἰσχύλου. ταῦτα δὲ λέγει, ἐπειδὴ τοιούτοις ὀνόμασιν Αἰσχύλος ἐκέχρητο κτύπον ἀποτελοῦσι. τὸ δὲ ἑξῆς, φωτὸς ἀμυνομένου τὰ ἱπποβάμονα ῥήματα τοῦ φρενοτέκτονος ἀνδρός, τουτέστι τοῦ Αἰσχύλου.

821. (840.) ΦΡΙΞΑΣ Δ' ΑΥΤΟΚΟΜΟΥ] ὡσεὶ εἶπεν ὀργισθεὶς ὥσπερ σῦς· "πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται." εἰς ἓν δὲ συνήγαγεν ὁμοῦ ἀμφοτέρας τὰς Ὁμηρικὰς εἰκόνας, τήν τε ἐπὶ τοῦ λέοντος ἐν τῷ λασιαύχενα χαῖταν, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ συός.

822. (842.) ΕΠΙΣΚΥΝΙΟΝ] Ὅμηρος· "πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων" τὸ περὶ τὰς ὀφρῦς δέρμα, κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ εἰς ν· σκῦλος γὰρ λέγεται τὸ δέρμα, ἔνθεν καὶ σκυλοδέψης ὡς βυρσοδέψης. τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος ἤτοι δέρμα. τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου. ὅθεν καὶ σκύζεσθαι τὸ ὀργίζεσθαι, διὰ τὸ ἐνδιάθετον γίνεσθαι τοῦτο τὸ μέρος τοῖς ὀργιζομένοις, καὶ ἐπισκύσαι τὸ χαλεπῆναι, ἀπὸ τοῦ τὸ ἐπισκύνιον καθέλκειν τοὺς χαλεπαίνοντας. *Junt.* ΞΥΝΑΓΩΝ] συστέλλων. *Gl. C.* συνάγων, ὥσπερ οἱ θυμούμενοι θῆρες. *Gl. D.*

823. (844.) ΓΟΜΦΟΠΑΓΗ] ἀκριβέστατα, πολυσύνθετα, σκληρὰ καὶ ἦχον ποιοῦντα, ὥσπερ αἱ κεκαρφωμέναι σανίδες.

(845.) ΠΙΝΑΚΗΔΟΝ ΑΠΟΣΠΩΝ] ἀποσπῶν τὰ ῥήματα ὥσπερ πίνακας ἀπὸ πλοίων, οὐχ ὡς Εὐριπίδης σκινδαλμούς. πινακίδες δὲ αἱ μεγάλαι σανίδες τῶν πλοίων. δίκην σανίδων τῶν ἐκ νεὼς ἀποσπωμένων ἐν τρικυμίᾳ.

824. (846.) ΓΗΓΕΝΕΙ ΦΥΣΗΜΑΤΙ] μεγάλῳ, ὥστε σεισμοὺς ποιεῖν. ἀρχαία γὰρ ὑπόνοια τὸ ὑπὸ πνευμάτων κατεχομένην σείεσθαι τὴν γῆν.

825. (848.) ΛΙΣΠΗ] τῷ τόνῳ ὡς κίστη· Ἀπολλώνιος δὲ ὀξύνει ὡς ψιλή. λίσπη δὲ ἡ ἐκτετριμμένη καὶ λεία· οὕτω γὰρ λέγονται οἱ τοιοῦτοι ἀστράγαλοι, ἀφ' οὗ καὶ οἱ λίσποι τὰ ἰσχία. Καλλίστρατος δὲ θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα, ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὰ ἰσχία λεπτοὶ λίσποι λέγονται. ΑΛΛΩΣ. λίαν ἐκτετριμμένη καὶ ὀλισθηρὰ γλῶσσα, διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις εὐαπόφυκτον. ΑΛΛΩΣ. λίσπους καλοῦσι τοὺς ὑφ' ἡμῶν καλουμένους στρυφνοὺς ἀστραγάλους. οἱ τοιοῦτοι δὲ δυστροπικοί εἰσιν ἐν τῷ παίζειν. λέγει δὲ τὴν Εὐριπίδου. πρὸς δὲ τὸ ἱπποβάμονα καὶ τὰ λοιπὰ τὸ ΚΙΝΟΥΣΑ ΧΑΛΙΝΟΥΣ εἶπε. ΦΘΟΝΕΡΟΥΣ δὲ ὡς φθονουμένου τοῦ Εὐριπίδου ἐπὶ σοφίᾳ. ΔΑΙΟΜΕΝΗ δὲ διαμερίζουσα, διαιροῦσα, κατατέμνουσα τὰ Αἰσχύλου ῥήματα. ΚΑΤΑΛΕΠΤΟΛΟΓΗΣΕΙ δὲ, τὴν τοῦ Αἰσχύλου λεπτολογίαν λεπτῶς βασανίσει ὁ Εὐριπίδης.

828. (853.) ΠΟΛΥΝ ΠΟΝΟΝ] τὰ γὰρ τοιαῦτα ῥήματα μετὰ πολλοῦ ἐξέρχονται πόνου.

829. (854.) ΟΥΚ ΑΝ ΜΕΘΕΙΗΝ] γράφεται καὶ μεθείμην. κορωνὶς δὲ εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι με', ὧν τελευταῖος "ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ἐπάσατε." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

831. (856.) ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ] ὃν λέγει, ὡς οὐ παραχωρήσει σοι τοῦ θρόνου, φάσκων εἶναί σου κρείττων.

832. (857.) ΑΠΟΣΕΜΝΥΝΕΙΤΑΙ] ἀντὶ τοῦ ἀπονοεῖται σιωπῶν. ὑπερηφανεῖ πάλιν, ὅπερ ἐποίει ζῶν· σεμνότητος γὰρ ἕνεκα ἐπὶ πολὺ ἐσιώπα Αἰσχύλος ἐν τοῖς θεάτροις εἰσιών. * σεμνῶς ἑαυτὸν σχηματίσει. *Gl. Br.*

836. (861.) ΑΓΡΙΟΠΟΙΟΝ] ἀγρίους εἰσάγοντα καὶ ὠμοὺς τοὺς ἥρωας.

837. (862.) ΑΠΥΛΩΤΟΝ ΣΤΟΜΑ] Φρύνιχος ἀθύρωτον. οἱ δὲ γραμματικοὶ ἀπύλωτον ἀντὶ τοῦ ἀνεῳγμένου καὶ πύλην μὴ ἔχον, μὴ χαλιναγωγούμενον μηδὲ κρατούμενον.

838. (863.) ΑΠΕΡΙΛΑΛΗΤΟΝ] οἷον οὐκ εἰδότα λαλεῖν. ΚΟΜΠΟΦΑΚΕΛΟΡΡΗΜΟΝΑ δὲ βαρυῤῥήμονα, σκληρὰ καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέγοντα· φάκελοι γὰρ τὰ βαρέα καὶ συνδεδεμένα φορτία τῶν ξύλων.

839. (864.) ΑΛΗΘΕΣ Ω ΠΑΙ] ἐν ἐρωτήσει, ἀντὶ τοῦ ὄντως δὴ σύ. ὅτι δὲ λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπίδης, Ἀλέξανδρός φησιν. εἴρηται δὲ ὁ στίχος παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ· "ἄληθες ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ." βαρυτονητέον δὲ τὸ ἄληθες. ΑΡΟΥΡΑΙΑΣ δέ, διότι τὰ λάχανα ἐκ τῆς γῆς φύεται.

841. (866.) ΠΤΩΧΟΠΟΙΕ] ὁ τὸν Τήλεφον τὸν βασιλέα Μυσῶν πτωχὸν ποιήσας. ΣΤΩΜΥΛΙΟΣΥΛΛΕΚΤΑΔΗ δὲ ὁ πολυλογίας συνάγων. συλλέγων. *Gl. Br.* ΡΑΚΙΟΣΥΡΡΑΠΤΑΔΗ δὲ ὁ τὰ ῥάκη συῤῥάπτων καὶ ἐνδύων τοὺς βασιλεῖς, ἢ ὁ τὰ τῶν ἄλλων ποιητῶν συλλέγων καὶ οἰκεῖα ἑαυτοῦ λογιζόμενος.

843. (868.) ΣΠΛΑΓΧΝΑ ΘΕΡΜΗΝΗΣ] θυμὸς γάρ ἐστι ζέσις τοῦ περὶ τὴν καρδίαν αἵματος, δι' ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως κινούμενος, ἢ ὀργὴ ἐναρχομένη. κότος δὲ ὀργὴ θυμὸν ἐπιτηροῦσα. μῆνις δὲ ὀργὴ εἰς παλαίωσιν ἀποτιθεμένη. χόλος δὲ ὀργὴ διοιδοῦσα. ὀργὴ δὲ ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ ἠδικηκέναι δοκοῦντος [ἤγουν προσηκόντως. *Victor.*], ἢ λύπη μεθ' ὑπολήψεως τοῦ ὀλιγωρεῖσθαι.

845. (870.) ΤΟΝ ΧΩΛΟΠΟΙΟΝ] διὰ τοὺς τρεῖς, Βελλεροφόντην, Φιλοκτήτην, Τήλεφον.

846. (871.) ΑΡΝΑ ΜΕΛΑΙΝΑΝ] ὡς τοιαύτης γινομένης θυσίας τῷ Τυφῶνι ἐν τῷ λῆξαι τὰς καταιγίδας. * ΑΡΝ' ΑΡΝΑ ΜΕΛΑΙΝΑΝ] τοιαῦτα γὰρ ἔθυον τῷ Τυφῶνι, ὁπότε στροβιλώδης ἐκινήθη ἄνεμος· τῶν γὰρ τοιούτων οὗτός ἐστιν ἔφορος. εἰκότως δὲ μέλαιναν καὶ οὐ λευκὴν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Τυφὼς μέλας. *Schol. Br.*

847. (872.) ΤΥΦΩΣ ΓΑΡ ΕΚΒΑΙΝΕΙ] οἷον ἀθρόως ἐκβαίνειν μέλλει. τοὺς δὲ καταιγιδώδεις ἀνέμους τυφὼς καλοῦσι. τούτῳ ἐνόμιζον μέλανα ἄρνα σφαγιάζειν, ὅπως λήξῃ τὸ πνεῦμα. εἰς τὸν Αἰσχύλον δὲ τοῦτο.

848. (873.) Ω ΚΡΗΤΙΚΑΣ ΜΕΝ] ἐν γὰρ τοῖς Κρησὶν Ἴκαρον μονῳδοῦντα ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν εἰς τὴν Ἰκάρου μονῳδίαν ἐν τοῖς Κρησί· θρασύτερον γὰρ δοκεῖ εἶναι τὸ πρόσωπον. Ἀπολλώνιος δὲ, ὅτι δύναται καὶ εἰς τὴν Ἀερόπην τὴν ἐν τοῖς Κρήταις εἰρῆσθαι, ἣν εἰσήγαγε πορνεύουσαν. οἶμαι δὲ διὰ τὰ ἐν τῷ Αἰόλῳ. Τιμαχίδας δὲ διὰ τὴν ἐν τοῖς Κρησὶ μίξιν Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον. ΑΛΛΩΣ. ἐκ τῶν ἐν τῷ Αἰόλῳ Κανάχης καὶ Μακαρέως, ἢ ὥς τινες Δανάης καὶ Μεγαρέως ἀδελφῶν· ἐδόκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς πάνυ ἐναγὲς εἶναι ταῖς ἀδελφαῖς μίγνυσθαι. ἢ ὅτι ἡ Φαίδρα, ἧς τὸ πάθος ἐδραματούργησε, Κρῆσσα ἦν. καὶ γάμους ἀνοσίους λέγει διὰ τὸ αὐτὴν ἐρασθῆναι μὲν Ἱππολύτου,

ὃν ὁ Θησεὺς ἐξ Ἱππολύτης ἔσχε, μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, μὴ δυνηθεῖσαν δὲ τελέσαι τὸν ἔρωτα διὰ τὴν Ἱππολύτου σωφροσύνην ἀγχόνῃ χρήσασθαι.

(877.) πόνηρον ἐνταῦθα ἢ τὸν κακὸν νοεῖ, εὕρηται γὰρ καὶ οὕτως, ἢ τὸν γεωργόν. *Schol. Cant.* 1.

853. (878.) ΚΕΦΑΛΑΙΩι] ἀντὶ τοῦ ἀδρῷ· καὶ ἐν Νεφέλαις κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος· "οὐδ' ἑλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος."

ΚΕΦΑΛΑΙΩι] καθολικῷ καὶ μεγάλῳ. *Gl. Br.* κεφάλαιόν ἐστι τὸ πρὸς τὰ φύλλα καυλῶδες. οὐκ ἔτεμον δὲ κατὰ μῆκος ὡς νῦν, ἀλλὰ κατὰ κύκλον τὰς ῥαφανῖδας. *Gl. Victor.*

854. (879.) ΕΚΧΕΗι ΤΟΝ ΤΗΛΕΦΟΝ] ὡσανεὶ ἔφη τὸν ἐγκέφαλον. ἰδιαίτατα δὲ τὸν Τήλεφον κωμῳδεῖ.

856. (881.) ἔλεγχ' αὐτόν, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ. *Gl. C. D.*

858. (883.) ΩΣΠΕΡ ΠΡΙΝΟΣ] ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη ψόφον ποιεῖ.

863. (888.) ΚΑΤΙ ΜΑΛΑ ΤΟΝ ΤΗΛΕΦΟΝ] ὡσεὶ ἔλεγε, καὶ ὃν κωμῳδεῖς Τήλεφον, εἰς μέσον φέρε.

867. (892.) Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΟΥΧΙ ΣΥΝΤΕΘΝΗΚΕΝ] ἐπεὶ τὰ Αἰσχύλου ἐψηφίσαντο διδάσκειν. κομπῶδες δὲ τοῦτο ἔφη· τῶν γὰρ δυνατῶν καὶ μετὰ θάνατον ᾄδονται τὰ ποιήματα. * ΟΤΙΗ] διότι. ΠΟΙΗΣΙΣ] ἡ. *Gl. D.*

868. (893.) ΤΟΥΤΩι ΔΕ ΣΥΝΤΕΘΝΗΚΕ] συναποθανοῦσα πάρεστιν ἐνθάδε ἐν τῷ ᾅδῃ, καὶ ἕξει αὐτὴν ξύμμαχον.

873. (898.) ΥΜΕΙΣ ΔΕ] πρὸς τὸν χορόν. ἴσον τῷ προσᾴσατε, ὡς ὑπογραμμός τις ὤν.

874. (899.) ΔΙΟΣ ΕΝΝΕΑ] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις ἐπῳδικὴ διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα τίθεσθαι, ἐκ κώλων ἀναπαιστικῶν μὲν διμέτρων ἐφθημιμερῶν κατὰ τὰς περιττὰς χώρας, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίας ἀντισπαστικῶν ἡμιολίων ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου ἢ καὶ πεντασυλλάβου, πλὴν τοῦ τρισκαιδεκάτου ἰαμβικοῦ καθαροῦ ὄντος ἐφθημιμεροῦς· ἐφ' ᾧ κορωνίς. ἑξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀμοιβαῖον. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι δέκα, ὧν τελευταῖος "ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν, ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων." ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

876. (902.) ΓΝΩΜΟΤΥΠΩΝ] τῶν τὰς οἰκείας γνώμας διὰ τῶν λόγων τυπούντων. ἢ τοὺς τύπους αὐτὰς τοῖς ὕστερον καταλιμπανόντων. ἢ τῶν ταῖς γνώμαις ἀλλήλοις τυπτόντων.

(903.) ΟΞΥΜΕΡΙΜΝΟΙΣ] τοῖς μετὰ σκέψεως εὑρισκομένοις καὶ ἀσαφέσι.

880. (908.) ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΡΙΣΜΑΤΑ] τὰ μὲν ῥήματα πρὸς τὸν Αἰσχύλον, τὰ δὲ παραπρίσματα πρὸς τὸν Εὐριπίδην λεπτολογοῦντα.

884. ΔΗΜΗΤΕΡ Η ΘΡΕΨΑΣΑ] παρόσον Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν, ἢ ὅτι ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις ἐτελεῖτο τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου. ἔστι δὲ τοῦτο ἔπος Αἰσχύλου.

886. ΚΑΛΩΣ] ὅτι καὶ νῦν τὸ καλῶς ἐπὶ παραιτήσει. ἀποστρεφόμενος δὲ καὶ παραιτούμενος ὁ Εὐριπίδης λέγει τὸ καλῶς.

887. ΕΤΕΡΟΙ ΓΑΡ ΕΙΣΙΝ ΟΙΣΙΝ ΕΥΧΟΜΑΙ] ἅτε δὴ Σωκρατικὸς ὢν καινὰ δαιμόνια ἔπλασσεν.

889. ΤΟΙΣΙΝ ΙΔΙΩΤΑΙΣ ΘΕΟΙΣ] τινὲς ἐν τῷ θεοῖς δύο τιθέασιν, ἵνα ἓν ᾖ τὸ ἴδιοί τινές σοι κόμμα καινόν.

890. ΑΙΘΗΡ ΕΜΟΝ ΒΟΣΚΗΜΑ] καὶ Σωκράτης ἐν Νεφέλαις "μὰ τὴν ἀναπνοήν, μὰ τὸ χάος, μὰ τὸν αἰθέρα." χαρακτηρίζει δὲ Εὐριπίδην εὐεπίφορον ὄντα ἐπὶ τῷ αἰθέρα ὀνομάζειν. ΣΤΡΟΦΙΓΞ δὲ ἀπὸ τοῦ στρέφειν αὐτὸν καὶ πανουργεύεσθαι. ΜΥΚΤΗΡΕΣ δὲ ΟΣΦΡΑΝΤΗΡΙΟΙ, ὡς συντελούντων τῶν μυκτήρων εἰς τὴν φωνήν.

893. ΚΑΙ ΜΗΝ ΗΜΕΙΣ] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ προῳδική, ὅτι προτίθεται τῆς διπλῆς, ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ιδʹ, ὧν τὰ μὲν αʹ βʹ εʹ ϛʹ ηʹ θʹ ιαʹ ιβʹ ιδʹ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ δ' ἄλλα ἐφθημίμερῆ, πλὴν τοῦ παρατελεύτου μονομέτρου ἀκαταλήκτου ὄντος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

894. (924.) ΛΟΓΩΝ ΕΜΜΕΛΕΙΑΝ] ὅτι καταχρηστικῶς νῦν τὴν εὐρυθμίαν. κυρίως δὲ ἡ μετὰ μέλους ὄρχησις τραγική. οἱ δέ, ἡ πρὸς τὰς ῥήσεις ὑπόρχησις. * ΕΠΙΤΕ] ἐπέλθετε. *Gl. D.*

895. ΔΑΙΑΝ ΟΔΟΝ] ἀγωνιστικήν, ἔμπειρον, ἀπὸ τοῦ δαῆναι [ἤγουν μαθεῖν. *Gl. Victor.*]. ἐπὶ τούτοις δὲ δαΐαν ὁδόν, ἔμπειρον. ἢ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον.

898. (929.) ΠΡΟΣΔΟΚΑΝ ΟΥΝ] ἔθος τοῖς ποιηταῖς προλέγειν ἃ εἰς τὸ ἑξῆς λέγειν μέλλουσι. κἀνταῦθα οὖν οὗτος τοῦτο ποιεῖ.

899. (931.) ΚΑΤΕΡΡΙΝΗΜΕΝΟΝ] ἐξεσμένον· ῥίνη γὰρ ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ᾧ ῥινοῦσιν. ἢ εὐτελές, ὅτι ἐξευτελίζομεν τῇ ῥινί.

900. (932.) ΑΥΤΟΠΡΕΜΝΟΙΣ] δυσκόλοις, προρρίζοις, ἢ μεγάλοις.

902. (935.) ΑΛΙΝΔΗΘΡΑΣ] συναγωγάς, στροφάς, λεπτολογίας, πλοκὰς τοῦ Εὐριπίδου. * ἀλινδῆθραι ἀπὸ τοῦ ἀλίζω τὸ συναθροίζω. *Gl. Victor.*

903. (936.) ΑΛΛ' ΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ] εἴσθεσις διπλῆς ἀμοιβαίας ἐκ στίχων ἰαμβικῶν Ἱππωνακτείων τετραμέτρων καταληκτικῶν ξϛʹ, ὧν τελευταῖος "πέπτωκεν

ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος.'' ἐπὶ τῷ τέλει διπλῇ ἔξω νενευκυῖα.

908. (941.) ΦΡΥΝΙΧΩι] ἀπατεὼν γὰρ ὡς ἀφελέστερος ὁ Φρύνιχος. νῦν δὲ Φρύνιχον λέγουσι τὸν τραγῳδίας ποιητήν. τοῦτον δὲ ἐπαινοῦσιν εἰς τὴν μελοποιίαν. νυνὶ δὲ ὡς ἀφελοῦς ὄντος αὐτοῦ μνημονεύει ὁ Ἀριστοφάνης. ἦν δὲ πρὸ Αἰσχύλου.

909. (942.) ΕΓΚΑΛΥΨΑΣ] ὡς αὐτοῦ εἰσφέροντος ἐν δράμασί τινα κεκαλυμμένον. ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ καθήμενός ἐστι καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν δράματι ἐπιγραφομένῳ Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος λύτροις. οὐδὲν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς φθέγγεται. ΑΛΛΩΣ. εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξὶν Ἀχιλλέα, ἢ Ἕκτορος λύτροις· ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν, ὃς μέχρι τριῶν ἡμερῶν οὐδὲν φθέγγεται.

911. (944.) ΟΥΔΕ ΤΟΥΤΙ] εἰκὸς αὐτὸν ἀπρακτοῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ οὐδὲ τουτί. τὸ δὲ ΟΙ Δ' ΕΣΙΓΩΝ, ὁ Ἀχιλλεύς, φασί, καὶ ἡ Νιόβη.

914. (947.) ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΥΤ' ΕΤΕΡΠΕ] μᾶλλον τῇ σιωπῇ ἐτερπόμην ἢ τοῖς νῦν λαλοῦσι. πολλοὶ δὲ ἐν σκηνῇ ἐλάλουν.

916. (949.) Ο ΔΕΙΝΑ] ὅτι ἐπιδείξεως· δείκνυσι γὰρ τὸν Αἰσχύλον παρόντα.

918. (951.) ΔΙΗΕΙ] ἀνύοιτο ἄν, εἰς τέλος ἂν ἦλθεν.

919. (952.) Ω ΠΑΜΠΟΝΗΡΟΣ] ἢ ἐγὼ ἢ αὐτός νόει. καὶ πρὸς μὲν τὸν Διόνυσον, ὦ παμπόνηρος ἐγώ, ὁ εἰς πάντα πονηρευόμενος καὶ πάντα ἐξετάζων, οἷα ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τούτῳ· πρὸς δὲ τὸν Αἰσχύλον, στίξον εἰς τὸ παμπόνηρος, καὶ τὸ ὦ ἀντὶ τοῦ φεῦ· ὦ παμπόνηρος ὑπάρχει αὐτὸς, ταῦτα πονηρευόμενος εἰς ἀπάτην τῶν θεατῶν.

920. (953.) ΣΚΟΡΔΙΝΑι] οὕτως ἔλεγον τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν, σκορδινᾶσθαι. τινὲς δὲ περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ὅταν χασμώδεις ὄντες ἐκτείνουσι τὰ μέλη· ὅπερ συμβαίνει καὶ περὶ τοὺς ἄλλως πως βασανιζομένους καὶ διαστρεφομένους τὰ μέλη. * ΣΚΟΡΔΟΝΙΑι] δριμύτατα βλέπεις. δριμέα γὰρ τὰ σκόροδα. *Gl. Cant.* 1.

922. (955.) ΒΟΕΙΑ] μεγάλα καὶ κτύπου πλέα, ὀφρῦς ἔχοντα, ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα.

923. (956.) ΜΟΡΜΟΡΩΠΑ] καταπληκτικά, φοβερά. ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμοῦς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης.

924. (957.) ΑΓΝΩΤΑ ΤΟΙΣ ΘΕΩΜΕΝΟΙΣ] ἀπὸ τοῦ ἀγνῶτος· οὐ γὰρ παρασχηματίζεται ἀπὸ τοῦ ἀγνὼς εἰς οὐδέτερον γένος, ὥς φησιν Ἡρωδιανός.

926. (959.) Η ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΥΣ] χαρακτηριστικὸν καὶ τοῦτο, ὅτι πολὺς Αἰσχύλος ἐν τῷ ποταμοὺς καὶ ὄρη λέγειν.

927. (960.) ΓΡΥΠΑΙΕΤΟΥΣ] ἐπίσημα ἀσπίδος ἀλλόκοτα. εἰώθασι γὰρ ζωγραφεῖν εἰς τὰς ἀσπίδας αἰετούς. ζητεῖται δὲ ποῦ μᾶλλον συναπτέον, εἰς τὸ ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας, ἢ τοῖς ἄνω, ἢ τῷ γρυπαιέτους χαλκηλάτους.

929. (962.) ΗΔΗ ΠΟΤ' ΕΝ ΜΑΚΡΩι] παρὰ τὰ ἐξ Ἱππολύτου "ἤδη πότ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ."

930. (963.) ΙΠΠΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑ] γράφεται κολεκτρυόνα, ὡς γένος τι λάβῃς Περσικὸν αὐτῷ ὅμοιον. ΑΛΛΩΣ. ἱππαλεκτρυὼν εἰ καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἀπηγόρευται μὴ εἶναι, ἀλλ' ἔστι τῇ ἀληθείᾳ ζῶον θαλάσσιον, ὃν καί τις τῶν καθ' ἡμᾶς εὑρὼν κατὰ τύχην ἐξιόντα ἀπεκτονὼς καὶ πᾶσι νεκρὸν δείξας ἐνέγραφεν ἐν τῇ σημαίᾳ αὐτοῦ καὶ τῇ ἀσπίδι, ὡς ἂν καὶ τοῖς μὴ εἰδόσιν ὁ ἆθλος κηρύττοιτο. τινὲς δὲ τὸ ἵππος ἐπὶ τοῦ μεγάλου.

932. (965.) ΕΡΥΞΙΝ] οὗτος γὰρ ὡς ἄμορφος καὶ ἀηδὴς διαβάλλεται.

936. (969.) ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑΣΙ] ταῖς σκηναῖς, τοῖς Περσικοῖς βήλοις ἢ βηλοθύροις.

940. (973.) ΕΠΥΛΛΙΟΙΣΙΝ] ἀντὶ τοῦ λογίοις μικροῖς. ὡς δὲ βρέφος βρεφύλλιον καὶ εἶδος εἰδύλλιον, οὕτω καὶ ἔπος ἐπύλλιον.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙΣ] εἰώθασι γὰρ οἱ καλούμενοι περιπατεῖν. ἢ ἀντὶ τοῦ διατριβαῖς. ὡς ἐπὶ ἀσθενοῦντος δὲ διαλέγεται, ἐκ μεταφορᾶς τῶν λεπτυνομένων σωμάτων διὰ τῆς καθάρσεως.

ΤΕΥΤΛΙΟΙΣΙ] εἰώθασιν οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες τὰς τῶν σωμάτων καθάρσεις διὰ περιπάτων καὶ τεύτλων λευκῶν καὶ ἑτέρων ποτῶν ποιεῖσθαι. τὸ δὲ ἐπυλλίοις ἀντὶ τοῦ λογίοις μικροῖς. *Schol. Cant.* 1. 2. ΜΙΚΡΟΙΣ] γράφεται λευκοῖς.

941. (974.) ΧΥΛΟΝ ΔΙΔΟΥΣ] οὐκ ἀπὸ πτισάνης, ἀλλ' ἀπὸ ἠθῶν ἀνδρῶν καὶ βιβλίων. γράφεται δὲ καὶ ἀπηθῶν, ἀντὶ τοῦ ἐκλεγόμενος. ΜΟΝΩΔΙΑΙΣ δὲ γυμνάσμασι μονῳδικοῖς.

942. (975.) ΚΗΦΙΣΟΦΩΝΤΑ] ὅτι ἐδόκει δοῦλος ὢν συμπονεῖν αὐτῷ ὁ Κηφισοφῶν, καὶ μάλιστα τὰ μέλη· ὃν καὶ συνεῖναι τῇ γυναικὶ αὐτοῦ κωμῳδοῦσιν. ἕτερος δέ ἐστι Κηφισοφῶν ὁ καὶ τὸ ψήφισμα εἰσενεγκὼν ὑπὲρ τοῦ εἱρχθῆναι τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως.

945. (978.) Η ΤΟ ΣΑΥΤΟΥ] ὅτι δυσγενὴς ὁ Εὐριπίδης. ΕΠΩΝ δὲ τῶν ἰαμβείων· ἔπη γὰρ καὶ αὐτὰ καλοῦσιν.

946. (979.) ΑΡΓΟΝ] ὥσπερ σὺ τὴν Νιόβην καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐποίησας μηδὲν λέγοντας.

947. (980.) Η ΓΥΝΗ ΤΕ ΜΟΙ ΧΩ ΔΟΥΛΟΣ] ἀντὶ τοῦ τὰ αὐτά. καὶ εἰς τοῦτο δὲ κωμῳδεῖται ὁ Εὐριπίδης, ὅτι δια-

φόροις τοῖς προσώποις ἀνοικείους λόγους περιτίθησιν.

949. (982.) ΤΑΥΤΑ] *τὸ τοὺς δούλους τοῖς δεσπόταις ἰσοτίμους ποιεῖν.*

950. (983.) ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ] *τὰ περὶ δημοκρατίας καὶ ἰσότητος. φησὶν οὖν πρὸς ταῦτα ὁ Διόνυσος, ἔασον· ἐμὸν γάρ ἐστι μᾶλλον ἐμπεριπατῆσαι περὶ τούτου, οὐ σόν. παρόσον εἰρήνης καὶ ἡσυχίας ὁ θεὸς αἴτιος. ἔασον οὖν ὦ τάν· ὀρθῶς γάρ σου κατηγορεῖ ἐπὶ τῇ πάντων ἀδολεσχίᾳ ὁ Αἰσχύλος, καὶ οὐκ ἂν ἔχοις ἐμπεριπατῆσαι οὐδὲ ἐπαινέσαι σεαυτὸν ἐπὶ τούτῳ.* ΑΛΛΩΣ. *οὐ δεῖ σε, φησί, ζητεῖν ὅπως ἂν ἀποδείξῃς ὡς κάλλιστα τοῦτο ἐποίεις. οὐ γὰρ καλὸν ἐξ ἴσου τοὺς δούλους τοῖς δεσπόταις παῤῥησιάζεσθαι.* ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ *δὲ διατριβή.*

954. (987.) ΓΩΝΙΑΣΜΟΥΣ] *πλαγιασμούς, ἀπάτας.* ΚΑΧΥΠΟΤΟΠΕΙΣΘΑΙ *δὲ ἀντὶ τοῦ κακὰ ὑπονοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτοὺς τεχνάσηται.*

956. ΚΑΧ' ΥΠΟΤΟΠΕΙΣΘΑΙ] *τὸ τέλειον κακὰ ὑπονοεῖν. Rav. ὑπονοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτοὺς τεχνάσηται. Gl. E.*

959. (992.) ΟΥΚ ΕΚΟΜΠΟΛΑΚΟΥΝ] *κενοὺς οὐκ ἐποίουν ψόφους, οὐκ ἔλεγον κομπώδη ὡς Αἰσχύλος.*

960. (993.) ΑΠΟ ΤΟΥ ΦΡΟΝΕΙΝ ΑΠΟΣΠΑΣΑΣ] *οὐ τὴν σωφροσύνην αὐτῶν ἀφειλόμην, ἀπὸ τοῦ φρονεῖν καὶ συνεῖναι τὸ λεγόμενον ἀποσπάσας αὐτούς.*

961. (994.) ΚΥΚΝΟΥΣ] *ὅτι δύο Κύκνοι ἐγένοντο, ὁ μὲν Ἄρεος υἱός, ὁ ὑφ' Ἡρακλέους φονευθείς, ὡς ἐν τῇ Ἀσπίδι Ἡσίοδος, ὁ δὲ Ποσειδῶνος, ὁ ὑπ' Ἀχιλλέως, ὡς καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ.*

ΚΩΔΩΝΟΦΑΛΑΡΟΠΩΛΟΥΣ] *Ἀπολλώνιός φησιν ὅτι παρήνεγκε χρωμένους κώδωσί τινας. κώδωνας ἐν τοῖς φαλάροις καὶ χαλινοῖς τῶν ἵππων ἔχοντας.*

963. (996.) ΦΟΡΜΙΣΙΟΣ] *Δίδυμός φησιν ὅτι Φορμίσιος δραστικὸς ἦν καὶ τὴν κόμην τρέφων καὶ φοβερὸς δοκῶν εἶναι. διὸ καὶ Αἰσχύλου μαθητήν φησιν αὐτὸν εἶναι. βαθὺς δὲ ἦν καὶ καθίει τὸν πώγωνα. κωμῳδεῖται δὲ εἰς δωροδοκίαν.*

ΜΕΓΑΙΝΕΤΟΣ Θ' Ο ΜΑΝΗΣ] *ὁ Μεγαίνετος, ὅτι οὐ πάντως βάρβαρος, ἀλλ' ἀναίσθητος καὶ οὐκ ἀστεῖος. αὐθάδης δὲ οὗτος καὶ τῶν στρατηγιώντων ἐστὶ καὶ θρασύς. τινὲς δὲ δούλων ὀνόματα.* * ΜΕΓΑΙΝΕΤΟΣ Θ' Ο ΜΑΓΝΗΣ] *ἀμφότεροι βάρβαροι. Gl. A.*

964. (997.) ΣΑΛΠΙΓΓΟΛΟΓΧΥΠΗΝΑΔΑΙ] *σάλπιγγας καὶ λόγχας καὶ ὑπήνας ἔχοντες. τοῦτο δὲ εἰς τὸν Φορμίσιον ἀποτείνει.*

ΣΑΡΚΑΣΜΟΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΑΙ] *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους, ἰσχύος δὲ ἐπιμελουμένους. διὸ καὶ τὸν Μεγαίνετον Μάνην εἶπεν, οὐ πάντως βάρβαρον, ἀλλ' ἀναίσθητον καὶ μανικόν. ἐπίτηδες δὲ ἐχρήσατο τοῖς συνθέτοις διὰ τὸ Αἰσχύλου ἦθος.* * ΑΛΛΩΣ. *σαρκασμοπιτυοκάμπτης συνετέθη παρὰ τὸ σαρκασμὸς καὶ τὸ πίτυς καὶ τὸ κάμπτω. ἔστι δὲ σαρκασμὸς εἰρωνεία δακνηρὰ καὶ βαρύτης, ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔχει ὡς οἷά τι θηρίον σαρκὶ ἐμφυέν. ἄλλοι δὲ σαρκασμοὺς νοοῦσι τοὺς μαλακοὺς καὶ φθορεῖς ἀπὸ τοῦ τὰς σάρκας κάμπτειν ἤτοι συνθλίβειν δίκην πίτυος. ἔστι δὲ καὶ πιτυοκάμπτης φάρμακον φθοροποιόν, ὡς ἐν τοῖς νόμοις εὕρηται. Victor.*

965. (998.) ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ] *ὡς ἀστεῖος καὶ πιθανός, Κλειτοφῶν δὲ ὡς ἀργὸς ἐκωμῳδεῖτο. νῦν δὲ ὡς πανοῦργον καὶ παλίμβολον βούλεται τοῦτον ἀποδεικνύναι, καὶ παραπλήσιον Θηραμένει.*

968. (1001.) ΟΥ ΧΙΟΣ ΑΛΛΑ ΚΙΟΣ] *ὅτι δοκεῖ προσγεγράφθαι τῇ πολιτείᾳ, Ἄγνωνος αὐτὸν ποιησαμένου, ὡς Εὔπολις Πόλεσιν. Ἀρίσταρχος δὲ ὡς γεγραμμένου Κῷος ἐξηγεῖται, ὅτι πρὸς τὸ Κῷος εἰσήγαγε τὸ Χῖος· τὸν γὰρ ἀντίστροφον τῷ Χίῳ λέγεσθαι. τοῦτο οὖν φησίν, ὅτι οὐδέποτε κακοβουλεῖ ὁ Θηραμένης ὡς ἐν ἀστραγάλοις, ἀλλ' ἐπιτυγχάνει. ἐπιπλήττει δὲ αὐτῷ ὁ Δημήτριος ὡς τελέως ἀγνοοῦντι ὅτι Κῖος ἦν. παραλείπει δὲ ὅμως καὶ αὐτὸς ὅτι οὐδὲν ἧττον παρὰ τὴν ὑπόνοιαν εἴρηται, ἀντὶ τοῦ Κῷος Κῖος. Δίδυμος δέ φησιν ὅτι δύναται καὶ τῆς παροιμίας μεμνῆσθαι, οὐ Χῖος ἀλλὰ Κῖος, παρόσον ποικίλος τις ὢν καὶ ἀγχίστροφος καθωμίλει τοὺς καιρούς, πρὸς τὸ κρεῖττον μέρος ἀεὶ διδοὺς ἑαυτόν. Κῷος δὲ ἐλέγετο εἶναι καὶ Κόθορνος. Λουκιανὸς Ἔρωσιν "ὡς καὶ ἔγωγ' ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες ἔξισοι βαδίζοιτε."*

969. (1002.) ΤΟΙΑΥΤΑ ΜΕΝΤΟΙ 'ΓΩ ΦΡΟΝΕΙΝ] *τὸ πλῆρες τοιαῦτα μέντοι ἐγώ. εἴσθεσις τῆς διπλῆς εἰς δύο περιόδους διῃρημένη, ἐκ κώλων ἰαμβικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων κα'. εἰσὶ δὲ τῆς μὲν πρώτης περιόδου κῶλα θ', τῆς δὲ δευτέρας κῶλα δυοκαίδεκα, ἧς τὰ η' ια' ιβ' καταληκτικά εἰσιν. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν πρώτης περιόδου παράγραφος, τῆς δὲ δευτέρας δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι ἔξω νενευκυῖαι.*

974. (1007.) ΚΑΙ ΤΑΣ ΟΙΚΙΑΣ] *προσέχειν τῇ οἰκίᾳ καὶ μηκέτι πολεμεῖν.*

981. (1014.) ΠΟΥ 'ΣΤΙΝ Η ΧΥΤΡΑ] *ταῦτα πάντα μικροπρεπείας δείγματα.*

984. (1017.) ΤΕΘΝΗΚΕ ΜΟΙ] *ἀντὶ*

τοῦ κέκλασται, ἀπώλετο. πρὸς τὰς λέξεις Εὐριπίδου.

986. (1019.) ΤΗΣ ΕΛΑΑΣ] μέχρι καὶ τῶν εὐτελῶν ἐρωτῶσιν. ἐλάα δὲ ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας, καταχρηστικῶς δὲ θάτερον ἀντὶ θατέρου λαμβάνεται.

988. (1021.) ΜΑΜΜΑΚΟΥΘΟΙ] Ἀρίσταρχος μέν φησιν ὠνοματοπεποιῆσθαι. πῶς οὖν, Δημήτριός φησιν, εἰ μὴ σύνηθες αὐτοῖς τὸ ὄνομα, οὗ καὶ δρᾶμα ὅλον οὕτως ἐπιγέγραπται Μαμμάκουθοι; ὅ τινες Πλάτωνος λέγουσιν. ΑΛΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ μαμμόθρεπτοι. Δίδυμος, ὅτι Μαμμάκουθος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβάλλοντο, καθάπερ καὶ ὁ Βουταλίων καὶ ὁ Κόροιβος. μήποτε δὲ γραπτέον εἴη Μαμμάκυθοι, διὰ τὸν στίχον. Μελιτίδην δὲ τὸν εὐήθη, παρὰ τὸ μέλι. ἢ καὶ γέγονέ τις οὕτω μωρός. τοῦ δὲ Μελιτίδου καὶ Κοροίβου καὶ Λουκιανὸς ἐν Ἔρωσι μέμνηται.

990. (1023.) ΤΑΔΕ ΜΕΝ ΛΕΥΣΣΕΙΣ ΦΑΙΔΙΜ'] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ, ἐπῳδικὴ μὲν διὰ τὸ μετὰ τὴν διπλῆν κεῖσθαι, προῳδικὴ δὲ διὰ τὸ προτίθεσθαι ἑτέρας διπλῆς, ἐκ κώλων ιγ', ὧν τὸ α' ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ β' ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τά γ' ϛ' ιγ' τροχαϊκὰ ἑφθημιμερῆ, τὰ δὲ λοιπὰ ἀκατάληκτα καὶ δίμετρα, πλὴν τοῦ μονομέτρου παρατελεύτου. ἐν ἐκθέσει δὲ στίχοι δύο ἀναπαιστικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί, ὅμοιοι τοῖς ἑξῆς διπλῆς ἀμοιβαίας εἰσθέσεως ἑβδομήκοντα κώλοις, ὧν τελευταῖον "καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον κἀκβάς τινα λωποδυτῆσαι." ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν προῳδικῆς κορωνίς, τῶν δὲ τετραμέτρων διπλῆ ἔξω νενευκυῖα. πρὸς τὸν Αἰσχύλον δὲ ὁ χορὸς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. ἔστι δὲ ἀρχὴ αὕτη Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. τοῦτο δὲ παρὰ τὴν ὑπόνοιαν.

993. (1026.) ΕΚΤΟΣ ΟΙΣΕΙ] ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τῶν ὡρισμένων λόγων. ἐμφαίνει δέ τι ὡρισμένον λέγειν. καὶ μάλιστα ἐπ' ἄκρου ἱπποδρόμου ἐλαῖαι ἦσαν, καθ' ἃς ἐξεφέροντο οἱ ὑποπίπτοντες κατὰ τὸν δρόμον. θέλει δὲ εἰπεῖν ἐκτὸς τοῦ προκειμένου. ἢ ἐπεὶ εἶπεν ὁ Διόνυσος "τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;" παρὰ τὸ παρέτραγε παίζων ὁ χορὸς τοῦτό φησι· "μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας ἐκτὸς οἴσῃ τῶν ἐλαιῶν." ΑΛΛΩΣ. ἐν τῷ τέλει τοῦ τόπου οὗ ἐτελεῖτο ὁ δρόμος, ἐλαῖαι στιχηδὸν ἵστανται, οὖσαι κατάντημα τοῦ δρόμου, καὶ οὐδεὶς ἐπέκεινα τούτων ἐχώρει. ὅστις οὖν πέρα τοῦ δέοντος ἔπραττέ τι, ἔλεγον ὡς ἐκτὸς τῶν ἐλαιῶν φέρεται. ἐπεκράτησε δὲ εἰς παροιμίαν. * σημείωσαι δὲ ὅτι μὴ μόνον ἐλαία ἀλλὰ καὶ ἐλάα παρὰ ποιηταῖς τε καὶ λογογράφοις εὕρηται. *Schol. Cant.* 1.

998. (1031.) ΧΡΩΜΕΝΟΣ ΤΟΙΣ ΙΣΤΙΟΙΣ] λείπει ὁ καί. ἔστι γὰρ καὶ ἄκροισι χρώμενος. τοῦτο δὲ εἴρηκεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, οἳ ὅταν πνεῦμα σφοδρὸν ἐμπνεύσῃ συστέλλουσι τὰ ἱστία, ἵνα μὴ τῇ βιαίᾳ τούτου φορᾷ ἀνατραπείη τὸ σκάφος, χαλῶντες δὲ ἤδη κατὰ μικρὸν ἄγουσι τὴν ναῦν εἰς τὸ πρόσω τοῦ πλοῦ. ἄκροισι δὲ τοῖς ἐν ἄκρῳ δεχομένοις τὸ πνεῦμα καὶ μὴ κατὰ τὸ μέσον.

1002. (1036.) ΠΥΡΓΩΣΑΣ] αὐξήσας καὶ μεγάλα εἰπών.

1003. (1037.) ΛΗΡΟΝ] παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τοῦ τέχνην. ΤΡΑΓΙΚΟΝ δέ, ὅτι ἀλλήλους διαβάλλουσι κωμικοὶ καὶ τραγικοί.

1009. (1043.) ΕΚ ΧΡΗΣΤΩΝ ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΙΩΝ] ἀντὶ τοῦ ἀπὸ καλῶν κακοὺς ἐποίησας. ΜΟΧΘΗΡΟΥΣ δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσχροτέρους.

1010. (1044.) ΤΕΘΝΑΝΑΙ· ΜΗ ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΤΑ] οὐδὲ τοῦτο συκοφαντητέον, ὅτι νεκρὸν λέγει τεθνάναι· ἴσως γὰρ πρὸς τὸ γελοῖον ἐπιτηδεύεται. γελοίου οὖν χάριν εἶπεν· ἤδη γὰρ ἀπέθανε. βραχυπαραληκτεῖ δὲ ἐνταῦθα.

1012. (1046.) ΔΙΑΔΡΑΣΙΠΟΛΙΤΑΣ] ἀντὶ τοῦ δειλούς, ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν.

1013. (1047.) ΚΟΒΑΛΟΥΣ] ἐκ παραλλήλου κοβάλους καὶ πανούργους.

1015. (1049.) ΕΠΤΑΒΟΕΙΟΥΣ] ἀντὶ τοῦ μεγάλους, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος Αἴαντος.

1016. (1050.) ΚΡΑΝΟΠΟΙΩΝ] κράνη καὶ λόφους διηγούμενος ἀφανιεῖ με τῷ πατάγῳ τῶν ὀνομάτων.

1019. (1053.) ΤΟΥΣ ΕΠΤ' ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ] οἱ Πέρσαι πρότερον δεδιδαγμένοι εἰσίν, εἶτα οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας· νῦν δὲ τὸ ὕστερον προτέρως εἶπε. πλὴν οὐδὲ τῷ ποιητῇ ἐγκλητέον (οὐ γάρ ἐστιν ἀκρίβωσις τὸ τοιοῦτον) οὐδὲ τοῖς ἀπελέγχουσιν αὐτόν.

1021. (1055.) ΘΗΒΑΙΟΥΣ ΓΑΡ ΠΕΠΟΙΗΚΑΣ] δῆλον ὡς οὐ φίλων ὄντων τοῖς Ἀθηναίοις τῶν Θηβαίων, ἀλλὰ διαφερομένων. * ΑΝΔΡΕΙΟΤΕΡΟΥΣ] τῶν Ἀργείων, ὧν πολὺ κατὰ πόλεμον κλέος. *Gl. Br.*

1023. (1057.) ΑΛΛ' ΥΜΙΝ ΑΥΤ' ΕΞΗΝ] ὑμῖν ἐξῆν τοῖς Ἀθηναίοις μιμήσασθαι καὶ ἀσκεῖν τὰ πολεμικά.

ΟΥΚ ΕΠΙ ΤΟΥΤΟ] ἀλλ' εἰς ἐγκλήσεις καὶ δικοββαφίας. κατηγορεῖ δὲ Ἀθηναίων ἐντεῦθεν.

1024. (1058.) ΤΟΥΣ ΠΕΡΣΑΣ] Αἰσχύλου δρᾶμα οὕτω καλούμενον. τὸ δὲ ΕΙΤΑ καὶ τὸ ΜΕΤΑ ΤΟΥΤΟ οὐ θέλουσιν ἀκούειν πρὸς τὰς διδασκαλίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ κατὰ τοῦτο ἐδίδαξα καὶ τὸ ἕτερον.

1026. (1060.) ΕΧΑΡΗΝ ΓΟΥΝ ΗΝΙΚ' ΗΚΟΥΣΑ] ἐν τοῖς φερομένοις Αἰσχύλου

Πέρσαις οὔτε Δαρείου θάνατος ἀπαγγέλλεται, οὔτε ὁ χορὸς τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει ἰαυοῖ, ὅ ἐστιν ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διόνυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπελθούσης. ἀλλὰ τὰ μὲν πράγματα ὑπόκειται ἐν Σούσοις, καὶ περίφυβός ἐστιν μήτηρ Ξέρξου ἐξ ὀνείρου τινός, χορὸς δὲ Περσῶν γερόντων διαλεγόμενος πρὸς αὐτήν, εἶτα ἄγγελος ἀπαγγέλλων τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν καὶ τὴν Ξέρξου φυγήν. Χαῖρις δέ φησι τὸ Δαρείου ἀντὶ τοῦ Ξέρξου· σύνηθες γὰρ τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ τῶν υἱῶν τοῖς τῶν πατέρων ὀνόμασι χρῆσθαι. πρὸς ὃν ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἐν τῷ δράματι λέγεται "Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ βλέπει φάος." Ἡρόδικος δέ φησι διττοῦ γεγονέναι τοῦ θανάτου, καὶ τὴν τραγῳδίαν ταύτην περιέχειν τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. δοκοῦσι δὲ οὗτοι οἱ Πέρσαι ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου δεδιδάχθαι ἐν Συρακούσαις σπουδάσαντος Ἱέρωνος, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν γ′ περὶ κωμῳδιῶν. ΑΛΛΩΣ. Δίδυμος, ὅτι οὐ περιέχουσι θάνατον Δαρείου οἱ Πέρσαι τὸ δρᾶμα. διό τινες διττὰς θέσεις (τουτέστι διδασκαλίας) τῶν Περσῶν φασί, καὶ τὴν μίαν μὴ φέρεσθαι. τινὲς δὲ γράφουσι Δαρείου τοῦ Ξέρξου. οἱ δὲ ὅτι τοῖς κυρίοις ἀντὶ πατρωνυμικῶν κέχρηνται, καὶ ὅτι ὁ Ξέρξης, οἱ δὲ, ὅτι εἴδωλον Δαρείου φθέγγεται ἐκεῖ τεθνηκότος δηλονότι.

1030. (1064.) ΟΡΦΕΥΣ ΓΑΡ ΤΕΛΕΤΑΣ Θ' ΗΜΙΝ] ὅτι πολλὴ δόξα κατεῖχε περὶ Ὀρφέως, ὡς τελετὰς συντετάχοι.

1031. (1065.) ΜΟΥΣΑΙΟΣ] τὸν Μουσαῖον παῖδα Σελήνης καὶ Εὐμόλπου Φιλόχορός φησιν. οὗτος δὲ παραλύσεις καὶ τελετὰς καὶ καθαρμοὺς συντέθεικεν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησμολόγον αὐτόν φησι. φέρεται δὲ καὶ ἐπιτάφιον οὕτως ἔχον "Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὖδας, Μουσαῖον, φθίμενον σῶμ' ὑπὸ τῷδε τάφῳ." ἐνταῦθα δὲ καὶ θεραπείας νοσημάτων καταδεῖξαι λέγεται.

ΗΣΙΟΔΟΣ ΔΕ] ὡς πρώτου ὄντος Ἡσιόδου μέμνηται.

1033. (1067.) ΧΡΗΣΤ' ΕΔΙΔΑΞΕ] τινὲς συναλοιφὴν λέγουσιν. χρηστὰ δὲ ἀντὶ τοῦ χρήσιμα.

1034. (1068.) ΠΑΝΤΑΚΛΕΑ] διαβάλλει τὸν Παντακλέα ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὁπλίζεσθαι. μέμνηται δὲ τούτου καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει· "Παντακλέης σκαιός."

1036. (1070.) ΤΟ ΚΡΑΝΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΠΕΡΙΔΗΣΑΜΕΝΟΣ] δέον ἐπιδήσαντα τὸν λόφον πρῶτον τὸ κράνος περιθέσθαι. καὶ Ὅμηρος ἐμφαίνει τοῦτο· "κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευε."

1037. (1071.) Ο ΛΑΜΑΧΟΣ] οὗτος ἄριστος ἦν τὰ πολεμικά. ἦν δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αἰσχύλου καὶ Ἀριστοφάνους, στρατηγὸς Ἀθηναίων. μέμνηται δὲ τούτου καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσιν. ΟΘΕΝ δὲ ἤγουν ἐκ τοῦ Ὁμήρου.

1038. ΑΠΟΜΑΞΑΜΕΝΗ] τὸ ἀπομαξαμένη ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν σπόγγῳ ἤ τινι τοιούτῳ σώματός τινος ἰκμάδα ἀφαιρουμένων, καὶ τοῦτο νοτίδος πληρούντων, ὥσπερ ἦν ἐκεῖνο τὸ σῶμα πρότερον διάβροχον. *Gl. Victor.*

1040. (1074.) ΑΝΤΕΚΤΕΙΝΕΙΝ] ἀνταποδιδόναι, ὁμοιοῦν, ἐξισοῦν.

1041. (1075.) ΦΑΙΔΡΑΣ] δρᾶμα Εὐριπίδου. Σθενέβοια δὲ, ἣν Ὅμηρος Ἄντειαν, ἥτις ἠράσθη τοῦ Βελλεροφόντου· οὗ μὴ ὑπακούοντος κατεψεύσατο πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Προῖτον ὡς βιαζομένη. καὶ ὃς ἔπεμψε τοῦτον εἰς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ ἀναιρεθησόμενον. ἐλθόντος οὖν ἐκεῖσε Βελλεροφόντου καὶ καθαροῦ φανέντος, μὴ φέρουσα τὴν αἰσχύνην ἡ Σθενέβοια κωνείῳ ἐχρήσατο.

1045. (1079.) ΩΣΤΕ ΚΑΥΤΟΝ ΣΕ] ἵνα διαβάλῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Εὐριπίδου. τὸ δὲ Α ΓΑΡ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΛΛΟΤΡΙΑΣ ΕΠΟΙΕΙΣ διπλῶς νοητέον, ἢ ὅτι τὰς τῶν ἄλλων μοιχεύων γυναῖκας καὶ αὐτὸς ὑφ' ἑτέρων τουτὶ πέπονθας, ἢ ἃ ἐποίεις περὶ τὰς ἑτέρας, λέγω δὴ Φαίδραν καὶ Σθενέβοιαν, μοιχευομένας αὐτὰς λέγων, τούτοις ἐπλήγης, ἀντὶ τοῦ καὶ αὐτὸς τὴν γυναῖκα μεμοίχευσαι.

1049. (1083.) ΚΩΝΕΙΑ] ὅτι πληθυντικῶς εἶπε κώνεια ἕνεκα τοῦ πολλὰς εἶναι· ἦν δὲ καὶ ἑνικῶς εἰπεῖν. τάχα μέντοι μᾶλλον πρὸς τὸ περὶ γυναικῶν ἱστορούμενον· πολλαὶ γὰρ τὴν Σθενέβοιαν μιμησάμεναι πιοῦσαι κώνειον ἐτελεύτησαν.

1052. (1086.) ΤΟΙΣ ΜΕΝ ΓΑΡ ΠΑΙΔΑΡΙΟΙΣΙΝ] ὁ γὰρ διδάσκαλος τοῖς μικροῖς, ὁ δὲ ποιητὴς τοῖς ἡβῶσι.

1055. (1089.) ΠΑΡΝΑΣΣΩΝ] ὄρος Φωκίδος. οἷον ῥήματα παραπλήσια ὄρεσιν. ἢ τὸ Λυκαβηττοὺς καὶ Παρνασσῶν μεγέθη Αἰσχύλος ἔν τινι τῶν αὐτοῦ πεποίηκε δραμάτων. ἔστι δὲ Λυκαβηττὸς ὄρος Ἀθηναίων.

1057. (1091.) ΓΝΩΜΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΙΩΝ] σημειωτέον ὅτι πρὸς γενικὴν ἔταξε τὸ ἴσα.

1060. (1094.) Α] τὸ λέγειν τοὺς ἥρωας μείζω ῥήματα, καὶ πρὸς τὰς μεγίστας διανοίας καὶ τοὺς λόγους τοιούτους προάγειν.

1061. (1095.) ΡΑΚΙ' ΑΜΠΙΣΧΩΝ] διὰ Οἰνέα καὶ Τήλεφον καὶ τοὺς ἄλλους.

1064. (1098.) ΠΕΡΙΕΙΛΟΜΕΝΟΣ] συστραφεὶς ἢ περιειληθείς· ἴλλειν γὰρ τὸ συνέχειν.

1065. (1099.) ΟΥΛΩΝ ΕΡΙΩΝ] ὁ Διόνυσός φησιν, οἷον ἐνδεδυμένος ἔνδοθεν

ἐρίων χιτῶνα. περιείληται γὰρ ῥάκη προσποιούμενος εἶναι πένης.

1066. (1100.) ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΙΧΘΥΣ] παρὰ τὰ ἰχθυοπώλια. τὸ δὲ τοιοῦτον Ἀττικόν. Εὔπολις "περιῆλθεν εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα." φησὶν οὖν ὅτι ἀναφαίνεται περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείων, ἀντὶ τοῦ τρυφῶν εὑρίσκεται.

1067. (1101.) ΣΤΩΜΥΛΙΑΝ] σκώμματα, κολακείαν, πανουργίαν.

1069. (1103.) ΤΩΝ ΜΕΙΡΑΚΙΩΝ ΣΤΩΜΥΛΛΟΜΕΝΩΝ] ἄπειροι οὗτοι ἐκκλησίας. φησὶν οὖν ὑπὸ Εὐριπίδου στραφέντας ἐπὶ τὸ λέγειν ὁρμῆσαι, καὶ διατρίβοντα ἐν τῇ ἀγορᾷ πολλοὺς κτᾶσθαι τοὺς ἐραστάς. παράλους δὲ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας· Πάραλος γὰρ καὶ Σαλαμινία τριήρεις εἰρηναρχικαί. κοινῶς δὲ παράλους τοὺς ἐκ τῶν τριήρων ναύτας· οὐ γὰρ ἴδιόν τι λέγοι ἂν περὶ τοῦ παράλου τριήρους νεώς. ἄτιμοι δὲ οὗτοι ἦσαν.

1071. (1105.) ΡΥΠΠΑΠΑΙ] ἐπίφθεγμα ναυτικὸν, παρασκευαστικὸν ἢ παρακελευσματικὸν κωπηλασίας. * ἐπιφώνημα ναυτικόν. *Gl. Br.*

1072. (1106.) ΤΩι ΘΑΛΑΜΑΚΙ] τῷ κωπηλατοῦντι ἐν τῷ κάτω μέρει τῆς τριήρους. οἱ δὲ θαλάμακες ὀλίγον ἐλάμβανον μισθὸν διὰ τὸ κολυβαῖς χρῆσθαι κώπαις παρὰ τὰς ἄλλας τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετμῶν, ὅτι μᾶλλον ἐγγύς ἐστι τοῦ ὕδατος. ἦσαν δὲ τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετμῶν, καὶ ἡ μὲν κάτω θαλαμῖται, ἡ δὲ μέση ζυγῖται, ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. θρανίτης οὖν ὁ πρὸς τὴν πρύμναν, ζυγίτης ὁ μέσος, θαλαμίτης ὁ πρὸς πρώραν. καὶ θαλαμία ὀπὴ, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη. οἷον οὖν παρὰ τῷ συγκαθέδρῳ παρδεῖν.

1073. (1107.) ΜΙΝΘΩΣΑΙ] διοσφράναι, δυσοσμίας ἀναπλῆσαι, μιᾶναι. μίνθη δὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἡδύοσμον· οἱ δὲ τὸν θύμον, ἢ κόπρον αἰγῶν.

1074. (1108.) ΝΥΝ Δ' ΑΝΤΙΛΕΓΕΙ] εἴσθεσις τῆς διπλῆς εἰς δύο περιόδους διῃρημένης ἐκ κώλων ὁμοίων ἀναπαιστικῶν κγ', ὧν τὰ μὲν πρῶτα δύο κῶλα δίμετρα ὄντα ἀκατάληκτα τῇ διπλῇ συνάπτεται. τῆς δὲ πρώτης περιόδου εἰσὶ κῶλα ια' ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ τελευταίου ἑφθημιμεροῦς. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ τῆς δευτέρας ἔχει, τὸ μέντοι παρατέλευτον ἀναπαιστική ἐστι βάσις. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν πρώτης περιόδου παράγραφος, τῆς δὲ δευτέρας δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος.

1078. (1112.) ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΑΣ] ἔγραψε γὰρ τὴν Αὔγην ὠδίνουσαν ἐν ἱερῷ.

1079. (1113.) ΤΟΙΣΙΝ ΑΔΕΛΦΟΙΣ] ὡς αἱ τοῦ Αἰόλου θυγατέρες.

1080. (1114.) ΚΑΙ ΦΑΣΚΟΥΣΑΣ ΟΥ ΖΗΝ] ὅτι παρὰ τὰ ἐκ Φρύξου Εὐριπίδου "τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν;" ἀλλ' ὁ λέγων ἐστὶ Φρύξος, οὗτος δὲ ὡς παρὰ γυναικὸς αὐτὸ λέγει εἰρημένον. ἰδεῖν οὖν χρὴ μήποτε τὸν αὐτὸν νοῦν παρ' Εὐριπίδῃ γυνὴ λέγῃ, καὶ μήποτε τὸ ὑπὸ τῆς τροφοῦ ἐν Ἱππολύτῳ λεγόμενον "ἀλλ' ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο, σκότος ἀμπίσχον κρύπτει νεφέλαις" καὶ τὰ ἑξῆς.

1082. (1116.) ΑΝΕΜΕΣΤΩΘΗ] ἀνεπληρώθη τῶν γραμματεύειν βουλομένων καὶ μὴ στρατεύεσθαι. ἢ καὶ ἐπὶ κακοπραγμοσύνῃ τοὺς γραμματεῖς διαβάλλει. ὄλεθρος γραμματεὺς συκοφαντῶν. ΑΛΛΩΣ. ἐπειδὴ ἀφέντες τὰ γενναῖα πράγματα φορολόγοι γενένηνται· οἱ δὲ μετιόντες τὸν λόγον κέρδους ἕνεκα τούτοις εἵποντο. δημοπιθήκους δὲ τοὺς πανούργους περὶ τὸν δῆμον, ὡς τὸ ζῶον ὁ πίθηκος· ἢ τοὺς τὸν δῆμον κολακεύοντας καὶ πείθοντας.

1085. (1119.) ΛΑΜΠΑΔΑ Δ' ΟΥΔΕΙΣ] ἔδει γὰρ λαμπαδουχεῖν ἐν Ἡφαιστείοις καὶ Παναθηναίοις. ἐν Ἀθήναις δέ ἐστι γυμνάσιον, ἐν ᾧ ἐλαμπαδηφόρουν οἱ γυμνάζοντες. ὁ τῆς λαμπάδος δὲ ἀγὼν τρίτον Ἀθήνησιν ἤγετο, Προμήθεια, Ἡφαίστεια, Παναθήναια.

1087. (1121.) ΑΠΕΦΑΥΑΝΘΗΝ] ἐξηράνθην.

1091. (1125.) ΟΙ ΚΕΡΑΜΗΣ] οἱ τὸν Κεραμεικὸν οἰκοῦντες. δῆμος δὲ Ἀθηναίων. ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀγὼν ἤγετο. καὶ ἐν Πλούτῳ πρώτῳ "τῶν λαμπαδηφόρων τε πλείστων αἰτίαν τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν." τοῦτο δέ φησιν Εὐφρόνιος, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνος τῆς λαμπάδος, καὶ τοὺς ὑστάτους τρέχοντας ἀπὸ τῶν ἀγοραίων τύπτεσθαι πλατείαις ὑπὸ τῶν νεανίσκων χερσί· καὶ λέγονται αἱ τοιαῦται Κεραμεικαὶ πληγαί. ἐμφαίνεται δὲ ἀπὸ τούτων ὅτι παρὰ τοῖς Κεραμεικοῖς τοῦτο μάλιστα γίνεται. ΠΥΛΑΙΣ δὲ ταῖς εἰσόδοις τοῦ ἀγῶνος.

1094. (1128.) ΤΑΙΣ ΠΛΑΤΕΙΑΙΣ] χερσὶ δηλονότι. ἢ μάστιξιν. ἢ οὕτω λεγομέναις Κεραμεικαῖς πληγαῖς τε καὶ πλατείαις.

1097. (1131.) ΜΕΓΑ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ] ἡ παροῦσα στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ κώλων ἐστὶν ἑκατέρα δέκα ἐπιμεμιγμένων τριβράχεσιν, ὧν τὰ α' δ' ς' ι' τροχαϊκὰ τετράμετρα καταληκτικά, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ μέντοι ζ' τῆς στροφῆς ἀναπαιστικὸν πενθημιμερὲς, καὶ τὸ ἑξῆς δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς.

1101. (1134.) ΜΗ 'Ν ΤΑΥΤΩι ΚΑΘΗΣΘΟΝ] μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ λόγῳ καὶ τρόπῳ τὰς ἀντιλογίας ποιεῖσθε.

1102. (1135.) ΕΙΣΒΟΛΑΙ] ἀφορμαί, ἀρχαί, φιλονεικίαι, εἴσοδοι.

1104. ΑΝΑΔΕΡΕΤΟΝ] ἀνακαλύπτετε. *Gl. C. D.* ἀνακαλύπτετε καὶ εἰς τὸ μέσον προφέρετε. *Gl. E. Cant.* 1.

1106. (1139.) ΚΑΠΟΚΙΝΔΥΝΕΥΕΤΟΝ] ἀποκινδυνεύοντες λέγετε, τουτέστι τολμῶντες.

1110. (1143.) ΟΥΚΕΘ' ΟΥΤΩ] ὡς τῶν Ἀθηναίων πρότερον οὐχ ὁμοίως γεγυμνασμένων ἐν τοῖς ποιητικοῖς σοφισμοῖς.

1112. (1145.) ΤΑ ΔΕΞΙΑ] δεξιοὺς νομίζουσι τοὺς ἐστρατευμένους καὶ ἐπαίνου ἀξίους, τοὺς δὲ διαδιδράσκοντας τὰς στρατείας φιληδόνους εἶναι συκοφάντας. ἢ τὸ ἐναντίον, ἵνα ᾖ πάντες οἱ ἀμαθεῖς ἔξω ἐστρατευμένοι εἰσίν.

ΑΙ ΦΥΣΕΙΣ Δ' ΑΛΛΩΣ] ἐν εἰρωνείᾳ λέγει.

1114. (1147.) ΠΑΡΗΚΟΝΗΝΤΑΙ] παρωξυμμένοι εἰσίν, οἱ θεαταὶ δηλονότι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ξιφῶν, ἅπερ ἀκονῶσιν εἰς μάχην ἐρχόμενοι οἱ ἄνθρωποι. οἰκειοῦται δὲ ἐνταῦθα ὁ Ἀριστοφάνης τοὺς θεατάς.

1117. (1150.) ΚΑΙ ΜΗΝ ΕΠ' ΑΥΤΟΥΣ] κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ρλβ', ὧν τελευταῖος "μελοποιὸν ὄντα καὶ ποιοῦντα ταῦτ' ἀεί." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1119. (1152.) ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ] ἀντὶ τοῦ ἐπιδεξίου. ἐν εἰρωνείᾳ δὲ τοῦτό φησι.

1122. (1155.) ΕΞ ΟΡΕΣΤΙΑΣ] τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρεστίαν αἱ διδασκαλίαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα Σατυρικόν. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι, χωρὶς τῶν Σατυρικῶν.

1124. (1157.) ΠΑΤΡΩΙ' ΕΠΟΠΤΕΥΩΝ] τὸ πατρῷα κεκίνηκε τὴν ἀμφιβολίαν. ἤτοι γὰρ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς Ὀρέστης φησίν, ἢ τὰ καθ' ᾅδου λέγει πατρῷα κράτη τοῦ Ἑρμοῦ, καθ' ὃ καὶ χθόνιος ὁ Ἑρμῆς, ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας ἐπιτηρεῖν. δέον δὲ εἰπεῖν πατρόθεν, πατρῷα εἶπε πρὸς τὸ κράτη. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ "πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας."

1125. (1158.) ΣΩΤΗΡ ΓΕΝΟΥ ΜΟΙ] ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀγῶνος, ὃν ἀγωνίζομαι θέλων τιμωρῆσαι τῷ πατρί.

1128. (1161.) ΑΛΛ' Η ΤΡΙΑ] ἔξωθεν προσληπτέον τὸ ἔπη ἢ ἰάμβεια.

1131. (1164.) ΠΡΟΣΟΦΕΙΛΩΝ] χρεωστῶν αὐτῷ καὶ ἑτέραν μέμψιν πρὸς τῇ προτέρᾳ, ἢ τιμωρηθῆναι.

1131. (1167.) ΟΡΑΣ ΟΤΙ ΛΗΡΕΙΣ] ὁ Αἰσχύλος πρὸς τὸν Διόνυσον, ὡς ἀπατωμένου ὑπὸ Εὐριπίδου. διὸ ἐπιφέρει Διόνυσος "ὀλίγον γέ μοι μέλει."

ΑΛΛ' ΟΛΙΓΟΝ ΓΕ ΜΟΙ] οὐ μέλει μοι ὑβριζομένῳ, ἀλλὰ καταφρονῶ σου. οὐ φροντίζω, φησί, κἂν λέγῃς ὅτι ἥμαρτεν.

1142. (1175.) ΟΥ ΔΗΤ' ΕΚΕΙΝΟΝ] τὸν δόλιον δηλονότι, ἀλλὰ τὸν Ἐριούνιον. πρὸς τὴν ἐκδοχὴν τοῦ Ἐριουνίου, ὅτι οὐκ ὀρθῶς. Ἀρίσταρχος δέ φησι τῶν ἐξηγήσεων τοῦ στίχου τὴν προτέραν κατὰ τὸν ποιητὴν εἶναι, ἣν ὁ Εὐριπίδης ἔφη. τὰ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς κράτη ἐποπτεύων, ὃς κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ Αἴγισθον ἀπώλετο.

1144. (1177.) ΤΟΥΤΟ] τὸ εἶναι χθόνιον, ὡς νῦν ὁ πατήρ. ἢ τὸ ἐποπτεύειν τὰ καταχθόνια.

1147. (1180.) ΠΡΟΣ ΠΑΤΡΟΣ ΤΥΜΒΩΡΥΧΟΣ] οἷον τυμβωρύχου πατρός. ἐπειδὴ ὁ χθόνιος λέγεται μὲν καὶ ὁ γήϊνος, λέγεται δὲ καὶ ὁ ὑπὸ γῆν· τὰ δ' ὑπὸ γῆν οἱ κλέπται ζητοῦσι. τοῦτο δὲ ὁ Διόνυσος λέγει ὑποτεμνόμενος τὸν Εὐριπίδου λόγον, διὰ τὸ ὑπερσπεύδειν, ὡς Ἀρίσταρχός φησιν. οὕτω γὰρ εἰκότως Αἰσχύλος ἐπήγαγε "Διόνυσε πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν."

1148. (1181.) ΠΙΝΕΙΣ ΟΙΝΟΝ] οἷον κραιπαλᾷς ἱκανῶς καὶ ληρεῖς, σκληρὸν οἶνον πιών, ἀλλ' οὐχ ἡδὺν οὐδὲ ἁπαλόν. οἷον μεθύεις, ἵνα μὴ κατ' ἐρώτησιν λέγῃ, ἀλλ' ἐν ἀποφάσει. ἀνθοσμίας δὲ ὁ εὐώδης, ἐγκειμένου τοῦ ἄνθους καὶ τῆς ὀσμῆς· καὶ γέγονε παράγωγον ἀνθόσμιος καὶ ἀνθοσμίας. ἢ οὕτως· ἃ οὐκ ἀποδέχῃ ἀκούεις, φληνάφους φημὶ καὶ λόγους ἀπρεπεῖς.

1149. (1182.) ΤΟ ΒΛΑΒΟΣ] ᾧ βλάψεις αὐτὸν ἐν τῇ κατηγορίᾳ. ἢ τὸ ἁμάρτημα.

1157. (1190.) ΜΑΚΤΡΑΝ, ΕΙ ΔΕ ΒΟΥΛΕΙ, ΚΑΡΔΟΠΟΝ] εἴρηται ἐν τοῖς πρόσθεν ὅτι τοῦτο ἀρχαιότερόν ἐστι, τὸ τὰς μεταλήψεις τῶν λέξεων τῶν ἰσοδυναμουσῶν ἐπιτηδεύειν. Πλάτων ποιητὴς "ὁρᾶτε τὸ διῆρες ὑπερῷον." ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ "Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς ἔκ τε κονίης ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἔκ θ' αἵματος ἔκ τε κυδοιμοῦ," καὶ τὸ "μηκέτι παῖδε φίλω πολεμίζετε μηδὲ μάχεσθον" πρὸς Ἕκτορα καὶ Αἴαντα μονομαχοῦντας ὑπὸ τοῦ Ἰδαίου κήρυκος εἰρημένον, καὶ τὸ "μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ἤρτυνον," καὶ τὸ "βάσκ' ἴθι οὖλε Ὄνειρε" καὶ "βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα."

1159. ΤΑΥΤ'] οὕτως. *Gl. C.*

1161. (1194.) ΕΛΘΕΙΝ ΜΕΝ ΕΙΣ ΓΗΝ] ἐλθεῖν μὲν εἰς τὴν πόλιν, ὅταν μετῇ τινὶ τῆς πατρίδος, ὅταν δὲ φυγὰς ἔλθῃ, τότε καὶ κατέρχεται. ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται.

1166. (1199.) ΟΥ ΠΙΘΩΝ] διὰ τοῦ ι γραπτέον καὶ ὀξυτονητέον τὸ πιθών, ἵνα ᾖ δευτέρου ἀορίστου καὶ μέλλοντος. τοῦ-

το δὲ ὅτι οἱ τὰς διώξεις ποιοῦντες οἱ αὐτοὶ τοὺς ὑπομείναντας ἐπανάγουσι.

1169. (1202.) ΣΥ Δ' ΕΣ ΤΟ ΚΑΚΟΝ] ἀντὶ τοῦ παρατήρει τὸ κακῶς λεγόμενον. τὸ δὲ τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ· τὰ ἑξῆς τοῦ λόγου.

1174. (1207.) ΕΞΙΚΝΟΥΜΕΘΑ] ἀκουόμεθα, εἰσακουσθῆναι δυνάμεθα.

1176. (1209.) ΚΑΝ ΠΟΥ ΔΙΣ ΕΙΠΩ ΤΑΥΤΟΝ] κἄν τι ἐλάχιστον ῥῆμα ἢ περιττὸν εὕρῃς καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ. ἀπὸ τῆς στοιβῆς τῶν φορτίων.

ΣΤΟΙΒΗΝ] σωρείαν λέξεων ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ πρέποντος, παρὰ τὸ πρέπον. *Gl. Br.*

1178. ΟΥ ΓΑΡ ΜΟΥΣΤΙΝ] γνῶναι πρὸ τοῦ ἀκοῦσαι. *Gl. Br.*

1180. (1213.) ΗΝ ΟΙΔΙΠΟΥΣ] ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος.

1183. (1216.) ΑΠΟΚΤΕΝΕΙΝ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ] παρὰ τὰ Εὐριπίδου ἐν Φοινίσσαις εἰρημένα περὶ Οἰδίποδος καὶ Λαΐου· "μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ· εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς." καὶ ὁ χρησμὸς δὲ οὕτως ἔχει· "Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς· δώσω τοι φίλον υἱόν. ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστί σοῦ παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν φάος. ὣς γὰρ ἔνευσε Ζεὺς Κρονίδης Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας, οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα."

ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΕΝΑΙ] ἢ τὸ φῦναι καὶ γεγονέναι ἐκ παραλλήλου ἐστίν· ἢ σύναπτε τὸ φῦναι πρὸς τὸ ἔφη, τὸ δὲ γεγονέναι πρὸς τὸ ἀποκτενεῖν. εἰ δέ τις εἴποι ὡς μετὰ τὸ γεννηθῆναι καὶ εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν ἐλθεῖν τοῦτον ἀπέκτεινεν, ἐροῦμεν ὅτι ἐξ οὗ ἐσπάρη μετὰ τῶν ἀνῃρημένων ἦν ὁ Λάϊος. τὸ δὲ ΕΠΑΥΣΑΤΟ οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀεὶ δυστυχοῦντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πρόσθεν μὲν εὐδαιμονοῦντος, ὕστερον δὲ προσκεκρουκότος τῇ τύχῃ.

1188. (1221.) ΧΕΙΜΩΝΟΣ ΟΝΤΟΣ] τοῦτο ἔχει διασκευὴν παρ' αὐτῷ, τὸ χειμῶνος ὄντος. τὸ δὲ ΕΝ ΟΣΤΡΑΚΩι, ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθεσαν τὰ παιδία, διὸ καὶ χυτρίζειν ἔλεγον. ΗΡΡΗΣΕ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρρεῖν τοῦ σημαίνοντος τὸ μετὰ φθορᾶς ἐλθεῖν.

1194. (1227.) ΜΕΤ' ΕΡΑΣΙΝΙΔΟΥ] εἷς τῶν περὶ Ἀργίνουσαν στρατηγησάντων δυστυχής. ἀπέθανε δὲ δημοσίᾳ οὗτός τε καὶ οἱ ὑπομείναντες, Θράσυλλος, Περικλῆς, Ἀριστοκράτης, Διομέδων, ὥς φησι Φιλόχορος. Δημήτριος δέ φησι περιττότερόν τι γενέσθαι τῷ Ἐρασινίδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ Ἑλλήσποντον χρημάτων.

1200. (1233.) ΠΟΕΙΣ ΓΑΡ ΟΥΤΩΣ] οὕτω γὰρ τοὺς λόγους ποιεῖς ὡς πάντα προσδέχεσθαι. ὅτι μικροπρεπὲς τὸ κωδάριον. οὐχ οὕτω δὲ θύλακον· ἀλλ' ἐάν τις ποιήσῃ θυλάκιον, ἐγχωρεῖ.

1204. (1237.) ΑΙΓΥΠΤΟΣ, ΩΣ Ο ΠΛΕΙΣΤΟΣ ΕΣΠΑΡΤΑΙ ΛΟΓΟΣ] Ἀρχελάου αὕτη ἐστὶν ἡ ἀρχή, ὥς τινες ψευδῶς· οὐ γὰρ φέρεται νῦν Εὐριπίδου λόγος οὐδεὶς τοιοῦτος. οὐ γάρ ἐστι, φησὶν Ἀρίσταρχος, τοῦ Ἀρχελάου, εἰ μὴ αὐτὸς μετέθηκεν ὕστερον, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὸ ἐξ ἀρχῆς κείμενον εἶπε.

1209. (1242.) ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΟΣ] Ὑψιπύλης ἡ ἀρχή. ΚΑΘΑΠΤΟΣ δὲ ἀντὶ τοῦ πυρφόρος, φωτεινός, διὰ τὰς δᾷδας. ΑΛΛΩΣ. ΚΑΘΑΠΤΟΣ] Τιμαχίδας ὡς ταρακτός, καθημμένος. τὸ δὲ ἑτέρως λεγόμενον δηλοῖ τὸ οἷον καθάπτεσθαι.

1211. (1244.) ΠΗΔΑι ΧΟΡΕΥΩΝ] προσήρτησε τὸ ληκύθιον ἀπώλεσεν. τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου "παρθένοις σὺν Δελφίσιν."

1217. (1250.) Η ΔΥΣΓΕΝΗΣ ΩΝ] τὸ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου "πλουσίαν ἄροι πλάκα." ἐκ Σθενεβοίας δὲ ἡ ἀρχή. διαβάλλει δὲ τὴν ὁμοειδίαν τῶν εἰσβολῶν τῶν δραμάτων. ΥΦΕΣΘΑΙ δὲ ὑποχωρῆσαι, εἶξαι, ὑποχαλάσαι, ἐνδοῦναι.

1222. (1255.) ΚΑΠΕΧΟΥ] τουτέστι σκόπει μὴ τοιοῦτόν τι εἴπῃς, ὡς προσαφθῆναι τούτῳ δύνασθαι λήκυθον.

1223. (1256.) ΣΙΔΩΝΙΟΝ ΠΟΤ' ΑΣΤΥ] Σιδὼν πόλις ἐστὶ Φοινίκης. ἔστι δὲ τοῦ β' Φρύξου Εὐριπίδου ἡ ἀρχή. τὸ λοιπὸν δὲ τοῦ στίχου "ἵκετ' ἐς Θήβης πέδον." οὐ χεῖρον δ' ἂν εἴη καὶ τὸν Κάδμῳ δοθέντα χρησμὸν ὥσπερ τι ἐπεισόδιον εἰσενεγκεῖν οὕτως ἔχοντα· "φράζεο δή μοι μῦθον, Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε. Ἠοῦς ἐγρόμενος προλιπὼν ἴθι Πυθῶ δῖαν, ἠθάδ' ἔχων ἐσθῆτα καὶ αἰγανέην μετὰ χερσί, τὴν διά τε Φλεγύων καὶ Φωκίδος, ἔς τ' ἂν ἵκηαι βουκόλον ἠδὲ βόας κηριτρεφέος Πελάγοντος. ἔνθα δὲ προσπελάσας ξυλλάμβανε βοῦν ἐρίμυκον, ἥ κεν δὴ νώτοισι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔχῃσι λευκὸν σχῆμ' ἑκάτερθε περίπλοκον, ἠΰτε μήνης· τήνδε σὺ ἡγεμόνα σχεῖν ἀτρέπτοιο κελεύθου. σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει. ἔνθα κέ τοι πρώτιστα βοὸς κέρας ἀγραύλοιο ἥξῃ τε, κλίνῃ τε πέδῳ γόνυ ποιήεντι, καὶ τότε τὴν μὲν ἔπειτα μελαμφύλλῳ χθονὶ ῥέζειν ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, γαίῃ δ' ὅταν ἱερὰ ῥέξῃς, ὄχθῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ κτίζειν πόλιν εὐρυάγυιαν, δεινὸν Ἐνυαλίου πέμψας φύλακ' Ἄϊδος εἴσω. καὶ σύ γ' ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸς ἔσσεαι αὖθις, ἀθανάτων λεχέων ἀντήσας, ὄλβιε Κάδμε."

1225. (1258.) ΑΠΟΠΡΙΩ ΤΗΝ ΛΗΚΥΘΟΝ] ἤτοι πρὸς Εὐριπίδην ὁ λόγος,

ὅτι ἀγόρασον παρ' Αἰσχύλου τὴν λήκυθον· ἢ πρὸς Αἰσχύλον, ὥστε πωλῆσαι. ὡσεὶ εἶπεν ὤνησαι αὐτὴν καὶ ἀπόδος ἀντὶ τῆς ἀπολωλυίας. τὸ δὲ πρίω ἐν ἴσῳ τῷ ὤνησαι. ἀλλ' ἐν τοῖς ἑξῆς φησὶν Εὐριπίδης, *ἐγὼ πρίωμαι τῷδε; ὥστε ματαία ἡ παρατήρησις τῷ* Συμμάχῳ.

1227. (1260.) ΕΓΩ ΠΡΙΩΜΑΙ ΤΩΔΕ] *ἀντὶ τοῦ ἀγοράσω τὴν λήκυθον καὶ ἀποδώσω τὴν ἀπολωλυῖαν; δῆλον γέγονεν ὅτι τὸ ἀποπρίω ἀντὶ τοῦ ἐξώνησαι. λέγει δὲ τοῦτο, ἐπειδὴ συνεχῶς ἐκεῖνος ληκύθιον ἀπώλεσεν. τὸ δὲ πρίωμαι ἴσον τῷ ὠνήσωμαι.*

1231. (1264.) ΘΟΑΙΣΙΝ ΙΠΠΟΙΣ] *τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου "* Οἰνομάου *γαμεῖ κόρην."* Ἰφιγενείας *δὲ τῆς ἐν* Ταύροις *ἡ ἀρχὴ αὕτη.*

1233. (1266.) ΑΠΟΔΟΣ ΠΑΣΗι ΤΕΧΝΗι] *ληκύθιον αὐτῷ ἀπόδος ἀντὶ τῆς ἀπολομένης. ἐπιλέγει δὲ, λήψει ὀβολοῦ πάνυ καλήν. διὰ τούτων δὲ ὁ* Διόνυσος *ἐμφαίνει ὡς ἐπειδὴ ἐν τοῖς προλόγοις τοῖς σοῖς ἀποδίδοται ἡ λήκυθος, ὥσπερ δοκεῖς αὐτὴν ὀφείλειν* Αἰσχύλῳ· *οὐκοῦν ἀγοράσας ταύτην ἀπόδος αὐτῷ.*

1236. (1269.) ΟΙΝΕΥΣ ΠΟΤ' ΕΚ ΓΗΣ] *ἔστι μὲν ἐκ* Μελεάγρου *μετὰ ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς, ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος "* Καλυδὼν *μὲν ἥδε γαῖα* Πελοπίας *χθονός." τὸ δὲ λεῖπον τοῦ στίχου " οὐκ ἔθυσεν* Ἀρτέμιδι." Οἰνεὺς *δὲ τῆς αὐτοῦ γῆς εὐφορησάσης ἀπαρχὰς πᾶσι θεοῖς θύσας,* Ἀρτέμιδι *οὐκ ἔθυσεν· ὅθεν ὀργισθεῖσα σῦν μέγαν κατὰ τῆς χώρας αὐτοῦ ἀφῆκεν, ἵνα ταύτην λυμήνηται. ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον τοὺς ἀρίστους ἐκ τῆς* Ἑλλάδος *πάντας συνεκάλεσεν, καὶ τῷ κρατύναντι τὸν θῆρα τὴν δορὰν δώσειν ἀριστεῖον ὑπέσχετο. συνελθούσης δὲ μετὰ τῶν ἀριστέων καὶ* Ἀταλάντης *τῆς* Σχοινέως, *κοινῇ τὸν κάπρον περιέστησαν ἅπαντες. ἐπεὶ δὲ τὸ δέρας τῇ* Ἀταλάντῃ *πρώτῃ τὸν κάπρον τοξευσάσῃ ὁ* Μελέαγρος *χαριζόμενος ἔδωκε, καὶ οἱ πρὸς μητρὸς αὐτοῦ θεῖοι, ἀγανακτοῦντες εἰ τὰ ἀριστεῖα γυνὴ λήψεται, τὸ δέρας μὲν* Ἀταλάντης *ἀφείλοντο, ὑπὸ δὲ* Μελεάγρου *ἐφονεύθησαν, ὀλίγον ὕστερον καὶ αὐτοῦ, τῆς μητρὸς ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει τῶν ἀδελφῶν λυπηθείσης καὶ ἀναψάσης τὸν μοιρῶν δαλὸν, ἀποθανόντος.*

1241. (1274.) ΠΡΟΣ ΤΟΔΙ ΓΑΡ ΕΙΠΑΤΩ] *εἰς ὃ μέλλω λέγειν, εἰπάτω τὸ ληκύθιον. ἀκόλουθον τοῦ μὲν εἰπέ προστακτικοῦ τὸ τρίτον εἰπέτω, ὡς λεγέτω, τοῦ δὲ εἶπον εἰπάτω, ὡς γράψον γραψάτω.*

1242. (1275.) ΖΕΥΣ ΩΣ ΛΕΛΕΚΤΑΙ] Μελανίππης *τῆς σοφῆς ἡ ἀρχή.*

1243. (1276.) ΕΡΕΙ ΓΑΡ, ΛΗΚΥΘΙΟΝ ΑΠΩΛΕΣΕΝ] *πεποίηκε τὸν* Διόνυσον *ὥσπερ ὑφαρπάζοντα τὸν λόγον.*

1245. (1278.) ΩΣΠΕΡ ΤΑ ΣΥΚΑ] *σῦκα λέγει τὰ σαρκώματα, ἢ ἕλκος γινόμενον ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, σῦκον καλούμενον.* ΑΛΛΩΣ. *τὰ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν συκώματα λεγόμενα σῦκα ἔφη. * σῦκον εἶδος παθήματος ἀεὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ οὐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει τοῦ σώματος φυόμενον· ὅ φασιν ἰδιωτικῶς συκάμινον.* Junt.

1246. (1279.) ΤΡΑΠΟΥ] *τοῦτο ἢ πρὸς τὸν* Αἰσχύλον *δι'* Εὐριπίδην, *ἢ πρὸς* Εὐριπίδην *δι'* Αἰσχύλον, *εἰ καὶ* Εὐριπίδης *τὸν λόγον προήρπασε. τὸ δὲ* ΤΑΥΤ' ΑΕΙ *ἀντὶ τοῦ ταυτά. διὰ δὲ τὴν συναλοιφὴν ἀναβιβάζεται ὁ τόνος. οὐ δεῖ δὲ περισπᾶν, ὡς ἐν τῷ* Πλούτῳ *εἴρηται.*

1249. (1282.) ΤΙ ΠΟΤΕ ΠΡΑΓΜΑ] *κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδικὴ διὰ τὸ κεῖσθαι μετὰ τὴν κορωνίδα (ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τὴν διπλῆν, ὡς πολλάκις εἴρηται), ἐκ κώλων ἀντισπαστικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις καὶ διιάμβοις καὶ διτροχαίοις δέκα. ὧν τὸ πρῶτον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ πεντασυλλάβου ἀντισπάστου, ὃ καλεῖται γλυκώνειον· τὸ δεύτερον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διιάμβου ὅμοιον· τὸ τρίτον τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου καταληκτικόν· τὸ τέταρτον ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου ἀκατάληκτον· τὸ ε' ὅμοιον τῷ β'· τὸ ἕκτον ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου· τὸ ζ' ὅμοιον τῷ β'· τὸ η' καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος· τὸ θ' ὅμοιον τῷ β'· τὸ ι' ὅμοιον τῷ ὀγδόῳ. ἑξῆς δὲ ἐν ἐκθέσει*[1] *στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι γ'. ἑξῆς δὲ τίθεται κῶλον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς, τὸ διαύλιον προσαυλεῖ. ὅπερ κατὰ παρεπιγραφὴν τίθεται· ὥσπερ καὶ τὸ " αὐλεῖ τις ἔνδον" καὶ ἄλλα πολλά. φασὶ δὲ διαύλιον λέγεσθαι ὅταν ἡσυχίας πάντων γενομένης ἔνδον ὁ αὐλητὴς ᾄσῃ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς κορωνὶς, τοῦ δὲ συστήματος παράγραφος.*

1257. (1290.) ΤΟΝ ΒΑΚΧΕΙΟΝ ΑΝΑΚΤΑ] *τὸν* Αἰσχύλον, *οἷον τὸν ἄριστον μελοποιὸν, τὸν ὥσπερ ἐκβακχεύοντα ἐν τῇ ποιήσει. ὁ γὰρ* Εὐριπίδης *ἔρχεται ἐπὶ τὰ μέλη αὐτοῦ. * τὸν ἔνθεον ἄρχοντα τῶν μελῶν, τὸν ἐκβακχεύοντα ἐν τῇ ποιήσει.* Gl. Br.

1260. (1293.) ΕΙΣ ΕΝ ΓΑΡ ΑΥΤΟΥ ΠΑΝΤΑ] *εἰς τὸ αὐτὸ τέλος περατούμενα πάντα· ἐπεὶ κἀκεῖνος εἶπεν " ἀποληκυθιῶ σου τοὺς προλόγους." οἷον ἀποφθερῶ.*

[1] *εἰσθέσει* Ald.

1261. (1294.) ΛΟΓΙΟΥΜΑΙ] ἀπαριθμήσω, ψηφίσω. ἐπεὶ προεῖπεν Εὐριπίδης, εἰς ἓν συγκεφαλαιώσομαι αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη. Ἐρατοσθένης δὲ τῶν ψευδαττικῶν τινὰς γράφειν "τῶν ψήφων λαβών," ἵνα καὶ τὰ πεπλασμένα δράματα, ἐν οἷς τὸ παράπαν τοῦτο ἠγνόηται, δοκῇ μὴ σεσολοικίσθαι.

1262. (1295.) ΦΘΙΩΤ' ΑΧΙΛΕΥ] τοῦτο ἀπὸ τῶν πρέσβεων πρὸς Ἀχιλλέα Αἰσχύλος πεποίηκεν· ἔστι δὲ ἐκ Μυρμιδόνων. προφέρει δὲ Εὐριπίδης εἰς γέλωτα ἄλλα ἐξ ἄλλων δράματα συναγαγών. διὸ καὶ ἀσαφῆ, μίαν ἁρμονίαν οὐκ ἔχοντα. οὐκ ἄρα τὰ μὴ ξυνετὰ ζητητέον. ΑΝΔΡΟΔΑΙΚΤΟΝ δὲ τὴν ἀνδρῶν φόνον ποιοῦσαν. τὰ δὲ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἀλλοιόστροφα, ὡς Ἡφαιστίων φησίν· ὅσα πάντως διαιρεῖται ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ χοροῦ πρὸς ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν. ἔστι δὲ τῆς μὲν ᾠδῆς ταύτης τὰ κῶλα ἀναπαιστικὰ ϛ', ὧν τὸ πρῶτον τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν, ὃ καλεῖται Αἰολικὸν διὰ τὸ ἴαμβον ἔχειν τὸν πρῶτον πόδα, τὸ δεύτερον καὶ τὸ ε' δίμετρα ὑπερκατάληκτα, τὸ γ' πενθημιμερές, τὸ τέταρτον ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται, ὡς εἴρηται, παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τοῦ δὲ συστήματος τὰ κῶλα ὅμοια πέντε (πλὴν τοῦ τετάρτου τῷ δευτέρῳ τῆς ᾠδῆς ὁμοίου) ἑφθημιμερῆ· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τῆς δὲ ἑξῆς ᾠδῆς τὰ κῶλα ἕξ, τὸ πρῶτον δακτυλικὸν ἑφθημιμερές, τὸ β' ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές, τὸ γ' καὶ τὸ ϛ' ὡς τὸ β' τῆς ἄνω ᾠδῆς, τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον· ἔστι δὲ κῶλον ἐκ χοροῦ, ὡς ἀνέγνων ἐν Ἀγαμέμνονι δράματι Αἰσχύλου. τὸ ε' ὅμοιον δίμετρον· ἔστι δὲ ἡμιτελὲς ἐνταῦθα· τὸ γὰρ τέλειόν ἐστιν "αἴσιον ἀνδρῶν ἐκτελέων," ὅπερ ἑφθημιμερές ἐστιν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ἑξῆς δὲ σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ἕξ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ὁ μέντοι ἕκτος στίχος ἔν τισιν οὐ κεῖται, οἷον "ἴθι δὴ πέραινε."

1264. (1297.) ΕΡΜΑΝ ΜΕΝ ΠΡΟΓΟΝΟΝ] ἐκ τῶν Αἰσχύλου Ψυχαγωγῶν. προφέρεται δὲ οὐκ ἐφεξῆς τὰ αὐτὰ μέλη αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν ἄλλο ἄλλοθεν. καὶ ἐπιλέγει τὸ ἰήκοπον, κυρίως ἐκείνων τῶν στίχων ὄν, τοῦ Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ.

τοῦτο ἐκ τῶν Αἰσχύλου Ψυχαγωγῶν. τὸ δὲ Ἑρμᾶν μὲν τίομεν λέγουσιν οἱ Ἀρκάδες διὰ ταῦτα· ἐν τῇ Κυλλήνῃ, ἥ ἐστιν ὄρος Ἀρκαδίας, ἐτιμᾶτο ὁ Ἑρμῆς. διὰ γοῦν τὴν ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων τιμὴν ὡς πρόγονος τούτοις ἐδόκει. ᾄδουσι δὲ καί τινα ἱστορίαν μυθώδη. λίμναν δὲ λέγει τὴν Στυμφαλίδα· ἐν Ἀρκαδίᾳ γὰρ καὶ αὕτη. *Schol. Cant.* 1.

1265. ἰστέον ὅτι τὸ ΙΗΚΟΠΟΝ ΟΥ ΠΕΛΑΘΕΙΣ ΕΠ' ΑΡΩΓΑΝ παίζων πανταχοῦ ἐπιφέρει, κυρίως ἐκείνων τῶν ἰαμβείων ὄν, τοῦ ΦΘΙΩΤ' ΑΧΙΛΕΥ. *Schol. Barocc.*

1267. (1301.) ΚΥΔΙΣΤ' ΑΧΑΙΩΝ] Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος, ἐπισκέψασθε πόθεν εἰσί. Τιμαχίδας δὲ ἐκ Τηλέφου Αἰσχύλου, Ἀσκληπιάδης δὲ ἐξ Ἰφιγενείας.

1271. (1305.) ΜΕΛΙΣΣΟΝΟΜΟΙ] οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως, ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει. * εὐφήμως λέγετε οἱ δίκην μελισσῶν νεμόμενοι ἐν τῷδε τῷ τῆς θεᾶς ἄλσει. *Gl. Br.*

1273. (1307.) ΙΗΚΟΠΟΝ] τινὲς ἀξιοῦσι τὸ ἰή ψιλοῦν, ὅταν μὴ ᾖ ἐν ὕμνῳ· ἐκεῖ γὰρ δασύνεται. ὡς ἐφυμνίῳ δὲ κέχρηται, ἰήκοπον οὐ πελάθεις.

1274. (1308.) ΟΣΙΟΝ] ἐν τοῖς πλείστοις αἴσιον. Ἀσκληπιάδης τὸ ὅσιον. ἔστι δὲ ἐξ Ἀγαμέμνονος Αἰσχύλου. ΒΟΥΒΩΝΙΩ δὲ φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας. * ΟΣΙΟΝ] ἁγίαν καὶ δικαίαν ἐπικράτησιν. *Gl. Cant.* 1.

1279. (1314.) ΣΤΑΣΙΝ ΜΕΛΩΝ] στάσιμον μέλος, ὃ ᾄδουσιν ἱστάμενοι οἱ χορευταί.

1280. (1315.) ΕΚ ΤΩΝ ΚΙΘΑΡΩΔΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ] Τιμαχίδας γράφει ὡς τῷ ὀρθίῳ νόμῳ κεχρημένου τοῦ Αἰσχύλου καὶ ἀνατεταμένως.

1282. (1317.) ΟΠΩΣ ΑΧΑΙΩΝ] ᾠδὴ κώλων ιδ', ὧν τὸ πρῶτον ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές, τὸ β' ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές, τὸ δ' δακτυλικὸν πενθημιμερές, τὸ ε' Φερεκράτειον, τὸ ζ' τρίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ η' δίμετρον, τὸ ι' ὅμοιον τῷ α', τὸ ια' ὅμοιον τῷ β', τὸ ιβ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐπιμεμιγμένον διτροχαίῳ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. τὸ δ' ἐφύμνιον δίμετρον ἰαμβικὸν ἀκατάληκτον. Εὐριπίδης δὲ ὁμοίως τὰ Αἰσχύλου χορικὰ μέλη διεσπαρμένα λέγει ἐξ ἄλλων καὶ ἄλλων δραμάτων. τοῦτο μέντοι ἐξ Ἀγαμέμνονος. ΔΙΘΡΟΝΟΝ δὲ ΚΡΑΤΟΣ αὐτόν τε καὶ τὸν Μενέλαον. ΑΚΜΗΝ δὲ τὴν νεότητα. ἔστι δὲ ἀναπόδοτον.

1283. (1319.) ΤΟ ΦΛΑΤΤΟΘΡΑΤΤΟΦΛΑΤ] τοῦτο λέγει χλευάζων ὡς ἀσύνετα ποιοῦντα. τινὲς δὲ σημειοῦνται αὐτό, ὅτι διορθωτῶν τινὲς περιεῖλον τὰς τοιαύτας ἐν τοῖς μέλεσι προσθέσεις. ΣΦΙΓΓΑ ΔΕ ΔΥΣΑΜΕΡΙΑΝ, τὴν ἐπὶ κακῷ χρόνῳ Θηβαίοις φανεῖσαν, πάροχον θανάτου. ταῦτα δὲ ἐκ Σφιγγὸς Αἰσχύλου. ΘΟΥΡΙΟΣ δὲ ΟΡΝΙΣ ἡ πολεμοῦσα Θηβαίοις τύχη. τὸ δὲ ΞΥΝ ΔΟΡΙ ΚΑΙ ΧΕΙΡΙ ΠΡΑΚΤΟΡΙ ἐξ Ἀγαμέμνονος, ἐκ τῆς συνεπείας τοῦ κύριός εἰμι θροεῖν. ἐπειδὴ δὲ οἱ τῆς Σφιγγὸς πόδες λεοντώδεις ἦσαν, ὁ δὲ τοῦ λέ-

οντος ὄνυξ δίκην δόρατος πλήττει, διὰ τοῦτο δόρατι εἶπεν.

1288. (1327.) ΙΤΑΜΑΙΣ ΚΥΣΙ] τοῖς ἁρπακτικοῖς ἀετοῖς. ταῦτα δὲ ὡς ἀσαφῆ πάρελθε.

1290. (1329.) ΤΟ ΣΥΓΚΛΙΝΕΣ ΕΠ' ΑΙΑΝΤΙ] Τιμαχίδας φησὶ τοῦτο ἐν ἐνίοις μὴ γράφεσθαι. Ἀπολλώνιος δέ φησιν ἐκ Θρῃσσῶν αὐτὸ εἶναι.

1292. (1331.) ΤΙ ΤΟ ΦΛΑΤΤΟΘΡΑΤ] σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ιγ'. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

ΕΚ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ] ἐπεὶ ὁ φλέως ἄνθος ἐν Μαραθῶνι, ὃν οἱ ἰδιῶται φλόμον. διὰ τὸ ἔχειν ἐν ἀρχῇ παρόμοιον τῷ φλέῳ τὸ φλάττο. ὡς ἐν Μαραθῶνι οὖν τοῦ φλέω πολλοῦ ὄντος· ἐλώδης γὰρ ὁ τόπος.

1293. (1332.) ΙΜΟΝΙΟΣΤΡΟΦΟΥ] οἷον σχοινιοστρόφου μέλη, ἃ εἰκὸς ἄνδρα ὕδατα ἀρυόμενον ᾄδειν. ἱμονιὰ γὰρ καλεῖται τὸ τῶν ἀντλημάτων σχοινίον, ἥτις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς φρέασιν ἀπῃώρηται. καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταί, ἱμαῖον. Καλλίμαχος "ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον."

1294. (1333.) ΑΛΛ' ΟΥΝ ΕΓΩ ΜΕΝ ΕΣ ΤΟ ΚΑΛΟΝ ΜΕΤΗΝΕΓΚΑ] ἐκ γὰρ τοῦ κιθαρῳδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγῳδικὸν μετήνεγκα, ἵνα μὴ εἰς ταῦτα τοῖς ὑπὸ Φρυνίχου μέλεσι προεισηγμένοις ἐμπίπτω. ἀποδέχονται δὲ πάντες τοῖς μέλεσι τὸν Φρύνιχον ἐπιτυγχάνοντα τοῖς κιθαρῳδικοῖς.

1295. (1334.) ΗΝΕΓΚΟΝ] διχῶς ἔλεγον, ἤνεγκον μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἤνεγκα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνείκω.

ΙΝΑ ΜΗ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΦΡΥΝΙΧΩι] ἵνα μὴ τὰ αὐτὰ τῷ Φρυνίχῳ μελοποιῶ· ἦν δὲ οὗτος ἡδὺς ἐν τοῖς μέλεσι Φρύνιχος. ὁ δὲ λόγος, ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν εἴς τι τραγικὸν γένος μετήνεγκα. τοῦτο γὰρ καὶ Εὐριπίδης προεῖπε.

1298. (1337.) ΣΚΟΛΙΩΝ] μελῶν τινῶν ἐν συμποσίοις γινομένων. σκολιὰ λέγονται τὰ παροίνια ᾄσματα. Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος ἐποποιὸς τοιοῦτο ἔγραψε σκολιὸν κατὰ τοῦ Πλούτου, οὗ ἡ ἀρχὴ "ὤφελες ὦ τυφλὲ Πλοῦτε μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι, ἀλλὰ Τάρταρόν γε ναίειν, κ'Ἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά." τούτοις ἔοικε τὰ ὑπὸ Περικλέους εἰσηγηθέντα· ἔγραψε γὰρ ψήφισμα τοιοῦτον ὁ Περικλῆς, Μεγαρέας μήτ' ἀγορᾶς μήτε θαλάττης μήτ' ἠπείρου μετέχειν, ὅμοια τιθεὶς σκολιὰ τοῖς Τιμοκρέοντος. καὶ αὖθις "νόμους ἐτίθει ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους." ΑΛΛΩΣ. σκολιὸν ἡ παροίνιος ᾠδή, ὡς μὲν Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων, ὅτι τρία γένη ἦν ᾠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει, ὃ δὴ καλεῖται σκολιόν· ὡς δ' Ἀριστόξενος καὶ Φύλλις ὁ μουσικός, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες, παρὰ μέρος ἑξῆς μυῤῥίνας ἔχοντες ᾖδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα· ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν σκολιάν. ὑπόμνημα ἔγραψε Τυραννίων περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου, ὃ προετέθη αὐτῷ ὑπὸ Γαΐου Καίσαρος. σκολιὸν τὸ ῥᾴδιον, κατὰ ἀντίφρασιν, μέλος τι ὀλιγόστιχον. τὰ δὲ Καρικὰ αὐλήματα καὶ μέλη θρηνώδη ἐστίν· ἢ Καρικῶν βαρβαρικῶν, δουλικῶν.

ΜΕΛΙΤΟΥ] προείρηται ὅτι τραγικὸς ποιητὴς ὁ Μέλιτος. οὗτος δέ ἐστιν ὁ Σωκράτη γραψάμενος. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς ψυχρὸς ἐν τῇ ποιήσει καὶ ὡς πονηρὸς τὸν τρόπον. ΧΟΡΕΙΩΝ δὲ μικροπρεπῶν καὶ οἷα ἐν τοῖς χοροῖς ᾄδουσι. ΛΥΡΙΟΝ δὲ τὴν μικρὰν λύραν, ὥστε ψᾶλαι τὰ Εὐριπίδου.

1301. (1340.) Η ΤΟΙΣ ΟΣΤΡΑΚΟΙΣ] ἀπορίᾳ λύρας ὄστρακά τινες λαμβάνοντες ἦχον μὲν ἀπετέλουν, πάνυ δὲ ἄσημον. διαβάλλει δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδην ὡς κακὸν μελοποιόν. ΑΛΛΩΣ. ὅτι φαίνονταί τινες ἀγοραῖοι κρούοντες τοῖς ὀστράκοις, καὶ προσᾴδοντες τῷ κρούματι τῷ διὰ τούτων. λέγεται δὲ εἰς τὴν Ὑψιπύλην ταῦτα, ἢ καθόλου τὴν μοῦσαν αὐτοῦ· ἐπιλέγει γὰρ "δεῦρο μοῦσα Εὐριπίδου." Δίδυμος δὲ προστίθησιν ὅτι εἰώθασιν ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὀστράκια κρούοντες εὔρυθμόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις.

1304. (1343.) ΑΥΤΗ ΠΟΘ' Η ΜΟΥΣΑ] ἐν ἐρωτήσει λέγει. αὕτη οὐκ αἰσχροποιεῖ. καὶ ἐν Σφηξὶν ἐπὶ τῆς αὐλητρίδος "μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας." λεσβιάζειν δὲ τὸ παρανόμως πλησιάζειν καὶ μολύνειν τὸ στόμα· διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ αἰσχρότητι οἱ Λέσβιοι. καὶ ἐν τῷ εἰς Φερεκράτην ἀναφερομένῳ Χείρωνι "δώσει δέ τις γυναῖκας ἑπτὰ Λεσβίδας· καλὸν τὸ δῶρον, ἕπτ' ἔχειν λαικαστρίας."

1305. (1344.) ΑΛΚΥΟΝΕΣ] χαρακτηρίζουσι τὰ Εὐριπίδου μέλη ὡς ἐκλελυμένα. ἀλκυόνες δὲ ἐπάνω τοῦ τῆς θαλάσσης ὕδατος καθήμεναι τὰ αὐτῶν ᾠὰ ἐν τῷ βυθῷ κείμενα θερμαίνουσι. καθ' ὃν δὲ καιρὸν τοῦτο ποιοῦσιν, ἀλκυονίτιδες αὗται αἱ ἡμέραι καλοῦνται, καὶ ἔστιν ἐν αὐταῖς μεγίστη ἡσυχία ἀνέμων τε καὶ κυμάτων. οἱ δέ φασιν ὡς ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῆς ψάμμου τοῦτο ποιοῦσι.

1306. (1345.) ΣΤΩΜΥΛΛΕΤΕ] διὰ τοῦ στωμύλλετε πάλιν εἰς αὐτὸν παίζει. ἐξ ἄλλων δὲ καὶ ἄλλων Εὐριπίδου δραμάτων

κόμματα τίθησι, καὶ οὐδὲν κατὰ τὸ ἑξῆς λέγει μέλος. ἔστι δὲ τὸ προεγκείμενον ἐξ Ἰφιγενείας τῆς ἐν Αὐλίδι.

1307. (1346.) ΤΕΓΓΟΝΤΑΙ ΝΟΤΕΡΑΙΣ] τὸ ἑξῆς, νοτίαις ῥανίσι πτερύγων χρόα δροσιζόμεναι.

1310. (1349.) ΕΙΕΙΕΙΕΙΕΙ] ἡ ἐπέκτασις τοῦ εἱλίσσετε κατὰ μίμησιν εἴρηται τῆς μελοποιΐας.

ΦΑΛΑΓΓΕΣ] αἱ λεγόμεναι καματηραί· ἀράχνιόν τι ἡ φάλαγξ. λέγουσι δὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων φάλαγγας, ἅπερ νῦν μᾶλλον λέγει.

1311. (1350.) ΙΣΤΟΤΟΝΑ] τοὺς ἱστοὺς οὓς ἐν τῷ ἀέρι οἱ ἀράχναι ὑφαίνουσι. λάμβανε δὲ ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὰς μελέτας τὸ εἱλίσσετε οὕτως· καὶ εἱλίσσετε μελέτας κερκίδος ἀοιδοῦ· τουτέστιν, ὥσπερ αἱ ὑφάντριαι διὰ τῶν κερκίδων γυναῖκες ἐν τῷ ὑφαίνειν ᾄδουσιν, οὕτω καὶ ὑμεῖς ὦ ἀράχναι. ΠΗΝΙΣΜΑΤΑ δὲ ὑφάσματα. τὸ δὲ ΚΕΡΚΙΔΟΣ ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου. τὸ δὲ ΙΝ' Ο ΦΙΛΑΥΛΟΣ ἐξ Ἠλέκτρας. φίλαυλος δὲ ὁ τοὺς αὐλοὺς καὶ τὰ μέλη ποιῶν. αἰνίττεται δ' ἴσως εἰς τὸν Ἀριόνιον μῦθον. ΚΥΑΝΕΜΒΟΛΟΙΣ δὲ ταῖς ἐν τῷ μέλανι βυθῷ χωρούσαις.

1316. (1355.) ΟΙΝΑΝΘΑΣ] παρὰ τὰ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου "οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν." ἡ πρώτη δὲ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου οἰνάνθη λέγεται. καὶ τὸ ΠΕΡΙΒΑΛ' Ω ΤΕΚΝΟΝ ἐξ Ὑψιπύλης.

1319. (1358.) ΟΡΑΣ ΤΟΝ ΠΟΔΑ ΤΟΥΤΟΝ] ὡς καὶ τοιαῦτα ἀμοιβαῖα ἐν τοῖς μέλεσιν ἐπιτηδεύοντος Εὐριπίδου. καὶ ταῦτα δὲ ἐκτὸς προστίθησιν ἀναμωκώμενος Εὐριπίδην, ὡς τοιαῦτα ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτοῦ ἐπιτηδεύοντα. ΠΟΔΑ δὲ τὸν ῥυθμὸν, ἢ τὸ μέλος, ἀπὸ μέρους.

1324. (1363.) ΚΥΡΗΝΗ ἑταίρα τις ἐπίσημος, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου "ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄντρον." ἐκ δὲ τοῦ λέγειν ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης, ἤγουν ἀνὰ τὰς δώδεκα ἐκείνης αἰσχρὰς μηχανάς, δείκνυσιν αὐτὸν πάνυ φαυλότατον.

1327. (1366.) Ω ΝΥΚΤΟΣ ΚΕΛΑΙΝΟΦΑΝΗΣ] φασὶν ὡς πάντα ταῦτα τὰ ἔπη ἔκ τινος δράματός ἐστιν Εὐριπίδου. Ἀσκληπιάδης παρὰ τὰ ἐξ Ἑκάβης Εὐριπίδου, ἐν μιμήσει δηλονότι. οὕτω γὰρ παραγέγραπται "ὦ στεροπὰ Διὸς, ὦ σκοτία νύξ, τί ποτ' αἴρομ' ἔννυχος;" ΠΡΟΣΠΟΛΟΝ δὲ ὑπηρέτην. ΨΥΧΗΝ δὲ, ὡς φαινόμενον, ΑΨΥΧΟΝ δὲ ὡς ἄϋλον καὶ εὐθέως οἰχόμενον. ΝΥΚΤΟΣ δὲ ΠΑΙΔΑ ἐνταῦθα εἴρηκε, καίτοι ἐν Ἑκάβῃ μελανοπτερύγων ὀνείρων εἰπὼν τὴν γῆν μητέρα.

1329. ΠΡΟΜΟΛΟΝ] πρόδρομον καὶ θανάτου σημαντικόν. *Gl. E. Cant.* 1. ΜΕΛΑΝΟΝΕΚΥΕΙΜΟΝΑ δὲ, μέλανα καὶ νεκρικὰ ἱμάτια φοροῦντα ὡς θανάτου σημαντικόν.

1333. (1375.) ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΟΝΥΧΑΣ ΕΧΟΝΤΑ] ὡς πάνυ τὰς ψυχὰς σπαράττοντα.

1334. (1376.) ΑΛΛΑ ΜΟΙ ΑΜΦΙΠΟΛΟΙ] Ἀπολλώνιος παρὰ τὰ ἐκ τῶν Εὐμενίδων. * Ἀπολλώνιος ἀπὸ τῶν Εὐμενίδων [1] φησὶν εἶναι. *Cant.* 1.

1336. (1379.) ΟΝΕΙΡΟΝ ΑΠΟΚΛΥΣΩ] ἀπονίψωμαι, ὅπερ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς ὀνείροις. τοῦτο δὲ μιμεῖται ὁ Αἰσχύλος, παρ' οὗ ἀποδιοπομπεῖσθαι εἰώθει τοὺς χαλεπωτάτους τῶν ὀνείρων. ἀπρόσπλοκα δὲ ταῦτα καὶ ἀσυνάρτητα σὺν τοῖς ἑξῆς πᾶσι. τὸ δὲ ὄναρ, ὃ εἶδε, τοιοῦτον εἶναι δοκεῖ, ὡς γυνή τις ἐκ γειτόνων οὖσα αὐτῇ, Γλύκη καλουμένη, τὸν ἀλεκτρυόνα αὐτῆς ἁρπάσασα ᾤχετο. ἐπικαλεῖται δὲ τὸν Ποσειδῶνα ὡς πλησίον τῆς θαλάσσης ἰδοῦσα τὸν ὄνειρον.

1340. (1385.) ΝΥΜΦΑΙ ΟΡΕΣΙΓΟΝΟΙ] ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου, φησὶν Ἀσκληπιάδης. εὗρε δὲ Ἀθήνησιν ἔν τινι τῶν διαθέντων "Νύμφαι ὀρεσιγόνιαι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις." ἔοικε δὲ τὸ ὅλον ἐπιτηδεύειν ἀνυπότακτα. ἄλλως οὐδὲ παρ' Αἰσχύλου ταῦτα ἥρμοζε λαμβάνεσθαι. τὸ δὲ ΜΑΝΙΑ ΞΥΛΛΑΒΕ νῦν λέγει διὰ τὸν ἄτοπον ὄνειρον, εὐχομένη μανίας τυχεῖν, ἵνα μηδενὸς τούτων αἰσθάνοιτο. τὸ δὲ ΕΓΩ Δ' Α ΤΛΑΜΩΝ πρὸς τὸ ΦΡΟΥΔΗ ΓΛΥΚΗ ἔχει τὴν ἀκολουθίαν. ΚΝΕΦΑΙΟΣ δὲ ἑωθινή· κνέφας γὰρ τὸ λυκόφως.

1346. (1392.) ΕΙΣ ΑΓΟΡΑΝ ΦΕΡΟΥΣΑ] πάλιν ἐπὶ πενίαν καὶ μικροπρέπειαν αὐτὸν κωμῳδεῖ. δηλοῖ δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς μέλεσι δὶς τὰ τοιαῦτα λέγει Εὐριπίδης, ΑΝΕΠΕΠΤΑΤ' ΑΝΕΠΕΠΤΑΤΟ, καὶ τὰ λοιπά.

1352. (1398.) ΑΛΛ' Ω ΚΡΗΤΕΣ, ΙΔΗΣ] οὐ μόνον ἐν Τροίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν Κρήτῃ Ἴδη ἐστὶν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων φησίν. ἐπεὶ δὲ ἐν Κρήτῃ ἦν ἡ τοῦτο λέγουσα, διὰ τοῦτο λέγει "Ἴδης τέκνα τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε." Δίκτυνναν δὲ λέγει τὴν Ἄρτεμιν διὰ ταῦτα, ἐπειδὴ τῶν κυνηγετῶν ἐστὶ τὸ δίκτυα φέρειν, ἔφορος δὲ κυνηγίας ἡ Ἄρτεμις. φασὶ δὲ ὅτι νύμφη τις Βριτόμαρτυς καλουμένη θηρεύουσά ποτε δικτύοις τισὶ κατὰ τύχην ἐνέπεσε, καὶ ὑπὸ Ἀρτέμιδος ῥυσθεῖσα Δικτύννης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο. Ἑκάτην δὲ καὶ Ἄρτεμιν οἱ μὲν τὴν αὐ-

[1] L. Τημενιδῶν. *Dindorf.*

τήν φασιν, οἱ δὲ ἄλλην καὶ ἄλλην, ὡς κἀνταῦθα. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου.

1354. ΤΑ ΚΩΛΑ] τοὺς πόδας ὑμῶν. *Gl. Br.*

1356. (1403.) ΚΥΝΙΣΚΑΣ] τὰς κύνας, ὡς φιάλας καὶ φιαλίσκας. ΔΙΠΥΡΟΥΣ δὲ ἀντὶ τοῦ διπλᾶς.

1357. ΔΙΑΠΥΡΟΥΣ] διακαεῖς, ἢ διπύρους ἤτοι διπλᾶς. *Gl. C.*

1363. (1414.) ΤΟ ΓΑΡ ΒΑΡΟΣ] τινές φασιν ἕως τῶν ἐνθάδε τὸν Αἰσχύλον λέγειν, τὰ δὲ ἑξῆς τὸν Διόνυσον.

1365. (1416.) ΤΥΡΟΠΩΛΗΣΑΙ] πρὸς γὰρ τὸν σταθμὸν ἐπωλεῖτο ὁ τυρός. * ΤΥΡΟΠΩΛΗΣΑΙ] ἐριοπωλικῶς ζυγῆσαι. *Gl. E.*

1366. (1417.) ΕΠΙΠΟΝΟΙ Γ' ΟΙ ΔΕΞΙΟΙ] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις μέλους χοροῦ προῳδικὴ διὰ τὸ προτίθεσθαι τῆς κορωνίδος, ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις καὶ ἰάμβοις η', ὧν τὰ γ' ἐφθημιμερῆ, τὰ δ' ἄλλα δίμετρα ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ τελευταίου ἰθυφαλλικοῦ ὄντος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

1370. (1421.) ΜΑ ΤΟΝ] ἐλλειπτικῶς ὀμνύει, καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν εὐλαβείας χάριν. εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι ἐπευφημιζόμενοι, ὥστε εἰπεῖν μὲν μὰ τόν, ὄνομα δὲ μηκέτι προσθεῖναι. καὶ Πλάτωνα δὲ τῷ τοιούτῳ κεχρῆσθαι. λέγει δὲ, οὐκ ἂν ἐπειθόμην, οὐδὲ εἴ τίς μοι ἔλεγε τῶν ἐπὶ τοῦ πράγματος τυχόντων. τὸ δὲ ἐπιτυχόντων ἀντὶ τοῦ συνελθόντων. ἡ ἐπί ἀντὶ τῆς σύν. * ΜΑ ΤΟΝ] δέον εἰπεῖν μὰ τὸν Δία, μὰ τὸν εἶπε μόνον. καὶ ἔστι τοῦτο εὐλαβείας ἴδιον, τὸ πεφεισμένως καὶ ἐλλειπτικῶς τοῦ ὅρκου ἅπτεσθαι. *Schol. E.*

1374. (1425.) ΙΘΙ ΝΥΝ ΠΑΡΙΣΤΑΣΘΟΝ] κορωνὶς ἑτέρα εἰσιόντων τῶν ὑποκριτῶν. οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ριε', ὧν τελευταῖος "νὴ τὸν Δί' οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι." ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

ΠΑΡΑ ΤΩι ΠΛΑΣΤΙΓΓ'] παρὰ τοῖς λεγομένοις ζυγίοις. τὸ δὲ σχῆμα Ἀττικόν, ὡς τὼ χεῖρε, τὼ πόλιε καὶ νὴ τὼ σιώ. πλάστιγξ δὲ τὸ κατηρτημένον τοῦ ζυγοῦ μέρος, ᾧ ἐπιτίθεται τὰ ζυγά.

1376. (1427.) ΚΟΚΚΥΣΩ] συρίσω, σύνθημα δῶ, δίκην ἀλεκτρυόνος βοήσω. τὸ δὲ ΕΙΘ' ΩΦΕΛΕΝ ἀρχὴ τοῦ Μηδείας δράματος Εὐριπίδου.

1379. (1430.) ΒΟΥΝΟΜΟΙ] ὑπὸ βοῶν κατανεμόμεναι. ἐστὶ δὲ ἐκ Φιλοκτήτου Αἰσχύλου.

1382. (1433.) ΕΡΙΟΠΩΛΙΚΩΣ] ὡς οἱ τὰ ἔρια πωλοῦντες βρέχουσιν αὐτά, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ. τὸ δὲ ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΠΕΙΘΟΥΣ ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. τὴν δὲ πειθὼ χρῆμα νοῦν οὐκ ἔχον φησίν, ὅτι τὸ πείθειν ποικιλία καὶ στροφὴ λόγων ἐστὶ, παράγουσα τοὺς ἀκούοντας, καὶ οὐκ ἀληθὴς διάνοια. τὸ δ' ἑξῆς ἐκ Νιόβης Αἰσχύλου.

1386. ΗΝ' ΙΔΟΥ] ἠνί' ἰδοὺ ἐκ παραλλήλου. *Gl. Victor.*

1396. (1447.) ΒΕΒΛΗΚ' ΑΧΙΛΛΕΥΣ] Ἀρίσταρχός φησιν ἀδεσπότως τοῦτο προφέρεσθαι, ὡς Εὐριπίδου πεποιηκότος κυβεύοντας ἐν τῷ Τηλέφῳ, οὓς καὶ περιεῖλε. μήποτ' οὖν ἐκεῖθεν ἦν. μᾶλλον δὲ ἐσχεδιακὼς ἂν εἴη Ἀριστοφάνης· οὐδὲ γὰρ τὸν Εὐριπίδην τοῦτο προφερόμενον, ἀλλὰ τὸν Διόνυσον χλευάζοντα. τινὲς δὲ, ὅτι ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἦν ὁ τόπος, οἱ δὲ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. ἐμφαίνει δὲ καὶ Εὔπολις τοῦτο εἰδώς· "ἀποφθαρεὶς δὲ δύο κύβω καὶ τέτταρα." τοῦτο δὲ Διόνυσος ὑποβάλλει αὐτῷ χλευάζων. ΑΛΛΩΣ. ἐκ Μυρμιδόνων· πεποίηκε γὰρ αὐτοὺς κυβεύοντας. ἔθος δὲ τοῖς κυβεύουσιν οὕτω λέγειν, β' δ' γ' ϵ'. τοῦτο δὲ λέγει ὁ Διόνυσος δεικνὺς ὡς Αἰσχύλος νενίκηκε. τὸ δὲ ΣΙΔΗΡΟΒΡΙΘΕΣ ἐκ Μελεάγρου, τὸ δὲ ΕΦ' ΑΡΜΑΤΟΣ ΓΑΡ ΑΡΜΑ ἐκ Γλαύκου Ποτνιέως Αἰσχύλου. τὸ δὲ ἐξηπάτηκεν εἶπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν· ἐκεῖνοι γὰρ ἀπατῶντες τοὺς ἀντιπάλους νικῶσιν.

1402. (1453.) ΕΚΑΤΟΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ] πανταχοῦ τῶν Αἰγυπτίων ὡς ἀχθοφόρων μέμνηται.

1404. (1455.) ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ] καὶ διὰ τούτου δηλοῖ πάλιν σχεδόν τι τὸ συναμφότερον, ὡς Κηφισοφῶν συνεποίει τὰ δράματα καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ εἶχεν. ΑΛΛΩΣ. οὐχ ὡς μόνον συμποιοῦντος αὐτῷ τοῦ Κηφισοφῶντος τὰ δράματα, ἀλλὰ ὡς συνόντος αὐτοῦ τῇ γυναικί. οἱ δὲ γράφοντες ΧΩ ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ, εἶναι δ' ἀξιοῦντες ἀνάπαιστον τὸν τελευταῖον πόδα, σκεψάσθωσαν εἰ ἡ προπαραλήγουσα συστέλλεται.

1409. (1460.) ΤΟΝ ΜΕΝ ΓΑΡ ΗΓΟΥΜΑΙ ΣΟΦΟΝ] σοφὸν μὲν Εὐριπίδην λέγει, ἥδεσθαι δὲ τῷ Αἰσχύλῳ. οὕτως Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δὲ τὸ ἐναντίον, καὶ ἑκατέρῳ συνηγορεῖν, καὶ μάλιστα, ὅτι ἥδεται Εὐριπίδῃ, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ προεῖπεν.

1410. (1461.) ΟΥΔΕΝ ΑΡΑ ΠΡΑΞΕΙΣ] Ἀπολλώνιος τοῦ Πλούτωνος εἶναί φησι τοῦτο, καὶ γίνεται πρόσωπα ἐν τῇ σκηνῇ δ'· τινὲς δὲ τοῦ χοροῦ.

1413. ΠΥΘΕΣΘΕ] ἀκούσατε. *Gl. Br.*

1414. (1465.) ΤΟΥ ΧΑΡΙΝ] οὐκ ἔστιν ἄλλου προσώπου τὸ τοῦ χάριν, ἀλλ' ὁ Διόνυσος ἑαυτῷ ἀνθυποφέρει.

1418. (1469.) ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ ΟΥΝ ΠΕΡΙ ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ] περὶ τῆς δευτέρας λέγει αὐτοῦ ἀποχωρήσεως, ἣν ἑκὼν ἔφυγε,

κατελθὼν μὲν ἐπὶ Ἀντιγένους πρὸ ἐνιαυτοῦ τῶν Βατράχων, διὰ δὲ τὸ πιστεῦσαι Ἀντιόχῳ τῷ κυβερνήτῃ τὸ ναυτικὸν καὶ ἡττηθῆναι ὑπὸ Λυσάνδρου δυσχερανθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων. Ἄνδρων δὲ διαφέρεται πρὸς Ξενοφῶντα περὶ τῆς καθόδου. Καλλίστρατος δέ φησιν ὅτι οὗτος ἦν ὁ καιρός, καθ' ὃν ἑκὼν ἔφυγεν ὁ Ἀλκιβιάδης. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι, καθ' ὃν ἐκπεσὼν ἐν Λακεδαίμονι διατρίβων ἔπεισε Λακεδαιμονίους Ἀθηναίοις Δεκέλειαν ἐπιτειχίσαι. τελέως δὲ πταίουσι. λέγει οὖν περὶ τῆς δευτέρας ἀποχωρήσεως, ἣν ἑκὼν ἔφυγε. γεγόνασι δὲ Ἀλκιβιάδαι τέσσαρες. ΔΥΣΤΟΚΕΙ δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἐκ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν. ἢ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα προάγει. Ἀλκιβιάδης γὰρ φύσει Ἀθηναῖος ὢν ἔφυγε μὲν καὶ πρόσθεν διά τινα αἰτίαν ἐκ πόλεως, κατελθὼν δὲ ὕστερον καὶ ναύαρχος καταστὰς ἐνεπιστεύσατο τὸ ναυτικὸν Ἀντιόχῳ· οὗ καὶ ὑπὸ Λυσάνδρου ἡττηθέντος φοβηθεὶς Ἀλκιβιάδης μεταχωρεῖ πρὸς Λακεδαιμονίους, οὓς καὶ πείθει Ἀθηναίοις ἐπιτειχίσαι Δεκέλειαν. ἡ δὲ Δεκέλεια χώρα ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἧς τειχισθείσης μέγας ἦν κίνδυνος Ἀθηναίοις μὴ δυναμένοις ἐξελθεῖν.

1421. (1472.) ΠΟΘΕΙ ΜΕΝ, ΕΧΘΑΙΡΕΙ ΔΕ] παρὰ τὰ ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν, ὅπου ἡ Ἑλένη πρὸς τὸν Ὀδυσσέα φησὶ "σιγᾷ μέν, ἐχθαίρει δέ, βούλεταί γε μήν." ὁ δὲ λόγος, ποθεῖ μὲν ὡς δραστήριον, διὰ τὰς νίκας, ἐχθαίρει δὲ ὡς τυραννικὸν ἢ ὡς εἰς Λακεδαιμονίους χωρήσαντα.

1423. (1474.) ΜΙΣΩ ΠΟΛΙΤΗΝ] αὕτη Εὐριπίδου ἡ γνώμη, μὴ καταδέχεσθαι καθάπαξ Ἀλκιβιάδην. χαρακτηρίζει δὲ αὐτὸν ἅμα. ταῦτα δέ φησιν Εὐριπίδης περὶ Ἀλκιβιάδου ὡς ὄντος αὐτοῦ τοιούτου, βραδέως μὲν ὠφελοῦντος τὴν πατρίδα, ταχέως δὲ βλάπτοντος.

1427. (1479.) ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΕΝ ΛΕΟΝΤΑ] μάλιστα μὲν μὴ ἀνατρέφειν φρόνημα ἔχοντα, ἐὰν δὲ ἀνατρέφῃ, μὴ ἐρεθίζειν ἀλλὰ τιθασῶσαι. ὥστε ὁ μὲν Εὐριπίδης συμβεβούλευκε μὴ δέχεσθαι, ὁ δὲ Αἰσχύλος τοιαύτην τινὰ διάνοιαν, ἢ μὴ καταδέξασθαι, ἢ καταδεξαμένους τροποφορεῖν. ἔν τισι δὲ μετὰ τὸ πρῶτον παρήγαγε γράφεται, ὥστε εἶναι τὸ μὲν πρῶτον ὁμολογουμένως Αἰσχύλου, τὸ δὲ ἑξῆς ἄδηλον τίνος. ἢ γὰρ Εὐριπίδης δίς ἐστιν ἀποφηνάμενος, ἢ ὁ Διόνυσος ἀντακούειν ἐκείνου αὐτός, ἢ λέγων καὶ ταῦτα, ἐπεξεργαζόμενος τὸ παρ' Αἰσχύλου λεγόμενον· ἢ ὁ χορός. ἔν τισι δὲ ἑνός ἐστι τὰ τρία, τοῦ Αἰσχύλου πρῶτον μὲν ἀποφατικῶς λέγοντος, τὰ δὲ ἑξῆς δύο μαλακώτερον ὑποτιθεμένου.

1433. (1485.) ΕΙ ΤΙΣ ΠΤΕΡΩΣΑΣ ΚΛΕΟΚΡΙΤΟΝ ΚΙΝΗΣΙΑι] ὁ Κινησίας λεπτὸς ἦν, ὁ δὲ Κλεόκριτος μοχθηρός. φησὶν οὖν ὅτι εἴ τις ἀντὶ πτερῶν Κλεοκρίτῳ Κινησίαν παραβάλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται αὐτοὺς ὀλέσθαι αὐροφορήτους γενομένους. ΑΛΛΩΣ. ΕΙ ΤΙΣ ΠΤΕΡΩΣΑΣ] ὡς λεπτὸς σφόδρα ὢν κωμῳδεῖται καὶ ὡς ξένος καὶ ὡς κόλαξ. ἐμνήσθη δὲ καὶ τοῦ Κινησίου ὡς τούτου καὶ τοῦ Κλεοκρίτου ὁμοφρονούντων. ἀθετεῖ δὲ τοὺς πέντε ἐφεξῆς στίχους, ἕως τοῦ "ῥαίνοιεν εἰς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων," Ἀρίσταρχος. ὅτι φορτικώτεροί εἰσι καὶ εὐτελεῖς, διὰ τοῦτο ὑποπτεύονται. Ἀπολλώνιος δὲ οὐ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι οὐ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἔχουσί τι. ἐρομένων δὲ αὐτῶν ἑκάτερος μίαν γνώμην λέγει.

1436. (1488.) ΚΑΤΕΧΟΝΤΕΣ ΟΞΙΔΑΣ] ὀξυβάφους κατέχοντες ῥαίνοιεν ὄξει τοὺς πολεμίους. ὀξίδες δὲ κεράμια μικρά, ἢ εἶδος λοπάδος. ταῦτα δὲ ἠθετημένα μετρίως ἄν τις νομίσειεν ἐνδιεσκευάσθαι· καὶ γάρ ἐστι φορτικά. τὰ δὲ ἑξῆς κείμενα πρέποντα καὶ τῷ ποιητῇ καὶ τῇ ὑποθέσει. ὅταν, φησίν, οὓς νῦν ἔχομεν παρεωραμένους καὶ δοκοῦμεν ἐχθροὺς τῆς πόλεως, τούτους ἐπανάγωμεν εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα καὶ πιστοὺς νομίσωμεν, οἷς δὲ νῦν χρώμεθα ὡς πιστοῖς, τούτους ἀπίστους καὶ φθορέας τῆς πόλεως ἡγώμεθα, σωθείη ἡ πόλις. τοῦτο δὲ λέγει, διότι τοὺς καλοὺς καὶ λυσιτελοῦντας ἄνδρας τῇ πόλει ἀφέντες, ὡς καὶ ὄπισθεν ἐν τῇ παραβάσει ἔφη, μοχθηροῖς καὶ φαύλοις ἐχρῶντο πρὸς τὰ κοινά.

1441. (1493.) ΑΜΑΘΕΣΤΕΡΟΝ] ἀγροικότερον καὶ παχύτερον, ἀπαιδευτότερον, ἢ κοινότερον, παρὰ τὴν παροιμίαν "σαφέστερόν μοι κἀμαθέστερον φράσον."

1447. (1499.) ΕΥ Γ' Ω ΠΑΛΑΜΗΔΕΣ] πρὸς τὸν Εὐριπίδην, ὅτι εἰκὸς ἐκ Παλαμήδους πεπλάσθαι ταῦτα, ἢ ἐπειδὴ ὁ Παλαμήδης μηχανικὸς καὶ ἐφευρετὴς ἦν, εὗρε δὲ καὶ οὗτος μηχανὴν σωτηρίας τῇ πόλει. διὰ τοῦτο Παλαμήδην τοῦτον καλεῖ.

1448. (1500.) ΤΑΥΤΙ ΠΟΤΕΡ' ΑΥΤΟΣ] συναθετεῖται τοῖς ἄνω καὶ οὗτος. μένων γὰρ ἀκριβοῖ τὴν ἐκείνων ἀθέτησιν, ἐν ᾗ φαίνεται τὰ μὲν πρότερα Αἰσχύλος λέγων, τὰ δὲ ἑξῆς Εὐριπίδης.

1449. (1501.) ΤΑΣ Δ' ΟΞΙΔΑΣ ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ] Τιμόθεος πόῤῥωθεν ἐκ λαχανοπώλιδός φησι τὸν Εὐριπίδην διὰ τὰς ὀξίδας.

1451. (1503.) ΠΟΘΕΝ] ἀρνητικῶς ἶσον τῷ οὐδαμῶς. ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ ΔΕ πρὸς ἀνάγκην· ἐπειδὴ τούτους ὁ καιρὸς ἤγαγεν.

1455. (1507.) ΣΙΣΥΡΑ] χλαίνης εἶδος

εὐτελοῦς, οἷον ἐξωμὶς ἢ ἁπλοῒς ἤ τι τοιοῦτον. καὶ ἀλλαχοῦ "χειμῶνος ὄντος τρεῖς σισύρας ἀφείλετο." τινὲς δὲ ἱμάτιον τραχὺ καὶ παχύ, περιβόλαιον ἀγροικικόν, δουλικόν, παλαιόν· ἢ χιτὼν δερμάτινος. βορέη δὲ λέγουσιν ἡλίῳ τε τοιαύτην ἔριν γενέσθαι, ὁπότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν ἐκδύσῃ. ὁ δὲ νοῦς, μήτε χρηστὸς μήτε φαῦλος, ἢ ὀχληρὸς πολίτης συμφέρει. πρὸς δὲ τὴν διαφοράν. ἔν τισι καὶ σισύρα σισύρνα, ἐκ τρίτου τὸ αὐτὸ, πλὴν ὅτι ἡ μὲν σισύρα δοκεῖ βαπτὴ εἶναι ἐκ δερμάτων αἰγείων, ἡ δὲ χλαῖνα ἀπὸ ἐρίων.

1456. (1508.) ΑΝΑΔΥΣΕΙ] ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς δυστυχίας ὡς ἐκ βυθοῦ. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν βυθιζομένων νηῶν.

1457. (1509.) ΕΚΕΙ] ἐν τῷ βίῳ. ἐπιθυμῶν δὲ ἀναβιῶναι τοῦτο λέγει.

1458. (1510.) ΑΝΙΕΙ] ἀντὶ τοῦ ἀνάπεμπε. παρὰ τὴν παροιμίαν "ἐκεῖ βλέπουσα δεῦρ' ἀνίει τἀγαθά."

1459. (1511.) ΤΗΝ ΓΗΝ ΟΤΑΝ ΝΟΜΙΣΩΣΙ] τὴν Περικλέους γνώμην λέγει. εἰ τὴν μὲν Ἀττικὴν ὡς πολεμίαν ἐάσουσι τέμνεσθαι, ἢ καὶ οὐ τέμνουσι, τὴν δὲ Λακωνικὴν περιπλεύσουσιν. ΑΛΛΩΣ. ἐπὶ τὴν Περικλέους φέρεται γνώμην, ὃς συνεβούλευσε περιπλεῖν τὴν πολεμίαν, μὴ μάχεσθαι δὲ τεμνομένης τῆς Ἀττικῆς. ΑΛΛΩΣ. τοιαύτην γνώμην καὶ Περικλῆς συνεβούλευσεν Ἀθηναίοις Λακεδαιμονίων εἰσβαλλόντων εἰς τὴν Ἀττικὴν, μέγα βοήσας ἀπὸ τοῦ βήματος ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἔσται τοῖς πράγμασι σωτηρία, εἰ μὴ τὸ κατὰ γῆν μάχεσθαι τούτοις ἀφέντες περιπλευσούμεθα Λακεδαίμονα πλήθει νεῶν.

1461. (1513.) ΠΟΡΟΝ ΔΕ ΤΑΣ ΝΑΥΣ] καὶ τοῦτο κατὰ τὴν Περικλέους γνώμην, ὃς ἐκέλευσεν Ἀθηναίοις ἐμβαλόντων Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Ἀττικὴν μὴ ἐπεξιέναι, ἀλλ' ἔσω τείχους μένειν, αὐτοὺς δὲ διὰ τῶν πλοίων ἐπιέναι τῇ Λακωνικῇ. τὸν οὖν κατὰ γῆν πόρον ἀπορίαν ἡγεῖσθαι, τὸν δὲ διὰ θαλάσσης, τοῦτον ἡγεῖσθαι πόρον. ἢ καὶ οὕτως· ἕνα μὲν πόρον ἡγεῖσθαι χρημάτων τὸ ναῦς ὡς πλείστας ἔχειν, τὸν δὲ ἄλλον πόρον, ὃς ἂν ἔξω τῆς γῆς ᾖ, τοῦτον ἀπορίαν νομίζειν, οἷον τὰ θεωρικὰ ἢ δικαστικὰ ἢ ἐκκλησιαστικά. συμβουλεύει οὖν πᾶσαν τὴν ἐν τούτοις γινομένην δαπάνην ταῖς ναυσὶν ἀφορίσαι. πρὸς ταύτην δὲ τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἀκόλουθον. φησὶ γὰρ ὁ Διόνυσος.

1462. (1514.) ΠΛΗΝ Γ' Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΑΥΤΑ ΚΑΤΑΠΙΝΕΙ ΜΟΝΟΣ] ὡς πολλῶν ὄντων τῶν δαπανωμένων εἰς τὸν δικαστικὸν μισθόν. τοῦτο δὲ παρ' ὑπόνοιαν εἶπε· νοεῖται μὲν γὰρ κατὰ τὸ φαινόμενον, ὅτι ἐγὼ μόνος ὁ δικάζων ὑμῖν κατὰ νοῦν ταῦτα λαμβάνω καὶ ἀποδέχομαι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ κατηγορίαν Ἀθηναίων ἐμφαίνει ὡς δικοῤῥαφούντων καὶ μισθοὺς πολλοὺς περὶ τὰς δίκας διδόντων. τὸ δὲ ΚΡΙΝΟΙΣ ΑΝ τινὲς τὸν Πλούτωνα λέγειν ἀξιοῦσιν. ΑΙΡΟΥ δὲ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ἀντὶ τοῦ ἐμὲ λάβε.

1465. ΟΥΣ ΩΜΟΣΑΣ] πρὶν κατελθεῖν. *Gl. C.*

1466. ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ] ἐμέ. *Gl. Br.*

1467. (1519.) Η ΓΛΩΤΤ' ΟΜΩΜΟΚΕ] παρὰ τὰ ἐξ Ἱππολύτου "ἡ γλῶττ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος."

1471. (1523.) ΤΙ Δ' ΑΙΣΧΡΟΝ ΗΝ ΜΗ] παρὰ τὰ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου "τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;"

1474. (1526.) ΤΟ ΠΝΕΙΝ ΔΕ ΔΕΙΠΝΕΙΝ] παρὰ τὰ ἐκ Φρύξου Εὐριπίδου. τὸ δὲ κώδιον προσέθηκεν, ἐπειδὴ καθεύδειν ἔφη. ΑΛΛΩΣ. τοῦτο ἐξ Ἱππολύτου δράματος· "τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν, ὑπνοῦν δὲ τὸ κατθανεῖν." Ἀριστοφάνης δέ φησι "τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, καὶ τὸ καθεύδειν κώδιον." πεποίηκε δὲ τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἕτερον ἠγάπα ἢ δειπνεῖν καὶ καθεύδειν ἐν μαλακοῖς στρώμασιν, οἷά ἐστιν τὰ ἐκ κωδίων.

1478. (1530.) ΜΑΚΑΡΙΟΝ] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδικὴ διὰ τὸ μετὰ τὴν κορωνίδα κεῖσθαι, ἐκ κώλων τροχαϊκῶν ἐπιμεμιγμένων χορείοις καὶ ἰάμβοις καὶ ἀναπαίστοις διμέτρων ὀκτωκαίδεκα, ὧν τὰ μὲν α' β' γ' η' ι' ια' ιβ' ιδ' ιε' καταληκτικὰ ἤτοι ἑφθημιμερῆ Εὐριπίδεια, ἢ ληκύθιε, τὰ δ' ἄλλα ἀκατάληκτα, πλὴν τοῦ θ' καὶ τελευταίου βραχυκαταλήκτων ἰθυφαλλικῶν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. λείπει δὲ τὸ πρᾶγμα, ἵν' ᾖ μακάριον πρᾶγμα. ΦΙΛΟΥΣ δὲ νῦν, ὡς καὶ ἡμεῖς· πολλαχοῦ δὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ ἀναγκαίους.

1487. (1539.) ΧΑΡΙΕΝ ΟΥΝ] ὅτι νῦν πρὸς Σωκράτην ἑταιρίαν δηλοῖ. Παναίτιος δὲ ὅλα ταῦτα περὶ ἑτέρου Σωκράτους φησὶ λέγεσθαι, τῶν περὶ σκηνὰς φλυάρων, ὡς Εὐριπίδης. ΑΛΛΩΣ. τὸν Σωκράτη ἐνταῦθα κατηγορεῖ. ζῶν γὰρ οὗτος ὡς πολυλόγος κατηγορεῖτο, ὅτι πολλοὺς λόγους ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ τραπέζαις διεξήρχετο περὶ φιλοσοφίας. λέγει οὖν ὅτι καλόν ἐστι μὴ μετ' αὐτοῦ τινὰ διάγειν, ἀφέντα τοὺς ποιητὰς τοιούτους ὄντας ὡς καὶ μετὰ θάνατον ἀναβιοῦν αὖθις δύνασθαι· οὗ νῦν Αἰσχύλος ἔτυχε.

1493. (1545.) ΚΑΙ ΣΚΑΡΙΦΙΣΜΟΙΣ] συνεστυμμένοις καὶ στυγνοῖς, παρόσον οὐκ ἀνειδέοις οἱ φιλόσοφοι διαλέγονται. ἢ οἷον σκαρισμοῖς καὶ λεπτολογίαις, σκιαγραφίαις· σκαριφεύειν γὰρ τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπῶσαι πρῶτον τοὺς γραφο-

μένους, καὶ σκαριφήσασθαι ἐπὶ τοῦ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν, σκιαγραφεῖν. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ φιλόσοφοι λόγοι ὥσπερ σκιαὶ καὶ αἰνίγματα διὰ τὸ ἀερῶδες αὐτῶν καὶ λεπτόν. ἴσως δὲ ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σκάριφος, ἤγουν τὸ κάρφος καὶ φρύγανον, μᾶλλον δὲ ἡ γραφίς. * ΣΚΑΡΗΦΙΣΜΟΙΣΙ] σκιαῖς. *Gl. C.*

1495. (1547.) ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΥΝΤΟΣ ΑΝΔΡΟΣ] λείπει τὸ ἐστίν, ὡς καὶ τὸ Ὁμηρικὸν "εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι." λείπει γὰρ κἀνταῦθα τὸ ἐστί.

1496. (1548.) ΑΓΕ ΔΗ ΧΑΙΡΩΝ] ἔκθεσις τοῦ δράματος, ὃ καὶ ἐπίλογος καλεῖται, ἐκ κώλων διμέτρων ἀναπαιστικῶν κζ', ὧν τὰ ς' ια' ιε' κδ' κζ' ἐφθημιμερῆ, τὰ δὲ λοιπὰ ἀκατάληκτα, πλὴν τῶν η' καὶ ιγ' μονομέτρων. ἐφ' ἑκάστης περιόδου τέλει καὶ συστήματος παράγραφος.

1497. (1549.) ΤΗΝ ΗΜΕΤΕΡΑΝ] πάντως γὰρ οἱ θεοὶ αὐτὴν φιλοῦμεν διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐσέβειαν.

1500. (1552.) ΚΑΙ ΔΟΣ ΤΟΥΤΙ ΚΛΕΟΦΩΝΤΙ] ἴσως τι σχοινίον δίδωσιν αὐτῷ ὁ Πλούτων πρὸς ἀγχόνην, ἤ τι τοιοῦτο σύμβολον θανάτου. ὡς ξένος δὲ ὁ Κλεοφῶν κωμῳδεῖται. ἢ ὅτι γέρων ὢν ἔμελλε μετ' ὀλίγον τεθνήξεσθαι. ἢ ὡς ἀγχόνης ἄξια ἔπραττε.

1501. (1553.) ΤΟΥΤΟΙΣ ΤΟΙΣΙ ΠΟΡΙΣΤΑΙΣ] τοῖς φορολόγοις. τούτους λέγει τοὺς περὶ πόρον χρημάτων εἰσηγουμένους. εἴη δ' ἂν σχοινίον, ὃ ἐπιδίδωσιν αὐτοῖς.

1502. (1554.) ΜΥΡΜΗΚΙ Θ' ΟΜΟΥ] ὀνόματα κύρια. ἐπὶ πονηρίᾳ δὲ οὗτοι ἐκωμῳδοῦντο. οὐ πάντως δὲ ὁ Μύρμηξ τῶν ποριστῶν ἐστίν, ἀλλὰ δὴ οἴονται ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς· οὐδὲ γὰρ ὁ Νικόμαχος. ἀλλὰ ἤτοι ὁ τραγικὸς ὑποκριτής, ἢ ὁ πολίτης, περὶ ὧν προείρηται. τί δ' ἂν εἴη διδούς; τάχα βρόχους πρὸς ἀγχόνην, ἤ τι τοιοῦτον. ΞΥΜΠΟΔΙΣΑΣ δὲ συνδήσας τοὺς πόδας.

1509. (1561.) ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΛΟΦΟΥ] εἴη ἂν οὗτος ὁ τοῦ Λευκολοφίου, οὗ καὶ Πλάτων μέμνηται ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ. ἦν γὰρ τῶν περὶ τοὺς καιροὺς τούτους στρατηγούντων, ἡγεῖτο δὲ τοῦ μέρους τοῦ ναυτικοῦ. τάχα δ' ἂν οὗτος εἴη ὃν καὶ παραγεγραμμένον λέγουσιν. οἰκεῖον γὰρ αὐτοῦ τὸ στίξας αὐτούς, ἀντὶ τοῦ στιγματίσας καὶ μαστιγώσας· ἦν γὰρ ξένος. ΑΛΛΩΣ. στρατηγὸς ἦν τοῦ ναυτικοῦ. καὶ Εὔπολις μέμνηται ἐν Πόλεσιν οὕτως περὶ τοῦ Ἀδειμάντου· "οὐκ ἀργαλέον[1] δῆτ' ἐστὶ πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ τὸν Λευκολόφου παῖδα."

1513. (1565.) ΗΝ Δ' ΑΡ' ΕΓΩ ΠΟΤΕ] ἀπαγορεύει ὡς οὐκέτι πάλιν εἰς ᾅδου ἀφίξεται.

1519. (1571.) ΜΗΔ' ΑΚΩΝ] οἷον μηδὲ εἴ τινες ἄκοντα τοῦτον λαβόντες καθίσαι ἐθελήσουσι.

1520. (1572.) ΦΑΙΝΕΤΕ] πρὸς τὸν χορόν. ἀντὶ τοῦ ἀνάπτετε ὦ μύσται.

1524. (1576.) ΠΡΩΤΑ ΜΕΝ ΕΥΟΔΙΑΝ] ἡ τελευταία ἔκθεσις τοῦ δράματος ἐκ στίχων ἐστὶ δακτυλικῶν ς'. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς ἡ καὶ τὸ δρᾶμα ἀποπερατοῦσα. ΕΥΟΔΙΑΝ δὲ εὐκολίαν περὶ τὴν ὁδόν. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ Αἰσχύλου "εὐοδίαν μὲν πρῶτα ἀπὸ στόματος χέομεν."

1527. (1579.) τὸ ΠΑΥΣΑΙΜΕΘΑ εἶπεν ὁ χορὸς, διότι τῷ μὲν δοκεῖν ἐν ᾅδου ἦν, τὸ δ' ἀληθὲς Ἀθήνησιν, ἔνθα ἐτελεῖτο τὸ δρᾶμα. ΞΥΝΟΔΩΝ δὲ, συμπλοκῶν, ἃς ἡ πόλις νυνὶ πάσχει.

1528. (1580.) ΚΛΕΟΦΩΝ ΔΕ ΜΑΧΕΣΘΩ] παρόσον, ὡς Ἀριστοτέλης φησί, μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν Λακεδαιμονίων βουλομένων ἐκ Δεκελείας ἀπιέναι ἐφ' οἷς ἔχουσιν ἑκάτεροι καὶ εἰρήνην ἄγειν ἐπὶ τοῦ Καλλίου, Κλεοφῶν ἔπεισε τὸν δῆμον μὴ προσδέξασθαι, ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεθύων καὶ θώρακα ἐνδεδυκώς, οὐ φάσκων ἐπιτρέψειν ἐὰν μὴ πάσας ἀφῶσι τὰς πόλεις οἱ Λακεδαιμόνιοι. οὗτος δὲ ὁ Κλεοφῶν ὡς ξένος κωμῳδεῖται καὶ βάρβαρος· οὗ καὶ ἄνω ἐμνήσθη, εἰπὼν φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμει Θρῃκία χελιδών. μαχέσθω οὖν, φησί, Κλεοφῶν καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι τούτῳ ὅμοιοί εἰσιν, ἐν ταῖς πατρίσιν αὐτῶν, καὶ μὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ κινείτωσαν πολέμους· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ πατρὶς αὕτη.

1529. (1581.) ΠΑΤΡΙΟΙΣ ΕΝ ΑΡΟΥΡΑΙΣ] ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἀρούραις. κωμῳδεῖ δὲ αὐτοὺς ὡς ξένους.

[1] ἀργαλέα R. idem post παῖδα addit τοῦ πορθάνος.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΣ.

1. Ω ΛΑΜΠΡΟΝ] Πραξαγόρα λύχνον ἔχουσα προέρχεται. ὑποπτεύεται δὲ ὁ ἴαμβος ἢ τοῦ Ἀγάθωνος ἢ τοῦ Δικαιογένους, διὰ τὰς ἑταίρας ἐγκαθιζομένας. πρὸς ὃ οὐδὲν εἶπεν, ἀλλὰ μόνον ὅτι τὰς ἑταίρας δεῖ πως. βούλεται δὲ εἰπεῖν ὅτι τοὺς ἄνδρας προλάβωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

ΤΟΥ ΤΡΟΧΗΛΑΤΟΥ] διὰ τὸν κεράμεον τροχόν. καταχρηστικῶς δὲ εἶπεν· οὐ γὰρ ἐν τροχῷ ἐλαύνεται, ἀλλὰ τύπῳ γίνεται.

2. ΚΑΛΛΙΣΤΑ] ἡ ἔννοια, κάλλιστα τοῖς σοφοῖς εὑρημένον, τοῖς εὖ σκεπτομένοις. οἱ δὲ τοῖς φύλαξιν, ὅτι μετὰ λύχνου σκοποῦσιν. ΡΥΜΗΣ δὲ τῆς ὁρμῆς.

6. ΟΡΜΑ ΦΛΟΓΟΣ] σύμβολον ἡμῖν δίδου περὶ τῶν συγκειμένων διὰ τῆς φλογός.

10. ΧΟΡΔΟΥΜΕΝΩΝ] κινουμένων. τοῦτο λέγει, ἐπεὶ οἱ συνουσιάζοντες κινοῦνται.

12. ΑΠΟΡΡΗΤΟΥΣ ΜΥΧΟΥΣ] τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικὸς λέγει, διὰ τὸ μηδένα αὐτὸ βλέπειν.

13. ΑΦΑΥΩΝ] ἀποξυρῶν.

ΤΡΙΧΑ] τοῦ αἰδοίου τὴν ἐπικειμένην τρίχα.

14. ΣΤΟΑΣ] τὰ ταμεῖα ἐν οἷς ὁ σῖτος, στοὰς λέγουσι· καὶ γὰρ παραμήκη.

18. ΣΚΙΡΟΙΣ] Σκίρα ἑορτή ἐστι τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, Σκιροφοριῶνος ιβʹ. οἱ δὲ Δήμητρος καὶ Κόρης. ἐν ᾗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἐρεχθέως φέρει σκιάδειον λευκόν, ὃ λέγεται σκῖρον. ΑΛΛΩΣ. Σκῖρα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιῤῥοφοριών. φασὶ δὲ οἱ γράψαντες περί τε μηνῶν καὶ ἑορτῶν τῶν Ἀθήνησιν, ὡς τὸ σκῖρον σκιάδιόν ἐστι, μεθ' οὗ φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως εἴς τινα τόπον καλούμενον Σκῖρον πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ Ἡλίου. κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεοβουτάδαι. σύμβολον δὲ τοῦτο γίνεται τοῦ δεῖν οἰκοδομεῖν, καὶ σκέπας δὲ ποιεῖν, ὡς τοῦ χρόνου ἀρίστου ὄντος πρὸς οἰκοδομίαν. καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκιῤῥάδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἣν Φιλόχορος μὲν ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσινίου μάντεως κεκλῆσθαι, Πραξίων δὲ ἐν δευτέρῳ Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος τοῦ συνοικίσαντος Σαλαμῖνα. Σκιράδα δὲ Ἀθηνᾶν Θησεὺς ἐποίησεν, ὅτε ἐπανήει ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον.

22. ΑΣ ΣΦΥΡΟΜΑΧΟΣ] γράφεται ἃς Κλεόμαχος. καὶ φασὶ Κλεόμαχον τραγικὸν ὑποκριτήν. οὗτος φαίνεται ὑποκρινόμενός ποτε εἰρηκέναι τι ἐν δράματι καὶ ἐσκῶφθαι διὰ τὸ κακέμφατον. ὁ δὲ Σφυρόμαχος ψήφισμα εἰσηγήσατο ὥστε δεῖν τὰς γυναῖκας τὰς ἑταίρας χωρὶς τῶν ἐλευθέρων καθέζεσθαι. οἱ δὲ ὅτι τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἄνδρας χωρὶς καθέζεσθαι.

30. ΩΡΑ ΒΑΔΙΖΕΙΝ] μία τῶν ἐρχομένων πρὸς τὴν Πραξαγόραν ταῦτα λέγει.

34. ΘΡΥΓΟΝΩΣΑ] ἡσύχως κνῶσα.

36. ΥΠΟΔΟΥΜΕΝΗ] ὑποδήματα βαλοῦσα. τὸ κνίσμα δὲ τὸν ἠρεμαῖον κνησμόν.

38. ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΣ] ὡς ναυτικῶν ὄντων τῶν Σαλαμινίων, ἢ κατωφερῶν. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Σαλαμινίας νεὼς νοεῖσθαι τὸ Σαλαμίνιος, ὡς ἀπὸ τῆς Παράλου Παράλιος.

45. ΚΑΡΕΒΙΝΘΩΝ] ὑποπίνοντες ἔκοπτον φρυκτοὺς ἐρεβίνθους.

46. ΤΗΝ ΣΜΙΚΥΘΙΩΝΟΣ] λείπει γυναῖκα.

47. ΕΜΒΑΣΙΝ] ἐμβὰς ἀνδρεῖον ὑπόδημα.

48. ΚΑΤΑ ΣΧΟΛΗΝ] ἀντὶ τοῦ μόλις ἢ ἀψοφητί. *Schol. Rav.*

49. ΓΕΥΣΙΣΤΡΑΤΗΝ] παρὰ τὴν Λυσιστράτην εἴρηκεν.

50. ΤΗΝ ΛΑΜΠΑΔΑ] τὴν δᾷδα λέγει διὰ τὸ εἶναι νύκτα.

53. ΕΣΤ' ΟΦΕΛΟΣ] τουτέστιν εὐγενεῖς.

56. ΤΡΙΧΙΔΩΝ] λέγει νῦν τῶν καλουμένων θρισσῶν. αὗται ἐσθιόμεναι βῆχα ἀνεγείρουσιν.

60. ΕΧΩ ΤΑΣ ΜΑΣΧΑΛΑΣ] ἔθρεψαν γὰρ τρίχας, ἵνα ὅταν χειροτονῶσι, δοκῶσιν ἄνδρες εἶναι.

61. ΛΟΧΜΗΣ] ἀντὶ τοῦ συμφύτου τόπου. *Schol. Rav.*

64. ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ] ὥστε μελανθῆναι ὡς ὁ ἀνήρ.

66. ΕΡΡΙΨΑ] ἵνα μὴ βλέπουσα αὐτὸν ἐρεθιζοίμην.

71. ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣ] οὗτος εἰς δασύτητα κωμῳδεῖται· ἦν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός. οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος. καὶ Πλάτων ὁ κωμικός φησιν "ἄναξ ὑπήνης Ἐπίκρατες σακεσφόρε."

74. ΛΑΚΩΝΙΚΑΣ] εἶδος ὑποδήματος.

77. ΛΑΜΙΟΥ] Λαμιός τις πένης καὶ ἀπὸ ξυλοφορίας ζῶν, διὸ καὶ βακτηρίαν ἐξενέγκασα αὐτοῦ φησὶν εἶναι. κωμῳδεῖται γὰρ καὶ ὡς δεσμοφύλαξ. ἀρσενικῶς δὲ τὴν Λαμίαν. ὑπὲρ ἧς ὁ Φερεκράτης λέγει ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, ὅτι σκυτάλην ἔχουσα ἐπέρδετο.

78. ΩΝ ΠΕΡΔΕΤΑΙ] ἀντὶ τοῦ ὧν φέρει. ἢ ἴσως ὑπὸ τοῦ βάρους ἐπέρδετο.

80. ΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΝΟΠΤΟΥ] τοῦ τὴν Ἰὼ φυλάττοντος. αἰνίττεται δὲ ὡς ὄντος αὐτοῦ δεσμοφύλακος. ἀναφέρει δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ Ἄργον.

βουκολεῖν γὰρ ὡς τὴν Ἰὼ ὁ Ἄργος ἐν Ἰάκχῳ Σοφοκλέους. *Schol. Rav.*

87. ΤΩι ΛΙΘΩι] τῷ βήματι.

88. ΤΑΥΤΙ ΓΕ ΤΟΙ] γυνὴ ἔρχεται φέρουσα καὶ ἔρια, ξαίνουσα αὐτὰ, πρὶν ἀπελθεῖν ἐκεῖσε.

89. ΠΛΗΡΟΥΜΕΝΗΣ] φθάσαι γάρ, φησί, δεῖ, καὶ μὴ μεῖναι ἕως πληρωθῇ.

94. ΠΑΡΑΦΗΝΑΙ] δεῖξαι.

96. ΥΠΕΡΒΑΙΝΟΥΣΑΝ] ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβαίνουσαν.

97. ΦΟΡΜΙΣΙΟΣ] καὶ οὗτος δασὺς ἦν. αἰνίττεται δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

102. Ο ΑΓΥΡΡΙΟΣ] στρατηγὸς θηλυδριώδης, ἄρξας ἐν Λήμνῳ. καὶ τὸν μισθὸν δὲ τῶν ποιητῶν συνέτεμε, καὶ πρῶτος ἐκκλησιαστικὸν δέδωκεν. ὁ δὲ Πρόνομος αὐλητὴς μέγαν ἔχων πώγωνα Ἀγύῤῥιος δὲ εὐρύπρωκτος. οὗτος οὖν τὸν Προνόμου ἔχων πώγωνα λανθάνει ὢν γυνή.

105. ΤΟΥΤΟΥ ΓΕ ΤΟΙ] ὑπερβατόν· καὶ τὸ ἑξῆς· τούτου γέ τοι οὕνεκα τοσοῦτον τόλμημα τολμῶμεν, νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, ἥν πως παραλαβεῖν.

109. ΝΥΝ ΜΕΝ ΓΑΡ] ἐπὶ τῇ παροιμίᾳ "ὑ κἀργύριον ἢ πάντα θεῖ κἀλαύνεται." ὅ ἐστιν, οὔτε ἀνέμοις οὔτε κώπαις πλέομεν.

110. ΚΑΙ ΠΩΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ] ἐκ τραγῳδίας τοῦτο.

113. ΣΠΟΔΟΥΝΤΑΙ] κινοῦνται.

114. ΚΑΤΑ ΤΥΧΗΝ] ἤγουν κατὰ συνουσίαν.

115. Η 'ΜΗ 'ΜΠΕΙΡΙΑ] τὸ πλῆρες ἡ ἐμὴ ἐμπειρία.

118. ΠΕΡΙΔΟΥΜΕΝΗ] περιδεσμεύουσα τὴν τριχίνην γενειάδα· γένειον γὰρ ὁ τόπος.

121. ΠΕΡΙΔΟΥ] περίθες.

122. ΠΕΡΙΔΗΣΟΜΑΙ] ὅτι οἱ δημαγωγοὶ ἐστέφοντο.

124. ΤΑΛΑΝ] παρέλκει τὸ τάλαν.

125. ΚΑΤΑΓΕΛΑΣΤΟΝ] τὸ ἡμᾶς πώγωνας ἔχειν.

126. ΣΗΠΙΑΙΣ] σηπία εἶδος ἰχθύος. ἀπρόσλογος δὲ ἡ εἰκασία. ΕΣΤΑΘΕΥΜΕΝΑΙΣ δὲ ἐξ ἐπιπολῆς ὀπτηθείσαις· σταθεύειν γὰρ τὸ μὴ λίαν ὀπτῆσαι. ἢ χλιανθείσαις πυρί.

128. ΠΕΡΙΣΤΙΑΡΧΟΣ] ὁ τῶν καθαρσίων προηγούμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις περιστίαρχος ἐκαλεῖτο· περίστια γὰρ τὰ καθάρσια.

129. ΑΡΙΦΡΑΔΕΣ] ὡς ἀναμεμιγμένου αὐταῖς. λοιδορεῖται δὲ πρὸς γυναῖκας αἰσχρὸς ὢν κιθαρῳδός.

133. ΕΣΤΕΦΑΝΩΣΑΜΗΝ] ἐπεὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐστεφανοῦντο. *Schol. Rav.*

139. ΜΕΘΥΟΝΤ' ΕΣΤΙ] διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἀεὶ κακὰ βουλευομένους.

146. ΑΦΑΥΑΝΘΗΣΟΜΑΙ] ξηρανθήσομαι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ "τοὺς ἀλλοτρίους ἀμῶν στάχυς, τούτους ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαυεῖ."

148. ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ] ἀνύεται. ὅπερ λοιπὸν οὐκ ἂν γένοιτο.

150. ΔΙΕΡΕΙΣΜΕΝΗ] διαταξαμένη, ἀσφαλισαμένη.

151. ΤΩΝ ΗΘΑΔΩΝ] τῶν ἔθος ἐχόντων λέγειν.

152. ΗΣΥΧΟΣ] ἀντὶ τοῦ ἥσυχα τάδε τοιαῦτα ἐστί. *Schol. Rav.*

153. ΕΜΗΝ ΜΙΑΝ] λείπει γνώμην.

154. ΛΑΚΚΟΥΣ ΕΜΠΟΙΕΙΝ] Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων ὀρύγματα ὑπὸ τὴν γῆν ποιοῦντες εὐρύχωρα καὶ στρογγύλα καὶ τετράγωνα, καὶ ταῦτα κονιῶντες, οἶνον ὑπεδέχοντο καὶ ἔλαιον εἰς αὐτά. καὶ ταῦτα λάκκους ἐκάλουν.

155. ΜΑ ΤΩ ΘΕΩ] ἐπειδὴ γυναικῶν ὁ ὅρκος. παίζει· οὐ γὰρ δεῖ σε, φησίν, ὑποκρινομένην ἄνδρα γυναικεῖον ὅρκον ὀμνύναι τοῖς θεοῖς.

162. ΑΚΡΙΒΩΘΗΣΕΤΑΙ] ἀκριβῶς μελετηθήσεται.

167. ΕΠΙΓΟΝΟΝ] οὗτος κωμῳδεῖται ὡς μαλακὸς καὶ ὡς μετὰ γυναικῶν ἀεὶ εὑρισκόμενος.

175. ΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ] ἐντεῦθεν ἡ ὑπόκρισις τῆς δημηγορίας.

188. ΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΦΟΡΕΙΝ] τοὺς μισθοὺς βουλομένους λαβεῖν. καὶ γὰρ παρὰ τῶν δημαγωγῶν λαμβάνουσι, καὶ ὁ μὴ λαβὼν μισεῖ θέλων λαβεῖν.

193. ΤΟ ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΝ] ἡ μὲν γνώμη τίς ἦν καὶ ὑπὸ τίνος, ἄδηλον. περὶ δὲ τοῦ συμμαχικοῦ Φιλόχορος ἱστορεῖ ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν ἐγένετο συμμαχία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν.

196. Ο ΤΟΥΤ' ΑΝΑΠΕΙΣΑΣ] Κόνωνα λέγει.

198. ΓΕΩΡΓΟΙΣ] ἐβαροῦντο γὰρ ταῖς τριηραρχίαις.

199. ΚΟΡΙΝΘΙΟΙΣ] ἦσαν γὰρ διάφοροι. τὸ δὲ σοί ὡς πρὸς τὸν δῆμον.

201. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΣΟΦΟΣ] κατ' εἰρωνείαν· ὁ γὰρ Ἀργεῖος σοφὸς, ὁ δ' Ἱερώνυμος ἀμαθής. ταῦτα δὲ εἰς τὸ κωμῳδῆσαί τινας. τὸ δὲ Ἀργεῖος ὄνομα κύριον.

203. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ] οὗτος αὐθάδης καὶ δωροδόκος. ὑπερόπτης ὢν τοῦ δήμου ἠβούλετο δι' αὐτοῦ πάντα πράττεσθαι.

206. ΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΓΑΡ ΜΙΣΘΟΦΟΡΟΥΝΤΕΣ] ὅπως μὲν αὐτοὶ κερδανεῖτε, σκοπεῖσθε· ὅπως δὲ φροντίσετε περὶ τῶν κοινῶν, ἐξ ὧν μισθοφορίαι. ἀμελεῖτε τοῦ κοινοῦ.

208. ΑΙΣΙΜΟΣ] χωλὸς ἄτιμος καὶ ἀμαθής.

209. ΣΩΘΗΣΕΣΘ' ΕΤΙ] παρέλκει τὸ ἔτι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

212. ΤΑΜΙΑΙΣ] ἐφόροις, φύλαξι, διοικητρίαις.

216. ΒΑΠΤΟΥΣΙ] πλύνουσι.

217. ΑΠΑΞΑΠΑΣΑΙ] ἀντὶ τοῦ πᾶσαι. τὰ δὲ τοιαῦτα Ἀττικά. ΜΕΤΑΠΕΙΡΩΜΕΝΑΣ] μεταβαινούσας, μεταβαλλομένας ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα. *Schol. Rav.*

220. ΕΙ ΜΗ ΤΙ ΚΑΙΝΟΝ ΑΛΛΟ] ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ ἐπολυπραγμόνει καὶ καινὰς ἔφερε πολιτείας.

ΦΡΥΓΟΥΣΙ] λείπει τὸ τρίχας. ἐπιτρίβουσι, μοιχεύουσιν, ἢ ἐν τῷ μηδὲν πράττειν.

226. ΠΑΡΟΨΩΝΟΥΣΙΝ] ἀντὶ τοῦ λάθρᾳ ὀψωνοῦσιν.

227. ΕΥΖΩΡΟΝ] ἄκρατον.

230. ΜΗ ΠΕΡΙΛΑΛΩΜΕΝ] φλυαρῶμεν.

232. ΣΚΕΨΑΜΕΝΟΙ] οἷον ἐκ τῶν ἐπαγομένων λογισάμενοι.

236. ΠΟΡΙΖΕΙΝ] εὑρίσκειν, συνάγειν.

239. ΤΑ Δ' ΑΛΛΑ] μετὰ τὸ ἐάσω στικτέον. τὸ δὲ ταῦτα, οἷον ταῦτα συμβουλεύων.

243. ΕΝ ΤΑΙΣ ΦΥΓΑΙΣ] τόπος τοῦ δικαστηρίου ἀποκεκρυμμένος.

ΕΝ ΠΥΚΝΙ] ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ὡς ἀποκεκρυμμένων ἐκείνων τῶν μερῶν καὶ δυναμένων ἐκεῖ κηρύττεσθαι ἐπὶ τῆς φυγῆς τῶν τριάκοντα.

245. Ω ΜΕΛ' ΗΣΘΑ] παρέλκει τὸ μέλε.

246. ΑΥΤΟΘΕΝ] ἀπὸ τοῦ παρόντος χρόνου.

248. ΚΕΦΑΛΟΣ] δημαγωγὸς οὗτος ἕτερος, οὐχ ὃν λέγει Δημοσθένης, ἀλλὰ λοίδορος.

252. ΤΡΥΒΛΙΑ] εἶδος ὀξυβάφου τὸ τρύβλιον.

253. ΚΕΡΑΜΕΥΕΙΝ] ἀπὸ κοινοῦ τὸ κεραμεύειν, ἀντὶ τοῦ κατεργάζεσθαι. ἦν δὲ κεραμέως πατρὸς ὁ Κέφαλος. ἐλέγετο δὲ κεραμεύειν καὶ τὸ κακῶς ποιεῖν τὰ κοινά.

254. ΝΕΟΚΛΕΙΔΗΣ Ο ΓΛΑΜΩΝ] ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας, ὁ λημῶν. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς συκοφάντης καὶ ξένος καὶ κλέπτης.

255. ΕΣ ΚΥΝΟΣ ΠΥΓΗΝ] παροιμία,[1] ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν καὶ τριῶν ἀλωπέκων. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμιώντων.

256. ΥΠΟΚΡΟΥΣΩΣΙ ΣΕ] ὑποβάλλωσί σε, λαμβάνωνταί σου.

257. ΠΟΛΛΩΝ ΚΡΟΥΜΑΤΩΝ] ἔπαιξε παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν τῆς συνουσίας.

259. ΕΞΑΓΚΩΝΙΩ] τοὺς ἀγκῶνας ὑπὸ ταῖς πλευραῖς ποιήσω· οὐδέποτε γὰρ οὕτω μέση ληφθήσομαι. ΑΛΛΩΣ. παραδώσω, ἵνα τῶν χειρῶν ἕλῃ με, καὶ μὴ μέσην ἄρας με γνῷ ὅτι γυνή εἰμι ἐκ τῶν τιτθίων.

264. ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ ΑΙΡΕΙΝ] ὥσπερ οἱ ῥήτορες οἱ κρινόμενοι.

267. ΕΞΩΜΙΣΑΣΑΙΣ] ἄχρι τῶν ὤμων γυμνωθείσαις.

269. ΥΠΟΔΕΙΣΘΕ] ὑποδεσμεύσατε.

276. ΕΠΑΝΑΒΑΛΕΣΘΕ] ἀντὶ τοῦ περιστολίσασθε. *Schol. Rav.*

280. ΠΡΟΙΩΜΕΝ ΑΥΤΩΝ] προηγησώμεθα τῶν λοιπῶν γυναικῶν.

281. ΑΝΤΙΚΡΥΣ] ἀντὶ τοῦ αὐτίκα. *Schol. Rav.*

284. ΥΠΑΠΟΤΡΕΧΕΙΝ] ὀπίσω τρέχειν.

ΠΑΤΤΑΛΟΝ] τὸ τυχόν. οἱ γὰρ ὕστερον ἐλθόντες οὐκ ἐλάμβανον τὸ ἐκκλησιαστικόν.

288. ΕΝΔΟΥΜΕΝΑΙ] καταδυόμεναι εἰς τηλικαύτην τόλμαν λάθρᾳ.

289. ΧΩΡΩΜΕΝ] τοῦτ' ἐστὶ τὸ μέλος ὃ εἶπεν ἔνδον αὐταῖς τὸ ἀγροικικόν.

290. ΘΕΣΜΟΘΕΤΗΣ] ἀρχή τις Ἀθήνησιν, ἓξ ὄντων τὸν ἀριθμόν· καίτοι ἐκ τῶν καλουμένων ἐννέα ἀρχόντων. καλοῦνται δὲ οὕτως ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον. ὅτι δὲ τοὺς νόμους οὗτοι διώρθουν κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον, εἴρηκεν Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. πρῷ δὲ μονοσυλλάβως ἀντὶ τοῦ πρωΐ, ἔτι κνέφους ὄντος.

291. ΥΠΟΤΡΙΜΜΑ] δριμύ· οἱ γὰρ δικάζοντες ὀφείλουσι δριμεῖς εἶναι.

292. ΣΤΕΡΓΩΝ] ἡδόμενος σκορόδοις. καὶ τοῦτο ἀγροικικόν.

295. ΜΗΔΕΝ ΠΑΡΑΧΟΡΔΙΗΣ] παρὰ

[1] παιδική addit R.

ῥυθμὸν ποιήσῃς, μηδὲν παραφθέγξῃ, ἀλλὰ δεῖ εἰπεῖν ὅπως. σύμβολον δέ τι δηλοῖ φανερὸν ἤδη.

298. ΟΠΟΣ' ΑΝ] ὁπόσ' ἂν δέῃ χειροτονεῖν τὰς ἡμετέρας φίλας. *Schol. Rav.*

300. ΟΡΑ Δ' ΟΠΩΣ] ὁρᾷ ἄνδρας προσιόντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

303. ΜΥΡΩΝΙΔΗΣ] τῶν εὐδοκιμούντων οὗτος ὁ στρατηγός.

306. ΕΝ ΑΣΚΙΔΙΩι] πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος σεσημείωται.

310. ΠΗΛΟΦΟΡΟΥΝΤΕΣ] ὡς χειροτέχναι καὶ μισθωτοί.

317. Ο ΚΟΠΡΕΑΙΟΣ] βούλεται εἰπεῖν ὡς ὅτι ἠπειγόμην ἀποπατῆσαι.

318. ΗΜΙΔΙΠΛΟΙΔΙΟΝ] τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, ἢ ἀναβόλαιον γυναικῶν.

319. ΠΕΡΣΙΚΑΣ] εἶδος ὑποδήματος.

ΥΦΕΛΚΟΜΑΙ] ἀντὶ τοῦ περιδεσμεύομαι, ὑποδέδεμαι.

320. ΕΝ ΚΑΘΑΡΩι] ἐν ἐρημίᾳ.

330. ΚΙΝΗΣΙΑΣ] οὗτος μαλακός. *Schol. Rav.*

332. ΚΡΟΚΩΤΙΟΝ] ὑποκοριστικῶς. εἴρηται δ' ἐν Βατράχοις ὅτι ἔνδυμά ἐστι Διονυσιακὸν ὁ κροκωτός. ἐνταῦθα δὲ δῆλον ὡς γυναικεῖον. ΑΜΠΙΣΧΟΜΕΝΟΣ δὲ περιβεβλημένος.

337. ΕΚΤΕΤΡΥΠΗΚΕΝ] ἀντὶ τοῦ λάθρᾳ ἐξῆλθεν. *Schol. Rav.*

338. ΝΕΩΤΕΡΟΝ] καινὸν καὶ ἄτοπον. *Schol. Rav.*

346. ΚΟΘΟΡΝΩ] κόθορνος εἶδος ὑποδήματος, ἁρμόζον ἀμφοτέροις ποσί.

347. ΤΗΝ ΣΙΣΥΡΑΝ] τὸ μαλλωτὸν στρῶμα. φανὴ δὲ λαμπρά, καθαρά.

349. ΓΝΩΜΗΝ ΕΜΗΝ] κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ οἴησιν.

351. ΙΜΟΝΙΑ καλεῖται τὸ χοινίον ἐν ᾧ ἀρύονται τοῦ ὕδατος. ταῦτα δὲ λέγει ὡς αὐτοῦ μακρὰ ἀποπατοῦντος καὶ χέζοντος.

355. ΑΧΡΑΣ ΤΙΣ] στένωσιν τῇ γαστρὶ παρέχει ὁ λεγόμενος παρ' ἡμῖν ἄπιος. οὕτω γὰρ καὶ Πλάτων ἐν Νόμοις ἀπίους εἴρηκεν. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀλέξιδι καὶ ἐν Ἀγρίοις Φερεκράτει, "πρὶν ἀνακυκῆσαι τοὺς ἀπίους ἁρπαζέτω." ἐπέχει δὲ τὴν γαστέρα ἡ ἀχράς.

356. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ] οὗτος ἀντιλέγειν μέλλων τοῖς Λακεδαιμονίοις πρέσβεσι περὶ σπονδῶν ἐληλυθόσιν, εἶτα δωροδοκήσας, ἀχράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναι καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν.

359. ΑΛΛ' ΟΤΑΝ ΦΑΓΩ] ἀγωνιῶ δέ, ἐὰν φάγω οὕτω τὴν γαστέρα στενούμενος, εἰς ποῖον τόπον χωρήσει ἡ ἔνδον κόπρος.

361. ΒΕΒΑΛΑΝΩΚΕΝ] ἐκλείδωσεν· βάλανος γὰρ τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον. ταῦτα δ' εἴρηται καὶ ἐν ἄλλοις.

362. ΑΧΡΑΔΟΥΣΙΟΣ] παρὰ τὴν Ἀχράδα. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς Ἀχερδούς. *Schol. Rav.*

365. ΑΜΥΝΩΝ] ῥήτωρ ἡταιρηκώς, οὐκ ἰατρὸς ὁ Ἀμύνων. καὶ ὁ Ἀντισθένης δὲ ἰατρὸς θηλυδριώδης.

366. ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΝ] Ἀντισθένης ἰατρὸς θηλυδριώδης. καὶ οὗτος τῶν καταπρώκτων. *Schol. Rav.*

369. ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ] ἐπεὶ αἱ ὠδίνουσαι ἐπικαλοῦνται τὴν Εἰλείθυιαν. καὶ αὐτὸς οὖν στενοχωρούμενος ἐπικαλεῖται αὐτήν.

371. ΣΚΩΡΑΜΙΣ] ἀμὶς μὲν ἐν ᾧ οὐροῦσι, σκωραμὶς δὲ ἐν ᾧ ἀποπατοῦσιν.

372. ΟΥΤΟΣ ΤΙ ΠΟΙΕΙΣ] ἀνήρ τις ἐπανιὼν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας Χρέμης.

378. Η ΜΙΛΤΟΣ] κατὰ γὰρ τὴν ἀγορὰν ἐσόβουν εἰς ἐκκλησίαν τοὺς Ἀθηναίους μεμιλτωμένῳ σχοινίῳ. μίλτος δὲ χρώματος εἶδος ἐρυθροῦ· καὶ Ὅμηρος "νῆες μιλτοπάρῃοι." ΠΡΟΣΕΡΡΑΙΝΟΝ δὲ προσέβαλον. ΘΥΛΑΚΟΝ δὲ ἀρτοθήκην σημαίνειν καὶ ἐν Πλούτῳ ζητητέον. αἰσχύνομαι, φησίν, ἐπεὶ κενὸς ἔσται.

385. ΣΚΥΤΟΤΟΜΟΙ] ἐπεὶ ἐν σκιᾷ καθεζόμενοι ἐργάζονται, τοῦτο ἔφη.

386. ΟΥ ΓΑΡ] καὶ γάρ. *Schol. Rav.*

390. ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ] ὁ γὰρ ἀλεκτρυὼν τρίτον φθέγγεται.[1]

392. ΑΠΟΙΜΩΞΟΝ ΜΕ] παρὰ τὰ ἐξ Αἰσχύλου Μυρμιδόνων· "Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος τὸν ζῶντα μᾶλλον."

393. ΤΑΜΑ ΓΑΡ ΔΙΟΙΧΕΤΑΙ] ἀντὶ τοῦ ἀπόλωλα.

395. ΕΝ ΩΡΑι] τοῦ ὄρθρου δηλονότι.

396. ΤΟΙΣ ΠΡΥΤΑΝΕΣΙ] τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν φ', ν' ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα. ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλοις αἱ δέκα φυλαὶ κλήρῳ λαχοῦσαι.

398. ΠΑΡΕΙΡΠΥΣΕΝ] ὡς ἐπὶ ὄφεως εἶπεν, ἐπειδὴ τυφλὸς ἦν.

402. ΟΥΚ ΕΣΩΣΑΤΟ] ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔσωσε. *Schol. Rav.*

404. ΟΠΩι] πάνυ γὰρ δριμύτατος ὁ ὀπός. τιθύμαλλον δὲ εἶδος βοτάνης δριμυτάτης. ἴσως δὲ αὕτη παρὰ Λάκωσιν εὑρίσκεται. εἰώθασι δὲ οἱ ἰατροὶ καὶ ἐκ πατρίδος ὑπ' ἀλαζονείας τὰς βοτάνας ὀνομάζειν, οἷον Κυρηναϊκὸν ὀπὸν καὶ Σμυρναϊκόν. ἣν μέντοι διαβόητος καὶ ὁ Λακωνικὸς τιθύμαλλος.

416. ΤΡΑΠΗι] εἰς χειμερινὴν δηλονότι τροπήν.

[1] κοκκύζει R.

417. ΠΛΕΥΡΙΤΙΣ] εἶδος νοσήματος. *Schol. Rav.*

425. ΚΛΑΕΙΝ ΜΑΚΡΑ] τοῦτο λέγει γέλωτος χάριν.

426. ΝΑΥΣΙΚΥΔΟΥΣ] οἱ μὲν ὅτι ἀλφιταμοιβός, οἱ δὲ ὅτι πένης· οἱ δὲ ὅτι οἱ ἀλφιταμοιβοὶ τοῦ Ναυσικύδους τοῦτο ἀπέλαυσαν.

433. ΑΝΕΒΟΡΒΟΡΥΞΑΝ] ἀνέκραγον. ΝΟΥΝ ΓΑΡ ΕΙΧΟΝ] αἱ γυναῖκες εἰς ἄνδρας διασκευασθεῖσαι.

441. ΝΟΥΒΥΣΤΙΚΟΝ] νοῦ πεπληρωμένον.

446. ΣΥΜΒΑΛΛΕΙΝ] μεταδιδόναι καὶ χρᾶν.

457. ΦΗΜ' ΕΓΩ] ὡς φιλούντων αὐτῶν τὰ μὴ γενόμενα καινοποιεῖν.

465. ΤΟΙΣΙΝ ΗΛΙΚΟΙΣΙ] τοῖς γέρουσι.

473. (471.) ΛΟΓΟΣ ΤΕ ΤΟΙ ΤΙΣ ΕΣΤΙ] λέγεται ὡς ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς· νικῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν. καὶ φασὶν ἡττηθέντα τὸν Ποσειδῶνα καὶ λυπηθέντα καταρᾶσθαι τῇ πόλει, καὶ λέγειν αὐτὸν ὅτι γένοιτο τοὺς Ἀθηναίους ἀεὶ κακῶς βουλεύεσθαι καὶ ἐπιτυγχάνειν.

478. (476.) ΕΜΒΑ, ΧΩΡΕΙ] ἐξέρχεται ὁ χορὸς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.

498. (494.) ΠΑΡΑΒΛΕΠΟΥΣΑ] ἀτενίζουσα, φησίν, ἀλλὰ τῷ ἑτέρῳ ὀφθαλμῷ βλέπουσα.

499. ΗΠΕΡ ΗΣΘΑ] ἀντὶ τοῦ ὡς ἦσθα. *Schol. Rav.*

502. (498.) ΣΑΚΟΝ] τὸν πώγωνα λέγει.

508. (504.) ΣΥΝΑΠΤΟΥΣ] τὰς συναπτούσας καὶ δεσμούσας τὰ ὑποδήματα.

511. (507.) ΠΑΡΕΡΠΥΣΑΣΑ] ἠρέμα εἰσελθοῦσα.

537. (533.) ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ] νεκρόν.

538. (534.) ΣΤΕΦΑΝΩΣΑΣΑ] εἰώθασι γὰρ ἐπὶ τῶν νεκρῶν τοῦτο ποιεῖν.

540. (536.) ΛΕΑΙΝΟΙΜΙ] θερμαίνοιμι.

547. ΠΥΡΩΝ ΕΚΤΕΑ] τριωβόλου ἴσως ἦν. λέγει οὖν ὅτι οἴκοι μένων τὸ τριώβολον ἀπολώλεκεν. *Schol. Rav.*

563. (559.) ΜΗΔ' ΑΦΕΛΗΣ ΜΟΥ ΤΟΝ ΒΙΟΝ] διοικοῦσα μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν.

567. (563.) ΜΗ 'ΝΕΧΥΡΑΖΟΜΕΝΟΝ] ἔθος γὰρ ἦν τοῖς δικαζομένοις ἐνέχυρα φέρειν καὶ διδόναι τὴν ἑαυτῶν οὐσίαν.

587. ΑΛΛΗΣ ΑΡΧΗΣ] ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν. *Schol. Rav.*

595. (591.) ΣΠΕΛΕΘΟΝ] κόπρον. καὶ ἀλλαχοῦ "κατεάξαι βουλόμενος ἐν σκότῳ λάβοι τῇ χειρὶ σπέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον."

596. (592.) ΕΦΘΗΣ Μ' ΥΠΟΚΡΟΥΣΑΣ] ὅτι ὑπεκρούσω καὶ ἐρωτᾷς πρότερός μοι.

602. (598.) ΔΑΡΕΙΚΟΥΣ] εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατῆρες οἱ Δαρεικοί, ἠδύνατο δὲ ἕκαστος αὐτῶν ὅπερ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενος χρυσός. οὐκ ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρὸς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιοτέρου βασιλέως ὠνομάσθησαν. λέγουσι δέ τινες δύνασθαι τὸν Δαρεικὸν δραχμὰς ἀργυρίου εἴκοσιν, ὡς τοὺς πέντε Δαρεικοὺς δύνασθαι μνᾶν ἀργυρίου.

605. (601.) ΕΝ ΠΕΝΙΑι ΔΡΑΣΕΙ] ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς αἰσχρόν τι δράσει, ἢ ἐργάσεταί τι, παρακειμένων ἀφθόνως ἅπασιν.

610. (607.) ΣΚΑΛΑΘΥΡΑΙ] συνουσιάσαι. μείρακα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἴρηται, καίτοι Ἀμμωνίου λέγοντος μειράκιον καὶ μείρακα ταύτῃ διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν μειράκιον ἐπὶ ἀρσενικοῦ τὸ δὲ μεῖραξ ἐπὶ θηλυκοῦ. ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναίδων. ἐρείδειν δὲ συνουσιάζειν.

617. ΑΙ ΦΑΥΛΟΤΕΡΑΙ] αἱ ἄμορφοι. *Schol. Rav.*

620. ΕΠΙΛΕΙΨΕΙ] οὐκ ἀρκέσει. *Schol. Rav.*

630. Η ΛΥΣΙΚΡΑΤΟΥΣ] σιμὸς καὶ αἰσχρὸς ὁ Λυσικράτης. *Schol. Rav.*

631. (627.) ΚΑΤΑΧΗΝΗ] κατάγελως.

644. ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ] οὗτος αἰσχρός. *Schol. Rav.*

647. ΑΡΙΣΤΥΛΛΟΣ] αἰσχροποιὸς οὗτος. *Schol. Rav.*

648. (644.) ΚΑΛΑΜΙΝΘΗΣ] δυσώδης βοτάνη ἡ καλαμίνθη, καὶ ὄφεις ἐλαύνει καιομένη.

652. (648.) ΔΕΚΑΠΟΥΝ] ἡ τοῦ ἡλίου σκιὰ, ὅταν ᾖ δέκα πηχῶν. θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτε γίνεται ὀψέ. ΑΛΛΩΣ. τὸ παλαιὸν καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον καὶ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν, καὶ οὕτως οἱ μὲν ἔμενον τοὺς κληθέντας, οἱ δὲ ἀπῄεσαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις, οὐδ' ὑπὸ τηρήσεως οὔσης αἰτίας, ἐφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι εἰς πόσας ὥρας προήκει.

658. (654.) ΓΝΩΜΗΝ ΕΘΕΜΗΝ] ἀντὶ τοῦ κἀμοὶ δοκεῖ τοῦτο συμφέρον εἶναι τὸ μὴ εἶναι δικαστήρια.

663. (659.) ΤΗΣ ΑΙΚΙΑΣ] αἰκία εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικὸν ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης, ἧς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἔστιν ὡρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφεται, ὁπόσου δοκεῖ ἄξιον εἶναι ἀδίκημα, οἱ δὲ δικασταὶ κρίνουσιν. * ΤΗΣ ΑΙΚΙΑΣ] τῆς ὕβρεως. *Schol. Rav.*

665. (661.) ΑΠΟ ΤΗΣ ΜΑΖΗΣ] ἀπὸ τῆς τροφῆς, φησίν, ἧς λαμβάνει ἀπὸ τοῦ δημοσίου, δίδωσι τὴν ζημίαν.

667. ΟΥΔ' ΑΥ] ἐρωτηματικῶς. Schol. Rav.

670. (666.) ΑΥΤΟΣ ΔΩΣΕΙ] ὁ ἀποδυόμενος ἑκών, ἐξὸν αὐτῷ βέλτιον λαβεῖν.

677. ΒΗΜΑ] ὁ λίθος ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Schol. Rav.

681. (677.) ΚΛΗΡΩΤΗΡΙΑ] τὰς κληρωτικὰς ἀρχάς.

683. (679.) ΓΡΑΜΜΑΤΙ ΔΕΙΠΝΕΙ] δέον εἰπεῖν δικάζειν εἶπε δειπνεῖν.

685. (681.) ΕΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑ ΤΑΥΤΗΝ] τοὺς θῆτας, τοὺς μισθωτοὺς εἰς τὸ Θησεῖον, ἐπεὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ θῆτα ἄρχεται. * ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ] ἐπεὶ τὸ βασίλειον ἀπὸ τοῦ β ἄρχεται. Schol. Rav.

687. (683.) ΙΝΑ ΚΑΜΠΤΩΣΙΝ] ἀπὸ τοῦ κ. διὸ ἐπὶ τῶν ἐκ τῶν κ ἔφη.

693. (689.) ΔΙΟΔΟΥΣ] ὁδοὺς. ἀπὸ τοῦ διοδεύειν.

708. (703.) ΔΙΦΟΡΟΥ ΣΥΚΗΣ] ἢ παρὰ τὴν δίκην τοῦ διφόρου, ἢ ὅτι καὶ δίφοροί εἰσι. τοῦτο δὲ ἵνα κνησμὸν αὐτοῖς τὸ φύλλον ἐμποιῇ.

714. ΗΡΗΜΕΝΗΝ] κεχειροτονημένην. Schol. Rav.

724. (719.) ΚΑΤΩΝΑΚΗ] ἱμάτιόν ἐστιν ἐκ τῶν κάτω μερῶν νάκος (τουτέστι διφθέραν) περιεῤῥαμμένον. ἐνταῦθα δὲ δουλικὸς καὶ ἀνελεύθερος χιτών.

729. (724.) ΠΡΟΧΕΙΡΙΟΥΜΑΙ] εὐτρεπίσω.

730. (725.) ΚΙΝΑΧΥΡΑ] ὄνομα δούλης.

731. ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ] ἀντὶ τοῦ κάλλιστον πάντων χρημάτων μου. Schol. Rav.

732. (727.) ΕΝΤΕΤΡΙΜΜΕΝΗ] σμηχθεῖσα, ἢ εἰδυῖα. στρέψασα δὲ κλέψασα. * ΚΑΝΗΦΟΡΗΣ] τὰ κανίσκια ἔχουσα. Schol. Rav.

734. (729.) ΔΙΦΡΟΦΟΡΟΣ] ἢ τὸ σελλίον ἢ τὸ καθιστήριον βαστάζουσα.

Η ΧΥΤΡΑ ΔΕΥΡ' ΕΞΙΘΙ] ὡς ἐν κωμῳδίᾳ καὶ τὴν χύτραν ἔξω καλεῖ χάριν γέλωτος.

736. (731.) ΜΕΛΑΙΝΕΤΑΙ] ὡς τοῦ Λυσιστράτου φαρμάκῳ μελαίνοντος αὐτοῦ τὰς πολιάς.

737. (732.) ΚΟΜΜΩΤΡΙΑ] ἐμπλέκτρια, ἢ κοσμοῦσα τὰς γυναῖκας.

739. (734.) ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ] ἡ ἀλεκτορίς. * ἡ ἀλετρίς. Schol. Rav.

740. ΑΝΑΣΤΗΣΑΣΑ] ἀλήθουσα. Schol. Rav.

741. (736.) ΤΟΝ ΟΡΘΡΙΟΝ ΝΟΜΟΝ] οὕτω καλούμενος νόμος κιθαρῳδὸς ὁ ὄρθριος.

742. (737.) ΤΑ ΚΗΡΙΑ] ἴσως τοὺς κηρῶνας λέγει.

743. (738.) ΚΑΘΙΣΤΗ ΠΛΗΣΙΟΝ] τοὺς ἐλαίας κλάδους, ὡς ἐν πομπῇ.

751. (746.) ΠΡΟΣ ΕΠΟΣ] ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν, ἕνεκα μηδενός.

757. (752.) ΠΕΜΠΕΤΑΙ] κῆρυξ οὗτος ὅστις τὰ πρασσόμενα ἐκήρυττε. τὸ δὲ πομπῇ, αὐτὰ ὡς ἐν πομπῇ ἐξάγει.

768. (763.) ΑΒΕΛΤΕΡΟΝ] ἀνόητον, ἀσύνετον.

781. (776.) ΔΙΔΟΝΑΙ ΤΑΓΑΘΑ] ἐπειδὴ ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ὑπτίας τὰς χεῖρας ἔχουσιν.

784. (779.) Ω ΔΑΙΜΟΝΙ' ΑΝΔΡΩΝ] τοῦτό φησιν ὁ θέλων καταθεῖναι.

791. (786.) ΕΙ ΓΕΝΟΙΤΟ] εἰ γένηταί τι σύμβολον, οὐκ ἐπιτελοῦσι τὰ δόξαντα.

794. (789.) ΕΙ ΜΗ 'ΧΟΙΜ' ΟΠΟΙ] ἐὰν ἐμβραδύνω μηδὲ ὅπῃ καταθῶ αὐτὰ εὕρω.

809. (804.) ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ] καὶ οὗτος πένης καὶ χοροδιδάσκαλος. ΑΥΤΟΙΣΙ δὲ σὺν αὐτοῖς.

810. (805.) ΚΑΛΛΙΑΣ τις ἐγένετο πλούσιος, ὃς εἰς πόρνας ἑαυτοῦ οὐσίαν κατηνάλωσε καὶ λοιπὸν πένης ἐγένετο.

813. (808.) ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ] ἐψηφίσαντο γὰρ αὐτοὺς εὐωνοτέρους εἶναι, καὶ τὸ ψήφισμα ἄκυρον γέγονε.

825. (820.) ΤΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ] οὗτος ἔγραψε τεσσαρακοστὴν εἰσενεγκεῖν ἀπὸ τῆς οὐσίας εἰς τὸ κοινόν.

831. (826.) ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ] ὥστε ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι ἡμῶν.

833. (828.) ΑΝΑΦΟΡΟΝ ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν.

838. (833.) ΕΠΙΝΕΝΑΣΜΕΝΑΙ] πεπληρωμέναι.

840. (835.) ΣΙΣΥΡΩΝ] μαλλωτῶν στρωμάτων. ΔΑΠΙΔΩΝ δὲ τῶν ταπήτων.

842. (837.) ΡΙΠΙΖΕΤΑΙ] ἀντὶ τοῦ ὀπτᾶται· τὸ γὰρ πῦρ οἱ ἄνθρωποι ἐῤῥίπιζον, ἵνα ὀπτήσωσιν.

844. (839.) τραγήματα δὲ τὰ τρωγάλια λέγει. ἔτνος δὲ εἶδος ἀθάρας ἀπὸ φασηλίων.

846. (841.) ΣΜΟΙΟΣ] κύριον ὄνομα. αἰσχροποιὸς εἰς γυναῖκας, καὶ ἱππεύσας πρότερον, καὶ τοῖς ναύταις διανέμων τὰ τρύβλια.

848. (843.) ΚΟΝΙΠΟΔΑ] στενὸν σανδάλιον.

862. (857.) ΗΝ ΔΕ ΚΩΛΥΣΩΣΙΝ] ἐξ ὧν πρώην αὐτὸς μὴ βουλόμενος τὴν οὐσίαν καταθεῖναι ἐπηρώτα.

868. (863.) ΠΑΜΠΗΣΙΑΝ] τὴν πᾶσαν κτῆσιν.

871. (866.) ΠΡΟΣΠΟΙΗι] μὴ προσποιῇ διαφέρειν.

874. (869.) ΤΩΝ ΜΑΤΤΟΜΕΝΩΝ] τῶν ἐψημάτων

880. (875.) ΜΙΝΥΡΟΜΕΝΗ] ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ᾄδουσα.

883. (878.) ΤΩΝ ΙΩΝΙΚΩΝ] τῶν τρυφηλῶν· Ἴωνες γὰρ τρυφηλοί.

904. (899.) ΓΡΑΥ] ἢ τὰς πολιάς σου παραλέλεξαι, ἢ ἐπλέξω τὰς τρίχας, μίαν παρὰ μίαν.

906. (901.) ΤΡΗΜΑ] ἢ τὸ τοῦ κόσμου λέγει ἢ αὐτὸ τὸ τρῆμα, τὸ αἰδοῖον. ΕΠΙΚΛΙΝΤΡΟΝ δὲ εἶδος κοσμίου. ΟΦΙΝ δὲ, ἢ τὸ αἰδοῖον.

915. (910.) ΑΛΛ' Ω ΜΑΙΑ] πρὸς τὴν γραῦν. ΟΡΘΑΓΟΡΑΝ δὲ τὸ αἰδοῖον.

918. (913.) ΤΟΝ ΑΠΟ ΙΩΝΙΑΣ] ὡς μαλακῶν ἐκείνων ὄντων.

920. (915.) ΛΑΒΔΑ] λαιχάζουσιν οἱ Λέσβιοι, ἀπὸ τοῦ πρώτου στοιχείου.

922. (917.) ΤΑΜΑ ΔΕ ΠΑΙΓΝΙΑ] τοὺς ἐμοὺς ἐραστάς.

926. (921.) ΕΠ' ΕΚΦΟΡΑΝ ΓΕ] ὅτι τῶν γραϊδίων ἐκφέρουσι τὴν οὐσίαν οἱ ἐρώμενοι. * καινὸν, ὅτι οὐκ ἐπεκφόρουν. *Schol. Rav.*

929. (924.) Η ΎΧΟΥΣΑ] ἡ ἄγχουσα μᾶλλον, βοτάνη ᾗ ἐχρῶντο εἰς τὸ πρόσωπον αἱ γυναῖκες.

932. (927.) ΓΕΡΗΣ] φαλακρὸς οὗτος καὶ πένης· οὐ γὰρ παρὰ τὸ γῆρας.

936. (931.) ΑΠΕΡΧΟΜΑΙ] ἵνα αὐτὸν ἐρεθίσω.

943. (938.) ΤΑ 'ΠΙ ΧΑΡΙΞΕΝΗΣ] εὐήθης καὶ μωρὰ ἡ Χαριξένη.

964. ΠΛΗΚΤΙΖΕΣΘΑΙ] διατύπτεσθαι. *Schol. Rav.*

972. ΜΕΛΗΜΑ] ἀντὶ τοῦ τίμιον. *Schol. Rav.*

979. (971.) ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΝ] παρὰ τὸ ἀναφλᾶν παίζει.

984. (976.) ΕΙΚΟΣΙ ΓΑΡ] ἀπὸ τῶν δικῶν. ἔλεγον γὰρ ἀεὶ τὰ πρὸ τόσων ἐτῶν δικάζομεν.

987. (979.) ΠΑΙΤΟΙ] ἔθνος μέν ἐστι Θρᾳκικόν. ἔπαιξε δὲ παιτὸν παίειν.

991. (983.) ΚΡΗΣΕΡΑΝ] τὸ περιβόλαιον τῶν κοφίνων. ἔστι δὲ δι' ἔρωτος τοῦτο πρὸς γραῦν. * ἔστι δὲ δι' ἔρωτος τοῦτο οὖν ὡς πρὸς γραῦν. *Schol. Rav.*

996. (988.) ΖΩΓΡΑΦΕΙ] τοιαῦτα γάρ τινα ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον.

998. (990.) ΕΓΩΓΕ ΝΗ ΔΙΑ] βούλολαί σε ἀπιέναι ἐπὶ θάνατον· πρὸς γὰρ τοῦτο παίζει.

999. (991.) ΜΑ ΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ] ὡς ἑταίρα οὖσα τοῦτό φησι.

1002. (994.) ΤΙ ΔΗΤΑ ΚΡΕΑΓΡΑΣ] τοῦτο ὅτι στεῤῥῶς αὐτοῦ εἴχετο ὡς κρεάγρα.

1007. (999.) ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΟΣΤΗΝ] εἰ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ κατέλαβες τὴν πεντακοσιοστήν. νόμος γὰρ τοῦ μὴ φέροντος τὴν οὐσίαν εἶναι.

1020. (1012.) ΑΝΑΤΙ] μὴ τιμωρουμένας ὑπὲρ τῆς βίας.

1021. (1013.) ΠΡΟΚΡΟΥΣΤΗΣ] ἐπεὶ πολλάκις εἴρηται τὸ κρούειν.

1025. (1017.) ΥΠΕΡ ΜΕΔΙΜΝΟΝ] νόμος ἦν ταῖς γυναιξὶν ὑπὲρ μέδιμνόν τι μὴ συναλλάσσειν. οὐκ ἔσονται οὖν, φησίν, οἱ ἄνδρες ὑπὲρ μέδιμνον κύριοι, ἐπειδὴ ἀντέστραπται ἡ πολιτεία.

1026. (1018.) ΕΞΩΜΟΣΙΑ] ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν. ἐξωμοσία, ὅταν τις φάσκῃ ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην, εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν οὐκ εἰσαγώγιμος ἡ δίκη, εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιοῦν, ἐδίδοτο αὐτῷ ἐξωμοσίᾳ χρῆσθαι, καὶ οὕτως διεγράφετο ἡ δίκη. καὶ ἐξωμόσατο ἀπηγόρευσε. καὶ ἐξομόσασθαι τὸ μεθ' ὅρκου ἀπαρνήσασθαι πρᾶξίν τινα διὰ νόσον ἢ πρόφασιν ἑτέραν τινά.

1027. (1019.) ΕΜΠΟΡΟΣ] προφασίζομαι εἶναι ἔμπορος, ὡς ἐπὶ κινδυνευόντων, ἐπεὶ οὐκ ἐστρατεύοντο οἱ ἔμποροι.

1029. (1021.) ΔΙΟΜΗΔΕΙΑ] ὅτι Διομήδης ὁ Θρᾷξ, πόρνας ἔχων θυγατέρας τοὺς παριόντας ξένους ἐβιάζετο αὐταῖς συνεῖναι, ἕως οὗ κόρον σχῶσι καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες· ἃς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνδροφόνους εἶπεν.

1032. (1024.) ΤΑΙΝΙΩΣΑΙ] στεφάνωσαι ὡς οἱ νεκροί.

1033. ΤΟΥΣΤΡΑΚΟΝ] τὰ καλούμενα ἀρδάνια. *Schol. Rav.*

1034. (1026.) ΣΤΕΦΑΝΗΝ] εἶδος κοσκίνου. διαπεσεῖσθαι δὲ τεθνήξεσθαι.

1035. ΚΗΡΙΝΩΝ] στεφάνων. *Schol. Rav.*

1036. ΔΙΑΠΕΣΕΙΣΘΑΙ] τεθνήξεσθαι, διαῤῥυῆναι. *Schol. Rav.*

1042. (1034.) ΟΙΔΙΠΟΔΩΝ] ἐπεὶ ὁ Οἰδίπους τὴν μητέρα ἔγημε.

1048. (1040.) ΠΑΧΕΙΑΝ ΤΗΝ ΧΑΡΙΝ] κακεμφάτως.

1056. (1048.) ΕΜΠΟΥΣΑ ΤΙΣ] ἣν καλοῦμεν νῦν ὀνοσκελίδα. θέλει οὖν εἰπεῖν δαίμονας.

1057. (1049.) ΦΛΥΚΤΑΙΝΑΝ] ὡς ἐχούσης τῆς γραὸς κροκωτὸν, ἢ ὡς ἕλκος ἐχούσης.

1058. (1050.) ΜΑΛΑΚΙΩΝ] μαλακὲ ὑποκοριστικῶς. * ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μαλακὲ εἶπε μαλακίων. ὑποκοριστικὰ δὲ τὰ τοιαῦτα. *Schol. Rav.*

1063. (1055.) ΜΗ ΠΛΕΟΝ] τουτέστι μὴ πλέον με ἀναγκάσῃς συνελθεῖν ἤπερ βούλομαι. τὸ δὲ κἀγὼ ἴσως διὰ τὴν εἰρημένην ἀνωτέρω ἱστορίαν περὶ τῶν Διομήδους θυγατέρων.

1065. ΑΞΙΟΧΡΕΩΣ] ἀξιολόγους. *Schol. Rav.*

ΜΗ ΜΟΙ] ἄλλη γραῦς τρίτη πρὸς τὴν νεώτερον. *Schol. Rav.*

1073. (1065.) ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ] παρὰ τῶν πλειόνων.

1086. (1078.) ΠΟΡΘΜΗΣ] ἐπειδὴ οἱ πορθμεῖς τοὺς παριόντας ἀναγκάζουσιν εἰς τὰ ἴδια πλοῖα ἐμβαίνειν.

1087. (1079.) ΑΠΕΚΝΑΙΕΤΕ] διεφθείρετε.

1089. (1081.) ΚΑΤΑ ΤΟ ΚΑΝΟΝΟΥ] ψήφισμά γε γράφει κατεχόμενον ἑκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι τὸν κατ' εἰσαγγελίαν ἀποκρινόμενον. Κρατῖνος δὲ καὶ πρὸς κλεψύδραν κελεῦσαι. Ξενοφῶν δὲ εἰς τὸ βάραθρον ἐμβληθέντα ἀποθανεῖν, καὶ τὴν οὐσίαν ἀπολέσαντα τὸ ἄνθος. καὶ ὁ Κρατῖνος ἐν τοῖς ἰδίοις τὰς θείας μορφὰς ἐν ἀρχῇ φανείσας.

1090. (1082.) ΔΙΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΝ] μέσον εἰλημμένον.

1092. (1084.) ΒΟΛΒΩΝ ΧΥΤΡΑΝ] ἐπιτήδειοι πρὸς συνουσίαν οἱ βολβοί.

1101. (1093.) ΦΡΥΝΗ ἀρχαία γυνή. οἱ δὲ ῥυτίς. ΛΗΚΥΘΟΣ δὲ ᾠδηκυῖα.

1106. (1098.) ΚΑΣΑΛΒΑΔΟΙΝ] κασαλβὰς ἡ πόρνη, ἀφ' οὗ ποιεῖ. αἱ γὰρ πόρναι καλοῦσι μὲν οὐκ ἔχουσαι τοὺς ἐραστάς, σοβοῦσι δὲ τοὺς ὄντας, ἵνα ἄλλους λάβωσι. παρὰ τὸ καλεῖν οὖν καὶ τὸ σοβεῖν. * ΚΑΣΑΛΒΑΔΟΙΝ] τῶν πορνῶν, ὡς ἐπὶ κινδύνου καὶ θαλάττης. *Schol. Rav.*

1119. ΑΜΦΟΡΕΙΔΙΑ] τὰ κεράμεια. *Schol. Rav.*

1121. ΠΕΠΤΑΤΟ] ὡς ἐπὶ τῶν ἀνθῶν εἶπε τὸ ἀπανθήσαντα. ἀντὶ τοῦ ξηρανθέντα.

1133. (1125.) ΟΥ ΔΕΔΕΙΠΝΗΚΑΣ ΜΟΝΟΣ] παρ' ὑπόνοιαν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν ὅτι μόνος εὐτυχεῖς τῶν πολιτῶν.

1138. (1130.) ΤΑΣΔΙ ΤΑΣ ΜΕΙΡΑΚΑΣ] τὰς τοῦ χοροῦ.

1151. ΔΙΑΤΡΙΒΕΙΣ ΕΧΩΝ] τὸ ἔχων παρέλκεται· Ἀττικὸν γὰρ τὸ τοιοῦτο. *Schol. Rav.*

1158. (1150.) ΜΗ ΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ] ἐπεὶ τοῦ πρώτου εἰπόντος ὥσπερεὶ ἐμιαίνετο. τὰ ποιήματα δὲ τῶν ἐκλεγόντων.

1159. (1151.) ΠΡΟΕΙΛΗΧΑ] πρῶτος εἰπεῖν ἐκλήθην. ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΔΡΑΝ, ἐξιέναι.

1176. (1168.) ΚΟΝΙΣΑΙ] γυμνάσθητι.

LONDINI: EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.

